

Bát gạo từ

MỘT CÀI GIÈNG

biến đổi

TRATRAPHI

BẮT ĐẦU TỪ MỘT CÁI GIẾNG BIẾN DỊ

Tác giả: Tra Tra Phi

Thể loại: Điền Văn, Đô Thị, Làm Giàu, Hải Hước

Nguồn: truyenyy.pro

[**DTV-EBOOK.COM.VN**](http://DTV-EBOOK.COM.VN)

#Điền văn #Đô thị #Làm giàu #Hải Hước #

Cổ Dục, một người thanh niên ở thành phố lớn. Trong một lần chán chường vì bị thất nghiệp, hắn quay về quê để sửa chữa lại nhà tổ của ông nội. Hắn vô tình phát hiện một cái giếng cổ ở hậu hoa viên, trong cái giếng hắn thấp thoáng thấy một cái bóng gì đó bơi bên trong. Không cần suy nghĩ hắn ngay lập tức đi mượn cần câu để thử vận may.

Khi thả dây câu vào giếng....1 mét, 10 mét, 20 mét... 80 mét...

Đậu xanh! Rau Muống! giếng gì sâu thế này. Cổ Dục quyết định thu lại dây câu, nhưng đúng vào lúc này.... dây câu chững lại....

Một thứ gì đó nặng nề kéo lại dây câu... qua một lúc Cổ Dục cuối cùng cũng kéo lên được cái thứ bên trong giếng.

Đó là một nàng tiên cá! (Điều!!!!!!)

Câu chuyện thế nào, mời đọc giả xem tiếp trong chương.

Rất mong đọc giả góp ý, để lại bình luận khi đi ngang nhé!!!

Mục lục

- Chương 1. Ở dưới giếng có con cá rất lớn
- Chương 2. Cá Đù Vàng
- Chương 3. Kiếm tiền
- Chương 4. Con đường
- Chương 5. Sự hoàn hảo
- Chương 6. Mua sắm
- Chương 7. Chó săn Sơn Đông
- Chương 8. Xin chó
- Chương 9. Vua Núi
- Chương 10. Thần kỳ như vậy sao?
- Chương 11. Quy luật biến hóa
- Chương 12. Gấu con
- Chương 13. Hàng khủng
- Chương 14. Xử lý hàng khủng
- Chương 15. Giếng nước chuyên dụng
- Chương 16. Bận rộn
- Chương 17. Một chiếc rương
- Chương 18. Cổ Dục câu được vua nước ngọt
- Chương 19. Siêu đầu bếp
- Chương 20. Mua cá?
- Chương 21. Giá cá trên trời
- Chương 22. Mỗi làm ăn
- Chương 23. Lịch biễn
- Chương 24. Đàm phán
- Chương 25. Hợp tác
- Chương 26. Triệu phú
- Chương 27. Vương giả trở về
- Chương 28. Nhớ thương
- Chương 29. Bể nước bí mật
- Chương 30. Cầu cá
- Chương 31. Cực phẩm Huyết Long
- Chương 32. Không có sơ hở
- Chương 33. Ăn chực
- Chương 34. Phụ huynh
- Chương 35. Cơ hội buôn bán

Chương 36. Tự chui đầu vào lưới
Chương 37. Thế nào gọi là tàn nhẫn
Chương 38. Suy nghĩ mù quáng
Chương 39. Chấn động
Chương 40. Cây ăn quả
Chương 41. Trái Cây
Chương 42. Xung Đột
Chương 43. Dạy dỗ
Chương 44. Mua bán thịnh vượng!
Chương 45. Vấn đề thường gặp
Chương 46. Đúng là gà mờ
Chương 47. Đơn giản chính là thô bạo
Chương 48. Trực tiếp?
Chương 49. Éch Rừng
Chương 50. Chim Đa Đa
Chương 51. Ròng Bay Bốn Bề
Chương 52. Mục đồ châu Mỹ
Chương 53. Mục đích mua xe
Chương 54. Hải nấm
Chương 55. Xuống Núi
Chương 56. Cứng rắn
Chương 57. Nội thành
Chương 58. Mua xe
Chương 59. Quý củ
Chương 60. Thân biên
Chương 61. Giám sát
Chương 62. Đi chợ
Chương 63. Tự tìm đường chết
Chương 64. Không cần?
Chương 65. Đồ nướng
Chương 66. Tụ hội
Chương 67. Trả thù
Chương 68. Thành viên mới?
Chương 69. Cá lớn tấn công
Chương 70. Chia cá
Chương 71. Đầu cá nấu đậu hũ
Chương 72. Câu trúng cá lớn
Chương 73. Lên núi
Chương 74. Ao cá
Chương 75. Giải quyết

Chương 76. Hàng lớn xuất bể
Chương 77. Cá phong thủy.
Chương 78. Phong trào
Chương 79. Khai sáng
Chương 80. Sau ba ngày không gặp
Chương 81. Tiếp tục kinh ngạc
Chương 82. Lời nói đáng sợ của Thư Nhân
Chương 83. Cảm nắng
Chương 84. Thu hoạch
Chương 85. Khách tới cửa
Chương 86. Tài sản ngàn vạn
Chương 87. Thật ! Rừng Báu x1
Chương 88. Vàng của Nữ Hoàng
Chương 89. Lên núi
Chương 90. Việt Quát đại và Mật Ong rừng
Chương 91. Thỏ rừng nướng mật ngọt
Chương 92. Báu vật trong rừng
Chương 93. Tình trạng bột phát
Chương 94. Hồ dữ đấu với Gấu nâu
Chương 95. Phe thứ ba
Chương 96. Cứu chữa
Chương 97. Sơn Trần tề tựu
Chương 98. Lên đường
Chương 99. Đến Bắc Kinh
Chương 100. Ra tay.
Chương 101. Nhà Họ Tiết
Chương 102. Phú quý về quê
Chương 103. Mua Mua Mua
Chương 104. Gia đình đoàn tụ
Chương 105. Nguyên bộ
Chương 106. Trở về thôn Cổ Gia
Chương 107. Giếng nước thăng cấp
Chương 108. Chó săn
Chương 109. Làm hồng
Chương 110. Không bán
Chương 111. Tình cảnh tương tự
Chương 112. Đại Bàng Vàng tới cửa
Chương 113. Nguyên nhân
Chương 114. Thuê người
Chương 115. Nhận lời mời

Chương 116. Công tác
Chương 117. Rơi xuống nước
Chương 118. Kỹ năng lại đến
Chương 119. Hacker
Chương 120. Cho một gây chết tươi
Chương 121. Tổ chim
Chương 122. Rau củ đặc sản
Chương 123. Quả đào
Chương 124. Hoa hoa cỏ cỏ
Chương 125. Nước Đào
Chương 126. Điều chế số lượng lớn
Chương 127. Cung ứng đặc biệt
Chương 128. Cá Mẫn
Chương 129. Câu ếch xanh
Chương 130. Rắn cổ đỏ
Chương 131. Đàn hát
Chương 132. Vừa giận?
Chương 133. Phiền phức tan đi
Chương 134. Được một mảnh bãi cát
Chương 135. Vào núi lần hai
Chương 136. Cây thuốc đại
Chương 137. Giúp đỡ
Chương 138. Nhân sâm
Chương 139. Ổ rắn
Chương 140. Dụ rắn ra khỏi ổ
Chương 141. Cùng là người luân lạc chân trời
Chương 142. Ông lão lạc đường
Chương 143. Ông cụ Tổng
Chương 144. Hiếu kì
Chương 145. Bạc thầy xào trà
Chương 146. Trà này có giá trị vài triệu
Chương 147. Cách dùng nhân sâm
Chương 148. Rượu thuốc
Chương 149. Xưởng rượu
Chương 150. Rượu chưng cất ba mươi năm
Chương 151. Kế hoạch bắt đầu
Chương 152. Văn hóa tắm rửa
Chương 153. Vô tình khiêu khích một cô nhóc
Chương 154. Không hiểu thấu
Chương 155. Cá mập

Chương 156. Lão ngoan đồng
Chương 157. Chơi cờ tướng
Chương 158. Cá nường
Chương 159. Đề tài nói chuyện
Chương 160. Trái cây
Chương 161. Bắt cá chạch
Chương 162. Thu hoạch tương đối khá
Chương 163. Món ăn khuya đê nhất
Chương 164. Kinh doanh trái cây
Chương 165. Con đường buôn bán
Chương 166. Du lịch
Chương 167. Kinh ngạc
Chương 168. Một chút xúc động.
Chương 169. Một mảnh đất
Chương 170. Khinh bỉ
Chương 171. Phân Chia
Chương 172. Bắt đầu trồng trà
Chương 173. Đoàn thanh tra
Chương 174. Thập Bát Long Ngự Viên
Chương 175. Hiểu sơ
Chương 176. Canh cá đèn vàng
Chương 177. Hợp đồng mua bán
Chương 178. Hình thức bên ngoài
Chương 179. Giấy phép chăn nuôi động vật hoang dã
Chương 180. Sân chơi trẻ em
Chương 181. Sức mạnh bùng nổ
Chương 182. Lên rổ ở vạch 3 điểm
Chương 183. Hồ dữ xuống núi
Chương 184. Kẻ săn trộm
Chương 185. Lên núi
Chương 186. Đội săn trộm
Chương 187. Đánh!!!
Chương 188. Mua chuộc?
Chương 189. Phú ông trăm triệu
Chương 190. Giàu thì ở thâm sơn cũng có bà con xa
Chương 191. Tự do
Chương 192. Thật xấu hổ
Chương 193. Ném đĩa
Chương 194. Biến đổi về lượng và chất
Chương 195. Thứ yêu thích nhất của người đàn ông mạnh mẽ

Chương 196. Tên của mày nghe thật thuần khiết
Chương 197. Không cần nói tới tiền
Chương 198. Bất ngờ gặp nhau
Chương 199. Bảo tàng chi địa
Chương 200. Cá rồng Platinum
Chương 201. Buổi tiệc
Chương 202. Hiểu sơ (2)
Chương 203. Trị liệu
Chương 204. Tâm tình khoe khoang
Chương 205. Nghỉ định kỳ
Chương 206. Ngày nghỉ hè của bọn trẻ
Chương 207. Khách đến nhà.
Chương 208. Mua ca khúc?
Chương 209. Uống!
Chương 210. Tặng ca khúc
Chương 211. Cherry.
Chương 212. Nhà kính
Chương 213. Ốc Brou
Chương 214. Nước giếng vạn năng
Chương 215. Gặp phải rắc rối
Chương 216. Con gái ở Đông Bắc không phải dạng vừa
Chương 217. Vì con cái mà mạnh mẽ
Chương 218. Vững tin
Chương 219. Nhớ thương
Chương 220. Chồn sóc
Chương 221. Đại thần
Chương 222. Nội gian
Chương 223. Phía dưới mộ
Chương 224. Chồn lông trắng
Chương 225. Người đốt nến, quý... có cái rắm
Chương 226. Đứng kiểm tiền
Chương 227. Mưa như trút nước
Chương 228. Chuyện cái ao cá lớn
Chương 229. Quyết định sống chết của ba ba
Chương 230. Tết Đoan Ngọ.
Chương 231. Bữa tiệc lớn
Chương 232. Tâm sự gia đình
Chương 233. Đạo chơi
Chương 234. Tin tức ô tô
Chương 235. Long Diên Hương

Chương 236. Biên giới
Chương 237. Di vực phong tình
Chương 238. Thường lớn xe sang
Chương 239. Bỏ sung nhà để xe
Chương 240. Bảo bối
Chương 241. Người mua cũ
Chương 242. Người mua
Chương 243. Khám phá khu vực mới
Chương 244. Đập chứa nước
Chương 245. Xe đến
Chương 246. Nhà để xe đầy rồi!
Chương 247. Giúp một việc nhỏ
Chương 248. Đến trường học
Chương 249. Hội phụ huynh
Chương 250. Tránh mưa
Chương 251. Chuyện nhỏ sau cơn mưa
Chương 252. Kỹ năng mới
Chương 253. U Minh Lan
Chương 254. Không phải mua hoa
Chương 255. Trà mới
Chương 256. Làm ăn lớn
Chương 257. Buôn dưa???
Chương 258. Thu nhập một tháng hơn 100 triệu
Chương 259. Vấn đề âm nhạc
Chương 260. Hướng dẫn
Chương 261. Chiêu đãi
Chương 262. Bến tàu
Chương 263. Giao dịch
Chương 264. Thúc giục cưới
Chương 265. Tiếp tục thăng cấp
Chương 266. Tiết Thanh Huyền đến
Chương 267. Yêu cầu cùng đi lên núi
Chương 268. Chương 268: Cho phép
Chương 269. Đêm đầu tiên
Chương 270. Dẫn người lên núi
Chương 271. Đàn sói
Chương 272. Vua Núi chiến đấu với Vua Sói
Chương 273. Vua Núi hay Tào Tháo?
Chương 274. Mỗi quan hệ hỗn loạn
Chương 275. Thành viên mới

Chương 276. Bây giờ đã có?
Chương 277. Nhà của Khổng Hạo Văn
Chương 278. Gà quay
Chương 279. Đại hội đặt tên
Chương 280. Người một nhà
Chương 281. Nhà họ Tiết
Chương 282. Mảnh đất mới
Chương 283. Người bạn đường của phụ nữ
Chương 284. Cây nghệ tây
Chương 285. Kẹt xe và xử lý kẹt xe
Chương 286. Nữ tài xế điên
Chương 287. Ngẫu nhiên gặp lại bạn học
Chương 288. Cô thì biết cái gì
Chương 289. Nâng cao vị giác
Chương 290. Cảm giác kỳ lạ
Chương 291. Đây chính là cảm giác yêu thích sao?
Chương 292. Ảo giác hay là tâm tư trong lòng
Chương 293. Chỉ có con nít mới lựa chọn, người lớn dĩ nhiên là chọn hết
Chương 294. Ngủ trưa
Chương 295. Mẹ con cùng nói chuyện
Chương 296. Con nít thôn bên cạnh
Chương 297. Trẻ trâu
Chương 298. Sức chiến đấu của lũ trẻ con
Chương 299. Chocolate
Chương 300. Ý nghĩ
Chương 301. Nhà kính
Chương 302. Càng ngày càng rõ
Chương 303. Câu cá tranh tài
Chương 304. Mè đầu to
Chương 305. Chưng cá
Chương 306. Nhà cụ Tổng
Chương 307. Tâm Tình
Chương 308. Sửa nhà
Chương 309. Nhà thiết kế
Chương 310. Phong cách thiết kế
Chương 311. Chuyên biến
Chương 312. Tạ lễ
Chương 313. Hẹn hò
Chương 314. Đạo chơi trong trung tâm thương mại

Chương 315. Chơi bóng rổ
Chương 316. Tùy tiện chơi đùa
Chương 317. Thắng thắn
Chương 318. Kẻ trộm
Chương 319. Trộm ghé thăm
Chương 320. Đồi trộm thành cướp
Chương 321. Phản ứng cấp thán
Chương 322. Liên tục câu đố kỹ năng
Chương 323. Kết cục của bọn cướp
Chương 324. Giới thiệu
Chương 325. Có bạn trai
Chương 326. Không xứng
Chương 327. Danh tiếng của Cổ Dục
Chương 328. Xong!
Chương 329. Có vấn đề
Chương 330. Việc nhà
Chương 331. Tháng tám là tháng nhàm chán nhất
Chương 332. Khu nghỉ dưỡng Tennis
Chương 333. Dạy đánh tennis
Chương 334. Trật chân
Chương 335. Thắng thắn
Chương 336. Ngã bài
Chương 337. Liên minh
Chương 338. Thôn trưởng tới nhà
Chương 339. Trang trại bò
Chương 340. Nghĩ quá nhiều
Chương 341. Đền tìm chú Ba
Chương 342. Lương một năm mấy trăm ngàn???
Chương 343. Bài tập hè
Chương 344. Trốn đi thi trấn chơi
Chương 345. Mỹ phẩm
Chương 346. Ngã bài
Chương 347. Còn quá nhỏ
Chương 348. Tâm tình chuyển biến
Chương 349. Bọn nhỏ đi học
Chương 350. Nhà Lý Vân Vân
Chương 351. Ngày mới
Chương 352. Chiếm một vị trí
Chương 353. Thu hoạch
Chương 354. Cá nường

Chương 355. Thu hoạch lúa
Chương 356. Chim sẻ
Chương 357. Thanh lý vườn rau
Chương 358. Trứng luộc nước trà giá trên trời
Chương 359. Đặc sản Đông bắc (1)
Chương 360. Đặc sản Đông bắc (2)
Chương 361. Tưởng tượng quá phong phú
Chương 362. Rút thưởng
Chương 363. Cải tạo
Chương 364. Sửa nhà
Chương 365. Đầu tư
Chương 366. Cảnh sát tìm đèn nhà
Chương 367. Tội phạm truy nã
Chương 368. Tìm kiếm Dương Hâm
Chương 369. Bị phát hiện
Chương 370. Vây bắt Dương Bân
Chương 371. Bắn nhau
Chương 372. Bắt sống Dương Bân
Chương 373. Bình an trở về
Chương 374. Bình an trở về
Chương 375. Bắt gian?
Chương 376. Nhìn trong đêm
Chương 377. Chuẩn bị ăn tết Trung Thu
Chương 378. Xe gắn máy
Chương 379. Mắt chó coi thường người khác
Chương 380. Sân khấu ngoài trời
Chương 381. Tiết mục văn nghệ nông thôn
Chương 382. Đắc tội không nổi
Chương 383. Phỉ thúy
Chương 384. Về nhà
Chương 385. Mua lễ vật
Chương 386. Có bất ngờ
Chương 387. Cả nhà mở tiệc
Chương 388. Trung Thu
Chương 389. Tự làm bánh trung thu
Chương 390. Đầu tư bất động sản
Chương 391. Ngày nghỉ kết thúc
Chương 392. Cỗ Dương nhờ hỗ trợ
Chương 393. Ông chủ lớn trong thành phố
Chương 394. Phát triển nguồn tiêu thụ

Chương 395. Không cần
Chương 396. Người động tâm tư
Chương 397. Suy nghĩ và thực tế là hai chuyện hoàn toàn khác nhau
Chương 398. Đi mua than đá
Chương 399. Nhà máy than đá
Chương 400. Nguồn tiêu thụ cá ngừ vây xanh
Chương 401. Nguồn tiêu thụ ở nước ngoài
Chương 402. Kinh ngạc một phen
Chương 403. Cá ngừ đại dương
Chương 404. Bán nhanh cá lớn
Chương 405. Bán cá
Chương 406. Ba ngày để chuẩn bị cá
Chương 407. Cua đồng
Chương 408. Bắt cua
Chương 409. Cua cay.
Chương 410. Lại tiếp tục cuộc sống bình thường
Chương 411. Bánh tôm
Chương 412. Lãnh đạo trên trấn
Chương 413. Tâm tư của mọi nhà
Chương 414. Giám sát viên
Chương 415. Đốt đồng.(1)
Chương 416. Đốt đồng.(2)
Chương 417. Lại đến thủ đô
Chương 418. Người bán
Chương 419. Lại tìm Tiết Thanh Huyền
Chương 420. Gặp lại Tiết Thanh Huyền
Chương 421. Cổ Dục thể hiện tài lẻ
Chương 422. Thư họa song tuyệt.
Chương 423. Hợp tác.
Chương 424. Gặp lại Triệu Hàn
Chương 425. Rắc rối của nhà họ Tiết
Chương 426. Giải vây cho Triệu Hàn
Chương 427. Anh không phải nữa
Chương 428. Hướng dẫn viên du lịch Triệu Hàn
Chương 429. Thăm nhà Triệu Hàn
Chương 430. Lãng Phí
Chương 431. Em nghĩ kỹ chưa
Chương 432. Giao phong
Chương 433. Âm thầm giao phong

Chương 434. Hậu trường
Chương 435. Đi trường đua ngựa
Chương 436. Chuồng thú
Chương 437. Cưỡi ngựa
Chương 438. Ngôi sao
Chương 439. Rối rắm của Triệu Hàn
Chương 440. Phương Lượng
Chương 441. Lương Tuyết trở lại
Chương 442. Họp nhóm
Chương 443. Liên minh mới
Chương 444. Về nhà với cha mẹ
Chương 445. Đi tìm Khổng Hạo Văn
Chương 446. Sử dụng kỹ năng hacker
Chương 447. Bắt đay.
Chương 448. Mua một toà nhà
Chương 449. Liếm cầu
Chương 450. Liếm và bị liếm
Chương 451. Thích làm chim trong lồng
Chương 452. Việc hằng ngày.
Chương 453. Con đường khởi nghiệp
Chương 454. Live stream bán hàng
Chương 455. Đi câu cá
Chương 456. Lên cá
Chương 457. Cá chai
Chương 458. Giải quyết xung đột
Chương 459. Đánh bài
Chương 460. Bị lừa
Chương 461. Tới cửa
Chương 462. Lừa gạt?
Chương 463. Người đàn ông của em cũng không có ngọc
Chương 464. Bạn gái Khổng Hạo Văn
Chương 465. Sở thú
Chương 466. Tham quan sở thú
Chương 467. Phản đối vô hiệu
Chương 468. Nuôi trăn
Chương 469. Tiệc bào ngư
Chương 470. Đón người
Chương 471. Cha mẹ Lý Vân Vân tới nhà
Chương 472. Cờ bạc là cái động không đay.
Chương 473. Đầu địa chủ

Chương 474. Bắt quả tang

Chương 475. Lợi cho anh rồi

Chương 476. Cả nhà cùng nhau đi du lịch

Chương 477. Đại kết cục

Chương 1. Ở dưới giếng có con cá rất lớn

Chương 1: Ở dưới giếng có con cá rất lớn

“Chú Sáu, chú có biết nhà nào có cần câu hay không?” Nhìn người đang đi qua cửa nhà mình, Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi lập tức gọi lại hỏi.

“Cần câu à? Có chứ! Ao cá nhà chú Ba bên kia chắc hẳn là có. Thế nào, tên nhóc như cậu cũng muốn câu cá sao?” Nghe thấy Cổ Dục hỏi, lúc này người trung niên kia cũng dừng lại, mỉm cười đáp lại Cổ Dục.

“Phải đó chú Sáu, cháu đang rảnh không có gì làm đây.” Cổ Dục cười đáp lại người này một câu rồi xác định phương hướng chú Sáu chỉ, bắt đầu đi tới nhà chú Ba ở bên kia.

Cách ăn mặc của Cổ Dục rất khác với những người ở đây, nói đúng ra thì Cổ Dục không phải người sống ở nơi này.

Hắn vốn là một người trẻ tuổi ở thành phố, lý do hắn xuất hiện tại vùng quê này thì phải kể lại từ cái thời trai trẻ của ông nội hắn.

Ông nội Cổ Dục vốn là người ở cái thôn này, nhưng sau này trưởng thành cha mẹ của ông nội hắn đều không còn nữa. Cho nên ông hắn rời nơi đây để đến thành phố làm việc. Sau đó thì quen bà nội hắn rồi ở lại luôn tại thành phố không có trở về thôn nữa. Sau đó tới cha của Cổ Dục, ông ấy cũng càng không muốn trở về.

Mặc dù hắn vẫn luôn sống ở trong thành phố, nhưng mà nhà cũ của hắn ở nơi đây vẫn còn nguyên vẹn như cũ.

Lúc còn rất nhỏ, vào những thời điểm được nghỉ đông hay nghỉ hè, hấn thường xuyên theo ông nội cùng nhau trở về đây chơi. Cho nên trong cái thôn này người biết đến hấn cũng không ít.

Chỉ có điều từ lần trở về gần nhất tính tới bây giờ cũng đã qua mười năm rồi. Vào cái ngày ông nội hấn qua đời, lúc tiễn đưa ông nội về đây chôn cất hấn cũng đã ở lại đây.

Mà lần này Cổ Dục trở lại nguyên do là vì cha hấn kêu hấn trở về.

Chuyện này phải nói từ việc năm ngoái nhà nước ra lệnh bắt đầu xây dựng nông thôn mới.

Lúc đó ở trên quy định, tất cả các ngôi nhà trong thôn đều được nhà nước trợ cấp một khoản tiền. Yêu cầu tất cả mọi người đều phải dùng tiền để trùng tu nhà cửa, điều này cũng vì mục đích tạo nên mặt mũi cho thôn xóm. Nhưng hiệu quả đúng là không tệ, ít nhất cho đến hiện tại trong thôn đã hoàn toàn không còn những căn nhà tồi tàn nữa. Ngay cả những ngôi nhà trệt cũng đều được trùng tu lại hoàn toàn bằng gạch. Hơn nữa, bên ngoài nhà đều ốp lên gạch men nhìn rất đẹp. Mà nhà Cổ Dục mặc dù là hộ khẩu ở thành phố, nhưng nhà cũ của ông nội hấn vẫn còn ở đây.

Cho nên người trong thôn đã tìm tới cha của Cổ Dục, bàn với cha Cổ Dục về vấn đề sửa lại nhà. Nếu không tu sửa, thì trong thôn sẽ đền cho nhà hấn chút tiền, để thu hồi lại miếng đất này.

Biết rõ giá nhà trong thành phố bây giờ đắt cỡ nào, cho nên cha của Cổ Dục sẽ không ngu ngốc để cho những người kia bỏ ra có chút tiền mua lại nhà cũ của hấn. Thế là ông rút ra 100 ngàn, cộng thêm tiền nhà nước trợ cấp để xây lại hoàn toàn ngôi nhà cũ một lần. Người trong thôn xây nhà rất nhanh, hơn một tháng mà ngôi nhà đã được dựng lên và có chút hình

dáng. Sau khi làm xong, một ngôi nhà bùn đất đã biến thành một ngôi nhà hai tầng nhỏ. Nhìn sơ qua cũng rất đẹp và thoáng mát.

Nhờ những người quen ở trong thôn mua sắm đồ gia dụng giúp, tổng thời gian để hoàn thiện tất cả cũng đã mất hơn nửa năm trời.

Đúng ra mà nói thì hấn đã sớm tới đây để nghiệm thu, nhưng mà ba thành viên nhà hấn cũng không có thời gian rảnh để quay về. Mẹ Cổ Dục còn vừa phải dạy ở trường múa, vừa phải trở về nhà nấu cơm rồi dọn dẹp nhà cửa. Cha của Cổ Dục cũng chưa về hưu vẫn còn phải đi làm.

Chỉ có Cổ Dục trước đó cũng là đang làm việc, tuy nhiên một tuần trước hấn vừa mất việc xong. Thành ra, cả nhà chỉ có hấn là rảnh rỗi nhất. Hơn nữa, vừa mất việc khiến tâm tình hấn cũng không thoải mái. Thế là cha hấn đuổi hấn trở về quê, cho hấn đi nghiệm thu nhà cũ của ông nội, nhân tiện cho hấn giải sầu luôn.

Hôm qua hấn vừa quay lại thôn. Kết quả ngày đầu tiên trở về, hấn ở trong nhà ông nội hai uống quá nhiều. Ông nội hai cũng không phải là ông nội ruột, mà là huynh đệ kết nghĩa của ông nội hấn, có thể xem như là bà con xa. Ngôi nhà này cũng là do cha hấn nhờ ông hỗ trợ làm giúp.

Người Đông Bắc vốn đã vô cùng nhiệt tình, huống hồ còn có một tầng thân thích.

Hôm qua Cổ Dục vừa tới, đã bị bắt đi uống rượu từ giữa trưa cho đến tối. Uống hết rượu trắng xong lại chuyển tới uống bia. Nếu như không phải hấn tử lượng không tệ, có khi còn không biết đường mà trở về nhà.

Mơ mơ màng màng ở trong phòng ngủ hết một đêm cho tới sáng sớm hôm nay. Thật ra hấn ngủ cũng không ngon giấc một

chút nào, bởi vì hấn bị đánh thức.....

Trời nơi Đông Bắc đặc biệt sáng rất nhanh, mới hơn ba giờ sáng mà mặt trời đã bắt đầu mọc. Mặt trời vừa hiện ra thì gà trong thôn bắt đầu gáy, gà bắt đầu gáy thì tới chó bị đánh thức. Sau đó như hiệu ứng domino vậy, mặt trời gọi gà, gà gáy gọi chó, chó sủa gọi trâu, bò, heo, tất cả các loại động vật đều bắt đầu gọi nhau mà dậy.

Cổ Dục trên giường găng gượng nằm tới năm giờ thì thực sự không thể nào chịu được nữa mới đứng lên.

Ngay lúc hấn vừa muốn đánh răng rửa mặt thì phát hiện, trong nhà hấn vừa không có nước vừa lại không có điện.

Mặc dù điện nước đều là đăng ký rồi mới cấp, thế nhưng nhà này của Cổ Dục chưa ai ở qua. Đương nhiên sẽ không có người đi đăng ký, mà giờ muốn đi đăng ký còn phải chờ tới chín giờ. Chờ người ở chỗ văn phòng điện lực trên trấn đi làm, thì người trong thôn mới có thể nộp tiền được. Cho nên Cổ Dục chỉ có thể đi tới cái giếng phía sau nhà mà lấy nước.

Không thể không nói, nhà của ông nội Cổ Dục quả thật đã rất lâu đời.

Bởi vì bây giờ vùng Đông Bắc này đã không còn ai dùng nước giếng nữa. Loại nước này không an toàn, mà tới mùa đông cũng không có cách nào mà lấy lên để dùng. Cho nên bây giờ những loại giếng nước như thế này cũng chỉ có bên trong nhà của Cổ Dục là còn tồn tại.

Tuy vậy, nước lấy trong cái giếng sâu này, dùng để đánh răng rửa mặt đúng là cho người ta cảm giác quả thực rất sảng khoái, nước vừa trong lại vừa mát. Vốn dĩ hấn còn có một chút mệt mỏi cùng chưa tỉnh rượu, thì bây giờ trong nháy mắt Cổ Dục đã tỉnh táo hơn gấp trăm lần. Mà ngay lúc này, Cổ Dục

còn phát hiện phía bên dưới giếng nước có cái bóng của một con cá.

Hồi hấn còn nhỏ cũng đã nghe ông nội hấn nói qua là giếng nước ở bên dưới có nuôi cá. Chủ yếu là để thử xem nước này có thể dùng được hay không dùng được, và xem giếng nước này có thông đến mạch nước ngầm nào hay không. Nếu như cá chết, nước này tất nhiên sẽ không thể dùng được.

Hấn nhớ lại lời nói của ông nội, con cá này là ông nội thả xuống khi hấn còn nhỏ. Tới tận bây giờ thì có quỷ mới biết hiện tại dưới giếng có bao nhiêu cá, và cá lớn bao nhiêu.

Nghĩ tới đây, hấn muốn bắt nó ra xem. Nhưng mà mức nước thì không thể nào bắt nó lên được. Nên hấn chuẩn bị đi câu, vốn dĩ hấn tính sẽ ăn cơm trước rồi sau đó mới đi câu.

Kết quả chờ đến khi hấn ra ngoài mới phát hiện, nhà ông nội hai đã sớm không còn ai. Bởi vì người nơi đây đều ra đồng làm việc từ lúc ba, bốn giờ sáng. Làm xong việc thì bảy tám giờ mới quay trở về ăn cơm, sau đó lại bắt đầu bận rộn đủ mọi thứ. Nào là cho gà ăn, cho heo ăn, quét dọn vệ sinh rồi tới giữa trưa ăn cơm trưa. Đợi đến khi mặt trời không còn gay gắt thì cũng đã là chiều, buổi chiều lại đi ra đồng làm việc nhà nông. Thành ra hiện tại còn chưa đến 6 giờ thì trong nhà đã không còn ai.

Thế là hấn quyết định đi mượn cần câu. Dù sao bây giờ cũng không còn ai, không bằng vừa câu vừa đợi mọi người trở về. Nhận được chỉ dẫn, Cỗ Dục vừa hít một hơi thật sâu cảm nhận làn không khí mát mẻ của nơi này, vừa hướng đến nhà chú Ba mà khi nãy chú Sáu đã nói.

Chú Ba tên gọi là Cỗ Dương, cũng là người đồng lúa với cha của Cỗ Dục. Do trong nhà hấn đứng thứ ba nên Cỗ Dục phải gọi hấn là chú Ba. Trong nhà chú Ba có mấy cái ao cá, còn có hai con đường được làm để thuận tiện cho người khác

tới đây câu cá dịch vụ. Cho nên, nếu như hỏi trong thôn chỗ nào dễ có cần câu nhất, thì chỉ có chỗ của nhà chú Ba. Một đường vừa đi vừa ngâm nga bài hát, không mất bao lâu Cổ Dục đã thấy được ao cá ở phía xa, còn có một đôi vợ chồng đang ném mồi cho cá ăn.

Trong đó, cái người trung niên đen thui kia, chính là chú Ba mà Cổ Dục muốn gặp.

Dịch: baeamriu_Skyship

Chương 2. Cá Đù Vàng

Chương 2: Cá Đù Vàng

“Chú Ba!” Từ xa Cổ Dục kêu lên một tiếng, nghe được âm thanh của Cổ Dục, hai người cũng nhìn về phía hắn. Nhìn về mặt của họ, dường như không nhớ được Cổ Dục là ai. Nhưng thấy Cổ Dục trên người mặc áo khoác như thế quả là có chút khác biệt.

Có thể do sự khác nhau về cách giáo dục từ nhỏ, thế nên ở nơi này mọi người đều giống như chú Ba của hắn. Họ thích mặc thêm lớp áo bên ngoài để che chắn, hoặc là các loại áo lót khoác bên ngoài. Bởi vì điều này sẽ giúp cho quần áo bên trong không bị hư hỏng trong quá trình làm việc và mang vác đồ vật.

Mà thanh niên trẻ tuổi... thì thích mặc đồ hàng hiệu, thích mặc đồ vest, đôi khi cũng có người lại chọn cho mình quần áo thể thao. Nhưng thích trang phục ngoài trời đúng là không nhiều.

“Ồ! là tiểu Dục à. Có chuyện gì sao?” Nhìn thấy Cổ Dục đi tới, chú Ba ở bên này cười ha hả tiến lên đón.

“Là thế này chú Ba! Phía sau nhà cháu có một cái giếng, cháu thấy trong giếng có một con cá rất lớn. Cháu muốn câu nó lên, vì thế mà qua đây mượn cần câu của chú” nghe chú Ba hỏi, Cổ Dục cũng nói ra ý đồ đến đây của hắn.

“Được được được! Cháu chờ ở đây một lúc để chú đi lấy.” Nghe Cổ Dục nói như thế, Cổ Dương lập tức quay người đi vào phòng tìm cần câu.

Mà vào lúc này, vợ của chú Ba bước đến quan sát Cổ Dục một chút. Sau đó bắt chuyện với hắn, tiếp đó hỏi han chuyện trong gia đình.

Lúc đầu hỏi những chuyện rất bình thường, như là cha mẹ trong nhà có khỏe mạnh không? Cơ thể Cổ Dục có khỏe không? Đã bao nhiêu tuổi rồi... Sau đó hỏi tiếp một lúc thì chủ đề chuyển đến chuyện Cổ Dục có hay không có bạn gái, có tính đến chuyện kết hôn hay chưa...

Đối với chuyện này Cổ Dục bắt đầu có chút bối rối, trán hắn đã đổ mồ hôi hột. Chuyện này không phải vì thím Ba muốn cho Cổ Dục khó xử hoặc có ý gì khác. Mà do nơi này có phong tục kết hôn từ rất sớm.

Rất nhiều nữ sinh mới mười sáu tuổi, vừa tốt nghiệp trung học thì không tiếp tục đến trường nữa. Mà họ lập tức kết hôn lập gia đình, ở đây con gái 18 tuổi đã có con là chuyện bình thường. Tất nhiên đây chỉ là ví dụ, nhưng trên cơ bản 21 - 22 có con là chuyện rất bình thường. Trong khi đó Cổ Dục thì đã 26 tuổi nhưng hắn vẫn là một tên cậu độc thân, chuyện như vậy ở nơi đây đúng là rất khó gặp.

Tiếp đó, thím ba bắt đầu giảng dạy, nói hắn cũng không còn nhỏ nữa. Trong thôn có mấy người nhỏ tuổi hơn hắn con cái đều có ba bốn đứa, thôn kế bên cũng vậy cũng bằng tuổi với hắn con cái đều đã lên tiểu học, vân vân...

“Ồ! Chú Ba tìm được rồi à!” May mắn lúc này chú Ba đã cầm tới hai cây cần câu, xem như là giải vây giúp Cổ Dục.

Chú Ba lấy ra hai loại cần câu. Một loại là cần câu lừa, không dài lắm. chỉ hơn 3m6 nhưng để câu trong giếng đúng là không dễ. Theo lời chú ba giảng dạy loại cần câu này không cần kéo dây dài ra, lập tức có thể mắc mỗi câu xuống để câu cá ở chỗ nước cạn.

Còn có một loại cần câu biển, loại này dùng để câu cá dưới tầng đáy.

Sau khi Cổ Dục được dạy cách câu như thế nào, Cổ Dục lập tức cầm hai cây cần câu chạy trời chết. Đùa sao, nếu cứ tiếp tục ở lại nghe thím Ba nói chuyện một hồi, không chừng chính hần đều bị cuộc trò chuyện này làm cho buồn bực.

Về đến nhà, hần nhìn thấy ông nội Hai đã quay lại. Bên cạnh còn có bà nội Hai và dì Ba, dì Ba chính là vợ của người con trai nhỏ nhất trong nhà ông nội Hai.

Ông nội Hai có tất cả năm người con, ba nam hai nữ. Hai người con gái đều đã lập gia đình không ở trong thôn. Một người thì ở thôn bên cạnh, một người thì ở trên trấn. Ba người con trai thì người lớn nhất đã lên trấn công tác. Người thứ hai kết hôn với một người cũng ở trên trấn, sau đó thì ở lại trên đó cùng vợ mình mở một siêu thị nhỏ. Đôi khi cũng trở về nhà, là một người con rất hiếu thuận.

Người con thứ ba rất thân thiết với Cổ Dương và Cổ Dục, hần ở lại trong thôn phụ trách chăm sóc cho ông nội Hai. Nhìn thấy Cổ Dục quay về, bọn họ đều gọi Cổ Dục lại nói: “Tiểu Dục mới ra ngoài sao? Cơm nấu cũng nhanh, cháu quay về rửa mặt rồi nghỉ ngơi một lát là có thể ăn cơm”

“Ồ! Bà nội Hai, dì Ba, một lát cháu sẽ qua liền!” Nghe được tiếng chào hỏi, Cổ Dục cũng nhiệt tình đáp ứng, sau đó quay lại cái sân nhỏ ở phía sau nhà.

Sân sau nhà hần là một vườn rau, nhưng đã sớm bỏ hoang vì thế cỏ dại mọc đầy. Tuy nhiên dạng vườn rau thế này, chắc chắn bên dưới có rất nhiều giun đất.

Cổ Dục đào móc hai lần lập tức bắt được một con giun béo mập, sau khi móc nó vào lưỡi câu cần câu biển, Cổ Dục ném vào trong giếng nước.

Vốn dĩ muốn dò xét độ sâu của giếng, cho nên Cổ Dục thả dây ra rất nhiều. Thế nhưng khiến hấn bất ngờ chính là... cái giếng này đặc biệt sâu...

Cái giếng này Cổ Dục đã từng được nghe ông nội nói qua. Giếng này cũng không quá sâu, chỉ khoảng sáu mét là đã thấy đáy. Thế nhưng cần câu trong tay Cổ Dục là loại câu biển, dây cước dài hơn 100 mét. Hấn đã thả dây xuống dưới giếng chớp mắt đã hơn 20 mét, nhưng dây câu vẫn tiếp tục chìm xuống chưa thấy tới đáy. Điều này khiến Cổ Dục cảm thấy có chút khó hiểu.

Lại thả dây thêm một lúc, độ sâu nhanh chóng đạt đến sáu mươi mét. Hơn nữa vẫn còn cảm thấy nó tiếp tục rơi xuống, điều này khiến Cổ Dục có chút choáng váng. Nếu nói giếng này có một mạch nước ngầm, phải chăng dây câu đã rơi vào trong đó? Nghĩ tới đây Cổ Dục bèn giữ lại dây câu, sau đó bắt đầu thu dây câu trở lại.

Nhưng khi vừa mới thu dây câu lại, hấn phát hiện dây câu vậy mà có thứ gì đó mắc vào. Thứ đó còn đang kéo dây câu trở ra, điều này khiến Cổ Dục càng thêm khó hiểu.

Vốn dĩ hấn còn tưởng lưỡi câu mắc vào đá, thế nhưng vừa mới thả dây ra thứ này lập tức di động. Điều này càng khiến Cổ Dục cảm thấy càng thêm mơ hồ. Nhưng hấn mặc kệ là thứ gì, cứ câu lên rồi sẽ biết. Lập tức hấn dùng sức đối kháng với thứ này.

Cổ Dục thân cao một mét tám sáu, cân nặng chín mươi lăm kg. Có thể nói là hơi mập mạp một chút, điều này cũng đành chịu. Trước đó công việc của hấn là làm IT, cả ngày đều ngồi trước màn hình vi tính để tăng ca và cũng không có thời gian để vận động. Trên thân nếu không có mỡ thì mới gọi là quý đây.

Nhưng châm ngôn có câu nói rất hay, ‘Thân to không lỗ’. Khi Cổ Dục hạ quyết tâm đối đầu cùng thứ này, thân thể to lớn của hắn phát huy tác dụng rất lớn. Ít nhất thì lúc hắn nghỉ ngơi hồi lực, đối phương cũng không có cách nào làm hắn động...

Cứ như thế, mất hơn nửa tiếng. Cuối cùng, cái thứ kia ở dưới nước bị chơi cho đến hết hơi. Sau đó bị Cổ Dục thật nhanh vừa thu lại dây câu vừa kéo nó lên.

Cái bóng đen kia cuối cùng cũng được Cổ Dục kéo lên khỏi mặt nước, hắn dùng sức xách nó lên. Trong nháy mắt có một cơ thể màu vàng lóe sáng dưới ánh mặt trời, chui ra từ trong giếng rơi xuống mặt đất. sau đó điên cuồng giãy giụa.

Mà khi Cổ Dục gặp được con cá màu vàng này, hắn cảm thấy có chút choáng váng...

Bởi vì con cá này, hắn đã gặp qua! Lúc sau tết, cha hắn có mua hai con để làm thịt. Tuy nhiên, loại đó đều là nuôi dưỡng. So sánh một chút đều thua kém xa lắc với con cá trước mắt này.

Nhưng mà, đây không phải là lúc đắn đo suy nghĩ, vấn đề chính là... con cá này làm sao có thể ở trong giếng?

“Cá Đù Vàng?” Cầm con cá này lên, Cổ Dục nhìn con cá này với gương mặt đầy mơ hồ...

Dịch: 100min_Skyship

Chương 3. Kiếm tiền

Chương 3: Kiếm tiền

“Ăn nhanh như vậy sao? sáng nay không uống nữa à?”

Nhìn thấy Cổ Dục nhanh chóng ăn hết bánh bao hấp và cháo trước mặt. Ông nội Hai cười ha hả nói. Thực ra người già đều thích nhìn con cháu trong nhà ăn nhiều, điều này chứng tỏ bọn chúng đều khỏe mạnh.

Còn uống gì... chính là nói đến nhậu nhẹt. Ở nông thôn vùng Đông Bắc, buổi sáng uống chút rượu đều là chuyện bình thường.

“Không đâu! Cháu đột nhiên nhớ tới có một số chuyện cần phải làm, một lát còn phải gọi điện để xử lý công việc.” Nghe ông nội Hai nói như vậy Cổ Dục lúng túng nở nụ cười, sau đó trả lời ông nội Hai. Mới sáng sớm mà đã uống rượu hẳn thật sự chịu không được.

Vừa ăn xong điểm tâm, vốn dĩ Cổ Dục còn muốn phụ giúp dọn dẹp. Nhưng hắn bị bà nội Hai lập tức đuổi về, ở Đông Bắc người ta tuyệt đối sẽ không cho khách giúp thu dọn vật dụng thường ngày trong nhà.

Mà Cổ Dục trong lòng đúng là có việc, cho nên hắn đành mỉm cười. Sau đó nhanh chóng trở về nhà của mình, mà khi hắn trở về trong nhà. Hắn phát hiện con Cá Đu Vàng mình để trong cái chậu lớn ở phòng khách, quả nhiên vẫn còn sống...

“A đùa! Cái gì thế này? Chẳng phải con này là cá nước mặn sao? Vì sao để trong nước ngọt vẫn còn sống? Còn chưa kể, buổi sáng vừa bắt lên cơ thể của nó đã nhạt màu rồi, tại sao

hiện tại đã bình thường rồi? Còn nữa, lúc mới câu lên không phải chỉ có nửa kg hoặc một kg sao? Làm thế nào hiện tại đã to ra xấp xỉ sáu kg như vậy? Hơn nữa, không phải nói loại cá này giống như Cá Hổ, sau khi bị bắt lên bởi vì áp lực thay đổi mà sẽ chết sao? Nhưng làm thế nào nó lại không chết? Vì sao? Vì sao? Vì sao?”

Hiện tại Cổ Dục cảm thấy mình dường như cần được giải đáp hàng trăm ngàn câu hỏi vì sao.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn câu lên một đầu Cá Chép, kết quả không hiểu vì sao lại câu lên một đầu Cá Đù Vàng. Hơn nữa, con Cá Đù Vàng này lại rất kỳ lạ.

Nếu như không phải so sánh ảnh chụp một hồi lâu, xác định chính mình không có nhìn lầm. Có lẽ hắn đã nghĩ là mình đang nằm mơ.

Mặc dù hắn là người Đông Bắc, nhưng không phải là người tỉnh Liêu nơi gần biển nhất. Mà là người ở tỉnh Hắc Long chính là một nơi cách xa biển nhất. Mà hiện tại hắn ở trong thôn này, chính là phụ cận dãy Đại Hưng An Lĩnh. Nơi này cách biển khoảng sáu bảy trăm km, vượt qua dãy núi tiếp tục đi thẳng sẽ đến vùng biển của nước Nga.

Nếu như nói có mạch nước ngầm thông biển... thì không có khả năng thông xa đến như vậy!

“Hô! Tỉnh lại, tỉnh táo một chút. Chẳng lẽ cái giếng ở sân sau có vấn đề?”

“Sherlock Holmes đã từng nói: Khi bạn đã loại bỏ những điều không thể, thì điều cuối cùng dù khó tin đến đâu cũng chính là sự thật.”

Nếu như loại trừ tất cả sự trùng hợp vậy cũng chỉ có một loại khả năng duy nhất, đó chính là cái giếng phía sau nhà Cổ

Dục có vấn đề. Hơn nữa, nếu nói Cá Đù Vàng có thể sinh tồn trong nước giếng, vậy phải chăng nước... cũng có vấn đề?

Nghĩ tới đây, Cổ Dục tò mò muốn đi thử một chút.

Cổ Dục mang theo cần câu đi ra sân sau, một lần nữa moi lên một con giun. Sau đó thả cần câu vào giếng, quả nhiên lần này cùng lần trước đều giống nhau. Dây câu nhanh chóng thả xuống thật sâu bên dưới, nhưng lần này chỉ thả xuống được hơn hai mươi mét thì đã dừng lại.

Điều này khiến Cổ Dục có hơi khó hiểu một chút, đây lại là tình huống gì nữa?

Tuy nhiên hắn vẫn rất nhanh tay kéo dây lên, mà khi kéo dây lên hắn cảm thấy dây câu mắc được cái gì đó. Nhưng mà không giống với lúc sáng câu được Cá Đù Vàng, đối phương không có giấy dựa phản kháng.

Ngoại trừ lần đầu tiên rất khó kéo lên còn va chạm chút đá ngầm, thì khoảng thời gian sau cũng không có giấy giụa kéo lên vẫn rất nhanh.

Khi dây câu thu lại có thể thấy được một cái bóng đen lơ lửng bên dưới. Cổ Dục ra sức kéo một cái thật mạnh, trong nháy mắt cái vật màu đen bóng loáng từ trong giếng được hắn kéo ra ngoài.

Đến khi Cổ Dục thấy rõ vật trên mặt đất là gì, hắn lập tức trợn tròn đôi mắt. Bởi vì thứ này đúng là đang trôi dạt hắn, thứ này tuyệt đối không thể có trong giếng được. Nói đúng hơn là thứ này không thể ở trong nước ngọt mà sinh sống hoặc nuôi dưỡng.

Bởi vì khuya ngày hôm trước, hắn có xem qua một cái video nhìn thấy được thứ này. Đây chính là Bào Ngư Đen!

Con Bào Ngư Đen này tương đối lớn, ước chừng 20 cm. Một cái Bào Ngư lớn như vậy, không ngờ lại được nhặt lên thế

này. Con Bào Ngư này nếu đem bán chắc cũng hơn một ngàn tệ. Cổ Dục hiện tại có thể xác định, cái giếng này tuyệt đối có vấn đề.

“Hô, hô...” hít sâu vài ngụm khí, Cổ Dục đem niềm vui mừng trong lòng cùng sự hồi hợp và các loại cảm xúc lo sợ toàn bộ đều lắng xuống. Sau đó hấn cầm con Bào Ngư quay về căn phòng của mình.

Hấn tìm một cái chậu nhỏ, từ trong chậu của Cá Đù Vàng chia ra một ít nước đổ vào chậu, sau đó cho con Bào Ngư Đen vào. Tiếp theo lại mang cần câu đi ra, hấn quyết định phải xem còn có thể câu ra được cái gì.

Từ lúc hơn 8 sáng bắt đầu, Cổ Dục liên tục thả câu đến lúc 11 giờ mới dừng lại.

Hấn phát hiện rất nhiều quy luật của cái miệng giếng này, những nơi thông đến đều không cố định. Có sâu có cạn, hơn nữa mỗi lần câu lên cũng không nhất định là có thể câu lên đồ vật, điều này giống như là đi câu cá, cần có xúc cảm và may mắn.

Nhưng không thể không nói, cái miệng giếng này khẳng định chắc chắn là bị biến dị.

Bởi vì trong thời gian ba tiếng đồng hồ, ngoại trừ câu được Cá Đù Vàng và Bào Ngư Đen. Hấn còn câu được rất nhiều loài hải sản khác...

Ví dụ như như gần xích đạo mới có thể sinh ra các loại Tôm He cỡ lớn, có chỗ gọi là Tôm Sú. Một con hầu như đều dài gần 50 cm, câu được hai con này ước chừng một con phải nặng hơn nửa kg.

Còn câu được Cua Hoàng Đế, chỉ ở Bắc Thái Bình Dương và bên nước Nga mới có nhiều loài này. Tuy nhiên chúng không phải quá lớn, đại khái cái từ 2 đến 3 kg một con.

Bên cạnh Cua Hoàng Đế còn câu đước Cua Tuyết, hai loại này đều sống chung một vùng biển. Câu đước nhiều nhất chính là Cua Tuyết, hết thấy đước 6 con.

Ngoài ra còn câu đước rất nhiều cá, có Cá Tráp Đen, Cá Mú. Thậm chí còn có một đầu Cá Lóc nước ngọt, một con Cá Hồi Vân...

Cho nên mới nói, cái giếng này đúng là quá thần kỳ nha!

Khi hấn nghe đước bà nội Hai ở bên cạnh gọi mình qua ăn cơm, hấn cũng đem những con vật này đều vớt vào chậu nước đã chuẩn bị sẵn từ trước, vội vã đi qua bên kia ăn cơm trưa.

Ăn xong Cổ Dục một lần nữa quay về trong nhà, sau đó nhìn những con vật này rồi bắt đầu bật cười.

Đừng hiểu lầm, không phải vì cái giếng biến dị mà hấn bị điên. Mà là hấn đang tính toán giá cả của những con vật này, không nói những cái khác. Chỉ riêng đầu Cá Đù Vàng nặng hơn 5 kg thôi, trị giá đã gần 100 ngàn. Tất nhiên, đây chỉ là giá bán niêm yết, nếu như có nhà hàng mua lại thì cũng có thể đước hơn 150 ngàn.

Tiếp đến là những thứ hải sản khác, đem tất cả đều bán hết cùng một chỗ, thu đước hai ba ngàn hấn là không có vấn đề. Mới buổi trưa thì đã có thể kiếm đước 110 - 120 ngàn tệ rồi sao?

Nghĩ tới đây, hấn không cười thì mới là người có vấn đề.

Điều này so với việc hấn đi làm công... đúng là kiếm đước rất nhiều tiền.

Không nghĩ, lúc trước còn không muốn quay về nhà ông nội, vậy mà lúc này chính mình lại phát hiện đước ‘bàn tay vàng’ giúp phát tài phát lộc!

“Tĩnh táo, phải tĩnh táo lại! Hiện tại nên suy nghĩ xem phải làm như thế nào!” Khó lòng đè xuống cảm giác phấn khích, Cô Dục xem lại trước mắt những sinh vật này, bắt đầu đưa ra tính toán.

Trước tiên, hần muốn đổi những thứ này thành tiền cho vào túi. Cho dù suy tính thế nào thì đây mới chính là việc cần thiết nhất lúc này.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên hần nhớ đến một người bạn học cũ.

Dịch: 100min

Chương 4. Con đường

Chương 4: Con đường

“Alo, ai đây?”

Điện thoại vừa được nhắc máy đã có âm thanh thô lỗ từ đầu dây bên kia truyền tới. Cổ Dục cũng không lòng vòng mở miệng nói.

“Alo, béo à... là tôi này!” Sau khi nhắc tới cái biệt danh này thì Cổ Dục cảm thấy buồn cười, gắng nhin cho tiếng cười không thoát ra khỏi miệng.

Tên béo trong miệng hắn có tên thật là Phương Lượng, hai người bọn hắn là bạn học từ tiểu học tới năm cấp hai .

Đến khi lên cấp ba mặc dù học lực của Cổ Dục và Phương Lượng tuy khá tương đương nhau. Nhưng do cha mẹ Cổ Dục rất kỳ vọng vào hắn, cho nên hắn thi lên cấp ba và tiếp tục học còn Phương Lượng thì đi học nghề đầu bếp. Lý do cũng đơn giản thôi, chú Hai hắn là bếp trưởng của một khách sạn.

Thật ra trong khoảng thời gian học cấp ba thì cả hai vẫn chơi chung với nhau .

Nhưng tới năm hắn lên lớp 11, chú Hai của Phương Lượng nghỉ việc ở khách sạn đi tới thủ đô làm việc cho một nhà hàng, đây là một nhà hàng hải sản khá nổi tiếng. Chú Hai cũng gọi Phương Lượng tới làm việc chung, từ đó về sau hai người không còn liên lạc thường xuyên nữa chỉ thỉnh thoảng nhắn tin hỏi thăm sức khỏe thôi .

“Ô! là cậu à, dạo này sao rồi?” Dù gì cũng là bạn nối khố từ bé, cho nên khi nghe thấy giọng của Cổ Dục, Phương

Lượng rất nhiệt tình hỏi thăm bạn mình.

“Cũng tạm tạm thôi! Cậu thì thế nào rồi? Nghe nói là chỗ cậu làm buôn may bán đất lắm hả!” Tùy ý cười nói, sau đó Cổ Dục lập tức kể qua một chút tình huống hiện tại của mình. Hẳn hiện tại ở trong xã hội không có gì đáng để nói, cũng chẳng có gì để nhiều lời cho nên vẫn là hỏi thăm một chút tình huống của người bạn mình.

“Ài, cho dù có bán nhiều hơn nữa thì cũng chỉ làm công thôi, có đáng gì đâu.”

Nghe thấy lời than vãn của Phương Lượng, Cổ Dục cũng gác lại chuyện của mình ngồi buồn đưa lê với hân. Nhưng mới nói được vài câu thì Phương Lượng có việc bận nên cũng hỏi thẳng lý do Cổ Dục gọi cho mình.

“Là thế này, chả là mình có người bạn không biết kiếm đâu ra con Cá Đù Vàng hoang dã nặng hơn 5 kg. Hiện tại hân muốn bán ra nhưng không có người quen nên sợ bị người ta lừa, nghe nói nhà hàng cậu làm cũng nổi tiếng nên mình cũng chỉ muốn hỏi thử xem ông chủ có muốn mua lại hay không thôi.”

“Cái gì? Cá Đù Vàng hoang dã nặng hơn 5 kg á?” Ở Đông Bắc, Cá Đù Vàng hay còn gọi là Đại Hoàng Hoa là một loại cá cực đắt đỏ. Giá cả những con cá bình thường nhất cũng phải hơn một ngàn tệ cho một con nặng chỉ 500g, nếu một con cá nặng 1 kg bán hai ngàn cũng xem như là hợp lý, nhưng trên thực tế tuyệt đối không thể mua được. Huống chi là Cá Đù Vàng nặng hơn 5 kg? 20 ngàn cho 1 kg cũng xem như là giá vốn!

“Người anh em! Cậu đừng có hù mình, cái này không phải chuyện đùa.” Nghe Phương Lượng nói như thế, mọi người đang ở sau bếp đều nhìn về phía hân. Mà lúc này hân cũng lập tức khoanh tay nhỏ giọng.

“Trêu cậu làm gì! Vậy thì để mình gửi hàng cho cậu trước, nếu ỏn thì gửi tiền cho mình sau cũng được.” Thấy Phương Lượng có vẻ nghi ngờ với cá của mình, Cổ Dục quyết định gửi hàng trước rồi mới thanh toán. Dù sao hẳn cũng rất tự tin với chất lượng đồ của mình.

Phương Lượng thấy Cổ Dục bảo đảm như vậy thì hơi động lòng. Ban đầu hẳn còn tưởng Cổ Dục bị lừa, sau đó còn nghĩ Cổ Dục lừa gạt hẳn. Dù sao thì Cá Đù Vàng nặng hơn 5 kg như thế chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, thứ này làm sao rơi vào tay Cổ Dục được?

Nhưng mà nghe được Cổ Dục khẳng định như vậy, hẳn có chút do dự. Đúng lúc này, đột nhiên chú Hai của Phương Lượng từ bên ngoài trở về, Phương Lượng lập tức chạy tới.

“Chú Hai, con có chuyện muốn nói!” Phương Lượng che mic điện thoại lại, nhỏ giọng thuật lại chuyện lúc nãy hẳn bàn với Cổ Dục.

Đương nhiên chú Hai của Phương Lượng có chủ kiến hơn hẳn nhiều, không lập tức từ chối mà dặn Phương Lượng nói với Cổ Dục: “Cứ gửi cá đến, nếu là đúng như cậu ta nói. Đương nhiên chúng ta sẽ mua, còn nếu không phải thì sẽ gửi trả về.” Làm như vậy cũng không thể trách được, đây là chuyện làm ăn mấy trăm ngàn tệ không thể nói giỡn được.

Được ông chú mình đồng ý, Phương Lượng cầm lên điện thoại nói Cổ Dục gửi cá đến chỗ hẳn xem thử đã...

Sau khi nghe Phương Lượng đồng ý, cũng nhận được địa chỉ mà hẳn gửi tới. Cổ Dục vớt Cá Đù Vàng ở trong nước ra. Dù sao cũng không thể gửi sống cả con như thế này được, mà có gửi được đi nữa thì cũng sẽ phát sinh thêm rất nhiều vấn đề phiền phức khác. Cho nên Cổ Dục trước tiên phải xử lý nó mới được.

Sau khi đã lau khô toàn thân, Cổ Dục bỏ con cá vào sâu trong ngăn đông tủ lạnh.

Do không có tủ cấp đông chuyên dụng nên Cổ Dục phải đợi hơn ba giờ thì cá mới đông cứng hoàn toàn, sau đó tìm được một nhà chuyên phát nhanh tên Thuận Phong.

Nhưng mà nhà vận chuyển này không đến thôn nhận hàng, thế là Cổ Dục phải mang hàng đến.

Cũng may hấn còn quen biết một người trong thôn, người này gọi là Cổ Tấn. Ở trong thôn chuyên môn chạy xe chở hàng chui.

Người này đồng lứa với Cổ Dục nhưng hơi lớn tuổi hơn hấn một chút. Trước đây, nhà hấn thuê cả quả đồi để trồng cây ăn trái, cho nên sắm một chiếc xe tải cỡ nhỏ để chở những loại trái cây này. Sau này thương lái đến tận nơi mua, nên Cổ Tấn không phải tự chở nữa.

Do cảm thấy bỏ không xe thì quá lãng phí, nên Cổ Tấn lúc rảnh rỗi cũng chạy vài cuộc chở hàng chui.

Hôm qua đi đón Cổ Dục về thôn chính là nhờ hấn, cho nên Cổ Dục và hấn tương đối quen biết.

Gọi một cú điện thoại Cổ Tấn để hấn lái xe đến. Cổ Dục mang theo một cái hộp xốp khá lớn ngồi ở bên cạnh, ngoại trừ cá thì hấn cũng phải bỏ rất nhiều đá lạnh. Máy thứ như túi chườm đá chuyên dụng có thể mua trong nhà vận chuyển Thuận Phong, do phải đảm bảo cá không bị rã đông trên đường đi nên Cổ Dục hối Cổ Tấn lái xe thật nhanh.

Mặc dù đường núi không dễ đi lắm, nhưng chưa đến nỗi quá khó đi.

Phần lớn vùng Đông Bắc là bình nguyên nên cho dù phải đi đường đất, chỉ cần không mưa thì vấn đề đi lại cũng không phải là việc lớn.

Đoạn đường từ thôn lên trấn hơi xóc nảy một chút, nhưng Cổ Dục vẫn thuận buồm xuôi gió đưa kiện hàng đến chỗ công ty chuyển phát nhanh. Tiếp theo là báo giá, ký giấy tờ làm thủ tục. Hắn còn cố ý chọn gói chuyển phát có bảo hiểm trị giá 150 ngàn, nhờ gặp anh shipper nào biết nhìn cá rồi cuỗm mất thì lỗ to. Sau khi nhìn thấy nhân viên công ty chuyển phát nhanh đóng gói đầu vào đầy xong, Cổ Dục lên xe về nhà với Cổ Tấn.

Về đến nhà thì trời cũng đã nhá nhem tối. Lúc thanh toán tiền Cổ Dục còn tặng cho Cổ Tấn một con Cá Lóc không nhỏ, nặng cỡ một kg rưỡi. Hơn nữa, còn là một đầu cá hoang dã, sức sống rất cao nên Cổ Tấn cực thích.

Hắn biết Cổ Dục đang muốn kết giao với mình. Cổ Dục biết rất rõ, con cá này Phương Lượng chắc chắn hài lòng. Đến lúc đó hắn lại đem bán những vật này, không chừng còn phải phiền Cổ Tấn làm tài xế. Mặc dù Cổ Dục có bằng lái, nhưng hiện tại muốn mua xe thì tiền vẫn còn không đủ. Chờ qua một thời gian rồi lại nghĩ đến chuyện này.

Sau khi xử lý ổn thỏa đám cá mới câu được. Cổ Dục xách theo hai con cá sang nhà ông Hai, một đầu Cá Hồi Vân và một Cá Tráp Đen. mấy ngày nay hắn toàn ăn chực uống chực ở nhà ông, nên chắc chắn phải đem quà sang biếu.

Đối với mấy loại hải sản còn lại đều được hắn nuôi dưỡng ở trong chậu, mọi dự định đều phải đợi đến ngày mai lại nói tiếp. Nếu con cá kia bán được thì dễ nói chuyện, còn nếu không bán được thì phải tính đến chuyện lâu dài. Cần phải có một kế hoạch cụ thể.

Nhưng mà Cổ Dục vẫn có lòng tin đối với con Cá Đù Vàng của mình.

Ăn uống nhậu nhẹt ở nhà ông hai cả một tối, khi về nhà Cổ Dục vẫn ra sân sau tắm một cái. Mang theo tâm trạng vui vẻ,

hắn từ từ chìm vào giấc ngủ.

Dịch: Dz2k5_skyship

Chương 5. Sự hoàn hảo

Chương 5: Sự hoàn hảo

Gà trống gáy vang, chim hót líu lo...

Sáng ngày hôm sau lại bắt đầu một ngày mới ồn ào náo nhiệt, Cổ Dục cũng mơ màng ngồi dậy. Hắn cảm điện thoại lên liếc mắt nhìn, ngoài ý muốn phát hiện nhà vận chuyển Thuận Phong đã vận chuyển hàng đến thủ đô, đến 9 giờ sáng thì đã có thể phát hàng đến người nhận.

Cổ Dục gửi hàng là loại hỏa tốc còn áp dụng với hàng tươi sống nữa, vì thế hắn đoán tầm 9 giờ 30 thì hàng hóa sẽ đến nhà hàng Phương Lượng. Thành hay bại thì phải xem hôm nay!

Sau khi rời khỏi giường, Cổ Dục vẫn đánh răng rửa mặt bằng nước giếng rồi tiến hành đun một bình nước sôi.

Không phải vì nhà hắn không có nước, không có điện.

Hôm qua, điện nước trong nhà đã được cấp đầy đủ, nhưng không hiểu tại sao. Hắn cảm thấy nước giếng này hoàn toàn không giống với nước máy trong nhà.

Điều này có thể thấy được từ đám hải sản, trải qua một đêm trong chậu nhưng bọn chúng đều không có gì hao tổn.

Rửa mặt xong, Cổ Dục cũng không chịu ngồi yên, mà tiếp tục cầm theo cần câu bắt đầu câu cá.

Người ta hay nói, điều mà người câu cá mong chờ nhất chính là khoảnh khắc con cá rời khỏi mặt nước. Cũng giống Forrest Gump thích ăn sô-cô-la vậy, cũng không biết tiếp theo là cái gì hoặc là có điều gì bất ngờ nào bên trong.

Nhưng đối với Cổ Dục mà nói, đây mới thật sự là bất ngờ...

Bởi vì hắn không thể biết được mình sẽ câu lên cái gì.

Giống như hôm nay, lần đầu tiên hạ cần câu xuống. Thứ đầu tiên hắn bắt được chính là một con Mực lớn, nó dài gần một mét rưỡi. To như vậy... làm thế nào để ăn hết đây?

Trong lúc Cổ Dục ở trong nhà vui vẻ câu cá, thì ở thủ đô bên kia công việc cũng đã bắt đầu.

Sau khi người thanh niên đem kiện hàng chuyển phát nhanh của Cổ Dục lên xe, anh ta cũng bước nhanh hơn. Tiếp đó chạy đến địa chỉ mà Cổ Dục viết bên trên kiện hàng, hơn nữa còn tranh thủ gọi điện thoại trước để xác định vị trí.

Lúc người nhân viên chuyển phát nhanh đến được cửa sau của nhà hàng, ở đây đã có rất nhiều người tụ tập. Bởi vì có rất nhiều người hôm qua đã nghe được cuộc điện thoại của Phương Lượng. Người bạn của hắn nói rằng, mới lấy được một đầu Cá Đu Vàng nặng hơn 5 kg. Đây chính là loại cực kỳ hiếm thấy.

Mặc dù đây không phải là cái gì trăm năm khó gặp, nhưng ít ra thì cũng hai ba năm khó gặp.

Cho nên thừa dịp buổi sáng vẫn còn chưa tắt nập, những người này đều ở đây xem náo nhiệt.

Mà cảm nhận được ánh mắt của những người này, Phương Lượng bỗng nhiên cảm thấy có chút áp lực.

Lúc này hắn có chút hối hận việc đáp ứng Cổ Dục, lỡ như Cổ Dục gửi đến một cái gì đó quá bình thường, như vậy thì không phải làm cho hắn mất hết mặt mũi sao...

Trong tâm trạng hồi hộp và lo lắng, người nhân viên chuyển phát nhanh đã bước đến.

Nhân viên chuyển phát nhanh mỗi bước giẫm trên mặt đất, giống như đang giẫm lên trong lòng Phương Lượng. Chuyện này đúng là quá hồi hộp rồi.

“Ai là Phương Lượng?” Cuối cùng, người nhân viên chuyển phát nhanh đã bước tới cửa ra vào, hẩn nhìn lướt qua xung quanh rồi mở miệng hỏi.

“Tôi! Là tôi!” Nghe được lời nói của người nhân viên, Phương Lượng cũng giơ tay lên bước tới.

“Mở hộp kiểm tra đi, tuy nhiên anh phải liên hệ người bán rồi cả hai cùng xác nhận. Khi xác nhận xong tôi mới có thể giao hàng cho anh.” Người nhân viên đem cái hộp xộp đưa đến rồi nói, Phương Lượng cũng lấy ra một cây dao rọc giấy tiến hành mở hộp, chuẩn bị xem xét.

Nhưng mà, khi mở cái hộp ra xong, trong lòng hẩn không khỏi chửi thề một câu.

Bởi vì, Cổ Dục chuyển cá đến cũng chỉ dùng một cái túi. Nói thật, nếu như không phải biết trước cái này là Cá Đù Vàng thì nếu có ai nói đây là bán Cá Hổ đông lạnh hẩn đều tin. Đóng hàng quá kém đi!

Mặc dù vậy, hẩn cố nén lại cơn giận, nhanh chóng mở ra xem bên trong.

Nhưng khi con cá vừa lộ ra một chút, đột nhiên chú Hai của hẩn ở phía sau lao đến. Một tay đặt trên vai ngăn hẩn lại.

“Đừng động! Chậm một chút! Để chú làm!” Nghe được ba cái chỉ lệnh, khiến Phương Lượng có chút ngẩn ra. Tuy nhiên hẩn vẫn nghe theo lời của chú Hai, đứng lên nhường lại vị trí.

Mà chú Hai của hẩn cũng cẩn thận mở ra cái hộp đóng gói. Khi con cá xuất hiện trước mắt mọi người, nhiều người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Bởi vì con cá này quá đẹp....

Trên thân con cá thuần một màu vàng sáng, một chút hư tổn trên vảy cũng không có, con cá này quá hoàn mỹ. Nhưng mà chính vì sự hoàn mỹ này, khiến mọi người đều có chút nghi hoặc.

Vì con cá này quá đẹp và hoàn Mỹ, không giống như được đánh bắt bằng lưới.

Mà khi chú Hai kiểm tra một chút ở miệng con cá, hẳn không khỏi âm thầm gật đầu. Chính xác thì con cá này không phải được bắt bằng lưới, mà là được câu lên.

Phải biết rằng, ở trong nước Cá Đù Vàng hoang dã trên cơ bản đều được đánh bắt bằng lưới. Cho nên, sau khi kéo lên khó đảm bảo không bị một chút trầy xước. Chỉ có thể chính thức câu lên từ biển, mới có thể làm hỏng miệng cá mà không làm ảnh hưởng chút nào đến thân cá.

Tiếp đó chú Hai của Phương Lượng liền bắt đầu kiểm tra vây cá, mắt cá, má cá, trên thân cá...

Kiểm tra vây cá cùng thân cá là để xác định nó là loại nuôi dưỡng hay là hoang dã. Mặc dù hẳn vừa liếc mắt nhìn, thì đã biết đây là loại hoang dã. Nhưng kiểm tra thêm một chút cũng không có gì sai. Cá hoang dã vây lưng có màu hơi vàng và trong suốt, mà nếu là nuôi dưỡng thì có màu xám trắng. Thân cá thì một con thân có hơi phồng lên, một con thì có hình giọt nước.

Còn xem mắt và má cá là để phán đoán thời gian nó chết.

Kết quả sau khi kiểm tra một vòng, chú Hai của Phương Lượng không khỏi hài lòng gật đầu một cái. Sau đó hẳn nhìn về phía Phương Lượng ở bên cạnh đang hồi hộp.

“Cá của người bạn của cháu, là cực phẩm Cá Đù Vàng hoang dã. Có lẽ là mới chiều hôm qua câu được, rất là hoàn

mỹ, đúng là cực phẩm, cực phẩm đó nha. Cháu hãy gọi cho người bạn này, nói là cá này chúng ta muốn mua!”

Nghe được lời nói của chú Hai, Phương Lượng cùng mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh. Nói như vậy thì con cá này chính là Cá Đù Vàng nặng hơn 5 kg mà người ta hay kể đó sao?

Nghĩ tới đây, nhiều người có chút hiểu biết đều cảm thấy choáng váng. Mà Phương Lượng hiện tại cũng đồng thời có chút choáng váng, không khỏi âm thầm cảm thán. Cổ Dục đúng là làm ăn cũng không tệ, loại sinh ý như Cá Đù Vàng cũng có thể làm được, đúng là quá lợi hại!

Nghĩ thì nghĩ, nhưng tay chân hần cũng không chậm vì thế trước tiên hần gọi điện thoại cho Cổ Dục.

Lúc này Cổ Dục vừa mới ăn sáng xong ở nhà ông Hải đi ra, nhìn thấy điện thoại của Phương Lượng. Hần mỉm cười vui vẻ, có thể đoán được là cuộc làm ăn đầu tiên đã thành công.

“Alo, béo à! Quyết định ra sao?”

“Nói đùa! Cậu có hàng tốt như vậy, làm sao lại không muốn, cậu nói giá đi!” Nghe được giọng của Cổ Dục, Phương Lượng ở bên kia cũng cười nói.

“Như vậy đi, con cá kia là được câu lên, mà mình cũng không phải là đang thiếu tiền, cho nên sẽ cho cậu một cái giá hữu nghị. Con cá kia nặng tổng cộng 5,4 kg, đưa mình 110 ngàn là được!” Suy nghĩ một chút, Cổ Dục báo ra cái giá trong lòng mình muốn.

Mà nghe được lời này của Cổ Dục, Phương Lượng lập tức nói lại với chú Hai một tiếng. Mặc dù là hỏi như vậy, nhưng hần cũng biết cái giá này đã rất hợp lý, thậm chí còn có chút thấp.

Một kg đã hơn 20 ngàn, con cá lại lớn như vậy. Nói đơn giản chính là nhà hàng bọn hắn đang chiếm một món hời lớn.

Phải biết lần trước chỉ có một đầu cá nặng chỉ có 4,5 kg, đem nó đi đấu giá đã bán được 140 ngàn. Đương nhiên, trong này còn phải trừ đi các loại phí khác, nhưng đối với đầu cá lớn như Cổ Dục thế này. Đấu giá ít nhất cũng phải hơn 160 ngàn, trừ đi 20% thuế đấu giá cho phòng đấu giá rồi còn phải nộp thuế thu nhập cá nhân. Còn lại cũng không dưới 100 ngàn.

Tuy nhiên, đó là tiền Cổ Dục nhận được. Những người khác trao tay mua lại cũng phải bỏ ra hơn 160 - 170 ngàn.

Cổ Dục bán 110 ngàn, xem như là cho hắn chút mặt mũi, cái giá này nhà hàng bọn hắn không thể không đồng ý. Nghe được Phương Lượng báo ra cái giá, hai mắt chú Hai hắn lập tức sáng lên sau đó dùng lực gật đầu một cái. Nếu hoàn tất giao dịch, có thể nói đây chính là công lao của Phương Lượng!

Dịch: 100min_Skyship

Chương 6. Mua sắm

Chương 06: Mua sắm

“Người anh em! Việc lần này thật sự cảm ơn cậu. Chờ đến Tết tôi về quê, nhất định sẽ mời cậu bữa cơm. Nếu như sau này còn có chuyện tốt như hôm nay, nhớ kỹ phải tìm mình đây!”

Ở đầu dãy bên kia, Cổ Dục có thể cảm nhận được sự vui sướng của Phương Lượng. Nhìn thông báo tài khoản nhận được 110 ngàn trên điện thoại, Cổ Dục không nhịn được nở nụ cười. Không thể không thừa nhận, vụ mua bán này quá tuyệt vời!

Không cần biết Phương Lượng đang vui vẻ ra sao, muốn xử lý con cá như thế nào. Tất cả những chuyện đó đã không còn liên quan với Cổ Dục.

Lúc này, Cổ Dục đang nằm trên giường lớn ở nhà mới, hắn đang suy nghĩ vấn đề là làm sao để phát triển trong tương lai. Chỉ cần dựa vào cái giếng, Cổ Dục chắc chắn không rời khỏi cái thôn này.

Đây sẽ là nơi khởi đầu để hắn phát triển sự nghiệp.

Vậy nên, có rất nhiều chuyện cần hắn sớm chuẩn bị sẵn sàng ứng phó.

Trước hết hắn phải nói với cha mẹ về việc hắn không quay lại thành phố và muốn ở lại trong thôn, nhưng vấn đề ở đây là lấy lý do gì để nói.

Ngôi nhà hắn đang ở thuộc sở hữu của gia đình nên hắn muốn ở bao lâu cũng được. Nhưng về chuyện ở lại đây, không

có gì đảm bảo cha mẹ hắn sẽ đồng ý .

Vấn đề thứ hai chính là ngôi nhà này còn thiếu rất nhiều đồ gia dụng. Tuy nhà ở đã xây xong nhưng trong nhà chỉ có một ít vật dụng như giường chiếu, tủ quần áo, cái bàn, cái ghế,... Đồ điện gia dụng cũng chỉ là vài thứ như bình nóng lạnh và một cái tủ lạnh nhỏ.

Bởi vậy hắn sẽ cần đi mua sắm một chuyến, danh sách đồ cần thiết bao gồm: TV, lắp mạng Internet, máy giặt, bếp gas, máy hút khói, tủ đông, điều hoà không khí,....

Ngoài những thứ đấy ra, hắn còn cần phải mua thêm cần câu cá. Hiện tại cứ dùng cần câu mượn thế này cũng không tốt, với lại còn phải mua thêm các loại bả cá. Cổ Dục câu lên được cá, cũng không thể bán được ngay lập tức. Hắn cần phải có chỗ để nuôi, huống chi còn muốn ăn một chút mấy thứ này.

Mặc dù tường rào nhà hắn cao tới 2 mét, nhưng thế vẫn là chưa đủ và cần phải làm nó cao thêm. Hơn nữa, để phòng ngừa hắn cần đặt làm một cái nắp che miệng giếng để phòng ngừa...

Thật sự là không làm thì không biết. Sau khi tính toán chi phí mọi thứ, Cổ Dục cảm giác 100 ngàn của hắn thật sự không đủ.

“Cơm phải ăn từng miếng một, vật phải xây từng chút một. Thôi thì trước tiên cứ mua đủ đồ dùng trong nhà và bả cá, còn muốn bổ sung cái gì thì sau này lại nói!” Khẽ vươn người một cái, Cổ Dục quyết định đi mua sắm trước.

Nghĩ là làm, hắn lập tức gọi điện thoại cho Cổ Tấn. Một lúc sau, Cổ Tấn dừng xe trước cửa nhà Cổ Dục, hắn đi qua nhà ông nội Hai nói một câu thông báo buổi trưa sẽ ăn ở bên ngoài. Tiếp đó, Cổ Dục lên xe với Cổ Tấn đi lên trên thị trấn.

Đi vào thị trấn, hắn quyết định trước tiên đến cửa hàng kinh doanh viễn thông để đăng ký lắp mạng. Tiếp đó, hắn đi tới cửa hàng đồ điện. Hắn phát hiện chính mình còn thiếu rất nhiều thứ nên đã điên cuồng mua sắm.

Máy rửa bát, vỉ nướng, lò nướng, lò vi sóng, bếp từ, các loại nồi, bát, chậu.....

Chỉ tính riêng đồ điện, Cổ Dục đã chi tiêu hơn 60 ngàn tệ.

Xong vụ đồ điện, hắn còn cần mua đồ dùng cá nhân. Bây giờ ở nhà chỉ có một bộ khăn mặt, bàn chải đánh răng, cốc súc miệng và ít đồ linh tinh. Hắn chắc chắn cần chuẩn bị thêm mấy thứ như khăn mặt, khăn tắm, ga giường, màn, gối, vỏ gối, giấy vệ sinh, giấy rút.... Các loại đồ dùng hàng ngày, cần thiết mua thì đều phải mua.

Tiếp đó, hắn đến cửa hàng chuyên dụng để đặt làm hai cái bể cá lớn. Bởi vì cái này không có sẵn nên cần đặt người ta làm theo yêu cầu. Mấy thứ đặt làm này sẽ được người bán đưa tới tận nhà. Nếu không tính bể cá, thì đồ hắn mua hôm nay cũng không ít.....

May mà có xe chở hàng của Cổ Tấn, bằng không thật sự không có cách nào để đem đồ này về.

Đến giữa trưa Cổ Dục mời Cổ Tấn ở trên trấn ăn một bữa. Dù sao người ta đến đây là để giúp hắn, chút tiền lẻ này hắn cũng không quan tâm.

Lần này từ trên trấn trở về, Cổ Dục cảm thấy dù là 110 ngàn tệ cũng không đủ cho hắn tiêu sài. Chỉ sau một lần mua sắm, 110 ngàn vừa nhận được của hắn đã chỉ còn lại hơn 20 ngàn.

Nhìn những thứ Cổ Dục để ở thùng xe phía sau, Cổ Tấn đành phải lái xe chậm hơn rất nhiều. Bởi vậy, tới lúc hai người về tới trong thôn, thời gian cũng đã xế chiều.

Cổ Tấn cũng giúp Cổ Dục chuyển đồ vật vào trong nhà, sau đó còn phụ một tay lắp ráp các thứ, đến cả việc lắp đặt TV cũng nhờ công hắn. Những thứ còn lại đều phải dựa vào Cổ Dục tự mình nghiên cứu.

Đương nhiên, Cổ Dục rất cảm kích Cổ Tấn. Trước khi Cổ Tấn ra về, hắn còn cố ý cầm theo một đầu Cá Mú đưa cho Cổ Tấn. Nhận con cá trên tay, Cổ Tấn suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu nhìn Cổ Dục. Hắn mở miệng nói:

“Cổ Dục! Tôi hỏi một chút, có phải cậu định ở lại đây lâu dài?”

“Ừm! Có thể coi như vậy. Dù sao tôi đang không có chuyện gì làm, sống ở đây cũng thật thoải mái.”

Nghe câu hỏi của Cổ Tấn, Cổ Dục cũng gật đầu một cái. Chỉ ở đây mới có giếng thần, đi nơi khác thì kiếm đâu ra. Cái giếng này là cơ hội đổi đời của hắn, cho nên chắc chắn không bỏ qua được.

“Ồ... tôi nói thế này, không phải thôn chúng ta trị an không tốt. Nhưng mà cậu cũng biết, bất cứ thôn nào đều cũng không tránh khỏi việc có một số tên trộm vặt hoặc móc túi. Nếu cậu có ở nhà thì còn tốt, bọn hắn cũng không dám cả gan đột nhập. Nhưng nếu cậu trở về thành phố, lúc đó lỡ như có người tới mà trong nhà không có ai thì mấy món đồ điện này... cậu hiểu ý tôi chứ!”

Biết được Cổ Dục tạm thời muốn ở lại trong thôn, Cổ Tấn do dự một chút, cảm thấy vẫn nên nhắc nhở hắn mấy câu. Nghe Cổ Tấn nói như vậy, Cổ Dục có hơi ngây người, sau đó suy nghĩ một chút rồi gật đầu một cái.

Chính xác đây là một vấn đề, hắn không thể lúc nào cũng ở đây. Mấy món đồ điện tử mới mua hôm nay không phải điều

hắn lo lắng. Điều hắn lo nhất là sự thật về cái giếng, nếu bị phát hiện thì sẽ vô cùng phiền toái.

“Vậy thì... Anh có biết biện pháp nào không?” Cổ Dục gãi đầu do dự, sau đó mở miệng hỏi Cổ Tấn biện pháp.

“Nếu cậu có ý định sống ở đây một thời gian, tôi nghĩ nên nuôi một con chó. Bởi vì nếu như cậu không ở nhà mà có kẻ trộm tới, ít nhất nó sẽ sủa khiến ông Hai ở bên cạnh nghe thấy, đúng không?” Nhìn xem Cổ Dục, Cổ Tấn cũng cười nói.

Tại nông thôn, hầu như nhà nào cũng nuôi chó. Tuy nuôi chó không có nhiều lợi ích, nhưng về vấn đề trông nhà thì khỏi lo.

“Ừ! Cũng đúng. Vậy mà tôi lại quên mất! À mà, hình như trên trấn có cửa hàng thú cưng, ngày mai anh đi cùng tôi được không?” Nghe được Cổ Tấn nói như vậy, Cổ Dục cũng gật đầu một cái, đây đúng là một biện pháp tốt.

“Nếu cậu định mua chó cảnh thì quên đi, bọn chúng không trông nhà được đâu. Ở đầu thôn phía đông, trong nhà ông Bảy có một con Husky được con trai mua cho. Bề ngoài con chó này nhìn qua hung dữ không khác gì chó sói, nhưng thật ra chẳng khác gì mấy tên đàn độn. Năm trước nhà ông ấy có kẻ trộm đột nhập vào, kết quả con chó kia còn cùng tên trộm chơi đùa. Ngay cả vòng cổ của nó cũng bị lấy đi, thậm chí còn không kêu một tiếng.”

Nghe Cổ Dục nói muốn đi mua chó cảnh, Cổ Tấn lập tức xua tay áo. Cổ Tấn nói cho hắn biết mấy thứ vô dụng kia ở nông thôn không dùng được. Nghe được Cổ Tấn kể chuyện, Cổ Dục lập tức nhớ tới mấy cái video mà hắn xem lúc rảnh. Dường như, đúng là chó cảnh có vấn đề này.....

“Nếu cậu muốn tìm một con chó ưng ý. Ngày mai có thể đi đến nhà chú Kiến Quân cạnh sườn núi, nhà bác ấy có nuôi

mấy con chó rất tốt.” Nhìn thấy Cổ Dục cũng đồng ý, Cổ Tấn lập tức cười nói còn giới thiệu cho Cổ Dục chỗ mua chó.

Dịch: Thefool_Skyship

Chương 7. Chó săn Sơn Đông

Chương 7: Chó săn Sơn Đông

Cả hai thảo luận thêm một lát rồi Cổ Tấn đi về. Buổi tối, Cổ Dục sang nhà ông nội Hai ăn cơm. Lúc này, ông nội Hai biểu lộ lo lắng hỏi hấn.

“Cổ Dục! Cháu thật muốn ở lại nơi này sao?”

Buổi chiều hấn mua nhiều đồ như vậy mang về, nhà ông nội Hai thì ở ngay sát vách làm sao có thể không nghe không thấy? Đương nhiên ông biết, Cổ Dục ra ngoài một chuyến rồi trở về mang theo không ít đồ đạc.

Sau khi Cổ Tấn đi, chú Ba còn tự mình tới giúp hấn chỉnh lại mấy món đồ điện này.

Lúc này bọn họ đều nhìn về phía Cổ Dục, trong ánh mắt đều tràn ngập sự nghi hoặc và kỳ quái.

Bọn họ sống nhiều năm như vậy, cũng chỉ gặp người trong thôn cấm đầu muốn đi ra bên ngoài. Còn trường hợp từ thành phố quay về nông thôn như Cổ Dục thì thật sự là lần đầu tiên, đúng là quá kỳ lạ.

“Ông nội Hai! Ông cứ yên tâm. Gần đây cháu không có việc nên quyết định ở lại đây một thời gian. Với lại cháu cảm thấy ở đây cũng chưa chắc không có cơ hội làm ăn buôn bán.” Cổ Dục cười cười nói với ông nội Hai rồi cầm một cái chân cua tuyết bắt đầu ăn một cách thoải mái.

Không biết có phải là do hiệu ứng tâm lý hay không, mà Cỗ Dục có một cảm giác rất lạ. Mấy con cua tuyệt này mới được Cỗ Dục nuôi một ngày rưỡi, nhưng khi ăn lại cảm thấy thịt của chúng ngon hơn bình thường. Hơn nữa, kích cỡ cũng lớn hơn một chút.

Xem ra nước giếng còn có hiệu quả đặc biệt, chính mình cần phải thử nghiệm thêm.

“Aizzz...Thôi được rồi, mọi việc tự cháu quyết định...” Nhìn Cỗ Dục một chút, ông cũng chỉ đành bất đắc dĩ. Dù sao hắn cũng không phải cháu ruột của mình. Nếu là cháu ruột của mình, rõ ràng ở trong thành có việc làm mà lại chạy về nông thôn, hắn nhất định sẽ đánh gãy chân chó của nó. Nhưng đối với Cỗ Dục, cũng chỉ có thể xem như là khách đến nhà.

Đối với việc ông nội Hai không hiểu, Cỗ Dục cũng chỉ mỉm cười cho qua. Có một số việc không cần thiết nói quá rõ, chính hắn biết là được rồi. Có quyết tâm thì mới có thể phát tài.

Đương nhiên, nếu sau này hắn có tiền, hắn cũng không ngại giúp thôn một chút. Nhưng với điều kiện là người trong thôn không thể lừa hắn.

Sau khi ăn xong bữa cơm chiều, Cỗ Dục xin phép ra về.

Về đến nhà, việc đầu tiên hắn làm là kiểm tra cân nặng của số hải sản được hắn câu lên hôm qua.

Quả nhiên, sau khi được nuôi một ngày rưỡi, chúng đã trở nên nặng hơn.

Lúc câu lên con Cua Hoàng Đế, trọng lượng là “hai ký lô tám”. Còn bây giờ, nó đã lên đến “ba ký lô một” đã tăng lên 250 gam. Mấy con khác cũng đều có sự phát triển nhất định, xem ra chúng đã bị ảnh hưởng bởi nước giếng.

“Hừm...Còn phải làm thêm thí nghiệm mới kết luận được.”

Nhìn qua đồng hải sản trước mặt, ánh mắt Cổ Dục dần dần sáng lên.

Hắn nằm lên giường lớn, lấy điện thoại bắt đầu lướt web. Vì sự nghiệp sau này, hắn quyết định mua loại cần câu tốt nhất trên cửa hàng online. Hơn nữa, đây là loại cần câu biển rất đắt tiền, nguyên một bộ cần câu biển giá hơn 8,000 tệ. Phải biết, hắn mua cái TV sáu mươi inch còn chưa đến 3,000 tệ. Riêng cần câu đã xài hơn 8,000, hắn thật sự đau lòng một hồi. Dù vậy, hắn cũng biết mọi thứ đều là đáng giá, chỉ cần một con Cá Đu Vàng là đủ thu hồi vốn. Cho nên, hắn cũng bằng lòng với việc chi ra số tiền lớn như vậy .

Đối với một món hàng đắt tiền như này, chắc chắn phía cửa hàng cũng muốn nhanh chóng đưa tới. Nên có lẽ ngày kia cần câu sẽ được giao tới đây.

Thoáng chốc một đêm trôi qua, sáng hôm sau Cổ Dục lại một lần nữa bị đánh thức. Nhưng làm hắn phát hiện là có thể do hai ngày nay uống nước giếng, mà tinh thần và tổ chất thân thể tăng lên một chút. Hắn không còn cảm thấy cái cảm giác khó chịu, do bị những thứ âm ỉ ồn ào xung quanh gây ra. Ngược lại, tinh thần của hắn hiện tại rất tốt.

Ngày trước đi làm cơ thể hắn luôn trong tình trạng mệt mỏi, cơ bắp luôn mỏi nhừ sau khi làm việc. Còn bây giờ những điều đó đã không còn, cơ thể hắn hoàn toàn bình thường. Điều này càng làm cho Cổ Dục càng thêm tò mò về nước giếng.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Cổ Dục nhìn qua đồng hồ. Hắn thấy thời gian vẫn còn sớm, quyết định nghe theo Cổ Tấn đi về hướng ngọn núi gần đó.

Thôn mà Cổ Dục đang ở có tên là thôn Cổ Gia. Bởi vì họ Cổ là họ đầu tiên xuất hiện ở nơi này, nên toàn thôn có hơn 70% người mang họ Cổ.

Thôn này có vị trí không được tốt cho lắm. Lúc trước đã từng nói qua, đất đai ở Đông Bắc chủ yếu là một mảnh bình nguyên, xung quanh cái thôn này cũng gần như vậy. Hơn nữa vị trí hiện tại càng thêm hẻo lánh.

Phía Bắc cùng phía đông là rừng rậm nguyên thủy thuộc dãy Đại An Lĩnh, còn phía Nam là một đầu nhánh sông Long Giang. Muốn tới thị trấn chỉ có thể đi về phía Tây, hơn nữa nơi này cách thành phố có chút xa. Còn muốn lên trấn gần nhất thì phải mất hơn một giờ lái xe.

Điều này dẫn đến vùng đất này gần như không thể phát triển nổi.

Cổ Dục mất hơn nửa giờ đi bộ, dọc theo đường trong thôn đi về hướng Đông Bắc. Cuối cùng hắn thấy được một căn nhà nhỏ biệt lập với thôn.

Nơi đó chính là nhà của chú Kiến Quân được Cổ Tấn nói tới.

Khi Cổ Dục đi tới gần ngôi nhà. Hắn đột nhiên cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng cả lên, dường như có vật gì đó đang để mắt tới hắn. Điều này khiến lông mày hắn nhíu lại, ánh mắt hướng về bốn phía quan sát.

Lúc này, trong tầm mắt hắn xuất hiện mấy con chó, chúng đang dùng khe hở trên vách tường ngôi nhà để ngó chừng hắn. Cái cảm giác ban nãy chính là do mấy con chó phát ra.

Khi Cổ Dục nhìn kỹ mấy con chó này, hắn không khỏi kinh ngạc. Bởi vì hắn nhận biết, đây là chó săn Sơn Đông.

Đây là loại chó săn đầu tiên của Trung Quốc, xem ra mấy con chó này là vật nuôi của chú Kiến Quân.

Nhìn vào bộ dáng bọn nó, Cổ Dục cảm giác có lẽ lần này chính mình thật sự đã đến đúng chỗ.

Điều này khiến hắn càng thêm mong đợi với chó của Cổ Kiến Quân.

Xem xét ánh mắt của mấy con chó, rõ ràng bọn chúng không muốn mình lại gần. Thế là Cổ Dục cũng không đi lên phía trước, hắn lập tức mở miệng hỏi.

“Chú Kiến Quân! Chú có ở nhà không?”

(Ở Đông Bắc, những người cùng lứa với cha nhưng tuổi lớn hơn cha cũng vẫn được gọi là chú, cũng không phải gọi là bác.)

“Ai vậy?”

Theo âm thanh của Cổ Dục truyền vào phòng, bên kia cánh cửa cũng có tiếng ken két mở cửa, tiếp đó một ông lão to lớn từ bên trong xuất hiện.

Thân hình của ông lão này cực kỳ cường tráng, có thể nhìn ra chiều cao phải đạt tới 1m9. Hơn nữa khổ người của hắn cũng hơn hẳn Cổ Dục, khuôn mặt đen sạm tràn ngập vết tích sương gió. Cả người ông lão chỉ đứng ở đó nhưng xung quanh tràn ngập sát khí, làm người khác cảm thấy ngột ngạt.

Nhìn thoáng qua ông lão một chút, Cổ Dục cũng đã xác định hắn đã tìm đến đúng người.

Thật ra, tình huống của ông lão này đã được Cổ Tấn nói cho Cổ Dục biết từ hôm qua.

Ông lão tên Cổ Kiến Quân này chính là một cựu chiến binh, năm nay đã sáu mươi bảy tuổi. Ông đi lính vào năm 16 tuổi, về sau còn tham gia vào chiến dịch phương nam nổi tiếng. Sau khi giải ngũ thì trở về làm kiểm lâm ở dãy Đại An Lĩnh, đến nay đã được hơn ba mươi năm.

Thời điểm hai năm trước, chính là lúc ông ấy sáu mươi lăm tuổi. Bởi vì tuổi này thật sự quá lớn nên ông đã bị chính quyền

địa phương cưỡng chế về hưu. Từ đó đến nay ông ở trong thôn dưỡng lão.

Mặc dù nói là trong thôn dưỡng lão, nhưng bạn bè của ông ở trong thôn cũng không nhiều. Ngoại trừ thôn trưởng Cổ Kiến Quốc, gần như không thân quen với ai.

Dù vậy, tất cả người trong thôn đều biết, ông lão này rất có năng lực. Mặc kệ là lên núi hay là huấn luyện chó, ông ta đều là chuyên gia hàng đầu. Cho nên khi nghe Cổ Dục nói chuyện muốn mua chó, Cổ Tấn ngay lập tức nghĩ tới ông ta.

“Chào chú! Tên cháu là Cổ Dục, sống ở trong thôn...” Nhìn thấy ông lão đi ra, Cổ Dục cũng tự giới thiệu mình.

Chưa đợi Cổ Dục nói xong, hắn lập tức bị Cổ Kiến Quân cắt ngang. Cổ Kiến Quân suy nghĩ một chút thì nghi ngờ hỏi.

“Không đúng! Cậu không phải người trong thôn, trên người cậu không có khí tức đồng quê.... Trong thôn... Cậu là cháu của chú Đức Minh sao?”

Dịch: Thefool_Skyship

Chương 8. Xin chó

Chương 8: Xin chó

Người được Cổ Kiến Quân nói tới chính là ông của Cổ Dục, tên ông ấy là Cổ Đức Minh.

Điều này cũng không có gì lạ, dù sao cha của Cổ Dục không lớn lên ở nơi đây nên người biết hẳn đúng là quá ít. Hiện tại, mấy người lớn tuổi trong thôn cũng chỉ biết Cổ Dục là cháu của Cổ Đức Minh.

“Vâng, đúng là vậy! Cổ Đức Minh là ông cháu.” Nghe được lời nói của Cổ Kiến Quân, Cổ Dục cũng gật đầu đáp lại.

“Vào đi!” Biết Cổ Dục đúng là cháu Cổ Đức Minh, Cổ Kiến Quân mỉm cười mở cửa tiếp đó dẫn hắn đi vào.

Sau khi vào nhà, Cổ Dục gặp được chủ nhân của mấy ánh mắt đáng sợ ban nãy.

Tất cả đều là chó săn Sơn Đông - loài chó nổi tiếng mà hắn từng nghe qua. Chúng là một trong những loài chó săn tốt nhất Trung Quốc, những việc như bắt thỏ chỉ là trò vặt với chúng.

Tuy nhiên trong vài năm trở lại đây, nhu cầu về chó săn ngày càng thấp. Bởi vậy đối với loài chó săn chuyên dụng như này, rất ít người cần tới. Sau này có vài người đem theo phong trào chó thi đấu về nước mới mở ra thị trường mới cho loài này.

Chú ý: chó thi đấu ở đây không phải kiểu cắn nhau đến chết, mà là loại hình tương tự đua ngựa, ai nhanh hơn sẽ thắng.

Ban đầu, với ưu thế của mình, chó săn Sơn Đông cũng có địa vị nhất định. Nhưng không bao lâu sau, bởi vì có sự tham

gia của chó săn xám Ý, địa vị của nó nhanh chóng giảm xuống.

Không thể không nói, chó cùng chó vẫn có sự khác biệt. Sở trường của chó săn Sơn Đông là sự nhanh nhẹn linh hoạt và tính vâng lời, cộng thêm khả năng bùng nổ mạnh mẽ. Nhưng nếu tính riêng vấn đề tốc độ, nó đúng là không bằng chó săn xám của Ý.

Ngay từ đầu, có người nói tốc độ chó săn Sơn Đông kém hơn chó săn xám là hoàn toàn chính xác. Nhưng sau vài lần truyền tai nhau, mọi người đều nhận định chó săn Sơn Đông hoàn toàn không bằng chó săn xám của nước Ý.

Nếu có thể mua một con chó săn Sơn Đông nuôi trong nhà, thì điều này sẽ rất thích hợp. Nhưng suy nghĩ một chút, khả năng cao Cổ Kiến Quân sẽ không bán.

Cổ Kiến Quân dẫn Cổ Dục vào phòng khách, trước tiên mời hấn ngồi xuống. Ông rót cho hấn một chén nước rồi mới ngồi ở đối diện với hấn.

Ông vươn tay sang bên cạnh cầm lên một cái hộp, lấy ra ít thuốc cho vào tàu rồi hút trước mặt Cổ Dục. Đồng thời, ông quay sang nhìn về phía hấn.

“Đột nhiên cậu đến thăm tôi thế này, chắc hấn có chuyện cần bàn. Nói đi, tới tìm tôi làm gì?” Hít điếu thuốc một hơi, Cổ Kiến Quân cũng cười nói.

Đúng là vậy, gia đình Cổ Dục cùng Cổ Kiến Quân không có quan hệ huyết thống, cũng không có bất kỳ mối liên hệ nào. Mặc dù đều cùng họ Cổ nhưng họ không thân đến mức có thể đến thăm nhau như vậy. Cho nên việc Cổ Dục tới đây hôm nay, chắc chắn là có nguyên nhân.

Trước đây Cổ Kiến Quân đã từng đi lính, còn làm qua kiểm lâm nên tính cách của hấn rất thẳng thắn. Hấn cũng không

muốn tốn thời gian nói nhảm với Cổ Dục, lập tức đi thẳng vào vấn đề.

“Chú Kiến Quân! Là như vậy, cháu định ở lại thôn trong thời gian dài. Nhưng chú biết đấy, an ninh trong thôn thực sự, ha ha... Hôm qua cháu có hỏi ý kiến của Cổ Tấn, anh ta bảo cháu có thể đến đây xin chó. Chó ở đây rất tốt, có thể dùng trông nhà.” Nở nụ cười xấu hổ, Cổ Dục nhìn thẳng Cổ Kiến Quân rồi nói rõ ý đồ của mình.

“Muốn mua chó thì nói thẳng, còn xin với xỏ. Lắm trò, ha ha... Mấy đứa sống trong thành phố đúng là lắm chuyện.” Chờ Cổ Dục nói xong, Cổ Kiến Quân liền lườm hắt một cái rồi nở nụ cười.

Nghe được Cổ Kiến Quân nói như vậy, Cổ Dục không khỏi có chút xấu hổ, ngại ngùng nở nụ cười đáp lại.

Nhưng hắn còn chưa cười xong, Cổ Kiến Quân lại lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Chúng ta vốn là cùng thôn, chuyện cậu tới đây mua chó đương nhiên tôi sẽ đồng ý. Đáng tiếc! Lần này cậu tới chậm rồi, gần nhất chó của tôi đã bán sạch. Thôn bên cạnh có một cửa hàng bán chó, ông chủ bên đấy đã mua hết chó từ đầu tuần. Nếu muốn mua, ít nhất phải chờ nửa năm mới có nhóm tiếp theo.”

Có câu châm ngôn rất hay ‘ba mèo bốn chó’. Ý nói là từ hoài thai đến sinh con non của loài mèo cần ba tháng, còn của loài chó cần bốn tháng.

Kỳ thực, chu kỳ này đã tính cả thời kỳ động dục của hai loài.

Dựa theo lý thuyết, các giống chó chuyên dùng cho sinh sản có thể phối giống ba lần trong một năm. Nhưng mà, nếu làm vậy thật thì con chó kia cũng không sống được, trong

vòng hai năm chắc phải chết. Bởi vậy, đa phần người yêu chó sẽ chỉ cho chúng phối một lần trong năm.

Cổ Kiến Quân đã dành ba mươi năm sống trong rừng, trong thời gian đó lũ chó chính là những người bạn luôn ở bên hần. Thử hỏi sao hần có thể không yêu chúng?

Do đó, chó của Cổ Kiến Quân cũng phối giống một năm một lần. Tuy nhiên sẽ được chia thành 2 nhóm và sẽ phối giống vào hai thời điểm khác nhau. Sau đó chó con sẽ được nuôi tầm hai tháng ở đây. Trong lúc đó có thể đặt mua trước tất nhiên phải đưa tiền trước, hơn nữa giá tiền cũng không thấp. Một con chó con ít nhất cũng phải hơn hai ngàn, không kì kèo.

Dù sao những cửa hàng bán chó kia sẽ đeo vòng cổ cho chúng, sau đó tiến hành nuôi dưỡng để phối giống. Chắc chắn một điều là họ sẽ không bán lại, nếu có bán thì giá cũng hơn năm ngàn.

Phần lớn chó con sang tháng đều sẽ bán đi. Thứ nhất là tìm một nơi ở tốt cho chó, thứ hai là trợ giúp những gia đình đó có chó trông coi nhà cửa. Không nhất thiết phải yêu thương chúng, nhưng ít ra thì bọn chúng cũng được nuôi dưỡng tử tế.

Quả thật đây là một yêu cầu rất ích kỷ, ngoại trừ những người yêu chó ra thì có rất ít người làm được. Thời gian của con người là có hạn, cho nên sự quan tâm chăm sóc cho chó cũng có giới hạn. Trong điều kiện như vậy, tìm cho bọn chúng một người chủ tốt, mới chính là yêu thương bọn nó.

“Phải chờ nửa năm sao? Chuyện này có chút phiền phức!” Nghe thấy Cổ Kiến Quân nói, Cổ Dục không khỏi vuốt huyệt thái dương. Giống như Cổ Tấn đã nói, không sợ bị ăn trộm, chỉ sợ bị trộm nhớ. Trong nửa năm này hần không thể nào cứ ở khur khur trong nhà. Chưa nói đến việc lên thị trấn gửi hải sản, mà hần còn phải về nhà trong thành phố, việc này đúng là

quá phiền toái rồi. Hắn không thể nào mà nửa năm đều không về nhà một lần, cha và mẹ sẽ nổi trận lôi đình mất?

Chẳng lẽ mình vẫn phải lên thị trấn mua một con chó cảnh sao?

Không biết bồi dưỡng bằng nước giếng thì nó có trở lên có ích hơn một chút không?

“Cháu cần gấp sao? Nếu thực sự gấp, ở chỗ chú còn có một con chó. Nhưng con chó này cùng lắm là chỉ cho mượn tạm một thời gian.” Trông thấy Cổ Dục dường như có chút suy tư, Cổ Kiến Quân suy nghĩ một chút rồi nói với hắn.

“Là những con chó Sơn Đông ngoài kia ạ?” Thấy Cổ Kiến Quân nói, Cổ Dục liền hỏi lại. Nếu như thật là mấy con chó Sơn Đông ngoài kia thì rất đáng giá.

“Dĩ nhiên không phải! Đó là mấy ông bạn già của ta, không cho mượn được.” Vừa dứt lời, Cổ Kiến Quân lập tức lắc đầu bình tĩnh nói.

“Vậy thì.....” Nghe thấy Cổ Kiến Quân nói như vậy, Cổ Dục không khỏi có chút bối rối.

“Đi theo ta.” Thấy sự tò mò trong mắt Cổ Dục, Cổ Kiến Quân cũng đứng lên. Sau đó dẫn hắn đi ra sân nhỏ ở sau nhà.

Khi Cổ Dục ra tới sân sau, đập vào mắt hắn đầu tiên là một vườn rau nhỏ. Chuyện này cũng bình thường vì ở nông thôn nhà nào cũng có một vườn rau sau nhà. Bình thường muốn ăn thì ra vườn hái hoặc đem ra chợ bán kiếm chút tiền. Nhưng cái khiến Cổ Dục chú ý, chính là ở trong xó xỉnh vườn rau có một chiếc cũi sắt lớn. Bên trong đó đang nhốt một con chó...

Dịch: TheFool_SkyShip

Chương 9. Vua Núi

Chương 9: Vua Núi

Khi Cổ Dục đi theo Cổ Kiến Quân ra khu vườn nhỏ ở sân sau, hành động của họ cũng làm kinh động con chó kia. Con chó vừa quay đầu lại, khiến Cổ Dục có cảm giác lông tơ sau ót dựng đứng.

Bởi vì khi thấy được ánh mắt của con chó kia, hắn cũng cảm giác được một cỗ lạnh lùng trên người nó. Trong mắt của hắn, con chó kia không phải là chó. Mà là một loài mãnh thú...

“Sói?” Nhìn thấy con chó này, Cổ Dục chợt nghĩ đến đám sói trong sở thú đã từng gặp qua. Tuy bọn này đã sớm không còn hung tính. Thế nhưng, cái ánh mắt lạnh lùng của chúng giống hệt con chó này.

“Ồ! Nhóc con cậu cũng có chút hiểu biết nhỉ? Tuy nhiên đây không phải sói, nhưng mà cũng không tính là chó.” Dẫn theo Cổ Dục tới gần chiếc lồng sắt, Cổ Kiến Quân ngồi xổm bên cạnh quan sát con chó này, trong mắt ông tràn đầy cảm xúc.

“Hả? Vậy là ý gì?” Học theo Cổ Kiến Quân ngồi xổm xuống bên cạnh, Cổ Dục cẩn thận hỏi.

“Con này là chó! Nhưng một nửa là chó, một nửa là sói. Thân thể của nó chính là vậy...” Hít một hơi thuốc lá, Cổ Kiến Quân đem chuyện con chó nói đơn giản một lần.

Con chó này mặc dù được Cổ Kiến Quân nuôi lớn, nhưng thật ra mà nói thì nó cũng không phải là chó của Cổ Kiến

Quân. Bởi vì, mẹ của con chó này là một con Caucasus(+), mà con chó này là của một người chiến hữu của Cổ Kiến Quân.

(+) Là một giống chó ở Siberia, Nga... đặc biệt to lớn tương đương chó Ngao Tây Tạng, rất trung thành. Đây là một giống chó nghiệp vụ, thời Liên Xô cũ nó được coi như là Quốc Khuyển.)

Lúc trước, hai người đánh xong trận rồi xuất ngũ, vì đều là đồng hương nên cùng làm nhân viên kiểm lâm. Chỉ có đều Cổ Kiến Quân thì canh giữ tại dãy Đại Hưng An Lĩnh bên này, còn chiến hữu thì canh giữ tại dãy Đại Hưng An Lĩnh bên kia núi. Vị chiến hữu kia thông qua kết giao uống rượu với người Tây Dương, xin được một con chó con Caucasus là một giống chó vương giả. Hắn vui vẻ ghé góm, còn không ít lần tới nơi này cười đắc ý.

Được hắn chú tâm nuôi dưỡng, con chó này có dáng vóc cực lớn lại cực kỳ ưu tú. Lúc nó trưởng thành thật sự là một con chó vương giả trong loài.

Nhưng chính bởi vì con Caucasus này quá mức ưu tú, chó bình thường nó không để vào mắt. Nhưng mà, nó lại cùng vua sói trong dãy Đại Hưng An Lĩnh ở Siberia mền nhau.

Phát hiện được việc này, chủ nhân Caucasus lập tức đem nó nhốt lại. Kết quả là trong một buổi tối, con vua sói kia lặng lẽ rời núi tiếp cận nơi ở của người kia. Một trận đại chiến người và sói diễn ra làm kinh động mọi người. Đến khi cảnh sát tới nơi thì vị chiến hữu kia của Cổ Kiến Quân đã bị sói cắn chết, mà vua sói cũng bị người kia đánh chết.

Sau đó người thân của hắn kiểm tra một số di vật, phát hiện một phong thư ghi chép lại những chuyện này cùng với một tờ di chúc. Trong di chúc có nói, nếu như hắn chết thì đem con chó này đưa cho Cổ Kiến Quân.

Cổ Kiến Quân lúc nhận được con chó này thì phát hiện nó đã mang thai. Ngay từ đầu ông đã cố chăm sóc nó thật tốt, nhưng tiếc là, con chó này đối với ai cũng rất lạnh nhạt. Cổ Kiến Quân nhìn ra, con chó này trong lòng đã có ý muốn chết. Bởi vì, chủ nhân và một nửa kia của nó đồng quy vu tận, nếu đôi là ai thì cũng không muốn sống.

Nếu như không phải trong bụng có đứa con, có lẽ nó đã sớm chết rồi.

Ý nghĩ của Cổ Kiến Quân cũng không sai, sau khi con chó này sinh ra chó con hơn một tháng. Lúc chó con vừa dứt sữa ngày thứ ba, Cổ Kiến Quân tại một sườn đồi phát hiện được thi thể của nó. Chính nó tự mình nhảy xuống núi tự sát.

Mà đầu chó con kia có lẽ vì trong thân có huyết mạch của vua sói và vua chó, cho nên từ lúc nhỏ con chó này rất khó nuôi dưỡng. Đặc điểm lớn nhất của nó chính là không thích người lạ.

Con chó này nó có trí thông minh cao, rất lanh lợi. Nó chỉ cần nhìn qua một lần kỹ xảo đi săn của những con chó Sơn Đông là đã học được. Nhưng cho dù kỹ năng huấn luyện chó của Cổ Kiến Quân rất mạnh, với lại đã nuôi dưỡng nó từ khi còn bé. Thế mà, nó xưa nay chưa từng thừa nhận Cổ Kiến Quân là chủ nhân của nó.

Thấy được Cổ Kiến Quân, đừng nói là vẫy đuôi chỉ nhìn ánh mắt của nó cũng biết. Nó không có chút tình cảm nào với Cổ Kiến Quân.

“Ưc ực... con chó này, giao cho cháu sao?” Cổ Dục nghe Cổ Kiến Quân kể xong lai lịch của con chó này, không tự chủ nuốt nước miếng một cái. Hấn thấp giọng mà hỏi.

“Đây cũng có thể là một nguy cơ với cậu, có tin không? Cậu vừa mở chiếc lồng ra, nó sẽ lập tức xông đến tấn công

cậu? Con chó này không thích người lạ, nhưng ưu điểm của nó chính là đủ tàn nhẫn và hung dữ. Cậu đem nó buộc vào một chỗ trong sân nhà, thường xuyên cho nó ăn và mớm nước. Đừng nói là mấy tên vô lại, xem như là Hồ Đông Bắc hay là Gấu Nâu có tới đi nữa, thì cũng chưa chắc có thể tiến được vào sân nhà của cậu.” Chuyện xưa kể xong và một điều thuốc cũng hút xong. Hắc tiện tay ném tàn thuốc xuống đất giẫm tắt, Cổ Kiến Quân hơi xúc động nói.

Tuy nhiên, nói xong suy nghĩ của mình, Cổ Kiến Quân vừa cười vừa bồi thêm một cậu: “Nhưng nếu mà cậu thật sự có thể nuôi dưỡng được con chó này, tôi sẽ giao nó cho cậu. Xem như là nó đã tìm được một ngôi nhà mới!”

“Ừc! Được ạ!” Lại nuốt nước miếng một cái, mặc dù Cổ Dục không biết chuyện này là tốt hay xấu. Nhưng ít nhất bây giờ thì chỉ có con chó này là phù hợp với tiêu chuẩn của hắn.

Ngay lập tức Cổ Dục gọi điện cho Cổ Tấn đến đây, dù sao con chó này chắc chắn không có khả năng thả ra để dắt về. Cho nên hắn chỉ có thể mang nó đi cùng với cả chiếc lồng này. Con chó không quá nặng Cổ Dục có thể mang được, vấn đề là cái lồng này được hàn từ thép. Không có biện pháp nào khác, cho nên chỉ có thể gọi Cổ Tấn lái xe tới để kéo về.

Sau khi cùng Cổ Tấn đem chiếc lồng mang về nhà, hắn đặt nó ở trước sân. Lúc này, bà nội Hai ở bên kia đang gọi hắn sang ăn điểm tâm, nhưng Cổ Dục không có vội vã đi ăn. Trước tiên hắn sang nhà bà nội Hai làm một chút cháo, tiếp đó lại đến cái giếng lấy một chút nước bên trong cho vào một cái tô. Cổ Dục chuẩn bị cho con chó này ăn uống.

Khi Cổ Dục mang nước giếng và cháo đi tới cạnh chiếc lồng ở trước sân, con chó đột nhiên đứng lên. Mà thấy được cảnh này, Cổ Dục có chút sợ hết hồn.

Bởi vì, lúc con chó này nằm hấn không cảm nhận được vóc dáng. Hiện tại, nó vừa đứng lên thì hấn thấy kích cỡ này quá thật rất lớn. Chiều cao từ chân đến vai của nó ước chừng 1 mét, so với những con Caucasus thông thường còn lớn hơn chút. Nhìn qua đúng là dọa người.

“Chuẩn bị cho mày một ít thức ăn, đừng có dọa tao nha.” Nhìn thấy cái ánh mắt lạnh căm của con chó, Cổ Dục chậm rãi đem hai cái tô đựng thức ăn và nước từ cái lỗ nhỏ trên chiếc lồng đưa vào.

Sau khi hai cái tô được đưa vào bên trong lồng. Đầu tiên con chó ngửi hai bên trái phải, tiếp đó nó không để ý đến tô cháo mà lập tức bắt đầu uống nước giếng trong tô. Hơn nữa, còn uống cực kỳ nhanh, nhưng lại rất cẩn thận không để sót một giọt nào.

Thấy được tình huống này, Cổ Dục càng khẳng định nước giếng này chắc chắn là thứ tốt.

Thừa dịp con chó đang uống nước, Cổ Dục do dự một chút rồi đưa tay vào sờ lỗ tai của nó. Thấy Cổ Dục đưa tay vào, con chó liền dừng lại động tác của mình hai mắt nó nhìn chằm chằm vào Cổ Dục. Nhưng mà nó cũng không có ý muốn tấn công hấn.

Nó để Cổ Dục sờ lên đầu, sau đó lại tiếp tục cúi đầu xuống uống nước.

“Ài! Đúng thế! Sau này muốn được uống nước, thì phải nghe lời biết chưa. Nếu mày đã là chó của tao, vậy thì phải cần đặt cho mày một cái tên. Nhìn mày vừa có màu xám lại có chút màu đen, vậy thì gọi là Đại Hôi được không? Hay là Hôi Cẩu Tử? Hôi Thái Lang? Tiểu Hôi Hôi?” Nhìn thấy con chó không hề phản kháng, Cổ Dục tạm thời yên tâm. Nhìn thấy hiệu quả của nước giếng, hấn đối với việc thuần phục con chó này rất có lòng tin.

Tất nhiên, đã xác định con chó này là của hấn, vậy thì phải đặt cho nó một cái tên mới được. Nhưng mà đặt cái tên gì cho hợp lý đây?

Có rồi!

Cổ Dục đúng là có chút tài năng trong việc đặt tên.

Trong lúc hấn đang xoắn não suy nghĩ, đột nhiên thấy được ở phía xa nơi nơi đều là dãy núi liên tiếp. Cổ dục chợt nhớ ra một cái tên.

“Nếu cha mẹ của mày gặp nhau là ở trong núi rừng. Hơn nữa, còn là vua sói và vua chó. Vậy sau này, cứ gọi mày là... Vua Núi!”

Con chó vốn không có động tĩnh đang chăm chú uống nước. Lúc này nghe được lời nói của Cổ Dục, nó đột nhiên ngừng lại hai mắt lúc trước còn lạnh nhạt thì hiện tại loé lên một tia vui vẻ. Dường như nó rất thích cái tên này...

Được rồi! Đây là hấn bắt nạt con chó chưa từng xem Slam Dunk bên cạnh đó, cái tên này là thứ duy nhất mà nó có phản ứng. Cổ Dục thật sự lười phải suy nghĩ thêm, thế là quyết định chọn cái tên Vua Núi!

Dịch: 100min_Skyship

Chương 10. Thần kỳ như vậy sao?

Chương 10: Thần kỳ như vậy sao?

Sau khi đặt tên cho con chó săn.Ồ! Hiện tại phải gọi là Vua Núi chứ. Cổ Dục quay lại nhà ông nội Hai để ăn điểm tâm, mặc dù gia đình ông cảm thấy hơi lạ vì quyết định ở lại thôn của Cổ Dục. Nhưng Cổ Dục đã muốn ở lại nơi này, vậy thì bọn họ chỉ cần cố gắng giúp đỡ nhiều một chút là được rồi.

Chưa nói đến việc Cổ Dục ,một người thì có thể ăn được bao nhiêu. Chỉ riêng việc mấy ngày nay Cổ Dục đem đến đồ vật cũng có không ít.

Hôm trước Cổ Dục câu được mấy thứ kia, hán liền cầm qua nhà ông, nào là Cua Tuyết, cũng có không ít cá. Mặc dù chúng không quá to, nhưng mấy thứ này cũng đáng giá hơn mấy ngàn tệ. Còn có hôm qua, Cổ Dục đi lên trấn mua không ít đồ điện gia dụng. Cổ Dục cũng tiện tay mua cho nhà ông vài món đồ thường ngày sử dụng.

Trong nhà hán vẫn đang dùng nồi cơm điện kiểu cũ. Đây là loại nồi cơm điện dùng mâm nhiệt, mỗi lần nấu cơm xong sẽ sinh ra một tầng cơm cháy, còn có lò vi ba cũng đã hỏng từ lâu. Cổ Dục mua cho nhà ông nội Hai mỗi loại một cái. Mặc dù nói tình cảm thì không thể dùng tiền để đo đếm được, nhưng nếu mà dùng tiền để tính toán, thì Cổ Dục cũng không khiến nhà bọn họ thiệt thòi.

Ăn cơm ở đây xong, Cổ Dục liền rời nhà ông nội Hai. Hôm nay hán có rất nhiều việc phải hoàn thành, những món đồ điện

gia dụng kia phải sắp xếp ổn thỏa rất nhiều thứ còn chưa lắp đặt xong. Đây là nông thôn, cho nên đừng hy vọng những người công nhân kia sẽ tới giúp lắp đặt. Riêng chi phí đi lại đã tốn một khoảng lớn, cho nên Cổ Dục chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.

Nếu như hấn muốn sống ở đây thì chắc chắn phải nấu cơm, không thể cả ngày sang nhà ông nội Hai để ăn chực. Cho nên phải lắp đặt khí gas, ở nông thôn không có khí gas tự nhiên cùng gas công nghiệp.

Ở đây chỉ có hai loại bếp, Một loại bếp lửa thông thường dùng củi đốt, hai là loại bếp biogas.

Cổ Dục sử dụng chính là bếp biogas, cũng may lúc xây lại nhà đã cân nhắc qua cái vấn đề này. Nhà của Cổ Dục sử dụng chung hầm gas với nhà ông nội Hai, cho nên hấn chỉ cần nối thêm một đường ống dẫn là được, cái chuyện này chú Ba lập tức liền giúp hấn giải quyết.

Kế tiếp, nếu muốn sống ở chỗ này thì hấn còn cần mua rất nhiều thứ, đồ ăn thức uống, đồ dùng sinh hoạt... tuy nhiên những thứ này đều có thể mua tại cửa hàng tạp hóa.

Từ 9h sáng bận rộn đến giữa trưa, Cổ Dục lại đi sang nhà ông nội Hai ăn cơm. Sau đó lại tiếp tục bận rộn đến buổi chiều, lúc chiều trên trần đưa tới bể cá mà hôm qua Cổ Dục đã đặt. Cổ Dục đặt nó tại lầu hai, sau khi sắp xếp đặt xong bể cá thì Cổ Dục đem tất cả những thứ hải sản kia dờ vào bể này để nuôi dưỡng.

Nếu như lúc này những người hiểu biết khi nhìn thấy đám hải sản này, không chừng sẽ bị hù chết. Nước ngọt nuôi hải sản... Nhà hấn cũng xem như là độc nhất nha.

Nhanh chóng ở nhà ông nội Hai ăn xong cơm chiều, Cổ Dục cơ bản đã bố trí xong nhà cửa. Lúc này, hấn đang nằm ở

trên sa lon phòng khách, Cổ Dục nhìn lên trần nhà rồi ngẩn ra.

Có thể là do mấy ngày qua hắn đều uống nước giếng.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, giờ phút này Cổ Dục đã sớm mệt mỏi tê liệt. Những chuyện lật vật như thế này, không có ba hoặc năm ngày chắc chắn là không thể nào làm xong, làm sao giống như hiện tại hoàn thành nhanh như vậy.

Một lúc sau, Cổ Dục nhìn lướt qua thông tin giao hàng trên điện thoại, cần câu hắn đặt mua hôm nay đã đến nhà vận chuyển trong thành phố. Có lẽ, ngày mai nó sẽ về đến thị trấn, hắn nhớ rằng Cổ Tấn ngày mai sẽ vào thành phố, nhân dịp này để cho anh ta hỗ trợ lấy giùm một chút.

“Ngày mai phải đem trả lại cần câu, cho nên tối hôm nay cần một chút đi! Tính ra thì cũng đã hai ngày rồi không có đi câu.” Nhìn thông tin vận chuyển của cần câu, đột nhiên tinh thần Cổ Dục tỉnh táo trở lại. Đã hai ngày rồi không có câu cá, trong lòng hắn lúc này có chút ngứa ngáy.

Hơn nữa hắn cũng muốn nhanh có thêm doanh thu, muốn thuyết phục được cha mẹ thì đầu tiên phải cầm thành tích đến mới được nha! Mà thành tích tốt nhất thì dĩ nhiên chính là tiền.

Cổ Dục mang theo một cái ghế di chuyển đến cái giếng, hắn cũng đã chuẩn bị xong cần câu để ném vào bên trong giếng nước. Khi dây câu không ngừng chìm xuống, Cổ Dục trong lòng nhẩm tính.

10 mét, 20 mét, 30 mét, 40 mét, 50 mét, 60 mét 70, mét...

Rất nhanh 100 mét dây câu cũng đã thả ra hết, điều này khiến Cổ Dục bắt buộc phải thu lại dây câu. Bởi vì dây câu không đủ dài, đồng thời hắn cũng rất hiếu kỳ. Dường như chưa có lần nào câu được thứ gì mà sâu đến thế này! Không biết sẽ là gì đây?

Mang theo tâm trạng hồi hộp, Cổ Dục bắt đầu cuốn lại dây câu. Theo hành động này, hẳn cảm giác được lưỡi câu của mình quả nhiên câu được đồ vật gì đó, hơn nữa cũng tương đối nặng.

Nhưng vật này cũng không giống như cá, bởi vì nó không có giẫy dụa chống cự. Mang theo tâm trạng hoài nghi, hắn cố gắng kéo lên dây câu. Nói 100 mét dây câu dài cũng không coi là dài, nói ngắn thì cũng không phải ngắn. Ước chừng mấy phút sau, Cổ Dục thu lại dây câu đã lên tới mặt nước.

Dựa vào chút ánh sáng, Cổ Dục nhìn xuống bên dưới giếng. Hắn thấy được mình câu lên vậy mà lại là một cái rương...

Tuy nhiên, khi Cổ Dục vừa nhìn thấy cái rương này, trong nháy mắt nó liền hóa thành một vệt sáng tiến vào trong đầu của Cổ Dục.

Tiếp đó Cổ Dục cảm thấy mình nghe được một giọng nói vang lên, dường như ở một nơi sâu xa thăm thẳm nào đó trong đầu truyền đến.

“Đinh! Chúc mừng câu được kỹ năng: Chiến đấu (đẳng cấp Bạc thầy).”

“Bạc thầy? Chiến đấu?” Còn không đợi Cổ Dục hiểu rõ chuyện gì, đột nhiên thân thể của hắn truyền đến cảm giác đau đớn. Nhưng cơn đau này đến nhanh, đi càng nhanh hơn.

Giống như cái bật lửa bằng tia điện, bên trong sẽ sinh ra một dòng điện. Điện giật một cái khiến cơ thể đau một chút, nhưng cái này sẽ rất nhanh biến mất. Cổ Dục hiện tại chính là có cảm giác như vậy.

Tuy nhiên khi cơn đau kia nhói lên một cái rồi biến mất, trong nháy mắt Cổ Dục cảm thấy cơ thể mình không giống như trước nữa. Vốn dĩ mấy ngày nay uống nước giếng, cảm

thấy tinh thần rất tốt khiến thân thể Cổ Dục khỏe mạnh lên trông thấy. Nhưng vào lúc này, thân thể hắn tràn đầy sức mạnh. Dường như có cảm giác một đám của hắn bây giờ có thể đánh chết một con trâu.

Đúng vậy! Thật sự không có bốc phét, hắn cảm giác mình có thể đánh chết một con trâu.

Cổ Dục vén lên y phục của mình nhìn qua thân thể, vốn trước đây còn có một chút thịt nhão cùng mỡ bụng. Nhưng vào lúc này, đều toàn là cơ bắp từng khối, cơ bụng sáu múi. Cơ bắp rõ ràng trên cánh tay hắn, sau lưng không cần nghĩ cũng biết chắc cũng là cơ bắp hình tam giác ngược. Tất cả cơ bắp đều phát triển một cách đáng kinh ngạc, ngoại trừ những thay đổi đó trên cơ thể.

Điều khiến cho hắn kinh khủng nhất đó chính là, trong đầu đột nhiên cảm nhận được một số biến hóa.

Triệt Quyền Đạo, Tán Đả, Bát Cực Quyền, TaeKwonDo, Karate, Nhu Đạo, Đấu Vật, Boxing, Quyền Thái, Jiu-Jitsu v.v... các môn các phái, các loại võ thuật. Tất cả đều tiến vào trong đầu Cổ Dục, hơn nữa toàn bộ đều đạt đến mức thượng thừa.

Nắm đấm, chân, mặt đất, khủy tay, đầu gối, đầu... Lúc này, trên người hắn bất cứ bộ vị nào cũng có thể hóa thành vũ khí lợi hại nhất. Hắn cảm giác mình bây giờ có một ngàn loại năng lực và cách thức giết người. Nhìn lên hai tay của mình, Cổ Dục bỗng thấy choáng váng.

Hắn vốn dĩ cảm thấy cái giếng này có vấn đề, đáy giếng cũng có chút vấn đề. Nhưng hiện tại nhìn lại... chẳng lẽ thế giới này cũng có vấn đề?

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi vuốt mặt mình cưỡng ép bản thân bình tĩnh trở lại.

Ít nhất thì cho đến hiện tại, thế giới này cũng chưa có biến thành nơi có linh khí hay khôi phục lại các loại thế giới võ hiệp như trong tiểu thuyết. Hắc học được đều là một chút kỹ xảo chiến đấu, không có cái gì gọi là nội công phi thăng các loại. Không cần nghi ngờ nữa, đây vẫn là thế giới thực tại không có võ công. Kỳ quái và nghi ngờ nhất vẫn là cái giếng này, mà loại biến dị cùng kỳ quái này đối với hắc lại là có chỗ vô cùng tốt!

Dịch: 100min_Skyship

Chương 11. Quy luật biến hóa

Chương 11: Quy luật biến hóa

“Chú Ba! Trả lại người cần câu.” Rạng sáng hôm sau, Cổ Dục đi sang ao cá bên kia, đem cần câu trả lại cho chú Ba.

“Không cần dùng nữa sao?”

“Không cần nữa, cảm ơn chú!”

Sau khi nhận được cần câu, hai người còn nói chuyện vài câu rồi Cổ Dục mới quay về nhà.

Về đến nhà, việc đầu tiên cần phải làm là lấy một chút nước cho Vua Núi ở trong sân uống. Sau một ngày được gột rửa bằng nước giếng, trạng thái của nó tốt hơn so với hôm qua rất nhiều.

Đương nhiên là tình trạng lúc đầu của nó cũng không tệ. Nhìn Cổ Kiến Quân vậy thôi chứ cũng là cao thủ nuôi chó, làm sao có thể để nó suy dinh dưỡng hay bệnh tật đầy người?

Chỉ là nó ở trong chiếc lồng lâu quá, cho nên trạng thái tinh thần không được tốt lắm.

Nhưng mà hôm nay đã khôi phục được trạng thái tốt nhất. Đôi mắt không chút tình cảm trước kia của nó khi nhìn về Cổ Dục, giờ đã có thêm một chút linh trí.

Hôm qua khi Cổ Dục sờ đầu thì nó còn đứng im, còn bây giờ thì không.

Nhìn bộ dạng của nó lúc này, Cổ Dục đang cân nhắc xem liệu có nên buộc cho nó một sợi xích sắt rồi tạm thời thả nó ra

hay không. Hấn cảm thấy nước giếng này quả thực thuần hóa động vật rất hiệu quả.

Cho Vua Núi uống nước xong, Cổ Dục đi vào phòng khách ở tầng hai.

Vừa tiến vào tầng hai, Cổ Dục cảm thấy mình như đang lạc vào một nhà hàng hải sản.

Hôm qua, kể từ sau khi hấn câu được kỹ năng chiến đấu – cấp tông sư, thì Cổ Dục ngồi câu một mạch đến tận 11h khuya mới đi ngủ.

Mà mấy tiếng đồng hồ đó, Cổ Dục thu hoạch được không ít.

Mặc dù không câu được Cá Đù Vàng, nhưng mà hấn kiếm được một con còn quý hơn con Cá Đù Vàng kia. Đó chính là con cá Sủ Vàng đang bơi một mình trong bể nước lớn bên kia.....

Loại cá này từ xưa đã là một thứ quý giá trong đám sơn hào hải vị. Nhất là bong bóng của nó, được coi là nguyên liệu nấu ăn đứng đầu, không có cái nào bằng được.....

Đã từng có ngư dân đánh bắt được một con cá Sủ Vàng nặng hơn 30 kg. Ngay lập tức có người ra giá hai triệu tệ để mua lại, nhưng tiếc là hấn không bán, nhưng mà, con cá này quả thật rất xứng đáng với cái giá đó.

Con cá mà Cổ Dục câu lên này dài gần 1m50, cơ thể phải nặng tới 60 kg. Cá Sủ Vàng lớn như vậy nên bán 5 triệu là một cái giá rất hợp lí.

Nếu như không phải trước đó Cổ Dục câu được kỹ năng chiến đấu, thì cũng chẳng có cách nào để câu được con cá này. Thật sự là nó quá nặng và to lớn.

Mặc dù muốn bán nhưng vẫn đề nằm ở chỗ..... Hấn không có cách nào để bán.

Bởi vì loài cá này quá đắt, nên nó bị săn bắt quá nhiều. Dẫn tới mức quá hiếm, nên bị chính phủ liệt vào danh sách động vật bảo vệ cấp độ hai.

Mặc dù cấp hai chưa tới mức ngòi tù, nhưng Cổ Dục tuyệt đối không dám bán.

Hấn chưa điên tới mức đó, thứ này giống như củ khoai nóng bỏng nằm trong tay Cổ Dục. Hấn không biết phải xử lý thế nào. Bán thì chắc chắn là không dám rồi, còn thả về biển..... thì cũng phải đem nó về đã.

Mà chỗ này cách biển tận sáu, bảy trăm km. Bảo hấn đem nó thả về biển bằng cách nào?

Cho nên vừa nhìn thấy vật này, hấn cảm thấy vô cùng đau đầu.

Bây giờ chỉ có thể coi nó như tổ tông mà cúng bái, để sau này rồi tính.

Ngoại trừ con này ra thì Cổ Dục cũng câu được vài con khác, nhưng giá trị của chúng cũng không cao.

Trừ Cua Hoàng Đế, Bào Ngư Đen, Tôm Sú ra thì hấn còn câu lên được rất nhiều cá.

Ví như bốn con Cá Hồi Đại Tây Dương này, chính là loại Cá Hồi nổi tiếng về giá trị thương phẩm.

Mấy thứ này ở Trung Quốc cái gì cũng có lừa gạt, giống như ở bên nhà Cổ Dục có loại Cá Hồi Chó, mặc dù cũng thuộc họ Cá Hồi nhưng chính xác mà nói thì không phải Cá Hồi. Huống chi, còn có mấy loại giả mạo khác như Cá Hồi Vân nước ngọt, Cá Hồi Vàng...

Thương nhân bây giờ quả thực không có lương tâm, và việc họ lừa dối khách hàng là chuyện rất rõ ràng.

Thật sự mà nói, Cá Hồi chính tông thì chỉ có Cá Hồi Đại Tây Dương mà thôi. Những con cá đến từ Na Uy là chính xác nhất. Hơn nữa, những con cá mà Cổ Dục câu được đều là cá thiên nhiên, bốn con cá kia cũng khá to, đều trên dưới 10 kg.

Theo giá thị trường, Cá Hồi thiên nhiên một con hơn 10 kg giá ước chừng hai ngàn tệ. Hắn có bốn con, vậy tính ra cũng đáng giá hơn tám ngàn.

Nhưng nếu mà nói đáng giá nhất, thì phải kể đến hai con Tôm Hùm Úc mà hôm qua Cổ Dục câu được.

Mấy thứ này từ 2 – 3 kg đều có giá hơn ngàn tệ cho mỗi kg. Hai con tôm này của Cổ Dục, một con nặng 3,7 kg, một con nặng 4,1 kg. Nếu bán ra ít nhất cũng được hơn bảy ngàn tệ.

Nhưng mà, đây cũng chỉ là đơn giá trên thị trường. Nếu mà xét rộng hơn một chút. Trên thị trường còn có loại Tôm Hùm Hoa nếu mà cũng lớn như thế, thì đúng là rất đáng giá. Nhưng mà, bình thường Tôm Hùm Hoa cũng chỉ loanh quanh 0,5 – 2 kg mà thôi.

Ngoại trừ cá Sủ Vàng ra, cộng những thứ linh tinh lại thì một đêm Cổ Dục kiếm được 30 ngàn không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề ở chỗ, làm sao để bán mấy thứ linh tinh này ra ngoài.

Không cùng xuất một lô hàng, nhất định là cả một vấn đề.

Mà trừ đồng hải sản kia ra, Cổ Dục còn phát hiện một chuyện.

Mặc dù nói hắn câu được cá là ngẫu nhiên, nhưng không thể nói là không có quy luật.

Đó chính là, bắt đầu một ngày mới, câu lúc đầu sẽ ra những loại hải sản có giá trị. Nhưng càng về sau, giá trị của những thứ câu được càng giảm. Thậm chí, con cá cuối cùng hôm qua câu lên được chính là một con cá rô phi. Thứ này quả thực không đáng tiền, nên hắn chẳng thèm ném vào két nước mà trực tiếp ném vào tủ đông lạnh.

“Được rồi! Từ hôm sau không cần thiết phải câu quá nhiều. Dù sao thì đồ tốt chỉ lúc đầu mới câu được.” Cổ Dục vuốt cằm, nhìn những thứ nhỏ nhỏ này mà lẩm bẩm.

Hắn cần phải bảo quản đông này mấy ngày, sau đó lại tìm Phương Lượng để bán.

Tốt nhất là xem mấy ngày nay có thể câu được cá Đu Vàng hay không, vì những con này mới đáng tiền.

Cổ Dục đang trên tầng hai ngắm cá, đột nhiên có tiếng hét thất thanh của trẻ con vọng từ sân nhà hắn, còn cả tiếng lòng chó rung động: “A.....”

Nghe thấy tiếng động, Cổ Dục liền chạy thẳng đến cửa sổ. Hắn sợ Vua Núi phá lồng thoát ra cắn người. Cũng may, lúc này hắn nhìn thấy nó vẫn còn ở trong lồng sắt, nhưng cách đó không xa có một cô bé đang ngồi bệt ở dưới đất, hoảng sợ chỉ vào con chó.

Cổ Dục sững sờ nhìn cô bé. Tình huống gì đây?

“Cô bé, có làm sao không?” Mặc dù hơi nghi ngờ, nhưng Cổ Dục vẫn đi xuống, đỡ cô bé dậy rồi hỏi han.

Sau khi nghe thấy Cổ Dục hỏi thì cô bé cũng đã bình tĩnh trở lại. Rồi nhìn con chó, xong rồi nhìn lên Cổ Dục. Lại nhìn con chó, rồi lại nhìn Cổ Dục. Cuối cùng cô bé hỏi một câu nghiêm túc.

“Con chó đáng sợ kia là của chú à?”

Nghe thấy giọng nói non nớt của đứa trẻ, Cổ Dục gật đầu cười. Nhưng mà sau đó hắn lại thấy được gương mặt nhỏ kia lộ vẻ vô cùng ngưỡng mộ.....

Dịch: Harem King

Chương 12. Gấu con

Chương 12: Gấu con

“Ặc, đúng là của chú.” Nghe thấy câu hỏi của đứa bé, Cổ Dục do dự trả lời.

“Oa, thật là pro vip!” Nhìn đôi mắt lấp lánh của cô bé, Cổ Dục khẽ nhú mày một cái.

Mặc dù chỉ là lời nói của đứa trẻ, nhưng mà Cổ Dục lại có chút hãnh diện.

“Mà cô bé tới tìm ta sao?” Điều chỉnh lại tâm trạng, Cổ Dục cười hỏi đứa trẻ.

“A, suýt nữa thì quên..... Nè, tên xấu xa. Mau trả lại căn cứ cho tôi!” Nghe thấy Cổ Dục hỏi lý do tới đây, cô bé đột nhiên nghiêm mặt, chỉ tay vào Cổ Dục lớn tiếng hỏi.

“Hả?” Nghe được những lời này của cô bé, trên đầu Cổ Dục toàn dấu chấm hỏi. Trả lại căn cứ? Cái quái gì vậy?

“Tú Tú?” Đang lúc Cổ Dục mơ màng, đột nhiên cổng nhà mở ra, một ông lão xuất hiện trước mặt Cổ Dục. Ông lão có vẻ bất ngờ khi nhìn thấy hấn, nhưng rồi cũng nhớ ra hấn là ai.

“Ồ! Cháu là Tiểu Dục à!” Ông lão hiền lành nhìn Cổ Dục vừa cười vừa nói.

“Ông ơi.” Thấy ông lão đi đến, cô bé liền chạy tới bên cạnh, mặt vẫn nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Cổ Dục.

“Dạ, chào ông.....” Nhìn bộ dạng của hai ông cháu, Cổ Dục gãi gãi đầu rồi chào một tiếng. Hấn không biết đây là chuyện gì nữa.

“Ta xin lỗi vì con bé đến đây. Để ông giới thiệu một chút, ông tên là Cổ Quốc Khánh, là thợ mộc ở trong thôn. Những đồ gia dụng bên trong nhà cháu đều là do ta làm. Đây là cháu gái của ông....”

“Tên cháu là Cổ Tú Tú!” Nhìn ông giới thiệu bản thân, cô bé kia cũng thò đầu ra, nói lớn giọng.

Ông lão xoa đầu cô bé, rồi kể lại tình hình một lượt.

Thực ra cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là vì Cổ Quốc Khánh là thợ mộc trong thôn, mà đồ gia dụng nhà Cổ Dục cũng là do lão làm. Bởi vì nhà Cổ Dục lúc trước vẫn chưa có ai ở lại còn diện tích khá rộng, cho nên lão mới đem nguyên liệu đến nơi đây. Sau đó ở nơi này trực tiếp đục đẽo chế tác, vừa tiện vừa đỡ phải mất công vận chuyển, tránh va chạm dẫn đến hỏng hóc.

Nhưng bởi vì đem tất cả nguyên liệu tới đây, cho nên mỗi ngày lão đều phải tới nhà Cổ Dục để làm việc. Mà bố mẹ Cổ Tú Tú lại phải đi làm bên ngoài, cho nên khi cô bé chưa đến tuổi đi học thì đều theo ông đến đây chơi cả ngày. Dường như, cô bé xem nhà của Cổ Dục là căn cứ bí mật của mình .

Sau khi cô bé lên bảy, cũng là tuổi nhập học. Bởi vì trong thôn không có trường tiểu học, cho nên cô bé phải lên thị trấn để học. Vì để thuận tiện, cho nên chọn học nội trú ở trường, một tuần trở về một lần.

Cổ Dục khi nghe được lời nói của Cổ Quốc Khánh, mới nhớ ra hôm nay hình như là thứ bảy.

“Này, Tú Tú! nghe ông dặn. Từ nay đây là nhà của chú Tiểu Dục, không phải là căn cứ bí mật của cháu nữa.” Giải thích xong lí do ông cháu có mặt ở đây, Cổ Quốc Khánh mỉm cười nói với Cổ Tú Tú.

“A, chuyện này... Chú ơi, sau này cháu có thể đến chơi nữa được không?” Cô bé dường như nghe rõ, nhưng vẫn không hiểu gật đầu một cái tượng trưng. Tiếp theo Cổ Tú Tú nhìn Cổ Dục mà hỏi.

Nhìn ánh mắt thần thờ của cô bé, Cổ Dục không khỏi gãi đầu. Nếu từ chối thì có hơi vô tình, nhưng nếu đồng ý thì cũng không quá tốt. Dù sao bên trong nhà hắc có rất nhiều bí mật. Mà nghĩ lại, cô bé này mới chỉ có bảy tuổi, có biết cái đéch gì đâu.

Mà chủ yếu cô bé còn có thể giúp Cổ Dục xác nhận một việc.

Đó chính là cái giếng kia, liệu nó chỉ xuất hiện đồ tốt cho một mình hắc không, hay là ai cũng có thể từ đó câu ra đồ vật.

Thực ra hắc đã sớm nghĩ tới, dù sao khi nhà hắc sửa chữa, cái giếng kia không thể không sử dụng. Nên nhớ, nhà hắc được dựng bằng cột xi măng, mà nơi này chính là Đông Bắc, không phải Phương Nam. Làm nhà gỗ ở đây, khi mùa đông tới sẽ chống chịu không được.

Mà xi măng thì phải trộn bằng nước, chắc chắn không có chuyện sang nhà ông hai bên cạnh để lấy nước. Vậy thì tại sao, chuyện cái giếng kỳ lạ lại không bị người khác phát hiện?

Cho nên hắc cần tìm người thử một phen. Không cần phải nghĩ, cô bé này là lựa chọn tốt nhất.

“Ừ! có thể.....”

“A!” Được sự đồng ý của Cổ Dục, Cổ Tú Tú lớn tiếng kêu la.

“Chà! Làm phiền cháu rồi, Cổ Dục.” Cổ Quốc Khánh lúc này cũng cười lúng túng. Đây chẳng khác gì gây thêm phiền toái cho người khác.

“Không sao cả! Bình thường cháu cũng không có việc gì làm.” Cổ Dục cười, xua tay. Hiện tại mỗi ngày Cổ Dục đều quá nhàn rỗi, mà căn nhà này lại quá lớn. Nếu có chút âm thanh cũng không tính là chuyện xấu.

“Vậy ông đi về trước. Ở nhà vẫn còn có đồ mộc phải làm. Tú Tú nhờ cháu nhé.” Nhìn Cổ Dục có vẻ không cảm thấy phiền, Cổ Quốc Khánh cũng vui mừng nở nụ cười rồi rời khỏi nhà Cổ Dục. Đợi ông lão đi về hẳn rồi, Cổ Dục đang muốn gọi Cổ Tú Tú ra giếng nước để thử nghiệm, nhưng vừa quay đầu lại đã không thấy con bé đâu.....

Sau đó ở trong phòng hăn bỗng truyền đến tiếng la của Cổ Tú Tú: “A.....”

“Ài, không biết đưa tới một tên ‘gấu con’ là phúc hay họa đây.” Trên đầu bốc khói đen, Cổ Dục miệng lẩm bẩm bước nhanh đi vào trong nhà.

Quả nhiên khi đi lên tầng hai, đã thấy Cổ Tú Tú đang nằm cạnh bể cá, trừng mắt nhìn con cá Sủ Vàng.

“Tú Tú, cháu có thể chơi ở đây. Nhưng mà chú nói trước một chút, có một số chỗ không được đi vào nha.” Cổ Dục đưa hai tay bế cô bé lên, sau đó giới thiệu những nơi nào tương đối nguy hiểm.

Ví dụ như nhà bếp là không thể tùy ý đi vào, bởi vì trong nhà bếp có bếp lò rất nguy hiểm. Còn có cái giếng nước phía sân sau, mặc dù đã có nắp đậy nhưng với tên gấu con nghịch ngợm này cũng không an toàn, cho nên chỗ đó cũng không được đi.

“Trời ơi, cái đó cháu biết, cháu cũng đâu phải trẻ lên ba. Mà chú này, chú là thực tập sinh à?” Sau khi nghe Cổ Dục nói xong, Cổ Tú Tú đầu tiên là gạt đầu nghiêm túc một cái, tiếp theo làm vẻ mặt tò mò hỏi.

“Thực tập sinh*?” Nhìn ánh mắt hiếu kỳ của Cổ Tú Tú, Cổ Dục càng thêm ngáo ngơ.

Đúng thế, chính là thực tập sinh. Cháu nghe chị Nhân nói như vậy, những người đẹp trai trắng trẻo có chút ẻo lả như chú thì chính là thực tập sinh!” Nghe Cổ Dục nói xong, Cổ Tú Tú lại hai mắt long lanh nhìn hấn.

(Thực tập sinh (nguyên tác: 练习生). Ý chỗ này là thực tập sinh thần tượng, các ca sĩ diễn viên đang chờ được ra mắt (Debut).)

Ách! Sao chú cảm giác mấy lời này của cháu, giống như là đang mắng chú vậy nhỉ?” Cổ Dục nhú mày, cạ lời không biết phải nói gì. Nhưng khi hấn nghiêng đầu, nhìn gương mặt mình phản chiếu trên mặt kính bể cá, khiến hấn không khỏi nghi hoặc. Bởi vì, lúc này hấn đúng là trắng hơn trước đó một chút. Không biết là vì hiệu quả từ kỹ năng chiến đấu hay là do uống nước giếng nữa.

“Đúng là nhìn hơi giống mẹ mình thật.” Thả Cổ Tú Tú xuống, Cổ Dục vuốt cằm một cái nhỏ giọng lẩm bẩm. Thế này thì bị chửi là đúng.

Dịch: Harem King

Chương 13. Hàng khủng

Chương 13: Hàng khủng

Dáng vẻ lúc đầu của Cổ Dục cũng chẳng kém.

Hồi còn đi học, trong trường thịnh hành phong cách Hàn Quốc. Lúc đó Cổ Dục từng bị các bạn học trêu chọc là trai đẹp Hàn Quốc phiên bản Trung Quốc.

Đương nhiên là Cổ Dục không chấp nhận cái tên hoa mỹ này rồi. Đó chỉ là bọn họ giấu cột hấn, nói tầm mắt hấn thấp mà thôi.....

Dù sao hấn cũng chẳng quan tâm tới mình tinh hay thần tượng gì cả, cũng không thích xem những bộ phim truyền hình. Lúc đấy, hấn còn đang bận tâm ở Zaun(+) cố gắng phấn đấu để lên rank, làm sao có thời giờ mà để ý đến mấy thứ đó.

(+ máy chủ Zaun của game LOL :V)

Nhưng khi trưởng thành, Cổ Dục cũng bắt đầu xem những chương trình văn nghệ, đối với đám người kia cũng có hiểu một chút. Quả thực, Cổ Dục có chút giống những tên mỹ nam đã trải qua phẫu thuật thẩm mỹ trên màn ảnh.

Làn da đẹp, mũi không cao, môi không mỏng, ‘gương mặt rấn’ di truyền từ mẹ. Ặc! Đương nhiên gương mặt sẽ không dài như vậy, thực ra chính là chuẩn mặt trái xoan. Bên cạnh đó còn có đôi mắt to một mí, chuẩn hương vị tiêu thịt tươi.

(tiêu thịt tươi: là khái niệm đặc biệt, được nền giải trí Hoa ngữ khai sinh và dần phổ biến rộng rãi trên toàn Châu Á để chỉ những chàng trai trẻ trung, ngoại hình thanh tú, làn da không tì

vết, ăn nói nhỏ nhẹ và sở hữu vẻ đẹp mang hơi hướng phi giới tính.)

Nếu như hắn chăm chút bản thân một chút, chắc hắn sẽ rất có tiềm năng làm trai bao, có thể đi câu dẫn mấy phú bà lắm tiền.

Nhưng mà hắn không muốn làm thế, hắn là một người có tính cách, không thích hạ mình trước người khác. Bên cạnh đó, thường ngày hắn là một người rất lười thôi, mặc dù cũng do nguyên nhân bởi vì tóc bả nhờn. Hằng ngày hắn đều tắm rửa, nhưng có khi vài ngày chẳng hề soi gương. Có khi một tuần cũng không hề chải tóc một lần, đến nỗi râu ria... rất tùy tiện, nhớ thì cạo, không nhớ thì thôi...

Điều này dẫn đến hiện tại hắn vẫn chưa có đối tượng. Đêm về tĩnh mịch, chỉ có thể tự giải quyết nỗi buồn của bản thân.

Nhưng mà hiện tại Cổ Dục cũng đã biết, đáng vẻ bây giờ của hắn có chút quá giống con gái?

“Chẳng biết là phúc hay họa.” Miệng lẩm bẩm một câu. Nhìn thấy Cổ Tú Tú chạy xuống nhà, Cổ Dục cũng đi theo xuống. Đúng lúc đó bà nội Hai gọi ăn cơm, Cổ Dục liền dẫn Cổ Tú Tú đi ăn chực. Đương nhiên, bà nội Hai cũng biết Cổ Tú Tú.

Cùng một thôn, hơn nữa khi đặt làm đồ gỗ trong nhà, Cổ Tú Tú còn thường xuyên đến đây chơi. Cho nên bà ấy chắc chắn rất quen thuộc Cổ Tú Tú.

Đối với việc bé con tới ăn chực, bà đương nhiên là không có phản đối.

Ăn cơm xong, Cổ Tú Tú liền chạy đi chơi. Nhưng lần này địa điểm lại không phải nhà của Cổ Dục, mà là đi tìm bạn của cô bé.

Về phần mình, Cổ Dục quay về nhà nằm dài trên ghế salon, kiểm tra điện thoại di động xem khi nào Cổ Tấn mới đem cần câu của mình về.

Cổ Tấn đúng là rất ra sức, khoảng chừng hơn 10 giờ sáng. Hắn bấm chuông nhà Cổ Dục, khi Cổ Dục quay lại thì trong tay đã cầm theo một cái hộp giấy rất lớn.

Mở ra hộp giấy, bên trong chính là cần câu Cổ Dục đặt mua.

Dù sao nó cũng là một cái cần câu hơn 8,000 tệ, nhìn chất lượng gia công đúng là rất tốt. Hơn nữa, nó còn được trang bị đầy đủ. Đừng tưởng bở, hơn 8,000 tệ đó chỉ là giá cả của cần câu và máy quay. Những thứ còn lại như lưỡi câu, dây câu, lưỡi lăng xê, cục chì, v.v... đều là Cổ Dục tự mình mua thêm, tốn cũng không ít đâu đấy.

Mà điểm khác biệt lớn nhất so với cần câu mượn của chú Ba, chính là cái cần câu này rất lớn!

Thực ra cái cần câu này không dùng để câu cá bình thường, mà chuyên dụng để câu mấy con cá siêu to khổng lồ. Theo như lời người bán, cho dù Cổ Dục có dùng cần câu này câu được con cá Mũi Kiếm nặng 500 kg đi chăng nữa cũng vẫn oke. Chỉ là hắn có đủ sức để nhấc nó lên hay không mà thôi.

Nếu như cần gãy hay dây đứt, hắn sẽ bồi thường toàn bộ cho Cổ Dục.

Phải biết cái dây câu này là dây được bện từ vật liệu nhựa PE (nhựa Polyethylene), bên trong còn có cả dây thép. Đến kéo ô tô còn chẳng đứt, nói gì đấm ba con cá.

Dây câu này đúng là không tệ, chủ cửa hàng bán cho Cổ Dục 300 mét dây câu này.

Cần câu, dây câu, trục máy, Cổ Dục tương đối hài lòng với tất cả.

Sau khi chuẩn bị tốt toàn bộ cần câu xong, Cổ Dục dự định ra phía sau giếng thử xem một chút.

Đóng chặt cửa nhà, đề phòng người khác đi vào. Sau đó đem một cái ghế nhỏ ra sân sau. Hắn chợt phát hiện, thực ra bản thân câu cá không cần phải dùng mồi câu.

Chuyện này bắt đầu từ lúc hắn câu lên được cái Bào Ngư Đen đầu tiên. Chỉ cần thả lưỡi câu xuống là sẽ câu được đồ vật, không liên quan gì đến mồi câu. Cho nên hắn cũng không thèm dùng lưỡi câu lẳng xê. Đêm qua hắn không có thả câu, đương nhiên hiệu quả hôm nay sẽ không tệ. Thở phào một hơi, Cổ Dục thả lưỡi câu xuống.

Có thể là vì bây giờ đã sang ngày mới, cho nên đã khôi phục lại số lần câu. Dây câu cứ chìm xuống đáy, khoảng hơn 60 mét mới dừng lại.

Cảm nhận được độ sâu như này, Cổ Dục cũng hơi an tâm một chút. Vì hắn cảm giác, lần này dây câu sẽ không ở trong vùng nước ngọt.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều hồ nước ngọt sâu hơn 60m. Thậm chí, hơn một ngàn mét cũng có. Nhưng Cổ Dục ít khi bắt được cá nước ngọt ở độ sâu nằm ngoài 20m, theo cảm giác của hắn thì chính là vậy.

Cổ Dục ngồi chờ dây câu chìm dần xuống nước. Nhưng không quá hai giây sau, cái chuông nhỏ mà hắn buộc vào cần câu bỗng vang lên.

Cổ Dục trong nháy mắt đứng lên, tiếp đó bắt đầu liều mạng cố gắng xoay trục máy quay của cần câu.

Ai mà biết câu cá, trông thấy bộ dạng của hắn như vậy cũng lên tăng xông mà chết .

Kỹ thuật câu cá rất quan trọng, nhưng mà Cổ Dục không quan tâm. Hắn dùng chính là sức mạnh thuần túy, dùng sức để

kéo lên cá. Mà dựa theo cảm nhận từ dây câu, bên dưới xem ra cũng là một con cá, bởi vì nó đang giãy dựa rất kịch liệt.

Nhưng dù có giãy dựa đến đâu cũng không bằng được sức mạnh của Cỗ Dục. Hắn cùng con cá giằng co khoảng nửa canh giờ mới cưỡng ép kéo con cá ra khỏi mặt nước. Nhìn xuống giếng nước, Cỗ Dục trông thấy một con cá màu xanh biếc, nhưng lại không chắc lắm.

Điều này khiến Cỗ Dục càng mạnh tay, rất nhanh con cá đã được kéo lên.

Bằng sức mạnh của hắn con cá bị kéo lên khỏi mặt giếng, bị hắn quăng xuống mặt đất bên cạnh. Mà khi con cá bị kéo lên bờ, nó vẫn nhảy tanh tách. Thực ra nó không bị mất nhiều sức, vẫn còn rất mạnh mẽ. Chẳng qua là vì Cỗ Dục quá mạnh mẽ, cứng rắn kéo nó lên mà thôi.

Mà khi con cá xuất hiện rõ ràng, Cỗ Dục hít vào một luồng khí lạnh. Hắn thật sự không nghĩ tới, con cá này đúng là rất lớn nha.

Theo quan sát, con cá này dài hơn 2m. Theo lực kéo vừa nãy, con cá này nặng phải gấp ba lần cá Sủ Vàng, nói cách khác thì khoảng hơn 150 kg. May là hắn mới thay cần câu, bằng không thì chắc chắn bị gãy mất rồi.

“Đây là cá gì? Nhìn giống như Cá Vẹt. Nhưng miệng nó không cứng, mà là mềm. Để xem thử!” Cỗ Dục đi tới bên cạnh con cá, tay cầm điện thoại di động chụp hình nó một tấm, rồi bắt đầu tìm trên mạng. Rất nhanh sau đó, những thông tin liên quan đến con cá hiện lên trong điện thoại. Mà khi thấy những thông tin này, khóe miệng của Cỗ Dục bỗng nhiên nhếch lên.

Bởi vì con cá này tương đối đắt tiền nha! Mà chủ yếu, nó có thể bán được!

Dịch: Harem King

*

Chương 14. Xử lý hàng khủng

Dịch: Harem King

Chương 14: Xử lý hàng khủng

“Lão Phương à! làm rất tốt, rất tốt. Tiền thưởng tháng này của hai chú cháu lão sẽ tăng gấp đôi. À không. Tăng gấp ba!”

Tại thủ đô, trong nhà hàng Mỗ Gia, Phương Lượng cùng chú Hai của hắn đang ở trong văn phòng chủ tịch nghe khen ngợi.

Chuyện này phải nói từ buổi tiệc tối ngày hôm qua.

Đêm qua nhà hàng này có mở một buổi tiệc chiêu đãi một vị tai to mặt lớn trong giới kinh doanh. Vốn là vì mục đích hợp tác, nhưng cơ hội của hắn không lớn, vì có nhiều công ty có thực lực cũng đang cạnh tranh cùng lúc với hắn.

Có thể mời được người này ăn cơm, cải thiện mối quan hệ đã là không tệ rồi.

Đây là còn bởi vì người này nổi tiếng sành ăn, cho nên mới tạo cho hắn một cơ hội tốt như vậy.

Mặc dù mục tiêu đặt ra rất thấp, nhưng dù sao đối phương cấp bậc chênh lệch còn rất lớn. Cho nên dù chỉ gây ấn tượng với đối phương một chút, hắn cũng sẽ cố hết sức.

Thức ăn ở nơi này của hắn, đối với người bình thường vốn không tệ. Nhưng đối với vị kia còn kém một chút. Trông thấy không khí của buổi tiệc càng lúc trầm xuống, đúng lúc này món chính cuối cùng cũng được ra sân.

Mà món chính này lại là canh cá Đù Vàng trong truyền thuyết.

Không cần phải nói cũng biết, cá Đù Vàng kia chính là do Cỗ Dục cung cấp.

Sau khi con cá Đù Vàng thiên nhiên kia được đặt lên bàn, tất cả mọi người đều hít vào một luồng khí lạnh. Nên nhớ, một con cá Đù Vàng lớn như thế chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Đám người mắt sáng như sao, sau đó nếm thử một miếng. Không thể không nói tới tay nghề chú Hai của Phương Lượng tương đối tốt. Quả thực ông đã làm món ăn này tương đối đạt tiêu chuẩn và chân thực trong từng hương vị, cảm giác như tất cả đều đạt tới tuyệt phẩm.

Thứ này lập tức khiến cho vị thương nhân tai to mặt lớn kia say mê, thậm chí khi tan tiệc còn đem cá thừa gói vào trong túi để đem về. Đồng thời cũng để lại một câu, người hợp tác lần này chính là bọn họ!

Quả nhiên! Sáng sớm hôm nay, người kia liền đem bản hợp đồng tới công ty để kí kết. Mà sau khi kí xong hợp đồng, hắn cũng không nhịn được mà vô cùng mừng rỡ và vui vẻ. Ngay lập tức quay về thưởng cho Phương Lượng cùng chú Hai của hắn gấp ba lần tiền lương, khiến cho hai người bọn họ hết sức vui vẻ.

Mặc dù số tiền thưởng nhân ba đó không bằng số tiền mà lão sắp kiếm được, thậm chí chỉ là số lẻ bên trong số lẻ. Nhưng đối với bọn hắn mà nói, đây đã là một số tiền lớn rồi.

Phương Lượng không rõ chú Hai hắn kiếm lời được bao nhiêu. Nhưng tháng này hắn được nhận 50,000 tệ không sai một đồng. Nghĩ tới đây thôi cũng đủ khiến hắn phấn khích rồi.

“Ông chủ! Ngài cứ yên tâm. Sau này việc nhà bếp cứ yên tâm giao cho chú cháu tôi, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.”

Nén lại kích động, chú Hai của Phương Lượng vỗ ngực tự tin, khẳng định sẽ không có vấn đề gì.

“Reng reng.....” Nhưng mà, trong lúc chú Hai của Phương Lượng đang phát biểu, điện thoại của Phương Lượng bỗng reo lên khiến mọi sự chú ý đều đổ lên hắn.

“Xin lỗi, xin lỗi.....” Nhìn thấy ánh mắt của hai người, Phương Lượng vốn muốn lấy điện thoại ra để tắt. Nhưng khi thấy người gửi tin nhắn lại là Cô Dục, bàn tay vốn định tắt liền dừng lại.

“Có chuyện gì?” Chú Hai khẽ nhú mày, có chút bất mãn nói ra. Dùng điện thoại trước mặt ông chủ, có phải hơi bất lịch sự rồi không?

“Cái này, là thật à?” Nhưng khi hắn vừa nói xong, Phương Lượng kêu lên một tiếng. Sau đó đưa điện thoại đến trước mặt chú Hai với vẻ mặt hoảng hốt. Mà chú Hai sau khi nhìn thấy thứ trong điện thoại cũng hít vào một luồng khí lạnh. Trông thấy dáng vẻ của hai chú cháu họ, ông chủ lúc đầu đang rất hưng phấn cũng không khỏi nhú mày một cái, sau đó cũng chụm đầu vào xem cùng.

Kết quả, hắn thấy một con cá lớn màu xanh biếc. Là người làm hải sản đã lâu năm, vào nam ra bắc chỗ nào mà chưa từng đi?

Cho nên vừa nhìn qua hắn đã biết đây là cá gì. Nó là một trong những loại cá đứng đầu về nguyên liệu nấu ăn, cá Sú Mì!

Con cá này thật ra là một loài cá quý hiếm, được liệt vào danh sách những sinh vật có nguy cơ tuyệt chủng. Ở nước ngoài cấm đánh bắt loài này, nhưng ở Trung Quốc lại chẳng có quy định nào liên quan tới nó. Đối với cá Sú Vàng bán là đi tù, còn con cá này buôn bán thoải mái nhà nước cũng chẳng thèm để ý.

Cùng lắm là bị đám dân mạng chỉ trích mà thôi.....

Hơn nữa, nhìn kích thước con cá này khoảng 190 kg, dài 2m53.

Thấy được ảnh này, hẳn không khỏi kinh ngạc. Đây là con quái vật gì!

“Thứ này... cá này là bạn cháu muốn bán sao?” Chỉ vào con cá này, chú Hai lấp bắp nói. Bởi vì lão nhận ra ảnh chân dung của Cỗ Dục.

“Ừm! Có mua không?” Nhìn ánh mắt khiếp sợ của chú Hai, Phương Lương nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhỏ giọng hỏi.

“Mua! Tất nhiên là mua! Hơn nữa còn mua với giá cao. Người này chính là người đã bán cho cậu con cá Đù Vàng sao. Tên này tuyệt đối không phải đơn giản như vậy, cùng hẳn thiết lập quan hệ thì sau này nhà hàng của chúng ta sẽ không còn lo về nguyên liệu nấu ăn hiếm có!” Chẳng cần tới câu trả lời của chú Hai, ông chủ bên cạnh đã hưng phấn kêu lên, tầm mắt của hẳn không phải nông cạn. Hẳn biết người có thể bắt được cá Đù Vàng thiên nhiên hơn 5 kg, hiện tại lại có thêm một con cá môi cong trên 150 kg. À! Đây là tên khoa học của cá Sú Mì. Cái tên Cỗ Dục này có thể lấy được những thứ tốt như thế này, chắc chắn không phải người bình thường.

Có quan hệ tốt với người này, bọn hẳn chỉ có trăm đường lợi chứ không có hại.

“Vâng! Ông chủ.” Nghe được lời của ông chủ, Phương Lương lập tức hồi âm, báo rằng nhà hàng của hẳn muốn mua thứ này.

Loài cá Sú Mì này, mặc dù nghe nói nó càng nhỏ càng quý. Một cân là bán được tầm khoảng hơn một ngàn. Nhưng con cá Sú Mì to như thế của Cỗ Dục là loại cực kì hiếm thấy. Nếu

như, mở một cái nghi thức rước cá, thì giá của nó không đơn giản chỉ là như vậy.

Cho nên sau khi bàn bạc, ông chủ cùng chú Hai lập tức ra giá 800 ngàn, tương đương với 4,154 tệ cho một kg. Cổ Dục cũng không nghi ngờ gì cái mức giá này, lập tức chốt đơn.

Sau đó hắn liên lạc với chuyên phát nhanh ở trên thị trấn, cá Đù Vàng đáng giá mấy trăm ngàn Cổ Dục còn có thể đưa đi được. Nhưng con cá Sú Mì này thì hắn đành bó tay.

Bởi vì, hắn muốn nó còn sống.

Bên chuyên phát nhanh nghe được Cổ Dục muốn chuyển một con cá hơn 150 kg đi thủ đô, thế là lập tức điều người tới nhận hàng.

Sục Oxy, điều chỉnh nước biển, đóng gói. Cổ Dục bận rộn đến hơn hai giờ chiều thì mới đưa được con cá lên xe. Vì muốn đảm bảo con cá sẽ không chết giữa đường, Cổ Dục còn cố tình pha thêm một chút nước giếng đổ vào, nhưng chỉ một chút thôi chứ không nhiều. Đồng thời xác nhận một cái đơn giao hàng bảo hiểm trị giá 800 ngàn, để chuyển phát nhanh họ giao trong đêm. Cổ Dục cũng thở phào nhẹ nhõm khi thùng hàng chuyển phát nhanh rời thôn.

Khi 800 ngàn tiền bán cá về tay, hắn chắc cũng phải nói với bố mẹ việc hắn muốn ở lại đây. Chuyện này sẽ rất vui vẻ nha.

“Chú ơi!” Đang lúc Cổ Dục mơ màng, đột nhiên có một tiếng gọi phát ra từ sau lưng.....

Chương 15. Giếng nước chuyên dụng

Chương 15: Giếng nước chuyên dụng

“Chú ơi, nước này ngon lắm!”

“Ừm, ừm.”

Hai cô bé mỗi người cầm trên tay một lon nước, ngồi trên ghế salon nhà Cổ Dục, vui vẻ nói chuyện.

Người vừa gọi Cổ Dục không ai khác chính là Cổ Tú Tú, vì trong thôn này làm gì có ai gọi hấn như thế đâu. Mà đi về cùng Cổ Tú Tú còn có Lưu Phi Phi, cũng là một đứa trẻ trong thôn.

Theo lời của cô bé, ở trong thôn này năm nay có 4 đứa nhóc 7 tuổi. Hai thằng con trai, còn hai đứa con gái thì đang ngồi ở đây.

Đương nhiên hai đứa cũng là bạn tốt của nhau. Buổi sáng, sau khi Cổ Tú Tú đi ra ngoài, chính là đến rủ Lưu Phi Phi đi chơi. Hai đứa nhóc này chơi chán ở nhà rồi, nên mới tới nhà Cổ Dục chơi tiếp.

“Ngon thì cũng uống ít thôi, chúng không tốt cho cơ thể của mấy đứa đâu.” Xoa xoa đầu Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, Cổ Dục cũng cầm lấy một lon CocaCola rồi ngồi xuống ghế, vừa cười vừa nói.

Là một dân thành thị, trong tủ lạnh sao có thể không có kem và đồ uống?

Hôm qua khi hấn đi ra tiệm tạp hóa mua những đồ cần dùng cũng thấy mấy thứ đồ uống này. Không nói nhiều, trước

hết cứ phải quắt mấy kết đã. Rồi còn đủ loại kem, ít nhất phải mua chắt cái tủ lạnh mới được.

Nhưng sau khi mua về và uống thử, hấn phát hiện nước giếng so với mấy thứ đồ uống này còn ngon hơn...

Nhưng mua thì cũng đã mua rồi. Thấy Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi uống ngon lành, hấn cũng muốn làm thử tí .

Trong lúc đang uống, hấn suy nghĩ có nên mua bột hương trái cây về tự mình pha hay không?

Hấn tin rằng pha nước giếng với bột hương trái cây, hương vị chắc hấn sẽ rất tuyệt vời.

Mà nghĩ lại, pha bột hương trái cây cũng không bằng uống trực tiếp nước ép trái cây. Ừm! Càng nghĩ càng thấy phiền.

“A!” Nghe Cổ Dục nói, hai cô bé cũng kêu lên.

So với dáng vẻ thoải mái, có chút khùng khùng của Cổ Tú Tú thì Lưu Phi Phi lại là người hướng nội hơn, hay thẹn thùng. Cô bé ngồi bên cạnh, một bên quan sát nhà Cổ Dục, một bên quan sát hấn, một bên nhìn con Vua Núi đang bị nhốt ở trong lồng kia. Mặc dù trước đó cô bé cũng đã từng đến nhà Cổ Dục cùng Tú Tú, nhưng khi đó là nhà chưa có gì, không giống như bây giờ lại nhiều đồ ngon như thế.

“Đúng rồi, mấy đứa giúp chú chuyện này.” Sau khi hai đứa uống nước xong, Cổ Dục dẫn chúng đến sân sau. Tiếp theo dạy mấy đứa nhỏ cách dùng cần câu.

Đúng vậy, Cổ Dục muốn thử nghiệm xem cái giếng này có hiệu quả đối với người khác hay không .

Hai đứa nhỏ học rất nhanh, chẳng bao lâu đã biết cách thả dây và thu dây.

Cổ Dục quan sát mấy lần thả dây cũng chỉ xuống được có sáu, bảy mét. Hơn nữa ngoài bùn đất ra thì chẳng câu lên được

thứ gì. Thấy vậy hắn không khỏi thở phào một cái.

Quả nhiên chỉ mình hắn mới dùng được cái giếng này.

Nghịch cần câu một hồi, hai đứa cũng hết hứng thú nên đem cần câu trả lại Cổ Dục. Mà khi hắn cất đồ xong, từ trên tầng hai đi xuống đã thấy hai đứa chạy chơi bên trong sân sau nhà hắn rồi.

Sân sau nhà Cổ Dục rất lớn. Theo như hắn được biết, nhà hắn tất cả có hơn 3,000 mét vuông, bằng một nửa cái sân đá bóng.

Căn nhà ở giữa, chia thành sân trước và sân sau.

Tổng diện tích ngôi nhà chỉ là 300 mét vuông, tất cả có hai tầng. Tầng một có phòng khách rộng 100 trăm mét vuông, còn có thêm ba gian phòng. Một phòng ăn, hai phòng vệ sinh, một cái lớn một cái nhỏ. Một cái dùng để đi nhà xí và rửa tay, cái còn lại có thể tắm rửa.

Trừ phòng bếp và nhà kho ra thì tầng hai cũng chả khác tầng một là bao. Một phòng khách khoảng 100 mét vuông làm nơi để Cổ Dục trưng bày cá. Tiếp theo là bốn cái phòng ngủ, có phòng vệ sinh riêng. Ngoài ra còn thêm một phòng sách. Gọi là phòng sách vậy thôi chứ bên trong chẳng có lấy một quyển sách.

Căn nhà chiếm một mảnh đất, chỉ còn lại 2,700 mét vuông.

Sân trước rộng khoảng 500 mét vuông. Ban đầu định thiết kế một thứ gì đó lắp vào như ga-ra, chuồng bò, chuồng gà gì đó. Tuy nhiên Cổ Dục lại không có khả năng chăm sóc mấy thứ này.

Sân sau ngoại trừ miệng giếng ra thì đều là đất hoang. Cổ cũng đã được diệt sạch, giờ là nơi ưa thích của đám nhỏ vui đùa.

Nhìn hai cô bé chạy vui vẻ, Cổ Dục cũng từ trên lầu đi xuống, nằm dài trên chiếc ghế dựa mà quan sát hai đứa nhỏ. Sau đó hắn tự hỏi bản thân, ngày mai khi tiền về thì phải dùng như thế nào. Đầu tiên là phải nói với bố mẹ một tiếng, cho họ biết hắn muốn định cư lâu dài ở đây. Dù sao, hắn cũng đã ở lại đây hơn một tuần. Dựa theo kế hoạch ban đầu, thì lúc này hắn đã quay lại thành phố mới đúng, việc này chắc chắn phải giải thích một chút.

Vấn đề thứ hai liên quan đến bức tường bao sân vườn, vì an toàn là trên hết. Tiếp theo còn phải xây bên cạnh giếng một căn phòng nhỏ, cũng vì an toàn là trên hết.

“Chú ơi, chú ơi!” Đang khi Cổ Dục suy nghĩ làm cách nào để sắp xếp ổn thỏa cái sân này, thì Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi ngừng đuổi bắt, rồi chạy đến hai bên trái phải của hắn.

“Khát à? Hay là vẫn còn đói bụng? Bên trong nhà vẫn còn một ít khoai tây chiên.” Xoa hai cái đầu ướt mồ hôi của bọn trẻ, Cổ Dục cười hỏi.

“Không phải. Chú này, tại sao ở sân sau nhà chú lại không có trồng rau?” Dùng tay lau mồ hôi trên trán của mình. Cổ Tú Tú tò mò hỏi.

“Ừm, ừm. Sân sau nhà cháu cũng có trồng rau. Bây giờ chính là thời điểm ra hoa kết quả.” Có thể vì tiếp xúc lâu, cho nên đến Lưu Phi Phi cũng không sợ Cổ Dục nữa, nhỏ giọng theo Cổ Tú Tú nói ra nghi hoặc.

“Àc, trồng rau à? Chú sẽ không.....” Nghe tiếng của hai cô bé, Cổ Dục không khỏi gãi đầu gãi tai. Đúng rồi, hắn đúng là chưa từng nghĩ tới việc này.

Nhưng mà vì được hai cô bé nhắc tới, Cổ Dục cũng có nghĩ tới một chút. Dù sao bản thân cũng muốn định cư ở đây, không thể suốt ngày đến nhà ông Hai ăn chực được. Thế nhưng, nếu

mà mình tự nấu, thì mua thịt còn được. Một lần mua thêm nhiều một chút cũng không sao, hấn vì muốn đông lạnh cá cho nên đã mua một cái tủ đông lớn, có thể chứa được rất nhiều thứ, nhưng rau thì không được rồi.

Nếu như mình cũng trồng trọt ở sân sau này thì rất thuận tiện. Hơn nữa, chủ yếu là vì nước giếng kia có tác dụng với cá, với bản thân, cùng với con chó nữa. Cho nên không chừng cũng có hiệu quả với thực vật. Được hai cô bé nhắc nhở, Cổ Dục cũng có một chút suy nghĩ này.

“Cái này thì đơn giản, cháu cũng từng xem ông cuốc đất, cho nên có thể giúp đỡ.”

“Cháu cũng thế, cháu có thể giúp.”

Nghe thấy Cổ Dục nói, hai cô bé cũng vui vẻ giơ nắm tay lên, nói.

Nghe được hai đứa nhỏ nói như thế, Cổ Dục cũng cười rồi nghiêm túc gặt đầu một cái. Được rồi, vậy thì ngày mai bắt đầu cải tạo lại sân sau!

Tuy nhiên nếu muốn cải tạo, vậy hấn không định cải tạo nhỏ, mà phải chuẩn bị làm lớn một chút!

Dịch: Harem King

Chương 16. Bận rộn

Chương 16: Bận rộn

Buổi sáng sớm, khi thủ đô vốn đang yên tĩnh bắt đầu dần trở nên náo nhiệt. Ở sân sau nhà hàng hải sản cũng có một đám người đang lo lắng chờ đợi.

Mấy người này chẳng phải ai khác, chính là ông chủ nhà hàng, Phương Lượng, chú Hai và một đám nhân viên. Bọn họ đều đang chờ đợi con cá Sứ Mì kia được giao đến.

Khoảng hơn 9 giờ rưỡi sáng, một chiếc xe giao hàng của Thuận Phong đi vào sân sau. Bọn họ cũng lập tức hướng dẫn xe đỗ vào vị trí chỉ định. Sau đó mở cửa sau của xe ra, từ từ đem chiếc thùng từ trên xe xuống. Không ít người có mặt ở đó tim như muốn rút ra ngoài.

Bởi vì trong cái rương lúc này chính là con mèo của Schrödinge(+), người bên ngoài không biết bên trong hiện tại là như thế nào.

(+)thí nghiệm con mèo của Schrödinge, có thể gg để tìm hiểu thêm. Hoặc giải thích đơn giản là: một con mèo được nhốt bên trong chiếc hộp, bên trong hộp có một lọ thuốc độc với 50% nó được phát tán ra ngoài. Người bên ngoài sẽ không thể biết được chính xác trạng thái của nó bên trong, có thể nó đã chết, hoặc có thể nó vẫn còn sống. Và chỉ khi nào mở ra thì mới thực sự biết được trạng thái của nó lúc đó.

“Mở đi!” Ông chủ nuốt nước miếng một cái rồi ra lệnh. Chú Hai của Phương Lượng bên này nghe lệnh cũng cầm một con dao tiến lại gần, cẩn thận mở cái thùng xộp ra. Sau đó xuất hiện trước mắt mọi người là một cái túi chứa nước được bơm

căng bằng máy nạp oxy, nhìn thấy cái túi khí không có lỗ hỏng mọi người rất cục cựa cũng thở phào một hơi.

Ở dưới cùng, con cá vẫn đang sống khỏe mạnh trước mắt tất cả mọi người.

Thấy nó ở đó rồi, đám người đều mỉm cười. Sau đó bọn họ bắt đầu điên cuồng chụp ảnh. Phải biết rằng, con cá Sú Mì lớn như vậy là cực kì hiếm thấy, đúng là quá tuyệt vời.

“Chuyển vào.” Sau khi được chuyên gia kiểm tra xong xuôi, xác định rằng không có vấn đề gì với con cá. Ông chủ cũng vung tay lên, ra lệnh đem con cá vào bên trong nhà hàng. Hắc hiện tại đang nghĩ cách, nên lợi dụng con cá này làm cái tin tức gì, để có thể thu hút được mọi người đến đây xem cá...

Dùng con cá này để đánh bóng tên tuổi cho nhà hàng và khách sạn của mình.

Nghĩ tới đây, hai mắt lão đều sáng rực. Thứ này có thể kiếm được bộn tiền !

Cùng lúc đó, Cổ Dục cũng nhận được 800 ngàn tiền bán cá.

Cổ Dục nhìn số tiền này mà cười. Hắc biết kế hoạch của mình có thể bắt đầu được rồi.

Hắc ăn hết bữa sáng, rồi nhìn sang phía chú Ba.

“Chú Ba, chú có biết nhà nào nhận trang trí nội thất không?” Nghe thấy câu hỏi của Cổ Dục, chú Ba không khỏi thắc mắc mà nhìn về phía hắc.

“Cháu muốn tìm người trang trí nội thất làm gì?” Chú Ba tò mò hỏi.

Không thể không nói, hiện tại hắc nhìn Cổ Dục giống như là một đứa trẻ ham chơi, ưa thích chơi đùa lung tung. Vừa mới về được mấy ngày đã muốn ở lại đây lâu dài, còn mua đồ điện rồi nuôi cả chó .

“Không phải là cháu chuẩn bị định cư lâu dài ở đây sao. Nhưng mà cháu thấy cái tường bao ngoài kia hơi thấp, mà chú cũng biết nơi này đông người, cho nên cần phải chú trọng sự riêng tư. Cháu chuẩn bị xây nó cao lên một chút, tiện cải tạo luôn cái sân trước và sân sau một thể. Sân trước làm nền xi măng, tránh việc mưa gió làm cho lầy lội. Sân sau sẽ làm một con đường, tiếp đó làm một khu vườn nhỏ rồi xây một cái tiểu đình, trồng vài cái cây.....”

“Khoan đã. Cháu chuẩn bị sửa sang nơi này thành khu nghỉ dưỡng à?” Nghe Cổ Dục nói, chú Ba không khỏi dờ khóc dờ cười.

“Ặc, đúng là vậy. Có vấn đề gì sao ạ?” Thấy chú Ba nói, Cổ Dục cũng suy nghĩ một chút. Sau đó hần cười cười, đúng là hần chuẩn bị ở đây vừa kiếm tiền vừa nghỉ dưỡng.

“Được thôi, tiền của cháu, thích làm gì tùy cháu. Tường bao đã cao 2m rồi, giờ muốn cao thêm thì cũng chỉ thêm được 2m5. Nếu cao hơn nữa thì che hết nhà rồi còn đâu, không tốt cho cháu lắm. Còn việc tráng xi măng sân trước rất dễ dàng, một lát chú tìm một vài người trong thôn là làm xong. Việc xây một cái tiểu đình thì hơi phiền phức một tí. Ở đây không giống phương Nam, mùa đông mưa nhiều, cho nên vật liệu bằng gỗ hay trúc thì được một thời gian sẽ sập mất. Cho nên chỉ có thể xây bằng xi măng, việc xây dựng này cần liên hệ với đội thi công, cũng tốn chút tiền. Còn việc trồng cây với làm vườn thì không khó, thôn bên cạnh là nơi bán các loại giống cây ăn trái, ở đó cái gì cũng có. Đợi khi bên này tu sửa xong xuôi rồi thì đến đó chọn một ít giống tốt là được.”

Nhìn Cổ Dục thật sự muốn sửa sang lại nhà cửa, chú Ba cũng nhiệt tình nói với hần.

Cổ Dục cũng gật đầu một cái, đồng ý với đề nghị của chú Ba. Cứ làm như vậy đi!

Ăn xong bữa sáng, chú Ba liền đi tìm những người thợ xây trong thôn, việc nâng tường dĩ nhiên phải nhờ đến bọn họ. Chuyện xây tiểu đình thì ở trong thôn cũng có một đội thi công, cứ trực tiếp gọi bọn họ tới làm là được, mọi chuyện đều được sắp xếp rất có thứ tự không loạn.

Mà Cổ Dục nhân lúc chú Ba đi tìm người, hắn cũng gọi điện về cho cha mẹ, đồng thời chuyển khoản cho hai người 100 ngàn tệ.

Nói với bọn họ rằng mình tìm thấy một cơ hội buôn bán ở đây. Dĩ nhiên, hắn không nói ra vấn đề cái giếng, chỉ nói là mua được các sản vật miền núi ở đây, rồi bán cho Phương Lượng. Mấy ngày này kiếm lời được mấy trăm ngàn, cho nên phải ở lại đây nhìn. Bởi vì chất lượng những lâm sản này rất quan trọng, cho nên để người khác làm hắn không yên tâm.

Nghe xong Cổ Dục trình bày, bên cạnh đó còn được Cổ Dục gửi đến tay 100 ngàn. Cha mẹ của Cổ Dục mặc dù có chút lo lắng nhưng vẫn đồng ý cho hắn ở lại.

Dù sao đó chính là cuộc sống mưu sinh, bọn họ làm sao có thể không ủng hộ cho được?

Mà Cổ Dục về cũng chỉ ăn rồi chờ chết. Tìm một công việc đơn giản để làm, một tháng cũng chỉ có 3 – 4 ngàn tệ. Hơn 100 ngàn tiền lợi nhuận như thế này, phải làm quần quật mấy năm mới kiếm được đây?

Đừng nói là mấy ngày mấy trăm ngàn. Một năm mấy trăm ngàn thôi cũng đủ khiến bố mẹ Cổ Dục vui vẻ rồi.

Sau khi giải quyết xong vấn đề phụ huynh thì chú Ba cũng dẫn người quay về. Bọn họ trước hết là lát phẳng sân trước, sau đó mới tiến hành nâng tường.

Xi măng đương nhiên là mua của nhà máy gần đó. Trả một trăm tệ một ngày cho mỗi người trong thôn cũng là vấn đề

nhỏ.

Buổi chiều đội thi công tiểu đình cũng đã tới để quan sát thực tế.

Cùng với Cổ Dục nói qua một lần, cái tiểu đình này đại khái chỉ cần bỏ ra tám ngàn tệ là xây được một cái không tệ rồi. Hơn nữa chỉ cần 2 ngày là xong. Nghe được lời này, Cổ Dục cũng không nhiều lời, đồng ý luôn. Tiếp theo, những người này cũng đem máy móc tới lập tức làm việc luôn.

Tiền đó Cổ Dục cũng muốn làm một căn phòng nhỏ cạnh cái giếng. Cái yêu cầu này rất bình thường, mặc dù hiện tại phần lớn các gia đình không có giếng nước. Nhưng nhiều khi có con gì rơi xuống chết đuối, hay chim chóc ỉa đái bên trong khiến nguồn nước bị ô nhiễm thì cũng không tốt. Làm một cái nắp che, không bằng xây nguyên một cái phòng, như vậy thì nhanh gọn gàng.

Căn phòng này thì đơn giản, thêm hai ngàn nữa thành mười ngàn vậy là xong.

Thôn Cổ Gia vốn tĩnh lặng, vì sự xuất hiện của Cổ Dục mà một lần nữa náo nhiệt.

Hôm nay Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng tới chơi. Hai cô bé đi theo sau Cổ Dục như hai sếp nhỏ đi giám sát.

Thực ra hai đứa cũng đang giám sát nơi này. Vì đây không chỉ là nhà của Cổ Dục, mà đây cũng là căn cứ bí mật của hai đứa.

Sân trước và tường rào mất một ngày là xong hẳn.

Giờ chỉ cần đợi nó khô lại. Bởi vì thời tiết Đông Bắc khô ráo cho nên tường khô rất nhanh, thậm chí còn chút vết rạn, thỉnh thoảng dì Ba của hắn phải cầm vôi nước để xịt vào tường để giữ ẩm. Đối với ngôi tiểu đình kia, cũng hoàn thành đơn giản.

Chỉ là chân đế và bốn trụ, trụ được làm bằng bê tông cốt thép bo tròn rồi đổ hỗn hợp sỏi và xi măng vào trong. Bởi vì kích thước tiểu đình yêu cầu nhỏ nên trụ cũng không cần phải làm to.

Nếu không phải chờ xi măng khô thì hôm nay đã có thể làm đến mái tiểu đình.

Nhưng cứ như thế thì ngày mai làm mái tiểu đình cũng không thành vấn đề.

Trong hai ngày ngắn ngủi, quá trình cải tạo sơ bộ nhà của Cổ Dục cũng đã hoàn tất toàn bộ.

Buổi tối ngày thứ hai, hấn đứng tựa ở cửa sổ nhìn ra ngoài sân sau, Cổ Dục không khỏi mỉm cười. Thực sự cảm giác càng lúc càng giống nhà.....

Dịch: Harem King

Chương 17. Một chiếc rương

Chương 17: Một chiếc rương

“Chà, Hoàn hảo!” Sáng sớm, khi Cổ Dục bị tiếng động vật trong thôn đánh thức. Hắn theo thói quen đi đánh răng rửa mặt. Sau khi cho Vua Núi uống nước, hắn đi ra phía sân sau. Mặc dù hiện tại trông vẫn tro tro, nhưng đã khá hơn những ngày trước rất nhiều.

Lúc này, một con đường được trải bằng xi măng và đá sỏi nằm ngay chính giữa sân sau, cũng không hẹp lắm. Sau này có vận chuyển thứ gì thì cũng dễ dàng hơn, ví dụ như câu được cá lớn hay thứ gì đó nặng nề.

Bên trái con đường chính là tiểu đình, đây là nơi nghỉ ngơi hóng mát của Cổ Dục. Tuy nhiên, ở nông thôn rất xem trọng phong thủy, cho nên cái tiểu đình này được xây hình tròn, còn có các góc nhọn khá bất tiện.

Bên cạnh tiểu đình đã được đào sẵn một cái hố to, khi nào muốn trồng cây thì đặt vào là được.

Ở bên phải con đường là nơi hắn chuẩn bị trồng rau, rộng khoảng 1000 mét vuông.

Hai ngày vừa rồi ngoài giám sát ra, Cổ Dục còn học được một ít kiến thức khai khẩn đất đai. Tuy nhiên hắn còn chưa bắt tay vào làm, chú Ba nói hắn chớ nên nóng vội. Chờ hôm nay ăn cơm xong, hắn sẽ cùng dì Ba tới trợ giúp cải tạo lại vườn rau, đến lúc đó Cổ Dục ở bên cạnh vừa làm vừa học.

Xung quanh cái miệng giếng, Cổ Dục cho xây một căn phòng tương đối vững trãi, ít nhất cũng không sợ tuyết đè sập

vào mùa đông. So với mấy ngày trước, sân sau lúc này đã có nhiều thứ hơn, đúng là nhìn thoải mái và thuận mắt hơn trước rất nhiều.

Nhân lúc chưa tới bữa sáng, lại đi câu cá một lúc. Dù sao thì hai ngày qua cũng rất bận rộn, không có thời gian để dòm ngó tới!

Vươn vai một cái, Cổ Dục hưng phấn nhìn giếng nước. Không biết hôm nay hắn có may mắn không. Lấy cần câu từ trên tầng xuống, Cổ Dục đi tới miệng giếng, ngồi trên ghế đầu mà thả câu.

Có lẽ là vì hai ngày không đụng vào, cho nên dây câu chìm rất nhanh xuống nước. Cổ Dục cũng không thêm đề tâm, dù sao dây câu của hắn cũng dài tận 300 mét.

Thế nhưng sợi dây vẫn tiếp tục chìm, tiếp tục chìm, rất nhanh đã qua mức 100m, sau đó là 150m, 200m.....

Cũng giống như hôm trước Cổ Dục câu được kỹ năng chiến đấu, cảm giác dường như không có gì dính câu. Điều này khiến sắc mặt Cổ Dục không khỏi có chút nhăn nhó.

Cuối cùng 300 mét dây đã thả ra hết 290m. Cổ Dục bất đắc dĩ vẫn tiếp tục thả hết dây câu.

“Xem ra 300 mét này vẫn chưa đủ dùng!” Cổ Dục gãi gãi đầu, lẩm bẩm. Tuy vậy, vấn đề này để giải quyết sau. Hiện tại hắn cần thu dây về, mà khi vừa quay trục máy câu hắn cảm giác dây câu lập tức trùng xuống. Hắn cũng biết đó là đồ vật, tuyệt đối không phải cá, bởi vì nó không hề giãy dụa.

Theo như số mét dây câu hiện tại, làm gì có khả năng xuất hiện Tôm Hùm, Bào Ngư. Dù sao thì cũng quá sâu, hơn nữa còn không có đụng tới đáy, vậy thì đây là cái gì? Hắn thực sự cảm thấy tò mò.

Cổ Dục vừa thu dây câu, vừa đang tự hỏi, nếu thứ câu lên là kỹ năng thì nó là kỹ năng gì? Dù cho kỹ năng gì đi nữa, hẳn cũng sẽ chấp nhận.

Vừa nghĩ, tay Cổ Dục thu dây lại càng nhanh. Để mà nói thì thực sự 300 mét rất dài, nhưng cứ thu lại thì rồi cũng sẽ hết. Dù sao thì đây không phải cá, không có giãy dựa phản kháng. Cổ Dục chỉ cần dùng sức kéo lên là được rồi, mà thứ hẳn không hề thiếu lúc này, chính là sức lực.

Cuối cùng cũng sắp kéo hết 300 mét. Sau khi thứ đó rời khỏi mặt nước, Cổ Dục liếc mắt về miệng giếng mà xem thử. Quả nhiên đó là một chiếc rương, tuy nhiên bề ngoài của chiếc rương này so với chiếc rương chứa kỹ năng chiến đấu mà hắn lấy được trước đó rất khác nhau, vừa nhìn là biết một thứ hoàn toàn mới. Nhưng cái rương này rất giống đồ dưới đáy biển, ngoài tả tơi ra thì trên thân còn mọc đầy rong rêu. Nhìn qua khiến người ta cảm tưởng là một thứ đồ cổ có từ rất lâu rồi.

Hơn nữa theo quan sát của Cổ Dục, thứ đó cũng không biến thành luồng sáng tan biến đi, ngược lại còn được hắn chậm rãi vớt ra bên ngoài.

Cổ Dục tháo lưỡi câu ra, đem chiếc rương đặt trên mặt đất. Khóa của nó đã sớm hư hỏng vì gỉ sét, hắn chỉ cần tác động vật lý nhẹ nhàng là khóa đã tự bung ra. Chiếc rương được hắn mở ra, một luồng sáng màu trắng cũng từ bên trong mà chiếu ra bên ngoài.

Khi Cổ Dục thấy rõ thứ đồ bên trong, con ngươi của hắn không khỏi nheo lại. Hô hấp cũng trở nên dồn dập, vì đánh chết hắn cũng không nghĩ bên trong chiếc rương lại là một bình sứ.....

Bình sứ này cao chừng 30cm, cũng không gọi là nhỏ, nhưng cũng không được tính là lớn. Ở phía trên được tô điểm hoa văn hình cây mẫu đơn, còn thêm một vài dây leo. Lật

ngược bình sứ, ở bên dưới có bốn chữ lớn..... Được rồi, Cổ Dục cũng không hiểu được, bèn cầm điện thoại dùng chức năng chụp ảnh tra tìm. Cuối cùng phát hiện ra bốn chữ này là Vĩnh Lạc Chế Tác.....

Cũng chả biết ai viết chữ này mà trông rất khó coi. Lớn nhỏ không đều, còn xiêu xiêu vẹo vẹo, khiến cho người khác có cảm giác không theo quy tắc nào. Nhưng thực ra Cổ Dục không biết, chính loại này mới là hàng siêu cấp hiếm có. Phải biết trước đây nghệ nhân làm đồ sứ thường không có học vấn. Dùng bút viết ra được mấy chữ này đã là đẳng cấp lắm rồi, còn muốn đòi hỏi đẹp để tinh tế gì nữa?

Về cơ bản, tất cả những đồ sứ tinh tế đều là đồ giả. Hơn nữa những đồ sứ mà có sáu chữ ghi năm chế tác bên trên, cũng là đồ giả nốt. Không phải như vậy là không có đồ thật, nhưng ở trong một trăm món mà có một món đồ thật thì đã là không tệ rồi.

Cổ Dục mặc dù cũng không giỏi giang gì, nhưng lịch sử cơ bản hần cũng biết. Thời Vĩnh Lạc là khoảng thời gian trị vì của hoàng đế nhà Minh đời thứ ba, niên hiệu Minh Thành Tổ Chu Lệ. Kết hợp với cái bình này, Cổ Dục cảm giác tay của mình có chút run rẩy, khiến hần lập tức đặt lại bình vào trong rương, sợ nhỡ tay rơi vỡ thì chỉ có vút....

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì cái bình này có thể là.....

“Minh Thanh Hoa?”

“Ừng ực.....” Nuốt xuống một ngụm nước miếng, Cổ Dục thiếu chút nữa là đánh mất chính mình. Vốn hần còn đang nghĩ mình sẽ câu được con cá tốt, rồi sau đó bán cho Phương Lượng để kiếm tiền. Nhưng bây giờ..... bán cái rắm á, bỏ mà có tiền rồi!

Thực sự bây giờ hấn rất muốn ngựa cỏ lên trời hét lớn, nhưng tiếc là không thể.

Nén lại hưng phấn trong lòng, Cổ Dục cầm cần câu đem theo cả chiếc rương về phòng mình. Câu cá à? Câu câu cái rắm, tồn trữ lại may mắn đã!

Về tới phòng, Cổ Dục ngồi bệt trên sàn. Sau đó cầm điện thoại tra cứu thông tin về giá cả của bình sứ Thanh Hoa năm chế tác Vĩnh Lạc nhà Minh. Khi thấy giá của nó, cơ thể của hấn càng thêm run rẩy. Một ngàn, mười ngàn, một trăm ngàn, một triệu..... Mười triệu...

Căn bản là cứ đồ sứ nào có dính dáng tới thời Vĩnh Lạc nhà Minh đều có giá không dưới 10 triệu .

(edit: cho nó có tương quan thì 10 triệu tệ tương đương với tỷ giá hôm editor làm chương này là 35.965.461.960 hay 36 tỷ VNĐ)

Đem cái này bán ra, đời này Cổ Dục không cần phải lo gì về tiền bạc nữa!

Khi còn đi học, Cổ Dục có từng học qua bài “Phạm Tiến đỗ trạng”(+) . Biết rằng Phạm Tiến lúc đó cảm thấy rất mất mặt, nhưng chỉ là đỗ trạng thôi mà, có cần phải phát điên không?

(+)bên TQ có một câu chuyện về ông Phạm Tiến đỗ trạng – nguyên tác: 范进. Câu chuyện kể về ông Phạm Tiến, vì chế độ thi cử thối nát của triều đình mà 20 năm liền thành tích thi cử không lọt vào top đầu. Nhưng được sự giúp đỡ của một vị quan giám thị mà ông cuối cùng cũng đỗ trạng sau 20 năm. Vì vui mừng quá độ cho nên ông đã phát điên.

Nhưng bây giờ, hấn thực sự cảm thấy đầu mình như đang bốc lửa, sắp phát điên tới nơi rồi.

“Tĩnh táo, tĩnh táo, tĩnh táo, tĩnh táo!” Khoa tay múa chân một hồi lâu, Cổ Dục mới ép bản thân quay trở lại. Thứ này

ngon thì ngon thật đấy, nhưng hiện tại phải cân nhắc xem nên bán thứ này đi đâu? Bán cho ai bây giờ?

Dịch: Harem King

Chương 18. Cỗ Dục câu được vua nước ngọt

Chương 18: Cỗ Dục câu được vua nước ngọt

“Này, Tiểu Dục. Cháu đang ngẩn ngơ gì thế, qua bên mảnh đất kia đi!”

Nghe tiếng gọi của dì Ba, Cỗ Dục giật mình. Nhìn đồng đất trước mặt được mình đào xới, hắn không khỏi nở nụ cười. Sau đó lại sang một miếng đất khác.

Lúc này hắn đang cùng dì Ba cuốc đất.

Sau khi lấy được bình sứ Thanh Hoa thời Vĩnh Nhạc nhà Minh, Cỗ Dục đã phải suy nghĩ rất nhiều biện pháp.

Thứ đầu tiên nghĩ tới đương nhiên là những phiên đấu giá mà hắn đã xem nhiều trước đây.

Còn chưa kể tới việc gửi đồ đến những phòng đấu giá trong nước ở thủ đô, Thượng Hải hay Quảng Châu, thì riêng tiền hoa hồng cho các phòng đấu giá này đã mất một khoảng lớn. Sau khi lấy được tiền đấu giá còn phải nộp thuế thu nhập cá nhân.

Bán vật này xong, một nửa số tiền này sẽ không chảy vào túi hắn, thật sự là quá thua thiệt.

Đồng thời muốn húp được giá cao ở phiên đấu giá thì phải làm mạnh khâu quảng bá. Bình thường cần cung cấp thông tin trước ít nhất là nửa năm, nếu Cỗ Dục cần bán gấp thì cũng phải mất ba tháng.

Đã mất một nửa tiền, lại còn không có cách nào lập tức đổi đồ thành tiền. Đúng là quá thiệt thòi.

Cho nên, sau khi xem xét tình hình việc đấu giá, Cổ Dục liền bỏ qua vấn đề này.

Không bán đấu giá thì bán cho người khác. Nhưng đây cũng lại là cả một vấn đề .

Viêm Hoàng nổi danh trên thế giới chính là đồ sứ. Cho nên đồ sứ Viêm Hoàng là di sản văn hóa đắt giá nhất trên thế giới, được đánh giá rất cao. Nếu như Cổ Dục đem thứ này bán cho người ngoại quốc, chắc chắn sẽ có người nói hấn không yêu nước lên đem quốc bảo bán ra bên ngoài.

Nhưng nếu bán cho người trong nước, chỉ cần người không cẩn thận một chút sẽ bị đối phương tổ cáo dễ như trở bàn tay. Kế đó ban ngành liên quan sẽ tới tịch thu đồ vật kia, rồi họ bồi thường cho người 500 tệ, thế là xong.

Cho nên Cổ Dục vứt đi sự vui vẻ lúc đầu, bây giờ hấn cảm giác thứ này cũng giống như Cá Sủ Vàng. Đây là một củ khoai nóng bỏng tay, làm như nào cũng không ổn. Trừ khi, hấn giữ thứ này lại trưng bày như một bảo vật gia truyền, nhưng như vậy cũng khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Nếu như về sau hấn còn lấy được 8 hay 10 cái như này thì hấn còn chấp nhận giữ lại. Nhưng vấn đề bây giờ hấn chỉ có mỗi một cái, cho nên hấn nóng lòng muốn nhanh chóng bán nó đi.

Việc này khiến hấn phân tâm mỗi khi làm việc.

Nhưng bị dì Ba nhắc nhở, Cổ Dục cũng bình tĩnh lại, tập trung vào công việc cuộc đất.

Còn lí do tại sao muốn cuộc đất, thì bởi vì đây là việc rất quan trọng. Nếu không cuộc lên thì trồng cây cũng không phát triển được. Làm toi đất mới có những khe hở, từ đó thực vật mới có thể nảy mầm và mọc rễ qua những khe hở này. Nhưng mỗi khi thực vật trưởng thành, rễ của chúng đều khiến cho đất

kết lại thành một khối, vì như vậy chúng mới có thể hấp thu được nước và các chất dinh dưỡng.

Cho nên mỗi khi trồng trọt đều phải đào xới đất, hơn nữa cần đập nhỏ những cục đất to ra, vớt những viên đá cứng đi.

Đừng thấy Cổ Dục sức khỏe tốt, tốc độ nhanh mà ảo tưởng. Những việc nhà nông này, hẳn thực sự không bằng dì Ba. Một mảnh này tầm ba mẫu, ban đầu phân chia mỗi người một mẫu, phần nhiều thuộc về chú Ba. Nhưng thực ra khi ba mẫu đất đã xong, Cổ Dục mới làm được một nửa mẫu là đã không tẻ rồi.

Dù sao hẳn cũng là trai tráng thành phố, hai chú dì chỉ cười mà không nói.

Sau khi cuộc đất chính là trồng rau. Ở nhà ông nội Hai của Cổ Dục có hạt giống sẵn. Công việc còn lại thì rất đơn giản, dì Ba về nấu cơm, Cổ Dục ngồi xôm xem chú chia sẻ kinh nghiệm.

Trồng rau rất đơn giản. Trước tiên tạo một hố nhỏ rồi cho hạt giống vào, đắp đất lại rồi tưới nước lên là được.

Đa phần cây trồng là theo cách đây, nhưng cũng có nhiều loại cây trồng thì cần phải ươm cây con.

Ví dụ như, phần lớn các giống dưa và đậu thì cần phải có cây con.

Cổ Dục xem chú Ba vừa làm, vừa ghi nhớ lời chú nói. Có thể là vì hẳn uống nhiều nước giếng, cho nên trí nhớ của hẳn tốt hơn nhiều so với trước đây.

Một bên làm một bên sửa, rất nhanh đã đến giữa trưa. Cổ Dục lại sang nhà ông nội Hai ăn. Chiều đến hẳn lại bận rộn với cái vườn rau của mình.

Theo như chú Ba nói, mặc dù mảnh đất nhà Cổ Dục trước kia không có gì, nhưng mà cỏ dại vẫn mọc đầy. E rằng độ phì

hiệu của đất hiện tại không còn đủ, cho nên cần phải bón phân cho đất. Mà chắc chắn Cổ Dục không có phân bón, cho nên hắn cũng đã hỏi Cổ Dục xem có cần phân hữu cơ không? Chính là thứ trong hầm biogas phân tươi. Đùa sao! Cổ Dục đương nhiên là không cần thứ này, hắn có nước giếng kia thì cần gì phải bón phân?

Buổi chiều hắn đi kiểm tra kĩ càng một lần, đảm bảo mỗi một hạt giống đều được tưới nước đầy đủ rồi mới trở về nghỉ ngơi. Cổ Dục nằm trên giường, tra thông tin liên quan tới việc bán đồ sứ.

Rất nhanh trời đã tối. Không thể không nói cuộc sống sinh hoạt ở đây rất nhanh, rất nhàn nhã. Cảm giác còn chưa làm cái gì hết, thì một ngày liền đã trôi qua.

Sau khi đi ăn cơm chục xong, Cổ Dục quyết định tạm thời không cần lo nghĩ, cứ câu cá đã.

Hắn không biết khi nào mới có thể ra tay với chiếc bình hoa này, cho nên cứ kiểm tiền trước đã. Nghĩ tới đây, Cổ Dục một lần nữa cầm cần câu xuống bên cạnh giếng, ngồi lên trên chiếc ghế nhỏ, đem dây câu thả xuống giếng nước.

Nhưng mà, lần này lại khiến cho hắn vô cùng bất ngờ, mới hạ dây câu được có 3m thì đã dừng lại. Hắn bối rối, phải biết giếng này không chỉ sâu có 3m, cái quái gì vậy?

Chẳng lẽ sau khi câu được bình sứ Thanh Hoa thì hắn đã dùng hết độ may mắn rồi sao?

Trong lúc hắn đang không hiểu gì thì cần câu bỗng nhiên trùng xuống. Theo như lực phản kháng thì đây đích xác là một con cá con.....

“Sẽ không phải là một con cá chép bên trong giếng chứ!” Cổ Dục lăm bắm một câu, bắt chắc dĩ phải đem 3m dây câu thu

lại. Lưỡi câu ra khỏi nước, thế nhưng vừa rời khỏi mặt nước, Cỗ Dục đã thấy được một thứ màu đỏ.....

Mà Cỗ Dục cũng bối rối khi nhìn thấy cái thứ màu đỏ kia. Sau đó hắn kéo dây câu lên thật nhanh, khi con cá này ra khỏi giếng nước, hắn cũng choáng váng.

Đúng như hắn nghĩ, con cá này không phải cá biển, mà là cá nước ngọt. Nhưng ai nói cá nước ngọt không đáng giá? Đây chính là một cái tát vào mặt Cỗ Dục.

Bởi vì con cá này theo như Cỗ Dục được biết, chính là vua của cá nước ngọt.....

Đương nhiên không phải vì nó hung dữ, mà vì nó đắt tiền.

Đây là một con cá Rồng Đỏ, hơn nữa còn là con cá Rồng Đỏ tương đối tốt. Thân dài khoảng 60cm, màu đỏ rực rỡ cực kì đẹp mắt. Không biết con cá Rồng Đỏ này thuộc chủng loại gì, dù sao Cỗ Dục cũng chưa nuôi cá cảnh bao giờ.

“Trước tiên cứ kệ nó, tiếp tục câu không chừng sẽ được nữa. Bình sứ Thanh Hoa không bán được, không có nghĩ là mấy thứ này cũng thế!” Dem lưỡi câu tháo khỏi miệng con cá Rồng Đỏ, hắn ném nó vào cái bồn chứa nước giếng mà hắn đã sớm chuẩn bị từ trước, sau đó tiếp tục câu.

Không biết có phải mồm hắn hên hay là bắt kịp con nước, mà liên tục sau đó hắn câu lên được 5 con cá Rồng Đỏ có ngoài hình giống với con trước đó. Sau đó thì cá bắt đầu thay đổi, đầu tiên là cá Mú Sao Xanh giá hơn một ngàn tệ một con. Tiếp đó là cá Mú Đỏ rồi đến cá Mú Cọp... cá Mú Bông... cá Chim... cá Hồi Vân...

Khi Cỗ Dục câu lên cá Hồi Vân thì lập tức dừng lại. Những con còn lại không đáng giá bao nhiêu tiền, không đáng để tốn điểm may mắn.

Nhìn bồn cá lớn bên cạnh, Cổ Dục cũng bắt đầu vận chuyển đem chúng đi. Nhất là sáu con cá Rồng Đỏ hấn câu được lúc đầu, hấn cố ý để chúng lại ở trong bể cá riêng.

Có nước giếng thì bọn chúng sẽ không chết. Chỉ cần dưỡng mấy ngày, đợi vết câu trên miệng liền lại thì Cổ Dục có thể đem bán được rồi!

Dịch: Harem King

Chương 19. Siêu đầu bếp

Chương 19: Siêu đầu bếp

“Đinh! Chúc mừng cậu được kỹ năng: Siêu đầu bếp.”

“Hả? Vận khí cũng không tệ lắm a.” Cũng như trước đây, một vệt sáng đi vào trong đầu hắn, Cổ Dục vui vẻ nói.

Sáng sớm hôm nay, sau khi Cổ Dục ra khỏi giường, hắn liền đi xem sân sau một chút. Hôm qua hạt giống mới được trồng, tưới qua một lần nước giếng mà hôm nay đã phát triển thành chồi non, không lâu nữa sẽ có rau quả ngon lành để ăn.

Mang theo tâm trạng thật tốt đi câu cá.

Ban đầu hắn nghĩ hôm nay sẽ không câu được thứ gì ngon nghề. Dù sao, mấy ngày nay hắn đều liên tục câu rồi. Nhưng lại không ngờ rằng may mắn vẫn mỉm cười với hắn.

Quả đúng như thế, lần câu thứ nhất hắn liền cảm thấy giống như trước kia, dây câu hơn 300 mét đều được thả ra hết. Sau đó Cổ Dục thu hồi dây câu, rồi hướng bên trong giếng nước quan sát thế là thu được kỹ năng vừa rồi.

Chiếc rương biến mất theo vệt sáng rồi tiến vào bên trong tiềm thức của Cổ Dục. Trong đầu hắn lúc đó đột nhiên xuất hiện rất nhiều hình ảnh, mà những hình ảnh này đều là nấu ăn. Nhưng không giống với xem một video nấu ăn, mà hắn có thể chọn lựa được nguyên liệu, kỹ thuật, bánh các loại.....

Sau khi tiếp nhận toàn bộ hình ảnh, Cổ Dục cảm thấy đầu mình hơi phình to. Nhưng vẫn không thể nghi ngờ, giống như kỹ năng chiến đấu, hiện tại hắn cũng đã trở thành siêu đầu bếp! Tài nấu nướng bây giờ của hắn so với thế giới, hắn nhận

thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất. Đúng là hấn có sự tự tin như vậy.

“Muốn thử một chút.” Sau khi tiếp nhận toàn bộ tin tức, Cổ Dục có chút thêm thường. Loại cảm giác ngứa ngáy trong lòng này khiến hấn không tập trung câu cá được.

Nghĩ vậy, hấn cũng không xoắn xuýt nữa. Dem cần câu cất về phòng rồi ra bể cá ở lầu hai.

Nếu như có một người đủ hiểu biết ở chỗ này, không cần đến cá Sủ Vàng và mấy con cá Rồng Đỏ, mà chỉ cần thấy những thứ trong bể lớn cũng đủ cho hấn bị dọa sợ.

Bởi vì, bên trong bể cá lớn của Cổ Dục có quá nhiều thứ hỗn tạp.

Các loại cá biển, sông, hồ gì hấn cũng đều có ở đây. Ngoài ra thì còn có cua, Bào Ngư, Tôm Hùm đủ kiểu điều vô dương oai trong bể cá.

Những con cá này nếu muốn dưỡng cùng một chỗ, chỉ riêng nước thôi cũng là một vấn đề cực lớn. Nhưng đối với nước giếng thần kì này thì có thể nuôi dưỡng mọi loại cá.

Kế tiếp là những con vật này cũng không đánh nhau, cũng không cần ăn uống. Chỉ cần dinh dưỡng trong nước giếng là đủ cho lũ này sống tốt rồi.

Nhìn đám trước mắt này, Cổ Dục có chút suy nghĩ. Khi trước, thì chúng là những cục tiền biết bơi. Nhưng lúc này khi hấn nhìn vào chúng, lại trở thành từng món ăn hấp dẫn.

Đảo mắt một vòng, Cổ Dục quyết định ném thử một con cá Mú.

Lại nhìn xung quanh một hồi, ánh mắt cuối cùng đặt lên thân con cá Mú Sao Xanh.

Con cá này là một loài cá Mú rất quý, so với cá Mú Đỏ Sao Xanh điểm khác biệt chính là loài cá này có màu trắng. Hơn nữa, nó to hơn cá Mú Đỏ Sao Xanh một chút, giá thị trường dao động khoảng 400 tệ nửa kg. Hôm qua Cổ Dục bắt được con cá Mú Sao Xanh này khoảng chừng 1,5kg, tương đương với 1,000 tệ. Nếu như là trước kia, chắc chắn hẳn sẽ nhin mà không ăn nó.

Một là vì tiền, hai là vì hẳn không cho rằng mình có thể nấu nó thành món ăn ngon được. Dì Ba cũng không có khả năng chế biến ngon, như vậy cũng đâm ra lãng phí.

Cho nên khi thềm hẳn cũng chỉ dám ăn cua. Nhưng hôm nay hẳn muốn thử con cá này một chút.

Cổ Dục trực tiếp vớt con cá ra khỏi bể. Mặc dù chỉ qua một đêm, nhưng hẳn cảm nhận được con cá lúc này sức sống mạnh hơn trước. Con cá quẫy đuôi cũng mạnh hơn, còn nặng hơn hôm qua một chút.

“Quả nhiên nước giếng này có khả năng bồi dưỡng sinh vật lớn nhanh.” Cảm nhận xong con cá, Cổ Dục khẽ cười một tiếng. Sau đó đem nó vào trong bếp.

Nhưng khi vào tới bếp rồi, Cổ Dục không khỏi nhíu mày một cái.

Đồ làm bếp nhà Cổ Dục cũng là thứ mà hẳn mua tạm thời hoặc được tặng.

Mặc dù nhìn những con dao kia không đến nổi tệ. Nhưng cái không tệ trước đó ở trong mắt Cổ Dục lúc này lại không ra cái gì cả.

Đối với một người đầu bếp, dao làm bếp chính là một cánh tay thứ hai. Dao làm bếp cũng rất quan trọng, về cơ bản chia làm hai loại là Trung Hoa và phương Tây. Mà Cổ Dục là siêu

đầu bếp, cho nên quen với cả hai lối Trung – Tây. Cho nên những loại dao mà hấn cần cũng rất nhiều.

Dao kiểu Trung Hoa, dao phay, dao xắt lát, dao chặt xương,..... Những thứ này hấn đều cần.

Cùng với dao làm bếp kiểu phương Tây, dao cắt bánh mì, dao róc xương, dao răng cưa, dao phi lê, dao đa năng cũng đều cần nốt.

Hơn nữa vật liệu thép để làm dao hấn cũng có chọn lọc nhất định, tốt nhất vẫn là tự mình chế tạo một bộ dao bằng thép Damascus(+). Nhưng điều này không thể được, bởi vì nghề luyện thép này đã thất truyền. Cho nên chỉ có thể dùng dao nước Đức, hoặc là Nhật Bản thay cho loại dao chế tạo bằng thép Damascus.

((+)thép Damascus: là một loại thép truyền thống dùng để rèn kiếm của vùng Trung Đông. Loại thép này độc đáo với đặc trưng các vân kim loại nổi bật với các vết đốm như nước chảy. Các thanh kiếm được làm từ loại thép này nổi tiếng với việc rất chắc chắn, rất khó vỡ, lưỡi đàn hồi tốt và có thể mài rất bén. Dù vậy việc sản xuất loại thép này hiện tại là không thể vì kỹ thuật tinh luyện loại này đã thất truyền dù đang có nhiều nỗ lực để tái tạo lại loại thép này.)

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, trước tiên cứ làm đã. Sau đó lên mạng tìm xem có bán hay không .” Nhỏ giọng lắm bầm một câu, Cổ Dục nắm lấy con cá đặt lên trên thớt, tay cầm một con dao phay. Con dao phay trên tay hấn, được hấn thuần thục biểu diễn như một môn nghệ thuật.

Đùng đùng hai cái. Sau khi đập choáng con cá, hấn cạo vảy thật nhanh, mổ bụng, móc hết nội tạng, làm sạch mang. Tay nghề tốc độ cao như vậy, giống như hấn đã từng làm việc này mấy chục, mấy trăm nghìn lần vậy.

Sau đó khứa lên thân cá. Nhưng những đường khứa này bên ngoài không thể nào nhìn thấy. Tiếp theo lấy gừng, hành từ trong tủ lạnh ra băm nhỏ và xắt miếng. Phần miếng để đắp lên thân cá, phần băm nhỏ để nhồi vào bên trong bụng cá. Sau khi chuẩn bị xong, ướp gia vị được một lúc, hấn nhóm lửa đun nước rồi thả con cá xuống. Khi con cá đã chín được tám phần, Cỗ Dục tắt bếp, đem vớt con cá từ trong nồi ra. Lấy gừng, hành xắt nhỏ rồi trải lên trên. Sau khi đem tương và dầu hào phết lên thân xong, hấn dùng dầu sôi xối trực tiếp lên thân con cá.

Sau một hồi dầu kêu tí tách, một mùi thơm xông thẳng vào não Cỗ Dục. Trong đầu hấn nghĩ ngay tới một từ, chính là ‘tươi’..... Tiếp đó chính là ‘thơm’.....

Không chờ đợi thêm, Cỗ Dục liền cầm đũa, gắp một miếng bỏ vào miệng.

Khi miếng thịt kia chạm tới vị giác của hấn, nếu như đây là hoạt hình, chắc chắn nó sẽ phát ra ánh hào quang. Bởi vì loại cảm giác này thực sự không thể nào tưởng tượng được.

Độ tươi ngon của cá được duy trì hoàn hảo bởi hơi nước và dầu, không hề có mùi tanh và hơi khó chịu của cá. Mỗi một miếng thịt cùng răng va chạm đều cảm nhận được độ mềm, ngon, đàn hồi, trơn mượt. Mà nước thịt ứa ra sau khi cắn nát miếng cá không ngừng phản ứng với vị giác. Sau khi ăn một miếng cá vào bụng, Cỗ Dục thở phào một cái.....

“Thì ra, đây chính là cảm giác ngon miệng!”

Dịch: Harem King

Chương 20. Mua cá?

Chương 20: Mua cá?

“Mấy con dao này đắt thế? Định ăn cướp à!”

Cổ Dục nằm trên ghế sa-lon, nhìn giá của những con dao kia trong điện thoại mà không khỏi phải chửi thề một câu.

Ba cân cá mới chế biến lúc buổi sáng, Cổ Dục cảm thấy mình có thể ăn sạch sẽ không thành vấn đề. Nhưng sau khi cân nhắc một hồi, vì hắn còn phải qua nhà ông nội Hai ăn sáng. Cho nên hắn chỉ ăn một nửa, nửa còn lại cho Vua Núi ăn đỡ lãng phí .

Vua Núi được nuôi bằng nước giếng một thời gian, ánh mắt so với lúc mới tới đây linh hoạt hơn nhiều. Bây giờ nó cũng bước đầu công nhận Cổ Dục, đây là một tin tốt, một thời gian sau có thể thử thả nó xem sao .

Dù gì thì xích lại vẫn tốt hơn là nhốt trong lồng.

Đồng thời Cổ Dục còn cố ý làm thêm một con cá để mang sang nhà ông nội Hai.

Sau khi đặt con cá hấp lên bàn, mọi người trong nhà ông nội Hai của đều liếc nhìn nhau. Sau đó đều hiểu kì mà mỗi người một đĩa thưởng thức. Ngoại trừ khen ngon ra thì bọn họ cũng chẳng nói được gì thêm, vì vốn từ của họ đúng là không nhiều.

Nhưng nhìn chiếc đĩa trông trơn đúng là làm cho Cổ Dục vô cùng vui vẻ.

Điều này cũng chứng minh cho ông Hai biết, Cổ Dục dù sống một mình cũng không chết đói được.

Ăn sáng xong, Cổ Dục ra hái chút rau quả ở vườn nhà ông Hai. Sau đó cùng chú Ba đi đến một nhà vừa mổ heo mấy hôm trước trong thôn.

Mặc dù lúc này là mùa xuân, thời gian đến tết còn sớm chán. Nhưng đã có nhiều hộ chăn nuôi heo, ngoại trừ bán heo hơi như bình thường thì còn kiêm luôn bán thịt.

Thịt nơi này chắc chắn không có bơm nước, hơn nữa cũng là heo nhà nuôi, không có khả năng được cho ăn tăng trọng và cũng là heo có nguồn gốc rõ ràng. Nói như vậy thì loại heo này sẽ có giá cao hơn heo bình thường, nhưng ở nông thôn nên giá cả dễ chịu hơn nhiều.

Ở bên ngoài bán xương sườn giá bốn mươi tệ, thịt thăn bán ba mươi tám tệ.

Nhưng nhà này bán xương sườn chỉ có ba mươi tệ, thịt thăn bán hai mươi lăm tệ.

Sau khi Cổ Dục đi đến đó liền xem xét thịt heo cẩn thận. Hai miếng thịt thăn hấn đều muốn mua, nửa tấm xương sườn hấn cũng muốn nốt. Hiện tại hấn thật sự rất muốn dùng tài nấu ăn của mình để thử nhiều món, xem mùi vị khác nhau như thế nào .

Sau khi mang đồ về nhà, chú Ba của hấn lại bận rộn đất cát, mà Cổ Dục ở trong nhà một lần nữa xem dao phay trên mạng.

Thật ra, có không ít dao hấn cảm thấy vừa mắt, nhưng chính vì hai chữ: Đất tiền! Dựa vào đâu mà bán một con dao đa năng giá tận 1,000 tệ?

Không thể phủ nhận việc mấy con dao làm bếp này giá cả thực sự rất khủng bố.

Mà Cổ Dục liếc mắt xem xét, liền nhìn trúng một bộ dao do Song Lập Nhân sản xuất. Toàn bộ 20 thanh đều đạt yêu cầu

về chất lượng dao nấu ăn Phương Tây theo ý Cổ Dục, nhưng mà giá của nó..... 38,888 tệ.

Lừa đảo à!

Gần 40 ngàn tệ để mua 20 con dao này về?

Mặc dù trong lòng rỉ máu, nhưng cân nhắc đến kỹ năng mà mình câu lên, Cổ Dục đành thở dài một hơi.

“Ngựa tốt dùng yên tốt, tiền ít thì tiêu ít. Ta hiện giờ không thiếu những thứ này.”

Tay hơi run rẩy, Cổ Dục liền chọn vào phần mua hàng rồi tiến hành thanh toán.

Mua xong mấy con dao này, Cổ Dục còn mua thêm một bộ Trung Hoa dao phay. Loại này Cổ Dục chọn là của một hãng sản xuất ở Nhật Bản giá cả hơn 4,000 tệ, giá này vẫn còn có thể tạm chấp nhận.

Trong lúc Cổ Dục bỏ ra hơn 40 ngàn để mua dao, hắn có cảm giác như chính mình sắp phá sản đến nơi, Đột nhiên có một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Cổ Dục ra ngoài xem thử thì thấy người gõ cửa không phải ai khác, mà chính là Cổ Tấn. Người này chính là người thường xuyên đi cùng hắn lên trấn. Hắn lúc này đứng trước nhà Cổ Dục, trực tiếp lộ ra vẻ lúng túng, hai tay xoa xoa, có chút chờ đợi và lo lắng.

“Có chuyện gì sao?” Nhìn dáng vẻ của hắn, Cổ Dục không khỏi tò mò lên tiếng hỏi.

Người trong làng này hắn quen không nhiều. Ngoại trừ nhà ông Hai, còn có Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi thứ bảy và Chủ Nhật đều ở nhà hắn chơi. Kế nữa là người đã cho hắn mượn chó, Cổ Kiến Quân. Nhưng Cổ Dục rất có lòng tin, sẽ đem việc mượn chó này biến thành tặng chó.

Xa hơn nữa là Cổ Tấn, người đã đi cùng hắn nhiều lần lên thị trấn và giúp đỡ hắn .

Nhưng Cổ Tấn lúc này, rõ ràng đáng vẻ có chút xoắn xuýt.

Nghe thấy Cổ Dục hỏi, Cổ Tấn cũng gấp gáp nói: “Cái này... không biết lần trước cá mà cậu cho tôi có còn không? Tôi muốn mua mấy con.”

“Mua cá? Mua cá thì anh phải tìm chú Ba mới đúng chứ?” Chú Ba theo lời Cổ Dục có hai người. Một người là con trai của ông nội Hai ở nhà bên cạnh, một người là chú Ba mở ao cá câu dịch vụ ở trong thôn. Nhưng mà bây giờ không cần giải thích nhiều lời, Cổ Tấn của hiểu ý của Cổ Dục là nói tới ai.

“Cá bên kia của chú Ba cũng là cá nuôi. Mặc dù mấy loại cá đó được hắn cho ăn những thứ không tệ, nhưng mà hương vị chỉ ở mức trung bình. Nếu ngày thường thì tôi đã qua đó bắt cá, nhưng hiện tại đang có chút vấn đề.” Sờ ra sau gáy, Cổ Tấn hơi nhúc nhích nói. Sau đó kể lại đơn giản chuyện đã xảy ra.

Chuyện là như thế này. Lần trước sau khi hắn giúp Cổ Dục lấy xong cần câu, Cổ Dục có cho hắn một con cá Tầm. Con cá này kích thước cũng không nhỏ, nặng khoảng 3 – 4 kg.

Lúc hắn vút lên xe cũng không để ý lắm. Lúc chiều hắn đi vận chuyển hàng, dù gì thì xe của hắn mua là để vận chuyển bán trái cây.

Khi hắn tới chỗ vừa trái cây để giao hàng, thì mới phát hiện ra hôm nay chính là sinh nhật của ông chủ cửa hàng. Hắn cũng không thể tay không đi đến, mà cũng không nở bỏ tiền ra. Thứ hai là, sinh nhật người trưởng thành, làm gì có ai muốn nhận tiền?

Đang lúc buồn rầu thì hắn chợt nhớ ra, buổi sáng Cổ Dục có cho hắn cá mà tới giờ vẫn chưa chết. Thế là hắn liền đem con cá Tầm kia ra ngoài.

Người chủ vừa trái cây cũng biết đó là một con cá Tầm. Thứ này cũng có không ít người biết, nhưng không nhiều. Con cá đó vừa vụn còn sống, hắn liền đào một cái rãnh nước rồi thả nó vào nuôi. Sau đó liền mời Cổ Tấn đi ăn cơm.

Cứ như vậy mấy ngày sau, có một ông chủ đầu ngành buôn bán nông sản trái cây tới thảo luận về vấn đề kinh doanh cung ứng nông sản. Cái doanh nghiệp buôn bán này có hai ngành kinh doanh, hắn ở bên dưới thu mua nông sản trái cây. Sau đó bán và phân phối cho các tiệm trái cây trong vùng, mà trong đó có một nhà lớn nhất cũng là sản nghiệp của hắn.

Giữa trưa, đối phương đã chán ăn cơm ở bên ngoài và đề nghị muốn đến dùng cơm ở nhà ông. Nhưng mà chủ vừa trái cây không có chuẩn bị cho việc này, vừa vụn có con cá này. Vợ của ông chủ liền gọi điện thoại hỏi xem nên chế biến như nào, sau đó thấp thỏm đem con cá này đi nấu.

Mà buổi cơm lần này, ông chủ cùng vị đầu ngành kia đều cực kì giật mình, bởi vì thịt con cá này quá ngon. Vốn dĩ cá của Cổ Dục câu được đều là hàng tuyệt phẩm, bên cạnh đó còn được dưỡng mấy ngày bằng nước giếng. Cho nên chất thịt của cá mà không ngon, không tươi thì mới là lạ.

Ăn xong bữa cơm, hai người nhớ mãi không quên. Tuy nhiên ông chủ vừa trái cây vì bận rộn nhiều việc, cho nên dù có ăn ngon cũng quên khuấy đi mất. Thế nhưng ông chủ doanh nghiệp nông sản kia lại khác. Sau khi trở về, thường xuyên nhớ tới chuyện con cá đó. Dẫn đến chuyện hôm nay lại tìm tới cửa hàng để hỏi mua vài con cá để đem về.

Mà ông chủ vừa trái cây này nghe xong nguyện vọng của vị kia thì cũng động tâm, liền cùng nhau tới nhà Cổ Tấn. Cổ Tấn còn đang tò mò vì sao hai vị này lại tới nhà mình làm gì, nhưng vừa nghe nói muốn mua cá là hắn liền hiểu ra, chính là vì Cổ Dục mà đến. Dù sao cá nhà Cổ Dục hắn cũng đã ăn,

đúng là ăn rất ngon. Thế nhưng nhà hắc lại không còn, cho nên chỉ có thể đến tìm Cổ Dục.

Dịch: Harem King

Chương 21. Giá cá trên trời

Chương 21: Giá cá trên trời

“Ài, vậy mà tôi còn tưởng chuyện gì, chờ một lát.” Cỗ Dục nghe Cỗ Tấn nói xong, liền quay đầu đi lên trên lầu. Đối với những người khác mà nói, cá có thể ăn ngon chỉ có thể thấy nhưng không thể cầu. Nhưng đối với Cỗ Dục mà nói, thứ này không đáng bao nhiêu tiền. Cho nên sau khi lên lầu, hắn vớt lên hai con cá ngẫu nhiên trong bể nước ngọt. Một con là cá Hồi Vân, hiện tại không ít thương gia cầm loài cá này để lừa gạt, nói là cá hồi.

Nhưng mà trên thực tế loại cá này có giá rất rẻ.

Còn có một con cá Mè, cũng không biết đã câu lên khi nào nhưng hiện tại đã không còn nhỏ nữa rồi.

Hai con cá này, mỗi con cũng nặng tương đương nhau, tầm 2 kg cũng xem như không nhỏ. Cỗ Dục sắp xếp dụng cụ gọn gàng xong liền xách hai con cá này xuống lầu.

“Cầm lấy!” Đến trước mặt Cỗ Tấn, Cỗ Dục đem cá đưa cho hắn.

Tuy nhiên, nhận lấy cá trong tay của Cỗ Dục, Cỗ Tấn vẫn chưa đi. Nhìn theo ánh mắt của hắn, Cỗ Dục ngây ra một lúc mới có phản ứng. Ánh mắt này là muốn hỏi hắn giá của hai con cá này.

“Cái này, không lấy tiền đâu. Sau này còn phải dùng xe của anh nhiều đấy.” Hai con cá này Cỗ Dục không hề để vào mắt, lập tức trả lời Cỗ Tấn. Nhưng mà, Cỗ Tấn lại lắc đầu nói.

“Cái này không được, nếu như là tôi ăn thì một chút tiện nghi như vậy tôi sẽ không khách sáo, cùng lắm thì sau này cậu dùng xe tôi không lấy tiền. Nhưng mà, hai con cá này là do hai người kia đặt mua, tôi không thể lấy cá của cậu mà kiếm tiền được. Hai con cá này bao nhiêu tiền, cậu nói con số đi.”

Nghe thấy Cổ Tấn nói như vậy, Cổ Dục cũng khẽ mím môi. Lời này nói cũng không sai, chính mình ăn thì đây là ân tình có thể nhận. Nhưng mà nói đem cá đi bán, vậy thì phải tính toán rõ ràng một chút. Đích thực Cổ Tấn so với Cổ Dục nhìn thấu đáo hơn nhiều.

Lúc này, Cổ Dục cũng cầm lên điện thoại lên mạng tra cứu một chút.

Cá Hồi Vân, cá Mè giá cả cũng tương đương nhau. Trên thị trường giá bán sỉ cũng tầm 80 tệ cho 1 kg, nếu như bán lẻ thì ăn chênh lệch 54 – 56 tệ một cân.

Dù sao, con cá này cũng là do Cổ Dục câu được trong tự nhiên, không phải nuôi trong ao. Hơn nữa còn được dưỡng trong nước giếng một khoảng thời gian, dựa theo cái giá bán này thì đúng là có chút thiệt thòi.

Cho nên Cổ Dục suy nghĩ trong một lúc, sau đó nhìn Cổ Tấn nói.

“Như thế này đi! Hai con cá này anh cứ xách về hỏi bọn họ một tiếng, xem họ có muốn mua hay không? Giá 400 tệ 1 kg. Nếu như bọn họ không cần, thì anh cứ cầm về ăn, còn nếu bán được thì cứ chuyển tiền cho tôi là được. Anh cũng có Wechat của tôi rồi mà.”

“400 một kg sao?” Chỉ vào hai con cá, Cổ Tấn có chút mơ hồ. Có nhầm hay không? Cổ Dục muốn bán hai con cá này 400 tệ một kg?

Phải biết rằng, Cỏ Tấn thường xuyên đi lên thị trấn, những con cá này trên thị trường giá bao nhiêu hần cũng có biết một chút. Cỏ Dục muốn bán cá này gấp ba lần giá thị trường, có chút làm quá rồi.

“Không sao hết, anh cứ đi hỏi thử. Nếu bán được thì chuyển tiền cho tôi, không bán được thì cứ giữ lại ăn!” Nhìn thấy bộ dạng ngạc nhiên của Cỏ Tấn, Cỏ Dục cũng chỉ cười trừ. Sau đó đẩy hần ra cửa, rồi quay lại phòng bếp. Hiện tại cũng không còn sớm lắm, hần phải chuẩn bị làm cơm trưa.

“Trưa hôm nay cần phải biểu diễn một chút tài năng!” Xắn tay áo lên đứng trước tủ lạnh, khoe miệng Cỏ Dục không tự chủ liền vênh lên. Có kỹ năng siêu đầu bếp, nấu nướng phải ra sức một chút thôi.

Lúc Cỏ Dục đang chuẩn bị làm cơm trưa, ở một bên khác Cỏ Tấn mang theo sự lo lắng xách theo hai con cá trở về nhà. Lúc hần vừa về đến nhà, hần phát hiện hai ông chủ kia vẫn đang ngồi trong nhà hần trò chuyện với nhau.

Vừa nhìn thấy hần trở về, hai người này lập tức chủ động tiến lên đón tiếp.

“Ai dà, tiểu Cỏ đã quay lại rồi, thế nào? Cá có mua được không?” Nhìn thấy Cỏ Tấn, ông chủ vừa trái cây cười ha hả hỏi. Nhưng mà ánh mắt của lão cũng nhận ra Cỏ Tấn đang xách theo cá, hiện tại hần chỉ lo lắng Cỏ Tấn không chịu bán cho hần.

“Cá thì đã lấy được, nhưng mà giá cả có chút cao... nếu không thì coi như bỏ qua đi!” Nhìn gương mặt ông chủ vừa trái cây, Cỏ Tấn có chút lo lắng nói.

“Đừng! Đồ tốt giá cả cao một chút cũng là bình thường, có thể cho tôi xem trước con cá một chút được không?” Nghe xong lời nói của Cỏ Tấn, ông chủ kia lập tức mở miệng nói.

Nghe như thế, Cổ Tấn cũng dùng một cái bồn đem nước đổ vào, sau đó cho hai con cá vào bên trong đó. Hai con cá vừa vào trong nước, liền thể hiện sức sống mãnh liệt, quẫy đuôi đập nước dữ dội. Mà khi nhìn thấy sức sống của hai con cá này, ông chủ kia hai mắt đều đang phát sáng.

Hắn sờ dĩ tới đây mua cá, thứ nhất là bởi vì con cá này hắn đã từng ăn qua, quả thật đúng là rất ngon. Sau khi ăn xong khiến người ta quyến luyến không muốn quay về. Kế đến chính là, vài ngày trước cùng một người anh em trong nói chuyện về cá, hắn có nói qua cái hương vị của con cá này. Mà người anh em kia của hắn, lại chính là một lão ăn hàng.

Hắn ăn qua rất nhiều loại cá, nghe xong miêu tả như vậy. Người kia lập tức nói có thể hắn ăn được chính là con cá thiên nhiên, cá thiên nhiên cùng các loại cá nuôi trong ao không thể nào cùng một giá mà so sánh.

Tại tỉnh Hắc Long, cá Chép thiên nhiên hơn 1kg được câu lên, giá cả 200 tệ một kg cũng không có gì lạ. Dù sao, thì đây chính là cá Chép tự nhiên, so với các loại cá nuôi khác thì đều quý hơn nhiều. À! Những loại cá thông thường và cá Trích ở trên sông Tiểu Giang cũng không tính, nhưng cá lớn đích thực đều có thể so sánh với cá Chép thiên nhiên này.

Đồng thời hắn cũng nói cho biết, nếu có phương pháp bắt được loại cá thể này. Hắn cũng muốn mua vài con, tốt nhất là giữ cho cá còn sống. Bởi vì như thế sẽ rất có giá trị, mặc kệ là muốn giữ lại cho mình ăn, hay là đem tặng cho người có hiểu biết thì đều là chuyện rất có thể diện.

Nghe được lời như vậy, ông chủ doanh nghiệp nông sản trong lòng cũng có chút xao động. Hắn ở trong nhà sắp xếp mọi việc xong xuôi, buổi tối liền gọi cho chủ vừa trái cây nói lên ý định mua cá. Ông chủ vừa trái cây đúng lúc cũng nhớ lại

hương vị cá ngày đó, cho nên mới đáp ứng cùng đi đến nơi này.

Nhìn hai con cá ở trong nước, ông chủ kia cũng không thèm để ý đến việc y phục bị bẩn. Hắn lập tức ngồi xuống bên cạnh bồn cá, vớt ra một con cá Mè để chụp vài tấm ảnh rồi gửi cho người bạn kia. Sau đó hắn một lần nữa vớt ra con cá Hồi Vân kia, cũng chụp vài tấm ảnh.

Khi hắn ở bên này chụp xong con cá Hồi Vân, thì điện thoại di động của hắn rung lên. Ở bên kia có tin nhắn gửi về, mặc dù trên cơ bản thì cá nuôi cùng cá trong thiên nhiên nhìn rất giống nhau.

Nhưng đối với người sành ăn mà nói, cá nuôi hay là cá thiên nhiên bọn họ nhìn qua là biết rất rõ.

Sau khi hắn gửi ảnh chụp qua, đối phương mất vài giây liền có thể phán đoán con cá này chính là cá thiên nhiên. Mà con cá Mè thiên nhiên này lớn như vậy, không thể nghi ngờ là một loại cá Mè thiên nhiên cực phẩm.

Thấy được người bạn của mình phản hồi tin nhắn, ông chủ doanh nghiệp nông sản không kịp chờ đợi. Hắn lập tức gửi tiếp ảnh chụp con cá Hồi Vân, mà khi xem xong hình này thì người bạn kia của hắn bỗng cảm thấy mơ hồ.

Bởi vì con cá Hồi Vân này, không phải là cá bản địa. Đây là giống cá ở Bắc Mỹ, được đưa tới nơi đây để nuôi dưỡng. Hơn nữa, ở Đông Bắc cũng không thích hợp để loài cá này sinh sống, loại cá này được nuôi nhiều nhất ở phương Nam.

Nhưng mà rõ ràng một điều là con cá này hoàn toàn không giống với cá nuôi. Kể đó là hắn cũng chưa từng thấy qua cá Hồi Vân thiên nhiên, điều này cũng khiến hắn phán đoán có chút không chuẩn.

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 22. Mối làm ăn

Chương 22: Mối làm ăn

“Thế nào?” Gửi xong ảnh chụp, đợi rất lâu ông chủ kia cũng không thấy người bạn của mình hồi âm, không khỏi phải gửi tin nhắn thúc giục một chút.

“Con cá kia chính xác là cá Mè thiên nhiên, cá này giá 600 tệ một kg cũng là hợp lý. Nhưng mà con cá Hồi Vân kia... bởi vì nó là cá từ nước ngoài đưa vào trong nước ta nuôi dưỡng, theo lý mà nói sẽ không có cá thiên nhiên. Mà người bán chắc chắn cũng biết những tin tức này, hơn nữa con cá này đáng vẻ có chút không giống cá trong nước chúng ta nuôi dưỡng. Tôi thật sự không thể xác định chính xác được, nếu không thì cứ mua về làm món ăn ném thử thì sẽ biết.”

Một lúc sau, người bạn của ông chủ kia gửi lại một đoạn tin nhắn dài ngoằng tới. Thấy được tin nhắn của người bạn, ông chủ doanh nghiệp kia cũng trầm tư một lúc. Một con cá, giá chỉ mấy trăm tệ, cho dù hấn bị lừa cũng không sợ. Cho nên chỉ do dự một chút, hấn liền hạ quyết tâm.

“Xin hỏi anh bạn, con cá này bán bao nhiêu tiền vậy?”

“Ài, tôi thấy cái giá này có hơi đắt, hấn nói con cá này bán 400.” Nghe được lời của người này, Cổ Tấn có chút bình tĩnh nói.

“400 tệ một con sao?” Cổ Tấn vừa dứt lời, ông chủ vừa trái cây kia lập tức cau mày hỏi.

Hấn ở trên trần thu mua nông sản trái cây, đương nhiên cũng biết không ít người buôn bán cá các loại. Loại cá Mè và

cá Hồi Vân này hẳn đương nhiên cũng biết một chút, thứ này giá chỉ 40 – 60 tệ một kg là hợp lý. Hai con cá này cũng tầm 2 kg, đem vào thành phố bán cũng được 120 tệ. Nếu như là gian thương có thể bán đến 200 tệ, dù vậy thì cái giá này cần mỗi một chút để mua cũng không sao.

“400 tệ một kg, một con thì tôi nói làm gì... “ Nhưng mà Cỗ Tấn lập tức nói ra lời này liền cắt đứt suy nghĩ của bọn hắn, Cỗ Tấn có chút cười khở. Đối với Cỗ Tấn 400 tệ một con cá, thì cũng đã là một cái giá tiền cực tốt. Nhưng mà 400 tệ một kg thì đây chính là một cái giá trên trời.

Quả nhiên nghe xong Cỗ Tấn nói, ông chủ vừa trái cây kia khẽ nhíu lông mày lại một cái không còn lên tiếng. Hắn đúng là đến đây để mua cá, nhưng không muốn trở thành đầu to bị người ta làm thịt. 400 tệ một kg, hẳn có điên mới mua với giá này. Mà đúng lúc này, vị chủ doanh nghiệp kia ở bên cạnh thở dài một hơi.

400 tệ một kg, xem ra vẫn trong phạm vi chấp nhận được.

Mặt khác, xem như con cá Hồi Vân kia không đáng tiền thì chỉ riêng con cá Mè kia thôi, cũng không khiến hắn thiệt thòi nhiều lắm. Chỉ mất mấy trăm tệ, thử một chút hẳn vẫn nguyện ý.

“Lão huynh, tôi đối với hai con cá này cảm thấy rất hứng thú, hai con cá này nhường chỗ tôi nhé.” Nghĩ tới đây, ông chủ doanh nghiệp nông sản nói với ông chủ vừa trái cây.

“Người anh em... con cá này không đáng tiền như vậy!” Nghe ông chủ kia muốn mua, vị chủ vừa trái cây có chút choáng váng. Hắn định nói lão điên rồi sao, nhưng lời nói còn chưa ra đã đổi thành một câu ngăn cản.

“Ài, là tôi thích ăn, cho nên cứ để cho tôi nha!” Nghe được lời nói của chủ vừa trái cây, ông chủ doanh nghiệp nông sản

cười nói. Sau đó lại ngồi xuống quan sát hai con cá.

“Người anh em! Nếu lão muốn ăn thì theo tôi lên chợ thủy sản, chỉ tốn 40 - 60 tệ một kg cứ tùy ý mà chọn. Còn cái này, 400 tệ một kg đúng là quá mức rồi.” Nhìn xem vị kia ngồi xuống xem cá, ông chủ vừa trái cây cũng ngồi xuống nhỏ giọng khuyên nhủ.

Tuy nhiên, vị này chỉ lắc đầu, đối với những người không hiểu biết thì con cá này chẳng khác gì cá nuôi. Nhưng đối với người có hiểu biết, thì tiền này dùng rất đáng giá.

Kế tiếp vị này liền nhanh chóng quyết định, dù sao thì việc làm ăn của hắn làm rất lớn. Hắn không cần vì mấy trăm tệ mà cứ ở đây đắn đo làm cái gì. Hai con cá này đều cùng giá, với lại nhà Cổ Tấn cũng có cân, thế là đem hai con cùng cân lên. Tổng cộng gần 4 ký lô 2, 400 tệ một kg vậy tính ra là 1,660 tệ.

Sau khi cân xong, vị kia liền chuyển tiền đến điện thoại Cổ Tấn. Nhìn hai con cá, Cổ Tấn hiện tại có chút choáng váng. Làm thế nào Cổ Dục lại biết, hai con cá này có thể bán được?

Mang theo nghi vấn trong lòng, Cổ Tấn tiễn chủ vừa trái cây và ông chủ doanh nghiệp kia rời khỏi nhà. Sau đó thì đem tiền chuyển đến tài khoản của Cổ Dục, trong đầu thì ngập tràn dấu chấm hỏi.

Mà Cổ Dục lúc này ở trong nhà, đang làm món thịt ướp nước mắm chiên xù.

Thịt ướp nước mắm chiên xù là một món ăn nổi danh ở Cấp Nhĩ Tân cũng là món ăn Cổ Dục thích nhất. Lúc trước muốn ăn cũng chỉ có thể ra quán ăn, nhưng hiện tại việc này đối với hắn đúng là quá dễ dàng.

Khi lần nữa nhận được tin nhắn điện thoại, Cổ Dục cũng đã làm xong món ăn cho buổi trưa.

Hắn làm cơm trưa tất cả là ba món. Ngoài trừ thịt ướp nước mắm chiên xù thì còn có món tôm sốt cà chua, tôm này chính là tôm sú khổng lồ hắn câu lên. Bên cạnh đó còn có món rau xào, đây là rau không có bón phân hóa học hái bên nhà ông nội Hai. Nhưng mà cơm nấu từ gạo Hương Võ Xương thì không tránh khỏi việc có thuốc trừ sâu, cái hương vị này... quả thật không thể chịu được.

Một bữa cơm ăn xong, Cổ Dục cực kỳ hài lòng.

Đây chính là lần đầu tiên sau khi đến đây, ăn được bữa cơm hài lòng nhất.

Duy chỉ có một chút đáng tiếc chính là món ăn ngon như thế này, hắn không có cách nào một mình ăn hết.

Còn lại cơm và món ăn thừa đương nhiên hắn sẽ không để lãng phí, lập tức đem cho Vua Núi xử lý. Đến việc tẩy rửa chén đĩa đều có máy rửa chén lo liệu, không cần đến Cổ Dục lo lắng.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Cổ Dục ra ghế sa lon nằm xuống. Hắn chơi điện thoại, xem game show truyền hình, đồng thời suy nghĩ xem buổi tối nay nên ăn món gì. Không thể không thừa nhận, hôm nay hắn câu được kỹ năng này đúng là quá tuyệt vời. Điều này khiến cho hắn ở đây mỗi ngày đều có cảm giác mong đợi.

Mà ở một bên khác, vị chủ doanh nghiệp mua được cá cùng với chủ vựa trái cây đã về lại trên trấn. Sau đó liền cầm hai con cá đi tìm người bạn kia của hắn.

Người bạn kia cũng đã sớm nhận được tin tức, sớm tìm được một vị đầu bếp chuyên làm món cá.

Mang theo hai con cá, hai người đi đến nhà hàng liền bắt đầu chế biến. Hai con cá sau khi lên bàn ăn, chỉ cần ngửi cái

hương vị kia thôi ông chủ doanh nghiệp liền cảm thấy 1,600 tệ của mình đúng là không hề bỏ phí.

“Nhanh nhanh thử một chút!” Trong lúc hắn còn đang nuốt nước miếng, thì người bạn ở bên cạnh của hắn đã cầm lên đĩa. Hắn kẹp một miếng cá bỏ vào trong miệng, sau đó con người của hắn liền giãn ra. Hiện tại không có phong nền cùng âm nhạc, nếu không hắn sẽ cảm thấy bản thân sắp thăng thiên.

Tuy nhiên, lập tức hắn liền trấn tĩnh lại, nhìn thấy người bạn bên cạnh mình là lão chủ doanh nghiệp đang nhìn mình chằm chằm. Hắn liền ho nhẹ một tiếng, chằm chằm mở miệng nói.

“Hương vị có chút không đúng, cảm giác không ổn lắm. Tôi lại ném thử một chút.” Tay che mồm, hắn lại một lần nữa đem đĩa hương về phía hai con cá. Tiếp đó không có động tác thừa bắt đầu nhanh chóng ăn.

Lúc đầu vị chủ doanh nghiệp nông sản còn chưa phản ứng, nhưng khi hắn nhìn thấy tên bạn này sắp ăn hết một phần tư con cá. Hắn lập tức hiểu, mắng một câu rồi lập tức cầm đĩa gia nhập tranh đoạt chiến đấu trên bàn ăn.

Thật sự không biết là cơm tranh cướp thì ăn ngon, hay là cá của Cổ Dục nghịch thiên khiến tình cảnh này diễn ra. Khi vị đầu bếp xử lý xong mọi việc trong bếp, chuẩn bị đến bàn ăn ném thử cá sẵn tiện trò chuyện một lúc. Đến bàn ăn hắn liền phát hiện, cá đã không còn canh trong mâm cũng đã hết.

Nhìn thấy ánh mắt của vị đầu bếp, hai người bên này cũng không khỏi đỏ mặt. Sau đó họ chỉ biết ngoảnh miệng nở nụ cười, nhưng mà vị lão chủ doanh nghiệp về mặt thì lúng túng nhưng trong mắt lại lóe kim quang. Bởi vì hắn cảm giác được, chính mình dường như vừa tìm thấy con đường kiếm tiền!

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 23. Lịch biển

Chương 23: Lịch biển

“Thoải mái...” Sáng sớm Cổ Dục rời giường, hấn có chút lười biếng nằm ở trước bệ cửa sổ. Nhìn cảnh sắc bên ngoài, hấn không khỏi nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Nói thật, dựa theo tính cách của hấn thì sống ở nông thôn đúng là rất thoải mái.

Không cần lo lắng phải đi làm từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều, không cần sợ đi làm trễ, không cần phải lo vấn đề tiền sinh hoạt. Đối với hấn mà nói, mỗi ngày chỉ cần câu cá trong giếng, bán vài món đồ quý giá, rồi chăm sóc vườn rau, đi dạo trong thôn một chút... Không có gì không thể làm được.

Hấn vốn không phải là loại người thích đi ra ngoài chơi, hấn vốn là người chịu đựng được cảnh đơn độc.

Huống chi là đâu có ai hạn chế tự do của hấn?

Hấn muốn đi đâu cũng được, muốn mua cái gì thì cũng có thể mua.

Nhưng mà vấn đề lớn nhất, chính là ở nơi này rất dễ kiếm tiền!

Nghĩ tới tiền, Cổ Dục liền cầm điện thoại lên rồi nhìn số dư trong tài khoản. Hấn không khỏi nở nụ cười. Tốt rồi! Hấn cảm giác bản thân dường như ngày càng lười.

Ở trên giường chơi điện thoại một lúc, đến hơn bảy giờ sáng Cổ Dục mới rời giường. Bởi vì không cần phải sang nhà ông nội Hai ăn sáng, muốn ăn lúc nào thì hấn tự đi nấu mà ăn.

Lúc này, hấn một lần nữa mang theo cần câu đi tới miệng giếng, chuẩn bị tinh thần cho hôm nay câu được thứ gì đó kinh khủng một chút.

Nhưng mà, vận may của hấn hôm nay không được tốt lắm, cũng không có câu được các loại kỹ năng. Có lẽ là do thời gian phục hồi chưa đủ, Cổ Dục câu được con cá đầu tiên chính là cá Dù Vàng....

Được nha! Gần đây đúng là sắp bị dưỡng thành kiêu ngạo quá rồi. Chuyện cũ có chút xấu hổ, không biết là ai ngày đầu tiên câu lên con cá Dù Vàng tự nhiên, suýt chút nữa hưng phấn đến ngất đi. Nhưng mà hiện tại Cổ Dục thấy được con cá này, cũng đã bình tĩnh hơn nhiều.

Con cá Dù Vàng này so với con cá ngày đầu tiên câu lên cũng không kém nhiều. Ước chừng hơn 5 kg một chút, Cổ Dục xách theo con cá đem nó để vào lều hai, sau đó lại quay lại giếng câu tiếp.

Hấn bây giờ đã có hơn mấy trăm ngàn, cho nên cũng không nóng lòng suy nghĩ tìm cách bán con cá này để kiếm lời. Nếu như nói hiện tại hấn mong muốn nhất, thì đó chính là cái bình hoa kia. Nếu như có cơ hội ra tay, thì hấn sẽ vui vẻ thoải mái được một thời gian.

Câu lên mấy thứ còn lại chỉ là mấy thứ thường ngày, cá Hôi, Tôm Hùm Úc, Cua Tuyết, Cua Hoàng Đế, Bào Ngư Đen... Nhưng mà hôm nay cũng câu được mấy con Tôm Tít rất dài, đây là lần đầu Cổ Dục câu được thứ này, cho nên hấn liền nghiên cứu làm thế nào để chế biến nó.

Sau khi câu được Tôm Tít, vận may hôm nay của Cổ Dục cũng chưa có dùng hết. Mặc dù chưa từng nghe thấy việc câu được thứ này ở trong biển, nhưng mà Cổ Dục lại câu được, đó chính là con Lươn.

Đừng hiểu lầm, đây không phải là loại Lươn thông thường, loại này dáng vẻ không khác biệt lắm so với Lươn. Nhưng trên thân của nó có thêm một đường tơ máu, nếu như là mấy ngày trước đây thì Cỏ Dục đối với thứ này đều hoàn toàn không biết.

Nhưng mà, hiện tại Cỏ Dục có thể nói là có chút kinh nghiệm, con Lươn này cũng không phải là Lươn, mà đúng hơn phải gọi là Lịch. Loài này sống ở khu vực duyên hải Đông Nam, ở vùng tiếp giáp giữa nước mặn và nước ngọt (nước lợ). Hoàn cảnh sinh sống như vậy nên rất khó để nuôi dưỡng, mà thường số lượng trong tự nhiên cũng rất ít. Loại vật này mua tại chỗ giá ước chừng hơn 600 tệ một kg.

Nhưng mà, nếu ở vùng Đông Bắc này thì... rất tiếc . Không có chỗ nào bán thứ này, bởi vì chớ chưa đến nơi thì đã chết.

Không nghĩ ra, Cỏ Dục vậy mà có thể câu lên loại này.

Đối với loại này Cỏ Dục cũng hiểu rõ thịt con này rất bổ, so với hải sản còn bổ hơn. Kỳ thực những thứ Cỏ Dục câu được đừng nhìn giá cả của nó không hề rẻ mà làm tưởng, thực ra thành phần dinh dưỡng của chúng rất ít hoặc nói trắng ra là đều bình thường.

Lời thật mất lòng, đa số các loại hải sản bổ dưỡng kỳ thực đều không hề quý.

Có thể kể ra một số như trong hải sản chứa canxi nhiều nhất, chính là loại Ruốc biển (một loại tôm nhỏ, nhỏ hơn cả tép sông), thứ này rất giàu canxi.

Rong biển thì chứa rất nhiều chất sắt, cơm cuộn rong biển chính là món ăn bổ dưỡng...

Đối với đàn ông kẽm là một chất rất tốt, mà chứa nhiều kẽm thì là Hàu biển và tốt nhất là ăn Hàu sống. Kể đến còn có

Cá Chạch, rong biển, bắp cải tím, các loại Hến Vẹm... đều rất giàu chất kẽm.

Cho nên, không phải cứ vật càng quý thì càng bổ, đây là một sự hiểu nhầm tai hại.

Nhưng mà, loại Lịch này đúng là rất bổ, Cổ Dục câu được liên tiếp sáu, bảy con. Đến khi câu lên được một con cá Lóc thì mới dừng tay lại.

Hắn đem tất cả những loại hải sản này ném vào hồ cá trên lầu hai, nhưng đối với mấy con Lịch thì để riêng biệt vào một chỗ khác, Cổ Dục chuẩn bị nuôi dưỡng mấy con này.

Loài Lịch này năng lực sinh sản rất tốt. Nếu không, bằng vào mấy chữ bổ dưỡng trên người, chắc hẳn nó đã bị con người ăn đến mức phải vào danh sách động vật có nguy cơ tuyệt chủng. Hiện tại thì vẫn chưa đến mức đó chính là bởi vì năng lực sinh tồn rất mạnh. Hơn nữa, đây là một loài vật lưỡng tính, cho nên cũng không cần phải tìm con đực và con cái để giao phối. Cứ nuôi dưỡng cho đến khi nào có con nhỏ là được.

Đúng lúc này cháo trong phòng bếp cũng đã chín, Cổ Dục xuống lầu tắt lửa rồi múc ra một tô cháo lớn, còn lại hơn nửa nồi đất hắn liền múc vào thau cơm của Vua Núi. Đồng thời, hắn cũng múc cho Vua Núi một chậu nước giếng. Khi thấy Cổ Dục đã làm xong mọi thứ, Vua Núi mới tiến lại gần, sau đó bắt đầu há miệng ăn.

Cổ Dục lúc này cũng không trở lại phòng, hắn lấy một cái ghế nhỏ đặt ở giữa sân ngồi xuống rồi lấy cháo ra cùng ăn với Vua Núi. Có thể nói, hiện tại Cổ Dục chỉ mong đợi đến giờ ăn ba buổi trong ngày, bởi vì tay nghề nấu ăn của hắn bây giờ đúng là quá tuyệt.

Mà nhìn trước mặt, Vua Núi cũng đang ăn rất vui vẻ. Cổ Dục hiện tại đang do dự, có phải đã đến lúc đem nó thả ra

ngoài? Hay là vẫn tiếp tục quan sát thêm hai ngày nữa?

Đang lúc Cổ Dục cùng Vua Núi vui vẻ thưởng thức bữa sáng, thì đột nhiên có tiếng động cơ ô tô ở bên ngoài truyền đến. Sau đó thì cổng lớn nhà Cổ Dục bị gõ một hồi.

Điều này cũng đúng dịp hắc hiện tại đang ở trong sân, tiến đến mở cửa cũng không có gì bất tiện. Cổ Dục tiến về phía cửa lớn để mở ra, sau khi mở cửa đầu tiên Cổ Dục nhìn thấy chính là Cổ Tấn. Mà ở phía sau hắc, còn có một người trung niên mặc vest.

Người này ước chừng bốn mươi tuổi, trông rất thành thực và chững chạc. Theo hắc suy đoán chắc là người làm ăn, hơn nữa làm cũng lớn chứ không phải nhỏ. Bởi vì trên người hắc mang theo một cỗ khí chất rất lớn.

Lúc Cổ Dục đang quan sát, thì người này cũng gật đầu cười một cái xem như chào hỏi.

“À! Tôi giới thiệu với cậu người này, đây là Hứa tổng. Hôm qua chính là người đã mua cá.” Nhìn ánh mắt của Cổ Dục, Cổ Tấn có chút lo lắng nói. Thực ra hắc cũng không muốn mang người này đến gặp Cổ Dục, bởi vì hắc sợ cái người họ Hứa này là đến để đòi lại tiền. Dù sao, hai con cá kia cũng có giá hơn 1,600 tệ đó nha...

Thế nhưng, hắc cũng không dám đắc tội với cái người Hứa tổng này. Sau khi được người này cho biết là không phải đến gây sự, Cổ Tấn mới mang theo hắc tới đây với một chút lo lắng trong lòng. Hiện tại thấy Cổ Dục lộ ra dáng vẻ hoàn toàn không biết cái gì, hắc cũng lập tức nhắc nhở.

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 24. Đàm phán

Cám ơn đạo hữu Maivanlaga, quinn2110 đã thưởng kim phiếu.

Chương 24: Đàm phán

“À, Hứa tổng! Có chuyện gì không?” Cổ Dục liền nở nụ cười, khi nghe được Cổ Tấn nói như vậy.

Nếu như hắn chưa ăn qua cá, vậy thì Cổ Dục còn có chút lo lắng. Nhưng mà hiện tại hắn đã dùng qua con cá kia, vậy thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì với con cá kia. Xác suất đối phương chính là khách hàng quay lại cao hơn việc đến sinh sự là rất nhiều.

“Chính là như vậy cậu Cổ, tôi làm phiền Cổ Tấn dẫn đến tìm cậu là vì muốn cùng cậu hợp tác bán cá.” Nhìn thấy ánh mắt Cổ Dục nhìn mình, vị Hứa tổng này cũng mỉm cười rồi lập tức thẳng thắn nói.

Nghe được Hứa tổng nói như vậy, Cổ Dục cùng Cổ Tấn đều có một chút sững sốt.

Cổ Tấn là đang suy nghĩ, cái người Hứa tổng này có phải là nào có vấn đề hay không. Hai con cá đắt tiền như vậy, bản thân bị lừa còn chưa đủ. Đã vậy còn muốn cho người khác cũng bị lừa? Đây có phải là thích bị ngược hay không? Hay là hắn cảm thấy cái phương thức lừa gạt này, so với làm ăn chân chính thì kiếm tiền nhanh hơn?

Đến cả Cổ Dục cũng sững sốt một hồi, hắn không nghĩ tới đối phương quyết định nhanh như vậy. Chỉ mới ăn qua hai con cá, lập tức liền đến tìm mình để làm ăn?

“À! Trước tiên mời vào nhà rồi nói.” Mặc dù có rất nhiều bí mật, nhưng Cổ Dục cũng không thể ngăn người ta muốn đến làm ăn với mình ở bên ngoài. Vì thế, hắn nhường ra một khoảng trống rồi dẫn hay người đi vào, dẫn họ vào phòng khách ngồi xuống. Cổ Dục đi tới tủ lạnh lấy hai chai nước đặt trước mặt họ, sau đó hắn cũng ngồi xuống uống đồ uống của mình.

Thực lòng mà nói, trong đời Cổ Dục chưa bao giờ nói đến chuyện kinh doanh. Hiện tại hắn bình tĩnh như vậy, chính là vì đàn ông có tiền liền có gan. Trong phòng của hắn hiện tại còn cất giấu một thứ có giá trị hơn 10 triệu tệ, thậm chí còn có giá mấy chục triệu tệ. Đó chính là binh sứ Thanh Hoa triều Minh, cho nên hắn cũng không cần hoảng loạn, chỉ là đang nghĩ làm sao nói chuyện mới tốt.

Mà nhìn dáng vẻ Cổ Dục như vậy, kết hợp với mấy con cá kia. Còn có Cổ Tấn kể lại quá trình định giá của Cổ Dục ngày hôm qua, ông chủ Hứa trong đầu liền có ý nghĩ khác.

Theo quan điểm của hắn, Cổ Dục rõ ràng có ý nghĩ đã nắm phần thắng trong tay. Cho nên hắn mới không hề vội vã căng thẳng, chỉ ngồi ở đó thoải mái uống đồ uống trong tay.

“Trước tiên hãy để tôi tự giới thiệu, tôi họ Hứa! Gọi là Hứa Cẩm, Vườn Trái Cây Khinh Khinh chính là công ty của tôi.” Chỉh lại bộ vest của mình, Hứa tổng là người đầu tiên mở miệng.

Nghe lời giới thiệu của ông ta, Cổ Dục cũng gật đầu nhẹ một cái. Cửa hàng Vườn Trái Cây Khinh Khinh hắn cũng biết, cách không xa bên ngoài khu nhà chung cư của hắn ở Băng Thành có một cửa hàng này.

Ở đây chuyên bán nông sản trái cây cao cấp, giá cả rất đắt và không hợp với người bình thường. Nhưng đồ ăn rất ngon,

trong dịp Tết và lễ hội, cha mẹ của Cổ Dục cũng đến đây mua một ít.

Mà nghe nói cửa hàng này có chi nhánh trên toàn quốc, hẳn không biết có bao nhiêu cái. Nhưng chắc hàng ngàn cửa hàng cũng không có gì phải ngạc nhiên.

“Không phải Hứa tổng kinh doanh nông sản trái cây sao? Sao lại nghĩ muốn cùng tôi kinh doanh thủy sản?” Tuy biết điều đó, nhưng Cổ Dục cũng không nghĩ rằng vị Hứa tổng này lại muốn hợp tác bán cá với mình.

“Tôi là một người làm kinh doanh, cái gì có thể kiếm ra tiền thì tôi sẽ làm cái đó. Tôi rất lạc quan, cho nên mới nhờ vị họ Cổ này dẫn đến tận cửa để gặp cậu. Không biết cậu Cổ có thể đảm bảo sản lượng xuất ra hay không?”

Mỉm cười với Cổ Dục, vị Hứa Cẩm này cũng chậm rãi nói.

Thực ra, lời nói của hắn không hề đơn giản. Trong lòng hắn thực ra là muốn thăm dò Cổ Dục, xem hắn từ đâu mà lấy ra cá này.

Nếu Cổ Dục nói hắn có thể đảm bảo sản lượng, vậy thì phải đánh vài cái dấu chấm hỏi. Bởi vì, để đảm bảo sản lượng xuất ra thì chỉ có thể là nuôi dưỡng. Vậy suy ra, hắn có một phương pháp để có thể nhân giống và nuôi dưỡng các loại cá thiên nhiên. Điều này, càng phải đánh thêm một dấu hỏi lớn nữa. Bởi vì, làm sao biết liệu như vậy có thể ảnh hưởng đến người ăn vào hay không?

Nhưng rõ ràng lời thăm dò này của hắn trở nên vô nghĩa, bởi vì Cổ Dục thực sự không thể đảm bảo được.

Nghe xong lời nói của Hứa tổng, Cổ Dục liền lắc đầu.

“Cá của tôi... nói ra chỉ sợ ông không tin. Cá ở đây của tôi được đánh bắt từ khắp nơi trên thế giới. Ngài chắc cũng hiểu rõ việc câu cá, những thứ này đều dựa vào may mắn. Cho nên

không có khả năng đảm bảo được sản lượng cùng chủng loại, vì thế tôi không có cách nào đảm bảo những vấn đề này.”

Nghe những gì Cổ Dục nói, Hứa Cẩm nheo mắt thở phào nhẹ nhõm. Nghe Cổ Dục nói cá của hắn là khắp nơi trên thế giới câu được, hắn cũng không quá tin tưởng.

Nhưng điều quan trọng đã xác định được, đây là cá đánh bắt trong tự nhiên.

“Đã như vậy, tôi vẫn muốn hợp tác. Dù sản lượng có hạn, tôi cũng muốn lấy một ít để bán.” Do dự một lúc, Hứa Cẩm cũng nghiêm túc nói.

“Không thành vấn đề, bản thân tôi cũng không ăn được nhiều như vậy. Muốn mua thì tôi có thể bán cho ông, nhưng giá những thứ tôi đang có ở đây cũng không giá trị lắm.” Nghe Hứa Cẩm nói như vậy, Cổ Dục cũng không quan tâm, sau đó phát tay về phía hắn mà nói.

“Không biết cậu Cổ ở đây có những loại thủy sản gì, hơn nữa giá cả như thế nào?” Ánh mắt hắn lóe lên, nhìn thấy Cổ Dục đã đồng ý thì những việc nhỏ nhặt không thành vấn đề.

“Ở đây tôi có một ít cá sông và hải sản, cá sông thì có cá rô mo, cá hồi vân, cá lóc, cá vược... Còn hải sản thì nhiều loại hơn một chút như cá hồi, tôm hùm úc, cua tuyết, cua hoàng đế, bào ngư đen, tôm sú. Nhiều nhất vẫn là các loại cá mú, cá mú sao xanh, cá mú chấm, cá mú hoa nâu, cá mú đỏ sao xanh thứ gì cũng đều có...”

Thấy Hứa Cẩm hỏi về cá, Cổ Dục cũng bắt đầu kể ra những loại cá mình đang có. Lúc đầu nói về cá nước ngọt, Hứa Cẩm vẫn gật đầu. Nhưng đến khi Cổ Dục nói đến cua hoàng đế, cua tuyết, cá hồi, bào ngư đen các loại. Vẻ mặt của Hứa Cẩm liền trở nên bối rối, bởi vì những loại này hoàn toàn khác biệt với cá nước ngọt.

Những thứ này, thực ra cũng là những loài sống trong thiên nhiên. Nhưng mà, trên chợ hải sản đều có thể mua được.

Đầu cơ kiếm lời, chủ yếu là dựa vào những loại không thể mua được, như thế mới có giá cao.

Vẻ mặt của Hứa Cẩm không che giấu được ánh mắt của Cổ Dục. Nhìn thấy dáng vẻ này của hấn Cổ Dục cảm thấy có chút sững sốt, sau đó thì bật cười.

“Như vậy đi! Hai người chờ ở đây một lát.” Cổ Dục nói xong, liền đứng lên đi lên lầu hai. Không lâu sau hấn đi xuống trên tay còn có thêm hai thứ, một cái là Bào Ngư Đen còn cái kia chính là của Tuyết.

Con của Tuyết này chính là nhóm của bắt được từ ngày đầu tiên. Trải qua những ngày thoải mái trong nước giếng, con của này ban đầu chỉ có 2,5 – 3 kg. Hiện tại đã lớn đến 4 kg, nó giương nanh múa vuốt trông rất dọa người.

Mà khi Hứa Cẩm nhìn thấy sức sống của con của này, hai mắt của hấn lập tức phát sáng.

“Tôi biết, ông đã ăn qua cá nhưng mà chưa thử qua hải sản của tôi. Ông cứ đem hai thứ này về trước thử một chút, sau đó chúng ta lại nói chuyện hợp tác.” Dem hai vật này bỏ vào túi nhựa, Cổ Dục liền đưa cho người đang ngồi ở đối diện. Đối với việc này Cổ Dục rất có lòng tin, đồ của hấn là đồ tốt. Hơn nữa, còn chính là đồ tốt nhất!

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 25. Hợp tác

Chương 25: Hợp tác

Sau khi rời nhà Cổ Dục, Hứa Cẩm vội vã cùng Cổ tấn từ biệt. Sau đó liền lái xe quay trở lại thành phố, trên đường hắn đã gọi cho người bạn kia để tìm đầu bếp. Người này lại cố ý đi chợ hải sản tìm mua hai con Bào Ngư Đen và cua Tuyết còn sống, chuẩn bị đem tới so sánh.

Khi hai người gặp mặt, lập tức liền đến nhà hàng hôm qua. Bởi vì cái này là để so sánh, cho nên toàn bộ quá trình chế biến hai người đều ở trong bếp để quan sát, khiến cho vị bếp trưởng nhà hàng buồn bực không thôi.

Con cua Tuyết cùng Bào Ngư Đen chia làm thành hai món mỗi loại. Cua thì một nửa thì hấp một nửa thì xào, Bào Ngư thì một nửa hấp một nửa om. Mười hai món được dọn lên bàn, Hứa Cẩm và người bạn kia cùng ngồi chung một bàn, quan sát buổi tiệc hải sản thịnh soạn trước mặt.

“Anh nói thật chứ, vị họ Cổ kia còn có hải sản sao?” Nhìn những thứ này trước mặt, người được mời vị. Người bạn của Hứa Cẩm không khỏi nuốt nước miếng một cái, dựa theo hương vị này thì rõ ràng đồ vật của Cổ Dục đúng là có chút cấp bậc. Điều này cũng khiến cho hắn có chút bối rối.

“Nếm thử thì sẽ biết!” Liếm môi một cái, Hứa Cẩm gấp một cái chân của cua Tuyết. Trước tiên bóc vỏ rút ra thịt cua bên trong, Hứa Cẩm cắn một miếng.

Cảm giác đầu tiên chính là tươi, sau đó là vị ngọt của hải sản. Có thể nói đầu bếp nấu đúng là không tệ chút nào. Thịt cua hoàn toàn vừa chín tới, hơn nữa mùi tanh cũng không còn.

Gật đầu hài lòng một cái, hắn tiếp tục cầm thêm một cái chân cua lên ăn để so sánh, cảm giác đều tương tự nhau. Quả thật người bạn này của hắn đúng là một lão ăn hàng, chọn hải sản đúng là sở trường của hắn. Con cua Tuyết này đúng là không lớn nhưng mà chất lượng thì rất tốt.

Tiếp theo, chính là muốn nhấm nháp cua Tuyết của Cổ Dục.

Hắn cầm chân cua mở ra, lập tức đưa thịt cua bỏ vào trong miệng.

Hứa Cẩm liên cảm giác trong đầu mình vừa có một vụ nổ, cái mùi vị biển khơi bỗng nhiên tràn vào ý thức của hắn. Cái loại cảm giác thơm ngon này so với lúc nãy còn gấp mấy chục lần, thậm chí cả trăm lần. Thịt cua mang theo từng tia hương vị liên tục gột rửa và tác động đến vị giác của hắn. Hương vị của con cua này hoàn toàn khác biệt với con cua Tuyết vừa ăn khi nãy.

Hắn liền lập tức hiểu được, khi nãy Cổ Dục bảo hắn mang về con cua này ăn thử, trên miệng hắn còn nở nụ cười ẩn ý. Bởi vì rõ ràng hắn biết, mình sẽ trở thành tù binh của loại món ngon này.

Hắn cảm thấy hối hận, đúng thế! Vì sao bản thân không thể khống chế nổi tay và miệng của mình, vì sao còn muốn đem những thứ này nhét vào mồm, thật sự đúng là cực kỳ ngon!

Cho đến khi hắn phản ứng lại, thì mới phát hiện con cua của Cổ Dục ở trên bàn đã bị ăn sạch, món cua xào kia cũng đã bị nhai hết cả vỏ. Tất nhiên, những thứ này không thể nào chỉ có một mình hắn ăn, còn có người bạn kia của hắn nữa.

Đến lúc con cua biến mất thì hai người mới phản ứng lại, liếc mắt nhìn nhau một cái. Từ trong mắt đối phương cả hai đều lộ ra vẻ lúng túng, hai người nhìn trên bàn ăn còn có hai

món của Tuyết chưa động đến. Dựa theo nguyên tắc giám định, hai người lại gấp một cái chân của bắt đầu ăn.

Nhưng mà mới bỏ vào miệng, cái loại cảm giác nhạt nhẽo giống như nhai giấy khiến bọn họ đem đồ trong miệng phun ra. Kỳ thực, nếu họ không lập tức ăn, mà để cho lưỡi cùng ký ức về hương vị tiêu tán một lúc. Như vậy thì cũng không có cảm giác khó ăn đến mức đó, nhưng chắc chắn là không có ngon như món trước rồi.

Nhưng mà hiện tại bọn họ đã ăn xong của của Cổ Dục, lập tức ăn những thứ của khác thì hương vị tốt hơn mới là kỳ lạ. Hai người liếc nhau một cái, trong mắt đối phương nhìn ra một tia kinh sợ.

Chỉ mới là của thôi mà hương vị đã quá kinh khủng như vậy, vậy còn... bào ngư thì thế nào?

Nuốt nước miếng một cái, hai người gấp lên một khối bào ngư nhẹ nhàng cho vào trong miệng...

Nửa giờ sau, ở trong một chiếc xe đang chạy đến thôn Cổ Gia truyền đến giọng nói gấp gáp của Hứa Cẩm.

“Tôi mặc kệ những thứ khác, lập tức liên hệ xưởng làm bể cá cho tôi. Làm cả hai loại bể nước ngọt và bể nước biển, ngay lập tức làm cho tôi. Một phút cũng không được chậm trễ!”

Tức giận cúp điện thoại, Hứa Cẩm bây giờ mới nuốt nước miếng. Hiện tại hắn vẫn còn cảm giác được một chút hương vị của món bào ngư kia, cảm giác hàm răng như đang nháy múa trong khoang miệng. Dường như cái hương vị biển cả tươi mới thơm ngon vẫn còn đang hiện diện trong miệng hắn, sau đó hắn nhìn về người bạn tốt bên cạnh của hắn.

“Tôi nói là đi làm chuyện làm ăn, ông đi theo tôi làm cái gì?” Hứa Cẩm không nhịn được, có một chút không thoải mái hướng về người bạn kia cắn nhả một câu.

“Lão yên tâm đi, tôi không tranh đoạt mỗi làm ăn cùng lão. Nhưng mà dạng kỳ nhân dị sĩ như thế này, tôi là một lão ăn hàng cho nên muốn gặp mặt để mở mang kiến thức một chút được không?” Người bạn kia của Hứa Cẩm nở nụ cười đắc ý. Sau đó tiếp tục ngồi ở bên cạnh tài xế, hai mắt hấn như phát ra tia sáng.

Nhìn dáng vẻ của hấn, Hứa Cẩm đành thở dài một hơi. Người bạn này của hấn cái gì cũng tốt, nhưng đối với món ăn thì quá cố chấp.

Nếu như lúc buổi sáng đến nơi đây, Hứa Cẩm trong lòng tràn đầy hưng phấn. Nhưng mà buổi chiều lại đến, trong lòng hấn liền cảm thấy có chút nóng nảy. Khiến cho hấn lo lắng không phải là bên cạnh có thêm lão bạn thân, mà là thái độ của hấn lúc buổi sáng đối với Cổ Dục. Lỡ như, Cổ Dục đối với thái độ của hấn không vừa lòng, vậy thì có chút phiền toái.

Cũng may, chuyện như hấn tưởng tượng không phát sinh.

Lúc hai giờ chiều, hấn một lần nữa lái xe đến trước nhà Cổ Dục.

“Phanh phanh phanh.” Một chuỗi tiếng gọi cửa, Cổ Dục mở cửa ra thấy được hấn. Hai người bốn mắt nhìn nhau, không cần phải nói Cổ Dục cũng biết ý đồ đến đây của đối phương.

“Vào đi! Chúng ta bàn chuyện giá cả.” Nở nụ cười, Cổ Dục mang theo hai người dẫn vào trong nhà, ngồi trên ghế salon Cổ Dục vẫn như lúc sáng vừa ngồi vừa thưởng thức đồ uống. Hấn cũng không có vội vã mở lời, mà trước tiên đem điện thoại di động mở ra. Bên trong là ảnh chụp tất cả các loại cá, tất nhiên loại cá quý như cá Đu Vàng hấn không chụp lại. Bên cạnh đó còn có con Lìch mà hấn đang lưỡng lự muốn bán hay không, hấn cũng không có chụp ảnh của nó.

“Uy! Cái này là cá hồi phải không, phải hơn mười mấy kg nha. Cái này là Tôm Úc, có đúng không... “ Đang xem xét những tấm hình này, người bạn của Hứa Cẩm ở bên cạnh liền không không chế được bản thân kêu lên.

Quan sát dáng vẻ của hắn, Cổ Dục không khỏi nghi hoặc nhìn về phía hắn.

“À! Xin lỗi, tôi gọi là Khổng Hạo Văn, là bạn của Hứa Cẩm. Tôi may mắn được thưởng thức được cá và bào ngư của cậu, cho nên có chút thất lễ xin đừng chê bai.” Cẩm nhận được ánh mắt của Cổ Dục, người này lập tức nở nụ cười sau đó liền tự giới thiệu bản thân.

“Mấy thứ đồ này của tôi, hương vị đúng là không tệ.” Nghe được lời nói của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục mỉm cười tiếp đó bình tĩnh nói.

“Cậu Cổ, tôi là một người kinh doanh, cho nên không vòng vo làm gì. Tôi lần này tới đây là cùng cậu nói chuyện hợp tác, tôi chắc chắn sẽ không ép giá cậu. Như vậy đi, tôi đưa ra hai cái phương án hợp tác. Thứ nhất là cậu đem đồ bán trực tiếp cho chúng tôi, cậu cứ định một cái giá. Sau đó nhóm này sẽ do chúng tôi toàn quyền phụ trách, có thiệt thòi hay kiếm lời gì bọn tôi tự chịu. Thứ hai là chúng ta cùng nhau hợp tác, lời lỗ thì cùng nhau chia, cậu thấy thế nào?”

Mà vào lúc này, Hứa Cẩm sau khi xem xong những hình chụp. Ánh mắt hắn lóe sáng nhìn về Cổ Dục, vẻ mặt hưng phấn đưa ra ý nghĩ hợp tác của mình.

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 26. Triệu phú

Chương 26: Triệu phú

“Tôi chọn phương án một.....”

Sau khi nghe Hứa Cẩm nói, dù là Hứa Cẩm hay Cổ Dục đều bị cảm động bởi phương án thứ hai. Dù sao thì chia chác vẫn khác biệt với mua bán.

Mua bán chính là trong tay giữ quyền xuất hàng, mà quyền xuất hàng đại biểu cho quyền nói chuyện. Nếu như Cổ Dục muốn tự mình thành lập một thương hiệu riêng, thì đây chính là bất lợi cho hắn.

Cho nên lựa chọn thứ hai, hợp tác và giám sát lẫn nhau là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng..... Điều kiện trước tiên chính là hàng hóa của Cổ Dục cung cấp không thể xảy ra vấn đề. Hơn nữa, hắn còn phải tạo tạo dựng một cái thương hiệu riêng của mình mới được.

Mà vấn đề chính là hàng hóa của Cổ Dục cung cấp không ổn định. Hơn nữa, Cổ Dục cũng không nghĩ đến việc tạo dựng một cái thương hiệu riêng cho bản thân.

Cho nên khi hắn bán những con cá này đi. Lúc đó Hứa Cẩm có giữ lại để nuôi lớn, hay dùng để bán ra hoặc là đầu cơ kiếm lời, thì chẳng liên quan gì đến Cổ Dục nữa. Đương nhiên, nếu như hắn bán cá với giá cao, khiến cho Cổ Dục phát thèm, thì Cổ Dục có thể kết thúc hợp đồng bất cứ lúc nào. Đây chính là tự do mua bán.

Cổ Dục có năng lực trong phương diện này, cho nên sau khi hắn do dự một chút, liền lựa chọn phương án thứ nhất. Sau

khi nghe được lời của Cổ Dục, trong mắt Hứa Cẩm lóe lên một tia thất vọng.

Sự thất vọng này chính là bởi vì hần hận mình không có cách nào mang Cổ Dục buộc lên cùng một thuyền cho nên mới thất vọng. Hần cũng thất vọng bởi vì Cổ Dục không có tham vọng, nếu như Cổ Dục mang chính hải sản của mình ra tạo thành một sản nghiệp, thì cái sản nghiệp này hần tin tưởng sẽ phát triển rất tốt.

Nhưng Không Hạo Văn ở bên cạnh sau khi nghe được lời Cổ Dục, hần khẽ cười một cái. Bởi vì, hần thấy Cổ Dục lựa chọn phương án thứ nhất chính là vì hần có thể kìm nén lòng tham của mình, đây mới là việc làm sáng suốt nhất. Tuy nhiên, việc này chẳng có liên quan gì đến hần, cho nên hần cũng không nói thêm một câu nào.

“Vậy cậu cứ định ra một cái giá đi!” Hứa Cẩm không hổ là thương nhân, rất nhanh cũng điều chỉnh lại trạng thái. Sau đó, hần cười rồi mở lời với Cổ Dục.

“Sản lượng cá nước ngọt tôi cung cấp cũng không phải quá nhiều, cho nên tôi mặc định bất luận là loại gì cũng bán 200 tệ một kg cho ông.” Nghe thấy Hứa Cẩm tiến vào bước tiếp theo, Cổ Dục cũng nói.

“Ừm, cái này cũng được.” Đối với giá của cá nước ngọt, Hứa Cẩm trong lòng cũng muốn như vậy. 200 tệ một cân, hần còn rất nhiều không gian để thao tác. Mặc dù còn phải thuê nhân công, thuê cửa hàng, tiền thuế các loại. Nhưng lợi nhuận mỗi kg thu được có thể từ 15 - 30 tệ, đây chính là một hạng mục tích lũy lâu dài. 10 ngàn kg là có 150 ngàn đến 300 ngàn tiền lãi thu vào. Điều này hoàn toàn có thể làm được, nếu có càng nhiều cá thì dĩ nhiên là quá tốt rồi.

Nhưng hần đoán rằng, Cổ Dục không kiếm ra quá nhiều cá nước ngọt. Dù sao thì cá của hần đều dựa vào câu mà ra.

“Về phần hải sản, tôi sẽ chia ra từng loại. Cua Tuyết 600 tệ một kg, cua Hoàng Đế 2,000 tệ một kg. Tôm Hùm Úc 1,500 tệ một kg. Bào Ngư Đen 1000 tệ một kg. Tôm Sú 500 tệ một kg. Cá Hồi 400 tệ một kg.....”

Nhìn xem các loại hải sản này, Cổ Dục lạnh nhạt nói ra giá cả. Mà Hứa Cẩm ở một bên cũng ghi chép giá mà Cổ Dục nói, một bên âm thầm gật đầu.

Nói thật, giá của Cổ Dục đưa ra đắt hơn nhiều so với thị trường. Ở trên thị trường, một con cua Tuyết chưa trưởng thành giá 160 đến 180 tệ một kg. Cua Hoàng Đế cũng 600 tệ một kg, Bào Ngư Đen cũng tầm 400 tệ một kg. Đối với Tôm Sú muốn mua còn tươi sống cũng là rất ít, nếu muốn mua sống phải đi tận Vân Nam, ở đó đại khái mấy chục tệ một kg. Cá Hồi lại càng đắt kinh khủng, thứ này bình thường cũng phải 60 - 70 tệ một cân. Mà Cổ Dục trực tiếp tăng giá lên 400 trăm, ít nhất đã gấp 5 lần.

Nhưng mà nghe thấy giá Cổ Dục đưa ra, Hứa Cẩm lại cảm thấy báo giá này của hắn rất thấp, không có cao một chút nào.

Nhưng phàm là người đã từng ăn hải sản của Cổ Dục, thì đều tuyệt đối cho rằng hải sản của hắn sẽ không có cái giá tiền này. Cho dù là đắt hơn một chút thì bọn họ cũng cam lòng. Mà cái giá đắt hơn một chút này, chính là khoảng không gian kiếm lợi nhuận của hắn.

Sau khi ghi lại đầy đủ giá cả được đưa ra, Hứa Cẩm đặt bút xuống rồi đưa tay ra.

“Chúng ta hợp tác vui vẻ!” Hứa Cẩm bây giờ chỉ muốn hoàn thành hợp đồng kinh doanh này một cách nhanh chóng, những thứ khác chỉ là chuyện nhỏ. Mà Cổ Dục khi nhìn thấy bộ dạng sung sướng của Hứa Cẩm, hắn cũng nhếch mép. Tốt quá, hắn ban đầu còn đang nghĩ xem có nên cho bọn họ thương lượng lại giá cả hay không. Bây giờ lại thấy không

cần, có vẻ như hắn đã đánh giá thấp lực ảnh hưởng của các loại hải sản, đúng là báo giá có hơi thấp một chút rồi.

“Hợp tác vui vẻ!” Nhưng lời đã nói ra, nước cũng không rửa được. Những thứ này, vốn dĩ cũng là sản phẩm phụ từ cái giếng. Cỏ Dục có thể bán đi, hơn nữa còn bán giá cao như vậy cho nên hắn rất vui vẻ. Trong nháy mắt Cỏ Dục và Hứa Cẩm cùng nhau bắt tay rất chặt.

Hứa Cẩm cũng yên tâm hơn nhiều. Sau đó hắn lập tức sắp xếp cho người của mình chuẩn bị xe bồn, muốn đưa các loại hải sản và đám tôm cá kia chia ra để vận chuyển. Tiếp đó đóng dấu hợp đồng, hôm nay hắn nhất định phải mang nhóm cá này đi.

“Đúng rồi! Tôi còn chuyện này muốn nói. Tôi biết các người đều có cửa hàng trên toàn quốc. Nhưng sản lượng cung cấp cho chỗ tôi rất ít, cho nên chỉ có thể thỏa mãn nhu cầu của một bộ phận.” Một ngày Cỏ Dục chỉ có thể câu được 40-50 con cá. Hắn chắc chắn ăn không hết, nhưng đem đồng này đi bán cho cả nước thì có chút hơi quá cường điệu.

“Tôi biết! Tôi chỉ chuẩn bị bán những thứ này ở vài cửa hàng trong các thành phố lớn. Các loại hải sản này của cậu không phải người bình thường có thể mua được nha.” Nghe được lời Cỏ Dục, Hứa Cẩm cũng cười một chút. Hắn cũng không có bị những thứ này làm cho hư não đâu.

Nghe hắn nói như vậy, Cỏ Dục cũng không lên tiếng nữa, chỉ mỉm cười một cái.

Không thể không nói, hiệu suất xử lý mọi việc của Hứa Cẩm rất nhanh. Hai giờ chiều hắn tới nhà Cỏ Dục, sau đó mất 10 phút để ký hợp đồng. Khoảng ba giờ rưỡi chiều, xe bồn và thư ký của hắn cũng đều tới đây. Sau đó Cỏ Dục tự mình đi lên đi xuống mấy chục lần. Đem phần lớn hải sản trong hai cái bể

cá đều bắt lại, sau đó lần lượt đem lên cân. Tiếp đó thả lên xe bồn.

Đương nhiên cá câu được hôm nay hấn không hề động vào. Bởi vì chúng được nuôi trong bể cá chưa đến một ngày, hấn cũng không dám cam đoan chất lượng. Trừ những thứ đó ra, hấn cũng không động đến cá Sủ Vàng, con Lịch và mấy con cá Rồng Đỏ kia.

Bận bịu đến hơn 6 giờ tối thì tất cả mọi thứ mới lên đường. Hứa Cẩm cũng không yên lòng, cho nên cũng trực tiếp đi theo. Đương nhiên, trước khi đi hấn cũng đã chuyển tiền đầy đủ cho Cổ Dục.

Không thể không nói, có lúc bán ra những thứ hải sản tươi sống nho nhỏ này cũng không tệ. Bởi vì có thể thu vào một khoản tiền không nhỏ. Cổ Dục tính được, chỉ mới câu cá không đến một tuần. Trừ cá Sủ Mì và cá Đù Vàng hấn đã bán rồi, những thứ linh tinh hôm nay bán ra cũng mang lại cho hấn 600 ngàn tệ. Điều này khiến cho hấn có chút không muốn bán đi bình sứ Thanh Hoa kia.

Tắm xong một cái rồi nằm trên giường lớn, Cổ Dục nhìn số dư còn lại trong tài khoản của hấn hiện tại đã lên tới 1,2 triệu. Cổ Dục cảm thấy hốc mắt của mình có chút ảm, hấn không phải cảm động mà chính là hối hận. Hối hận vì sao lại không về nhà này sớm hơn?

Sớm biết câu cá được nhiều tiền như vậy, trước đây còn đi học làm cái quái gì?

Nhưng hấn không biết, trong lúc hấn đang vui vẻ thì ở thành phố cũng có người đang vui vẻ như vậy.....

Dịch: Harem King

Chương 27. Vương giả trở về

Chương 27: Vương giả trở về

“Các người biết cái gì gọi là hải sản à? Hôm nay coi như tôi cho các người mở mang kiến thức. Tôi tới nơi hoang vu hẻo lánh để mang về những thứ hải sản kia, can đảm không thể tưởng tượng nổi. Các người có biết người kia bán bao nhiêu tiền không? Gấp 5 lần, gấp 5 lần giá thị trường đó nha. Cá nước ngọt thông nhất bán 200 tệ một kg, miễn trả giá. Theo lời của giám đốc, đây đều là hàng dự bị, không tính là gì cả! Chỉ một xe hải sản kia, tôi đoán cũng khoảng 500 - 600 ngàn tệ. Cmn! Nghĩ một chút mà xem, thật là bức bối. Ông mày làm thừa sống thiếu chết một năm cũng lời chưa đến 60 ngàn. Tên kia chỉ ở nhà kiếm một chút hải sản mà kiếm lời tận 500 – 600 ngàn tệ, cuộc sống là cái gì? Hôm nay coi như tôi đã thấy rõ!”

Trong nội thành, phía trước quầy đồ nướng, một người trung niên mặc trang phục công nhân bốc vác của Vườn Trái Cây Khinh Khinh, đang thể hiện cảm xúc với người ngồi cùng bàn.

Chính xác! Chuyện xảy ra hôm nay khiến kiến thức của hần tăng thêm một bậc, cho hần biết kinh khủng là gì, kiếm tiền là sao. Cấp trên bảo một tiếng, cấp dưới chạy gãy chân là như thế nào.

Ngồi cùng bàn với hần chính là một ông bạn già. Nghe thấy lời hần nói cũng không khỏi than vãn, xã hội này đúng là chênh lệch giàu nghèo và bất công.

Quả thực chênh lệch giàu nghèo thì ở đâu cũng vậy. Muốn từ 1,4 tỷ lập tức trở thành vị trí số một, loại thay đổi giàu

nghèo lập tức thế này chắc chắn không có khả năng xảy ra.

Nhưng nếu chỉ là cải thiện hơn người bình thường hơn một chút, dựa vào lao động là có thể thực hiện được. Đương nhiên, lao động được nói tới ở đây không phải chỉ là lao lực, mà còn phải thông qua một số con đường chân chính để cải thiện hoàn cảnh sống .

Nhưng có đa số người không muốn cố gắng như thế, mà chỉ thích than trời trách đất. Nói người trúng xổ số kia sao không phải là mình.

Nhưng bọn hần xưa nay không hề cân nhắc, nếu muốn trúng số thì phải mua vé số mới được. Cả ngày chỉ nằm trong nhà mà nghĩ tiền từ trên trời rơi xuống... Đó không phải là lạm phát hay sao?

“Anh Cồ! Người kia đang nói là ở thôn Cồ Gia, đó không phải là quê anh à.” Bên này một bàn mấy người trung niên đang ngồi nói cười hô hô ha ha, nhưng người nói không cố ý mà người nghe lại có tâm. Lúc này ở bên cạnh bọn họ có mấy tên lưu manh đang ngồi uống rượu, ăn xiên đồ nướng. Nghe thấy đối phương nói, một người trong số đó nói thì thầm với một người có vẻ ngoài xấu xí khác.

“Nghe hần nói thì có chút giống, nhưng nhà tôi ở trong núi sâu, đào đâu ra hải sản?” Nghe được người này nói, người xấu xí kia uống một ngụm rượu, rồi sau đó nghi hoặc đáp lại.

“Ài! Anh không hiểu rồi. Quê của anh không phải rất gần nước Nga sao? Bên kia có biển mà, không chừng có người lên vận chuyển hải sản, rồi dùng thôn của anh làm trạm trung chuyển.” Mà lúc người này nghi ngờ nói, thì bên cạnh có người khác dường như rất có hiểu biết liền xích lại gần, một mặt bình tĩnh giải thích.

“Lời này không sai. Hơn nữa loại sinh ý như này, chúng ta không chừng cũng có thể nhúng tay vào.” Nghe thấy người này nói, người vừa lên tiếng kia hai mắt cũng tóe lửa đáp lại.

“Đừng có gấp! Ngày mai tôi quay về thôn nghe ngóng một chút.” Năm, sáu trăm ngàn, nghe mấy người kia nói chắc như đinh đóng cột, người xấu xí này cũng không nhin được động lòng. Một bên đảo mắt, một bên cười hì hì nói.

Lúc này Cổ Dục không biết có người đã để mắt tới mình, hiện tại hắn đang trên giường nghiên cứu mua sắm. Đột nhiên có nhiều tiền như vậy, hắn chắc chắn sẽ mua một chút đồ mình thích. Đương nhiên, những gì hắn thích cũng chẳng có giá trị bao nhiêu.

Những thứ đáng tiền như dao, cần câu thì hắn cũng đã mua trước đó. Hiện tại hắn mua cũng chỉ là thức ăn, đồ chơi, quần, áo, giày dép. Mặc dù hắn mua giày đá bóng, nhưng chưa chắc đã dùng được ở đây. Nhưng vì thích lại có tiền, cho nên hắn muốn tự thưởng cho mình một chút .

Một buổi tối, hắn xài hơn 20 ngàn tệ, nhưng sau khi tiêu hết số tiền này thì hắn lại ngủ rất ngon.

Ngày thứ hai, sau khi Cổ Dục bị đám gà, chó, trâu bò đánh thức như thường lệ. Hắn vui vẻ ra khỏi giường, lần đầu tiên hắn không phải vì vòng xoáy kim tiền mà gấp gáp vội vã.

Đi xuống lầu làm một nồi lớn cháo hạt kê, sau đó lại đi câu cá.

Sự may mắn của hắn hôm nay, nói như thế nào nhỉ?

Cùng hôm qua so sánh có thể khôn bằng, nhưng muốn nói kém hơn thì cũng không đến nỗi, bởi vì lại câu được kĩ năng.

Kỹ năng lần này là..... bậc thầy sinh tồn.

Kỹ năng này rất lợi hại, dường như trong nháy mắt đã biến Cỗ Dục thành Bear Grylls và Ed Stafford những bậc thầy sinh tồn dã ngoại. Nhưng vấn đề hiện tại, Cỗ Dục là một tên Trạch Nam(+).....

(Bear Grylls và Ed Stafford là hai bậc thầy sinh tồn trong hai show truyền hình thực tế Man vs Wild (đàn ông đối đầu tự nhiên hoang dã) và Marooned with Ed Stafford (bị bỏ rơi cùng Ed Stafford) của Discovery Channel)

(+)Trạch Nam: từ ngữ để chỉ những người suốt ngày ru rú trong nhà, không chịu tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Thuật ngữ này giống như Hikikomori của Nhật Bản.

Kể từ ngày hấn đến nơi này, số lần ra đến cửa đều có hạn. Nhất là sau khi hấn tự mình nấu nướng, dường như hai ngày nay hấn không có ra khỏi cửa. Hấn cần kỹ năng sinh tồn này làm cái gì? Đây là một vấn đề.....

Giống như ai đó tặng một hộp ba con sói cho thái giám tổng quản trong cung, hấn cần cái này làm gì? Thối bong bóng chơi à? Anh hùng mà không có đất dựng võ, đúng là có chút xấu hổ...

“Nói gì thì nói, nó cũng là một kỹ năng bậc thầy, cứ giữ lại đi!” Đây là lần đầu tiên Cỗ Dục không có tâm trạng thử một kỹ năng mới, xem nó có dùng được hay không. Hấn lại lần nữa ngồi xuống tại đó tiếp tục câu cá.

Hôm nay Cỗ Dục cố ý câu lên nhiều cá nước ngọt. Đến khi hấn ném toàn bộ số cá câu được vào bể thì đã sắp 9 giờ. Hấn đi vào phòng bếp lấy hai phần cháo hạt kê ra ăn, hấn một phần Vua Núi một phần. Sau đó một người một chó cứ vậy mà bắt đầu ăn.

Sau khi đang ăn cháo, Cỗ Dục nhìn Vua Núi đang bị nhốt trong lồng. Hấn do dự một hồi rồi quyết định hôm nay sẽ thả

Vua Núi ra. Ý tưởng này hấn giữ rất lâu, hôm nay cũng là lúc nên làm.

“Không được phản kháng! Không được cản tao. Nếu mày dám cản tao, tao sẽ nhốt mày cả đời trong này, hơn nữa đừng hòng được uống nước giếng!” Cầm xích sắt mà Cổ Kiến Quân đã sớm đưa cho, Cổ Dục đi tới phía trước cái lồng nói với Vua Núi.

Hấn biết Vua Núi nhất định sẽ hiểu, vì hấn nhìn thấy sự tinh khôn trong mắt nó.

Chiếc lồng từ từ mở ra, quả nhiên Vua Núi rất nghe lời. Ngoại trừ sự kích động trong mắt của nó, thì nó hoàn toàn không có hành động gì khác. Điều này khiến cho Cổ Dục thở dài một hơi.

Sau khi buộc dây xích lại, Cổ Dục mở cửa lồng. Tiếp đó, Vua Núi từ trong lồng đi ra, khi nó đứng trên mặt đất rồi, Cổ Dục liền cảm thấy một luồng sát khí ngút trời. Khí thể này của Vua Núi thực sự rất dọa người.

Nếu không phải Cổ Dục đã sớm trở thành bậc thầy chiến đấu và bậc thầy sinh tồn thì đã không chịu được. Mà lúc này, những con chó khác ở trong thôn dường như ngừng lại động tác, rồi nhìn về phía nhà của Cổ Dục. Ngay cả những con chó dũng mãnh được Cổ Kiến Quân huấn luyện cũng vậy.

Vua chó, không phải là thứ để gọi chơi. Nó có thể thống trị đám chó, mà bây giờ tất cả chó đều biết, vị vua của chúng đã trở về !

Dịch: Harem King_SkyShip

Chương 28. Nhớ thương

Chương 28: Nhớ thương

“Còn bày đặt tạo dáng!” Nhưng thật đáng tiếc, khí thế của Vua Núi bộc phát chưa xong thì Cổ Dục đã mang xích tới cửa. Tiễn chân sút cho nó một cái rồi đem nó buộc ở cửa ra vào.

Không biết có phải ảo giác hay không mà khi Vua Núi nhìn Cổ Dục, trong ánh mắt nó lại lộ ra một sự u oán và cam chịu. Tuy nhiên nó vẫn rất nghe lời và đi tới cọ xát vào chân Cổ Dục, tỏ vẻ thần phục với hắn.

Không thể không nói hiệu quả của nước giếng đúng thật là tốt. Loại chó săn hung tàn như vậy mà dễ dàng bị thuần phục, đây cũng là điều ngoài ý muốn của Cổ Dục.

Sau khi buộc Vua Núi lại rồi, Cổ Dục liền vào nhà chơi. Đúng vậy, bây giờ cả ngày hắn ngoại trừ chơi ra thì cũng không biết làm gì tốt hơn. Cuộc sống nhàn nhã sao, cả ngày bộn bề nhiều việc vậy thì còn gọi gì là nhàn nhã? Ngày nào cũng ngồi trên sa lon xem TV, hay nằm ườn trên giường chơi điện thoại không phải thích hơn sao?

Tại sao phải tìm một thứ gì đó để mình làm?

Cổ Dục muốn như vậy, và cũng làm như vậy. Bây giờ hắn không thiếu tiền, tâm tình tương đối bình thản thích như nào cũng được.

Mà trong lúc hắn đang nghỉ ngơi, thì thôn Cổ Gia lại tiếp đón một nhân vật không được hoan nghênh.

“Này, anh Tấn. Cuộc sống dạo này thế nào? Sống có tốt không?” Trên đường đất trong thôn, lúc này đang có một

người đeo balo hai tay đút vào túi giống bộ dạng của mấy tên lưu manh đi tới. Đột nhiên, ở từ xa hắt trông thấy xe của Cổ Tấn, lúc này Cổ Tấn đã lấy xong hàng chuyển phát nhanh cho Cổ Dục. Người này liền tiến lại gần cười rồi chào hỏi.

“Cổ Nhạc Thành? Tên nhóc nhà người sao lại trở về đây rồi?” Thấy được người này Cổ Tấn cho xe đi chậm lại, đồng thời nhú mồm giọng điệu có chút vội vã hỏi.

“Ài, anh Tấn! Những chuyện nhỏ trước kia đều là quá khứ rồi, không bỏ qua được sao. Đúng rồi, anh là người hay đi trong thôn và trên thị trấn, tin tức cũng nhanh nhạy nhất đúng không? Tôi với anh nói chuyện này một chút.” Nghe được giọng điệu của Cổ Tấn, tên Cổ Nhạc Thành này cũng không thèm để ý mà tiếp tục vừa cười vừa nói.

Như đã nói lúc trước, trong một trăm tên vị thành niên ở bất kỳ một thôn xóm nào, đều có mấy tên không có chí tiến thủ. Cái tên Cổ Nhạc Thành này là một kẻ tệ nhất trong đám người như thế ở thôn Cổ Gia.

Cổ Nhạc Thành, ngay cả cái tên cũng nói lên con người hắt – Nhạc Hừ Kỳ Thành(+). Tên này thực sự không làm được gì, ăn gì cũng không để thừa.

(+)Nhạc Hừ Kỳ Thành: là một thành ngữ của TQ chỉ sự ngồi tận hưởng thành quả của người khác mà không cần nỗ lực – không làm mà đòi có ăn. Câu này tương tự với: “há miệng chờ sung”

Từ nhỏ trộm vặt móc túi thành quen. Đến khi trưởng thành tuy có biểu hiện muốn bắt nam nạt nữ, nhưng tục ngữ có câu rất hay “rừng thiêng nước độc ra điều dân”(+). Người của thôn Cổ Gia không phải là thứ dễ trêu.

(+)Rừng thiêng nước độc ra điều dân: ám chỉ nơi có điều kiện sống không tốt để nuôi dưỡng ra những con người có tính

cách không tốt.

Nhất là Cổ Kiến Quân, người đã từng tham gia quân đội, hơn nữa còn ra tận tiền tuyến. Giờ làm kiểm lâm nhưng hẳn là người đã từng thấy máu, cho nên dưới sự dẫn đầu của Cổ Kiến Quân mà đánh cho đám đầu đường xó chợ này chạy mất dép.

Đám này tuổi còn chưa trưởng thành, nên cả lũ cũng không quay trở về thôn.

Biết là về cũng không có gì tốt lành, mà nơi này cũng không có gì béo bở. Thế thì về làm gì?

Hơn nữa, Cổ Tấn và Cổ Nhạc Thành này cũng từng có xích mích .

Chuyện là khi Cổ Tấn vừa mới nhận thầu vườn trái cây thì Cổ Nhạc Thành và mấy tên lưu manh kia tới, bọn hắn muốn thu phí bảo kê. Cổ Tấn chắc chắn không đưa, sau đó liền xảy ra xung đột. Đám này trông thì giống lưu manh, nhưng lại không biết đánh nhau.

Bị Cổ Tấn cầm xẻng sắt lửa cho chạy 3, 4 dặm.

Nhưng việc đến đó vẫn chưa xong. Về sau vườn trái cây của Cổ Tấn thường xuyên bị trộm. Mà đám trộm kia không chỉ lấy quả mà còn phá cây, khiến cho Cổ Tấn bồi thường không ít.

Mặc dù người trong thôn đều biết chính là đám kia làm, nhưng báo cảnh sát cũng không làm gì được bọn hắn. Những đồ vật bị trộm không đủ để lập án. Hơn nữa lại không có chứng cứ nên không thể bắt người.

Về sau Cổ Tấn mượn Cổ Kiến Quân vài con chó dữ, cuối cùng thời cơ cũng đến. Đầu tiên bọn chúng bị chó cắn cho một trận, sau đó lại bị Cổ Tấn phát hiện rồi đánh cho một trận. Từ đó về sau, Cổ Nhạc Thành gặp Cổ Tấn là tránh xa, thực sự đã bị đánh cho sợ hãi.

Về sau nghe nói hần theo một tên đại ca trên thành phố rồi cùng hần lẫn lộn ở đó. Nhiều năm rồi không gặp mặt, không biết lần này hần trở về để làm gì.

“Tên nhóc nhà ngươi chắc chắn không có ý gì tốt. Mau rút đi, tao còn muốn quay về thôn.” Nhìn cái mặt ưỡn ra của Cổ Nhạc Thành, Cổ Tấn tức giận nói.

“Đừng đừng. Anh Tấn! Anh là người lớn thì cũng nên có lòng khoan dung lớn một chút, chớ chấp nhặt cùng ta làm gì? Hơn nữa ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây(+), anh cũng đừng xem thường tôi. Nói không chừng về sau anh còn phải dựa vào tôi đây!” Nghe thấy lời Cổ Tấn, Cổ Nhạc Thành bên cạnh cũng vừa cười vừa nói.

(+)Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây: chỉ sự bất ổn, vô thường của thế sự.

Nhưng hần chỉ nhận lại một cái nhìn khinh bỉ từ Cổ Tấn. Điều này khiến ánh mắt Cổ Nhạc Thành có chút phiền muộn. Trong lòng hần đã sớm mắng chửi, nếu không phải vì muốn nghe ngóng tin tức thì hần mới là người không thèm quan tâm tới Cổ Tấn.

“Đừng nói chuyện cũ nữa! Anh Tấn, tôi muốn hỏi một chút. Gần đây có phải thôn ta mới có một người ngoài tới không?” Nén lại sự khó chịu trong lòng, Cổ Nhạc Thành cười ha hả, hỏi.

“Mày hỏi cái này làm gì?” Nghe thấy lời Cổ Nhạc Thành, Cổ Tấn khẽ nhíu mày một cái. Nếu nói là người ngoài gần đây thì không cần nói cũng biết là Cổ Dục, vậy Cổ Nhạc Thành nói đến hần làm gì?

“Có thật sao? Ha ha, anh Tấn! Tên này làm buôn bán thủy hải sản đúng chứ!” Mặc dù Cổ Tấn không nói đến tên Cổ Dục,

nhưng nhìn từ thái độ bên ngoài của Cổ Tấn, Cổ Nhạc Thành cũng đại khái đoán ra được. Sau đó hắn tỏ vẻ cười cười, nói.

Nghe thấy hắn nói vậy, Cổ Tấn không thêm nói gì thêm. Ánh mắt nhìn về phía hắn cũng trở nên sắc bén, bây giờ dường như đã có thể xác định tên này đến cũng là vì Cổ Dục.

“Hắc hắc, không sao! Anh Tấn bận rộn quá!” Nhìn Cổ Tấn với ánh mắt phòng bị thế kia, Cổ Nhạc Thành mỉm cười sau đó chủ động tránh ra. Cổ Tấn cũng nhú mày một cái, tiếp đó hắn cũng mặc kệ tên này liền đạp chân ga lái xe trở về thôn. Đồng thời cũng tính toán trong lòng, phải mau chóng báo cho Cổ Dục một tiếng mới được.

Tục ngữ nói rất hay “Không sợ trộm cướp, chỉ sợ trộm nhớ.” Thấy Cổ Dục bị kẻ gian để ý, nghĩ tới điều này Cổ Tấn không khỏi tăng tốc xe vội vã đi tới nhà Cổ Dục.

Rất nhanh hắn đã tới nhà Cổ Dục, sau đó ở trước cổng nhà Cổ Dục bấm còi xe một cái. Cổ Dục từ trong nhà đi ra phát hiện là Cổ Tấn, hắn liền mỉm cười đi ra cửa xe phía sau, mở cửa lấy ra đồ chuyển phát nhanh của mình. Đồng thời cũng nói với Cổ Tấn đừng gấp về, hắn sẽ mang cho một con cá.

“Tiểu Dục này! Tôi không lấy đâu, cá của cậu đắt như vậy nên giữ lại mà bán lấy tiền. Tôi có chuyện này cần nói với cậu.” Nhìn Cổ Dục muốn lấy cá cho mình, Cổ Tấn lập tức xua tay, nói.

Cá của Cổ Dục không nhỏ. Một con cơ bản đều 2, 3 kg. Mà một kg hắn bán với giá 200 tệ. Tức là một con cá là 5, 600 trăm tệ, Cổ Tấn thật sự không nỡ ăn.

“Không sao! Cá nhà tôi không tính là gì, chờ một chút.” Nhưng Cổ Dục cũng không phải người hẹp hòi. Mặc dù đám cá sông này hắn có thể bán lấy tiền, nhưng hắn lại không thêm để ý. Để người khác giúp mình thì cũng phải cho họ ít đồ mới

được. Đưa tiền thì có chút ngại, nhưng đưa cá thì lại rất bình thường.

Không bao lâu, Cổ Dục đi từ trên tầng xuống, mang theo một con cá trắm đen còn sống khỏe, bọc vào rồi ném ra phía sau xe cho Cổ Tấn. Mà thấy được hành động của Cổ Dục, Cổ Tấn cũng há hốc mồm. Mặc dù hẳn cảm thấy con cá này rất đắt, nhưng cho thì cũng đã cho rồi. Nếu mà cứ từ chối thì không phải đạo, nhiều lắm là sau này Cổ Dục có chuyện gì cần giúp đỡ thì hẳn hỗ trợ nhiều một chút là được.

“Đừng vội! Tôi có việc này muốn nói với cậu, khả năng là có người để ý tới cậu!” Nhìn Cổ Dục cất cá vào xe xong, lúc này Cổ Tấn mới gọi Cổ Dục lại, sau đó nghiêm túc nói.

Dịch: Harem King

Chương 29. Bể nước bí mật

Chương 29: Bể nước bí mật

“Mày trở về lần này, khi nào thì định đi?”

Lúc Cổ Tấn đang nói chuyện của Cổ Nhạc Thành cho Cổ Dục nghe, thì Cổ Nhạc Thành cũng đã về đến nhà.

Hiện tại trong nhà cũng chỉ còn mẹ hắn, mặc dù người toàn thôn đều không thích con của mình. Nhưng dù sao thì hắn cũng là cốt nhục mình sinh ra, hơn nữa ở nông thôn đều trọng nam khinh nữ rất gay gắt. Cho nên lúc này trong lòng của mẹ Cổ Nhạc Thành đang rất day dứt.

Làm sao có thể cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ được chứ? Việc này rất đau lòng hơn nữa còn không cam tâm.

Thế nhưng, nếu mà bà giúp đỡ cho con mình, thì bản thân bà cũng không có mặt mũi đi gặp những người hàng xóm trong thôn bị hắn gây họa. Cho nên trong lòng bà vô cùng rối rắm.

Mà Cổ Nhạc Thành sau khi rửa mặt đi ra, hắn nhìn mẹ mình một chút trong lòng có chút cảm giác bất đắc dĩ. Cha hắn mất sớm, từ nhỏ đã theo mẹ sinh hoạt, không có qua trường học giáo dục. Vì vậy tính cách của hắn không được tốt cho lắm, cho nên hắn đi theo con đường phạm tội cũng là có nguyên nhân mà ra. Hơn nữa, hắn trời sinh gương mặt cũng không được đẹp, do đó đây cũng chính là một nguyên nhân.

“Không có việc gì! Mẹ, con lần này trở về là vì phát hiện con đường làm giàu. Đợi đến khi có tiền, con sẽ mua cho mẹ một bộ phòng ở trên thị trấn, chúng ta sẽ cùng nhau dọn ra bên

ngoài ở.” Hít sâu một hơi, đề xuống trong mình cảm giác hưng phấn, Cổ Nhạc Thành nhẹ nhõm nói.

“Làm giàu? Mày có phải bị hư não rồi phải không, chúng ta ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này, ở đâu ra cơ hội làm giàu đây?” Nghe được lời nói của Cổ Nhạc Thành, lúc này mẹ của Cổ Nhạc Thành không khỏi có chút im lặng rồi khẽ lẩm bẩm một câu. Bà ở nơi đây sống hơn 10 năm, cũng chưa thấy qua ai bỗng nhiên phát tài.

Nếu như nói kẻ có tiền nhất ở trong thôn, thì đó chính là Cổ Dương, chính là người đã mở cái ao cá làm dịch vụ. Trong nhà hắn còn có xe hơi, nhà hai tầng lầu được che kín bằng hàng rào. Thế nhưng, có chút tiền này thì hắn cũng không được coi là bỗng nhiên phát tài nha. Bởi vì, đối phương chính là từng chút kiếm tiền về tích lũy mới có được.

“Hắc hắc, ý con không phải là chú Ba, con nghe nói trong thôn chúng ta gần đây có người ngoài đến đúng không?” Nhìn mẹ của mình, Cổ Nhạc Thành thần bí nở nụ cười, tiếp đó lộ vẻ đắc ý nói.

“Cái gì? Mày để mắt tới Cổ Dục sao? Mày không biết nhà Cổ Dục sát vách nhà ông Hai à, nếu mà bị phát hiện không sợ bị đánh chết sao? Hơn nữa, nghe nói tên Cổ Dục kia mới đi nhà chú Kiến Quốc lấy về một con chó, theo như chú Kiến Quốc nói thì nó là một con chó lai giữa sói và chó. Con chó này so với những con chó của ông ấy còn muốn hung dữ hơn, mày có phải chán sống rồi đúng không!” Nghe thấy Cổ Nhạc Thành để mắt tới Cổ Dục, mẹ của Cổ Nhạc Thành trong lòng không khỏi lộ bộ lo lắng, tiếp đó bà thấp giọng nói.

“Không phải! Con không phải muốn đi tìm hắn kiếm chuyện phiền phức... Cái tên Cổ Dục này, dường như hắn đang làm trạm trung chuyển cho một tập đoàn buôn lậu ở trong thôn chúng ta. Hôm trước con có nghe nói hắn vừa bán

đi một số hải sản, thu về hơn mấy trăm ngàn tệ... Thôn chúng ta đào đâu ra hải sản? Hay là từ bên nước Nga buôn lậu qua? Cho nên lần này con trở về, chính là để quan sát con đường làm ăn này. Nếu như có cơ hội, xem có thể đoạt lấy mỗi làm ăn này từ tên nhóc kia. Dù sao thì con cũng là người trong thôn này, chính là địa đầu xà ở đây. Không giống như hấn, chỉ là một tên quá giang long, làm sao có thể để hấn kiếm lời phần tiền này?”

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẹ, Cổ Nhạc Thành cũng thấp giọng mà nói ra suy đoán trong lòng hấn cho bà nghe một lần.

Mà nghe được lời của con trai mình, mẹ Cổ Nhạc Thành đều có chút hồi tưởng. Vốn dĩ nghe Cổ Dục muốn ở trong thôn sinh hoạt lâu dài, mọi người trong thôn trên mặt đều không có ý kiến gì. Nhưng mà ở trong lòng đều xem trọng Cổ Dục, lại nhớ gần đây Cổ Dục biểu hiện có chút lớn.

Nhất là khi bọn họ biết Cổ Dục mua rất nhiều đồ điện gia dụng, còn có một số người rảnh rỗi nói Cổ Dục là phá gia chi tử. Nhưng bọn họ đâu có ngờ, Cổ Dục âm thầm lặng lẽ kiếm lời mấy trăm tệ? Trời! đây là một số tiền rất lớn.

“Mẹ! Đừng đem chuyện này nói với bên ngoài đó nha.” Mặc dù Cổ Nhạc Thành nói chuyện này với mẹ mình chính là vì khoe khoang, nhưng khi hấn nhìn thấy ánh mắt đang lóe tia sáng của mẹ. Hấn liền cảm thấy hối hận, hấn biết rõ mẹ mình là hạng người gì.

Đây là chuyện ở nông thôn thường hay gặp nhất, chính là thích ngồi lê đôi mách. Tin tức này nói cho mẹ hấn, không khác gì nói cho người toàn thôn biết.

“Được, được rồi, mẹ sẽ không nói.” Nghe được lời của con trai mình, mẹ Cổ Nhạc Thành mỉm cười xấu hổ. Nhưng trong mắt lại vẫn như cũ lấp lóe ánh sáng, mặc dù bà tỏ vẻ là đã

hiều. Tuy nhiên, chuyện bí ẩn thể này rõ ràng khó mà nhận được không nói ra...

Trong lúc hai mẹ con Cổ Nhạc Thành ở đó nói chuyện, thì bên này Cổ Tấn cũng đem chuyện Cổ Nhạc Thành nói một lần với Cổ Dục.

Sau khi nghe được lời Cổ Tấn, Cổ Dục chân mày khẽ cau lại.

Giác quan thứ sáu của hắn nói cho hắn biết, cái tên Cổ Nhạc Thành này rất có thể là vì mình và chạy tới đây.

Tuy hắn cũng không cần để ý đến tên Cổ Nhạc Thành này. Dù sao thì trong sơn đã có Vua Núi, còn có kỹ năng chiến đấu của bản thân. Đối phó với Cổ Nhạc Thành đều không thành vấn đề.

Nhưng mà trong nhà hắn có rất nhiều bí mật. Đối với cái bình gốm Thanh Hoa, Cổ Dục còn có thể nói là vật tổ truyền. Những con cá nước ngọt và cá biển hắn cũng có thể tách ra, dù sao thì trong nhà cũng có hai cái bể mà. Sau đó đổ một chút muối vào một cái bể vậy là thành nước biển rồi, dù sao người ngoài cũng không hiểu những thứ này. Thế nhưng, con cá Sủ Vàng kia đúng là có chút phiền toái.

“Được rồi, anh Tấn! Tôi sẽ chú ý nhiều hơn chút.” Mặc dù trong lòng suy nghĩ có chút loạn, nhưng Cổ Dục vẫn mỉm cười đối với Cổ Tấn tỏ vẻ mình đã hiểu.

Nghe được lời nói của Cổ Dục, Cổ Tấn cũng gạt đầu một cái rồi lái xe rời đi.

Mà quay lại trong nhà, Cổ Dục liền tiến về lầu hai. Nhìn con cá Sủ Vàng ở trong bể cá đang bơi lội, hắn cảm giác có chút đau đầu.

“Thật sự nếu không được thì chỉ có thể đem nó thả lại vào giếng. Mặc dù thứ này rất đáng tiền, nhưng mà là động vật bảo

hộ cấp hai nếu không cẩn thận có thể dẫn đến sai lầm lớn. Nếu như nó có thể bơi về trong biển thì cũng tốt, nếu như không thể quay lại thì ở trong giếng cũng sẽ không chết. Dù gì thì cái giếng này cũng không phải là vật tầm thường.” Do dự hồi lâu, Cổ Dục quyết định đem con cá này thả lại trong giếng. Nếu như có thể thả ra được thì quá tốt, còn không được thì chỉ có thể tạm thời để trong giếng mà thôi.

Nghĩ tới đây, Cổ Dục liền đem con cá Sủ Vàng kéo ra ngoài, tiếp đó xách nó ra sân sau để bỏ vào trong giếng.

Nhưng khi hắn đem con cá bỏ lại vào trong giếng, thì trong chớp mắt trong đầu hắn liền xuất hiện một hình ảnh. Giống như bẻ cá cực lớn được bỏ vào một con cá Sủ Vàng, hắn thậm chí còn có thể quan sát trạng thái của con cá này.

Mà khi Cổ Dục nhìn xuống giếng thì cũng phát hiện, con cá Sủ Vàng kia cũng đã biến mất không còn thấy đâu.

“Chẳng lẽ đây là một cái không gian?” Nghĩ tới đây, Cổ Dục lập tức bắt đầu thử nghiệm. Quả nhiên, theo ý niệm của hắn thì con cá Sủ Vàng kia một lần nữa xuất hiện trong tay của hắn. Mà khi hắn muốn đem con cá để vào không gian vừa rồi, thì con cá Sủ Vàng cũng lập tức biến mất. Tiếp đó thì xuất hiện trong cái không gian kia, lúc này hắn có thể tùy ý quan sát nó.

“A ò, Quá bá đạo rồi!” Nhìn thấy cái không gian này, Cổ Dục cảm thấy có chút mơ hồ. Sau đó liền hưng phấn kêu lên, tiếp đó hắn liền thử nghiệm vài thứ. Nhưng đáng tiếc, cái không gian này có vẻ như chỉ có thể để cho hắn cất giấu sinh vật, hắn thử để cái bình sứ Thanh Hoa vào trong không gian đều không được. Những thứ khác, như các loại bàn ghế ở bên ngoài cũng đều không thể, xem như chỉ có thể cất được những con cá này thì cũng là rất tốt rồi.

Ít nhất, hắ cũng không còn phải lo lắng sau này câu được những thứ đồ vật quý hiếm, mà không có chỗ để giấu đúng không? Trong lúc Cổ Dục đang vô cùng vui vẻ, thì đột nhiên ở sân trước vang lên tiếng sủa của Vua Núi, tiếp đó thì có một hồi tiếng gõ cửa.

Chương 30. Cầu cá

Chương 30: Cầu cá

“Ồ! Hôm qua tôi đã chú ý đến tên nhóc này, cậu cuối cùng cũng thả nó ra rồi!”

Cửa lớn mở ra, Cổ Dục liền thấy một gương mặt có chút quen thuộc, mà người này dường như cũng đối với hắn có chút quen biết. Sau khi hắn gặp Cổ Dục cũng không để ý tới Cổ Dục mà lập tức nhìn về phía sau, Vua Núi đang ở bên cạnh Cổ Dục lộ vẻ đề phòng nhìn về phía hắn.

“À! Ông Khổng đúng không? Ông Hứa đâu? Đã có chuyện gì xảy ra sao? Hôm qua nhóm hải sản kia có vấn đề à?” Nhìn thấy Khổng Hạo Văn trước mặt, Cổ Dục đương nhiên cũng nhớ ra hắn. Dù sao thì hôm qua hắn cũng đi theo Hứa Cẩm tới đây, nhưng cũng chỉ gặp qua một lần.

“Đừng kêu như vậy chứ, tôi cũng chỉ hơn cậu có mấy tuổi thôi mà, cứ gọi tôi là anh Khổng là được rồi, chúng ta xưng hô như anh em là được. Lão Hứa đang xử lý chuyện vận chuyển, hải sản của cậu đúng là rất tuyệt.” Nghe được lời Cổ Dục, Khổng Hạo Văn liền nói cho hắn biết một chút sự tình.

Đêm qua sau khi trở về, hắn đương nhiên sẽ không khách khí với Hứa Cẩm, cho nên liền cầm về một con cá. Hắn còn đặc biệt mời đầu bếp chế biến, sau đó thì liền chìm đắm trong mỹ thực. Bởi vì, mấy thứ cá này ăn đúng là quá ngon.

Mà hắn hôm nay đến đây, cũng không phải vì những loại hải sản này. Dựa theo quan hệ của hắn và Hứa Cẩm, muốn ăn thì lập tức đến tìm Hứa Cẩm là được rồi. Cho nên, hắn tìm đến nơi này là có mục đích khác.

“Ha ha, ông thích thì tốt rồi.” Nghe đối phương nói lời quen thuộc như vậy, Cổ Dục liền mỉm cười.

“Hắc hắc, tôi lần này tới chủ yếu là vì một chuyện khác.” Nhìn thấy Cổ Dục đối với mình không mặn không nhạt, Khổng Hạo Văn cũng không thêm để ý, mà tiếp tục cười lớn nói.

“Mạo muội hỏi một câu, người anh em trong nhà có nuôi cá Rồng không?”

“Cá Rồng? Huyết Long?” Nhìn thấy ánh mắt tò mò của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục sững sốt một chút, tiếp đó dò hỏi.

“Quả nhiên là có, đúng là quá tuyệt, không biết có thể cho tôi xem một chút được không?” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Khổng Hạo Văn không nhịn được phá lên cười, sau đó mới cẩn thận dò hỏi.

“Ặc! Xem một chút cũng được.” Huyết Long cũng không phải thứ hiếm có gì, hiện tại Cổ Dục cũng đã chia xong hai loại cá trong bể. Cá biển một bể riêng, cá nước ngọt một bể khác. Còn có thứ đáng chú ý là con cá Đù Vàng, nhưng mà loài cá này ở khu vực duyên hải cũng có bán. Cho nên cũng không tính là cá gì quá quý hiếm.

Nếu tài chính không gặp vấn đề, Cổ Dục cũng không cần quá để ý, dù sao thì hôm qua Hứa Cẩm cũng mang tới cho hắn hơn 600 ngàn tệ. Đối với việc Khổng Hạo Văn đi theo Hứa Cẩm đến đây, chắc hẳn hắn cũng sẽ không để ý đến con cá Đù Vàng chỉ đáng giá mấy chục ngàn này.

“Ồ! Vậy thì quá tốt rồi.” Vốn dĩ Khổng Hạo Văn đã chuẩn bị tâm lý bị Cổ Dục từ chối, nhưng hiện tại Cổ Dục lại nói có thể xem. Hắn liền cảm thấy vui vẻ, tiếp đó đi theo Cổ Dục mừng rỡ tiến vào lầu hai. Khi hắn đi tới lầu hai, trước mắt hắn

là hai cái bể cá lớn. Lúc này miệng hấn lập tức phát ra âm thanh ‘woa oa’, bởi vì hai cái bể cá lớn này quả thật rất đẹp.

Nhất là bên trong có đầy đủ các loại hải sản đang bơi qua bơi lại, thật sự nhìn rất đẹp.

Đặc biệt khiến người khác chú ý, chính là con cá Đù Vàng còn sống ước chừng hơn 5 kg kia.

Nhìn thấy thứ này, Khổng Hạo Văn suýt chút rơi cả cằm xuống đất.

“Còn sống, mà lại lớn như thế... cá thiên nhiên sao?” Chỉ vào con cá Đù Vàng, Khổng Hạo Văn lộ vẻ mặt khiếp sợ nói. Là một lão thích ăn hàng, không ai có thể hiểu biết giá trị của con cá này hơn hấn.

“Đúng rồi.” Liếc mắt nhìn con cá Đù Vàng, Cổ Dục không khỏi cảm thấy buồn cười. Đúng là không hổ danh lão ăn hàng, không phải hấn đến đây xem Huyết Long sao? Vì sao lại nhìn chằm chằm con cá Đù Vàng này làm gì?

“Người anh em! Cậu có bán con cá này không?” Nuốt nước miếng một cái, Khổng Hạo Văn chỉ vào con cá Đù Vàng rồi hướng về phía Cổ Dục hỏi.

“Bán chứ, ông muốn mua sao?” cá Đù Vàng mặc dù ít, nhưng Cổ Dục vẫn có thể câu được từ trong giếng lên vì lẽ đó nên hấn cũng không cần phải quá để ý.

“Muốn chứ, đương nhiên là muốn! Con cá này... còn sống, nhìn qua cũng 4 – 5 kg. Thế này đi, chót cái giá 250 ngàn có được không?” Nhìn thấy con cá này, Khổng Hạo Văn hai mắt như tỏa sáng. Sau một chút do dự, hấn liền khoa chân múa tay ra một cái giá.

Nghe được lời nói của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục lập tức liền cảm thấy hối hận. Sớm biết có giá như vậy thì hấn đã không bán cho Phương Lượng con cá Đù Vàng kia. Đương

nhiên, hẳn chỉ là suy nghĩ vẩn vơ một chút như thế, lúc trước là hẳn không có con đường xuất cá nên mới bán như thế. Đối với cá giá này của Không Hạo Văn, hẳn rất hài lòng!

“Có thể! Bây giờ muốn lấy luôn sao?” Nhìn thấy vẻ mặt Không Hạo Văn, Cổ Dục một lời đáp ứng, sau đó hỏi.

“Hiện tại không gấp! Qua mấy ngày nữa là Thanh Minh rồi, đến lúc đó tôi mang theo nó về quê, để ở đây dưỡng thêm mấy ngày vậy.” Không Hạo Văn đắc ý nói rồi nở nụ cười với Cổ Dục. Đối với một lão ăn hàng mà nói, con cá Đù Vàng tự nhiên này đúng là rất tuyệt!

“Tùy ông vậy.” Nghe Không Hạo Văn nói như thế, Cổ Dục mới nhớ đã gần đến ngày Thanh Minh. Khoảng cách đến lúc đó còn hơn một tuần, thời gian đúng là trôi nhanh thật.

Nhưng mà năm nay, không cần cha mẹ hẳn phải ra ngã tư đường để đốt vàng mã. Hẳn ở trong thôn tế bái cho ông bà nội là được rồi.

“Tiếp nào, đi nhìn Huyết Long của cậu một chút, Woa! Huyết Long này của cậu đúng là không tệ nha! Màu sắc thế này, là Huyết Long đỏ ớt sao?” Sau khi xác nhận mua cá Đù Vàng, trong lòng Không Hạo Văn rõ ràng tốt hơn một chút. Sau đó hẳn đi theo Cổ Dục đến bể nước ngọt phía trước, nhìn vào bên trong đang có sáu con Huyết Long đang bơi lội. Mà sau khi quan sát, hẳn không khỏi có chút ngạc nhiên.

Bởi vì, sáu con cá này màu sắc quá đẹp! Màu đỏ tươi như máu, trông vô cùng chói mắt. Phải biết rằng cái bể cá này của Cổ Dục không phải là bể cá thủy sinh. Bể cá này của hẳn mặc dù làm từ kính, bên trong lại chứa một lượng lớn nước nhưng đây cũng không phải là loại kính thông thường.

Nhưng mà, bên trong bể không có bất kỳ trang trí gì, ngay cả giấy dán tường cũng không có. Đèn thì cũng chỉ có một cái

đèn nhỏ, là vì đèn thấp sáng vào ban đêm. Trong tình huống này, màu sắc của sáu con cá này chính là nguyên bản, không phải nhờ ánh đèn trang trí mà tăng lên. Những con cá này đúng là quá chất lượng, quá đẹp, quả nhiên khiến hấn bị dọa một phen.

“Ông còn hiểu những thứ này?” Nghe được Khổng Hạo Văn nói, Cổ Dục không khỏi có chút yên lặng. Hấn biết Khổng Hạo Văn là một lão ăn hàng, thế nhưng lại hiểu mấy con Huyết Long này. Chẳng lẽ hấn cũng đã từng ăn qua mấy thứ này? Ăn Huyết Long sao? Tốt rồi! Đúng là kẻ có tiền có ý nghĩ khác biệt. Tuy nhiên, rõ ràng là Cổ Dục đã suy nghĩ đi lạc hướng nào rồi, bởi vì Khổng Hạo Văn lập tức giải thích vì sao hấn lại biết những thứ này.

“Hắc hắc, ông nội của tôi đặc biệt thích nuôi cá, cho nên tôi từ nhỏ mưa dầm thấm đất vì vậy có biết một chút.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Khổng Hạo Văn cùng cười toe toét trả lời, sau đó nói cho hấn nghe qua một số kiến thức về Huyết Long.

Đối với Huyết Long, người ngoài nghề xem vẻ ngoài đều không biết gì, nhưng người trong nghề nhìn một cái là có thể xác định được chênh lệch rất lớn. Huyết Long tốt nhất chính là Huyết Long đỏ ớt, bởi vì màu sắc của nó đỏ tươi như ớt. Đã từng có một con cá Huyết Long đỏ ớt bán ra cái giá trên trời, 2 triệu 680 ngàn tệ. Đương nhiên, trong này có thật giả lẫn lộn, nhưng đúng là cá này rất đáng tiền.

Kế đến là Huyết Long đỏ máu, sau đó là Huyết Long đỏ cam, Huyết Long vảy lam, Huyết Long vảy lục, Huyết Long đuôi đỏ, Huyết Long khung dày, Huyết Long khung mỏng... Đương nhiên, cũng có tên khoa học cho cái nào số 1, cái nào số 2 đều được phân chia huyết thống đầy đủ cận kề nhiều chủng loại.

Giống như người anh em Kim Long Quá Bồi của nó, còn phải phân chia màu lưng, sắc vảy các thứ. Sau khi Cổ Dục câu được Huyết Long đã từng tìm hiểu qua một chút.

Nhưng dù vậy hắc cũng không quá để ý, bởi vì lúc hắc câu lên con cá Huyết Long này. Kỳ thực nó không có lớn như hiện tại, kể cả màu sắc cũng không có như thế này.

Hiện tại, màu sắc và hình dáng của nó trong khác hoàn toàn lúc câu lên, chính là do công lao của nước giếng mà ra.

Dịch: 100min_skyship

Chương 31. Cực phẩm Huyết Long

Chương 31: Cực phẩm Huyết Long

“Cực phẩm, cực phẩm Huyết Long đỏ ót, đúng là cực phẩm rồi...” Nhìn thấy Huyết Long ở bên trong bể cá, Khổng Hạo Văn trong miệng nhỏ giọng lầm bầm, hai mắt thì phát ra vô số tia sáng.

Xem hình dáng của con cá, cặp mắt, vảy, màu sắc, cái đuôi, sợi râu thế này đúng là cực phẩm. Nhìn xem con cá Rồng này, Khổng Hạo Văn trong lòng vô cùng kích động.

Qua một hồi lâu, hắn mới đứng thẳng dậy, trong ánh mắt tràn đầy vẻ bối rối. Nhịn nửa ngày, hắn mới đưa ra đưa ra đề xuất: “Cá này... tôi muốn mua hai con, Ừm... 600 ngàn một con, được chứ?”

“Ưc ưc, bao nhiêu?” Nghe được lời nói này của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục đang đứng bên cạnh uống nước suýt chút thì phun ra ngoài. Xem ra, hắn đã quá coi thường giá tiền của Huyết Long.

Bởi vì, hắn tra được ở trên mạng chỗ nào đó, họ nói Huyết Long đỏ ót cũng chỉ là hơn 30 ngàn thôi. Lúc hắn nhìn thấy cái giá trên trời này, hắn còn nghĩ người nào đó có bị bệnh mới mua nó.

Nhưng hiện tại thì hắn mới biết, bản thân vẫn còn quá ngây thơ rồi, 30 ngàn sao? Khổng Hạo Văn ra giá một cái đã là 600 ngàn, hơn nữa chỉ là một con thôi đó! Được lắm, hai con cá này có thể làm cho tiền trong túi hắn tăng lên gấp đôi!

“Ài! Tôi cũng biết cái giá này cũng không phải quá cao, nhưng trên người tôi đúng là không có quá nhiều tiền. Nếu như cậu có thể đem nó đến phòng đấu giá, con cá này tôi đoán có thể bán được tầm 750 ngàn, hai con có thể thu về 1 triệu rưỡi là đều tất nhiên. Nhưng mà còn phải nộp thuế các loại, tính ra... cũng được 1 triệu 3...” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Không Hạo Văn ở một bên thở dài một hơi. Trên người hắn thật sự tiền tiêu vặt không đủ rồi.

“Khục khục, không sao! Bạn bè kết giao với nhau mà! Hai con Huyết Long này cộng với con cá Đù Vàng kia, tất cả để cho ông 1 triệu 5 đó.” Nhìn thấy vẻ mặt ủ rũ của Không Hạo Văn, Cổ Dục cố nén lại kích động trong lòng, tiếp đó hắn nhẹ nhàng nói.

“Người anh em! Cái này tôi chắc chắn nhận, sau này gặp chuyện gì cần giúp đỡ cứ nói, tôi sẽ không từ chối!” Mà khi nghe được cái báo giá này của Cổ Dục, Không Hạo Văn lập tức kéo tay Cổ Dục một cái vui vẻ nói. Trong lòng hắn lúc này nghĩ, Cổ Dục quả thực đang bán rẻ cho hắn. Không cần biết giảm được bao nhiêu tiền, nhưng ở trong mắt hắn thì đây chính là một cái giá hợp lý.

Cảm nhận được vẻ kích động của Không Hạo Văn, Cổ Dục không khỏi buồn cười. Mà khi hắn một lần nữa nhìn về phía mấy con cá Rồng kia, làm gì còn thấy cá rồng nữa, cái này rõ ràng chính là kim cương biết bơi!

Đúng vậy! Đây đã không phải là cục vàng nữa rồi, mà là cục kim cương. Vàng cũng không có đáng tiền như thế này.

“Trước Thanh Minh hai ngày tôi sẽ đến lấy, trước tiên chuyển tiền cho cậu đã.” Hiện tại, kích động trong lòng đã trôi qua, Không Hạo Văn lập tức lấy ra điện thoại. Trong lòng hắn thấy việc này phải nhanh chóng quyết định, tuyệt đối không được để người khác cướp mất.

Tài khoản của Cổ Dục hôm qua hẳn đã lấy từ chỗ Hứa Cẩm, bởi vì hẳn cảm giác việc buôn bán hôm nay sẽ thành công, cho nên đã chuẩn bị sẵn.

Không đến một phút, Cổ Dục lấy điện thoại di động ra xem xét. Tốt lắm! Số dư trong tài khoản từ 1 triệu 2, đã biến thành hơn 2 triệu 4. Ài! thời gian này kiếm tiền quá nhanh, nhiều tiền thế này làm sao xài hết đây? Đương nhiên, hiện tại hẳn chính là muốn gọi đòn, đặc chí một chút mà thôi.

Nhưng mà hẳn biết, chỉ cần lợi dụng cái giếng ở sân sau thật tốt, tiền của hẳn chỉ có thể càng ngày càng nhiều, càng ngày càng tăng.... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như lươn có thể sinh sôi được trong nước giếng, vậy thì những con cá Huyết Long này cũng có thể sinh sôi hay không.

Tất nhiên, bây giờ loại ý nghĩ này vẫn chỉ là ý nghĩ, phải đợi sau này rồi lại nói tiếp.

“Người anh em! Rất cảm ơn cậu, tôi phải lập tức trở về đặt làm bể cá đây, cảm ơn nhé!” Khi nhìn thấy Cổ Dục đã nhận được tiền, Khổng Hạo Văn cũng kiềm chế không được. Hẳn muốn lập tức trở về đặt trước bể cá, nhưng mà Cổ Dục lại ngăn cản hẳn.

Nói thế nào vị này cũng là thần tài của hẳn, giúp tài sản của hẳn tăng lên gấp đôi. Cho nên làm gì cũng phải mời đối phương ăn một bữa cơm rồi nói sau.

“Trước tiên đừng có gấp như vậy! Hiện tại cũng đã gần giữa trưa, ăn cơm xong rồi đi!”

“Ăn... những thứ này sao?” Nghe được lời nói của Cổ Dục, quả nhiên Khổng Hạo Văn liền dừng bước chân. Đôi mắt hẳn quét qua bên trong phòng, nhìn xem những thứ hải sản tôm cá tươi sống đang bơi lội, hẳn nuốt nước miếng một cái rồi nói.

“Ừm! Ăn những thứ này.” Thuận theo ánh mắt của hấn Cổ Dục cũng quét một vòng, hấn cũng đang suy nghĩ muốn ăn cái gì mới tốt đây.

“Ừng ực, nếu không thì buổi tối được không? Tôi đi đón đầu bếp tối?” Kim nén đồng nước bọt đang trực trào trong miệng, Khổng Hạo Văn bối rối nói.

Hấn đương nhiên muốn ăn, nhưng lại sợ Cổ Dục làm hư nguyên liệu cho nên thật sự có chút lo lắng.

“Yên tâm đi! Tài nghệ nấu ăn của tôi không phải những đầu bếp kia có thể so sánh được.” Nhìn dáng vẻ của hấn, Cổ Dục không khỏi có chút buồn cười lắc đầu. Tiếp đó trực tiếp từ trong bể cá vớt ra một con bào ngư, rồi lại mò một con tôm hùm Úc. Sau đó dẫn Khổng Hạo Văn đi xuống lầu vào phòng bếp.

Khi Khổng Hạo Văn nhìn thấy những thứ bày trí đầy đủ trong phòng bếp, còn có bộ dao giá trị mấy chục ngàn tệ khiến cặp mắt của hấn không khỏi sáng lên. Bởi vì từ những thứ này có thể nhìn ra được, tay nghề của Cổ Dục chắc chắn sẽ không tệ. Mà một mình Cổ Dục ở đây lại chuẩn bị nhiều đồ như thế, vậy thì có thể đoán ra Cổ Dục rất có thể cũng là một tên ăn hàng.

Hai tên ăn hàng gặp nhau, thế nào cũng có rất nhiều đề tài chung để nói chuyện.

“Tiểu Cổ, cậu cũng thích ăn hàng sao?”

“Làm sao có thể nói là cũng thích? Phải nói là rất thích.....”

Cổ Dục nói xong, hai người nhìn nhau nở nụ cười, tiếp đó Cổ Dục lập tức xử lý thật nhanh những nguyên liệu nấu ăn này. Tôm hùm hấn chuẩn bị hai món, một nửa thì hấp còn một

nửa thì luộc chấm muối tiêu. Bào ngư thì hấn chuẩn bị làm thành món bào ngư nấu với rượu.

Cái cách làm này, tại rất nhiều nhà hàng Nhật đều có. Bởi vì cách làm khá là phiền toái, cho nên nếu như muốn tìm hiểu cách làm thì xin mời đi ra nước ngoài.

Khi Khổng Hạo Văn nhìn thấy Cổ Dục thuần thực xử lý những nguyên liệu nấu ăn này, hấn cuối cùng cũng trút bỏ được sự lo lắng trong lòng. Sau đó ngồi ở cửa phòng bếp, miệng chảy nước bọt, mắt thì chăm chú quan sát động tác của Cổ Dục.

Chỉ một lát sau, khoảng 12 giờ 30 trưa thì Cổ Dục cũng đã làm xong cơm trưa. Ngoại trừ hai món tôm hùm và bào ngư nấu rượu, hấn còn làm thêm ba món đồ nhắm. Gồm một món thịt băm viên, một món đậu phụ khô kho tiêu phong cách Đông Bắc, còn có một món rau trộn, đây đều là các món ăn thông thường. Khi những món ăn này được bày lên bàn, Khổng Hạo Văn liền lập tức chịu không nổi.

“Người anh em! Tôi sẽ không khách khí đâu nhé!” Cầm đĩa lên, Khổng Hạo Văn trước tiên gấp một miếng bào ngư, tiếp đó cười với Cổ Dục khen hấn làm món này rất tốt. Khi hấn đưa miếng bào ngư này vào miệng, trong nháy mắt cả người như ngây ra. Hiện tại, hấn không chỉ thấy được biển cả, mà còn chứng kiến cả cái núi tuyết Phú Sĩ nổi tiếng của đảo quốc kia, cái loại cảm giác này không ngừng kích thích tuyến yên của hấn. Thức ăn ngon như thế này, đúng là chỉ có thể gặp được ở trên trời, nhân gian làm sao có thể được nếm qua?

Đột nhiên, hấn cảm giác mình trước đây quen biết những tên đầu bếp kia. Bọn hấn hò hét là đầu bếp cao cấp, nhưng cũng chỉ là đồ rác rưởi. Cái người trẻ tuổi đang ngồi trước mặt hấn đây, mới là đầu bếp chân chính.

Không Hạo Văn đúng là rất muốn kết thân với Cổ Dục, hẳn kết giao bạn bè cũng có phân chia. Nhưng mà, trong lòng hẳn lúc này đối với Cổ Dục từ người bạn thân cấp hai, lập tức thăng lên cấp bậc số 1. Thậm chí còn là độc nhất, người bạn này hẳn phải kết thân bằng được!

Dịch: 100min_skyship

Chương 32. Không có sơ hở

Chương 32: Không có sơ hở

“Đáng tiếc là không có mang theo rượu ngon. Đáng tiếc, đúng là đáng tiếc. Người anh em, lần sau tôi tới thì nhất định phải cùng nhau uống một chén nha.” Ăn xong cơm trưa, Khổng Hạo Văn hận mình không gặp Cổ Dục sớm hơn.

Đối với lời nói của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục chỉ mỉm cười cho qua. Hắn làm đồ ăn một là vì cảm ơn vị thần tài này, hai là muốn giải khuây một chút. Nếu bắt hắn cả ngày phải nấu cơm cho người khác ăn, vậy thì hắn chưa chắc đã đồng ý, dù sao thì Khổng Hạo Văn cũng không phải là người thân của hắn, đúng không?

Một bước ba lần quay đầu. Khổng Hạo Văn lưu luyến không muốn rời đi. Nếu như không phải Cổ Dục không đồng ý thì hắn đã ở lại nơi này, cùng lúc đó hắn cũng đã hạ xuống quyết tâm, sau này nếu có cơ hội thì cần phải thường xuyên tới đây mới được.

Sau khi đưa Khổng Hạo Văn rời đi, Cổ Dục liền quay lại gian phòng của mình, bắt đầu cuộc sống sinh hoạt của một tên trạch nam. Cứ như vậy, qua liên tiếp mấy ngày, cuộc sống của Cổ Dục mỗi ngày đều lặp đi lặp lại giống nhau. Buổi sáng thì thức dậy từ sớm để làm điểm tâm, sau đó thì đi câu cá rồi mới ăn điểm tâm. Còn Vua Núi thì một mình nằm trong sân nhà rộng lớn trông nó rất vui vẻ.

Có đôi khi thiếu thức ăn thì đi sang nhà ông nội Hai lấy một ít về. Muốn cái gì thì cứ lên mạng đặt mua, sau đó gọi cho

Cổ Tấn nhờ hấn tiện đường đi lên thị trấn thì lấy về giùm, cuộc sống cứ như thế này thì quá tốt đẹp.

Giữa tuần lại gọi cho Hứa Cẩm tới lấy cá một đợt nữa, lần này thì cá không có nhiều như lần trước. Nhưng cũng bán hơn 400 ngàn, là 400 ngàn đó nha! Lúc này mới có qua mấy ngày mà thôi.

Điều này trước kia hấn vốn không dám nghĩ tới.

Mà trong khoảng thời gian này, Cổ Dục lại một lần nữa gửi cho cha hấn 100 ngàn tệ. Việc này cũng khiến cho hai vị trong nhà của hấn yên tâm, có thể cho bọn họ biết mình ở đây có thể kiếm tiền vì thế không cần phải lo lắng.

Mấy ngày nay hấn lại câu lên một số đồ tốt, nguyên liệu nấu ăn cao cấp bắt được không ít. Ngoại trừ lại câu thêm được một con cá Đù Vàng thì hấn còn câu được một con cá Ngừ Vây Xanh.

Đúng thế! Chính là loại cá đáng giá mấy chục triệu tệ... cá Ngừ Vây Xanh đại dương! Tuy nhiên, con cá này hấn câu được khá nhỏ, ước chừng chỉ hơn 50 kg. Nếu như đem bán con cá này, thu được 400 – 500 ngàn là đã không tệ. Hiện tại Cổ Dục không thiếu chút tiền này, cho nên hấn đem con cá này nuôi dưỡng cùng con cá Sủ Vàng ở bể nước bí mật. Đợi cho nó to hơn một chút thì lại tính tiếp.

Cá Sủ Vàng hấn không dám bán, nhưng mà con cá Ngừ Vây Xanh này thì hấn dám bán.

Mà ngoại trừ con cá Ngừ này thì hấn còn câu được một con tôm Hùm Xanh, còn có một loại cá Hồi đặc biệt. Lúc trước đã từng giải thích, cá Hồi chân chính thì là loại cá Hồi ở Đại Tây Dương, ở Thái Bình Dương những loại cá Hồi khác cũng chỉ là loại dị chủng không có giá trị.

Nhưng trên đời này không có cái gì là tuyệt đối, ở Thái Bình Dương thật ra cũng có một loại cá Hồi có giá trị. Hơn nữa, nó còn được xếp thứ nhất trong các loại cá Hồi. Tên của loại cá Hồi này là cá Hồi Vua còn có cái tên khác là cá hồi chinook, đây là loại cá hồi có sản lượng cực thấp bởi vì nó chỉ chiếm 1% sản lượng cá hồi toàn thế giới.

Vật hiếm thì quý, cho nên loại cá này được bán ở trên thị trường giá cũng mắc hơn gấp đôi các loại cá Hồi khác. Cá Hồi thông thường giá từ 120 – 140 tệ 1 kg, còn loại cá này giá bán 240 – 260 1 kg, hơn nữa sản lượng cũng rất ít.

Tuy nhiên, dựa theo cách định giá của Cổ Dục, con cá này giá trị đương nhiên là phải tăng thêm mấy lần .

Mà ngoại trừ cá Hồi Vua, cùng tôm Hùm Xanh, hắc câu được rất nhiều những thứ hải sản khác, cùng một số loại tôm biển. Trước đây hắc chỉ câu được tôm Sú, nhưng mà mấy ngày nay hắc còn câu được tôm Chi cùng tôm Hồng Y. Hai loại tôm này làm Sashimi ăn thì cực kỳ ngon.

Nhưng bởi vì Cổ Dục không thích ăn sống, cho nên hắc đều nấu chín rồi mới ăn. Dựa theo tay nghề hiện tại của hắc, hương vị đương nhiên sẽ không tệ.

Mỗi ngày đều thay đổi các món ăn hải sản khác nhau, cuộc sống của Cổ Dục đúng là khá thoải mái. Nhưng có một người vì hắc mà quay lại thôn, lại không được thoải mái như vậy.

Lúc trước đã từng đề cập qua, cái tên Cổ Nhạc Thành là một tên du thủ du thực, lần này hắc trở về thôn chính là vì Cổ Dục, hắc muốn quan sát con đường làm ăn của Cổ Dục. Cho nên khi hắc vừa trở về liền lập tức tìm đến nhà Cổ Dục, chuẩn bị theo dõi nhất cử nhất động của Cổ Dục. Hắc muốn biết Cổ Dục lấy cá từ đâu, sau đó sẽ nghĩ biện pháp để ra tay. Hắc nhìn chằm chằm nhà Cổ Dục ba bốn ngày nay, nhưng để cho hắc buồn bực chính là Cổ Dục không rời nhà hơn 30 mét...

Trong lúc hấn cảm thấy rất có thể là cần một thời gian dài thì mới có một lần vận chuyển. Nhưng mà đêm qua, đột nhiên hấn thấy được xe cá đến nhà Cổ Dục để chuyển cá ra.

Khi hấn thấy Cổ Dục đem từng con cá lên xe cân, hấn hoàn toàn chết lặng. Cổ Dục lấy từ đâu ra cá để bán?

“Nhất định có thể có một đường hầm, quan sát thế này không được, nhất định phải vào trong nhà hấn một chuyến.” Nhìn thấy cửa chính một lần nữa đóng lại, Cổ Nhạc Thành trong lòng cũng bắt đầu tính toán.

Theo quan sát của hấn, trong nhà Cổ Dục khẳng định có đường hầm. Nếu không thì làm sao hấn có thể biến ra cá, cái này đúng là không có khoa học...

Nhưng mà, Cổ Dục chưa bao giờ đi ra khỏi nhà, chuyện này có chút phiền phức.

Hấn mặc dù là người không có cái gì gọi là văn hóa, nhưng mà hấn là khách quen ở đồn công an. Cho nên hấn biết rõ, nếu như âm thầm len vào nhà Cổ Dục, bên trong có người và không có người là chuyện khác nhau.

Nếu trong nhà không có người, bị bắt thì nhiều lắm là phán tội trộm cắp. Nếu tài vật bị mất không có giá trị nhiều, thì tên trộm nhiều lắm là bị tạm giam vài ngày rồi thả về. Nhưng, nếu như trong nhà có người, thì sẽ bị phán định là vào nhà cướp bóc.

Như vậy thì không phải là tạm giam nữa, mà là bị phán có tội và hình phạt là từ 3 – 5 năm tù.

Hấn mặc dù là một tên đầu đường xó chợ, nhưng cũng không phải là dân liều mạng, hấn sẽ không dám làm ra hành động này.

Trong lúc Cổ Nhạc Thành vô cùng bối rối, thì ông trời giúp hấn một tia hy vọng...

Bởi vì dựa theo thời gian, chẳng mấy chốc sẽ đến Thanh Minh.

Trước Thanh Minh một ngày, cửa lớn nhà Cổ Dục bị gõ. Lúc này hắn đang cùng với Vua Núi đang ăn cơm. Nghe tiếng đập cửa dồn dập, Cổ Dục nghi hoặc đi ra mở cửa.

Nhưng sau khi mở cửa, hắn liền thấy được khuôn mặt nhỏ tròn đầy nụ cười Cổ Tú Tú.

“Ai, thì ra à Tú Tú à, được nghỉ học rồi sao? Ăn cơm chưa?” Khi Cổ Dục thấy được Cổ Tú Tú, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười tiếp đón. Sau đó chủ động ngồi xổm xuống nhìn Cổ Tú Tú hỏi, hắn đối với Cổ Tú Tú vẫn rất có hảo cảm.

Đừng nên hiểu lầm, không phải Cổ Dục có ý trách móc gì Tú Tú.

Lúc bình thường hắn rất là khép kín, hắn là trạch nam cũng có nguyên nhân. Một mặt là tính cách của hắn như thế, một mặt khác là trong thôn dường như không có mấy người cùng độ tuổi với hắn.

Giống trong thôn cũng có 5,6 người, nhưng tất cả đều là mạnh ai nấy chơi, không có ai quen biết với hắn. Bọn họ cùng Cổ Dục là người không phải chung đường, cho nên cũng không có ai nguyện ý tìm Cổ Dục kết giao.

Cũng chỉ có Cổ Tấn đôi khi còn có liên hệ với Cổ Dục một chút, nhưng mà hắn còn phải kiếm tiền nuôi gia đình vì thế Cổ Dục cũng không muốn quấy rầy hắn. Cho nên, Cổ Dục ở nơi này cơ bản chính là không có bạn bè.

Mà Cổ Tú Tú và mấy đứa bé thì nguyện ý đến tìm hắn chơi, đương nhiên Cổ Dục cũng rất vui vẻ.

“Ừm! cháu ăn rồi, chúng cháu được nghỉ phép, cuối tuần không có đến chính là vì được đi chơi, hiện tại sắp đến Thanh Minh nên được nghỉ phép 5 ngày.”

Đối với bọn nhóc mà nói, niềm vui đơn giản của chúng
chính là đơn giản như vậy.

Dịch: 100min_skyship

Chương 33. Ăn chực

Chương 33: Ăn chực

“Oa, chú ơi! Chú thả con chó ra rồi à! Cháu có thể sờ nó một chút được không?” Khi Cỗ Dục để Cỗ Tú Tú vào nhà, Cỗ Tú Tú lập tức thấy Vua Núi nằm ở cửa, thế là hét lên kinh ngạc.

Nghe thấy lời Cỗ Tú Tú, Vua Núi nâng mí mắt lên liếc nhìn Cỗ Tú Tú một cách khinh thường.

Sở dĩ nó phục tùng mệnh lệnh của Cỗ Dục, chính là vì hắn nắm giữ loại nước giếng khiến nó có thể tiến hóa. Đồng thời giác quan thứ sáu nói cho nó biết, nếu nó thực sự đánh nhau với Cỗ Dục, thì nó có thể không chịu được hai cú sút của hắn.

Mặc dù nó cúi đầu trước Cỗ Dục, nhưng không phải nó cũng làm vậy với những người khác. Đặc biệt là đưa trẻ đi hai chân trước mặt này, đơn giản chính là tự tìm cái chết.

“Có thể được! Nhưng lúc nào có chú bên cạnh mới được sờ, không thì nó sẽ cắn cháu đấy.”

Đáng tiếc cho Vua Núi là, trong lúc nội tâm của nó đang gào thét: “Vua Núi vĩnh viễn không chịu kiếp nô lệ” thì lời nói của Cỗ Dục như một cái tát vào sự kiêu ngạo này của nó.

“Có thật không? Quá tốt rồi!” Nghe được lời Cỗ Dục, Cỗ Tú Tú mỉm cười rồi chạy tới bên cạnh Vua Núi, sau đó cẩn thận sờ lên đầu của nó.

Vua Núi cảm nhận được hành động của Cỗ Tú Tú, sau đó nhìn sang Cỗ Dục ở bên cạnh.....

Được rồi. Vua Núi vĩnh viễn không chịu kiếp nô lệ, trừ khi... được bao ăn bao ở, được uống nước giếng và ăn đồ ăn ngon của Cỗ Dục thì... nó nhin.....

Nhìn Vua Núi không có ý làm bị thương Cỗ Tú Tú, Cỗ Dục cũng cười rồi sau đó bung bát lên ăn sáng.

Sáng hôm nay hấn làm món mì hoành thánh. Từ nhân bánh, ruột bánh và nước lèo đều do một tay hấn làm. Mặc dù nguyên liệu nấu ăn chất lượng không cao, nhưng hương vị quả thực không tệ, so với nước giếng không kém bao nhiêu.

Trẻ con là loài sinh vật rất kỳ lạ, bọn chúng có sức khỏe vô hạn đồng thời còn có một cái dạ dày co giãn, bên cạnh đó còn vô cùng hiếu kỳ.

Đúng là Cỗ Tú Tú ăn sáng xong mới bước ra khỏi nhà. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ Vua Núi và Cỗ Dục đang ăn mì hoành thánh, cô bé lại cảm thấy đói bụng.

Ngay cả đầu chó cũng không sờ nữa, cô bé liền mang theo vẻ hiếu kì chạy tới bên Cỗ Dục.

“Chú ơi, chú ăn gì thế? Có ngon không?” Đôi mắt to lấp lánh, Cỗ Tú Tú tò mò hỏi.

“Cháu có muốn nếm thử không?” Nhìn bộ dạng của Cỗ Tú Tú, Cỗ Dục mỉm cười hỏi.

“Để cháu nếm thử giúp chú!” Nghe thấy Cỗ Dục nói lịch sự như vậy, Cỗ Tú Tú cũng bật cười rồi ngọt ngào nói. Nếu như lúc này mà cô bé kèm theo động tác lau nước miếng thì quá hoàn hảo.

Nhìn bộ dạng của cô bé, Cỗ Dục cũng không chú trọng điều đó mà trực tiếp lấy muống của mình múc lấy một chút mì và canh rồi đưa đến trước mặt Cỗ Tú Tú.

Đầu tiên cô bé tự mình thổi mì, sau đó nuốt một ngụm mì hoành thánh. Khi ngụm mì này đi vào trong bụng, lập tức đôi mắt đen láy của cô bé sáng lên, vừa ăn vừa nhảy nhót. Điều đó chứng tỏ rằng cô bé thấy món mì hoành thánh này rất ngon.

“Chú ơi ngon quá. À đúng rồi! Chú ơi, cháu đi ra đây một lát!” Nhảy nhót ba vòng quanh Cổ Dục, Cổ Tú Tú mới đem bát mì này ăn sạch. Nhưng vừa mới nói xong thì lại vô cùng lo lắng chạy đi mất. Cổ Dục nhìn thấy cũng cười một cái.

Trước đó hần cảm thấy trẻ con rất phiền phức. Nhưng bây giờ lại thấy chơi với chúng rất vui .

Ăn sạch chỗ mì hoành thánh còn lại, Cổ Dục khẽ húp hết đồng nước lèo. Sau đó hần đem nồi cùng bát đũa bỏ vào máy rửa bát, có máy rửa bát rất tiện lợi.

Đến nỗi bát ăn của Vua Núi, có lúc Cổ Dục cũng giúp nó rửa đi, còn nếu không thì Vua Núi cũng sẽ tự mình rửa.....

Làm xong mọi việc, đang lúc Cổ Dục nằm trên ghế sa lon xem truyền hình thì ở phía xa vang lên nhiều tiếng bước chân. Sau đó Cổ Dục thấy Cổ Tú Tú một lần nữa mở cổng nhà hần, đi theo cô bé còn có Lưu Phi Phi.

Không cần nói Cổ Dục cũng biết, chắc chắn Cổ Tú Tú nói với Lưu Phi Phi rằng nhà hần có đồ ăn ngon. Cho nên hai cô bé mới thêm thường mà tới.

Nhưng bây giờ không phải giữa trưa, Cổ Dục cũng không định làm thêm đồ ăn cho mấy cô bé. Cho nên hai cô bé thêm thường tới đây cũng chỉ có thể chạy chơi ở tầng trên tầng dưới và sân sau mà thôi.

Thỉnh thoảng chạy tới chỗ đình nghỉ mát chơi trốn tìm, không thì ra vườn xem những mầm cây nhỏ. Còn không nữa thì ra sờ Vua Núi, hoặc là chạy lên tầng hai xem cá. Nếu không làm gì thì ngồi yên bên cạnh Cổ Dục xem TV.....

Không thể không nói, không gian chơi đùa bên trong nhà Cổ Dục rộng hơn nhà mấy đứa nhiều. Hai cô bé chơi đùa âm ỉ cũng tới hơn 11 giờ, Cổ Dục nhìn thời gian một chút, cảm thấy cũng đã đến lúc làm cơm trưa cho nên hắt đi xuống bếp để chuẩn bị.

Hôm nay, người nhà của Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi không tới tìm, có vẻ họ đang bận rộn gì đó cho nên không đến. Đúng dịp đang làm cơm trưa, nên Cổ Dục không ngại làm thêm phần cho mấy đứa nhỏ .

Trẻ con h ăn nhiều cá tôm sẽ rất tốt, cho nên Cổ Dục cố ý lên tầng trên bắt mười con tôm Chì và một con cá Bơn .

Loại cá Bơn này chính là cá Thờn Bơn sống ở tầng sâu đáy biển, cá này vốn rất đắt. Nhưng hiện tại trên thị trường đang bán, cơ bản đều là đồ giả hết. Ngay cả cá Bơn phi lê trong siêu thị thì đều là cá Ba Sa đội lốt hết .

Cá Ba Sa hay cá Trê là cá nước ngọt, không phải giống như cá Bơn. Cho nên tuyệt đối đừng để bị mắc lừa.

Cổ Dục làm đồ ăn rất xem trọng. Hơn nữa còn làm cho trẻ con, cho nên không chỉ làm để ăn ngon, mà còn phải đẹp mắt. Tôm Chì hắt chuẩn bị làm thành..... Tôm Chì .

Đừng hiểu lầm. Đó không phải là nói nhảm, mà là một phương pháp chế biến tôm được gọi là tôm Chì. Trùng hợp là tôm của Cổ Dục cũng được gọi là Tôm Chì.

Đầu tiên là lột vỏ tôm, rút chỉ. Sau đó cắt phần lưng làm ba phần nhưng không được tách rời. Tiếp đó đem thịt tôm rửa sạch rồi tẩm với muối, nước gừng và bột mì. Nếu như người bình thường làm thì sẽ cho thêm bột gà. Nhưng Cổ Dục không cần tới gia vị cao cấp này. Bột gà, bột ngọt hầu như hắt không thêm vào.

Sau đó đun sôi nước, cho vào một chút rượu gạo Thiệu Hưng, rồi đem tôm bóc vỏ luộc sơ qua. Đồng thời, lấy đậu Hà Lan nấu chín trong nước muối rồi vớt ra xếp thành hình dạng đẹp mắt. Tiếp đó là làm nước sốt, đun chút nước sôi cho thêm muối, bột mì khuấy đều cho cô đặc lại. Sau đó rưới nước sốt này lên tôm, nước sốt bóng loáng thơm ngon, đúng là rất tuyệt!

Đối với cá Bơn thì hẳn đem áp chảo.

Sau đó làm thêm cá thịt chiên nước mắm chua ngọt, một phần rau chân vịt trộn, một đĩa đậu phụ vị cá. Ngoài ra còn có một bát lớn cơm cuộn rong biển, tôm bóc vỏ và canh trứng. Năm món ăn một món canh, tương đối là phong phú.

“Đến giờ ăn cơm rồi!” Khi Cổ Dục đem thức ăn ra phòng ăn. Vừa nghe gọi, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi bên đó cũng đã sớm rửa tay rồi ngồi xuống ghế. Đôi mắt long lanh nhìn về mấy món Cổ Dục nấu, nước miếng sắp sửa trào ra.

“Biết dùng đũa không?” Nhìn dáng vẻ của hai đứa nhỏ, Cổ Dục xới ba chén cơm rồi hỏi. Nhìn thấy hai cô bé đều gật đầu, Cổ Dục mới cầm đũa đưa cho chúng.

Nhưng chưa đợi hẳn bung bát đũa lên, cửa nhà hẳn một lần nữa mở ra. Sau đó cơ thể mập mạp của Không Hạo Văn cũng dùng một tốc độ không thể tin nổi vọt vào.

“Ha ha ha ha, tới sớm không bằng tới đúng lúc. Người anh em, cho thêm một đôi đũa. Ặc.....”

Dịch: Harem King

Chương 34. Phụ huynh

Chương 34: Phụ huynh

“Vua Núi.” Nhìn Vua Núi cản Không Hạo Văn trước mặt, Cổ Dục không khỏi cười lên một tiếng. Nghe thấy lời của Cổ Dục, Vua Núi mới để Không Hạo Văn đi vào.

Nhìn bóng lưng Vua Núi rời đi, Không Hạo Văn không khỏi vỗ ngực mình. Hắn là người có kiến thức rộng, nhưng thứ như Vua Núi này hắn cũng mới nghe quá.

Chó dạng này tuyệt đối không có khả năng phục tùng con người .

Nhưng nhìn theo cách này, không thể không nói Cổ Dục vẫn là người mạnh. Ngay cả chó dạng này cũng có thể thuần hóa, rất nhiều thủ đoạn. Người bạn này hắn kết giao thực sự không tệ.

Nhưng rất nhanh suy nghĩ này bị mùi hương đồ ăn lấn át. Sau đó hắn cười hì hì chạy vào, đem đồ vật trong tay mình đặt qua bên cạnh. Tiếp đó, tự lấy thêm chén cơm cùng đĩa cho chính mình rồi vui vẻ ngồi trước mặt hai bé loli chuẩn bị ăn cơm.

“Mời cả nhà ăn cơm!” Sau khi Cổ Dục chuẩn bị đầy đủ đồ ăn cho Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, hắn cũng ngồi ở bên cạnh. Sau đó theo lời mời của hắn, cả bốn người bắt đầu ăn cơm.

Mặc dù nói vị giác của trẻ con vẫn chưa phát triển hoàn toàn, một số hương vị ném phải chưa thực sự được chân thật. Nhưng mà, đồ ăn có ngon hay không thì các cô bé hoàn toàn có thể phân biệt rõ ràng.

Nhất thời, đĩa bay điên cuồng trên bàn ăn. Vốn ba người Cổ Dục ăn 5 món và một bát canh là đủ, nhưng sau khi có Không Hạo Văn tham gia thì thức ăn ở đây hầu như chẳng còn lại gì. Nếu như không phải Cổ Dục cố ý kêu Không Hạo Văn ngừng lại, thì không chừng Vua Núi chỉ có thể ăn trưa bằng cơm trắng. Dem số thức ăn và canh còn lại đổ vào bát ăn của Vua Núi, rồi lại cho thêm không ít cơm thừa còn lại đổ vào, tiếp đó mang đến cho Vua Núi ăn.

Sau đó thì tiện tay cho hết toàn bộ bát đĩa vào trong máy rửa chén. Có thứ này và con chó, hẳn thực sự không cần phải lo lắng việc thu dọn sau khi ăn cơm xong.

Sau khi làm xong xuôi, Cổ Dục quay trở lại phòng ăn. Hắn thấy Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang học lỏm Không Hạo Văn, vén áo lên để lộ ra vùng bụng no căng.

Thấy vậy, Cổ Dục đúng là dở khóc dở cười. Hắn đi tới, kéo áo của hai cô bé xuống rồi sút Không Hạo Văn một cái.

“Đừng dạy hư trẻ con! Còn mấy đứa con gái các cháu nữa! Không thể tùy tiện vén áo lên như thế. Hơn nữa, vén quần áo lên như vậy rất sẽ dễ bị cảm lạnh đó, có biết không?”

“A! Được rồi chú!” Nghe được lời nói của Cổ Dục, hai cô bé cũng lập tức lên tiếng, ngồi ngay ngắn cười toe toét.

Không Hạo Văn ngồi một bên cũng cười cười. Sau đó hắn đột nhiên nhớ tới việc chính của mình, tiếp đó nhìn vào điện thoại thì trên mặt hắn càng lộ vẻ lúng túng.

“Không nói nữa, mau đóng gói cá cho tôi đi. Ngày mai là Thanh Minh, tôi phải thừa dịp hôm nay chưa có nhiều người mà quay về. Người anh em, đây là quà tết tôi tặng cho cậu!” Nhìn điện thoại ước lượng, Không Hạo Văn lập tức nói.

Nghe thấy lời của Không Hạo Văn, Cổ Dục lúc này mới để ý tới túi đồ vật hắn xách tới. Cũng chỉ là một chút rượu và

thuốc lá các thứ, nhưng mấy thứ rượu và thuốc lá này, cái nào cũng là đồ tốt cả.

Thuốc trên trăm tệ một bao. Nào là Golden Leaf, FurongWang, Hoàng Hạc Lâu 1916, Baisha..... Mỗi loại đều sắp xếp tinh tế ở một chỗ, phải có đến mười mấy loại. Nhưng mà Cổ Dục lại không hút thuốc, mấy thứ này không có ý nghĩa gì với hắn cả.

Mà rượu thì cũng là rượu ngon, không phải Mao Đài giá trên trời thì cũng là rượu Ngũ Lương Dịch. Chỉ mấy món quà này thôi cũng phải trị giá tới mấy chục ngàn tệ. Điều này, đúng là khiến cho Cổ Dục có chút bó tay .

Thuốc lá hắn không hút, cho cũng không hề dùng. Rượu hắn cũng không uống nhiều, uống rượu một mình trong nhà thì có nghĩa gì chứ?

Nhưng mà, Khổng Hạo Văn đã mang những thứ này tới thì Cổ Dục cũng không thể trả lại cho hắn. Làm như vậy sẽ khiến người ta mất mặt, vậy nên hắn suy nghĩ một chút rồi quyết định sẽ cho Khổng Hạo Văn một ít đồ mang đi.

“Được, lên lầu nào!” Nói với Khổng Hạo Văn một tiếng, Cổ Dục đi lên lầu hai. Đã qua mấy ngày, tầng lầu này đã không giống với mấy ngày trước. Bởi vì, cá Đù Vàng không chỉ có một con. Hơn nữa, còn có nhiều loại hải sản khác. Trong lúc Khổng Hạo Văn nhìn mấy con và cảm thán không thôi, thì Cổ Dục đã chuẩn bị xong xuôi mấy con cá. Khổng Hạo Văn tự mình lái xe tới. Xe của hắn là một chiếc Lincoln Navigator 7 chỗ, đây một chiếc xe khá lớn. Nhưng lúc này hàng ghế sau đã bị hắn gỡ sạch, được tận dụng để đặt hai cái bể cá lớn. Chính là vì để đến đây mang những con cá này đi.

Đầu tiên đem hai con cá Huyết Long quan trọng bỏ vào bên trong bể cá, sau đó Cổ Dục đặt vào chính là con cá Đù Vàng kia. Sau khi sắp xếp cẩn thận ba con cá xong, Cổ Dục lại

bắt ra một con cua Hoàng Đế, cua Hoàng Đế của Cổ Dục lúc này đều không nhỏ.

Tên khoa học của bọn này là cua biển khổng lồ. Cá thể lớn nhất có thể nặng tới 30-40 kg. Đương nhiên cua của Cổ Dục không lớn tới như vậy, nhưng 5-6 kg thì có. Dựa theo giá bán 4,200 tệ/kg cho Hứa Cẩm mà tính, thì con cua này đáng giá hơn 30 ngàn.

Nhưng mà, cũng giống như Cổ Dục không từ chối thuốc lá và rượu, Khổng Hạo Văn cũng không từ chối con cua. Bởi vì hẳn biết Cổ Dục không quan tâm tới điều đó.

Sau khi sắp xếp đồ đạc gọn gàng, Khổng Hạo Văn vội vã lái xe rời đi.

Mà khi hẳn vừa rời đi thì có một người đi tới trước cửa nhà Cổ Dục, có chút do dự nhìn vào bên trong.

“Có chuyện gì sao?” Nhìn người này, Cổ Dục không khỏi có chút nghi ngờ, hỏi.

“À, xin cho tôi hỏi một chút. Con gái nhà tôi có phải đang ở nhà anh phải không.” Nghe thấy lời Cổ Dục, người này quay lại và nói một cách ngượng ngùng.

Người vừa nói xong là một người phụ nữ, nhìn dáng vẻ của cô cũng không quá lớn. Cổ Dục còn cảm giác, người này thậm chí còn nhỏ tuổi hơn mình. Tóc dài tết bím đuôi ngựa, mặc trên mình một bộ quần áo thể thao màu xanh. Nếu như không phải tìm con thì Cổ Dục còn tưởng đây là một nữ sinh trung học. Cô gái này khoảng 1m67, 68 gì đó, không trang điểm nhưng nhìn cũng được. Mắt to, tóc dài óng ả, mũi cao thẳng, bờ môi không dày, khuôn mặt tròn nhỏ trông rất dễ thương. Lúc này cô gái đang có chút rụt rè nhìn Cổ Dục. Có thể nhìn ra, cô gái này đối với người sống ở thành phố như Cổ Dục, kỳ thực cũng không dám giao tiếp.

“Chỗ ta có hai cô bé. Chị là mẹ của Cổ Tú Tú hay Lưu Phi Phi?” Nhìn cô gái này, Cổ Dục nở nụ cười rồi hỏi.

“A, là Lưu Phi Phi! Tôi là mẹ của Lưu Phi Phi. Con bé này quả nhiên là ở nhà anh, làm tôi ở nhà chờ cơm mãi.” Nghe thấy con gái mình quả nhiên ở nhà Cổ Dục, cô gái này cũng thở dài một hơi rồi vừa cười vừa nói.

“Vậy tôi nghĩ chị nên ăn một mình thôi. Vì trưa nay cô bé đã ăn không ít. Phi Phi! Mẹ cháu tới tìm này.” Nhìn cô gái trước mặt đã tự nhiên hơn một chút, Cổ Dục cũng cười to. Nghe thấy lời Cổ Dục, lúc này Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng đều từ trong nhà chạy ra. Khi thấy cô gái này, Lưu Phi Phi không khỏi hưng phấn mà lao tới.

“Mẹ ơi! Cơm của nhà chú ấy ăn ngon lắm!”

Nhìn con gái mình không xảy ra chuyện gì, mẹ Lưu Phi Phi không khỏi thở dài một tiếng rồi lờm nguýt. Đứa trẻ chết dấm này thật khiến người ta không bớt lo lắng được.

Dịch: Harem King

Chương 35. Cơ hội buôn bán

Chương 35: Cơ hội buôn bán

Nếu biết Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đã ăn cơm rồi, mẹ của Lưu Phi Phi cũng sẽ không gấp gáp như vậy.

Trẻ con ở nông thôn là vậy, đều giống như chỗ thôn Cổ Gia này.

Nói trắng ra, trẻ con trong thôn phần lớn đều là họ hàng thân thích. Mà nông thôn thì rất chú trọng mối quan hệ, cho nên đứa nào đói bụng và ăn cơm chực ở nhà ai đó cũng là chuyện bình thường.

Nếu biết Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đều ở chỗ Cổ Dục mà không phải chạy đi nơi nào, hơn nữa đã ăn cơm xong thì mẹ Lưu Phi Phi cũng không cần phải rầu rĩ. Sau khi nói chuyện một vài câu với Cổ Dục, cô liền đi về nhà vì còn có việc phải làm.

Ngày mai chính là ngày Thanh Minh, cho nên từng nhà đều phải chuẩn bị thăm mộ, vì thế hôm nay phải chuẩn bị cho xong. Chả ai giống như Cổ Dục, hấn trực tiếp chuyển 200 tệ cho Cổ Tấn để hấn mua giùm tiền vàng mã trên trấn. Đến hôm đó chỉ cần mang ra đốt là xong.

“Đi vào nhà chơi đi!” Nhìn mẹ của Lưu Phi Phi đã về, Cổ Dục cũng nói với hai đứa một tiếng rồi dắt hai đứa đi vào.

Mà sau khi hấn đóng cửa lại, ở bờ tường phía xa xa. Cổ Nhạc Thành cũng vọt ra, hấn nhìn Cổ Dục mà không khỏi cười.

Hắn chờ nhiều ngày ở chỗ này như vậy thật sự là đã mất kiên nhẫn. Hôm qua đại ca đã gọi điện cho hắn, hỏi hắn tại sao lại mất hút lâu như vậy. Hắn đành viện cớ nói vu vơ cho qua chuyện, xem ra thì hắn phải thêm chút sức nữa mới được.

Ngày mai chính là ngày thanh minh, chắc chắn Cổ Dục và ông Hai sẽ đi nhà thờ tổ để thăm mộ. Đến lúc đó nhà hắn sẽ không có ai, đây chính là một cơ hội.

“Để xem đường hầm nhà mày giấu ở đâu.” Trông thấy hôm nay có vẻ như Cổ Dục cũng không định ra ngoài. Tức giận nói một tiếng, Cổ Nhạc Thành cũng lùi vào trong bóng tối rồi đi về nhà, trên thực tế hắn nghĩ không sai. Chính xác thì hôm nay Cổ Dục cũng không đi ra ngoài.

Tuy hắn không đi ra ngoài, nhưng Khổng Hạo Văn và hắn ở bên trong nhà nói chuyện về việc có liên quan tới hắn.

Hơn bốn giờ chiều, lúc Cổ Dục đang chuẩn bị ăn cơm tối thì Khổng Hạo Văn cũng đã lái xe đi vào bên trong một cái sân lớn ở nơi nào đó. Cái sân lớn này chính là nhà của ông nội hắn.

Giống như người khác hay nói, kỳ thực Khổng Hạo Văn là một tên con ông cháu cha. À không, phải nói là có dây mơ rễ má rất sâu, là con cháu đời thứ ba của gia đình đảng cộng sản Trung quốc. Gia thế của hắn cũng không cần phải nói nhiều, chỉ cần biết rằng bên trong quân đội, giới chính trị đều có sức ảnh hưởng không nhỏ.

Mà trên Khổng Hạo Văn còn có hai người anh. Anh cả nhập ngũ, anh hai làm chính trị. Cho nên hắn mới có thể thoải mái làm nhà ẩm thực theo ý thích của mình.

Mà mẹ hắn cũng là một thương gia, cho nên hắn không thiếu tiền để tiêu xài.

Mặc dù hẳn không biết cha mẹ có phải là kết quả của cuộc hôn nhân chính trị hay không, nhưng ít ra đến bây giờ bọn họ vẫn rất đầm ấm.

Trong nhà Khổng Hạo Văn còn mỗi ông nội, bà nội đã mất từ lâu. Cho nên bình thường vào cuối năm và đầu năm mới, hay lúc rảnh rỗi không có gì làm thì bọn họ thường xuyên tụ họp ở nhà ông nội. Mà ông nội hẳn thích làm nhất chính là hai việc. Một là dạy dỗ người khác, hai là nuôi cá.

Lần này Khổng Hạo Văn trở về chính là để mang hai con cá huyết Long này về cho ông nội. Cá Đù Vàng và cua Hoàng Đế mà Cổ Dục cho, hẳn chuẩn bị ngày mai sẽ ăn.

“Phiền mấy người đem giúp ta thứ này xuống. Nhưng phải vô cùng cẩn thận!” Trước khu đậu xe nhà ông nội đã có mấy người đứng chờ sẵn ở đó.

Dù sao cũng là ăn tết, cho nên người thân của ông nội không thể đến tay không. Cho nên sẽ mang theo nhiều đồ, điều này cũng là một chuyện bọn họ nên làm.

Nhưng mà khi bọn họ mở cửa xe và nhìn thấy bên trong là hai cái bể cá lớn, bọn họ đều tròn tròn mắt. Không phải bọn họ không khiêng nổi, bọn họ còn có cả máy móc để vận chuyển đây. Nhưng mà vấn đề ở chỗ, thứ ở trong này quá hiếm.

Hầu hạ ông cụ đã lâu như vậy, bọn họ biết rất rõ huyết Long Đỏ Ót là thứ gì. Nhưng lại không nghĩ đến, hôm nay cậu ba vậy mà lại mang hai con huyết Long cực phẩm đến.

Mà con cá Đù Vàng nặng hơn 5 kg kia cũng chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Con cua Hoàng Đế nhìn cũng vô cùng lực lưỡng, những lễ vật này quá trân quý.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng những người này tay không dám chậm trễ. Bọn họ mang hai bể cá này theo Khổng Hạo Văn đi vào trong nhà.

Khi Khổng Hạo Văn đi vào cửa nhà thì mới biết mình là người tới cuối cùng. Dù sao, cũng do đường xá xa xôi nên muộn đôi chút cũng có thể giải thích. Nếu nhà người bình thường có thể sẽ không để ý, nhưng nhà bọn họ đã quản thúc kiểu quân sự từ nhỏ, cho nên sắc mặt của ông, cha và chú cũng không được tốt lắm.

“Con đi đâu mà muộn như vậy mới về.” Nhìn ba người với dáng vẻ của quan tòa xét xử, lúc này mẹ của Khổng Hạo Văn không khỏi kéo hẳn tới bên cạnh, hỏi nhỏ.

“Hắc hắc, đây không phải là chuẩn bị đồ tốt cho ông nội sao. Mang lên nào.” Nở nụ cười mập mờ. Thực ra, hẳn vốn định sẽ lấy đồ ở nhà Cổ Dục xong thì lập tức ra về. Nhưng thấy được Cổ Dục nấu ăn, cho nên hẳn nhịn không nổi mà ăn chực một bữa cơm trưa ở đó, vậy nên mới về muộn thế này. Nhưng hẳn không hề quan tâm, bởi vì hẳn biết lễ vật của hẳn đã đủ sức ảnh hưởng.

Nghe thấy lời của Khổng Hạo Văn, mấy người bên ngoài kia cũng đem hai bẻ cá vào.

Khi hai con cá Huyết Long kia xuất hiện trước mặt, ông nội của Khổng Hạo Văn liền không thể ngồi thẳng người. Ông cụ có chút gấp gáp, muốn trực tiếp đi đến xem hai con cá Rồng này. Dù sao thì tuổi tác cũng đã lớn cho nên thị lực không được tốt lắm, nhưng ông cụ cũng mơ hồ cảm nhận được hai con Huyết Long này không phải thứ bình thường.

Mà khi những người khác nhìn thấy hai con cá Huyết Long, đồng thời cũng nhìn thấy con cá Đù Vàng và cua Hoàng Đế to lớn.

Nhìn thấy hai thứ này, sắc mặt của mọi người đều hiện một tia kinh ngạc, đồng thời họ cũng không nhin được mà nở nụ cười. Không thể không nói, hai phần lễ vật này có thể bịt mồm mọi người lại.

“Khục, đúng là có lòng.” Nghiêm túc ho vài tiếng, ông cụ khó khăn nở nụ cười với Khổng Hạo Văn. Sau đó từ từ đứng lên, bước nhanh về phía bể cá. Nhìn hai con cá Huyết Long Đỏ Ót rất sống động, vẻ mặt ông lão tràn đầy hưng phấn. Lấy điện thoại ra chụp, không thể nghi ngờ đây là muốn khoe với mấy ông bạn già.

Mà sau khi chú và bố của Khổng Hạo Văn liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng lấy ra điện thoại giả vờ cầm trên tay. Nhưng thực ra họ đều đang len lén chụp ảnh lại, những vật như thế này đúng là rất hiếm có.

Khi Khổng Hạo Văn đang vui vẻ thì lúc này người anh hai của hắn xích lại, lấy cùi chỏ khẽ huých vào cánh tay hắn, nói nhỏ: “Em trai, kiếm được con cá Đù Vàng tự nhiên này ở đâu vậy?”

Nhìn ánh mắt lấp lánh của anh hai, Khổng Hạo Văn nở một nụ cười. Quả nhiên, việc kết giao bằng hữu với Cổ Dục là một lựa chọn rất khôn ngoan. Ít nhất thì những vật này đúng là bất khả chiến bại !

Bình thường thì Khổng Hạo Văn là người mờ nhạt, nhưng hôm nay lại trở thành người nổi bật nhất nhà.

Dịch: Harem King

Chương 36. Tự chui đầu vào lưới

Chương 36: Tự chui đầu vào lưới

Thanh minh lát phát mưa phùn.....

Mặc dù đời này Lục Du(+) chưa từng tới Đông Bắc. Hơn nữa thời tiết cũng dựa theo vùng Trung Nguyên để viết thành thơ. Nhưng mà lần này bọn hắn nói đúng.

(*Lục Du: một vị quan, nhà thơ thời Nam Tống - Trung Quốc)

Hôm nay là Thanh Minh, hơn nữa đã bắt đầu mưa từ buổi sáng.

Nếu như ở thành phố, hôm tao mộ mà mưa thì không thể nghi ngờ đó là một tin xấu.

Nhưng đối với người trong thôn mà nói, chỉ cần có mưa xuân thì chính là tin tốt.

Mưa xuân quý như mỡ, mỗi một trận mưa đối với đất nông nghiệp là một điều tốt. Sáng sớm hôm nay, sau khi Cổ Dục ăn xong bữa sáng lập tức đi theo nhà ông nội Hai đến nhà thờ họ phía sau núi.

Khi đi đến đó, mẹ Cổ Dục còn video call cho hắn.

“Nhớ kỹ, khi viếng mộ mà không được đứng như trời trồng, mà phải khấn lẩm nhẩm trong miệng. Để ông bà nội phù hộ cho con tiền tài đi vào, sớm tìm được một người vợ thích hợp để thành gia lập nghiệp.”

“Mẹ! Con mới 25 tuổi đừng gấp như vậy....” Nghe thấy lời nói thầm của mẹ, Cổ Dục lúng túng đáp lại một câu. Làm thế nào giờ?

“Còn không vội! Con xem, con nhà ông Bảy nhỏ hơn con một tuổi mà đã có con học tiểu học rồi kìa .” Mà khi Cổ Dục vừa dứt lời, ông Hai từ phía sau đi lên. Nghe thấy tiếng của ông Hai, mẹ Cổ Dục đầu dây bên kia cũng nở nụ cười, sau đó cùng nói chuyện.

Kỳ thực chủ yếu là nói chuyện Cổ Dục ở lại trong thôn, làm phiền ông Hai giúp đỡ cho hấn các thứ. Mà ông Hai cũng thuận miệng đáp ứng.

Dù sao Cổ Dục đối với ông cũng không tệ, những thứ lễ vật rượu và thuốc lá kia hấn giữ lại một ít. Sáng nay khi qua nhà ông Hai, hấn đã mang chỗ còn lại qua tặng cho ông.

Ông Hai có thể không biết Cổ Dục bán cá được bao nhiêu tiền, nhưng những thứ rượu và thuốc lá này lại rất phổ biến, hiện tại lão nhìn Cổ Dục càng ngày càng vừa mắt. Đừng nói là chăm sóc, ngay cả Cổ Dục có ở lại nhà mình thì lão cũng giơ hai tay tán thành.

Nói chuyện xong, Cổ Dục cũng nhận lại điện thoại di động, nói chuyện với bố mẹ vài câu rồi cúp máy. Hấn vừa dập máy thì đằng sau đưa tới một thanh âm.

“Chú ơi!” Nghe được âm thanh phía sau, Cổ Dục liền quay đầu nhìn lại. Thấy Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang lẫn trong dòng người mà ra sức chạy về hướng của hấn .

“Chậm thôi, chậm thôi.” Nhìn dáng vẻ của hai cô bé, mặc theo chiếc áo mưa nhỏ nhắn đang chạy tới. Cổ Dục cũng dừng lại, mỉm cười rồi nói với mấy đứa.

Nghe thấy lời của Cổ Dục, hai đứa nhỏ cũng chậm lại hơn một chút. Khi cả hai chạy thật nhanh tới bên cạnh Cổ Dục, hấn

phát hiện hai cô bé mặc áo mưa còn đầu thì đầy mồ hôi. Mái tóc cả hai đều ướt hết cả, nhưng mà hai đứa vẫn vui vẻ như cũ.

“Sao chỉ có hai đứa thế này? Người nhà của mấy nhóc đâu rồi?” Nhìn hai cô bé, Cổ Dục cũng mở miệng hỏi. Chạy ở nơi đồi núi lầy lội như này thực sự quá nguy hiểm.

“Ông nội và mẹ của Phi Phi đều ở phía sau.” Nghe thấy Cổ Dục hỏi, hai đứa nhỏ cùng chỉ về một hướng. Nhìn theo tay của chúng, Cổ Dục đã thấy được ông của Cổ Tú Tú và mẹ của Lưu Phi Phi.

“Từ từ thôi, uống nước này.” Nhìn hai đứa nhỏ chạy, bộ dạng rất nóng bức, Cổ Dục lấy ra ấm nước giếng mang theo từ nhà cho hai đứa. Sau khi uống một ngụm thì hai nhóc lại bắt đầu chạy về phía trước. Trẻ con mà, tin bọn chúng sẽ đi theo các người đàn ông sao? Không có chuyện đó đâu. Mà khi nhìn thấy hai đứa, Cổ Dục cũng cười rồi theo sau ông Hai.

“Haizz. Hai đứa nhỏ này đều rất khỏe.” Nhìn Cổ Dục theo sau, lúc này ông Hai mới lấy một điều thuốc trên người ra mời lửa.

Bởi vì con trai thứ hai của ông mở một siêu thị nhỏ trên thị trấn, cũng là một người rất hiếu thảo. Cho nên hẳn không để cho bố mình hút tẩu thuốc. Cái này có ảnh hưởng rất lớn đối với cơ thể, vì thế mỗi lần về hẳn đều mang theo một cây thuốc.

Mặc dù thuốc lá không phải thứ gì tốt, chỉ vài tẹ một bao, nhưng vẫn đỡ hơn hút thuốc lá tẩu.

“Là như thế nào ạ?” Nghe thấy ông Hai nói về hai đứa nhỏ này, Cổ Dục cũng tò mò hỏi.

“Bố của Lưu Phi Phi thực ra không phải người thôn ta. Mẹ của cô bé tên là Lý Vân Vân, là người thôn bên cạnh. Cái cô Lý Vân Vân này chắc hẳn cháu cũng đã từng gặp qua. Mặc dù bề ngoài rất xinh đẹp, nhưng có câu chuyện cũ gọi là hồng

nhân họa thủy. Cô gái này đã gả đi ba lần, hai lần trước còn chưa qua cửa thì chồng đã chết. Cho nên người trong thôn một mực nói cô ấy có tướng sát chồng. Về sau khi gả đi lần thứ ba, cũng chính là bố của Lưu Phi Phi này. Lưu Phi Phi chính là con riêng của hắn. Mặc dù bố của Lưu Phi Phi cũng là kết hôn lần thứ hai, nhưng mà người trong nhà khi nghe hắn nói muốn cưới Lý Vân Vân thì đều không đồng ý. Cho nên hắn mới rời khỏi thôn quê mà mua một mảnh đất ở đây để chuẩn bị sinh sống với chúng ta. Cuối cùng, ai mà biết được đã xảy ra chuyện gì, ba năm trước hắn xảy ra cái chết ngoài ý muốn. Cho nên bình thường người trong thôn ai cũng sợ mà tránh xa cô Lý Vân Vân này.....”

Nghe được ông Hai nói chuyện xưa liên quan tới Lưu Phi Phi và mẹ cô bé, Cổ Dục không khỏi nhếch miệng. Được lắm! Cái cô Lý Vân Vân này đúng là quá xui xẻo. Nhất là ở nông thôn, nơi một cái lưỡi có thể đê chết người này mà cô vẫn có thể tiếp tục kiên trì được. Thật là một người con gái kiên cường.

“Mà bố mẹ của Cổ Tú Tú kia cũng không phải là người. Bố mẹ cô bé cùng đi làm bên ngoài, cuối cùng thì bố thích một cô gái ở nơi làm việc. Hơn nữa còn sinh con, mà đứa con đó được sinh ra cũng không biết có phải của hắn hay không nữa. Vì lẽ đó, nên phải ly hôn với mẹ của cô bé. Mà mẹ của cô bé trong cơn tức giận cũng đi theo một người giàu có vào phương Nam, bỏ lại Tú Tú cho Quốc Khánh chăm sóc. May là ông ấy là một người thợ mộc lành nghề, trong 10 dặm xung quanh đây đều rất có tiếng. Cho nên nuôi một đứa trẻ cũng không thành vấn đề, nhưng dù sao sức lực cũng có hạn. Haizzzz, Quốc Khánh tuổi cũng đã không nhỏ, không biết là có thể sống thêm được mấy năm. Nếu ông ấy mất đi, không biết đứa trẻ Tú Tú này phải làm sao.”

Mà nghe được chuyện cũ của Cổ Tú Tú qua lời kể của ông Hai, Cổ Dục cũng thở dài một tiếng. Được lắm, hẳn tin rằng mình là nhân vật nam chính. Bởi vì bên cạnh hẳn dường như hiện lên đầy những hoàn cảnh bất hạnh, nhưng nhìn mấy cô bé với khuôn mặt và nụ cười thuần khiết, Cổ Dục nở một nụ cười.

“Nhân lúc dạo này không có việc gì, nếu có thể giúp đỡ mấy nhóc được chút nào thì hay chút đó.” Nhìn hai đứa bé chạy như điên, Cổ Dục lắc đầu.

“Này, Tiểu Dục! Cậu cũng tới nữa à. Trong nhà cậu đã sắp xếp xong xuôi rồi sao? Tôi không phải đã nói với cậu cái tên Cổ Nhạc Thành kia.....” Đang lúc Cổ Dục thương cảm cho hoàn cảnh bất hạnh của hai đứa bé, đột nhiên một người đi tới cạnh Cổ Dục, nói nhỏ với hắn. Nhìn thấy Cổ Dục không chút nào bận tâm về tình hình bên trong nhà của mình, hắn có chút lo lắng nói. Không nói thứ gì khác, chỉ riêng đồ điện gia dụng trong nhà Cổ Dục thì cũng có thể bán được một số tiền lớn .

“Yên tâm đi anh Tấn. Tôi đã sắp xếp xong xuôi rồi.” Nhìn thấy dáng vẻ Cổ Tấn thì xem ra chuyện này không giống giả vờ. Cổ Dục cười cười, nếu như Cổ Nhạc Thành kia là người thật thà thì khả năng sẽ không có chuyện này xảy ra. Còn nếu như hắn thực sự dám đi vào nhà hắn, vậy thì có thể xác định.....

Mà lúc này Cổ Dục cũng không biết, cái tên Cổ Nhạc Thành mà hắn đang nói tới thực ra đã nhảy qua cổng nhà hắn. Nhưng lúc này hắn đang ngồi trên tường, có chút thắc mắc. Bởi vì..... chó đâu rồi?

Hắn nhìn thấy tận mắt Cổ Dục xích Vua Núi ở cửa ra vào. Nhưng bây giờ ở trong sân chính cũng không có gì cả.....

Dịch: Harem King

Chương 37. Thế nào gọi là tàn nhẫn

Chương 37: Thế nào gọi là tàn nhẫn

“Chó đâu rồi?” Nhìn khắp nơi mấy vòng, Cổ Nhạc Thành vẫn không tìm thấy Vua Núi.

“Chẳng lẽ tên này mang theo chó đi ra sau núi? Hắc hắc, vậy thì đơn giản rồi.” Cười mò ám một cái, Cổ Nhạc Thành lặng lẽ vượt qua bức tường rồi rơi vào trong sân. Khi vừa chạm đất một cái, lập tức khiến cho chân hắn đau nhức.

Phải biết rằng, tường nhà Cổ Dục cao hai mét rưỡi. Hơn nữa, bên dưới chính là trảng xi măng, bởi vì sau này hắn còn định mua xe. Từ trên cao rơi xuống như vậy, khiến cơ thể Cổ Nhạc Thành đau đớn, có chút không chịu nổi.

“Mẹ nó, cứng thật.” Sau khi nhảy xuống và xoa xoa đầu gối của mình, Cổ Nhạc Thành lẩm bẩm một câu. Tiếp theo hắn cong lưng đi như con mèo lặng lẽ tiến vào nhà Cổ Dục. Nhưng hắn không biết được, ở bên trong một góc trú mưa. Một cái bóng đen cũng đi theo hắn vào nhà Cổ Dục

Vua Núi vậy mà rất thông minh, còn được nước giếng thức tỉnh trí khôn, nó đâu có ngu mà cứ ở ngoài sân dầm mưa. Huống chi trước khi đi ra ngoài thì Cổ Dục đã tháo xích cho nó, chỉ có Cổ Nhạc Thành là không biết thôi.....

Mà lúc này Cổ Dục cũng đã đi tới nhà thờ Tổ phía sau núi.

Cổ Dục vừa tới liền phát hiện ra, hôm nay nhà thờ Tổ thật sự có không ít người.

Dù sao, cúng bái tổ tiên ở nông thôn là một sự kiện tương đối lớn. Phàm là người trong thôn, từ già trẻ lớn bé đều tới cả. Ngay cả người luôn sống một mình ở phía ngoài như Cổ Kiến Quân cũng tới.

Thấy Cổ Kiến Quân, Cổ Dục chủ động đến và trò chuyện với hắn. Đương nhiên cũng nói một chút về chuyện đã thuận phục Vua Núi. Đối với tin tức này, Cổ Kiến Quân cảm thấy rất khiếp sợ. Hắn ngỏ ý lát nữa xuống núi, muốn theo Cổ Dục đến nhà xem nó một chút.

“Chú ơi, chú ơi!” Đang lúc Cổ Dục và Cổ Kiến Quân nói chuyện trên trời dưới đất, lúc này Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi chạy tới. Mà đi theo hai cô bé còn có hai thằng nhóc. Hai thằng nhóc này Cổ Dục cũng đã gặp, nhưng chưa từng nói chuyện. Dường như hai thằng bé này là con của người con trai lớn và người con trai thứ hai nhà ông trưởng thôn.

“Chào mấy nhóc. Đây là bạn học của mấy đứa à?” Cổ Dục vốn rất thích hai tiểu loli Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi này. Cổ Tú Tú thì tinh nghịch, Lưu Phi Phi mặc dù hướng nội nhưng rất hiểu chuyện. Nhưng so với hai cô bé, hai thằng cu con có vẻ hơi chút sợ hãi. Nhìn thấy Cổ Dục cúi đầu xuống nói chuyện, cả hai đều vô thức lùi về sau, có chút khiếp đảm nhìn Cổ Dục.

Thực ra, ánh mắt như vậy Cổ Dục gặp rất nhiều, đó là loại ánh mắt hiếu kỳ. Cũng không biết có phải vì Cổ Dục là người thành phố, hay là do không thu được sự đồng ý của bọn nó. Mặc kệ là vì cái gì, thì hai thằng nhóc này có vẻ rất sợ hắn.

“Đây là Cổ Vận, còn đây là Cổ Dũng. Cả hai đều là bạn học của bọn cháu.” Nhìn Cổ Dục, Cổ Tú Tú tươi cười nói. Nhưng sau khi vừa giới thiệu xong hai thằng bé, cô bé liền giơ tay lên vẫy gọi: “Chị Nhân Nhân! chị Nhân Nhân! Ở đây nè!”

Cổ Dục nhìn theo hướng cô bé vẫy tay thì nhìn thấy được một cô gái đang đi tới. Cô gái này không phải quá cao, khoảng

chừng 1m63. Nhưng cách ăn mặc cũng rất... Xã hội? Được rồi! Nói như vậy đúng là không tốt cho lắm. Nhưng trên phim truyền hình thường có những cô gái trẻ cũng ăn mặc như vậy.

Cô gái này nhìn độ tuổi cũng không lớn, thế nhưng lại nhuộm vàng cả đầu. Gương mặt trái xoan, dáng vẻ trông rất xinh đẹp, nhưng trên mặt lại trang điểm rất đậm. Hiện tại là tháng 4 ở Đông Bắc chứ không phải tháng tư ở Phương Nam, lại còn có mưa nữa, nhiệt độ cũng chỉ khoảng mười mấy độ.

Vậy mà cô gái này, nửa thân trên mặc một chiếc áo ngắn bó sát người, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác Jean ngắn. Bên dưới mặc một chiếc váy da màu đen ngắn cùng quần tất, dưới chân đi một đôi giày nhỏ nhắn. Nếu như trong trung tâm thương mại ở thành phố, thì không chừng Cổ Dục còn có thể thấy nhiều. Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, trang phục như vậy rõ ràng không thích hợp. Mà nghe được tiếng gọi của Cổ Tú Tú, cô gái này cũng mỉm cười rồi đi tới.

“Tú Tú, Phi Phi, còn cả tiểu Vận, tiểu Dũng đó hả. Mấy đứa bây giờ được nghỉ định kỳ rồi à!”

“Đúng vậy! Chị Nhân Nhân. À đúng rồi! Để em giới thiệu cho chị một người. Đây là chú! Chú ơi, đây là chị Nhân Nhân...” Sau khi cùng chào hỏi cô gái này một tiếng, Cổ Tú Tú rất nhiệt tình giới thiệu. Tuy nhiên, lời giới thiệu này của cô bé, chẳng khác gì là không giới thiệu...

“Ặc! Để tôi giới thiệu lại một lần nữa. Tôi tên là Phùng Thư Nhân.”

“À! Tôi tên là Cổ Dục.”

“Cổ Dục chính là chú à! Chào, chào chú nhé.” Nghe Cổ Dục giới thiệu xong, cô gái này lập tức vui vẻ nói. Rõ ràng danh tiếng của Cổ Dục trong thôn được lan truyền rất rộng rãi.

Mặc dù hấn gần như không quen biết những người trong thôn, nhưng mọi người đều đã nghe nói đến hấn.

“Chú... Chú à? Được rồi, vậy cũng được.” Nghe được Phùng Thư Nhân xưng hô với mình như vậy, Cổ Dục há hốc mồm. Tiếp theo đành cười khỏ rồi gật đầu một cái xem như chào hỏi.

Thân phận ở trong thôn của hấn rất cao.

Phải biết rằng, tốc độ kết hôn và sinh con ở đây không thể đem so sánh với trong thành thị.

Ví dụ như ông nội Cổ Dục và ông nội Hai, thực ra chỉ hơn kém nhau 2 tuổi. Ông nội Cổ Dục thì lớn hơn một chút, nhưng mà bố của Cổ Dục lại thua con trai cả của ông Hai tầm 4 tuổi.

Người đồng lứa trước đã như vậy, thì huống chi là đến đời Cổ Dục. Lúc cha của Cổ Dục sinh ra hấn thì đã 26 tuổi. Nếu như cha của Cổ Dục ở trong thôn, thì tuổi này lẽ ra con cái đều phải 6 – 7 tuổi. Cho nên người cùng lứa với Cổ Dục ở trong thôn đều cũng hơn 30 tuổi, thậm chí là 40 cũng có.

Giống như Cổ Tấn, hấn năm nay 32 tuổi, lớn hơn 7 tuổi so với Cổ Dục. Nhưng hấn lại cùng lứa với Cổ Dục, mà con của hấn đều đã 11 tuổi rồi. Về phần cô gái đáng vẻ trông khoảng 16, 17 tuổi này, gọi hấn là chú thì cũng không có gì sai.....

“Tất cả các chủ hộ cùng tiến vào nhà Tổ.” Đang lúc Cổ Dục còn bối rối về thân phận của mình, thì trưởng thôn Cổ Kiến Quốc đứng ở cửa ra vào của nhà thờ cũng gân cổ hô to.

Nghe thấy lời của Cổ Kiến Quốc, Cổ Dục cũng chào mấy người này một tiếng. Sau đó hấn cùng với ông nội Hai tiến vào nhà thờ. Hiện tại bố của hấn không có ở đây, vậy thì hấn chính là trưởng họ của chi này. Sau khi đi vào nhà thờ, hấn đều thực hiện tất cả trình tự như dâng hương, dâng lễ, lạy tạ. Tiếp đó,

mọi người lại đi tới một khu vườn nhỏ, bên trong đã chuẩn bị sẵn một chỗ đất trống để đốt vàng mã.

Hoạt động với quy mô lớn như vậy, Cổ Dục vẫn là lần đầu tiên được tham dự. Không thể không nói, hấn cảm giác nghi lễ đúng là rất trang trọng.

Bận rộn đến tầm 11 giờ trưa, theo lệnh của trưởng thôn Cổ Kiến Quốc. Lập tức có 12 tiếng pháo mừng vang lên, tiếp đó toàn thôn từ già trẻ lớn bé cùng đi xuống núi rất trật tự.

Con đường xuống núi đi vào thôn, đều phải đi ngang qua nhà của Cổ Dục ở gần đó. Người duy nhất không cần đi ngang qua đây chính là Cổ Kiến Quân. Nhưng bởi vì hấn muốn đi thăm Vua Núi được Cổ Dục chăm sóc, cho nên hấn cũng đi cùng với đám đông. Mà khi mọi người đi tới trước cửa nhà Cổ Dục, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết từ bên trong nhà Cổ Dục phát ra.

Tiếp theo, không đợi đám người phản ứng lại, cổng nhà Cổ Dục bị mở ra từ bên trong. Sau đó Cổ Nhạc Thành, kẻ đã sắp bị cắn thành bầu máu, từ bên trong bò ra.

(bầu máu: từ ngữ thường dùng của dân mạng TQ. Từ này được dùng để mô tả một người bị chảy máu nhiều đến nhuộm đỏ cơ thể)

Dịch: Harem King

Chương 38. Suy nghĩ mù quáng

Chương 38: Suy nghĩ mù quáng

“Cứu mạng, cứu mạng với!” Cổ Nhạc Thành bò ra từ bên trong nhà Cổ Dục, khi nhìn thấy mấy người trong thôn đi tới, hắn liền kêu gào thảm thiết.

Nhưng mà Vua Núi ở phía sau chẳng thèm để ý đến hắn, trực tiếp cắn lấy chân của hắn, như muốn kéo hắn vào bên trong cánh cửa. Không cần phải nói thì Cổ Dục cũng biết, chắc chắn tên này muốn trộm đồ của mình. Mặc dù trong lòng muốn để Vua Núi cắn chết cái thằng chó này, nhưng Cổ Dục cũng biết không thể ở trước mặt mọi người làm như vậy, thế là hắn lớn tiếng gọi.

“Vua Núi.”

Nghe được tiếng quát của Cổ Dục, Vua Núi giật mình một chút. Sau đó thông minh nhả ra rồi khôn khéo đi tới bên cạnh rồi ngồi xuống. Cổ Kiến Quân trông thấy cảnh này thì tặc lưỡi, lấy làm kì lạ. Hắn không nghĩ Vua Núi như vậy mà bị Cổ Dục thu phục được. Thật đúng là ngoài ý muốn mà.

“Con của tôi!” Mà lúc này, mẹ của Cổ Nhạc Thành từ trong đám người đi chậm lại, kêu lên một tiếng bi thương rồi nhào tới bên cạnh Cổ Nhạc Thành.

Lúc này đám người Cổ Dục mới nhớ ra còn có một tên đang bị thương, nên bước chân nhanh hơn chạy tới. Trong đó cũng có cả bác sĩ của một phòng khám nhỏ trong thôn, cũng lập tức chạy theo.

Chủ nhà như Cổ Dục đương nhiên cũng đi theo. Nhưng hắn chỉ liếc nhìn Cổ Nhạc Thành một cái, rồi sau đó đi vào trong nhà.

Khi nhìn thấy Cổ Nhạc Thành, kỹ năng bậc thầy sinh tồn để cho hắn biết, mặc dù cái tên này trông thể thảm là vậy nhưng những vết thương chưa tới mức chí mạng.

Phần lớn vết thương của hắn là do bị Vua Núi cắn và cào mà thành.

Hơn nữa Vua Núi cũng rất thông minh, nó cố ý tạo ra những vết thương ở nơi không nguy hiểm. Ví dụ như cánh tay, trên đùi hoặc trên hông chẳng hạn. Đó cũng chỉ là trầy xước ngoài da, không nguy hiểm gì đến tính mạng. Nhưng như vậy cũng đã đủ đau đớn.

Vào đến bên trong nhà, đầu tiên Cổ Dục đi kiểm tra các đồ vật bên trong một lượt. Hắn phát hiện bình sứ Thanh Hoa mình giấu không bị làm sao. Tuy nhiên, chỗ bể cá lại có rất nhiều nước, có vẻ mục tiêu của tên này là cá. Thấy được cái này, hắn không khỏi cười một tiếng. Nếu như là những cái khác thì còn có thể phiền phức, nhưng nếu mà cá thôi thì cũng chỉ trách hắn xui xẻo.

“Cổ Dục, mày thả chó hành hung tao. Mau đưa tiền bồi thường, không thì tao sẽ báo cảnh sát bắt mày!” Nhìn Cổ Dục một lần nữa từ trong nhà đi ra. Cổ Nhạc Thành lúc này vẫn đang nằm dưới đất, chỉ tay vào Cổ Dục hung dữ quát. Nghe được lời của hắn, không ít người trong thôn ở bên cạnh tỏ ra khinh bỉ. Nhưng đa phần là đứng xem mà không nói gì.

Dù sao đối với đa số bọn họ, Cổ Dục mặc dù là họ hàng với bọn họ trên danh nghĩa, nhưng mà hai bên đều không quen. Hơn nữa, nếu đứng ra bảo vệ cho Cổ Nhạc Thành, nhờ đâu bị hắn ghi thù thì sao? Mặc dù việc này không đúng, nhưng bọn họ đúng là có chút bối rối.

Nhưng mà vẫn có mấy người có quan hệ không tệ với Cổ Dục, cảm tức nhìn Cổ Nhạc Thành. Trong đó, chú Ba là người đầu tiên đứng ra mắng chửi Cổ Nhạc Thành.

“Cổ Nhạc Thành! Mày thật không có mặt mũi nữa rồi. Rõ ràng mày vào nhà Cổ Dục trộm cắp. Kết quả lại bị chó cắn, mày không thấy xấu hổ hay sao mà còn nói những lời như thế!”

“Tôi trộm cái gì! Ông đừng có mà nói bừa, ông có bằng chứng không!” Nghe thấy lời nói của chú Ba Cổ Dục, Cổ Nhạc Thành cứng cổ đáp lại. Sau đó khó chịu ra mặt rồi lớn tiếng nói.

“Nhiều người chúng tao đều tận mắt thấy mày mở cửa từ bên trong đi ra, mày còn狡 hoạt cái gì nữa!” Cổ Tấn lúc này cũng đứng ra, chỉ vào Cổ Nhạc Thành mà mắng.

“Lêu lêu lêu, đồ không biết xấu hổ.” Mà bên này Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi cũng đứng dậy, hướng về phía Cổ Nhạc Thành thè lưỡi trêu chọc.

“Các người đừng có vu khống. Mẹ! Mau gọi cảnh sát!” Nhìn nhiều người đứng ra chỉ trích mình như vậy, Cổ Nhạc Thành đỏ ngầu hai mắt. Hắn lớn tiếng nói với người mẹ ở bên cạnh.

Mà mẹ hắn nghe xong cũng không nhin được mà rút điện thoại ra. Đang lúc bà ta do dự rằng có nên báo cảnh sát hay không.

“Khục, không cần mày phải báo, tao báo hộ cho mày. Mày ở trong thành phố, hắn là cũng biết mấy thứ kia gọi là gì mà.” Mà lúc này, Cổ Dục đứng bên cạnh đột nhiên nở nụ cười. Sau đó hắn lấy ra điện thoại rồi cùng lúc ấn gọi cảnh sát. Hắn cũng nở một nụ cười với Cổ Nhạc Thành, chỉ chỉ vào camera trước cửa nhà hắn.

Nói thật, ở nông thôn trong nhà không ai trang bị thứ này cả, nhưng mà đồ trong nhà Cổ Dục dù gì cũng rất đáng tiền. Cho nên sau khi bán cá cho Hứa Cẩm, hắn còn cố ý mua mấy cái camera. Hắn lắp đặt từng khu vực trong nhà như cửa chính, sân trước, phòng để bể cá và đối diện giếng nước ở sân sau. Mà cái camera này là đồ khoa học kỹ thuật cao, không cần phải bật tắt thủ công mà chỉ cần có WIFI là được. Vài ngày trước, nhà hắn đã cho nối mạng, cho nên chỉ cần kết nối vào điện thoại là được .

Bình thường thì khi Cổ Dục ở nhà hắn sẽ không mở ra xem làm gì. Nhưng hôm nay hắn vắng nhà, đương nhiên sẽ mở lên. Đây chính là thứ mà hắn cũng trông cậy vào.

Khi Cổ Nhạc thành thấy được camera, sắc mặt của hắn trắng bệch. Hắn biết hành động của mình nói đều đã bị quay lại, nhưng mà bây giờ không có bằng chứng thì hắn cũng không thừa nhận.

“Đúng! Là tao đi vào trong nhà mày. Nhưng chó nhà mày cắn tao, nhiều lần thì tao chỉ bị xem là đột nhập gia cư bất hợp pháp. Thế nhưng, chó nhà mày thả ra hành hung tao là thật. Bây giờ bồi thường tiền thuốc men thì tao bỏ qua việc này. Bằng không khi cảnh sát tới, chó nhà mày cũng không giữ được!” Chớp mắt, Cổ Nhạc Thành cũng gào lên với Cổ Dục. Hắn biết rõ bên kia cảnh sát cũng sẽ cân nhắc hình phạt tiêu chuẩn, cho nên hắn không sợ.

“Đúng! Bồi thường đi, không thì lôi chó nhà mày ra đánh! Mày còn phải bồi thường tiền!” Nghe thấy con mình nói như vậy, mẹ của Cổ Nhạc Thành cũng phản ứng lại, quát Cổ Dục.

Bà bây giờ coi như không hề quan tâm những chuyện khác, con trai bị cản trở thành hình dạng này. Làm gì mà còn để ý đến chuyện mất mặt hay không mất mặt, kiểu gì thì bà cũng phải để cho Cổ Dục tồn chút huyết mới được.

“Hắc, không tệ! Còn biết cả pháp luật, nhưng mà mày cũng không biết rằng tội trộm cắp không thành cùng trộm cắp cũng là một dạng phạm tội sao. Hơn nữa, còn phải dựa vào giá trị đồ vật mà mày lấy. Dì à! không thể không nói con trai của dì rất tinh mắt, không hổ là người làm việc ở thành phố. Còn biết cả cá Huyết Long cơ đấy!” Nhìn mẹ con hai người đang tẩy rửa lau máu, Cổ Dục đứng thẳng người, sự khinh bỉ trên mặt càng hiện rõ. Đúng vậy, tên này vừa nãy muốn trộm cá Huyết Long của Cổ Dục.

Nói đến điều này, đây cũng là một sự trùng hợp. Sau khi tên Cổ Nhạc Thành này trèo tường vào nhà Cổ Dục, hấn chủ yếu là vì tìm đường hầm bí mật. Kết quả là tìm nửa ngày, ngay cả cái rầm của mật đạo cũng không tìm được. Cho dù là có đi xuống giếng cũng sẽ không tìm được đường hầm bí mật nào cả. Hơn nữa, cái giếng bí mật này cũng chỉ có Cổ Dục là người có thể dùng được mà thôi.

Hắn đi một vòng mà không tìm được, đoán rằng đám người Cổ Dục sắp trở về. Thế là trong lòng có chút động tâm, kẻ trộm không thể ra về trắng tay. Nếu như thứ muốn tìm không thấy được, vậy thì cũng phải mang một vài thứ gì đó đi mới được. Thế là hấn liền nhìn trúng cá Huyết Long nhà Cổ Dục.

Thứ này trước đó hấn đã từng thấy qua, khi đi cùng đại ca của hấn tới nhà một ông chủ làm khách. Nhà ông chủ kia cũng có một con cá Huyết Long như vậy, giá cả hơn mấy chục ngàn. Ở đây Cổ Dục có bốn con, hấn nhắm tính cũng thấy đáng giá mấy trăm ngàn. Thế là hấn liền nảy sinh ý đồ xấu.

Dịch: Harem King

Chương 39. Chấn động

Chương 39: Chấn động

Suy nghĩ của Cổ Nhạc Thành cũng không tệ. Nhưng mà hần đã đánh giá quá thấp sức mạnh của Vua Núi.

Ngay lúc hần cắt cá Huyết Long vào túi và chuẩn bị mang đi thì Vua Núi vốn núp kỹ từ một chỗ bí mật, đột nhiên nhào tới một cách hung hãn rồi bắt đầu cắn xé hần. Vua Núi cắn cho hần thương tích khắp cả người, chạy từ tầng hai xuống tầng một, nhưng hần vẫn không thoát khỏi hàm răng sắc nhọn của Vua Núi. Thật vất vả mới mở được cửa thì nhìn thấy đám người Cổ Dục, còn chuyện phía sau thì đều biết rồi.

“Không phải chỉ là chết vài con cá thôi sao? Bao nhiêu tiền để chúng tôi đền. Nhưng việc con trai tôi bị thương thì cậu không thoát được đâu!” Nghe thấy lời của Cổ Dục, lúc này mẹ Cổ Nhạc Thành trong lòng liền có quyết định, chỉ vào Cổ Dục kêu lên. Mà nghe được lời nói của bà như vậy, Cổ Dục cũng cười rất vui vẻ.

“Mấy con cá chết sao? Chắc chắc, tôi biết mẹ của mày có thể chưa từng nghe nói. Nhưng thôi không sao, để tôi phổ cập khoa học cho mấy người một chút. Bốn con cá mà mày muốn trộm kia chính là cá Huyết Long Đỏ Ót cực phẩm. Hôm qua tôi vừa bán đi hai con, mỗi con 650 ngàn tệ, hai con là 1 triệu 3 trăm ngàn. Tôi vẫn còn hợp đồng ở đây, bốn con cá bị trộm kia có tổng trị giá là 2 triệu 600 ngàn tệ. Theo như tôi được biết, quốc gia quy định từ 500 ngàn tệ trở lên được tính vào tội phạm trộm cắp chuyên nghiệp, phạt tù từ 15 năm trở lên. Coi

như mây phạm tội không thành, đoán chừng cũng phải xử tù khoảng 12, 13 năm.”

“Hít.....” Nghe thấy mấy lời hời hợt của Cổ Dục, mấy người thôn dân vốn dĩ vây xung quanh không khỏi hít vào một hơi lạnh. Bốn con cá, 2 triệu 600 ngàn tệ?

Hơn nữa, trông cái bộ dạng bình tĩnh kia của Cổ Dục không giống như chém gió. Chẳng lẽ, đây là sự thật sao? Nghĩ tới đây, bọn họ không khỏi hốt hoảng nhìn về phía Cổ Dục. Chẳng trách tại sao tên này lại không đi làm trên thành phố mà về đây. Thì ra hần căn bản không quan tâm tới tiền. Nuôi bốn con cá đáng giá mấy triệu. Trời ạ..... Sắp điên rồi sao?

Mặc dù, mẹ Cổ Nhạc Thành không biết cá huyết long đỏ ớt là thứ gì. Nhưng khi nhìn dáng vẻ mấy người dân trong thôn bên cạnh, còn cả khuôn mặt hoảng sợ của con trai mình thì mẹ của Cổ Nhạc Thành không khỏi bồn chồn trong lòng. Nếu quả thật con trai của bà bị bắt đi tù mười mấy năm, vậy thì coi như đời này xong.

Nghĩ tới điều này, bà không khỏi quay đầu nhìn về phía Cổ Dục, trên mặt cố nặn ra nụ cười.

“Dì nói này tiểu Dục, vừa rồi dì cũng là bị mỡ heo làm tâm trí mê muội. Tất cả mọi người đều là người đồng hương, nếu như cháu không có gì thiệt hại thì chúng ta coi như chưa có chuyện gì đi.....”

“Không được! Vừa rồi mấy người muốn báo cảnh sát còn gì. Huống hồ tôi cũng đã báo xong rồi.” Hoàn toàn không cho mẹ của Cổ Nhạc Thành bất kỳ cơ hội nào, Cổ Dục trực tiếp mở miệng nói.

“Thôn trưởng, ngài xem.....” Nhìn bộ dạng công tư phân minh của Cổ Dục, lúc này mẹ của Cổ Nhạc Thành không khỏi nhìn về phía trưởng thôn. Bây giờ, người có tiếng nói lớn nhất

ở đây cũng chỉ có trường thôn Cổ Kiến Quốc, nhưng Cổ Kiến Quốc cũng lắt đầu.

“Bà Bát à! Con của bà đi cải tạo, không chừng cái này đã là chuyện xấu.” Nghe trưởng thôn nói vậy, mẹ Cổ Nhạc Thành không khỏi ngời phịch xuống đất. Bà bây giờ có thể bỏ qua, có thể xem như không có chuyện gì. Nhưng bà biết, nếu như không thay đổi được thái độ của Cổ Dục và trưởng thôn, thì dù cho bà có làm cái gì đi chăng nữa, con trai của bà vẫn sẽ đi tù. Nghĩ tới đây, bà vô cùng sợ hãi.

“Bà con làng xóm không biết, tên Cổ Dục này chắc chắn lợi dụng thôn của chúng ta để làm chuyện xấu. Mặc kệ chuyện cá Huyết Long kia, tôi nghe nói mấy ngày trước hấn bán một lượng lớn hải sản được 500 - 600 ngàn tệ. Chúng ta ở đây thì lấy đâu ra hải sản cơ chứ, chắc chắn là hấn buôn lậu từ Nga về. Số tiền này vốn dĩ là do người trong thôn chúng ta kiếm được, kết quả là hấn từ đâu đến nơi này kiếm lợi. Hôm nay tôi chỉ vì muốn giúp mấy người điều tra con đường này thôi. Các vị, hãy tỉnh táo lại đi!”

Nhìn thấy bản thân dường như không thể thoát khỏi việc bị bắt giam, Cổ Nhạc Thành cũng lớn tiếng kêu lên.

Mà khi nghe lời hấn nói, không ít người trong thôn lại có ánh mắt khác nhìn về phía Cổ Dục.

Bán hải sản? Bán cá Huyết Long? Khá lắm! Tên Cổ Dục này không biết là có bao nhiêu tiền.

Mà khi Cổ Dục nghe hấn nói xong thì cũng không khỏi vui vẻ. Buôn lậu hải sản từ Nga sao? Thật tệ khi bọn họ có thể tưởng tượng ra điều này. Nhưng mà Cổ Dục sẽ không đứng ra giải thích gì cả. Dù sao thì hải sản của hấn đúng là không rõ nguồn gốc, tuy nhiên cũng không có ai có thể tìm tòi nghiên cứu gì được.

“IQ của mày..... Rất lợi hại đó. Vậy mà nghĩ được ra tôi buôn lậu từ Nga về. Vậy mày có biết, nơi này cách bờ biển Nga phải hơn 600 km không. Đừng nói là buôn lậu, ngay cả dùng xe bồn chở tới đây cũng không thể đảm bảo được những thứ kia còn sống. Không thể không nói, trí tưởng tượng của mày cũng không tệ đâu. Như vậy đi, lát nữa cảnh sát tới thì mày thử trình bày thử xem cảnh sát có tin không.” Nhìn bộ dạng của Cổ Nhạc Thành, Cổ Dục nở nụ cười.

Mà nghe được lời Cổ Dục, lòng mày Cổ Nhạc Thành nhú một cái. Chẳng lẽ hắn đã đoán sai?

Nhưng hắn ở đây đã quan sát rất lâu, cũng không thấy có người ra người vào. Chuyện gì đã xảy ra chứ?

Hắn nghi ngờ và không hiểu nổi. Mà ánh mắt của người trong thôn khi nhìn về phía Cổ Dục cũng dần dần thay đổi. Thật sự nhìn không ra được, tên Cổ Dục này là một người có tiền nha?

Trong lúc hắn đang nghi ngờ không hiểu và người dân cũng hết sức tò mò, thì cảnh sát ở trên thị trấn cũng tới. Sau khi tường trình rõ ràng sự việc thì bọn họ cũng biết việc này không nhỏ, cho nên đã quay lại một phần video Cổ Dục và những người đồng ý làm nhân chứng làm bằng chứng.

Sau đó bọn họ dẫn Cổ Nhạc Thành rời đi. Bằng chứng nhiều như núi, đến nỗi việc bắt Vua Núi, từ đầu đến cuối bọn họ cũng không đề cập tới.

Nếu như là chó làm bị thương người khác thì khẳng định là chủ chó phải chịu trách nhiệm. Nhưng nếu như là kẻ trộm vào nhà bị chó cắn, thì đó là trách nhiệm của kẻ trộm. Muốn kiện cũng khó thắng được, bởi vì luật pháp có quy định rõ ràng bằng văn bản. Nếu như bị cắn quá nặng thì có lẽ sẽ bị xử phạt nhẹ, nhưng vấn đề ở đây là Vua Núi rất thông minh. Đừng thấy máu me be bét mà lầm, thực ra đó chỉ là vết thương ngoài

da. Nếu hấn đi giám định thì ngay cả tổn thương mức độ nhẹ nhất cũng không tới. Cho nên cảnh sát căn bản cũng không đề cập tới vấn đề của Vua Núi.

Cổ Nhạc Thành được dẫn đi theo xe cảnh sát, người trong thôn cũng giải tán. Nhưng thái độ của bọn họ đối với Cổ Dục bây giờ so với lúc trước không còn giống nhau.

Nếu như lúc trước bọn họ cảm giác Cổ Dục là một tên phá gia chi tử, là một tên thất nghiệp ở trên thành phố trở về. Cho nên phải về trong thôn để được uốn nắn lại, nhưng bây giờ theo bọn họ thấy thì Cổ Dục là một chàng thanh niên tốt.

Tiền thật sự là một thứ tốt! Nó có thể thay đổi ấn tượng vốn có của con người. Một khi thứ này lộ ra, nó có thể khiến người ta xem nhẹ mọi thứ.

Cổ Dục quay về nhà, hấn còn phải chuẩn bị cơm chưa, nhưng dì Hai, thím Ba của hấn thì bị tổ đội bà tám trong thôn kéo lại. Bọn họ nhỏ giọng hỏi thăm xem Cổ Dục có kết hôn không, muốn đổi tượng như thế nào... rõ ràng là đã nhìn trúng tiềm lực của Cổ Dục.

Nhất là thím Ba mở ao cá, bà đã từng có ý định giới thiệu đối tượng cho Cổ Dục, lúc này hai mắt bà càng sáng lên. Bà thím nghĩ, nếu như mình giới thiệu được một người cho Cổ Dục thì hấn sẽ nghĩ tốt với mình. Hấn sẽ đem biện pháp nuôi cá kia dạy cho bà, như vậy thì không phải phát tài rồi sao?

Bà thím này đâu biết cá Huyết Long Đỏ Ớt là cái gì. Thím ta coi nó giống như nuôi cá Chép, cá Trắm Cỏ, cá Diếc đều như nhau. Chỉ cần có nước và thức ăn là có thể sống. Không thể không nói, bà thím này thực sự rất ngây thơ.

Dịch: Harem King_SkyShip

Chương 40. Cây ăn quả

Chương 40: Cây ăn quả

Mưa nhỏ dầm dề suốt cả ngày, coi như ngày thứ hai hôm sau cũng không tạnh. Mặc dù không mưa nhưng vẫn có sương mù .

Sáng sớm hôm sau, khi Cổ Dục thức dậy đã phát hiện những mầm nhỏ ở vườn rau phía sau nhà hắn đã phát triển to lớn một khoảng.

Mặc dù nước giếng rất hữu dụng, nhưng hiệu quả từ thời tiết cũng không ít.

Đi xuống lầu, hắn làm bắt đầu làm điềm tâm. Bữa sáng hôm nay chính là bánh trứng gà, sau khi trộn đều hỗn hợp bột mì và trứng theo một tỉ lệ nhất định, hắn bỏ vào trong nồi.

Thực ra bánh này ngon nhất khi có hành lá xắt nhỏ. Nhưng Cổ Dục không bỏ vào, vì hắn không thích ăn hành.

Mà hành kia cũng chỉ là một loại gia vị, thêm vào cho đỡ ngán. Để khắc phục việc đó, Cổ Dục đã có sốt cà chua.....

Được nha! Bánh trứng gà ăn với sốt cà chua, đúng là có chút quái dị. Nhưng mà hắn lại ăn một cách rất vui vẻ.

Mấy lát bánh trứng gà đã chuẩn bị xong. Cổ Dục ăn hai cái, còn lại đem cho Vua Núi. Sau đó hắn đi câu cá cho ngày hôm nay.

Có thể là vì hôm qua hắn không câu cá, cho nên độ may mắn của hắn hôm nay cũng không tệ.

Thứ tốt nhất đầu tiên chính là kỹ năng, đó là kỹ năng bậc thầy đông y.

“Cái này cũng không tệ, về sau có mắc bệnh đỡ phải đi bệnh viện.” Khi Cổ Dục tiếp thu toàn bộ kiến thức xong, hắn không khỏi nở một nụ cười. Vọng vẫn vẫn thiết(+), châm cứu giác hơi, xoa bóp ấn huyệt..... Dường như trong nháy mắt Cổ Dục đều hiểu hết những thứ này.

(+)Vọng vẫn vẫn thiết: 1-Vọng: nhìn nước da bệnh nhân. 2-Vấn: nghe âm thanh. 3-Vấn: hỏi về các triệu chứng. 4-Thiết: chạm và bắt mạch)

Trừ những cái đó ra thì trong đầu Cổ Dục còn có rất nhiều kiến thức về dược liệu và các bài thuốc, đúng là thật sự rất thần kỳ.

Sau khi câu được kỹ năng bậc thầy đông y, tiếp đó Cổ Dục cũng chỉ câu được các loại hải sản cá tôm thông thường. Đại khái khoảng hơn 8 giờ, Cổ Dục thu cần bởi vì đã không còn câu được thứ gì tốt. Sau khi đem tất cả hải sản bỏ vào bể nước, đột nhiên một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Cổ Dục mở cửa ra xem, thấy Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang đứng cười tủm tỉm trước nhà. Nếu bình thường, khi nhìn thấy hai cô bé thì Cổ Dục rất hoan nghênh chúng tới chơi. Nhưng hôm nay có chút phiền phức, bởi vì hắn đã hẹn cùng chú Ba đi xem cây.

Lúc trước đã nói qua, Cổ Dục tu sửa nhà thì có xây thêm một cái tiểu đình, hắn vốn là muốn trồng một cái cây ở bên cạnh. Nhưng mấy ngày trước chú Ba vì bận rộn, hơn nữa thời tiết mấy ngày Thanh Minh cũng không thích hợp để làm ruộng, nhưng mà lại rất thích hợp để trồng cây. Thế là, mấy ngày trước hắn mới quyết định hôm nay sẽ đi trồng cây.

Vì thế Cổ Dục còn cố ý liên lạc với Cổ Tấn, hẹn hôm nay sau khi ăn sáng xong rồi sẽ đi.

“Ặc, phải làm gì đây?” Đang lúc Cổ Dục muốn dẫn hai đứa vào trong thì chú Ba đã ung dung ra khỏi nhà, Cổ Tấn cũng đã lái xe tới. Khi bọn họ nhìn thấy hai đứa trẻ, rõ ràng cũng hơi bất ngờ một chút.

“Ặc, nếu không thì để cháu dẫn hai đứa nhóc này về trước.” Nhìn ánh mắt của hai người bọn họ, Cổ Dục vừa cười vừa nói.

“Chú ơi, chú muốn ra ngoài à?” Nghe thấy lời Cổ Dục, Cổ Tú Tú không khỏi tò mò hỏi.

“Đúng vậy! Cái hồ to ở sân sau vốn là để trồng cây, cho nên hôm nay chú chuẩn bị đi mua một cái cây.” Nghe được lời nói của Cổ Tú Tú, Cổ Dục cũng cười một cái rồi nói.

“À, ra là mua cây. Bọn cháu có thể đi cùng không?” Nghe việc hần sẽ ra ngoài mua cây, Cổ Tú Tú ánh mắt sáng rực hưng phấn hỏi Cổ Dục.

“Chuyện này... Chú Ba à, có thể cho chúng đi cùng không?” Nhìn ánh mắt hưng phấn của cô bé, Cổ Dục có chút khó xử. Nếu đem theo hai đứa nhỏ đi, gia đình họ sẽ rất lo lắng.

“Không sao cả, hỏi mẹ và ông của bọn chúng một tiếng là được.” Nhìn Cổ Dục thực sự muốn đem hai đứa đi, chú Ba cũng cười nói.

Nghe thấy chú Ba trả lời, Cổ Dục cũng vỗ đầu một cái. Đúng thế, đi hỏi một chút là được.

Lấy điện thoại ra, Cổ Dục liền gọi cho ông của Cổ Tú Tú và mẹ của Lưu Phi Phi, số điện thoại cũng là do hai đứa cung cấp. Nhìn thấy hai đứa bé nhớ rất rõ số điện thoại của gia đình,

Cổ Dục nghĩ rằng có vẻ là vì phòng ngừa bọn nó đi lạc, cho nên mới bắt học thuộc.

Đối với việc Cổ Dục dẫn hai đứa ra ngoài chơi, mẹ và ông của chúng đều rất yên tâm. Nhất là khi biết trong nhà Cổ Dục có 4 con cá giá hơn 2 triệu tệ.

Mặc dù Cổ Nhạc Thành hôm qua bị bắt, nhưng sự việc của Cổ Dục đã ồn ào trong thôn. Cho nên, không có ai hoài nghi việc Cổ Dục buôn lậu cá như lời của Cổ Nhạc Thành nói. Bởi vì hôm qua cảnh sát cũng đã tới, còn kiểm tra qua nhà Cổ Dục một lần. Cảnh sát đã xác định rằng không có chuyện kia, đương nhiên là bọn người trong thôn cũng không tin tưởng. Tuy nhiên, Cổ Dục có bản lĩnh như vậy, hơn nữa lại còn có rất nhiều tiền. Cho nên những tình tiết này cũng khiến bọn họ ghi nhớ trong lòng.

Mà người nhà Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi sợ nhất, không thể nghi ngờ chính là bọn buôn người, cái đám lừa trẻ con đem đi bán. Nhưng khi biết tài sản của Cổ Dục có ít nhất 2 triệu tệ, Cổ Dục không cần thiết phải làm như vậy để kiếm chút tiền phi pháp đó. Đây chính là thứ mà bọn họ yên tâm.

Sau khi được sự đồng ý của người nhà, Cổ Dục liền dẫn hai cô bé ngồi chung ở hàng ghế sau trên xe của Cổ Tấn, Cổ Dục ngồi ở một bên suy nghĩ. Mặc dù, mình có thể dùng xe của Cổ Tấn, hay lúc chuyển phát nhanh có thể nhờ Cổ Tấn đi lấy hộ. Tuy nhiên khi hần muốn về nhà, hoặc muốn vận chuyển thứ gì đó thật gấp mà không có Cổ Tấn thì vô cùng phiền phức. Trước đây, hần đã sớm thi bằng lái xe, cũng vì cha hần muốn để cho hần đi làm tài xế taxi.

Nhưng sau này, vì sự tồn tại của Tích Tích(+) thành ra nghề tài xế taxi truyền thống không mang lại nhiều lợi nhuận, cho nên Cổ Dục mới không làm nghề này. Tuy vậy hần vẫn thi bằng lái xe từ sớm.

(+)Tích Tích: hãng taxi công nghệ như Grab hay Uber)

Cho nên hắn đang nghĩ đến việc mua một chiếc xe.

Nhưng mua xe gì cũng là cả một vấn đề. Sau này hắn muốn ở lại trong thôn, xe bốn chỗ chắc chắn không chạy được đường này. Ít nhất thì cũng phải là một con SUV, mà SUV lại không chứa được nhiều thứ, cho nên xe bán tải là lựa chọn thích hợp nhất.

“Nếu có cơ hội thì thử mua một con bán tải xem sao.” Nhìn cảnh xung quanh không ngừng trôi ngược, Cổ Dục thầm nghĩ.

Xe Cổ Tấn mang theo nhóm người ba lớn hai nhỏ cũng đã tới thôn gần đó.

Thôn này lớn hơn thôn Cổ Gia rất nhiều, còn náo nhiệt hơn nữa.

Bởi vì nơi này nằm cạnh rừng nguyên sinh Đại An Lĩnh, cho nên nơi này không thiếu hoạt động buôn bán gỗ. Trước đó, thôn chủ yếu sống dựa vào buôn bán gỗ, nhưng về sau vướng phải chính sách bảo hộ rừng nguyên sinh. Cho nên không thể chặt gỗ được nữa, bọn họ cũng từ từ thay đổi. Hiện tại cũng vẫn bán vật liệu gỗ, nhưng mà là gỗ bọn họ tự trồng. Ngoài ra còn bán đủ loại cây, từ các loại cây cảnh, cây bonsai, tới các loại cây ăn quả, cây trà ở đây đều có.

Nhưng nếu chỉ là cây thì ở phương Bắc có cây gì, ở đây đều sẽ có cây đó. Tuy nhiên, nếu ở phương Bắc không có loại cây nào đó, nhưng ở đây thì lại có khả năng có loại cây đó. Đương nhiên cây bán là cây giống, nhưng mua về trồng mà nó có sống được không cũng không chắc. Tuy vậy, cho dù nói thế nào đi chăng nữa thì khi xe của đám Cổ Dục tiến vào, hắn vẫn cảm thấy có chút hoa cả mắt. Nơi này còn lớn hơn chợ hoa ở trong thành phố!

Dịch: Harem King

Chương 41. Trái Cây

Cám ơn đạo hữu thanthoai4026 đã tặng kim phiếu

Hôm nay xin gửi 2 chương

Chương 41: Trái Cây

“Ai mua cây, mua cây, mua cây đi.....”

Tại chỗ Cổ Tấn đỗ xe, nhóm người Cổ Dục cũng mở cửa xuống xe. Nhưng khi vừa mới xuống xe, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi bắt đầu chạy vòng quanh người Cổ Dục.

“Tuyệt đối không được chạy linh tinh, một hồi là sẽ bị lạc mất đấy. Nhất định phải nắm lấy tay chú.” Mặc dù thấy hai đứa nhóc vui vẻ, nhưng Cổ Dục vẫn không quên mình hiện tại là người giám hộ của chúng.

“Được!” Nghe thấy lời Cổ Dục, hai đứa nhóc một trái, một phải bám vào áo Cổ Dục, đi theo nhóm ba người lớn tiến vào bên trong chợ thôn.

Cái thôn này, rõ ràng là được quy hoạch thương nghiệp rất tốt. Bọn họ cố ý chừa lại một lối đi riêng cho người đi mua cây cối. Hai bên đường có hàng quán nhỏ, chủng loại cây trồng rất phong phú và độ tuổi cũng đa dạng.

Phải biết rằng, quả thu được đem đi nhân giống để trồng cây thì sản lượng sẽ không tốt, cần qua mấy năm mới có thể cho ra trái ngon sản lượng tốt. Cho nên không ít nhà vườn, hoặc người thiếu kiên nhẫn không muốn mua cây giống. Bọn hấn chỉ muốn mua cây đã trồng được từ 3-5 năm.

Đương nhiên ở đây cũng có bán, thế nhưng giá cả không kém gì kinh phí mấy năm trồng trọt.

Trên đường đi, ba người bọn họ vừa thảo luận, nghiên cứu xem nên trồng cây gì.

Đầu tiên Cổ Dục muốn mua cây cảnh trong nhà. Loại này thì có rất nhiều, nhưng cũng không ít cây không tốt để trồng. Ví như cây liễu, loại này là một trong những loại cây không nên trồng. Cây hoa đào màu đỏ máu, tượng trưng cho họa sát thân, loại cây này cũng không được. Cây Chi Dương được gọi là quỷ vỗ tay, khi gió thổi qua sẽ kêu ào ào vang dội, loại cây này cũng không được nốt.

Trắc Bá Diệp (cây thuộc bài), một loại cây trồng cạnh nghĩa địa, loại này cũng không được.

Dâu Tằm, đồng âm với từ Tang(+), cho nên loại này cũng không được.

(+)Cây Dâu Tằm trong tiếng hán là 桑树 , đồng âm với từ Tang (桑) – đám ma)

Cây hòe, truyền thuyết kể lại rằng chúng rất dễ dẫn dụ quỷ trên thân, loại này cũng không được.

Cây Sơn Trà, âm khí quá nặng, cũng không được luôn.

Cây Mơ, ngụ ý gia đình tan vỡ, không được trồng.

Cây đa, loại cây này có thể trồng trước cửa hoặc bên ngoài khu nhà. Có ý nghĩa dùng để bảo vệ con cháu sau này khỏi mưa gió. Nhưng nếu trồng trong nhà lại có ý nghĩa không thể chứa được mọi người, khiến anh em bất hòa, loại này cũng không được.

Trước đó Cổ Dục cũng không biết nhiều sự tích về những loài cây như vậy.

Ngược lại, nếu có những cây không thích hợp thì sẽ có cây khác phù hợp. Ví như cây Bạch Quả, cây Long Nảo. Nhưng

những loại cây này không phải cây vùng Đông Bắc, trồng chưa chắc đã có thể sống được.

Theo như lời của chú Ba thì tốt nhất là cây Hương Xuân. Loại cây này có thể xua đuổi côn trùng, lớn nhanh, hơn nữa còn có thể tạo ra mầm cây. Thứ này mà đem chiên cùng trứng thì ngon tuyệt vời.

Nghe xong đề nghị của chú Ba, Cổ Dục quyết định trồng cây Hương Xuân này.

Tìm một cửa hàng bán cây quen với Cổ Tấn, cây ở đây nhìn cũng không tệ. Cổ Dục lựa chọn hai gốc Hương Xuân 2 năm tuổi. Bộ rễ của nó cũng không quá phát triển, sau khi trở về chăm sóc một chút là được. Nhất là thời tiết Thanh Minh như lúc này, mưa lay phay, rất thích hợp cho cây mới lớn.

Khi chủ cửa hàng bọc cây lại, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi hiếu kì khám phá xung quanh cửa hàng. Được một lúc, hai đứa liền phát hiện ở một góc sân có một loài cây mà chúng không biết, sau đó cả hai hỏi Cổ Dục .

Tuy nhiên, Cổ Dục sau khi tới nơi quan sát, hắn cũng không thể nhận biết được loài cây này. Rõ ràng cây này không phải là tự mọc lên, dựa vào kĩ năng chuyên gia sinh tồn làm gì có khả năng không biết loại cây này. Thế là hắn gọi Cổ Tấn tới, mà khi Cổ Tấn đi đến xem cũng không biết là cây gì luôn.

“Cái này hình như là cây Anh Đào. Nhưng tôi cũng không chắc lắm, lão Trịnh, cây này là cây gì thế?” Cổ Tấn nhìn hồi lâu rồi do dự một hồi, ngẩng đầu lên hỏi chủ cửa hàng.

“Ài! Đừng nói về nó nữa, đó là Cherries.” Sau khi chủ cửa hàng liếc mắt nhìn, sau khi nói xong liền im lặng một lúc. Nghe ngữ khí của hắn thì thứ đó như thể là không được chào đón.

“Anh còn bán cả trái cây nữa à?” Nghe được lời của chủ cửa hàng, Cổ Tấn không khỏi buồn cười.

Cherries là thứ không còn xa lạ gì với mọi người. Thực ra cái này chính là quả Anh Đào, tên khoa học là Anh Đào Ngọt Châu u. Cái tên Cherries là vì người Quảng Đông đã bỏ đi tên tiếng Anh của quả Anh Đào, nên mới gọi là Cherries. Loại Anh Đào trước mắt này hiện đang rất phổ biến ở Trung Quốc.

(giải thích cho dễ hiểu là: tên tiếng anh của quả Anh Đào là Cherry. Nhưng vì người Quảng Đông ngáo nên gọi nó là Cherries)

Trong nước không nhiều chỗ có thể trồng được thứ này, không ngờ nơi này cũng có cây giống.

Mà khi chủ cửa hàng đi tới, hắn có chút im lặng.

Sự việc cũng là vì hắn bị một chương trình của đài truyền hình quốc gia gài bẫy. Hình như tên nó là “Chí Làm Giàu” gì đó. Nội dung của chương trình, chính là họ thường xuyên giới thiệu về những loại cây nông nghiệp có khả năng làm giàu, đồng thời cũng giới thiệu những loại trái cây cao cấp.

Giống như Cherries, ví như quả Nho Mầu Đơn của Nhật Bản, ví như Dưa Vàng Hami (loại dưa ở Tân Cương, Trung Quốc), ví như Dưa Hấu Vỏ Đen, Vải Treo Xanh các loại. Sau đó nhiệt huyết trong hắn dâng trào, bắt đầu nhập một lô quả mằm.

Kết quả sau khi nhập xong, có vẻ không bán được. Bởi vì thứ quả này chỉ trồng ở miền Nam, mà muốn trồng ở miền Bắc lại phải cần một nhà lưới lớn. Giá tiền bỏ ra quá nhiều, hơn nữa không có ai từng trồng, cũng không biết khi trồng sẽ có những thứ gì xảy ra.....

Cho nên những thứ được nhập này hầu như không bán được.

Nhắc tới đều là nước mắt. Trước đó đã từng nghe nói có người bị chương trình kia lừa, nhưng đâu ngờ chính mình cũng bị nó lừa một phen.

“Ài? Tôi rất hứng thú với những thứ như này. Máy vật này bán cho tôi nhé!” Nghe xong bộ dạng than thở của ông chủ Trịnh, Cổ Dục đột nhiên hai mắt sáng rực. Hắn không lo thứ này không sống được, dù sao ở nhà có nước giếng, cũng nên thử một chút.

Nghe được ý định của Cổ Dục, Cổ Tấn ban đầu muốn khuyên. Nhưng chợt nhớ tới đồng gia sản nhà Cổ Dục thì lại thôi. Thứ này coi như Cổ Dục trồng chơi, ngược lại mầm cũng không đắt. Hơn nữa, khi hắn thường xuyên tới nhà Cổ Dục, thấy nhà còn quá trống trải. Trồng một vài cây xanh cũng không tệ, có sống được hay không thì tính sau.....

Nghe thấy Cổ Dục muốn những thứ này, chủ cửa hàng vẫn rất vui vẻ.

Hắn lập tức đóng gói cho Cổ Dục mầm và hạt giống dưa hấu, dưa Hami, chỉ cần trực tiếp chôn xuống đất là được. Những loại cây khác cũng đã 1 năm tuổi, đem trồng là rất phù hợp. Máy loại cây trồng này có khả năng phát triển cũng có thể không, chủ yếu còn phải dựa vào độ phì nhiêu và khả năng chăm sóc. Mà những việc này Cổ Dục không cần phải lo lắng.

Bởi vì hắn căn bản là không có khả năng chăm sóc. Nhiều nhất cũng chỉ là tưới một chút nước giếng cho chúng thôi, tuy nhiên nước giếng này là nước thần kỳ.

Những thứ này đắt của Cổ Dục hơn 1,200 tệ, không rẻ cũng không mắc. Xem như Cổ Dục thoải mái giúp đỡ chủ cửa hàng thanh lý hàng tồn kho. Chủ cửa hàng còn cố tình tặng thêm hai gốc cây trà.

Theo như hần nói, hai gốc trà này là trà Long Tỉnh Tây Hồ. Một cây bằng 5 cây trà Đại Hồng Bào Vũ Di Sơn. Đương nhiên, đây đều là chém gió, trà Long Tỉnh Chiết Giang, Đại Hồng Bào Phúc Kiến còn tạm được. Nhưng Cổ Dục cũng không từ chối lòng tốt của đối phương nên nhận hết.

Sau khi đóng gói xong xuôi tất cả mọi thứ, nhóm năm người Cổ Dục bắt đầu mang những thứ này ra bãi đỗ xe đằng kia, đem những mầm cây cố định lại. Ban đầu Cổ Dục, Chú Ba và Cổ Tấn muốn về thẳng nhà, nhưng Cổ Dục nhìn đồng hồ thì đã sắp tới giờ ăn trưa, nên quyết định cùng bọn họ đi ăn cơm xong rồi về.

Vừa hay là gần chỗ bãi đỗ xe có một nhà hàng Đồng Quê. Nhìn qua có không ít người ra vào, thậm chí người của thôn cũng đều tới đó ăn cơm. Cổ Dục cùng mọi người bàn bạc, quyết định sẽ ăn cơm ở đây xong mới về.

Dịch: Harem King

Chương 42. Xung Đột

Chương 42: Xung Đột

“Oa! Mấy bé thật đáng yêu.”

Sau khi đám người Cổ Dục tiến vào tiệm cơm, lập tức tìm một bàn vuông ở bên cạnh cửa lớn ngồi xuống. Cổ Dục, Cổ Tấn và chú Ba mỗi người một bên. Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi ngồi bên còn lại. Bọn họ gọi đơn giản mấy món giống như thường ngày, tiếp đó ngồi chờ món đem lên. Đúng lúc đó, có mấy người trẻ tuổi ăn mặc thời thượng bước từ bên ngoài vào. Trong đó có một cô gái vừa đi tới, ngay khi thấy Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi thì không khỏi cười tủm tỉm mà tiến tới gần.

“Chào chị.” Nghe thấy lời của cô gái, Cổ Tú Tú vẫn rất thoải mái, ngẩng đầu vừa cười vừa nói. Được Cổ Tú Tú gọi là chị, cô gái kia rõ ràng vui vẻ ra mặt.

“Oa, Thanh Huyền, Thanh Huyền cô có nghe thấy gì không? Cô bé gọi tôi là chị, trông tôi vẫn còn trẻ như vậy sao?” Cô gái hưng phấn kêu lên, tay lôi kéo một cô gái khác bên cạnh. Nhưng cũng chỉ nhận được một cái nhìn khinh bỉ của cô gái bị lôi kéo.

Hai cô gái này dáng vẻ cũng không tệ, đặc biệt là người tên Thanh Huyền kia. Nếu như cô gái đầu tiên ồn ào huyên náo kia có thể chấm được 80 điểm thì cô gái bên cạnh rõ ràng sẽ gần đạt điểm tối đa.

Chiều cao khoảng chừng 1m70 khiến cho cơ thể cô trông vô cùng cao lớn. Khuôn mặt nhỏ nhắn, chiếc cằm nhọn, một mái tóc dài đuôi thẳng ngang vai trông khá lạnh lùng. Cô gái mặc trên người một chiếc áo len cổ rộng, rất có phong cách.

Bên dưới mặc một chiếc quần dài mỏng, cũng chỉ những người có vóc dáng như cô ấy mới dám mặc quần áo kiểu này. Chân mang một đôi cao gót, khiến người vốn đã cao như cô càng thêm cao.

So với phong cách lạnh lùng của cô gái này, cô gái ban đầu có phong cách trái ngược hoàn toàn. Cô ấy mặc trên người một Jacket dài tay màu đỏ sậm, phần dưới là một chiếc váy đen ngắn. Còn đi cả một đôi tất chân dài, cộng thêm một đôi giày nhỏ trông rất là phong cách .

“Điều đó chứng tỏ em không già trong mắt lũ trẻ. Em yêu, Thanh Huyền chúng ta ngồi bên này.” Đúng lúc đó, có hai người đàn ông đi đến. Hai người này chắc tuổi đôi mươi, cả hai đều mặc đồ Tây rất lịch sự. Người bước vào trước thì thái độ bình thường, còn người đi vào sau thì có vẻ khó chịu, hần nhú mày khi thấy hoàn cảnh không tốt của nhà hàng.

Người đi vào trước đi tới cạnh cô gái mặc jacket đỏ, rất tự nhiên ôm eo cô vừa cười vừa nói.

Sau đó hần dẫn cả hai đến một cái bàn trống. Mà trong lúc họ đang ngồi đợi, có thể nhìn ra, người đàn ông này rất có ý muốn tác hợp cô gái tên Thanh Huyền với người đàn ông kia. Bởi vì rõ ràng theo thông thường thì hai người đàn ông ngồi một bên, hai cô gái ngồi một bên. Nhưng hần lại kéo cô gái mặc jacket đỏ kia ngồi cùng mình, để Thanh Huyền và tên đàn ông còn lại ngồi cùng với nhau. Để ý tiểu tiết như vậy đúng là rất có lòng.

“Thức ăn lên rồi.” Sau khi được bếp bung ra đầy một bàn thức ăn, tâm trạng của Cổ Dục vốn đang hóng hớt đến chuyện kia liền thu lại. Không phải hần có hứng thú với mấy người đó, mà là rãnh rỗi không có gì làm trong lúc đang chờ thức ăn lên mà thôi. Khi thức ăn được dọn lên đầy đủ, bọn người Cổ Dục cũng cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Nhưng vừa mới ăn được vài miếng, Cổ Dục thở dài một hơi, tốc độ ăn cũng chậm lại.

Mặc dù lãng phí đồ ăn là việc cực kì không đúng, nhưng hắn đã quen ăn những món mình làm rồi. Cho nên, những món ở đây không được vừa miệng cho lắm. Ngược lại, chú Ba và Cổ Tấn lại ăn tương đối vui vẻ.

Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng ăn mấy miếng rồi thôi.

Trẻ con mà, ngồi một chỗ cũng không yên. Thế là hai đứa ra chơi ở mấy bàn ăn gần đó, nhưng mà chơi vui quá nên cũng quên mất phạm vi vui đùa có hơi lớn.

Lúc đó cũng có không ít người đang ăn cơm, cho nên sau khi Cổ Dục nhìn thấy lập tức gọi Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi lại, hắn nhắc nhở cả hai không nên quấy rầy người khác ăn cơm.

Nhưng thật không may, đúng lúc đó có một nhân viên phục vụ đi đến vì tránh né Lưu Phi Phi, nên không cẩn thận lỡ tay quệt đồ ăn thừa vào người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô gái tên Thanh Huyền kia.

“Cô làm cái gì vậy, quần áo của tôi!” Tên đàn ông bị cọ quệt vào lập tức gào lên. Xem ra, ban đầu hắn cũng đã bất mãn với cái quán nhỏ này rồi, sở dĩ ngồi ăn cơm ở đó cũng là vì cô gái Thanh Huyền kia. Bây giờ quần áo của mình bị dính bẩn, hắn không bốc hỏa mới là lạ.

Mà nhân viên phục vụ bên này nghe thấy cũng sợ hết hồn, trực tiếp đánh rơi đồ ăn trên tay xuống. Đúng lúc Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đứng đó, nếu đồ thứ đó rơi xuống không chừng sẽ làm bị thương hai đứa nhỏ.

Ngay lúc này, đột nhiên có một bàn tay xuất hiện phía dưới, đỡ lấy mâm thức ăn rơi xuống. Mà Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi nhìn sang, liền thấy được khuôn mặt Cổ Dục.

“Xin lỗi! Là do tôi trông coi đám nhỏ này không tốt, làm ảnh hưởng công việc của mọi người, chuyện này cứ để tôi giải quyết.” Việc này ban đầu cũng là do Lưu Phi Phi chạy loạn mà thành, Cổ Dục đương nhiên sẽ không đổ lỗi cho nhân viên phục vụ. Sau khi đưa mâm thức ăn cho cô ấy rồi chào ông chủ, ngỏ ý rằng mình sẽ giải quyết. Sau đó hắn kéo Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi ra phía sau.”

“Thực sự rất xin lỗi! Là do lũ trẻ nghịch quá, bộ quần áo này của anh bao nhiêu tiền, tôi sẽ đền.” Nhìn thấy đối phương bên kia lên cơn giận dữ, Cổ Dục nở nụ cười rất hòa khí nói.

“Đền, cậu đền nổi sao? Cậu có tiền sao? Cái đồ nhà quê hôi hám, để được mà không biết nuôi. Tôi phải chọc thủng hai cái lỗ dưới lông mày mới hả giận được!” Cổ Dục thể hiện hòa khí, nhưng không có nghĩa là người kia cũng sẽ như vậy. Đầu hắn ngẩng lên, gương mặt tức giận nhìn Cổ Dục, mặt mũi đầy kiêu ngạo nói. Nhìn bộ dạng hắn lúc này, khiến trong mắt Thanh Huyền càng chán ghét hơn.

Cô gái jacket đỏ ngồi một bên nhẹ nhàng kéo áo bạn trai, ý muốn hấn ra khuyên giải. Thế nhưng tên này lại ngồi cười tủm tỉm, hấn biết tên kia đang bực tức trong lòng, đúng lúc để hấn phát tiết ra một chút.

“Hắc, được lắm. Nói giá đi.” Ban đầu Cổ Dục nghĩ rằng bên mình đuối lý, cho dù đối phương có yêu cầu quá đáng thì hấn cũng có thể hiểu được. Nhưng những lời này khiến Cổ Dục rất khó chịu trong lòng, dù vậy hấn vẫn mỉm cười. Tất nhiên không có nghĩa là hấn sẽ nuốt cơn giận này vào bụng, hấn sẽ khiến cho tên trước mặt này có một cái kỷ niệm khó quên.

“Không phải khinh cậu. Cảnh Đức trên thân khoác bộ này là đặt làm riêng ở cửa hàng thời trang cao cấp Ermenegildo Zegna, giá hơn 40 ngàn tệ. Cậu trả được sao?” Nhìn dáng vẻ

Cổ Dục chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tên bạn trai của cô gái jacket đỏ không khỏi cười bỉ ổi rồi nói.

“40 ngàn đúng không! Được! Đưa QR code ra đây.” Nhưng hấn vừa nói ra, Cổ Dục liền gật đầu. Hấn cứng rắn đáp lời, đồng thời cũng lấy điện thoại di động ra.

Dịch: Harem King

Chương 43. Dạy dỗ

Chương 43: Dạy dỗ

“Không cần thiết phải vậy. Đây chỉ là hiểu nhầm nhỏ, các người đi đi...” Có thể là không nhìn nổi tình cảnh trước mắt nữa, lúc này cô gái tên Thanh Huyền kia đứng lên, chủ động nói.

“Không! Thanh Huyền, em không cần nói tốt cho mấy tên hạ đẳng này. Anh muốn xem thử có phải hắc giả bộ thùng rỗng kêu to hay không. QR code đây!” Nhưng khi cô gái này vẫn chưa nói xong thì người đàn ông bên cạnh cũng đứng lên. Nhìn Cổ Dục, hắc giả đưa ra điện thoại di động của mình, mở giao diện chuyển khoản ra.

Cổ Dục không nói gì, trực tiếp quét mã QR chuyển 40 ngàn tệ qua.

Khi người này nhận được 40 ngàn của Cổ Dục chuyển đến thì có chút ngoài ý muốn. 40 ngàn trong ấn tượng của hắc giả thì đám người nông thôn này có thể lấy ra được, nhưng sẽ rất đáng đo rầu rĩ. Không nghĩ cái tên Cổ Dục này còn rất sáng khoái, khiến cho hắc giả có chút nghi hoặc.

Mà chú Ba và Cổ Tấn bên kia lúc này cũng đi tới bên cạnh Cổ Dục, vốn là bọn họ muốn khuyên Cổ Dục mềm mỏng thuyết phục. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Cổ Dục thì bọn họ đem cái câu định nói nuốt vào bên trong, chỉ là có chút lo lắng nhìn Cổ Dục.

“Chuyện quần áo này coi như xong nhé!” Cất điện thoại đi, Cổ Dục nhìn mấy người này vừa cười vừa nói.

“Coi như chúng mày may mắn, cắt đi!” Nam thanh niên lăm bằm một câu rồi muốn ngồi xuống. Nhưng chưa đợi cho hắn ngồi xuống, Cổ Dục đã túm áo hắn kéo lên.

“Mày muốn làm gì!” Nhìn Cổ Dục vậy mà dám trực tiếp ra tay, tên bạn trai của cô gái áo jacket đỏ trong nháy mắt liền chỉ vào Cổ Dục, lớn tiếng hỏi.

“Ài, đừng chỉ chỏ như vậy chứ, không văn minh đâu. Tao chỉ muốn nói, bộ quần áo này tao đã mua lại, vậy bây giờ mày phải lập tức cởi xuống ngay cho tao. Bọn tao đã ăn xong rồi, giờ đến lúc phải đi.” Đối mặt với hai người kiêu căng phách lối này, Cổ Dục cười cười. Sau đó nói chuyện như là điều hiển nhiên.

Nghe thấy lời này của Cổ Dục, tiệm cơm thoáng chốc trở nên yên tĩnh.

Ban đầu, bọn họ còn đang nghĩ rằng tên nhóc này không phải dùng tiền để nhượng bộ sao. Nhưng bây giờ nhìn lại thì ha ha, có trò hay để xem rồi.

“Nhóc con, mày có phải muốn tìm.....” Nghe Cổ Dục nói vậy, lại có thêm tiếng cười hài hước của những người cạnh đó. Tên này trong phút chốc liền nổi giận, nắm chặt nắm đấm muốn làm rõ đúng sai với Cổ Dục.

Nhưng đáng tiếc, Cổ Dục lại là một bậc thầy chiến đấu. Nếu như là ở bên ngoài thì hắn đã đem tên này gọt đầu mấy lần rồi, nhưng mà ở đây có camera giám sát. Cho nên hắn không thể ra tay, nhưng không ra tay thì không có nghĩa là không đối phó, không ngăn cho đối phương làm mình bị thương. Đây chính là phòng vệ chính đáng.

Thế là trong nháy mắt, Cổ Dục tóm lấy nắm đấm, tay còn lại ép tên này xuống mặt bàn. Trong phút chốc, những món ăn cùng nước canh ở trên bàn làm mặt tên này ướt đầm. Mà động

tác vận tay của Cổ Dục khiến hấn cực kì đau đớn mà kêu lên thảm thiết

“CMN! Thả ra, thả hấn ra!” Nhìn thấy tên kia rơi vào thảm cảnh, bạn trai của cô gái jacket đỏ cũng đứng lên, chỉ vào Cổ Dục mà quát lớn.

“Thế nào? Mày cũng muốn thử sao?” Chống mắt lên nhìn hấn, Cổ Dục vừa cười vừa nói.

“Mày, mày biết nó là ai không? Mày dám đắc tội nó thì không có quả ngọt mà ăn đâu! Nhanh buông nó ra, tao phải báo cho cảnh sát!” So sánh sức mạnh của cả hai, hấn biết mình không làm gì được. Cho nên hấn bắt đầu giở giọng đe dọa Cổ Dục.

“Cứ báo đi! Tao không làm nó bị thương, tao chỉ lấy lại đồ của mình thôi.” Cổ Dục nhún vai, không thèm để ý đến hấn. Sau đó trước cái nhìn của mọi người, Cổ Dục trực tiếp xé toạc bộ áo vest xuống.

Cảm thấy cái lạnh trên người, tên này coi như tỉnh táo lại.

“Đại ca! Đại ca, em nhận thua. Bộ quần áo này em mua lại, em mua lại có được không!” Mặt bị dí lên bàn, cảm thấy Cổ Dục nắm chặt lấy tay mình, mà hấn vừa đau vừa không thể dùng lực. Bây giờ ngoại trừ chịu thua ra thì không làm gì được cả. Chẳng lẽ cứ chống đối hấn như vậy rồi bị hấn lột sạch quần áo hay sao?

“Mua lại sao? Xin lỗi, tao không bán!” Khinh thường nhìn hấn, Cổ Dục lại dùng sức kéo hai tay áo của tên này xuống. Tiếp theo hấn nắm lấy quần của tên này, hấn không ngừng giãy dụa. Nhưng dùng chút sức nhỏ của hấn làm sao có thể là đối thủ của Cổ Dục, giống như con cá sắp chết nhảy nhót trên thớt mà không thể làm gì được.

“Xoẹt xoẹt” Hai thanh âm vang lên, quần của tên này liền biến thành hai mảnh vải.

Khiến người ta có chút bất ngờ là tên này thật đúng là quá nhảm chán, lại còn mặc cả quần sịp có họa tiết da báo. Nhìn bộ dạng của tên này, Cổ Dục đành lắc đầu. Sau khi lấy những đồ trong túi của hắn đặt lên bàn, Cổ Dục mới thả lỏng tên này ra.

“Tao giết mày.....” Mà sau khi được thả ra, người này liền nổi giận. Cảm giác lạnh như băng trên người khiến hắn sắp điên lên rồi, Hai mắt đỏ bừng giống như muốn liều mạng với Cổ Dục. Nhưng hắn chưa kịp mắng, nắm đấm chưa kịp vung tới thì đã bị Cổ Dục ấn đầu xuống bát canh một lần nữa. Sau đó Cổ Dục buông tay, hắn lại nhao tới. Sau đó lại úp, lại nhào, lại úp, lại nhào. Cuối cùng tên này từ bỏ vì đã sức cùng lực kiệt.

Nhìn hắn không giãy giụa nữa, Cổ Dục cũng cười một tiếng. Sau đó đương nhiên là thả lỏng hắn ra, thu dọn đồng giẻ rách rồi đi về phía quầy thanh toán bên kia.

“Được rồi! Chúng ta đi về thôi!” Sau khi nói một tiếng với chú Ba và Cổ Tấn đang che mắt Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, Cổ Dục thanh toán xong rồi đi ra ngoài. Hắn tìm một thùng rác rồi ném đồng quần áo vào. Sau đó đám người cùng quay về thôn .

Mà lúc này, cái tên kia đang bất lực ngồi trên mặt đất.

“Cảnh Đức, cậu không sao chứ!” Lúc này, nhìn tên này trên người đầy nước canh, tên bạn trai của cô gái jacket đỏ mới bịt mũi đi đến, có chút quan tâm hỏi.

“Tao muốn nó chết, tao muốn nó phải chết!” Nhìn bạn trai cô gái jacket đỏ, tên này trong mắt tràn đầy lửa giận.

“Được được được, hắn sẽ chết. Để tao điều tra thân phận của nó.” Nghe thấy người kia nói, tên này cũng cười khở đáp

ứng. Đương nhiên hắn biết tên kia nói tới chết, đơn giản cũng chỉ là tìm ra người này rồi nói cho ông chủ đuổi việc, ghim hắn. Để cho hắn mất việc làm, khiến hắn chết cũng không yên. Chuyện như vậy bọn hắn thường xuyên làm.

Thực sự giết người sao? Bọn hắn chưa có gan làm những chuyện này.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Tao không đứng dậy nổi. Diu tao đi!” Nhìn người đồng bạn đáp lại mình, cái tên được gọi là Cảnh Đức kia không khỏi lườm hắn một cái, sau đó mặt mũi tức giận quát.

Nghe vậy, người này mới nhớ ra. Sau đó hắn cởi xuống áo khoác của mình để che lại trên đùi tên kia, sau đó đỡ hắn rời đi.

Cô gái mặc áo jacket đỏ đương nhiên cũng đi theo. Nhưng mà cô nàng tên Thanh Huyền rõ ràng không muốn đi cùng.

“Thanh Huyền, cô không đi sao?” Chạy nhanh tới cửa, lúc này cô gái jacket đỏ mới nhớ tới Thanh Huyền nên mở miệng hỏi.

“Không được. Tôi đột nhiên nhớ ra phải đến nhà bác Thế ở đây để chào hỏi một chút, mấy người cứ về trước đi.” Thanh Huyền nở nụ cười với ba người rồi nghiêng đầu tiếp tục chơi điện thoại. Mà tên Cảnh Đức kia buồn bã nhìn lấy bóng lưng của Thanh Huyền. Hôm nay hắn mới biết mất cả chì lẫn chài là như thế nào!

Dịch: Harem King

Chương 44. Mua bán thịnh vượng!

Cám ơn đạo hữu Maivanlaga đã tặng kim phiếu

Chương 44: Mua bán thịnh vượng!

Sau khi ba người kia rời khỏi chưa đến 10 phút, Thanh Huyền tắt điện thoại rồi vui vẻ đi thanh toán, tiếp theo bước đi nhanh ra khỏi quán ăn.

Khi cô đi ra thì nhìn thấy một chiếc xe BMW X7 đang đỗ ở phía xa. Trên ghế tài xế có một cô gái mặc Hán phục màu trắng đang đảo mắt nhìn xung quanh.

Thấy thế, cô lập tức bước nhanh tới bên cạnh chiếc xe, mở cửa bước vào ngồi cạnh ghế tài xế.

“Chị Trà!”

“Con bé này, về như thế mà không báo cho chị một tiếng.”

Khi cô lên xe, cả hai đều cười một chút rồi cô gái xinh đẹp lái xe oán trách nói. Có thể thấy rằng quan hệ giữa hai người hẳn là rất gần gũi.

“Haizz. Nếu vốn không phải có bạn đi cùng thì em đã về, nhưng mà bây giờ cô ấy với bạn trai đã đi rồi.” Nghe thấy lời của người chị xinh đẹp, Thanh Huyền bên này cũng cười nói.

“Đi thôi! Chị dẫn em về gặp ông nội, cài dây an toàn cho chắc.” Đối với lời của Thanh Huyền, chị Trà này ngàn lần cũng không tin. Cô khẳng định, chắc chắn là có sự cố trong chuyện này, nhưng mà có gì thì cứ trên đường từ từ nói cũng được, hiện tại phải về thăm ông nội trước đã.

Nếu để cho ông lão biết Thanh Huyền về mà không đi thăm, ông sẽ phát hỏa mất.

“Được rồi!” Nghe thấy lời của chị Trà, Thanh Huyền cũng cười rồi cài dây an toàn.

Chuyện xảy ra ở đây không liên quan tới Cổ Dục. Trong lúc mấy cô đang tám chuyện trên trời dưới đất thì Cổ Dục cũng sắp trở về thôn của mình .

Trên đường, chú Ba và Cổ Tấn vô cùng tò mò, Cổ Dục còn biết võ sao?

Mà khi nghe thấy Cổ Dục biết võ, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi lại càng hết sức kinh ngạc.

Mặc dù Cổ Dục rất muốn giải thích rõ, kỹ năng chiến đấu bao gồm võ thuật bên trong, nhưng võ thuật lại không thể đại biểu cho kỹ năng chiến đấu được. Thế nhưng hắn có nói ra cũng chẳng ích gì, cho nên coi như tạm chấp nhận.

Đoàn người về tới nhà Cổ Dục, Cổ Tấn và chú Ba cũng giúp hắn tháo những cây giống kia xuống. Sau đó ba người bắt đầu đem trồng những thứ này.

Cây con thì trực tiếp trồng xuống và vun đất kín gốc là được. Còn những mầm cây khác thì còn phải tiến hành thêm một bước.

Dưa Hấu, Dưa Vàng Hami thì cần một không gian nhất định để trồng. Ngoài ra còn có mầm nho Mẫu Đơn, mặc dù Cổ Dục chưa cần ngay lúc này, nhưng vẫn cần chuẩn bị giàn leo cho tốt. Đến nỗi các loại cây cũng cần một khoảng thời gian nhất định để sắp xếp thì mới có thể trồng.

Mà chú Ba và Cổ Tấn cũng là những người thạo việc, đương nhiên làm rất nhanh.

Sau khi chuẩn bị xong những thứ đó, trời cũng đã dần dần tối. Cổ Dục cho chú Ba và Cổ Tấn mỗi người một con cá Lóc đem về, cả hai đều hơi ngại đối với thứ này.

Trước kia chỉ có Cổ Tấn biết cá của Cổ Dục rất đắt tiền. Nhưng từ sau hôm huyền náo ấy, cả thôn đều biết cá của Cổ Dục rất đắt tiền, cho nên chú Ba cũng cảm thấy hơi ngại.

Nhưng Cổ Dục đã cho rồi thì làm sao muốn lấy lại được, thế là hắn trực tiếp đuổi bọn họ đi về. Dưới ánh trời chiều, hai người cười vui vẻ quay về nhà mình.

Cổ Dục nhìn sự sống tràn ngập trong sân sau nhà mình, vui vẻ đi làm bữa tối.

Tối nay Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng muốn ở lại ăn cơm nhà Cổ Dục, cho nên hắn cố ý bắt một con cua Tuyết để làm. Trẻ con nên ăn hải sản nhiều một chút, đương nhiên hắn sẽ không nói là bởi vì hắn thèm....

Ăn xong cơm tối, hắn đem đồ ăn thừa trút cho Vua Núi. Từ ngày hôm qua thả Vua Núi, Cổ Dục cũng không giới hạn phạm vi của nó. Đương nhiên nó cũng biết chỗ nào có thể đi và chỗ nào không thể đi.

Hơn nữa, nó cũng không làm người khác bị thương, cũng không rời khỏi sân nhà Cổ Dục. Cộng thêm thảm trạng của Cổ Nhạc Thành hôm qua, chắc hẳn trong thôn cũng không có ai dám tìm Vua Núi để rước lấy phiền phức. Cho nên Cổ Dục yên tâm thả nó ra, cả ngày hôm nay hắn không có ở nhà nhưng cũng không còn phải lo lắng như trước.

Sau khi cho bát đĩa vào máy rửa chén xong, Cổ Dục dẫn Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đi về nhà.

“Chú ơi! Cháu nghe ông Ba nói chú còn biết võ công à?”
Đang đi trên đường, Cổ Tú Tú đột nhiên tò mò hỏi Cổ Dục.

Mà nhìn dáng vẻ của Cổ Tú Tú, Cổ Dục cũng nhíu mày rồi tạo tư thế Hàng Long Thập Bát Chương, miệng bắt đầu hát: “Đúng vậy! Muốn luyện được võ công tuyệt thế thì phải chịu đựng đau đớn mà người thường không chịu được. Sư phụ thích uống một loại trà gọi là Ô Long, thích mặc một bộ quần áo Viêm Hoàng đỏ. Bất kể là mùa hè nóng nực hay mùa đông buốt giá, tôi luôn khát khao bầu trời ngoài cửa núi. Phương Nam vẫn còn đang chờ, ta xuống núi đây. Người được gọi là Tiểu Lạc

“Chú ơi! Tiểu La là ai?” Lúc này Lưu Phi Phi cũng lại gần, đôi mắt đáng yêu lấp lóe sự tò mò. Rõ ràng giọng Đông Bắc khiến cho cô bé nghe lầm.

“Lạc.... Quên cái đó đi, tiểu La là tiểu La. Tiểu La còn có tên gọi khác là Ronaldinho, một cầu thủ đá bóng. Anh ta vẫn chờ chú dẫn dắt đội Viêm Hoàng tiến vào World Cup để tham gia cùng anh ta. Nhưng mà đáng tiếc rằng, anh ta không chờ được tới ngày đó thì đã giải nghệ.....”

“Chú phét vừa thôi!”

“Ha ha ha ha.....”

Tiếng cười như mưa, họa lên một bức tranh ngôi làng miền núi dưới ánh chiều hoàng hôn tuyệt đẹp. Sau khi đưa Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi về nhà, còn hẹn hôm sau sẽ dạy võ cho mấy cô bé, Cổ Dục cũng huyết sáo rồi về nhà. Tối nay hắn còn có việc phải làm, vì hắn còn phải dùng nước giếng để tưới những mầm cây kia.

Mặc kệ là Cổ Tấn lẫn ông chủ cửa hàng đều cho rằng Cổ Dục trong năm nay sẽ được ăn quả. Nhưng Cổ Dục lại không nghĩ vậy, hắn rất tự tin vào nước giếng của mình.

Khi Cổ Dục về nhà, ở một bên khác Hứa Cẩm cũng đang bận rộn ngồi trên xe và chuẩn bị về nhà. Trên mặt hắn nở một

nụ cười, nụ cười này chủ yếu là vì Cổ Dục.

Bởi vì những thứ hải sản kia của Cổ Dục thật sự rất tuyệt vời.

Những thứ tôm cá tươi sống của Cổ Dục, được lên kệ trong cửa hàng ở một số thành phố trong cả nước, nhưng với số lượng không nhiều. Ngày đầu vì hải sản bán mắc như vậy cho nên không có ai mua, bởi vì mọi người tò mò hơn là muốn mua, dù sao nó cũng quá mắc.

Nhân viên quầy hàng đều cảm thấy ông chủ mình có phải bị điên rồi hay không, nhưng Hứa Cẩm đối với chúng lại có lòng tin.

Cuối cùng cũng có một người đầu tiên đánh liều xuất hiện.

Người này là một tên con ông cháu cha ở Thượng Hải, lần đầu đi gặp mặt nhà vợ. Ngoại trừ rượu, thuốc lá ra hắn cảm thấy như vậy thì quá ít, cũng không biết nên chọn thêm thứ gì. Khi hắn nhìn thấy cửa hàng Vườn Trái Cây Khinh Khinh, lập tức muốn mua thêm một ít trái cây. Nhưng mà, sau khi nhìn thấy những đồ hải sản này trong tiệm, dường như đầu hắn có chút bị hâm, nên đã quyết định mua những thứ này. Kết quả, khi mang đến nhà bạn gái còn bị chê cười một hồi.

Dù sao những thứ này đắt tiền cỡ nào đi nữa, thị họ đều biết rằng chúng không có gì đáng giá.

Nhưng mà, cái tên này là người có tiền cho nên cũng không thể từ chối được. Vì vậy, buổi trưa người một nhà đều đem mấy loại hải sản này ra làm, mà sau khi làm thành món ăn. Bọn họ đều lập tức choáng váng, bởi vì những thứ này ăn quá ngon!

Lúc đi về, tên đại gia này còn cố ý bao trọn đông hải sản của tiệm kia. Một nửa đưa cho nhà bạn gái, nửa còn lại đem về cho cha mẹ ăn.

Sau khi cha mẹ hắn ăn xong lại càng kinh ngạc, thức ăn ngon như vậy mà bọn họ chưa từng thử qua trước đây. Cái này chính là thứ quà tặng tốt, để mang đi đem tặng. Hôm sau, ông chủ này đi tới từng cửa hàng Vườn Trái Cây Khinh Khinh trên toàn thành phố để mua hết những thứ hải sản này, sau đó đem đi làm quà tặng. Ngay từ đầu, tất cả mọi người đều cười hắn vì cứ tưởng hắn bị lừa.

Nhưng sau khi bọn họ ăn thử thì biết rằng mình đã sai. Mà khi bọn họ đi tìm thì phát hiện đã không còn... cửa hàng ở Thượng Hải cứ như vậy mà hết hàng.

Đồng thời ở Bắc Kinh, Quảng Châu, Hàng Châu, Thâm Quyển đều xảy ra tình huống tương tự như vậy. Lô hàng đầu tiên đã bị bán hết sạch sẽ.

Sau đó, lô hàng thứ hai trước tết Thanh Minh cũng được bán hết sạch trong vòng chưa đầy hai giờ.

Mà những thứ hải sản không chỉ kiếm lời cho Hứa Cẩm không ít, quan trọng hơn chính là nó kéo theo sản lượng hoa quả tiêu thụ cũng tăng lên. Dù sao những người ăn hải sản này đều là những người không thiếu tiền. Chỉ tặng hải sản thôi là chưa đủ, vì vậy việc mang theo một ít trái cây là điều không thể tránh khỏi.

Mấy ngày nay có thể nói, hắn kiếm đầy bồn đầy bát. Mà khi hắn đang đắc chí trong lòng thì đột nhiên chuông điện thoại reo lên.....

Dịch: Harem King

Chương 45. Vấn đề thường gặp

Chương 45: Vấn đề thường gặp

“Alo! Ông Chu à! Có chuyện gì sao?” Hứa Cẩm tâm tình đang tốt, hần nhìn xuống người gọi. Đó là một người bạn làm ăn của hần, quan hệ như nào ư? Cũng xem như tạm được. Mấy hôm trước ông ta có đến tìm, hỏi về chuyện kinh doanh hải sản. Nhưng mà, thật đáng tiếc hần sẽ không nói ra bí mật này.

“Ông Hứa à! Để tôi nói cho ông chuyện này.” Nghe thấy lời Hứa Cẩm, ông Chu ở đầu dây bên kia có chút thấp thỏm, ngập ngừng nửa muốn nói nửa không.

“Có chuyện gì cứ nói thẳng, có phải là chuyện để lại hải sản không? Cái này đúng là tôi không có để lại. Lần sau chắc chắn tôi sẽ để lại một phần cho ông.” Nghe thấy âm thanh bên kia, Hứa Cẩm cũng cười rồi nói.

“Không phải. Ài! hải sản thì cần thật. Nhưng lý do gọi điện của tôi không phải để nói chuyện đó..... Ài! Ông biết Lý Cảnh Đức chứ.”

“Tên phá gia chi tử đó sao? Tôi biết! Là con của Lý Thiệu Huy. Gia sản của Lý Thiệu Huy không nhỏ, nhưng mà có thằng con như vậy thì chắc rằng sẽ sớm tan cửa nát nhà.” Tên Lý Thiệu Huy này là nhà buôn bán vật liệu gỗ, gia tài không nhỏ, không kém bao nhiêu so với Hứa Cẩm. Nhưng mối quan hệ thì kém xa so với Hứa Cẩm, hần vậy mà chơi thân với Khổng Hạo Văn. Nói một cách dễ hiểu thì khi bọn hần còn

nhỏ, đã cùng sinh hoạt và vui chơi trong sân của đơn vị, mối quan hệ này cứng bao nhiêu thì còn phải nói sao?

“Nhà hấn làm ăn gì không liên quan tới tôi, mà tất nhiên tôi cũng chẳng đắc tội gì với hấn. Nhưng hôm nay một người cung cấp hàng và Lý Cảnh Đức có xảy ra xung đột, tên Lý Cảnh Đức kia muốn chặn đường sống của hấn. Không phải ông là sếp của tên đó sao, có người nhờ tôi nói với ông một tiếng .”

Nghe thấy lời của ông Chu, Hứa Cẩm không khỏi nhếch mép, nhưng hấn cũng không nói gì thêm. Quả thực không khôn ngoan khi xung đột một người không có mâu thuẫn gì với mình, vả lại gia tài của tên kia so với mình cũng không khác biệt nhiều. Đương nhiên, nếu nhà cung cấp hàng hóa này là đối tác quan trọng hoặc là một người thân thuộc thì ai thêm quan tâm đến cái tên Lý Thiệu Huy đó làm gì.

“Ông nói tên ra để tôi còn cân nhắc.” Vì vậy, sau khi suy nghĩ một chút, Hứa Cẩm mở miệng hỏi.

“Là một thanh niên trẻ tuổi tên là Cổ Dục. Hình như là ở thôn Cổ Gia thì phải?”

“Ai cơ?” Nghe thấy lời của ông Chu, Hứa Cẩm trong nháy mắt đạp phanh xe lại, vẻ mặt hoảng sợ nói vọng qua phía đầu dây điện thoại bên kia. Tên họ Lý lão toét kia dám trêu chọc Cổ Dục sao?

“Ặc! Có vấn đề gì à?” Nghe thấy Hứa Cẩm có vẻ giống như con mèo xù lông khi bị giẫm vào đuôi, ông Chu ở đầu dây bên kia cũng ý thức được hình như có gì đó không ổn. Chính mình truyền lại lời như vậy, quả thật cũng không hay .

“Có vấn đề! Hơn nữa lại là vấn đề rất lớn. Phiên ông nói cho tên họ Lý kia: nếu như bọn họ dám giở trò gì hoặc đụng tới một sợi tóc của vị họ Cổ kia thì ông đây sẽ cho chúng tán

gia bại sản!” Nghe thấy lời của ông Chu bên tai, Hứa Cẩm giọng điệu có chút đe dọa nói.

Hắn vừa mới ném được trái ngọt từ Cổ Dục, mà giờ lại có người muốn làm hại Cổ Dục? Đây chính là buộc hắn phải khai chiến toàn diện!

Mà khi nghe thấy lời của Hứa Cẩm, ông Chu ở đầu dây bên kia không khỏi há mồm tròn mắt. Hắn thực sự không ngờ rằng, cái tên Cổ Dục lại có sức nặng lớn đối với Hứa Cẩm như vậy. Chẳng lẽ cái tên Cổ Dục này không phải người bình thường?

Nghĩ tới đó, hắn không khỏi ghi nhớ cái tên Cổ Dục này. Về sau phải cẩn thận một chút với cái tên này, thân thế nhà Hứa Cẩm lớn như thế nào hắn đều biết rất rõ.

Có thể khiến Hứa Cẩm nói ra những lời như vậy, chắc hẳn lần này họ Lý kia đã đá trúng phải cây gậy sắt rồi.

“Được! Tôi sẽ lập tức chuyển lời. Cứ yên tâm, bây giờ là xã hội pháp trị, bọn họ nào dám chơi luật ngầm. À đúng rồi! Nhớ để lại cho tôi một phần hải sản đấy nhé.”

Nói xong, ông Chu cúp máy. Tiếp đó hắn nói chuyện này với Lý Thiệu Huy, khiến cho Lý Thiệu Huy cảm như ngậm Hoàng Liên (+), ngậm ngùi nuốt đắng cay vào trong lòng. Mà Hứa Cẩm sau khi do dự một hồi thì vẫn quyết định mua vé máy bay quay về. Hắn không thể để cho Cổ Dục xảy ra chuyện, hắn phải theo dõi sát sao chuyện này mới được.

Đồng thời cũng gọi cho Cổ Dục một cuộc điện thoại để nói cho hắn biết tình hình nhà họ Lý kia.

Nhưng mà sau khi Cổ Dục nghe được lời của Hứa Cẩm thì hắn cũng không hề phát hoảng.

Bởi vì đối với Cổ Dục mà nói, hắn không sợ nhà họ Lý kia cô lập hắn. Bởi vì ngay cả Hứa Cẩm cũng không thể chặn mất

con đường làm ăn của hắn, cá của hắn vẫn có thể bán kiếm tiền như cũ. Nếu như bọn hắn có thuê lưu manh tới làm phiền thì kỹ năng bậc thầy chiến đấu cũng không phải chuyện đùa, huống chi là còn có Vua Núi.

Chỉ cần không liên quan tới chính phủ hay nhà nước thì Cổ Dục chẳng thêm để ý.

Sau khi cúp máy, Cổ Dục lại tiếp tục tưới cây, đây mới là việc hắn cần làm.

Một đêm trôi qua đến sáng hôm sau, tất cả vẫn như thường lệ. Nấu cơm, câu cá, cho chó ăn.

Khi làm xong hết mọi việc khoảng hơn tám giờ sáng thì Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng chạy tới chơi. Như hôm qua đã hứa, Cổ Dục sẽ dạy cho mấy cô bé võ công, hai đứa đều cảm thấy vô cùng hứng thú .

Nhưng mà Cổ Dục biết, mấy đứa trẻ như này nếu thực sự luyện võ thì cũng chỉ một lúc là sẽ hết hứng thú. Cho nên Cổ Dục không có dạy võ thuật Viêm Hoàng cơ bản như đứng tấn, cũng không dạy mấy nhóc Muay Thái đá cây. Mà hắn chỉ dạy mấy đòn đứng tại chỗ đâm đá. Dạng võ này theo lý thuyết thì là.... Bình hoa.

Đúng vậy. Trong mắt người chuyên nghiệp thì không chịu nổi một đá. Nhưng trong thế giới của trẻ con thì mấy chiêu như vậy là đủ rồi. Ôm vật, đâm vòng, đá cao, đá quét. Chỉ cần giỏi mấy chiêu này ít ra cũng đủ để cho mấy cô bé không gặp phải cảnh bắt nạt ở trường.

Hơn nữa, được Cổ Dục làm HLV nên mấy đứa nhỏ cũng không tỏ vẻ nhàm chán.

Nhưng dù là như vậy thì luyện hơn một tiếng đồng hồ, hai cô bé lại chạy ra sân sau chơi.

Nhưng mà trong chốc lát, hai cô bé lại chạy về. Trong tay cả hai đang cầm hai con châu chấu rất lớn.....

Được rồi. Bé gái thật là một loài động vật thần kì. Lúc nhỏ lên trời xuống đất, không gì làm không làm được. Trên cơ bản thì các bé nam tuyệt đối đánh không lại các bé gái.

Kế đến là bắt côn trùng, leo cây, chơi ngoài nghĩa địa, mấy cô bé cái gì cũng dám, cái gì cũng làm được. Sau khi lớn thì từ từ thoái hóa thành một phé vật, đến cái nắp chai cũng vặn không xong.....

Được rồi! Có lẽ đây cũng có thể là lí do đến giờ Cổ Dục vẫn chưa có đối tượng.

Nhưng mà nhìn hai con châu chấu to còn sống, Cổ Dục không khỏi có chút chán ghét cái tư thế ngửa người ra sau của chúng. Sau đó nhìn hai cô bé, dường như bọn nhóc này... muốn ăn châu chấu sao?

“Chú chú chú ơi. Côn trùng nhà chú to thật đấy!”

“Hơn nữa vườn rau đã mọc cỏ rồi, chú không làm cỏ sao?”

Nghe thấy hai cô bé nói, lúc này Cổ Dục mới nhớ ra. Đúng là gần đây có côn trùng sinh sôi bên trong vườn rau, cũng bắt đầu mọc lên cỏ dại. Nước giếng không chỉ có hiệu quả với rau củ, mà nó còn có hiệu quả đối với cỏ dại. Hơn nữa, nó cũng thu hút đối với những loài côn trùng.

Nhưng hẳn muốn trồng rau tại nhà, không muốn phun thuốc diệt cỏ hay là thuốc trừ sâu. Chẳng lẽ phải lấy tay bắt hoặc nhổ sao? Như thế thì quá phiền phức.....

“Ặc. Cỏ thì cũng muốn nhổ đấy. Nhưng mà chú có mỗi một người, mệt lắm.” Gãi đầu một cái, Cổ Dục lúng túng nở nụ cười, kiếm cho mình một cái cớ.

“Không mệt đâu chú ơi. Nuôi mấy con gà là được, gà sẽ giúp chú bắt sâu. Rồi nuôi thêm mấy con ngỗng, ngỗng sẽ giúp chú ăn cỏ.” Nhưng khi Cổ Dục vừa dứt lời, hai cô bé nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói ra cái vấn đề rất bình thường đối với người ở nông thôn.....

Dịch: Harem King

Chương 46. Đúng là gà mờ

Chương 46: Đúng là gà mờ

“A! Tú Tú và Phi Phi tới đó hả? Chú em Cổ Dục cũng tới sao? Các người tới đây là muốn bắt gà để ăn à?”

Như đã xác định được gà có thể giải quyết vấn đề côn trùng, ngỗng có thể giải quyết vấn đề cỏ dại cho Cổ Dục, nên việc gì phải lo lắng nữa. Thế là Cổ Dục muốn gọi điện cho Cổ Tấn để đi lên thị trấn mua, nhưng chưa kịp gọi thì Cổ Tú Tú đã nói cho hắn biết ở trong thôn cũng có người bán gà.

Suy cho cùng thì cái thôn này đích thực là một tập thể nhỏ tự cung tự cấp.

Nhà nào cũng trồng rau, thịt thì có những nhà chuyên môn nuôi và giết gà, vịt, ngỗng các loại. Đương nhiên là cũng sẽ có bán.

Cổ Tú Tú biết rõ mọi chuyện trong thôn, nên Cổ Dục đi theo Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi ra khỏi nhà, tới chỗ người bán gà trong thôn.

Trước khi đi tới đó, Cổ Dục cố tình hỏi thăm ông nội Hai một chút. Người bán gà này cũng mang họ Cổ, coi như cũng là họ hàng rất xa của Cổ Dục. Nhìn vẻ ngoài hơn 40 tuổi đó mà nhầm, xét theo thân phận thì hắn ngang hàng với Cổ Dục, cho nên Cổ Dục cũng chỉ cần gọi anh và chị là được.

“Chị à! Em không phải bắt về để thịt. Chị cũng biết đấy, em có trồng một chút rau ở sân sau, nhưng mà lại lười đi bắt côn trùng với nhô cỏ dại. Cho nên đến đây mua một vài con gà

và ngỗng về để chúng làm hộ.” Nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt, Cổ Dục cười và nói ra lí do tới đây.

“Ây dà! Gà thì đúng là có thể bắt côn trùng, ngỗng cũng có thể ăn cỏ. Nhưng vấn đề ở chỗ là vườn chú trồng rau nha.” Nghe thấy lời Cổ Dục, người bán gà chưa vội bán ngay cho Cổ Dục, ngược lại còn có chút lo lắng nói.

“Ặc! Có vấn đề gì ạ?” Nhìn bộ dạng của người phụ nữ trung niên, Cổ Dục cẩn thận hỏi.

Theo cách nhìn của hắn thì không có vấn đề gì đối với việc gà ăn côn trùng, ngỗng ăn cỏ cả.

“Nếu như nhà là vườn trái cây thì chị chắc chắn sẽ khuyên chú mua. Dù gì cũng là kiếm tiền cho mình, không phải sao? Nhưng mà ngoài ăn côn trùng và cỏ thì chúng nó cũng phải ăn cái khác chứ. Phàm là lá màu xanh, mặc kệ là chồi non hay rau xanh thì đám ngỗng đều sẽ ăn hết. Mặc dù thức ăn ưa thích của gà là côn trùng, nhưng chúng cũng ăn rau. Nếu thật sự thả đám gà ngỗng đó vào vườn rau thì xem như hỏng hết.” Nhìn bộ dạng ngây ngô không hiểu gì của Cổ Dục, người này cũng cười rồi giải thích.

Mà nghe được lời của bà chị, Cổ Dục không khỏi nhìn về phía Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi. Hai đứa lúc này đã đi chơi với đám gà con. Được rồi, mặc dù mấy cô bé có kiến thức, nhưng tuổi đời lại quá nhỏ. Cho nên những kiến thức này chỉ học được một nửa. Nếu quả thật đem gà và ngỗng bỏ vào vườn rau nhà mình, cỏ và côn trùng đúng là không còn, nhưng chắc hẳn rau cũng sẽ chịu chung số phận.....

“Vậy thì có biện pháp gì không chị?” Gãi đầu một cái, Cổ Dục có chút nhức đầu hỏi.

“Không có cách nào cả, trừ khi chú nhổ cỏ cho ngỗng ăn và bắt sâu bọ cho gà. Bằng không thì cũng đành chịu, chẳng có

cách nào để huấn luyện bọn nó cả.” Bất lực buông tay, bà chị này cũng không nói thêm nữa.

Đúng là hai loại gà và ngỗng này chắc hẳn rất khó huấn luyện. Nhưng mà Cổ Dục nhớ tới Vua Núi nhà mình, gà và ngỗng tuy không thông minh, nhưng Vua Núi lại rất thông minh. Nếu để cho nó chặn gà, chặn ngỗng, cộng thêm nước giếng thì không chừng vẫn còn cơ hội.

“Được rồi! Em đã hiểu, chị vẫn bán cho em vài con gà và ngỗng đi ạ. Để em đem về nghiên cứu một chút.” Nói với bà chị này một câu, Cổ Dục chuẩn bị đem bọn chúng về nghiên cứu một chút.

“Vậy thì được rồi! Em muốn mua gà gì? Còn cả ngỗng nữa!” Nói thì cũng đã nói rồi mà Cổ Dục vẫn muốn mua thì người chị này đương nhiên sẽ không ngăn cản, nên mở miệng hỏi Cổ Dục.

Nếu là Cổ Dục lúc trước, hẳn thật sự không biết gà gì với gà gì. Hẳn chỉ biết có gà nướng, gà luộc, gà con hầm nấm. Nhưng mà đã có kĩ năng siêu đầu bếp, cho nên Cổ Dục bây giờ cũng hiểu sâu về gà. Sau khi nói một câu, hẳn lập tức đi tới chuồng gà của nhà này chuẩn bị chọn gà cho chính mình. Mặc dù nhà này bán gà, nhưng quy mô không phải là trại chăn nuôi.

Cho nên họ không nuôi loại gà lông trắng kém nhất kia. Đúng vậy, chính là loại gà KFC kia. Loại gà này 2, 3 tháng có thể đưa ra thị trường. Tuy nuôi rất nhanh nhưng chất lượng thịt cực kém. Hơn nữa dinh dưỡng lại hạn chế, dùng để làm thức ăn nhanh thì không tệ lắm. Nhưng đầu bếp như Cổ Dục chắc chắn sẽ coi thường, hẳn sẽ chọn những loại gà khác.

Đi một vòng bên trong, nơi này quả thực không thiếu gà. Ngoài trừ gà Hoa Lau thì còn có gà Tam Hoàng, gà Ác. Thậm

chỉ còn có cả gà Lôi. Chúng loại thì rất nhiều, hơn nữa xem ra bọn chúng được chăm sóc cũng rất ổn .

Nhưng khi Cổ Dục nhìn lướt qua thì hẳn phát hiện ra ở sâu trong chuồng gà có mấy con gà màu đen tuyền, thấy được mấy con gà này Cổ Dục không khỏi có chút bất ngờ. Bởi vì mấy con gà này hẳn cũng biết.

Gà Hắc Phong, được coi như một giống gà hiếm trong nước. Mà vì trứng của giống gà này có màu xanh lục, hơn nữa giá trị dinh dưỡng của nó còn cao hơn trứng gà thường cho nên cũng bán đắt hơn nhiều. Bình thường một kg trứng gà Hắc Phong bán 40 – 60 tệ là chuyện bình thường.

Nhưng mà số lượng gà loại này rất ít, tỷ lệ sống cũng không cao và phải nuôi một thời gian rất lâu. Cổ Dục thật không nghĩ rằng mình sẽ gặp được bọn chúng ở đây.

“Gà Hắc Phong này chị có gà giống không?” Chỉ vào con gà màu đen tuyền, toàn thân đen nhẵn không có một chút màu pha tạp nào, Cổ Dục hỏi bà chị đang ở sau lưng.

“Chà! Con gà đó không có gà con, vì loại này quá khó nuôi và không có cách nào để gây đàn, cho nên trứng của chúng đã được bán hết rồi. Nói thật với chú, nếu như không phải mấy con gà này vẫn có thể nấu được thì bọn chị cũng không cần.” Nghe thấy lời Cổ Dục, bà chị này lúng túng nói.

Nuôi loại gà này, tốt nhất là thả ra nuôi ở trong vườn. Còn ở bên trong cái chuồng này chắc chắn là không tốt.

“Vậy thì thế này! Chị bán hết cho em mấy con gà này nhé!” Suy nghĩ một chút, nếu không có gà giống thì bắt một vài con gà trưởng thành về cũng được.

“Chú em à! Gà này nuôi không được đâu. Chỉ cần chú đem về trong sân thả ra, bọn chúng sẽ lập tức chạy về đây.” Thật ra nào gà rất nhỏ, chắc hẳn bọn chúng sẽ không nhớ được quá

nhiều chỗ. Cho nên hầu hết gà đều được nuôi từ khi nhỏ, đến khi trưởng thành thì sẽ bị làm thịt.

“Không sao cả! Nếu như em nuôi không được thì em sẽ thịt hết.” Nghe thấy lời của bà chị, Cổ Dục cũng cười cười rồi lập tức bao trọn hết đám gà Hắc Phong. Tất cả đám gà hắc mua có cả thầy 12 con, án chừng 200 tệ một con thì mất 2,400 tệ. Cổ Dục lập tức trả tiền xong xuôi.

Mà khi bà chị đi bắt gà, thì hắc cũng đi xem ngỗng.

So với gà thì ngỗng đơn giản hơn nhiều. Bởi vì bên này không thiếu ngỗng nhỏ.

Cổ Dục nhìn lướt qua thì phát hiện ngỗng cũng không ít chủng loại, nhưng cái này hắc không cần chọn lựa. Ngỗng vốn có một loại giống rất lớn, vừa dễ nuôi, lại nặng kg, thịt ăn cũng ngon, đó chính là ngỗng Sư Tử. Cổ Dục chọn 10 con ngỗng Sư Tử choai choai, những con ngỗng này được nuôi quen, cho nên Cổ Dục bắt chúng không có gì nặng nhọc.

Sau khi sắp xếp gọn gàng tất cả và trả tiền, người nhà này cũng giúp Cổ Dục đem gà và ngỗng về nhà của hắc. Sau khi trở về, bước tiếp theo là xây chuồng cho chúng. Cái này không khó, hơn nữa còn đang có sẵn gỗ. Cổ Dục rất nhanh đã dựng lên hai cái chuồng. Mùa đông thì tính sau, hắc bây giờ còn phải làm một chút thí nghiệm đã.

Nhờ đâu đám này ăn hết sạch rau của hắc thì nuôi còn tác dụng quái gì. Cứ đợi đến lúc xác định có thể nuôi được, thì sẽ xây chuồng xi măng cho chúng sau.

Dịch: Harem King

Chương 47. Đơn giản chính là thô bạo

Chương 47: Đơn giản chính là thô bạo

“Sao, sao, sao, tao muốn giết chết nó!” Ném mạnh cái gạt tàn xuống đất. Cái tên Lý Cảnh Đức này chính là người đã gây thù với Cổ Dục. Lúc này hắn đang ở một bên hầm hầm tức giận đập phá đồ đạc trong nhà. Ngày hôm qua đối với hắn mà nói, giống như là khoảnh khắc đen tối nhất trong cuộc đời.

Hôm qua sau khi hắn trở về, việc đầu tiên là hỏi một người bạn làm tư pháp xem có thể bắt giam Cổ Dục được không.

Nhưng mà người bạn đó sau khi xem xong camera lập tức cho hắn biết, không được!

Bởi vì Cổ Dục không thực sự đánh hắn, chính hắn mới là người muốn đánh Cổ Dục trước. Tiếp đó Cổ Dục chỉ là không chế, đừng nói là phòng vệ hay là gì, cái này xem như là đánh nhau cũng không được tính.

Hơn nữa, rõ ràng là Cổ Dục đã bỏ tiền ra mua quần áo của hắn. mấy người gần đó cũng có thể làm chứng, vậy thì Cổ Dục đúng là có quyền sở hữu với bộ quần áo đó. Cổ Dục lột quần áo của hắn ở bên đường, nhiều lắm thì cũng chỉ quy về đạo đức xã hội, chứ không có cách nào nói hắn phạm pháp cả.

Cho nên dù có tìm cảnh sát hay luật sư, tìm ai cũng đều vô dụng cả.

Dựa theo pháp luật không xử lý được, bọn hắn lập tức chuẩn bị từ khía cạnh sự nghiệp để ra tay. Vấn đề này của Cổ

Dục rất dễ dàng để giải quyết, bọn hắn rất nhanh tra được Cổ Dục đang hợp tác làm ăn với Hứa Cẩm.

Tiếp theo chính là một màn như tối hôm qua.

Khi ông Chu nói với bọn hắn việc Hứa Cẩm không hợp tác. Hơn nữa, hắn còn nói: “Nếu dám đụng tới một sợi tóc Cổ Dục thì lão sẽ khiến cho nhà hắn phá sản.” Lý Cảnh Đức nghe được lời này, cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Hắn không biết đêm qua mình đã ngủ như nào. Sáng sớm hôm nay như có lửa đốt trong lòng. Hắn sống hơn 20 năm rồi mà chưa từng phải chịu ủy khuất như vậy một lần nào cả.

Hôm qua sở dĩ hắn tới nơi đó, rõ ràng là vì cô gái tên Thanh Huyền kia. Nghe nói cô ấy tới cái thôn nhỏ đó vốn là để mua quà cho ông nội của cô.

Đối với suy nghĩ này của Thanh Huyền, kỳ thực Lý Cảnh Đức không có cách nào tán thành. Mua quà không tới trung tâm thương mại mà lại tới một cái thôn quê mùa này làm gì? Thật tệ khi cô ta lại nghĩ như vậy .

Nhưng mà thân phận của cô gái Thanh Huyền này không đơn giản. Vì để tiếp cận cô ta mà hắn đã gọi cho một người anh em của mình, để đi câu dẫn cô bạn của Thanh Huyền. Sau đó mượn thân phận là bạn của bạn trai của cô gái đó để tiếp cận Thanh Huyền.

Thế nhưng, dù là hắn đã hạ mình tới cái thôn nhỏ đồ nát kia, vậy mà Thanh Huyền vẫn không có bất cứ thiện cảm nào đối với hắn. Mà khi hắn bị Cổ Dục làm nhục, lòng tự tôn của hắn hoàn toàn bị sụp đổ .

“Lý thiếu gia, tôi có một biện pháp. Cậu xem có được hay không.” Nhìn dáng vẻ Lý Cảnh Đức giống như sắp phát điên, lúc này người bên cạnh hắn mới ngập ngừng nói. Người này

không phải ai khác, mà chính là bạn trai của cô gái jacket đỏ hôm đó.

“Nói.” Bây giờ trong đầu Lý Cảnh Đức chỉ tồn tại hai chữ ‘Báo thù’. Nếu đã có biện pháp, vậy thì hắn sẽ tiếp tục thực hiện.

“Tất nhiên biện pháp kiện cáo hay làm mất việc của hắn đều không được. Vậy thì đơn giản chính là thô bạo, tìm một vài tên đầu gấu đập cho hắn một trận. Như vậy có được không?” Nhìn vào mắt Lý Cảnh Đức, người này có chút hưng phấn nói.

“Đánh hắn? Được! Cậu đi tìm vài tên đi. Tôi muốn chặt hai tay của hắn!” Nghe thấy lời người này, hai mắt Lý Cảnh Đức cũng bùng lên ngọn lửa báo thù, mặt tức giận nói.

“Không hồ là Lý thiếu gia.” Nghe thấy lời của Lý Cảnh Đức, người này cũng bắt đầu cười.

Mà lúc này trong một cái biệt thự khác, một cô gái cũng để ý tới sự tình của Cổ Dục. Cô gái này không phải ai khác mà chính là Thanh Huyền chính là người đã chứng kiến toàn bộ mọi chuyện hôm đó.

Cô đương nhiên biết Lý Cảnh Đức không thể nào từ bỏ ý đồ của mình, hắn nhất định sẽ gây phiền phức cho Cổ Dục. Cho nên cô vốn đã có chuẩn bị, dù sao việc này cũng có liên quan tới cô. Nếu như Lý Cảnh Đức thực sự muốn ra tay thì cô cũng sẽ giúp một chút.

Nhưng ai biết được, cô phát hiện ra mình không cần thiết phải hỗ trợ, bởi vì tên Cổ Dục này dường như có chút thủ đoạn.....

“Không cần phiền tới mình à. Cũng không tệ.” Buông điện thoại trong tay xuống, Thanh Huyền nở nụ cười.

Lúc này Cổ Dục đương nhiên không biết rằng lại có nhiều người để tâm tới mình như vậy. Hiện tại hắn vẫn đang còn nghiên cứu xem trưa nay ăn cái gì đây.

Nấu cơm chính là khoảng thời gian hắn mong đợi nhất trong ngày. Bởi vì thực sự ăn rất ngon.

Mà Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đều sắp trở thành mấy cô gái nhà Cổ Dục. Ngoại trừ bữa sáng và ngủ lại thì đa phần thời gian trong ngày đều chơi ở nhà hắn. Nhưng như vậy cũng tốt, Cổ Dục cũng không ghét, bởi vì như vậy sẽ khiến cho vui nhà vui cửa hơn, có phải không?

Trưa nay Cổ Dục làm ba món. Đầu tiên là cá hồi chiên mỡ bò. Đúng vậy, hắn đã thịt một con cá hồi, nhưng không phải để làm món sashimi mà là đem đi chiên, dù vậy hương vị vẫn rất tốt.

Tiếp đó là món đậu phụ xào nấm và bắp cải, sau cùng chính là món hai dưa trẻ thích ăn nhất, khoai lang ngào đường. Ba món được đặt lên bàn, Cổ Dục và hai tiểu loli bắt đầu ăn điên cuồng.

Rất nhanh đã ăn xong cơm trưa, không đợi Cổ Dục rời bàn xử lý. Hai cô bé đã bùng đồ ăn thừa ra ngoài cho Vua Núi, sau đó lại bỏ tất cả bát đĩa dơ vào trong máy rửa chén. Không thể không nói, hai cô bé rất thông minh, nhanh như vậy mà đã có thể học được.

Thế cũng tốt, Cổ Dục đỡ phải mất công. Hắn bây giờ càng ngày càng lười.

Ba ngày liên tiếp trời cứ âm u, tới tận xế chiều hôm nay thì trời mới xem là tạnh. Vốn dĩ Cổ Dục còn muốn nằm trong nhà phơi chút ánh nắng. Dù sao thì cá ướp muối không phơi sẽ bị mốc.

Nhưng ông trời có vẻ không chấp nhận cho hấn nhàn nhã như vậy. Mới đầu giờ chiều mà cổng nhà hấn đã có người gõ cửa. Khi Cổ Dục vừa mở ra thì hấn thấy ba người đứng trước cửa. Trong đó có hai thằng nhóc cháu ông trưởng thôn, chính là Cổ Vận và Cổ Dũng. Còn lại là một cô gái để kiểu tóc đuôi ngựa hai bên. Hình như tên là Phùng Thư Nhân, tuổi của cô dường như cũng không còn nhỏ.

“Ặc! Chào chú! Bọn cháu tới tìm Tú Tú và Phi Phi. Mấy đứa nó có ở đây không ạ?” Nhìn thấy người mở cửa là Cổ Dục, lúc này Phùng Thư Nhân không khỏi nhỏ giọng hỏi.

“Chị Nhân Nhân!” Nghe thấy lời Phùng Thư Nhân, lúc này Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đều chạy ra, khuôn mặt vui vẻ kêu lên.

“Đi đi đi, Chúng ta đi câu cá thôi. À! Chú Dục có muốn đi cùng không ạ?” Thấy hai cô bé, Phùng Thư Nhân cười tùm tùm nói. Nghe thấy lời Phùng Thư Nhân, hai đứa nhỏ cũng không nhịn được mà hoan hô một tiếng. Mà nói thật, mặc dù Cổ Dục có hứng thú với câu cá, nhưng đi câu mấy thứ tôm cá kia chắc chắn không bằng loại ở trong nhà hấn. Nhưng nghĩ tới sự nhàm chán trong nhà, hấn vẫn có chút động tâm.

Hấn biết gần đây có một con sông, nhưng thực sự hấn chưa từng tới đó.

“Chờ chút một chút, chú đi lấy cần câu!” Sau khi nói một câu với Phùng Thư Nhân, hấn liền chạy lên lầu lấy cần. Nhưng khi nhìn thấy cần câu của Cổ Dục, sắc mặt của Phùng Thư Nhân có hơi bối rối. Có vẻ như cần câu này không dùng được rồi.

Nhưng Cổ Dục đã mang ra rồi thì bọn họ đương nhiên sẽ không nói gì thêm. Sau khi Cổ Dục khóa lại cổng và để Vua Núi trông nhà, một nhóm sáu người đều đi về hướng bờ sông.

Dịch: Harem King

Chương 48. Trục tiếp?

Chương 48: Trục tiếp?

Trên đường đi, Phùng Thu Nhân cũng cố ý giới thiệu tình hình trong thôn cho Cổ Dục. Đương nhiên, thỉnh thoảng 4 đứa trẻ cũng sẽ nói leo một hai câu để bù vào phần khuyết thiếu.

Ví như con sông ở cạnh thôn Cổ Gia này có tên là sông Vạn Sơn, ý là con sông này chảy xuyên qua rừng nguyên sinh, nơi đó có một vạn ngọn núi.....

Nhưng mọi người đều biết, thực ra tỉnh Hắc Long Giang không có núi nào quá lớn. Đại Hưng An Lĩnh kia gọi là dãy núi thì đúng hơn, Núi lớn... không có cao 1,000 - 2,000 mét như vậy.

Đối với con sông này, cũng đừng vội xem thường nó. Con sông này chính là một trong ba nhánh phụ của Hắc Long Giang. Dòng nước chảy siết, hơn nữa còn khá sâu. Chỗ sâu nhất khoảng ba mét, nếu như vào mùa nước lũ thì khoảng chừng năm mét. Chính vì vậy ở đây chỉ thích hợp để câu cá, không phù hợp để thả lưới hay kích điện.

Nếu là giăng lưới thì không lâu sau sẽ bị dòng nước cuốn đi đâu mất.

Nếu là kích điện thì cũng rất phiền toái. Bởi vì không có cách nào để đi lại trong lòng sông để kích điện.

Còn muốn chèo thuyền. Vì liên quan tới dòng nước chảy xiết cho nên thuyền cũng rất dễ dàng mất không chế.

Cho nên, thủy sản trong sông tương đối phong phú.

Thậm chí ngay những năm đầu còn có người bắt được cá Tầm Kaluga (+). Khi con cá này còn chưa bị liệt vào danh sách động vật được bảo hộ thì toàn thôn đều bắt cá này về làm thịt.

(+)Cá Tầm Kaluga: tiếng trung còn được gọi là cá Hoàng, là một loài cá ăn thịt có tập tính ngược dòng sông để đẻ trứng. Được tìm thấy ở vùng Trung Á, Đông Á và tây bắc Thái Bình Dương. Nhưng vì môi trường sống thu hẹp cộng thêm sự săn bắt tràn lan của con người nên hiện nay loài này được liệt kê là loài có nguy cơ tuyệt chủng.

Mặc dù hiện nay được quản lý nghiêm ngặt. Nhưng vì không có thả lưới, không có kích điện nên cá trong sông vẫn phong phú như trước kia.

Tỉnh Hắc Long Giang nổi tiếng với cơ hội có thể nhìn thấy ‘Ba Hoa, năm lưới, 18 con’ (+).

(+)Ba hoa, năm lưới, 18 con: tục ngữ chỉ những con cá nổi danh ở tỉnh Hắc Long Giang gồm: Cá Aohua (鳌花), cá Bồng Trắng Amur (鳊花), cá Chép Diếc (鲫花), cá Hồi Zheluo (哲罗), cá Tráp Tam Giác (法罗), cá rô Phi Đông Bắc (雅罗), cá Da Tron Hắc Long Giang (胡罗), cá Tongluo (铜罗).

Sáu người Cổ Dục đi tới bên bờ sông. Nhóm Cổ Tú Tú, Lưu Phi Phi, Cổ Vận và Cổ Dũng bắt đầu tìm những con giun trong rừng cây. Còn Phùng Thu Nhân lấy ra một cái cần câu cầm tay được thu gọn một cách khéo léo, tiến hành lắp ráp.

Cổ Dục liếc mắt nhìn chiều rộng của mặt sông. Quả thực dùng cần câu biển đúng là vô dụng. Nhưng đối với bậc thầy sinh tồn như hắn thì tất nhiên có thể đem cần câu biển sử dụng như một chiếc cần câu cầm tay.

Chỉ cần thả một đoạn dây rồi cố định trực tay quay là được.

Thậm chí, phao câu chỉ cần qua Phùng Thu Nhân mượn là xong.

Tuy nhiên dây câu hơi lớn cũng là một vấn đề, cái này phải nghiên cứu từ từ. Lưỡi câu lớn không quan trọng, vì mục tiêu ban đầu của hắn là câu những con cá to kia.

Không mất bao lâu, cả hai người đều chuẩn bị xong. Lúc này Phùng Thu Nhân lấy ra một chiếc điện thoại rồi cố định nó ở phía sau.

“Cháu muốn quay video lại à?” Nhìn đáng vẻ Phùng Thu Nhân, Cổ Dục có chút nghi ngờ hỏi.

“Không phải! Cháu muốn phát trực tiếp.” Nghe thấy lời Cổ Dục, Phùng Thu Nhân cười một tiếng rồi mở livestream. Sau đó có không ít người xem tràn vào.

“Hello mọi người. Hôm nay hãy cùng Nhân Nhân câu cá nhé. Đi cùng mình còn có vài đứa trẻ trong thôn và một người chú.”

Nghe thấy lời của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục ở phía xa xa không khỏi há hốc mồm. Cổ Dục thực sự không ngờ rằng Phùng Thu Nhân là một streamer, hơn nữa hắn càng không nghĩ tới việc cô còn livestream câu cá?

Mặc dù Cổ Dục không xem stream bao giờ, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến việc hắn biết những việc này. Bình thường mấy cô gái trẻ trên live chỉ có ba trò đơn giản: Ca hát, nhảy múa và chơi game. Chỉ có vậy thôi.

Cô gái tên Phùng Thu Nhân này thực sự đáng người không tệ, rất xinh đẹp, có thể so sánh với mình tinh. Xét về ngoại hình, việc cô làm live stream là điều dễ hiểu. Nhưng câu cá..... Ừm. Được rồi! Nhìn lượng fan nhanh chóng vượt qua 10 ngàn người, Cổ Dục cảm thấy mình không đủ tư cách để phát biểu.

“Chị Nhân trông vậy nhưng rất lợi hại đó. Năm ngoái chị ấy tốt nghiệp trung học rồi sau đó trở thành streamer. Mỗi tháng có thể kiếm được rất nhiều tiền. Hơn nữa chị ấy cũng rất giỏi, biết được tất cả mọi chuyện.....”

Đang lúc Cổ Dục có chút mơ hồ thì lúc này Cổ Tú Tú chạy tới, thì thầm về sự tình của Phùng Thư Nhân cho Cổ Dục.

Thông qua lời kể của Cổ Tú Tú, Cổ Dục đại khái là biết về tình huống của Phùng Thư Nhân.

Ông nội của Phùng Thư Nhân cũng là người của thôn Cổ Gia, tuy nhiên người cùng lứa với ông cũng không còn nữa. Khoảng bảy năm trước, cha của cô ra ngoài đi làm, mà người mẹ ở nhà không chịu nổi cô đơn nên cũng đã bỏ đi, để lại Phùng Thư Nhân mới 10 tuổi cho ông bà nội chăm sóc .

Bởi vì lúc đó cơ thể của ông bà nội Phùng Thư Nhân rất yếu. Cho nên sau khi cha của cô trở về lập tức dùng tiền cưới một cô vợ để tiện chăm sóc cho ông và bà nội Phùng Thư Nhân.

Ba năm trước, ông bà nội Phùng Thư Nhân đều lần lượt qua đời. Bố cô vì về nhà lo hậu sự mà gặp tai nạn giao thông, cũng qua đời nốt. Từ đó trong nhà chỉ còn lại cô và mẹ kế của cô. Năm ngoái, sau khi tốt nghiệp trung học, thực ra thành tích học tập của cô không tệ, có thể học tiếp trung học phổ thông ở trên huyện. Nhưng bởi vì hoàn cảnh có chút khó khăn, nên cô không có học tiếp.

Sau đó họ hàng thân thích đều muốn gả cô đi. Dù sao thì tuổi 16 ở nông thôn là có thể lập gia đình. Nhưng mẹ kế của cô không đồng ý, vì để làm dịu đi áp lực trong gia đình, cho nên Phùng Thư Nhân trở thành một streamer. Tuy nhiên, điểm khác biệt so với những streamer xinh đẹp khác là cô phát trực tiếp về những đề tài liên quan tới thôn quê.

Đúng lúc mấy năm gần đây đề tài này tương đối hot. Cho nên cô cũng khá nổi tiếng.

Sau khi Phùng Thu Nhân nói với khán giả đang xem live, cô tùy tiện ngồi lên một tảng đá rồi chuẩn bị cần câu. Đối với kỹ thuật câu cá, Cổ Dục cũng chỉ là một người bình thường.

Chờ nhìn thấy hần câu lên nhiều cá đều đều mỗi ngày như vậy, nhưng thực ra cá mà hần câu là do giếng kỳ lạ kia cung cấp. Ngược lại, cá mà Phùng Thu Nhân câu được là do kỹ thuật của cô.

Cá Chép 200 - 300 gram, cá Trê Đầu Vàng, cá Rễ Liễu, cá Đục, cá Mè Trắng.....

Không lâu sau cô câu lên được mười mấy con cá con. Mặc dù chúng không lớn lắm, nhưng nhìn đúng là rất vui vẻ, Cổ Dục cũng có chút không yên.

Những con cá này không cần bỏ nội tạng, đem đi chiên giòn đúng là hết chỗ chê. Món cá chiên này ăn rất ngon, có thể khiến lũ trẻ thèm đến khóc thét.

Nhưng mà hiện tại, dây câu của hần quá lớn và lưỡi cũng quá nặng, cho nên ngoại trừ cá lớn thì cá con xem như không cắn câu và tất nhiên phao câu của hần cũng không nhúc nhích. Cái này khiến hần có chút lo lắng, hần còn suy nghĩ xem có nên trở về mua vài chiếc cần câu tay không, dạo gần đây hần khá ghiền câu cá.

“Chú ơi nhìn này!” Đang lúc Cổ Dục đang chân chừ, do dự không biết có nên mua vài chiếc cần câu cầm tay hay không thì Cổ Tú Tú cười hi hi chạy tới. Tiếp đó cô bé xòe tay ra, một con ếch màu nâu nhỏ hiện ra trong tay cô bé. Thấy con này, Cổ Dục không khỏi bất ngờ.

“Đây là Ếch Cỏ?” Nhìn thấy vật màu nâu nhỏ này, Cổ Dục không khỏi nghi ngờ hỏi. Mà nghe thấy lời Cổ Dục, Phùng

Thư Nhân bên này cũng quay ra

“A! Đúng thật là Ếch Cỏ này. Nhưng một con không ăn thua. Nếu như mười mấy con thì được.” Nhìn con vật giống cóc nhiều hơn là giống ếch này, Phùng Thư Nhân thay vì sợ hãi lại vui vẻ nói.

Dịch: Harem King

Chương 49.Ếch Rừng

Chương 49:Ếch Rừng

Ếch Cỏ là mọi người hay gọi. Tên khoa học của nó làẾch Rừng. Đúng vậy! Chính là loại ếch Rừng thường xuyên xuất hiện trên TV.

Có nhiều loàiẾch Rừng ở trong nước. Nhưng nói đến loài này thì chính là nói đến 2 loài.

Một loại có tên khoa học làẾch Rừng Trung Quốc, loại còn lại gọi làẾch Rừng Hắc Long Giang.

Loại ếch này rất quý hiếm, nó thích ăn côn trùng. Vào mùa đông, nó sẽ ẩn dưới lớp băng ở đáy sông để ngủ đông, có thể kéo dài đến năm tháng. Sau khi xuân sang nó sẽ thức dậy, chính vì đặc tính này mà loàiẾch Rừng này cũng được gọi làẾch Tuyết.

Mà nổi tiếng nhất là mỡẾch Tuyết và trứngẾch Tuyết.

Thứ này cùng với chân gấu, đầu khỉ, chim đa đa được coi như bốn thứ quý giá của vùng Đông Bắc, có thể thấy được giá trị của nó cao như thế nào.

Loài ếch này vốn sinh trưởng ở vùng Đông Bắc. Cỏ Dục còn nhớ rõ, khi hấn còn nhỏ, trên chợ có bán những thứ này. Hơn nữa còn rất rẻ, khắp nơi đều có. Cha con hấn thường xuyên mua về ăn, mỗi lần mua đều sẽ đưa cho hấn một con làm đồ chơi. Là một trong những món đồ chơi quan trọng của tuổi thơ Cỏ Dục, đương nhiên số lượng ếch Cỏ chết trong tay hấn là không ít.

Nhưng vì mua bán tràn lan nên loài này từ từ biến mất.

Mấy năm gần đây, số lượng ếch Cỏ được bán trên thị trường rất ít, cũng vì là thứ này đặc biệt quý hiếm. Nhưng hai năm vừa rồi có chút tăng trưởng trở lại, không phải vì chúng sinh sản nhiều, mà là vì con người đã có thể nhân giống bắt đầu nuôi chúng.

“Nhìn kích thước con ếch này như vậy, chắc hẳn là xổng ra từ một trại chăn nuôi, nhưng lại không thể xác định nó đã ở ngoài tự nhiên đã bao lâu.” Nhẹ nhàng bóp vào con ếch Cỏ, Phùng Thu Nhân thì thầm.

Mà khi nhìn thấy Phùng Thu Nhân bóp con Ếch này, trên màn hình điện thoại không ngừng hiện lên ‘666’(+). Đùa sao! Máy cô gái khác gặp thứ này không thét lên, bị dọa đến sợ hãi. Phùng Thu Nhân như vậy lại dám cầm nó, cái này không ‘6’ thì ai ‘6’ đây?

(+) 666 là từ lóng trên mạng của dân TQ: có nghĩa là ‘Quá trâu bò’.

“Gần đây có chỗ nuôi thứ này sao?” Cổ Dục không âm ỉ lên như mấy tên khán giả kia, sau khi nghe được lời của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục có chút nghi hoặc hỏi.

Nếu có trại chăn nuôi ếch Cỏ, tức là con này cũng có bán. Thứ này có hương vị không tệ, dù là hầm hay chiên, hoặc để kho cùng với khoai tây đều ngon cả. Nghĩ tới đây, hẳn có chút không thể chịu được.

Ở đây không câu được cá, không bằng đi mua một ít thứ này ăn thử.

“Chắc là nó đến từ đầu nguồn con sông này. Cháu có nghe nói là thôn bên cạnh có nuôi thứ này, chú có thể đi xem.” Nghe được lời Cổ Dục, Phùng Thu Nhân cũng cười nói.

“Chú ơi! Để bọn cháu dẫn chú đi!” Khi Phùng Thu Nhân dứt lời, bốn đứa trẻ phía sau đều giơ tay lên, khuôn mặt đầy

vui vẻ nói với Cỏ Dục.

Mặc dù câu cá cũng vui, nhưng đối với đám trẻ thì lại hơi nhàm chán. Xung quanh đây bọn chúng cũng đã lật tung hết lên rồi, vừa đúng lúc cảm thấy hứng thú với ý định đi mua ếch Cỏ của Cỏ Dục.

“VẬY ĐƯỢC, ĐI THÔI!” Nhìn cái cần câu vẫn không nhúc nhích, Cỏ Dục cũng đành từ bỏ. Hắn vỗ tay một cái, rồi dẫn 4 đứa nhỏ đi dọc theo bờ sông lên đầu nguồn để đến thôn bên cạnh.

Ở đầu nguồn con sông cạnh thôn Cỏ Gia chính là thôn Vĩnh Bình. Cái thôn này có từ thời Sơn Đông, do người Sơn Đông xây dựng. Lúc đầu họ có một chút xích mích với người thôn Cỏ Gia vì tranh giành nguồn nước và ruộng đất. Nhưng về sau lại cùng nhau đoàn kết chống lại sự xâm lược của phát xít Nhật, tạo thành mối liên kết thâm sâu. Về sau khi nhà nước được thành lập, hai thôn xem như là một đại đội, cộng thêm nhiều nam nữ kết hôn với nhau giữa hai thôn, quan hệ cũng dần dần khăng khít.

Cỏ Dục đi theo bốn đứa trẻ dọc theo bờ sông. Nói chuyện âm ỉ cho nên cũng không nhàm chán. Đi khoảng hơn nửa giờ, bọn họ nhìn thấy phía xa xa có một nhánh sông chuyển hướng, đồng thời bị một ngọn núi chặn lại.

Lúc này đang có một người ở dưới sông, loay hoay sửa chữa lưới rào.

“Anh ơi, cho hỏi một chút. Nghe nói thôn mình có bán ếch Cỏ phải không nhỉ? Anh có thể chỉ đường cho tôi tới chỗ đó được không?” Đi tới gần người này, Cỏ Dục mở miệng hỏi.

“Chú là người của thôn Cỏ Gia ở cuối sông à? Muốn mua ếch Cỏ sao?” Nghe thấy lời Cỏ Dục, người này cũng tạm thời dừng tay, tò mò hỏi lại.

“Đúng vậy! Tôi nghe nói ở đây có bán, nên muốn đến xem.”

“Nhìn chú hơi lạ mặt nhỉ! Ô? Chú có phải là cái người đến từ thành phố? Cổ..... Cổ Dục?” Nhìn bộ dạng cười hớn hở của Cổ Dục, người này có chút nghi ngờ hỏi.

Nhưng khi nghe thấy lời của người này, Cổ Dục càng thêm nghi hoặc. Người của thôn Cổ Gia cũng chưa chắc biết hết về hắn, thôn Vĩnh Bình này làm thế nào biết được mình?

Thực ra hắn không ngờ, việc hắn tống Cổ Nhạc Thành vào tù hôm thanh minh, đã trở thành một đề tài bàn tán của người thôn Cổ Gia. Bởi vì hôm đó là ngày cúng bái tổ tiên, cho nên gần như toàn bộ cả thôn đều biết chuyện gì xảy ra. Không có gì để buôn chuyện, cho nên mấy bà tám của thôn Cổ Gia mới đem chuyện đó kể sang thôn bên cạnh.

Bây giờ chém gió không như trước kia, hoàn toàn có thể thông qua một cuộc điện thoại. Cho nên chuyện của Cổ Dục quả thực không phải là bí mật gì đối với vùng này.

Hầu như mọi người ở xung quanh đây đều biết, trong thôn Cổ Gia có một chàng thanh niên tốt nghiệp đại học, đẹp trai cao ráo hơn nữa lại có tài. Không biết nuôi con cá Hồng Long Đỏ Ồt gì đó mà tận 600 ngàn tệ một con. Sau đó còn bán thêm mấy con cá gì đó nữa, giá trị tận mấy trăm ngàn.

May mà bố mẹ Cổ Dục vẫn còn ở trên thành phố, chứ không thì mấy người đến thăm dò với ý định mai mối cho Cổ Dục sẽ bu kín trước cửa nhà hắn mất.

“Ặc! Anh biết tôi sao?” Nghi hoặc nhìn người này, Cổ Dục không che giấu mà nói.

“Đương nhiên! Trong phạm vi 10 dặm quanh đây, chú em rất có tiếng đấy. Chào chú! Anh tên là Đinh Quang chính là người nuôiẾch cỏ kia.” Nghe thấy lời Cổ Dục, người này

cũng cười rồi đưa tay ra, cũng hiếu kỳ đánh giá Cỏ Dục một lượt.

“Chào anh! Tôi là Cỏ Dục.” Bắt tay với anh ta, Cỏ Dục cũng cười nói.

“Đi thôi! Anh dẫn chú em vào xem.” Vẫy gọi Cỏ Dục, Đinh Quang lập tức dẫn hấn vào trong chỗ bị hàng rào vây lại.

Nhưng vừa mới đi tới, Cỏ Dục lập tức phát hiện ở trong núi này có rất nhiều chim. Thực ra cũng có thể nói là gà, vì mấy con này không bay được, ngược lại còn rất thích chạy trên mặt đất. Kích thước cũng không lớn nhưng cực kì nhanh nhẹn. Khi nhìn thấy những con này, hai mắt hấn lập tức sáng lên. Bởi vì hấn cũng nhận biết mấy con vật này.

Phải biết rằng, Cỏ Dục là siêu đầu bếp. Chỉ cần là nguyên liệu nấu ăn thì không gì hấn không nhận ra. Cái này chẳng phải gì xa lạ, nó chính là chim đa đa. Cùng với mỡ ếch Cỏ, được bầu làm một trong bốn món đặc sản trân quý của vùng đông bắc.

Trên trời có thịt rồng, dưới đất có thịt lừa. Cái thịt rồng chính là ám chỉ thịt chim đa đa. Cỏ Dục không ngờ rằng, mình đi mua ếch mà lại còn gặp nhiều thứ ngoài ý muốn như vậy!

Dịch: Harem King

Chương 50. Chim Đa Đa

Chương 50: Chim Đa Đa

“Mấy con chim đa đa này là.....” Nhìn chim đa đa đầy trên mặt đất, Cổ Dục lập tức hỏi Đinh Quang.

“À! Mấy con chim Đa Đa này cũng là do tôi nuôi. Vì nuôi Ếch Cỏ cho nên tôi đã bao trọn cả ngọn đồi này. Nhưng cuối cùng phát hiện ra, nuôi đám ếch này cũng không cần dùng đến vùng đất dốc ở sườn đồi. Cho nên sau khi nghiên cứu một chút, tôi bắt đầu nuôi thêm một ít chim Đa Đa.” Nghe thấy Cổ Dục hỏi, Đinh Quang cũng cười nói.

“Anh giỏi quá! Vậy mà có thể nuôi được những thứ này.” Nhìn ngọn núi này của Đinh Quang, Cổ Dục thật lòng khen ngợi một câu.

“Nó chẳng là gì so với số tiền chú em kiếm được. Cũng vì kỹ thuật nuôi dưỡng còn kém, chi phí để nuôi chúng cũng quá cao, cho nên cũng không thu được lãi quá lớn.” Nhưng sau khi nghe câu nói của Cổ Dục, Đinh Quang lại cười cười rồi nghiêm túc trả lời.

“Quá trình thuần hóa phải qua nhiều thế hệ mới có thể thích nghi được với môi trường sống. Giống như Kỳ Nhông, thứ này đã có thể xuất hiện ở các thành phố. Nhưng mấy con Ếch Cỏ này chỉ mới có bốn đời, chưa thực sự ổn định, không cách nào có thể bán một lượng lớn ra thị trường. Chim Đa Đa cũng chỉ là đời thứ ba, càng thảm hại hơn.” Nhìn mấy con chim Đa Đa trước mặt này, Đinh Quang khẽ lắc đầu. Hắn làm còn chưa đủ ăn nữa đây.

“Anh có học đại học sao?” Nghe thấy lời của Đinh Quang có vẻ nho nhã, Cổ Dục cũng chỉ biết cười trừ. Hắn chỉ là tốt số hơn mà thôi, không có tài năng gì hơn so với người ta cả.

“Đại Học Nông Nghiệp Trung Quốc.” Nghe thấy Cổ Dục hỏi mình học trường gì, trên mặt Đinh Quang nở một nụ cười vui vẻ rồi nói ra trường mình học trước đây. Được rồi, sau khi nói xong, Cổ Dục càng không còn gì để nói.

Đại Học Nông Nghiệp Trung Quốc là một trong các trường đại học thuộc 985+211 (+). Nó không chỉ là một trường đại học tốt nhất về mảng Nông Nghiệp, mà còn xếp hạng 20 trong tổng số các trường đại học top đầu.

(+) 985+211: Một chính sách quy hoạch các trường đại học trọng điểm của Trung Quốc, ai vào được các trường này điều là sinh viên học giỏi.

Thi đại học phải trên 600 mới có thể vào được. (Thang điểm thi đại học tối đa của Trung Quốc là 750)

Mà Cổ Dục thi đại học chỉ có hơn 300 điểm, cho nên phải học ở một trường đại học cùi bắp. Đừng nên đắc chí, vận may của mình chỉ là tốt hơn nhiều so với người ta mà thôi.....

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi về phía sau ngọn đồi.

Sau khi hai người đi tới phía sau ngọn đồi, ở đó có một phòng nuôi nhỏ kín gió. Ngoại trừ cửa ra vào thì còn có một cái rãnh để thoát nước.

Đinh Quang gõ gõ vào cánh cửa trước tiên, chắc hẳn là để dọa cho lũ ếch chạy vào bên trong. Sau đó hắn mới đẩy cửa đi vào.

Khi Cổ Dục theo Đinh Quang vào bên trong, hắn phát hiện cái trại chăn nuôi này tương đối tốt.

Cửa nhỏ mở ra, Cổ Dục thấy được một thảm thực vật xanh lục, cùng với đó là một cảm giác nóng bức ập tới.

Chỗ này là sườn đồi có bóng râm, thuộc kiểu ẩm ướt âm u. Nhưng mà lúc này được dẫn nước tới, lại còn được trồng rất nhiều cây xanh để ổn định nhiệt độ, mô phỏng lại cảm giác của rừng mưa nhiệt đới. Điều này cũng là môi trường sống tốt nhất choẾch Cỏ.

Bây giờ hẳn đã hiểu nguyên nhân vì sao Đinh Quang nói chi phí cao. Đúng là cao thật!

Khi Cổ Dục nhìn sang, hẳn phát hiện trên dưới, khắp nơi đều là những conẾch Cỏ màu đen. Nhưng nó cũng không to lắm.

“Chú em muốn mua thứ gì?Ếch đực hay cái?” Khi Cổ Dục đi vào, Đinh Quang lập tức đóng cửa lại. Hẳn không cho 4 đứa trẻ kia đi vào, nếu không thì mấy conẾch Cỏ này coi như xong đời.

“Cái này tính tiền như nào?” Nhìn mấy conẾch Cỏ trên mặt đất, Cổ Dục cũng ngồi xổm xuống đất, tò mò hỏi.

“Con đực tôi bán ra ngoài là 35 tệ, bán cho chú em thì 30 tệ. Con cái giá 70 tệ.” Nghe thấy lời Cổ Dục, Đinh Quang cũng báo một cái giá hợp lý.

Con đực căn bản là để giết thịt, con cái mới để lấy mỡ. Cho nên bán đắt một chút cũng là điều hiển nhiên. Nhưng Cổ Dục không phải phụ nữ, không cần cái đó để chăm sóc sắc đẹp. Hẳn mua chỉ vì muốn ăn thịt, cho nên lập tức chọn con đực. Nhưng hẳn cũng mua một ít ếch cái.

Hẳn đang dự định nuôi những thứ này, bởi vì mùi vị của chúng không tệ. Nếu như dùng nước giếng nuôi thêm ít lâu, chắc hẳn thịt của chúng sẽ ngon hơn.

Thế là Cổ Dục mua 1 kg ếch đực, 1 kg ếch cái .

Nghe Cỏ Dục nói, Đình Quang bắt đầu bắt ếch cho hấn. Hấn bắt hơn 2 kg một chút, vì là đồng hương với nhau, bắt thêm nhiều chút cũng là chuyện bình thường.

Xách theo Ếch Cỏ rồi cùng Đình Quang ra khỏi phòng, lập tức thấy được bốn ánh mắt hiếu kỳ của bọn nhóc. Nhưng Đình Quang sẽ không để cho bọn chúng đi vào.

“Đúng rồi! Anh có bán chim Đa Đa không? Bán cho em mấy con!” Lúc đang đi ra ngoài, Cỏ Dục cũng nhìn thấy mấy con chim Đa Đa kia, sau đó vừa cười vừa hỏi.

Tục ngữ nói, trên trời có thịt rồng còn dưới đất thì có thịt lừa. Cỏ Dục rất tò mò với mấy con chim Đa Đa này. Hấn thực sự muốn biết hương vị của thịt chim Đa Đa sau khi được nấu chín sẽ ngon như thế nào.

Sau khi nghe thấy lời Cỏ Dục, Đình Quang có chút lo lắng.

Không phải vì hấn không nỡ bán, mà là hấn không có một cái giá cụ thể.

Theo đất nước quy định, chim Đa Đa đời thứ hai là có thể bán, đương nhiên đời thứ ba có thể bán được. Nhưng số lượng của hấn không nhiều, hơn nữa chính là vì hấn không biết giá thị trường.

“Như vậy đi! Ba trăm tệ một con, anh bán cho chú em mấy con.” Do dự một hồi, Đình Quang cũng nói ra cái giá tiền. Con số này cũng không cao, là một cái giá rất phải chăng.

“Được! Bán cho em sáu con, em trả 2,000 tệ.” Nghe xong cái giá này, Cỏ Dục lập tức trả lời, tiếp đó thì Đình Quang đi bắt chim Đa Đa cho hấn.

So với bắt Ếch Cỏ, bắt mấy con chim Đa Đa này khó hơn nhiều. Vì dù sao mấy con này cũng là động vật có cánh.

Nhưng cũng may Đình Quang nhanh nhẹn, một lúc là bắt được sáu con chim Đa Đa rồi nhét vào lồng cho Cổ Dục.

“Nếu ăn ngon thì lần sau lại tới nhé.” Hấn mỉm cười rồi đưa chiếc lồng cho Cổ Dục, rồi nhấn nhủ một câu.

“Nhất định là vậy! Em cũng bán các loại hải sản, hơn nữa hương vị hải sản của em so với những nơi khác thì cũng khác. Nếu như muốn ăn hải sản thì cứ đến tìm em nhé.” Đáp ứng một câu, Cổ Dục cũng mở miệng nói với Đình Quang rồi một tay xách chim Đa Đa, một tay xách Éch Cỏ đi dọc theo đường cũ vừa rồi quay về chỗ câu cá.

Đến khi bọn họ quay trở lại chỗ cũ thì đã hơn ba giờ, gần bốn giờ chiều. Đi mất nửa tiếng, về mất nửa tiếng, quay lại đã mất hơn một giờ. Hiện tại cũng là lúc nên thu cần trở về nhà.

Sau khi Phùng Thu Nhân dừng livestream, đám Cổ Dục cũng liếc mắt, nhìn mấy con cá mà cô câu được. Cá không lớn, nhưng có rất nhiều loại. Hơn nữa số lượng cũng không ít, nhìn kiểu gì cũng phải có 50-60 con. Thế này thì ăn thoải con gà mái luôn .

Nhìn mấy món mỹ vị này, Cổ Dục cũng thêm nhỏ dãi, lập tức đề nghị với ba người đang vừa cười vừa nói kia: “Gọi điện về báo gia đình một tiếng đi, tối nay ở nhà tôi ăn, tôi đích thân làm món cho mọi người!”

“A, lại có đồ ăn ngon rồi! Chị Nhân Nhân, Cổ Vận, Cổ Dũng, mấy người thật may mắn đó nha. Chú ấy nấu ăn ngon lắm luôn á!” Nghe thấy Cổ Dục muốn làm cơm tối, Cổ Tú Tú là người đầu tiên nhảy nhót. Cô bé vô cùng chờ mong đến bữa tối hôm nay!

Dịch: Harem King

Chương 51. Ròng Bay Bốn Bể

Chương 51: Ròng Bay Bốn Bể

“Oa, mấy món này ngon quá!”

“Đúng vậy, quá xuất sắc!”

“Còn ngon hơn mẹ mình làm nữa!”

Vốn dĩ là Cổ Dục mời Phùng Thư Nhân, Cổ Viễn, Cổ Dũng tới ăn cơm tối, nhưng thật ra bọn họ cũng không có mong đợi gì nhiều, lý do tới đây cũng chỉ có hai nguyên nhân.

Một là tò mò, bọn họ muốn xem thử Cổ Dục cho bọn họ ăn món gì, nguyên nhân thứ hai chính là vì nể mặt hắn. Bây giờ người trong cả thôn đều biết Cổ Dục có rất nhiều tiền, theo nhận thức của bọn họ thì hắn chính là người giàu nhất trong cái thôn này. Cảm giác được hắn mời tới ăn cơm cũng giống như nhân viên được sếp mời tới nhà ăn cơm, còn được sếp tự tay xuống bếp.

Cho dù bạn cảm thấy món ăn của hắn làm quá khó ăn, nhưng bạn dám thẳng thắn chê nó được sao? Chắc chắn là không rồi.

Đương nhiên những ý nghĩ này là do Cổ Dục tự mình suy diễn, còn sự thật như thế nào thì hắn không biết.

Sau khi về nhà, Cổ Dục đem 5 con chim Đa Đa ném vào ổ gà, tiếp đó tìm một cái chậu lớn cho đám ếch cỏ, rồi bắt đầu hồi hả làm bữa tối.

Có thể nói, buổi tối hôm nay chính là lần đầu tiên nhà hấn có nhiều người đến ăn cơm như thế. Cho nên hấn cũng chuẩn bị nhiều hơn một chút. Đương nhiên, tất cả món ăn đều là loại hấn ưa thích nên mới chuẩn bị.

Món đầu tiên hấn định làm trước tiên chính là món canh.

Món canh là một trong những món quan trọng nhất trên bàn ăn của người Trung Quốc, món canh được phân làm hai loại. Một loại là nước dùng để nấu, hai là canh để uống. Mà nước dùng thì lại có loại nguyên chất, nước cốt, nước dùng hỗn hợp.

Hôm nay Cổ Dục làm chính là món nước dùng nguyên chất đã được đơn giản hoá.

Món nước dùng này cần dùng thịt gà mái, còn có xương gà, thịt bò câu, xương heo, còi sò điệp khô, thịt hun khói Kim Hoa, thịt bò để chế biến. Thời gian nấu cũng rất lâu, cho đến khi tất cả nguyên liệu được hấp thu vào trong thịt viên khiến nước dùng tạo thành độ trong treo đáng kể thì xem như hoàn thành.

Cổ Dục không làm quá phức tạp như thế, nước dùng nguyên chất của hấn chỉ có một cái chân giò lợn và một con gà. Đừng hiểu nhầm, con gà này không phải là gà Hắc Phong. Năm con gà đó dùng để bắt côn trùng, con gà trong nồi này là gà trong tủ lạnh của hấn.

Sau đó thêm còi sò điệp vào, thứ này nhà hấn có.

Còi sò điệp, nói trắng ra chính là phần thịt bên trong sò điệp, có đôi khi Cổ Dục câu được một ít loại hải sản nhỏ, sò điệp cũng là một loại hấn câu được.

Hấn tách hoàn mỹ phần thịt bên trong của hơn 20 con sò điệp, hấp chúng trong nồi vài phút rồi cho vào lò nướng để làm khô. Sau đó mới bỏ vào nồi nấu, ngoài ra còn kết hợp với

hành hoa, gừng lát, tỏi, cà rốt, củ cải trắng, bột tiêu, thêm ít rượu đế, đường và muối.

Rượu đế này là hôm trước Không Hạo Văn đã mang tới tặng hẳn, hơn một ngàn tệ một chai. Nhưng đáng tiếc là hẳn không thích uống rượu.

Trước tiên cho thịt vào nồi bắt đầu hầm trong nửa giờ, thỉnh thoảng vớt bọt và tạp chất. Sau đó cho rau củ, cà rốt các loại nấu tiếp trong ba mươi phút. Tiếp đó vớt tất cả nguyên liệu ra để bắt đầu chế biến, nấu thêm 10 phút thì cho thịt viên vào để nó hấp thu và làm trong nước dùng, vậy coi như đã hoàn thành xong món nước nguyên chất này.

Tùy vào tay nghề của đầu bếp mà thời gian nấu cái này sẽ khoảng 2 tiếng hoặc hơn, nhưng ưu điểm của thứ này chính là có thể nấu một lần rồi lưu trữ để sử dụng dần.

Sau khi đã nấu xong nước dùng, Cổ Dục làm thịt một con chim Đa Đa.

Thịt chim Đa Đa cực mềm, mặc dù nó là nguyên liệu tuyệt vời để nấu canh, nhưng cách chế biến cũng tương đối cầu kì.

Vào thời cổ đại, dân tộc thiểu số ở đông bắc nấu con này đơn giản chỉ là bỏ vào trong nước, thêm chút muối, cuối cùng thêm ít hành ngò vào là đã có một nồi súp thơm ngon.

Mà món Cổ Dục muốn làm đương nhiên không thể đơn giản như thế được.

Đầu tiên hẳn lóc xương chim Đa Đa, lấy thịt chà qua nước sôi, sau đó lấy chỗ xương Phi Long bị lóc ra thêm vào nước dùng nguyên chất rồi hầm trong nồi khoảng hai mươi phút. Tiếp đó vớt ra, tiếp tục cho nấm hương, rau đay, cải thìa, tôm Hồng Y thái mỏng, bào ngư đen thái mỏng, chân cua Tuyết, cho tất cả vào nồi tiếp tục đun sôi. Sau khi nước sôi, cho thịt

chim Đa Đa vào, vớt bọt để loại bỏ tạp chất. Như vậy thì đã có thể mút ra chén thưởng thức.

Khi món canh này xuất hiện trước mắt Cổ Dục, hẳn cảm giác cơ thể dường như đang bay lên tận chín tầng mây. Cách làm này là do hẳn tự nghiên cứu ra, quả thật cái hương vị này chưa từng có ai làm ra được.

Nếu như vị Thần ăn Cái Lân ăn qua món này của Cổ Dục, chắc hẳn trước khi chết, lão sẽ muốn món này nằm ở vị trí đầu bảng trong những món ngon mà lão từng nếm thử.

Cổ Dục đặt tên cho món ăn này là ‘Rồng Bay Bốn Bể’ ý nghĩa cũng rất rõ ràng, rồng bay chính là chim Đa Đa (Trung Quốc gọi là Phi Long), bốn bể chính là nói mấy loại hải sản khác. Cái tên này đúng là chuẩn không cần chỉnh.

Mà ngoài món chính là Rồng Bay Bốn Bể này, Cổ Dục tận dụng những nguyên liệu dư ra từ món này để nấu thêm không ít món. Sò điệp hấp tỏi, cua Tuyết hấp chấm muối tiêu, Mấy con cá hôm nay Phùng Thu Nhân câu được thì làm món cá kho tộ, món này được kho cho như xương thích hợp ăn với cơm. Cộng thêm thịt heo hầm hương cá, su hào xào, rau trộn, tất cả là sáu món và một tô canh.

Thức ăn vừa được bày lên bàn, mùi thơm lan tỏa khắp nơi làm năm đứa nhóc thèm thuồng đến phát khóc.

Cổ Dục bày món cuối cùng lên bàn, vừa hô ăn một tiếng. Bọn nhóc bắt đầu ăn như gió cuốn mây tan, có thể nói bữa ăn này quá sức điên cuồng.

Thậm chí nếu Cổ Dục không ngăn lại, có thể bọn họ sẽ ăn sạch xương của chim Đa Đa. Cũng may là Cổ Dục ra tay ngăn trở, nếu không thì Vua Núi chẳng còn chút cặn nào để ăn.

Dùng cơm tối xong, Phùng Thu Nhân vốn định đi giúp rửa chén bát. Nhưng mà Cổ Tú Tú lại bắt đầu ra dáng bà chủ, dạy

Phùng Thụ Nhân dùng máy rửa chén như thế nào.

Máy rửa chén cũng không phải thứ gì quá xa lạ, đa số mọi người đều đã nghe tới thứ này. Thế nhưng người được tận mắt nhìn và sử dụng nó thì quá ít. Lúc Phùng Thụ Nhân được chỉ cách sử dụng còn cảm thấy rất bất ngờ.

Thu dọn chén đĩa xong, 4 đĩa nhỏ, một đĩa lớn, cộng thêm Cổ Dục là có sáu người tất cả. Cả đám đều thả mình trên ghế salon, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm có này. Nhớ lại hương vị của bữa cơm ngon lành vừa rồi, thực sự có thể khiến trái tim của bất kì ai cũng phải tan chảy.

“Không ngờ chú nấu ăn lại giỏi như thế, trước đây chú học công nghệ thông tin mà đúng không? Chẳng lẽ là lén đi học làm đầu bếp?” Xoa xoa cái bụng căng tròn vì no của mình, Phùng Thụ Nhân nhìn về phía Cổ Dục đang chơi cùng Cổ Tú Tú với Lưu Phi Phi, tò mò hỏi.

“Sao cô biết tôi học khoa công nghệ thông tin?” Khi nghe thấy Phùng Thụ Nhân hỏi như vậy, Cổ Dục cảm thấy hơi không thoải mái. Sao hẳn cảm thấy không có chuyện gì của mình mà mọi người không biết thế nhỉ? Tại sao đến cả chuyên ngành hẳn học trước đây mọi người cũng biết?

Tất nhiên, những gì họ nói cũng không hoàn toàn đúng, nhưng hẳn thực sự là một sinh viên trường công nghệ thông tin. Cổ Dục học chính là ngôn ngữ C, C ++ hoặc vài thứ đại loại như vậy, thường được gọi là học lập trình.

Phùng Thụ Nhân liếc mắt nhìn Cổ Dục một cái, nhẹ nhàng nói: “Chuyện của chú đều được mấy bà tám trong thôn thăm dò từ sớm, có người còn hỏi mẹ cháu có muốn gả cháu cho chú không đấy.”

“Hự khự khự khự.....” Phùng Thụ Nhân vừa nói mấy câu, Cổ Dục xém chút thì bị nước miếng của mình làm sặc chết, cái

quái gì thế này?

“Cái gì? Chị Nhân Nhân muốn làm vợ của chú sao?” Trong lúc Cổ Dục còn đang vỗ ngực ho sù sụ thì Cổ Tú Tú đứng gần đó lại bĩu môi kêu lên.

“Đúng thế! Lúc đó mấy đứa đừng mơ ăn mấy món ngon chú ấy làm!” Nhìn dáng vẻ của Cổ Tú Tú, Phùng Thu Nhân không khỏi buồn cười mà đùa với cô bé vài câu. Chuyện cô nói là sự thật, nhưng cô và mẹ cũng không đồng ý với việc này. Đùa sao? Các cô cũng không biết phải xử lý hôn lễ kiểu gì.

“Không thể thế được! Sau này em sẽ cưới chú ấy mà!” Cổ Tú Tú bĩu môi chống nạnh, vẻ mặt không hài lòng nói với Phùng Thu Nhân.

“Cậu với chú ấy cùng họ, không thể cưới nhau được, để mình đi!” Cổ Tú Tú vừa mới nói xong, Phùng Thu Nhân còn chưa kịp đáp lời, Lưu Phi Phi lại chen miệng vào. Biến Cổ Dục thành nhân vật chính của cái trò đùa hơi quá trớn này. Mặt khác, Cổ Vận và Cổ Dũng đứng cạnh đó cũng hơi chán nản vì không thể tham gia vào cái đề tài này được.

Dịch: Dz2k5_skyship

Chương 52. Mực đỏ châu Mỹ

Chương 52: Mực đỏ châu Mỹ

Quãng thời gian vui vẻ lúc nào cũng trôi qua rất nhanh.

Đêm qua mới ăn món Rong bay bốn bề xong, hôm nay đã là ngày Cổ Tú Tú và đám nhóc phải đi học.

Buổi sáng, Cổ Dục nhìn Cổ Tấn nhồi nhét 12-13 đĩa nhóc trong chiếc xe nhỏ của mình, tuy nhìn hơi chật chội nhưng cũng chẳng có ai nói gì. Bởi vì, từ trước đến nay đều là như thế cả, nhưng Cổ Dục lại ghi nhớ ở trong lòng.

Nếu như hắn nói chở như thế này là mất an toàn, người trong thôn chắc chắn cũng sẽ không quan tâm làm gì. Nhưng vì an toàn của Cổ Tú Tú và mấy đứa nhỏ khác, Cổ Dục cảm thấy nên mua một chiếc xe buýt mấy chục ngàn tặng cho thôn để dùng chở mấy đứa nhỏ đến trường. Tiện thể thực hiện kế hoạch mua xe cho mình, nếu không thì hắn thực sự không biết đến khi nào mới nhớ tới việc đi mua xe.

Tiền Cổ Tú Tú và bọn nhóc đi học xong, Cổ Dục quay vào nhà câu cá. Hôm nay khá là may mắn, câu được thêm một loại kỹ năng, thế nhưng kỹ năng này lại là... bậc thầy guitar.

Hắn chỉ là một tên nuôi cá, kỹ năng chơi guitar thì có tác dụng gì chứ? Cổ Dục cũng không định tham gia vào ngành giải trí, người duy nhất hắn quen có chút dính dáng đến giải trí là Phùng Thư Nhân, là một streamer.....

Tuy nhiên, ngoài cái kỹ năng cùi bắp này, Cổ Dục cũng câu được không ít thứ hay ho.

Chỉ riêng Huyết Long hấn đã câu được bốn con, cộng thêm mấy con ở trong bể nữa thì đã có 8 con rồi. Ngoài ra còn có vài con lịch, nuôi thứ này cũng khá vui. Nhưng khiến Cổ Dục bất ngờ chính là, hấn còn câu được một con mực lớn....

“Thủy quái Cthulhu?” Nhìn con vật đang giương nanh múa vuốt trước mặt, lông mày Cổ Dục nhíu một cái, cái thứ này cũng có chút nguồn gốc.

Đương nhiên, hấn biết thứ này cũng không phải là động vật thần thoại gì, mà là một loại mực. Tên khoa học hình như là mực đỏ châu Mỹ, chứ không phải Xi Vưu trong thần thoại Trung Quốc.

Sinh vật này sinh sống dưới biển tầm 80-200m, rất ít cá thể có thể sống quá một tuổi. Nhưng trong vòng một năm đó, nó có thể dài hơn 1m nặng hơn 50 kg, hơn nữa loài này cũng không được thông minh cho lắm, có thể là vì tuổi thọ của nó quá ngắn.

Loài mực này giống với cá mập hổ, rất phàm ăn hơn nữa còn ăn tạp, thứ gì cũng đều ăn. Thậm chí còn ăn thịt người, bên châu Mỹ có không ít tin tức liên quan đến loài mực này tấn công ngư dân, cũng không biết thật giả ra sao. Nhưng mà khi con mực này bị lôi ra khỏi nước, nó còn định tấn công Cổ Dục, cho dù đã được thả trong xô chứa đầy nước giếng thì nó vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

“Thôi bỏ đi! Không giữ con này lại được rồi.” Cổ Dục biết nếu thả con này vào bể chẳng khác gì để nó ăn các loại hải sản khác trong đó, vậy thì trực tiếp giải quyết nó thôi. Cho nên trước tiên đem nó bỏ vào một cái thùng nước rồi đóng kín nắp, đảm bảo nó sẽ không chết, sau đó Cổ Dục tiếp tục câu hết đợt cá ngày hôm nay.

Xử lý mọi chuyện ổn thỏa, Cổ Dục mang con mực đến phòng bếp.

Có lẽ là thấy tính mạng mình đang bị uy hiếp, con vật này không ngừng giãy dụa. Nhưng đáng tiếc là không có chút tác dụng nào.....

Giết thứ này thật ra cũng cần có chút kỹ thuật, nhưng mà có chút máu tanh cho nên không tiện nói ra. Cổ Dục thuần thục xử lý con mực, sau đó là chia nhỏ nó ra nhiều phần.

Con mực Cổ Dục câu tuy không đạt kích thước tối đa là 50 kg, nhưng cũng phải hơn 25 kg, sau khi loại bỏ nội tạng, mắt, miệng, cùng mấy chỗ không ăn được ra thì vẫn còn hơn 20 kg thịt, nếu một mình hắn ăn chắc chắn là không thể ăn hết được.

Cho nên Cổ Dục đem qua cho ông Hai, tiện thể cắt một ít rau họ. Thứ này dùng để xào chung với mực là ngon nhất, còn lại mấy thứ râu ria gì đó thì có thể làm xiên que.

Còn mấy món sashimi gì đó thì thôi đi, hắn không thích ăn đồ sống.

Trong khi Cổ Dục đang nghiên cứu nên chế biến con mực này thành món gì, đột nhiên một tiếng còi xe vang lên. Cổ Dục ra ngoài xem là ai, người đến không phải ai khác mà chính là Khổng Hạo Văn. Vừa nhìn thấy Cổ Dục ở nhà, Khổng Hạo Văn lập tức cười tủm tỉm để hai bao đồ vật xuống xe.

Lần quay về nhà này, hắn được không nở mày nở mặt.

Không chỉ nhờ có hai con cá huyết long kia giải quyết được ông nội khó tính, còn có cá Đù Vàng cùng của Hoàng Đế khiến toàn bộ người trong nhà đều bị hắn giải quyết.

Đồ ăn chính là thứ vũ khí bí mật giúp ta rút ngắn mối quan hệ một cách hiệu quả nhất, hơn nữa cũng rất dễ xài.

Mà ông nội hắn đối với hai con huyết long có thể nói là đặc biệt yêu thích, mấy ngày hắn ở trong nhà, hầu như hôm nào cũng có bạn cũ và chiến hữu cũ tới xem cá, xem ra ông nội cũng rất thích khoe khoang.

Lần này hấn ra khỏi nhà, ông nội hấn còn hỏi có phải đi đến nhà người bạn bán Huyết Long kia không. Hấn nói là phải thế là ông hấn lập tức gọi người đem đến một hộp lá trà. Mặc dù đây không phải là cực phẩm đại hồng bào trong truyền thuyết gì đó, nhưng cũng là Long Tinh Tây Hồ cực quý. Một hộp nhỏ tầm hai trăm gram cũng đã mấy trăm ngàn, có khi còn không mua được. Hơn nữa, cho dù là có mấy trăm ngàn trong tay cũng không biết mua nó ở đâu, đây chính là điểm khiến nó trân quý.

Ngoại trừ cái hộp trà lá này, hấn còn mang đến không ít rượu và thuốc lá. Mấy thứ này đều là quà biếu của người ta mang cho cha và ông của hấn. Sức khỏe của hai người họ cũng không được tốt nên bà và mẹ hấn không cho đựng vào, cho nên đều đưa tất cả cho Khổng Hạo Văn. Sau đó Khổng Hạo Văn dùng chiêu mượn hoa hiến Phật đem tặng cho Cổ Dục, nhưng mà khổ cái là Cổ Dục cũng không hút thuốc lá.....

Thấy hấn đến vào cái giờ này, Cổ Dục thừa biết lý do trong đó. Tuyệt đối không phải là tới để tặng quà, nhưng mà hấn cũng cũng không nói gì, dù sao thì người ta cũng là khách hàng cũ của mình. Hơn nữa, hôm nay câu được con mực quá lớn, tuy đã đưa cho nhà ông Hai một nửa rồi nhưng vẫn còn lại hơn 10 kg, có một tên ăn chực tới chia sẻ gánh nặng giúp hấn cũng tốt.

“Hắc hắc hắc, lần này về nhà tôi được một phen nở mày nở mặt. Người anh em, xem như lần này tôi thiếu cậu một cái ân tình.” Dời đến một cái ghế, Khổng Hạo Văn ngồi ở cửa ra vào hớn hờ khoe với Cổ Dục. Từ trước đến nay hấn đều bị học thuyết ‘con nhà người ta’ và không trượt phát nào. Năm nay cố gắng lắm mới được nở mày mở mặt một lần cho nên hấn rất muốn cảm ơn Cổ Dục.

“Cá là do anh bỏ tiền ra mua, cảm ơn tôi làm cái gì!” Cổ Dục cười một cái rồi nói, nhưng khi thấy hắn nói như vậy Khổng Hạo Văn lại lắc đầu.

“Không giống người anh em à! Trả tiền là chuyện đương nhiên, nhưng mấy thứ cậu bán cho tôi có khi dùng tiền cũng không mua được, tôi đương nhiên phải cảm ơn rồi! Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trưa nay ăn gì thế?” Nghe được câu trả lời dửng dưng của Cổ Dục, Khổng Hạo Văn nghiêm mặt cực kỳ nghiêm túc giải thích. Nhưng chưa quá hai câu đã bẻ sang chủ đề ăn uống, không hổ là một lão ăn hàng.

“Mực xào rau họ, râu mực xiên nướng, thịt viên chiên, khoai tây sợi xào, súp lơ bông cải...” Nhìn bữa cơm trưa mình chuẩn bị, Cổ Dục cũng từ từ nói ra.

“Đừng nói nữa! Nước miếng tôi sắp trào ra rồi, Người anh em, cho tôi ăn chục nhé!”

Dịch: Dz2k5_SkyShip

Chương 53. Mục đích mua xe

Chương 53: Mục đích mua xe

“Người anh em! Việc tốt nhất trong đời anh đó chính là đã kết bạn được với chú!” Hải lòng uống một ngụm bia lạnh thật lớn, Không Hạo Văn ngửa đầu lên thành ghế, thỏa mãn nói với Cổ Dục.

Hơn 10 kg mực kia có khi phải đến 2/3 đã chui vào trong bụng của hắn. Cổ Dục thật sự lo lắng anh ta có ăn no đến vỡ bụng hay không?

Nhưng bây giờ nhìn kĩ, ngoại trừ cái bụng to ra thì hắn có vẻ như không có chuyện gì cả.

“Được rồi! Để tôi đi cho Vua Núi ăn, anh cứ ngồi đó nghỉ ngơi đi!” Nhìn cái bụng giống như sắp đẻ kia, Cổ Dục đành lắc đầu. Sau đó uống một ngụm hết sạch lon bia trước mặt rồi đứng lên, chuẩn bị mang đồng đồ ăn thừa cho Vua Núi ăn trưa.

Mặc dù Không Hạo Văn mang tới không ít rượu ngon, nhưng Cổ Dục không hứng thú với rượu cho lắm. So với rượu đế, quả thực hắn thích uống bia hơn, thứ này mát lạnh hơn nhiều.

“Đúng rồi người anh em! Đi đun chút nước sôi nào. Ông của anh có tặng cho chú loại trà rất tốt. Chúng ta uống một chút để tiêu cơm.” Nhìn Cổ Dục đi ra ngoài, Không Hạo Văn cũng không biết xấu hổ mà nói. Thực sự là hắn đã ăn quá no, không di chuyển được. Bằng không nếu giúp đỡ được gì thì chắc chắn hắn sẽ giúp.

Sau khi cho Vua Núi ăn xong, Cổ Dục liền đem ấm nước nóng tới phòng ăn.

Ấm nước nóng nhà Cổ Dục là loại ấm điện tức thời, có hai loại chế độ. Bạn có thể để một thùng nước lên phía trên, hoặc có thể thêm nước trực tiếp thông qua một cái rãnh ở phía sau. Sau đó nhấn nút là có nước nóng ngay lập tức. Tiện lợi hơn nữa là có thể điều chỉnh được nhiệt độ.

Hơn nữa không cần phải lo lắng về việc đun nước nhiều lần.

Cho đầy nước vào bên trong, Cổ Dục lấy ra một bộ đồ uống trà được tặng khi mua đồ điện gia dụng, sau khi đem đi rửa sạch sẽ hắt đi tìm bình trà được ông của Khổng Hạo Văn tặng.

Khi Cổ Dục mở bình trà ra, hắt lập tức nhú mày một cái. Bởi vì lá trà này có mùi hương rất thơm. Nhưng không phải là hương hoa hay mùi nước hoa, mà là mùi hương đậu rất thơm, khiến cho người ta có cảm giác trong lành.

Cổ Dục mặc dù là siêu đầu bếp chứ không phải là bậc thầy trà đạo, nhưng không ít món phải dùng đến nước trà. Ví dụ như món tôm Long Tỉnh bóc vỏ chẳng hạn. Cho nên hắt cũng có hiểu biết đôi chút với trà. Nếu như hắt đoán không sai, thì trà Long Tỉnh này chính là hái từ 10 cây trà Long Tỉnh trong truyền thuyết kia, nếu không thì mùi hương tuyệt đối sẽ không tuyệt vời như vậy.

Đổ lá trà vào, dội nước sôi rửa trà và đồ uống trà qua một lần, rồi sau đó thêm nước. Lần thứ hai mới bắt đầu pha trà, ngửi thấy mùi hương tỏa ra ngào ngạt, trong lòng Cổ Dục âm thầm tấm tắc khen, đúng là trà ngon.

Mà khi lần đầu tiên nhấp một ngụm, hắt cũng cảm giác như chính mình vừa lạc vào một miền Tiên cảnh. Lá trà này

phối hợp cùng hương vị của nước giếng thật khiến cho người ta kinh ngạc.

Bây giờ đột nhiên Cổ Dục lại mong chờ hai cây trà được trồng ở sân sau nhà của hắn. Cả hai đều được tưới bằng nước giếng, cho nên đến khi thu hoạch, hương vị sẽ càng tuyệt vời!

“Hà. Thật là sảng khoái!” Ở bên kia, Khổng Hạo Văn mắt híp cũng rống lên một tiếng, trà này hắn đã từng uống trước đó. Mặc dù là đồ ngon, nhưng hắn cảm giác dù thế nào cũng không ngon được như hiện tại?

“Đúng rồi! Tôi có chuyện này muốn hỏi anh.” Sau khi thử vài chén trà, Cổ Dục đặt chén trà xuống, nhìn Khổng Hạo Văn vẫn còn đang hưởng thụ mà nói.

“Không cần khách sáo với anh làm gì. Chú em cứ nói đi!” Khổng Hạo Văn giống như đã thân, mặc dù mới chỉ gặp Cổ Dục có 4 lần. Nhưng rõ ràng hắn đã coi Cổ Dục như bạn thân nên vô cùng hào phóng.

Nhìn bộ dạng của hắn, Cổ Dục cười cười. Hắn vẫn rất tinh táo, sẽ không đến mức nhờ vả chuyện gì quá mức quan hệ anh em. Hắn cảm thấy người bạn này đúng là rất được.

“Tôi muốn mua một chiếc xe, nên định hỏi ý kiến của anh một chút.” Rót cho mình một chén trà, Cổ Dục cũng nói lên tình huống của mình. Mặc dù hắn có bằng lái, nhưng quả thực hắn không có hứng thú quá lớn đối với việc lái xe. Cũng bởi vì hắn là trạch nam mà.

Bên cạnh hắn cũng có vài người bạn bè, bạn học cũng mua xe con, giá khoảng mười mấy đến hai trăm mấy chục ngàn tệ cũng có. Nhưng bọn họ không cho Cổ Dục được ý kiến gì tốt. Bởi vì Cổ Dục cũng không có ý định mua mấy loại xe thường như vậy. Đúng thế! hắn đúng là có chút không biết xấu hổ mà nghĩ như vậy....

Đây cũng là lời nói thật. Hiện tại mẹ cá thứ ba đã sắp chuẩn bị xong. Đến lúc đó lại thu về mấy trăm ngàn tệ. Xe con hai trăm mấy chục ngàn kia hẳn thật sự không nhìn vào mắt.

“Ừm! Đúng là chú em nên mua một chiếc xe. Dù cho chú em có là một tên trạch nam đi chẳng nữa, nhưng sau này có chuyện gì thì có xe đi vẫn tiện hơn. Chú có yêu cầu gì không? Về giá cả? Kiểu xe?” Nghe thấy lời của Cổ Dục, Khổng Hạo Văn bên này cũng gật đầu một cái, thời đại bây giờ không có xe đúng là bất tiện. Không nói đến những cái khác, chỉ việc Cổ Dục muốn về nhà thôi cũng đã là một chuyện khá phiền phức.

“Không có yêu cầu gì về giá tiền cả. Còn kiểu xe thì tôi muốn mua một con bán tải, đáng tin cậy một chút là được.” Suy nghĩ một lúc, Cổ Dục mới đưa ra yêu cầu của mình. Hắn đúng là không có hiểu biết nhiều, chiếc xe đầu tiên cứ như vậy mà đã định đoạt xong.

“Được rồi! Cái đó cứ để anh đây lo cho!” Nghe xong yêu cầu của Cổ Dục, Khổng Hạo Văn cũng lập tức cười rồi nói. Hai người ngồi chém gió với nhau, thời gian cũng sắp sửa trôi qua nửa ngày.

Trong vô thức trời đã tối dần, có thể là vì trưa nay đã ăn quá nhiều, cho nên Khổng Hạo Văn và Cổ Dục đều cảm giác buổi tối không muốn ăn gì nữa. Vì thế, Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi quyết định tối nay sẽ nấu mì để ăn. Món hẳn làm chính là mì tương đen.

Làm ra sợi mì dài, sau đó cắt dưa chuột, ngâm đậu nành. Tương mà hắn thích dùng nhất là loại tương tỏi ớt. Loại tương này đúng là không chính thống, nhưng mà Cổ Dục thích ăn là được. Dùng loại tương này rưới lên trứng gà, lại thêm dưa chuột xắt nhỏ và đậu nành, thế này là ăn thoải mái.

Ăn hết mì, Khổng Hạo Văn cũng đi về. Trưa nay hắn uống hai lon bia, sau đó lại được Cổ Dục dùng nước giếng pha trà,

cho nên hơi còn cũng đã được loại bỏ hoàn toàn nên sẽ không có chuyện gì. Vì thế, việc hấn tự lái xe về nhà khiến Cổ Dục cũng không quá lo lắng.

Nhưng khi hấn đi lên tầng hai thì đột nhiên phát hiện, những con cá không bán được ở trong bể của hấn càng ngày càng chiếm nhiều diện tích, đúng là có chút quá chật trội. Cộng thêm mấy con Ếch Cỏ hôm qua hấn mua về, có vài con vậy mà nhảy ra bên ngoài khiến Cổ Dục hơi khó chịu.

“Phải cải tạo lại một chút.” Lẩm bẩm một câu, Cổ Dục trước hết đem mấy con Ếch Cỏ bỏ vào trong chậu. Sau đó lấy điện thoại ra, gọi điện đặt làm mấy cái bể cá mới. Tuy nhiên lần này hấn đặt bể cá kích thước cũng không quá lớn, bởi vì phải đặt ở trong phòng, vì thế số lượng bể tương đối nhiều.

Hơn nữa, còn phải chuẩn bị một cái bể được cải tạo thành rừng mưa ẩm ướt cho Ếch Cỏ.

Đặt điện thoại xuống, Cổ Dục nhìn bể cá trước mắt. Hấn chuẩn bị câu thêm một ngày, sau đó nuôi bọn chúng một ngày. Cũng đã sắp đến lúc thông báo cho Hứa Cẩm tới lấy cá.

Nhưng kế hoạch mãi vẫn không có gì chuyển biến. Tiết thanh minh thực sự rất dễ mưa. Vào ban đêm, bên ngoài có một trận mưa xuân không nhỏ. Mãi cho đến sáng hôm sau, sắc trời vừa sáng thì mưa cũng chịu ngừng lại.

Cổ Dục thức dậy như mọi khi rồi rửa mặt đánh răng. Buổi sáng hôm nay hấn làm món cháo cua, đang lúc chuẩn bị đi câu cá. Còn chưa kịp đi vào sân sau thì cổng nhà hấn đã có người gõ cửa.

Dịch: HaremKing_SkyShip

Chương 54. Hái nấm

Chương 54: Hái nấm

“Ha ha ha ha. Chú Dục ơi!”

Cổng chính mở ra, Cổ Dục thấy được gương mặt xinh đẹp của Phùng Thư Nhân. Cô bé lúc này đang cười hì hì đứng trước cửa nhìn Cổ Dục.

Thấy dáng vẻ của cô, Cổ Dục có chút khó hiểu. Tình huống gì đây?

Hắn nhìn trời một chút, mới có 5 giờ thôi mà. Trời vẫn còn chưa sáng tỏ, cô bé này muốn ăn chực cũng không cần phải tới sớm như thế. Hơn nữa bây giờ bốn bề yên lặng, cái quái gì đây?

“Có... Chuyện gì sao?” Liếc mắt nhìn bốn phía, Cổ Dục có chút nghi ngờ hỏi.

“Ừm, có việc! Theo cháu cùng đi hái nấm nào!” Nhìn ánh mắt đầy nghi hoặc của Cổ Dục, Phùng Thư Nhân nở nụ cười. Sau đó đắc ý đưa ra một cái túi và xẻng nhỏ từ phía sau.

Thấy được hai thứ này, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười. Hắn đã quên mất chuyện nấm sẽ mọc rất nhanh sau mưa.....

“Không đi đâu! Khi nào người ta hái xong mua lại thì tốt hơn.” Liếc Phùng Thư Nhân một cái, Cổ Dục nói rất rõ ràng. Đều là nấm giống nhau cả, mình hay người khác hái cũng không khác gì nhau. Ừm! ít nhất là hắn nghĩ như vậy.

“Đi thôi, đi thôi nào. Hái nấm rất vui đó chú.” Nhìn bộ dạng Cổ Dục không muốn đi, Phùng Thư Nhân đành nũng nịu.

“Nếu vui thì tự mình cháu đi đi. Chú vẫn còn nấu dở nồi cháo cua đây.” Đối với sự nũng nịu của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục không khỏi thờ dài một hơi. Hắn thực sự không muốn đi ra ngoài sớm như vậy.

“Cháo cua lát nữa về nấu sau cũng được. Ài, một cô gái như cháu đi hái nấm một mình không an toàn lắm.” Bối rối nhìn Cổ Dục, Phùng Thu Nhân có chút im lặng.

“Biết mình sẽ không an toàn còn đi làm gì nữa?” Liếc mắt nhìn Phùng Thu Nhân một lượt. Nói qua về cô bé, đáng vẻ nhìn rất xinh đẹp. Mặc dù Cổ Dục chưa từng thấy cô bé tẩy trang, nhưng từ góc cạnh gương mặt mà đánh giá thì nhan sắc của cô tuyệt đối không thấp. Hơn nữa, mặc dù cô bé không mặc mấy bộ quần áo bó diêm dúa như mấy cô gái thành thị, nhưng cũng chẳng mặc đồ giống thôn nữ bình thường. Lại thêm gương mặt xinh đẹp như vậy thì đi một mình trong rừng đúng là có chút nguy hiểm.

Nguy hiểm một phần từ thú dữ trong rừng rậm, một phần cũng đến từ con người.

“Đây chính là vì khán giả thích xem nên mới làm vậy. Trước đó cháu đều cùng mẹ kế đi hái, nhưng hôm nay mẹ cháu bị cảm cho nên sáng nay cháu mới không làm phiền mẹ. Thế nên đành phải làm phiền chú, chú Dục!” Nhìn bộ dạng Cổ Dục vẫn không muốn đi, Phùng Thu Nhân không nhịn được nên đành phải chấp hai tay lên cao. Cô thật sự không muốn bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này, cũng không muốn làm phiền mẹ kế đang bệnh. Người trong thôn đa phần đều là người lớn, những người ngang hàng thì đều đã kết hôn cả rồi nên cũng không dám làm phiền họ. Suy đi tính lại, trong thôn này người duy nhất có thể trông cậy cũng chỉ có một mình Cổ Dục.

“Haizz, thôi được rồi! Chờ chú một chút.” Nhìn đáng vẻ thành khẩn của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục nhếch miệng thờ

dài, coi như hôm nay làm một việc thiện vậy. Hấn nói với cô bé một tiếng rồi đi vào cho cháo vào nồi cơm điện. Mặc dù nấu cháo bằng nồi cơm không ngon bằng nồi đất, nhưng vẫn có thể nấu được.

“Vua Núi trông nhà cẩn thận đấy!” Cho cháo vào nồi cơm xong, Cổ Dục chuẩn bị khóa cửa, đồng thời nói một tiếng với Vua Núi. Lúc này nó đang nằm trong chuồng chó mới của nó.

Lúc trước làm chuồng gà chuồng ngỗng, Cổ Dục thuận tay làm luôn cho Vua Núi một cái chuồng chó mới. Bên trong phủ không ít quần áo và chăn mền cũ, trông nó khá là thích thú với chuồng mới.

Nghe thấy lời Cổ Dục, Vua Núi bình tĩnh nhìn hấn một cái rồi lại nằm xuống ngủ tiếp, con chó này có chút kiêu ngạo. Lúc bình thường đối với con người nó tỏ ra hờ hững, nhưng mệnh lệnh của Cổ Dục thì nó vẫn sẽ tuân theo.

“Đi thôi!” Khóa kín cửa xong, Cổ Dục nói với Phùng Thu Nhân một câu. Sau đó hai người cùng đi về phía sau núi.

Loại nấm này mặc dù sẽ phát triển rất nhanh sau những cơn mưa, thế nhưng cũng phân bố ở nhiều nơi. Ví dụ như chỗ này nấm mặc dù lớn, nhưng thật ra thì vẫn chưa đủ lớn, hơn nữa chúng cũng rất ít. Tuy nhiên, nếu như càng tiến sâu vào trong rừng thì mới có nhiều hơn nữa.

Mặc dù Cổ Dục không thể phân biệt được chỗ nào là mặt trước núi hay là chỗ rừng sâu nước thăm, nhưng Phùng Thu Nhân thì có thể.

Hai người men theo ánh mặt trời buổi sáng, đi thẳng một đường lên núi mất khoảng hơn nửa tiếng. Lúc này, Phùng Thu Nhân mới lấy điện thoại ra rồi mở phòng livestream.

“Xin chào tất cả mọi người! Hôm nay mình ở đây là để mang các bạn cùng mình đi hái nấm. Mình nhớ trước đây các

bạn đã yêu cầu muốn xem mình đi hái nấm rất nhiều trong những buổi live trước, do đó ngày hôm nay mình mới ở đây. Nếu các bạn thấy hay, hãy cho mình một like, share. Cũng đừng quên bấm chú ý để không lạc đường nha. Yêu tất cả mọi người!”

Nhìn Phùng Thư Nhân chào hỏi, Cổ Dục không khỏi nghĩ thâm trong lòng: Cô nàng có biết, liệu mấy người kia có muốn xem hái nấm không đây?

Thôi kệ, mà trong núi không có đường, cũng chả biết đi theo đường nào. Hay là mình không nên làm đầu tàu nhỉ.

Đang lúc Cổ Dục dời sự chú ý đi chỗ khác thì đột nhiên, hần thấy ở bụi cỏ phía xa xa có mấy cây nấm trắng mọc ở đó.

Vì Cổ Dục là siêu đầu bếp còn có kỹ năng bậc thầy sinh tồn, cho nên hần vừa liếc mắt là biết đó là thứ gì. Nấm Mật Ong, một loại nấm mọc đại chủ yếu ở vùng Đông Bắc.

Không chỉ có hương vị thơm ngon, nó còn là một phương thuốc Đông Y, có tác dụng trị trúng gió cảm mạo, tăng cường sức khỏe. Đối với bệnh động kinh cũng hiệu quả, trong đó món gà hầm nấm chính là sử dụng loại nấm này. Sau khi Cổ Dục đi tới, hần lập tức thu hoạch đám nấm này.

Sau khi đem cất mấy cây nấm vào trong túi, Cổ Dục lại cùng Phùng Thư Nhân hái nấm chung một chỗ. Nhưng so với việc Cổ Dục chú tâm vào hái thì Phùng Thư Nhân lại lơ đãng hơn nhiều. Nhất là khi cô thấy Cổ Dục dường như cũng có thể nhận biết được mấy loại nấm này.

Vốn cô bé còn đang lo lắng liệu Cổ Dục có thể nhận biết được nấm ăn được và nấm độc hay không. Nhưng hiện tại xem ra thì không cần nữa, cô thỉnh thoảng hái một hai cây, sau đó duy trì khoảng cách nhất định với Cổ Dục rồi ngồi nói chuyện

trên livestream, cùng với khán giả giải thích một chút kiến thức là được rồi.

Trên đường vừa đi vừa thu hoạch nấm. Ngoài trừ nấm Mật Ong ra, Cổ Dục còn gặp phải nấm Hạt Dẻ. Loại nấm này rất mềm, ăn cũng rất ngon và rất tốt đối với người già. Nó có tác dụng điều hòa huyết áp và cholesterol rất hiệu quả. Hơn nữa nó còn mọc thành một mảng lớn, rất thuận tiện để hái.

Hắn còn phát hiện một ít nấm Hoàng Kim, chính là loại có số lượng ít ỏi. Loại nấm này có thể kháng ung thư.

Trừ cái đó ra còn có nấm Bào Ngư Vàng, nấm Mối, nấm Trứng Gà, loại gì cũng có.

Không hổ là tỉnh Hắc Long Giang, nơi sản xuất nhiều nấm nhất, những thứ này đúng là quá nhiều.

Hắn còn phát hiện ở trong rừng cây Tùng có không ít nấm Tùng. Nấm Tùng này là một loại rất hiếm, đừng nhầm lẫn nó với nấm Thông. Thứ này không đắt, nhưng sản lượng hàng năm cũng rất ít. Hơn nữa, nó còn có thể làm thịt chay, vì khi ăn cảm giác rất giống thịt, ăn rất là ngon. Lúc nhỏ Cổ Dục đã từng ăn qua.

Loại nấm này nâng cao hệ miễn dịch, kháng ung thư, phòng bệnh tiểu đường, kích thích tiêu hóa. Có thể nói là một trong những loại nấm tốt hàng đầu, nhưng tiếc rằng nó không thể trồng nhân tạo. Hơn nữa, chất lượng cũng không ổn định. Trên cơ bản thì hằng năm chỉ có thể mua được theo mùa.

Bây giờ thấy được thứ này, Cổ Dục tự nhủ phải lấy nhiều thêm mới được.

Nhưng khi hắn đang vui vẻ hái nấm thì đột nhiên từ đằng xa vọng tới một tiếng hít thở nặng nề và tiếng bước chân.....

Dịch: Harem King_SkyShip

Chương 55. Xuống Núi

Chương 55: Xuống Núi

“Không đúng...” Nghe âm thanh này, động tác của Cổ Dục dừng lại. Hắn đứng lên, liếc mắt nhìn Phùng Thu Nhân ở sau lưng. Cô nàng vẫn còn đang trò chuyện với khán giả đang xem livestream, Cổ Dục từ từ bước lại gần.

Lúc này hắn còn không quan tâm tới việc bản thân mình có bị lọt vào ống kính hay không, hắn đi thẳng tới bên cạnh Phùng Thu Nhân. Hơn nữa còn kéo cô lại một chút.

“Gì vậy! Tên con trai này từ đâu ra thế?”

“Thu Nhân cùng bạn trai ra ngoài phát trực tiếp sao?”

“Trời ơi! Đau lòng quá!”

“Còn biết phải làm sao? Đành phải tha thứ cho cô ấy thôi...”

Vừa nhìn thấy Cổ Dục, phòng livestream lập tức bùng nổ. Phùng Thu Nhân nhìn về phía Cổ Dục, cô tin rằng Cổ Dục sẽ không phải tự nhiên mà chạy vào ống kính, hắn không phải loại người thích khoe mẽ. Quả nhiên! Khi cô nhìn về phía Cổ Dục, sắc mặt của Cổ Dục không được tốt lắm.

“Chú Dục, sao vậy?”

“Mọi người đừng đoán mò, anh chàng đẹp trai trẻ tuổi này nhìn vậy thôi chứ là chú của tôi đây.”

Câu trước là Phùng Thu Nhân nói với Cổ Dục, câu sau là hướng về phía người đang xem livestream mà nói.

“Cô có phát hiện hay không, nơi này có chỗ không đúng.” Nhìn Phùng Thư Nhân một cái, tiếp đó Cổ Dục cũng đưa mắt hướng về phía âm thanh kia phát ra, nhỏ giọng hỏi.

“Chỗ nào không đúng... cháu cũng không cảm thấy được gì, chỉ nghe tiếng côn trùng, còn có tiếng gió...” Nghe Cổ Dục nói, Phùng Thư Nhân nhìn quanh sau đó nghi ngờ lắc đầu. Đang ở trong rừng thì nơi an toàn chắc chắn không có, bởi vì nơi này vẫn thường xuyên xuất hiện thú dữ ăn thịt.

Nhưng mà, hiện tại cô cũng không cảm thấy có gì đáng lo.

“Cẩn thận một chút cũng không thừa, bây giờ chúng ta từ từ quay lại.” Thấy Phùng Thư Nhân không cảm thấy được điều gì, Cổ Dục cũng do dự một chút. Nhưng hắn vẫn tin vào kỹ năng sinh tồn dã ngoại của mình hơn, cho nên vẫn cẩn thận nói ra nghi hoặc.

Nghe được lời Cổ Dục, Phùng Thư Nhân cũng không phản bác lại. Cô cũng đi theo Cổ Dục từ từ đi ngược trở lại. Khi nhóm của hắn sắp ra khỏi khu vực này, đột nhiên bụi cỏ trước mặt họ lắc lư một hồi. Sau đó, một con thỏ lớn màu xám từ trong bụi cỏ nhảy ra ngoài.

Nhìn con thỏ vừa nhảy ra, Phùng Thư Nhân khẽ nở nụ cười rồi vỗ vai Cổ Dục, nói: “Này chú Dục! Chỉ là một con thỏ, chú quá nhạy cảm...”

Thế nhưng cô còn chưa nói hết câu, một con lợn rừng cực kỳ to lớn đang bám theo con thỏ này nhảy ra...

Đúng vậy! Không có nhìn lầm đâu, chính là một con lợn rừng đuổi theo sau con thỏ này đến đây.

Tuyệt đối không nên xem thường lợn rừng, nó chính là một loài vật ăn tạp. Tức là ngoài việc ăn rau quả, lương thực các loại, bọn chúng cũng ăn cả thịt.

Thỏ con, rắn, những động vật này cũng nằm trong thực đơn của bọn chúng!

Vậy nên, nếu như nhìn thấy lợn rừng đuổi bắt thỏ thì cũng đừng quá ngạc nhiên. Bọn chúng chỉ là không muốn đi săn, không có nghĩa là bọn chúng không thể săn mồi.

Mà con thỏ kia rõ ràng là đang hoảng hốt chạy loạn, đến khu đất trống lập tức đổi hướng chạy tới phía Cổ Dục. Nhìn con thỏ đang chạy đến, lông mày Cổ Dục khẽ nhíu lại. Hắn biết nếu để con thỏ chạy đến đây, con lợn rừng kia cũng sẽ đuổi tới.

Mặc dù hắn cũng không sợ con vật này. Nhưng ở ngoài tự nhiên, tốt nhất không nên tiếp xúc gần với động vật hoang dã, vì chúng ta không thể biết bọn chúng có mang theo mầm bệnh và vi khuẩn gì không.

Vậy nên do dự một chút, Cổ Dục nhanh chóng buông tay Phùng Thư Nhân rồi ném cái túi ở cạnh hông về phía sau. Nhìn thấy con thỏ đang bị đuổi đến choáng váng chạy tới, hắn vọt một bước dài về phía trước sút cho nó một cái.

“Phanh!” Một âm thanh vang lên, con thỏ kia lập tức bị Cổ Dục đá bay ra bên ngoài, rơi về phía xa nằm co quắp. Rõ ràng, cú đá này của Cổ Dục lực rất mạnh.

Mà sau khi nhìn thấy Cổ Dục đá bay con thỏ ra, con lợn rừng kia cũng dừng lại. Đôi mắt nhỏ nhìn con thỏ một cái, lại nhìn Cổ Dục một cái.

“Đi ăn đi!” Chỉ về phía con thỏ, Cổ Dục nói với con lợn rừng.

Đáng tiếc là con lợn rừng này không hiểu Cổ Dục đang nói cái gì.

Nhìn thấy Cổ Dục đang chỉ về hướng con thỏ, con lợn rừng không hề đi về hướng đó. Mà là hướng về phía Cổ Dục, chân

bởi mặt đất đang vào tư thế chuẩn bị tấn công.

Thấy động tác này của lợn rừng, Cỏ Dục liền biết không còn biện pháp nào tốt hơn, con lợn rừng này chắc chắn đã từng kết thù với con người. Hơn nữa, lần này nó xuống núi có lẽ không chỉ để đuổi giết con thỏ kia, có khi nó còn muốn xuống núi phá hoại ruộng lúa.

Vừa nãy ở phía trên nhìn không rõ, nhưng bây giờ đối mặt với con lợn rừng này. Cỏ Dục cũng nhìn thấy rõ thân hình của nó, đúng là không phải to lớn bình thường.

Thường thì ở sâu trong núi Đại An Lĩnh, lợn rừng to nhất cũng có thể đạt khoảng kích cỡ 400 kg, đó đã là con to nhất. Mà con lợn rừng ở trước mặt lúc này, mặc dù không đến 400 kg nhưng bố như vậy. Nhưng cũng không hề nhỏ chút nào, ước lượng một chút kích cỡ cũng không dưới 250 kg.

Hơn nữa, nó quanh năm lăn lộn trong bùn lầy, cả bộ lông đều được bao phủ bởi lớp bùn dày đặc, nhìn qua giống như một chiếc xe tăng nhỏ. Có lẽ sẽ không ai muốn lọt vào tầm ngắm của nó.

“Chú Dục, quay lại đây đi!” Nhìn thấy Cỏ Dục đang tiến vào trạng thái đối đầu với con lợn rừng. Phùng Thư Nhân lúc này mới có phản ứng, lập tức lớn tiếng gọi.

“Chạy về thì chết chắc, cô tránh ra xa một chút đừng ảnh hưởng đến hoạt động của tôi!” Nhìn đối thủ trước mặt, Cỏ Dục hướng về phía Phùng Thư Nhân phát phát tay, bảo cô tránh xa ra một chút.

Gặp lợn rừng không nên chạy, vì chúng ta không chạy thoát được nó. Loài vật này có thể chạy đến 56 km/h. Nó đã đuổi thì con người chắc chắn không chạy thoát được.

Cho dù là lượn lách hay chạy thẳng, vẫn không thể thoát được. Bị nó bắt kịp hay không thì chỉ là vấn đề thời gian mà

thôi. Vì vậy, muốn an toàn thì tốt nhất là không nên vào rừng để tránh gặp phải nó.

“Chú Dục! Hay là để cháu gọi điện cho chú Kiến Quân.” Nghe được lời nói của Cổ Dục. Lúc này, Phùng Thu Nhân cũng nhớ lại những gì mình đã được dạy, nhanh chóng lấy điện thoại chuẩn bị gọi cho Cổ Kiến Quân. Người này là kiếm lâm duy nhất của thôn, chỉ có hắn mới giải quyết được con lợn rừng lớn như thế.

Lần này, Cổ Dục không tiếp tục ngăn cô lại, gọi cho Cổ Kiến Quân đúng là lựa chọn chính xác.

Thế nhưng con lợn rừng này rõ ràng không định chờ viện quân của Cổ Dục tới.

Có thể vì tiếng hét của Phùng Thu Nhân chọc giận nó, nó càng lúc càng tỏ ra giận dữ. Lúc Phùng Thu Nhân rút điện thoại ra, con lợn rừng kia đồng thời gào lên một tiếng, cúi đầu lao thẳng tới Cổ Dục.

Kỹ năng bậc thầy sinh tồn, bậc thầy chiến đấu lúc này lập tức dâng lên trong đầu Cổ Dục, cặp mắt của hắn cũng trở nên sắc bén.

Mà phía Phùng Thu Nhân, khi lợn rừng xông tới cũng làm cho cô choáng váng. Nhưng những việc xảy ra sau đó càng làm cho cô phải giật mình...

Dịch: ĐườngX2_SkyShip

Chương 56. Cứng rắn

Chương 56: Cứng rắn

Cổ Dục nhìn thấy con lợn rừng trước mặt như một chiếc xe tăng nhỏ đang lao tới.

Chỉ thấy Cổ Dục đột nhiên đạp hai chân một cái, cả người hấn đều vọt ra ngoài.

Đừng hiểu nhầm, hấn không phải chạy sang bên cạnh để né công kích của lợn rừng, mà là chạy thẳng về hướng của con lợn rừng. Phải biết rằng, con lợn rừng to như thế nếu đâm phải thân cây to cỡ cái bát ăn cơm cũng có thể dễ dàng bẻ gãy. Đối với Phùng Thư Nhân, hành động như thế của Cổ Dục chẳng khác nào đi tìm cái chết.

Nhưng Cổ Dục lại không nghĩ như vậy.

Bởi vì lúc hấn lao ra thì cơ thể cũng đồng thời hạ thấp xuống, trên cơ bản gần giống như độ cao của con lợn rừng. Tiếp đó, trong khoảnh khắc cả hai sắp đụng vào nhau, hai tay Cổ Dục trong nháy mắt bắt được hai cái nanh của lợn rừng.

Cổ Dục ngay lập tức bị lợn rừng đẩy lùi về sau, trượt dài một khoảng hơn ba mét. Trên mặt đất lúc này hiện lên hai dấu chân thật sâu. Thế nhưng, tay của hấn không hề buông lỏng, đồng thời dựa vào độ mềm của bùn đất dưới chân khéo léo hoá giải xung lực của con lợn rừng.

Đúng vậy, tất cả đều được Cổ Dục tính toán rất kỹ lưỡng.

Nhưng đối với Phùng Thư Nhân cùng với mọi người trong phòng livestream, thì cảnh này giống như là nhìn thấy kỳ tích.

Một người thường vậy mà cùng một con lợn rừng to lớn độ sức. Hơn nữa còn có thể dừng lại thể công của nó, đúng là quá khó tin rồi. Nhất thời, số lượng người tham gia phòng livestream của Phùng Thu Nhân tăng lên điên cuồng.

Rõ ràng, chính là có không ít người đến các phòng livestream khác để kêu gọi. Người rừng đối đầu với lợn rừng, đúng là so với ca hát, nhảy múa càng dễ được quan tâm hơn nhiều.

Nhưng mà lúc này, Phùng Thu Nhân không có tâm trạng quan tâm đến những việc xảy ra trong phòng livestream của mình. Cô nàng đang lo lắng nhìn Cổ Dục, mà Cổ Dục lúc này cũng không ngừng thở dốc.

Hắn nhìn thấy trong mắt con lợn rừng kia vài phần mê man cùng kinh ngạc, cùng một chút kiêng kị và mơ hồ. Dường như nó đang tự hỏi rằng mình là ai, mình đang ở đâu, mình đang làm gì?

Thế nhưng, nó hoảng hốt không đồng nghĩa Cổ Dục cũng hoảng hốt. Khí thế của Cổ Dục bỗng chậm lại, hai chân của hắn khẽ dùng sức. Toàn thân bắt đầu vận lực, cố gắng ghìm hai cái răng nanh của lợn rừng sang bên trái. Mà con lợn rừng cũng cảm thấy lực đạo này, theo bản năng nó muốn hướng về bên phải nghiêng đầu. Nhưng nó không hề hay biết, đây chính là điều Cổ Dục mong muốn. Động tác ban đầu chỉ là giả, thật ra hắn chính là muốn con lợn rừng phát lực, tiếp đó sẽ dùng chiêu mượn lực đả lực.

Ngay khi Cổ Dục nhận thấy một tia phản lực truyền đến tay mình, hắn lập tức dùng sức vận sang hướng ngược lại. Lúc này con lợn rừng lập tức bối rối, bộ não của nó không thể nghĩ ra được vì sao cái này lúc thì bên trái khi thì bên phải, rốt cuộc đây là cái quỷ gì.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nó lập tức cảm thấy thân thể mất cân bằng. “Phanh” một âm thanh nặng nề vang lên, nó đã ngã trên mặt đất. Mà nhìn thấy nó ngã xuống, Cổ Dục không quan tâm trên người nó có rất nhiều bùn đất. Hắn lập tức nhào tới, dùng cơ thể của mình đè lên người con heo rừng. Đồng thời không ngừng dùng đầu gối của mình thúc vào đầu của con lợn.

“Bình bình bình bình bình...” Liên tiếp là những tiếng đấm đá. Càng đánh, lợn rừng càng mất nhận thức. Nó giãy giụa muốn đứng lên, nhưng Cổ Dục đè chặt nó xuống đất, làm gì còn chỗ nào để giãy giụa?

Nếu như không phải vì lợn rừng không có cổ. À!... nói chính xác là cổ quá béo? Dù gì cũng là không có nhược điểm, cho nên hắn không thể vịn cổ hoặc siết đầu, không thì đã sớm kết thúc cuộc chiến này.

Nếu Cổ Dục gặp phải một con hổ hoặc gấu thì sẽ không bị động như thế này. Ít nhất mấy con vật đó còn có cổ.

Mặc dù vậy, Cổ Dục cũng đã cho nó một trận bạo kích, cùi chỏ đập, đầu gối đá, không ngừng hướng tới đầu của lợn rừng. Cho dù da của dày, cùng với lớp bùn đất như áo giáp bao quanh cũng không đỡ được lực đánh của Cổ Dục. Không biết bao lâu, máu tươi cùng với bùn đất văng ra khắp nơi.

Mà lợn rừng cũng cảm nhận được cái chết đang đến gần, lúc này nó vừa giãy giụa vừa kêu la thảm thiết. Cùng lúc đó, có người khác ở trong thôn đến hái nấm chạy đến, còn có đàn chó của Cổ Kiến Quân. Mấy con chó còn chưa chạy đến, nhưng đã nghe tiếng sủa âm ỉ, con lợn rừng to lớn càng giãy giụa ác liệt hơn, khiến Cổ Dục không thể tiếp tục đánh nó.

“Tiểu Dục, không sao chứ!” Khi người trong thôn đuổi đến, thấy Cổ Dục cùng lợn rừng đang vật lộn liền bị dọa đến sợ. Bởi vì trong ấn tượng của dân làng đối với lợn rừng, nếu

không phải nhiều người cùng săn giết thì chắc chắn phải dùng súng. Mà không thể dùng súng tự chế được, phải là loại súng bắn đạn thật mới có thể xuyên qua làn da của nó, cả chó cũng không thể cắn nổi qua lớp da dày này.

Thế mà bây giờ bọn hăn thấy Cổ Dục đang đánh nhau cùng lợn rừng, đã thế còn chiếm thế thượng phong. Bọn hăn tròn mắt cảm thấy không thể tin được, Cổ Dục quá lợi hại.

“Tránh ra tránh ra! Tiểu Dục, lùi về sau!” Khi mọi người đang đứng đó trầm trồ, còn không biết nên giúp như thế nào. Lúc này Cổ Kiến Quân đã mang theo đàn chó săn Sơn Đông chạy đến.

Cổ Kiến Quân vừa ra lệnh, đàn chó săn lập tức bao vây Cổ Dục và con lợn rừng kia. Bọn chúng không ngừng sủa, cảm nhận được lợn rừng vẫn đang giãy dụa, Cổ Dục khẽ thở dài.

Mình vẫn chưa đủ mạnh.

Dù bây giờ hăn có thể thoải mái áp chế con lợn rừng này, nhưng trong tay hăn không hề có vũ khí gì. Cho nên nếu muốn giết nó cũng không thể làm được.

Hiện tại còn có thể áp chế được là vì hăn còn sức, nhưng cơ bắp có thời gian mệt mỏi. Ví dụ như khi ta liên tục làm một việc nào đó, tay sẽ bị chuột rút, chân tay sẽ run, đây chính là thời gian mệt mỏi.

Nếu cứ tiếp tục giằng co như vậy, đến lúc hăn bước vào thời gian mệt mỏi, như vậy thì khó rồi.

Cũng may là lúc này Cổ Kiến Quân đã đến, Cổ Dục nhân cơ hội bỗng nhiên buông lỏng cánh tay đang nắm lấy lợn rừng, sau đó nhanh chóng lui về phía sau. Mà khi con lợn rừng kia không còn bị Cổ Dục áp chế, lập tức nó đứng lên liếc nhìn Cổ Dục một cái, rồi vội vàng chạy vào rừng sâu.

Đám chó săn tất nhiên không dám chặn trước mặt lợn rừng, bọn chúng đều nghiêng một bên né tránh. Nhưng bọn nó cũng không hèn nhát, còn dự định đuổi theo, thế nhưng bị Cổ Kiến Quân gọi lại.

“Trở về!” Nhìn lợn rừng đã chạy mất, Cổ Kiến Quân lập tức gọi đám chó săn của mình lại. Chó săn rất giỏi bắt thỏ, nhưng bọn nó không thể đánh lại được lợn rừng, cho dù có đuổi theo cũng không có tác dụng gì, gọi lại vẫn tốt hơn.

Khi đám chó săn được tập hợp lại, hấn cũng chạy đến bên Cổ Dục.

“Có bị thương ở chỗ nào không?” Khi hấn nhìn thấy Cổ Dục cả người toàn bùn đất và máu, không nhìn được có chút gấp gáp vội vàng hỏi.

“Tôi không sao! Máu này đều của con lợn rừng kia. Tôi vừa đâm cho nó u đầu.” Nghe Cổ Kiến Quân nói, Cổ Dục cười. Hấn bây giờ chỉ hơi mất sức một chút chứ không có vấn đề gì. Nghe Cổ Dục nói vậy, những người đứng quanh xem càng thêm kinh ngạc.

Một người đánh nhau cùng lợn rừng, lại còn đánh cho lợn rừng u đầu mẻ trán, kinh khủng như vậy!

Có thể đoán được sau chuyện này, cho dù không có Vua Núi ở đó thì những người có ý đồ xấu với Cổ Dục cũng không dám tìm hấn gây sự. Dù sao Cổ Dục cũng là một tên mãnh thú đội lốt người chính hiệu nha!

Dịch: ĐườngX2_SkyShip

Chương 57. Nội thành

Chương 57: Nội thành

“Bên này hay có lợn rừng qua lại, cũng không an toàn lắm đâu. Trước hết, mấy người đừng có hái nấm nữa, mau đi về hết đi!” Xác nhận Cỗ Dục không xảy ra chuyện gì, Cỗ Kiến Quân cũng nói với đám người.

Nghe thấy lời Cỗ Kiến Quân, những người này đều gật đầu một cái. Lợn rừng không phải chuyện đùa, may mà con lợn rừng kia bị Cỗ Dục đuổi đi. Nếu như đụng phải bọn họ thì có ai chạy được không cũng chẳng biết .

Trong lòng tất cả mọi người đều có chút kiêng kị, lúc này vẫn nên cẩn thận là hơn.

Trời cũng đã sáng rồi, nấm cũng sắp không thể hái được, trước mắt cứ như vậy đi.

Thế là khi vào núi có một nhóm 3-5 người, nhưng khi ra lại là một nhóm lớn. Thật sự họ có chút lo sợ bị lạc, rồi bị lợn rừng tấn công.

Khi đám người rời khỏi ngọn núi rồi ra phía bên ngoài thì mới dám thở dài một hơi.

Khi đi tới trước cửa thôn, Cỗ Dục phát hiện có không ít người đang đứng ở đó.

Những người này đều là người nhà của mấy người đi hái nấm. Bọn họ vì nghe nói có lợn rừng trong núi nên rất khẩn trương, chỉ sợ có người gặp bất trắc. Nhưng khi nhìn thấy cả đám không có chuyện gì cả, bọn họ cũng coi như yên tâm. Mà đây là lần đầu Cỗ Dục thấy được mẹ kế của Phùng Thư Nhân.

Nhưng khiến hắn có chút bất ngờ đó là cô gái này cũng không lớn tuổi, có khi còn hơi nhỏ tuổi hơn mình. Chiều cao khoảng 1m65, dáng người xinh đẹp, cô ấy mặc trên người một cái áo hoa ngắn, mái tóc đen nhánh tết thành bím, trông rất đẹp và bông bênh.

“Khụ Khụ, con bé này! Đã bảo hôm nay đừng có đi rồi, vậy mà còn cố ý đi. Thay mặt con bé xin lỗi anh... chú Dục. Thực sự xin lỗi chú vì đã khiến chú hoảng sợ.” Nhìn thấy Cổ Dục và Phùng Thư Nhân, bên này mẹ của cô bé cũng đi tới, nói với cô bé với bộ mặt tức giận và không hài lòng.

Nhưng việc đúng là do Phùng Thư Nhân gây ra, cho nên cô cũng không cãi lại, mà hướng con mắt tội nghiệp về phía Cổ Dục.

“Ha ha, giả vờ đáng thương làm gì..... Tôi cũng không sao đâu chị ạ. Không thể trách cô bé hết, cũng vì tôi muốn đi hái chút nấm.” Nhìn cô bé Phùng Thư Nhân, Cổ Dục cười cười. Sau đó nói ra chính mình cũng muốn đi hái nấm.

Nhìn thấy Cổ Dục thật sự không bị làm sao, mẹ kế của Phùng Thư Nhân mới mắng cô bé rồi đưa cô bé trở về nhà. Sau khi tạm biệt Cổ Kiến Quân thì hắn cũng về nhà của mình.

Khi hắn vừa vào nhà, Vua Núi cũng lập tức đứng dậy, vây quanh Cổ Dục ngửi rất lâu. Rõ ràng nó có bộ gen của loài sói, cho nên cũng có chút phản ứng với mùi máu.

Bởi vì khi ngửi, cặp mắt nó lộ ra vẻ hung dữ.

“Chủ nhân của mày hôm nay dùng mảnh phi thường, đánh cho con lợn rừng 250 kg phải chạy trốn. Đây chính là máu của nó!” Nhìn thấy dáng vẻ hồi hộp của Vua Núi, Cổ Dục vượt cái đầu chó của nó. Sau đó hắn đi tắm, thay một bộ quần áo khác.

Trước tiên, hắn lấy tay vò những vết bùn dính trên quần áo. Sau khi đã loại bỏ được bùn đất thì hắn mới cho vào máy giặt. Trong khi giặt quần áo, hắn cũng lấy cháo ra. Hắn một tô lớn, Vua Núi một tô lớn, một người một thú vừa ngồi ở trong sân vừa ăn.

Buổi sáng, sau khi nghe nói Cổ Dục đánh đuổi được lợn rừng, cả nhà ông Hai mới cố ý sang xem tình hình Cổ Dục. Sau khi đã xác định rằng hắn không làm sao thì mới đi về, nhưng trước khi đi mọi người không quên căn dặn đủ điều. Việc này quá nguy hiểm, nếu như có gì đó ngoài ý muốn thì bọn họ phải tính thế nào với sự giao phó của cha mẹ Cổ Dục đây?

Kế đó là trưởng thôn Cổ Kiên Quân cũng tới một chuyến. Sau đó Phùng Thu Nhân cũng tới một chuyến. Vốn cô bé còn muốn giặt quần áo cho Cổ Dục, nhưng hắn đã có máy giặt rồi. Máy giặt của hắn là loại tốt nhất, không chỉ tự động giặt mà còn có thể sấy khô, không cần phải lo lắng gì cả.

Cho nên cô bé ngoại trừ xin lỗi và cảm ơn ra thì không biết nói gì cho phải. Tiện thể cô bé còn ăn ké luôn bữa cơm trưa ở nhà Cổ Dục.

Đến khi mọi người đều về hết rồi thì cũng là lúc xế chiều. Bể cá được Cổ Dục đặt mua cũng đã tới.

Bố trí bể cá ở một chỗ hợp lí trong nhà rồi đổ đầy nước vào bên trong. Sau khi đem những con cá cần nuôi thả vào đầy đủ, Cổ Dục lúc này mới an tâm ngồi xuống.

Có thể nói sự may mắn hôm nay đều được dồn vào việc đánh lợn rừng, cho nên buổi câu cá ngày hôm nay hắn cũng không câu được kĩ năng hay rương báu nào cả. Con cá đầu tiên Cổ Dục câu chỉ là một con cá Ngừ Vây Xanh hơn bốn mươi kg, bị hắn bỏ vào trong bể nước để nuôi.

Sau đó cũng câu lên vài loại thủy sản bình thường. Cá Hồi, cá Hồi Vua, bào ngư đen, tôm Hùm Úc, cua Tuyết, tôm Chì.....

Khá lắm! Những nguyên liệu nấu ăn đẳng cấp hiện tại mà Cổ Dục lại coi như bình thường.

Sau khi hất thả mấy thứ này vào trong bể nước, hất quyết định ngày mai sẽ nghỉ ngơi. Sau đó đem những con này bán đi, rồi lại tiếp tục câu.

Buổi tối hôm nay Cổ Dục ngủ rất ngon. Lượng vận động hôm nay có thể nói lại lớn nhất từ trước tới giờ. Nháy mắt đã tới hôm sau, đây cũng là lần đầu tiên hất không bị mấy con chó sữa, trâu kêu, gà gáy đánh thức, mà ngủ một hơi tới bảy giờ sáng mới rời khỏi giường, dậy xong thì bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Buổi sáng hôm nay hất chuẩn bị làm sữa đậu nành ăn với bánh quây. Hạt đậu là do đêm qua hất ngâm với nước giếng. Hạt đậu nành đương nhiên là do hất mua, cho nên làm cái này cũng không quá phiền phức.

Quây này cần phải rán lên mới ngon, cho nên hất rán tới đâu thì ăn tới đó.

Tiếng nổ lộp độp vang lên, nhà của Cổ Dục lại bắt đầu bốc lên mùi thơm.

Nhưng mùi thơm đó chưa tồn tại được bao lâu thì một tràng tiếng gõ cửa truyền tới.

Cổ Dục mở cửa ra xem. À, người tới không phải ai khác, chính là người mới tới hôm trước, Khổng Hạo Văn. Tên này chăm tới đây nhỉ .

Nhưng đến thì Cổ Dục cũng không ghét. Dù sao hất cũng không có bạn bè nào ở trong thôn này, có bạn tới chơi thì hất cũng rất vui.

“Vừa đúng lúc em đang chiên bánh quẩy. Vào đây ăn đi!”

“Hahahaha. Tôi đã sớm biết sẽ có một chút báo đáp mà.” Nghe được lời của Cổ Dục, Không Hạo Văn cũng nở nụ cười bỉ ổi đáp, sau đó tiến vào nhà cùng Cổ Dục.

Bữa sáng này đương nhiên Không Hạo Văn hết sức hài lòng. Mặc dù đơn giản, nhưng hương vị thật sự rất ngon. Ăn bữa sáng xong cùng cho Vua Núi ăn xong, Cổ Dục mới nhìn về phía Không Hạo Văn. Mặc dù nói mục đích chủ yếu của hắn khi tới đây là ăn chực, nhưng cũng phải có một chút lí do nào đó chứ.

Quả nhiên, sau khi thấy được ánh mắt của Cổ Dục, hắn mới vỗ đùi một cái mà nhớ tới mục đích đến đây của mình. Cũng đều tại bánh quẩy và sữa đậu nành quá ngon, làm hắn quên khuấy đi mất.

“Xe của chú em, anh đã liên lạc được rồi. Giờ cùng anh đi lên thành phố lái con xe đó về!” Nhìn Cổ Dục, Không Hạo Văn cười ha hả nói.

“Nhanh như vậy sao?” Nghe thấy Không Hạo Văn nói đã liên lạc xong, Cổ Dục có chút ngoài ý muốn.

“Nếu không phải là đem xe từ thủ đô về thì hôm qua anh đã chuẩn bị xong cho chú rồi. Hôm nay rảnh rồi, vừa hay đi đề xe với anh. Tiện đấy chú đi chơi một vòng!” Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Cổ Dục, Không Hạo Văn cũng cười bỉ ổi, rồi nhướn mày nói.

Dịch: Harem King

Chương 58. Mua xe

Chương 58: Mua xe

“Này, anh Tấn. Hôm nay anh có việc gì không?”

“Hôm nay à? Không có chuyện gì cả. Anh muốn lên thị trấn sao?” Nhận được cuộc điện thoại của Cổ Dục, Cổ Tấn lúc đó đang ở sau nhà tính toán chi phí mua thuốc trừ sâu. Đúng là hôm nay hắn không có việc gì.

“Không phải. Tôi muốn đi lên thành phố mua xe, thuận tiện muốn mua cho thôn một chiếc xe đưa đón, sau này chuyên chở đám nhỏ đến trường. Không phải anh có bằng B1 sao? Đến lúc đó cùng tôi đi mua xe, rồi lái xe về.”

“Cái gì? Mua tặng thôn một chiếc xe?” Nghe thấy lời Cổ Dục, Cổ Tấn ngớ ngàng.

Vốn biết Cổ Dục là người có tiền, nếu nói người trong thôn không đỏ mắt là điều không thể. Nhưng đỏ mắt cũng chẳng được gì. Dù sao Cổ Dục căn bản chẳng phải người thôn họ. Mặc dù ông nội của hắn ở trong thôn, nhưng nhà bọn họ đã rời thôn mấy thập niên lận, tám sào tre cũng không thể đánh trúng (+). Tìm hắn để vay tiền thì cũng không có khả năng vay được. Hơn nữa hắn cũng chẳng nhận qua ân tình nào từ thôn cả.

(+) tám sào tre cũng không thể đánh trúng: mô tả sự xa cách về mặt tình cảm, họ hàng.

Cho nên trong thôn đều không có ý đến xin tiền hắn.

Ấy thế mà bây giờ Cổ Dục lại chủ động tặng cho thôn một chiếc xe. Đây đúng là một sự kiện trọng đại.

Mặc dù Cổ Dục không phải người trong thôn, nhưng Cổ Tấn thì phải! Có thể sở hữu một chiếc xe đưa đón an toàn đúng là một chuyện tốt đối với lũ trẻ.

Thế là hấn lập tức đồng ý, đồng thời cũng gọi cho trưởng thôn một cuộc điện thoại, báo rằng Cổ Dục muốn tặng thôn một chiếc xe.

Trưởng thôn sau khi nghe xong cũng hết sức vui vẻ, còn cố ý gọi lại cho Cổ Dục một cuộc để xác định chuyện này. Ban đầu Cổ Dục chỉ nghĩ đó là một chuyện nhỏ, nhưng đối với thôn đó lại là một chuyện lớn.

Sau khi kể cho Cổ Tấn, Cổ Dục thậm chí còn nghe được loa phát thanh trong thôn vang lên, thông báo việc Cổ Dục muốn tặng xe.....

“Xem ra sức ảnh hưởng của chú ở trong thôn đã được nâng lên một bậc .” Nghe thấy loa phát thanh của thôn vọng khắp, Khổng Hạo Văn lúc này liền cười nói.

Mà Cổ Dục nghe xong chỉ biết nở nụ cười bất đắc dĩ. Còn Cổ Tấn thì tò mò nhìn mấy thứ bên trong chiếc xe ô tô của Khổng Hạo Văn .

Hôm nay Khổng Hạo Văn không lái chiếc xe Lincoln Navigator của mình nữa mà là một chiếc xe lớn, chiếc Jeep Cherokee cơ bản. Chiếc xe này đi đường quê mới là sảng khoái.

Mà xe tốt như vậy cũng là lần đầu tiên Cổ Tấn được ngồi. Nói là không thấp thỏm thì không đúng .

Qua mấy con đường nhỏ và khó đi trong thôn, sau khi ra đường lớn tốc độ được tăng lên rất nhiều.

Mục đích của đám Cổ Dục lần này là đi một vòng thành phố Ngũ Đại.

Nhà Cổ Dục thực chất nằm ở thành phố Cáp Nhĩ Tân tỉnh lữ của Hắc Long Giang. Mà bây giờ hẳn phải đi tới thành phố Ngũ Đại, quả thực tỉnh Hắc Long Giang chỉ là một cái huyện cấp thành phố, một phần của chợ đen cấp thành phố. Thực ra vốn đây còn chẳng được tính là thành phố. Năm 1983 mới thành lập ra phố, năm 1996 sáp nhập trở thành thành phố Ngũ Đại như hiện tại.

Nơi này nổi tiếng nhất là suối nước nóng. Cổ Dục lúc nhỏ cũng được ông nội cho đi tới đây ngâm mình.

Cũng chính bởi vì vậy nên ngành kinh doanh kiếm tiền chủ yếu ở đây chính là du lịch.

Hoạt động kinh doanh xung quanh cũng đều lấy đó làm gốc.

Đối với Không Hạo Văn và Cổ Dục mà nói, hẳn dẫn đi chơi một hồi thì chính là vào tắm suối nước nóng.

Nói đến điều này, Cổ Dục đúng là có chút chờ mong.

Đối với người Đông Bắc, tắm mà không kì cọ gì cũng được coi là tắm. Cho nên tính ra Cổ Dục đã hơn nửa tháng rồi không kì cọ gì. Hẳn quả thực là có chút nhớ nhà tắm.

Nhưng mua xe là việc chính, mà việc chính thì quan trọng.

Không Hạo Văn lái xe đưa Cổ Dục và Cổ Tấn lao vun vun trên đường, khoảng 10 giờ sáng thì bọn hắn đã tới thành phố Ngũ Đại. Thường thì cửa hàng 4S (+) không mở trong thành. Cho nên bọn họ trước tiên là đi tới cửa hàng của 4S.

(+) Một cửa hàng dịch vụ ô tô. Tên của nó bao gồm 4 chữ S (sell - bán; spare part - phụ tùng; service – phục vụ và survey – chăm sóc khách hàng)

Nhưng cửa hàng 4S này thực ra không phải cửa hàng 4S của một thương hiệu nào đó. Thành phố Ngũ Đại chỉ là một

huyện cấp thành phố, ở đây coi như có người mua xe sang để đi. Thế nhưng sức mua không đặc biệt lớn, những cửa hàng 4S này chỉ bán những nhãn hiệu rẻ tiền hơn so với mấy chiếc xe hạng sang và cao cấp kia. Trên cơ bản thì có thể gọi đây là cửa hàng 4S tạp nham.

Khi Khổng Hạo Văn đậu xe trước cửa hàng 4S, ở bên trong đã có người ra đón. Rõ ràng chủ cửa hàng rất quen với Khổng Hạo Văn.

“Ông chủ Lý, xe của anh em tôi đặt ở đâu vậy?” Đi theo chủ cửa hàng 4S vào bên trong, Khổng Hạo Văn cũng trực tiếp mở miệng hỏi.

“Xe kia tốt như vậy, tất nhiên là để trong kho hàng rồi. Mời đi qua bên này.” Nghe thấy lời Khổng Hạo Văn, ông chủ cửa hàng trước mặt cũng bắt đầu cười nói, tiếp đó dẫn ba người đi tới nhà kho ở phía xa.

Vừa đi vào bên trong, Cổ Dục lập tức thấy được ở giữa kho có một chiếc xe được vải che lại. Nhìn vào hình dáng của nó, rõ ràng đây là một chiếc bán tải. Nhưng nó lại lớn hơn chiếc của Cổ Tấn, giác quan thứ sáu của Cổ Dục cho hắn biết, dường như chiếc xe này chính là của hắn.

Quả nhiên, sau khi bọn họ đi tới, ông chủ Lý ở bên này đem miếng vải kéo xuống. Tiếp đó, một chiếc xe bán tải màu đen cực lớn xuất hiện trước mắt Cổ Dục.

Không thể không nói, trong nháy mắt khi chiếc xe này xuất hiện, Cổ Dục lập tức cảm thấy kinh ngạc và mừng rỡ. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy chiếc xe này, hắn cũng có cảm giác yêu thích.

“Xe này là loại đứng đầu trong dòng bán tải, động cơ V8 5.0T, 750 mã lực, chiều dài gần 6m. Thứ khổng lồ này chạy ở đường nông thôn rất là thích hợp, chú muốn kéo cái gì cũng

được.” Vỗ vỗ vào chiếc xe, Khổng Hạo Văn cũng hưng phấn nói.

“Đây là dòng xe gì vậy? Ford sao? Nhưng vẻ ngoài của Ford Raptor không có đẹp tới như vậy!” Dạo quanh chiếc xe một vòng, Cổ Dục thấy được nét duyên dáng của dòng xe Ford. Trong ấn tượng của hắn dòng Ford Raptor không có đẹp thế này, cũng không có lớn như vậy.

“Xe này xem như là công ty con của Ford, tuy nhiên đây là một nhãn hiệu độc lập, gọi là SHELBY. Hay được gọi là biến thể của Ford Mustang Shelby, xem như đây là một phiên bản nâng cấp của Ford Raptor F150.”

Nghe thấy lời Cổ Dục, Khổng Hạo Văn cũng nói cho Cổ Dục biết.

Mà sau khi nghe nói như vậy, Cổ Dục cũng chợt hiểu ra, Carroll Shelby hắn cũng biết, còn có Ford Naja. Nhưng số lượng ở trong nước không quá cao. Nhưng mà chiếc xe này mang thân hình mạnh mẽ, hầm hố. Đúng là sở thích của đàn ông.

“Xe này bao nhiêu tiền vậy.....” Mặc dù Carroll Shelby có giá không rõ ràng, nhưng hắn nhìn chiếc xe này và cảm thấy nó không hề rẻ.

“Chiếc xe này có giá 1 triệu 190 ngàn tệ, các loại bảo hiểm còn phải lựa chọn một phen. Nếu dựa theo lựa chọn phương thức tốt nhất, toàn bộ chi phí chừng 1 triệu 500 ngàn tệ.” Nghe thấy lời nói của Cổ Dục, ông chủ Lý ở bên này cũng mỉm cười cho biết.

Mà nghe ông chủ Lý nói vậy, Cổ Tấn không khỏi chấn động. 1 triệu 500 tệ?

Hay lắm! Số tiền đó có thể mua được 20 chiếc bán tải kia của hắn. Quá khủng khiếp.

Nhưng sau khi Cổ Dục nghe thấy giá tiền, hấn cảm thấy vẫn rất hợp lí.

“Được! Tôi chuyển tiền trực tiếp. Sau đó rồi làm giấy tờ, thủ tục các loại!” Vỗ vỗ vào chiếc xe cơ bắp trước mặt, Cổ Dục lập tức quyết định mua nó.

Nghe thấy Cổ Dục mua một chiếc xe đắt tiền như mua bó rau ngoài chợ, Cổ Tấn càng thêm bối rối

Dịch: Harem King

Chương 59. Quy củ

Chương 59: Quy củ

“Chà..... Thoải mái.....”

Khi làn nước ấm áp từ từ lướt qua người, Cổ Dục không nhịn được mà hô lên một câu thoải mái.

Xe, bọn hắn cũng mua xong .

Cổ Dục đã trực tiếp thanh toán một lần. Ngoại trừ chiếc xe Shelby Mustang F150 ra, hắn còn mua một chiếc xe khách nhỏ hiệu Maxus V80, tổng cộng có 18 chỗ ngồi tất cả. Xe này tất nhiên sẽ rẻ hơn xe của Cổ Dục rất nhiều, giá xe chỉ có 200,460 ngàn tệ, cộng thêm các loại phụ phí chỉ hơn 240,000.

Hai chiếc xe mặc dù tốn hơn 1,7 triệu, nhưng Cổ Dục lại không quá để ý cho lắm. Bởi vì ngày mai, hắn sẽ lại có một đợt tiền mới đổ về.

Sau khi mua xe xong, việc làm biển số và các thứ liên quan đều giao cho cửa hàng 4S. Còn Không Hạo Văn thì trực tiếp dẫn Cổ Dục ra ngoài đi chơi.

Ba người bọn họ đi tới một nhà hàng đồ nướng Nhật. Theo như lời của Không Hạo Văn, thức ăn ở đây cũng không tệ. Đương nhiên là so với món của Cổ Dục, mấy món này còn kém xa lắc xa lơ.

Nhưng mà vì là ở bên ngoài, cho nên cũng không thể yêu cầu quá nhiều. Sau khi dùng bữa xong, nhóm ba người họ đi tắm suối nước nóng. Chuyển đi vất vả tới thành phố Ngũ Đại làm sao có thể thiếu đi việc ngâm mình dưới suối nước nóng

được chứ. Bọn họ thuê một phòng tắm riêng có suối nước nóng, bởi vì bọn họ không có chuẩn bị đồ tắm theo.

Thay xong quần áo, nhóm ba người Cổ Dục từ từ đắm mình xuống dưới làn nước ấm áp. Không thể không nói, cảm giác này thật là sướng khoái.....

Những mệt mỏi của một ngày..... Éc, được rồi, thực ra bọn họ cũng không mệt mỏi gì lắm. Nhưng sướng khoái thì đúng là sướng khoái thật.

Sau khi ngâm mình một hồi, bọn họ đứng dậy và đi tắm trước. Tắm sạch sẽ cơ thể bằng muối tắm, rồi đến phòng xông hơi. Cảm giác vừa xông hơi vừa uống trà cực kì sướng .

Sau khi nghỉ ngơi thoải mái, ba người họ còn đi mát-xa. Đừng hiểu lầm, không phải mát-xa đao to búa lớn gì đâu. Là mát-xa nghiêm túc, bóp chân, cổ, thắt lưng các thứ.

Xong rồi bọn họ còn ngâm mình thêm một lúc nữa mới rời khỏi chỗ này.

Cuối cùng, sau khi cả đám ra ngoài, sắc trời cũng đã chuyển tối. Lên xe, đi tới cửa hàng 4S. Thủ tục các thứ của hai chiếc xe cũng đã làm xong toàn bộ, đồ vật bên trong cũng đã được tặng kèm. Nói đùa chứ, khách của Khổng Hạo Văn đưa tới, lại còn tiêu hơn 1 triệu tệ. mấy món quà tặng hơn ngàn tệ này không đưa, thì đúng là quá tệ bạc.

Ba người lái xe tới một quán đồ nướng mà Khổng Hạo Văn rất yêu thích.

Quán đồ nướng này là do một gia đình mở, các loại món ăn rất ít. Chỉ bán mấy thứ như: xiên thịt bò, thịt dê nướng, thận, Lạp xưởng hun khói, đậu hũ khô Đông Bắc cuộn ngò gai..... Ngoài mấy thứ đó ra thì không bán gì thêm.

Hương vị quả thực không tệ. Bởi vì buổi tối còn phải lái xe trở về, nên ba người không uống rượu, chỉ tập trung vào ăn

uống. Nhưng đang ăn, Cổ Dục chợt nhớ ra một điều.

Có vẻ như dạo gần đây hấn suốt ngày chỉ ăn thủy sản, thịt heo và rau quả. Những thứ như thịt dê, bò các loại thì chưa từng động tới. Vốn hấn không nghĩ tới điều đó, dù sao hải sản của hấn có thể biến đổi đa dạng các món ăn. Nhưng đây là lần đầu tiên hấn thèm ăn những thứ ngoài những gì hấn câu lên.

“Đúng rồi anh Tấn, anh có biết trong thôn ta có ai bán thịt bò, thịt dê không?” Vừa ăn, Cổ Dục vừa hỏi Cổ Tấn.

“Thịt dê, thịt bò ở trong thôn không thể mua được, mặc dù thôn chúng ta ở trên núi nhưng đa phần ruộng đồng đều bằng phẳng. Cho nên có thể cày cấy bằng máy móc, do đó bò nuôi đều là bò sữa. Muốn mua thịt bò thì phải đợi đến phiên chợ lớn diễn ra mới có thể mua.” Nghe thấy lời của Cổ Dục, Cổ Tấn nở nụ cười rồi giải thích cho hấn nghe.

“Khi nào phiên chợ lớn đó diễn ra?” Nghe thấy Cổ Tấn nói vậy, Cổ Dục cũng không nhịn được mà hỏi.

“Mỗi phiên chợ lớn thường diễn ra vào ngày 5, 15, 25 hàng tháng theo lịch âm. Phiên chợ kế tiếp, chắc là khoảng 3 ngày nữa.” Tính toán một hồi, Cổ Tấn cũng nói cho Cổ Dục biết.

“Được đấy. Đến lúc đó gọi tôi một tiếng, chúng ta cùng đi!” Nghe thấy lời của Cổ Tấn, Cổ Dục cười cười. Sau đó hấn cũng suy nghĩ về vấn đề mua thịt.

Một bữa đồ nướng khiến cả ba vô cùng vừa ý. Sau khi ăn xong, Không Hạo Văn đi về nhà. Nhà hấn ngay ở chỗ này. Về phần tại sao hấn lại ở đây, ở đây làm cái gì, hấn làm công việc gì thì Cổ Dục cũng không đào sâu. Hấn biết, nếu Không Hạo Văn muốn nói thì sẽ nói cho hấn nghe, chẳng phải mất công tự mình điều tra làm gì.

Mà hấn và Cổ Tấn cũng tự lái xe trở về thôn.

Khi hai người về tới trong thôn, đi đằng trước là chiếc xe to oạch của Cỗ Dục, đi đằng sau là một chiếc xe khách loại nhỏ. Người trong thôn đang ngóng đợi coi như đã yên tâm được rồi.

Kế tiếp, bọn họ đốt pháo, rồi cùng tiến tới ngắm nghía chiếc xe. Những thứ này quá hiếm so với bọn họ.

Thế nhưng chiếc xe khách loại nhỏ này là dùng để đưa đón bọn nhỏ. Lúc về Cỗ Dục đã nói, mặc dù xe này hẳn mua cho thôn, nhưng không phải ai cũng có thể tùy tiện sử dụng.

Mỗi lần sử dụng chiếc xe này đều phải có sự đồng ý của Cỗ Dục mới có thể dùng.

Có tất cả ba chiếc chìa khóa. Một cái Cỗ Dục cầm, bởi vì dù sao đây cũng là xe của hắn. Một cái Cỗ Tấn cầm, vì hắn dùng nó để chuyên chở học sinh. Một cái còn lại để ở nhà trưởng thôn, không ai được động vào.

Cũng không thiếu người muốn dựa vào mối quan hệ để mượn xe.

Những năm gần đây, Cỗ Tấn lái xe chở hàng chui kiếm được không ít tiền. Mấy người này thấy vậy, nhưng muốn kiếm được nhiều tiền thì phải có xe, mà bọn họ lại không nỡ.

Mà chiếc xe khách loại nhỏ chừng 18 ghế này, nếu như sử dụng để chở lậu thì chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Cho nên ngay sau khi Cỗ Dục nói muốn tặng sẽ cho thôn, có rất nhiều kẻ đã nghĩ tới việc mượn gà đẻ trứng. Nhưng tiếc rằng, Cỗ Dục lại trực tiếp vả vào mặt bọn họ .

Sau khi sắp xếp chuyện chiếc xe xong, Cỗ Dục cũng lái xe trở về nhà.

Cất xe xong, Cỗ Dục bắt đầu chuẩn bị cho Vua Núi ăn, trưa nay Vua Núi chưa được ăn cơm. Không phải là Cỗ Dục không sắp xếp, hắn đã nhờ chú Ba cho Vua Núi ăn một chút rồi.

Nhưng Vua Núi không biết đó là chủ ý của Cổ Dục. Nó vẫn chỉ chịu ăn đồ của Cổ Dục mà thôi, đồ của người khác nó không ăn, cho nên nó bị bỏ đói cả ngày.

Lúc này, ánh mắt của nó nhìn về phía Cổ Dục đã bớt u oán đi một chút. Xoa xoa đầu chó, Cổ Dục cũng cười rồi nấu cho nó một nồi lớn, ăn cho thỏa thích.

Sau khi tất cả chuẩn bị xong xuôi, Cổ Dục nằm lăn lên giường của hắn. Nói thật, hôm nay đi tắm suối nước nóng rất thoải mái. Bây giờ hắn đang nghĩ, cái thôn này gần núi như vậy, hơn nữa cũng cách thành phố Ngũ Đại không xa. Nếu như mình có thể làm một suối nước nóng ở đây, vậy thì sau này sẽ thuận tiện hơn nếu có nhu cầu muốn tắm. Hơn nữa, nếu như ở đây có suối nước nóng, chắc hẳn nó sẽ thúc đẩy sự phát triển của thôn. Nhưng những chuyện này Cổ Dục chỉ suy nghĩ trong chốc lát mà thôi.

Châm ngôn nói rất đúng. Nghèo thì lo cho bản thân mình, thành tài thì lo cho thiên hạ!

Hắn hiện tại chưa tốt tới mức lo cho thiên hạ. Trước tiên cứ lo cho chính mình mới là việc làm đúng đắn!

Dịch: Harem King

Chương 60. Thần biển

Chương 60: Thần biển

“Ting ting, số tài khoản tiết kiệm đuôi XXXX của bạn vừa được chuyển tiền..... Số dư còn lại là 1 triệu 310 ngàn tệ.”

“Ngài Cỏ, giấy tờ không có vấn đề gì chứ!”

“Ừm, không có vấn đề gì. Máy người có thể đi rồi.”

Cắt điện thoại di động vào túi, Cỏ Dục nói với tài xế xe nước một tiếng. Sau khi bọn họ đi, Cỏ Dục mới vào lại trong nhà. Lết cái xác mệt mỏi vào trong phòng, đi tới tầng hai. Nhìn cái bể cá trước mặt, Cỏ Dục không khỏi nở nụ cười.

“Lại có thể bắt đầu!” Vươn vai một cái, Cỏ Dục cười rồi đi về phía một căn phòng khác.

Lúc này ở một căn phòng khác cũng trưng bày không ít bể cá. Nhưng mà, những bể cá này có kích thước lớn hơn so với bên ngoài rất nhiều. Có một cái bể nhiệt đới, bên trong nuôi ếch Cỏ mà hắn mua được. Mặc dù mới nuôi mấy ngày, nhưng rõ ràng kích thước của chúng to hơn so với lúc mới mua không ít.

Bên cạnh bể ếch Cỏ chính là bể Lịch.

Hắn thỉnh thoảng cũng câu lên được mấy con Lịch. Ban đầu chỉ câu được mấy con, giờ đã thành mười mấy con. Ở trong bể chứa cũng có không ít trứng.

Theo quy luật tự nhiên, đám Lịch thường sinh sản vào khoảng tháng sáu đến tháng tám. Nhưng vì được nuôi bằng nước giếng mà đám này rõ ràng sinh sản trước thời hạn một

chút. Chắc hẳn không lâu nữa, hẳn sẽ chẳng phải lo về đám Lịch này.

So với Lịch, mấy con cá huyết Long này bị động hơn nhiều.

Nói chung, cá huyết Long rất khó để nuôi chung, nhưng Cổ Dục không để ý chuyện đó. Vì hẳn còn có nước giếng nên việc nuôi chung bể không có vấn đề gì. Cho nên sau khi hẳn câu được cá huyết Long đều bỏ chung vào một bể. Những con cá này muốn đẻ cũng không dễ dàng, cần phải từ từ chờ đợi.

Ngoại trừ mấy bể cá này, hẳn còn có cả bể nuôi cá Đù Vàng. Cá Đù Vàng tự nhiên của Cổ Dục hiện tại đã có sáu con. Nhưng hẳn chưa bán vội làm gì. Mấy con này vẫn còn ít, mà hẳn cũng không phải là không nuôi nổi.

Sau khi kiểm tra mấy con vật này không có vấn đề gì, Cổ Dục cũng cầm cần câu bên cạnh lên.

Kể từ sau buổi ra sông câu cá lần đó, về đến nhà, Cổ Dục đặt không ít cần câu ở trên mạng. Quả đúng là: “Câu cá biển khó ba đời, câu cá Đài nghèo cả đời”

(câu này chả biết dịch sao cho đúng, đại ý là: câu cá là bộ môn tốn kém, khó làm giàu được. Tại hạ để nguyên tác ở đây cho độc giả tự tìm hiểu thêm nha: 海钓穷三代台钓毁一生).

Những vật này bạn phải mua thì mới biết là tốn kém.

Lấy thân cần làm ví dụ. Nếu không tính loại đặc biệt ngắn thì cũng phải 3m6, 3m9, 4m5, 4m8, 5m4, 5m7, 6m3, 7m2, 8m1, 9m, 10m, 11m, 12m, ...

Loại nào cũng phải mua. Hơn nữa còn phải mua cả thân cần dự bị.

Bạn muốn mua cần câu thì phải có dây câu. Dây câu lại chia làm nhiều loại: 0,2; 0,4; 0,6;..... Những tình huống

khác nhau thì dùng tới những loại dây câu khác nhau.

Sau đó, bạn còn phải mua cả lưỡi câu. Cái này cũng đủ thể loại. Từ chuyên câu cá con, chuyên câu cá trích, v.v.....

Mua cần câu, dây câu, lưỡi câu rồi thì còn phải mua cả phao câu. Cái này cũng lắm loại, đủ mọi kiểu, độ nặng cũng khác nhau. À đúng rồi, còn có cả loại làm bằng chì bọc da.

Trừ những thứ thiết yếu đó ra thì còn cần mua cả lưới, lò bắt cá, giá đỡ cần. Phải có ghề tựa khi câu cá lớn, phải có thùng đựng cho cá nhỏ, lộn xộn lung tung như trong rừng. Mấy chục ngàn tệ đập xuống cũng không thấy gì, nhưng ít nhất là đã hồi lại vốn.

Cầm lên cái cần câu biển của mình, Cổ Dục đi tới bên cạnh giếng nước. Hắn ngồi lên trên ghế rồi bắt đầu câu cá. Dù sao hôm qua cũng không câu gì, hôm nay sẽ có thể câu được một vài đồ tốt. Quả nhiên lần đầu thả câu đã sâu không thấy đáy.

Khoảng ba trăm mét thì hắn bắt đầu thu cần. Quả nhiên là câu được một kĩ năng.

Tia sáng chui vào trán, Cổ Dục cũng nhận được một kĩ năng mới.

Bậc thầy lái xe.

“Được lắm. Dù gì thì mình cũng mua xe rồi, có kĩ năng này cũng không tệ.” Tự cười giễu một cái, Cổ Dục lại bắt đầu thả cần lần hai.

Chẳng biết có phải là do Cổ Dục không hài lòng với kĩ năng thứ nhất hay không mà lần thứ hai thả câu, hắn lại câu thêm được một kĩ năng nữa. Mà kĩ năng lần này đúng là một sự bất ngờ.

Nhưng nó lại càng vô bổ.....

Siêu sao ca hát.

Cùng với kĩ năng bậc thầy guitar trước đó, Cổ Dục giờ đã có thể debut cho sự nghiệp riêng của mình. Lắc lắc đầu, Cổ Dục đem kĩ năng này vút vào thanh kĩ năng của mình. Dù sao có vẫn hơn không.

Lần thả câu thứ ba. Lần này là cá Rồng. Nhưng không phải là loại Huyết Long nhà hấn có nhiều kia, mà là một con Kim Long (cá Rồng màu vàng :v).

Giá của một con Kim Long thấp hơn Huyết Long. Con tốt nhất cũng chỉ có giá khoảng mấy chục ngàn tệ trở xuống. Cho nên, Cổ Dục liếc một cái rồi bỏ sang bên cạnh. Mặc dù thứ này không đáng gì cả, nhưng dù gì thì nó cũng là tiền mà.

Không biết có phải hôm nay móc câu của Cổ Dục có bị kẹt trong hang Kim Long hay không mà chỉ trong một chốc, hấn câu được năm, sáu con Kim Long. Tất cả đều được đặt trong bể nước bên cạnh rồi chuẩn bị câu một đợt mới.

Kể đó, hấn câu được rất nhiều những thứ tầm thường, trong đó có rất nhiều con mà trước đó hấn đã từng câu được. Nhưng ngay khi hấn chuẩn bị nhấc cần lên, đột nhiên hấn cảm thấy cần câu của mình nhẹ bẫng, giống như câu phải không khí. Bởi vì khi nhấc cần lên, hấn không cảm giác được gì cả.

Tình huống như vậy trước đó đã từng xảy ra, cho nên Cổ Dục không quá bất cẩn, nhanh chóng kéo nó lên khỏi mặt nước. Nhưng khi hấn vừa nhấc cần lên, hấn phát hiện ra mình chẳng câu được thứ gì ngoài một đồ vật nhỏ.....

Thứ nhỏ nhỏ này dài đầu đó khoảng 5cm, mềm oặt, bám trên lưỡi câu của hấn. Nhìn thấy thứ này, đầu tiên Cổ Dục hơi sửng sốt một chút, sau đó mới nhớ ra thứ này là gì.

“Kyogre?” Lấy thứ này từ trên lưỡi câu xuống, Cổ Dục có chút ngạc nhiên nói. Đây đâu phải là thế giới Pokemon, hấn

cũng đâu có khả năng câu được Thần Biển. Nhưng thứ mà hấn câu được đây, tên khoa học của nó đúng là Thần Biển.

Rồng Xanh Đại Tây Dương, tên khoa học gọi là Sên Thần Đại Tây Dương (*Glaucus Atlanticus*). Là một loài nhuyễn thể, phân bố trên toàn thế giới. Nhưng tập trung đông hơn ở Đại Tây Dương. Thứ này chẳng có tác dụng gì ngoài đẹp mắt. Thấy thứ này vui vui, Cỗ Dục không khỏi đem nó bỏ sang bên cạnh rồi chuẩn bị câu tiếp. Hấn thực sự muốn nuôi thứ này.

Quả nhiên, sau khi thả câu, hấn lại câu lên được một con nữa. Nhưng sau khi hấn chuẩn bị đem con Thần Biển này xuống khỏi lưỡi câu, đột nhiên một con muỗi Vằn lớn bay qua trước mặt, dọa cho hấn một phen. Lúc này hấn mới để ý, từ khi bắt đầu câu, bên cạnh hấn đã có không biết bao nhiêu côn trùng. Không cần phải nói cũng biết, đám côn trùng này đều bị nước giếng hấp dẫn mà tới. Nhìn đám côn trùng bay nháy, Cỗ Dục cau mày. Hấn cảm giác tiểu đội gà chiến của mình chuẩn bị có tác dụng rồi đây!

Dịch: Harem King

Chương 61. Giám sát

Đa tạ đạo hữu mnm0909 đã đẩy kim phiếu! Hôm nay 2 chương.

Chương 61: Giám sát

Tổng kết nhanh một buổi câu cá.

Sau khi bỏ tất cả đồng thủy hải sản vào trong bể nước, Cổ Dục cũng chuẩn bị riêng cho 2 con Sên Thần kia một cái bể thủy tinh nhỏ. Loài này là động vật lưỡng tính, cho nên không cần lo về việc sinh đẻ của bọn chúng. Chỉ cần có 2 con là có thể giải quyết vấn đề.

Sau khi cất kỹ đồng đó đi, Cổ Dục đi ra chuồng gà.

Đối với những gia đình khác mà nói, con gà khi trưởng thành ngoại trừ giết thịt và buôn bán ra thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Bởi vì đám này chỉ có thể nhớ rõ nhà của mình.

Gà của Cổ Dục không giống vậy. Kể từ ngày hấn mua về 5 con gà Hắc Phong, à đâu, còn cả chim Đa Đa nữa. Sau khi Cổ Dục mua về, ngày nào cũng cho chúng nó uống nước giếng ăn thức ăn, rau quả ngâm nước giếng. Qua mấy hôm, ánh mắt của chúng cũng thoáng có sự tinh khôn. Ít nhất là chúng đã công nhận nơi ở mới. Thỉnh thoảng Cổ Dục mang 1,2 con ra ngoài, bọn chúng cũng sẽ biết đường tự quay về.

Vậy bây giờ còn kém không nhiều lắm.

Gọi Vua Núi tới, Cổ Dục đi ra chuồng gà. Đầu tiên, hấn mở cửa chuồng, thả đám chim Đa Đa và gà Hắc Phong ra. Vừa mở cửa, cả đám đã vọt ra ngoài. Nhưng chúng không chạy tứ phía mà chỉ loanh quanh bên Cổ Dục, tò mò nhìn xung quanh.

Nhìn thấy tình hình không tệ, Cổ Dục cũng mở luôn cửa chuồng đám ngỗng Sứ Tử ra. Thoáng chốc, nơi này càng lúc càng trở nên náo nhiệt.

Giống như mấy con chim Đa Đa, đám ngỗng cũng không chạy lung tung, mà chỉ loanh quanh bên cạnh Cổ Dục.

“Ra dáng rồi đấy!” Nhìn mấy con vật này không chạy lung tung, Cổ Dục liền dẫn chúng tới bên vườn rau. Nhưng khi vừa tới nơi, đám gia cầm này thấy ở bên trong có vô số côn trùng đang tự do bay nhảy thì mất kiểm soát. Chúng bắt đầu lao vọt tới đám côn trùng. Mà lúc này, Cổ Dục cũng gọi Vua Núi đến.

“Vua Núi, mày trông đám này nhé. Đừng để chúng ăn rau linh tinh, chỉ cho chúng nó ăn côn trùng và cỏ dại thôi nhé. À mà đúng rồi, mày đâu có biết rau là gì đâu. Ra đây tao chỉ cho.” Xoa xoa cái đầu chó to lớn, Cổ Dục bắt đầu dạy nó nhận biết đâu là rau quả, đâu là mầm cây.

Sau khi dạy nó ba lần, Cổ Dục mới dám đem nó thả rông. Sau khi Vua Núi được tháo xích, nó liền vọt tới và con gà Hắc Phong. Bởi nó sau khi đã ăn xong côn trùng thì cũng tiện mỗ ăn luôn cả cây rau xà lách.

“Ừm, đúng thế. Nhưng nhẹ nhàng chút.” Thấy động tác của Vua Núi, Cổ Dục cũng cười nói. Quả nhiên con chó này ngày càng thông minh.

“Gâu!” Nghe thấy lời Cổ Dục, Vua Núi cũng sửa lên một tiếng. Sau khi buông tha cho con gà Hắc Phong, nó lại phóng tới bên cạnh một con chim Đa Đa. Lần này, thay vì đè con chim đang ăn rau xuống, nó trực tiếp cho con chim ăn một vuốt. Con chim Đa Đa bị cào bay ra, gương mặt rõ ràng vẫn còn đang ngơ ngác. Nó chuẩn bị ăn tiếp thì lại bị một đánh. Sau khi bị đánh mấy lần, con chim này hiểu rằng, mình chỉ được ăn côn trùng, còn mấy thứ khác không thể ăn. Quả nhiên

sau khi được giáo huấn, nó chỉ tập trung ăn côn trùng, cho nên cũng chẳng bị đánh nữa.

Xem ra đám này được uống nước giếng nên cũng có hiệu quả.

Nhưng Vua Núi cũng chẳng dễ dàng gì. Gà Hắc Phong và chim Đa Đa đúng là chẳng phải đối thủ của nó. Nhưng đám ngỗng Sư Tử ngu ngơ lại không như vậy. Sau khi đám này ăn xong cỏ, chúng liền nhào vào vườn rau bên cạnh đánh chén. Thấy bọn nó đang dùng bữa ngon lành, Vua Núi liền lao vào tát. Nhưng sau một tát, con ngỗng Sư Tử này liền nổi giận, xòe cánh ra kêu cạc cạc cạc cạc như muốn solo với Vua Núi.

Con ngỗng vừa kêu lên, đám ngỗng Sư Tử còn lại cũng hưởng ứng mà nhao tới.

Nhưng Vua Núi là người gì..... À nhầm, là chó gì? Nhầm..... Chó săn gì?

Nó chính là kết tinh giữa tình yêu của Vua Sói và Vua Chó, sao lại dễ dàng bị đám giang hồ thôn này bắt nạt? Nó lập tức bỏ phương pháp xử lí nhẹ nhàng mà lao thẳng vào đám ngỗng, dùng chân trước, móng sau, đầu chó đánh luôn con ngỗng đầu đàn. Lại nói đến mấy con ngỗng ngu ngơ này, chúng nào dễ dàng chấp nhận bị điều khiển như vậy.

Bị đánh bay ra ngoài, lại tiếp tục lao vào chiến tiếp!

Cổ Dục ngồi ở sân sau xem mấy con ngỗng to solo với Vua Núi hàng giờ liền.

Đây không phải là hấn rảnh không có việc gì làm, mà là hấn muốn cho đám ngỗng biết ai mới là đại ca ở đây. Hơn nữa hấn cũng không thể giúp đỡ. Nếu hỗ trợ Vua Núi vào lúc này, về sau đám ngỗng vẫn sẽ không phục Vua Núi.

Nhưng trên thực tế, Vua Núi đúng là lợi hại. Lấy một địch nhiều, hơn nữa còn đánh gục hết đám ngỗng. Khi Vua Núi

đánh cho bọn chúng tới mức không còn đáp trả được nữa, nó không khỏi đắc ý mà hú to một tiếng. Sau đó, nó hướng ánh mắt đắc ý ấy về phía Cổ Dục, rõ ràng là nó đang khoe khoang bản lĩnh của mình.

“Biết mày ghê rồi. Về sau việc ở chỗ này giao cả cho mày!” Vuốt vuốt cái đầu chó, gần đây Cổ Dục phát hiện ra mình càng ngày càng thích vuốt đầu của Vua Núi. Nó có cơ thể khá lớn, đầu chó còn to hơn đầu người, sờ tương đối sướng.

Giải quyết xong vấn đề côn trùng và cỏ, hôm nay tâm tình của Cổ Dục tốt hơn nhiều. Hơn nữa, hôm nay hấn cố ý làm nhiều thịt hơn một chút. Vua Núi cố gắng như vậy, chắc nó cũng cần ăn nhiều hơn.

Trong khi Cổ Dục đang nấu ăn. Ở bên kia, chuông điện thoại của Khổng Hạo Văn vang lên. Nó không khác nhiều so với suy đoán của Cổ Dục.

Bối cảnh gia đình của Khổng Hạo Văn như vậy nên chắc chắn sẽ không để cho hấn tự tung tự tác. Cho nên gia đình hấn đã chuẩn bị cho hấn một công việc.

Địa điểm công việc hiện tại là ở thành phố Ngũ Đại, cho nên hấn mới ở đó. Hấn làm một chức vụ nhỏ nhỏ, nhàn hạ trong nhà nước. Tuy không giàu có gì, nhưng cũng không bị mắc sai phạm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Gia cảnh nhà hấn như vậy, cũng chẳng cần hấn giàu có làm gì.

Cho nên ngày của hấn trôi qua một cách êm đềm, cũng có nhiều thời gian để đi ăn hơn. Nhưng trong mắt gia đình, hấn vẫn là một ví dụ điển hình của kẻ vô học.

Cho dù Khổng Hạo Văn vô học thật, nhưng thỉnh thoảng hấn vẫn muốn lộ mặt thể hiện mình một phen. Hôm nay hấn

có ít việc nên ngồi trong phòng làm việc của mình, tay cầm điện thoại di động chơi game, đồng thời suy nghĩ xem mình có nên đi tới nhà Cổ Dục ăn không. Mấy món ăn ở đó đúng là dễ gây nghiện mà .

Nhưng khi hắn đang phân vân thì tiếng chuông điện thoại reo lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn. Khổng Hạo Văn cúi đầu xem thì thấy là anh Hai của hắn gọi. Điều này khiến hắn hơi nghi ngờ một chút

“Alo? Sao tự dưng anh lại gọi điện cho em thế. Có chút khác người nhé. À đúng rồi, có chuyện gì không?” Nghe điện thoại, Khổng Hạo Văn ở bên này cười hả hả, hỏi vọng về phía điện thoại bên kia.

“Em trai à. Đúng là anh có việc nên mới tìm chú. Chú còn nhớ mấy con cá Đù Vàng kia không? Bạn của chú có còn không vậy?” Nghe thấy lời của Khổng Hạo Văn, tiếng điện thoại bên kia cũng cười một chút. Sau đó, hắn vội vàng hỏi.

“Còn có mấy con! Thế nào, anh muốn mua hả? Không sợ có người tố giác sao?” Nghe thấy chính miệng anh Hai nói, Khổng Hạo Văn có chút bất ngờ. Lão này bình thường là một kẻ mê làm quan, giữ bản thân mình cực kì trong sạch. Vết nhơ như vậy, hắn làm sao có thể dính vào được?

“Đừng có đùa anh. Anh làm sao dám mua nó. Không phải là anh muốn mua, mà là chính phủ..... Muốn mua!”

Dịch: Harem King

Chương 62. Đi chợ

Chương 62: Đi chợ

“Hừm, trông ổn hơn rồi đây. Làm tốt lắm, hôm nay về sẽ làm thịt bò cho mày ăn!”

Đứng ở phía sau vườn, Cổ Dục nhìn quang cảnh xung quanh một cái. Hắn không khỏi hài lòng gật đầu.

Lúc này có thể nói: Vua Núi đã quản lí một cách ngay ngắn và rõ ràng cái sân sau này rồi.

Gà Hắc Phong và chim Đa Đa chuyên ăn mấy con côn trùng. Sau ba ngày, mấy con côn trùng vốn đầy rẫy khắp nơi, giờ đã biến mất không còn dấu vết .

Đương nhiên là nếu tìm cẩn thận thì chắc chắn vẫn còn. Dù sao đám côn trùng này có thể xuất hiện bất cứ lúc nào trong vườn nhà Cổ Dục. Hơn nữa, đám côn trùng này được ăn những rau quả được chăm sóc bằng nước giếng nên chất lượng thịt cũng không tệ.

Mà đám ngỗng kia cũng được Vua Núi dạy dỗ ngoan ngoãn. Ngoại trừ cỏ dại ra thì rau quả có thể nói là không dám đụng tới một cọng. Hơn nữa, chủ yếu là từ giờ Cổ Dục không cần phải đe bọn chúng nữa.

Ngoại trừ nước giếng, thức ăn của bọn chúng như vậy là đủ rồi.

Một con côn trùng kia có hàm lượng dinh dưỡng tương đương mười mấy con côn trùng bình thường. Mấy ngọn cỏ dại kia lại càng nhiều dinh dưỡng hơn bình thường. Mặc dù mới

có mấy ngày ngắn ngủi, nhưng Cổ Dục cảm giác những con vật trong nhà mình dường như đã lớn lên một chút.

Hôm nay chính là ngày họp chợ, vì thế sáng nay Cổ Dục dậy tương đối sớm. Sau khi ăn sáng và câu cá xong, hắn đang ngồi đợi Cổ Tấn tới đón mình.

“Bíp Bíp!” Khi Cổ Dục nghe thấy tiếng còi, hắn liền nhìn về phía Vua Núi.

“Mày tiếp tục trông nhà nhé!”

“Gâu!”

Nghe thấy lời Cổ Dục, Vua Núi liền chủ động đi tới trước cửa chuồng gà. Công tác trừ sâu của ngày hôm nay lại bắt đầu.....

Mà Cổ Dục cũng muốn lái xe đi. Sau khi ra mở cổng thì thấy xe của Cổ Tấn đang đậu cạnh xe của mình. Mặc dù cũng là bán tải như nhau, nhưng kích thước lại chênh lệch khác nhau. Hơn nữa, Cổ Tấn cũng không đi một mình, trên xe của hắn còn có 3 người nữa.

Sau thùng xe có không ít cây nông nghiệp. Những người này cũng muốn đi lên chợ mua đồ và bán đồ.

Khi thấy Cổ Dục đi ra và khóa cửa cẩn thận, Cổ Tấn mới lái xe đi trước. Cổ Dục cũng lập tức đi theo phía sau.

Đường đi gập ghềnh quanh co. Lần này, bọn họ không phải đi lên thị trấn, mà là ở trong thôn. Địa điểm họp chợ mỗi lần là khác nhau. Lần này là họp chợ ở một thôn gần đây.

Hai chiếc xe một trước một sau, tốc độ không nhanh không chậm.

Khoảng hơn bảy giờ sáng, hai người bọn họ đã tới điểm họp chợ trên xã. Tìm chỗ đậu xe xong, mỗi người phải trả 5 tệ tiền gửi xe. Tiếp đó đám người liền tản ra.

Ba người kia muốn đi bán đồ, còn Cổ Tấn thì dẫn Cổ Dục đi một vòng.

Hợp chợ lần này thực ra chính là một phiên bản lớn hơn của chợ phiên (chợ phiên là chợ họp theo lịch, khác với chợ thường mở quanh năm). Hôm nay, tất cả nông dân trong phạm vi 10 km đều sẽ tụ tập ở đây, chủ yếu là bán nông sản thừa do gia đình sản xuất.

Đương nhiên cũng có một vài người là bán hàng thiết yếu. Giống như là quầy hàng quần áo, kim khí, cửa hàng bán những món đồ chơi nho nhỏ linh tinh. Chợ càng ngày càng có nhiều người, cộng thêm dân thành thị càng ngày càng coi trọng lối sống dưỡng sinh.

Những người có xe mà sống ở thành phố gần đó cũng sẽ nhân dịp này tới đây mua rau quả, trứng gà vườn các kiểu mang về, cho nên nơi này rất náo nhiệt.

Lần này Cổ Dục tới, mục đích chủ yếu của hắn là mua thịt bò, thịt dê.

Cổ Tấn vậy mà là lão làng ở nơi này, hắn biết rõ nên mua những thứ đó ở đâu. Hắn dẫn Cổ Dục đi lòng vòng một lúc rồi tới một cửa hàng thịt, cửa hàng này thế mà rất đông khách.

Lúc Cổ Dục tới, bên ngoài đang xếp hàng tận năm, sáu người chờ mua thịt.

Nhưng Cổ Tấn lại dẫn Cổ Dục đi thẳng vào bên trong.

“Chào Cổ Tấn. Muốn mua thịt bò hả?” Khi Cổ Dục vừa vào trong, một người đàn ông to lớn đang cắt thịt, sử dụng chất giọng phổ thông (+) hỏi Cổ Tấn.

(+)Chất giọng phổ thông: ở Trung Quốc, nhiều nơi họ sử dụng tiếng địa phương. Giống như ở Việt Nam mình có giọng Bắc, giọng Trung và giọng Nam. Hiện tại, nước ta chưa có bất cứ quy định nào về một giọng nói chuẩn cho cả nước.

“Tôi cũng muốn mua một ít, nhưng đây mới là vị khách quan trọng của anh. Việc mua bán sẽ để hai người tự trao đổi.” Nhìn người này, Cổ Tấn nở nụ cười. Sau đó hắn chỉ vào Cổ Dục bên cạnh, đồng thời nói nhỏ về người này cho Cổ Dục.

Đây là người gốc Monaco(+). Theo Hán ngữ thì tên của hắn là Hoàng Hưng Triết, tên họ chuẩn của hắn là Kim Scrylla, nghĩa là vàng gì đó, cụ thể là gì thì Cổ Tấn cũng chẳng biết.

(+)Monaco là một đất nước ở khu vực Tây Âu, nằm ở một eo biển nhỏ phía nam nước Pháp, bên bờ biển Côte d’Azur.

Chỉ biết cả nhà hắn đều là người Monaco. Trong nhà, bố mẹ và em trai hắn phụ trách nuôi bò dê. Còn hắn là người phụ trách việc buôn bán. Làm cái nghề đã được mười mấy năm, chất lượng thịt bò dê tương đối tốt. Hơn nữa về nguồn gốc thì Cổ Dục có thể yên tâm mua ở đây.

Sau khi nghe thấy Cổ Tấn nói, Cổ Dục cũng liếc mắt nhìn. Quả nhiên thịt dê ở đây chất lượng không tồi. Thịt bò tốt nhất cũng là thịt bò vàng, mặc dù chất lượng thịt bò trong nước đúng là chẳng bằng của nước ngoài thật. Đây không phải là hấn sính ngoại, mà đó là sự thật. Nếu nói về loại thịt bò tốt nhất, thì đứng đầu không gì khác ngoài thịt bò Kuroge Wagyu của Nhật Bản.

Đứng thứ hai là loại bò lai giữa bò Wagyu lông đen Úc và bò Angus bản địa (cũng là bò Úc nốt :v) .

Những miếng thịt bò Wagyu Úc M8 và M12 (+) thường được đề cập tới chính là loại bò lai tạp này.

(+)M8 và M12: Thịt bò Wagyu Úc được chia thành 12 cấp độ, từ M1-M12 dựa theo công thức tiêu chuẩn MSA. Các cấp được chia dựa trên màu thịt, chất lượng mỡ và độ chín, v.v. Nhưng quan trọng nhất vẫn là vân mỡ cẩm thạch. Thang điểm

tương tự với thang A1-A5 của Nhật: A1=M1; A2=M2; A3=M3,4; A4=M5,6,7; A5=M8,9,10,11,12.

Đương nhiên, bản thân nước Úc cũng chỉ quy định ở mức M8. Những thứ tua rua phía sau đều là do dân tự thêm vào. Nhưng đúng là chất lượng của nó tốt hơn mức M8 nhiều.

Về cơ bản, phần thịt bò ngon nhất ở đây có thể đạt tới mức M6 hoặc loại A3 của Nhật Bản, thứ này vốn đã được coi là hàng đầu ở Trung Quốc.

“Tôi muốn rất nhiều thịt. Đầu dưa leo (Hay còn gọi là Nạc thăn. Phần bên ngoài gọi là thăn ngoại bò), thịt vai , phần thịt cổ trên, gầu bò, bắp bò, thận. Mỗi thứ một ít.” Nhìn đồng thịt bò trên thớt, Cổ Dục cũng trực tiếp nói.

Nghe thấy Cổ Dục yêu cầu các vị trí xong, người này không khỏi mắt sáng như sao, đây đúng là một vị khách sộp mà. Sau khi cắt xong thịt bò cho Cổ Dục, tất cả khoảng 30 cân. Tính theo 30 tệ/cân thì đồng này vào khoảng 900 tệ, đúng là một số tiền không nhỏ. Nhưng đây mới chỉ là bò, còn cả thịt dê nữa.

Cổ Dục không thích ăn thịt dê, nhưng hẳn lại hứng thú với đùi dê. Lấy thêm 8 cái đùi nữa, tổng tiền khoảng hơn 1000 tệ.

Hơn nữa Cổ Dục còn để lại số điện thoại cho Hoàng Hưng Triết. Sau này, nếu như Cổ Dục muốn ăn thịt với số lượng lớn thì có thể trực tiếp gọi điện thoại cho hắn, hắn sẽ hỗ trợ giao hàng. Đương nhiên là phải mua với số lượng lớn thì mới được.

Nhóm Cổ Dục không thể vừa vác đồng này vừa đi dạo chợ được, cho nên bọn họ hẹn lát nữa sẽ tới lấy. Một hồi Hoàng Hưng Triết sẽ hỗ trợ vận chuyển ra xe. Sau đó nhóm Cổ Dục cũng bắt đầu đi dạo.

Nơi này bán không ít thứ, nhưng phần lớn Cổ Dục không mua gì cả. Ví như quần áo giày dép gì, những vật này dù giá

cả rẻ thật, nhưng hắn không yên tâm về chất lượng cho lắm. Còn một số thứ hắn cảm thấy tương đối hứng thú như dưa muối. Nhưng những thứ đó hắn có thể tự về nhà làm được.

So với đồ của mấy bác gái này, hắn tin vào tay nghề nấu nướng của mình hơn.

Nhưng trừ những thứ đó ra thì vẫn còn rất nhiều thứ cho hắn mua. Ví dụ như đủ mọi loại kẹo, hạt dưa, hạt dẻ cười, hoa quả sấy,..... đủ loại thức ăn vặt.

Đến lúc trở lại xe, trên tay hắn đã cầm không ít đồ vật.

Nhưng khi hắn cho tất cả những thứ đó lên xe, chuẩn bị gọi Hoàng Hưng Triết đem thịt tới thì có mấy tên dáng vẻ lưu manh từ phía xa đi tới.

Dịch: Harem King

Chương 63. Tự tìm đường chết

Chương 63: Tự tìm đường chết

“Chà! Cái này, cái, cái xe này, đúng, đúng là không tệ!” Khi mấy tên này đi tới bên cạnh chiếc xe của Cổ Dục, một tên mập dẫn đầu nói lấp bắp.

Cái tên mập này trông có vẻ khoảng 30 tuổi, có cái đầu trọc rất bóng, trên cổ còn có hình xăm. Nhưng bởi vì hiện tại quá lạnh nên phần lớn hình xăm đều bị che phủ bởi quần áo, không nhìn ra là hình gì. Nhìn chiếc xe của Cổ Dục, gã liền vênh mặt cười nói.

“Ừm, tạm được!” Nghe thấy lời người này, Cổ Dục liếc mắt nhìn một cái rồi tùy ý nói. Những kẻ này nhìn là biết không phải hạng người tốt đẹp gì, hấn cũng lười để ý.

“Chiếc xe, xe này, cho tao mượn mấy hôm!” Nhưng rõ ràng một số việc đâu phải Cổ Dục lười để ý là có thể xong. Gã không biết tên tuổi này lại vênh mặt.

“Tôi quen anh à?” Nhìn gã này, Cổ Dục không khỏi có chút buồn cười. Đây là muốn bắt nạt sao? Hiện tại là thời nào rồi mà còn có chuyện như vậy nữa?

“Mày, mày không biết tao. Nhưng tao, nhưng tao thì biết. Cổ Dục, đúng không?” Nghe thấy lời nói không kiêng nể chút nào của Cổ Dục, tên béo này nở nụ cười, tiếp tục tùy tiện nói.

“Ngô Đạo Hi. Tao cảnh cáo mày nên tránh xa ra một chút!” Mà vào lúc này, Cổ Tấn cũng đi tới bên cạnh, gương mặt cau có nói với cái gã tên là Ngô Đạo Hi mập mạp này.

“Mày, mày quen nó hả? Cút, cút đi. Tao tới là để, để tìm nó!” Thấy Cổ Tấn đi tới, Ngô Đạo Hỉ lộ vẻ chán ghét nói với Cổ Tấn một tiếng, rồi lại híp mắt nhìn về phía Cổ Dục. Nhưng hắn cũng lại bắt gặp ánh mắt híp lại của Cổ Dục.

“Tới tìm tôi sao? Có chuyện gì cứ nói đi. Tôi không giống các anh, tôi rất bận.” Tương tự với chiếc xe của mình, sắc mặt Cổ Dục xám xịt nhìn về phía mấy người này. Mặc dù Cổ Dục không gây chuyện, nhưng không đồng nghĩa với việc hắn sợ phiền phức.

Tiền là lá gan của đàn ông. Bây giờ hắn có tiền, hơn nữa lại có chút thực lực, cho nên hắn chẳng sợ gì cả. Đương nhiên, hắn cũng không phải là một kẻ lỗ mãng, hắn cũng đang suy nghĩ nguyên nhân vì sao tên Ngô Đạo Hỉ này tới đây?

Chỉ vì nghe nói mình có tiền, cho nên mới tới để tổng tiền sao?

Hay là tiêu đề của đám mặc Âu phục kia tới tìm mình gây chuyện ?

“Tao, tao biết, mày là kẻ có tiền, chắc, chắc chắn không, không giống mấy tên đầu húi cua dân thường, chúng tao. Nhưng, nhưng tao muốn nói, với mày rằng. Cổ, Cổ Nhạc Thành, là, là anh em của tao. Mày, mày dám đem nó, tổng, tổng vào tù. Không, không phải mày nên, cho, cho tao một câu, câu trả lời sao?”

“Hắn ăn trộm đồ nhà tôi nên bị bắt, có trời đất làm chứng, sao tôi phải nói cho anh?” Nghe thấy đám này tới đây vì Cổ Nhạc Thành, Cổ Dục không khỏi vui vẻ.

Không nói những cái khác, lý do này thật sự rất dở.

“Vậy, vậy thì đừng có trách ông. Có, có người đã trả tiền, muốn bẻ hai tay của mày. Nếu, nếu mày đưa chiếc xe này cho tao, thì, thì tao sẽ bỏ qua cho. Còn không, tao sẽ báo thù cho

anh em của tao.” Nhìn dáng vẻ khó chơi của Cổ Dục, khuôn mặt Ngô Đạo Hỉ cũng nghiêm lại. Sau đó hấn phát tay về phía sau, rồi đám người vô lại đều tiến lên vây xung quanh, móc mã tấu từ trong túi ra.

Trông thấy cảnh này, đám người chung quanh vốn còn đang hiếu kì đứng xem đều tự giác chạy ra xa hết. Có một vài người nhiệt tình thì báo cảnh sát, có một số người trẻ tuổi thì cầm điện thoại di động bắt đầu quay video lại. Trường hợp như vậy cũng rất hiếm thấy.

“Hê hê. Mày chưa nghe về tao bao giờ à?” Thấy đám người này vây quanh, Cổ Tấn liền chạy tới bên cạnh Cổ Dục, chuẩn bị cùng Cổ Dục ù té. Nhưng Cổ Dục lại đẩy hấn về phía sau, đồng thời vừa cười vừa nói.

“Đã, đã từng nghe về việc, mày, mày là một kẻ hung ác. Ngay, ngay cả lợn rừng cũng có thể đánh chạy. Nhưng, nhưng tao muốn phổ cập pháp luật, cho mày, mày một chút. Nếu, nếu như chúng tao đánh mày, thì, thì chúng tao phạm tội, với, với điều kiện là mày không đánh trả. Nếu mày, mày đánh trả thì, thì coi như là ẩu đả. Mạng của chúng tao coi như bỏ đi, xem, xem như vào tù cũng, cũng không sao cả. Ở một thời gian rồi lại về, nhưng với mày, mày vào tù rồi thì, thì mày coi như xong đời.”

Nhìn Cổ Dục, tên Ngô Đạo Hỉ này không hổ là xã hội đen thông minh, còn rất hiểu biết pháp luật. Chính xác, nếu như đánh nhau mà đối phương đánh trả thì sẽ bị coi như ẩu đả. Nếu như không đánh trả thì coi như bị chúng bẻ mất hai tay, chỉ cần không chặt đi là coi như vết thương nhẹ. Đi tù nhiều nhất là 3 năm, không thì chỉ mất có mấy tháng.

Mấy kẻ đầu đường xó chợ này thì chẳng thèm quan tâm tới vấn đề tiền án. Giống như gã nói, nếu Cổ Dục đánh trả, mà

còn đánh bọn chúng bị thương thì Cổ Dục cũng phải đi tù mấy tháng. Vậy cuộc đời hẳn coi như hủy.

Nếu đó là đối đầu với người khác thì đúng là không còn cách nào. Thế nhưng dám đối đầu với Cổ Dục thì bọn chúng coi như gặp xui xẻo.

“Vậy thì xem chúng mày có bản lĩnh đó hay không đã. Quay video lại đi!” Trước mắt, Cổ Dục là nói với những người xung quanh, nhưng thực ra phía sau chính là nói với Cổ Tấn. Cổ Tấn cũng lập tức lấy điện thoại ra và bắt đầu quay video lại. Mà đám người kia cũng chẳng thèm để ý đến việc có lưu lại chứng cứ hay không. Bởi vì giống như bọn hắn đã từng nói qua, bọn hắn chỉ có một cái mạng cùi. Nếu như có thể dùng mấy năm để đổi lại rất nhiều tiền, bọn hắn thực sự nguyện ý làm.

Cho nên lập tức mấy tên này liền cầm mã tấu chém tới.

Nhìn động tác của mấy gã này, Cổ Dục không khỏi nhếch miệng. Nói thì hay lắm nhưng cũng chỉ dám chém, nào có dám đâm.

Những ai học chiến đấu thì đều biết một điều. Nếu thực sự muốn lấy mạng người thì cần phải đâm, chém chính là không gây chết người. Ặc, đây chẳng phải kiến thức hay ho gì, chỉ cần xem qua một chút thôi, đừng nên nhớ trong lòng.

Nhìn động tác của mấy tên này, khóe miệng Cổ Dục mở ra trong vô thức. Sau đó hắn tiến lên phía trước. Một giây sau, nắm đấm của hắn đã đánh thẳng vào bụng của một tên lưu manh.

Con người có ba nơi yếu nhất. Một là vị trí mũi mắt, hai là bụng, và ba là nơi mà đàn ông ai cũng hiểu. Nếu như xui xẻo bị đánh trúng một trong ba chỗ này sẽ tạm thời mất đi khả

năng chiến đấu. Mà bụng nằm ở vị trí không dễ tấn công, hơn nữa còn là vị trí nhanh hồi phục nhất.

Một đám của Cổ Dục đánh tới, tên này trong nháy mắt cảm thấy miệng mình chua chua. Tiếp đó, cơ thể mềm nhũn không chống đỡ được muôn quỳ xuống mặt đất, thế nhưng Cổ Dục nào có cho hắn cơ hội như vậy. Hắn túm lấy cổ áo tên này xách lên xoay một vòng, đồng thời bức lui mấy tên còn lại. Kế tiếp, đẩy tên này về phía Ngô Đạo Hi.

Hiện tại cơ thể tên này đã mềm nhũn. Theo lí mà nói, hắn sẽ không thể đi tới chỗ của Ngô Đạo Hi, thế nhưng Cổ Dục có sức mạnh quá lớn, hắn dùng sức đẩy tên này nhào về phía Ngô Đạo Hi. Quan trọng nhất chính là trong tay tên này vẫn còn cầm mã tấu, tình huống này diễn ra quá nhanh...

“Hự!” Một âm thanh nhỏ vang lên, tên này cầm mã tấu đâm vào trên đùi của Ngô Đạo Hi. Trong chớp mắt máu đỏ đổ xuống, Ngô Đạo Hi lập tức đẩy tên này ra. Tiếp đó ôm lấy chân của mình, gương mặt hắn ngơ ngác. Kiến thức pháp luật của hắn rõ ràng không có tí tác dụng nào trong thời điểm này.

Người của mình cầm mã tấu chém Cổ Dục, tiếp đó Cổ Dục đẩy hắn một cái. Kết quả nhận được là tên tiểu đệ đâm cho mình một nhát, chẳng lẽ bây giờ mình lại đi kiện tên tiểu đệ này sao?

Bây giờ hắn vô cùng rối rắm, thế nhưng Cổ Dục nào cho hắn thời gian suy nghĩ. Bởi vì tên thứ hai đã giương nanh múa vuốt, cầm mã tấu lao tới rồi.....

Dịch: Chúa Tể Loli

Chương 64. Không cần?

Chương 64: Không cần?

“A!” Một tiếng thê thảm thiết vang lên, Ngô Đạo Hi đẩy người thứ hai ra. Sau đó hắn nhìn trên bả vai mình lại có thêm một nhát dao, quả nhiên tiếng la thảm thiết vừa rồi là của hắn. Mà cái gã thứ hai lúc này cũng đang ngậy người ra, hắn chỉ bị Cổ Dục cho một đấm rồi bị hắn đẩy một cái. Kết quả thành ra tình huống hiện tại, phải làm sao bây giờ?

Tuy nhiên trong lúc hắn còn đang bối rối, thì hắn cũng vừa vặn đứng chắn trên đường lao đến của người thứ ba bị Cổ Dục đẩy tới.

Tên thứ ba này vung mã tấu lên nhưng lại đâm vào hông của tên thứ hai. Tiếp đó gã thứ hai kêu thảm, một lần nữa lại bổ nhào lên người Ngô Đạo Hi. Tên mập Ngô Đạo Hi trước đó đã bị xuyên hai nhát, thân người hắn béo ục ịch lại bị hai người va vào như vậy, cho nên cũng ngã nhào xuống đất khiến dao càng đâm sâu hơn

Không đợi Ngô Đạo Hi đẩy hai người này ra thì người thứ tư đã bay tới. Gã thứ tư này không mang theo mã tấu, thê nhưng cái chân của hắn vừa vặn giẫm lên mặt của Ngô Đạo Hi, chỉ nghe thấy một tiếng kêu rôm rốp. Sau đó cơn đau bắt đầu truyền tới, Ngô Đạo Hi biết mũi của mình chắc chắn đã gãy. Mà tên kia cũng bị vấp té, vừa ngã xuống thì người cuối cùng cũng đã bay đến. Nhưng gã này lại đập vào đầu người thứ nhất đang nằm dưới đất, mã tấu trong tay hắn cũng đâm vào đùi người thứ tư.....

Nhất thời, cả đám 6 người Ngô Đạo Hỉ chắt thành một đồng, tiếng kêu thảm thiết vang vọng. Mà khi trông thấy tình cảm thảm thương này, đám khán giả xung quanh không khỏi kinh hãi. Bọn họ cảm thấy Cổ Dục đến đây quá trễ, giá mà hấn tới sớm hơn một chút thì đám người kia đã bị diệt trừ từ lâu.

“Ồ E Ò E Í Ò E.....” Một tràng còi hú vọng tới, mấy chiếc xe cảnh sát cũng đến. Khi bọn họ đến thì thấy đám người Ngô Đạo Hỉ đã nằm sõng soài dưới mặt đất. Bọn họ đều ngẩn ra, vốn bọn họ còn tưởng rằng khi tới nơi, người nằm trên mặt đất còn là người bị hại chứ. Thế nhưng không ngờ lại là đám lưu manh này, hơn nữa trên cơ thể còn mang không ít vết thương không hề nhẹ.

Trong chốc lát, mấy người cảnh sát đều ngẩn ra, không biết thụ lý vụ án như thế nào .

“Chào đồng chí cảnh sát! Tôi chính là người đã báo án, chuyện xảy ra đều có camera ghi lại, còn có nhân chứng đang hoảng. Hơn nữa, tôi cũng đã quay video lại toàn bộ sự việc ở đây.” Nhìn mấy gã cảnh sát có chút mơ hồ, Cổ Dục lúc này mới bảo Cổ Tấn đưa bằng chứng ra. Sau khi đã lưu lại một phần video, Cổ Dục mới đem video ra đưa cho cảnh sát.

Ban đầu khi quay video, hấn định không trực tiếp giao tất cả cho bên điều tra. Mặc dù hấn rất có lòng tin với cơ quan tư pháp của nhà nước, nhưng không thể không phòng bị được. Hấn cần phải chuẩn bị trước một chút.

“Vậy thì tốt! Xin mời theo chúng tôi về trụ sở để lấy lời khai, cũng tiện cho việc điều tra.” Nghe thấy lời Cổ Dục, lúc này mấy người cảnh sát mới phản ứng lại rồi nói với Cổ Dục.

Đương nhiên Cổ Dục rất phối hợp với những viên cảnh sát này. Trước tiên hấn gọi một cú điện thoại cho Hoàng Hưng Triết, bảo gã đừng mang thịt bò ra. Lát nữa hấn tới lấy sau, rồi sau đó ngồi lên xe cảnh sát về đồn. Cổ Tấn đương nhiên không

cần phải đi, hắn chỉ cần lấy lời khai ở đây là được. Sau đó chờ những người đi cùng quay lại là có thể về thôn.

Theo Cổ Dục, chứng cứ đầy đủ như vậy đủ đảm bảo cho hắn bình an vô sự. Cho nên hắn cũng không cần phải lo lắng làm gì. Thực tế không phải tiểu thuyết, không có tình huống máu chó như trong truyện, cũng không có nhiều tên tham quan cầu kết. Nhất là dưới hoàn cảnh của nhà nước bây giờ, mấy người đó lại càng khó lộng hành.

Quả nhiên là giống như suy nghĩ của Cổ Dục. Sau khi hắn tới đồn cảnh sát, ngoài sự điều tra cộng với video bằng chứng của Cổ Dục thì đã xác minh được 6 kẻ kia là người gây sự trước. Nói đúng ra, nếu như hai bên đánh lẫn nhau thì coi như là ầu ẩu, mặc kệ là ai ra tay trước.

Nhưng pháp luật đã quy định, nếu như đôi phương cầm hung khí, dưới những bằng chứng phong phú như vậy thì đây coi như là Cổ Dục phòng vệ chính đáng. Hơn nữa phòng vệ chính đáng cũng không hạn chế. Theo lí thuyết nếu Cổ Dục giết bọn họ thì cũng không tính là phạm tội. Đương nhiên, nếu có xảy ra án mạng thực sự thì đó lại là một trường hợp khác. Đến lúc đó, mặc dù Cổ Dục có vô tội đi chăng nữa, thì hắn cũng phải ngồi trong trại tạm giam mấy tháng.

Nhưng việc này không giống vậy, với lại Cổ Dục cũng không phải là người thích giết chóc. Đương nhiên, nếu như không phải là phố xá sầm uất mà là một nơi núi non hẻo lánh thì chưa chắc.....

Hắn sẽ không giết người. Nhưng làm cụt tay cụt chân thì không thể thiếu được.

Hơn 10:00 sáng, Cổ Dục cũng rời đồn cảnh sát. Sau khi bắt một chiếc Taxi, hắn liền đi tới chỗ Hoàng Hưng Triết để lấy thịt dê thịt bò. Sau khi bỏ vào trong xe, hắn liền lái về phía thôn.

Lúc ở trên đường, Cổ Dục cố gắng suy nghĩ xem, kẻ muốn hại mình rốt cuộc là ai?

Mặc dù tên kia nói là vì Cổ Nhạc Thành mà đến. Nhưng rõ ràng mẹ của Cổ Nhạc Thành làm sao có đủ tiền để thuê những tên đó tới bẻ tay của mình.

Mà mấy năm nay mình cũng chẳng đắc tội với ai cả. Nếu như nói là đã từng đắc tội, thì hẳn chỉ có tên con nhà giàu kia. Nhớ lại lời của Hứa Cẩm, Cổ Dục đã mơ hồ xác định được đối tượng.

Nhưng coi như là hẳn là kẻ đứng sau thì Cổ Dục vẫn cần có chứng cứ. Hẳn đã nghe qua câu chuyện, đánh rắn không chết thì ắt sẽ bị thương.

Không phải sợ đánh rắn động cỏ thì hẳn đã sớm nhổ cỏ tận gốc rồi.

Đương nhiên, với luật pháp hiện hành, Cổ Dục cũng không thể xông thẳng vào nhà hẳn, giết sạch mấy mạng người.

Cổ Dục nói ‘diệt cỏ tận gốc’ chính là thu thập đầy đủ chứng cứ. Hẳn tin rằng người muốn hại mình chắc chắn cũng không trong sạch gì. Chỉ cần hẳn tìm ra cơ hội làm cả nhà kẻ đó sụp đổ, vậy thì dĩ nhiên sẽ có người giúp Cổ Dục khiến tên đó tan cửa nát nhà.

“Nhưng thu thập chứng cứ là một vấn đề. Để xem có kỹ năng nào hữu dụng cho việc này hay không đã.” Ngồi trên xe, Cổ Dục lẩm bẩm.

Rất nhanh, xe của Cổ Dục đã về đến nhà. Nhưng khiến cho hẳn bất ngờ là khi về đến nhà, xe của Cổ Tấn vẫn đang dừng trước nhà của hẳn.

Không cần phải nói cũng biết, hẳn là Cổ Tấn đang lo lắng cho mình. Cho nên nếu không thấy mình về nhà thì hẳn sẽ không yên tâm.

“Người anh em này đúng là không tệ!” Thấy xe của Cổ Tấn, Cổ Dục cũng nở nụ cười. Mà bên kia, khi Cổ Tấn thấy xe của Cổ Dục thì hắn cũng nhá còi ra hiệu muốn đi về.

“Đừng vội, mang theo con cá rồi hãy về!” Nhưng hắn vẫn chưa kịp đi thì Cổ Dục đã thò đầu ra gọi với lấy.

“Bỏ đi! Cá của cậu còn để bán lấy tiền mà!” Nghe thấy lời Cổ Dục, mặc dù Cổ Tấn cũng hơi thèm, nhưng hắn vẫn lắc đầu trả lời.

“Không sao cả! Cá của tôi còn nhiều lắm. Cho thì anh cứ nhận đi!” Xua tay về phía xe của Cổ Tấn, Cổ Dục cũng chưa vội lái xe vào sân. Trước hết, hắn đi xuống xe rồi mở cốp trước, đi lên tầng hai lấy một con cá. Sau khi ném con cá đó vào phía sau xe của Cổ Tấn, Cổ Dục mới lái xe đi vào. Không thể không nói, trước đó Cổ Dục không có nhiều mối quan hệ tốt.

Vậy mà khi ở lại đây, có thể gặp được những người có tình có nghĩa.

Cổ Tấn rất tốt, Khổng Hạo Văn cũng rất tốt, chú Cổ Kiến Quân cũng không tệ. Đương nhiên, cả nhà ông Hai cũng rất tốt. Máy cô nhóc Cổ Tú Tú cũng rất tốt. Không ngờ hắn mới ở đây có một thời gian mà có nhiều mối quan hệ tốt đẹp như vậy. Đây quả thực là nơi đặc địa cho Cổ Dục!

Dịch: Harem King

Chương 65. Đồ nướng

Chương 65: Đồ nướng

“Ngài...ngài...ngài Triệu! Việc này không thể trách... trách tôi được. Tên tiểu tử đó... rất... rất là lợi hại. Tôi... tôi đã cố hết sức, mà... mà còn phải nhập viện đây. Vậy anh... anh có phải nên... nên đền bù cho chúng tôi, một chút không!”

Nghe thấy giọng của Ngô Đạo Hỉ trong điện thoại, gân xanh trên trán Triệu Tinh bên này nhăn thành hình chữ “Tĩnh” (井).

Đã không làm tốt, lại còn không biết xấu hổ đòi tiền. Hắn có phải là nghĩ mình quá dễ dãi rồi không !

“Các người đã chẳng được cái tích sự gì rồi mà lại còn muốn đòi tiền tôi? Máy người nghĩ tôi dễ bị lừa lắm sao?” Triệu Tinh tức giận nói vào chiếc điện thoại.

“Không... không... không phải anh dễ bị lừa. Mà... mà vì anh nên chúng... chúng tôi mới bị thương. Bây giờ anh cho... cho chúng tôi tiền thuốc men, điều này cũng là chuyện... chuyện hiển nhiên rồi. Tôi... tôi nói cho anh biết, bây... bây giờ tôi vẫn còn giữ... giữ đoạn ghi âm cuộc gọi, giữa... giữa tôi với anh đấy. Nếu bây giờ cảnh sát... cảnh sát khởi tố chúng tôi vì, vì tội náo loạn trị an nơi công cộng thì, thì ít nhất đám anh em chúng tôi cũng phải đi tù mấy năm. Nếu... nếu như không cho chúng tôi tiền, vậy... vậy thì tôi cũng sẽ nói cho cảnh sát biết lí do, vì sao chúng tôi tới gây sự với Cổ Dục.....”

Nghe giọng nói lấp ba lấp bắp của Ngô Đạo Hỉ trong điện thoại, Triệu Tinh hận không thể bóp nát chiếc điện thoại này

cho bố tức. Nhưng hấn nào dám đánh cược lũ kia dám mách lẻo hay không.

Nếu đúng là bọn chúng sở hữu đoạn ghi âm cuộc gọi với mình, vậy thì tiền không phải là thứ có thể giải quyết được. Thuê người hành hung, mặc dù không phải chính mình ra tay, nhưng pháp luật vẫn sẽ can thiệp vào và hấn cũng phải đi tù. Thậm chí, hấn còn phải vào tù lâu hơn mấy tên du đảng đó nữa.

Hít sâu vài hơi, Triệu Tinh mới ngẩng đầu lên lần nữa. Có thể thấy mặc dù hấn vô cùng bất mãn trong lòng, nhưng lần này chỉ có thể của đi thay người mà thôi.

“Như thế nào rồi? Hồng chuyện rồi đúng không.” Ngay khi Triệu Tinh tắt điện thoại, lúc này Lý Cảnh Đức đang ngồi ở đối diện không khỏi ngẩng đầu lên hỏi.

“Anh Lý, không xong rồi. Thực lực của tên kia quá mạnh mẽ.” Lắc lắc đầu, Triệu Tinh có chút bất đắc dĩ nói ra.

“Tiền, tôi sẽ trả. Nhưng về sau không cần tìm tới mấy tên tiểu lưu manh đó nữa. Được việc thì chẳng thấy đâu mà hồng việc thì thấy mãi.” Khẽ liếc Triệu Tinh một cái, dù sao việc này cũng là do chính mình dựng lên, tiền này hấn không thể để cho Triệu Tinh trả được. Nghe thấy lời của Lý Cảnh Đức, Triệu Tinh cũng thở dài một hơi. Sau đó hấn gật đầu một cái với Lý Cảnh Đức thay cho lời cảm ơn.

“Nhưng mà anh Lý, anh tính để yên như vậy sao?” Nhận được 200 ngàn tệ của Lý Cảnh Đức chuyển tới, Triệu Tinh do dự liếc nhìn Lý Cảnh Đức một cái rồi hỏi nhỏ.

“Còn tính? Tính thế nào đây?” Nghe thấy lời Triệu Tinh, Lý Cảnh Đức hí mắt lại, sự thù địch toát ra trên khuôn mặt của hấn.

“Tính toán! Tính thế nào đây!” Lời giống vậy, còn phát sinh ở hai nơi khác.

Một là nhà Hứa Cẩm , hai là văn phòng của Không Hạo Văn .

Rõ ràng, hai người này cũng đều nhận được tin Cổ Dục bị những tên lưu manh tới làm phiền.

Mặc dù không có chứng cứ gì chỉ rõ kẻ đứng sau là Lý Cảnh Đức, mà chỉ có mỗi chứng cứ duy nhất là Ngô Đạo Hi. Nhưng nó cũng không thể ngăn cản họ đoán ra đây chính là thủ đoạn của Lý Cảnh Đức.

“Tôi nhớ đã từng nói qua, Cổ Dục là đầu mối của tôi. Nếu như ai khiến hắn không thoải mái, tôi cũng sẽ khiến kẻ đó không thoải mái y như vậy!”

“Cổ Dục là anh em của tôi. Dám ở địa bàn của tôi mà đụng tới anh em của tôi, tôi thấy bọn này muốn chết rồi!”

Hứa Cẩm cùng Không Hạo Văn mặc dù nói với những người không giống nhau, nhưng trong lời nói đều không có khác biệt là mấy, Sau đó bọn họ bắt đầu hô mưa gọi gió, đi tìm mấy tên gây sự kia.

Hứa Cẩm mặc dù có tiền, nhưng dù sao hắn cũng không thể cạn tài ráo máng với nhà họ Lý kia ngay được. Cho nên nếu muốn gây phiền phức cho nhà họ Lý kia, hắn cần phải tìm một chút quan hệ đã. Sau đó sẽ bắt thóp của bọn hắn.

Nhưng Không Hạo Văn bên này lại hành động đơn giản hơn nhiều. Chỉ cần gọi mấy cuộc điện thoại cho đội phòng chống hỏa hoạn, bảo vệ môi trường các kiểu, sau đó bảo bọn họ đi điều tra những sai phạm trong khâu phòng chống cháy nổ và xử lý chất thải có đạt tiêu chuẩn hay không. Nếu không đạt tiêu chuẩn thì cho ngừng kinh doanh để nhắc nhở. Đơn giản nhưng thô bạo, hiệu quả thật không tệ.....

Lúc bọn họ nhận được tin là buổi chiều thì buổi tối, không ít cửa hàng dưới trướng của Lý Thiệu Huy đã bị phong tỏa. Lý Thiệu Huy là người buôn bán vật liệu gỗ, làm sau có thể không có phòng chống hỏa hoạn, chống ô nhiễm môi trường đây? Dù sao đồ gỗ cũng cần phải sơn, mà thứ đó lại vô cùng ô nhiễm môi trường.

Tối lúc này, Lý Thiệu Huy vẫn chưa biết chính xác là mình đã đắc tội vị tai to mặt lớn nào. Không thể không nói gian lận là một nghệ thuật, nhưng thứ này có thể bóp chết bạn bất cứ lúc nào.

Đương nhiên Cổ Dục chẳng biết gì về việc đó. Hắn còn đang suy nghĩ việc nhỏ cỏ tận gốc đây. Muốn làm như vậy thì cần phải thu thập chứng cứ, thế nhưng hiện tại hắn nào có năng lực trong phương diện này, mặc dù vậy biết đâu sau này sẽ có.

Sau khi mang đồng thịt bò và dê về nhà, Cổ Dục liền mang chúng vào phòng bếp để xử lý.

Mặc dù mấy con dao này rất đắt tiền, nhưng chúng thực sự rất thuận tay, rất sắc bén và cứng cáp.

Cắt thịt bò, thậm chí là xương cũng không thành vấn đề gì.

Đương nhiên, với trình độ siêu đầu bếp của Cổ Dục mà nói, hắn không dại mà bỏ thẳng dao vào phần xương cứng làm gì. Biết truyện ‘Đào Đình mổ bò’ không (+)? Mặc dù hắn không phải Đào Đình, nhưng trình độ chắc cũng chẳng kém gì. Chỉ cần cắt đứt phần gân trên đầu khớp xương, thì thịt sẽ tự động rời ra.

(+)Đào Đình mổ bò: truyện ngụ ngôn cổ đại Trung Quốc.
Nguyên tác cho độc giả tự tìm hiểu thêm: 庖丁解牛)

Không thể không nói, loại cảm giác này thật sự rất thú vị.

Sau khi xử lý thịt bò xong xuôi, Cổ Dục cố ý để lại một chút, bởi vì tối nay hắn muốn ăn.

Là một người Đông Bắc, niềm yêu thích thịt xiên nướng đã khắc vào trong xương cốt của hắn. Ngày trước ăn rất ngon, nhưng lúc đó hắn chưa biết uống rượu bia. Nên buổi tối hôm nay, hắn chuẩn bị làm để bù vào phần tiếc nuối của ngày trước.

Thứ hắn chuẩn bị để làm xiên nướng cho buổi tối hôm nay chủ yếu là thịt nạc lưng của con bò cũng chính là phần thịt nạc thăn. Đó là phần thịt mềm nhất, cắt thành miếng để xiên vào que. Tiếp đến nướng qua trên lửa, chỉ cần vừa chín tới là có thể ăn. Tiếp đó cắn một cái thì sẽ cảm thấy thịt càng nhai sẽ càng thơm và ngon. Mà nếu còn muốn ăn thêm món nướng, vậy thì lại cắt thêm một ít thịt đùi dê để nướng. Mà nếu đã làm món dê nướng, đương nhiên sao có thể thiếu món cật dê nướng, kết hợp vài chai bia ướp lạnh nữa thì đúng là hết xảy.

Sau khi xiên thịt xong, Cổ Dục đi chuẩn bị những thứ khác

Chân gà Trong tủ lạnh, chắc chắn là sẽ ăn.

Còn có hải sản hắn cũng muốn.

Bởi vì trước đây, hắn lúc nào cũng câu đến gần mức giới hạn thì dừng. Thế nhưng hiện tại, vì tôm cá tươi đều đáng đồng tiền bát gạo. Cho nên Cổ Dục sẽ thường xuyên câu thêm một chút. Mà khi câu thêm như vậy, hắn sẽ câu lên được các loại hà, sò biển, đủ các loại.

Những vật này ăn kèm với bún và tỏi nướng thì hết ý. Mà tất cả thứ này hắn đều đã chuẩn bị sẵn, một cái bếp nướng nhỏ được Cổ Dục mang ra sân sau. Hắn bắt đầu nướng than trên bếp, khói từ trên bếp nướng dần dần bay lên ở trong sân sau, khiến cho người ta cảm thấy đúng là khói lửa nhân gian.

Khi nhìn thấy than đã đỏ hồng, Cổ Dục cũng bung ra thịt xiên hần đã chuẩn bị trước. Bắt đầu bày lên thịt bò, thịt dê, cật, còn có chân gà, thịt gà viên những thứ này vốn dĩ là hàng tồn kho trong nhà. Bên cạnh đó còn có sò biển, hào đã chuẩn bị sẵn, kết hợp thêm một chút bia lạnh. Xem ra mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu vài ba người bạn nữa thôi.

Đang lúc Cổ Dục suy nghĩ, có nên gọi Cổ Tấn tới uống cùng không thì đột nhiên cổng nhà hần bất chợt bị gõ.....

Dịch: Harem King

Chương 66. Tụ hội

Đa tạ đạo hữu HanLe21 đã đẩy kim phiếu! Ngày mai lại 2 chương.

Chương 66: Tụ hội

“Ấy? Mấy đứa hôm nay không phải đến trường à?” Khi Cổ Dục đi ra mở cửa thì thấy được Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang đứng trước cửa, cười hì hì nhìn hấn.

“Chào chú! Hôm nay là thứ sáu, bọn cháu được về nhà!” Nghe thấy lời Cổ Dục, Cổ Tú Tú không khỏi giơ hai tay lên, vui vẻ nói.

“Xe chú mới mua cho thôn nhìn đẹp lắm. Hơn nữa, cháu nghe nói là chú cũng mua một chiếc xe cang tốt cang lớn hơn. Nên giờ cháu và Phi Phi tới xem!” Nhìn Cổ Dục, Lưu Phi Phi cũng cười hì hì nói, đồng thời nhìn vào trong sân nhà Cổ Dục.

“Ừm, chiếc xe đó ở kia. Mà không thể không nói mấy đứa may mắn thật đấy, chú đang nướng thịt mấy đứa vào ăn cùng đi!” Hấn vừa mới suy nghĩ ăn một mình thật nhàm chán thì lại có người tới đây. Nhưng khi nghe được lời của Cổ Dục, hai đứa nhóc này mặc dù đôi mắt sáng lên, nhưng cũng có chút do dự. Bởi vì mấy nhóc còn phải về sớm để ăn cơm.

“Hầy, không sao cả! Để chú gọi điện cho người nhà mấy đứa, dù gì ăn đồ nướng thì phải náo nhiệt một chút.” Nhìn ra nút thắt của hai cô bé, Cổ Dục cũng chẳng để ý gì mà cười lên. Sau đó hấn lấy điện thoại cho mấy nhóc gọi điện về cho người nhà.

Ông của Cổ Tú Tú là Cổ Quốc Khánh và mẹ của Lưu Phi Phi là Lý Vân Vân vốn không muốn tới. Nhưng khi hắn nói càng nhiều người càng vui thì bọn họ mới quyết định tới.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Cổ Dục lại gọi cho Phùng Thu Nhân một cú điện thoại để gọi cô tới ăn. Đương nhiên nếu như mẹ kế của cô ở nhà một mình thì cũng có thể tới luôn.

Tiếp đó hắn còn gọi cả Cổ Tấn và Cổ Kiến Quốc. Nhà Cổ Tấn đang ăn cơm nên không đến, nhưng Cổ Kiến Quốc thì tới. Quả thực lão không hứng thú gì nhiều với đồ nướng, lão chỉ muốn đến xem Vua Núi một chút.

Cổ Dục còn mời thêm cả nhà ông nội Hai nữa. Thế nhưng nhà ông hôm nay là ăn mì, dù gì cũng đã ăn xong, cũng không muốn tham gia náo nhiệt.

Không bao lâu, những người được Cổ Dục mời đều đã tới. Khi bọn họ vào trong nhà Cổ Dục, không ít người phải thốt lên kinh ngạc, không phải vì những đồ trong nhà hắn được sắp xếp tốt.

Mà chủ yếu là vì đồ trong nhà Cổ Dục quá khác biệt.

Đầu tiên là con xe bán tải đáng giá hơn 1 triệu tệ đã hút mắt người khác rồi. Mà khi đi ra sân sau, họ còn có thể thấy mấy con gà đang chạy, chim đa đa cùng ngỗng đang bắt côn trùng và ăn cỏ dưới sự chỉ huy của Vua Núi, việc này càng khiến cho mọi người mở mang tầm mắt, nhất là Cổ Kiến Quốc. Trước đây lão không ngờ, chó còn có thể được dùng để làm công việc này đây.

Đương nhiên, sự bất ngờ cuối cũng chính là thức ăn của Cổ Dục.

Sau khi mọi người ngồi xung quanh bàn đá dưới mái đình xong, Cổ Dục cũng mang xiên lên nướng. Cho dù là ai ở đây cũng đều phải trầm trồ trước những xiên thịt này. Không thể

không nói, tay nghề của Cổ Dục thật sự không thể chê vào đâu được.

Đang ăn, hai người có hứng thú với nấu nướng ở đây nhất là Lý Vân Vân và Lâm Lôi (mẹ kế của Phùng Thư Nhân) đi tới bên cạnh Cổ Dục.

“Tiểu Dục! Cậu ra uống rượu với chú Quốc Khánh và chú Kiến Quốc đi, cứ để việc nướng này lại cho bọn tôi.” Hai người ở bên cạnh nhìn đôi bàn tay thoăn thoắt của Cổ Dục mà vừa cười vừa nói.

Không thể không nói, hai người này mặc dù đều là góa phụ còn quá trẻ, thế nhưng xét về nhan sắc hay dáng người đều quá xinh đẹp. Khi bọn họ nở nụ cười với Cổ Dục, hẳn đều có thể cảm nhận được một chút cái cảm giác gọi là ‘chim sa cá lặn’.

Nhưng Cổ Dục đúng là một tên đầu gỗ, hẳn thật sự không có một chút phản ứng nào.

“Vậy được rồi! Nướng xong xiên thịt này, tôi sẽ ra uống rượu.” Nghe thấy hai người muốn nhận việc, Cổ Dục cũng cười một chút. Sau đó hắn rắc nhanh lên xiên thịt một chút hạt thì là, hạt vừng, ớt, rồi lật qua lật lại mấy lần. Sau đó hắn cầm theo xiên thịt này cùng với một đồng sò biển nướng, hào nướng đi vào trong đình, tiếp đó uống rượu với Cổ Quốc Khánh và Cổ Kiến Quân.

Đừng thấy Cổ Quốc Khánh là thợ mộc, Cổ Kiến Quốc là thợ săn mà nghĩ họ chẳng có một đề tài chung gì để nói chuyện.

Thật ra hai người họ không chỉ ngang hàng, mà còn hơn kém nhau có 3 tuổi mà thôi. Họ đã chơi chung từ nhỏ, cho nên rất hay uống rượu với nhau. Mà tính cách của Cổ Dục cũng lấy hòa nhã làm chính. Hắn không giống với mấy người trẻ tuổi bây giờ, thích sự sôi động ồn ào. Mặc dù thỉnh thoảng hắn

cũng sẽ bốc lên một chút nhiệt huyết, thế nhưng không có người bên cạnh tiếp mình, vậy thì cũng không quan trọng nữa.

Nâng ly cạn chén, hết ly này tới ly khác. Thịt ăn hết xiên này tới xiên khác. Ánh trăng từ khi nào đã phủ kín trời đêm. Tuy vậy, bầu không khí trong nhà Cổ Dục vẫn vui vẻ như thế.

Bữa tiệc kéo dài tới 12 giờ đêm, bởi vì Cổ Quốc Khánh tửu lượng kém cho nên mới kết thúc. Sau đó Cổ Kiến Quốc đưa tiễn hai ông cháu Cổ Quốc Khánh và Cổ Tú Tú về nhà trước, rồi sau đó hấn mới đi về nhà của mình.

Cổ Dục cũng tiễn họ ra tới cửa rồi nhìn bóng của ba người mờ dần trong bóng đêm. Có chú Kiến Quốc, Cổ Dục chẳng phải lo lắng gì nữa cả.

Khi hấn đi vào thì thấy Lý Vân Vân, Lâm Lôi, Phùng Thu Nhân và Lưu Phi Phi đang thu dọn đồ đạc.

Vốn mấy cô ấy còn muốn phụ rửa bát một tay. Nhưng Lưu Phi Phi đã từng ăn cơm rất nhiều lần ở nhà Cổ Dục. Cô bé và Phùng Thu Nhân đều biết sử dụng máy rửa bát, hôm nay chính là lúc hai nhóc hướng dẫn các cô sử dụng nó.

Nhìn mấy người này vừa bận rộn vừa vui cười, Cổ Dục cũng cười một chút, loại cảm giác trong nhà như thế này đúng là thật không tệ.

“Dọn dẹp cũng gần xong rồi, để tôi đưa mọi người về nhà!” Sau khi gia nhập vào đại quân dọn dẹp, Cổ Dục làm rất mau lẹ.

Bữa tiệc tối nay, hấn đã cố ý trải một tấm khăn dùng một lần lên trên bàn đá. Cho nên chỉ cần gom lại tất cả rác rưởi kia lại, gói vào bên trong chiếc khăn này là xong. Còn lại một chút việc vặt, bốn cô gái xinh đẹp có lớn có nhỏ cùng nhau đã thu dọn xong. Nhìn khu sân sau gần như đã khôi phục lại hiện trạng ban đầu, Cổ Dục cũng cười nói.

“Vậy thì làm phiền cậu!” Liếc nhìn nhau. Quả thật, một đám con gái đi dưới ánh đèn lò mờ cũng không an toàn lắm, có Cổ Dục đi theo thì tốt hơn. Cho nên sau khi Lâm Lôi và Lý Vân Vân liếc nhìn nhau một cái thì nói nhỏ với Cổ Dục một câu.

Nghe vậy, Cổ Dục đi theo bốn người rời khỏi nhà của hấn.

Dọc theo con đường, họ vừa đi vừa cười cũng rất vui vẻ. Có thể là vì bữa ăn này nên quan hệ giữa Cổ Dục và bọn họ càng ngày càng thân hơn một chút, điều này cũng là chuyện tốt.

Sau khi Cổ Dục lần lượt đưa tiễn hai đôi mẹ con về nhà, hấn cũng nhân lúc trời còn đầy sao sáng mà quay trở lại nhà của mình.

Nhưng khi về gần tới nhà thì hấn đã nghe thấy tiếng Vua Núi sữa inh ỏi. Nghe vậy, hấn không khỏi sửng sờ. Chẳng lẽ có trộm?

Khi hấn tăng tốc chạy nhanh tới nhà thì thấy trước cửa đúng là có kẻ gian thật. Nhưng tên này không phải là con người, mà là một con lợn rừng to lớn, toàn thân đen xì!

Dịch: Harem King

Chương 67. Trả thù

Chương 67: Trả thù

“Gừ gừ!” Cảm nhận được sự tồn tại của Cổ Dục, con lợn rừng này từ từ nghiêng đầu, dùng đôi mắt ti hí nhìn chòng chọc vào hắn.

Ngay khi bốn mắt chạm nhau, Cổ Dục đã biết con lợn rừng này chính là con hôm trước hắn đuổi đi trên núi. Không ngờ con này không chạy vào sâu trong rừng, mà dám chạy ngược ra ngoài. Hơn nữa nhìn ý tứ của nó, phần lớn là tìm đến nhà của mình. Không cần phải nói cũng biết con lợn này đến đây là để trả thù.

Nghĩ tới đây, Cổ Dục không khỏi buồn cười. Ở trong núi tay không tác sát nên mới để mày chạy thoát thôi. Bây giờ mày còn dám tới tìm tao, vậy thì đừng trách tao đây không khách khí.

“Vua Núi, vào bếp lấy con dao ra đây cho tao!” Vào tư thế chuẩn bị, Cổ Dục hô lên với Vua Núi một câu. Vua Núi cũng không đáp lại, mà chạy thẳng một mạch vào trong bếp. Không lâu sau, nó liền mang ra một con dao làm bếp, bỏ xuống cửa lớn rồi dùng chân đẩy ra ngoài.

Mà con dao làm bếp được rèn theo phong cách Damascus kia sau khi bị đẩy ra, lập tức lóe lên ánh bạc. Trong mắt con lợn này rõ ràng hiện lên một tia kiêng kị. Rõ ràng nó biết thứ này sẽ gây ra nguy hiểm cho nó.

Nhưng bây giờ mũi tên đã ở trên dây, không bắn không được!

Trong mắt nó lóe lên một tia kiên quyết, bỗng dưng nó cúi đầu xuống rồi phóng vọt về phía Cổ Dục. Lần trước khi nó phóng tới Cổ Dục, hấn không tránh là vì hai lý do. Đầu tiên là hấn muốn thử sức mạnh của mình. Thứ hai, khi đó sau lưng của hấn còn có Phùng Thụ Nhân. Nếu như hấn thực sự tránh, thì Phùng Thụ Nhân ở đằng sau sẽ bị dính đòn trực tiếp. Như vậy thì quá nguy hiểm.

Nhưng bây giờ, ở đây có thể nói là bốn bề vắng lặng, tại sao Cổ Dục lại phải đối đầu trực tiếp với nó làm gì chứ?

Cơ thể hấn nhẹ nhàng né tránh khỏi cú húc của con lợn rừng, đồng thời chạy thật nhanh tới cửa chính, lẹm lấy con dao làm bếp kia rồi mở toang cánh cổng. Vua Núi được thả cửa liền phi ra, nó phô trương sức mạnh của Vua Sói cùng huyết mạch loài chó của mình. Sau khi gào lên một tiếng, nó liền lao thẳng tới chỗ con lợn rừng.

Con lợn rừng to lớn chỉ phòng bị Cổ Dục. Nó nào ngờ tới việc một con chó cũng dám tấn công nó.

Lại càng không ngờ rằng, một con chó lại có sức mạnh lớn đến như vậy.

Vua Núi vốn là sự kết tinh giữa loài chó Caucasus và Vua Sói. Cơ thể nó vạm vỡ tới đáng sợ, lại thêm hàng ngày Cổ Dục bồi bổ liên tục, cùng với nước giếng khiến cả trí thông minh và cơ thể của nó đều phát triển, tạo nên một Vua Núi như hiện tại. Nhìn cơ thể nó mà xem, thậm chí hiện giờ nó không thua gì một con sư tử cái bình thường. Hơn nữa, sức mạnh tiềm ẩn của nó lại càng khủng khiếp hơn.

Con lợn rừng này nặng đâu đó khoảng 250 kg. Ấy thế mà Vua Núi chỉ cần dùng sức nhào tới là có thể khiến nó ngã trực tiếp xuống dưới đất. Nhưng phản ứng tiếp theo của Vua Núi hơi chậm chạp một chút.

Nếu như là bố Sói của nó thì chắc hẳn sau khi xô ngã con lợn rừng này, nó sẽ cắn thẳng vào cổ họng của con lợn. Nhưng dù sao Vua Núi cũng chưa từng đi săn, cho nên cú cắn rất chậm chạp, khiến cho con lợn thừa cơ cúi đầu xuống, dùng cặp răng nanh đẩy lùi đòn tấn công của Vua Núi. Sau đó, nó cựa quậy như muốn đứng lên, nhưng Cổ Dục làm sao có thể cho nó có cơ hội đó!

Hắn lập tức lao tới, cho con lợn ăn một cú Nộ Long Cước, đá trực tiếp vào đầu con lợn rừng. Xem ra cú đá này cũng quá mạnh! Chỉ với một đá, toàn bộ cơ thể con lợn đều run rẩy, hai mắt của nó có chút chao đảo. Rõ ràng sức mạnh từ cú đá này có chút vượt qua sức chịu đựng của nó.

Cổ Dục quan sát thấy con lợn có chút bối rối, lúc này hắn cũng rút con dao ra, chuẩn bị đâm vào người nó, kết thúc cuộc đời của con lợn béo. Đột nhiên, ông Hai và chú Ba từ trong nhà, cầm cuốc chạy vọt ra.

“Ai đó!”

“Là cháu đây. Ông Hai, chú Ba!” Thấy bóng dáng Cổ Dục ở phía xa xa, ông Hai ở bên này cũng kêu lên. Khi Cổ Dục nghe thấy tiếng hỏi của hai người họ, hắn cũng lập tức lên tiếng.

“Vậy hả? Sao cháu chưa ngủ thế? Bọn ta vừa nghe thấy tiếng chó sủa, còn tưởng là trộm đột nhập vào nhà cháu nữa. Có chuyện gì vậy?” Thấy Cổ Dục, hơn nữa bên cạnh còn có cả Vua Núi, ông Hai không khỏi nghi hoặc mà hỏi một câu. Đúng là rất lạ nha.

“Là con lợn rừng kia, nó xuống núi trả thù cháu. Nhưng nó đã bị cháu giải quyết rồi, cháu cũng chuẩn bị giết nó để ngày mai chia thịt cho nhà ông đây.” Nghe thấy lời ông Hai, Cổ Dục cũng mỉm cười rồi đi tới bên cạnh con lợn, lại đá một cái vào lớp da dày của nó cho bõ ghét.

“Đây chính là con lợn mà cháu đuổi đi hôm trước hả? Trông to thật đấy, nhưng cháu không thể giết nó được.” Mặc áo khoác lên, ông Hai đi tới cạnh con lợn rừng bị Cổ Dục đánh gục. Ông ấy lắc đầu một cái rồi cười khỏ nói ra.

“Con lợn này xuống núi tấn công con người, sao lại không thể bắt giết được?” Nghe thấy ông Hai nói, Cổ Dục cũng nhú mày. Hắn vẫn còn nhớ khi nói chuyện phiếm với Cổ Kiến Quốc, hắn có nói qua nếu lợn rừng xuống núi là có thể đánh chết. Tại sao ông Hai lại không cho hắn giết?

“Đúng là lợn rừng xuống núi tấn công con người thì có thể bắt giết, nhưng con này thuộc loại động vật được bảo vệ cấp độ ba. Nếu giết thì cũng không được ăn, phải gọi cảnh sát tới lấy xác đem đi. Phí sức làm cái gì hả cháu.” Nghe thấy lời Cổ Dục, ông nội Hai nhún vai một cái tỏ ý rằng thích giết thì cứ giết, nhưng sau khi giết thì hơi phiền phức một chút.

Dù sao cũng không thể ăn, hơn nữa lại còn bị điều tra xem có thật là nó chạy xuống núi tấn công con người hay là con người lên núi săn nó. Mặc dù bảo vệ cấp độ ba không tới mức bị phạt nặng, nhưng việc kiện tụng thì cũng rất phiền toái.

Nghe thấy lời ông nội Hai, Cổ Dục tự vỗ vào mồm mình. Bởi vì nếu thật như ông ấy nói thì thực sự không thể giết con lợn rừng này được. Bởi vì giết xong sẽ rất phiền hà, hơn nữa còn chẳng được ăn thịt nó. Mặc dù thịt heo rừng không ngon lắm.....

“Vậy thì ông ơi, mình phải xử lí con lợn này thế nào đây?” Sút cho con lợn thêm cái nữa, Cổ Dục có chút nhức đầu với con vật này. Không giết được thì cũng không thể bắt Cổ Dục đem nó trả về núi được. Đó là điều phi thực tế.

“Báo cảnh sát đi, để cho bọn họ xử lí. Chúng ta không nên dây vào thì hơn!” Liếc mắt nhìn con lợn rừng này, ông nội Hai suy nghĩ một lúc rồi quyết định giao cho chính quyền lo liệu.

Nghe ông ấy nói vậy, Cổ Dục cũng gật đầu một cái rồi gọi điện báo cảnh sát, nói cho họ biết rằng có một con lợn rừng xuống núi, mau cho người tới thôn xem xét.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Cổ Dục cũng trở về nhà đi ngủ.

Khoảng hơn 1h sáng thì cảnh sát tới, bọn họ đem con lợn rừng này đi tới khu rừng lân cận để thả. Chuyện của mấy viên cảnh sát này chẳng liên quan gì tới Cổ Dục. Nhưng sáng hôm sau, khi Cổ Dục ngủ tới 8h sáng mới dậy, thì trước cửa nhà hắn vẫn là con lợn rừng hôm qua

Hơn nữa lúc này, con lợn còn đáng ngáy khò khò trước cửa nhà hắn.

Có thể là cảm thấy Cổ Dục nhìn nó, nó cũng mở mắt ra rồi nhìn về phía Cổ Dục. Nhưng trong ánh mắt nó lúc này không còn sự hận thù nữa, ngược lại còn có chút lo lắng.....

Dịch: Harem King

Chương 68. Thành viên mới?

Nay mới thấy vì 120 kim phiếu kia của đạo hữu HanLe21 khiến bộ truyện lên hẳn top 37 kim thánh bảng. Thật sự rất đa tạ! Chương này sẽ là chương thứ 2/3 của ngày hôm nay nhé :))))

Chương 68: Thành viên mới?

“Sao mày lại quay về đây?” Nhìn con lợn rừng to oạch, Cổ Dục hơi ngơ ngác. Con này không phải bị đưa lên núi rồi sao? Tại sao nó lại ở đây?

Chẳng lẽ mấy người kia chỉ làm qua loa cho có? Nói đùa gì chứ?

Không thể không nói, Cổ Dục thực sự quá cay cú đám người kiểm lâm nơi này. Thực sự bọn hắn nửa đêm nửa hôm chỉ mang con lợn này đi ra chỗ khác, khiến cho nó có thể mò về nhà Cổ Dục thêm lần nữa.

Thực ra ban đầu nó tới chỗ Cổ Dục là vì hai nguyên nhân chủ yếu. Một là báo thù, nhưng cái này không quan trọng. Nếu muốn báo thù thì chí ít nó phải biết nhà Cổ Dục trước đã.

Sở dĩ nó tìm tới được đây là vì liên quan tới nước giếng.

Đều biết khứu giác lợn rừng nhạy bén hơn 17 lần so với khứu giác của loài chó.

Mặc dù Cổ Dục không tùy tiện sử dụng nước giếng, nhưng thi thoảng nó vẫn phát tán mùi hương ra ngoài, thu hút sự chú ý của nhiều loài động vật. Đám côn trùng kia là một ví dụ điển hình.

Con lợn rừng này cũng thế. Sở dĩ nó xuống núi là vì thất bại trong cuộc tranh giành ngôi vị đầu đàn nên phải cuốn gói mà đi. Khi đánh nhau với Cỏ Dục, nó ngửi được mùi nước giếng tỏa ra trên người hắn. Mùi hương này quyến rũ nó, khiến nó tìm kiếm suốt mấy hôm sau, cuối cùng đêm qua nó cũng tìm được nơi có nước giếng.

Kết quả lại đụng phải đúng Cỏ Dục. Giống như động vật hoang dã tranh dành nguồn nước, cái giếng này cũng là một loại tài nguyên như thế. Trong thế giới động vật, biện pháp tốt nhất để cướp đoạt tài nguyên chính là đánh nhau!

Cuối cùng, nó và Cỏ Dục đánh nhau một trận toi bời. Thế nhưng khi bị bắt trở về núi, nó vẫn lưu luyến thứ mùi hương kia, vậy là nó lại một lần nữa rời khỏi núi, len lén đi đến đây.

Nhưng so với vẻ muốn chiếm đoạt của tối hôm qua, bây giờ nó muốn Cỏ Dục nhận nuôi. Cho nên nó tỏ ra rất dịu dàng và ngoan ngoãn.

“Con lợn này muốn gì đây?” Đá cho nó mấy cái, nhưng chẳng thấy nó phản kháng gì. Nó chỉ nằm im bất động trước cửa ra vào nhà hắn. Cỏ Dục nhìn tướng nằm của nó trông rất khôi hài.

“Ột ột.....” Nghe thấy lời Cỏ Dục, con lợn rừng này vẫn nằm im tại chỗ, chỉ kêu lên vài tiếng. Trông dáng vẻ của nó, Cỏ Dục đúng là không biết phải xử lí ra sao.

Gọi cảnh sát cũng không được. Bởi vì đám cảnh sát ấy cũng chỉ đem nó thả vào rừng. Mà nó cũng chẳng chủ động tấn công ai nên cũng không thể giết được.

Trông nó như này, chắc hắn mang nó đi thì nó cũng biết tự tìm về thôi.

Hơn nữa nó còn có bộ dạng đầu hàng, Cỏ Dục cảm thấy vô cùng phiền phức.

Nếu không thì Cỏ Dục đã giết chết nó rồi. Nhưng hiện tại nó đã đầu hàng, giết nó khiến Cỏ Dục cảm thấy không trọng nghĩa cho lắm. Dù sao hai lần solo, Cỏ Dục cũng đều một mình đánh bại nó. Bây giờ lại giết nó khi nó đã đầu hàng thì không ổn, chuyện này từ đầu đến cuối đều rất phiền phức.

“Chú ơi, chú? Con lợn to béo này từ đâu ra đây?” Đang lúc Cỏ Dục chẳng biết giải quyết làm sao cho phải với con lợn rừng này thì Cỏ Tú Tú nhảy chân sáo từ đằng xa đi đến. Khi nhìn thấy con lợn rừng này, cô bé dừng chân lại. gương mặt hiếu kì lộ ra một chút e ngại. Đùa chứ, trông cái cơ thể to lớn này của nó, đừng nói là trẻ con, ngay cả người lớn khi thấy cũng bị dọa cho một phen.

Nhưng khi thấy Cỏ Tú Tú, con lợn này chỉ ngược lên nhìn một cái rồi lại thôi không thèm để ý đến cô bé nữa. Cặp mắt nhỏ của nó chỉ nhìn Cỏ Dục, cái đuôi thỉnh thoảng phe phẩy một chút. Có phải là nó ngáo càn rồi mà tưởng nhầm mình là chó của Cỏ Dục hay không?

“Chú sẽ không đá nó một cách ngu ngốc đâu!” Nhìn con lợn rừng to lớn mặt dày không sợ chết này, Cỏ Dục buồn bực nói. Sau đó hắn nhìn sang, thấy Cỏ Tú Tú cẩn thận ngắm nhìn con lợn này khiến hắn không khỏi phì cười.

Mặc kệ con lợn này tới đây với mục đích gì, nhưng trước mắt thì ít nhất nó không gây ra bất cứ sự nguy hiểm nào đối với mình. Hơn nữa, nếu mình có thể thu phục nó, vậy thì không phải là không tốt đối với Cỏ Dục. Ít nhất cũng phải cho Vua Núi thi thoảng ra ngoài hít thở không khí cùng hắn, lên rừng các kiểu con đà điểu. Nghĩ tới đây, Cỏ Dục kéo lấy tay Cỏ Tú Tú.

“Này, nếu muốn ở lại chơi thì đi vào trong nhà đi!” Đi vào trong nhà, hắn quay lại nói với con lợn rừng này một câu. Khi nghe thấy lời Cỏ Dục, con lợn này dường như thực sự hiểu

được. Sau khi nó lúc lắc cơ thể vài cái thì lập tức đi vào trong sân nhà.

Nhưng vừa mới bước vào thì nó bắt gặp con chó to vừa mới húc ngã mình tối hôm qua, cũng chính là Vua Núi đang giương mắt cọp nhìn chăm chăm vào nó. Cái này khiến con lợn cũng có chút sợ hãi, nhưng nó vẫn ngoan ngoãn đi theo Cổ Dục vào sân sau.

“Nghe nói trí thông minh của đám lợn cực kỳ cao. Xem ra con lợn rừng này không ngốc chút nào. Tú Tú, chúng ta cùng tắm cho con lợn này đi!” Nhìn dáng vẻ của con lợn rừng, Cổ Dục vừa cười vừa nói.

“Yay!” Nghe thấy lời Cổ Dục, Cổ Tú Tú cũng vui vẻ giơ tay lên.

Cổ Dục đi vào trong trước, múc cho nó một chén nước giếng to. Nó tới chính là vì thứ này nên lập tức phóng đến, uống lấy uống để chén nước kia. Sau khi uống xong, trí khôn trong mắt nó rõ ràng tăng lên một chút, đương nhiên như vậy càng dễ thuần hóa rồi.

Tiếp đó, Cổ Dục lấy ra một cái vò xị nước, cái vò này là hấn mua về để rửa chiếc xe bán tải kia. Nhưng giờ chưa cần phải rửa thì có thể mang ra tắm cho lợn.

Cái vò bắn ra dòng nước áp lực mạnh, không ngừng va chạm lên thân con lợn. Từng mảng bùn cũng vì thế mà rơi ra.

Không thể không nói, những đám bùn bám trên người nó thật dày. Sau khi Cổ Dục tắm rửa sạch sẽ xong, cơ thể con lợn này nhìn gầy đi trông thấy. Tiếp theo là chà lông, chà da, cọ xà bông cho thơm tho.

Cổ Dục lúc bình thường cũng thường xuyên tắm cho Vua Núi, nên việc này hấn rất thông thạo.

Có thể là vì nước giếng nên con lợn rừng to lớn này càng ngoan ngoãn, mặc kệ cho Cổ Dục tắm cho nó. Ban đầu, Cổ Tú Tú vẫn còn e dè con lợn này, chỉ dám sờ nhẹ nó một cái rồi nhảy ra xa. Nhưng sau mấy lần thử, cô bé phát hiện con lợn này rất ngoan nên mới cười hì hì rồi giúp chú lợn dễ thương này tắm rửa.

Qua một tiếng đồng hồ, sau khi Cổ Dục dùng miếng bọt biển cọ rửa sạch sẽ xong, một con lợn rừng lớn với những họa tiết trên cơ thể xuất hiện trước mặt hẳn.

Chẳng qua nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện những họa tiết ấy là những vết thương, hay những vết cào do đánh nhau với gấu hoặc hổ gì đó mới tạo thành. Con lợn này mang nhiều vết thương như vậy cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng gì. Không biết nó đã thoát khỏi cửa tử không biết bao nhiêu lần rồi nữa.

Nhưng nếu như nó ngoan ngoãn sống ở đây cùng Cổ Dục, chắc hẳn tới cuối đời nó cũng không phải trải qua những điều đó nữa đâu!

Dịch: Harem King

Chương 69. Cá lớn tấn công

Hoàn thành 3/3 chương của ngày hôm nay. Ngày mai lại tiếp tục 3 chương để ăn mừng :))))

Chương 69: Cá lớn tấn công

Cổ Dục đang dùng vật liệu gỗ để làm một cái ổ đơn giản cho con lợn rừng kia. Cái ổ này ngoại trừ có thể cản chút mưa gió, còn lại cũng không có tác dụng gì. Nếu như nó không thích thì có thể rời đi bất cứ lúc nào. Chẳng qua, nếu nó không thành thật, vậy thì Cổ Dục sẽ không nương tay với nó. Xử lý xong, Cổ Dục cũng không để ý tới nó nữa.

Mặc dù có lòng tin đối với nước giếng của bản thân, Cổ Dục vẫn chưa tự tin thái quá. Đám thú hoang này mới được cho ăn một ngày, hẳn cũng không dám coi chúng là bạn của mình.

Chuẩn bị xong bên phía con heo rừng lớn này, Cổ Dục chuẩn bị đi làm cơm trưa.

Cổ Tú Tú một mực đi theo bên cạnh Cổ Dục, vòng tới vòng lui giúp hắn làm cơm trưa. Đương nhiên, cô bé cũng muốn giúp một tay và tiện ăn ké luôn.

Sau khi ăn xong cơm trưa, cô bé lập tức chạy đi tìm Lưu Phi Phi cùng chơi. Bình thường Lưu Phi Phi sẽ cùng Cổ Tú Tú chạy sang đây chơi. Nhưng đêm qua Lưu Phi Phi đã nói, hôm nay hai mẹ con sẽ đi lên thị trấn. Bọc sách của cô bé bị hỏng, mẹ bé muốn đi mua cho túi sách mới cho bé. Tính ra buổi chiều cũng đã về, vì vậy Cổ Tú Tú đi sang tìm cô bé.

Sau khi Cỏ Tú Tú đi khỏi, Cỏ Dục cảm thấy dù sao cũng không có việc gì cần làm nên hẳn định đi câu cá.

Đêm qua ngủ quá muộn, dẫn đến buổi sáng hôm nay hẳn dậy trễ, còn chưa kịp câu cá gì cả.

Khiêng cần câu, Cỏ Dục đi đến bên cạnh giếng. Ngồi xuống cạnh giếng, hẳn đem lưới câu buông xuống. Theo lưới câu tiếp tục chìm xuống, Cỏ Dục cũng ngồi tính toán.

Thời điểm dây câu đã thả hơn một trăm sáu mươi mét thì ngừng lại. Mà tại khoảng cách này, Cỏ Dục đang tại tính xem sẽ câu lên được gì.

Kỹ năng là chuyện không thể nào, bởi vì yêu cầu dây câu không chạm đáy. Nếu là cá, lượt câu thứ nhất chắc chắn là loài cá đáng tiền. Nhưng mà, cá Sú Mì là loài cá sống từ 2 m đến 60 m dưới mặt biển, chắc chắn không phải cái này.

Cá Sủ Vàng thì sống trong khu vực có độ sâu trong khoảng 0 m đến 80 m, cũng không phải loại cá này.

Vậy cũng chỉ có thể là cá Ngừ Vây Xanh .

“Lại là một anh chàng không lò, phải cẩn thận không nó chuồn mất!”

Trong lòng đại khái đoán ra danh tính của con cá này, Cỏ Dục cũng bắt đầu kéo dây câu lên.

Quả nhiên vừa nhấc lên, Cỏ Dục lập tức thấy bên dưới có cá. Tiếp đó, dây câu bắt đầu chạy tán loạn khắp nơi ở dưới giếng, cần câu cũng bị kéo trở thành một cái đường vòng cung. Cỏ Dục đối với cảm giác này cũng tương đối quen thuộc, lập tức cứng rắn kéo con cá lên.....

Câu cá quả thật là một việc đòi hỏi kỹ thuật. Mặc dù Cỏ Dục ưa thích câu cá, nhưng số lần câu của hẳn thực tế không nhiều. Cho nên kỹ năng câu cá của hẳn vẫn chưa được rèn

luyện, hiện tại vẫn lấy sức lực làm chủ. May mắn là sức mạnh của bản thân hẳn không nhỏ, bằng không thật đúng là phiền phức.

Vật lộn tằm nửa tiếng, Cổ Dục cuối cùng đem con cá còn đang giãy dụa kéo lên bờ. Nó vừa ra miệng giếng, Cổ Dục mỉm cười, quả nhiên là cá Ngừ Vây Xanh.

Kích cỡ của con cá này thật khó đoán, hình như đây con cá lớn nhất hẳn từng câu. Thân hình của nó tầm khoảng một mét sáu, cân nặng ít nhất cũng phải trên dưới bảy mươi lăm kg.

“Nếu bán con cá này, vài triệu có lẽ không thành vấn đề đấy!”

Nhìn con cá Ngừ Vây Xanh còn đang dẫy dụa, Cổ Dục nhỏ giọng lầm bầm nói.

Loại cá này sẽ chết nếu rời khỏi nước, bởi chúng có đặc tính giống nhiều loài cá mập. Bong bóng cá được cấu tạo rất nguyên thủy, vì thế bọn chúng cần không ngừng bơi mới có thể thu được dưỡng khí, dừng lại là sẽ chết. Điều này cũng là lý do vì sao không thể phối giống cho chúng được.

Đương nhiên, bây giờ cũng có ít người đang chăn nuôi loài này. Tuy nhiên, những con cá ngừ được nuôi nhốt đều là cá con bị đánh bắt từ dưới biển. Tiếp đó, người nuôi thả chúng và bán trong trang trại của họ. Loại hình chăn nuôi này cũng không phải kiểu phối giống đúng nghĩa như sinh ra cá con rồi chăm sóc chúng.

Nhưng với bể nước của mình, Cổ Dục cũng không cần lo lắng tới vấn đề rằng chúng sẽ chết. Nguyên do tại sao thì hẳn cũng không rõ. Thế nhưng bây giờ bên trong bể, ngoại trừ cá Sủ Vàng ra thì cũng có 6 con cá Ngừ Vây Xanh, tính cả con này là 7. Hiện tại chúng vẫn đang sống rất tốt.

Tiện tay đem con cá này vớt vào bên trong bể nước bí mật, Cỏ Dục lại tiếp tục câu.

Con thứ hai là một con cá lớn. Mà con cá này là loại đầu tiên hất câu được. Nó giống như ông Thọ trong truyền thuyết vậy, có một cái trán râu lớn.

Sau khi Cỏ Dục thấy con cá này, kỹ năng của hắn mới cho biết chủng loại của nó.

Loại cá này thuộc họ cá Bàng Chài (vì một loại cá đặc thù không có ở vùng biển Đông – không có tên tiếng Việt cụ thể nên chúng mình xin phép gọi theo họ của chúng. Còn tên khoa học của con cá này là *Semicossyphus Reticulatus*. Quý độc giả quan tâm có thể tự tìm hiểu thêm). Kích thước cũng không nhỏ, dài khoảng chừng 1m. Sống tại vùng biển Thái Bình Dương, biển Nhật Bản, biển Triều Tiên và vùng biển Trung Quốc, hơn nữa số lượng không ít. Cũng không phải là một loài cá trong danh sách cần được bảo vệ. Chất thịt của loài cá này tạm được. Nhưng hành động của nó tương đối kì lạ. Đó là vì nó là loài lưỡng tính nên cũng không có gì lạ cả. Dù sao nó cũng tương đối dễ thấy.

Sau khi ném nó xuống bể nước, Cỏ Dục lại câu tiếp lần thứ ba. Không biết hôm nay có phải là ngày của cá nước sâu hay không mà lần thứ ba này vẫn là một con cá lớn.

“Đây là..... Cá Mú Hoa Nâu?” Khi con thứ ba mới nhú lên khỏi mặt nước, Cỏ Dục nhìn nó mà không khỏi bất ngờ nói.

Trước đó Cỏ Dục cũng câu được không ít cá Mú Hoa Nâu, nhưng kích thước không đặc biệt lớn. Con này bây giờ đã nuôi được, mặc dù cá tự nhiên vẫn ngon hơn nhiều. Hơn nữa cũng đắt tiền hơn so với đồ đem nuôi. Bởi vì nuôi thì kích thước khoảng 30cm, 1-2 cân một con khiến mấy con cá ngoài tự nhiên cũng sẽ không to lớn lắm.

Con cá Mú Hoa Nâu Cỏ Dục câu được cũng phải khoảng 20 cân. Cũng không được coi là đặc biệt lớn, nhưng cũng không được tính là nhỏ. Nhưng hôm nay đúng thật là nó lớn hơn mức cho phép, thậm chí còn càng to hơn.

Khi Cỏ Dục lôi con cá này lên khỏi hẩn miệng giếng, hẩn phát hiện ra nó dài khoảng 1m2, trọng lượng cũng phải khoảng 80 cân.

“Khá lắm, chật bể rồi!” Nhìn con cá kia chiếm hết diện tích bể nước của Cỏ Dục, hẩn cười khở nói.

Sau đó hẩn không thể không một lần nữa đem hai con cá này lên tầng hai, ném vào trong bể nước. Sau đó lại tiếp tục quay trở về câu. Nhưng lần hạ cần này, sắc mặt của Cỏ Dục hơi khó coi.

Bởi vì lần này vẫn là một con cá lớn.....

Hơn nữa còn là đặc biệt lớn.

Cỏ Dục tốn mất gần tiếng đồng hồ mới lôi được nó lên từ trong giếng nước. Sau khi kéo nó ra ngoài, mặt Cỏ Dục xám xịt. Không phải nó không tốt. Ngược lại, con cá này rất không tệ.

Cá Mú Đen hay còn gọi là cá Mú Đen châu Mỹ. Loài này trong tự nhiên còn quý hơn đám cá Mú Hoa Nâu tự nhiên nhiều. Cá Mú Hoa Nâu tự nhiên bán khoảng 120 tệ một cân. Cỏ Dục bán cho Hứa Cẩm là 500 tệ một cân. Vừa rồi con kia nặng 83 cân. Nếu như đem bán, nó đáng giá vào khoảng 40150 tệ.

Mà cá Mú Đen tự nhiên còn quý hơn cá Mú Hoa Nâu. Cá tự nhiên trên thị trường bán khoảng 200 tệ một cân. Nếu như Cỏ Dục muốn bán thì phải vào khoảng 800 tệ một cân.

Mà con cá Mú Đen trước mặt Cỏ Dục đây tuyệt đối là vua của mấy con cá Mú. Con này dài khoảng 1m8, khối lượng có

khi còn nặng hơn cả con cá Ngừ Vây Xanh kia cơ. Theo lý thuyết, con cá này có thể nặng tới khoảng 300 cân.

Một con cá lớn này, nếu như Cỏ Dục đem bán thì cũng khoảng hơn 200 ngàn tệ.

Nhưng vấn đề là, con cá này Cỏ Dục không có cách nào để bán cả, bởi vì nó quá lớn. Bể cá của hắn không chứa nổi. Trong lúc hắn đang do dự xem có nên bỏ nó vào trong bể nước bí mật để nuôi không thì đột nhiên con cá trong tay hắn giãy dụa, cộng thêm khi lên bờ cá sẽ tiết ra chất nhầy nên trượt khỏi tay Cỏ Dục. Con cá này rơi từ trên không xuống, lép bép muốn đi về phía miệng giếng..... Sau đó.....

Mà làm gì còn sau đó nào nữa.....

Dịch: TheFool_skyship

Chương 70. Chia cá

Chương 70: Chia cá

Con cá có trọng lượng 150 kg từ trên trời rơi xuống, đập thẳng trực tiếp vào bệ giếng làm bằng đá.

Trong nháy mắt, Cổ Dục không cần phải lo lắng nên xử lý con cá này như nào.

Cả cơ thể con cá còn đang co giật, nhưng Cổ Dục biết, thật ra đây là phản ứng thần kinh. Mặc dù nước giếng có thể bảo tồn sự sống, thúc đẩy sự phát triển của tinh thần và cơ thể, nhưng thứ này không phải thần dược. Một khi đã chết, không có cách nào làm sống lại được.

Cho nên, nhìn con cá dưới chân mình, Cổ Dục không có biện pháp nào khác ngoại trừ thở dài. Chuyện đến nước này, hẳn cũng không thể đem bán nó được nữa rồi. Bởi vì con cá này chưa được nuôi qua nước giếng, cho nên hương vị của nó hoàn toàn bình thường. Nếu thật sự đem đi bán, đó là bôi nhọ danh tiếng của chính hắn.

Nếu mọi chuyện đã xảy ra, cũng chỉ có thể...

“Mời mọi người ăn cơm .” Cổ Dục nở nụ cười tự giễu, khuôn mặt so với khóc còn khó nhìn hơn. Tiếp đó, hắn cầm theo con cá rồi đi vào phòng bếp.

Cũng tại lúc này, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi trở về, đồng thời còn có cả mẹ của Lưu Phi Phi cũng vừa tới. Hai cô gái chỉ là tới chơi, mà mẹ của Lưu Phi Phi là tới tặng dưa muối cho Cổ Dục.

Hôm qua, lúc mọi người đang ăn thịt nướng, Cổ Dục có nói nhà hắc còn chưa làm dưa muối. Mẹ của Lưu Phi Phi là Lý Vân Vân vừa hay nghe được nên cô ghi nhớ ở trong lòng.

Sáng hôm nay, hai mẹ con cô ngồi xe Cỏ Tấn đi lên thị trấn mua cặp sách. Buổi trưa họ ăn luôn ở trên trấn, buổi chiều trở về. Về tới nhà, họ vừa vặn thấy được Cổ Tú Tú đang đứng trước cửa nhà họ rủ Lưu Phi Phi đi chơi. Lúc này, Lý Vân Vân cũng nhớ lại chuyện Cổ Dục không có dưa muối.

Ý định ban đầu của cô là để hai đứa trẻ mang dưa sang. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, cảm giác tay chân trẻ con vụng về, đến lúc đó lại đổ, vẫn nên để cô tự mang sang thì hơn.

Bây giờ Cổ Dục đang ở nhà cùng với Vua Núi, cho nên cửa ngoài không khóa mà chỉ khép hờ. Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi trực tiếp đẩy cửa tiến vào, còn Lý Vân Vân đứng ở trước cửa. Cô ngẩng đầu nhìn lên, bất ngờ hét to một tiếng.

Lúc này, ở trong mắt của Lý Vân Vân, Cổ Dục đang nâng một bóng đen cao như người trưởng thành. Hắc đi về hướng phòng bếp, trên mặt đất chỗ nào cũng là máu.

“Cái này, cái này, đây là... Có chuyện gì?”

Dù biết rằng Cổ Dục không phải người xấu, sẽ không làm chuyện phạm pháp, Lý Vân Vân vẫn bị dọa đến mức muốn trốn. Cô biết hắc sẽ không giết người, nhưng kể cả vậy, tiếng nói của cô vẫn không nhận được lấp bấp.

“Này, đừng nhắc về nó nữa! Con cá này quá lớn, tôi không cẩn thận làm rơi nó. Cá chết rồi nên tôi cũng không thể đem bán, chỉ có thể nghĩ cách giải quyết. Tôi định xử lý con cá, tiếp đó mời toàn thôn một bữa!”

Nghe được tiếng của Lý Vân Vân, Cổ Dục đáp lại. Hắc không biết mấy suy nghĩ trong đầu của cô, chỉ có thể xê dịch ra cho cô nhìn con cá đốm đen lớn.

Lần này, Lý Vân Vân mới nhìn rõ. Đúng là cái thứ bóng đen kia là một con cá.

Khi hiểu rõ mọi việc, cô không khỏi có chút lúng túng, dù sao vừa rồi cô thật sự bị dọa. Nhưng cùng lúc cô cũng rất hiếu kỳ, bởi đây là con cá lớn nhất trong đời mà cô từng nhìn thấy.

Cô hít một hơi thật sâu, quyết định đi vào để nhìn cho rõ. Con cá này thật là quá cỡ, hơn nữa dáng dấp quá xấu, nhìn có vẻ rất dữ. Trong miệng nó chỉ chít răng nhọn, xếp thành từng tầng từng tầng. Không cần phải nghĩ nhiều, nếu bị cắn một phát, vậy thì không phải mất luôn cái tay à.

“Tôi sẽ xử lý con cá này trước. Làm phiền chị vào làng thông báo với mọi người một tiếng, nói là tôi mời mọi người ăn cá, mỗi nhà đều có thể tới lấy một ít.” Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Lý Vân Vân, Cổ Dục cười nói.

“A? A, được..... Đúng rồi, đây là dưa muối do chị làm, chị đem cho cậu một ít.” Nghe được lời của Cổ Dục, lúc này Lý Vân Vân mới phản ứng được. Tiếp đó khi chuẩn bị rời đi, cô mới nhớ ra chính mình còn đang ôm cái bình. Cô lập tức để xuống và nói với hắn.

“Chị à, cảm ơn chị! Tôi còn đang định tự mình làm. May mà chị đem cho, bớt đi không ít chuyện.” Mặc dù Cổ Dục không biết món dưa muối này có ăn ngon hay không, nhưng hắn vẫn hơn hớn đón nhận. Dù sao cũng là ý tốt của người ta, hắn cũng không cần từ chối nó.

Nghe được lời nói của Cổ Dục, lại nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, khuôn mặt Lý Vân không biết bởi vì cái gì mà có chút đỏ lên. Cô nói một tiếng không cần khách khí rồi lập tức rời đi.

Những chi tiết này, Cổ Dục đã không chú ý tới. Nhìn qua con cá, hắn trước tiên đi phòng bếp lấy dao rồi bắt đầu xử lý.

Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi cũng chạy ra nhìn, có thể là do không thích máu me nên tiếp đó liền đi xem lợn rừng lớn.

Một mình Cổ Dục xử lý cả con, khoảng mười mấy phút là mọi thứ coi như hoàn thành. Lúc này, loa thông báo của thôn vang lên, nói mọi việc cho người trong thôn. Buổi tối hôm nay Cổ Dục mời mọi người ăn cá, có thể đi nhà hán để lấy. Nghe được tin này, đợi đến khi Lý Vân Vân lần nữa trở về, cô không còn 1 mình. Đi cùng cô là không ít người dân trong thôn.

Mà khi những người này nhìn thấy con cá lớn được Cổ Dục xử lý, cả đám giật mình. Con cá này vừa lớn vừa xấu, cả đời bọn hán chưa từng gặp qua. Bọn họ bắt đầu nhỏ giọng xì xào bàn tán, thậm chí có một lão già hỏi hán đây có phải thần sông không. Thậm chí, cả thôn trưởng cũng không ngoại lệ, gương mặt ông tràn đầy lo lắng.

Sự lo lắng của ông là có nguyên nhân. Trong ấn tượng của ông, chỉ có loài cá tầm Kaluga có thể lớn như vậy. Nhưng loài cá đó là động vật bảo vệ cấp độ 1 của quốc gia, tục xưng thần thú mục xương trong tù. Ông lo lắng con cá của Cổ Dục có phải phạm pháp hay không.

Cho nên đợi Cổ Dục thả con cá xuống, ông mới trực tiếp đi tới. Ông không để ý vết máu trên người hán, trực tiếp kéo đến bên cạnh.

“Ông hỏi mấy câu, Tiểu Dục. Nhà con có chuyện gì xảy ra vậy. Con cá này, không phạm pháp đúng không?” Nhìn xem cá đen lớn trên đất, trưởng thôn Cổ Kiến Quốc có chút lo lắng nói.

“Phạm pháp? Phạm pháp gì? Đây là cá của cháu, ban nãy trong lúc di chuyển không may làm rơi. Nó không thể nào sống tiếp, cháu cũng không thể bán lấy tiền. Một mình ăn không hết, cho nên cháu quyết định chia cho mọi người.”

Nghe được lời nói của trưởng thôn, Cổ Dục còn chưa hiểu mọi chuyện. Chính mình xử lý cá trong nhà, phạm pháp gì?

“Ông không nói vấn đề đó. Ông là nói là con cá này, con cá này lớn như vậy, không phạm pháp chứ.....” Cổ Kiến Quốc lo lắng liếc mắt nhìn Cổ Dục, có chút bất đắc dĩ hỏi.

“À, ra là chuyện này. Không phạm pháp! Trưởng thôn, con cá này là loài cá Mú Đen châu Mỹ. Nó không phải động vật bảo hộ, kể cả cấp độ 3 cũng không tính, có thể ăn thoải mái.” Nhìn ra trưởng thôn đang lo lắng cái gì, Cổ Dục cũng cười giới thiệu. Tiếp đó, hắn lấy điện thoại tìm ảnh chụp của cá Mú Đen, đưa cho trưởng thôn nhìn một chút. Trưởng thôn xác định con cá này chính là cá Mú Đen châu Mỹ mới thử dài một hơi, không phạm pháp là được.

“Được rồi, mọi người lại đây, bắt đầu chia cá!” Nhìn thấy trưởng thôn đã hiểu con cá này không phải loài cấm săn bắt, Cổ Dục lập tức hô to một tiếng. Tiếp đó, ngay trước ánh mắt của mọi người, hắn bắt đầu chặt từng miếng cá phân chia.

Lâu lắm rồi thôn Cổ gia không náo nhiệt như vậy. Nhìn thấy Cổ Dục bắt đầu chia, thôn dân đều chen chúc tới. Cũng may có ông Hai, còn có cả Cổ Tấn, Cổ Kiến Quân đã sớm nghe tin, bên ngoài cộng thêm ông trưởng thôn Cổ Kiến Quốc đều ở nơi này. Nhờ có sự hiện diện của bọn họ mà người dân trong thôn đều xếp hàng ngay ngắn, từng người từng người nhận.

Nhìn từng khuôn mặt tràn trề nụ cười của thôn dân, Cổ Dục cũng vui vẻ theo. Một con cá, cho dù có lớn thế nào, hắn cũng không phải quá quan tâm. Việc xử lý các mối quan hệ xung quanh quan trọng hơn nhiều.

Dịch: TheFool_skyship

Chương 71. Đầu cá nấu đậu hũ

Chương 71: Đầu cá nấu đậu hũ

“Ông Bảy, cả nhà ông cũng chỉ có ông và vợ ông, mấy người cầm nhiều thịt như thế làm gì? Thả xuống một miếng đi, cầm một miếng trở về để nếm thử vị là được rồi.”

“Ông Năm, trước khi nói ông Bảy thì nhìn lại mình xem. Cứ thấy được lợi là sấn vào, mau thả xuống đi!”

Trong thôn Cổ gia có tất cả hơn 120 hộ gia đình, tổng nhân khẩu là trên 700 người. Nhưng bây giờ trong thôn có 300 người là coi như nhiều rồi, bởi vì hơn 9 phần người trẻ tuổi đều quyết định lên thành phố tìm việc. Trong thôn chỉ còn người già và trẻ nhỏ, hoặc là giống như Cổ Tấn, có kế sinh nhai trong thôn. Cho nên, người trong thôn cũng không nhiều.

Con cá mú này của Cổ Dục nặng ít nhất 160 kg đến 170 kg, chia cho mỗi người một cân đều đầy đủ. Tuy Cổ Dục cũng muốn cho thêm một ít nhưng trưởng thôn không đồng ý.

Ông đứng ngay cạnh Cổ Dục để nhắc nhở hần. Nhà ai có bao nhiêu người ông đều biết hết, cho nên cơ bản thì chia theo đầu người. Cuối cùng, một người đại khái được khoảng 700g.

Cũng may khả năng dùng dao của Cổ Dục rất chuẩn, bằng không thật sự khó có thể chia đều.

Một con cá lớn, bỏ đi nội tạng, đại khái còn dư khoảng hơn 150 kg. Kết quả sau khi chia xong, Cổ Dục vẫn còn dư lại cỡ khoảng 35 kg.

Đối với số cá này, Cổ Dục quyết định không chia tiếp. Bởi vì còn có nhà của ông Hai, Cổ Kiến Quân, Cổ Kiến Quốc, Cổ Tú Tú, Lưu Phi Phi, và Phùng Thư Nhân vừa mới tới nữa. Phải chia cho họ một ít, đưa cho mỗi nhà tầm 5 kg, vậy thì hắn chỉ còn 5 kg. Đương nhiên, Cổ Dục đã cố ý giữ lại cho mình một cái đầu cá cực lớn.

“Mọi người, đừng vội đi về. Loại cá này rất khó xử lý, để tôi dạy mọi người cách giải quyết!” Người dân trong thôn lấy được cá, vừa cười vừa nói cảm ơn với Cổ Dục. Thấy bọn họ muốn đi về, Cổ Dục trực tiếp gọi trở lại.

Những người này chưa từng gặp cá Mú Đen, chứ đừng nói tới việc xử lý thịt cá. Mặc dù Cổ Dục đã xử lý xong nội tạng bên trong, nhưng vảy cá bên ngoài cũng tương đối phiền phức.

Nghe được lời của Cổ Dục, bước chân của thôn dân không khỏi ngừng lại. Quả thực, vừa rồi bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái khi không tìm thấy vảy trên mấy miếng thịt cá. Lúc bình thường, không cần biết bọn hắn ăn cá gì, từ cá Chép cho đến cá Trích, vẫn là cá Trắm Cỏ, cá Trắm Đen, cá Tráp Đẹp, cá Mè..... Mỗi loại cá này đều có loại vảy to, nhưng con cá này không có, khi sờ vào có cảm giác trơn trơn. Vốn dĩ bọn họ còn tưởng vảy của con cá này là như vậy, hóa ra nó vẫn có vảy.

“Để làm sạch vảy loại cá này, trước tiên mọi người cần sử dụng nước sôi để đánh vảy. Đợi một khoảng thời gian, chờ đến khi vảy của nó bong tróc hết ra là có thể sử dụng được. Đây, giống như vậy!”

Nhìn qua ánh mắt của mọi người, Cổ Dục cầm lên một miếng thịt cá bắt đầu làm mẫu. Đến khi tất cả đều học xong, Cổ Dục cũng không nói gì thêm nữa. Chuyện bọn họ chế biến chỗ thịt cá này thế nào, không liên quan gì tới hắn. Tuy khả năng bếp núc của hắn không tồi, nhưng cũng không thể bảo hắn mời cả thôn bữa cơm đúng không?

Sau khi tiễn hết người trong thôn, Cổ Dục tiếp tục với 6 gia đình còn lại, mỗi người được lấy 5 kg cá. Trưởng thôn, Cổ Kiến Quân, ông hai của Cổ Dục cùng với Cổ Quốc Khánh đều vui vẻ trở về. Vốn dĩ Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân định rời đi, nhưng họ được Cổ Dục mời ở lại. Về phần Phùng Thư Nhân, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, tất nhiên bọn họ sẽ ăn chực ở đây.

.....

Từ sau khi biết Cổ Dục, Phùng Thư Nhân thì không nói, dù sao cô cần đi nhiều nơi để live streaming. Nhưng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi thì không giống vậy. Ngoại trừ bữa sáng, hai cô nhóc này gần như không ăn cơm nhà.

Hôm nay, từ lúc phát hiện có cá lớn trong nhà, hai cô bé đã xác định Cổ Dục sẽ làm món ăn ngon. Bởi vậy, cả hai quyết định sẽ ăn chực. Mà muốn ăn chực, tất nhiên phải ở lại rồi. Về phần Cổ Dục, hắn cũng không có ý tiễn khách. Nếu muốn ăn chung, vậy thì ở lại cùng ăn một bữa.

Bởi vì chuyện ngày hôm qua, cho nên Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều không từ chối. Nhưng cả hai không hành động như khách thông thường, trái lại còn chủ động giúp Cổ Dục dọn dẹp vệ sinh các thứ. Điều này làm hắn cảm thấy có chút không tiện.

Dù sao Cổ Dục vẫn là đàn ông độc thân, trên tâm lý còn có chút ngại ngùng. Hắn dùng máy giặt để giặt giũ và hong khô quần áo, cho nên trong nhà không tồn tại tình trạng đồ lót với tất vứt lung tung. Tuy nhiên, nhà cửa cũng không quá sạch sẽ.

Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân đúng là cao thủ, chỉ mười mấy phút đã hoàn thành việc dọn dẹp cả tầng trên lẫn tầng dưới. Lúc này, Cổ Dục cũng vừa làm sạch vảy phần đầu cá.

Hai người tiến lại gần, xem thử có thể giúp được gì không. Chỉ là, cả hai rất nhanh bị khuất phục. Mặc dù không muốn

thừa nhận, nhưng quả thật, khả năng nấu ăn của Cổ Dục lợi hại hơn hai người rất nhiều. Con dao trên tay hắn cắt thái những đường hoa mỹ, tốc độ nhanh nhưng hương vị không giảm. Chuyện này hoàn toàn là điều bất ngờ với cả hai.

Ban đầu, trong suy nghĩ của hai người, Cổ Dục chỉ là một thanh niên lớn lên ở thành phố. Khi hắn tự mình sống ở nông thôn, sống tiếp được là may rồi, có thể làm chút rau cỏ cũng coi như không tệ. Bọn họ không ngờ rằng, trình độ của Cổ Dục đã vậy còn quá cao.

Hai người liếc nhau một cái, lập tức quyết định phải chiến đấu.

Cùng lúc đó, Cổ Dục bắt đầu màn biểu diễn của hắn. Đầu cá này rất lớn, xem chừng phải hơn 10 kg, còn nối liền với một cái bong bóng không nhỏ. Với cái đầu này, Cổ Dục chuẩn bị làm thành ba món chính.

Bong bóng cá có thể trực tiếp chiên giòn, còn đầu cá chia thành 2 nửa. Một nửa để nấu canh cá với đậu phụ, một nửa làm thành cá kho. Cổ Dục trực tiếp bật hai bếp, xử lý cùng một chỗ.

Bất kể là kho tàu hay hầm với đậu phụ, trước tiên phải chiên qua một lần với dầu. Thả một ít gừng với hành cho thơm rồi thả đầu cá vào, lưu ý phần cá kho không cần chiên quá kỹ. Nếu Cổ Dục dùng cá đông lạnh, chiên lâu là cần thiết, vì không cần thận thịt sẽ nát. Nhưng cá tươi thì không cần, chỉ cần thêm nước mắm, rượu, gia vị, lại thêm ít nước sôi là được.

Ở đây cần chú ý, nhất định phải thêm nước sôi. Bởi vì chỉ có như vậy, nước canh mới đặc và ngon.

Tiếp theo đổi bếp, cho lên bếp từ. Điều chỉnh nhiệt độ không quá cao, thỉnh thoảng vớt bọt bên trong ra. Đợi đến thời điểm cá sắp chín, bỏ vào đậu phụ đã được ngâm qua nước rồi

thêm một ít tiêu trắng, muối ăn. Tiếp đó chính là hầm thật kỹ. Nồi canh này không chỉ cần thịt, canh cũng không thể thiếu.

Còn món cá kho thì ngược lại. Đầu tiên cũng phải chiên qua, lúc này không cần gừng tỏi. Sau khi chiên xong mới cho gừng tỏi vào, tiếp đó đem đầu cá bỏ vào một nồi khác. Ngoài ra còn cần rượu gạo, xì dầu, đây là đang om cá. Sau khi điều chỉnh xong, thêm chút nước vào rồi đun một chút. Cuối cùng thả thêm một ít hoa tỏi non, trộn mấy lần là có thể dọn thức ăn lên.

Cả hai món ăn đều có thể coi là món chính nhưng Cổ Dục đều làm thành thạo. Trong lúc làm, Cổ Dục còn làm tốt mấy món chiên khác. Bong bóng cá chiên giòn cộng thêm món thịt bò kho tiêu mới hoàn thành. Còn có thịt dê xào với thì là, một đĩa đậu khô xào chay, một đĩa bông cải xào thịt. Cơm tối hôm nay xem như đầy đủ .

Khi các món ăn được bày biện hoàn tất trên bàn, còn đang vui chơi Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi lập tức vây lại. Cả hai cầm đũa lên, vẽ mặt thành thật nhìn mấy đĩa thức ăn trước mặt. Kể cả hai người trưởng thành Lâm Lôi và Lý Vân Vân lúc này cũng là gương mặt khiếp hãi. Tuy nhiên, loại vẽ mặt này không có kéo dài quá lâu. Bởi vì, trong lúc hai cô nếm thử miếng thứ nhất, sự khiếp hãi đã biến thành kinh ngạc..... Món này ăn quá ngon!

Dịch: TheFool_skyship

Chương 72. Câu trúng cá lớn

Chương 72: Câu trúng cá lớn

“Hai ngày gần đây có chuyện gì xảy ra vậy? Trúng tà sao?”

Một lần nữa Cỗ Dục lại câu ra một vật dài 2m từ dưới giếng lên, dáng dấp giống như một con rắn vừa lớn vừa thô. Hắn không khỏi im lặng lắm bấm một câu.

Không hiểu lắm, không phải hắn thật sự câu được rắn.

Con này gọi là cá Chình Trắng, là một nhánh của cá Chình biển. Loài này xuất hiện nhiều tại gần vùng biển Trung Quốc, thuộc Tây Thái Bình Dương. Loại cá này có thể phát triển rất lớn, nặng nhất thậm chí có thể vượt qua 40kg, dài hơn hai mét. Tính cách cực kỳ hung mãnh, giống như cá sấu, sẽ di chuyển khi cần được thứ gì đó. Hơn nữa cá Chình biển sinh sống tại đáy biển, rất khó câu lên. Nếu dùng lưới thì vẫn có khả năng sống nhưng phần nhiều là chết.

Cho nên loại vật này, trên cơ bản sẽ rất ít lưu hành trên thị trường.

Nhưng cho dù vật, giá cả của 1 con đã chết cũng không rẻ. Loại cá Chình biển thông thường đã có giá 80 tệ nửa kg, về phần cá Chình biển tự nhiên, thậm chí có thể lên tới mấy ngàn tệ.

Ngư dân ra biển, chỉ cần bắt được tầm 8 – 10 con là có thể hồi lại vốn.

Hôm nay là lần đầu tiên Cỗ Dục câu được loại cá này. Nhưng bất ngờ thay, hắn còn không hiểu chuyện gì, đã câu được 5 con loại này. Mà trước đó, con cá đầu tiên hắn câu

được là một con cá Mũi Kiếm, cũng chính là cá “Đấu Sĩ” trong truyền thuyết .

Loại cá này có tốc độ bơi cực kỳ nhanh, đặc điểm của nó là có cái mũi cực kỳ dài. Khi ở trong biển, cá mập thấy nó cũng phải chủ động chạy đi.

Trong tác phẩm *The Old Man and the Sea* của Ernest Hemingway, con cá ông lão bắt được chính là loài này.

Những con cá Kiếm lớn nhất có thể dài đến 4m ba, khối lượng có thể đạt đến chín trăm kg trở lên, hơn nữa giá cả rất đắt. Nếu tính giá bán nguyên con, một con cá Mũi Kiếm trưởng thành có thể bán ít nhất vài trăm ngàn dollars. Về phần tại sao là dollars..... Đó là bởi bên Trung Quốc không có loại cá này.

Mặc dù Cổ Dục không câu được loại lớn nhất, nhưng con cá này cũng không hề nhỏ. Nó dài khoảng trên dưới 2m, nặng hơn 200kg. Vì kéo nó lên mà cần câu của hấn suýt chút nữa không chịu nổi.

Loại cá này cần không ngừng bơi lội, bởi vì như vậy nó mới có thể hô hấp. Cho nên sau khi câu được, Cổ Dục liền trực tiếp đưa cho vào trong bể nuôi bí mật của hấn.

Sau cá Mũi Kiếm, Cổ Dục câu được con cá thứ hai là một loài cá thân dẹt, hay đúng hơn là cá Thờn Bơn Đại Tây Dương. Những con lớn nhất có thể dài đến 4m7, nặng hơn 300 kg. Hơn nữa đúng là cá Thờn Bơn cũng tương đối đáng tiền.

Loại cá thứ ba hấn câu được là một con cá Vầu dài 1m6. Loại cá này có hình dạng như cá Chim, nhưng khổ người của chúng không phải thứ mà cá Chim có thể so sánh.

Ở lần thứ tư, hấn câu được một con cá Nục Heo Cờ..... Loại cá này cũng rất lớn. Mặc dù có thể nói ở đâu cũng có, nhưng kỳ thật cũng không quá phổ biến. Nói thật, nếu không

phải Cỏ Dục câu được bậc thầy sinh tồn và siêu đầu bếp, hẳn đoán chừng đều không biết đám cá này kêu cái gì.....

Bởi vì bọn chúng có quá ít người biết đến, nhưng giá cả thì đều không tệ, chỉ là kích cỡ quá lớn. Nhưng càng như vậy, Cỏ Dục sẽ càng kiếm được nhiều.

Ví dụ như con cá Chình Trắng, Cỏ Dục có thể bán 400 tệ nửa kg không thành vấn đề. Một con cá Chình Trắng tầm khoảng 30kg, cũng chính là 60 lần nửa kg, tức là được 24 ngàn tệ. Có vẻ như giá thể này không kém so với cua Tuyết, Bào Ngư Đen và Tôm là bao.

Hơn nữa, nếu có thể có thêm một ít mấy con cá biển cỡ lớn thế này... Vậy sau này Cỏ Dục có thể đem mấy con tôm mình thích giữ lại, kỳ thực cũng rất tốt.....

Hôm nay, Cỏ Dục tốn hơn 2 tiếng để câu rồi mới thu cần. Lúc bình thường, hẳn có thể câu một giờ coi như không tệ rồi, ai biết hôm nay toàn cá lớn. Làm hại Cỏ Dục chạy lên chạy xuống 3 4 lượt, đã thế câu lên toàn cá lớn, mãi cho đến lúc câu được cá nước ngọt mới thôi. Con thứ nhất chính là một con Hải Tượng Long, tiếp đó con thứ hai là một con cá Nheo Châu u. Cỏ Dục không biết loại cá này có ăn ngon hay không, cho nên hẳn không câu nhiều, câu được mấy con ném vào bể nước coi như xong.

Sau khi thu thập xong mọi thứ, Cỏ Dục vọt thẳng vào tắm một cái. Hôm nay cá câu được đều là cỡ lớn, không tránh khỏi việc tiếp xúc cùng chúng nó, khiến trên người Cỏ Dục toàn mùi tanh.

Sau khi tắm rửa xong, Cỏ Dục cảm giác thư thái hơn rất nhiều. Lúc hẳn đi vào phòng bếp thì phát hiện có bát cháo chuẩn bị ở đó. Tuy nhiên, điều khiến hẳn cảm thấy bất ngờ là ở một chỗ khác trong phòng bếp. Lúc này, Vua Núi và con heo rừng lớn đã rời đi địa bàn của mình, Vua Núi còn đặt bát thức

ăn ở trước mặt nó. Điều này là thói quen mấy ngày gần đây của Vua Núi, lúc Cổ Dục ăn trưa hoặc ăn tối thì nó sẽ đợi đến khi xong rồi mới ăn đồ thừa.

Còn về bữa sáng, bình thường cũng là Cổ Dục chia ra cho nó cùng ăn, cho nên nó sẽ ở phòng bếp chờ đợi. Đến nỗi con lợn rừng kia giống như mèo vẽ hổ, học theo Vua Núi.

Nhìn hai con vật này, Cổ Dục tắt lửa, bê ra nồi cháo hải sản được hẩn chuẩn bị từ sáng. Hẩn để lại cho chính mình 1/3, còn lại 2/3 thì chia cho Vua Núi cùng con lợn rừng.

Cháo đổ xuống xong, ánh mắt con lợn lập tức sáng lên. Làm sao nó có thể không biết, nguyên liệu làm cháo chính là dùng nước giếng, còn có món hải sản mà nó ưa thích được nấu cùng. Vừa mới đổ vào, con lợn này đúng là không sợ bỏng, trực tiếp ăn ngấu nghiến sạch sẽ.

Về phần Cổ Dục cùng Vua Núi, cả hai đều bên cạnh từ từ ăn. Cổ Dục còn cố ý mở ra hộp dưa muối được Lý Vân Vân đưa hôm qua để thưởng thức.

Ăn 1 miếng, Cổ Dục không khỏi gật đầu một cái, không ngờ rằng Lý Vân Vân làm dưa muối ăn rất ngon. Cô ướp dưa theo kiểu đường tròn, là một loại cách làm được người Đông Bắc ưa chuộng.

Loại dưa muối này có vị chua ngọt rất hợp khi ăn với cháo và cơm. Đúng là một loại dưa muối rất ngon.

Trong lúc nhất thời, Cổ Dục cảm giác tốc độ ăn của hẩn nhanh hơn. Mặt khác, Vua Núi không có hứng thú đối với dưa muối, nó thích ăn thịt hơn.

Một người, một chó, một lợn rất nhanh đã giải quyết xong bữa sáng. Vua Núi ngâm bát ăn của nó đem ra chỗ rửa, tự mình rửa sạch sẽ.

Ngược lại, con lợn rừng kia tùy tiện hơn nhiều. Nó ngậm bát thức ăn của mình về chỗ cũ.

Về phần Cỏ Dục, hắn cũng cầm chén ném vào bên trong máy rửa bát để xử lý. Đúng vào lúc này, cửa vào nhà hắn có tiếng gõ. Không cần nói cũng biết, chắc chắn là Cỏ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi tới chơi.

Quả nhiên khi mở cửa xem thì chính là hai cô nhóc này. Cả hai vào nhà rồi chào hỏi Cỏ Dục, tiếp đó liền đi tìm Vua Núi và lợn rừng để chơi.

Tuy nhiên, có thể nhìn thấy hai đứa nhỏ vẫn còn hơi sợ lợn rừng. Nghĩ đến cũng đúng, lợn rừng lớn vừa mới tới hai ngày, mới uống ược chừng bốn lần nước giếng. Thời gian ngắn như thế, muốn có sự chuyển biến khí chất là không thể. Nhưng nếu một mực tiếp tục sống ở đây, nó chưa chắc không có cơ hội.

Có lẽ con lợn ấy biết Cỏ Dục rất xem trọng hai cô bé này, cho nên nó cũng không thềm để ý cả hai. Nó nằm sấp ngay trước ổ, có bị sờ, bị chọc ngoáy cũng mặc kệ. Cùng lắm thì nó chỉ phe phẩy vành tai, khiến cho hai cô bé rất thích thú.

Mà Cỏ Dục nhìn hai đứa đang chơi, cũng rất yên tâm, tự cầm điện thoại ngồi ở bên cạnh. Hắn đang tại tra loại cần câu được trang bị trên thuyền đánh cá. Cá càng ngày càng lớn, hắn cũng phải trang bị hàng lớn hơn mới được.....

“Chú Dục, tên của con lợn kia là gì?” Chơi một hồi, Cỏ Tú Tú và Lưu Phi Phi lại chạy trở về, nhìn Cỏ Dục tò mò hỏi.

Dịch: TheFool_skyship

Chương 73. Lên núi

Chương 73: Lên núi

“Hả? Tên của con lợn sao? Chú vẫn chưa nghĩ tới.” Nghe thấy câu hỏi của Cổ Tú Tú, Cổ Dục cũng ngừng lướt điện thoại rồi ngập ngừng trả lời.

Bởi vì con lợn này tới quá đột ngột, Cổ Dục thực sự vẫn chưa nghĩ tới chuyện đặt tên cho nó. Thực ra cái này cũng là một sự lẩn lộn.

Con người nuôi mèo, chó sẽ đều đặt cho nó một cái tên, biểu thị cho việc đồng ý cho nó sống chung một nhà.

Nhưng những con lợn nhà hay lợn rừng này đối với con người mà nói thì chỉ là một loại thực phẩm. Đặt tên cho thức ăn làm cái gì? Cho nên Cổ Dục mới không cân nhắc tới.

Nhưng bây giờ để ý, hẳn không thể ăn con lợn này được. Mà giờ nó cũng ở đây, trông nhà cho chính mình. Việc đặt cho nó một cái tên là không thể thiếu.

“Chú ơi chú ơi, chú mau đặt tên cho nó đi ạ!”

“Đúng rồi đó. Chiều nay là bọn cháu phải đi học rồi. Chú mau đặt tên đi!”

Nghe thấy Cổ Dục vẫn chưa đặt tên cho nó, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đều lo lắng thúc giục. Nghe lời mấy cô bé, Cổ Dục cũng đi tới trước chuồng lợn.

“Lợn rừng lớn..... Hay gọi là Ông Lớn? Không được, mà còn ông Hai đấy? Muốn ăn đòn hả. Hay gọi là Bé Nhỏ nhỉ? Cũng không được, nghe như gọi một cô bé ấy..... Gọi là

Heo Con thì sao? Nghe như một minh tinh điện ảnh vậy. Nên gọi là gì bây giờ? Lợn To? Thật là khó nghe

Vuốt vuốt cằm, Cổ Dục rơi vào trầm tư, nhìn chuồng lợn trước mặt.

Sự thật là trình độ đặt tên của Cổ Dục không ổn lắm. Mà con lợn kia sau khi nghe thấy lời Cổ Dục thì cũng thi thoảng hừ một tiếng. Dường như nó đọc được ý tưởng trong đầu hắn, nói hắn đặt tên quá thiếu năng.....

Mà Cổ Dục đặt tên không được. Hai cô bé bảy tuổi ở cạnh đặt tên..... Cũng chẳng nổi.

Mấy nhóc đặt tên nào là Hoa Hoa, từng loại từng loại một. Bởi vì trên người nó có rất nhiều hoa văn, cho nên mới gọi là Hoa Hoa. Hay là đen sẫm thì gọi là Hắc Hắc.....

Cổ Dục cảm thấy mấy đứa nhỏ này còn đặt tên tệ hơn cả mình.

Đang lúc nhờ hai cô bé nghĩ tên thì cổng nhà hắn một lần nữa bị gõ. Cổ Dục đi ra cửa trước để mở thì thấy người đến là Cổ Kiến Quân .

“Chào chú Kiến Quân, chú tới đó ạ. Mời ông vào nhà chơi.” Nhìn thấy Cổ Kiến Quân, Cổ Dục vừa cười vừa nói. Sau đó hắn dẫn ông vào bên trong sân sau. Nhưng khi lão thấy con lợn của Cổ Dục thì dừng bước.

Thực ra hôm qua lão đã nhìn thấy con lợn rừng này, nhưng không kể cho ai. Dù sao đây cũng là loài động vật nguy hiểm. Hơn nữa, nhìn thấy Cổ Dục có ý làm cho nó một cái chuồng, có nghĩa là sẽ nuôi nó. Một khi chuyện này truyền ra ngoài, hoặc có người trong thôn tố cáo thì không ổn. Cho nên hôm qua ông nghi ngờ mình nhìn không rõ, nên hôm nay mới tới kiểm tra xem.

Nhưng khi quan sát, lão không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Bởi vì cơ thể của con lợn này không nhỏ. Trông nó nặng khoảng 250 kg.

“Tiểu Dục này. Con lợn rừng này của cậu không nhỏ, có khi phải bằng con lợn hôm trước đã tấn công cậu đấy!” Chỉ vào con lợn rừng này, Cổ Kiến Quân nhỏ giọng nói.

“Chính là nó luôn đấy ạ. Không biết có phải nó có máu khỏ dâm không mà sau khi bị cháu đánh cho một trận rồi mà vẫn dám tìm tới. Cháu lại đánh cho nó một lần nữa, gọi cả cảnh sát tới đem nó về núi rồi. Ấy vậy mà sau một đêm, nó lại mặt dày tới trước cổng nhà cháu. Cháu sợ là nó sẽ dọa những người dân trong thôn nên mới làm cho nó một cái chuồng.” Nhún vai một cái, Cổ Dục nói với Cổ Kiến Quân.

Mà Cổ Kiến Quân nghe xong lời Cổ Dục nói, ông cũng cười một chút: “Xem ra cháu đã thuần phục được nó rồi. Như vậy cũng tốt. Cứ từ từ để nó tiếp xúc với người dân trong thôn. Khi đã xác định nó sẽ không tấn công ai nữa thì nói cho trưởng thôn một tiếng, để thông báo cho toàn thôn đỡ sợ hãi.”

“Đúng rồi Ông Kiến Quân, bọn cháu đang muốn đặt cho nó một cái tên. Ông có cái tên nào hay không ạ?” Nhìn thấy Cổ Kiến Quân nói xong, Cổ Tú Tú ở bên dưới cũng mở miệng nói.

“Con này cơ thể không nhỏ, cũng là hàng Vua Lợn trong rừng. Các cháu đã từng nghe nói rằng ở trên núi thì “Một Heo, hai Gấu, ba là Hổ” (xếp hạng) bao giờ chưa. Nó rất dũng mãnh. Con chó của cậu đặt tên là Vua Núi, vậy thì không bằng đặt tên cho con lợn này là..... Bao Quân (vị vua tàn bạo)?” Nghe thấy lời Cổ Tú Tú, Cổ Kiến Quân suy nghĩ một chút, vừa vuốt cằm vừa cười nói.

“Bạo Quân?” Mà khi Cổ Dục nghe thấy lão đặt tên, hắn cũng suy tư một chút. Mặc dù cái tên Bạo Quân làm hắn liên

tưởng ngay tới một con Zombie cường đại nào đó. Nhớ lại một chút, phương thức chiến đấu của con Zombie kia cũng không khác con lợn rừng này là mấy. Cơ thể cứng cáp, xông pha tấn công. Rất tốt.....

“Bạo Quân. Vậy được, từ giờ tên nó sẽ là Bạo Quân !” Sau khi xác định rằng đặt cái tên đó, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười. Sau đó vỗ vỗ lên trên người con lợn này mấy cái. Con lợn cũng lúc lắc cái đuôi tỏ ý mình đã hiểu. Rõ ràng so với chú Heo Con gì gì đó, nó vẫn hài lòng với cái tên Bạo Quân hơn.

“Đúng rồi! Chú Kiến Quân, lần này chú tới tìm cháu có chuyện gì vậy ạ!” Sau khi thống nhất cái tên, Cổ Dục cũng nhìn về phía Cổ Kiến Quân, cười hỏi.

“Có một việc. Bây giờ cũng sắp cuối tháng tư rồi. Bình thường vào khoảng thời gian này tôi sẽ lên núi một chuyến. Tôi đến để hỏi cậu có muốn đi cùng hay không. Khoảng hai ngày một đêm. Vua Núi của cậu là một con chó tốt, nhưng nếu muốn học tập bài bản thì phải vào trong núi sâu để học.”

Nhìn Cổ Dục, Cổ Kiến Quân đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi ý kiến của hắn.

Mà khi nghe được lời Cổ Kiến Quân, Cổ Dục không khỏi suy nghĩ một chút. Không cần phải nói cũng biết, Cổ Kiến Quân tới hỏi mình là vì con chó của ông. Ông không muốn thấy một tài năng bị mai một, cho nên muốn huấn luyện cho nó một chút.

Cũng một phần là muốn cải thiện mối quan hệ giữa ông và hắn. Dù sao hiện giờ danh tiếng của hắn trong thôn đang rất nổi. Hơn nữa hắn còn thường biếu ông thức ăn. Tay nắm người lùn, miệng nhai người mềm (+=). Vua Núi này là do lão tặng, hắn chắc chắn không thể nghi ngờ.

(+)Tay nắm người lùn, miệng nhai người mềm: câu này đại ý là khi nhận hối lộ của một ai đó, thì dù cho có thấy họ làm sai gì đi nữa cũng phải nhắm mắt làm ngơ, coi như không biết.

Cho nên chắc hẳn ông muốn dẫn Vua Núi vào rừng, tìm một chút lâm sản để trả ơn hẳn.

Nghĩ tới ở đây, Cổ Dục không khỏi cười. Quả thực Cổ Kiến Quân đã suy nghĩ quá nhiều. Cổ Dục không phải hạng người để ý tới những chuyện nhỏ nhặt đó. Tuy nhiên nếu ông ấy đã mở lời thì hẳn cũng không khách sáo. Thực ra hẳn cũng rất tò mò trên núi có gì.

Mặc dù hẳn có kĩ năng bậc thầy sinh tồn, nhưng dù sao được một thợ săn lão làng dẫn đường đúng là an toàn hơn nhiều. Nghĩ tới đây, Cổ Dục lập tức đồng ý.

“Được rồi chú. Đến lúc đó cứ tới sớm gọi cháu là được. Vừa vặn mấy ngày này cháu cũng chuẩn bị một chút.”

“Phải chuẩn bị đấy. Cháu chưa lên núi bao giờ, cho nên phải chuẩn bị mấy bộ quần áo khô ráo sạch sẽ. Chẳng may nhớ quần áo đang mặc bị bẩn hay ướt thì có cái để thay. Cả một ít đồ ăn nữa. Tôi sợ cậu ăn đồ trên núi không quen.” Nghe thấy lời của ông Kiến Quân, Cổ Dục biết quả nhiên là ông ấy dẫn mình lên núi đi chơi .

Nhưng lão đã nghĩ sai rồi. Hẳn thực sự không phải một tên da trắng không biết sinh tồn!

Dịch: Harem King

Chương 74. Ao cá

Đa tại đạo hữu HanLe21 đã đẩy kim phiếu! Tối nay 2 chương là rõ :)))

Chương 74: Ao cá

“Quá phiền phức.....”

Không biết có phải vì hoa nở khi xuân về, hay là vì nhiều nguyên nhân khác mà mấy hôm gần đây, Cổ Dục toàn câu được cá hàng ngoại cỡ.

Cá câu được bình quân không nhỏ hơn 60cm. Đủ loại từ cá Chình biển, cá Chình Moray, cá Ngừ đại dương, cá Mú Hoa Nâu, cá Mú Đen. Thậm chí còn có cả loài cá Mú không lồ là cá Mú Nghệ hấn cũng câu được.

Mấy ngày gần đây, việc câu được nhiều cá to như này khiến hấn rất vui vẻ. Nhưng vấn đề tương tự cũng tới.

Mấy cái bể nước nhà hấn đã đầy tràn rồi, quá chật trội.

Nhiều lắm thì chỉ có thể cất tạm vào bể cá bí mật của hấn. Nhưng như vậy quá nguy hiểm. Nhỡ lúc lấy ra bị người khác phát hiện thì toi.

Những con cá được hấn nuôi trong bể nước bí mật gồm có cá Sủ Vàng, cá Ngừ Vây Xanh, cá Mũi Kiếm các loại. Những con cá này khi lấy ra để bán ngộ nhỡ có vấn đề gì thì sao? Đến lúc đó người dính phiền phức là hấn.

“Hay là đào một cái ao nhỉ?” Chổng cằm, Cổ Dục lăm bẫm. Cái này cũng là một lựa chọn hợp lý. Nếu về sau có câu được mấy con cá Hồi cỡ nhỏ thì hấn có thể đặt trong bể. Nếu

như có to quá thì sẽ mang ra thả ngoài ao. Cái này đã giải quyết được vấn đề của hấn.

Nhưng đầu phải cứ tùy tiện đào là được. Đầu tiên phải cảnh giác mấy nhà xung quanh. Càng ít người biết đến ao cá của hấn thì càng an toàn.

Nếu là như vậy, thì hấn chỉ có thể đào giếng trong nhà.

Trước nhà hấn là đường, chắc chắn là không được. Hai bên nhà hấn là nhà của ông Hai và một nhà của một người đã lên thành phố làm việc. Nhưng nhà vẫn ở đó, không có cách nào để chiếm được.

Vậy thì chỉ có thể là phía sau. Cách không xa phía sau nhà hấn là một mảnh ruộng Bắp. Việc này có thể thương lượng được. Tìm trưởng thôn rồi hỏi thử xem sao.

Thứ hai, ao cá của hấn không phải là ao cá bình thường. Bởi vì ao này hấn phải bơm nước giếng vào, sau đó phân thành hai ngăn. Một bên thả cá nước ngọt, một bên thả cá nước mặn. Nhưng dù là nước ngọt hay mặn đi nữa thì tới mùa đông Cổ Dục mới bán cơ. Cho nên việc đào một cái ao trong nhà kín là điều cần thiết. Hơn nữa còn phải cân nhắc tới nhiệt độ.

Hơn nữa cá của hấn đều là loại đắt tiền. Không thể giống như những ao cá bình thường, lót lớp ni-lông ở bên dưới được. Cho nên ít nhất hấn cần phải lát xi măng ở bên dưới. Mà xi măng lại quá mức thô ráp, dễ làm bị thương cá khi quệt phải. Cho nên hấn cần phải chuẩn bị một lớp bảo vệ. Nhưng cái để bảo vệ ấy là gì thì Cổ Dục vẫn chưa nghĩ ra.

Gạch sứ, mặc dù rất đẹp và dễ nhìn, nhưng nó làm tổn hại tới lớp xi măng rất nhiều. Hơn nữa nó còn dễ dàng bị bung ra. Đến lúc đó sẽ khiến cho cá bị thương. Mà còn phải cọ rửa sạch sẽ không nó sẽ bị mọc rêu, rất là phiền phức.

Và cái ao đó phải chứa nước giếng. Mặc dù giếng của hấn mức mãi không cạn nước, nhưng hấn không muốn cứ vài ngày lại phải tiếp thêm nước cho ao. Điều đó quá lãng phí.

Giải pháp gạch sừ là điều không thể. Vậy thì chỉ có thể nghĩ cách khác.

“Mà mình suy nghĩ làm cái quái gì cho mất thời gian nhỉ? Không bằng đi hỏi trực tiếp những người có chuyên môn. Đúng rồi, đầu tiên cứ tìm trưởng thôn trước. Sau khi lo liệu xong mảnh đất kia hấn hay.” Ngồi trong nhà nghĩ nửa ngày, Cổ Dục mới đột nhiên vỗ vào đầu mình một cái. Hấn đâu phải dân chuyên, nghĩ nhiều vậy làm cái gì. Hơn nữa chuyện chuyên môn thì có người chuyên nghiệp giải quyết, mình chỉ cần chi tiền là đủ rồi. Nghĩ tới đây, hấn có chút muốn làm ngay lập tức.

Sau khi kéo lên một con cá Thu Vây Xanh (Scomberomorus) lên, Cổ Dục liền đem nó ném vào trong bể nước trên tầng hai. Sau đó hấn liền thu dọn một chút, đi tắm rửa rồi tới nhà của trưởng thôn.

Thôn Cổ Gia không phải là nhỏ, nhưng cũng không tính là quá lớn. Ngoại trừ tết ra thì người đi làm bên ngoài hầu như không về nhà.

Cho nên khi Cổ Dục đi tìm trưởng thôn, lão lúc này đang nằm ở chỗ Chi bộ Thôn phơi nắng. Bên cạnh còn có cả Kế toán của thôn và Đội trị an của thôn đang chơi cờ tướng ở đó.

Ủy ban thôn Cổ Gia tất cả chỉ có năm người. Trưởng thôn Cổ Kiến Quốc kiêm Bí thư thôn, ở dưới còn có cả phó thôn, một người kế toán, một người trị an và một nữ chủ nhiệm.

Vị nữ chủ nhiệm kia thì ở nhà cả ngày, cơ bản không tới bao giờ. Phó thôn thì nhà trồng nấm trong phòng kín, cho nên

bận rộn không đến được. Cho nên ngày thường chỉ quanh quẩn có ba người Cổ Kiến Quốc bọn họ.

Nhìn thấy Cổ Dục từ phía xa xa đi tới, ba người này đều dừng mọi hoạt động lại để nhìn về phía hắn. Ở thôn Cổ Gia hiện tại, danh tiếng của Cổ Dục nổi như cồn.

Hắn không chỉ có tiền, hơn nữa còn phát cá cho thôn dân. Tay nắm người lùn, miệng nhai người mềm (đã giải thích gần cuối chương trước). Điều này khiến cho người trong thôn rất coi trọng hắn.

“Tiểu Dục tới đó hả. Đã ăn sáng gì chưa?” Nhìn thấy Cổ Dục đi tới, Cổ Kiến Quốc lúc này cũng cười ha hả hỏi.

“Cháu ăn rồi. Chú Kiến Quốc này, cháu có chuyện muốn nói.” Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Cổ Kiến Quốc, Cổ Dục cũng cười rồi ngồi vào cái ghế bên cạnh, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

“Cháu cứ nói, cứ nói!” Nghe thấy Cổ Dục có chuyện muốn tìm mình, eo của lão dường như ưỡn thẳng hơn, hai mắt cũng sáng lên. Rõ ràng có thể làm việc cho Cổ Dục khiến lão rất vui vẻ.

“Là như vậy. Cháu là người bán cá, nhưng dù gì thì nhà cháu cũng quá nhỏ. Cho nên cháu muốn đào một cái ao để nuôi cá. Mà nơi đó cũng không thể cách quá xa nhà cháu. Cho nên cháu muốn thuê lại mảnh đất trồng Bắp ở phía sau nhà.”

Nhìn trường thôn, Cổ Dục cũng trực tiếp bày tỏ ý đồ.

Mà thấy lời của Cổ Dục, Cổ Kiến Quốc cũng thoáng suy tư chốc lát.

“Mảnh đất đó hình như là của ông Sáu ở thôn Tây. Đây là đất nông nghiệp đó.” Suy nghĩ một chút, Cổ Kiến Quốc có chút do dự nói.

Thứ tự trong thôn Cổ Gia rất loạn. Mặc dù phần lớn người trong thôn đều họ Cổ, nhưng họ Cổ cũng có Cổ gần Cổ Xa. Họ xa hay gần xét theo nông thôn là “người tới đời thứ năm đi đám ma không phải mặc áo tang” (cái này cũng giống ở VN. Cháu chắt họ xa đi đám ma không phải đội khăn trắng). Xét theo tứ tự con cả, con thứ hai, con thứ ba gì gì đó, quan hệ tương đối xa. Có thể dùng số thứ tự “Nhà” để xếp hạng.

Ví dụ Cổ Dục có hai chú Ba. Một là chú Ba nhà ông Hai, chính là xếp theo số thứ tự. Bởi vì hấn ở đầu thôn Đông, cho nên “Nhà” chú Ba con ông Hai cũng được gọi là chú Ba thôn Đông @@.

Mà chú Ba Cổ Dương nuôi cá kia là đứng thứ ba theo xếp hạng của nhà Cổ Dục. Cho nên hấn có thể gọi trực tiếp là chú Ba cũng được. Quả thực tới giờ, Cổ Dục vẫn chưa nhận đầy đủ họ hàng.....

“Đất nông nghiệp không thể đào ao sao?” Nghe thấy trưởng thôn nói, Cổ Dục do dự hỏi một chút. Hấn đúng là chẳng biết nhiều về mấy chính sách của nông thôn này.

“Không, có thể đào. Nhưng so với đất hoang bình thường thì tốn tiền hơn nhiều.” Nghe thấy Cổ Dục hỏi như vậy, trưởng thôn cũng lắc đầu, nghiêm túc nói.

Dịch: Harem King

Chương 75. Giải quyết

Mấy vị đại gia cứ bơm kp thể làm ta thích quá :))))))

Chương 75: Giải quyết

“Chỉ cần có thể làm, tiền không thành vấn đề.” Nghe thấy trưởng thôn nói xong như vậy, Cổ Dục mới thở dài một hơi. Hẳn là cái máy in tiền, chỉ cần không lừa hắn thì cái gì cũng oke hết.

Nghe thấy Cổ Dục thoải mái như vậy, trưởng thôn cũng trực tiếp vỗ bàn một cái.

Sau đó gọi đội trị an đi tới nhà ông Sáu ở thôn Tây, gọi hai người nhà lão tới.

Hai người nghe nói Cổ Dục muốn thuê chỗ đất nhà họ thì họ cũng chạy nhanh hơn bình thường.

Bởi vì thuê đất ở nông thôn có tiền phân, đối với bọn họ mà nói đó là sự kiện cực kì tốt.

Khi hai người tới nơi, Cổ Kiến Quốc cũng bắt đầu nói chuyện liên quan tới việc thuê mảnh đất đó.

Đất ở nông thôn phân thành đủ loại khác nhau. Trong đó có ruộng nước để trồng lúa nước, ruộng cạn để trồng bắp, lúa mì v.v. Mặc kệ là ruộng nước hay ruộng cạn đều phải phân thành ruộng cao cấp hay ruộng bậc thấp. Ruộng cao cấp là ruộng quý, ruộng bậc thấp là ruộng thích làm gì thì làm.

Cho nên người bình thường làm ao cá chỉ muốn loại ruộng cùi bắp mà thôi.

Loại ruộng cấp thấp bỏ hoang kém nhất, 1 mẫu đất cũng chính là 666 mét vuông chỉ cần 200 tệ. Như vậy là đủ để nuôi cá rồi. (đơn vị đo trong này tính theo đơn vị của người Trung Quốc)

Nhưng ruộng của ông Sáu kia là ruộng cao cấp. Hơn nữa trên ruộng còn đang trồng cây nông nghiệp. Cho nên giá đương nhiên sẽ đắt.

Một mảnh kia ruộng kia khoảng 1 “Buổi”. Một “Buổi” chính là 10 ngàn mét vuông, hay 15 mẫu đất.

Cổ Dục trực tiếp tính toán theo ruộng cạn trong một năm vào khoảng 9000 tệ tiền đất, cộng thêm cây nông nghiệp. Cổ Dục còn trực tiếp bồi thường 20 ngàn tệ. Quả thực đồng ngô kia giá trị có thể không tới 20 ngàn tệ. Giá ngô năm nay cao nhất đoán chừng khoảng 9 tệ một cân. Mà một mẫu đất có thể sản xuất 1000 cân bắp ngô.

Mười lăm mẫu tổng cộng có thể bán được 13 ngàn 500 tệ. Mà Cổ Dục trả trực tiếp tận 20 ngàn tệ, ông Sáu này đương nhiên là hoan hỉ đồng ý rồi.

Bởi vì bọn họ vẫn còn thời hạn thuê, cho nên bây giờ Cổ Dục muốn thuê lại từ trong tay bọn họ. Tổng thời gian thuê còn của họ là 10 năm, Cổ Dục trực tiếp trả 90 ngàn tệ thuê luôn mười năm đó, đứng tên mình. Tiếp đó hẳn còn có thể kí để thuê thêm 30 năm nữa.

Theo lý thuyết, Cổ Dục tiêu hết 380 ngàn tệ. Hẳn thuê được 15 mẫu kia với thời hạn 40 năm.

Cổ Dục còn nước giếng là còn có thể chi trả. Dù sao hẳn cũng không quá quan tâm tới vấn đề này lắm. Một lần bán cá của hẳn không chỉ dừng ở mức 400 ngàn tệ đó đâu.

Sau khi kí xong ở Ủy ban thôn, Cổ Dục trực tiếp chuyển 380 ngàn tệ vào trong tài khoản của thôn. Sau đó thôn chuyển

cho ông Sáu 110 ngàn tệ. Số tiền này với họ mà nói là một khoản lợi kékch xù nên lập tức hoan hỉ rời đi .

Nhà bọn họ trước đây thuê mảnh đất này tổng cộng 15 năm mới tốn hơn 20 ngàn tệ. Năm năm này không chỉ thu hoạch, mà họ còn bán sang tay kiếm lời 110 ngàn tệ. Thật là lãi to quá đi mà.

Sau khi lo xong vấn đề đất đai tại Ủy ban thôn, Cổ Dục một lần nữa liên lạc với đội xây dựng cái đình nhỏ nhà mình. Bởi vì lần này hắn muốn xây bao kín toàn bộ ao cá. Cái này không thể nhờ chú Ba được, phải tìm người đặc biệt tới.

Ông chủ đội xây dựng tên là Cổ Tuấn Tài, cũng là một người trẻ tuổi trong thôn. Sau khi tốt nghiệp trung học, hắn vốn là theo chú lên thành phố làm công nhân. Sau khi tích lũy được tay nghề nhất định thì trở về nhà làm trong đội xây dựng. Bình thường đều làm việc trên thị trấn. Những năm gần đây chất lượng cũng không tệ, thu phí cũng hợp lý nữa.

Năm ngoái đội của hắn hợp tác với thôn, phần lớn là tu sửa nhà, bao gồm cả nhà của Cổ Dục hiện tại. Bây giờ Cổ Dục gọi, bảo rằng muốn làm xây một khu bao quanh bể cá, hắn liền lập tức hứng thú. Nửa tiếng sau hắn đã xuất hiện ở nhà Cổ Dục.

“Anh Cổ Dục chuẩn bị chơi lớn đấy hả?” Nhìn Cổ Dục từ trong nhà đi ra, Cổ Tuấn Tài bên này cười ha hả nói.

“Cũng không lớn lắm. Định làm một chỗ nuôi cá ở phía sau nhà ấy mà.” Nở nụ cười, Cổ Dục dẫn theo Cổ Tuấn Tài đi tới mảnh đất kia.

Mười ngàn mét vuông, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng cũng không đặc biệt lớn. Ngang 100m, dọc 100m là được 10 ngàn mét vuông rồi. Nhất là hiện tại còn đang trồng không ít bắp ngô, cho nên nhìn không hùng vĩ cho lắm

Nhưng theo kế hoạch của Cổ Dục, phải đợi đến khi hấn xây ao cá thì trông mới chuẩn chỉnh được.

Mà nghe thấy yêu cầu xây một ao cá trong phòng này, Cổ Tuấn Tài cũng đặt ra vấn đề chi phí.

Đợi đến khi Cổ Dục nói xong, hấn cũng gần như tính toán ổn thỏa.

“Tiểu Dục, Ngư Trường (là nơi tập trung nguồn lợi thủy hải sản) này của anh nếu xây cẩn thận thì phải mất khoảng 800 ngàn tệ. Nói thật là không đắt lắm đâu.....” Nhìn Cổ Dục, Cổ Tuấn Tài báo một cái giá. Nếu như là ao cá lộ thiên bình thường thì chỉ cần tốn mấy ngàn tệ là đã quá đủ rồi. Nhưng Cổ Dục muốn xây bao vào, cái giá 800 ngàn tệ này không bất ngờ lắm đâu.

“Cũng được, còn trong phạm vi chi trả. Đúng rồi, tôi muốn nền của ao cá được lát bằng xi măng. Bởi vì ảnh hưởng đến cá, cho nên tôi cần một lớp bảo vệ bên dưới. Nhưng gạch men sứ rất dễ rời ra, hơn nữa việc vệ sinh còn rất phiền phức. Không biết anh có đề nghị nào tốt hơn không?” Tính toán ở trong đầu một lúc. 800 ngàn là con số có thể chấp nhận được, hoàn toàn còn trong khả năng chi trả của bản thân. Hấn liền hỏi Cổ Tuấn Tài vấn đề thứ hai, cũng là vấn đề hấn quan tâm nhất.

“Không muốn gạch men sứ mà cũng không muốn để xi măng làm cá bị thương thì cũng chỉ có thể sử dụng Gỗ bảo quản mà thôi. Loại gỗ này được tạo nên bởi gỗ và những thành phần hóa học, sẽ không bị mục thối, nhưng vẫn đạt hiệu quả chống nước như bình thường. Thông thường sẽ kết hợp nó với vải chống nước và một lớp chống thấm nữa là không vấn đề gì. Nhưng việc vệ sinh không khác gạch men là bao, hai tháng vệ sinh một lần. Hơn nữa nếu như vậy thì số tiền dự tính sẽ tăng lên đó.”

Nghe thấy lời Cổ Dục, Cổ Tuấn Tài cũng lập tức tính toán. Nếu như dùng Gỗ bảo quản chống phân hủy này mà nói, ít nhất phải thêm từ 80 ngàn lên 100 ngàn tệ mới được.

Nghe thấy lời hấn, Cổ Dục cũng ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý. Đừng nói là 900 ngàn tệ, ngay cả 1 triệu 9 hấn cũng sẽ xây. Bởi vì sau khi xây xong, tiền hấn thu về càng nhiều nữa. Đây chính là một vốn bốn lời.

“Được rồi, công trình này sẽ giao cho anh. Không biết bao lâu thì xây xong nhỉ?” Gật đầu một cái, Cổ Dục cũng hạ quyết tâm.

“Xem ra công trình này phải mất đến nửa tháng đấy!” Liếc mắt nhìn mảnh đất này, Cổ Tuấn Tài do dự nói. Đó đã là tiến độ rất nhanh rồi.

“Quá chậm.” Nhưng Cổ Dục không hài lòng với tốc độ này. Phải biết dạo này hấn hay câu được cá lớn, mà một ngày khu Ngư Trường này chưa xây xong, hấn sẽ lại thiệt hại không ít. Nếu như không phải gần nhà hấn có sẵn chỗ, hấn đã đi mua đò nó bẻ cá cho nhanh rồi.

Cho nên nửa tháng là quá lâu, khiến hấn thiệt hại ít nhất phải mấy triệu!

“Như vậy đi. Nếu xây xong trong vòng nửa tháng, tôi sẽ thêm 300 ngàn tệ coi như tiền thưởng. Việc này có thể ghi vào trong hợp đồng. Nhưng nếu xây lỗi 1 ngày sẽ trừ đi 10 ngàn tệ. Cứ thế trừ dần tới khi hết 300 ngàn tệ thì thôi.” Suy nghĩ một chút, Cổ Dục nói với Cổ Tuấn Tài.

Nghe thấy cơ chế trao thưởng của Cổ Dục, Cổ Tuấn Tài cũng lộ vẻ do dự. 300 ngàn tệ, đây chính là cho không hấn 300 ngàn tệ đấy. Cái Ngư Trường này nếu như xây xong, theo suy đoán thì hấn có thể kiếm lãi khoảng 100 ngàn tệ. Đây chính là gấp ba lợi nhuận!

Việc hấn không động tâm là không thể nào.

Dịch: Harem King

Chương 76. Hàng lớn xuất bể

Đa tạ đạo hữu Changxanh đã đẩy kim phiếu! Hôm nay 2 chương.

Vì lí do kiểm soát số liệu không tốt nên mấy chương gần đây đã bị nhầm đơn vị đo tiền tệ từ “Triệu” thành “Tỷ”. Mong quý độc giả lượng thứ. Thêm một chương tạ lỗi là 3.

Chương 76: Hàng lớn xuất bể

Cổ Tuấn Tài rất muốn có được 300 ngàn tệ này, cho nên tốc độ hành động của hắn phải nói là cực kì nhanh.

Xế chiều hôm đó, sau khi kí xong hợp đồng với Cổ Dục, hắn liền lập tức gọi người ra làm biểu đồ thiết kế. Cổ Dục quan sát một chút rồi chọn thiết kế tròn. Loại thiết kế này ở Đông Bắc không dễ bị đọng tuyết, cũng không dễ bị sập mái. Đương nhiên làm nhọn thì tốt hơn.

Nhưng ở nông thôn sẽ rất ít người làm nhọn, vì nó tượng trưng cho điềm xấu.

Sau khi lựa chọn bản thiết kế xong, hôm sau Cổ Tuấn Tài và đội xây dựng liền vào thoon. Vì để sớm xây cho xong nên hắn cố tình tuyển thêm 20 người nữa, rồi lại đi mượn những máy móc của các công ty khác cho sớm ngày xong việc.

Mà khoản khen thưởng của Cổ Dục bằng 1/3 giá trị của công trình. 300 ngàn tệ được chuyển kia thường là những khoản đặt cọc, cũng phải khoảng hơn 20%. Nhưng Cổ Dục trực tiếp cho 1/3, đây cũng là thành ý của hắn. Điều này khiến Cổ Tuấn Tài càng thêm cố gắng.

Tuy nhiên, Cổ Tuấn Tài bên này càng tò mò, nhưng bên kia Cổ Dục vẫn đang chuẩn bị cá. Kể từ sau lần hấn mua xe đó, khoảng tiền 2 tỷ tiết kiệm của hấn đã rút lại không ít.

Mặc dù lần bán cá thứ hai này, hấn thu về khoảng 1 tỷ. Nhưng nếu tính cả tiền thuê đất và tiền xây ao cá thì hấn chẳng còn đồng nào đem gửi tiết kiệm ngân hàng cả.

Cho nên ngay ngày thứ hôm sau, Cổ Dục liền gọi cho Hứa Cẩm một cú điện thoại, gọi hấn tới để lấy cá. Nhưng cái xe nước trước đó không cần tới, mà đổi một cái khác to hơn. Nghe thấy lời Cổ Dục, Hứa Cẩm đương nhiên sẽ chuẩn bị.

10 giờ trưa hôm nay, không chỉ có xe nước tới mà còn có Hứa Cẩm đích thân tới luôn.

Khi hấn thấy được những con cá biển to bự của Cổ Dục, hấn vui vẻ tới mức cười sắp rớt cái miệng xuống .

“Cá lớn bán có ổn không vậy?” Nhìn bộ dạng của hấn, Cổ Dục không khỏi có chút nghi ngờ.

Ban đầu hấn còn đang suy nghĩ rằng có vẻ cá lớn sẽ không thể bán dễ dàng. Dù sao mua cá con vẫn hơn, người trong nhà có ai ăn được mấy đâu? Nhưng khi Hứa Cẩm nghe Cổ Dục nói xong thì lại lắc đầu.

“Thực ra từ ngàn xưa, trong gen của người Trung Quốc đã được khắc vào thuộc tính chỉ thích lớn. Tôi không bốc phét làm gì. Nhưng đúng là vậy, cá lớn họ không cần phải mua trực tiếp cả con, trừ khi muốn đem đi tặng ai đó. Nhưng dù cho mua một miếng về ăn thử, bọn họ vẫn đồng ý. Nhất là tôi còn rất tin tưởng vào cá của cậu.”

Nghe thấy lời Cổ Dục, Hứa Cẩm cũng bắt đầu cười cười. Quả thực hấn còn có một câu chưa hề nói, đó là con cá này thực ra có thể có cả tác dụng quảng cáo nữa.

Gần nhất, sản lượng tiêu thụ của Vườn trái cây Khinh Khinh của hắn tăng lên không ít. Đây chính là vì đồng thủy sản của Cổ Dục. Có không ít người đã từng ăn, ngày nào cũng canh ở cửa tiệm. Chỉ chờ đợt cá mới vào để mua. Ngay cả người chưa từng ăn mà chỉ nghe nói, thỉnh thoảng cũng ghé vào xem. Nếu không có cá, họ cũng có thể mua chút hoa quả .

Tiền lãi của hắn gần đây nhất, nhờ có thủy sản của Cổ Dục mà đã tăng lên 7%. Phải biết, đây là tăng trưởng của toàn bộ cửa hàng trên cả nước chứ không phải riêng gì mỗi những cửa hàng có thủy sản. Việc tăng trưởng của các cửa hàng kinh doanh cả thủy sản còn khủng khiếp hơn khi đạt khoảng 50%, gộp tất cả vào mới còn 7%

Một cửa hàng của hắn có thể kiếm lời 300 ngàn tệ trong một năm, cũng chính là khoảng 1 ngàn tệ một ngày. Một ngàn cửa tiệm là 1 triệu tệ, 7% là 70 ngàn tệ. Đừng tưởng thế là ít.

Nhưng nếu tổng hợp lại trong một năm thì sao? Đó chính là hơn 25 triệu!

Huống chi còn tiền bán hải sản của hắn nữa?

Mấy con cá con đã có thể mang tới tác dụng quảng cáo lớn như vậy rồi, thế còn cá lớn gì sao?

Khi đặt mấy con cá lớn ở trong bể cá trước cửa ra vào sẽ hấp dẫn sự chú ý. Sẽ có bao nhiêu người trẻ tuổi muốn mua thử một chút, lại tiện thể mua luôn hoa quả lạnh. Hứa Cẩm mới nghĩ một chút thôi mà đã không kìm được kích động trong lòng .

“Ông cứ có lãi là tốt rồi.” Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Hứa Cẩm, Cổ Dục cũng cười một tiếng. Có thị trường là được. Hứa Cẩm có thị trường, cá cũng kiếm được lời. Hoàn hảo!

Hôm nay cá rất nhiều. Bởi vì cá quá lớn.

Một con cá Chình Moray nhỏ nhất cũng nặng khoảng 20 cân. Những loại hải sản khác nặng 25, 30 cân, thậm chí trên 50 cân cũng là chuyện quá bình thường. Cổ Dục còn lặng lẽ làm đầy bể cá một lần nữa.

Sau khi đổ đầy xe nước, Cổ Dục cũng nhận được tiền mua cá của Hứa Cẩm, khoảng 1 triệu 7. Được rồi, cái túi tiền sớm rỗng tuếch giờ đã được đổ đầy.

“Đúng, ngài Cổ. Tôi nghe Khổng Hạo Văn nói, ngài còn có cả loại Huyết Long hàng đầu sao?” Đang lúc Cổ Dục xem tiền, nghĩ xem mình có nên mua một chút trang bị ngoài trời không thì đột nhiên Hứa Cẩm mở miệng hỏi Cổ Dục.

“Đúng rồi. Ông có hứng thú với Huyết Long sao?” Nghe được hần lời nói, Cổ Dục cũng gật đầu một cái.

“Tôi vẫn luôn nuôi cá Huyết Long để làm cá phong thủy. Nhưng vài ngày trước, ở chỗ khu công ty của tôi mất điện khoảng nửa ngày, khiến đồng Hồng Long của tôi chết hết. Vốn mấy ngày nay còn muốn đi mua hai con. Nếu như ngài có, vậy thì không gì có thể tốt hơn nữa.” Nghe thấy lời Cổ Dục, Hứa Cẩm bên này cũng cười nói.

“Vậy lên lầu cùng tôi!” Có người đưa tiền cho mình, Cổ Dục dại gì mà từ chối. Hần nở nụ cười với Hứa Cẩm rồi dẫn Hứa Cẩm lên tầng hai, nơi hần nuôi mấy con cá. Mấy ngày này, cá ở trong bể của hần càng ngày càng nhiều.

Cá Đù Vàng đã tích được tới 8 con. Huyết Long cũng đã có tới 13 con. Nhưng những con cá Huyết Long này hần đã sớm chia làm hai phần. Các con hần câu được sớm nhất thì hần bỏ vào trong một bể nước riêng. Bởi vì mấy con cá này càng ngày càng đỏ, hơn nữa càng ngày càng lớn, càng ngày càng đẹp. Lại bán được 600 ngàn tệ thì hơi thiệt thòi. Dù sao nó cũng uống nước giếng của mình nhiều ngày như vậy, giá cũng phải đắt

hơn. Những con Huyết Long khác của hắn vẫn ở trong bể nước cũ.

Một bể khác cũng không thể thiếu Kim Long, cũng là loại hắn mới câu được gần đây. Nhưng mấy con Kim Long này cũng phát sinh biến dị. Vảy sau lưng của nó ngày càng sáng, màu sắc cũng dần dần chuyển về bảy màu. Nếu như quả thực có thể trở thành Kim Long lưng bảy màu thì chắc hắn sẽ bán được không ít tiền.

Nhưng chút tiền ấy, Cổ Dục có vừa ý hay không thì lại là vấn đề khác.

Khiến cho Cổ Dục hài lòng chính là mấy con Lịch kia. Chúng đã bắt đầu sinh sản rồi. Vấn đề ăn con Lịch sau này của hắn đã có thể giải quyết.

Mà khi Hứa Cẩm đi vào trong phòng của Cổ Dục, hắn liền bị choáng ngợp. Bởi vì nơi này thật sự rất đáng kinh ngạc, những con Huyết Long kia màu sắc thật là tuyệt vời.

“Ông chủ Hứa, ông muốn con nào?” Nhìn Hứa Cẩm còn đang ngơ ngác, Cổ Dục không khỏi mở miệng hỏi.

“Ngài Cổ, con Huyết Long Đỏ Ớt này bán ra sao?” Nghe thấy lời Cổ Dục, Hứa Cẩm mới giật mình quay về thực tại. Chỉ vào con cá lớn nhất trong bể, cũng là con Huyết Long Đỏ Ớt đẹp nhất mà hỏi. Vốn hắn còn tưởng rằng mấy con cá ngoài kia đã đáng tiền lắm rồi.

Nhưng không ngờ, so với mấy con cá này, mấy con cá ngoài kia..... Không bao giờ có tuổi!

Dịch: Harem King

Chương 77. Cá phong thủy

Chương 77: Cá phong thủy

“Bên này 850 ngàn tệ. Bên kia 650 ngàn tệ. Ông chủ Hứa xem như là khách quen của tôi, cái giá này cũng không quá cao!” Nhìn Hứa Cẩm, Cổ Dục suy nghĩ một lát. Mấy con cá nuôi lâu này bán thêm 200 ngàn tệ cũng là chuyện bình thường.

Quả nhiên, sau khi nghe được lời Cổ Dục, Hứa Cẩm cũng gật đầu một cái.

Hắn hiểu về cá. Hắn biết lấy con cá 850 ngàn tệ của Cổ Dục này ra ngoài đấu giá, bán được 1 triệu 5, triệu 6 là chuyện quá bình thường. Đương nhiên đó là giá của phiên đấu giá.

Nếu như chỉ bán bình thường, khoảng 1 triệu một con đã là giá hợp lý. Dù sao con cá này ở những nơi bán cá bình thường, với giấy tờ đầy đủ thì giá như vậy là hợp lý. Cái giá này của Cổ Dục thậm chí còn hơi thấp.

“Được rồi. Tôi muốn lấy hai con.” Hứa Cẩm càng xem càng thích mấy con cá này. Nghe được lời của Hứa Cẩm, Cổ Dục cũng nhún vai một cái. Không hổ là ông chủ hơn, vừa bỏ ra 1 triệu 7 để mua cá ở bên ngoài, vậy mà còn mua thêm luôn cả hai con trong này nữa.

Dưới sự lựa chọn của Hứa Cẩm, Cổ Dục lấy cho hắn hai con Huyết Long Đỏ Ốt có trạng thái tốt nhất. Quả thật chẳng có con Huyết Long Đỏ Ốt nào của Cổ Dục là không có trạng thái tốt cả.

Mấy con cá khi vừa câu lên có thể chưa tốt lắm. Nhưng sau khi được Cổ Dục nuôi bằng nước giếng, mấy ngày sau bọn chúng đều đạt trạng thái hoàn hảo cả .

Hơn nữa lão Hứa Cẩm này cũng là một khách hàng lớn của hần. Cho nên khi đưa cá, Cổ Dục cố ý cho thêm một chút nước giếng vào bên trong, để đảm bảo trạng thái của chúng trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra vấn đề gì cả.

“Thật là tuyệt đẹp!” Nhìn hai con Huyết Long Đỏ Ót trong túi, hai mắt của Hứa Cẩm có chút say mê không muốn rời.

Ban đầu hần còn muốn rút ngắn khoảng cách với Cổ Dục, nói cho Cổ Dục biết rằng chính hần sẽ đối phó với Lý Cảnh Đức. Nhưng bây giờ hần chẳng còn ý định đó nữa. Hơn nữa, chủ yếu là hần không cho rằng Cổ Dục chẳng biết gì về chuyện này. Để xem Cổ Dục sẽ xử lý ra sao.

Hần nhìn ra được, mặc dù tính tình của Cổ Dục có chút lạnh nhạt, nhưng đối với bạn bè thì vẫn rất tốt. Hai con cá này, hần bớt cho mình 300 ngàn tệ. Đó cũng là tiền cả đấy.

Hần lập tức tạm biệt Cổ Dục rồi tức tốc lái xe trở lại thành phố.

Sau khi trở về thành phố, hần lập tức mở túi cá ra rồi chuẩn bị dưỡng khí đầy đủ cho nó rồi mới vội vã lái xe về hướng tỉnh lỵ. Mặc dù Cổ Dục đã nói với hần là cá sẽ không sao cả, nhưng hần không chắc được. Chuẩn bị một chút vẫn tốt hơn

Buổi chiều, cuối cùng hần cũng tới tỉnh lỵ. Vừa vào văn phòng, hần liền đem túi cá bỏ vào trong bể nước đã tích lâu ngày. Sau một tiếng đồng hồ, hần mới cắt túi rồi thả cá vào trong bể.

Khi nhìn hai con Huyết Long này bơi lội trong bể, khoe miệng hần không khỏi nhếch lên. Nó quả là xinh đẹp quá đi mà.

Hắn đang say sưa ngắm nhìn hai con cá duyên dáng bơi lội thì lúc này, cửa văn phòng của hắn bị đẩy mở ra từ bên ngoài. Hứa Cẩm quay lại nhìn thì thấy người tới không phải ai khác ngoài người có quan hệ cá nhân với hắn – Ông Chu. Nhưng kể cả có quan hệ tư giao đi chăng nữa cũng không thể tùy tiện mở cửa đi vào. Lúc này hắn mới phát hiện rằng đã sáu giờ chiều từ bao giờ rồi, trong công ty cũng chẳng còn ai nữa. Bảo vệ biết ông Chu là bạn của hắn, cho nên mới để lão đi vào tự tiện. Mà lão cũng đi thẳng tới phòng làm việc của mình.

“Tôi nói ông Hứa nghe này, ông làm thế là không đúng đâu. Ông có biết Lý Thiệu Huy không phải là kẻ dễ trêu vào, ông khiến hắn đúng là rất thâm, nhưng hắn cũng không phải là không thể đáp trả. Gần nhất, hắn đã liên hệ với đám người quản lí rừng, muốn cấm ông nhập Việt Quất. Ông việc gì phải đắc tội người ta như vậy chứ? Vì một nhà cung cấp mà đắc tội Lý Thiệu Huy, ông có phải là không thêm tiền nữa không?!”

Đi tới nhìn Hứa Cẩm, ông Chu không khỏi có chút nhức đầu mà nói.

Gần đây, vì Lý Cảnh Đức muốn ra tay với Cổ Dục nên Khổng Hạo Văn và Hứa Cẩm cũng cùng ra tay với Lý Thiệu Huy – bố của Lý Cảnh Đức.

Khổng Hạo Văn đơn giản nhưng thô bạo. Hắn trực tiếp tìm người của phòng bảo vệ môi trường, phòng cháy chữa cháy đi thăm dò, kiểm có xử lý hắn. Hơn nữa đây là sức mạnh từ nhà nước. Lý Thiệu Huy dù biết Khổng Hạo Văn làm, nhưng hắn không dám kêu ca gì. Mà Hứa Cẩm làm ác hơn một chút.

Hắn trực tiếp xúi giục những nhà cung ứng dưới trướng Lý Thiệu Huy. Sau đó lợi dụng thanh danh của mình để chèn ép hắn. Thời gian này Lý Thiệu Huy cực kỳ bất an.

May là hấn không phải tổng giám đốc của công ty bán hàng ra thị trường. Bằng không mấy hôm nay thị trường chứng khoán chấn động đã đủ lấy nửa cái mạng của hấn rồi.

Nhưng dù là như vậy cũng đã khiến cho tài sản của hấn bị thiệt hại trên phạm vi lớn.

Cửa hàng của hấn bên ngoài mấy hôm nay không bán được hàng. Những người bạn hợp tác cũng nháo nhào lên. Nhà cung cấp phía dưới thì bất an, khiến cho hấn sút đầu mề trán. Nhưng hấn không làm gì được Khổng Hạo Văn, không có nghĩa là hấn không làm gì được Hứa Cẩm.

Cho nên mấy ngày gần đây, nhờ vào quan hệ của mình, hấn đã khiến Hứa Cẩm không nhập được Việt Quất từ khu rừng bên kia. Đây chính là lời cảnh báo của hấn dành cho Hứa Cẩm: nếu như còn muốn đụng vào hấn, hấn đủ sức khiến cho cả hấn và Hứa Cẩm lưỡng bại câu thương (cả hai cùng thiệt hại - trạng chết chúa cũng băng hà).

Nếu như là trước đó thì Hứa Cẩm còn phải dè chừng một chút. Dù sao sản lượng tiêu thụ của Việt Quất không tệ. Nhưng bây giờ Hứa Cẩm thật sự không quan tâm.

“Ông Chu à. Người của tôi, tôi nhất định phải bảo vệ. Đúng rồi, lần trước tôi nói là cho ông cá, giờ hàng đã về, mấy ngày nữa sẽ tới. Nhưng nó là cá lớn, ông về dọn sẵn tủ lạnh trước đi.” Nở nụ cười với ông Chu, Hứa Cẩm bình thản nói.

Nếu như Cổ Dục thật sự chỉ là nhà cung cấp hàng bình thường thì Hứa Cẩm sẽ chẳng vì hấn trở mặt với Lý Thiệu Huy làm gì. Nhưng vấn đề ở chỗ, Cổ Dục không phải là một người bình thường.

“Haizz, tùy ông. Tôi nói đến thế thôi..... Mấy con cá này của ông cũng không tệ nha. Mới mua đó hả?” Thấy Hứa Cẩm với quyết tâm sắt đá coi Lý Thiệu Huy là địch, lúc này ông

Chu cũng thở dài một hơi. Sau đó ánh mắt của lão dời đi, nhìn vào bể cá mà Hứa Cẩm đang nhìn chăm chăm từ nãy.

Cá phong thủy được ghi chép lại sớm nhất trong quyển 《Kinh Dịch》. Mà Kinh Dịch được cho là của Chu Vũ Vương viết ra. Cho nên việc nuôi cá phong thủy của người Trung Quốc được truyền lại từ cổ xưa. (trên Wiki tiếng Việt có nói về Kinh Dịch nên mình không đưa ra trích dẫn)

Nhưng cái gọi là cá phong thủy kia tương truyền là do các ông chủ từ phương Nam truyền lại. Chuyện này có thật không thì Cổ Dục không biết. Tại vì khi hắn đi dạo chợ cá tại Cáp Nhĩ Tân, những người bán ở đây đều nói là người phương Nam ai cũng nuôi cá phong thủy. Mà khi tới phương Nam, những người bán cá ở đó cũng nói ở phương Bắc ai cũng nuôi cá phong thủy hết..... Vậy thì có quỷ mới biết được là thật hay giả.

Nhưng chuyện các ông chủ thích nuôi cá phong thủy là sự thật. Ông Chu này cũng là người thích nuôi cá phong thủy. Lão cũng đã từng nuôi qua cá Rồng. Con cá Rồng kia có tốt hay không, hắn chỉ nhìn là đã biết.

Bởi vì hắn có tìm hiểu qua thứ này, cho nên hắn mới bắt ngờ về nó. Hai con cá Huyết Long của Hứa Cẩm này có vẻ là hai con cá cực phẩm nhất trong hàng Huyết Long!

Dịch: Harem King

Chương 78. Phong trào

Đa tạ đạo hữu Phuongta25993 đã đẩy kim phiếu! Ngày mai 2 chương.

Chương 78: Phong trào

“Ừm. Mới mua.” Nhìn hai con cá trong bể, Hứa Cẩm hài lòng gật đầu một cái.

“Còn chưa cho nó ăn sao. Ông Hứa à, cho tôi một con đi! Nếu không về sau chúng nó đánh nhau thì sẽ không còn đẹp như bây giờ đâu.” Từ từ đi tới, nhìn dáng người hai con Huyết Long Đỏ Ốt ở trong nước, tay của lão Chu đúng là có chút ngửa ngáy.

Phải biết rằng cá Rồng rất có ý thức về lãnh thổ. Hai con nuôi cùng một bể sẽ đánh lẫn nhau. Hơn nữa, đó còn là việc khiến người ta đau lòng.

Cũng chỉ có Cổ Dục không ai có thể hiểu nổi mới đem tất cả lũ Huyết Long này nuôi cùng một bể. Đương nhiên, vì có nước giếng mở ra trí khôn cho chúng, khiến cả lũ sống chung trong hòa bình. Giống như Khổng Hạo Văn mua cho ông nội hai con, đến bây giờ chúng vẫn chưa đánh nhau đâu đó.

Nghe thấy lời ông Chu, Hứa Cẩm cũng nhú mày một cái. Bởi vì đúng là hần cũng đã suy nghĩ tới vấn đề Huyết Long có đánh nhau hay không. Nhưng khi hần nhớ tới bể cá của Cổ Dục, nhét cả 8 con vào cùng một chỗ mà chẳng có chuyện gì xảy ra thì lắc đầu một cái.

Cá Rồng của Cổ Dục sẽ không đánh nhau đâu. Cho nên lão cũng không muốn bán đi.

“Đừng keo kiệt như thế chứ. Ông trả giá đi, tôi mua luôn.” Nhìn Hứa Cẩm lắc đầu, lúc này ông Chu cũng hơi gấp gáp một chút. Hắn càng xem càng vừa mắt mấy con cá này, càng nghĩ càng muốn.

“Tôi không bán được. Nhưng mấy con cá như này vẫn còn. Tôi có thể mua giúp ông hai con. Tôi cũng không lừa tiền ông làm gì. Con cá này, đối phương bán 850 ngàn một con. Hai con là 1 triệu 7.” Nhìn ánh mắt gấp gáp của ông Chu, Hứa Cẩm lắc đầu rồi thành thật nói.

Nghe thấy Hứa Cẩm nói vậy, hai mắt ông Chu không khỏi sáng lên. Một con 850 ngàn. Quá là hời luôn!

Con cá này nếu được chăm sóc tốt một chút rồi đem ra bán, có khả năng được 1 triệu tệ. Thậm chí là hơn 1 triệu 1 con cũng có thể. Một con 850 ngàn tệ, ngoại trừ bán theo cân ra thì đúng là rẻ như cái trắng.

Lão Chu này không hổ là thương nhân, nghe xong cái giá này, hai mắt của lão cũng híp lại. Lão còn đang tính xem có giá trị kinh doanh hay không đấy.

Khác với Hứa Cẩm chuyên bán hoa quả, ông Chu này là một người thích làm ăn với thương nhân.

Dường như cái gì lão cũng đã từng làm qua rồi. Lúc còn trẻ, lão đã từng đi xuống phương Nam mở một xưởng Hán phục. Khi tiền lãi của xưởng quần áo đó sắp biến mất, hắn đem cái xưởng đó bán lại với giá cao cho người khác. Sau đó hắn lại lên Tây Bắc mở một cái mỏ. Cũng giống trước, khi mỏ không còn lãi được bao nhiêu nữa, lão lại đem bán đi. Thậm chí lão còn từng đầu tư cổ phiếu. Đó cũng là một nơi cho lão một bọn tiền.

Nếu như nói về tiền mặt, cho dù là Hứa Cẩm hay là bố của Lý Cảnh Đức, Lý Thiệu Huy cũng không nhiều bằng lão. Hiện

tại, ngoại trừ chút tiền ở mảng bất động sản, còn lại tiền của lão đều là tiền mặt. Ít nhất phải có mấy chục triệu tệ, là một người giàu thật sự.

Nếu như con cá này có chỗ bán, vậy hẳn tình nguyện đến tận nơi xem thử.

Hứa Cẩm đã rất quen thuộc với lão này, cho nên chỉ liếc mắt là có thể biết trong đầu lão đang nghĩ cái gì. Hắn không khỏi cười mà lắc đầu.

“Không cần nghĩ nhiều như vậy làm gì. Điều đó là không thể. Chỗ của cậu ta chỉ còn lại 6 con, có thêm 10 con chất lượng kém hơn con này. Loại tốt nhất này bán 850 ngàn tệ một con, loại kém hơn là 650 ngàn tệ một con. Hẳn đó không phải do chính cậu ấy nuôi dưỡng mà ra.” Vừa nhìn bể Huyết Long Đỏ ớt, Hứa Cẩm cũng giải thích tình hình cho ông Chu một cách đơn giản.

Nghe thấy lời của Hứa Cẩm, ông Chu không khỏi thở dài. Hơi ít, không thể bán thành thương hiệu được. Mà tiền ăn chênh lệch cũng không nhiều. Hắn lười làm những chuyện kiếm được ít tiền ấy.

“Được lắm. Lấy cho tôi 2 con 850 ngàn tệ” Suy nghĩ một chút, lão Chu mở miệng nói ra.

“Vừa rồi không phải ông bảo chúng nó sẽ đánh nhau hay sao? Mua hai con làm cái gì thế?” Nhìn ông Chu, Hứa Cẩm hơi nghi hoặc mà hỏi.

“Một con tôi nuôi ở công ty, một con nuôi ở trong nhà không được à. Đây, 1 triệu 7 này chuyển cho ông trước.” Sau khi liếc mắt khinh bỉ một cái, ông Chu đứng lên khỏi cái ghế ở trước bể cá. Mấy con cá này quả nhiên càng ngắm càng thích mắt.

Còn tiền thì chưa đầy 3 phút đã chuyển tới tài khoản của Hứa Cẩm. Nhưng hắn chả giữ lại làm gì, mà chuyển thẳng luôn cho Cổ Dục, đồng thời nói rằng lão muốn mua hai con Huyết Long của anh ta. Đồng thời sắp xếp người mà lão tin tưởng ở thành phố Ngũ Đại qua lấy.

Sau khi nhận được tiền và tin, Cổ Dục cũng sửng sốt. Khá lắm, kẻ có tiền là hắn. Cứ như vậy lại có thêm 1 triệu 7 tiền lãi. Đương nhiên hắn không ngại việc tiền của mình càng ngày càng nhiều. Chờ người tới lấy cá kia thông báo cho hắn một tiếng là được. Sau khi lưu số điện thoại, Cổ Dục liền lên mạng xem những dụng cụ cho dã ngoại và cắm trại ngoài trời.

Đúng vậy. Hôm nay Cổ Dục vừa kiếm được 3 triệu tệ. Bây giờ là thời gian tiêu tiền.

Cứ nhìn giỏ hàng của hắn là biết. Đồ của Cổ Dục mua đúng là đắt tiền đến đáng sợ.....

Máy lọc nước đơn giản, giá hơn 15 ngàn tệ.

Rìu nhỏ đa năng, giá 7 ngàn tệ.

Dây thừng leo núi, dây an toàn các kiểu, giá 5 ngàn.

Xăng quân đội đa năng, giá 3.9 ngàn tệ.

Dao sinh tồn giống Bear Grylls (đã giải thích ở các chương trước), giá 2 ngàn tệ.

Áo khoác Arcteryx, giá 8 ngàn tệ.....

Còn có cả quần, giày, balo, đèn dầu chống gió, bật lửa. Cái quan trọng là dầu hỏa nữa. Bởi vì vào thời khắc máu chót, nếu như không thể dùng được bật lửa thì dầu hỏa vẫn có tác dụng.

Sau khi mua tất cả mấy đồ vật linh tinh xong, Cổ Dục liếc mắt vào giỏ hàng của mình. Được lắm, tổng là 100 ngàn tệ.....

Trong lúc hấn chuẩn bị xem còn gì nữa không rồi đặt hàng thì đột nhiên hiện lên một đề xuất cho hấn, đường link dẫn tới một cái cung tên.

Khi nhìn thấy vật này, đầu tiên Cổ Dục liền sửng sốt một chút. Sau đó kĩ năng bậc thầy sinh tồn truyền cách sử dụng cung tên vào trong đầu hấn.

“Thêm một cây cung dường như cũng không tệ.....” Mặc dù cung không giống nỏ, càng không dễ sử dụng như súng. Nhưng chẳng phải là hấn không được phép sử dụng cả súng và nỏ hay sao. Cung tên là một trong số ít vũ khí sát thương được hợp pháp hóa, cho nên mua một cây cũng chẳng sao.

Sau đó hấn bắt đầu tìm kiếm cung tên. Nhưng cung tên cũng phân chia ra làm mấy loại. Cổ Dục quan sát thấy, cung Liên Hợp quá phiền phức, hơn nữa có nhiều bánh xe nên cũng dễ hỏng. Tốt nhất vẫn là cung thể thao 1 dây (Recurve Bow). Sau khi tốn hơn 10 ngàn tệ để mua một cây cung thể thao được đánh giá tốt trên mạng, Cổ Dục mới click để thanh toán.

Tâm trạng của Cổ Dục thoải mái hơn nhiều sau khi tiêu hơn 110 ngàn tệ.

“Sau khi kiếm được một món tiền lớn, tiêu đi một chút quả đúng thật là thoải mái. Hmmm, để xem tối nay ăn món gì đây!” Đút điện thoại vào trong túi, Cổ Dục cũng nhảy xuống khỏi giường. Hấn vừa đi xem bể cá, vừa nghĩ xem tối nay nên ăn món gì.

Những giọt nước mắt hồi hận tuôn rơi khi nhìn những con tôm bơi lội tự do trong bể nước. À nhầm, phải là khóe miệng chứ. Hấn có quá nhiều lựa chọn, và đó chính là sự phiền toái trong hạnh phúc.

Dịch: Harem King

Chương 79. Khai sáng

Chương 79: Khai sáng

“Tinh tinh. Chúc mừng câu được Bạc thầy câu cá.”

Một vệt sáng chui tọt vào đầu Cổ Dục khiến hắn hết sức bất ngờ. Không ngờ hôm nay lại câu được kỹ năng này.

“Kỹ năng này cũng không tệ. Ít nhất là trước khi dây câu trên thuyền của mình tới, thứ này vẫn rất hữu dụng.” Nở nụ cười tự giễu, Cổ Dục một lần nữa thả câu. Lần thứ hai hắn câu lên được hải sản. Mà con thứ hai này là con cua Hoàng Đế nặng đâu đó khoảng 25 cân. Đúng là trình độ câu cá của bậc thầy mà.

Hắn biết rõ lúc nào nên thả câu, lúc nào nên kéo, lúc nào nên nhả. Điều này khác hẳn với tác phong mạnh bạo của hắn trước đây.

Đột nhiên Cổ Dục cũng cảm thấy dường như mình có thể sử dụng chiếc cần câu này trong một khoảng thời gian nữa. Nhưng rõ ràng đó chỉ là cảm giác nhất thời. Bởi vì hắn mới chỉ câu được con cua Hoàng Đế có 25 cân bọ. Nhớ có một ngày hắn thực sự câu được cá Mập hay cá Voi Sát Thủ gì đó thì chiếc cần câu này của hắn chịu được bằng niềm tin. Đến lúc đó vẫn phải dựa vào sức mạnh của máy móc mà thôi. Loại máy kéo dây trên thuyền câu kia hắn cũng đã đặt mua rồi, không biết khi nào mới có thể giao hàng tới.

Nhưng so với thứ đó thì mấy đồ quần áo dụng cụ mà chiều qua Cổ Dục đặt, hẳn là hôm nay chúng sẽ được giao tới.

Vừa chuẩn hôm nay Cổ Tấn muốn đưa người lên thị trấn. Cổ Dục cũng nhờ anh ta mua hộ một chút thịt bò thịt dê về. Nếu có hàng chuyên phát nhanh thì tiện mang về hộ hẳn luôn.

Cá trước nối tiếp cá sau đều bị Cổ Dục câu lên khỏi miệng giếng. Hôm nay, tuy không câu được những con cá lớn, nhưng kích thước của chúng cũng không nhỏ, khiến cho hẳn càng thêm hi vọng rằng vào khi Ngư Trường được xây dựng sau này. Mới buổi sáng mà hẳn phải chạy đôn chạy đáo để đưa cá vào bể .

Tiếp đó Cổ Dục mới tắm rửa rồi xuống lầu ăn cơm.

Tính ra, kể từ lần Cổ Dục bị Phùng Thư Nhân trêu chọc trước đó, hẳn mua mấy chiếc cần câu các loại này mà vẫn chưa có cơ hội dùng thử.

Bây giờ mình có được kĩ năng Bạc thầy câu cá rồi, đi thử là một lựa chọn tốt.

Nhưng hẳn vẫn phải đợi một chút đã. Phải chờ Cổ Tấn về, còn cả người tới lấy hai con cá cho Hứa Cẩm nữa. Dù sao cũng là tiền kiếm được, chờ một chút cũng không chết gì.

Tầm 8h30 sáng, người được Hứa Cẩm sắp xếp tới lấy cá đã đến. Cổ Dục chọn cho anh ta hai con Huyết Long Đỏ Ót không tẻ. Người này sau khi nhận được liền đi luôn. Dù sao anh ta phải mau chóng đem những con cá này đến Cáp Nhĩ Tân. Đùa chứ, việc hai con cá này giá 1 triệu 7 anh ta hoàn toàn biết rõ. Nếu như hai con cá này có chuyện gì, thì bán mạng hẳn đi cũng chẳng đủ đền.

Mặc dù Cổ Dục đã nói với anh ta rằng hai con cá đó không dễ bị chết như thế đâu. Nó có thể sống trong bọc từ hai đến ba ngày mà không có vấn đề gì. Nhưng hẳn nào dám mạo hiểm để thử, cho nên lập tức phóng tới Cáp Nhĩ Tân. Đối với điều này, Cổ Dục cũng chẳng ý kiến gì.

Sau khi anh ta rời đi không lâu thì Cổ Tấn đã về, mang theo những bọc lớn bọc nhỏ nhiều như rùng cho Cổ Dục. Ngoài ra còn có cả 10 cân thịt bò và 4 cái đùi dê.

“Anh đúng là ăn như lợn vậy. Tôi thấy ngày nào anh cũng ăn hải sản, ấy thế mà thịt đã hết nhanh như vậy rồi!” Giúp Cổ Dục di chuyển đồ vào trong nhà, Cổ Tấn không khỏi thắc mắc.

“Ha ha ha ha, có gì đâu!” Nghe thấy lời Cổ Tấn, Cổ Dục không khỏi cười cười.

Quả thực hần cũng không ăn nhiều thịt bò dê gì lắm. Không phải lúc mua về, hần đã tổ chức một bữa đồ nướng linh đình hay sao. Một bữa đó đã khiến đồng thịt nhà hần hao hụt không ít, lại còn ăn mấy ngày sau nữa. Mặc dù trong tủ lạnh của hần vẫn còn, nhưng chẳng được bao nhiêu cả. Đúng lúc Cổ Tấn đi lên thị trấn thì hần nhờ mua hộ thôi.

Sau khi cắt kỹ đông đồ vật, thêm cả quần áo cũng đều vừa với cơ thể thì Cổ Dục mới nhìn lên đồng hồ. Đã 9 giờ rồi.

Bây giờ vẫn quá sớm để nấu cơm. Hay là đi tới bờ sông một lúc rồi lát về nấu cơm cũng được. Nghĩ vậy, Cổ Dục liền đi lên lầu lấy đồ rồi rời khỏi nhà, thẳng tiến về hướng bờ sông.

Khoảng thời gian này quả thực trong thôn chả thấy có bóng dáng một ai. Bởi vì người nào cũng bận rộn việc đồng áng. Ngoại trừ mấy con chó cỏ mà thỉnh thoảng Cổ Dục gặp ra thì chẳng còn động vật có trí khôn nào cả.

Đi dọc theo con đường mà ngày trước Phùng Thu Nhân dẫn đi, rất nhanh Cổ Dục đã tới được bờ sông. Nhưng khi hần tới đó thì lại bất ngờ khi thấy Phùng Thu Nhân cũng ở đó luôn. Cô bé đang live-stream. Nhưng khác với trước đây, lần này không chỉ có cô bé, mà còn có cả hai thiếu nữ trông chạc tuổi, ăn mặc không khác nhau là bao đang quay cùng.

Lúc này, cả ba cô bé đều ngồi câu cá ở đó. Chẳng biết đã câu được con nào chưa.

Bên này, Cổ Dục đi tới phát ra động tĩnh khiến cho ba cô gái ở bên đó chú ý. Vốn Cổ Dục còn cho rằng chỉ có mỗi Phùng Thu Nhân vui vẻ khi thấy hấn tới. Phải biết cô bé ngày thường cũng không ít lần theo chân Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi tới nhà hấn ăn chực đấy.

Nhưng không ngờ rằng, so với sự vui vẻ của Phùng Thu Nhân thì hai cô bé kia dường như càng hưng phấn hơn mà trực tiếp hét lên, khiến cho Cổ Dục không khỏi liếc mắt lại nhìn. Hấn còn tưởng là có nguy hiểm gì đó.

“A, là anh lợn!”

“Là cao thủ lợn rừng!”

Nghe thấy tiếng gọi của hai cô bé, trên đầu Cổ Dục hiện lên ba dấu chấm hỏi. Cách gọi quái lạ gì vậy ta? Bên đó đang gọi mình à?

“Nào, đừng gọi vớ vẩn. Chào chú Dục!” Nhìn thấy Cổ Dục đang ngây người ra, Phùng Thu Nhân ở bên này không khỏi vui vẻ kêu lên, rồi từ từ chạy tới.

“Mấy cô bé đó là ai thế? Vừa nãy gọi chú là gì vậy?” Chỉ vào hai cô bé mắt sáng như sao ở bên kia, Cổ Dục có chút nghi ngờ hỏi.

“Mấy đứa nó là bạn học cũ của cháu. Thấy cháu live-stream kiếm được nhiều tiền thì cũng học theo. Giờ cũng là hai streamer. Còn cách gọi của chú..... Chú bây giờ đang rất hot đó có biết không? Cháu tưởng là chú hay xem Bilibili nên đã thấy rồi chứ?” Nhìn thấy Cổ Dục nghi ngờ, cô bé cười rồi giải thích.

Sau đó Phùng Thu Nhân giải thích đơn giản cho Cổ Dục biết biệt danh đó xuất phát từ đâu.

Hôm đó đi hái nấm, Cổ Dục và Phùng Thư Nhân gặp phải lợn rừng. Lúc đó cô bé vẫn đang phát trực tiếp. Chuyện Cổ Dục solo với lợn rừng dĩ nhiên cũng bị phát trực tiếp lại.

Trận chiến đó khiến buổi phát trực tiếp của cô bé dậy sóng. Vốn Phùng Thư Nhân chỉ sở hữu khoảng vài trăm ngàn fan hâm mộ nhỏ, giờ nhảy vọt lên mức hàng triệu fan hâm mộ lớn. Hơn nữa cũng có không ít người cắt đoạn video Cổ Dục solo với lợn rừng kia đăng tải lên Bilibili, kéo tới một đám anh hùng bàn phím vào xem.

Nhưng mọi chuyện chỉ thực sự bùng nổ khi một nhân vật của đại chúng đưa ra lời bình luận về trận chiến của Cổ Dục.

Dịch: Harem King

Chương 80. Sau ba ngày không gặp

Chương 80: Sau ba ngày không gặp

“Không thể nghi ngờ về sức mạnh của anh ta. Kỹ năng Triangle Choke kia tương đối thành thạo. Nếu như anh ta có thể sút vỡ đầu con lợn thì đầu người có là gì? Trông kỹ thuật thuần thục của anh ấy, hẳn là đã luyện MMA từ nhỏ. Nhưng không biết vì lý do gì nên từ bỏ giữa đường, làm một người bình thường.”

Nguyên văn đoạn trên là của nữ võ sĩ vô địch UFC thế giới hạng nhẹ (Hạng Flyweight: dành cho đấu sĩ dưới 57kg) Triệu Nhu.

Triệu Nhu cũng giống như những minh tinh khác. Cô gái này rất xinh đẹp, nhan sắc thuộc hàng cực phẩm. Thậm chí lọt top 20 trong danh sách 100 gương mặt đẹp nhất thế giới trong 3 năm liền. Trong ngành, sự cạnh tranh vô cùng khốc liệt khiến không ít người chết trẻ, nên cô bắt đầu chú ý tới môn thể thao vận động sát thương lớn này.

Đương nhiên khi thi đấu, cô cũng không thể tránh khỏi việc bị đâm cho vỡ mồm. Nhưng không thể nghi ngờ, việc theo dõi người đẹp chiến đấu như vậy thật kích thích người xem. Hơn nữa gương mặt của cô đã được chứng minh là hoàn toàn tự nhiên.

Fan hâm mộ trong nước của cô có hơn 30 triệu người. Ở nước ngoài có hơn 50 triệu người hâm mộ.

Khi đoạn video đó được công bố, sức ảnh hưởng lan tỏa cực kì mạnh mẽ.

Internet bên ngoài là thế nào thì ở trong nước cũng như vậy. Nhưng ở trong nước, đoạn video của Cổ Dục rất hot ở mạng đối kháng. Mà bình thường, Cổ Dục cũng chẳng để ý tới mạng đối kháng và streaming bao giờ.

Hắn toàn xem những video hot trên Bilibili về thể loại hài hước. Thịnh thoảng cũng xem những video nấu ăn hay đi ra biển bắt hải sản. Việc hắn không biết mình đã trở nên nổi tiếng cũng hợp lý.

“Còn có như vậy cơ à.....” Nghe thấy lời Phùng Thu Nhân, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười lúng túng. Sau đó hắn thả đồng dụng cụ xuống, chuẩn bị bắt đầu nghiên cứu câu cá.

“Chú Dục, chú vẫn chưa từ bỏ ý định sao? Lại tới thử lại lần nữa hả?” Thấy động tác của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân bên này cũng cười cười rồi nhướn mày hỏi. Cho dù trong nhà Cổ Dục có cá, nhưng trong mắt của Phùng Thu Nhân, hắn cũng là người không biết câu cá, ít nhất là không biết câu bằng cần câu tay. Vẫn còn nhớ đôi mắt chế nhạo của cô bé trước đó, Cổ Dục nhướn mày.

“Không phải cháu đã từng học hết cấp 2 sao? Không biết câu “Sau ba ngày, phải lau mắt mà nhìn” (+) à? Huống chi cháu còn không gặp chú hơn ba ngày rồi!”

(+)Sau ba ngày, phải lau mắt mà nhìn: ngụ ý là ai cũng có sự tiến bộ nhất định, không thể dùng cái nhìn cũ mà trông vào con người hiện tại.

“Hi. Đúng là không chỉ có 3 ngày, nhưng cũng chẳng quá 5 ngày. Nếu như 3 năm thì cháu còn có thể tin, chứ bảo 3 ngày có thể học cách câu cá bằng cần câu tay á? Nếu không thì chúng ta cược đi!” Nhìn Cổ Dục, Phùng Thu Nhân cười đắc ý.

“Cược cái gì?” Nhìn bộ dạng của cô bé, Cổ Dục liền biết cô nhóc này muốn chơi mình đây mà.

“Cược xem câu được bao nhiêu cá đi. Hai đứa bạn cháu bên kia đều xuất thân từ trên huyện, không biết câu cá đâu. Nếu như cá của chú vượt quá 1/3 cá của bọn cháu thì coi như chúng cháu thua. Cháu nhớ là chú rất thích ăn cá sông này mà. Đến lúc đó toàn bộ số cá sẽ thuộc về chú. Còn nếu chú thua, chú sẽ phải mời bọn cháu một bữa cơm. Nhưng phải là do chính tay chú nấu đó nha!” Quả nhiên, cô nhóc này thêm cơm hắc làm, muốn tính kế với hắc.

“Được thôi.” Nhưng Cổ Dục chẳng thêm đề ý. Trong nhà của hắc có cá, tôm, tôm Hùm, Bào Ngư, gì cũng có. Coi như mấy đứa tới nhà hắc ăn chực cũng chẳng sao cả, nên hắc vui vẻ đồng ý. Nghe thấy lời Cổ Dục, Phùng Thư Nhân cũng vừa cười vừa chạy về. Cô bé không thể ngồi bốc phét với viewer được nữa. Vì bữa cơm, cô phải cố gắng.

Hai người bạn của cô bé rõ ràng không tin vào bữa cơm đó lắm. Nhưng hai người cũng tự nguyện đánh cược một lần thử xem.

Ngay lúc mấy cô bé đang lằng xằng thì Cổ Dục đã chuẩn bị xong giun rồi. Tiếp đó hắc bắt đầu vung cần, thả câu, điều phao.

Bây giờ Cổ Dục là Bạc thầy câu cá. Cho nên chỉ tầm 3-5 phút là đã thử xong. Hắc câu ở một bên bờ khác với đám Phùng Thư Nhân. Cổ Dục câu trong dòng sông nhỏ hơn. Mặc dù nơi đó nước chảy siết hơn, nhưng rõ ràng có nhiều còng hơn và cá lớn hơn.

Nhưng so với sự tự tin của Cổ Dục, đám người bên trong phòng live của Phùng Thư Nhân không tin tưởng vào hắc cho lắm. Bởi vì với dòng nước như vậy thì câu được còng lông cá à.

“Một người ngoại đạo như tôi nhìn cũng biết. Chỗ kia câu được cái cóc khô!”

“Đúng rồi đó. Tên này cố ý làm như vậy để lấy le với ba nữ streamer của chúng ta!”

“Mời ba cô gái xinh đẹp ăn cơm. Nếu là tôi thì tôi cũng nguyện ý.....”

“Hắn đánh nhau rất giỏi. Mà tán gái cũng tốt nữa”

Nhìn Cổ Dục ngồi im một chỗ, lúc này mấy anh hùng bàn phím trong phòng live cũng bắt đầu thi triển kỹ năng múa phím như thần của mình. Nhưng không đợi bọn họ bình phẩm nhiều, đột nhiên Cổ Dục dùng sức kéo cần lên. Cái cần tre dài 6m trong nháy mắt cong vút thành một hình vòng cung.

Tiếng vù vù của dây câu không ngừng vang tới. Đừng nói là ba cô bé bên kia, ngay cả những người trong phòng live cũng nghe rõ.

“Hắn câu phải Trái Đất này hay sao vậy?”

Đang lúc có những tên đặt cho hắn biệt danh là anh chàng Trái Đất thì lúc này, Cổ Dục đã kéo con cá lên khỏi mặt nước.

Cần tre, dây câu của Cổ Dục đều là hàng tốt nhất. Độ chắc chắn và đàn hồi của chúng có thể kìm hãm được con cá. Kỹ năng thượng thừa, công cụ tốt nhất và sức mạnh vô địch.

Cho nên chưa đầy 2 giây, một con cá Quế không nhỏ bị Cổ Dục kéo lên khỏi mặt nước. Trong mắt đám người xem trực tiếp và 3 cô bé, Cổ Dục một tay cầm cần, một tay khác dùng lưới chụp lấy con cá Quế này lại.

Giơ lên xem, con cá Quế này đúng là không tệ nha. Nhìn nó cũng phải khoảng tầm 1 cân, tương đối to. Bây giờ còn là mùa xuân nữa, cá Quế béo như vậy cũng không phải chuyện dễ thấy gì.

“Này, đã vượt được 1/3 của mấy đũa rồi đấy!” Tiện tay ném con cá Quế vào trong thùng cá của mình, Cổ Dục cười vang về phía 3 cô gái còn đang ngơ ngác.

“Ai, ai nói rằng bọn cháu so cân nặng. Là, là bọn cháu so, so số lượng. Đúng rồi, số lượng!”

Sau khi nghe thấy Cổ Dục cười, Phùng Thu Nhân cũng không chịu thua mà lắp bắp nói. Quả thực cô bé cũng cảm thấy có chút chột dạ.

Nhưng chẳng ai để ý tới nụ cười của Cổ Dục. Một con cá Quế 1 cân là được rồi. Tất nhiên nếu so về số lượng, vậy thì hẳn cũng đổi qua câu cá con!

“Được rồi, đồng ý.” Sau khi nói một câu với Phùng Thu Nhân, Cổ Dục lại đổi cần câu. Tiếp đó hẳn không dùng giun mà mỗi câu mua sẵn, bên trong âm thầm trộn một chút nước giềng. Xoa tròn một lúc rồi móc vào móc chùm, Cổ Dục lại bắt đầu thả câu. Cái cần này dài 3m6, cũng là chiếc cần nhẹ nhất nhất. Móc thả vào trong nước, phao câu khẽ rung. Trong nháy mắt, Cổ Dục nhấc nó lên khỏi mặt nước. Hai con cá Mương xuất hiện trước mắt của hắn.

Ném tạm hai con cá đó vào trong thùng cá, Cổ Dục lại một lần nữa thả câu rồi lại nhấc lên, hai con cá lại tiếp tục xuất hiện.....

Nhìn thấy kỹ thuật của hắn, đám người trong phòng live và ba cô bé kia sốc nặng. Đây đâu còn gọi là câu cá nữa. Đến việc dùng lưới mò cá cũng chẳng nhanh được như vậy.

Nhất là Phùng Thu Nhân. Cô bé hoàn toàn không thể hiểu nổi. Vài ngày trước, Cổ Dục còn chẳng biết câu cá nên hắn mới tới thôn bên mua ếch Cỏ và chim Đa Đa. Từ đó đến nay được bao nhiêu lâu? Tại sao chú ấy lại câu giỏi như thế? Quá bất hợp lý nha!

“Chẳng lẽ chú ấy từ trước là giả heo ăn thịt hổ?” Nhìn Cổ Dục, Phùng Thư Nhân khó có thể tin được. Nhưng mặc kệ cô bé có tin hay không, tốc độ câu của Cổ Dục vẫn không thể chậm đi.

Dịch: Harem King

Chương 81. Tiếp tục kinh ngạc

Chương 81: Tiếp tục kinh ngạc

“Bọn cháu câu cá thua chú nên chẳng có gì để ăn hết. Chú Dục, chú đãi bọn cháu đi!”

11:30, cuối cùng Cổ Dục cũng thu cần lại rồi nhìn vào đồng cá đang nhảy tanh tách trong thùng. Sau đó hần khua chân múa tay về phía Phùng Thư Nhân, tỏ ý là có chơi có chịu. Cô bé liền mang theo đồ nghề rồi dẫn hai người bạn đi đến. Nhưng khi vừa đến nơi, cô bé cũng bĩu môi, tỏ ra tội nghiệp nói.

“Cháu từ đầu đã muốn đánh chủ ý ăn chực nhà chú rồi đây. Tất cả theo chú về!” Gõ nhẹ vào đầu cô bé một cái, Cổ Dục khinh bỉ nhìn. Sau khi đã sắp xếp gọn gàng dụng cụ, Cổ Dục quay đầu nói với ba cô gái.

Nghe thấy lời Cổ Dục, Phùng Thư Nhân cười hì hì đứng lên. Mà hai cô bé bên cạnh cũng không cho rằng Cổ Dục sẽ nấu ăn ngon được bao nhiêu. Nhưng có thể ăn chùa cũng đã là không tệ.

Cả đám ba chân bốn cẳng thu dọn đồ đạc của mình xong, còn giúp Cổ Dục nhặt nhanh vài thứ. Cổ Dục nhìn sơ qua thì thấy tôm cá câu được ngày hôm nay cũng không tệ. Ngoại trừ một con cá Quế 1 cân ra thì có khoảng 2,5 cân cá con. Trong này cũng có chút công lao của đám Phùng Thư Nhân nữa. Nhưng trưa nay hần không có ý định ăn tới đồng cá này.

Hắn chuẩn bị đem chỗ cá này nuôi bên trong nước giếng một chút. Rồi trưa mai sẽ làm món cá khô. Thứ này sơ chế quá phiền phức nên ngày mai hắn mới có thời gian để làm.

Còn về vấn đề không có nước thì chúng sẽ chết thì Cổ Dục không cần phải lo lắng. Bởi vì thói quen của Cổ Dục là mỗi khi ra ngoài đều mang theo một ly nước giếng. Có chỗ nước này, có thể cam đoan rằng bọn nó sẽ không chết .

Sau khi thu dọn xong, Cổ Dục cũng xách xô cá trở về nhà. Nhưng khi đi thì một người, còn khi về thì thêm cả 3 cái gậy selfie đi theo sau.

Sau khi bọn họ vào nhà hắn thì được Vua Núi chủ động ra đón.

Mà con chó này vừa lọt vào khung hình đã khiến cho phòng live náo loạn cả lên.

“Uầy. Con chó này to vĩ!”

“Trông con chó này hung dữ thế.....”

“Mấy người bảo đây là chó á? Sao tôi thấy nó giống một con sói hơn nhể?”

“Streamer hãy cẩn thận. Trông ánh mắt nó rất hung tợn đấy!”

Nhìn thấy Vua Núi, những khán giả đang xem trực tiếp cũng bắt đầu kêu lên. Mà hai người bạn học của Phùng Thu Nhân khi thấy nó đúng là có hơi sợ hãi. Nhưng Phùng Thu Nhân hoàn toàn không sợ, lại còn chạy tới gãi gãi cằm của nó nữa.

“Vua Núi ngoan nha. Hai người này là bạn học của tao, cũng là khách của chú Dục. Mà đừng dọa bọn họ nhé.” Giống như hiểu lời Phùng Thu Nhân nói, Vua Núi lạnh lùng

nhìn bọn họ một cái rồi xoay người rời đi, nằm ở một chỗ. Nhưng đôi mắt nó vẫn nhìn chăm chăm vào 3 người.

“Con chó thật thông minh!”

“Nuôi con chó này thế nào vậy?”

“Quá xuất sắc! Tôi trả 100 ngàn tệ. Có thể bán nó cho tôi không?”

”Con chó này có 100 ngàn thôi á? Ông muốn mua mớ rau à! Tôi trả giá 200 ngàn tệ! “

Nhìn thấy Vua Núi không chủ động tấn công nhưng cũng không buông lỏng cảnh giác với 3 cô bé, khung chat hiện lên không ít con số. Thậm chí còn có người trả giá 100, 200 ngàn tệ chỉ để mua chú chó này. Thấy vậy, hai người bạn của Phùng Thu Nhân có chút động lòng.

Theo mấy cô bé biết, 100, 200 ngàn tệ là một số tiền lớn. Nó có thể mua một căn nhà nhỏ ở trên huyện đây .

Nhưng Phùng Thu Nhân hoàn toàn chẳng có tí bất ngờ nào, thậm chí còn khẽ cười. Bởi vì cô bé biết, với số tài sản của Cổ Dục thì hẳn sẽ chẳng thêm quan tâm tới số tiền 100, 200 ngàn tệ đó.

Quả nhiên cũng có người mắt tinh, trông thấy được chiếc xe của Cổ Dục đậu ở giữa sân.

“Các người cũng đừng ra giá nữa. Nhìn chiếc xe kia mà xem!”

“Dựa vào hình dáng của nó. Nếu ta không lầm, đó là một chiếc Shelby Mustang F150 đó.”

“Shelby?”

“Ha ha, tôi trông thấy chiếc xe này mà thấy nực cười thay cho mấy kẻ đã trả giá trước đó

“Một chiếc bán tải..... Chắc không đắt lắm đâu. Ai nói rõ ra xem nào.”

“Shelby Mustang F150, trang bị động cơ Turbo V8. Trước mắt trông thấy có một chiếc. Giá con này khoảng 1 triệu 2. Giá nổ máy khoảng 1 triệu rưỡi đây!”

“Không thể trêu vào được, không thể.....”

“Vãi đạn. Lẽ nào là một tên chủ tịch giả vờ nghèo đói ở nông thôn?”

“Tên tiểu tử này có ý đây. Chiếc xe hơn 1 triệu ở trong thành phố thì còn có thể, nhưng đây là thôn đấy.....”

“Trong thôn thì ai mà biết được.....”

Nhìn đám viewer méo mặt, hai người bạn của Phùng Thu Nhân không khỏi tặc lưỡi. Hơn 1 triệu sao lại mua một chiếc xe bán tải? Tại sao lại không phải là Mercedes, BMW hay Maserati? Thôi được rồi, nên tha lỗi cho mấy cô bé vì cũng chỉ biết có vài lựa chọn dưới mấy triệu đó thôi.

Nhưng điều này cũng chứng minh rằng: chú Dục của Phùng Thu Nhân không phải là một người đơn giản.

Sau khi đi vào trong nhà Cổ Dục, mấy cô bé phát hiện nội thất trong nhà hẳn có thể coi là ổn. Nhưng đồ điện gia dụng thì không tệ nha. Bên trên có một chiếc TV hơn trăm Inches. Xem phim thì phê phải biết á nha. Mà sau khi Cổ Dục đem thả cá vào trong bể nước thì cũng đi làm cơm trưa.

Bởi vì hôm nay hẳn có ba vị khách nhỏ, cho nên Cổ Dục chuẩn bị nhiều hơn gấp đôi.

Chẳng bao lâu, một mùi thơm từ trong bếp tỏa ra, khiến cho hai cô bé vốn từ khiếp sợ chuyển sang kinh ngạc. Chẳng lẽ chú Dục này thực sự biết nấu ăn sao?

“Thư Nhân, lên tầng lấy cho chú mấy con tôm Sú 𩺰, để chú làm món tôm nướng tỏi với bún.” Đang lúc mấy cô bé cảm thấy bất ngờ thì đột nhiên âm thanh của Cổ Dục vọng ra từ bên trong bếp.

“Chú Dục ơi, cháu có thể dẫn hai đứa bạn lên trên xem một chút được không? Có thể live luôn không ạ?.” Nghe thấy lời Cổ Dục, lúc này giọng của Phùng Thư Nhân cũng vang tới.

“Bên ngoài thì được, nhưng trong phòng thì không.” Suy nghĩ một lát. Cổ Dục đã đem phần lớn cá đi bán rồi. Bây giờ cũng chả có gì là không thể nhìn được, nên có thể cho Phùng Thư Nhân lên xem. Cô bé liền kéo hai người bạn cùng lên tầng 2. Cả hai vô cùng khiếp sợ, bởi vì xuất hiện trước mắt cả đám lúc này là một chỗ ngang với thủy cung.

Mà khi ba người vào phòng, phòng chat gần như cũng ngớ ra. Khi bọn họ thấy được đám hải sản này, hầu hết chúng đều còn sống.....

“Nhìn kia. Đó có phải là tôm Hùm Úc hay không? Con tôm lớn như vậy khoảng 3-4 cân đó!”

“Tôm Hùm Úc đã là cái gì. Thấy con cua Hoàng Đế kia chưa? Con đó cũng khoảng 10 cân trở lên đấy !”

“Bào Ngư, là Bào Ngư Đen. Chúng đang xếp đè lên nhau!”

“Oh sh!t. Có ít nhất là mười con tôm Tít to bằng cổ tay kia.....”

“Nhìn bên kia mà xem. Còn có cả tôm Hồng Y và tôm Chì sao? Mấy con tôm Sú kia chỉ xách dép cho hai loại này mà thôi.....”

“Vãi nhái. Rốt cuộc lai lịch của người chú này là gì? Cái quỷ gì?”

Không thềm để ý đến hai người bạn đang ngơ ngác và phòng live náo loạn, Phùng Thu Nhân chụp lấy tám lượt, bắt lấy một mẻ tôm Sú. Những con tôm trông chẳng khác nhau là mấy, dài khoảng 40cm, không khác gì cánh tay người cả. Hơn nữa còn rất xinh xắn và khỏe mạnh. Vừa ra khỏi nước liền bắt đầu nhảy nhót.

Cũng may trước đó Phùng Thu Nhân đã từng thấy Cổ Dục làm rồi. Cô bé lập tức bịt kín lưới rồi chạy nhanh xuống dưới lầu. Tất nhiên khi chạy xuống, cô bé cũng không quên kéo theo cả hai người bạn của mình. Chỉ cần để lộ một phần của tảng băng, đủ để hấp dẫn viewer là được rồi. Cô bé cũng không mong những thứ vớ vẩn sẽ tới với Cổ Dục.

Dịch: Harem King

Chương 82. Lời nói đáng sợ của Thư Nhân

Đa tạ đạo hữu Mnn0909 đã đẩy kim phiếu!

Chương 82: Lời nói đáng sợ của Thư Nhân

“Ăn cơm thôi!” Theo tiếng gọi của Cổ Dục, Phùng Thư Nhân nhanh chóng kéo hai đứa bạn còn đang ngơ ngác ngồi xuống bàn ăn.

Khi thức ăn xuất hiện trước mắt mấy cô bé, họ đều vô thức nuốt một ngụm nước miếng. Không ngờ rằng thức ăn Cổ Dục làm lại thơm đến như vậy, trang trí đẹp mắt đến như vậy. Không biết hương vị có thể được như thế không nữa?

Buổi trưa hôm nay, Cổ Dục làm tất cả 4 món ăn và 1 món canh. Theo thứ tự gồm có: tôm nướng tỏi ăn với bún, có tất cả là 8 con, mỗi người hai con. Mà con tôm của Cổ Dục phải nặng cỡ 3, 4 lạng thịt. Chỉ cần ăn hai con cũng khiến mấy cô bé này đủ no rồi.

Ba món còn lại là thịt bò xào thì là, thịt chiên mắm, còn có cả một đĩa khoai tây chiên rang thịt ba chỉ. Thêm một bát canh thịt cừu nấu rau chân vịt.

Cả bàn thức ăn này khiến người ta nhìn vào là đã muốn thưởng thức ngay rồi. Rất hấp dẫn.

Nhìn thấy Cổ Dục ngồi xuống, lúc này hai người bạn của Phùng Thư Nhân sắp nhịn không nổi nữa rồi. Đang chuẩn bị cầm đũa lên ăn thì Phùng Thư Nhân lại đột ngột lên tiếng.

“Đúng rồi. Cháu vẫn chưa giới thiệu hai người bạn này!”

“Ặc. Đúng là chưa thật.” Nghe thấy lời của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục và hai cô bé vốn đã định cầm bát đĩa lên ăn lại phải để xuống lần nữa. Quả thực đối với Cổ Dục, có giới thiệu hay không cũng chẳng sao cả. Chỉ là một bữa cơm mà thôi, hấn cũng không để ý cho lắm. Nhưng Phùng Thu Nhân lại muốn giới thiệu, phần là vì tôn trọng người khác. Cổ Dục lúc này để bát đĩa xuống, ngồi nghiêm túc một chút.

Hai cô bé kia cũng như vậy. Lúc này cả hai đang ngồi rất ngoan.

“Người ngực phụ huynh mặt học sinh này là Lữ Thi Văn.” Nhìn thấy ba người đã chuẩn bị xong, Phùng Thu Nhân cũng mở miệng giới thiệu. Cổ Dục và cô bé tên Lữ Thi Văn này đều trợn mắt. Ngực phụ huynh mặt học sinh á?

Thôi được rồi, mặc dù giới thiệu như vậy cũng không phải lễ phép cho lắm, nhưng đó lại đúng là sự thật. Cổ Dục nhìn lên một cái, có vẻ như cô bé Lữ Thi Văn này khoảng 1m58 trở lên.

Cộng thêm cả khuôn mặt trẻ trung, quả thật rất hợp lý với câu nói đó.

“Người có đôi chân dài miên man này là Đan Đình Đình.” Nhưng rõ ràng, Phùng Thu Nhân chẳng thèm để ý tới thái độ của Cổ Dục và Lữ Thi Văn, vẫn tiếp tục giới thiệu cô bé bên cạnh. Đương nhiên hấn cũng liếc nhìn một cái, đúng là giới thiệu không sai.

Ba cô bé này đúng là mỗi người có một nét riêng biệt.

Cô bé có tên Lữ Thi Văn này hấn là người thấp nhất trong nhóm. Cô bé cao không đến 1m6, khoảng 1m58, 59 gì đó. Nhan sắc xinh đẹp, dáng người bốc lửa.

Đan Đình Đình thì rất cao, khoảng tầm 1m73 gì đó. Cô bé đúng là có một cặp chân rất dài và thẳng. Nhan sắc cũng rất

xinh đẹp.

Nếu xét đơn thuần về khuôn mặt thì rõ ràng cô bé có chút hơn hẳn. Nhưng nếu xét về tổng thể dáng người, cả ba đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Trước đó Cổ Dục nghe nói, người xinh đẹp sẽ cướp lấy danh tiếng của người xinh đẹp hơn. Nhưng bây giờ thì trông có vẻ điều đó không đúng lắm.

“Chào mấy đứa một lần nữa. Đúng rồi, trong tủ lạnh có đồ uống đó. Muốn uống gì thì cứ tự nhiên. Mời cả nhà ăn cơm!” Quay trở lại tâm trạng ban đầu, Cổ Dục chào lại hai cô bé một câu rồi mời ăn cơm. Sau đó hắn chủ động cầm đĩa lên bắt đầu ăn.

Sau khi hắn gấp một con tôm vào trong bát, ba cô bé bên kia cũng mỗi người gấp một con tôm bỏ vào trong bát của mình. Còn đồ uống sao? Được rồi, thứ đó giờ đã chẳng quan trọng cho lắm.

Khi miếng thịt tôm đầu tiên được đưa vào trong miệng, trong nháy mắt, cả ba cô bé đều lộ ra vẻ mặt say sưa.

Nếu như đây mà là Anime thì chắc hẳn phía sau họ sẽ phát sáng lên. Cả ba thực sự khó hiểu, tại sao món này lại ngon đến như vậy. Tại sao chứ!

Khi cho thịt tôm vào miệng kèm theo một miếng bún, nó không có để cắn đứt. Điều đó chứng tỏ món ăn được chín ở mức vừa đủ. Nước sốt vừa ăn hòa quyện cùng miếng thịt tôm ngọt ngọt khiến mấy cô bé cảm giác như mình đang được lên Thiên Đàng.

Nhất thời, mấy cô bé đều có hơi mất thể diện. Họ không rõ vì sao mà món này lại ngon được tới như vậy. Bây giờ ăn được món ngon như vậy, mà sau này không được ăn nữa thì đúng là quá đau lòng đó!

Đây cũng là lần đầu tiên trong đời của Lữ Thi Văn và Đan Đình Đình được ăn một món ngon tới như vậy.

Mà khi hai cô bé quay trở lại mặt đất thì phát hiện Phùng Thu Nhân bên cạnh đã bắt đầu nhập vai làm chiến sĩ diệt mồi rồi. Sau khi bức tức lườm cô bé một cái, cả hai người cũng bắt đầu nhập cuộc đồ sát đồng thức ăn.

Mà khi thấy mấy cô bé ăn ngon như vậy, chiến tranh cũng coi như đã nổ ra trên bàn ăn. Bây giờ chẳng ai có tâm trạng để ý xung quanh nữa.

Cổ Dục làm rất nhiều thức ăn. Bởi vì đồ thừa còn phải cho cả Vua Núi và Bạo Quân ăn nữa.

Nhưng xem ra bốn người bọn họ đã ăn sạch tôm. Cộng thêm chén hết một nửa số thức ăn khiến cho Cổ Dục run sợ. Mấy cô bé còn ăn thêm thì có thể lát nữa hẳn sẽ phải nấu riêng cho Vua Núi và Bạo Quân mất thôi.

Tuy nhiên, sự lo lắng của hắn không kéo dài lâu. Mặc dù ba cô bé vẫn còn ăn, nhưng bụng của họ đã sớm không thể chứa nổi nữa. Khi ba cô bé quên đi sự yếu đuối của con gái mà nằm dài trên ghế, Cổ Dục cũng cười cười. Sau đó hắn đem chỗ cơm thừa trộn lẫn với thức ăn còn thừa. Một nửa mang cho Vua Núi, nửa còn lại mang ra sau vườn cho Bạo Quân.

Khi hắn quay lại, mặt của cả ba có chút đỏ lên. Đã tới ăn chực rồi còn không biết làm gì cả. Đúng là mấy cô bé cũng có chút không biết xấu hổ.

Nhưng Cổ Dục không phải hạng người để ý những thứ nhỏ nhặt đó.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc tại nhà Cổ Dục, ba cô bé liền tạm biệt rồi rời đi. Bởi vì Lữ Thi Văn và Đan Đình Đình còn phải bắt xe về nhà, không thể ở lại quá lâu được

Nhưng rõ ràng hai cô bé này không muốn đi về lắm. Đường như còn muốn ở lại ăn tối nữa cơ. Nhưng Phùng Thu Nhân lại không cho hai người đó cơ hội, trực tiếp kéo cả hai đi.

Sau khi ba người rời khỏi, Cổ Dục cũng cười một chút rồi đi vào nhà nghỉ ngơi. Cả ngày hôm nay, ngay cả một chút việc hần cũng không muốn động vào. Cứ nằm không như vậy cả buổi chiều, cảm giác như thiếu thiếu một thứ gì đó.

Nhớ lại công việc của mình khi xưa. Đừng nói là nằm, ngay cả đứng lên hoạt động một chút cũng đã là tốt rồi. Không thể không nói, cứ sống nhàn nhã như này thật sự khiến cho con người ta lười biếng đi.

“Sau khi lên rừng với ông Kiến Quân về thì cũng cách mùng 1 tháng 5 không lâu. Đến lúc đó về thăm ba mẹ một chuyến, tiện thể đem vài thứ quay về!” Nhìn lên trần nhà, Cổ Dục lẩm bẩm một câu. Bây giờ hần là người có tiền, nếu như ngày 1 tháng 5 trở về Cáp Nhĩ Tân mà nói, chắc hần lúc đó tiền tiêu không xuể.

Hạng Vũ đã nói: giàu thì phải áo gấm về quê. Cha của hần đã thi bằng lái từ lâu, giờ cũng là lúc nên mua cho ông ấy một chiếc xe. Tiếp đó mua luôn một căn nhà mới. Số tiền đó không phải là tốn kém, dù gì thì cũng vì mặt mũi của bố mẹ mà. Còn bản thân mình, không cần nói gì nhiều, trước tiên cứ phải tậu một cái máy tính trước đã. Không thể cứ dùng điện thoại mãi như vậy được.

Dịch: Harem King

Chương 83. Cảm nắng

Chương 83: Cảm nắng

Ngay khi Cổ Dục đang cân nhắc việc tiêu tiền làm sao khi về đến nhà.

Cùng lúc đó ở Thượng Hải cũng là giờ tan tầm của nhân viên, là giờ đám trẻ tan học.

Phía trước một tòa chung cư cao cấp, một người mẹ đang dắt con trai đi học về nhà. Nhưng vừa đi, cô ấy vừa ngó nghiêng các cửa hàng, xem có thứ rau quả thịt cá gì cần phải mua không.

Nhưng nhìn qua nhìn lại thì cũng chẳng có thứ gì mới mẻ, nghĩ đã thấy chán rồi.

Trong lúc bọn họ đi ngang qua cửa hàng Vườn trái cây Khinh Khinh thì đột nhiên vang lên tiếng kêu tí tùm, khiến cho người mẹ và con của cô ấy chú ý.

Khi cả hai nhìn vào bên trong thì không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Bởi vì tám thủy tinh trước mặt họ giống hệt một chiếc bể cá, bên trong có một con cá lớn đang bơi lội.

Thân thể khổng lồ, dài ngoằng đen thui xấu xí kia giống như muốn khoe cho cả thế giới thấy, khiến cô gái có chút kinh ngạc, mà đứa trẻ hai mắt lại sáng lên.

“Kìa, kìa, con quái thú lớn quá?” Nhìn thấy con cá trước mặt, đứa trẻ không khỏi la lên.

“Cháu bé, đây không phải là quái thú gì đâu. Đây chỉ là một con cá Mú Đen thôi.” Nghe thấy tiếng đứa trẻ la lên, nhân viên bán hàng đứng ở cửa cũng cười nói.

“Có cá này liệu có bán không? Trông nó ít nhất cũng phải 50 cân đấy.” Nghe thấy nhân viên cửa hàng bảo nó là một con cá Mú Đen, lúc này người mẹ mới phản ứng lại, nuốt một ngụm nước miếng rồi nói.

“120 cân.” Nhìn về người mẹ, nhân viên bán hàng cũng cười một cái.

“Cá to như vậy thì ai mua? Mua về rồi ăn sao hết?” Nghe thấy thông báo cân nặng của con cá, người mẹ không khỏi cắn lưỡi một cái. Con cá này quá lớn đi mà.

“Cô ơi, làm sao để bán được con cá này?” Ngoại trừ nhà hàng hải sản ra thì người bình thường làm sao có thể mua được con cá lớn như thế chứ.

“Con cá này sẽ được mổ xẻ ra để bán. Khoảng tầm xế chiều mai sẽ có chuyên gia mổ cá tới. Sau đó bán theo cân. Nếu chị có hứng thú thì có thể mua 1 cân về nếm thử. Cá càng to, hương vị càng thơm ngon!”

Không thể không nói, mồm miệng của người nhân viên này thật dẻo.

Khi nghe thấy con cá này có thể bán theo cân, hai mắt của cô gái kia sáng lên.

Nhà bọn họ cũng không thiếu tiền. Trước đó đã từng mua tôm, cá, cua ở Vườn trái cây Khinh Khinh rồi. Mùi vị đúng là rất tốt. Hơn nữa sau khi ăn, nó khiến cho con người ta có cảm giác hạnh phúc, khoan khoái cơ thể.

Con cá lớn như vậy, nếu như bắt cô mua toàn bộ thì chắc chắn là điều không thể.

Nhưng nếu thực sự mua một hai cân thì cô cũng có chút động lòng đấy.....

“Được rồi. Vậy mai giữ lại cho tôi một cân.” Nghĩ tới đây, cô gái không khỏi vừa cười vừa nói.

“Xin lỗi thưa chị. Chúng tôi bắt buộc phải vừa mổ vừa bán nên không thể giữ lại được. Nếu như chị có thời gian thì có thể tới xem thử. Chỗ mổ cá rất dễ quan sát. Nếu bận thì chị cũng có thể nhờ người mua hộ.” Nhưng với yêu cầu vốn là rất hợp lý này lại bị người bán hàng từ chối. Cô gái kia cũng không phải là người ngu, cô biết rõ đây là một loại phương thức tiêu thụ, tạo cho khách hàng cảm giác giống như con cá đó là loài quý hiếm vậy.

Dẫu biết là vậy, nhưng muốn bỏ qua không mua nó cũng là một quyết định rất khó khăn.

Sau khi về nhà, cô có cố ý đặt một ghi chú trong điện thoại. Ngày mai cô nhất định phải về sớm một chút để cướp cá mới được.

Chuyện như vậy cũng chẳng lạ lắm gì. Giống như Hứa Cẩm đã nói, con cá lớn như vậy sẽ tạo nên hiệu ứng marketing, khiến không ít người sẽ thực sự tới xem. Sau khi tới xem mổ cá và mua cá, những người không thiếu tiền sẽ lại đề ý tới trái cây. Vườn trái cây Khinh Khinh vốn đã đắt đỏ. Bình thường người dân rất ít khi tới đây mua hàng.

Bây giờ lại có cá lớn như vậy, khiến cho con người ta có một cảm giác bùng nổ. Xem mổ cá lớn rồi mua thịt, không thể ngờ rằng nó sẽ tạo cho người ta một cảm giác an tâm về chất lượng. Chắc hẳn ngày mai sẽ rất nhộn nhịp cho mà xem!

Mà ngày mai có nhộn nhịp hay không cũng chẳng liên quan gì đến Cổ Dục. Đó là chuyện của Hứa Cẩm. Hân cũng không phải là người trực tiếp hợp tác với Hứa Cẩm. Hân chỉ bán cá cho lão thôi, chuyện về sau hân không xen vào nữa. Nhưng vào lúc này, ba người Phùng Thu Nhân lại đang bàn luận về Cổ Dục.

Kể từ lúc trở về từ nhà Cổ Dục, Lữ Thi Văn và Đan Đình Đình luôn thèm khát hương vị món ăn mà hấn làm. Rồi từ món ăn lại liên tưởng tới những thứ xung quanh như chiều cao của Cổ Dục, dáng người của Cổ Dục, sức mạnh của Cổ Dục, gia tài của Cổ Dục, nhà của Cổ Dục.....

Càng nghĩ, mấy cô bé càng thấy Cổ Dục là một người không đơn giản. Tiếp đó, ba người bọn họ tạo một nhóm chat để thảo luận với nhau.

Chính xác. Con đường gần nhất tới trái tim của một người là qua đường dạ dày.

“Thư Nhân, bà có phải với chú Dục, có phải không..... Đây đây? Bà hiểu chưa!”

“Đừng nói linh tinh. Chú ấy hơn tôi cả một bậc đấy.” Nhìn tin nhắn của Lữ Thi Văn gửi tới, lúc này Phùng Thư Nhân đang nghỉ ngơi trong nhà không khỏi hồi âm lại.

“Sợ gì. Bà vốn gọi chú ấy là chú, nhưng thực ra làm gì có họ. Họ của hai người không giống nhau mà. Nếu bà do dự thì giới thiệu chú ấy cho bọn tôi đi!” Nhìn thấy chủ đề bàn tán là về Cổ Dục, Đan Đình Đình cũng nhập cuộc.

“Thế nào. Mấy bà kết chú ấy rồi sao?”

“Cao to đẹp trai, dáng người đẹp. Hơn nữa còn rất mạnh mẽ, tạo cho người ta một cảm giác an toàn. Trong nhà có tiền, tính tình còn rất tốt. Chủ yếu là chú ấy làm thức ăn ngon quá. Không được rồi, đừng nhắc tới cái này nữa. Cứ hễ tưởng tượng là tui không thể chịu nổi nữa rồi!”

“Đúng đó. Người đàn ông tốt như vậy, hơn nữa gần nhà mà còn không chịu thì để bọn tôi húp cho!”

Nhìn hai cô bạn không chút khách khí nào trong nhóm chat, Phùng Thư Nhân không khỏi khinh thường mà khịt mũi.

Nhưng sau khi thấy họ nói như vậy, Phùng Thu Nhân lại rơi vào trầm tư

Nói thật ra, Cổ Dục là một người rất ưu tú. Mặc dù lớn hơn mình tận 8, 9 tuổi. Nhưng chú ấy đúng là một người không có gì để chê được.

Khuôn mặt đẹp trai, dáng người cân đối, sức mạnh vô địch. Tuy có rất nhiều tiền nhưng không hề hợm hĩnh. Mặc dù là người thành phố nhưng lại không tỏ vẻ bề trên với cô, chỉ nói chuyện một cách bình thường. Ngay cả hai đứa nhóc như Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng bình đẳng trước mặt chú ấy. Tất cả điều đó đều được Phùng Thu Nhân thấy rõ.

Trước đó, cô bé không nghĩ rằng mình lại có cảm giác này. Nhưng nếu như thực sự thành đôi với chú ấy, có lẽ là một lựa chọn không tệ.....

“Hắt xì..... Cái gì vậy? Mình bị cảm sao? Không thể nào, ngày nào mình cũng uống nước giếng, cơ thể bị cảm lạnh làm sao được?” Mà vào lúc này, Cổ Dục đang nghiên cứu xem tối nay ăn gì thì đột nhiên hắt xì một cái. Hắn xoa xoa mũi rồi nghi ngờ nói.....

Dịch: Harem King

Chương 84. Thu hoạch

Chương 84: Thu hoạch

“Chà? Đám rau này đã dài như vậy rồi sao? Có cả rau Chân Vịt, rau Cần Tây. Chẹp chẹp, hiệu quả của nước giếng này ghê thật đấy!”

Bình thường, sau khi Cổ Dục câu cá ở sân sau xong thì hắn sẽ về tắm rửa rồi nghỉ ngơi. Nhưng hôm nay, sau khi hắn tắm rửa xong rồi nghỉ ngơi chán rồi thì hắn lại mò ra công trường. Thế nào hắn lại đi lượn một vòng về đúng chỗ vườn rau đằng sau nhà. Thế là hắn chuẩn bị vào xem.

Ở thời đại này, có tiền là có thể hô mưa gọi gió. Được Cổ Dục treo thưởng, tốc độ của đội xây dựng Cổ Tuấn Tài phải nói là cực kỳ nhanh.

Bây giờ đã qua khoảng 1 tuần, tất cả phần ngoài trên cơ bản đều đã hoàn thiện. Cột đã xong, tường cũng xong, ao cá bên trong cũng đã đào xong. Phần nóc hôm nay cũng đã chuẩn bị xây dựng. Chỉ chờ ngày đẹp để cất nóc nữa thôi. Sau đó, nối bức tường của ao cá với bức tường ở vườn sau nhà Cổ Dục. Rồi làm gỗ chống mục nữa là ok.

Cổ Dục rất hài lòng với tiến độ của công trình.

Quay trở về hiện tại, đúng lúc này hắn thấy được con chim Đa Đa đang xòe cánh quắp lấy một con Châu Chấu to oạch. Lúc này Cổ Dục mới để ý, dường như bọn chúng đã khá quen thuộc với nơi này rồi.....

Khiến người khác chú ý là vườn rau nhà hắn .

Nếu như trồng rau Hẹ theo gốc thì nó mọc rất nhanh, tầm nửa tháng là có thể lớn rồi. Nhưng nếu trồng rau Hẹ bằng hạt mà nói, thì khoảng nửa tháng nó mới bắt đầu mọc mầm. Cổ Dục cũng đã tính tới đồng rau Hẹ của mình như vậy rồi. Nhưng hần mới chỉ trồng có 20 ngày mà nó đã lớn to như thế này rồi đó? Tốc độ này thật quá khủng khiếp đi mà.

“Nếu chưa lớn hần cũng được. Vẫn có thể cắt ngọn để ăn. Ngọn của rau là phần ngon nhất.” Nhìn đồng rau này, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười. Phải biết, đồng rau này được hần tưới bằng nước giếng. Rau vốn đã ngon rồi, lại được tưới thêm nước giếng nữa. Cổ Dục thật là không liên tưởng được mùi vị của nó.

“Gâu gâu.....” Khi Cổ Dục vui vẻ chuẩn bị dùng dao cắt đồng rau Hẹ này thì Vua Núi từ đâu sán lại, nhổ ra từ trong mồm một quả trứng gà màu xanh lục.

Thấy quả trứng này, biểu hiện đầu tiên của Cổ Dục là sững sờ rồi nở một nụ cười.

“Gà Hắc Phong cuối cùng cũng đẻ trứng. Thật tốt quá!” Liếc nhìn nó một cái, Cổ Dục cũng cầm quả trứng lên. Trước đây khi hần mua gà Hắc Phong này thì chỉ có một con gà trống, còn lại đều là gà mái. Cổ Dục cũng suy nghĩ về việc làm sao để cho chúng nó sinh nở. Hiện tại hần thấy quả trứng gà này chưa có trống (+). Mặc dù chưa từng nuôi gà, nhưng bằng kỹ năng siêu đầu bếp cho anh ta biết cách để phân biệt một quả trứng gà đã có trống hay chưa.

(+)Trứng gà chưa có trống: con gà có thể đẻ trứng liên tục mặc cho có con gà trống nào giao phối hay không. Trứng gà khi không được con đực thụ tinh sẽ không có khả năng nở ra gà con và ngược lại. Cách để phân biệt trứng gà có trống hay không là đem toàn bộ số trứng đã qua 5 ngày ấp vào trong chỗ tối, rồi dùng đèn pin hoặc đèn vàng soi trực tiếp vào quả trứng

gà. Quả nào ở chính giữa có tia máu đỏ là trứng đã được thụ tinh và ngược lại.

Đi tới chỗ bóng râm, Cổ Dục móc ra một chiếc bật lửa. Cổ Dục không hút thuốc, nhưng hắn chuẩn bị cái bật lửa này là để lên núi. Nhưng hôm qua hắn đi ra bờ sông câu cá. Vì là cần câu mới nên hắn phải mang theo bật lửa để thui đứt đồng dây dợ cố định chiếc cần. Cho nên hắn cứ đốt tọt vào túi mà không mang ra, hiện tại tiện thì dùng luôn.

Bật lửa lên, hắn bắt đầu quan sát bên trong quả trứng. Phát hiện thấy ở bên trong không có tia máu nào, hắn biết quả trứng này sẽ không nở ra gà con, cho nên có thể ăn.

“Cẩn thận một chút, đừng để rớt trứng xuống đất. Tốt nhất là nên tìm xem nơi đám này đẻ trứng ở đâu.” Vuốt vuốt cái đầu to bự của Vua Núi, Cổ Dục cười rồi đứng lên. Tiếp đó, hắn cũng bắt đầu đi tìm.

Cái này không tìm thì đâu ai biết được. Khi tìm được thì lại bất ngờ.

Mấy con gà Hắc Phong này bình thường đều uống nước giếng và ăn côn trùng ở trong vườn nhà Cổ Dục, cho nên chúng đã sớm đẻ trứng ở trong chuồng thôi. Trước đó Cổ Dục cũng chẳng đi tìm, mà Vua Núi thì toàn bị nhốt trong cũi, nào đâu biết trứng gà là cái thể loại gì. Cho nên một người một chó cũng chẳng biết tụi gà kia đẻ từ bao giờ. Nếu hôm nay mà không có Vua Núi ngậm trứng đến cho hắn xem thì hắn cũng chẳng biết đâu.

Mà bây giờ khi tìm được rồi thì..... Rất tốt. Hắn tìm được khoảng 30 quả trứng.

Trong đó có khoảng 10 quả là đã có trống. Những quả trứng này Cổ Dục chỉ nhìn chứ không dám đụng vào. Dù gì thì sau này chúng sẽ đều là gà con, nên bây giờ không thể ăn

được. Cổ Dục lấy hết đồng còn lại đây. Hiện tại có cả trứng cả rau, trong đầu Cổ Dục bắt đầu liên tưởng tới những món ăn ngon.

Bánh rau Hẹ là một món ăn vặt tương đối phổ biến ở phương Bắc. Nó có lớp vỏ vàng ruộm giòn xốp, phần nhân bánh có Hẹ thơm ngon. Đúng là mỹ vị hiếm có.

Nhưng vấn đề chính là nhân của nó không bao gồm thịt. Mặc dù không phải là Cổ Dục không ăn chay, nhưng cứ món nào không có thịt là hấn mất hứng rồi.

Thế là hấn suy nghĩ một lúc. Nếu món bánh đó không có thịt thì hấn có thể làm sủi cảo.

Nhắc đến sủi cảo thì không cần nói nhiều. Như mọi người đã biết, hôm nay Cổ Dục sẽ làm món sủi cảo 3 vị.

Sủi cảo 3 vị có rất nhiều biến thể khác nhau và cách làm cũng khác nhau. Cách sử dụng của nhiều nơi cũng không giống nhau lắm.

Nhưng khi Cổ Dục còn nhỏ, sủi cảo 3 vị mà hấn đã sớm ăn thử gồm có tôm bóc vỏ, rau Hẹ, trứng gà. Nhưng giờ có thể tăng thêm nguyên liệu thành tôm bóc vỏ, rau Hẹ, thịt heo, trứng gà. Nhiều hơn chút nữa thì hấn có thể thêm vào Hải Sâm, nhồi thêm một chút nấm..... Nói chung, càng nghĩ Cổ Dục càng thấy đói. Như thế nào cũng được vậy!

“Cộc cộc cộc. Chú ơi, bọn cháu về rồi nè!” Đang lúc Cổ Dục quay trở về thực tại thì cổng nhà hấn lúc này bị gõ. Không cần phải nói cũng biết là Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi tới. Tối qua sau khi mấy cô bé về, Cổ Dục có nghe nói rằng vì kết quả ở trên trường của mấy cô bé không được tốt lắm, cho nên bị bắt ở nhà để làm bài tập.

Sáng sớm hôm nay là thời gian rảnh!

“Hả, tới đó à!” Cổ Dục lên tiếng rồi ra mở cổng cho lũ trẻ.

“Mấy đứa tới đúng lúc lắm. Mau vào giúp chú cắt rau Hẹ. Trưa nay chúng ta sẽ ăn sủi cảo!” Nhìn hai cô bé, Cổ Dục cũng cười nói.

“Yeah!” Nghe thấy lời của Cổ Dục, hai cô bé đều giơ tay lên hoan hô.

Sau đó, cả ba đều đi ra sân sau để cắt Hẹ. Không thể không nói, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi không quá hữu ích. Mặc dù biết rất nhiều thứ, nhưng cũng chỉ biết một nửa, đều là kiến thức nửa vời. Nhưng việc đồng áng như này lại rất lành nghề. Thậm chí là làm còn nhanh hơn cả Cổ Dục.

Sau khi cắt xong đồng rau Hẹ, mấy nhóc ở lại thu dọn đồng rau thì Cổ Dục đi lên tầng bắt mấy con tôm Sú rồi mang đi lột vỏ, tách chỉ. Rồi hấn lại lấy một miếng thịt heo băm ra làm nhân bánh. Rồi lại đem đồng nấm trước đó đi hái ra ngâm rồi băm nhỏ.

Lúc này, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng đem rau Hẹ tới. Sau khi xắt nhỏ là có thể bắt đầu nhồi nhân b ánh.

Nhân bánh phải chuẩn bị rất kĩ rồi mới nhồi. Bởi vì sủi cảo không yêu cầu phải dùng bột lên men nên làm nó vô cùng nhanh chóng. Dưới sự trợ giúp của hai đứa nhỏ, sủi cảo rất nhanh đã làm xong.

Cũng là trưa rồi, Cổ Dục bắt đầu đun nước để nấu sủi cảo.

Nhìn đồng sủi cảo vẫn còn giữ nguyên hình dáng được trưng trong nước sôi, cảm giác thật là bay bổng.

Sau khi đã nấu sủi cảo với nước giềng xong, đặt sủi cảo lên bàn, ba người chưa kịp cầm đũa lên ăn thì đột nhiên có tiếng động từ ngoài cửa, kèm theo tiếng cười oang oang của Không Hạo Văn.....

Dịch: Harem King

Chương 85. Khách tới cửa

Chương 85: Khách tới cửa

“Ha ha ha ha. Tôi đã nói rồi mà, đến vào giờ này là vừa đúng lúc nhà cậu ấy làm đồ ăn ngon. Tôi không khách sáo nữa đâu!”

Khi Cổ Dục vừa mở cửa, Không Hạo Văn vui vẻ vọt vào. Sau khi chào hỏi Cổ Dục một tiếng thì liền phóng vào bên trong bếp cầm bát đũa rồi ngồi vào bàn ăn.

So với anh ta, Hứa Cẩm lại khách sáo hơn nhiều. Đầu tiên lão chủ động chào hỏi Cổ Dục một câu.

“Chào ngài Cổ. Làm phiền cậu rồi.”

“Không sao cả. Hai người đến đúng lúc lắm, vào ăn cơm cùng nhé!” Thấy hai người này, Cổ Dục cười một chút rồi chủ động mời Hứa Cẩm vào ăn.

Có thêm hai người, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng không sợ sệt. Lúc này, hai cô nhóc đang ăn thi với Không Hạo Văn. Nhìn thấy cảnh này, Cổ Dục rất là vui vẻ.

Sủi cảo do Cổ Dục làm có vị như thế nào nhê? Thật sự rất khó hình dung.

Lúc mới ăn sẽ có cảm giác rất ngon, vô cùng ngon. Càng ăn..... Lại càng ghiền. Thật sự cậu ta nấu rất ngon.

Nguyên liệu tốt nhất cộng với tài nấu ăn tốt nhất đương nhiên sẽ nấu ra món ăn tốt nhất. Chỉ là Cổ Dục lười qua châu Âu thi đấu. Nếu không, hẳn tự tin rằng sẽ chẳng có ai có thể địch lại mình.

Nhưng bởi vì hắc nấu quá ngon, cho nên chỗ thức ăn thừa ra được Cổ Dục chuẩn bị cho cả Vua Núi và Bạo Quân đều bị hai lão mới tới xử lý sạch sẽ.

Cho nên sau khi bọn họ ăn xong, Cổ Dục lại phải đi nấu thêm cho Vua Núi và Bạo Quân ăn nữa.

Trong khi Cổ Dục nấu cơm bên trong nhà bếp, ở bên ngoài, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi chạy lăng xăng khắp lầu trên lầu dưới. Thỉnh thoảng cả hai còn ra ngoài sân xem mấy con gà Hắc Phong và chim Đa Đa, lửa đám Ngỗng Sư Tử chạy té khói. Khi thì lại lên trên lầu ngắm nhìn đồng cá Huyết Long và cá Đù Vàng. Chán rồi thì lại tìm Bạo Quân và Vua Núi để chơi.

Bạo Quân còn thỉnh thoảng đùa nghịch với mấy cô bé một lúc chứ còn về phần Vua Núi, ngoại trừ chủ nhân thì nó còn vẩy đuôi ra, còn không nó sẽ không phục tùng bất cứ một loài sinh vật nhỏ bé nào cả.

Khi Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi chạy chơi ở bên ngoài thì Hứa Cẩm và Khổng Hạo Văn cũng đi vào trong phòng bếp. Bọn họ vừa là muốn giúp Cổ Dục một tay, vừa muốn nói chuyện cùng với hắc. Nếu như chỉ có Khổng Hạo Văn, Cổ Dục còn tin rằng gã tới ăn chực. Nhưng lần này có cả Hứa Cẩm cũng tới, xem ra chuyện lần này không hề đơn giản.

“Hai người sao lại tới đây cùng một lúc vậy? Có chuyện gì sao?” Nhìn hai người đứng trước mặt, Cổ Dục hơi lờm lờm rồi tò mò hỏi.

“Đừng nhìn tôi. Tôi chẳng có gì to tát cả đâu. Tôi đến là về chuyện con cá Đù Vàng kia thôi.” Nghe Cổ Dục nói xong, Khổng Hạo Văn liền cười hì hì.

Hắc lại nói tới chuyện con cá Đù Vàng. Đương nhiên con cá này không phải hắc đặt về để ăn, mà là hắc đặt cho anh hai

của mình.

Theo như lời hấn kể lại, anh hai của Khổng Hạo Văn muốn chiêu đãi một vị khách từ nước ngoài tới vào mùng 1 tháng 5 này. Đến lúc đó sẽ phải dùng tới con cá này. Đối với việc này, Cổ Dục chẳng có gì để nói cả. Bán cho ai cũng được, đây lại còn bán cho cả nhà nước, xem ra cũng không tệ.

Cổ Dục lập tức đồng ý. Con cá Đù Vàng này cũng không phải là thứ đáng giá nhất đối với hấn. Hiện tại hấn đang có không ít tiền rồi nha.

“Khục. Lần này tôi tới đúng là có việc.” Nghe Khổng Hạo Văn nói về mục đích tới đây, Hứa Cẩm bên này cũng cười rồi nhìn Cổ Dục mà nói.

“Ông chủ Hứa cứ tự nhiên! Với mối quan hệ của cả hai, nếu có thể giúp được gì thì nhất định tôi sẽ giúp.” Nghe thấy lời Hứa Cẩm, Cổ Dục cũng tùy ý nói.

Hấn đây là nói thật. Mặc dù quan hệ giữa hấn và Hứa Cẩm phần nhiều là gây dựng nhờ buôn bán. Nhưng lão này cũng không tệ lắm. Nếu có khó khăn gì mà mình có thể giúp được, đến lúc đó hấn sẽ chẳng keo kiệt làm gì.

“Đây ông xem, tôi đã bảo ông đừng nghĩ nhiều làm gì rồi. Cậu Cổ rất quan trọng, đương nhiên lão Hứa ông cũng vậy. Tiểu Cổ có biết chưa, lão Hứa này đã dạy dỗ cho cha của tên Lý Cảnh Đức kia một trận thâm thảm rồi. Đương nhiên cũng có không ít công lao thuộc về tôi. Cho nên tối nay cậu phải chiêu đãi đó nha.” Vỗ vỗ vai Cổ Dục, Khổng Hạo Văn cũng bắt đầu cười nói.

Nghe thấy lời này, giờ Cổ Dục mới biết tại sao mình vẫn bình yên vô sự từ sau lần đánh nhau trước đó. Hóa ra là do hai người này đã nhúng tay vào.

Mặc dù Cổ Dục cũng không sợ đối phương tìm tới cửa, nhưng lòng tốt của bọn họ cũng không thể xem thường.

“Được rồi. Vừa hay hôm qua tôi câu được không ít cá con. Tối nay sẽ đánh chén.” Nhìn hai người này, Cổ Dục cũng cười cười. Hắn nhớ là mình vẫn còn đám cá con nuôi từ hôm qua khi câu cá cùng Phùng Thư Nhân. Vốn định để trưa nay ăn, nhưng tối ăn thì cũng chẳng sao.

“Hê hê. Cậu nhắc tới làm tôi lại thấy đói rồi đó.” Nghe thấy Cổ Dục nói có cá con, Không Hạo Văn lúc này nuốt nước bọt cái ực, cười hề hề nói.

Nhìn bộ dạng của hắn, Cổ Dục và Hứa Cẩm đều cười. Nhưng đúng là bầu không khí có chút khách sáo, Hứa Cẩm thấy chẳng che giấu được nữa nên trực tiếp nói thẳng.

“Ngài Cổ. Haizz, tôi cũng không lớn tuổi cho lắm nên coi cậu là anh em. Cậu cũng cứ gọi tôi là lão Hứa như lời Không Hạo Văn là được rồi. Đừng cứ gọi là ông chủ Hứa như vậy, nghe nó xa cách lắm..... Lần này tôi tới là để mua cá của cậu.”

“Mua cá? Ông cũng muốn mua cá Đù Vàng sao?” Nghe thấy lời Hứa Cẩm, Cổ Dục nghi ngờ nhìn lão ta. Bình thường mình vẫn bán cá cho lão mà nhẽ? Giờ lão lại muốn mua cá gì đây?

“Không.....À mà tôi cũng muốn một con cá Đù Vàng. Vào ngày mùng 1 tháng 5 tôi sẽ mang về nhà ăn thử. Đúng là tôi chưa từng ăn con cá này thật. Nhưng cá mà tôi nhắc tới chính là mấy con cá huyết Long Đỏ Ớt kia.”

“Mấy con cá tôi bán cho ông chết rồi sao? Không thể nào. Nếu thực sự đã chết, tôi sẽ đền ông hai con nữa.” Nghe thấy Hứa Cẩm muốn mua cá huyết Long, Cổ Dục không khỏi trợn mắt.

Phải biết mỗi một con cá Huyết Long của hấn đều đã sống rất lâu trong nước giếng. Loại cá này vốn đã sống cực dai rồi. Đừng nói là nuôi trong điều kiện bình thường, coi như là nuôi trong nước bản cũng khó có thể chết như vậy. Nếu thực sự đã chết rồi, hấn sẽ bồi thường cho Hứa Cẩm thêm 2 con. Mặc dù 2 con Huyết Long Đỏ Ớt rất quý, nhưng nó cũng chẳng là mối bận tâm của Cổ Dục.

Bây giờ, cứ mấy ngày là hấn lại câu được lên thêm 5, 6 con nữa. Số lượng đối với hấn là không thiếu. Mà khi nghe thấy Cổ Dục nói như vậy, khóe miệng của Hứa Cẩm và Khổng Hạo Văn đồng loạt nhếch lên.

Một con 850 ngàn tệ. Hai con là 1,7 triệu tệ. Nói cho là cho, người anh em Cổ Dục này đúng là đại gia quá đi mà

“Không phải đâu. Hai con mua của cậu vẫn sống rất tốt. Cái tôi nhắc tới này là hai con Huyết Long Đỏ Ớt mua cho người khác cơ.” Lắc đầu, Hứa Cẩm nở nụ cười rồi nói mục đích tới đây của mình.

Dịch: Harem King

Chương 86. Tài sản ngàn vạn

Chương 86: Tài sản ngàn vạn

“Thì ra là mua hộ bạn.” Nhìn Cổ Dục vẫn còn đang nghi hoặc, Khổng Hạo Văn cười ha ha mà nói.

Có câu: “Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm” quả là không sai mà.

Hứa Cẩm là một ông chủ lớn. Đương nhiên người bên cạnh hắn ngoài những mối quan hệ linh tinh ra thì đều là những ông chủ của các xí nghiệp lớn.

Mà khi bọn họ chơi chung với nhau, không thể luôn mồm nói tới lợi ích được. Bọn họ cũng cần thoải mái. Mà đàn ông thoải mái thì cũng chỉ có vài vấn đề đơn giản.....

Phụ nữ sao? Bọn họ đứng ở địa vị này, làm sao lại không có phụ nữ được?

Chỉ cần phẩy tay một cái là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Muốn chất lượng cũng có chất lượng. Trò chuyện ngẫu nhiên một chút cũng chẳng sao. Đâu phải tất cả đều có máu dâm mà không thể nói chuyện cả ngày với phụ nữ.

Tình dục là thú vui của tuổi trẻ. Bọn họ giờ đã không còn hứng thú nữa rồi.

Không phải trong nước cũng rất phổ biến bộ môn Golf hay sao. Đừng làm bộ học đòi văn vẻ.

Nên là cả nhóm chỉ có thể nói chuyện về chủ đề mình yêu thích. Có ít người thích nuôi chó, cũng có vài người thích nuôi mèo. Đương nhiên không thể thiếu người nuôi cá. Bạn của Hứa Cẩm là một trong số đó.

Sở dĩ lão Chu có quan hệ rất tốt với Hứa Cẩm là vì cả hai không có trực tiếp cạnh tranh lợi nhuận. Mà lão Chu cũng là người thích nuôi cá.

Huyết Long của Cổ Dục rất được lão Chu kia yêu thích. Điều đó tượng trưng cho chất lượng cá Rồng của hắn đúng là rất tuyệt. Nhất là lão Chu, sau khi được Hứa Cẩm mua giúp 2 con thì gọi bạn bè tới khoe. Ngay lập tức, có không ít ông chủ có sở thích nuôi cá tìm tới ông ta, hỏi rằng con cá này mua ở đâu.

Sau đó, lão Chu không chút thương tiếc mà bán đứng Hứa Cẩm.

Mấy hôm nay, có không ít người tới văn phòng của Hứa Cẩm để ngắm hai con cá này. Bảo bọn họ không rung động là điều không thể, nhất là khi nghe được giá cả, bọn họ đều nhất quyết phải mua bằng được.

Nhưng đó không phải là vấn đề của một con. Có người còn muốn mua sạch đồng Huyết Long Đỏ Ốt của Cổ Dục cơ mà. Cả một đồng tiền đó.

Nhưng Hứa Cẩm cũng chẳng dám chắc rằng có phải chính Cổ Dục nuôi mấy con cá đó hay không. Nếu vậy hắn sẽ không chịu bán, Hứa Cẩm cũng không dám hứa trước điều gì.

Điều này Hứa Cẩm phải tham khảo ý kiến của Cổ Dục trước. Tối hôm qua, lão tới tìm Khổng Hạo Văn, hẹn rằng hôm nay sẽ tới hỏi ý Cổ Dục.

“Hmmm, việc này sao. Mấy con cá này không phải do tôi nuôi. Ông có thể bán đi tất cả.” Nghe lời Hứa Cẩm, Cổ Dục cười cười, chẳng thêm đề ý mà nói ra.

Hắn đúng là không quan tâm thật. Mấy con cá đó không phải là thú cưng trong nhà của hắn.

“Thật sự quá tốt rồi. Vậy lát nữa tôi sẽ liên lạc với bọn họ. Đến khi đó chúng ta sẽ lại nói chuyện tiếp.” Nghe thấy lời Cổ Dục, Hứa Cẩm hạ quyết tâm, đồng thời vô cùng kích động.

Phải biết, buôn bán vật nuôi thì cũng là một loại buôn bán. Nếu như những người này phải thông qua mình mới mua được, việc bọn họ sẽ phải ràng buộc vào lão là điều không thể nghi ngờ. Còn chưa kể tới lời lãi và nhiều thứ khác nữa. Chuyện này với ông ta chỉ có trăm ngàn lợi mà không có một hại.

Đương nhiên Hứa Cẩm cũng từng muốn Cổ Dục nhập hội với bọn họ. Nhưng anh ta lại không đồng ý. Hắn ngày nào cũng phải câu cá rồi vui chơi cho thoải mái. Chẳng cần phải bước chân vào giới thượng lưu làm cái gì.

Nói không chừng, đến lúc đó sẽ có nhiều người đổ mắt mà gây khó dễ với mình. Mặc dù hắn không phải là không thể giải quyết chuyện đó, nhưng nếu như có thể không gặp phiền phức thì tại sao mình lại phải rước phiền phức vào người?

Vẫn là câu: kiên trì chưa chắc đã thành công, nhưng từ bỏ là thoải mái.....

Hiện tại hắn có thể thoải mái kiếm được nhiều tiền. Tại sao lại phải lao đầu vào nơi nguy hiểm làm gì? Hắn là người không có nhiều chí tiến thủ, tất cả như cũ là tốt rồi. Ít nhất thì hắn cho là như vậy.

Sau khi nấu xong cơm rồi đổ vào bát cho Vua Núi và Bạo Quân, Cổ Dục cũng dẫn hai người Khổng Hạo Văn và Hứa Cẩm đi lên trên phòng nhỏ tầng hai.

So với lần trước Khổng Hạo Văn tới, lần này ở bên trong lại phong phú hơn nhiều. Nhìn mấy con vật này, nước bọt Khổng Hạo Văn tiết ra như lũ. Đương nhiên không phải là hắn thèm mấy con cá Rồng. Nó ăn không được ngon lắm, thịt cá

cũng không béo ngậy, vị y hệt con cá Mè Hoa. Nhưng mấy con cá Đù Vàng, con Lích và ếch Cỏ thì ăn rất là ngon đó. Nhưng số lượng quá ít, mà Cổ Dục cũng không muốn làm thịt.

“Các vị, đây chính là mấy con Huyết Long Đỏ Ót nhà ông chủ kia. Không có đèn, không nhuộm màu nước, tất cả đều là thật hết. Bây giờ chỉ còn tổng cộng 9 con, ai tới trước được trước.”

Đi vào trong phòng, Hứa Cẩm lấy điện thoại ra. Đầu tiên, lão chụp lại mấy tấm về đám Huyết Long này, sau đó cố tình kéo gần khoảng cách với mấy người muốn mua cá mấy hôm nay. Sau khi gửi hình ảnh, hắn còn gửi kèm thêm cả giọng nói.

Đúng vậy. Ngày hôm qua Cổ Dục có bỏ thêm 5 con Huyết Long Đỏ Ót vào trong bể cá nuôi lâu ngày. Không thể không nói, khi người khác nuôi thì nó rất lâu lớn. Nhưng trong nước giếng của Cổ Dục thì nó lại phát triển rất nhanh.

Không cần phải ăn uống gì cả, mỗi ngày sẽ dài ra khoảng 2cm. Hơn nữa màu sắc càng ngày càng rực rỡ. Khi câu lên nó dài khoảng 40cm, nhưng bây giờ lớn nhỏ gì thì cũng dài cỡ 60cm, chất lượng cực kỳ đỉnh cao.

“Ấy ấy lão Hứa, tôi tin ông mà. Bán cho tôi 2 con!”

“Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn 2 con!”

“Bán cho tôi 1 con là được rồi. Bể cá nhà tôi không to lắm.”

“Tôi mua tất cả đồng còn lại có được không?”

“Cái khi gió gì thế ông Trịnh. Ông đúng là không biết xấu hổ mà. Mua nhiều như vậy làm gì? Ông Hứa, ông nên bán cho mỗi người một con thôi.....”

Ngay khi Hứa Cẩm vừa gửi tin nhắn đi, trong nháy mắt, tin nhắn trong nhóm chat liền bùng nổ. Đếm không xuể số lượng

người đặt mua. Trong bể của Cổ Dục có mỗi 9 con cá, mà trong nhóm chat có ít nhất 40 người. Không thể nào mà chia đủ được (trừ chặt khúc bán theo cân :D). Chỉ có thể nhanh tay, trâu chậm uống nước đục.

“Cậu Cổ bán nhé. Không biết giá của chúng như nào.....” Nhìn đám người giống như sắp phát điên tới nơi, Hứa Cẩm nở nụ cười, hỏi vấn đề giá cả với Cổ Dục.

“Đều là bạn của ông. Cái giá 850 ngàn thì sao ta.” Suy nghĩ một lúc, Cổ Dục nói ra giá. Nhưng sau khi nói ra, cả Hứa Cẩm và Khổng Hạo Văn đều lắc đầu nguầy nguậy. Giá cả không thể để Cổ Dục nghĩ được, hay cứ báo đắt nhỉ?

Ngẫm lại, mình cũng bán với số lượng lớn mà. Hay giảm giá chút nhỉ?

Đang lúc Cổ Dục nói 800 ngàn cũng được thì bên này, Khổng Hạo Văn lại lên tiếng trước.

“Đám lợn nhựa này đều là bạn của Hứa Cẩm. Không cần phải giảm giá làm gì, bán rẻ hơn bên ngoài cho bọn họ là được. Để tôi xem. Bán với giá 1 triệu tệ đi!”

“Một triệu..... triệu tệ?” Nghe Khổng Hạo Văn hững hờ nói, Cổ Dục đứng đờ ra. Cái quái gì mà bán tận 1 triệu tệ?

“1 triệu thì hơi đắt thật. Bán 950 ngàn cũng không sao cả.” Đang lúc Cổ Dục bị kinh ngạc với cái giá 1 triệu tệ thì lúc này Hứa Cẩm gật đầu một cái rồi quay ra báo giá.

Nghe thấy Hứa Cẩm báo giá, Cổ Dục cười ngượng. Hần đầu có quan tâm gì tới con số 50 ngàn kia.....

“Chốt đơn!”

Dịch: Harem King

Chương 87. Thật ! Rương Báu x1

Chương 87: Thật ! Rương Báu x1

“Dô, uống!” Ban đêm, sau khi Cổ Dục đưa Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đã ăn tối no nê về nhà xong xuôi. Thấy mấy người Hứa Cẩm cùng Khổng Hạo Văn đang hào hứng nhậu nhẹt thì cũng vui vẻ mở một chai bia nhập tiệc.

Mặc dù Cổ Dục hẳn cảm thấy mình có lẽ sắp đến cái thời kỳ vô hi vô bi mất rồi, nhưng khoản tiền lần này thu được có hơi nhiều quá đáng, làm hắn suýt nữa thì mất bình tĩnh rồi. Hưng phấn, vui vẻ là chuyện hiển nhiên. Dù sao thì từ khi sinh ra tới bây giờ hắn chưa bao giờ nhận được món tiền khủng như vậy, không phát hoảng mới là chuyện lạ.

Chín con Huyết Long Đỏ Ót, một con giá 950 ngàn tệ, tất cả được 8.55 triệu. Nhìn thì có vẻ nhiều nhưng cuối cùng thì cung vẫn không đủ cầu. Mấy người Hứa Cẩm ai cũng hỏi Cổ Dục, nếu có đợt hàng mới nhất định phải gọi họ đầu tiên.

Ngoài tiền bán mấy con cá đó còn có hơn 5 triệu trước kia nữa. Thẻ ngân hàng của Cổ Dục bây giờ đã sắp vượt qua 14 triệu rồi !!! 14 triệu tệ hắn hơi lo lắng!

Nếu trước kia hắn chăm chỉ cày cuốc đến học máu, cố lắm cũng chỉ kiếm được 10 ngàn tệ, một năm xấp xỉ 120 ngàn tệ. Nếu muốn kiếm được 4 triệu thôi cũng phải làm quần quật suốt 2-30 năm luôn nha. Nhẩm tính một lát, nếu Cổ Dục hắn bắt đầu đi làm từ năm 20 tuổi thì phải làm liên tục, không được thất nghiệp ngày nào cho tới năm 50 tuổi thì mới kiếm

được vốn vẹn 4 triệu bọ. Nhưng trong quãng thời gian đó hẳn vẫn còn khối việc cần dùng tiền: ăn uống, đi lại, mua sắm .V..V....

Nói chung là công việc ngày xưa không đủ xách dép, bây giờ chỉ cần về thôn có 20 ngày đã có thu nhập trên 100 ngàn/ngày rồi.

Nghĩ tới đây, hẳn lại âm thầm cảm ơn ông trời mấy lần nữa. Nếu không nhờ ông cho hẳn trở về đây thì còn lâu hẳn mới biết chuyện cái giếng trong nhà mình là một đồng kho báu.

Cổ Dục cao hứng, Khổng Hạo Văn và Hứa Cẩm bên kia cũng vui vẻ không kém. Tuy trên bàn chỉ có ba người nhưng bầu không khí rất sôi nổi.

Đám người bọn họ uống mãi tới nửa đêm. Bốn là Cổ Dục định để mấy người Hứa Cẩm ngủ lại đây một hôm, ai ngờ là bọn họ đã gọi cho tài xế từ trước. Thật ra cũng không phải là tài xế riêng của hai người mà là của Hứa Cẩm, hôm nay Khổng Hạo Văn đi ké xe Hứa Cẩm đến đây.

Sau khi 3 người uống đến trời đất quay cuồng, tay tài xế kia mới tới dìu hai tên bọ nhậu kia đi, lái xe về nhà.

Cổ Dục cũng chẳng kém cạnh, nằm vật ra giường. Buổi tối hôm nay hẳn cũng uống không ít, bết lấm cũng phải mười mấy chai. Nhưng có lẽ là do thể chất được nâng cao lên khá nhiều nên hẳn không thấy say sưa gì. Chỉ nằm ở trên giường, mở điện thoại ra ngắm số dư trong tài khoản ngân hàng.

Mặc dù mắt đã díp lại do buồn ngủ nhưng trong đầu lúc nào cũng có một bài ca bất tận đang vang lên... hôm nay là ngày tốt, làm việc gì cũng có thể thành công.....

Chẳng biết có ai giống vậy không, nhiều khi ban đêm muốn ngủ nhưng chỉ cần điệp khúc này vang lên thì có cổ mấy

cũng không nhắm mắt lại được.

Cổ Dục là một trường hợp trong số đó, đêm hôm nay hắn lăn qua lộn lại mãi mà vẫn không thể đi vào giấc ngủ được.

Hắn vất vả chịu đựng sự giầy vò này cho đến hừng đông. Hôm nay khoan hẵng ngủ đã. Với thể chất hiện tại của hắn không ngủ một ngày vẫn tốt chán. Tranh thủ ra thử một chút, bữa nay hắn dùng mấy câu cá dùng ở trên thuyền câu.

Mấy cái câu máy này chuyên dùng để câu các loại cá từ lớn vừa đến siêu lớn ở vùng biển sâu. Thậm chí có người đồn rằng trên thuyền đánh bắt nếu dùng thứ này có thể đi săn được cả cá voi cỡ nhỏ.

Cổ Dục mua cái này đương nhiên không phải để câu cá voi. Dù sao trong nước cũng không cho phép săn bắt loài cá này.

Nương theo ánh sáng, Cổ Dục đi tới giếng thả dây câu xuống. Quả thật cái cần của chiếc cần câu máy này chắc chắn hơn hẳn những loại khác....

Chủ shop bán dụng cụ đi câu này đúng là có tâm, hắn chọn cho Cổ Dục loại dây câu khiến hắn cảm thấy rất đáng tiền. Đó là loại dây câu có lõi là hợp kim siêu bền. Dùng dây này để đi câu, đừng nói là dân câu cá, ngay cả thuyền câu cũng rất khó kiếm. Hơn nữa sợi dây câu này phải dài chừng ba ngàn mét, quả thực không ngắn.

Nhưng mà khi dây câu được thả xuống dưới nước, Cổ Dục phát hiện là nó liên tục bị kéo xuống, không có dấu hiệu sẽ dừng lại. Thoáng chốc đã vượt qua độ sâu 100m, sau đó là 200 mét, 300 mét, 400 mét, 500 mét..... chớp mắt một cái đã đến 1000 mét.

Tới độ sâu này thì hầu như không còn lại bao nhiêu loài cá. Cho dù có thì cũng đều là cá con, không đáng bao nhiêu tiền.

Nhưng sau khi qua một ngàn mét, lưới câu vẫn còn ào ào lao xuống, chẳng mấy chốc đã vượt qua vùng nước sâu. Trong từ điển hàng hải quốc tế, vùng nước sâu là khu vực biển có độ sâu trên 2000 mét. Tuy cá được đánh bắt ở độ sâu tầm 200m cũng được gọi là cá nước sâu, nhưng hai thứ này đem so sánh với nhau thì hơi khập khiễng chút.

Ở độ sâu 2000m thì ngay cả ánh sáng cũng không với tới được thì hiển nhiên là không có thứ gì đáng tiền .

“Kỹ năng cũng được rồi, không biết xuống sâu vậy thì sẽ ra loại gì đây.” Cổ Dục nhỏ giọng lầu bầu rồi nở một nụ cười. Bây giờ tâm trạng của hắn rất tốt, có ra thứ gì đi nữa thì vẫn vui vẻ.

Tuy nhiên khi Cổ Dục đang ngồi cười, rớt cuộc lưới câu cũng dừng lại, khiến cho hắn hơi khó hiểu chút.

Liếc mắt nhìn đồng hồ đo dây, đã thả xuống chừng 2.700m dây. Chẳng lẽ kỹ năng chỉ sâu như thế thôi sao?

Mặc dù tò mò, nhưng Cổ Dục vẫn thuận thực khởi động máy kéo đồ lên bờ.

Do nhận được thông báo từ máy, Cổ Dục chắc chắn là mình đã câu được thứ gì đó, hình như còn rất nặng. Nếu xét theo độ nặng của món này thì có thể không phải là kỹ năng.

Nhưng không phải kỹ năng thì là cái gì bây giờ? Hơn hai ngàn bảy trăm mét, cá Nhà Táng cũng thể lặn sâu như vậy được a? Cho dù là cá Mập Sáu Mang cũng không thể..... Chẳng lẽ là Mực Ống siêu khổng lồ?

Nhưng Cổ Dục đã câu được cá mực rồi nên thấy nó không giống lắm. Bởi, hơn nữa nó không động đậy chút nào. Đúng là kỳ quái.

Trong khi Cổ Dục do dự thì sợi dây câu đã kéo gần xong . Bật đó bị lưới câu đưa ra mặt nước. Cổ Dục nhìn xuống dưới

thì thấy được một cái rương đen thui, cực lớn.

Cái rương này rất cũ nát, chắc chắn là đã chìm dưới mặt biển rất lâu, xung quanh đều có mùi mục rữa. Tuy cũ nát là vậy nhưng có vẻ cái rương này được chế tạo rất tốt, không thấy hiện tượng bị thấm nước vào trong. Sau khi nó được kéo tới miệng giếng, Cổ Dục cũng tới tiến đến chuẩn bị đem thứ đồ chơi này về chỗ khác. Nhưng vừa chạm vào, hắn đã có cảm giác tay mình bị chùng hẳn xuống.

Những món đồ trong chiếc rương này rất nặng, qua cảm nhận thì cũng phải 300-350kg khiến Cổ Dục hết sức tò mò. Sau khi dùng sức đem cái rương ra khỏi miệng giếng, đặt xuống chỗ đất cạnh mình. Hắn vội vàng bẻ gãy cái khóa mục nát hoen gỉ có cũng như không ra, sau đó mở nắp.....

Trong nháy mắt nắp rương bị bật ra, ánh mặt trời chiếu vào trong. Cổ Dục cứng đờ người đứng im một chỗ. Bởi vì trong cái rương này không có thứ gì ngoài vàng !!! Một rương tiền vàng !!! Đầy người nhìn đắm tiền chói lòa ngay trước mặt mình, con người Cổ Dục chắc cũng sắp phải lòi ra rồi.....

“Đây là..... Lại câu được kho báu?” Nuốt nước miếng một cái, Cổ Dục nhìn đồng tiền vàng sáng muốn mù mắt kia, khoe miệng bất giác nhếch lên một cái, sau đó mừng như điên nhào tới.

Tuy bây giờ rất muốn cười vang lên, nhưng hắn phải nhịn xuống. Bây giờ tiền đúng là mỗi ngày một nhiều a!

Dịch: Dz2k5_skyship

Chương 88. Vàng của Nữ Hoàng

****Đa tạ đạo hữu Changxanh đã đẩy kim phiếu!**

Mấy nay ốm quá, không lên chương được. 1 chương bạo và 4 chương bù sẽ được lên trong thời gian sớm nhất.**

Chương 88: Vàng của Nữ Hoàng

“780.....7390.....7500.....”

Cổ Dục vung lên cánh tay đau nhức. Nằm trên giường của mình, khoe miệng hân không nhìn được mà nhếch lên một nụ cười. Bây giờ đã là buổi tối.

Sáng nay, sau khi Cổ Dục câu được cái rương vàng này, hân cũng không vội kiểm đếm mà đem nó giấu vào bên trong phòng mình.

Sau đó đi nấu cơm. Quả nhiên không lâu sau, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi lại tới .

Chiều nay là mấy nhóc đã phải quay lại trường học rồi. Cho nên buổi sáng nhất định sẽ đến nhà Cổ Dục chơi.

Tiếp đón hai cô bé chơi trong nhà mình tới trưa. Sau khi ăn cơm trưa xong, người nhà của mấy nhóc tới đón ra cửa thôn. Ở đó, Cổ Tấn sẽ dùng chiếc xe mà Cổ Dục mới mua để đưa đám học sinh này tới trường. Một tuần học mới lại bắt đầu.

Lúc này, Cổ Dục mới về lại phòng của mình. Tiếp đó, hân bắt đầu kiểm đếm đồng vàng này.

Chiếc rương lớn này chứa tiền vàng, tất cả có 7500 đồng. Cổ Dục cầm điện thoại tra cứu một lúc. Chiếc rương vàng này

rất có lai lịch à nha. Mấy đồng xu vàng 5 bảng Anh này được phát hành để kỷ niệm tròn 50 năm ngày kế vị của nữ hoàng Anh Victoria.

Thời kỳ đó, ở Vương quốc Anh phát hành 3 loại tiền tệ chính là: Penny, Crown và bảng Anh (chỗ này có thể search gg tên 3 loại tiền trên). Nhưng đừng hiểu lầm, đó chẳng phải là tiền giấy, mà là tiền đồng, tiền bạc và tiền vàng (chất liệu) .

Phương pháp đếm cũng không như hiện nay, mà là sử dụng “hệ thập nhị phân” (cái này khá phức tạp. Nhưng có thể hiểu nôm na là phương pháp đếm sử dụng số 12 làm cơ sở) .

Vào năm 1970, Vương quốc Anh mới tiến hành thay đổi thành hệ thập phân (10 số như hiện tại).

Số tiền này hẳn không phải là do Vương quốc Anh làm ra. Bởi vì bên ngoài có chút thô ráp. Nếu như không nhầm thì mấy đồng vàng này chắc là do Vương quốc Anh phát hành sau khi chiếm được Ấn Độ. Con dấu này thuộc về Nữ Hoàng.

Không biết là do chiến tranh hay hải tặc mà khiến rương báu này chôn vùi dưới đáy biển. Để giờ cho Cổ Dục hưởng lấy.

Loại tiền vàng này được phát hành một lượng lớn. Hơn nữa, số lượng còn lại trên thế giới hiện giờ cũng rất nhiều.

Nhưng kể cả là như vậy thì đây cũng là một báu vật đã ngủ say hơn trăm năm dưới lòng đại dương.

Cứ cho là lùi 10000 ngàn bước, lấy giá vàng hiện tại mà so. Một đồng vàng nặng khoảng 20gram giá trị bằng 166gram vàng hiện tại, nếu mà tính thì một đồng cũng phải đáng giá 13200 ngàn tệ. Còn cộng thêm cả 100 năm lịch sử nữa chứ. Đồng vàng này bán một đồng giá 16000 tệ không phải là quá đáng!

Chỗ này có 7500 đồng, chính là 120 triệu tệ đấy.....

Nghĩ tới đây, Cổ Dục không khỏi hít vào một hơi lạnh. Hôm qua hắn còn đang không ngủ được vì 1 triệu tệ, vậy mà hôm nay lại kiếm được tận hơn 100 triệu? Liệu mình đã trở thành triệu phú rồi không?

“Tĩnh táo, tĩnh táo lại đi. Chỗ này chưa được bán đi thì vẫn chưa phải là tiền của mình!” Vuốt lại mặt, Cổ Dục lẩm bẩm. Sau khi hít sâu vào hơi, khóe miệng hắn lại không tự chủ mà nhếch lên. Mặc dù số tiền này chưa được bán ra, nhưng cũng khiến hắn sốt sắng.

Khác với bình Thanh Hoa là thứ đó biểu trưng cho lịch sử Trung Quốc. Nếu muốn bán thì chỉ có thể tự mình ra tay, quá kiêu căng là hỏng việc. Nhưng mấy đồng vàng này thì không sao.

Những vật này biểu trưng cho lịch sử của Vương quốc Anh. Hơn nữa nhìn là biết mấy đồng vàng này được vớt lên từ nước ngoài, có thể nói là chả liên quan gì tới nhà nước cả. Nó cũng chẳng phải là một dấu mốc gì quan trọng trong lịch sử luôn.

“Những thứ này có thể bán cho phòng đấu giá những vật không có giá trị lịch sử. Nhưng cũng không ít người nước ngoài muốn nó đâu nha!” Cầm trong tay một đồng xu vàng, Cổ Dục cười cười, trên mặt vui vẻ nói.

Xem ra lịch trình mà hắn sắp xếp trước đó phải thay đổi một chút.

Hắn vốn nghĩ là sau khi xây xong ao cá thì sẽ lên núi cùng Cổ Kiến Quân. Sau đó rồi lại về nhà. Nhưng bây giờ xem ra mọi việc cần phải đẩy nhanh tiến độ một chút. Hắn muốn về nhà trước, rồi tới Bắc Kinh một chuyến để đem đóng đồng vàng này bán đi mới được.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi càng thêm chờ mong mấy ngày cuối tháng.

Hắn đem đồng vàng cất giữ cẩn thận. Cổ Dục lại phải nằm ngủ trên đồng vàng rồi. Loại cảm giác này..... Tốt lắm, hắn lại mất ngủ rồi.

Nhưng vì một đêm không ngủ nên hắn mơ mơ màng màng rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Hắn ngủ một mạch tới hơn 10 sáng hôm sau mới chịu tỉnh dậy. Tiếng gà gáy sáng, chó sủa, bò kêu không thể nào đánh thức được Cổ Dục.

Khi hắn đi xuống lầu, Vua Núi và Bạo Quân đều đã đói lả. Nhìn thấy hắn đi xuống, hai con này đều chủ động ngậm bát mang tới, trong mắt tràn đầy sự mong đợi.

Bởi vì dậy quá muộn, cho nên hắn không còn thời gian để nấu sữ đậu hay bánh quây, cháo hải sản gì cả. Cổ Dục trực tiếp nấu một nồi mì lớn, sau đó cùng 2 con vật này đánh chén.

Cơm nước xong xuôi, Cổ Dục lại về phòng. Không biết có phải vì vàng hay không mà Cổ Dục cảm giác bây giờ nếu như hắn không ở trong phòng thì đồng vàng sẽ không còn an toàn nữa.

Ngay cả câu cá hắn cũng đẩy nhanh tiến độ.

Đừng nói là ra khỏi nhà. Ngay cả ra khỏi phòng hắn cũng không muốn lắm.

Cảm giác đó kéo dài mấy ngày sau Cổ Dục mới thấy ổn hơn. Không phải là hắn chủ động nghĩ thông suốt, mà là ao cá phía sau nhà đã xây xong.

Hôm nay, khi Cổ Tuấn Tài nói rằng ao cá đã được hoàn thiện thì Cổ Dục mới ra khỏi nhà. Đi tới phía sau, quả nhiên ao cá trên căn bản đã được hoàn thiện.

Trần, vách tường ngoài, vách tường trong đều đã sơn đầy đủ. Bên trong có 3 ao lớn. Cái lớn nhất là để Cỗ Dục thả cá biển. Nó tương đối sâu, khoảng hơn 2m, xấp xỉ 6000m vuông. Cái nhỏ hơn khoảng 3000m vuông dùng để thả cá nước ngọt. Còn cái nhỏ nhất chỉ có hơn 1m.

Còn một cái ao nhỏ khoảng 1000m vuông chuẩn bị xây xong cho Cỗ Dục.

Lỡ như ao cá có đầy thì hẳn cũng có thể thả vào trong đó nên không quá mức lộn xộn. Đường đi phía trên ao cá đều được dùng gỗ chống phân hủy, phía trên lót thảm chống trơn trượt. Bên trong ao cá cũng được lót bạt chống nước, rồi lại thêm cả gỗ chống phân hủy. Phía trên còn được quét nhiều lớp sơn chống nước để đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Bây giờ chỗ này cũng đã hoàn thiện 99%. Tường ngoài đã được nối liền với tường vườn nhà Cỗ Dục. Bây giờ còn thiếu mỗi một cái cửa nữa thôi.

Theo lời Cỗ Dục thì nơi này cần 2 cái cửa. Một cái cửa lớn để tiện cho Hứa Cẩm tới lấy cá. Còn một cái cửa nhỏ để nối với nhà của hắn, để tiện cho việc đi lại.

Mà cửa thì cũng phải làm loại cực tốt. Phía cửa lớn thì chắc chắn phải làm cửa chống trộm. Cửa nhỏ bên trong dù sao cũng thông với nhà Cỗ Dục, cho nên hắn dùng khóa vân tay và khóa thường. Ngay cả kẻ trộm cũng không mở được. Trên đời này chỉ có mình Cỗ Dục có thể mở.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Cỗ Dục cũng rất hào phóng chuyển cho Cỗ Tuấn Tài số tiền khen thưởng mà không trừ một đồng nào. Thấy hành động đó của Cỗ Dục, Cỗ Tuấn Tài còn có ý bắt mấy người làm của mình phải quét dọn, vệ sinh thật tốt cả trong lẫn ngoài rồi mới đi về.

Có số tiền này, bọn họ coi như là yên tâm được mấy năm này.

Mà sau khi bọn họ rời khỏi, Cổ Dục cũng khóa chặt cửa lại rồi bắt đầu bơm nước giếng vào trong. Đó không chỉ là một cái ao bình thường, mà là tiền cả đấy!

Dịch: Harem King

Chương 89. Lên núi

**Đa tạ đạo hữu Thu1808 đã đẩy kim phiếu! Aiss chết tiệt, mấy đh đang làm cái quái gì vậy hả. Không tha cho người ôm hay sao? Đừng đẩy kim phiếu thế nữa, tại hạ thích lắm :))))))))))))))

Vẫn còn 5 chương. Tại hạ sẽ cố lên trong thời gian sớm nhất.**

Chương 89: Lên núi

“Hai lần trước có bán được cá không?” Nhìn người kia đang ghi chép số cá được cho lên xe bồn, Cổ Dục cười hỏi một tiếng.

“Không thể nói là bán được. Mà phải nói là bán rất được!” Nghe thấy lời của Cổ Dục, người tâm phúc của Hứa Cẩm không khỏi cười ha hả rồi trả lời.

Gã biết ông chủ của mình có quan hệ rất tốt với Cổ Dục, cho nên những chuyện này chẳng cần giấu diếm hẳn làm gì. Cho nên chẳng có gì là không thể nói cả.

“Tiên sinh, ngài nhìn mà xem. Tổng cộng chỗ cá này là 890 ngàn tẹ. Không có vấn đề gì cả, để tôi gọi cho chủ tịch Hứa chuyển tiền cho ngài.”

“Được rồi, cứ chuyển trực tiếp là được. À đúng rồi, nói với ông Hứa là tôi muốn ra ngoài. Lần bán cá tiếp theo phải sau ngày mùng 1 tháng 5.” Sau khi nói với anh ta một câu, Cổ Dục cũng phẩy tay rồi đi vào bên trong Ngư Trường.

Nhưng sau khi đi vào trong Ngư Trường, hắn lại cảm thấy hơi đau đầu.....

Khi Ngư Trường này được xây xong, Cổ Dục liền đổ đầy nước vào trong 3 cái ao. Sau khi để yên chỗ nước đó một ngày thì hắn mới thả hết đồng cá muốn bán vào bên trong. Tất cả đều không khác những tính toán của Cổ Dục cho lắm. Sau khi thả vào đây, mấy con cá này sẽ lại càng có nhiều không gian sống. Cổ Dục cũng có thể nuôi càng nhiều cá. Đây là điều cả hai cùng có lợi. Nhưng có một vấn đề rất lớn là cá chính là một động vật sống.

Cá cũng không phải là hình thành rồi thì sẽ không thay đổi. Bọn chúng sẽ ì, sẽ bay nhảy. Cho nên mấy ngày hôm nay, Cổ Dục phát hiện ra rằng phía trên đường đi trong Ngư Trường thường xuyên có một ít nước. Hơn nữa vì Ngư Trường quá lớn, cộng thêm việc Cổ Dục lười, cho nên việc dọn dẹp đúng là phiền phức quá đi mà.

Nhất là ngày hôm nay. Sau khi giao cá xong, ở trên sàn nhà sẽ còn đọng lại dịch nhờn của mấy con cá sau khi đẩy dựa để lại. Nó đặc biệt khó vệ sinh. Nhìn đồng này, Cổ Dục không khỏi thở dài. Xem ra nên tuyển mấy nhân viên mới được.

Nhưng kiếm được nhân viên cũng là một điều phiền phức. Bí mật của Cổ Dục rất nhiều, mà hắn lại không có ai mà bản thân đặc biệt tin tưởng. Cho nên muốn tìm thì cũng rất là phiền phức.....

“Cũng không thể bảo bố mẹ tới làm cho mình được. Việc đó cứ để tính sau đi. Mấy ngày này mình không có nhà, khi nào về hăng hay!” Nhún vai, Cổ Dục lấy ra cây lau nhà của chính mình rồi bắt đầu dọn dẹp đồng này.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi thì đã đến trưa. Đi vào trong nhà, Cổ Dục làm một bữa ăn đơn giản. Hắn đứng ăn chung cùng với Vua Núi và Bạo Quân.

Ăn xong bữa trưa, hắn liền đi lên phòng mình chuẩn bị.

Đúng vậy. Sở dĩ hấn vội vàng bán sạch đồng cá chủ yếu là vì sáng mai hấn có hẹn với Cổ Kiến Quân đi vào trong núi sâu.

Đến tối ngày kia, hấn mới đi ra khỏi núi. Sau đó nghỉ ngơi một đêm rồi lại lái xe về nhà. Nhưng sau khi có được rương vàng, hấn muốn trước dịp mừng 1 tháng 5 phải bán đồng vàng đó trước. Sau đó mới trở về nhà ăn mừng 1 tháng 5 với bố mẹ. Rồi lúc về lại đây thì cũng phải mừng 3 tháng 5 đó!

Không thể không nói, mấy hôm nay Cổ Dục chưa từng gấp gấp như vậy. Nhưng mọi thứ đều đang xoay vần, mà cũng đâu phải là không có biện pháp đuổi kịp?

Sau khi chuẩn bị đồ đạc xong, hấn còn cố ý nấu thêm một chút thức ăn để sáng mai mang đi. Mặc dù trong rừng rậm cũng có thức ăn, nhưng đồ tự mình chuẩn bị vẫn yên tâm hơn, lại ngon hơn nữa.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, rất nhanh đã tới sáng hôm sau. Cổ Dục nghe thấy tiếng chó sủa từ sớm. Không cần phải nói cũng biết là ông Cổ Kiến Quân tới. Cổ Dục cũng lập tức ra khỏi giường. Sau khi chuẩn bị đầy đủ, hấn để lại Bạo Quân trông nhà rồi sang nhà ông Hai, bảo với chú Ba rằng nếu rảnh thì để ý nhà hấn một chút.

Sau khi sắp xếp mọi thứ xong xuôi, hấn mới đem theo Vua Núi rời khỏi nhà, đi theo Cổ Kiến Quân lên trên núi. Nhưng khi đi trên đường, Cổ Dục mới nhận ra rằng trước đây là mình đã nghĩ ngợi quá nhiều. Sở dĩ Cổ Kiến Quân dẫn hấn lên núi, chỉ đơn thuần là đi chơi chứ không phải là trả nợ ân tình gì cả. Mà lão hấn là muốn thấy năng lực của Vua Núi hơn cả.

Hai người vừa đi về phía núi sâu vừa nói chuyện. Đúng là rất nhanh mà.

Khoảng 7h sáng, bọn họ đã tới được chỗ mà trước đây Cổ Dục hái nấm.

Khu đất này, trước đó Cổ Dục chưa từng đi tới.

Hắn chỉ là bậc thầy sinh tồn, chứ không phải bậc thầy tìm đường.

Mà vào lúc này, có thể là liên quan tới việc vào núi mà Vua Núi cùng 5 con chó đi theo Cổ Kiến Quân đều chui ngay vào trong bụi cỏ. Điều này là để tìm đường, cũng kiểm tra xem có nguy hiểm gì không. Mà sau khi Vua Núi biến mất, lão cũng nhớ rằng mình không chỉ có trách nhiệm với chỉ riêng mình Vua Núi. Thế là vừa đi vào trong, lão vừa nói với Cổ Dục.

“Tiểu Dục này, cháu nhìn khoảng đất trồng cây Óc Chó trước mắt đi. Trước đây không lâu, chúng suýt nữa bị đốt sạch. Nhưng chẳng biết bắt đầu khi lúc nào mà gần đây, mọi người lại thích sử dụng loại hạt này. Mỗi năm đều có người lên đây hái. Tự nhiên nó trở thành bảo bối.”

Chỉ vào rừng cây bên cạnh, Cổ Kiến Quân cười ha hả nói.

Mà sau khi Cổ Dục nhìn sang, hắn cũng gật đầu một cái. Rất đúng, dạo này đang có cơn sốt “Óc Chó”. Quả Óc Chó dài tự nhiên kia cũng được gọi là Hồ Đào. Đương nhiên nó có rất nhiều chủng loại.

Giống như Cổ Kiến Quân chỉ đồng Hồ Đào trồng bên này, chính là đồng Hồ Đào không có nhân. Hồ Đào rất nổi tiếng trong giới chơi đồ giải trí ở Trung Quốc. Đương nhiên, phải đáng giá mới chơi được. Đáng giá ở đây là phải mấy chục ngàn tệ, còn những thứ không đáng giá thì chỉ có mười mấy tệ thôi. Nhưng so với mười mấy tệ, trăm mấy tệ hàng ngàn tệ thì đó cũng là một khoản lợi nhuận lớn.

Cổ Dục cũng không quá hứng thú với cái đồng trước mắt, cho nên chỉ nhìn một chút.

Nhưng sau khi hắn nhìn sang bên kia thì phát hiện ở trên mặt đất có không ít quả mọng nhỏ màu đen. Hắn cảm thấy rất

hứng thú, cho nên không thể không qua hái một ít.

“Chà, cháu cũng biết quả Hắc Tinh Tinh này sao. Ông còn tưởng mấy đứa nhóc trên thành phố như cháu không biết chứ.” Nhìn Cổ Dục hái thứ đó, Cổ Kiến Quân cười cười rồi đứng lên.

“Làm sao mà cháu lại không biết được. Hồi nhỏ cháu cũng ăn không ít đâu.” Nhìn thấy Cổ Kiến Quân cười, Cổ Dục lấy tay xoa xoa rồi bỏ vào trong miệng.

Hắc Tinh Tinh, thực chất tên khoa học của nó là quả Lu Lu đực. Là một loại quả nhỏ, thuộc về chi Cà. Loại này phân bố ở rất nhiều nơi. Nó là một vị thuốc Đông Y. Lá cây khi ăn sống có độc (quả xanh cũng vậy), nhưng toàn bộ gốc của nó có thể để làm thuốc. Khi Cổ Dục còn bé cũng đã ăn quả Hắc Tinh Tinh này rồi.

“Ha ha, những thứ này đều có thể ăn. Đi thôi, ông sẽ dẫn cháu đi kiếm chút đồ ăn ngon!” Trông Cổ Dục ăn cái gì cũng rất thích thú, lúc này Cổ Kiến Quân cũng bắt đầu cười.

Dịch: Harem King

Chương 90. Việt Quất đại và Mật Ong rừng

Chương 90: Việt Quất đại và Mật Ong rừng

“Ăn có ngon không?” Nghe thấy lời của Cổ Kiến Quân, hai mắt của Cổ Dục không khỏi sáng lên.

Cổ Kiến Quân đã từng đến nhà Cổ Dục để dùng bữa, cho nên lão biết hẳn kén ăn như nào. Nhưng cho dù là như vậy thì lão vẫn bảo là món đó rất ngon, cho nên khiến Cổ Dục có chút chờ mong.

Đi theo Cổ Kiến Quân về phía trước khoảng nửa tiếng. Ở đây đã cách nơi người sống rất xa. Ở nơi hái nấm bình thường kia cũng cách nơi người sống không xa tới như vậy. Những người gặp ở đây cơ bản chỉ có 3 loại nghề nghiệp.

Một là săn trộm. Hiện tại, tất cả những người đi săn lợn rừng đều là săn trộm cả.

Loại người thứ hai chính là vào sâu trong núi để tìm dược liệu. Mặc dù dược liệu bây giờ phần lớn là được nuôi trồng, nhưng dược hiệu của dược liệu tự nhiên cao hơn của dược liệu được nuôi trồng là điều không thể nghi ngờ.

Còn loại người thứ ba là kiểm lâm của nhà nước, lên núi để kiểm tra cây cối và sinh vật.

Nhưng dù có cả ba loại người này cộng lại thì số lượng cũng không nhiều, dẫn tới việc không có đường mòn do con người đi lại mà thành.

Mỗi một bước đi, Cổ Kiến Quân đều dùng một cây gậy trong tay để đánh vào bụi cỏ phía trước.

Đây là đánh cỏ động rắn. Bây giờ không phải là mùa đông, cho nên rắn hoạt động rất mạnh. Sau khoảng thời gian ngủ đông, đây chính là lúc để bọn chúng bổ sung thêm năng lượng.

Số lượng các loài rắn độc ở tỉnh Hắc Long Giang cũng không nhiều. Bởi vì quá nhiều thiên địch, phần nhiều là những loài chim lớn ở khu vực phương Bắc như Đại Bàng Vàng, Đại Bàng Biển Steller. Những loài động vật này khiến đám rắn không thể phát triển nổi.

Giống như là loài rắn Hồ Mang Chúa thường gặp ở những vùng núi phương Nam thì ở vùng Đông Bắc lại không có.

Những loài rắn độc nổi danh ở Hắc Long Giang chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Tổng cộng lại chỉ có mấy loại như rắn Đầu Đồng phương Đông (Eastern Copperhead), rắn Nâu Vằn (*Gloydius Ussuriensis*), rắn Hồ Sừng (*Rhabdophis Tigrinus*). Điều này dẫn tới việc không nhiều người ở Đông Bắc đã từng được ăn thịt rắn. Cộng thêm cả việc ở Đông Bắc cũng không có nhiều thỏ và gà rừng gì.....

Cho nên nói thật là ở Đông Bắc vẫn còn khá an toàn về đám động vật hoang dã này.

Đi hết cả một đoạn đường rồi dừng lại. Cuối cùng thì Cổ Kiến Quân cũng đã dẫn Cổ Dục tới chỗ của mấy cái cây không cao lắm. Mà khi thấy những cái cây này, Cổ Dục liền cười một tiếng rồi đi tới.

“Cây Việt Quất dại sao?” Nhìn thấy mấy cây Việt Quất dại, Cổ Dục nở nụ cười.

Việt Quất là một loại quả rất nổi danh ở Đông Bắc. Những năm gần đây, danh tiếng của nó ngày càng vang xa. Chủ yếu là vì quả và nước ép của nó rất tốt cho cơ thể con người.

Gần như khắp nơi trong cả nước đều có bán Việt Quất, nhưng quả Việt Quất đại thật sự có rất ít người từng được ăn thử, bao gồm cả Cổ Dục.

“Đồng này ngon nhất vào cuối tháng năm hoặc là cuối tháng bảy. Nhưng bây giờ cũng đã có không ít quả chín rồi. Chúng ta có thể hái một chút, vừa đi bộ vừa ăn.” Nhìn đồng Việt Quất trên cây, Cổ Kiến Quốc cũng cười rồi nói. Sau đó lão bắt đầu cùng Cổ Dục hái.

Mặc dù hiện tại cây vẫn chưa lớn hẳn, nhưng cũng không phải là chưa lớn.

Sau khi nhét đầy quả Việt Quất vào trong túi của mình, Cổ Dục còn cố ý chặt một nhánh của cây rồi bọc lại. Hắn thử mang nó về trồng xem sao. Dù sao thì cũng đáng để thử chứ?

Có nước giếng rồi, đảm bảo nhánh cây này không thể nào chết được.

Mà Cổ Dục luôn mang theo bên mình ít nhất là một bình nước giếng. Vậy cho nó một ít nước cũng đủ để nó sống thêm vài hôm rồi.

Sau khi hái đủ Việt Quất và cắt nhánh cây gọn gàng, Cổ Dục và Cổ Kiến Quân lại tiếp tục hướng về phía núi sâu. Vừa đi, thỉnh thoảng họ ăn một quả Việt Quất. Mặc dù đường núi tuy dễ đi, nhưng cả hai người đều không cảm thấy nhàm chán.

Nhưng càng đi, Cổ Kiến Quân lại càng thấy Cổ Dục rất thần kì.

Ban đầu, lão đã biết Cổ Dục là một người rất khỏe. Nhưng đi vào trong núi sâu thì sức khỏe không phải là điều quan trọng nhất, mà cần thêm cả sự dẻo dai nữa. Mà Cổ Dục trước đây chưa từng lên núi bao giờ, vốn hắn còn tưởng là hai người không thể đi vào xa nữa mới đúng. Bây giờ mới thấy rằng Cổ

Dục có thể đó! Cũng có thể là lão chủ động kiểm tra thử Cổ Dục một phen.

Đến lúc hắc chuẩn bị nghỉ ngơi lần đầu tiên thì Cổ Kiến Quân vẫn chưa hề nghỉ, lão cứ tiếp tục đi. Đương nhiên Cổ Dục vẫn không sao cả, hắc là một bậc thầy sinh tồn đó.

Hai người cầm đầu đi thẳng vào sâu trong núi, đến mãi trưa mới dừng lại. Nghe âm thanh vang vọng từ phía, sau đó bọn họ tìm được một dòng suối nhỏ để chuẩn bị nghỉ ngơi, ăn uống các thứ.

Nhưng không đợi Cổ Dục kịp lấy đồ ăn mà hắc đã chuẩn bị từ hôm qua ra thì lúc này, sau khi lùm cỏ lắc lư một hồi, Vua Núi và 5 con chó lớn biến mất từ lâu đột nhiên xuất hiện. Trong số đó, Vua Núi ngậm một con thỏ hoang, 5 con chó còn lại thì ngậm 2 con.

“Làm tốt lắm. Vua Núi học tập rất nhanh. Tốc độ như vậy là có thể đi săn được rồi!” Nhìn mấy con chó đi tới, Cổ Kiến Quân vừa cười vừa nói.

Phải biết, từ nhỏ Vua Núi chưa từng được học điều này. Như vậy, nói cách khác là nó học từ những con chó này sau khi đi vào trong rừng. Học tới trưa đã có thể săn được một con thỏ. Đây đúng là một sự tiến bộ. Mà nghe được sự khích lệ của Cổ Kiến Quân, Vua Núi cũng nhìn chủ nhân trước đây một cái, rồi ngậm con thỏ rừng đi tới bên cạnh Cổ Dục.

Nhận lấy con thỏ rừng đã chết để xem. Khá lắm, con thỏ này cũng không nhẹ.

Những con thỏ rừng bình thường phát triển không quá lớn. Chỗ này không phải châu Úc, nơi thỏ rừng không có thiên địch mà có thể thoải mái phát triển, muốn lớn bao nhiêu thì lớn. Nơi này chính là dãy Đại Hưng An Lĩnh. Thỏ rừng là loài đứng bết chuỗi thức ăn. Chó, mèo, thậm chí là Triết Siberia,

chồn Martes và những con họ nhà Chồn khác đều có thể ăn thịt được nó. Cho nên đám thỏ ở dãy Đại Hưng An Lĩnh này cũng sẽ không lớn lắm.

Con thỏ rừng mà Vua Núi bắt được nặng chỉ khoảng 1,5 cân. Đó đã là một con lớn rồi. So với 2 con thỏ rừng mà 5 con chó kia bắt được còn lớn hơn cơ.

“Vừa hay chúng ta nướng thỏ ăn đi!” Nhắc nhắc con thỏ này lên, Cổ Dục vừa cười vừa nói. Sau đó hắn lấy từ trên người ra một con dao rồi xử lý con thỏ. Chỗ này cũng có nước, tiện thì rửa luôn ở đây một thể.

“Nướng thỏ thì vẫn thiếu một thứ. Gần đây chắc là có đó, cháu đi theo ông!” Thấy Cổ Dục muốn ra tay, lúc này Cổ Kiến Quân cũng vỗ mạnh vào một. Lão đột nhiên nhớ tới một món ngon khác rồi cười, dẫn Cổ Dục đi tới một cánh rừng phía xa xa.

Vừa bước vào trong cánh rừng đó, Cổ Dục đã nghe thấy được mấy âm thanh ong ong. Thứ tiếng này không phải là do ruồi tạo thành, nó lớn hơn như vậy nhiều. Mà ngay lúc này, Cổ Dục cũng nhìn thấy một bầy ong mật lớn màu đen bay chậm rãi.

“Ong mật? Mật ong?” Nhìn đám ong mật biến mất giữa cánh rừng, Cổ Dục hơi nghi ngờ một chút rồi nhìn về phía của Cổ Kiến Quân, gương mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Là ong Ruồi Đen. Chúng ta chuẩn bị trước rồi hẵng qua.” Nhìn thấy Cổ Dục đã đoán được, Cổ Kiến Quân cũng cười một chút. Lão không thừa nước đục thả câu nữa mà trực tiếp nói ra.

Dịch: Chúa Tể Loli

Chương 91. Thỏ rừng nướng mật ngọt

Chương 91: Thỏ rừng nướng mật ngọt

Con ong đen từ miệng của Cổ Kiến Quân chính là ong Ruồi Đen trong truyền thuyết. Đây là một loài ong mật phổ biến ở Siberia và Đông Bắc Trung Quốc.

Nọc độc của loài ong này lớn hơn nhiều so với loài ong mật bình thường. Hơn nữa chúng sẽ không xây tổ trên cây, mà chỉ xây trong các bụi rậm. Hình dạng chỉ giống như một con kiến biết bay, nhưng tính tình lại hung bạo hơn. Nhưng đối với Cổ Kiến Quân mà nói, mấy con đó chưa tính là gì cả.

Lão dẫn theo Cổ Dục đi về phía trước. Khi thấy được một cái tổ ong không nhỏ ở bên trong một bụi cỏ thì cũng là lúc lão dừng lại, tìm chung quanh một lúc rồi vớ lên một cành cây khô.

Tất cả những loài có độc đương nhiên là đều có cách đề kháng chế. Loài ong Ruồi Đen này cũng vậy. Mặc dù chúng mạnh, nhưng không phải vô địch. Cành cây khô này chính là khắc tinh của chúng nó.

“Đốt lửa đi!” Nói với Cổ Dục một tiếng, hắn liền lấy ra một chiếc bật lửa chống gió, đốt chiếc cành cây khô đang dựng đứng kia. Nhưng cái cành cây này rõ ràng không được khô như mắt trông thấy, ngược lại còn bị ẩm. Bởi vì sau khi đốt lên, nó không cháy ngay mà lại bốc khói nghi ngút.

“Theo sát ông!” Nhìn làn khói đang dần trở nên dày đặc tới mức có thể cản trở cả hai, Cổ Kiến Quân nói một câu. Sau đó

Cổ Dục ở sát ngay phía sau lão, đi về phía tổ của đám ong Ruồi Đen kia. Quả nhiên khi bọn họ đi tới, đám ong Ruồi Đen kia không chủ động tấn công, ngược lại chúng đều vo ve bay đi mất.

Nhưng vì liên quan tới tổ của bọn chúng, cho nên chúng không bay đi xa. Giống như lũ Ruồi, chúng bắt đầu bay vòng vòng.

Trông thấy cảnh tượng thần kì này, Cổ Dục không khỏi bất ngờ. Thiên nhiên quả đúng là kì diệu.

“Đừng ngây ra thế nữa. Lấy mật ong nhanh lên nào. Đám kia không đợi chúng ta đâu!” Nhưng cũng vào lúc này, hai người cũng đã tiếp cận được tổ của ong Ruồi Đen. Cổ Kiến Quân thì ngồi xổm xuống trông đám ong kia, rồi mở miệng nói với Cổ Dục.

Nghe thấy lời của Cổ Kiến Quân, Cổ Dục lập tức lấy ra một con dao nhỏ, sau đó bắt đầu cắt tổ ong. Vốn là một bậc thầy sinh tồn và siêu đầu bếp, hấn tương đối quen với mật ong. Chỉ cần một nhát là có thể cắt được trúng vị trí của tổ ong.

Thứ này xem ra cũng khá ít.

Dù sao ong Ruồi Đen cũng không phải loài ong mật đã được thuần hóa. Khả năng lấy mật của bọn chúng cũng không phải quá tốt. Trên cơ bản là làm được bao nhiêu thì ăn hết bấy nhiêu. Bây giờ là mùa xuân, hoa nhiều, cho nên mật ong ở nơi này của bọn chúng cũng không tính là thiếu.

“Lấy 1/3.” Nhìn Cổ Dục giơ lên miếng sáp ong, Cổ Kiến Quân cũng cười rồi nói. Cổ Dục đưa tay cắt xuống 1/3 miếng sáp.

Sau đó khôi phục lại tổ ong mật giống như ban đầu. Còn về vết cắt, mấy con ong kia có thể tự lo liệu được, không cần Cổ Dục phải lo. Sau khi sửa lại đàn hoàng, hấn cắt miếng sáp

vào trong một cái hộp rồi cùng đi về bằng đường cũ cùng Cổ Kiến Quân.

Khi hai người vừa rời khỏi khu rừng đó thì cũng là lúc cái cành cây — đã cháy hết.

“Chà chà, thật là tuyệt. Đây chính là mật ong tự nhiên, rất là tốt.” Coi như đã căn chuẩn thời gian, Cổ Dục không khỏi thở phào một hơi. Sau đó bỏ cái hộp kia ra. Sáp ong dưới ánh nắng mặt trời liền chảy ra thành mật ong bình thường. Cổ Dục không khỏi nở nụ cười. (bình thường, nếu muốn lấy mật từ sáp ong thì người ta phải cho vào một cái máy để quay, dùng lực li tâm ép mật ong ra)

Hương vị của mật ong rừng cũng giống với mật ong nhà, thế nhưng nó lại “tự nhiên” hơn.

Đương nhiên, nếu mua mật ong trong thành phố, có khả năng đó không phải là mật ong nhà làm. Nếu đem nó đánh tráo cùng với mật ong thật cũng không tệ lắm. Còn muốn dùng mật ong từ phấn hoa thật thì cũng không ai biết được. Chắc, được rồi, bây giờ Cổ Dục hoàn toàn có thể ném thử.

“Tiếng ồn của đám “ong vỡ tổ” này vốn không quá lớn. Nhưng mấy năm gần đây, bọn chúng phát triển quá mạnh. Nếu như năm nay không bị chết đói mất một ít thì khu vực xung quanh rất dễ gặp nguy hiểm.” Nhìn mật ong ở trong tay Cổ Dục, Cổ Kiến Quân cũng cười vài tiếng rồi chậm rãi nói.

Nghe thấy lời của lão, Cổ Dục cũng gật đầu một cái.

Chính xác. Loài ong rừng vốn không phải chuyên tạo mật. Cho nên bọn chúng làm được bao nhiêu là ăn hết bấy nhiêu. Nếu như năm nay mùa màng bội thu, mật nhiều, đám ong chúa sẽ đẻ một cách điên cuồng. Bất cứ thứ gì nhiều cũng không phải là chuyện tốt.

Cắt 1/3 là để bọn chúng bảo vệ tổ của mình mà không đi xâm chiếm địa bàn của các sinh vật khác. Cái này cũng là chuyện bình thường trong tự nhiên.

Cổ Dục rất đồng tình với việc này. Sau đó, hắn và Cổ Kiến Quân đi về chỗ cắm trại. Nướng thỏ rất đơn giản. Đầu tiên, cần phải xử lí phần nội tạng. Sau đó là lột da, rồi bỏ phần đầu thỏ đi. Mặc dù phần này ăn cũng rất ngon, nhưng trong núi rõ ràng là không có cách để xử lí nó.

Thịt thỏ trước tiên là bỏ vào trong một cái chậu để ướp. Không có rượu để khử mùi tanh nên cũng chỉ có thể dùng gia vị. Những thứ đó trên núi không nhiều. Chỉ có gừng đại, hành đại, tỏi đại mà thôi. Thêm một chút ớt bột và muối là hoàn hảo.

Sau khi Cổ Kiến Quân nhóm lửa xong, Cổ Dục cũng bắt đầu nướng. Ba con thỏ trong tay hắn không bị lộn xộn. Thỉnh thoảng lật trở, thỉnh thoảng lại phết mật ong. Mùi hương tỏa ra không chỉ khiến Vua Núi, mà cả mấy con chó kia cũng chảy dãi chờ đợi.....

Cuối cùng ba con thỏ cũng được nướng xong. Cổ Dục tự mình giải quyết bốn cái đùi, sau đó ném phần thân cho Vua Núi. Nó ăn rất nhiều và vui vẻ. Mà Cổ Kiến Quân cũng chỉ ăn hai cái đùi, phần còn lại phần cho năm con chó. Nếu không bọn chúng cũng chẳng đủ ăn.

Ở trong núi sâu cũng chẳng cần ăn quá no làm gì. Bởi vì có rất nhiều thứ có thể bổ sung năng lượng. Ví như mấy quả Việt Quất mà vừa nãy bọn họ hái, còn có cả mật ong nữa. Nhưng nếu chó đói bụng mà đi tìm đồ ăn linh tinh thì rất dễ xảy ra chuyện. Cho nên phải lo cho đám chó trước đã.

Sau khi ăn xong, dập lửa và nghỉ ngơi một chút, khoảng 1 rưỡi chiều, Cổ Dục và Cổ Kiến Quân lại xuất phát một lần

nữa, hướng về phía sâu trong núi. Nguy hiểm trong núi sâu vốn không thiếu.

Không lâu sau khi bọn họ xuất phát, Cỏ Dục liền thấy một con rắn Hồ Sừng độc trong lời đồn, cũng chính là con rắn Cỏ Nhật Bản (bên tàu gọi nó là rắn Hồ Sừng, nhưng tên Việt là rắn Cỏ Nhật Bản :v). Con này độc tính cũng không thấp. Khi thấy nó từ xa, Cỏ Kiến Quân ném bột Hùng Hoàng (+) ra để đuổi nó đi. Khi gặp phải mấy con này khi đi dã ngoại, phải tránh xảy ra va chạm với chúng nhất có thể. Bởi vì chúng là động vật máu lạnh, lại không có trí khôn. Để chúng theo đuổi báo thù thì không có kết quả tốt.

(+)Bột Hùng Hoàng: hay còn gọi là Thạch Hoàng, Hùng Tín,..... Làm một loại muối khoáng tự nhiên có thành phần chủ yếu là Asen Disulfur (As_2S_2), ở dạng mỏ với trạng thái mềm hoặc bùn. Nó có màu đỏ cam, bóng sáng, dạng khối, mùi hơi kết, không tan trong nước. Phân bố chủ yếu ở các tỉnh Trung Quốc, Việt Nam không có. Công dụng của nó chủ yếu là để sát trùng, khử đàm, giải độc rắn cắn,....

Ngoại trừ rắn độc, bọn họ còn phát hiện không ít Rết độc, Nhện độc. Không thể không nói, rừng rậm nguyên sinh quả thực không phải nơi để vui chơi. Nguy hiểm rình rập ở khắp mọi nơi.

May là Cỏ Dục và Cỏ Kiến Quân đều là những bậc thầy sinh tồn. Mấy con vật này chưa đủ tuổi để đụng vào bọn họ.

Cứ đi trên con đường nguy hiểm tiềm tàng như vậy, bọn họ đã tới được điểm dừng chân tối nay. Đó là một căn nhà gỗ trong núi.....

Dịch: Harem King

Chương 92. Báu vật trong rừng

****Đa tạ đạo hữu Hyewon đã đẩy kim phiếu! Vừa khỏi ốm xong thì lại bị deadline dí, thật là khổ quá đi mà. Mấy chương bạo lại đành phải kéo dài thêm mấy hôm rồi :((**

Còn 7 chương. Hẹn sẽ bạo trong một ngày không xa.**

Chương 92: Báu vật trong rừng

Nói thật, trong núi lớn đột nhiên có một cái nhà gỗ thế này, thật ra nhìn thoáng qua cũng rất đáng sợ.

Giống như là sợ ở trong này có cái thứ gì đó không sạch sẽ.

Nhưng đối với một người làm kiếm lâm và cũng từng là thợ săn mà nói, nơi này chỉ là một chỗ có thể nghỉ ngơi. Mà để làm được như vậy thì cũng đã tốn không ít mồ hôi và tính mạng của vô số người đi trước.

Đi tới trước nhà gỗ, Cổ Dục và Cổ Kiến Quân cầm lên nhánh cây rồi gõ gõ khắp nơi. Hành động này là để dọa chạy một số động vật nhỏ. Tiếp đến nghe bên trong một chút, xác định không có những thứ âm thanh nào khác, Cổ Dục mới cẩn thận đẩy cửa đi vào. Xác định không có người nào, Cổ Kiến Quân mới bắt đầu rải thuốc bột đuổi côn trùng. Mọi việc chuẩn bị xong xuôi tất cả thì trời cũng bắt đầu chập tối.

Trời Đông Bắc lúc này vốn dĩ vẫn còn sớm, nhưng vì là đã sắp tối, cộng thêm bốn bề đều là những cây đại thụ chọc trời nên sau khi mặt trời lặn qua ngọn cây, thì trời cũng rất nhanh tối.

Mặc dù bọn họ có chỗ để ở tối hôm nay rồi, nhưng còn chưa xác định xem rằng tối nay ăn gì. Nghĩ tới đây, Cổ Dục đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy.

“Ông Kiến Quân! Gần đây có phải là có dòng suối nhỏ hay không?” Nghe thấy cái âm thanh kia cũng không tính là xa, Cổ Dục lập tức mở miệng hỏi.

“Đúng vậy! Ở đằng phía sau đi thêm một dặm thì có một dòng suối nhỏ. Ông đang chuẩn bị đi bắt một chút cá đây. Mấy con cá ở trong núi này rất ngon. Hiện tại vẫn là mùa xuân, buổi tối ở trên núi nhiệt độ sẽ rất thấp. Uống một ngụm canh cá mới là sảng khoái.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Cổ Kiến Quân cũng cười nói.

“Để cháu đi cho, ông cứ ở đây nhóm lửa trước đi. Sau đó tìm một chút củi là được!”

“Được.” Nghe Cổ Dục nói vậy, Cổ Kiến Quân cũng không tranh việc với hắn.

Nguyên nhân cũng là vì cùng Cổ Dục đi dọc con đường, hắn đã nhìn ra được bản lĩnh của Cổ Dục. Không ngờ rằng người trẻ tuổi này mà lại là một tên cao thủ ở trong rừng núi!

Hơn nữa lão cũng biết, Cổ Dục để cho lão đi nhóm lửa nhặt củi. Chủ yếu cũng là bởi vì thấy lão tuổi quả thực đã không nhỏ. Chuyện bắt cá cần phải đi vào trong suối, cảm giác bị ngâm nước lạnh đúng là không dễ chịu chút nào.

“Vua Núi, đi nào!” Nhìn thấy Cổ Kiến Quân đồng ý, Cổ Dục gọi Vua Núi đang nằm ngủ ở bên cạnh một câu. Tiếp đó một người một chó rời khỏi căn phòng nhỏ. Bọn họ đi ra phía sau nhà khoảng hơn một dặm thì đến con suối nhỏ.

Khi Cổ Dục đến nơi này thì sắc trời đã có chút tối. Hắn biết mình cần phải tiết kiệm thời gian. May mắn là trang bị của hắn rất tốt, đôi giày đang mang và bộ quần áo đều là loại chống

nước. Nếu không may ngã vào trong nước thì cũng không thành vấn đề. Sau khi bước vào trong dòng suối nhỏ, Cổ Dục lập tức phát hiện ở đây có rất nhiều sinh vật ở trong nước. Không chỉ có tôm nhỏ còn có rất nhiều cá nhỏ.

Cá Tuế, đây là loài cá tự nhiên chỉ có ở vùng Đông Bắc. Loài cá này nằm trong danh sách những loài cá nổi tiếng ở tỉnh Hắc Long Giang. Kích thước không lớn, nhưng mang kho thì hết nước chấm.

Cá Cơm Mắt Đỏ, tên khoa học gọi là cá Cơm Châu u hoặc một cái tên mọi người thường hay gọi đó là cá Lúa Mì. Loại này cũng có rất nhiều.

Còn có một loại cá lớn hơn một chút, gọi là cá Rô Phi thuộc họ cá Chép. Chúng cũng có tên khác là cá Đen Đông Bắc, loại cá này có thể dài trên 10cm. Ở trong suối thì loài cá này vẫn là lớn nhất.

Trừ mấy thứ này ra, ở đây cũng có rất nhiều cá. Tuy cá không lớn nhưng hương vị cũng không tệ lắm, dựa vào trình độ của Cổ Dục việc bắt mấy thứ này cũng dễ như trở bàn tay.

Không bao lâu, hắn đã bắt được hơn 2 kg cá. Nhìn sắc trời đã hoàn toàn tối lại, bốn phía cỏ cây cũng đã dần yên tĩnh. Cổ Dục biết, sống ở trong núi cũng cần nước uống, cho nên hắn đổ đầy hai chai nước mang theo rồi xách mấy con cá rời đi.

Mà Vua Núi lúc này cũng đã chơi chán, nó lập tức đi theo Cổ Dục trở về căn nhà gỗ nhỏ.

Lúc Cổ Dục trở về thì phát hiện Cổ Kiến Quân đã mang về rất nhiều củi khô. Đương nhiên, với đồng củi to này thì bọn họ chắc chắn sẽ không dùng hết được. Để lại chỗ này, cũng giúp những người đi rừng sau này cũng có củi dùng. Dựa theo sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối tăm, Cổ Dục cũng đã xử lý cá

con xong. Tiếp đó thì hấn bắt đầu chế biến món canh cá. Tất nhiên ngoại trừ canh cá hấn còn mang theo rất nhiều đồ ăn.

Ví như món khô bò hấn đang nướng, còn có bánh đem qua hấn cố ý làm, trong ba lô đều mang theo rất nhiều. Chỉ dựa vào số thức ăn này thì hấn và Cổ Kiến Quân cùng với 5 con chó và cả Vua Núi có thể cầm cự mấy ngày cũng đủ. Huống chi, bọn họ không phải ngày nào cũng ăn bánh.

Bánh bột ngô kết hợp thêm canh cá, bữa ăn tối hôm nay cũng không phong phú. Nhưng ở trong rừng rậm ăn thế này cũng là tốt rồi. Tất bật chuẩn bị liên tục vậy là hết một ngày. Ở giữa có trợ thủ canh cửa, hai người ngủ ở trong gian phòng. Tuy nhiên, vừa ngủ được một lúc thì bên ngoài vọng đến một hồi tiếng sấm.

Không hẹn mà gặp, một trận mưa to thế là trút xuống vùng rừng rậm

Vốn dĩ nhóm Cổ Dục trước khi ra ngoài đã kiểm tra dự báo thời tiết, theo thông tin thì mấy ngày gần đây trời sẽ không mưa. Nhưng sự thật đã chứng minh, dự báo thời tiết đúng là không đáng tin cậy, quả đúng như lời đồn.

Thật ra, việc này cũng không có biện pháp, bởi vì nơi này là rừng rậm...

Mưa làm sao hình thành?

Chính là nước từ mặt đất bốc hơi lên cao, gặp không khí lạnh hội tụ sinh ra mây, tích lũy đến mức độ nhất định thì sẽ thành mưa.

Hiện tại Đông Bắc đang là mùa xuân, lúc lạnh lúc nóng. Không ai biết cái đám mây nào sẽ có mưa, cho nên thật sự cũng không có cách nào để dự báo.

Cũng may ngôi nhà gỗ này không bị dột mưa, hơn nữa mưa cũng không kéo dài quá lâu.

Sáng hôm sau, mưa bên ngoài cũng dần dần ngớt. Buổi sáng Cổ Dục và Cổ Kiến Quân hâm nóng canh cá còn lại đêm qua, ăn thêm hai cái bánh bột ngô thì trời bên ngoài cũng đã dừng mưa hẳn. Hai người đi ra khỏi phòng hít sâu một hơi. Mưa xuống làm không khí càng thêm mát mẻ. Nói thật, cảm giác này đúng là rất sảng khoái, giống như phổi của mình được lọc qua một lần...

“À, Đúng rồi! Tôi nhớ nơi này còn có một mảnh rừng Tùng, có muốn đi xem một chút hay không?” Nhìn bộ dạng không ngừng hít thở của Cổ Dục, Cổ Kiến Quân khẽ mỉm cười. Lão đã ở trong khu rừng sâu núi thẳm này mấy chục năm, đối với dạng không khí thế này hô hấp đã quá quen thuộc. Đột nhiên lão nhớ ra Cổ Dục thích chế biến các món ăn, thế là lập tức mở miệng hỏi.

“Năm Tùng sao?” Nghe thấy lời nói của Cổ Kiến Quân, hai mắt Cổ Dục như toả sáng, vẻ mặt hưng phấn hỏi lại.

Lần trước hắn và Phùng Thư Nhân có hái một ít nấm Tùng. Sau khi về nhà hắn lập tức làm một bữa ăn thịnh soạn.

Loại nấm này ăn vào có cảm giác trơn mềm thơm ngon, cho đến tận bây giờ hắn không thể nào quên. Nhưng đáng tiếc là loại nấm này số lượng quá ít, chỉ là may mắn lắm mới có thể hái được. Hơn nữa, loại này không có cách nào trồng được, đúng là quá phiền phức.

Thế nhưng, bây giờ nghe Cổ Kiến Quân nói xong, hắn lập tức muốn đi.

“Không phải. Là thứ tốt hơn cơ. Đi thôi!” Sau đó hai người quay về nhà gỗ thu thập đồ vật, dập tắt lửa. Tiếp đó Cổ Kiến Quân dẫn theo Cổ Dục đi về phía mảnh rừng Tùng gần đó.

Khi bọn họ đến mảnh rừng Tùng, ở xa xa Cổ Dục đã thấy bên dưới tán cây có không ít cây nấm màu trắng cao cỡ bàn

tay người mọc lên.

Thấy được mấy cây nấm màu trắng này, trong nháy mắt Cổ
Dục lập tức hưng phấn. Loại nấm này hắn cũng biết một chút:
“Nấm Tùng Nhung sao?”

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 93. Tình trạng bột phát

Chương 93: Tình trạng bột phát

Nấm Tùng Nhung cũng là một loài Nấm.

Thứ này có cảm giác kém hơn Nấm Tùng một chút. Nhưng dinh dưỡng và cách chế biến, cộng thêm hương vị đều tốt hơn Nấm Tùng. Ở Nhật Bản, thứ này được bán theo miếng.

Ở Trung Quốc, sản lượng của loài này cũng không cao.

Thường thấy nhất là Gera Rika (chắc là một tên công ty :v) ở tỉnh Vân Nam. Đó là nơi sản xuất Nấm Tùng tốt nhất.

Trước đây, Cổ Dục đã từng nghe nói tới thứ này ở tỉnh Hắc Long Giang, nhưng chưa từng thực sự nhìn thấy. Hôm nay coi như là lần đầu tiên. Đi tới trước cây Nấm Tùng, Cổ Dục cẩn thận quan sát. Đám này đúng là Nấm Tùng thật. Hắn cũng chọn nhặt mấy cây lớn nhiều nhiều một chút.

Phải biết, tất cả đám Nấm Tùng này đều là hàng tự nhiên. Nếu đem chúng về nấu canh, hoặc rán cùng mỡ bò để ăn thì.... Chẹp chẹp, đúng là hết nước chấm.

Nhìn Cổ Dục quả nhiên muốn mấy thứ này, Cổ Kiến Quân cũng hái cùng Cổ Dục.

Thứ này trước đây lão đã ăn không ít lần ở trong rừng. Tay nghề nấu nướng của lão quả thật không được tốt lắm. Cho nên nhặt giùm Cổ Dục một lúc cũng được.

Rất nhanh, hai người hái được gộp lại được khoảng 1.5 cân. Sau khi Cổ Dục bỏ vào cái balo đeo ở sau lưng thì hai

người lại tiếp tục vui vẻ thẳng tiến.

Sau đoạn đường hôm nay đi được, theo lời của Cổ Kiến Quân, bọn họ đã chính thức đi vào giữa núi sâu. Quả thực điều đó Cổ Dục cũng đã cảm nhận được.

Bởi vì nếu như nói bên ngoài kia đường khá là khó đi, thì bây giờ còn chẳng có đường để đi luôn ấy. Khắp nơi đều là cỏ cao ngang tới eo. Mỗi một bước đều phải cẩn thận hơn bước trước đó. Hơn nữa, ngoại trừ nguy hiểm từ hoàn cảnh thiên nhiên, Cổ Dục còn phát hiện nơi này càng lúc càng nhiều động vật.

Lúc ở bên ngoài, bởi vì có sáu con chó, lại còn thêm Vua Núi có dòng máu của Vua Sói, cho nên trên cơ bản bọn họ gặp được khá ít động vật hoang dã. Ngoại trừ một ít chim và gà rừng thỉnh thoảng bay qua thì chẳng có chút dấu vết nào của động vật hoang dã cả.

Nhưng bây giờ, dường như có thể nói là khắp nơi đều có động vật hoang dã.

Ở ngọn cây trên đỉnh đầu không chỉ có chim, mà còn có thêm cả sóc và Chồn Zibelin.....

Nhắc tới Chồn Zibelin thì nó là một loài động vật khá là khó coi. Nó có màu nâu, lông tóc không phải là quá suôn mượt. Không giống với đám Chồn được nuôi trong nhà làm cảnh.

Hơn nữa, chủ yếu đám này là động vật bảo vệ cấp cao nhất, tương đương với việc ngồi tù mục xương. Cho nên Cổ Dục chỉ hiếu kì nhìn một lúc. Nếu như muốn lông Chồn thì hẳn sẽ đi mua mà không bắt mấy con động vật hoang dã này.

Ngoài trên cây ra, động vật hoang dã ở dưới đất cũng rất nhiều.

Nhiều nhất chính là đàn Hươu.....

Ở Đại Hưng An Lĩnh quả nhiên là có Hươu. Mặc dù số lượng không lớn như bên Canada, nhưng cũng không kém hơn nhiều lắm. Trên đường đi, Cổ Dục và Cổ Kiến Quân trông thấy được sáu đàn Hươu, mỗi đàn phải có ít nhất là mấy chục con. Trong đó, con có kích thước lớn nhất phải bằng một con Lạc Đà.

Loài này nếu như trưởng thành, cân nặng có thể đạt đến 500 cân, vóc người tương đối lớn. Nhưng cũng tương tự, nó là động vật được bảo vệ cấp hai. Cổ Dục trông thấy chúng ở xa xa, móc ra chiếc điện thoại di động, chụp lại mấy tấm là được rồi.

Ngoại trừ bọn chúng, Cổ Dục còn thấy được một bầy Tuần Lộc, một đàn Hươu Sao. Còn ba đàn còn lại thì đều là Hoẵng Siberia.

Mấy năm gần đây, loài Hoẵng Siberia được gọi là Thần Thú Đông Bắc. Bởi vì tương truyền chúng là một loài rất ngu ngốc. Khi nghe thấy tiếng thợ săn nổ súng, việc đầu tiên là chúng sẽ bỏ chạy. Nhưng sau đó, chúng sẽ quay lại vì tò mò xem đã xảy ra chuyện gì. Giết nó không cần tới phát đạn thứ hai.

Lúc nhà nước mới được thành lập, có người nói khi đó động vật ở Đông Bắc tương đối phong phú. Bước vào rừng là có thể thấy Hoẵng Siberia, dùng gáo múc xuống suối là có được cá. Có phải thật như vậy hay không thì Cổ Dục không rõ, hẳn chưa từng thấy bao giờ. Nhưng hình dáng của con Hoẵng Siberia này khá là đáng yêu.

Mặc dù số lượng không ít, nhưng chúng cũng là một loài động vật được bảo vệ ở cấp độ ba.

“Nếu cháu muốn ăn con này thì sau khi xuống núi có thể tới các trại chăn nuôi để bắt. Con này hay Hươu Sao ở dưới

trại chăn nuôi đều có cả.” Trông thấy Cổ Dục nhìn về phía con Hoẵng, Cổ Kiến Quân bên này cũng cười nói.

“Đến lúc đó sẽ đi xem thử.” Nghe thấy lời của Cổ Kiến Quân, Cổ Dục cũng cười một tiếng. Đối với mấy món ngon được chăn nuôi này, hắn cảm thấy khá là hứng thú.

Nên nhớ, thịt Hươu có tính chất ôn hòa. Tuy không khô như thịt dê hay thịt bò, nhưng công hiệu của nó còn tốt hơn cả thịt dê với thịt bò. Bỏ thận tráng dương, bổ tỳ ích khí. Cổ Dục nghĩ tới cũng đã muốn ăn thử rồi.

Nhớ kĩ điều này trong đầu, Cổ Dục và Cổ Kiến Quân tiếp tục đi sâu vào bên trong núi.

Buổi trưa thì tìm một con suối nhỏ. Chỗ này sâu hơn so với con suối tới hôm qua, đương nhiên cũng không thiếu cá lớn. Sau khi Cổ Dục bắt mấy con cá ở dưới nước, hắn và Cổ Kiến Quân cùng mấy con chó ăn một cách ngon lành.

Quả thực, ở trong núi chủ yếu xem phong cảnh là chính. Chẳng cần phải nghĩ suy gì tới thịt thú rừng.

Ngoại trừ một vài con thỏ có thể bắt được thì cơ bản, tất cả sinh vật ở trên núi đều là động vật được bảo vệ. Ngay cả con thỏ cũng có mấy loài được bảo vệ. Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ. Hiện tại, Cổ Dục đang có một tương lai tốt đẹp. Hắn cũng chẳng hi vọng mình sẽ có chuyện gì đó ngoài ý muốn chỉ vì một vết nhơ. Hơn nữa chủ yếu là mặc dù nó mang tiếng là thịt rừng, chỉ là bởi vì nó sống một cách hoang dã. Vi khuẩn và kí sinh trùng đều là những thứ nguy hiểm chết người.

Cho nên Cổ Dục cũng không quá ham muốn cái món thịt rừng này cho lắm.

Sau khi ăn xong bữa cơm trưa, Cổ Dục và Cổ Kiến Quân lại tiếp tục đi vào sâu trong núi. Mục tiêu của bọn họ là đi tới căn nhà gỗ tiếp theo. Sau khi nghỉ ngơi ở đó một đêm, ngày

mai bọn họ sẽ rời núi bằng một con đường khác. Đại khái tầm khoảng tối là về tới nhà.

Mọi thứ vốn đang rất thuận lợi thì khoảng 3h chiều, khi sắp đi tới căn nhà gỗ tiếp theo thì đột nhiên có tiếng Hổ gầm vọng tới từ con đường mà họ sắp phải đi qua. Sau khi nghe thấy tiếng Hổ gầm, trong chớp mắt, mấy con chó kia đều chạy rụt về. Trong mắt của Vua Núi tràn đầy sự cảnh giác, mà năm con chó kia thì sợ hãi và bối rối nhiều hơn. Đây chính là sự khác biệt về dòng máu.

“Hổ Siberia. Nghe âm thanh là biết một con Hổ Siberia trưởng thành!” Nhưng sắc mặt của Cổ Kiến Quân lại càng khó coi hơn năm con chó kia. Phải biết số lượng của loài Hổ Siberia này ngoài tự nhiên không nhiều lắm. Bọn chúng sống ở bên trong rừng sâu, hoặc vùng bình nguyên ở Siberia.

Bởi vì nơi đó có rất ít người Nga, cho nên càng có nhiều không gian cho bọn chúng hoạt động (Siberia là một phần lãnh thổ của Nga).

Nhưng số lượng Hổ hoang dã ở dãy Đại Hưng An Lĩnh trong mấy năm gần đây cũng rất khả quan. Cũng có thể bởi vì đám này rất thông minh, mà còn là động vật ăn đêm, cho nên Hổ Siberia không tiếp xúc nhiều với con người. Tin về việc Hổ Siberia làm hại người càng hiếm có khó tìm.

Nhưng điều đó không có nghĩa là bạn sẽ an toàn khi gặp phải một con Hổ Siberia ở ngoài tự nhiên. Thậm chí Cổ Dục còn đem cây cung mà từ trước tới nay hắn chưa từng sử dụng xuống. Mặc dù Hổ Siberia là một loài động vật được nhà nước bảo vệ. Nhưng trong mắt của hắn, tính mạng mới là thứ quan trọng nhất!

“Gào!” Nhưng trong lúc hai người đang cảnh giác thì đột nhiên, một tiếng gầm rú vang tới.

Dịch: Harem King

Chương 94. Hồ dữ đấu với Gấu nâu

Chương 94: Hồ dữ đấu với Gấu nâu

“Là Gấu.....” Nghe thấy tiếng gào này, lông mày của Cổ Kiến Quân hơi chau lại một chút. Nhưng sắc mặt cũng đã thả lỏng đi đôi ba phần.

Nếu như trước mắt, bọn họ chỉ phải đối đầu với một con Hồ Siberia thì rất là nguy hiểm. Bởi vì mỗi một con Hồ Siberia đều có lãnh thổ của riêng mình. Nếu như lão và Cổ Dục muốn đi tới nhà gỗ, thì việc xâm phạm vào lãnh thổ của nó là điều không thể nghi ngờ. Đến lúc đó, chẳng ai có thể ngăn cản xung đột xảy ra.

Mà thời gian hiện tại cũng chẳng đủ cho họ trở lại căn nhà gỗ đã nghỉ ngơi đêm hôm qua hoặc bất kì một ngôi nhà gỗ nào khác. Nên ghi nhớ rõ điều này, ngàn vạn lần không được qua đêm ở bên ngoài tự nhiên hoang dã. Bởi vì thứ nhất, buổi tối sẽ là thời gian săn mồi của phần lớn loài động vật. Thứ hai là vì rắn độc, côn trùng độc sẽ tiếp cận từ mọi phía, rất khó để phòng bị.

Cho nên đi tiếp cũng rất nguy hiểm, mà lui lại cũng rất nguy hiểm. Đây chính là tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Thế nhưng nếu phía trước lúc này là một con Hồ Siberia đang chiến đấu với một con Gấu thì đó rất có thể chỉ là hai con vật ngẫu nhiên gặp nhau. Vậy thì không nhất định sẽ xảy ra chuyện.

“Đi xem một chút không?” Sau tiếng rống của con Gấu, thỉnh thoảng cũng lại có hai thứ tiếng của Hổ và Gấu vang vọng chôn rùng núi này. Sau khi kéo dài khoảng mười mấy phút thì âm thanh đó mới dừng lại. Sau vài phút xác định rằng không còn âm thanh nào nữa, Cỗ Dục mới hỏi Cỗ Kiến Quân.

“Đi thôi. Cẩn thận một chút rồi đi qua luôn. Trời sắp tối rồi.” Liếc mắt nhìn sắc trời, mặc dù Cỗ Kiến Quân không muốn lần này lợi xuống nước đục, nhưng hiện tại lão đã là người đi trên dây mất rồi (ý là chỉ có thể tiến hoặc lùi).

Sau khi Cỗ Dục và Cỗ Kiến Quân liếc nhìn nhau một cái, rồi cùng mò mẫm tiến về phía trước.

Sau khi đi được khoảng 20 phút, sáu con chó vốn có nhiệm vụ đi trước dò đường dừng lại. Cỗ Dục và Cỗ Kiến Quân cũng dừng lại, vén bụi cỏ rồi nhìn qua.

Quả nhiên, khi bọn họ nhìn về phía trước thì phát hiện ra ở một mảnh đất trống trong khu rừng đang có một con Hổ Siberia giăng co cùng một con Gấu nâu màu cà phê.

Nhưng cả hai con này đều là giống cái, kích thước cũng không chênh lệch nhiều. Cũng bởi vì vậy nên mới lâm vào thế giăng co. Nếu như là Gấu đực thì chắc hẳn con Hổ Siberia này không thể đánh lại được. Dù sao thì Gấu nâu đực có thể nặng tới 300kg trở lên. Nhưng một con Hổ Siberia lớn nhất từng được ghi nhận thì chỉ nặng khoảng 150kg.

So với Gấu đực, giống cái của chúng chênh lệch không phải là quá lớn. Theo quan sát của Cỗ Dục, con Hổ Siberia này chỉ nặng có khoảng 85kg, mà con Gấu nâu cái kia cũng sẽ chẳng nặng quá 100kg. Cho nên mới đánh nhau kiểu kẻ tám lạng người nửa cân.

Nhưng cho dù là như vậy, thứ mà hai người nhìn thấy chính là thú lớn đích thực.

Lúc này, trên thân của bọn chúng cũng bị thương không nhẹ. Trên người con Hổ có không ít vết máu do bị Gấu cào, da thịt đều toác cả ra. Mà trên người con Gấu, vết móng vuốt của Hổ lại nhạt hơn một chút. Nhưng trên vai nó có bốn vết thương hở. Việc chỗ đó bị Hổ cắn là điều không thể nghi ngờ.

Trận chiến vừa rồi khiến thể lực của hai con thú lớn này tiêu hao không ít. Bây giờ bọn chúng chỉ đang đề phòng lẫn nhau, đồng thời cũng hồi phục lại thể lực.

Bọn chúng bất động, Cổ Dục và Cổ Kiến Quân cũng chẳng dám manh động. Sau khoảng 5 phút quan sát tình hình phía sau lùm cỏ, con Gấu nâu bên kia đứng lên. Sau khi thở một hơi, nó quay người lại. Dường như nó muốn rời đi. Mà khi thấy hành động của Gấu nâu, con Hổ Siberia kia cũng lồm cồm bò dậy, đôi mắt lóe lên một tia hung tàn.

Như mọi người đều biết, tuyệt đối không thể quay lưng lại với Hổ. Bởi vì đó là bản năng của Hổ, nó sẽ chủ động tấn công từ sau lưng. Khi nhìn thấy cặp móng vuốt núng nính của con Gấu, con Hổ Siberia có chút không chịu nổi. Dùng sức của bốn chân, nó trực tiếp xông tới giống như một ảo ảnh.

Nhưng ngay khi Cổ Dục cho rằng con Hổ Siberia này đã đánh lén thành công thì đột nhiên, con Gấu nâu vậy mà đứng thẳng người lên, cơ thể chuyển động, chân trước bỗng nhiên đập về phía con Hổ Siberia.

“Thật thông minh đó. Còn biết dùng mưu nữa!” Nhìn thấy động tác của con Gấu nâu, Cổ Dục không khỏi thốt lên vì bất ngờ. Nhưng tốc độ phản ứng lại của con Hổ kia cũng không chậm.

Mèo là một loài động vật có chín mạng. Đó là bởi vì Mèo có xương sống cực kì linh hoạt. Nó có thể điều chỉnh vị trí của mình trên không trung, khiến cho việc tiếp đất trở nên ổn định.

Nó cũng có thể dùng bốn chân để tiếp đất nhẹ nhàng. Hồ tuy lớn, nhưng nó cũng thuộc họ nhà Mèo.....

Cho nên khi nhìn thấy con Gấu nâu vả tới, con Hồ Siberia này chuyển động cơ thể của mình trên không. Không những tránh được công kích trực diện của con Gấu, mà đồng thời nó còn cắn được vào chân của con Gấu một cái.

“Xoẹt.....” “Bốp.....” Hai âm thanh liên tiếp vang lên. Đầu tiên là tiếng con Hồ Siberia cắn đứt bắp chân của con Gấu nâu. Thứ hai là tiếng tát của con Gấu nâu trực tiếp vào người con Hồ Siberia. Trong nháy mắt, cơ thể của con Hồ Siberia văng ra ngoài như một miếng giẻ rách, mà con Gấu nâu cũng rống lên một tiếng thảm thiết rồi ngã ra mặt đất.

Bây giờ nó chỉ còn một chân trước. Móng ở chân sau cũng không dễ dùng. Muốn đứng dậy cũng không nổi. Mà tình huống của con Hồ Siberia cũng chẳng lạc quan hơn là bao. Một cú tát này đánh thẳng vào xương sườn của nó. Chắc hẳn xương sườn cũng đã bị gãy. Sau khi ngã nằm trên đất, ngoại trừ thở ra, nó cũng chẳng thể động đậy. Đây chính là tình thế lưỡng bại câu thương.

Cổ Dục và Cổ Kiến Quân nhìn hai con vật nằm ở bãi đất trống rồi liếc nhìn nhau. Tình huống gì đây?

Nếu như đây là tiểu thuyết võng du hoặc huyền huyền thì Cổ Dục hiện tại đang là ngư ông đắc lợi. Tiểu thuyết võng du thì Cổ Dục sẽ giết hai con Boss lớn này, rồi bắt đầu lên cấp một cách điên cuồng, trang bị tốt rớt ra. Nếu là tiểu thuyết huyền huyền thì sẽ ra kí khế ước chủ tớ với hai con vật này, sau đó sẽ trở thành một dạng tồn tại siêu cấp. Nhưng tiếc rằng đây là thực tế chứ chẳng phải là tiểu thuyết gì cả.

Hai con vật này đều là động vật được bảo vệ. Một con cấp độ hai, một con cấp độ một. Cho nên lựa chọn nào cũng chẳng đáng tin cậy.....

“Không bằng hiện tại chúng ta đi thôi?” Nhìn hai con ác thú đã không còn tính uy hiếp, Cổ Dục suy nghĩ một lúc rồi hỏi dò.

“Được. Có thể đi rồi.” Nghe thấy lời của Cổ Dục, Cổ Kiến Quân cũng cảm giác nán lại ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cho nên lão cũng muốn đi.

“Gào.....” “Gừ.....” Nhưng lúc cả hai chuẩn bị rời đi thịt đột nhiên có tiếng nhõng nhẽo Hồ Siberia và Gấu nâu ở sau bụi cỏ. Sau đó ở bên trái có hai con Hồ Siberia con, bên phải có hai con Gấu nâu con đi ra cùng một lúc. Sau khi gặp nhau, việc đầu tiên là chúng gầm lên một tiếng, sau đó chạy về hai phía riêng biệt, nơi mẹ của chúng đang nằm ở đó.

Thấy được cảnh này, Cổ Dục cũng hiểu được lý do vì sao mà cả con Hồ và Gấu đều liều chết.

Dù sao hiện tại cũng là mùa xuân, tài nguyên ở Đại Hưng An Lĩnh cũng rất phong phú. Sẽ chẳng tồn tại trạng thái đói tới phát điên mà nhất định phải ăn thịt nhau. Loài động vật ăn thịt cỡ lớn này đều hiểu một khi đánh nhau thì rất dễ lưỡng bại câu thương. Cho nên cơ bản khi gặp nhau, chúng sẽ chủ động tránh giao chiến. Nhưng hai con này lại liều mạng tấn công!

Bây giờ mới thấy, hai con này hẳn đều coi nhau là mối đe dọa của con non. Con non bị uy hiếp, người làm mẹ đương nhiên phải anh dũng chiến đấu.

Nhìn thấy cảnh này, Cổ Dục vốn định đi thì lại dừng bước.....

Dịch: Harem King

Chương 95. Phe thứ ba

Chương 95: Phe thứ ba

Nếu như hấn và Cổ Kiến Quân đi mất thì sáu con kia làm sao có thể sống nổi được chứ.

Hai con mẹ rơi vào tình huống này, căn bản là không thể nào đi săn được nữa. Bốn con con kia cũng chỉ có rơi vào con đường chết đói. Mặc dù đây là quy tắc của tự nhiên, nhưng dù sao Cổ Dục cũng là một người có tâm lòng.

Hấn không thích nhìn thấy cảnh mãnh thú đồng quy vu tận như vậy.

“Vua Núi, dừng mạnh động!” Suy nghĩ một lúc, Cổ Dục sờ lên đầu Vua Núi, bảo nó ở yên đó đừng làm gì cả. Sau đó trong đôi mắt khiếp sợ của Cổ Kiến Quân, hấn chủ động đứng lên.

Mặc dù vừa rồi Cổ Kiến Quân cũng có thể đi, nhưng không phải là đi như vậy, mà là lách qua chiến trường rồi phẫn. Đi về phía xa kia, Cổ Dục muốn làm gì đây.

Nhưng Cổ Kiến Quân chưa kịp giữ chân Cổ Dục lại thì hấn đã đi ra ngoài bụi cỏ.

Khi hấn đi tới, con Hồ Siberia và con Gấu nâu đều nhìn sang, trong mắt đầy sự bất thiện. Mà bốn con thú con đều núp ở sau lưng của mẹ chúng.

“Đừng hiểu lầm. Tao tới giúp chúng mày chữa vết thương một chút.” Nhìn hai con thú lớn này, Cổ Dục giơ cao hai tay lên, sau đó chạy sang một chỗ rồi nói nhỏ.

Nên nhớ hẳn đã câu được kĩ năng Bạc thầy Đông Y. Mấy vết thương ngoài da này chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng rõ ràng hai con thú này làm sao nghe hiểu hẳn đang nói cái gì. Để ý ánh mắt cảnh giác của bọn chúng, nếu như có thể cử động, chắc hẳn chúng đã sớm nhào tới.

Nhưng tiếc rằng đó chỉ là nếu như. Bây giờ chúng đã chẳng còn có sức để tấn công.

Nhìn hai con thú lớn này, Cổ Dục đi tới bên cạnh con Hồ Siberia với tính công kích gần như bằng không. Kiểm tra một chút, quả nhiên một vả kia của con Gấu nâu rất mạnh, khiến cho con Hồ Siberia này gãy ít nhất là 4 cái xương sườn trở lên. Hơn nữa nó còn bị tổn thương tới xương sống. Cũng bởi vì lẽ đó mà hiện tại, ngay cả cử động nó cũng không thể làm nổi.

Nhưng may mắn cũng mỉm cười với nó, xương sườn bị gãy không cắm vào nội tạng. Nếu không hiện tại không có đồ để giải phẫu thì có cứu bằng trời.

“Đừng sợ, tao tới trị thương cho chúng mày.” Vừa nói, Cổ Dục vừa lấy ấm nước giếng từ sau lưng ra rồi đổ một chút vào trong miệng của con Hồ Siberia. Ngay cả Vua Núi cũng biết đó là một thứ tốt thì con Hồ đương nhiên cũng biết. Sau khi mũi nó động đập mấy cái thì nó uống vào. Sau khi uống hết nửa ấm, tình trạng của nó cũng đã tốt hơn nhiều. Hơn nữa ánh mắt của nó khi nhìn về Cổ Dục cũng không nguy hiểm như trước nữa.

Nhìn thấy nó đã đàn hoàng hơn, Cổ Dục cũng sờ tới xương của nó. Sau vài tiếng rắc rắc giòn tan, Cổ Dục đã nắn lại xương cho nó. Mà khi hẳn vừa ra tay, con Hồ Siberia cũng đau đớn gầm to rồi đứng dậy. Điều này khiến Cổ Dục và Vua Núi hết sức lo sợ.

Nhưng khiến cho cả hai không ngờ là con Hồ Siberia này lại chẳng tấn công Cổ Dục. Thật đúng là thần kì.

2 phút sau, Cổ Dục mới đứng dậy. Xương cốt của con Hồ này đã ổn định rồi. Còn việc nó có thể sống tiếp hay không thì còn phải xem tạo hóa của chính nó.

“Ổn rồi con Mèo to. Tỉnh dưỡng thật tốt nhé!” Gãi gãi cái cằm của con Hồ Siberia. Loài Hồ cũng phát ra tiếng kêu gừ gừ giống như loài Mèo. Được rồi, xem ra con này càng giống một con Mèo to.

Sau đó hần nhìn về phía con Gấu nâu. So với Hồ Siberia, con Gấu nâu này vẫn còn khả năng công kích. Cổ Dục cũng cẩn thận đi tới từng chút một. Nhưng cũng có thể là nó đã thấy Cổ Dục chữa trị cho con Hồ Siberia mà con Gấu nâu – vốn là động vật có trí thông minh cao hơn – để cho Cổ Dục tới gần mà không chống cự.

Giống hết như vừa rồi. Đầu tiên là cho con Gấu nâu uống một chút nước giếng. Sau khi xác định trạng thái của nó đã khá hơn nhiều, Cổ Dục bắt đầu xử lý miệng của vết thương hở. Thương thế của nó nhẹ hơn một chút so với con Hồ Siberia kia, hơn nữa lại không nguy hiểm tới tính mạng. Chỉ cần làm cho nó một cái thanh nẹp cố định lại là được rồi.

“Mày cũng tốt lắm!” Sau khi cố định chân của con Gấu lại, Cổ Dục cũng vỗ vỗ cái đầu của nó, vừa cười vừa nói. Nói thật nhé, sờ tới sờ lui hai con vật này thật là thích thú quá đi mà.

“Rống!” Nghe thấy lời của Cổ Dục, con Gấu nâu cũng gầm lên một tiếng. Nhưng so với âm thanh trước đây, nó lại hòa bình hơn nhiều.

Trông thấy hai con thú lớn này đã không sao nữa rồi, Cổ Dục cũng nhìn về phía bốn con thú con rồi vẫy vẫy tay gọi bọn chúng. Bốn con thú này cũng không biết có phải vì nước giếng

vừa rồi không, hay là Cỏ Dục thực sự có duyên với động vật, mà đều chạy tới cả.

Nhìn bốn con thú nhỏ này, việc đầu tiên Cỏ Dục làm là cho chúng uống nốt chỗ nước giếng còn lại. Sau đó lấy ra hai loại thức ăn từ trong ba lô. Thịt bò khô thì để cho hai con Hồ nhỏ ăn. Mật ong mà hấn cất với Cỏ Kiến Quân thì cho hai con Gấu. Bốn con thú này thực sự đã ăn tới mức quên cả trời đất. Không thể không nói, khung cảnh này bây giờ lại có chút đáng yêu.

Nhưng khoảnh khắc đáng yêu đó không kéo dài quá lâu thì ngay phía trên đỉnh đầu của hấn và bốn con thú bỗng vọng tới một tiếng chim.

“Kéc!” Tiếng kêu kia vang lên, Cỏ Dục cũng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy được một đàn Chim lớn giống như mây đen đã bay đến phía bên trên bãi đất trống.

Trước con mắt của Cỏ Dục, một con trong số đó đột nhiên lao vọt từ trên không xuống, mục tiêu của nó chính là hai con Hồ nhỏ và hai con Gấu con.

Trông thấy cảnh này, hai con Hồ Siberia và Gấu nâu mẹ đều muốn đứng lên để bảo vệ con nhỏ, nhưng lại chậm chạp hơn nhiều. Mà vết thương trên người của bọn chúng lại không cho phép chúng làm điều đó. Nhưng hiện tại, Cỏ Dục cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Tay phải duỗi ra, con dao găm đã xuất hiện ở trong tay của hấn.

Chưa đợi hấn ra tay thì trong bụi rậm, một bóng đen bỗng nhiên vọt ra, nhào thẳng vào con chim đang lao từ trên trời xuống.

“Bốp!” Một tiếng động vang lên, con Chim này bị bóng đen kia đánh bay ra ngoài. Cỏ Dục lúc này mới nhìn rõ, bóng đen kia chẳng phải là ai khác mà chính là Vua Núi. Lúc này nó

bộc lộ dáng vẻ hung tợn, nhe hàm răng, giận dữ mà nhìn con chim.

Phải biết, trong thế giới của Vua Núi, Cỏ Dục là tất cả. Đừng thấy bình thường nó kiêu ngạo, nhưng ở trong lòng của nó, Cỏ Dục là tồn tại quan trọng nhất. Con chim này dám làm Cỏ Dục bị thương, vậy Vua Núi sẽ liều mạng với nó.

Mà lúc này, hai mắt con Hồ Siberia và Gấu nâu cũng ngừng lại. Bọn chúng đều cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ từ Vua Núi. Nhưng cũng may là con này và tên con người kia tới để giúp đỡ.

Mà lúc này, con Chim bị đánh bay ra đang ngơ ngác. Nó đường đường là bá chủ trên không, thế mà lại bị một con chó ghê đánh bay? Hiện tại nó đang rất ngáo.....

Đến nỗi Cỏ Dục lúc này mới nhìn rõ diện mạo của kẻ đánh lén. Nhưng sau khi thấy rõ, hẳn lại có chút bất ngờ. Bởi vì hẳn không ngờ rằng ở đây lại tụ hợp bộ ba kẻ săn mồi đứng đầu chuỗi thức ăn..... Hồ Siberia, Gấu nâu và còn thêm cả..... Đại Bàng Vàng.

Dịch: Harem King

Chương 96. Cứu chữa

Đa tạ đạo hữu HanLe21 đã đẩy kim phiếu. Tại hạ sẽ cố gắng lên bù chương trong hôm nay và ngày mai.

Chương 96: Cứu chữa

Đại Bàng Vàng.

Cũng không phải loài Đại Bàng lớn nhất. Nếu so về kích thước với Đại Bàng Harpy, Đại Bàng Đầu Bạc – Quốc Điều của nước Mỹ, Đại Bàng Biển Steller thường gặp ở Liêu Ninh hay Đại Bàng Philippines thì nó đều không có tuổi gì cả.

Nhưng nếu nói là loài nổi danh nhất, thì cái tên Đại Bàng Vàng là thứ không thể nghi ngờ. Sánh ngang cùng với danh tiếng thì nó cũng là một loài động vật được bảo vệ ở cấp độ một, tương đương với ngòi tù mục xương.

Nhìn con Đại Bàng Vàng đang ngơ ngác, Vua Núi không có ý định buông tha cho nó nên nhếch miệng rồi đi tới. Nhìn thấy hành động của Vua Núi, con Đại Bàng này cũng xoay người đứng lên. Rõ ràng nó thấy việc bị một con Chó trông giống con Sói này đánh là một chuyện không đáng để vui mừng. Nó rất tức giận. Nhưng Vua Núi lại càng giận hơn.

“Đừng giết chết nó.” Nhìn ánh mắt của con Đại Bàng Vàng, Cổ Dục nhíu mày một cái. Nếu như con Đại Bàng Vàng này thực sự đang hoảng thì còn dễ nói. Nhưng hiện tại nó không có ý gì tốt cả, Cổ Dục đương nhiên cũng sẽ chẳng khách khí với nó. Mặc dù không tới mức giết chết, nhưng dạy cho nó một bài học là chuyện không thể tránh khỏi. Quả nhiên sau khi được Cổ Dục cho phép, Vua Núi trực tiếp lao tới.

Nhìn thấy Vua Núi lao tới, con Đại Bàng Vàng đập cánh. Hiện tại nó không thể bay lên được. Loài Chim càng lớn thì khoảng không gian cần và thời gian cất cánh càng nhiều. Thậm chí so với loài Chim có sải cánh lớn nhất là Hải Âu Lớn, thời gian nó cất cánh vẫn phải trì hoãn lại một chút. Việc Đại Bàng Vàng bay lên khi Vua Núi đánh tới là điều không thể nào.

Nhưng cánh của nó ngoại trừ để bay ra thì còn có tác dụng khác.

Nó còn có thể đánh bóng tên tuổi của bản thân, đánh lừa sự công kích của Vua Núi, ngăn Vua Núi tấn công. Sau đó thừa cơ sử dụng chiếc mỏ và móng vuốt không thể bị cản phá kia đánh cho Vua Núi một đòn trí mạng. Nhưng tiếc rằng, những thứ nó nghĩ là hơi quá.

Đôi cánh phẳng lì của nó dễ dàng bị Vua Núi né tránh. Rồi Vua Núi bất ngờ cắn chặt cái mỏ đang định bỏ lên người con Chó!

Nhìn mỏ mình bị Vua Núi cắn chặt, Đại Bàng Vàng liền thu lại hai bộ vuốt của mình rồi chụp xuống đầu Vua Núi. Nếu bị hai bộ móng này chụp vào đầu mà nói thì đầu của Vua Núi cũng vỡ đôi.

Nhưng Vua Núi là con chó gì? Nói đùa!

Trước móng vuốt của Đại Bàng Vàng, Vua Núi dùng sức của đầu, trực tiếp đập mạnh Đại Bàng Vàng xuống đất. Sau đó, khi nó chưa kịp định thần thì Vua Núi lại hất thêm một lần nữa, đem con Đại Bàng Vàng này đập xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này, Cổ Dục không khỏi nhớ tới bộ phim Avenger mà trước đây hắn đã từng xem. Nhân vật phản diện là Tà Thần Loki bị Hulk đập y như vậy. (đoạn này có thể search youtube cho những ai chưa từng xem để dễ hình dung hơn)

Con Đại Bàng Vàng giống y hệt Loki, bị Vua Núi nện không ngừng xuống mặt đất. Ngay từ đầu nó vẫn còn có thể dấy dựa được một chút, nhưng về sau thì đã không còn sức đề vùng vẫy.

Sau khi đập cho nó một nhát cuối cùng, Vua Núi quay trở lại bên cạnh Cổ Dục. Mà con Đại Bàng Vàng kia lại nằm sóng soài trên mặt đất, trong mắt tràn đầy sự nghi hoặc.

Tình huống này là gì? Đường đường là một vị chúa tể như nó lại bị một con Chó quật tung như miếng giẻ. Đây là chuyện gì? Tao là ai? Đây là đây? Tại sao lại ở tình cảnh như thế này?

Bây giờ trong mắt của Đại Bàng Vàng tràn đầy sự nghi ngờ. Cổ Dục cũng dừng lại việc chơi đùa với đám Gấu nhỏ và Hồ con, rồi đi tới trước mặt nó.

“Anh bạn nhỏ, có vẻ như mày đang rất chằm chằm hỏi phải không? Về sau hãy suy nghĩ trước khi tìm người để đắc tội nhé. Bọn tao là người mà mày có thể trêu vào sao?” Nhìn người con Đại Bàng Vàng bám đầy bụi đất, Cổ Dục nhắc nó lên. Vốn nó còn muốn tấn công Cổ Dục khi hắn nhắc nó lên, nhưng bên cạnh còn có Vua Núi. Cho nên nó đành phải đành hoàng. Thật sự nó đã bị nện cho sợ rồi.

Phủi phủi bụi trên người nó, Cổ Dục lại còn cho nó uống thêm một chút nước giếng và thịt bò khô. Hắn biết thú dữ đi săn cũng vì sinh tồn, chính mình quấy rối cuộc săn của nó, vậy thì dĩ nhiên chính con Đại Bàng Vàng này cũng có thể bị chết đói. Cho nên hắn cho nó ăn một chút cũng là điều hiển nhiên.

Sau khi ăn xong thịt bò khô và uống nước giếng của Cổ Dục, ánh nhìn của Đại Bàng Vàng cũng đã đành hoàng hơn. Đôi mắt nó nhìn chằm chằm vào Cổ Dục, nhưng Cổ Dục lại chẳng thèm để ý đến nó, chỉ trực tiếp dùng sức ném nó lên bầu trời. Trong nháy mắt, con Đại Bàng Vàng này liền bay đi mất. Sau đó Cổ Dục nhìn về phía con Hồ Siberia và con Gấu nâu.

“Chúng mày cũng đừng nên đánh nhau nữa. Tất cả chỉ là hiểu nhầm mà thôi. Sau khi nghỉ ngơi một lúc rồi ai về nhà nấy đi!” Sau khi nói với hai con vật này một câu thì Cổ Dục dùng sức mạnh quái thai của mình kéo con Hổ về phía bụi cỏ xa xa trước, sau đó lại kéo con Gấu nâu ra một chỗ khác. Sau khi tạo cho hai con vật có đủ khoảng cách để hoà hoãn thì hắn mới quay về chỗ của Cổ Kiến Quân để nói chuyện.

Lúc này Cổ Kiến Quân mới chui từ trong bụi cỏ ra ngoài, trong mắt tràn đầy sự nghi ngờ. Tên Cổ Dục này thật là lợi hại, có vẻ như cậu ấy không chỉ có thể thuần phục con Lợn Rừng Lớn mà còn có thể đối phó với Hổ Siberia, Gấu nâu và cả Đại Bàng Vàng nữa?

Nếu như không biết Cổ Dục là một ông chủ lớn thì lão còn muốn bảo Cổ Dục làm kiếm lâm đi. Nhưng nhớ tới việc làm kiếm lâm chỉ có mỗi 20 ngàn tệ một năm, lão liền nuốt lại ý định đó.

Có vẻ như lão biết, lần gần nhất Cổ Dục bán cá, mỗi con không chỉ dừng lại ở mức 20 ngàn tệ.....

Mang sự thấp thỏm trong lòng, lão dẫn theo năm con chó cụp đuôi đi theo Cổ Dục ra khỏi chỗ của hai con thú lớn này, sau đó vội đi về phía cửa căn nhà gỗ.

Cuối cùng, khi trời đã tối hẳn thì hai người cũng tới được chỗ của căn nhà gỗ. Tại vì liên quan tới nơi núi sâu này, cho nên nhà gỗ cũng phải xây gần nguồn nước.

Cạnh nước đúng là rất dễ sống, nhưng cũng rất dễ thu hút động vật hoang dã. Điều đó quá nguy hiểm.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là nơi này không gần nguồn nước. Bởi vì chỗ này có một cái giếng, rõ ràng nó là do kiếm lâm ở nơi này đào lên.

Trước tiên lấy một ít nước, dọn dẹp sơ qua căn nhà gỗ. Rồi lại vẩy bột chống côn trùng và nhóm lửa. Tối nay Cổ Dục làm một nồi canh nấm Tùng. Đương nhiên không thể thiếu được thịt bò khô của Cổ Dục.

Trước khi lên trên núi, Cổ Dục còn cố ý mua một cây cung. Hắn nghĩ rằng khi lên núi có thể bắn một ít gà rừng để ăn. Nhưng khi lên núi mới hiểu rằng, tất cả gà rừng ở đây đều là động vật được bảo vệ, bất kể là chủng loại nào đi chăng nữa. Cho nên hắn không có cơ hội sử dụng.

Đến nỗi thở cũng phải tránh. Hiện tại nơi này là vùng núi sâu, Cổ Kiến Quân cũng không dám thả cho đám chó chạy quá xa. Ngộ nhỡ chúng nó làm gì thì xong phim.

Hương vị của thịt bò khô và canh nấm Tùng tối hôm đó cũng rất ngon. Đám người Cổ Dục ăn uống một cách ngon lành.

Ăn uống no nê, hai người cũng ngủ lại ở căn nhà gỗ nhỏ.

Hôm nay bọn họ đã đi tới một vị trí tương đối sâu. Nếu như cứ đi thẳng về hướng Bắc, khoảng 3 ngày là có thể tới biên giới của Trung Quốc. Bọn họ cũng chẳng có mục đích gì để đi tới đó, cho nên ngày mai phải đi về. Nếu như đi nhanh hơn một chút thì hẳn là buổi tối có thể đi ra ngoài.

Nhớ lại kiến thức có được trong hai ngày này, Cổ Dục vẫn rất vui vẻ.

Ngày đầu tiên thấy được Việt Quất, ngày thứ hai thấy được nấm Tùng. Còn có cả Hồ Siberia, Gấu nâu, Đại Bàng Vàng. Chuyến đi này quả là không uổng công.

Nhưng rất nhanh hắn sẽ biết được, thứ gọi là không uổng công kia đang đợi chờ hắn ở ngày hôm sau.....

Dịch: Harem King

Chương 97. Sơn Trân tề tựu

Chương 97: Sơn Trân tề tựu

“Đã chuẩn bị xong cả chưa?”

Sáng sớm hôm sau, khi mấy người Cổ Dục đã thu nhặt xong tất cả, đã ăn xong cả bữa sáng và chuẩn bị rời đi thì Cổ Kiến Quân cũng cười rồi hỏi Cổ Dục một câu.

“Dạ, hôm nay đi như nào vậy ạ? Đi đường cũ về hay sao?” Nắm thật chặt ba lô của mình, Cổ Dục nhìn Cổ Kiến Quân rồi cười hỏi.

“Không. Hôm nay chúng ta đi về từ thung lũng Trường Sinh.”

“Thung lũng Trường Sinh? Có sự cố gì sao?” Nghe thấy lời của Cổ Kiến Quân, Cổ Dục cũng lấy điện thoại ra tra bản đồ một lúc. Nhưng hắn không tìm thấy được địa điểm của nơi này.

Mặc dù ở trong núi sâu không có sóng điện thoại, nhưng cũng có thể dùng để xem thời gian hay làm la bàn cũng không tệ. Vì thế Cổ Dục còn cố ý đem theo cả ba cái sạc dự phòng.

“Sự cố ư? Không có. Sở dĩ mấy người bọn ông gọi nơi đó là thung lũng Trường Sinh, cũng bởi vì nơi đó đặc biệt thích hợp cho thực vật phát triển. Ở đó cứ đi một đoạn là lại có một cây tuổi thọ mấy trăm năm. Thậm chí còn có cả cổ thụ nghìn năm nữa. Cho nên gọi là thung lũng Trường Sinh cũng không sai.” Lắc đầu, Cổ Kiến Quân gạt đi cái mong muốn giống như muốn nghe chuyện xưa cũ của Cổ Dục mà cười ha hả rồi giải thích.

“Bên đó chắc sẽ có thứ tốt đây!” Nghe xong lời của Cổ Kiến Quân, Cổ Dục cũng cười cười. Tất nhiên tự đặt tên như vậy thì chắc hẳn nơi đó cũng có chút đồ tốt. Nếu không thì không quan trọng. Bởi vì cây trên trăm năm hoặc cả ngàn năm ở rừng nguyên sinh thật sự không thiếu.

“Hắc hắc. Cháu cứ chờ tới lúc đó thì biết.” Cười với Cổ Dục một tiếng, Cổ Kiến Quân cũng khoác đồ vật của mình lên rồi đi về phía trước. Đương nhiên Cổ Dục cũng đi theo lão về phía đó.

Tốc độ của hai người rất nhanh. Lúc vào trong núi, thỉnh thoảng Cổ Dục còn muốn chụp lại vài bức hình. Nhìn khắp nơi mà xem, bây giờ tuy hai người dờn núi nhưng tâm trạng lại không rảnh rỗi một chút nào. Bây giờ, điều mà Cổ Dục muốn nhất là khăn trương trở về nhà. Sau đó tắm rửa cái đã. Ba ngày rồi hẳn vẫn chưa tắm rửa gội đầu, hẳn đang khó chịu muốn chết.

Ở trong chiếc balo được hắn đeo đằng sau lưng cũng có một chiếc bàn chải đánh răng chạy bằng điện và kem đánh răng. Còn có cả một cục xà bông thơm.

Cho nên hai người đi rất nhanh.

Đại khái đi hơn ba tiếng đồng hồ thì sắc trời đã chuyển sang trưa. Trước mặt Cổ Dục xuất hiện một cái thung lũng. Mà Cổ Kiến Quân đi ở phía trước cũng giảm tốc độ lại. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì đây chính là thung lũng Trường Sinh .

Khi Cổ Dục đi tới, hắn không khỏi ồ lên một tiếng.

Chính xác. Ở khu thung lũng Trường Sinh này có rất nhiều cây cối và kích thước cũng rất lớn. Trên cơ bản thì đều là loại đại thụ che trời, một mắt có thể nhìn thấy đỉnh. Nó đứng sừng sững ở đó thật sự rất dọa người.

Khi Cổ Dục đưa mắt nhìn xuống thì liền cười lên một tiếng. Bởi vì hắn đã biết đồ tốt trong lời của Cổ Kiến Quân ở đây là gì.

Bên trong bữa tiệc của nhà Hán và Mãn Thanh, Bát Trân (tám thứ quý hiếm) tổng cộng được chia làm bốn loại khác nhau.

Theo thứ tự là Sơn Bát Trân (đồ quý hiếm trên núi), Hải Bát Trân (đồ quý hiếm ở biển), Điều Bát Trân (loài chim quý hiếm) và Thảo Bát Trân (loài cây cỏ quý hiếm).

Sơn Bát Trân có bươu Lạc Đà, chân Gấu, đầu Khỉ, môi Dười Ươi, vòi Voi, nhau thai của con Báo, đuôi Tê Giác và gân Hươu.

Hải Bát Trân là Tổ Yến, vi Cá, Hải Sâm, Cá, Bào Ngư, Hải Cầu và Kì Nhông (loài Kì Nhông này có tên đầy đủ là Kì Nhông Không Lỗ Trung Quốc).

Chim Bát Trân là Nhàn Hồng, Chim Đa Đa, Chim Cút, Ngỗng, Gà Gô, Công, Cú Đom.

Thảo Bát Trân là Nấm Kim Châm, Mộc Nhĩ Trắng, Nấm Báo Mưa, Nấm Tổ Lừa (Clathrus Ruber), Nấm Morchella, Nấm Hương, Hoa Hiên Vàng và Nấm Tâm Trúc.

Trong đó có Mộc Nhĩ Trắng là sinh trưởng ở phía Nam. Ở Đông Bắc cũng không có Nấm Báo Mưa. Nấm Tâm Trúc thì cũng đã tuyệt chủng rồi, cho nên Cổ Dục không biết hình dạng của nó ra sao. Chắc hẳn là tìm không thấy rồi. Nhưng ngoại trừ ba loại kể trên ra thì còn năm loại khác ở trong Thảo Bát Trân.

Lúc này đều xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Ngoại trừ những thứ đó ra thì còn có rất nhiều những đặc sản trên núi khác.

Ví dụ như Mộc Nhĩ, Năm Vàng, Năm Đùi Gà. Đến nổi đặc sản như Năm Mật Ong cũng đầy rẫy ở khắp nơi

Những thứ này đều là đồ tốt đó.

“Với tốc độ của chúng ta thì có thể hái ở đây khoảng hai tiếng rồi đi tiếp!” Nhìn thấy Cổ Dục hai mắt tóe lửa, Cổ Kiến Quân cũng cười ha ha rồi nói cho hắn biết. Nghe thấy lời của Cổ Kiến Quân, Cổ Dục cũng bắt đầu đi vào trong rừng cây và bắt đầu hái. Thứ mà Cổ Dục tò mò nhất ở trong đồng này là Năm Hầu Thủ. Đương nhiên, thứ này cũng là vật đắt tiền nhất. Nhưng thứ mà Cổ Dục tò mò hơn cả là hương vị của nó.

Ở bên trong thung lũng Trường Sinh có mọc Năm Hầu Thủ thì hương vị hẳn phải là cao cấp trong hàng cao cấp rồi. Nghĩ tới đây, hắn không khỏi càng thêm mong đợi.

Mãi cho đến 1h chiều, Cổ Dục và Cổ Kiến Quân mới hái tới Năm khác và Mộc Nhĩ các thứ.

Ban đầu Cổ Dục mang không ít đồ lên trên núi. Nhưng sau hai ngày, balo phía sau lưng hắn cũng đã sớm xẹp lép. Nhưng hiện tại, trọng lượng của cái balo dường như còn nhiều hơn là khi vào núi nữa.

Thấy thời gian đã không còn sớm nữa, Cổ Dục mới lưu luyến rời khỏi nơi này. Nhưng rồi hắn cũng hạ quyết tâm rằng sau này sẽ quay trở lại. Nhưng lần tiếp theo không cần Cổ Kiến Quân đi cùng nữa. Chính hắn có thể tự đi vào núi.

Tìm một chỗ nghỉ ngơi và uống nước, tiếp đó Cổ Dục và Cổ Kiến Quân lại đi thẳng về phía ra ngoài núi. Cứ đi thẳng như vậy khoảng hơn năm tiếng. Lúc 7 giờ tròn, Cổ Dục và Cổ Kiến Quân mới đi ra khỏi rừng cây. Nhưng bọn họ không có thời gian để nghỉ ngơi. Bởi vì chỗ này không phải là thôn Cổ Gia, bọn họ đi ra ngoài từ một con đường khác.

May mà chỗ này cách thôn Cổ Gia không xa, hơn nữa còn có tuyến xe bus liên thông với thôn. Chờ một lát là thấy một chiếc xe giống như có thể tung ra bất cứ lúc nào đi tới. Hai người lên xe đưa 3 tệ rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Thật ra bọn họ chỉ phải trả 1 tệ. Nhưng ở nông thôn lại phải trả 3 tệ một người. Hơn nữa không phải còn có sáu con Chó hay sao?

Nhìn thôn Cổ Gia càng ngày càng gần, cảm xúc trong lòng Cổ Dục có hơi dâng trào.

Lần này lên núi hẩn thu hoạch được rất lớn. Trong balo có nhánh cây Việt Quất. Hơn nữa còn hái được không ít Nấm Tùng và Nấm các kiểu. Chủ yếu là tăng thêm vốn kiến thức. Phải biết hiện giờ hẩn đã là một người đàn ông từng đối đầu với Hồ Siberia, Gấu nâu và Đại Bàng Vàng rồi đó.

Nghĩ tới ở đây, hẩn không khỏi nở nụ cười. Quả nhiên, con người cũng không nên quá an phận. Nhưng Cổ Dục không cảm thấy quá hứng thú với việc bôn ba khắp các thành phố lớn. Hẩn bây giờ càng ngày càng thích nơi này hơn.

Đến khi Cổ Dục và Cổ Kiến Quân về đến thôn thì cũng đã hơn 8 giờ tối rồi. Sau khi tiễn Cổ Kiến Quân về tới nhà, Cổ Dục cũng trở về nhà của mình. Nhưng khi hẩn vừa mới bước vào cửa thì đã thấy được Bạo Quân vui vẻ lao đến. Mấy ngày nay không nhìn thấy Cổ Dục, nó rất nhớ hẩn. Đương nhiên cũng có khả năng là nhớ nước giếng của hẩn. Nhưng khoảng thời gian nhớ nhưng đó vẫn còn phải kéo dài thêm nữa cơ. Tại vì ngày mai Cổ Dục lại muốn đi

Trước tiên hẩn cất kỹ nấm đi đã. Sau khi tổ chức một bữa tiệc hoành tráng cho Vua Núi và Bạo Quân xong, Cổ Dục mới đi tắm. Lúc toàn thân đã khoan khoái, nhẹ nhàng hơn nhiều mà nằm trên giường thì hẩn mới đột nhiên phát hiện điện thoại của mình có rất nhiều thông báo.

Nhiều nhất chính là bố mẹ của hắn đang hỏi ngày bao nhiêu thì về nhà. Còn Khổng Hạo Văn thì hỏi chuyện của con Cá Đu Vàng. Nghĩ tới đây, Cổ Dục cũng nhớ tới chuyện làm sao để mang số vàng kia tới Bắc Kinh để giải quyết.

Dịch: Harem King

Chương 98. Lên đường

Chương 98: Lên đường

“Vội lắm sao?” Với một nụ cười tươi trên khuôn mặt, Không Hạo Văn mở cửa nhà Cổ Dục ra, cười hì hì rồi tới gần. Hiện tại Cổ Dục đúng là rất bận việc. Hắn đang xử lý mấy cái Sơn Trân kia.

Phần lớn những thứ này đều là hắn muốn ăn. Cho nên hắn hái về rất nhiều.

Hắn chỉ hái mỗi Năm Tùng không thôi mà đã nặng gần mười cân rồi. Cộng thêm cả của Cổ Kiến Quân hái cho nữa, tính chung vào thì có khi phải nặng hơn mười cân.

Những thứ nấm này ăn tươi là ngon nhất. Nhưng vấn đề ở chỗ, Cổ Dục có thể không ăn nhiều tới như vậy được. Cho nên hắn cần lựa chọn trong đồng Năm này một ít. Sau khi rửa sạch, hắn dùng máy sấy ở trong nhà sấy khô. Việc này khiến cho việc bảo quản được lâu hơn.

Hôm nay hắn cũng không câu cá. Cứ tích lại nhiều chút rồi về câu xem ra được thứ gì. Sau khi ăn xong bữa sáng, hắn bắt đầu mò mẫm những thứ này.

Đầu tiên, hắn đem Mộc Nhĩ sấy khô. Cổ Dục không hái nhiều Mộc Nhĩ. Sấy khô xong còn khoảng nửa cân cũng đã là rất tốt rồi. Nhưng cũng đừng nên xem thường nửa cân này. Nên nhớ Mộc Nhĩ chỉ có tỉ lệ 1:15 mà thôi. Sau khi ngâm lại đồng Mộc Nhĩ vào nước, ít nhất nó cũng phải 3.5-4 cân.

Mộc Nhĩ thì đơn giản. Dù sao thì không có con nào thích ăn món này. Bởi vì Mộc Nhĩ tươi có độc. Hơn nữa nó sinh

trưởng ở phía trên cây khô, cũng không bản.

Nhưng những thứ Nấm này lại có chút phiền phức. Cần được xử lý từng cây một.

Có vết cắn của côn trùng thì cần phải cắt đi rồi làm sạch bùn đất. Cho nên khi Không Hạo Văn tới, Cổ Dục vẫn còn đang rất gấp gáp.

Không Hạo Văn cũng không cho mình là người ngoài. Nhìn thấy Cổ Dục đang xử lý mấy thứ đó, hắn liền đi vào trong nhà lấy một cái ghế. Nhưng khi quay lại thì còn đem thêm cả vài miếng thịt bò khô mà Cổ Dục phơi ở phòng bếp. Hắn vừa đi vừa nhai. Đừng nói gì cả, thịt bò khô của Cổ Dục rất là ngon đó.

Cũng cần phải nói tới việc thịt bò của Hoàng Hưng Triết cũng rất không tệ.

Người Mông rất coi trọng Bò ở phía Đông và Dê ở phía Tây. Hoàng Hưng Triết ở phía Đông, chứ nếu không cũng chẳng có khả năng tới đây để làm ăn. Cho nên thịt Bò nhà bọn họ rất đắt hàng. Nhưng thịt Dê lại..... Mặc dù không ngon bằng phía Tây, nhưng lại ngon hơn nhiều chỗ khác.

“Chà? Cậu kiếm được nhiều thứ tốt như vậy ở đâu đó? Đây là Nấm Tùng sao? Đây là..... Nấm Hàu Thủ?” Vốn Không Hạo Văn còn đang ăn rất ngon lành, nhưng khi hắn ngồi xuống và thấy được Cổ Dục đang làm việc thì đột nhiên hắn cảm thấy miếng thịt bò khô ở trong miệng chẳng còn ngon nữa. Gương mặt hắn khiếp sợ nhìn vào đám Nấm này.

“Vài ngày trước tôi vào trong núi. Đây đều là hàng tự nhiên.” Nhìn bộ dạng của hắn, Cổ Dục nở nụ cười và nói một câu dừng dừng.

Đúng là hắn dừng dừng thật. Tại vì hắn đã nhớ kỹ vị trí của Nấm Tùng ở thung lũng Trường Sinh rồi. Về sau nếu có cơ

hội, hẳn sẽ lại tới đó lấy thêm. Hơn nữa, lần này chắc chắn sẽ nhanh hơn.

“Xem ra mấy thứ này đều là món ngon. Này anh bạn..... Bán không?” Nhìn những vật này, Khổng Hạo Văn lập tức xoa xoa tay, hai mắt lóe lên một tia lửa nhỏ rồi nhỏ giọng hỏi.

“Đều là anh em cả. Mấy thứ này tôi cho ông là được.” Nhìn bộ dạng cẩn thận của hắn, Cổ Dục không thèm để ý mà phát tay một cái. Những thứ này mặc dù có giá trị một chút, nhưng số tiền đó chỉ là một món tiền nhỏ mà thôi. Hắn có thể rất vừa ý, nhưng hiện tại thì chẳng làm sao cả.

Huống chi lát nữa Cổ Dục còn phải làm phiền Khổng Hạo Văn.

“Là anh em, cho nên tôi sẽ mang những thứ này về.” Nhìn vào đám Nấm này, gương mặt múp míp của Khổng Hạo Văn nở hoa. Hắn chính là một người nghiện ăn uống.

“Đúng rồi, hôm nay tôi sẽ đi. Mang Cá Đù Vàng như nào đây?” Nhìn gương mặt béo múp vui vẻ của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục cũng nở nụ cười. Nhưng đây cũng là lúc đi vào việc chính.

“Nghe nói con Cá Đù Vàng này dùng để chiêu đãi khách nước ngoài!” Vừa nhai thịt bò khô, Khổng Hạo Văn vừa nói. Nghe thấy lời của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục cũng gật đầu một cái.

“Như vậy thì phiền ông nói với anh ấy một tiếng rằng tôi cũng muốn đem theo ít đồ đến Bắc Kinh.” Nghe thấy lời của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục cũng mở miệng nói.

“Cậu cũng muốn tới Bắc Kinh sao? Tới đó để bán cá à?” Nghe thấy Cổ Dục cũng muốn tới Bắc Kinh, Khổng Hạo Văn có chút bất ngờ. Hắn rất hiểu Cổ Dục, tên này là một gã siêu

cấp trạch nam. Hắn không tin rằng Cổ Dục lại muốn tới Bắc Kinh để du lịch. Nhất định là có chuyện muốn làm.

“Tôi vừa lấy được một thùng vàng 5 bảng Anh của Nữ Hoàng năm 187, cho nên muốn tới Bắc Kinh để bán.” Cổ Dục cũng chẳng thèm giấu Khổng Hạo Văn làm gì. Dù sao vàng của Vương quốc Anh cũng không liên quan gì tới vàng của Trung Quốc. Coi như nước Anh nói những thứ này là của bọn họ, vậy thì họ cũng phải quản lí được Cổ Dục mới phải chứ.

“Chà? Không tệ đó. Nghe nói thứ này rất đắt giá. Nhưng cậu muốn mang tới Bắc Kinh bán kiểu gì vậy?” Nghe được Cổ Dục có một ít vàng muốn đem bán, Khổng Hạo Văn cũng rất hứng thú.

“Đi đến phòng đấu giá. Mặc dù số vàng này hơi nhiều, nhưng phòng đấu giá có thể lo được.” Suy nghĩ một lúc, Cổ Dục nói với Khổng Hạo Văn.

“Bán ở phòng đấu giá thì tiện thật đấy. Hơn nữa, những lão quỷ kia cũng chưa chắc sẽ thành thật như vậy. Đến lúc chuyển tiền lại lằng nhằng các kiểu. Không chừng cậu sẽ bị lừa mất ngày mùng 1 tháng 5.” Nhưng khi nghe thấy dự định của Cổ Dục, Khổng Hạo Văn lại lắc đầu rồi nói một cách nghiêm túc với Cổ Dục.

Dù sao trước đây, Cổ Dục vẫn chưa từng gặp phải chuyện gì như vậy. Hắn cũng có một chút đắn đo khó quyết định.

“Như vậy đi. Để tôi cho cậu số điện thoại. Người này cậu cứ gọi là ông Triệu. Trước đây ông ta làm nghề thu mua đồ cổ ở ga Lưu Ly. Hiện tại lão ta đang làm ăn rất lớn. Sau khi cậu đi tới đó thì cứ tới phòng đấu giá thử xem. Nếu như bị mấy lão quỷ đó làm rách việc, thì cậu cứ gọi cho ông ấy. Nếu hắn là ông ta thì sẽ không ai bịp được cậu cả.” Nhìn thấy sự do dự của Cổ Dục, Khổng Hạo Văn cũng lấy ra điện thoại rồi nói với Cổ Dục.

“Đến phòng đấu giá làm gì nữa. Sao tôi lại không tin tưởng ông cho được.” Nhìn Không Hạo Văn, Cổ Dục nở nụ cười rồi lưu lại số điện thoại của ông Triệu kia.

Sau khi nói chuyện về chủ đề này xong, Không Hạo Văn cũng bắt đầu giúp Cổ Dục nhặt nhanh mấy thứ này. Sau khi giúp Cổ Dục xong và sấy khô, Cổ Dục cũng lấy cho Không Hạo Văn một ít. Còn một nửa thì cất ở trong nhà, một nửa còn lại thì bỏ vào trong xe. Hắn chuẩn bị mang về cho bố mẹ của hắn.

Tiếp theo, hắn sắp xếp gọn gàng con Cá của Không Hạo Văn. Trước tiên, hắn chuẩn bị một cái máy sục oxi rồi sẽ mang tới sân bay. Mà Cổ Dục cũng nhân cơ hội này mang những con cá tương đối đắt tiền như Huyết Long, Cá Đù Vàng các thứ vào cất ở trong bể cá bí mật của mình. Sau đó hắn cũng đem chiếc bình sứ Thanh Hoa cất luôn vào trong bể cá bí mật đó.

Đúng vậy. Những thứ này đều có thể cho vào trong đó, nhưng trước kia Cổ Dục không muốn cất. Bởi vì mấy thứ này khi để ở trong nước thì sẽ không được bảo quản tốt lắm. Nhưng bây giờ thì không cần phải nghĩ nhiều như vậy. Cất những thứ quý giá như vậy ở chỗ này, từ đầu đến cuối hắn vẫn cảm thấy không quá an tâm.

Đến nỗi vàng thì chất đầy một chiếc vali khá lớn. May mà chất lượng của cái vali này không tệ. Chứ không bỏ 150 cân vàng vào thì có quỷ mới biết vali có vỡ ra hay không.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Cổ Dục tới sát vách tường nhà ông Hai, nói với chú Ba biết rằng hắn sẽ về nhà một chuyến. Mấy ngày này, việc cho Gà, Ngỗng, Chim Đa Đa uống nước, cho Vua Núi và Bạo Quân ăn thì đều là do hắn làm trước. Sau khi tất cả đã xong xuôi, Cổ Dục lên xe, phóng vội về hướng tỉnh.

Dịch: Harem King

Chương 99. Đến Bắc Kinh

Chương 99: Đến Bắc Kinh

“Ba mẹ, mấy loại nấm này là con hái từ trên núi xuống, nếu ba mẹ không biết xử lý thì đợi con trở về làm. Con biếu ba mẹ thuốc lá và mấy chai rượu. Ba mẹ không cần tiết kiệm đâu, bây giờ con trai của ba mẹ có tiền. Haha, không nói nữa, bây giờ con phải đi cho kịp giờ bay! Chờ vài ngày nữa con về rồi nói tiếp.”

Mặc dù gấp gáp lái xe về nhà nhưng Cổ Dục vội đến nỗi chưa kịp uống nước, cũng chưa giải thích rõ về những cây nấm kia với ba mẹ, hắn chỉ đành cười rồi chạy xuống lầu. Cổ Dục vội vàng lái xe thẳng về hướng sân bay Cáp Nhĩ Tân .

Lúc hắn đi tới nơi thì may rằng máy bay vẫn chưa cất cánh. Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Bãi đỗ xe của sân bay đỗ càng lâu càng rẻ, đỗ ba ngày chỉ cần vài trăm là được, Cổ Dục cũng không tiếc vài đồng đấy. Hắn kiểm tra hành lý, xác định rằng mình không quên thứ gì rồi lập tức kéo vali chạy vào trong sân bay.

Lúc hắn tới nơi, Không Hạo Văn đã tới trước và đang đứng nói chuyện với ai đó. Không Hạo Văn nhìn thấy hắn liền vẫy tay ra hiệu.

Qua giới thiệu mới biết đây là cơ trưởng của chuyến bay bọn họ ngồi. Cơ trưởng cũng nhận được tin Cổ Dục muốn vận chuyển một con Cá Đu Vàng sống và một rương tiền vàng tới Đế Đô, đương nhiên số lượng thật sự là bao nhiêu thì hắn không rõ, cũng không phải thứ hắn có thể tra được. Hắn chỉ

cần biết đồng hàng hoá này không có vấn đề rời lái máy bay cho ổn định là được.

Sau khi đi qua cổng kiểm tra của sân bay để chắc chắn không có vấn đề gì xong, hành lý của Cổ Dục được xem là hành lý hạng nặng phải kí gửi lên máy bay. Cổ Dục cũng tạm biệt Không Hạo Văn rồi qua cổng kiểm tra để lên máy bay. Vé mà Cổ Dục mua là khoang hạng nhất.

Nhưng đừng nghĩ rằng khoang hạng nhất của máy bay nội địa và khoang hạng nhất của máy bay quốc tế giống nhau. Thực chất thua xa rất nhiều. Nó chỉ đơn giản là chỗ ngồi rộng rãi hơn, đồ ăn tốt hơn, tốc độ tiếp viên tới rót thêm nước nhanh hơn chút mà thôi.

Từ Cáp Nhĩ Tân bay tới Bắc Kinh cũng không xa, ngồi tàu lửa cần mười tiếng, ngồi máy bay thì chỉ cần hai tiếng. Cổ Dục cảm giác mình chỉ mới vừa bay được một tí, bộ phim vừa tải còn chưa coi được một nửa thì tiếp viên hàng không đã thông báo chuẩn bị hạ cánh.

Sau một loạt tiếng ma sát và cảm giác rung lắc thì cuối cùng máy bay cũng đáp xuống sân bay Bắc Kinh .

Lúc Cổ Dục xách vali đầy tiền của hắn ra khỏi sân bay, con Cá Đu Vàng của hắn cũng được đẩy ra. Từ xa hắn đã nhìn thấy một đám người vội vã chạy tới, người dẫn đầu dáng dấp rất giống Không Hạo Văn nhưng gầy hơn nhiều, hơn nữa còn đeo một cái kính mắt.

“Nhanh lên, mau đưa cá lên xe mang tới Thuỷ Cung!” Người này vừa tới đã chỉ huy đám người kia làm việc. Nhìn cá bị đưa đi xong, hắn mới thở phào một hơi. Hắn nhìn Cổ Dục cười, đương nhiên nhận ra Cổ Dục là ai.

“Xin chào, tôi là Không Hạo Quân, anh hai của Không Hạo Văn. Chuyện lần này rất biết ơn cậu!” Không Hạo Quân đẩy

mắt kính, vừa cười vừa nói.

“Không khách khí, tôi cũng chỉ muốn kiếm tiền mà thôi.” Cá Đù Vàng lần này còn tốt hơn con lần trước, không chỉ nặng hơn mà chất lượng còn tốt hơn. Dù sao cũng nuôi lâu trong giếng, cho nên đương nhiên cũng tốt hơn.

Không Hạo Quân còn phải cảm ơn Cổ Dục rồi rít vì đã bán con cá này cho hắn, đủ để thấy con cá này quan trọng như thế nào.

“Tiền trao cháo múc, chuyện đương nhiên thôi. Đi thôi, tôi đưa cậu về khách sạn.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Không Hạo Quân cười rồi dẫn hắn lên xe. Khi Cổ Dục bỏ hành lý vào trong xe, Không Hạo Quân ngạc nhiên không biết trong này là cái gì? Nhìn có vẻ rất ghê gớm!

Không Hạo Văn cũng không nói cho Không Hạo Quân biết Cổ Dục đến Bắc Kinh làm gì, cho nên hắn cũng không biết.

Nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, quan hệ giữa hắn và Cổ Dục chưa thân đến mức đó. Nhiều khi tò mò bí mật của người khác cũng không phải là thói quen tốt.

Xe khởi hành, rất nhanh hai người họ đã vào trung tâm thành phố.

Nhưng chỉ mới vừa vào tới, Cổ Dục đã cảm giác được tốc độ xe đang chậm lại. Cũng may bây giờ không phải giờ tan tầm, cũng không phải ngày lễ gì đặc biệt nên xe vẫn chạy đều đều. Cổ Dục nhú mày hít thở không khí bên ngoài.

Có lẽ bởi vì hắn ở trong núi lâu rồi, bây giờ người không quen bầu không khí trong thành phố. Đương nhiên không phải chỉ Bắc Kinh mà ngay cả Cáp Nhĩ Tân cũng vậy. Chỉ cần là không khí ở thành phố thì hắn đều cảm thấy không thoải mái.

Có điều đối với Không Hạo Quân mà nói, bầu không khí này hắn đã quen thuộc rồi.

Cổ Dục tới khách sạn năm sao mà hấn đã đặt trước. Sau khi từ chối lời mời ăn cơm của Không Hạo Quân, Không Hạo Quân lập tức rời đi.

Đương nhiên không phải do Không Hạo Quân tức giận mà là hấn muốn đi.

Cổ Dục từ chối lời mời cơm của Không Hạo Quân là vì thứ nhất, hấn đem trên người quá nhiều tiền, hấn phải cẩn thận mới được. Thứ hai là vì Cổ Dục biết Không Hạo Quân bây giờ đang một lòng nghĩ đến con cá kia. Nếu hấn mặt dày để Không Hạo Quân mời cơm, đến lúc đó lỡ may xảy ra chuyện gì thật thì cả hai càng thêm khó xử.

Chi bằng để cho Không Hạo Quân đi xử lý công việc. Dù sao còn Không Hạo Văn ở đây, sau này cơ hội hai người gặp lại còn nhiều. Sau khi Cổ Dục đi vào phòng của khách sạn Bulgari , cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Buổi tối hôm nay nghỉ ngơi một chút, gọi cơm giao tận phòng. sau đó hấn liền đi tắm nước nóng. xong xuôi hấn liền nằm trên giường.

Ngày mai đem những thứ này đi bán, rồi đi dạo ăn lật vặt gì đó. Ngày một về nhà, sau đó cùng ba mẹ hấn đón mừng một tháng năm thật trọn vẹn. rồi lại trở về cố gắng kiếm tiền.

“Lần này đại khái ít nhất một tuần chưa thể trở về, tính thêm hai ngày này nữa thì tổng là mười ngày. không biết tới lúc đó lại có thể câu được gì trong giếng!” Cổ Dục nằm trên giường cười. nói thật thì tâm tư của hấn bây giờ cũng đã bay về thôn Cổ Gia.

Hấn không chờ được muốn biết xem lần câu tới có thể câu ra thứ gì tốt. Cổ Dục mang theo suy nghĩ này mà dần dần ngủ thiếp đi.

Không biết có phải thói quen được hình thành ở thôn Cổ Gia hay không mà hôm nay Cổ Dục dậy rất sớm. Nhưng may ở đây không phải thôn Cổ Gia, Cổ Dục còn có nhiều việc có thể làm. Không cần rời giường, hắn cầm điện thoại tra xem chỗ nào ăn ngon, chỗ nào đáng đi dạo, trong vô thức đã hơn bảy giờ. Kêu một phần bữa sáng vào phòng, ăn xong Cổ Dục lập tức xách vali rời khách sạn, đón một chiếc taxi. Cổ Dục không đi tới phòng đấu giá, mà đi tới cửa hàng của người họ Triệu được Không Hạo Văn nhắc tới.

Dịch: Kim Chi Cải Thảo

Chương 100. Ra tay

Bộ truyện đã đi được 1/4 chặng đường. Rất mong được quý độc giả tiếp tục ủng hộ nhiệt tình

Chương 100: Ra tay

“Ông Cổ, những đồng tiền vàng này của ngài, cho dù xét về chất lượng hay là cách bảo quản đều không có vấn đề. Đúng là rất tốt! Thế này đi, tôi đưa ra hai phương án. Nếu đồng ý thì ngài để lại những thứ này ở đây, tôi có thể giúp ngài bán chúng. Bán được bao nhiêu tiền thì tôi cũng sẽ không lấy một xu, đây chính là vì kết giao bạn bè. Dù sao thì ngài cũng là bạn của Khổng Tam Gia giới thiệu tới. Tuy nhiên thời gian bán ra sẽ kéo dài hơn một chút. Nếu không, ngài có thể chọn phương án là bán trực tiếp cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ tự mình bán ra bên ngoài.”

Ở trong phòng VIP tiệm đồ cổ Bảo Trai, ông chủ Triệu Đại Bảo sau khi kiểm tra những đồng tiền vàng của Cổ Dục, lập tức mỉm cười rồi nói với hắn.

Triệu Đại Bảo, tên thật gọi là Triệu Văn Quang. Bởi vì mắt nhìn đồ vật rất tốt, chưa từng đánh giá sai đồ vật. Cho nên trong ngành hắn cũng được gọi là Đại Bảo. Về ngoài hơn 40 tuổi, dáng vẻ có chút hèn mọn. Đặc biệt nhất chính là hàm răng có chút lớn, rất khiến người ta chú ý.

Nhưng cách làm việc của người này thì rất chuyên nghiệp. Lúc Cổ Dục đến nơi này thì ông ta đã đứng chờ ở cửa. Mặc kệ là thái độ, cách nói chuyện hay tác phong làm việc đều rất chuẩn mực, một giọt nước cũng không lọt.

Việc này cũng khiến Cổ Dục phải lau mắt mà nhìn. Dạng người thế này bất kể là ở trong bất cứ nhóm người nào, đều chính là một nhân tài, ở bất cứ nơi nào hẳn đều có thể lẫn vào bên trong được. Chỉ là người này có thiên phú về việc giám định, cho nên mở một tiệm đồ cổ cũng là điều dễ hiểu.

“Cho tôi một cái giá đi, nếu phù hợp thì tôi sẽ bán cho ông, giảm bớt phiền phức.” Nhìn Triệu Đại Bảo, Cổ Dục mỉm cười đứng lên nói. Nghe thấy Cổ Dục nói như vậy, đối phương cũng gật đầu một cái, tiếp đó từ bên trong cái rương lấy ra một đồng tiền vàng.

“Loại này là đồng tiền vàng 5 bảng Anh phát hành năm 1887, hiện tại số lượng còn lại cũng không ít. Bởi vì trước đây không chỉ có Vương quốc Anh phát hành, mà còn có công ty Đông Ấn phát hành. Cho nên giá trị lịch sử cũng không có đặc biệt cao. Nhưng mà dù sao thì nó cũng là vàng thật. Một đồng nặng 39,89 gram, dựa theo giá vàng hiện tại cũng đáng 12 - 13 ngàn tệ. Thế này đi, những đồng vàng này tôi ra giá 16,500 tệ một đồng. Tôi nói thật, những đồng vàng này nếu như tôi vận chuyển đến châu u, có thể bán được 2,300 - 2,500 Euro một đồng.” Nghe thấy Cổ Dục nói ra chuyện giá cả, ở bên này Triệu Văn Quang cũng đứng lên nói ra cái giá của mình.

Cái giá 2,500 Euro dựa theo tỷ giá hiện tại, một Euro tương đương với 7,5 tệ. Vậy tính ra cũng hơn 18,000 tệ. Thế nhưng trong này còn phải tính phí vận chuyển, làm thủ tục, còn phí vất vả lao động ở bên trong thì 16,500 tệ đã là một cái giá không hề thấp.

“Vậy được! Tổng cộng 7,500 đồng tiền này tôi đồng ý bán hết cho ông.” Đối với cái giá được báo ra này, Cổ Dục rất vừa ý. Sau đó hắn lớn tiếng nói.

Nghe được Cổ Dục đồng ý, Triệu Văn Quang cũng rất vui vẻ lập tức bắt đầu kiểm kê. 7,500 đồng tiền nhanh chóng được

kiểm đếm. Sau khi xác nhận số lượng, hắn cũng trực tiếp thông qua Online Banking chuyển tiền cho Cổ Dục.

Một đồng giá 16,500 tệ, 7,500 đồng tiền vàng tổng cộng là 123,750,000 tệ. Không tới 3 phút Cổ Dục đã nhận được tin nhắn chuyển tiền. Nhìn số dư tài khoản tận 9 chữ số, Cổ Dục không khỏi có chút cảm giác hoảng hốt. Trước đây lúc nào cũng nghe nói ‘người giàu thì luôn có tiền phi pháp, ngựa không lén ăn cỏ ban đêm thì không mập’. Hiện tại bản thân dường như là càng ngày càng mập ra nha.

“Đúng rồi! Ông chủ Triệu, không biết ông có thu cái này hay không?” Cuộc làm ăn này đã hoàn thành, Cổ Dục đột nhiên nhớ tới cái bình sứ Thanh Hoa. Vật này ở trong tay hắn cũng không có lợi ích gì. Nếu như có thể bán đi, vậy thì không tốt hơn sao?

“Bình sứ Thanh Hoa? Kích cỡ thế nào, là niên đại nào?” Nghe xong lời nói của Cổ Dục, ánh mắt Triệu Văn Quang lập tức liền chớp động. Phải biết rằng đồ sứ cổ tính chất hoàn toàn khác với những thứ khác.

Những đồng tiền vàng này, kỳ thực hắn chỉ kiếm lời được một ít tiền cực khổ, cũng chính là vì muốn kết giao bạn bè. Thế nhưng hắn không ngờ rằng, người bạn này vậy mà lại mang đến cho hắn một cơ hội kiếm tiền khác.

“Năm Vĩnh Lạc nhà Minh, được nung trong lò Quan Diêu. Là một bình gốm hoa Mẫu Đơn.” Nhìn thấy Triệu Văn Quang cảm thấy hứng thú với bình sứ Thanh Hoa này của mình, Cổ Dục cũng cho hắn biết đáp án.

Nghe Cổ Dục nói như thế, hai mắt Triệu Văn Quang cũng lập tức sáng lên.

“Lò Quan Diêu, năm Vĩnh Lạc thì chiếc bình sứ hoa Mẫu Đơn này không phải vật dùng trong triều. Có thể đây là hàng

hóa giao thương của Trịnh Hòa với phương Tây. Thứ này đúng là rất đáng tiền nha. Nếu quả thật bình gốm này chất lượng còn tốt thì theo tôi đoán có thể bán được 2,7 - 2,8 triệu tệ.” Nghe được câu nói của Cổ Dục, Triệu Văn Quang cũng nhỏ giọng nói.

“Vậy ông có mua không?” Nghe Triệu Văn Quang nói, Cổ Dục cũng cười hỏi. Nếu như có thể đem vật này cũng bán ra, vậy thì tổng tài sản của hắn lập tức vượt qua 170 triệu. Hơn nữa, hắn cũng không quá yêu thích đối với mấy món đồ cổ. Có thể bán như vậy thì dĩ nhiên là quá tốt rồi.

“Người anh em! Nói thật, cái bình gốm này của cậu nếu rơi vào tay tôi thì lập tức có thể kiếm được hơn 30 triệu. Mấy đồng tiền vàng kia thực sự kiếm lời không nhiều bằng cái bình này. Tuy nhiên, bởi vì cậu là người do Khổng Tam Gia giới thiệu đến. Hơn nữa, tôi với cậu cũng khá hợp ý. Thế này đi! Tôi sẽ giới thiệu với cậu người mua, sau này nếu có vật gì tốt thì phải nhớ kỹ người anh em này trước là được.” Do dự một chút, Triệu Văn Quang rất muốn lập tức đồng ý. Bởi vì hắn biết, có người muốn dùng 30 triệu để mua thứ này. Nếu như hắn có thể mua cái bình này từ Cổ Dục với giá 27 triệu, chuyển tay là hắn kiếm lời được 3 triệu, có sao lại không muốn làm chứ?

Nhưng dù sao Triệu Văn Quang cũng là người có tầm nhìn. Thực ra hắn thông qua một chút nghi vấn đã phát giác ra điều gì đó. Cái rương đầy tiền vàng của Cổ Dục rõ ràng được bảo quản cực kỳ tốt, nếu ở ngoài không khí mà nói thì trải qua hơn 100 năm thì li việc bị oxi hóa, phai màu, biến đen là điều không thể nào tránh khỏi được. Cho nên, muốn bảo quản những đồng tiền vàng này tốt như vậy, chỉ có một cách chính là ngâm nó trong nước biển.

Mà binh sứ Thanh Hoa thời Trịnh Hòa cũng là đồ vật trong thuyền đắm. Thông qua hai thứ này hẳn lập tức có kết luận sơ bộ, Cổ Dục chắc hẳn có một đội chuyên mò vớt thuyền đắm. Thậm chí, những thành viên trong đội mò vớt này mặc dù kiếm được tiền, thế nhưng đều có quan hệ rất sâu.

Buông tha con tép nhỏ trước mặt, mới có thể ăn được ba mẹ của nó.

Vì thế trong chớp mắt Triệu Văn Quang lập tức đưa ra quyết định không kiếm lời 3 triệu từ món hàng này, bỏ qua chút tiền này mới kết giao thật tốt với Cổ Dục. Sau này, Cổ Dục nhất định sẽ mang đến cho hắn càng nhiều cơ hội phát tài.

Triệu Văn Quang hành động như vậy, Cổ Dục lập tức hiểu rõ. Không thể không thừa nhận, Triệu Văn Quang hành động như vậy thật sự khiến hắn rất bội phục. Nếu như hắn không nỡ bỏ qua 3 triệu này, vậy thì khoản tình nghĩa này Cổ Dục cũng không ghi ở trong lòng.

Hắn cảm giác cái giếng nước kia, ở bên dưới chắc chắn còn giấu không ít bảo bối. Nếu như về sau lại câu được món bảo bối gì, thì thông qua Triệu Văn Quang chính là một con đường bán đi hàng hóa tốt nhất.

“Vậy thì tôi cảm ơn anh Triệu, vậy bây giờ tôi trở về đem nó tới.”

“Được! Vậy tôi lập tức liên hệ người mua.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Triệu Văn Quang nở nụ cười. Hắn biết con đường này hắn đã mở ra, đây mới chính là việc quan trọng nhất.

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 101. Nhà Họ Tiết

Đa tạ đạo hữu Thu1808 đã đẩy kim phiếu! Rảnh thì tại hạ sẽ bạo chương bù. Nay lên tới chương 103 thôi nhé

Chương 101: Nhà Họ Tiết

Sau khi bàn luận ổn thỏa với Triệu Văn Quang xong, Cổ Dục cũng trôi khỏi tiệm đồ cổ Bảo Trai.

Triệu Văn Quang cũng không kêu người ra tiễn Cổ Dục. Bởi vì việc đó vô cùng kiêng kỵ với tiệm đồ cổ như vậy. Họ cũng không biết bên trong nhà của bạn còn những món bảo bối nào khác hay không. Nếu thực sự còn bảo bối, vậy thì sau khi tiễn, họ có thể biết được vị trí nhà của bạn. Đến lúc đó thì tính sao?

Cũng chính là vì như vậy, cho nên Triệu Văn Quang mới không đưa Cổ Dục về.

Nếu như Cổ Dục biết còn có cả việc đó nữa thì chắc hẳn hắn cũng sẽ không để ý đến. Chẳng nói đến những thứ khác, việc đầu tiên là hắn không phải là không có nhà ở Bắc Kinh hay sao.....

Cổ Dục lái xe quay trở về khách sạn rồi lấy chiếc bình sứ Thanh Hoa từ trong không gian bí mật ra. Sau khi lau nó sạch sẽ, Cổ Dục kiểm tra lại một lần nữa. Sau khi xác định rằng nó không có vấn đề gì cả thì hắn mới lấy một tờ giấy báo bọc chiếc bình lại, rồi lấy thêm một chiếc túi nilon để bọc chiếc bình. Hắn lại bắt xe đi tới tiệm đồ cổ Bảo Trai.

Xe nhẹ đường quen, không bao lâu hắn lại tới trước cửa tiệm Bảo Trai. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, hắn

lại đi tới phòng VIP kia. Nhưng khi mở cửa ra, hắn phát hiện rằng ở phòng VIP này, ngoại trừ Triệu Văn Quang ra thì còn có thêm 1 người nữa.

Đó là một người phụ nữ, đáng vẻ rất xinh đẹp. Là một cô gái cao lớn, nhan sắc cực phẩm, sắc mặt lạnh lùng. Nhưng khi Cổ Dục thấy cô và cô cũng thấy Cổ Dục, hai người không khỏi sững sốt một hồi. Họ đều đọc được sự kinh ngạc từ trong ánh mắt của đối phương.

Đúng vậy, hai người đã từng gặp nhau. Không thể gọi là quen biết, chỉ có thể nói là đã từng gặp nhau.

Vẫn nhớ cái hôm mà Cổ Dục đi mua cây, rồi phát sinh xung đột cùng Lý Cảnh Đức chứ?

Cô gái này chẳng phải ai khác, mà chính là cô gái được Lý Cảnh Đức theo đuổi. Hình như tên là Thanh Huyền gì gì đó. Không bên tên tuổi rõ ràng, chỉ biết mỗi giới tính. Không thể không nói, trái đất này thật là tròn. Tại sao lại gặp được cô ta ở đây.

“Hai vị..... Biết nhau sao?” Thấy được sắc mặt của Cổ Dục và cô gái này, lúc này Triệu Văn Quang hơi nghi ngờ hỏi. Nếu như hai người sớm đã biết nhau, vậy sao Cổ Dục vẫn chưa bán đi chiếc bình đó? Chẳng lẽ có mâu thuẫn gì giữa hai người?

Nghĩ tới ở đây, ánh mắt của Triệu Văn Quang không khỏi có chút lấp lóe. Lòng tốt của mình sẽ không mang lại điều xấu đâu. Nếu có thật là như vậy, thì lần này phiền phức rồi.

“Không biết.” Thấy được ánh mắt của Triệu Văn Quang, Cổ Dục cười rồi lắc đầu, xóa đi lo lắng ở trong lòng của lão.

“Ha ha, không biết thì không liên quan. Vậy thì mua bán xin được bắt đầu. Để tôi giới thiệu sơ qua. Đây là anh Cổ, là người sở hữu món bảo bối đó. Còn đây là Tiểu thư Tiết, là

người mua. Anh bạn, vật đó đâu rồi?” Triệu Văn Quang nghe được lời của Cổ Dục, biết hai người không có thù hằn gì thì lúc này hẳn mới coi như yên tâm. Rồi hẳn là nhiệt tình giới thiệu.

“Đã đem tới. Các vị xem đây.” Nghe thấy lời giới thiệu về cô gái họ Tiết từ miệng Triệu Văn Quang, hẳn cũng không bất ngờ lắm. Hẳn tên đầy đủ của cô là Tiết Thanh Huyền. Nhưng Cổ Dục chẳng hứng thú với việc biết đầy đủ cái tên của cô cho lắm. Sau khi ngồi lên chiếc ghế sofa, hẳn liền bỏ chiếc túi nilon ra. Nhìn Cổ Dục, hai người Tiết Thanh Huyền và Triệu Văn Quang đều nhú mày. Nên nhớ đây là một chiếc bình sứ Thanh Hoa đáng giá 30 triệu. Thế mà Cổ Dục lại bọc nó ở bên trong tờ báo và một chiếc túi nilon?

Nhưng mặc dù hai người có kinh ngạc thế nào đi chăng nữa thì cũng không để lộ ra bên ngoài. Dù sao chiếc bình này vẫn đang nằm trong tay Cổ Dục. Sau khi Triệu Văn Quang nhận lấy chiếc bình hoa, hẳn liền đem chiếc bình hoa ra ngoài. Khi hẳn thấy được chiếc bình sứ này, con ngươi của hẳn không khỏi co rụt lại.

Điều đó không thể hiện rằng hẳn đã thấy, mà bởi vì chiếc bình này thực sự quá hoàn hảo. Mà từ hoàn hảo cũng không thực sự đúng lắm.....

“Ngài Cổ, chờ tôi một chút. Để tôi gọi mấy lão làng tới xem thử.” Nở nụ cười với Cổ Dục, Triệu Văn Quang đem chiếc bình bỏ lên trên một tấm vải rồi đi từ từ ra ngoài phòng khách. Mà lúc này Tiết Thanh Huyền cũng nhìn về phía Cổ Dục.

Mặc dù Tiết Thanh Huyền cũng hiểu đôi chút về đồ cổ, nhưng cô không phải chuyên gia. Sở dĩ cô tới tiệm Bảo Trai này để mua chính là vì tránh mua nhầm hàng giả. Nếu như ở đây bán đồ giả, đương nhiên bọn họ sẽ phải hoàn tiền đầy đủ,

lại còn bồi thường thêm. Cho nên mua ở đây sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề thật giả. So với chiếc bình, hiện tại cô còn hứng thú với Cổ Dục hơn.

Vì lo rằng Lý Cảnh Đức sẽ tìm Cổ Dục gây phiền phức, cho nên sau khi về nhà, Tiết Thanh Huyền liền tìm những thông tin liên quan tới Cổ Dục thì được biết hẳn là nhà cung cấp hàng cho Hứa Cẩm. Cô cũng biết được quan hệ giữa hắn và cậu ba nhà Khổng Gia không tệ. Nhưng Cổ Dục không phải là bán cá sao? Tại sao lại còn dính líu tới cả đồ cổ vậy?

“Ngài Cổ, không phải ngài bán thủy sản hay sao? Thế mà ngài còn bán cả đồ cổ nữa à?” Tiết Thanh Huyền càng nghĩ càng không thể hiểu nổi. Hiện giờ chỗ này cũng chỉ có hai người bọn họ, cho nên sau khi do dự một chút, Tiết Thanh Huyền mở miệng hỏi Cổ Dục.

“Những thứ đồ cổ này đều ở trong biển. Mà cá cũng ở trong biển. Tiểu thư Tiết chắc là không rõ đâu nhỉ.” Nhìn ánh mắt thăm dò của Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục nở nụ cười rồi nói.

“Ừ. Hợp lý.” Nghe thấy lời của Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền cũng gật đầu một cái. Quả thực, thường xuyên cũng hay có tin rằng thuyền đánh cá vớt được đồ đắm. Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ cả.

“Tiểu thư Tiết là người Bắc Kinh, không biết tại sao lại tới nơi rừng sâu núi cao kia làm gì vậy?” Tiết Thanh Huyền hỏi xong, Cổ Dục cũng tự rót cho mình một ly trà, sau đó mở miệng hỏi.

Quả thực hắn cũng rất tò mò. Cái cô Tiết Thanh Huyền này vừa nhìn là đã biết cảnh vàng lá ngọc, sự cao sang quý phái như muốn phá nát người cô để tuôn ra ngoài. Hơn nữa người có thể tiêu 30 triệu để mua bình sứ, cũng tuyệt đối là người

không thiếu tiền. Vậy thì thật khó để lý giải việc cô tới nơi đó để làm gì.

“Tháng sau là lễ mừng thọ 80 tuổi của ông nội tôi. Ông ấy thích trà đạo, cho nên tôi tới đó xem có cây gì già trên trăm năm để làm một chiếc bàn trà đem đi tặng. Nhưng tiếc là không có, cho nên tôi mới đi tìm một món quà khác. Chiếc bình này cũng chuẩn bị là món đồ lễ.”

Mặc dù xem chừng Tiết Thanh Huyền là một cô gái lạnh lùng, nhưng cũng không đến nỗi kín như bưng. Sau khi Cổ Dục hỏi xong, cô cũng rất thẳng thắn mà nói ra nguyên nhân của mình. Điều này có thể lý giải được. Dù sao mấy ông già ở chỗ Cổ Dục toàn người sống gần vùng rừng nguyên sinh, nếu như không tìm ở chỗ đó thì chắc hẳn có lật tung cả nước cũng không ra.

“Để hai vị đợi lâu rồi!” Ngay lúc Tiết Thanh Huyền vừa dứt lời thì bên này, Triệu Văn Quang cũng đẩy cửa đi vào, mang theo cả mấy lão già từ bên ngoài vào nữa. Sau khi bọn họ chào hỏi Cổ Dục một chút thì liền bắt đầu nghiên cứu cái bình sứ kia.

Không bao lâu, đám người đó liền kết luận rằng: Chiếc bình này là bình sứ thật. Mà chiếc bình sứ được bảo quản kỹ như vậy thì chắc hẳn giá tiền cũng sẽ không thấp đâu.

Đối với Tiết Thanh Huyền thì sao cũng được. Tất nhiên nếu chiếc bình này là thật thì việc bỏ thêm một ít tiền cũng không phải là vấn đề với cô. Sau khi Tiết Thanh Huyền bỏ chiếc bình sứ này vào một chiếc rương đặc thù, cô cũng chuyển 32 triệu tệ vào tài khoản của Cổ Dục. Mà tài khoản của hắn hiện tại không phải là 170 nữa, mà là lên tới tận 180 triệu!

“Ngài Cổ, mong rằng chúng ta sẽ còn gặp lại nhau!” Thấy Cổ Dục đã nhận được tiền, Tiết Thanh Huyền cũng nhắc chiếc

rương lên. Sau khi nở một nụ cười với Cổ Dục, cô liền xách rương lên rồi rời đi.

“Hẹn gặp lại!” Nhìn theo bóng lưng của Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục hết sức là vui vẻ. Lần tới Bắc Kinh này thật là sáng khoái quá đi!! Nhưng bây giờ việc chính cũng đã xong xuôi, hẳn nên cân nhắc tới chuyện trở về nhà!

Dịch: Harem King

Chương 102. Phú quý về quê

Chương 102: Phú quý về quê

Tất nhiên việc chính đã xong. Giờ Cổ Dục không còn thiết ở lại đây làm gì.

Sau khi tạm biệt Triệu Văn Quang, CỔ Dục liền mua vé khoang hạng nhất để bay về Cáp Nhĩ Tân vào ngày mai. Sau đó hắn muốn đóng vai du khách một cách trọn vẹn nhất. Đi dạo, đi ăn uống cho no đủ một chút.

Buổi trưa, Cổ Dục đến Nhà hàng Bạch Gia, nếm thử những món chính ở đó. Chiều thì lại đi dạo một vòng ở Cổ Cung. Buổi tối thì lại tới Nhà hàng Bắc Hải ăn một bữa.

Ban đầu Cổ Dục còn muốn đi tìm Phương Lượng. Nhưng mà đời đúng đen, đúng lúc Phương Lượng lại tới khu vực Giang Chiết để nhập hàng. Từ khi nhập 2 con cá của Cổ Dục, địa vị của Nhà hàng Phương Lượng càng ngày càng tăng lên. Bây giờ đã sắp tiếp cận đến vấn đề mua sắm.

Nói thật, những món chính ở đây làm còn kém hơn Cổ Dục một chút. Nhưng điều khiến hắn cảm thấy kì lạ là khi ăn đến cuối, hương vị cũng không tệ lắm.

Buổi tối thì trở về khách sạn để ngủ. Sau khi ngủ một giấc, sáng hôm sau hắn xuống để trả phòng. Bắt một chiếc taxi tới sân bay. May là bây giờ chưa phải ngày nghỉ lễ, chứ không chắc chắn sẽ phải chen lấn, rồi bị ép dẹp lếp thành con tép.

Xem tiếp bộ phim tải về điện thoại từ hôm trước, trong chốc lát, hắn đã về lại Cáp Nhĩ Tân. Ra khỏi sân bay, Cổ Dục lấy xe để đi về nhà.

Nhìn khung cảnh bốn phía dần trở nên quen thuộc, Cổ Dục cảm thấy rất xúc động.

“Haizz, đây đúng là một sự khác biệt lớn. Một tháng trước mình từ chỗ này về quê, nghĩ rằng chỉ để giải sầu, xong rồi lại về đây kiếm việc làm. Không ngờ mình lại cảm thấy ở nông thôn. Chỉ mất một tháng đã có thể kiếm được hàng trăm triệu tệ. Lý do rời đi đến nay có lẽ đã rõ.....”

Nở nụ cười tự giễu, trong ánh mắt Cổ Dục tràn đầy vẻ hưng phấn.

Bây giờ hẳn cũng coi như là áo gấm về quê rồi!

Xe đỗ ở dưới nhà của hắn. Khi vừa bước xuống, hắn thấy một bác hàng xóm đang dắt cháu trai xuống đi chơi. Khi vừa nhìn thấy Cổ Dục xuống xe, bà ta không khỏi hơi sửng sốt. Chưa từng nghe nói Cổ Dục mua nhà mua xe, sao giờ lại lái xe đi về là như nào?

Nhưng sau khi liếc mắt một cái, bà ta liền nhếch miệng rồi rời đi.

Bởi vì đây là một chiếc xe bán tải. Đối với mấy bà già mà nói, chiếc xe tốt nhất chính là một con SUV. Nếu không đủ tiền thì có thể mua một chiếc xe con. Xe bán tải trông không cao cấp, bà ta cũng sẽ chẳng thèm quan tâm tới giá tiền là bao nhiêu. Bà ta chỉ biết đây là một con bán tải, mua về để phục vụ công việc.

Sau đó, bà ta cũng chẳng thèm quan tâm tới Cổ Dục nữa mà dắt cháu trai đi mất. Nhưng sau khi bà ta về nhà, hẳn là sẽ kể lại cho con trai nghe rằng Cổ Dục ở nhà bên cạnh mua một chiếc bán tải. Khi bà ta gửi ảnh chụp của chiếc xe đó, chắc hẳn con trai bà ta sẽ nói cho bà ta biết thế nào là đừng bao giờ coi thường người khác.

Đương nhiên, Cổ Dục chưa từng để ý những chuyện này.

Ở tầng dưới có một siêu thị nhỏ. Cổ Dục cố ý mua không ít thứ như: sữa bò, bia, đồ uống các kiểu con Đà Điểu. Nói chung là mua hết.

Hắn xách những vật này lên lầu để trở về nhà.

“Hãy dà, thằng nhóc này lại đi mua nhiều đồ vậy về để làm gì!” Khi mẹ của Cổ Dục mở cửa cho hắn, nhìn thấy con mình mua về nhiều đồ như vậy thì bà không khỏi trách móc một câu. Nhưng bà ấy lại không giấu được vẻ mừng rỡ trên khuôn mặt.

“Đây không phải là ngày mùng 1 tháng 5 sao. Về nhà ngày lễ sao lại không mua gì cho được! Mà bố đâu rồi mẹ?” Cười rồi nói với mẹ một tiếng, Cổ Dục cũng bắt đầu mang đồ vào trong nhà.

Sau khi đem tất cả mọi thứ vào trong, hắn không khỏi hiếu kì nhìn bốn phía, rồi lại có chút nghi ngờ hỏi.

Bố của Cổ Dục cũng sắp phải về hưu. Ông ấy có một chức vụ khá nhàn hạ trong nhà máy. Đại khái là làm một nghỉ ba. Mặc dù kiếm được không nhiều tiền, nhưng công việc rất nhẹ nhàng. Chủ yếu là để chi trả bảo hiểm dưỡng lão, còn có thể kiếm chút tiền lãi ăn cơm. Cũng bởi vì như vậy, cho nên khi Cổ Dục kiếm được tiền, hắn không đưa ngay cho bố. Bởi vì để cho bố phải làm việc hằng ngày. Quả thực điều đó sẽ tốt hơn.

Hôm nay bố phải nghỉ ngơi mới đúng chứ. Tại sao lại không thấy ông ấy đâu?

“Này, đừng hỏi nữa. Mấy hôm trước con về không phải là mang theo rượu với thuốc lá hay sao. Chắc là lão ấy lại đi ra ngoài khoe mẽ rồi!” Nghe thấy lời của Cổ Dục, mẹ hắn mới lườm hắn một cái. Rồi lại cười và nói.

Thỉnh thoảng khi Không Hạo Văn tới nhà Cổ Dục chơi, hắn sẽ lại mang tới cho hắn một ít rượu và thuốc lá.

Nhưng vấn đề là Cổ Dục và Không Hạo Văn đều không hút thuốc lá. Vậy thì tốt. Số người Đông Bắc thích uống rượu Cao Lương cũng không nhiều. Cho nên thứ hot nhất ở Cáp Nhĩ Tân là bia.

Chính là bởi vì như vậy, những thứ rượu và thuốc lá mà Không Hạo Văn mang tới cho Cổ Dục, có không ít là được Cổ Dục mang đưa cho ông Hai và Cổ Kiến Quân. Phần còn lại hẳn giữ ở trong nhà. Phần lớn là vì để mang về cho bố. Cái này... Chỉ cầm một ít về cho bố mà ông ấy đã đắc chí thế sao.

Chỗ chơi cờ tướng ở dưới lầu là nơi tập hợp của các ông già. Gạt tàn thuốc lá ở đó sẽ hấp dẫn được vô số ánh mắt. Có người sẽ hỏi ông mua thuốc lá ở đâu, là hiệu gì, bao nhiêu tiền?

Lúc này ông ấy sẽ giả vờ không thèm để ý. Haizzzz. Thằng con trai nhà tôi nó hiếu kính với bố nó. Một bao này “chỉ” có 100 tệ (tầm 350k VNĐ) thôi ấy mà. Không đắt lắm đâu.

Việc đó sẽ khiến cho các ông già gần đây ước ao và ghen tỵ.

Thật ra người ta hay nói người Đông Bắc rất cục súc. Nhưng thực ra có rất nhiều người Đông Bắc có tính sợ vợ. Có khi phải cùng hạng cân với cả Thượng Hải và Tứ Xuyên ấy chứ.

Sở dĩ, điều khiến người Đông Bắc “cảm thấy” không sợ vợ, chủ yếu là vì người Đông Bắc có một cái đặc điểm. Đó chính là bệnh sĩ. Cho nên dù là phụ nữ Đông Bắc ở trong nhà có cường thế đến đâu đi chăng nữa, thì ra ngoài cũng phải đeo lên một gương mặt khác. Đương nhiên, điều đó chỉ là số đông mà thôi. Cũng có một số ít làm ngược lại. Nhưng bình thường nói các gia đình như vậy cũng không sai cho lắm.

Cho nên đừng thấy vẻ ngoài khoa múa khỏe khoắn, thoải mái địa vị trong nhà của mình lên mà ảo tưởng nhé. Trên thực tế, ngay cả tiền hút thuốc cũng bị kiểm soát nữa là.

Có thể là không thảm hại giống với người phương Nam, nhưng một bao thuốc giá 100 tệ, ít nhất ở khu vực nhỏ như Cổ Dục sống, là thứ tồn tại cao cấp nhất. Mà bây giờ Cổ Dục lại mua xe về nữa. Chắc hẳn sau này lão ta lại càng có cơ để đánh bóng tên tuổi.

Đương nhiên, lần trở về này của Cổ Dục cũng chỉ có vậy mà thôi.

Hắn là người mang khoản tiền lớn trong nhà. Hắn đã nghĩ kĩ rồi. Chơi ở nhà mấy hôm rồi cũng không nên rảnh quá. Không nói những thứ khác, đầu tiên là mua cho bố một chiếc xe. Sau đó lại mua một căn hộ lớn hơn. Sống được hay không không quan trọng. Cho dù là mua ở đâu cũng được. Chẳng cần nói đâu xa, chỉ cần có tiền là đủ.....

Hắn còn mua thêm cho mình vài chiếc máy chơi game, máy tính bảng, laptop các kiểu nữa. Chỗ để mua thì không thiếu. Hơn nữa, không biết là vì thứ gì mà khi hắn nghĩ đến việc mua mấy món này thì lại nhớ tới Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi. Xem ra cũng phải mua cho hai cô bé ấy một vài thứ.

“Mẹ ơi. Lần này con về là có vài việc muốn nói với hai người.” Vừa mới nghĩ nên mua cái gì xong, Cổ Dục cũng phụ mẹ sắp xếp đồ đạc cẩn thận. Ngồi lên chiếc ghế sofa, gọi cho bố về nhà, hắn cười rồi nói với cả hai người.

Dịch: Harem King

Chương 103. Mua Mua Mua

Chương 103: Mua Mua Mua

“Con trai, thật sự... mua nhà sao?” Ngồi ở ghế phụ cạnh tài xế, cha của Cổ Dục là Cổ An Bình có chút đắn đo nhìn hấn rồi nhỏ giọng hỏi.

Chiều hôm qua, sau khi cha Cổ Dục quay về, hấn lập tức cùng cha mẹ thẳng thắn nói một ít chuyện.

Ví như chuyện hiện tại, kỳ thực hấn đang có rất nhiều tiền.

Tất nhiên, hấn cũng không có nói rõ toàn bộ, cũng không có nói nhiều về chuyện cái giếng. Hấn chỉ nói là hiện tại đang làm việc vận chuyển cá, còn phát hiện nước ở cái giếng sau nhà rất thích hợp để nuôi cá. Cho nên mấy ngày nay hấn nuôi một ít huyết long, tiếp đó bán sang tay kiếm lời hơn 10 triệu. Đương nhiên, số tiền này cao như vậy chính là vì lần đầu tiên giao dịch, sau này chắc sẽ không được nhiều như thế. Tuy nhiên, nếu đã kiếm được tiền như vậy thì lần này trở về nhà, hấn muốn mua nhà mua xe cho cha mẹ.

Sau nghe được tin tức này, cha mẹ Cổ Dục chậm rãi trải qua một đêm mới tiêu hóa được loại tin tức thế này.

Vốn dĩ Cổ Dục còn tưởng rằng cha mẹ của mình nhất định sẽ phải dạy dỗ lại cho mình một trận, phải tiết kiệm tiền để sau này còn dùng để kết hôn.

Thế nhưng cha mẹ cũng không có làm như vậy. Ngay từ đầu hấn còn có một chút nghi hoặc.

Nhưng sau đó hấn lập tức kịp phản ứng, tiết kiệm tiền là vì cái gì? Không phải là vì tiền lễ hỏi cho nhà vợ sao? Kỳ thực

tiền này cũng không cần nhiều. Dù sao trước đây cũng có trường hợp há miệng là đòi 200 ngàn, 300 ngàn có khi 500 ngàn. Bởi vì cô vợ cũng không thật sự yêu đương gì, cho nên cần số tiền lớn như vậy cũng là việc hiển nhiên.

Tất nhiên không phải chỉ có tiền sinh lễ, còn phải mua nhà mua xe. Hiện tại Cổ Dục là trực tiếp mua nhà, đúng là không cần phải tiết kiệm làm gì. Nhất là mấy năm nay giá nhà mỗi ngày mỗi khác. Mua trước dù sao cũng tốt hơn là đến lúc cần mới luống cuống đi mua.

Buổi sáng, khi cả nhà ăn sáng xong thì lập tức cùng nhau đi xuống lầu. Ngồi trên xe bán tải giá hơn 1 triệu tệ của Cổ Dục, một nhà ba người đi đến khu nhà có giá cả đắt đỏ nhất ở Cáp Nhĩ Tân.

Kỳ thực tài sản hiện tại của Cổ Dục hoàn toàn có thể mua một căn biệt thự lớn. Mặc dù giá phòng ở Cáp Nhĩ Tân không thấp, thế nhưng cũng không cao đến mấy trăm triệu tệ. Mua một căn biệt thự thì vẫn được.

Chỉ có điều hần cũng không thích ở biệt thự, cảm giác không có chút cảm xúc nào. So với biệt thự, hần lại thích một căn hộ lớn hơn. Mà căn hộ lớn như vậy ở Cáp Nhĩ Tân có vẻ chỉ có một tòa nhà có. Đương nhiên khả năng một số tòa nhà khác cũng có, chỉ là hần không biết mà thôi.

Hôm nay chính là ngày mùng một tháng năm và cũng là ngày lễ. Xe cộ lưu thông trên đường đúng là rất nhiều. Mà đang ngồi ở trong xe lúc này, thấy khoảng cách đến nơi ngày càng gần, cha và mẹ Cổ Dục lại càng thêm lo lắng hơn một chút.

Mua căn hộ hay mua xe các loại chính là như vậy. Khi bạn đã xem kỹ vị trí, chuẩn bị xong tiền, làm xong hết thủ các loại chuẩn bị, quyết định xong là có thể mua. Thế nhưng xem xong lại muốn về nhà cân nhắc, càng cân nhắc thì càng không

nữ tiêu tiền. Chờ đến lúc đồng ý ra quyết định cuối cùng thì thứ đó đã không còn.

Cổ Dục cũng không phải là loại người ưa thích dây dưa dài dòng. Huống chi hiện tại hắn còn có hơn 180 triệu trong tay. Thật sự không cần phải để ý chút tiền lẻ này.

Lái xe đến tòa nhà bán căn hộ. Hôm nay mặc dù là ngày lễ, thế nhưng trong văn phòng giao dịch, người ở bên trong đúng là có không ít. Nhưng thực sự mua căn hộ thì lại quá ít. Tuy vậy nhân viên phục vụ ở đây đúng là rất nhiệt tình. Sau khi cả nhà Cổ Dục tiến vào, lập tức có mấy nhân viên chủ động đón tiếp. Chưa kể còn bung trà rót nước, hơn nữa còn nhiệt tình giới thiệu cho Cổ Dục không ít loại căn hộ.

Cổ Dục liếc mắt lập tức nhìn trúng một căn hộ ở tầng 40. Đây là một căn hộ gồm có hai tầng. Thực ra cũng có thể nói là một căn. Bởi vì chiều cao là khoảng sáu mét, cho nên được chia làm hai tầng. Tầng một cũng hơn 400 mét vuông, tầng hai vì dành ra một khoảng không gian cho phòng khách cho nên chỉ còn lại 300 mét vuông.

Tổng cộng có 6 gian phòng, nội thất bên trong cũng có đầy đủ mọi thứ. Tuy nhiên, hiện tại chỉ là nhà thô, ở đây chung cư sẽ phụ trách trang trí. Muốn trang trí kiểu gì cũng có thể làm được kiểu đó, đồ gia dụng các loại đều được tặng miễn phí. Mặc dù không thể so với những nơi như Thượng Hải, Thâm Quyển, Quảng Châu với giá phòng hơn trăm triệu một căn. Thế nhưng đồ gia dụng được tặng cũng đều là hàng tốt nhất.

Tuy vậy giá bán cũng rất phải chăng, nhân viên trực tiếp chào giá hơn 15 triệu tệ.

Vốn dĩ cả nhà Cổ Dục đối với căn nhà này rất yêu thích. Nhưng vừa nghe xong cái giá, mẹ Cổ Dục lập tức có chút do dự. Bởi vì dựa theo lời của Cổ Dục, hắn chỉ kiếm lời hơn 10 triệu mà thôi. Nếu như dùng toàn bộ tiền để mua nhà, về sau

trong nhà gặp phải việc cần dùng tiền thì phải làm thế nào đây?

Tuy nhiên, Cổ Dục cũng không để cả nhà phải đắn đo, hấn thảo luận với cha mẹ, cho cha mẹ hiểu là hấn có thể vay tiền. Sau đó lập tức gọi cô nhân viên bán nhà đến làm thủ tục. Đương nhiên hấn không có trả góp mà là trọn gói thanh toán một lần.

Nghe được Cổ Dục muốn trọn gói thanh toán một lần, cô nhân viên bán nhà cảm thấy toàn thân run rẩy, đôi mắt của cô đều sắp chảy nước, thiếu chút nữa còn muốn cùng Cổ Dục nói: “Tôi muốn buổi tối hẹn ngài ra ngoài ăn cơm.” Thế nhưng đáng tiếc là gần đây hành vi này bị kiểm tra gắt gao, cô có lòng nhưng Cổ Dục cũng không có ý như vậy.

“Mời ngài cùng người nhà đến phòng VIP để nghỉ ngơi một lúc. Tôi sẽ đi gọi quản lý đến làm thủ tục.” Nhìn thấy Cổ Dục không có ý kia, cô nhân viên bán nhà có chút tiếc nói. Nhưng vẫn nhiệt tình dẫn cả nhà Cổ Dục ba người tiến vào trong căn hộ, tiếp đó nhanh chóng đi tìm quản lý.

Người quản lý ngay lập tức có mặt. Trước khi đến, hấn cũng đã nghe nói Cổ Dục muốn thanh toán một lần. Nhưng mà cần phải giấu diếm cha mẹ của hấn, điều này đối với người quản lý mà nói thì việc này quá đơn giản.

Đừng nói là phải nói láo giấu diếm cha mẹ Cổ Dục, xem như bảo hấn gọi cha mẹ của Cổ Dục là cha mẹ thì hấn cũng đồng ý. Làm nhân viên bán hàng nếu không dám buông bỏ cái tôi này thì làm sao có thể leo lên đến vị trí quản lý đây.

Mặc dù sự thật rất đáng buồn, hiện tại cái thời đại này chỉ cần bạn muốn kiếm tiền thì hoàn toàn có thể kiếm được. Ít nhất thì việc đủ ăn đủ mặc không thành vấn đề.

Thế nhưng muốn kiếm tiền nhiều hơn người khác, vậy thì phải cần có chút kỹ xảo để che giấu lòng tự ái của bản thân. Ở tình huống có cơ hội kiếm được tiền, đương nhiên người quản lý cái gì cũng có thể làm.

Dựa theo việc thảo luận giữa người quản lý và cha mẹ Cổ Dục, toàn bộ việc trang trí phòng ốc sau đó đều đã thống nhất. Cổ Dục lập tức đi theo người quản lý ra bên ngoài thanh toán. Tổng cộng hơn 15 triệu tiền nhà, còn có một số chi phí thuế trước bạ các loại. Tuy nhiên, vì đây là nhà mới, hơn nữa là căn nhà đầu tiên của Cổ Dục, cho nên thủ tục không quá phiền phức. Quét thẻ một cái, chuyện còn lại thì giao cho bọn họ xử lý là được.

Hơn nữa, vì đây là thanh toán một lần, cho nên người quản lý còn chủ động giảm giá, chỉ cần thanh toán 85% giá trị nhà là được. Ngoài ra còn được tặng thêm bốn chỗ đậu xe trong chung cư. Tất cả chi phí gom vào một chỗ, Cổ Dục thanh toán hết thấy tổng cộng hơn 13 triệu. Tiền sau khi vào tài khoản, người quản lý cũng cho một cái hứa hẹn, lập tức sẽ tìm đội thi công vào trang trí. Từ đây cho đến lúc sau tết, chắc chắn có thể cho cả nhà Cổ Dục có thể dọn vào nhà mới.

Tuy nhiên, đối với việc này Cổ Dục cũng không có ý kiến. Dù sao hần thời gian dài cũng sẽ ở lại trong thôn. Căn nhà này cũng chỉ là một điểm dừng chân, kể đến chính là cho cha mẹ hần sau này có thể thoải mái sử dụng.

Người khác mua nhà có lẽ sẽ mất rất nhiều ngày, thậm chí là cả tháng. Nhưng Cổ Dục mua nhà chỉ cần đến buổi trưa là đã giải quyết xong. Buổi trưa, cả nhà ba miệng ở gần đó ăn một bữa bánh cuốn. Món này ăn rất tuyệt. Bánh cuốn với thịt, kèm rau, tương ngọt, khoai tây sợi. Ăn vào miệng cảm giác đúng là sảng khoái.

Ăn xong bữa cơm, cả nhà Cổ Dục lại lên xe xuất phát, lần này chính là muốn đi mua xe cho cha hấn.

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 104. Gia đình đoàn tụ

Đa tạ đạo hữu Phamkhanh đã đẩy kim phiếu! Bạo 1 chương, thêm một chương bạo của đạo hữu Thu1808 nữa là 2 nhé.

Chương 104: Gia đình đoàn tụ

“Còn ai vẫn chưa đến?” Phía trước cửa một tòa nhà lúc này đang có một người đàn ông vừa hút thuốc, vừa mở miệng hỏi một cô gái đứng ở bên cạnh.

“Còn nhà của dì nữa ạ. Bố ơi, con lên nhà nhé!” Nghe thấy lời của người đàn ông trung niên, cô gái này có chút không thể nhìn được nữa mà mở miệng nói.

“Nói gì vậy hả. Nhà chúng ta mời khách, khách còn chưa tới đủ mà con đã muốn lên nhà rồi à? Nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sao? Chờ thêm một lúc nữa đi.” Nghe thấy lời của con gái, người đàn ông trung niên liếc cô một cái rồi tiếp tục nói. Mà cô gái ấy cũng nhếch miệng, cúi đầu xuống tiếp tục nghịch điện thoại.

“Nhà chị gái anh vẫn còn chưa đến sao? Bây giờ là mấy giờ rồi?” Nhưng vào lúc này, một cô gái có phần đánh đá đi từ trong nhà ra, trên mặt giống như không đợi được nữa mà hỏi người đàn ông trung niên.

“Đúng rồi đó mẹ. Con muốn lên nhà mà bố lại không cho. Xem ra chúng ta đều lên hết cả thôi. Nhà dì ấy cũng không phải là không tới sao.” Nghe thấy lời của người đàn bà, cô gái cũng không nhìn được mà nhếch miệng lên, gương mặt không

vui nói. Mà khi người đàn ông trung niên nghe thấy vợ mình và con gái đều nói vậy thì cũng có chút dao động.

Nhưng cũng rất nhanh, đủ đến khiến ông ta chưa kịp đổi ý. Bởi vì ngay lúc này, có hai chiếc đang phóng tới từ phía xa. Trong đó, người dẫn đầu đương nhiên là Cổ Dục và chiếc xe bán tải của mình. Mà ở phía sau xe của Cổ Dục có một con Mercedes-Benz E300 AMG mới tinh đi theo sau. Đây chính là chiếc xe mà Cổ Dục mua cho bố của mình.

Vốn Cổ Dục không thích những loại như Mercedes, Ferrari, Audi các thứ cho lắm. Bởi vì chúng khá là phổ biến, và có thể được nhìn thấy ở khắp nơi. Điều này hẳn không thích cho lắm.

Nhưng hẳn vẫn là đã đánh giá thấp cái tính thích sĩ diện của bố mình. Khi đến cửa hàng 4S thì lão đã để ý ngay đến con Mercedes-Benz này rồi. Sau khi nói chuyện cùng bạn Sales, mẹ của Cổ Dục và Cổ Dục một lúc thì lão bảo là muốn con Mercedes-Benz E300 AMG này. Lão còn chẳng thèm liếc nhìn con Mercedes-Benz S-class lấy một cái, chỉ khẳng khẳng muốn mua chiếc này thôi.

Đương nhiên Cổ Dục sẽ không để cho cha mình phải thất vọng. Hắn lập tức mua luôn con xe đó. Nhưng con xe này cần phải vận chuyển từ thành phố Thẩm Dương tới. Buổi sáng hôm nay thì vừa đến nơi.

Hôm nay là ngày mà cậu của Cổ Dục mời khách tới chơi.....

Bên họ nội của Cổ Dục chỉ là nhà một con, không có anh chị em gì cả. Cho nên ở quê mới không có bất cứ thái độ gì với Cổ Dục cả.

Nhưng mà nhà mẹ của Cổ Dục là một đại gia đình. Tất cả có sáu chị em. Cho nên Cổ Dục có tất cả là 3 người cậu và 2

người dì. Người lớn nhất và cũng là cậu cả của Cổ Dục tên là Tô Minh Kiệt. Đứng thứ hai là dì cả Tô Lan Dung. Sau đó là dì hai Tô Lâm Tuyết. Tiếp theo là cậu hai Tô Minh Hoa. Sau đó là mẹ của Cổ Dục là Tô Hiểu Hạ và cậu nhỏ nhất là Tô Minh Kỳ. (đoạn này xưng hô khá rối rắm với những ai ở miền Bắc. Còn ở miền Nam thì có lẽ đều hiểu cả. Cho nên đoạn nào cần giải thích thì tại hạ sẽ giải thích kĩ)

Có thể là vì bố của Cổ Dục là một công nhân bình thường, ông nội cũng xuất thân từ nông thôn, cho nên dẫn tới việc gia đình của Cổ Dục không được chào đón ở bên ngoại cho lắm.

Mỗi lần gia đình đoàn tụ, nhà Cổ Dục cũng trở nên khá là vô hình.

Cũng có thể bởi vì chính điều đó đã khiến cho bố của Cổ Dục, người thường ngày rất dễ tính, khăng khăng muốn lấy xe ngay sau đó.

“Ôi chao, xin lỗi mọi người. Tiểu Dục vừa mới mua xe cho tôi, sáng nay xe mới tới. Ban đầu tôi còn tưởng đề xe nhanh lắm cơ. Xin lỗi vì tới trễ nhé!” Khi hai chiếc xe dừng lại trước mặt của nhà cậu Cổ Dục thì cả nhà Cổ Dục cũng bước xuống xe. Bố Cổ Dục cười ha ha rồi nói với cậu của Cổ Dục. Mà lúc này nhà cậu của Cổ Dục cũng ngăn người ra.

Tình huống gì đây? Sao nhà Cổ Dục lại lái tận hai chiếc xe đến? Cái quỷ gì?

“Không sao, không sao cả. Lúc này vẫn chưa tới thời gian quy định. Nào nào nào, mau lên lầu thôi!” Đơ ra một lúc, cậu của Cổ Dục mới tươi cười rồi đi tới đón, rồi dẫn cả nhà Cổ Dục đi lên trên lầu.

Mặc dù nhà ngoại đối xử không tốt với bố của Cổ Dục cho lắm ,nhưng đối với mẹ của Cổ Dục, họ vẫn cư xử rất tốt. Đó

cũng là nguyên nhân mà người cậu này vẫn đợi ở bên ngoài. Nhưng tình huống hiện tại không thích hợp cho lắm.

Mang theo sự hoài nghi, cả nhà của cậu Cổ Dục dẫn theo gia đình Cổ Dục đi lên trên lầu, tiến vào bên trong phòng khách.

Ở bên trong phòng khách, người nhà mẹ đẻ của mẹ Cổ Dục đều đã đến và đang ngồi đó nói chuyện tán gẫu với nhau. Khi thấy bố của Cổ Dục, hai người chú của Cổ Dục đều chủ động đứng lên. Có thể là vì thân phận không khác nhau cho lắm (đều làm rể) mà bọn họ nói chuyện rất thân với bố của Cổ Dục. Về phần Cổ Dục, hẳn đương nhiên bị mấy người trẻ tuổi kéo đi mất.

“Lão Cổ, ông tới hơi muộn rồi đó!” Khi cả nhà của Cổ Dục đều ngồi xuống, ông chú bên kia cũng cười ha hả rồi hỏi bố của Cổ Dục.

“Haizz. Con trai nó mua cho tôi một chiếc xe. Sáng nay người ta mới giao tới?” Vừa mở miệng oán trách Cổ Dục, ông ấy vừa bỏ chiếc chìa khóa xe lên trên bàn. Khi chiếc chìa khóa xe được đặt xuống, những người đàn ông có mặt ở đó đều không khỏi ngây người. Nhìn dáng vẻ hãnh diện của bố, Cổ Dục cũng bắt đầu cười.

Cái sự sĩ diện đã là thiên tính của con người rồi. Quả thật không dễ để xóa bỏ nó đi.

“Anh? Anh phát tài rồi sao?” Lúc này con gái của cậu Cổ Dục, cũng chính là em họ của Cổ Dục mới phản ứng, tò mò nhìn Cổ Dục hỏi.

Mà khi nghe thấy lời đó, những người anh họ, chị họ, em gái họ, em trai họ cũng đều nhìn qua, trong mắt tràn đầy sự hiếu kỳ. Phải biết nhà ông ngoại Cổ Dục vốn là một người làm

ăn. Mặc dù lời lãi không lớn, nhưng so với người bình thường thì cũng coi như là có chút tiền.

Mặc dù sản nghiệp của ông ngoại đều để lại cho con trai, nhưng bà dì cả và dì hai đều đã cưới chồng. Chú lớn của Cổ Dục (cưới dì cả) trước đây làm cảnh sát giao thông, là người ăn cơm nhà nước.

Chú hai của Cổ Dục (cưới dì hai) buôn bán quần áo. Ông ấy cũng là một người có chỗ đứng trong thị trường bán sỉ. Nên nhớ, mua bán qua mạng thời đó vẫn chưa phát triển như bây giờ, chỗ đứng đó là biểu trưng cho thân phận của bản thân.

Chỉ có nhà của Cổ Dục là khó khăn nhất. Cho nên bọn họ mới có chút xem thường bố của Cổ Dục.

“Cũng xem như hơi phát tài!” Nhìn ánh mắt của những người này, Cổ Dục cũng cười cười.

“Sao chú lại lái Mercedes mà anh chỉ lái mỗi con xe bán tải thôi vậy? Nếu anh là người làm ăn, vậy thì phải lái chiếc Mercedes-Benz kia mới đúng chứ?” Nghe thấy Cổ Dục thừa nhận mình cũng hơi phát tài, lúc này người em họ của Cổ Dục càng khó hiểu, tò mò hỏi thêm.

“Éc. Thật ra xe của anh đắt tiền hơn cả cái xe của bố anh đó.”

“Bị trẻ con à? Chiếc bán tải kia không phải chỉ có mấy chục ngàn tệ thôi sao? Chiếc xe Mercedes-Benz của chú ấy ít nhất cũng phải hơn 500 ngàn tệ (1.7 tỷ VNĐ) đó!” Liếc mắt khinh bỉ Cổ Dục một cái, cô em họ mở miệng nói.

Đối với một cô gái mới chỉ hơn 20 tuổi, việc không biết rõ về những chiếc xe là điều hoàn toàn bình thường.

“Có phải em mua một chiếc Raptor.....” Nhưng cô không hiểu, không có nghĩa là người khác cũng không hiểu. Lúc này anh họ của Cổ Dục cũng mở miệng nói chuyện, trong lời nói

tràn đầy cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Đắt hơn cả Mercedes thì chỉ có thể là dòng Raptor mà thôi.

“Còn cao cấp hơn cả dòng Raptor cơ. Nó là một con F150 Series.”

“Cái gì? Em cứ nói giá của nó ra xem nào.”

“Con xe đó gần 1.2 triệu. Giá tiền khi nổ máy cũng phải 1.5 triệu tệ đó!”

“Cái gì.....”

Dịch: Harem King

Chương 105. Nguyên bộ

Chương 105: Nguyên bộ

Tất cả nhà đều bất ngờ ngay lúc này chỉ vì Cổ Dục.

Mà lúc đó, ở Bắc Kinh cũng có một người bất ngờ không kém. Đó chính là Khổng Hạo Quân.

Nhìn mặt của người Trung Đông này, hai hàm răng của Khổng Hạo Quân va vào nhau cầm cập.

Chuyện này xảy ra cũng đều là do con cá Đù Vàng kia của Cổ Dục.

Người đàn ông Trung Đông trước mặt này có tên là Sheikh Ahmed bin Issa bin Salman Al-Khalifa đệ nhị. Thật ra chỉ cần gọi anh ta là Ahmed là đủ rồi. Anh ta là Hoàng tử thứ hai của một Tiểu Vương quốc nào đó ở Trung Đông. Gần đây, anh ta phụng mệnh Hoàng gia nước đó đến thăm Trung Quốc, thương thảo về vấn đề nhập khẩu dầu khí.

Việc anh ta đến đương nhiên gây ra sự chú ý lớn đối với nhà nước. Mấy ngày hôm nay, ngoại trừ dẫn anh ta đi chơi khắp nơi thì việc ném thử đồ ăn của Trung Quốc là điều không thể thiếu.

Hôm qua là ngày mùng 1 tháng 5, cũng là ngày cuối cùng mà anh ta ở đây. Hôm nay hẳn là ngày mà anh ấy phải đi. Cho nên việc tổ chức tiệc tiễn biệt cũng phải diễn ra một cách trang trọng nhất, phải bày ra những thứ đặc sắc nhất ở Trung Quốc. Vì vậy, người phụ trách chiêu đãi là Khổng Hạo Quân không khỏi nhớ tới con cá Đù Vàng mà Khổng Hạo Văn mang về hôm sinh nhật của ông nội mình.

Thế là hẩn liền động lòng. Chỉ vì nuôi mình con cá Đù Vàng đó mà hẩn thậm chí đã thuê nguyên một cái Thủy cung chỉ để thả con cá của Cổ Dục, Điều đó thực sự đã chứng minh rằng lựa chọn của hẩn rất tốt. Tối hôm qua, sau khi con cá Đù Vàng đó được chế biến thành món canh cá Đù Vàng rồi đưa lên bàn ăn.

Khiến cho mọi người đều bất ngờ. Mà sau khi ăn thử, tất cả mọi người đều kinh động như gặp phải ông Trời.

Thậm chí Không Hạo Quân còn nhận được sự khen ngợi của cấp trên. Rõ ràng lần này hẩn ta đã làm rất tốt.

Trong lúc hẩn đang đắc ý vô cùng thì tên Ahmed lại khiến cho hẩn trở tay không kịp. Vốn sáng sớm hôm nay là anh ta đã phải lên đường thì đột nhiên không đi nữa. Sáng sớm, anh ta đã tìm đến văn phòng của Không Hạo Văn, muốn hỏi hẩn rằng con cá kia ở đâu.

Hẩn muốn mang mấy con về cho Phụ Vương ăn thử. (vì bên các nước Trung Đông đa số đều theo thể chế Quân chủ Lập hiến nên để là Phụ Vương cho hợp lý, và sẽ đề xướng hô chuẩn theo từng vị trí)

Thế nhưng điều này lại gây khó khăn cho Không Hạo Quân. Điều biết rằng chỉ có cá tự nhiên mới có thể có hương vị như vậy. Mà cá Đù Vàng tự nhiên lớn tới như vậy thì chỉ có thể gặp chứ không thể đòi. Hẩn biết Ahmed không thiếu tiền. Mà đúng là anh ta nghèo thật, nghèo đến nỗi không thể tiêu hết tiền.

Hẩn hiểu rất rõ anh ta. Kẻ này trên danh nghĩa có tất cả 6 cái mỏ dầu và 2 cái mỏ kim cương ở bên châu Phi. Hẩn có nhà trên toàn thế giới. Tài sản ước chừng khoảng 100 nghìn tỷ Dollars Mỹ trở lên. Cũng bởi vì tiền của anh ta được coi là tiền của đất nước, cho nên chẳng có tên ở trên bảng xếp hạng bao

giờ. Bằng không thì làm gì có chuyện mấy ông người Mỹ có thể ngồi chiêm trệ trên đó.

Nhưng vấn đề chính ở chỗ: con cá này không phải có tiền là có thể mua được.

“Ahmed điện hạ, xin ngài chờ cho một chút. Để tôi hỏi xem nó có còn không.” Nhìn bộ dạng của anh ta giống như không giả quyết xong hôm nay, vậy thì anh ta cũng không thèm đi, Khổng Hạo Văn không khỏi có chút vã mồ hôi. Sau đó rút điện thoại ra, do dự một hồi rồi gọi cho Cổ Dục.

“Alo. Ngài khỏe không!” Thấy điện thoại của mình rung lên một hồi, Cổ Dục cũng lấy ra xem thử. Khi thấy người gọi là Khổng Hạo Quân, hắn cũng không khỏi hơi bất ngờ. Hắn mới chỉ gặp Khổng Hạo Quân có mỗi một lần thôi mà. Lúc này sao anh ta lại gọi điện cho mình nhỉ?

“Ngài Cổ có bận gì không ạ? Tôi có chuyện muốn làm phiền ngài một chút.” Nghe thấy tạp âm loạn xạ từ bên đầu dây của Cổ Dục, Khổng Hạo Quân ở bên này cũng do dự một lúc rồi mở miệng hỏi.

“Chà, được rồi. Ngài cứ nói đi.” Ra hiệu rằng mình muốn nghe điện thoại, Cổ Dục đi ra ngoài phòng khách. Quả thực hắn còn cảm thấy rất bất ngờ. Khổng Hạo Quân gọi điện cho hắn làm gì chứ? Chẳng lẽ con cá kia xảy ra vấn đề gì rồi sao? Cổ Dục vẫn rất quan tâm. Mặc dù bây giờ hắn đã là một triệu phú, nhưng hắn vẫn là một người bán cá. Mà buôn bán thì có đền bù.

“Ngài Cổ à, chuyện là như này.....” Nghe được lời của Cổ Dục, Khổng Hạo Quân có chút dờ khóc dờ cười mà nói cho Cổ Dục nghe nguyên nhân anh ta gọi tới.

Nghe xong lời của Khổng Hạo Quân, Cổ Dục cũng cảm thấy có chút ảo tung chảo. Đúng là con cá xảy ra vấn đề thật,

nhưng vấn đề ở đây là nó ăn quá ngon, cho nên đôi phương muốn mua nữa?

Nhất là sau khi nghe thấy được người mua là một vị Hoàng tử gì gì đó, Cổ Dục không khỏi nhếch miệng. Hắn bắt đầu ngửi thấy mùi dầu rồi đó.

“Giá cả thì không thành vấn đề. Ngài xem có được hay không?” Nghe thấy lời của Cổ Dục, Khổng Hạo Quân bên này cũng hỏi nhỏ.

“Không vấn đề gì cả. Cá thì tôi vẫn còn. Nhưng hiện tại tôi không có ở thôn Cổ Gia, mà là ở Cáp Nhĩ Tân. Khoảng ngày mai mới về được. Nếu như anh ta thật sự muốn, vậy thì ngày mai ông phái người đến lấy là được!” Nếu là buôn bán, Cổ Dục đương nhiên rất hoan nghênh. Liếc nhìn vào bên trong bể cá bí mật, bây giờ hắn còn có 12 con thôi. Hơn nữa, mỗi con đều ở trong nước giếng ít nhất là một tuần trở nên. Cơ thể béo tốt mỡ màng, rất thích hợp để bán đi. Thế là hắn mở miệng nói với Khổng Hạo Quân một tiếng.

“Được rồi. Để tôi nói với bọn họ một câu.” Nghe thấy Cổ Dục vẫn còn, Khổng Hạo Quân thở dài một hơi. Ít nhất là về mặt ngoại giao, hắn vẫn còn có thể giải quyết.

Việc ông ta nói chuyện với Hoàng tử Ahmed như nào chẳng liên quan gì tới Cổ Dục. Hắn quay lại phòng khách. Sau khi ăn cơm xong, hắn xin đi trước. Bởi vì mai hắn phải về lại thôn Cổ Gia, cho nên hôm nay phải đi mua những thứ cần thiết để mang về.

Cổ Dục lái xe thẳng tới cửa hàng điện tử ở Cáp Nhĩ Tân. Hắn vốn có ý đổi một chiếc điện thoại di động. Chiếc máy này hắn đã dùng 3 năm rồi. Hơn nữa lúc mua cũng là loại khá rẻ. Hơn 1000 tệ, hiện tại hắn là người không thiếu tiền, cho nên mua luôn.

Sau đó lại mua một chiếc máy tính, sau đó mua thêm cả một chiếc máy tính bảng. Sau đó lại mua thêm một chiếc máy ảnh DSLR (máy ảnh cảm biến kỹ thuật số). Mặc dù hấn không chụp ảnh, nhưng không có nghĩa là hấn không thể không mua được?

Nếu có cần, hấn còn có thể lại mua một cái XBOX hoặc là PS4. Khi nào ở nhà chán thì có thể mang ra chơi cũng là một lựa chọn tốt.

Sau khi hấn cửa hàng điện tử thì suy nghĩ đó hoàn toàn thay đổi. Những thứ này hấn đều phải mua, nhưng máy tính hấn muốn mua 2 cái. Một cái Laptop, một cái Case. Đừng hỏi nhiều, tôi có tiền. Xin cảm ơn!

Laptop mà hấn mua là Alienware, chính là chiếc máy tính được mệnh danh là chiếc máy tính khủng nhất. Nó có chi phí rẻ nhưng hiệu quả cao. Quả thực, nếu người thạo thì sẽ mua MSI để chơi game. Nó có chi phí cao và chất lượng tốt nhất. Nhưng mà MSI bảo hành khá là nát. Cho nên người không hiểu máy tính rất muốn mua.

Mà Alienware... Hmm, được rồi, mua thứ này chủ yếu là vì cảm tình với nó.

Dell Alienware Area 51M mới nhất có màn hình 17.3 inch, độ phân giải 144Hz. Sử dụng con CPU I9-9900K, card màn hình RTX 2080, 64GB RAM, 2 ổ SSD 1T rất ngon lành. Đương nhiên giá cả cũng phải “ngon lành” như vậy rồi. Hơn 50 ngàn tệ. Được rồi, trả trực tiếp luôn.

Ngoại trừ chiếc Laptop đó ra, Cổ Dục còn mua một cái máy Case. Chiếc máy Case cấu hình còn cao hơn chiếc Laptop. Sử dụng CPU I9-9900K, 128GB RAM, card màn hình RTX 2080TI..... Chỉ một cái thùng máy đó không thôi đã đáng giá hơn 70 ngàn tệ rồi.

Màn hình thì dùng loại 60 inch. Cái đó giá hơn 20 ngàn tệ.

Để mua mỗi 2 chiếc máy đó không thôi đã tốn của Cổ Dục hơn 200 ngàn tệ rồi. Nhưng hắn chẳng có chút nào tiếc sót cả.

Sau khi mua xong máy tính thì đến lượt những thứ khác.

Hơn nữa, đã mua là phải mua đồ tốt nhất. Điện thoại gấp tốt nhất, màu xanh tinh tế, giá 40 ngàn tệ.

Máy ảnh DSLR Leica cao cấp nhất, 6400 triệu pixel, giá gần 230 ngàn tệ.

Những món đồ vật giá cả chục ngàn tệ này hắn cũng không nói nhiều.....

So với tài lực của hắn thì chút đồ này chỉ là muối mà thôi.

Nghĩ thật là nực cười. Nên nhớ rằng chỉ trước đây hơn 1 tháng, hắn chỉ có thể kiếm được mấy chục ngàn tệ một tháng.....

Mà bây giờ, dĩ nhiên hắn không bỏ mấy chục ngàn tệ đó vào trong mắt nữa.

Khi hắn đi ra khỏi siêu thị, không chỉ có hàng ghế sau của hắn được chất đống, mà trong thẻ của hắn cũng đã bị trừ đi 500 ngàn tệ tiền mặt. Nhưng sau khi xài hết đồng tiền này, hắn lại cảm thấy yên tâm hơn. Loại cảm giác không thật trước đây lại biến đi mất.

“Gần đủ rồi. Về nhà thôi!” Cả người mệt mỏi, Cổ Dục cười rồi chuẩn bị lái xe rời đi. Nhưng khi hắn chuẩn bị lái đi thì đột nhiên trông thấy ở phía đối diện cửa hàng điện tử có một shop quần áo trẻ em. Trông có mấy bộ quần áo rất dễ thương.....

Dịch: Harem King

Chương 106. Trở về thôn Cổ Gia

Chương 106: Trở về thôn Cổ Gia

“Nhớ cho kỹ nhé. Ở đó phải chăm sóc mình thật tốt, đừng tiếc tiền làm gì cả. Chăm dọn vệ sinh vào.....”

“Mẹ ơi, con có phải còn đi học đại học nữa đâu. Con bây giờ là người có tiền, có thể tiếc tiền nữa sao? Mẹ cứ yên tâm đi!”

Ở lại nhà một đêm, ngày hôm sau Cổ Dục chuẩn bị quay trở về thôn Cổ Gia. Nhưng trước khi trở về, mẹ hấn tự dung lỗi lại cảm rằm một trận.

Con đi ngàn dặm mẹ lo âu, câu nói này lúc nào cũng đúng. Nhất là vào cái tuổi của mẹ Cổ Dục, rất thích lải nhải. Điều này đương nhiên không khiến Cổ Dục ghét. Có thể hấn chỉ hơi cảm thấy phiền mà thôi. Nhưng không biết vì sao, sau khi hấn có tiền thì cảm giác đó đã biến mất hoàn toàn. Nhưng suy cho cùng cũng là vì...

Khi không có tiền, cả đại gia đình cũng sẽ phải lo cho việc kiếm tiền trước. Đối với chuyện lải nhải này đương nhiên cũng có chút khó chịu. Nhưng sau khi có tiền rồi, sự chú ý của mọi người đương nhiên sẽ chuyển qua những phương diện khác. Mà tình thân là điều ắt không thể thiếu được.

Sau khi hàn huyên cùng bố mẹ vài câu, Cổ Dục cũng xách những vật hôm qua đã mua xuống lầu rồi ném vào trong xe. Sau đó, hấn lái xe thẳng về hướng thôn Cổ Gia.

Sở dĩ hắn đi vào lúc sáng sớm là vì tránh những giờ cao điểm như buổi tối hoặc là ngày mai. Nhưng cho dù là như vậy thì đoạn đường này cũng không tính là thông thoáng. Giống như việc cũng có không ít người trùng với suy nghĩ của Cổ Dục.

Mặc dù tốc độ xe không nhanh, nhưng tâm trạng của Cổ Dục vẫn rất tốt.

Ít nhất bây giờ nhìn lại, hắn đã tạm thời không phải lo lắng về chuyện tiền bạc nữa rồi.

Vừa đi vừa ngâm nga hát. Sau khi ăn cơm trưa tại quán xong và đổ đầy xăng, Cổ Dục lại tiếp tục lái xe về nhà.

Hơn 9h sáng Cổ Dục bắt đầu đi, đến khi hắn trở về thôn Cổ Gia thì đã sắp hơn 5h chiều rồi. Khi hắn vừa lái xe đến trước cửa thì thấy Vua Núi và Bạo Quân đã ngồi sẵn đó đợi hắn về.

“Chúng mày có nhớ tao không?” Xuống xe, Cổ Dục vuốt ve đầu chúng nó một lúc. Sau đó trong ánh mắt mừng rỡ của hai con vật, Cổ Dục bắt đầu khiêng đồ từ ngoài vào.

Sau khi cất kỹ mọi thứ, Cổ Dục liền đem mấy con cá trong bể nước bí mật thả ra ngoài. Nhưng cá Sủ Vàng, cá Ngừ Vây Xanh, cá Mũi Kiếm thì vẫn nên để ở bên trong đó thì tốt hơn. Hiện tại hắn vẫn chưa nghĩ ra cách để xử lý đồng cá đó.

Nuôi trong bể cá bí mật mấy ngày, kích thích của mấy con cá được thả lại vào trong bể này cũng lớn hơn một khoảng. Chắc hẳn đám này cũng có thể bán được với giá tốt đó.

Sau khi chuẩn bị cá ổn thỏa rồi, Cổ Dục cũng bắt đầu nghiên cứu làm cơm tối. Còn mấy đồ sản phẩm điện tử kia thì đợi ăn cơm xong rồi tính.

“Nhìn rau của nhà mình xem nó như nào đã!” Cười ha hả rồi đi ra sân sau. Vừa bước đến, Cổ Dục đã thấy một khung cảnh xanh tốt um tùm.

So với khi hấn mới tới, vườn nhà hấn lúc này đã có một chút giống “vườn” rồi. Nhưng cây được mua về đều sống khỏe cả. Nhất là cái cây Hương Xuân kia, đáng vẻ tương đối đẹp. Nhưng cây khác như cây Anh Đào, cây Vải, cây Trà được tặng các thứ đều sống hết. Hơn nữa bây giờ chúng đã ra không ít hoa, hấp dẫn lũ ong tới đây hút mật. Thậm chí đã có cây kết quả, mặc dù chúng vẫn còn rất nhỏ.

Ban đầu, lúc Cổ Dục đi mua, mặc kệ là cảm giác của người bán hay là Cổ Tấn thì việc mấy cây này vẫn có thể sống là điều không tệ rồi. Nước giếng của Cổ Dục cũng không phải là thứ mà bọn họ có thể tưởng tượng nổi.

Mà trừ những loại trái cây này ra thì vườn rau và vườn trái cây cũng khá ổn. Vốn lúc đi, dây nho chỉ dài có hơn 30cm, thì lúc này nó đã cuộn tới khoảng 1m5. Áng với tốc độ sinh trưởng này thì tháng 10 chưa chắc đã không được ăn nho.

Mà ở bên kia, dù là dây leo của Dưa Hấu hay Dưa Vàng Hami cũng đã dài ra rất nhiều. Dưa Vàng Hami thì chưa thấy gì cả, nhưng Dưa Hấu thì đã có một vài quả con rồi. Đương nhiên, hiện tại vẫn chưa thể ăn được.

Còn về đám rau thì trên cơ bản, đám rau mọc theo mùa cũng đã lên. Ngoại trừ rau Hẹ đã ăn từ đầu ra thì rau Chân Vịt, Cần Tây, Tề Thái, Ớt Chuông các thứ cũng đã dài ra. Những cây còn lại cũng đã ra đáng rồi. Hiệu quả của nước giếng cũng quá nghịch thiên với mấy cây rau này. Đang lúc Cổ Dục hái một chút rau để chuẩn bị làm bữa tối thì cổng nhà hấn cũng vọng ra một vài tiếng bước chân bộp bộp.

“Chú ơi!” Nghe thấy tiếng kêu này, Cổ Dục biết ngay là Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đã tới. Quả nhiên khi ra ngoài xem, hấn liền thấy Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang cười hì hì và đứng trước cửa.

“Chú về rồi nè!” Quả nhiên là đã nghe thấy tiếng của Cổ Dục, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi bên này cũng cười rồi tiến lên chào đón, một trái một phải ôm lấy đùi của Cổ Dục. Nhìn hai cô bé này, Cổ Dục cũng không nhịn được mà nở một nụ cười.

“Tới đây tới đây, chú có mang quà về cho mấy đứa nè. Mau vào trong này!” Nhìn mấy cô bé thân thiết với mình như vậy, Cổ Dục cũng bắt đầu cười rồi dẫn hai cô bé đi vào bên trong nhà.

Không lâu sau, hắn mang từ trong phòng ra không ít đồ vật. Phần nhiều là đồ ăn vặt. Những thứ này đa số dùng để phục vụ bữa trưa. Đương nhiên, ngoại trừ đồ ăn vặt ra thì còn có vài bộ đồ của trẻ con.

Trong đó, nếu nói đến thứ mà Cổ Dục thích xem nhất thì không thể nghi ngờ là trẻ em cosplay. Điều đó trông rất cute. Số đo là do Cổ Dục lấy được từ ông của Cổ Tú Tú và mẹ của Lưu Phi Phi.

Cho nên sau khi mặc quần áo cho hai cô bé xong thì có vẻ rất vừa vặn. Hơn nữa, hai cô bé lại khả ái đến ngất xỉu. Đây mới là thứ mà đàn ông đích thực mong muốn.....

“Tốt rồi. Quần áo mới đã được thay. Mấy đứa đi tắm đi rồi ra giúp chú hái một ít rau quả.” Nhìn hai cô bé có vẻ khá hài lòng với bộ quần áo mình mua cho, Cổ Dục cũng vui vẻ phân phó.

“Dạ!” Nghe thấy lời Cổ Dục, hai cô bé đều nở nụ cười vui vẻ.

Sau khi hai cô bé ra vườn nhặt rau, Cổ Dục cũng đem mấy bộ quần áo mới vứt vào trong máy giặt. Máy giặt của hắn có chế độ sấy khô, cho nên chẳng cần phải lo việc vào phơi phóng gì cả.

Sau khi hắt cho vào máy giặt trong thì Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng đem rau quả về. Cổ Dục nhìn mấy món mà hai cô bé hái thì đã nhanh chóng biết được là tối nay làm món gì. Không bao lâu, mấy món ăn đã được bày lên trên bàn.

Mặc dù không có hải sản, nhưng bữa cơm này lại ăn rất ngon.

Sau khi ăn no, Cổ Dục lại cùng hai cô bé ngồi đập hộp đồng sản phẩm điện tử. Trong đó, mấy chiếc máy tính bàn là thứ mà Cổ Dục mua cho mấy cô bé. Bên trong cũng có trò chơi để mấy cô bé có thể chơi được. Mà khi chơi nó thì sẽ quên hết khái niệm về thời gian.

Thoáng một cái đã hơn 8 giờ tối. Lúc này, ông của Cổ Tú Tú và mẹ của Lưu Phi Phi đều tới nhà Cổ Dục để đón con. Không cần bọn họ phải nghĩ nhiều làm gì, hai cô bé chắc chắn sẽ ở chỗ này.

Sau khi đưa hai cô bé lưu luyến không muốn đi về nhà, Cổ Dục cũng nằm ở trên giường. Mặc dù mới sống ở đây được một tháng, nhưng Cổ Dục cảm giác bản thân dường như đã hình thành được một thói quen sống ở nơi này. Lần này về nhà, hẳn cảm thấy nơi mà mình đã sống hơn 20 năm kia không còn quá quen thuộc nữa.

“Con người mà. Sẽ luôn có một chỗ thích hợp nhất để sinh sống!” Gối lên cánh tay của mình, nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, Cổ Dục khẽ cười một tiếng. Sau đó, hẳn vui vẻ nhắm mắt lại.

Dịch: Harem King

Chương 107. Giếng nước thăng cấp

Chương 107: Giếng nước thăng cấp

Qua một đêm chẳng có chuyện gì xảy ra, sáng hôm sau, Cổ Dục dậy rất sớm.

Bởi vì hôm nay sẽ có người tới lấy cá theo lời của Không Hạo Quân. Mà hắn cũng nghe hai cô bé Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi nói chuyện với nhau rằng hôm nay cũng tới nhà hắn chơi. Máy cô bé được nghỉ 5 ngày từ hôm mùng 1 tháng 5, ngày 6 tháng 5 mới phải đi học trở lại. Hôm nay Cổ Dục khá là tò mò, vì đã 10 hôm rồi mà hắn không câu cá. Hắn thực sự muốn biết mình sẽ có thể câu được đồ vật gì đây. Cho nên sau khi do dự một lúc, hắn quyết định sẽ câu cá vào sáng sớm.

Ăn một bát mì lớn. No nê rồi, Cổ Dục đi ra cái giếng ở phía sau nhà. Sau khi chuẩn bị cần câu ổn thỏa, Cổ Dục hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu thả dây xuống giếng.

Hắn không câu cá nhiều ngày như vậy rồi, lần đầu thả câu này ít nhất cũng sẽ phải được một loại kỹ năng gì đó. Cái giếng hiện tại có thể nói là sâu không thấy đáy.

Khi sợi dây chạm tới mốc 2900m thì Cổ Dục mới có thể kéo dây về. Rất nhanh đã có một chiếc rương mới tinh xuất hiện trước mặt Cổ Dục. Ất hẳn là một kỹ năng rồi.

Cổ Dục cũng đi về phía cái giếng để xem. Trong chớp mắt, cái rương kia hóa thành một tia sáng rồi chui vào bên trong đầu của hắn. Nhưng sau khi tiếp nhận thông tin từ chiếc

rương, Cổ Dục có chút choáng váng. Bởi vì chiếc rương này không phải là một kĩ năng, mà là..... Giếng nước thăng cấp.

Âm thanh từ nơi xa xôi nào đó nói cho Cổ Dục biết rằng công hiệu của nước giếng đã tăng lên gấp mười. Nước giếng trước đó đã vô cùng thần kỳ rồi, giờ công hiệu còn tăng lên gấp mười lần?

“Nói như vậy thì mấy con cá được mình nuôi bằng nước giếng trong vòng một tuần thì giờ nó sẽ lớn bằng thời gian nuôi hơn hai tháng?” Kiểm tra thông tin trong đầu mình, Cổ Dục không khỏi nở một nụ cười hưng phấn. Được lắm, vốn hắn còn đang tò mò muốn biết sau khi không câu mười ngày, thì thứ lên đầu tiên sẽ là gì đây. Bây giờ chiếc rương này khiến cho hắn cực kì hài lòng.

Nghỉ ngơi một lúc để ổn định lại tâm trạng, Cổ Dục lại thả câu một lần nữa. Nhưng dường như may mắn của hắn đã hết. Bởi vì lần thứ hai này dây hạ xuống không quá sâu, khoảng hơn 300m thì đã dừng lại. Đó chắc hắn không phải là một rương kĩ năng rồi.

Hơn nữa, dưới 300m nước chắc hắn cũng sẽ chẳng có thứ gì tốt cả.

“Chẳng lẽ là kho báu?” Kể từ sau khi câu được chiếc rương vàng và bình sứ Thanh Hoa rồi bán được rất nhiều tiền, Cổ Dục càng ngày càng hứng thú với kho báu. Sau đó, hắn bắt đầu thu dây câu.

Nhưng khi dây câu được kéo về, lông mày của Cổ Dục cũng nhíu lên một cái. Hắn có thể xác định đó không phải là một món kho báu gì cả. Đó hắn là một con cá rồi. Bởi vì ở bên dưới đang giẫy giụa. Hắn còn cảm giác được rằng con cá này dường như không nhỏ.

Thế nhưng con cá quái gì lại ở dưới 300m so với mặt nước biển? Con Mực hay là cá Voi?

Nếu như con Mực thì nghe còn được. Nhưng nếu mà là cá Voi thì cái miệng giếng này sao mà đủ chỗ cho được!

Trong lúc hấn đang do dự thì móc câu cũng đã được kéo lên khỏi mặt nước. Cổ Dục đi về phía miệng giếng để xem thì thấy một con vật rất xấu xí, nhưng cơ thể lại có phần to lớn, hình dáng rất giống một con cá Mú, nhưng lại không giống Cá cho lắm. Khi con cá này được kéo lên hoàn toàn, Cổ Dục lại càng thêm nghi ngờ. Những ngày này, mỗi loài cá ở bốn đại dương hấn đều đã câu lên được một lần. Có rất ít loài cá mà hấn chưa từng nhìn thấy. Nhưng con cá này thực sự hấn không biết.

“Đây là gì cá vậy?” Nhìn con cá đang mất thăng bằng trước mắt này, Cổ Dục mới lấy điện thoại ra rồi chụp nó một tấm, sau đó tiện tay ném nó vào trong bể nước rồi lên mạng tra.

Không tra thì không biết, tra rồi thì mới khiến hấn sợ hết hồn.

Con cá mà hấn câu lên được có tên là cá Vây Tay (Coelacanthiformes), xuất hiện sớm nhất vào khoảng giữa kỷ Devon (410 triệu năm trước), là tổ tiên của tất cả các loài sinh vật trên cạn đang sống ở hiện tại. Nó có mấy cái vây trông rất giống tay và chân. Khoảng 290 triệu năm trước, nó cùng một số động vật trên cạn di cư tới lục địa này. Nhưng bởi vì khí hậu vào thời đại đó quá khắc nghiệt, cũng không thể đảm bảo được độ ẩm trên da, cho nên nó lại phải quay trở lại đại dương để sống. (tức là trước đây, con cá này đã từng là động vật trên cạn)

Mà sinh vật trên cạn lúc đó lại có thể tiến hóa được, trở thành động vật có vú và Khủng Long sau này.

“Câu lên được cả tổ tiên cơ à?” Nhìn loài vật đã chẳng thay đổi cả trăm triệu năm này, Cổ Dục không khỏi gãi đầu một cái. Không biết là con này có thể ăn được hay không nữa.....

Được rồi, tổ tiên này chẳng là cái quái gì so với Cổ Dục cả. Nói thế đủ rồi, chủ yếu vẫn phải xem nó có thể ăn được hay không.

Sau khi Cổ Dục tra xong thì phát hiện ra rằng con cá này không có mặt ở Trung Quốc, cho nên có thể ăn được. Đương nhiên nếu không ăn thì nuôi làm cảnh cũng là một lựa chọn tốt.

Phải biết loại cá này rất là hiếm có. Nếu như nuôi chơi mà nói, thì ắt hẳn nó sẽ rất có thị trường. Loài cá này câu lên từ độ sâu hơn 300m cơ mà. Các loài cá tạp nham sống dưới mấy chục mét so với mực nước biển, sau khi được câu lên, vì thay đổi áp suất của nước nên chúng đều chết cả. Ấy vậy mà con cá này lại không chết, thực sự có phần không thể tin nổi.

“Để tính sau. Trước tiên cứ nuôi nó trước đã.” Suy nghĩ một lúc, việc đầu tiên mà Cổ Dục làm là thả con cá Vây Tay này vào bên trong bể nước. Sau đó tiếp tục đi câu. Nhưng không biết ngày hôm nay có phải ngày khảo cổ hay không, mà lần thứ ba này hẳn câu lên được một con.....

“Ốc Anh Vũ? (loài này đã được xuất hiện ở sgk Sinh 7. Nếu ai nhớ thì thôi, không thì gg để xem kĩ cũng được)” Nhìn con vật không chênh lệch nhiều so với lòng bàn tay và mọc ra vô số xúc tu này, trên đầu Cổ Dục không khỏi hiện lên mấy dấu chấm hỏi.

Loài này thuộc hai chi và có sáu họ. Toàn bộ loài Ốc Anh Vũ đều được đưa vào danh sách động vật bảo vệ bậc nhất của quốc gia ngày mừng 9 tháng 10 năm 2006 gồm Ốc Anh Vũ Palau (*Nautilus Belauensis*), Ốc Anh Vũ New Caledonia (*Nautilus Macromphalus*), Ốc Anh Vũ Đốm Trắng (*Nautilus*

Stenomphalus), Ốc Anh Vũ thường (Nautilus Pompilius). Được rồi, loài này cũng chỉ có thể thả được trong bể nước thôi. Sau này nếu có thời gian ra được biển thì sẽ thả nó đi để phóng sinh. (có 7 loài Ốc Anh Vũ tất cả, 3/7 loài đã bị tuyệt chủng)

Nhưng rõ ràng chỉ bằng hai loài này thì vẫn chưa được tính là toàn câu được sinh vật cổ. Cho nên sau đó, Cổ Dục thả toàn bộ 4 con cá Vây Tay và 9 con Ốc Anh Vũ đã câu được vào trong bể nước

Mà vận may của hần dường như cũng đã hết mất rồi. Bởi vì lần kế tiếp, hần câu lên được một con cá Tuyệt Đại Tây Dương. Loài này mặc dù có cá tự nhiên, nhưng số lượng được nuôi dưỡng cũng không ít.

Ngoại trừ có mặt ở Thái Bình Dương thì ở Nhật Bản cũng được nuôi. Cho nên trước khi bán được tiền thì cứ vớt ở một chỗ là được rồi. Thứ duy nhất đáng để ý là thủy sản câu lên được giống nhau không ít.

Các lần tiếp theo cũng không khác cho lắm. Các loài Tôm, Bào Ngư Đen, tôm Hùm Úc, cua Tuyệt..... Cũng không thiếu cá lớn.

Sau khi câu được không ít, Cổ Dục cũng mở ra cửa Ngư Trường, Trước khi đi, hần đã rút cạn nước giếng ở trong đó. Bây giờ về rồi thì có thể bơm lại nước vào bên trong. Bơm xong rồi, hôm nay cũng đã có thể thả cá vào. Những loài hần thích ăn như Tôm, Cua hay Bào Ngư được thả ở bể nước tầng hai. Trời lúc này cũng đã sáng hần rồi.

Dịch: Harem King

Chương 108. Chó săn

Đa tạ đạo hữu Hyewon đã đẩy kim phiếu!

Chương 108: Chó săn

“Chú ơi!” Lúc 8 giờ, cổng nhà Cổ Dục bị gõ. Mở cửa ra xem thì phát hiện người tới không phải ai khác mà chính là Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi. Nhưng ngoại trừ hai đứa còn có mẹ của Lưu Phi Phi là Lý Vân Vân cũng tới.

“Ồ! Chị cũng tới nữa sao. Nào nào nào, mời vào nhà chơi.” Cổ Dục vừa mở cửa ra, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi lập tức chạy vào trong nhà Cổ Dục. Hai cô bé bây giờ đã không còn khách sáo với Cổ Dục nữa, mà Cổ Dục thích nhất bọn chúng cũng chính là ở điểm này.

“Không được! Không được, ở nhà tôi còn có một số việc. mấy ngày trước mầm lúa mới lên cần phải phân thành mô. Lần này tới đây, chủ yếu là để trả tiền mua quần áo của Phi Phi.” Nhìn thấy Cổ Dục, gương mặt xinh đẹp của Lý Vân Vân có một chút đắn đo cùng lo lắng, cô nhỏ giọng nói.

“Ài! Chỉ là mấy bộ quần áo mà thôi, cũng không có gì đáng giá. Tôi thật ra rất yêu thích hai đứa nhóc này, không cần tính toán như vậy.” Nghe xong lời của Lý Vân Vân, Cổ Dục lập tức xua xua tay, vẻ mặt không thềm để ý nói.

Nghe được lời nói của Cổ Dục, Lý Vân Vân lập tức càng đắn đo hơn.

Nếu như hiện tại ông của Cổ Tú Tú là Cổ Quốc Khánh nghe xong lời của Cổ Dục, có thể sẽ không tiếp tục nói cái gì. Bởi vì ông ấy cũng không hiểu mấy bộ quần áo này đáng giá

bao nhiêu tiền. Trong mắt ông thì quần áo không phải làm từ vải vóc làm ra sao. Đi trên chợ có mấy sạp hàng quần áo trẻ em, chỉ cần mười mấy, hai mươi tệ là sẽ có một bộ. Cổ Dục mua cho mấy bộ, nhiều lắm là hơn một trăm tệ cũng không tính là cái gì.

Nhưng Lý Vân Vân thì khác, cô cũng có lên mạng tra cứu. Mặc dù Cổ Dục đã gỡ xuống nhãn hiệu. Nhưng đêm qua, sau khi Lưu Phi Phi đã về nhà, cô đã tra trên mạng giá của bộ quần áo đó. Cuối cùng mới phát hiện mấy bộ quần áo này, bộ nào giá cả cũng đắt xắt ra miếng. Bộ thấp nhất giá cũng phải 500 - 600 tệ, đắt tiền nhất thậm chí hơn 1,000 tệ. Tất cả quần áo cộng lại giá cả ước chừng hơn 2,000 tệ.

Phải biết rằng, tất cả quần áo của Lý Vân Vân tập trung lại cũng không đạt được con số này. Cho nên cô thật sự có chút lo lắng. Tiền này mà không trả lại cho Cổ Dục thì trong lòng của cô không yên ổn chút nào. Thế nhưng trả tiền lại cho Cổ Dục, cô lại thật sự không nỡ. Vì thế cứ đắn đo hết một đêm.

Sáng hôm nay cô vẫn quyết định tới đây để đem tiền trả lại cho Cổ Dục.

“Cậu cũng đừng gạt tôi, tôi có tra giá cả của mấy bộ quần áo này. Quả thật giá của chúng quá mắc.” Nhìn thấy dáng vẻ của Cổ Dục, Lý Vân Vân lắc đầu, có chút kiên định nói.

“Ài! Cái này thật sự không tính là gì, chị suy nghĩ nhiều quá. Đúng rồi, lần trước chị làm cho tôi dưa muối ăn thật là ngon, nếu quả như chị cứ đắn đo như thế, không bằng làm thêm cho tôi một ít coi như có qua có lại là được rồi.” Nhìn thấy dáng vẻ của Lý Vân Vân, Cổ Dục nở nụ cười, số tiền này đối với hắn mà nói thật sự không tính là cái gì.

“Thứ đó làm gì có giá trị như vậy, nếu cậu muốn ăn thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi Phi Phi mang đến là được. Thế nhưng mấy bộ quần áo này...” Nghe xong lời nói của Cổ Dục,

Lý Vân Vân vẫn có một chút đắn đo không buông xuống được.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một hồi còi ô tô vang lên. Tiếp đó là mấy chiếc xe từ bên ngoài lái đến trước cửa nhà Cổ Dục, dẫn đầu chính là một chiếc Hummer. Ở phía sau cũng đều là Mercedes G-Class, còn có các loại xe SUV cỡ lớn, sau cùng là một chiếc xe bồn lớn. Mấy chiếc xe này đều dừng lại trước nhà Cổ Dục, người ở trên chiếc xe đầu tiên lúc này cũng đã bước xuống.

Một người trong đó là người ngoại quốc, nhìn có vẻ là người ở vùng Trung Đông. Tuy nhiên hắn cũng không có mặc quần áo đặc trưng, mà là mặc một bộ vest màu đen. Trời vẫn còn sớm mà hắn còn mang theo kính râm. Bộ không sợ vấp ngã sao, dáng vẻ của hắn nhìn qua cũng rất cường tráng.

Mà một người trẻ tuổi khác ước chừng khoảng 20 tuổi, xem ra chắc hẳn là người Trung Quốc. Dáng người cũng khoảng 1m78, trắng trẻo và sạch sẽ. Người này mang theo cặp kính trông có vẻ có học thức, thế nhưng Cổ Dục không thích tên này.

Bởi vì tên này vừa xuống xe thì lập tức thể hiện thái độ nịnh nọt với người mặc vest kia. Cái dáng vẻ khúm núm của hắn khiến trong lòng của Cổ Dục có chút bực bội.

Bây giờ Trung Quốc cũng không giống Trung Quốc một trăm năm trước, hiện tại Trung Quốc là một nước lớn. Đối với người trước mặt đang làm trò cười này, Cổ Dục trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Ngài Ladas, xin ngài chờ một chút nhé!” Khi hai người này đi tới trước mặt Cổ Dục, cái tên chó săn đeo kính này cười nịnh nọt một tiếng. Tiếp đó hắn nhìn về phía Cổ Dục, tuy nhiên nụ cười nịnh nọt đột nhiên biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt kiêu ngạo.

“Cậu chính là Cổ Dục sao? Chúng tôi tới đây lấy cá, cá ở chỗ nào?”

“Cá ở trên lầu, đi theo tôi!” Nhìn thái độ của người này, Cổ Dục khẽ nhíu mày một cái. Tên này đúng là quá phách lối, lát nữa phải khiến cho bọn họ phun một chút máu mới được.

Cổ Dục mang theo hai người kia đi lên lầu, mà Lý Vân Vân ở bên cạnh liếc mắt nhìn tình cảnh này. Cô do dự một chút nhưng cũng đi theo, việc giữa cô và Cổ Dục đã xử lý xong đâu. Mà tẹo nữa có việc gì cần giúp, cô cũng có thể giúp một chút.

Mang theo hai người này, còn có Lý Vân Vân đi lên lầu hai, đi vào căn phòng độc lập kia. Vừa bước vào, bọn họ lập tức thấy được mấy con cá kia của Cổ Dục, cái tên người nước ngoài kia lập tức ‘Wow’ lên một tiếng. Tiếp đó hô lên một câu: “Oh My God!”

“Đây chính là cá Đù Vàng tự nhiên sao?” Nhìn một vòng trong gian phòng chứa đầy cá của Cổ Dục, cái gã đeo kính ánh mắt ngập tràn sự tham lam. Hắn rõ ràng không phải là một tên thiếu hiểu biết, mấy con cá Đù Vàng và những con cá Huyết Long kia, con nào cũng hiện lên một chữ... Tiền! Tuy nhiên hắn lập tức nhớ đến mục đích đến đây, hắn cưỡng ép tâm tình bản thân trở lại bình tĩnh. Tiếp đó chỉ về hướng mấy con cá Đù Vàng trong bể nước.

“Chính là bọn chúng.” Gật đầu một cái, nhìn thấy mấy con cá trước mặt lúc này so với mấy con cá lúc trước bán cho Khổng Hạo Văn và Khổng Hạo Quân còn muốn to và nặng hơn một chút. Xem ra bọn chúng cũng nặng khoảng 8 - 9 kg, cá lớn như vậy bán cho bọn hắn, một con 400 ngàn thật ra cũng không quá mắc nha!

“Ngài Ladas, chính là những con cá này. Có thể gọi người của ngài vào lấy được rồi!” Trong khi Cổ Dục đang suy nghĩ,

bỗng nhiên gã đeo kính cười nói với tên người ngoại quốc bên cạnh.

“Đợi một chút! Nói cái gì vậy, lấy cái gì mà lấy, đã nói giá cả đâu?” Nghe hắn nói như vậy, ngay lập tức Cổ Dục dùng thân mình ngăn cản. Về mặt kinh ngạc nhìn hai người này, hai tên này đến đây là để cướp sao?

“Nói chuyện gì giá cả gì chứ, những người này là người nước ngoài. Bọn họ nhìn trúng cá của cậu, cho cậu một cơ hội cống hiến cho đất nước. Đừng có không biết điều như thế, có tin tôi gọi một cuộc là có thể dẹp cái tiệm này, sau đó còn bắt giam cậu lại.” Nghe thấy lời nói của Cổ Dục, gã đeo kính trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, tiếp đó chỉ vào mặt Cổ Dục mà lớn tiếng nói.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Lý Vân Vân đang ở bên cạnh cũng sợ hết hồn, không khỏi tự giác đi đến sau lưng Cổ Dục. Mà lúc này, Cổ Dục hai mắt liếc ngang, sau đó tiến lên phía trước một bước. Xem ra Cổ Dục chuẩn bị ra tay. Ở bên này gã đeo kính không khỏi kinh ngạc, bước chân khẽ lui lại nửa bước. Lý Vân Vân ở bên cạnh lúc này khẽ kéo Cổ Dục lại. Những người này vừa nhìn là biết không phải loại người dễ chọc. Hơn nữa lại là người nước ngoài, còn là người có chức có quyền, nếu Cổ Dục và bọn họ đối cứng chắc chắn sẽ không có gì tốt đẹp.

Tuy nhiên, vào lúc bọn họ cho rằng Cổ Dục sẽ ra tay thì bỗng nhiên Cổ Dục lại mỉm cười.

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 109. Làm hồng

Chương 109: Làm hồng

“Mấy người biết cái đó là cái gì không?” Đối mặt với gã đeo kính, Cổ Dục chỉ vào cái camera đang ở phía xa, còn có máy thu âm ở bên cạnh.

Lúc gã đeo kính nhìn thấy được vật này thì bỗng nhiên thấy chột dạ.

“Biết thì sao!” Thế nhưng lúc này hắn không thể nào nhận sai được. Bởi vì trong mắt hắn thì Cổ Dục chỉ là một tên dân đen nuôi cá. Dân không đấu với quan, bây giờ hắn đang đại diện cho chính phủ, vì thế không thể nào lùi bước được.

“Ừm! Biết là được, đoạn video này tôi sẽ gửi cho Không Hạo Quân. Bây giờ các người có thể rút!” Nhìn hai người trước mặt, ánh mắt Cổ Dục lập tức phát lạnh. Tiếp đó hắn lạnh giọng đuổi khách.

“Mày nói cái gì! Mày có biết bố mày là ai không? Có biết đang nói chuyện với ai không? Tao là người đại diện cho...”

“Rút! Có nghe rõ không?” Nghe thấy Cổ Dục dám đuổi tống khứ mình đi, gã đeo kính lập tức nổi giận, vẻ mặt tức giận quát mắng. Thế nhưng Cổ Dục không cần nghe hết lời của hắn đã lập tức ngắt ngang. Nghe thấy Cổ Dục trả lời như vậy, gã này mặt đỏ bừng bừng trợn mắt nhìn Cổ Dục mà không có ý định rời đi.

“Vua Núi!” Nhìn thấy bọn họ không có ý rời đi, Cổ Dục trực tiếp gọi to một tiếng. Tiếp đó, trong nháy mắt đã thấy Vua Núi từ dưới lầu chạy lên. Lúc gã Trung Đông thấy được Vua

Núi thì hai mắt hấn lập tức tỏa sáng. Ở Trung Đông, đám nhà giàu nuôi sói, báo, hổ, sư tử là điều hoàn toàn bình thường và hợp pháp. Vua Núi từ hình thể đến trạng thái, cùng với trên thân phát ra một luồng sát khí vô cùng hiếm có và mãnh liệt. Nếu như không phải hấn nhìn ra trạng thái dường như có vẻ khác thường của Cổ Dục, có lẽ hấn đã muốn hỏi Cổ Dục có muốn bán Vua Núi hay không. Mà khi gã đeo kính nhìn thấy Vua Núi, lúc này hấn cũng sợ hết hồn.

Nói thật, hấn không sợ Cổ Dục đánh hấn, hiện tại hấn đang đại diện cho chính phủ. Nếu Cổ Dục dám đánh hấn, tính chất sự việc lập tức thay đổi. Thế nhưng nếu Cổ Dục thả chó cắn hấn, vậy thì sự việc lập tức trở nên bất minh.

Bởi vì khi đó sự việc cùng lắm chỉ là chó nổi điên cắn người mà không thể khống chế. Vì thế chỉ cần đánh chết chó thì sẽ hết chuyện. Mà bản thân hấn là người bị cắn, chỉ có thể xem như là xui xẻo.

Cái dạng chó săn Hán gian (ý nghĩa như từ Việt gian) này, kỳ thực cũng rất sợ chết. Nhìn thấy hàm răng của Vua Núi, hấn hoảng sợ kéo gã người nước ngoài chạy xuống dưới lầu.

“Tao cho mày biết, việc này chưa xong đâu.” Lúc hấn đi ra cổng nhà Cổ Dục, hấn còn đứng lại hô to một tiếng, đồng thời cũng lấy ra điện thoại.

“Việc này tất nhiên còn chưa xong!” Nhìn thấy hai người kia đi ra, khóe miệng Cổ Dục khẽ nhếch lên lộ vẻ khinh thường. Tiếp đó hấn liên hệ trực tiếp cho Khổng Hạo Quân.

Hấn đem đoạn video vừa rồi gửi qua cho Khổng Hạo Quân, tiếp đó cho Khổng Hạo Quân vào danh sách đen.

Phải tới một tên thuộc hạ tính nết như vậy, có thể thấy Khổng Hạo Quân cũng không phải tốt lành gì. Cổ Dục luôn tin tưởng câu nói ‘Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm’ hấn

chỉ mới biết Khổng Hạo Quân một chút. Khổng Hạo Văn đã từng nói Khổng Hạo Quân chính là một người mê làm quan.

Nếu đã là làm quan thì khẳng định đối với chính trị có chỗ khó nói, mà dạng người thế này không xứng cùng mình kết giao bạn bè.

“Tiểu Dục, sẽ không có chuyện gì chứ.” Nhìn thấy Cổ Dục đang xem điện thoại, lúc này Lý Vân Vân không khỏi có chút do dự hỏi. Bởi vì theo cô thấy đối phương cũng không phải là hạng người dễ chọc.

“Không có việc gì, cứ yên tâm!” Nhìn thấy Lý Vân Vân, Cổ Dục khẽ mỉm cười. Bây giờ là thời đại Internet, nhân viên chính phủ lại giúp người nước ngoài cướp đồ của người trong nước. Tin tức thế này nếu phát ra ngoài, đừng nói là gã đeo kính, mà ngay cả Khổng Hạo Quân ăn không được thì chuẩn bị vác nôi đi. Cổ Dục gửi video cho Khổng Hạo Quân chính là vì nể mặt Khổng Hạo Văn, nếu như đối phương còn không biết điều. Vậy thì hắn cũng không ngại mà đem đoạn video này phát tán lên trên mạng.

Hiện tại hắn là người có chỗ dựa, nên kẻ hoảng và lo lắng chính là mấy người kia.

Mà lúc này gã đeo kính sau khi đi ra ngoài, hắn cũng gọi điện thoại cho Khổng Hạo Quân. Đương nhiên hắn sẽ giải thích theo một hướng khác, nói Cổ Dục ngang tàng kiêu ngạo thế nào, không nể mặt chính phủ ra sao, vân vân... nhưng trong lúc hắn đang giải thích thì Cổ Dục ở bên kia gửi video qua cho Khổng Hạo Quân.

Khổng Hạo Quân vốn dĩ còn cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì hắn đã từng gặp mặt Cổ Dục. Hắn biết Cổ Dục không phải là người như vậy, lúc này video kia đột nhiên được gửi đến.

“Đợi một chút.” Không Hạo Quân nói với người ở bên kia đầu dây, tiếp đó lập tức mở video ra. Đoạn video đó chính là cuộc đối thoại vừa rồi của nhóm người. Mà khi nhận được đoạn video cùng những lời nói của người đang nói chuyện với mình qua điện thoại, lập tức gương mặt Không Hạo Quân đỏ bừng.

Mang theo người nước ngoài đi đến nhà dân cướp cá Đù Vàng, ôi trời!

CMN, tên này sao không đi chết đi cho rồi!

“Ngài Cổ, ngài tuyệt đối đừng nên giận giữ, việc này không phải là ý của tôi. Tôi lập tức xử lý việc này.” Xem xong video, Không Hạo Quân lập tức gửi tin nhắn cho Cổ Dục. Thế nhưng lúc này bỗng nhiên nhận được thông báo hai người không còn trong danh sách bạn bè, không cách nào gửi tin nhắn cho đối phương được. Việc này là do Cổ Dục cho hắn vào danh sách đen. Nghĩ tới đây, Không Hạo Quân cảm thấy mình khóc không ra nước mắt.

Gã đeo mắt kính này cũng là một tên quan nhị đại (thế hệ thứ hai của một gia đình trong nhà có người làm trong chính phủ) thế nhưng cũng chỉ là một chức vụ nhỏ. Hắn gần đây mới du học ở nước ngoài về, được cha hắn sắp xếp vào. Không Hạo Quân cùng với gia đình hắn cũng không có chút xú quan hệ nào. Thế nhưng cha hắn và thư ký của Không Hạo Quân lại có chút quen biết. Sau khi biết được nhiệm vụ lần này, hắn lập tức đứng ra lãnh nhiệm vụ. Nghĩ rằng chỉ cần đi theo một chút thì sẽ có thêm một chút lí lịch. Nhiệm vụ đơn giản như thế, ai ngờ được kết quả sẽ bị hắn làm hỏng bét như thế?

Nghĩ tới đây, lông mày của Không Hạo Quân đều nhíu lại. Ngay lập tức hắn gọi điện thoại cho gã đeo kính vừa rồi còn ở đó kêu khổ.

Vừa nhìn thấy điện thoại Không Hạo Quân gọi lại, lúc này gã đeo kính lộ ra vẻ mặt khinh thường liếc mắt nhìn về ngôi nhà nhỏ của Cổ Dục. Hắn đang suy nghĩ, lát nữa nếu như có thể cậy mạnh, hắn có nên vớt hai con cá Huyết Long Đỏ Ốt mang về hay không, xem như kiểm chác một chút.

“Alo, lãnh đạo! Người như vậy nếu chúng ta không xử lý thì sẽ không thể răn đe dân chúng...”

“Xử lý? Đúng là phải xử lý! Cậu làm cái gì vậy? Ai bảo cậu cưỡng đoạt con cá. cCậu xem cậu là gì, cường hào ác bá sao?”

Lúc này, gã đeo kính dường như giống Tử Hà Tiên Tử, chỉ đoán trúng phần đầu mà không thể đoán trúng phần cuối. Ở bên kia Không Hạo Quân lập tức gào thét vào trong điện thoại.

“Lãnh đạo, không phải vì tôi suy nghĩ cho mấy người nước ngoài này sao? Chúng ta muốn cho họ thấy sự hiếu khách của chúng ta...” Nghe thấy lời nói đầy tức giận của Không Hạo Quân, gã đeo kính lập tức trợn tròn mắt. Thế nhưng vẫn còn giảo biện giải thích.

“Thể hiện sự hiếu khách bằng cách ức hiếp, cướp đồ của dân sao? Tôi thật sự hoài nghi, cậu làm sao có thể thông qua kiểm tra. Chỉ là một nhiệm vụ dẫn đường, ai bảo cậu tự cho mình thông minh. Vốn dĩ chuyện này chúng ta có thể bán cho cả hai bên một cái nhân tình, thế nhưng cậu lại làm tốt như vậy! Có phải cậu đi du học xong thì não cũng vút, còn làm đầu gối cũng nhũn ra! Tôi nói cho cậu biết, việc này nếu như cậu không giải quyết tốt, trở về chuẩn bị nhận kỷ luật lớn đi. Nếu chuyện này không được giải quyết tốt, mặc kệ cha cậu có là ai thì cậu cũng chuẩn bị xéo đi cho tôi!”

Không Hạo Quân gào thét xong cũng lập tức dập điện thoại. Mà khi nghe được đầu dây điện thoại bên kia đã ngắt, gã

đeo kính lúc này hoàn toàn choáng váng. Hiện tại phải làm sao đây... Tình huống lúc này, quá cấp bách.

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 110. Không bán

Chương 110: Không bán

“Anh Luru, khi nào chúng tôi có thể đi vào lấy cá?”

Ở bên này, gã đeo kính đưa điện thoại di động xuống, gã đàn ông Trung Đông đi đến và hỏi anh ta. Bởi vì chuyến bay họ đặt sẽ cất cánh vào 6:00 chiều, và hoàng tử có họ đang ở sân bay Bắc Kinh chờ bọn họ đến đón. Cho nên hẳn không có thời gian để lãng phí.

“Ôi, ngài Ladas, có một chút vấn đề nhỏ trong chuyện cá...” Gã đeo kính nghe ông ta nói như vậy, khẽ đẩy kính một cách nhẹ nhàng vừa cười vừa nói.

“Vấn đề? Vấn đề gì?” Ladas nhìn tên đeo kính, ông cũng dùng tiếng Anh để hỏi.

“Vâng, vừa rồi tôi muốn anh ấy tặng cá cho các vị. Dù sao mọi người là người hoàng gia Trung Đông tôn quý, nên việc đem cá tặng cho các vị cũng là một biểu tượng cho sự hữu nghị giữa hai nước. Nhưng mà hình như anh Cổ không đồng ý điều này, hơn nữa vừa rồi còn đuổi chúng ta ra.”

“Tặng? Sao phải tặng? Chúng tôi cùng ngài Cổ không quen biết, chúng tôi chỉ là đến để mua cá thôi mà.” Ladas hoảng sợ hỏi, khi nghe gã đeo kính nói như thế.

“Ở nước của chúng tôi có một câu châm ngôn: “Lượng vật lực Trung Hoa, kết với quốc chi hoan tâm...”

“Vậy có phải là nếu chúng tôi thích cái gì ở Trung Quốc thì có thể đem nó đi phải không? Chẳng hạn như các anh có thể

cho hoàng tử của chúng tôi hai, à không... bốn con gấu trúc đúng không?

“Không phải...” Tên đeo kính nhìn bộ dáng của Ladas và xua tay không ngừng, bây giờ gã cũng không biết phải nói gì. Cho gấu trúc? Gã có thể tự quyết định chuyện đó sao?

Từ đầu gã cứ nghĩ rằng đây là một công việc béo bở, nhưng bây giờ nhìn lại thì đây đúng là củ khoai nóng bỏng tay. Nhìn gã đeo kính cứ lấp ba lấp bấp nói chuyện, Ladas đành lắc đầu, một lần nữa đi đến nhà của Cổ Dục.

“Ông Ladas, chúng tôi còn rất nhiều nơi có cá Đù Vàng , hay là để tôi đưa ông đến nơi khác? Chúng ta hãy tới những thành phố duyên hải, ở đây có những con cá vừa bắt được, chúng sẽ tươi hơn.” Gã đeo kính thấy Ladas muốn bỏ qua hẳn để đi thảo luận trực tiếp với Cổ Dục nên gã cũng luống cuống, lập tức kéo lại tay của Ladas. Nếu như gã không thể giải quyết được tình huống bên này thì gã coi như xong.

Phải biết rằng, cha gã tìm được công việc hiện tại cho gã, không những tốn hơn mấy triệu. Mà quan trọng nhất là ông đã sử dụng hết các mối quan hệ trong tay, dạng ân tình này chỉ có một cơ hội để dùng.

Nếu gã làm hỏng việc mà bị đuổi đi, cha của hắn có thể vì việc này mà đánh chết hắn.

“Chúng tôi đã từng ăn cá Đù Vàng, nhưng so sánh với cá của ngài Cổ thì hương vị của nó kém xa. Ở khắp Trung Quốc, không... phải nói là khắp thế giới, hoàng tử của chúng tôi chỉ cần có cá của anh Cổ mà thôi. Tôi sẽ đem chuyện xảy ra ngày hôm nay kể rõ đầu đuôi cho hoàng tử. Ngoài ra, tôi sẽ đưa ý kiến đến Bộ Ngoại giao của các vị, bây giờ xin anh hãy tránh ra một chút!”

Ladas nhìn đáng vẻ gã đeo kính đang ngăn trở mình, ông lạnh lùng nói. Tiếp đó ông đi đến trước cửa lớn và gõ cửa thêm một lần nữa. Rất lâu sau đó Cổ Dục mới mở cửa ra.

“Tôi thật sự xin lỗi ngài Cổ, tôi cũng không biết vừa rồi hai người đã nói gì. Chúng tôi tới đây để mua cá, không phải cướp cá. Xin ngài yên tâm.”

“Tâm trạng của tôi bây giờ không tốt! Tôi không bán, mời ông trở về.” Dù sao trình độ tiếng Anh của Cổ Dục cũng trên cấp 4, hấn vẫn nghe hiểu lời của Ladas. Hấn phát âm cũng tạm ổn nhưng mà âm rất nặng, hơn nữa còn đứt đoạn. Hấn có thể không nghe được những câu phức tạp hơn, nhưng mấy câu đơn giản kiểu này thì vẫn hiểu. Mà Ladas nghe Cổ Dục nói thế, vẻ mặt của ông trở nên khó coi. Nhiệm vụ dễ dàng như vậy, tại sao lại biến thành như bây giờ?

“Ngài Cổ! Cho tôi xin lỗi một lần nữa. Như vậy đi, chúng tôi tình nguyện thêm tiền, một con cá 100.000 Đô la Mỹ, anh thấy sao!”

“Không bán.”

100.000 Đô la Mỹ gần 600 - 700 ngàn tệ. nhưng bây giờ Cổ Dục đã cứng rắn quyết định. Hấn trực tiếp lắc đầu, thể hiện rõ bản thân không muốn bán.

“200.000 Đô la Mỹ.” Nhìn trạng thái của Cổ Dục, Ladas tăng giá thêm lần nữa. Nhưng Cổ Dục vẫn lắc đầu một cái, nhìn ông ta còn muốn tăng giá, Cổ Dục trực tiếp vẫy tay. Hơn nữa chỉ vào bản thân, và nhìn Ladas nói.

“Tôi là phú ông nghìn tỷ! Không quan tâm đến tiền, vốn là nể mặt một người bạn nên tôi mới bán cá này cho các ông, bây giờ thái độ của các người như vậy thì bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ không bán, mời ông trở về đi!”

Nói xong, Cổ Dục đóng cửa.

Có lúc con người chính là như vậy, không tranh mán thù không giành giọng điệu. Nếu như khi còn nghèo khổ, nói không chừng nội tâm của Cổ Dục sẽ mềm mại hơn một chút. Dù sao thì “người nghèo chí khí cũng nông, ngựa gầy trông đến bộ lông cũng dài”.

Nhưng bây giờ Cổ Dục không thiếu tiền, nên đương nhiên hắn có vốn liếng để mạnh miệng như vậy.

Ladas há to miệng nhìn cửa chính đóng lại, cuối cùng ông đành bất đắc dĩ phát tay mang theo đội xe rời khỏi nơi này. Mà gã đeo kính nhìn bóng lưng của bọn Ladas rời đi, gã oán hận trừng mắt liếc nhìn nhà của Cổ Dục. Gã biết mình muốn làm gì cũng không được.

Gã còn phải nghĩ cách để trở về gặp Khổng Hạo Quân và cha của gã nữa.

Mà hiện tại Khổng Hạo Quân cũng đang rất đau đầu. Sau khi hắn điện thoại cho tên đeo kính, hắn lập tức gọi cho Cổ Dục. Nhưng rõ ràng Cổ Dục đã chặn số điện thoại lẫn WeChat của hắn, hiện tại không còn cách nào khác, hắn lập tức gọi điện cho người em trai Khổng Hạo Văn.

Nhưng sau khi Khổng Hạo Văn nghe Khổng Hạo Quân nói xong, hắn không nói hai lời lập tức từ chối.

Nói đùa, Khổng Hạo Văn làm bạn với Cổ Dục, hắn giới thiệu Khổng Hạo Quân với Cổ Dục đều dựa trên tình huống cả hai cùng có lợi. Cổ Dục bán cá Đù Vàng để kiếm tiền, sau đấy Khổng Hạo Quân hoàn thành nhiệm vụ.

Vốn việc đến nhà Cổ Dục để mua cá là một chuyện rất đơn giản. Chỉ cần người đến và làm tốt phiên dịch là được rồi, đâu cần có người muốn tự cho mình là thông minh.

Hắn sẽ không vì Khổng Hạo Quân mà dò xét thái độ của Cổ Dục.

Cho nên đừng nói là đi làm người thuyết phục, hắn còn không dám gọi một cuộc điện thoại. Hắn chỉ yên lặng gửi tin WeChat nói rõ gọn gàng mọi việc cho Cổ Dục.

Sau khi bị Khổng Hạo Văn từ chối, Khổng Hạo Quân cũng ôm lấy đầu của mình một cách rã rời. Phải làm sao bây giờ? Hắn cũng rất mù mịt, online chờ giúp đỡ, cần gấp!

Nhưng anh còn chưa nghĩ đến biện pháp thì bên Bộ Ngoại giao đã điện thoại đến. Bởi vì ngay khi Ladas rời khỏi nhà Cổ Dục, ông lập tức gọi điện cho hoàng tử Ahmed để kể chuyện vừa xảy ra. Mà hoàng tử vừa biết chuyện này thì khiếp sợ không thôi.

Một việc đơn giản như thế, vì sao lại thất bại rồi. Hơn nữa còn gây thù với đối phương? Tại sao vậy? Điều này chứng tỏ, về sau mình không có khả năng ăn được loại cá này nữa?

Nghĩ đến đây, hoàng tử Ahmed trực tiếp gửi thư kháng nghị cho Bộ Ngoại giao. Đương nhiên Bộ rất coi trọng việc này, gửi thư thẳng đến cho Khổng Hạo Quân.

Khổng Hạo Quân quả là một người mê làm quan giống như Khổng Hạo Văn nói, khi hắn thấy được thư kháng nghị. Hắn đã nghĩ đến việc tự tử. Tuy nhiên trước khi chết, hắn cũng muốn đưa tên đáng chết kia xuống địa ngục trước. Đây không phải hổ người, mà là hổ tất cả mọi người!

Dịch: YankiwwlSkyShip

Chương 111. Tình cảnh tương tự

Đa tạ đạo hữu Mnn0909 đã đẩy kim phiếu!

Chương 111: Tình cảnh tương tự

“Tiểu Dục! Không có phiền toái gì chứ!” Nhìn thấy Cổ Dục đóng cửa lớn lại, sau khi do dự một hồi, cuối cùng Lý Vân Vân có chút bận tâm hỏi.

Mặc dù cô đứng về phía Cổ Dục, thế nhưng đối phương là người nước ngoài, còn là người trong chính phủ. Hiện tại cô thật sự rất lo lắng. Tuy nhiên Cổ Dục lại lắc đầu không coi đó là chuyện gì phải lo lắng.

“Yên tâm đi chị! Không có chuyện gì.” Cổ Dục nở nụ cười với Lý Vân Vân, tiếp đó chuẩn bị dẫn hai đứa nhóc đi chơi.

“Đúng rồi! Tiền quần áo kia...” Nhìn thấy Cổ Dục dường như không thêm đề ý chuyện này, chắc hẳn trong lòng cậu ấy đã có dự tính. Lý Vân Vân cũng không tiếp tục lo lắng, thế nhưng cô lại nhắc đến chuyện quần áo.

“Ài! Tôi thật sự không thiếu tiền, vừa rồi người nước ngoài kia định dùng 1,4 triệu tệ để mua một con cá của tôi, thế mà tôi đều từ chối cả. Chút tiền này đối với tôi không tính là cái gì, huống chi tôi với hai đứa bé này rất có duyên, chút tiền lẻ này không đáng để nói.” Nhìn thấy dáng vẻ kiên quyết của Lý Vân Vân, Cổ Dục cũng đành lắc đầu. Sau đó mỉm cười nói với cô.

Nghe thấy Cổ Dục nói như vậy, Lý Vân Vân cũng sợ hết hồn. Những người vừa rồi, còn có người nước ngoài đến đây

chính là để mua cá sao? Hơn nữa một con cá... hơn 1 triệu tệ. Vậy mà Cổ Dục còn không bán???

Trời ạ! Tên này rốt cuộc là có bao nhiêu tiền!

“Cái kia... vậy được rồi! Tôi ở nhà còn có một số việc, vậy tôi đi trước. Nếu cậu đã thích ăn dưa muối, vậy buổi trưa tôi sẽ mang tới.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Lý Vân Vân cũng không dẫn đo nữa. Quả thật, nếu hấn đã nói muốn tặng quần áo cho bọn trẻ, không cần trả lại tiền. Vậy thì... không trả lại tiền nữa.

“Được! Trưa nay chị cũng ở đây ăn đi. Hôm nay tôi làm cũng không ít món ăn.” Nhìn thấy Lý Vân Vân đã không còn dẫn đo nữa, Cổ Dục cũng mỉm cười, tiếp đó nói trả lời Lý Vân Vân.

“Ài...” Đối với lời mời của Cổ Dục, nếu là trước đây thì Lý Vân Vân nhất định sẽ cự tuyệt, thế nhưng hiện tại cô lập tức đồng ý. Bởi vì cô cho rằng, bản thân đến ăn bữa cơm sẽ có thể tiện giúp Cổ Dục quét dọn nhà cửa một chút. Dù sao thì cái nhân tình này cũng phải có qua có lại.

Sau khi Lý Vân Vân rời đi, Cổ Dục lập tức dẫn Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi bắt đầu chơi trò chơi. Nơi này của hấn có rất nhiều thứ để chơi, hấn kết nối XBOX rồi tiện thẻ hướng dẫn cho hai cô bé bắt đầu tham gia trò chơi. Một lúc sau, cả phòng khách tràn ngập tiếng cười.

Sắp đến buổi trưa, Cổ Dục nhường cho hai cô bé tự chơi, còn hấn thì bắt đầu nghiên cứu cơm trưa. Buổi trưa hôm nay hấn muốn nấu cho bốn người ăn, còn có cả một con chó và một con heo tham ăn. Cho nên bữa ăn này số lượng cũng không phải ít. Hấn quyết định buổi trưa làm một con cá Mú lớn, tên khoa học gọi là cá Mú Dẹt. Kỳ thực con cá này không thuộc nhóm cá Mú, mà là thuộc về nhóm cá Vược Biển.

Loài cá này hiện tại đã có thể nuôi, thế nhưng đối với cá nuôi thì giá cả của chúng khoảng 800 tệ 1 kg, cá tự nhiên thì giá cả cũng gấp đôi, khoảng 1600 tệ.

Đương nhiên, nếu là cá của Cổ Dục thì giá cả sẽ đắt hơn. Loại cá này hẳn bán cho Hứa Cẩm là 6,200 tệ/kg, Hứa Cẩm bán ra bên ngoài đại khái cũng 7,000 tệ/kg. Hơn nữa con cá này kích thước cũng không nhỏ, ước chừng cũng 3 - 4 kg một con. Theo lý thuyết thì Hứa Cẩm kiếm lời từ một con cá chừng 4 - 5 ngàn tệ. Thế nhưng so với Cổ Dục, không cần vốn cũng không mua thì chả so sánh làm gì.

Loài cá này hấp lên ăn là ngon nhất, Cổ Dục quyết định đem nó đi hấp. Tất nhiên, hẳn còn muốn làm những món ăn khác. Thịt chiên chắc chắn là món không thể thiếu. Đã mấy ngày rồi hẳn chưa ăn, chắc hẳn Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng muốn ăn. Tiếp đó là món đậu phụ khô kèm với hành lá. Kế tiếp là món trứng gà xào với Mộc Nhĩ thái lát. Kết hợp với một nồi canh trứng với rong biển nữa thì đúng là chuẩn không cần chỉnh.

Tuyệt đối đừng xem thường nồi canh rong biển này, loại rong biển này là do Cổ Dục cố ý câu lên chứ không phải ngẫu nhiên. Rong biển này có tên là Kombu, sinh sống ở vùng biển lạnh. Nó thường được các ngư dân Nhật Bản phơi khô rồi đem bán, một túi 150g có giá bán mấy trăm tệ chứ đừng đùa. Thế nhưng loại này sản lượng không nhiều, cho nên Cổ Dục cũng không có đem bán. Hẳn giữ lại để cho mình ăn.

Lúc Cổ Dục làm xong cơm trưa thì Lý Vân Vân ở bên kia cũng đã đến gõ cửa, trong tay còn mang theo một tô dưa muối.

“Chị dâu đến đúng lúc lắm, nhanh vào rửa tay ăn cơm!” Nhìn thấy Lý Vân Vân đã đến, Cổ Dục vừa nói vừa mở cửa ra. Nghe được lời nói của Cổ Dục, mặc dù Lý Vân Vân có chút khách sáo nhưng cũng mỉm cười đáp lại. Sau khi đem dưa

muối để vào tủ lạnh, cô cũng ngồi vào bàn ăn cùng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi.

Lúc trước cô đã từng ăn qua món ăn của Cổ Dục. Không thể không thừa nhận, mỗi lần ăn món ăn của Cổ Dục đều có cảm giác giống như lần đầu tiên được ăn, cảm thấy rất ngon và kinh ngạc.

Mà Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi ở bên cạnh cũng tự nhiên vén tay áo lên. Trẻ em ăn nhiều một chút là chuyện tốt, như vậy mới có thể nhanh lớn. Dựa theo sinh hoạt và lượng hoạt động hằng ngày của bọn nhóc thì không cần phải lo lắng việc nó bị béo phì. Huống chi rau quả nơi này của Cổ Dục được nước giếng bồi dưỡng, ăn những thực phẩm tự nhiên này chắc chắn sẽ không mập.

Bốn người ngồi quanh trên bàn ăn của Cổ Dục, lập tức tiến vào trạng thái ăn uống. Vua Núi có lẽ vì mấy ngày nay không thấy Cổ Dục, cho nên nó rất thích ở bên cạnh Cổ Dục. Trước đây Vua Núi rất kiêu ngạo, Cổ Dục không gọi nó thì nó sẽ không để ý đến Cổ Dục.

Nhưng hôm nay nó vẫn quanh quẩn ở trước bàn ăn, cũng không phải vì muốn ăn. Chỉ là nó thích loại cảm giác ở bên cạnh Cổ Dục.

Thế nhưng, lúc mọi người sắp ăn xong, đột nhiên Vua Núi trở nên bất động. Hai con mắt nó lập tức dựng lên, vẻ mặt cảnh giác nhìn về sân nhỏ phía sau, tiếp đó chân nhấp nhả như muốn chạy về bên đó. Vốn dĩ Cổ Dục còn cảm thấy kỳ quái về hành động của nó, thế nhưng vào lúc này bỗng nhiên trên không truyền đến một tiếng chim Đại Bàng kêu lên.

“Có Đại Bàng?”

Nghe được âm thanh này, Cổ Dục lập tức đứng lên đi về phía sân sau. Mà lúc này Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, còn có Lý

Vân Vân cũng đứng lên đi theo Cổ Dục ra sân sau. Vừa đến nơi, bọn họ lập tức nhìn thấy một con quái vật khổng lồ, trên thân có một mảng lông vàng cùng với đen hòa vào nhau. Nó đang lao xuống từ trên không, mà mục tiêu của nó chính là năm con gà Hắc Phong đang ăn sâu bọ trong vườn rau. Tuy nhiên, tốc độ của nó mặc dù nhanh, nhưng còn có thứ so với nó còn nhanh hơn.

Một cái bóng xám xẹt qua, thân thể khổng lồ của Vua Núi cũng bỗng nhiên xuất hiện. Cảnh kỳ lạ này diễn ra cũng tương tự như lần trước, vẫn là thứ ở trên không đang lao xuống, đến nửa đường bị thứ gì đó ở bên dưới chặn lại. Tình cảnh vẫn như cũ đó là thứ ở trên không trung bị đánh bay ra ngoài, về mặt tràn đầy nghi hoặc.

Thế nhưng không giống nhau chính là... hôm nay ở đây trừ Vua Núi ra thì còn có Bạo Quân xuất hiện.

Nhìn thấy Đại Bàng lớn ngã xuống ở phía xa, Bạo Quân lập tức hừ lên một tiếng tức giận rồi lao đến.

Nếu là bị Bạo Quân đụng trúng mà nói, con Đại Bàng này không biến thành đồng thệ nát mới là lạ.

“Bạo Quân, đừng giết chết nó!” Nhìn thấy cảnh này, Cổ Dục quyết đoán hô lên. Mà khi nghe được giọng nói của Cổ Dục, Bạo Quân mới cưỡng ép phanh xe lại. Thế nhưng dù đã làm như vậy, nó cũng không muốn tha cho tên đột nhập bất hợp pháp này. Lúc này, Bạo Quân bước tới đặt móng ngòi xuống người của con chim Đại Bàng.

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 112. Đại Bàng Vàng tới cửa

Chương 112: Đại Bàng Vàng tới cửa

“Ha ha ha..... Quẹt quẹt.....” Bị Bạo Quân đặt mộng ngồi lên người, con Đại Bàng Vàng này không khỏi phát ra những tiếng kêu quẹt quẹt như con Gà mái. Nhìn thoáng qua thì sức nặng mà nó bị đè lên người không nhẹ.

“Tình huống này là gì vậy?” Đi tới bên cạnh con Đại Bàng Vàng, Cổ Dục có chút nghi ngờ hỏi. Thôn Cổ Gia mặc dù ở gần dãy Đại Hưng An Lĩnh, nhưng không ai nói là ở sâu bên trong cả. Loài Đại Bàng Vàng này sống ở cách xa nơi sinh hoạt của quần thể con người, tại sao lại đi tới nhà mình? Nhưng càng nhìn, hắn lại càng thấy con Đại Bàng Vàng này quen mắt.

“Bạo Quân, mày đứng lên đi.” Nghĩ tới ở đây, Cổ Dục đi tới chỗ cái giếng múc một chén nước tới. Sau đó gọi Bạo Quân nhắc mộng lên một chút. Song song với việc Bạo Quân nhắc mộng lên, con Đại Bàng Vàng này không có chút giữ gìn hình ảnh nào mà xòe cánh, mặt hưng phấn chạy tới phía Cổ Dục và cái chén nước giếng kia của hắn.

Thấy được cảnh này, Cổ Dục nhíu mày một cái.

“Mày chính là con Đại Bàng Vàng ở trong rừng hôm đó sao?” Nhìn con vật này, Cổ Dục có chút không dám tin mà hỏi.

Mà khi nghe xong câu hỏi của Cổ Dục, con vật này xem ra cũng nghe hiểu. Nhưng Vua Núi thì lại hoàn toàn hiểu được.

Nó đi tới bên cạnh Cổ Dục và cọ cọ vào cái chân của hắn rồi gật đầu một cái.

Biết rằng Vua Núi có thể nhớ rõ mùi cơ thể, cho nên vừa này mới có thể cảm nhận được con chim kia lao từ trên không xuống, kịp thời cứu được gà Hắc Phong của Cổ Dục.

Quả thật suy đoán của Cổ Dục không sai. Con Đại Bàng Vàng này chẳng phải con nào khác, mà chính là con đã đụng mặt với Cổ Dục và Cổ Kiến Quân ở trong rừng và muốn bắt Hồ và Gấu con hôm đó. Kể từ sau khi uống nước giếng của Cổ Dục, con chim này hồi phục trong hai ngày. Nó vô cùng nhớ nhung cái mùi hương này. Dù sao nó cũng không ngu, nó biết nước giếng này tốt với nó như thế nào. Cho nên nó bắt đầu tìm dấu vết của Cổ Dục ở gần đó.

Vừa hay hôm nay nó tìm được thôn Cổ Gia. Ở xa xa trên bầu trời, nó liền cảm nhận được hương vị của nước giếng phảng phất trên người của mấy con Gà và chim Đa Đa. Nhưng nó đã cẩn thận lượn vòng trên không trung mấy lần rồi. Sau khi xác định không có gì nguy hiểm, nó mới lao xuống định quặp mấy con gà này.

Nhưng cũng chính bởi vì vậy, nó cũng vô tình tạo ra thời gian cho Vua Núi kịp phản ứng. Nếu như nó trực tiếp lao xuống thì Cổ Dục chẳng có cách nào để đối phó cả.

“Tiểu Dục ơi, bây giờ phải làm sao?” Nhìn con Đại Bàng Vàng nhảy tới nhảy lui giống con Chó ở bên cạnh Cổ Dục như muốn uống nước giếng kia, lúc này Lý Vân Vân cũng do dự hỏi.

Mặc dù cô không phải là người có học thức, nhưng cô cũng biết con vật này hẳn là động vật bảo vệ cấp quốc gia. Coi như nó có tự mình chủ động bay xuống, bọn họ cũng không thể tự mình xử lý.

“Cứ để một lúc xem nó có đi không đã. Nếu không đi thì báo cảnh sát!” Nhìn con Đại Bàng Vàng vẫn còn đang nhảy nhót bên cạnh mình, Cổ Dục nhíu mày một cái. Đừng nói là bọn họ đã quen biết lâu, kể cả không biết, Cổ Dục cũng không có khả năng đem con Đại Bàng Vàng này đi nấu lên?

Cho nên sau khi đưa bát nước giếng cho Cổ Tú Tú cầm lấy, Cổ Dục cũng bế con Đại Bàng Vàng lên, sau đó dùng lực ném mạnh nó lên trời. Nhưng con Đại Bàng Vàng tới là vì nước giếng, bây giờ đã tìm Cổ Dục rồi thì nó còn về làm gì nữa. Cho nên sau khi bay lòng vòng trên không một lúc, nó lại đậu xuống giữa sân nhà Cổ Dục.

Tiếp đó nó lân la lại gần Cổ Tú Tú giống như con Chó kia. Trí khôn cho nó biết rằng, nếu như muốn uống nước giếng thì không được làm bị thương cô bé này. Cho nên nhảy nhót như con Chó cũng không có gì là không thể.

Thả đi mấy lần liền, con Đại Bàng Vàng này cũng không muốn đi. Cổ Dục đành phải báo cảnh sát.

Sau khi cảnh sát nghe thấy một loài động vật được bảo vệ cấp độ một của quốc gia là Đại Bàng Vàng thì lập tức đi tới cùng kiểm lâm. Khi bọn họ tới nhà Cổ Dục thì thấy có cả Bạo Quân.

Chuyện Bạo Quân quay lại, Cổ Dục cũng đã sớm nói cho cảnh sát. Lợn rừng vốn chỉ là một loài động vật bảo vệ cấp độ ba, sự bảo hộ rất thấp, thêm cả trong nước cũng có rất nhiều nơi nuôi dưỡng. Cho nên khi biết nó không làm ai bị thương thì những người này cũng không có ý kiến gì.

Nhưng Đại Bàng Vàng thì lại khác. Nó là một loài chim dữ, tất nhiên khi bay ra ngoài thì bọn họ phải mang nó đi mới được. Nhưng con Đại Bàng Vàng này thấy những người kia tới gần, nó lập tức xòe cánh bay lên trời. Tiếp đó, nó đậu xuống ngọn cây Hương Xuân nhà Cổ Dục.

Những người này đến gần thì nó bay đi, nhưng khi họ vừa lùi lại thì nó lại bay về. Trông rất giống mấy tên vô lại đánh lén. Kiểm lâm ở phía này cũng không có cách nào.

Biện pháp tốt nhất bây giờ chính là dùng súng gây mê bắn cho nó ngất. Nhưng cách này cũng tạo ra thương tổn cho bản thân Đại Bàng Vàng. Mà Đại Bàng Vàng cũng không làm hại gì đến con người, thậm chí còn chưa đụng tới gia cầm. Việc bọn họ làm như vậy đúng là không tốt cho lắm.

“Như vậy đi, ở chỗ anh cũng vốn là núi sâu, có thể là do con Đại Bàng Vàng này lạc đường và tương đối mệt mỏi nên mới nghỉ ngơi ở đây một lúc. Nếu như nó không làm bị thương anh thì cứ để nó ở lại đây đi. Nếu như nó có làm hại gì đến anh thì cứ gọi điện lại cho chúng tôi, chúng tôi sẽ tới bắt nó.” Giăng co đến giữa trưa, mấy người canh sát và kiểm lâm này cũng có chút mệt mỏi. Cứ qua lại với con này khiến cho bọn họ rõ ràng không chịu nổi.

Biết rằng ở thời cổ đại, có rất nhiều người thích nuôi Đại Bàng. Nhưng mà để cho Đại Bàng nghe lời bạn và tiếp nhận sự huấn luyện thì chủ yếu là phải thuần phục chúng.

Thuần phục Đại Bàng có hai cách. Cách thứ nhất là rất nhiều người cùng thuần phục nó. Mặc dù cuối cùng con Chim cũng sẽ bị thuần hóa, nhưng nó chưa hẳn phục bọn họ và lúc nào cũng có thể phản bội và chạy mất.

Cách khác là một người thuần phục một Đại Bàng, thì xem ai không ngủ lâu hơn. Nếu Đại Bàng thua trong cách này, nó sẽ đặc biệt nghe lời.

Mặc dù Đại Bàng Vàng không phải Đại Bàng, nhưng chúng còn kiêu ngạo hơn cả Đại Bàng. Muốn để cho chúng nghe lời, dường như là không có cách nào cả. Cho nên những người kiểm lâm này cũng không sợ Cổ Dục có thể thuần phục

được nó. Xem chừng thực sự không còn cách nào cả, bọn họ đành rút lui.

Mà sau khi bọn họ đi, con Đại Bàng Vàng lại bay xuống một lần nữa rồi nhảy quēc quēc bên cạnh Cổ Dục để đòi uống nước giếng. Nhìn bộ dạng của nó, Cổ Dục thở dài một tiếng.

“Quên đi. Nếu mây ở lại đây thì sẽ có nước giếng để uống mỗi ngày. Nhưng việc đầu tiên, mây không được tấn công gia cầm được nuôi trong thôn. Thứ hai, mấy loại quả ở đây của tao cũng sắp chín rồi. Nếu như có con chim Sẻ các thứ tới ăn quả, mây phải nhớ đuổi chúng nó đi. Tao cũng không nuôi người lười biếng đâu..... Ặc, chim lười biếng.” Nhìn Đại Bàng Vàng bên cạnh, Cổ Dục đặt nước giếng xuống để nó uống rồi nói với nó.

“Quēc quēc quēc.....” Nghe thấy lời của Cổ Dục, con Đại Bàng Vàng này cũng không khỏi vui vẻ mà kêu lên. Chẳng biết là nó có nghe hiểu hay không, nhưng Cổ Dục có thể để Vua Núi trông chừng nó trước. Nếu như chỉ muốn tới ăn nhờ ở đậu thì không sao cả. Nhưng nếu quả thực nó đem lại nguy hiểm thì đưa nó đi sớm vẫn là tốt nhất.

Bí mật trên người Cổ Dục có rất nhiều. Hắn cũng không thể để bất cứ nguy hiểm nào ở bên cạnh.

Dịch: Harem King

Chương 113. Nguyên nhân

Chương 113: Nguyên nhân

“Chào chú, gặp lại sau. Khi nào bọn cháu được nghỉ định kỳ thì sẽ tới chơi với chú!”

“Đến trường học tốt nhé!” Đứng trước cửa nhà mình, Cổ Dục nhìn Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi mặc quần áo mới mà không khỏi cười ha hả, nói.

“Cậu Cổ, nếu như không phải đã biết hai cô bé này một họ Cổ, một họ Lưu thì tôi đã nghi ngờ đó là con riêng của cậu rồi. Cậu đối tốt với hai cô bé quá đó!” Nhìn Cổ Dục quay người đi vào, lúc này Khổng Hạo Văn đang ăn Dưa Leo được trồng bằng nước giếng cũng lạnh nhạt nói.

Hôm nay đã là ngày mừng 5 tháng 5, buổi trưa nay Khổng Hạo Văn lại qua ăn trực. Đương nhiên, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng ăn cơm tại nhà của Cổ Dục. Nhưng sau khi ăn cơm xong, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi liền bị mẹ và ông đón ra cổng thôn, chuẩn bị ngồi lên chiếc xe trường học mà Cổ Dục mua để đi đến trường.

Nhưng Khổng Hạo Văn cũng chẳng thèm giữ ý, còn y lại ở đây ăn mấy quả Dưa Chuột mới ra kia. Nhưng không thể không nói, mấy quả Dưa Chuột này ăn thực sự rất ngon.

Dưa Leo vốn đã thơm ngon rồi, lại còn được nước giếng kích thích đến cực hạn. Hơn nữa, không chỉ có mùi thơm ngào ngạt, mà nó còn có vị rất ngọt nữa. Lại đặc biệt nhiều nước. Khi ăn sẽ cảm thấy thanh mát ngon miệng chứ không có cảm giác bỏ vụn trong miệng.

Đừng nói là rau quả, coi như đây là hoa quả đi chẳng nữa, Cổ Dục có cảm giác cũng sẽ có người mua.

Lúc đang ăn mấy món rau quả này, hắn cũng đã cân nhắc tới việc có nên bán rau quả hay không. Nhưng rất nhanh hắn liền loại bỏ ý kiến đó. Bởi vì so với cá của hắn, những thứ rau quả này sẽ bán được ít hơn là điều không thể nghi ngờ. Hơn nữa, chủ yếu là nếu muốn trồng những loại rau quả này thì sẽ cần phải thuê đất và thuê rất nhiều nhân công. Điều này sẽ càng dễ khiến hắn trở thành mục tiêu bị người khác nhắm đến.

Những con cá kia hiện tại chỉ có thể coi là sản phẩm phụ của giếng nước nhà Cổ Dục. Bởi vì chỉ cần hắn câu là có thể ra cá. Việc trồng rau chắc hẳn không bằng việc câu cá lên rồi đem đi bán.

Rau quả, hoa quả các loại chỉ cần đủ cho hắn ăn là được rồi. Sạp hàng không cần phô quá lớn.

Tiện tay giặt lấy một quả Dưa Chuột nhỏ trong tay Không Hạo Văn, Cổ Dục cũng bắt đầu gặm. Sau đó vừa ăn, hắn vừa khinh bỉ nhìn sang bên cạnh.

“Tôi đức độ cũng không được sao. Mà tôi cũng khá hợp tính với hai cô bé đó.” Nhớ tới Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, hắn cũng không rõ tại sao mình lại đối tốt với hai cô bé này đến thế.

Đề mà nói rằng, thứ nhất: có thể là vì hai cô bé cũng có chút đáng yêu. Thứ hai cũng có thể là vì Cổ Dục hơi cô đơn.

Tính cách của Cổ Dục khá lạnh nhạt. Như trước đó đã nói, từ nhỏ tới lớn, trong 20 năm trời hắn không có nổi một cô bạn gái. Thật sự chỉ một cũng không có. Ngay cả Phương Lượng, quan hệ của hai người hồi còn đi học cũng không tệ lắm, nhưng đã nhiều năm như vậy thì quả thực đã sớm không còn liên hệ gì rồi. Ở xã hội hiện nay, mặc dù không phải tất cả mọi

người đều nịnh bợ, nhưng có không ít người chọn việc nịnh bợ, nhất là khi đã ra xã hội.

Cổ Dục là người không có khả năng đó. Đi con đường hạng ba, học ở đại học hạng ba cũng không kết bạn với ai. Bản thân nhà hần cũng không có tiền. Bố mẹ trung thực, dẫn tới hần cũng là người trung thực.

Tức là không thích nịnh bợ người khác. Cộng thêm tính cách cứng ngắc khiến cho khi đi học không được thầy giáo yêu thích. Mà thầy giáo không thích, thì dĩ nhiên mấy lão thầy ưa nghe nịnh kia cũng không thích hần. Mà hần lại không hút thuốc lá, không đánh nhau, dẫn tới mấy tên bạn học đầu đường xó chợ cũng không thích hần.

Đến công ty. Bởi vì các mối quan hệ của bản thân tương đối trong sáng khiến cho giám đốc cũng không biết hần. Mà khi kinh tế của công ty xảy ra vấn đề và cần cho nghỉ việc thì nhóm của hần cũng là nhóm đầu tiên bị cắt bỏ nhân lực. Đây chính là thực tế. Nhưng mặc dù không có bạn bè, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc hần không muốn có bạn bè.

Chính là vì như vậy, cho nên khi đến đây, Cổ Tấn đối tốt với hần thì hần đối xử với Cổ Tấn cũng không tệ. Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi tự nguyện tới đây chơi. Vậy thì hần cũng nguyện ý chơi với mấy cô bé, cho dù đó chỉ là trẻ con.

Còn về Khổng Hạo Văn và Hứa Cẩm. Ít nhất theo quan sát của Cổ Dục, phương diện buôn bán giữa hai người Cổ Dục và Hứa Cẩm còn lớn hơn tình bạn. Mà Khổng Hạo Văn thì cho dù có gặp phải chuyện của Khổng Hạo Quân, tức anh của cậu ta đi chăng nữa, nhưng việc nào ra việc nấy. Trông ra từ hiện tại, hần cũng rất tình nguyện chiêu đãi Khổng Hạo Văn.

“Tất nhiên đó không phải con riêng. Cậu có ý đồ gì? Vừa ý với mẹ của cô bé họ Lưu kia chăng? Chậc chậc, mắt nhìn không tệ. Cô gái đó khá xinh, đáng người cũng tốt.....”

Nghe Cổ Dục nói, Khổng Hạo Văn cũng ưỡn khuôn mặt mà đi tới, cười hì hì rồi nói.

“Cút đi.....” Khinh bỉ nhìn Khổng Hạo Văn một cái rồi tặng cho hắn một ngón giữa. Sau đó Cổ Dục liền đi về phía sân sau. Mấy quả Dưa Chuột nhỏ này ăn thật ngon. Hắn lại chuẩn bị hái thêm một ít.

Mà mặc dù bị mắng nhưng Khổng Hạo Văn cũng không thèm để ý. Anh em khi tụ họp một chỗ thì ngoại trừ trò chuyện, ăn uống, vui chơi ra thì cũng chỉ có thể nói tới gái gú.

Kỳ thực Cổ Dục cũng không ghét nói chuyện về chủ đề này. Chẳng qua nếu như nói lung tung thì sẽ làm phiền tới người khác. Vậy thì không tốt cho lắm. Ít nhất hắn vẫn là loại người không thích mang sự phiền phức tới cho người khác.

Hai người một trước một sau đi tới sân sau. Nhìn từng quả Dưa Chuột nhỏ trên dây leo của cây Dưa Chuột, hai người cười ha ha rồi ra hái lấy.

Hiện tại Cổ Dục đã đổi tất cả nước tưới cho đất bằng nước giếng mới nhưng đã được pha loãng ra rồi. Nếu không thì hắn cũng không dám dùng.....

Bởi vì hiệu quả của nước giếng vốn đã rất nghịch thiên rồi. Mà nước giếng bây giờ lại càng nghịch thiên hơn.....

Cổ Dục đã từng tưới thử lên trên cây Cà Chua một chút. Ngày hôm sau, quả Cà Chua vốn chỉ lớn bằng ngón tay, giờ đã chín mọng.

Mặc dù hương vị tương đối tuyệt vời, hơn nữa còn ra quả đặc biệt nhiều, kích thước quả lại đặc biệt lớn, nhưng tất cả điều đó lại có chút trái với lẽ thường.

Cho nên hắn phải pha loãng ra rồi mới dám tưới. Nhưng nước cho cá và cây ăn quả lớn thì hắn không pha loãng ra. Bởi vì năm nay hắn muốn ăn quả Anh Đào, Việt Quất đây.

Đang lúc Cổ Dục và Khổng Hạo Văn tìm kiếm những quả Dưa Chuột nhỏ thì đột nhiên ở bên phía Ngư Trường truyền tới một tiếng vang lớn. Sau đó là một tràng âm thanh lộp bộp

Nghe thấy âm thanh này, Cổ Dục và Khổng Hạo Văn cũng liếc nhau một cái rồi thở dài một cách bất đắc dĩ. Mở ra cánh cửa nhỏ để đi vào bên trong Ngư Trường thì quả nhiên khi đi vào, hần đã thấy một con cá Mú Khổng Lồ cực lớn đang giãy đành đạch ở phía không xa. Đùng hiểu nhầm, không phải có người đem mấy con cá này lên bờ, mà là chính chúng tự mình nhảy lên..... Tình huống như vậy, kỳ thực Cổ Dục đã gặp rất nhiều lần.

Trước đó ở bên trong bể nước của Cổ Dục, đừng nói là nhảy, ngay cả quay người cũng không có không gian. Cho nên bọn chúng không nhảy loạn lên. Nhưng bây giờ đã có ao nước. Sau khi cho bọn chúng tự do, những con cá nhỏ thì không nói, nhưng những con cá lớn thì lại thường xuyên nhảy lên trên đường, khá là khó chịu.

Dịch: Harem King

Chương 114. Thuê người

+Thông báo: Dịch giả lên 2 vạch, nên sẽ ra chương chậm một chút. Xin quý vị thông cảm!!!

Chương 114: Thuê người

“Con cá này đã nhảy lên bờ như vậy, nhất định sẽ sinh bệnh. Bằng không chúng ta đem nó...” Nhìn con cá lớn ở phía xa, ở bên này Khổng Hạo Vân đỡ nụ cười. Hắn còn nhớ lần trước Cổ Dục có làm một con cá loại này, nhưng lần đó hắn không có ăn. Sau này hắn vẫn hay nghe Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi nói con cá này ăn ngon như thế nào, hắn đã sớm muốn được thử một chút.

“Anh có thể ăn sao?” Khẽ liếc mắt nhìn Khổng Hạo Văn một cái, Cổ Dục rất bình tĩnh nói.

Hắn thực sự nói thật, không phải vì tìm lý do để làm thịt con cá. Mà là bởi vì con cá này quá lớn. Cá Mú Khổng Lồ chính là loài cá Mú lớn nhất trong họ cá Mú, loại cá này sinh sống ở Đại Tây Dương. Khi trưởng thành một con cá có thể đạt 2,5 mét, đạt trọng lượng hơn 350 kg.

Hơn nữa, quanh năm nó sinh sống tại rạn san hô, khiến loại cá này khi trưởng thành hầu như không có thiên địch. Dù sao ở rạn san hô thỉnh thoảng cũng có cá mập, thế nhưng hình thể chưa chắc lớn bằng nó, vì vậy sao có thể gọi nó là thiên địch được. Mà cá mập có kích thước lớn, cá voi sát thủ... thường sinh sống ở vùng biển xa, không đến các rạn đá san hô sinh sống. Chính vì vậy dẫn đến việc loài cá này có kích thước quá khủng như thế.

Thế nhưng gần đây loại cá này số lượng ngày càng giảm xuống, bởi vì bị con người săn bắt. Coi như gần đây, Cổ Dục cũng thường câu được một vài con cá khổng lồ này, nhưng mà số lượng cũng không có nhiều.

Nhưng dù vậy, con cá này nên bán hẵn vẫn sẽ bán.

Có lẽ là vì nghe được Cổ Dục và Khổng Hạo Văn nói chuyện, con cá Mú Khổng Lồ ở bên này tiếp tục giãy giụa cơ thể của mình. Một lần nữa rơi lại vào trong ao nước, thế nhưng nước bị văng tung tóe khắp nơi. Mà vừa rồi nó nằm sấp ở chỗ này, còn có không ít chất nhờn vờn vãi, đúng là rất phiền phức.

Thấy như vậy, Cổ Dục không khỏi thở dài một hơi, hắn cầm cây lau nhà đi tới. Trước tiên là dùng nước xối qua, sau đó lại chà mặt sàn. Công việc thế này mỗi ngày ít nhất hắn phải làm mấy chục lần, mấy con cá khổng lồ này đúng là không chịu yên ổn.

“Tôi thấy cái ao này làm thế nào mà rêu xanh lại dài như vậy, nhiều thế này cũng là quá nhanh!” Nhìn thấy động tác của Cổ Dục, lúc này Khổng Hạo Văn cũng đi tới, nhưng mà để hỗ trợ thì không có khả năng, với lại Cổ Dục cũng không cần hãn hỗ trợ. Cầm theo cái ghế ngồi bên cạnh cái ao, hãn nhìn bên trong ao nước không khỏi có chút xúc động nói. Hãn biết Cổ Dục vài ngày trước phải quay về nhà, nói như vậy thì nước này hãn là Cổ Dục mấy ngày nay mới vừa bơm vào. Ước chừng cũng chỉ qua có hai hoặc ba ngày, vậy mà rêu xanh lại mọc dài như thế, đúng là có chút khoa trương.

Mà Cổ Dục cũng không có cách nào khác, thật ra hãn cũng không hy vọng đám rêu này dài thế này. Nhưng sau khi được nước giếng thay đổi, đám rêu này phát triển với tốc độ quá nhanh, thật sự là không có cách gì xử lý.

“Ài! Đám này nếu cứ phát triển, đúng là quá phiền toái...”
Thật vất vả dọn dẹp đám chất nhầy sạch sẽ, Cổ Dục không khỏi bóp lấy cái eo. Hắn nhìn đám rêu xanh trong ao thở dài nói.

“Mấy con cá này trong ao cũng không có gì là bí mật. Thực sự nếu không được, cậu cứ đi thuê hai người về phụ giúp, như vậy thì cậu cũng bớt được ít việc.” Đang ngồi một bên ăn dưa chuột, Khổng Hạo Văn cũng đưa ra đề nghị cho Cổ Dục.

Nghe hắn nói như vậy, Cổ Dục cũng suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy dường như chuyện này cũng có thể.

Bí mật của hắn là ở trong giếng nước, nhưng mà giếng nước chỉ có một mình hắn sử dụng. Theo lý thuyết mà nói, chỉ cần đừng để người khác thấy bản thân câu cá và thả cá là được rồi, những thứ khác đều không có quan trọng. Đã như vậy, hắn cũng có thể thuê hai người phụ giúp.

“Ông anh cho tôi một ý kiến tốt như vậy, tôi sẽ đi hỏi một chút.” Nhìn Khổng Hạo Văn một chút, Cổ Dục nở nụ cười rồi trả lời một cách nghiêm túc.

“Vậy có phải hay không nên làm vài món ăn để đãi anh đây? Được chứ?” Nghe được lời nói của Cổ Dục, ở bên này Khổng Hạo Văn cũng cười một chút, rồi nhướn mày nói.

“Vậy thì ăn nó!” Nghe được lời nói này, Cổ Dục cũng ngồi xổm xuống bên cạnh ao cá, trong nháy mắt lập tức vớt ra được một con cá màu đen.

Con cá này ước chừng khoảng nửa mét, quả thực không hề nhỏ. Hai người bọn hắn chắc chắn ăn không hết, nhưng nếu cộng thêm Vua Núi, Bạo Quân cùng Đại Bàng Vàng mới gia nhập. Vậy thì sẽ dễ dàng giải quyết sạch con cá này.

Loại cá này tên khoa học là cá Vược Đen, thường hay gọi là cá vảy đen, cà vằn đen... loài cá này về cơ bản chỉ có trong

tự nhiên, căn cứ vào kích thước lớn nhỏ và giá cả cũng có sự chênh lệch không nhỏ.

Bình thường cá Vược Đen loại nhỏ, giá cả ước chừng 1,000 tệ 1 kg. Thế nhưng giống như con cá trong tay Cổ Dục to như vậy, đều có thể bán được 3,200 tệ 1 kg, giá này ở các thành thị duyên hải niêm yết như vậy.

Còn nếu bán ở trong đất liền, cá lớn thế này có thể bán được 4,200 tệ 1 kg cũng là chuyện bình thường.

Tuy vậy, Cổ Dục bán cho Hứa Cẩm con tương tự thế này giá 12 ngàn 1kg, tính ra cũng không mắc.

Nếu như dựa theo giá bán 12 ngàn tệ 1 kg, con cá trong tay Cổ Dục ít nhất giá trị cũng đạt hơn 40 ngàn. Tuy nhiên, Cổ Dục cũng không để ý như vậy, muốn ăn thì cứ bắt lên ăn thôi.

“Rít gào!” Đang lúc Cổ Dục xách theo con cá cùng Khổng Hạo Văn từ trong nhà đi ra, đột nhiên trên bầu trời có một con vật màu vàng đen lượn lờ kêu lên một tiếng. Tiếp đó nó lao xuống từ trên không trung, thế nhưng lần này nó đến không phải là để bắt gà của Cổ Dục. Mà là đem đến đồ vật trên móng vuốt, mạnh mẽ ném xuống trước mặt Cổ Dục, còn nó thì đậu lên trên cái cây gần đó.

“Oa, đây chính là đại bàng vàng của cậu sao? Quá đẹp!” Hôm nay Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi cũng nhắc đến đại bàng vàng với Khổng Hạo Văn, thế nhưng lúc buổi sáng nó đã bay đi đâu mất, không nghĩ đến bây giờ mới quay trở về. Vừa nhìn thấy đại bàng vàng uy phong đứng ở trên cây, Khổng Hạo Văn tựa hồ theo bản năng lấy ra điện thoại, bắt đầu chụp ảnh lia lịa.

“Đừng chụp nữa! Nó cũng không có đi mất, trước tiên giúp tôi xử lý đồ vật đã!” Nhìn thấy Khổng Hạo Văn hai mắt như bắn ra lửa, Cổ Dục thở dài một hơi nhìn con thỏ ở dưới đất, tiếp đó hần bắt đắc dĩ đành phải nhặt lên đi về phía nhà bếp.

Thú hoang tốt nhất là ăn đồ tươi sống, đối với con nít thì bọn chúng lúc nào cũng hiếu kỳ. Tối hôm qua, trong lúc Cổ Dục đang làm món ăn. Cổ Tú Tú đưa tiểu quỷ này, không sợ trời không sợ đất cầm một chút đồ ăn do Cổ Dục làm xong, sau đó đưa cho đại bàng vàng ăn. Thế là con đại bàng này liền ỷ lại vào Cổ Dục.

Buổi sáng Cổ Dục ném cho nó mấy miếng thịt bò, nó đều không chịu ăn. Thế nhưng lại đi cướp cháo của Vua Núi, do đó bị Vua Núi đập một trận. Sau đó nó mới bay vào trong núi, bây giờ nhìn lại có lẽ là do hiệu quả của nước giếng mà nó đã mở ra trí khôn, còn biết đem đồ vật đến nhờ mình chế biến.

“Trong nhà của cậu con vật nào cũng có trí khôn, chắc chắc... tôi thật sự hâm mộ.” Trên đường đến phòng bếp Khổng Hạo Văn vừa đi vừa nói, trong ánh mắt tràn đầy sự hâm mộ.

Nếu như nói trước đây, hẳn mặc dù cũng hâm mộ Cổ Dục. Thế nhưng chủ yếu vẫn là hâm mộ tay nghề nấu ăn của Cổ Dục, những thứ khác đều bình thường. Đến khi hẳn càng ngày càng thân thuộc với Cổ Dục, hẳn cảm giác chính mình không những hâm mộ tay nghề nấu ăn, mà bên cạnh đó cũng có những thứ khác.

Hâm mộ cuộc sống thường ngày của Cổ Dục, bản lĩnh của Cổ Dục, tài nghệ của Cổ Dục, những động vật trong nhà Cổ Dục, không có thứ gì của Cổ Dục mà hẳn không hâm mộ. Tuy vậy hẳn cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Dù sao, dựa vào hoàn cảnh của hẳn, nếu như nói hẳn còn chưa thỏa mãn, có lẽ hẳn sẽ bị ông trời phạt mất! Về phần tâm tư hâm mộ cuộc sống này của Cổ Dục, chỉ cần hẳn thường xuyên đến ăn chực vậy là tốt rồi.

Nghĩ tới đây, hẳn không khỏi tăng nhanh bước chân. Tối hôm nay không chỉ có cá Vược Đen để ăn, hơn nữa còn có thỏ

rùng, đúng là quá hoàn mỹ!

Dịch: 100min

Chương 115. Nhận lời mời

Chương 115: Nhận lời mời

Một trận cơm tối, ăn xong cả chủ và khách đều vui vẻ.

Cá Vược hấp, hào Gina Pháp hấp, một nồi tôm Móng, Thỏ rừng kho tộ, Miến xào, Nấm Thông hầm mỡ bò...

Lúc đặt những món ăn này ở trước mặt Khổng Hạo Văn, Cổ Dục lộ vẻ khinh bỉ hần. Lúc này, trong thế giới của hần chỉ cần có những món ăn ngon mà thôi, mà Cổ Dục thì có năng lực làm ra chúng...

Ăn uống no say, À! Không nên hiểu lầm, hôm nay hai người bọn hần cũng không có uống rượu. Ăn cơm xong, Khổng Hạo Văn giúp Cổ Dục cho Vua Núi, Bạo Quân, Đại bàng vàng ăn, tiếp đó hần rời khỏi nhà Cổ Dục.

Hôm nay là hần có được một ngày nghỉ ngắn hạn, chờ sau này có cơ hội như vậy nữa cũng không biết mất... mấy ngày. Đúng thế! Không nghe lầm đâu, mấy ngày nữa hần sẽ lại đến. Thế nhưng trong mắt hần, để xem những loại hải sản của Cổ Dục, còn có tay nghề đầu bếp của hần, quả thật một ngày không gặp chính là đã ba năm. Hần không có em gái, nếu như hần mà có em gái, không cần nói cũng biết, hần sẽ tác hợp em gái cho Cổ Dục. Chỉ có như vậy thì hần mới có lý do chính đáng, ở lại trong nhà Cổ Dục mà ăn nhờ ở đậu.

Nếu không có em gái thì chị gái cũng được... à mà thôi quên đi, Khổng Hạo Văn năm nay đã ba mươi sáu, chị gái sao? Chẳng lẽ lại muốn cho cổ dục lái máy bay? Hần lại không có thiếu chút tiền đó...

Tiền đưa Không Hạo Văn xong, Cổ Dục cũng đi tắm một cái. Tiếp đó nằm ở trên giường lớn, vừa chơi điện thoại vừa sắp xếp chuyện cho ngày mai...

Đảo mắt một đêm trôi qua, Cổ Dục cũng giống như thường ngày, hẩn dậy thật sớm rời khỏi giường. Tiếp đó đi ra sân sau câu cá, cá câu lên đều vớt vào trong cái ao nhỏ hẩn đã chuẩn bị sẵn kia. Câu xong thì đi làm điếm tâm, hôm nay hẩn còn cố ý làm thêm phần cho Đại bàng vàng.

Bữa sáng ăn xong, Cổ Dục lập tức đi sang nhà ông Hai.

“Này, Tiểu Dục tới rồi sao, đã ăn chưa? Buổi sáng hôm nay có mì, cùng ngồi xuống ăn chút nào?” Khi Cổ Dục đi vào nhà, ông Hai lập tức vui vẻ cười nói.

Quả thực từ trước đến giờ ông Hai của Cổ Dục đối xử với hẩn rất tốt. Dù sao Cổ Dục cũng xem là khách trong nhà, nhưng từ lúc Cổ Dục quyết định ở lại trong thôn, hẩn có chút không hiểu.

Nhưng về sau hẩn phát hiện Cổ Dục là có người bản lĩnh thật sự, nhà Cổ Dục là do một tay ông sữa chữa. Trong nhà không có gì lạ, thế nhưng Cổ Dục dựa vào cái gì có thể kiếm được 1,8 triệu tệ.

Đây rõ ràng chính là có bản lĩnh!

Cho nên bây giờ thái độ của ông đối với Cổ Dục càng thêm tốt.

“Cháu ăn rồi, cháu lần này tới là đến tìm chú Ba, thím Ba.” Nghe được lời của ông Hai, Cổ Dục vẫy tay nở nụ cười, tiếp đó nhìn về phía chú Ba đang bận rộn.

Như lúc trước đã nói, vợ chồng người con lớn cùng cả nhà người con thứ hai của ông Hai đều không có ở đây. Về sau, trong ngôi nhà này có bất cứ chuyện gì, đều phải dựa vào chú Ba. Hơn hết, chú Ba ngoại trừ rất hiếu thuận, thì tính cách có

chút im lặng. Lúc bình thường rất ít khi chủ động nói, nhưng trong lòng thực sự rất tốt.

Cho nên, khi Cổ Dục quyết định muốn thuê hai người hỗ trợ dọn dẹp ao cá, hẳn đầu tiên nghĩ tới chính là chú Ba và thím Ba, vừa gần nhà vừa là người thân lại có thể tin tưởng.

“Có chuyện gì?” Nghe được Cổ Dục tìm đến mình, chú Ba cũng lau miệng một chút, tiếp đó có chút nghi hoặc hỏi.

“Là thế này....” Nhìn chú Ba, Cổ Dục cũng nói cho ông biết ý định thuê hai vợ chồng ông một lần, thế nhưng sau khi nghe nói xong, vẻ mặt hai người có chút thay đổi.

“Thật đúng là không khéo, bây giờ vụ xuân đã qua gần đây cũng không có chuyện gì. Cho nên chú và thím vừa đăng ký nuôi gà ở nhà máy thôn bên cạnh, thực sự xin lỗi cháu Tiểu Dục.” Do dự một chút, chú ba của Cổ Dục vẫn quyết định ăn ngay nói thật.

Làm ruộng, hàng năm có hai khoảng thời gian đặc biệt gấp. Thứ nhất là gieo trồng vào mùa xuân, khoảng thời gian này cần trước khi trời hoàn toàn ấm lên phải gieo trồng hoàn tất. Thứ hai chính là vụ thu hoạch mùa thu, trong hai khoảng thời gian này nông dân sẽ không thể làm gì khác. Nhưng ở giữa khoảng thời gian này còn có vụ thu hoạch mùa đông, không ít hộ dân cũng tận dụng thời gian này để làm thêm việc.

Thôn kế bên, có nhà máy nuôi gà của Lưu Lão cầu, nhà máy chuyên môn nuôi gà Bạch Vũ để cung cấp ra thị trường. Nghe nói nhà máy có mười mấy cái lều lớn, Cổ Dục trước đó cũng đã từng nghe người trong thôn nói qua. Dường như, một tháng có thể kiếm được xấp xỉ 3,500 tệ, chỉ là có hơi vất vả một chút.

Nghe được lời nói của chú Ba, câu nói kế tiếp của Cổ Dục lập tức bị ghen lại. Ba ngàn tiền lương đối với hẳn cũng

không đáng là gì, trong lòng hẳn dự định trả cho vợ chồng chú Ba là 5,000. Hơn nữa công việc của hẳn cũng không có gì phiền phức, nhưng mà tính tình của chú Ba hẳn biết rõ. Chú ấy là người rất thẳng lại rất thật, chú ấy đã đáp ứng người ta, vậy thì chắc chắn sẽ không thay đổi, thế này thì khó rồi.

“Nếu nói như vậy, chú Ba! Chú có biết người nào ở trong thôn mình lai lịch rõ ràng, làm việc cẩn thận, chú giúp cháu chiêu mộ hai người đi!” Suy nghĩ một chút, Cổ Dục quyết định hỏi một chút.

“Biết rõ lai lịch thì cũng có, nhưng làm việc cẩn thận... Nói thật, Tiểu dục! Mấy con cá kia của cháu thực sự quá quý, chú thật sự không dám đánh cược.” Chú Ba đã từng giúp Cổ Dục bắt mấy lần những thứ cá này. Hẳn biết Cổ Dục bán những con cá kia là bao nhiêu tiền, một đợt bán cá là hơn 100 ngàn. Chuyện này ở đâu cũng là một khoảng giao dịch lớn, có thể để cho người của mình phụ trách chính là một việc rất quan trọng, cho nên hẳn thật sự không có chút tự tin nhận việc này.

“Tiểu Dục, chăm sóc mấy con cá tươi sống kia có cực lắm không? Có cần người có sức khỏe tốt hay không?” Đang lúc chú Ba còn đắn đo, lúc này thím Ba ở bên cạnh đột nhiên hỏi.

“Không cực đâu thím, chủ yếu là mấy con cá kia của rất khỏe. Cho nên có lúc sẽ nhảy từ trong ao ra ngoài, nhưng bọn chúng sẽ tự nhảy lại vào trong ao. Do đó không cần phải lo lắng, công việc chủ yếu chính là xử lý chất nhầy trên mặt đất do bọn chúng để lại. Còn có dọn dẹp rêu xanh trong ao, việc này cũng không cần gấp, đợi đến khi ra cá thì dọn dẹp là được.” Cổ Dục miêu tả một chút về công việc bên mình, trừ việc những con cá kia thật sự quá khủng bố, thì công việc của hẳn đúng là không quá cực nhọc.

“Nếu nói như vậy, thì thím có hai người thích hợp” Nghe được không phải cần đến sức khỏe tốt, lúc này thím Ba Cổ Dục cũng cười nói.

Nghe được thím Ba nói có người thích hợp, hai người Cổ Dục cũng đều hiếu kỳ nhìn sang.

“Cháu cũng biết hai người đó! Chính là Lâm Lôi và Lý Vân Vân, một người là mẹ kế của Phùng Thu Nhân, một người là mẹ của Lưu Phi Phi. Họ đều là người hiểu chuyện, làm việc cũng cẩn thận, không phải cháu cũng đã từng gặp họ sao?” Nhìn thấy ánh mắt tò mò của Cổ Dục, thím ba cũng cười một chút, tiếp đó nói ra hai tên hai người kia.

Nghe được tên hai người kia, Cổ Dục cũng lục lại ký ức một lần. Lý Vân Vân cũng chính là mẹ của Lưu Phi Phi, hẳn cũng đã nói chuyện mấy lần, hôm qua còn mới cùng nhau ăn cơm nữa. Lâm Lôi trước đó cũng gặp qua mấy lần, ngày đó ở nhà Cổ Dục làm đồ nướng cô ta cũng có mặt, hơn nữa hẳn cùng Phùng Thu Nhân cũng tính là có quen biết.

Hơn nữa, trong trí nhớ của Cổ Dục, hai người này làm việc gì cũng thông thạo. Hơn nữa, mấy năm nay đều là cô nhi quả phụ, nhưng trong thôn không hề có bất cứ tiếng xấu nào. Nếu như thuê bọn họ, xem ra cũng thích hợp...

Dịch: 100min

Chương 116. Công tác

Chương 116: Công tác

“Tiểu Dục! Công việc này, chúng tôi thật sự có thể làm được sao?”

Sau khi thím ba gọi một cú điện thoại, mẹ của Lưu Phi Phi là Lý Vân Vân, còn có mẹ kế của Phùng Thư Nhân là Lâm Lôi nhận được tin tức. Hai người lập tức đi đến nhà của Cổ Dục.

Thế nhưng khi đứng bên cạnh cái ao, nhìn xem ao nước bên trong có những con cá lớn. Nói thật, các cô vẫn còn có chút rụt rè.

Kỳ thực là con người, đa phần đều có chứng sợ hãi biển sâu. Bọn họ mặc dù không sợ biển cả, thế nhưng đối với những loài sinh vật khổng lồ trong tự nhiên này, họ cũng có chút sợ hãi.

Giống như trong ao cá hiện tại của Cổ Dục, mặc dù không có cá mập, cá sấu các loại sinh vật có tính công kích. Thế nhưng cá Mú khổng lồ, cá Mú nghệ trông cũng rất dọa người.

Ghi Chú: cá Mú hoa nâu cũng gọi là cá Mú nghệ, cá Mú có loại đốm đen trên người gọi là cá Mú khoai tây. Tất cả đều gọi chung là cá Mú nghệ.

Nhìn thấy những con quái vật dài chừng hai mét, nặng từ 100 - 150 kg đang bơi trong nước. Nếu là một người không hiểu biết, trong lòng nhất định sẽ kêu lên thành thịch, hướng chi ở đây lại là hai người phụ nữ trẻ tuổi.

Thế nhưng kỳ thực họ sợ nhất chính là, chăm sóc không tốt đối với mấy con cá này của Cổ Dục.

Phải biết rằng, những con cá này có giá trị rất lớn. Bất kỳ một con cá nào ở đây các cô đều không nên nổi, đây mới chính là điều bọn họ lo lắng nhất.

“Chị cứ yên tâm, bọn cá này nhìn hung dữ chứ chúng rất nhát, chúng sẽ không công kích con người. Hơn nữa, công việc này không quá phức tạp, bọn cá thỉnh thoảng sẽ ở trong ao nhảy ra. Hai người cũng không cần quản bọn nó, bọn nó sẽ tự biết đường quay lại trong nước. Đến lúc đó, hai người chỉ cần dọn dẹp sạch sẽ nước và chất nhầy bọn nó để lại là được.”

Nhìn thấy dáng vẻ đắn đo của hai người bọn họ, Cổ Dục không thêm đề ý, khẽ vẫy tay vừa cười vừa nói.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC!” Do dự một chút, hai cô gái sẽ liếc nhau một cái. Hiện tại đang là nông nhàn, không có chuyện gì làm. Hơn nữa nhà Cổ Dục ngay ở trong thôn, cũng gần nhà các cô, như vậy cũng thuận tiện họ trông coi nhà của mình. Cho nên công việc này nói đúng ra cũng là một công việc không tệ.

“Một tháng năm ngàn! Bao ăn, không bao ở, 9:00 sáng đi làm, khoảng sáu giờ chiều ăn cơm xong thì có thể trở về. Công việc này cũng không quá vất vả về thời gian, hai người cứ thu xếp việc nhà cho tốt rồi tới cũng được.” Đã quyết định nhận bọn họ, cho nên Cổ Dục cũng nói cho họ biết tiền lương và yêu cầu của mình.

Khi nghe Cổ Dục nói đến giá tiền lương 5,000 một tháng, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái. Đối với giá tiền lương này hai cô hết sức hài lòng, thế nhưng hai người cảm thấy dường như công việc này quá đơn giản, số tiền này các cô cảm có chút không yên lòng.

“Như vậy đi, bình thường lúc rảnh rỗi, chúng tôi thuận tiện giúp cậu dọn dẹp vệ sinh nhà cửa một chút.” Nghĩ một hồi, lúc này Lâm Lôi mới mở miệng nói.

Từ điểm này cũng có thể nhìn ra, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân cũng là người thành thật. Nếu là đổi thành người khác, có tiền cứ nhận làm gì có chuyện cảm thấy có lỗi như bọn họ. Thế nhưng các cô vẫn là cần tiền, cho nên nghĩ đến biện pháp tìm thêm nhiều việc một chút để làm.

“Tùy các cô.” Liếc mắt nhìn hai người, nếu cứ tiếp tục giải thích cho các cô, đoán chừng trong lòng họ sẽ khó mà an tâm. Cho nên Cổ Dục cũng đành theo ý hai người bọn họ.

Cổ Dục cũng là người trẻ tuổi, cho nên máy giặt trong nhà đều là loại tự động và tự hong khô, cũng không cần phải đem phơi. Những nơi khác trong nhà cũng chỉ có phòng bếp là nơi cần dọn dẹp, bởi vì mỗi ngày nơi này đều phải nấu cơm.

Nếu như không phải vì robot quét rác còn quá ngu, thì hẳn đã mua về những thứ này để hỗ trợ quét dọn.

Nghe được lời nói của Cổ Dục lời nói, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân liếc nhau một cái. Tiếp đó hai người chia nhau bắt đầu quét dọn, lau chùi, kéo kính, dọn dẹp nhà bếp. Hai người không hề là dân chuyên nghiệp làm việc nhà, không đến một giờ nhà Cổ Dục có thể nói là hoàn toàn đổi mới. Thấy được điều này, Cổ Dục không khỏi âm thầm gật đầu thỏa mãn, chỉ nhìn từ trình độ dọn dẹp sạch sẽ thế này, tiền của mình đúng là dùng rất hợp lý.

Sau khi hai người dọn dẹp sạch sẽ, tiếp đó họ chủ động đi đến ao cá của Cổ Dục.

Bởi vì đây là ngày đầu tiên các cô đi làm, cho nên Cổ Dục cũng không có đóng cửa lại. Hắn mở cửa sẵn, nếu có chuyện gì thì còn có thể xử lý nhanh một chút.

Lúc các cô ấy đang xem mấy con cá kia, Cổ Dục ở bên này cũng đi đến vườn rau. Hắn nhìn xem những loại rau củ kia ở

bên trong, trong lòng tự hỏi xem buổi trưa hôm nay muốn ăn cái gì.

Lại nói, Cổ Dục càng ngày càng hài lòng đối với hiệu quả của nước giếng, những thứ hạt giống rau củ này vốn dĩ là rất bình thường. Thế nhưng từ lúc trồng ra, hương vị của chúng đúng là quá thơm ngon.

Rau củ nhà của hắn trồng cùng với rau củ nhà của ông Hai là cùng một loại, thế nhưng hương vị rau củ của Cổ Dục đúng là một trời một vực. Đây không phải là do đồ vật nhà mình trồng so với người khác ăn ngon hơn một chút, mà quả thật là ăn rất ngon. Đương nhiên, Cổ Dục biết điều này không phải là do tay nghề của mình tốt, nếu như muốn nói rõ nguyên nhân, vậy thì chắc chắn là do nước giếng làm nên.

Nhất là ở lần thứ hai nước giếng tiến hóa, hiệu quả của nó dường như càng thêm mạnh mẽ.

“Hay là làm thêm vài món rau ăn cho hợp vị.” Cổ Dục ở một bên trong vườn rau tìm kiếm bữa trưa, một bên nhỏ giọng lầm bầm nói.

Rau củ cũng có nhiều chủng loại, hương vị tất nhiên cũng không giống nhau. Nhân tố quyết định một vật ăn có ngon hay không thì phải dựa vào đất đai, độ phì nhiêu, nước cũng là một nhân tố quyết định. Thế nhưng về cơ bản, rau củ nhà Cổ Dục chỉ do một cái nhân tố quyết định.

Cũng giống như các loại khoai, có khoai lang mật, khoai lang tím, khoai lang trắng, bọn chúng đều là khoai lang, nói thêm một chút.

Thứ này ở trên toàn thế giới có rất nhiều chủng loại, trong nước cũng như vậy. Thế nhưng ở mỗi nơi xuất xứ đều có chút khác biệt, hương vị cũng khác biệt rất lớn.

Tỉ như nói khoai lang trồng ở phương bắc chính là loại có sản lượng cao củ lại to, nhưng nói đến hương vị thì tốt nhất chính là loại khoai mật trồng ở tỉnh Phúc Kiến.

Nếu là củ cải, vậy thì phải nói tới củ cải tỉnh Thiên Tân.

Nếu là hành lá, vậy thì phải nói tới hành lá tỉnh Sơn Đông.

Những vật này mặc dù Cổ Dục đều biết, nhưng hần cũng hiểu rõ. Mỗi một nơi điều có khí hậu thổ nhưỡng thích hợp, do đó chúng mới trở thành đặc sản của mỗi địa phương. Nếu không phải địa phương đó thì hiệu quả đạt được cũng không nhiều, bằng không thì làm sao người ta không mở rộng trồng trọt ở khắp nơi?

Thế nhưng hiện tại Cổ Dục đã có giếng nước, do đó hần có thể nghiên cứu một chút.

“Đợi có thời gian phải chạy lên tiệm hạt giống ở trên trấn thu thập một chút. Nếu như không có thì có thể lên mạng mua cũng được, có đều hàng mua trên mạng cũng có thể là giả, đúng là có chút phiền phức.” Vừa tìm kiếm rau củ trong vườn, Cổ Dục cũng nhỏ giọng lẩm bẩm một hồi.

Mà đúng lúc này, đột nhiên ở bên ao cá truyền đến âm thanh ‘Bình bịch’. Không cần phải nói Cổ Dục cũng biết, dĩ nhiên là âm thanh của mấy con cá lớn nhảy lên bờ. Hiện tại đã có Lâm Lôi và Lý Vân Vân, cho nên Cổ Dục cũng không quản việc này. Thế nhưng, lúc Cổ Dục định tiếp tục tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn cho buổi trưa. Đột nhiên ao cá bên kia lại truyền đến tiếng kêu, tiếp đó còn có âm thanh giống như có người rơi vào trong nước. Nghe xong tiếng này, Cổ Dục ngay lập tức bỏ xuống tất cả thứ trên tay, nhanh chóng chạy về phía ao cá.

Dịch: 100min

Chương 117. Rơi xuống nước

Chương 117: Rơi xuống nước

“Phốc...” Khi Cổ Dục chạy tới ao cá, hấn lập tức thấy được Lâm Lôi lúc này đang ở trong ao. Mà ở trên bờ, lúc này Lý Vân Vân đang chuẩn bị xuống nước cứu cô.

“Đề tôi xuống!” Nhìn thấy động tác của Lý Vân Vân, Cổ Dục lập tức ba chân bốn cẳng lao đến. Nhảy một cái lao vào trong nước, tiếp đó bơi đến bên cạnh chỗ Lâm Lôi ngã xuống. Bởi vì bên cạnh là những con cá lớn, cho nên hiện tại Lâm Lôi có chút bối rối, sau đó thấy Cổ Dục ở trong nước kéo mình vào bờ.

Sau khi Cổ Dục vào tới bờ, hấn cùng Lý Vân Vân cùng nhau đỡ Lâm Lôi ra khỏi ao.

Lâm Lôi sau khi lên bờ, cô cảm thấy có chút kinh hãi. Cô kỳ thực cũng không có bị sặc nước hay gì, dù sao ao cá của Cổ Dục cũng không quá sâu. Hơn nữa, cô cũng là một thôn nữ, từ nhỏ đã được học bơi lội. Cô cũng từng bơi lội ở ngoài sông nhỏ, chỉ là khi nhìn thấy mấy con cá khổng lồ ở trong nước, cô có một chút sợ hãi mà thôi.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Nhìn thấy Lâm Lôi đã dần ổn định, Cổ Dục lập tức hỏi một chút chuyện. Mà khi nghe được lời nói của Cổ Dục, Lý Vân Vân ở bên cạnh có chút dở khóc dở cười thở dài một hơi.

“Vừa rồi có một con cá nhảy ra ngoài, tiếp đó thì nó cũng tự quay trở lại ao. Do đó chúng tôi chuẩn bị dọn dẹp một chút, kết quả là khi đi đến chỗ đó lại có một con cá khác nhảy lên. Vừa vặn đụng trúng Tiểu Lôi, khiến cô ấy ngã vào trong ao.”

“Ặc! Ha ha, bà chị không sao đấy chứ!” Nghe xong Lý Vân Vân giải thích, Cổ Dục không khỏi nhìn Lâm Lôi có chút dở khóc dở cười nói. Việc này đúng là không thể trách Lâm Lôi, chỉ có thể nói là bọn cá này ngứa da. Thế nhưng dựa theo trí thông minh của bọn cá thì có lẽ chúng cũng không biết ngứa da là gì!

“Không có! Không sao cả, cũng là do tôi không cẩn thận.” nghe được lời nói của Cổ Dục, Lâm Lôi trước đó đã bình tĩnh thế nhưng lúc này lại lộ vẻ lúng túng khẽ cười nói.

“Vậy thì trước tiên đi tắm rửa, sau đó thay quần áo mới. Đúng rồi! Hai người không đem theo quần áo đến, vậy gọi cho Phùng Thu Nhân giúp chị đem quần áo đến. Trước mắt cứ mặc đồ quần áo của tôi đi!” Cả người ướt sũng như vậy, cũng không phải chuyện tốt. Hiện tại mặc dù đã là tháng năm, nhưng mà ở Đông Bắc từ tháng năm đến tháng tám là thời gian nóng nhất trong năm, thế nhưng cũng không tính là quá nóng. Ban ngày thì còn đỡ, chứ vào ban đêm và sáng sớm thì trời rất lạnh.

“Được.” nghe được lời nói của Cổ Dục, Lâm Lôi cũng gật đầu một cái, tiếp đó cùng Cổ Dục đứng lên. Thế nhưng vừa đứng lên, ánh mắt Cổ Dục lập tức có chút né tránh.

Vốn dĩ quần áo của Lâm Lôi là loại đồ thể thao rộng rãi, thuận tiện cho việc lao động. Kết quả hiện tại đều bị ướt sũng, do đó quần áo đều dính sát lên người của cô.

Trước đó, Cổ Dục biết dáng dấp Lâm Lôi đúng là không tệ, mắt to, làn da trắng nõn, gương mặt xinh đẹp. Quả nhiên là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, so với những cô nàng minh tinh điện ảnh, cũng không hề thua kém. Nhưng cuộc sống có chút trắc trở, khiến cho cô phải ở lại trong thôn nuôi dưỡng Phùng Thu Nhân.

Mà hiện tại Cổ Dục vừa nhìn đã thấy... Tốt thật! Không chỉ có gương mặt xinh đẹp, dáng người Lâm Lôi cũng cực kỳ bá đạo, mặc dù chiều cao chỉ có 1m65 thế nhưng như vậy cũng không tính là thấp. Chỉ có điều, có một thứ không cách nào có thể miêu tả độ lớn của nó bằng ngôn ngữ, có thể đạt đến G size. Tỷ lệ của nó có chút quá kinh khủng khiến người ta tức đến lộn ruột, hơn nữa còn rất sống động và vòng eo của cô cũng rất nhỏ.

Thật sự nếu để cho người ta nhìn một chút, cũng có cảm giác ngọt ngào không chịu nổi.

Cổ Dục thoáng nhìn qua Lâm Lôi một chút, trong đầu lập tức toát ra một câu nói ‘có thể lấy cô làm vợ, ăn đồ bỏ cũng không chịu nổi’. Lâm Lôi hiện tại chính là phù hợp với câu nói này.

Nhưng mà, Cổ Dục dù sao cũng là một tên quá lú, hẳn cũng không có bất kỳ động thái gì, chỉ là nghiêng đầu sang chỗ khác. Tiếp đó chuẩn bị dẫn theo Lâm Lôi quay về gian phòng của mình, trước tiên để cô đi tắm rửa.

“À! Tiểu Dục, có thể cho tôi mượn trước một bộ y phục của cậu được không, Phùng Thư Nhân đi lên trần chơi rồi, hiện tại cũng không thể quay về kịp.” Đi ở sau lưng Cổ Dục, Lâm Lôi sau một chút do dự cũng nhỏ giọng nói với Cổ Dục.

“Ồ! Vậy cũng được.” nghe được lời nói của Lâm Lôi, Cổ Dục cũng gật đầu một cái.

Sau khi đưa cô vào phòng tắm, Cổ Dục cũng đi vào gian phòng của mình lựa một bộ quần áo. Sau đó để quần áo ở cửa phòng tắm cho cô, rồi hẳn đi xuống lầu. Mặc dù hẳn không nghe bất cứ động tĩnh gì, thế nhưng không biết bởi vì sao, hẳn có cảm giác mình có thể nghe được tiếng nước chảy. Trong đầu lập tức không nhìn được, nhớ lại hình ảnh vừa nhìn thấy lúc này.

““Ài! Xem mày sa đoạ đến mức này ư. Bằng không, ngày nào đó tao tìm một chỗ nào đó cho mày mài bảo kiếm một chút?” Lắc đầu một cái tự giễu, Cổ Dục tự mình vận động tìm một chút chuyện để làm nhằm phân tán sự chú ý của bản thân. Đúng lúc, vừa rồi rau còn chưa hái xong, vậy thì đi hái rau thôi.”

Không bao lâu, Cổ Dục lập tức quyết định xong buổi trưa hôm nay sẽ ăn gì.

Nhà hấn cơm trưa không thể thiếu thịt, trứng, rau, hải sản, mỗi thứ phải có một chút. Hải sản Cổ Dục quyết định làm một món tôm Phù Dung, một món chả cá chua ngọt. Đừng xem thường hai món ăn này, hai món này nằm trong danh sách hai món nóng của Mãn Hán Toàn Tịch Độ Nhất Yến. Đây là món ăn Cổ Dục đi thủ đô ăn được, sau đó trở về tìm hiểu cách làm. Đương nhiên là hương vị chắc chắn là không tệ.

Thịt thì làm món thịt viên, món rau thì là nấm hương xào với cải dầu, ngoài ra còn có một nồi canh rong biển. Bốn món ăn một món canh, đồ ăn đủ cho cả nhà ăn thoả thích.

Thế nhưng trong lúc Cổ Dục ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa trưa, lúc này có tiếng bước chân truyền đến. Cổ Dục đi về phía cửa phòng bếp quan sát, ngay lập tức hấn thấy được Lâm Lôi giống như một đóa hoa sen tầm thường mới nở, đang cẩn thận nhìn về phía Cổ Dục.

Lúc này cô chỉ mặc mỗi cái áo mà Cổ Dục mang đến, không phải cô không muốn mặc quần. Mà là quần áo của Cổ Dục quá lớn, lúc trước đã nói Lâm Lôi chiều cao chỉ có 1m65, nhưng Cổ Dục thì cao tới 1m86. Hai người chênh lệch 21 cm. Với lại Cổ Dục cũng không phải là người sành điệu, hoặc yêu thích thời trang. Cho nên y phục của hấn không phải là loại bó sát, mà là loại quần áo rộng rãi. Điều này dẫn đến việc Lâm Lôi mặc áo của Cổ Dục giống như là mặc váy nhỏ. Còn quần

thì hoàn toàn không thể mặc được, lưng quần còn có thể dùng tay để giữ, thế nhưng ống quần thì cuộn lên không nổi. Mà cô thì không muốn để ống quần của Cổ Dục lê trên đất, cho nên cô quyết định không mặc.

Nhìn thấy Lâm Lôi đôi chân thẳng, trắng nõn, thon dài...

Cổ Dục không khỏi nuốt nước miếng một cái, tiếp đó ánh mắt không tự chủ, một lần nữa lại nhìn Lâm Lôi.

“Ặc! Chị... có chuyện gì không?” nhìn Lâm Lôi, Cổ Dục tò mò hỏi.

“Máy giặt của cậu tôi không biết cách dùng, còn có... ở đây cậu có dây hoặc kẹp không? Cái quần này quá dài...” Nhìn thấy Cổ Dục, Lâm Lôi hiện tại cảm thấy rất xấu hổ, khuôn mặt đỏ nhuộm hồng, nhưng cô vẫn cố nhấm nháp nói.

“À! Có, đợi một chút.” nhìn thấy dáng vẻ Lâm Lôi, Cổ Dục cũng hồi đáp, tiếp đó lập tức chạy lên lầu hai. Hắn đi tới trước phòng giặt quần áo khẽ liếc mắt nhìn, khi hắn thấy Lâm Lôi đã ném quần áo vào bên trong máy giặt, hắn cảm giác bản thân sắp không nhịn được nữa. Bởi vì đồ lót của Lâm Lôi cũng ướt, cho nên cô cũng đem quần áo lót vào bên trong máy giặt. Nói cách khác, hiện tại lâm lôi thực sự không có mặc...

Khục khục! Nghĩ cái gì thế, khẽ vỗ mặt mình một cái. Cổ Dục bấm nút điều khiển cho máy giặt hoạt động, tiếp đó quay trở lại phòng của mình. Hắn tìm một sợi dây cùng kẹp đưa cho Lâm Lôi.

Dịch: 100min

Chương 118. Kỹ năng lại đến

Chương 118: Kỹ năng lại đến

“Chú! Tôi lại qua tới ăn chực đây!”

Theo sắc trời dần tối, thành âm của Phùng Thư Nhân cũng từ cửa lớn nhà Cổ Dục truyền đến.

Nhìn thấy Phùng Thư Nhân, Cổ Dục lập tức mỉm cười. Cô bé này bình thường đều rất là bận rộn, bởi vì cô còn phải livestream, mỗi ngày đều phải dành một thời gian nhất định để làm. Mà cô cũng không phải như những cô nàng streamer khác, chỉ cần ngồi ở trong phòng, ca hát, nhảy múa, chơi game.

Mà cô làm là dạng livestream dã ngoại, khán giả của cô chủ yếu là những người ở trong thành phố, ít đi xuống nông thôn. Cho nên cô phải chạy khắp nơi tìm chủ đề thích hợp.

Giống như hôm nay, cô phải đi lên trấn để livestream tình huống trên đó.

Trước kia, cô cả ngày phải cực khổ chạy tới chạy lui. Một tháng kiếm được hơn mấy ngàn, thế nhưng so với đi làm nhà máy hay lấy chồng đều tốt hơn nhiều.

Nhưng tình huống gần đây có chỗ chuyển biến. Bởi vì hai lần livestream với Cổ Dục, lần đầu thì Cổ Dục đánh nhau với Bạo Quân, khiến độ nổi tiếng của cô tăng lên cả triệu lần. Lần thứ hai chính là quay những con cá trong nhà Cổ Dục, vì thế đưa tới một hồi chấn động. Lúc này đã là tháng 5, doanh thu livestream tháng 4 đã có, tổng cộng được hơn 10 ngàn tệ. Đây chính là doanh thu kỷ lục của cô.

Hơn nữa cô rất rõ ràng, số tiền này làm thế nào mà có được. Cho nên lúc bình thường không có việc gì làm, cô cũng thỉnh thoảng đến nhà Cổ Dục ăn chực, sẵn tiện giúp Cổ Dục quét dọn nhà cửa một chút. Cô biết Cổ Dục không cần chút tiền này, bằng không cô cũng muốn chia cho Cổ Dục một chút.

Hôm nay buổi tối sắp tới đây, chủ yếu là vì Cổ Dục gọi cô tới.

Bây giờ Lâm Lôi đã đi làm ở nhà Cổ Dục, buổi tối tự nhiên là muốn ăn ở chỗ này. Do đó cô chỉ có một mình, cho nên Cổ Dục mới gọi cô đến ăn chực, nhiều người thì càng náo nhiệt. Đến lúc đó, ăn xong thì có thể ra về cùng với mẹ kế, thuận tiện còn có thể đưa tiền Lý Vân Vân một chút.

“Mẹ tôi cùng dì Lý đâu rồi?” Đi vào phòng bếp của Cổ Dục, thấy Cổ Dục đang chuẩn bị bữa tối. Phùng Thu Nhân mỉm cười đi tới hỏi Cổ Dục.

“Đều ở phía ao cá, cô cứ đi xem một chút đi!” Nghe được lời của cô, Cổ Dục không khỏi nhớ lại tình cảnh hôm nay. Thế nhưng đáng tiếc cảnh đẹp không có kéo dài quá lâu, đây là lần đầu tiên hẳn cảm thấy máy giặt nhà mình, công năng hong khô có chút quá nhanh...

Lâm Lôi cũng không có mặc quần áo của Cổ Dục quá lâu, đại khái trước lúc ăn cơm trưa thì quần áo của cô đã khô. Tiếp đó cô lập tức lên lầu thấy quần áo, đồng thời cũng đem quần áo của Cổ Dục giặt. Buổi trưa sau khi ăn cơm xong, cô và Lý Vân Vân đều ở bên cạnh ao cá không có đi ra nữa. Hơn nữa, xảy ra tình huống ngoài ý muốn như vậy, khiến các cô cũng cẩn thận hơn nhiều. Buổi chiều hoàn toàn không phát sinh chuyện gì nữa.

Bởi vì nguyên cả buổi chiều, không có việc gì nữa phát sinh, khiến trong lòng Cổ Dục cảm thấy có chút ngứa. Ài! Mùa xuân đúng là mùa của sự hồi sinh của mọi thứ...

“Có thể mở trực tiếp không?” Phùng Thu Nhân đương nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra ngày hôm nay, nghe xong Cổ Dục nói mình có thể đi ra ao cá, cô lập tức hiếu kỳ hỏi.

“Có thể, cứ đi đi!” Nở nụ cười với Phùng Thu Nhân, Cổ Dục cũng không cần ngần ngại nói. Nơi nơi không có gì là bí mật, những con cá kia cũng sẽ đem bán, có cái gì tốt đều đã đem giấu hết rồi.

“Được rồi!” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân nở nụ cười. Tiếp đó mở ra livestream rồi cùng đi ra ao cá.

Livestream sau khi mở ra, phòng livestream lập tức tràn vào không ít người, đa phần đều là người ở thành phố. Bọn họ đối với cuộc sống ở nông thôn đều rất hiếu kỳ, cộng thêm Phùng Thu Nhân là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, do đó cũng khiến nhiều người chú ý. Mặc kệ là vì thích cô nàng xinh đẹp, hay là thật tình muốn xem livestream, quả thật gần đây phòng livestream của Phùng Thu Nhân đúng là rất hot.

“Chào quý vị! Hôm nay tôi lại đi ăn chực nữa đây, thế nhưng chú Cổ vẫn còn đang nấu cơm, cho nên tôi tới xem ao cá của chú ấy. Woa! Đây là cá gì vậy? Sao nó lại lớn như thế? Nhìn có chút giống con cá lần trước chú Cổ làm thịt.” Nhìn thấy phòng livestream không ngừng tràn vào khán giả, bên này Phùng Thu Nhân cũng vui vẻ cười nói.

“CMN! Cá lớn dữ vậy, con cá này dài ít nhất cũng hai mét!”

“Dáng vẻ quá xấu đi! Ặc, Ặc, tôi nói chính là con cá này, không phải công chúa đâu, chụt, chụt!”

“Con này hình như là cá Mú? Nhưng mà cá Mú lớn như thế đúng là rất hiếm thấy.”

“Nhà tôi ở bờ biển, chợ hải sản có lúc cũng sẽ có một vài con cá Mú lớn, nhưng mà lớn như thế này thì đây là lần đầu tiên tôi gặp.”

“Ha ha ha ha, đúng là không có kiến thức. Tôi đã gặp qua ở Vườn Trái Cây Khinh Khinh cá lớn thế này. Tôi còn nhìn đầu bẹp trực tiếp xẻ thịt, hơn nữa con mua một khối.”

“Đúng vậy! Tôi cũng đã mua qua, mặc dù rất đắt thế nhưng hương vị quả thật rất bá đạo.”

Theo hình ảnh từ camera của Phùng Thư Nhân từ ao cá bên cạnh. Đám người trong phòng livestream cũng nhìn thấy mấy con quái vật khổng lồ ở trong nước, bọn cá này quả thật nhìn rất dọa người.

Nhìn thấy dáng vẻ của Phùng Thư Nhân, lúc này ngồi ở bên cạnh Lâm Lôi là Lý Vân Vân cũng khẽ cười một cái. Hai người không có xuất hiện trong ống kính, chủ yếu chính là vì tính cách của các cô. Họ không phải là loại người thích rêu rao, nhưng nhìn Phùng Thư Nhân phát livestream các cô cũng rất vui vẻ.

Nói như thế nào, Phùng Thư Nhân hiện tại cũng coi là người có công việc. Hơn nữa, việc này so với việc phải cho cô đi lấy chồng sớm thì còn tốt hơn nhiều.

Lúc Phùng Thư Nhân đang xem cá, bên kia Cổ Dục cũng đã làm xong bữa tối, bữa tối vẫn là bốn món ăn một món canh. Một món thịt bò xào, một món cá viên, tôm luộc, một món nấm xào, một món canh thịt dê. Sau khi quay xong các món ăn Phùng Thư Nhân mới đóng lại livestream, đến nỗi phòng chat trên livestream có bùng nổ hay không cô cũng không thêm quan tâm.

Cô hiện tại chỉ muốn hưởng thụ món ăn của Cổ Dục mà thôi.

Nói thật, Cổ Dục làm đồ ăn chính là ăn hoài không chán...

Bữa tối kết thúc, sau khi giúp Cổ Dục dọn dẹp xong. Ba cô gái cùng nhau ra về ai về nhà nấy, Cổ Dục còn cố ý để cho Vua Núi đi theo nhìn một chút để phòng ngừa. Còn hấn thì ngồi trên ghế salon bắt đầu chơi trò chơi, chơi đến hơn chín giờ đêm lúc này hấn mới quay trở lại phòng ngủ.

Trước đây ở trong nhà, chưa đến 12:00 đêm thì hấn không thể nào ngủ được. Nhưng hiện tại ở đây, đều dưỡng thành thói quen ngủ rất sớm.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra. Sáng ngày thứ hai lúc hơn năm giờ, Cổ Dục từ trong cơn mơ tỉnh lại. Trước tiên hấn đi xuống lầu nấu cháo, tiếp đó bắt hai con ghẹ biển một vài con tôm mấu đơn cùng một ít vẹm vỏ xanh. Sau khi nấu một nồi cháo hải sản, hấn liền mang theo một con cá Mú chấm ra sân sau. Con cá này hấn mang cho đại bàng vàng ăn, con đại bàng này dù sao cũng khác biệt so với Vua Núi và Bạo Quân.

Tốt nhất là vẫn để cho nó ăn thịt sống, thấy được Cổ Dục ném cá tới. Đại bàng vàng bỗng nhiên từ trên cây bay xuống, nắm lấy con cá rồi bắt đầu ăn.

Nhìn xem dáng vẻ nó ăn ngon lành như vậy, Cổ Dục cũng suy nghĩ có nên đặt tên cho nó hay không. Hơn nữa, quan trọng nhất là phải làm cho nó một cái ổ...

Thế nhưng làm ổ cho nó so với Bạo Quân và Vua Núi cũng có chút khác biệt. Con đại bàng này quanh năm đều ở trên cây, cho nên ổ của nó cũng phải đặt ở trên cây, điều này quả thật có chút phiền toái.

“Có lẽ phải mời ông của Cổ Tú Tú giúp một chút.” Nhìn xem đại bàng đang ăn vui vẻ, Cổ Dục ở bên cạnh nhỏ giọng nói, tiếp đó thì hấn đi đến giếng nước.

Lần câu đầu tiên Cổ Dục cực kỳ vui vẻ, hai mắt hấn như phát sáng. Bởi vì, dây câu không nặng vậy thì nó đại biểu cho việc có thể câu lên được... kỹ năng!

Dịch: 100min

Chương 119. Hacker

Chương 119: Hacker

“Hô hô hô hô...” âm thanh vang lên từ máy câu không ngừng chuyển động, Cổ Dục cũng có chút hiếu kỳ nhìn về phía miệng giếng. Tính ra, hắn đã quay về đã hơn mấy ngày, nhưng mấy ngày nay cũng không có câu được bất cứ kỹ năng nào. Vốn dĩ hắn còn tưởng giếng nước sau khi thăng cấp, sẽ không còn câu được những thứ kỹ năng này. Hiện tại nhìn lại, xem ra hắn đã suy nghĩ quá nhiều.

Một cái rương bảo vật từ trong giếng được nhắc lên, cái bảo gương sau khi tiếp xúc với ánh mắt của Cổ Dục lập tức hóa thành luồng sáng, chui vào trong đầu của Cổ Dục.

Tiếp đó, trong đầu của Cổ Dục lại có thêm một loại kỹ năng mới.

“Siêu cấp Hacker?” Qua một lúc lâu, khi Cổ Dục một lần nữa mở mắt ra, trong mắt hắn lập tức lộ vẻ hưng phấn cùng một chút mơ màng.

Phải biết rằng, Cổ Dục học chính là khoa máy tính, đừng để ý hắn học như thế nào. Hắn cũng đã nhiều năm gõ code, kỳ thực lập trình viên cùng với hacker vốn dĩ là cùng một loại.

Chỉ là lập trình viên thì kiếm tiền đúng đắn, mà hacker thì đa phần là làm chuyện phạm pháp.

Nếu như nói trình độ của Cổ Dục trước đây thế nào, thì đại khái chính là ở tầng thấp nhất của lập trình viên. Làm một cái phần mềm nhỏ, ít nhất cũng phải phát sinh mấy chục cái lỗi.

Nhưng lúc này hắn thu được kỹ năng siêu cấp hacker, trong nháy mắt Cổ Dục cảm giác trong đầu mình mọi thứ đều thay đổi. Những thứ ngôn ngữ lập trình và những dòng code trước kia đều không hiểu rõ, vào lúc này những thứ đó đối với hắn vô cùng thông suốt, việc này khiến hắn cực kỳ hưng phấn muốn đi thử nghiệm một chút.

Nghĩ tới đây, Cổ Dục cũng không để ý tới việc câu cá nữa, hắn trực tiếp quay lại phòng của mình. Cầm lên laptop Cổ Dục tiến vào giao diện MSDOS, dựa theo kiến thức trong đầu mà thao tác theo trình tự, hắn dễ dàng bẻ khóa mật khẩu của cái laptop chạy Win 10 bản quyền này. Hơn nữa, hắn còn vượt tường lửa truy cập vào website của Microsoft, ở đây hắn có thể tùy ý lấy được bất kỳ kiến thức và code của hãng phần mềm này.

Nếu như nói người bình thường và internet là một mối quan hệ, thì mối quan hệ đó chính là một người ở trong một cái thôn lớn. Mọi người đều biết đến internet, nhưng không có ai đi vào trong nhà của hắn để xem qua.

Mà trước đây, Cổ Dục cùng internet là mối quan hệ hàng xóm, mặc dù cũng không đi vào nhà hắn. Thế nhưng ngẫu nhiên cũng có thể đứng ở bên ngoài nhìn một chút.

Nhưng hiện tại mà nói, Cổ Dục dường như trở thành chủ nhân của internet. Ở trong cái thế giới này, hắn chính là thần. Hắn dường như có thể thấy được tất cả những chỗ thiếu sót bên trong tường lửa, vân vân... hắn thậm chí còn cảm giác được ở trong cái thế giới này, có bao nhiêu người hacker giống mình, có bao nhiêu người đang làm nhiệm vụ phòng vệ.

“Hô! Thật tuyệt...” Cảm giác như vậy, thật sự rất tuyệt vời. Đối với những người bình thường không hiểu những thứ này mà nói, quả thật những dòng code này chính là một thứ mơ hồ,

nhưng đối với Cổ Dục mà nói thì những thứ này tồn tại chính là kỹ thuật siêu việt.

Nếu là hơn một tháng trước hẳn nhận được kỹ năng này, nói không chừng hẳn còn nghĩ đến xông pha một phen. Mặc kệ là làm gián điệp thương mại, được một số công ty hay chính phủ thuê làm hacker mũ đỏ. Hoặc là một chuyên viên bảo mật của một công ty bất kỳ, chắc hẳn chức vị nhận được đều sẽ rất cao.

Nhưng hiện tại, Cổ Dục không còn cảm thấy thú vị ở công việc này. Chính bởi vì như vậy, cho nên vẻ mặt của hẳn hiện tại đúng là có chút mơ mơ hồ hồ.

“Quên đi! Trước tiên đem điện thoại nâng cấp một chút, không thể để cho người khác đọc được tin nhắn. Tiếp đó lại cải tạo lại camera, không nên để người khác biết được bí mật của mình. Mình vẫn muốn ở đây câu cá, hưởng thụ món ngon!” Khẽ vươn vai một cái, Cổ Dục cười vui vẻ nói.

Tiếp đó hẳn bắt đầu chỉnh sửa mã code trên điện thoại của mình, máy tính, camera.

Thế nhưng khi chỉnh sửa code trong điện thoại, hẳn đồng thời cũng thấy được video ngày đó tên lưu manh Ngô Đạo Hi tìm mình gây phiền phức. Tên này gần đây vẫn còn ngồi trong trại tạm giam, vẫn còn chưa có tuyên án. Thế nhưng dựa theo suy đoán của Không Hạo Văn, tên này bị phán ít nhất cũng 5 năm tù, dù sao thì hẳn cũng là một tên từng có tiền án.

Năm năm tù, đối với không ít người có thể nói đây là một tội khá nặng. Nhưng mà đối với Cổ Dục mà nói hẳn cảm thấy phán quyết này vẫn còn nhẹ, phải biết Cổ Dục chưa bao giờ là một tên thánh thiện gì.

Nếu người khác đã đối xử hẳn như vậy, chắc chắn là hẳn sẽ muốn báo thù.

Ngô Đạo Hi là một tên lưu manh đầu đường xó chợ, trên người chắc chắn còn có những chuyện khác. Hiện tại Cổ Dục nhớ tới hắn, vậy xem như hắn xui xẻo. Cổ Dục dựa vào internet xâm nhập vào điện thoại di động của hắn. Đương nhiên, sau khi xâm nhập thành công, hắn lập tức phát hiện rất nhiều chỗ tốt.

Cái tên Ngô Đạo Hi này có hai cái điện thoại, một cái hắn là bị cảnh sát tịch thu, cái còn lại thì ở trong nhà hắn. Nội dung bên trong cái điện thoại chính là cái chứng cứ có thể làm hắn phải chết.

Trong lúc điều tra Cổ Dục phát hiện, tên Ngô Đạo Hi này đúng là không hổ là một tay lưu manh.

Tên này chuyện ác gì cũng dính vào.

Rượu chè, cá cược những thứ này đương nhiên phải có. Mà ngoại trừ lần đó tới kiểm chuyện mình, hắn còn nhận thêm 6 vụ đánh người khác. Trong đó có 2 vụ là hắn xung đột với người khác, còn 4 vụ là hắn nhận tiền của người khác để làm việc. Những chuyện này trong điện thoại đều có ghi âm lại, hắn đem những bằng chứng này lưu lại trong cái điện thoại này. Mà lần này, người bỏ tiền ra thuê hắn tới đối phó Cổ Dục tên là Triệu Tinh.

Ngoại trừ đánh nhau với người khác, tên này còn tổ chức cho phụ nữ làm cái nghề kia. Hơn nữa còn ép họ phải làm việc cho hắn, ở trong quán bar thì bán chất cấm...

Những tin tức này nếu lộ ra ngoài, hắn nhất định phải chịu án tử.

Đương nhiên, Cổ Dục chưa bao giờ là một người có tâm địa thiện lương, những vật này đã rơi vào tay của hắn, vậy thì hắn sẽ đóng gói tất cả gửi đến cho cơ quan cảnh sát điều tra.

Sau đó hắn tiếp tục dựa theo tín nhắn của Ngô Đạo Hỉ tìm tới cái tên Triệu Tinh kia.

Hắn xem một chút thì thấy cái tên Triệu Tinh này. Nếu hắn nhớ không lầm, thì tên này chính là người ngày đó đi theo bên cạnh tên Lý Cảnh Đức kia. Hắn chính là bạn trai của cô bạn học của Tiết Thanh Huyền.

Dựa theo theo tư liệu có viết, hắn là người họ Càn. Trong nhà có mở một cửa hàng lớn, tài sản ước chừng cũng hơn trăm triệu.

Mà nhà bọn hắn vừa vặn cùng với nhà Lý Cảnh Đức, có quan hệ cấp trên cấp dưới. Điều này cũng khó trách vì cái gì mà hắn lại đi ôm chân thối của Lý Cảnh Đức.

Hơn nữa tên này cùng với Lý Cảnh Đức cũng làm ra không ít chuyện xấu. Đánh nhau, thuê lưu manh đánh người cũng không ít. Thế nhưng, chủ yếu nhất chính là việc hắn giúp Lý Cảnh Đức cưỡng hiếp mấy cô gái, mấy cô gái này về sau đều dùng tiền để giải quyết. Nhưng mà có một cô gái, bởi vì không tiếp nhận được sự đả kích này nên đã nhảy lầu tự sát.

Nhưng mà bị bọn hắn dùng tiền để chuyện này biến thành việc cô gái bị hắn chia tay, nên cô nghĩ quẩn mà tự sát.

Có thể nói những người này trên người tội ác chất đống!

“Hắc hắc, đều là người trưởng thành, làm sai thì phải nhận, bị đánh phải chấp hành. Coi như bọn ngươi xui xẻo rồi!” Sau khi đem chứng cứ phạm tội của Triệu Tinh cùng Lý Cảnh Đức gửi cho đồn cảnh sát, Cổ Dục cũng tiện tay tra cứu tài liệu của cha Lý Cảnh Đức là Lý Thiệu Huy.

Mà cái này khi tra một chút, sắc mặt Cổ Dục càng thêm trầm trọng. Châm ngôn nói rất hay ‘thượng bất chính thì hạ tất loạn’. Cái tên Lý Cảnh Đức này hỗn đản như vậy, cũng có nguyên nhân trực tiếp từ cha của hắn.

Dịch: 100min

Chương 120. Cho một gậy chết tươi

Chương 120: Cho một gậy chết tươi

“Kính thật! Sáng sớm hôm nay có một hacker nào đó gửi chứng cứ cho trang web của đồn cảnh sát.”

“Ông chủ có tài sản hơn trăm triệu lại là hung thủ giết người.”

“Thuê người đả thương người khác, bán chất cấm, ép người bán dâm, một tên xấu xa như vậy lại có thể ung dung ngoài vòng pháp luật nhiều năm như vậy!”

Khi những tia sáng ban mai chiếu xuống bầu trời bên trong thành phố, không ít người mở ra điện thoại của mình, để xem một số tin tức. Không ngờ, hôm nay lại có một sự kiện lớn.

Khi bọn họ lướt tin tức, lập tức thấy được không ít tin tức ở trang nhất tại một số trang báo, một tin tức chấn động.

Chính xác là, buổi sáng hôm nay lúc 6:00 trên trang web của đồn cảnh sát xuất hiện một lượng lớn email, nội dung bên trong đề cập đến một doanh nhân nổi tiếng trong ngành vật liệu gỗ. Con trai của hắn đã làm một số chuyện xấu xa, hắn cậy mạnh hiếp dâm người ta, còn bức tử nguyên cáo, thuê lưu manh đánh người, hành hung người khác, chuyện nào cũng rất ác liệt. Nhưng mà cùng với cha của hắn so ra vẫn còn kém xa.

Lý Thiệu Huy là thương nhân trong ngành vật liệu gỗ đã nhiều năm, chuyện xấu đã làm cũng rất nhiều.

Hắn đã từng tổ chức một nhóm người lén chặt cây phá rừng, sai khiến người khác giết chết 4 người. Trong đó có hai người là kiểm lâm thuộc cơ quan nhà nước. Nhưng bởi vì hắn có tiền, cho nên vụ việc lập tức bị ém nhẹm đi không được giải quyết triệt để. Còn có sự việc hắn cướp đoạt của một người khác gỗ trăm năm quý hiếm, săn bắn động vật hoang dã, buôn lậu, trốn thuế...

Cha con hai người này sáng sớm đã được nằm trên hot trend của trang tìm kiếm, cũng dẫn đến việc cha con Triệu Tinh cũng bị vạ lây. Mà Ngô Đạo Hỉ đương nhiên cũng không có chạy thoát, hắn đang ở trong trại tạm giam thì bị cảnh sát mang đi một lần nữa. Lần này vấn đề không phải là ngồi tù 5 năm nữa, mà có thể sống được hay không mới là vấn đề.

Trong lúc trên mạng được một phen chấn động, cảnh sát điều tra thì bận rộn sút đầu mẻ trán. Lúc này, Cổ Dục cũng đã hoàn tất việc xóa tất cả vết tích trên mạng, sau đó đóng lại laptop.

“Thoải mái!” Vươn vai một cái, Cổ Dục mỉm cười nói. Đối với hắn mà nói, chuyện của bọn người Lý Cảnh Đức chắc chắn hắn phải giải quyết. Hơn nữa, còn phải cho bọn hắn một gậy chết tươi, mà phương thức giải quyết hiện tại hắn cũng cảm thấy rất hài lòng.

Khi hắn đứng dậy đi vào phòng bếp lấy cháo, ăn kèm là dưa muối vòng thơm ngon. Lúc này ở bên kia cảnh sát cũng đã vọt vào nhà Lý Cảnh Đức cùng Lý Thiệu Huy, hai cha con hắn vừa mới nhận được tin tức còn chưa kịp chạy trốn thì đã bị cảnh sát ập vào bắt.

Mà hai cha con Triệu Tinh cũng bị tình cảnh giống như thế, cũng không kịp chạy trốn thì đã bị tóm gọn.

Đoán chừng hai cha con Lý Thiệu Huy và Lý Cảnh Đức bị phán tử hình là chuyện không tránh khỏi, dù sao trên người

bọn hần đều có án mạng. Mà hai cha con Triệu Tinh xem như không bị phán tử hình thì cũng phải ngồi tù mười mấy năm là chuyện thường. Chờ bọn hần trở ra, thì coi như xong.

“Phanh, phanh, phanh...” Lúc Cổ Dục sắp ăn xong bữa sáng, cửa lớn nhà hần cũng bị gọi mở, người đến không ai khác chính là Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi, bọn họ tới làm việc.

So với hôm qua, hôm nay hai cô đã chuẩn bị đầy đủ hơn một chút. Bọn họ còn cố ý mang theo quần áo chống nước, chính là vì phòng ngừa tình cảnh giống hôm qua. Sau khi chào hỏi Cổ Dục, hai người đều tiến vào ao cá bắt đầu công việc hôm nay.

Về phần Cổ Dục, hần ăn xong bữa sáng thì ra ngoài sân nằm phơi nắng. Không biết có phải bởi vì hành động sáng hôm nay, hay là vì hần hiện tại đã có sức tự vệ, mà tâm tình của hần bây giờ rất thoải mái. Hần nằm bên cạnh xem mấy con gà hắc phong, chim đa đa, ngỗng, Vua Núi, Bạo Quân đang cọ vào vách tường, còn có đại bàng vàng trên cây xoan hôi. Cảm giác ý nghĩ trong đầu thông suốt, lập tức khiến trong lòng thật thoải mái.

Trong vô thức, Cổ Dục vậy mà nằm ở đây ngủ thiếp đi, thế nhưng hần cũng không ngủ quá lâu. Bởi vì lúc 10:00, đột nhiên trời nổi gió lớn và bắt đầu mưa, vì vậy làm cho hần bị đánh thức. Tiếp đó hần lùa đám chim đa đa chạy về ổ, bản thân hần cũng trở về gian phòng. Hần vừa vào phòng, vốn dĩ đại bàng vẫn còn đứng ở trên cây thì lúc này nó cũng xòe cánh bay về gian phòng ở lầu hai.

Nó cũng không có ngọc, không cần thiết phải ở trên nhánh cây bị dội cho ướt mình? Nó cũng biết tránh mưa mà.

“Ừm! Phải cho mày một cái tên!” Nhìn thấy đại bàng vàng ở trước mặt uy phong ngạo nghễ. Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi quyết định đặt cho nó một cái tên.

Dựa theo đường cũ, chó thì gọi là Vua Núi, heo gọi là Bạo Quân, vậy con đại bàng này cũng phải có một cái tên nghe uy phong một chút.

Ôm lấy đại bàng vàng, Cổ Dục gãi đầu của nó đồng thời cũng suy nghĩ một cái tên.

Nếu tình cảnh trước mắt để người khác thấy được, chắc chắn cũng bị dọa nhảy dựng!

Từ lúc nào mà đại bàng vàng mạnh mẽ, lại có thể ngoan ngoãn như vậy?

Thế nhưng Cổ Dục chính là người có ma lực làm được như thế.

“Đại bàng vàng, bá chủ bầu trời... vậy gọi là bá chủ được không? Không được, có chút sến... Gọi là chúa tể thì sao? Cũng quá sến rồi? Nếu không thì... Vua Bầu Trời?”

Suy nghĩ một hồi, Cổ Dục đem đại bàng vàng tới trước mặt, hắn cảm thấy cái tên Vua Bầu Trời đúng là rất dễ nghe. Thế nhưng còn phải nhìn xem đại bàng vàng có thích cái tên này không.

Nhìn thấy Cổ Dục nhìn mình chăm chăm, còn gọi mình là Vua Bầu Trời, đại bàng vàng không khỏi há to miệng kêu. Được rồi! Cũng không biết nó nghe có hiểu hay không, nhưng ít ra thì nó cũng có phản ứng.

“Được! Sau này gọi mày là Vua Bầu Trời đi!” Vui vẻ nhìn đại bàng vàng, Cổ Dục cũng xác định đặt tên cho nó. Nhìn thấy Cổ Dục cười, đại bàng vàng cũng mở cánh ra vui vẻ trên mặt đất nhảy lò cò. Nhìn xem cái dáng vẻ giống chó thể này, Cổ Dục không khỏi cười vui vẻ hơn nữa.

“Đã quyết định gọi như vậy, kế tiếp là phải dựng ổ cho nó. Như vậy đi, chờ cho cơn mưa này tạnh mình sẽ đi tìm chú Quốc Khánh, trò chuyện một chút xem cái ổ này sẽ phải dựng

kiểu gì.” Một con đại bàng vàng, nhảy tung tung như một con chó. Tốt! Chuyện này thật sự khó nói, nhưng cho nó dừng một cái ổ chính là việc cần thiết phải giải quyết.

Trong lúc Cổ Dục ở trên mạng tra cứu một số ổ chim, xem làm thế nào để thiết kế một cái thật tốt thì ở một nơi khác. Lúc này Không Hạo Văn và Hứa Cẩm cũng đã nhận được tin tức liên quan đến việc Lý gia rơi đài.

Mặc dù bọn họ nhận được tin tức là do có một hacker nào đó ra tay, đem những chứng cứ thu thập được nộp cho cảnh sát. Nhưng không biết vì cái gì, trong đầu bọn hắn không tự chủ được lại nghĩ đến Cổ Dục.

Cổ Dục trong mắt bọn họ, không thể nghi ngờ là một thứ tồn tại quá thần bí.

Cá của hắn từ đâu đến không ai biết được, cá của hắn vì sao lại ăn ngon như vậy không ai hiểu được. Tiền vàng của hắn ở đâu lấy ra, cũng không một ai biết.

Mọi người chỉ có thể đoán mò, cho rằng hắn có một đội chuyên đi trực vớt tàu đắm. Vậy thì chuyện này, có phải là do Cổ Dục làm hay không?

Nhớ lại ngày đó Không Hạo Văn nói Hứa Cẩm sẽ giúp Cổ Dục xử lý Lý gia. Cổ Dục trên miệng nói lời cảm ơn, thế nhưng hắn có vẻ cũng không quá để ý. Việc này đúng là có chút khác thường.

“Chẳng lẽ người anh em họ Cổ sớm đã thu được chứng cứ, chuẩn bị đánh chết cả nhà Lý Gia?” Không biết có phải là do hai người chơi chung với nhau từ nhỏ mà tâm tư liên thông hay không, Hứa Cẩm và Không Hạo Văn gần như đồng thời đều nghĩ đến khả năng này. Nhìn thấy bầu trời bên ngoài âm u, hai người trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Cái tên Cổ Dục này, càng nhìn càng không giống như vẻ bề ngoài đơn giản như vậy!

Dịch: 100min

Chương 121. Tổ chim

Chương 121: Tổ chim

“Ồ! Bầu không khí này đúng là quá tuyệt vời!” Mưa ở Đông Bắc rất ít, hơn nữa thời gian cũng không quá lâu. Bình thường mà nói, mưa to hoặc mưa lớn như thác đổ thì cũng chỉ kéo dài hơn nửa giờ, mưa vừa thì có thể kéo dài một hoặc hai giờ. Nhưng tóm lại, mưa nhanh thì tạnh đi cũng nhanh.

Buổi trưa Cổ Dục ăn cơm xong, còn chưa kịp nghỉ ngơi nhiều hơn một chút thì trời đã tạnh mưa. Sau đó, hắn nói một tiếng với Lâm Lôi và Lý Vân Vân, rồi lập tức đi tới nhà của Cổ Quốc Khánh.

Cổ Quốc Khánh thực ra năm nay cũng không phải quá lớn tuổi, dù sao làm mộc thì cũng cần có sức khỏe tốt. Cho nên, người cao tuổi thì không thể làm được việc này.

Mặc dù Cổ Dục không biết rõ tuổi của ông, nhưng dựa theo lời của ông Hai thì chênh lệch độ tuổi với cha của Cổ Dục không lớn mấy. Cho nên gọi là chú cũng là chuyện bình thường.

Hôm nay trời mưa, chắc chắn Cổ Quốc Khánh sẽ không làm việc, cho nên lúc này đi qua nhà ông là thích hợp nhất.

“Chú Quốc Khánh.”

“À! Là Tiểu Dục đó sao, nhanh vào!”

Cổ Dục đi tới nhà Cổ Quốc Khánh, lập tức thấy Cổ Quốc Khánh đang ở trong sân nhà dọn dẹp đồ gỗ. Khi ông vừa nhìn thấy Cổ Dục thì lập tức đứng lên cười nói.

“Vâng...” Đáp lời, Cổ Dục lập tức đi vào bên trong vừa quan sát đồ vật trong nhà, không cần nói cũng biết thì tất cả những đồ vật trong nhà đều làm từ gỗ.

Lớn nhỏ đồ vật, tròn vuông các loại dáng vẻ, mọi thứ đều làm từ gỗ. Hơn nữa, hẳn thấy các loại hoa văn trên mấy đồ nội thất này đều không giống nhau.

Gần đây nội thất bằng gỗ rất là đáng giá, những thứ này giá cả cũng không hề rẻ.

“Cũng may là người thường Tú Tú được cháu chăm sóc giúp một tay, chứ một ông lão độc thân như ta chăm sóc cho nó đúng là không tốt lắm. Bây giờ đúng là cảm thấy có chút ‘lực bất tòng tâm’ sau này nó trưởng thành còn không biết phải làm thế nào đây.”

Cổ Dục đi vào trong nhà ngồi xuống, lúc này Cổ Quốc Khánh chủ động rót cho Cổ Dục một chén nước, vừa đặt chén nước xuống trước mặt hẳn vừa nói ra một số lời trong lòng.

“Không sao ạ! Chú Quốc Khánh đừng để ý trong lòng, cháu cùng Tú Tú cũng là có duyên. Cho nên bình thường chăm sóc một chút cũng không có gì ảnh hưởng.” Nở nụ cười với Cổ Quốc Khánh, Cổ Dục không thêm để ý nói. Hẳn cùng cô nhóc tinh nghịch Cổ Tú Tú đúng là rất có duyên, hơn nữa bình thường ở trong nhà của hẳn cùng chơi đùa náo nhiệt, quả thật không tệ.

“Ài... ha ha, đúng rồi Tiểu Dục. Cháu đến đây tìm chú, chắc có việc cần đúng không.” nghe được lời nói của Cổ Dục, Cổ Quốc Khánh cũng mỉm cười. Thế nhưng nghĩ tới việc Cổ Dục chắc có việc cần làm, do đó hẳn lập tức hỏi.

“Đúng vậy, hiện tại trong nhà cháu có một con đại bàng tới, đuổi nó cũng không đi. Cho nên cháu cũng muốn nuôi nó, thế

nhưng con chim này luôn ở trên cây, vì vậy cháu muốn làm cho nó một cái tổ.

Chuyện trong nhà Cổ Dục có một con đại bàng vàng tới, mọi người trong thôn đều đã biết. Bởi vì kiếm lâm cùng trưởng thôn đã từng nói qua chuyện này.

Chính là bởi vì họ sợ đại bàng vàng sẽ tấn công người trong thôn hoặc là bắt gia súc.

Nếu quả thực xảy ra tình trạng này, vậy bọn họ cũng có cơ để dùng súng gậy mê đem thứ này mang đi. Thế nhưng đáng tiếc, con đại bàng vàng này dường như không ở trong thôn gây chuyện. Bởi vì Cổ Dục đã cùng với nó nói qua, không cho phép nó ở trong thôn chạy lung tung, càng không cho phép ăn bất cứ đồ vật gì trong thôn.

Cho nên đại bàng vàng có lúc muốn bay đi thì nó sẽ bay thẳng vào trong rừng rậm dạo một vòng. Không quá lâu, cũng không quá ngắn, muộn nhất là ba bữa cơm nó sẽ chủ động quay trở về, chờ Cổ Dục cho nó ăn.

Gần đây nó vậy mà rất thích Cổ Dục cho nó ăn cá, phải biết rằng bốn phía dãy Đại An Lĩnh đều không có biển. Mặc dù có sông ngòi, thế nhưng trong nước cũng chỉ là cá nước ngọt. Huống chi những con cá này cũng không được Cổ Dục nuôi trong nước giếng, hương vị đương nhiên sẽ không được ngon.

Cho nên gần đây, muốn thấy được đại bàng vàng là điều không dễ.

“À! Chuyện này sao, cái này thì dễ xử lý. Trùng hợp chú ở đây còn rất nhiều gỗ, làm cho nó một cái tổ chim cũng không thành vấn đề. Thế nhưng, cháu muốn làm tổ chim cho nó, gần nhà nhất định phải làm một cái cột thu lôi mới được.” Nghe được việc làm của Cổ Dục, Cổ Quốc Khánh không nói hai lời lập tức đã đồng ý.

Tốn vài khúc gỗ trong mắt hần không có gì đáng tiền, bình thường Cổ Tú Tú cả ngày đều chơi ở trong nhà Cổ Dục. Do đó hần tuyệt đối sẽ không thu tiền của Cổ Dục, cho nên mới lập tức đáp ứng như vậy.

Cổ Dục biết suy nghĩ của Quốc Khánh, cho nên cũng không có ý nói đến chuyện tiền nong. Ít ngày nữa đem rượu và thuốc là của Khổng Hạo Văn thường xuyên mang tới cho ông là được.

Thế nhưng cột thu lôi, hần thật sự không có tính đến việc này.

Sét đánh, nhiều lúc thường sẽ đánh vào chỗ cao nhất. Mặc dù nói thôn Cổ Gia nằm bên dưới dãy Đại An Lĩnh, trong thôn kiến trúc cao nhất cũng chỉ dưới hai tầng, so với cổ thụ trên dãy Đại An Lĩnh thì kém xa. Nhưng trên đời không có chuyện gì là tuyệt đối, hướng chi thôn Cổ Gia cũng không nằm ở bên trong dãy Đại An Lĩnh.

Nhà Cổ Dục ở sân sau có một gốc cây xoan hôi, bình thường mà nói cây xoan hôi thân không quá cao. Bởi vì vừa lớn một chút, chồi non đâm ra thì sẽ bị người ta ngắt đọt, thứ này xem như rau ăn đúng là không tệ chút nào, dùng để ăn kèm trứng trắng thì rất đúng vị.

Trước đây, chú ba của Cổ Dục trồng loại cây này cũng chính là vì mục đích này.

Thế nhưng hần lại không biết, Cổ Dục dùng nước giếng dội qua cái cây này. Hơn nữa là tưới cây cho nên lượng nước là rất lớn.

Chính vì vậy, còn chưa đợi đến mùa xuân chồi non mọc lên thì cây xoan hôi này đã cao đến 5 mét. Trên cơ bản thì đã cao bằng với lầu hai của Cổ Dục, nếu như muốn đặt tổ chim trên cây thì độ cao sẽ vượt hơn nhà của Cổ Dục.

Đến lúc đó, lỡ như vào một ngày mưa giông xui xẻo, có thể đại bàng vàng sẽ trở thành gà quay mất. Hiện tại được Cổ Quốc Khánh nhắc nhở, Cổ Dục cũng gật đầu tán thành, đúng là phải cần đến cột thu lôi. Mà cột thu lôi, trong thôn đương nhiên có.

Dù sao cũng ở bên cạnh rừng rậm, thứ này trong thôn trước đây cũng được chia cho một ít. Đặc biệt dành riêng cho một số người xây nhà có lầu hai, nhưng tiếc là thôn Cổ Gia những năm trước quá nghèo, vì vậy không có dùng tới. Sau này trong thôn bắt đầu có người xây lầu hai, thứ này cũng do đội xây dựng hỗ trợ dựng lên. Nếu quả thật cần đến cột thu lôi, bọn họ sẽ trực tiếp xử lý. Cho nên hiện tại trong thôn vẫn chưa có người dùng đến.

“Cháu trước tiên đi liên hệ người trong thôn làm một cái cột thu lôi, chú ở bên này giúp cháu làm tổ chim. Làm xong sẽ mang qua cho cháu.” Cùng Cổ Dục nói đến chuyện dựng cột thu lôi, Cổ Quốc Khánh cũng nói rõ ý của hắn với Cổ Dục. Nghe ông nói như vậy, Cổ Dục cũng lập tức nói một câu khách sao. Không lấy tiền thì thôi coi như xong, một cái tổ chim bằng gỗ cũng không hề nhẹ. Tốt nhất vẫn nên để hắn tự chạy xe qua lấy thì tốt hơn.

Sau khi quyết định xong, Cổ Dục lập tức rời khỏi nhà Cổ Quốc Khánh đi tới văn phòng thôn.

Đến văn phòng thôn nói ra ý định của mình, Cổ Kiến Quốc tự mình mang hắn đi vào kho. Ở trong đó chọn ra một cây cột thu lôi tương đối tốt, cho Cổ Dục mang về nhà.

Dịch: 100min

Chương 122. Rau củ đặc sản

Chương 122: Rau củ đặc sản

Lắp đặt cột thu lôi vẫn cần để ý một chút.

Cổ Dục cầm cái này, gắn ở trên lầu hai nhà mình. Vật này tuyệt đối phải cẩn thận, tuyệt đối không được để cho bất cứ mảnh kim loại nào chạm phải. Nếu như mà chạm vào thì chẳng may nhà Cổ Dục bị sét đánh, toàn bộ đồ điện trong nhà cũng coi như xong.

Tiếp đó cột thu lôi phải kéo một đường dây ở bên ngoài, cũng cần phải cố định lại để lúc bình thường còn phải kiểm tra sửa chữa. Cuối cùng đường dây phải được chôn vào dưới mặt đất mới được.

Phía sau nhà Cổ Dục là một cái ao cá, còn có một mảnh đất trống. Chôn thứ này xuống đúng là rất trùng hợp, trừ phi có người muốn tìm chết mà đem dây điện móc lên, bằng không thì sẽ tuyệt đối an toàn. Sau khi chuẩn bị cột thu lôi xong xuôi, Cổ Dục cầm theo hai cây thuốc lá rồi lên xe đi đến nhà Cổ Quốc Khánh để lấy tổ chim về.

Không thể không nói, tay nghề của Cổ Quốc Khánh đúng là không thể chê. Cái tổ chim này trong thời gian ngắn như vậy mà đã làm xong, thế nhưng kỹ thuật chế tác rất là tinh tế. Không chỉ kích thước đủ lớn, hơn nữa còn có thể chống nước, chưa kể nó được cố định bằng đinh ốc chắc chắn và còn được phun bên ngoài một lớp sơn dầu.

Sau khi Cổ Dục mang về, hắn lập tức leo lên trên cây để tiến hành cố định tổ chim.

Mới vừa lắp đặt xong tổ chim, ở bên kia Vua Bầu Trời lập tức bay vào, rõ ràng nó đối với cái tổ này cảm thấy rất hài lòng! Thế nhưng hiện tại cái tổ này vẫn còn một số việc cần làm. Cổ Dục ở cửa hàng lân cận mua một ít quần áo, tiếp đó lột một ít cỏ khô, còn có một cái bát để chứa nước giếng. Lúc này mới xem là xong việc, mà đại bàng đối với việc này tất nhiên là rất hài lòng.

Sau khi giải quyết vấn đề tổ chim cho đại bàng, Cổ Dục xem như bắt đầu nhàn rồi.

Cứ như vậy nhàn rồi một ngày rồi lại hai ngày. Một ngày trước hắn lại đem cá bán một đợt nữa, đợt này bán được hơn 1,1 triệu. Mặc dù bây giờ Cổ Dục không hề thiếu tiền, nhưng cá câu lên thì phải muốn bán, dù gì thì đây cũng là nghề nghiệp sinh ra tiền.

Cá bán xong, ao cá được thanh lý sạch sẽ. Tiếp đó sẽ một lần nữa dùng để chứa cá. Máy việc này có Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi hỗ trợ, Cổ Dục cảm thấy tốc độ này nhanh hơn trước nhiều.

Cứ như vậy trong nhà lại nhàn rồi thêm một ngày, hôm nay lại đến ngày phải đi chợ.

Buổi sáng hắn dậy sớm đem cá câu được ném vào bên trong ao, tiếp đó chờ Lý Vân Vân và Lâm Lôi đến hắn liền lái xe đi lên trên trấn.

Đây là lần thứ hai hắn đi chợ, nhưng như vậy cũng coi là đường quen dễ làm. Sau khi đậu xe xong, hắn đi trước một chuyến đến quầy hàng của Hoàng Hưng Triết. Đặt xong các loại thịt tươi mới, một lát nữa hắn sẽ tới lấy. Sau đó hắn đi đến tiệm hạt giống, tiệm này là do Lý Vân Vân đề cử cho hắn.

Dựa theo lời nói của Lý Vân Vân, trong thôn đa phần mọi người đều đến nhà này mua hạt giống. Nhà này bán hạt giống

đều là hàng thật, danh tiếng đúng là không tẻ. Cho nên Cổ Dục đi đến đây thì không cần phải lo lắng đến vấn đề này.

Quả nhiên, sau khi hần tiến vào tiệm hạt giống, Cổ Dục lập tức phát hiện nơi này hạt giống số lượng rất nhiều. Lúc này đang có một bác gái đang ngồi ở trong quầy cầm điện thoại xem hài kịch, sau khi nhìn thấy Cổ Dục đi vào bà mới dừng lại, tiếp đó giương lên nụ cười nghề nghiệp nhìn về Cổ Dục.

“Cậu em muốn mua gì không?” Đánh giá một chút Cổ Dục, bà không quá xác định mà hỏi một câu.

Mặc dù đã ở nông thôn qua mấy tháng, nhưng mà Cổ Dục hiện tại nhìn qua dáng vẻ bên ngoài, trông hần vẫn giống dân thành thị hơn. Người ở thành thị tới tiệm hạt giống, quả thật bà không đoán được hần muốn làm cái gì.

“Bà chị, tôi muốn mua một chút hạt giống.” nhìn mấy thứ hạt giống trước mặt mà hoa hết cả mắt, Cổ Dục cũng từ bỏ ý định tự mình tìm, hần trực tiếp hỏi bà chị trước mặt.

“Là muốn gieo trồng sao? Vậy thì muốn mua cái gì?” nghe được Cổ Dục không phải là đi nhầm, bà chị này cũng đi tới hỏi hang, là việc làm ăn vậy thì tốt rồi.

“Tôi muốn mua một số hạt giống rau củ tương đối hiếm, là muốn tự mình trồng ăn không phải để trồng bán, do đó số lượng không cần nhiều.” nhìn thấy bà chị đi đến, Cổ Dục cũng nói rõ ý đồ của mình.

Mà nghe được lời nói này của Cổ Dục, bà chị này cũng lập tức hiểu ra. Hiện tại người giống như Cổ Dục dạng này rất nhiều, bọn họ muốn ở trong thành phố tự trồng rau củ để ăn. Mà loại rau củ thông thường bọn họ lại không hiểu rõ, cho nên đều sẽ chọn một số giống cây trồng quý hiếm, nhưng loại cây trồng này có trồng được hay không thì cũng không biết.

“À thì ra là vậy, vậy tôi giới thiệu cho cậu một chút!” nghe được lời nói của Cổ Dục, bà chị này cũng nhanh chóng cầm lên một số loại hạt giống, không bao lâu đã lấy ra mười mấy cái bọc nhỏ.

“Đây là củ cải Thiên Tân, cậu chắc hẳn cũng đã nghe nói qua mới đến mua phải không. Thế nhưng củ cải này, nói thật... tại chỗ này trồng không tốt lắm, chất lượng thì không tệ thế nhưng sản lượng thì rất thấp, nếu trồng để bán thì chắc chắn không được. Nhưng nếu để trồng ăn thì chăm sóc kỹ một chút, đến khi thu hoạch thì cũng tạm chấp nhận...”

“Đây là hành lá Sơn Đông, loại hành lá này thân rất dài có thể dài đến hơn 2 mét, lá cũng rất dài. Loại hành này ăn sống hoặc xào thì hương vị đều không tệ, nhất là kết hợp với thịt vụn quay thì đúng là số 1. Nghe nói loại hành này sau khi thu hoạch đều được các tiệm vụn quay lớn tới thu mua...”

“Đây là khoai lang thiết côn, đặc sản huyện ôn tỉnh Hà Nam...”

“Đây là hành tím, đặc sản ở Tề Tề Cáp Nhĩ...”

“Đây là củ rừng Sơn Đông...”

“Đây là khoai lang Nhữ Dương...”

Nhìn thấy một đống nhiều như vậy các loại rau củ, Cổ Dục cũng cẩn thận từng cái từng loại nhìn kỹ một chút. Kỳ thực hẳn cũng không hiểu rõ mấy thứ này, mấy loại rau củ này, một số thì hẳn đã từng thấy qua, một số thì chỉ mới nghe đến lần đầu. Nhưng mặc kệ là loại gì, hẳn chắc chắn mình đều sẽ trồng ra được.

“Đúng rồi! Bà chị cho tôi xem toàn là rau củ phương bắc, phương nam có hay không, còn có quả ớt. Bà chị có hay không?” Sau khi để xuống mấy loại hạt giống, Cổ Dục cũng hỏi bà chị này một chút.

“Có thì cũng có! Thế nhưng các loại hạt giống ở phương nam, cậu phải trồng ở trong nhà kính hoặc lều lớn mới được. Nếu trồng ở ngoài vườn thì có lẽ sẽ không sống nổi, còn ớt thì có nhiều loại. Ngoại trừ ớt bản địa thì còn có ớt Trùng Khánh, ớt cựa gà Hồ Nam, ớt Tứ Xuyên, ớt Nhị Kinh Điều, còn có loại ớt cực kỳ cay ở Vân Nam. Thứ này gần đây được mấy quốc gia ở phía nam trồng xen lẫn, độ cay nghe nói hơn 1 triệu đơn vị. Có hay không tôi cũng không rõ, nhưng tóm lại là cực kỳ cay.” Nghe xong lời nói của Cổ Dục, bà chị này cũng lấy ra tiếp mấy cái bọc rồi bắt đầu giới thiệu.

“Loại ớt này cực kỳ cay sao?” nhìn xem trong tay một bọc ớt mặt quỷ, Cổ Dục cảm thấy nghi ngờ hỏi. Thấy được Cổ Dục đối với thứ này cảm thấy hứng thú, bà chị cũng khẽ nhú mày một cái, cô đang suy nghĩ đến việc sau khi Cổ Dục mua về trồng thế nhưng trồng không ra thì không phải là lừa người sao...

Thế nhưng cho dù có bị lừa thì đối với mình cũng không quan hệ, cho nên cô một lần nữa lấy ra hai cái bọc.

“Cái này một bao là ớt Carolina Reaper Tử Thần, nghe nói so với ớt mặt quỷ còn cay hơn, nhưng muốn trồng ra cũng không hề dễ dàng. Cái này gọi là ớt rồng, nghe nói là loại ớt cay nhất trên thế giới, nhưng tôi chưa từng thấy qua. Nếu như cậu muốn, cũng có thể bán cho cậu.” Nhìn Cổ Dục, bà chị này ra vẻ nghiêm túc nói.

“Được! Vậy tôi cũng mua luôn.” Nhìn xem mấy loại hạt giống trước mắt, Cổ Dục nở nụ cười. Tiếp đó gật đầu một cái đồng ý, mấy cái hạt giống này chỉ là chút tiền nhỏ. Thế nhưng nếu có thể trồng ra thứ gì đó thì cũng tốt, cho nên hẳn rất là hiếu kỳ. Kỳ thực loại hiếu kỳ như vậy cũng có thể gọi là... Tìm đường chết trong bóng tối.

Dịch: 100min

Chương 123. Quả đào

Chương 123: Quả đào

“Lần sau thiếu cái gì nhớ kỹ lại đến nha!”

Vui vẻ tiễn đưa Cổ Dục, dù sao thì cũng bán được mười mấy túi hạt giống. Bà chị tiệm hạt giống này cũng kiếm lời được mấy trăm tệ, tổng đi một số hàng tồn kho. Nếu như khách hàng đều giống Cổ Dục thế này, vậy thì cô càng kiếm lời nhiều hơn nữa.

Dù sao những thứ hạt giống rau củ này so với loại hạt giống rau củ bình thường đắt tiền hơn nhiều. Hơn nữa còn không phải loại tốt, cho nên lúc bình thường thật sự rất khó bán

Cũng chỉ có Cổ Dục người ngốc nhiều tiền. À không, là có nước giếng trợ giúp, bằng không thì hẳn mua về trồng cũng là trắng tay, xách theo những mấy loại hạt giống này, Cổ Dục lập tức trở về quầy hàng của Hoàng Hưng Triết để lấy thịt dê thịt bò, tiếp đó thì lái xe trở về nhà. Thế nhưng ngay lúc hẳn đi đến đó, đột nhiên thấy được một đám người đang vây quanh xem ở một chỗ.

Vốn dĩ Cổ Dục cũng không phải là người thích xem náo nhiệt, hẳn đối với đám người này cũng không cảm thấy hứng thú. Cho nên hẳn chỉ định liếc mắt xem thử một cái, xem coi là có chuyện gì rồi sẽ đi. Thế nhưng vừa liếc mắt thấy được cái này, hẳn lập tức dừng bước.

Bởi vì lúc này ở trong đám người người kia, có một người hẳn nhận biết. Người này không phải ai khác, chính là người lần trước Cổ Tấn mang tới tìm mình mua cá, là lão lái buôn

thu mua trái cây. Hắn cũng chính là người cung cấp hoa quả chất lượng tốt cho lão Hứa Cẩm kia, thế nhưng là lúc này hắn mặt mày ủ dột ngồi ở phía trước mấy cái giỏ lớn, một mặt im lặng nhìn mấy cái giỏ chứa quả đào.

Cổ Dục liếc mắt nhìn hai phía. Hiện tại người này cũng không có rao hàng, cũng không có xuất hiện cái gì gọi là tranh chấp, hắn đây là đang làm gì nhỉ?

Tiếp đó Cổ Dục liếc mắt nhìn trước mặt hắn quả đào. Không thể không nói, người này kinh doanh mua bán hoa quả ánh mắt đúng là không tệ. Trước mặt hắn quả đào rất đẹp, từng trái đào hầu như đều lớn nhỏ cỡ nắm tay. Không, có thể muốn so nắm tay còn phải lớn hơn một chút, da trắng mịn trắng nõn trông rất ngon. Ít nhất xét từ bán giống cây trồng mà nói cái quả đào này đúng là không tệ, nhìn xem những thứ này quả đào, Cổ Dục không khỏi có chút thèm thuồng.

Trong nhà của hắn trồng không ít hoa quả, thế nhưng chút hoa quả hiện tại cũng chưa đến mùa thu hoạch. Cho nên lúc bình thường hắn ăn trái cây, cũng là đi qua nhà Cổ Tấn, trong vườn trái cây xem có cái gì ăn được thì bỏ tiền mua ăn.

Thế nhưng bây giờ cái quả đào này hắn cảm thấy rất là hiếu kỳ, không khỏi tách ra đám người mà đi tới.

“Ông chủ, như thế nào mặt mày ủ dột vậy?” Ngồi xổm ở trước mặt ông chủ bán trái cây, Cổ Dục tò mò hỏi. Mà nghe được lời nói của Cổ Dục, người này cũng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người đến là Cổ Dục, hắn không khỏi có chút ngại người. Sau đó dường như hắn nhớ ra người trước mặt này là ai, tiếp đó bất đắc dĩ nở nụ cười chỉ vào mấy quả đào trước mặt.

“Ồ! Không phải người anh em bán cá đây sao? Ài... đừng nói nữa, tôi tốn không ít tiền để mua quả đào này, toàn bộ đều

thu vào trong tay.” Chỉ vào trước mặt mấy quả đào, người này thở dài nói.

“Quả đào ông bán dường như cũng không tệ, thế nào? Không thể ăn sao?” nhìn mấy quả đào này Cổ Dục có chút nghi ngờ hỏi, loại đào này trông rất ngon nhưng không thể ăn sao?

“Không phải! Loại đào này không phải dùng để ăn.” Cười khở một cái, người này nói ra một câu đau lòng, so với khóc thì nụ cười của ông càng khó nhìn hơn.

“Không phải dùng để ăn? Chẳng lẽ dùng để trưng bày? Vậy cái này cũng quá nhiều rồi!” Nhìn mấy quả đào trước mặt, Cổ Dục có chút đắn đo trong lòng, im lặng thăm nói.

“Ài! Cái này nếu là để trưng bày cũng còn may, nhưng vấn đề là... loại này dùng để ép lấy nước. Không tin người anh em sờ một chút thử xem.” Dở khóc dở cười nhìn Cổ Dục, người này một mặt khóc không ra nước mắt nói.

“Uống?” Nghe được hắn nói như vậy, Cổ Dục cũng cầm lên một quả đào. Mà quả đào vừa đến tay, cảm giác đầu tiên của Cổ Dục chính là..... Mềm.

Đúng vậy, quả đào này bên trong không có cơm, tất cả cơm đào đều là nhão như nước. Nói chính xác là nó cùng các loại đào khác không giống, chính là loại nào này bên trong đều là nước. Nó cũng có cơm, nhưng cơm của nó chính là mềm như nước!

Có chút giống như quả cầu nước, chỉ cần bóp một cái là có thể cảm nhận được bên trong có nước. Nhưng chỉ cần buông tay ra thì nó sẽ trở lại hình dạng ban đầu, giống như là một quả cầu nước vậy, nhưng mà phần cơm đào bên trong không bị sao hết.

Hơn nữa loại đào này kích thước không lớn không nhỏ, vỏ ngoài có một chút dày dặn và day, so với làn da con người cũng khá giống, cái này sờ tới sờ lui cảm giác thật là...

Cổ Dục khẽ nhú lông mày, hẳn cảm giác chính mình dường như đầu óc càng ngày càng đen tối, rõ ràng trước mắt chỉ là một quả đào vậy mà... có phải gần đây mình có chút suy nghĩ quá mức rồi không?

Nhưng mà cái loại xúc cảm này đúng là khiến người ta cảm thấy có chút muốn ngừng mà không được nha....

“Cậu em không biết thứ này sao...” Nhìn xem Cổ Dục dường như đối với mấy quả đào này cảm thấy rất hứng thú, người lái buôn này cũng bất đắc dĩ nói.

Loại đào này gọi là đào mật Dương Sơn, sinh trưởng ở phía nam sông Giang Nam. Bản thân nó cũng chia ra làm mấy chủng loại, có loại dùng để ăn, có loại cũng chính là dùng để uống. Ở bên đó họ cũng chuyên môn bán loại trái cây này, mấy người lái buôn cũng là do nhìn trúng giá cả trái cây ở phương nam hạ thấp, cho nên làm vài chuyến chở loại trái cây này về Đông Bắc bán ra.

Loại đào mật này hẳn mua 136 tệ/kg, hơn nữa đối phương còn không bao vận chuyển. Hẳn còn phải tự mình đắp tiền vận chuyển, tính cả tiền vốn và vận chuyển, hẳn bán ra phải định ở mức 150 tệ/kg mới có thể thu hồi vốn. Vốn dĩ hẳn còn nghĩ thứ này mới lạ, rất thú vị, sau khi mua về sẽ không cần phải lo nguồn tiêu thụ. Kết quả, sau khi mua về mấy nhà cung ứng hàng hóa xem một chút lập tức từ bỏ.

Bởi vì loại đào này bản thân khi còn ở trên cây đã tương đối chín mùi. Mặc dù là vỏ của nó dày có thể giữ được một thời gian nữa, thế nhưng cũng có hạn chế.

Cho nên sau khi giải thích xong, loại đào này hấn chỉ bán ra được hơn 1,000 kg. Còn lại thì không bán được, hấn thu vào tất cả là hơn 10 tấn quả đào, ở trong này đập hơn 700 ngàn tệ. Phải biết hấn mặc dù là có chút tài buôn bán, thế nhưng số tiền hơn 700 ngàn tệ nếu như thật sự đập mất, có lẽ cuộc sống sau này phải vất vả một đoạn thời gian.

Thế là mấy ngày nay, hấn vẫn một mực nghiên cứu muốn làm sao bán hết mấy quả đào này, nhưng mà hiệu quả thật sự rất kém cỏi. Do đó hôm nay hấn chính là muốn thử một chút vận may, kéo theo hai giỏ quả đào đến đây xem có thể bán ra được hay không.

Nhưng hấn đúng là chọn lộn địa phương, dạng họp chợ thế này đa phần người đến cũng là dân bản địa trong trấn, hoặc là một số thôn dân quanh đây. Hấn đưa ra cái giá 150 tệ/kg thì không thể trách việc mọi người vây xem mà không hề mua. Quá mắc! Quá làm màu!

“Trước tiên cho tôi một cân, ta ném thử một chút.” Nghe xong lời của lão lái buôn, Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi nói. Cũng không biết có phải là do xúc cảm làm cho hấn tự tin hay không, hay chỉ là hấn chỉ muốn thử một nghiệm một chút. Thế là hấn mở Wechat quét mã thanh toán tiền một kg đào.

“Ài! cho cậu lấy thêm một chút !” Nhìn thấy Cổ Dục thanh toán WeChat tới số, bên này lão lái buôn cũng lười cân, trực tiếp cầm hai quả đào cộng thêm một quả Cổ Dục đang cầm ở trên tay. Tiếp đó Cổ Dục dựa theo lời nói của lão lái buôn, cầm quả đào xé ra một miếng nhỏ. Miếng nhỏ vừa được xé ra, một cỗ hương thơm nồng nặc vị đào lập tức vọt vào mũi của Cổ Dục, khiến hai mắt hấn lập tức như phát sáng.

Tiếp đó, hấn lập tức đem quả đào bỏ vào bên miệng bắt đầu mút lấy. Một lúc sau, một trái đào cũng đã ăn xong, mà Cổ Dục cũng hài lòng liếm miệng của mình. Quả đào mật này,

nước của nó uống quá ngon, hơn nữa, đặc biệt chính là độ ngọt của nó rất cao.

Nếu như chỉ là dùng làm thức uống, nhất định sẽ cảm giác có chút quá ngọt. Nhưng nếu như dùng nước giếng pha vào một chút, vậy thì hương vị đoán chừng có thể một trời một vực.

Dịch: 100min

Chương 124. Hoa hoa cỏ cỏ

Chương 124: Hoa hoa cỏ cỏ

“Hai giỏ đào này của ông tôi muốn lấy hết!” trong lòng đã có dự định, Cổ Dục trực tiếp nói với lão lái buôn.

Khi hắn nghe được Cổ Dục muốn lấy hết, đầu tiên là ngây người, tiếp đó chính là vô cùng mừng rỡ. Phải biết là hai cái giỏ này cũng hơn 100 kg, có thể bán ra như vậy đúng là không gì tốt hơn.

“Được! Có cần tôi chuyển đến nhà không!” nghe thấy Cổ Dục muốn mua hết, hắn liền hưng phấn hỏi. Hắn biết là Cổ Dục là người có tiền, có thể mua hết số đào này của hắn.

“Không cần đâu! Một hồi giúp tôi đem đến chỗ xe tôi tôi đậu là được rồi.” nghe hắn nói vậy, Cổ Dục lắc đầu tiếp đó chỉ về phía bãi đậu xe ở phía xa. Người lái buôn đương nhiên là đáp ứng, chỉ là hỗ trợ đem đến chỗ cái xe mà thôi, cũng không phải khó khăn gì.

Tiếp theo là cân đào, tính tiền. Ở đây có hơn 107 kg đào, tổng cộng là 15,975 tệ. Lão lái buôn trừ đi số lẻ chỉ lấy 15,900 tệ, mặc dù Cổ Dục không thiếu 75 tệ kia, nhưng cũng dựa theo lời nói của hắn mà thanh toán.

Dẫn theo người lái buôn, Cổ Dục trước tiên đi đến quầy thịt của Hoàng Hưng Triết lấy thịt bò thịt dê. Tiếp đó thì đi đến xe bán tải đem đồ vật để ra băng ghế phía sau.

Mặc dù ghế là da thật, nhưng ở trong mắt Cổ Dục cũng không khác gì chỗ để hàng.

“Chú em, cái xe này đúng là không tệ nha! Trông rất mạnh mẽ, giá bao nhiêu vậy?” đang giúp Cổ Dục chất hàng hóa lên, lão lái buôn vỗ vỗ lên ghế ngồi, cảm thấy rất hứng thú đối với cái xe nên hỏi.

“Giá xe 1 triệu 190 ngàn, toàn bộ chi phí xấp xỉ 1 triệu 500 ngàn tệ!” đối với chuyện này Cổ Dục không có gì phải giấu giếm, hắn không hề muốn khoe mẽ. Thứ này chỉ cần lên mạng tra một chút là ra, cho nên Cổ Dục không cần phải giấu giếm.

Mà nghe Cổ Dục nói vậy, lão lái buôn trong ánh mắt tràn đầy sự rung động. Thế nhưng rõ ràng là đang cố gắng chịu đựng, người giống như hắn mua một chiếc xe bán tải thì cũng được. Bởi vì làm gì cũng sẽ cần dùng tới, thế nhưng dùng hơn một triệu tệ để mua một chiếc bán tải, chắc chắn một điều bà vợ hắn sẽ làm thịt hắn...

Sau khi chuẩn bị xong hết đồ vật, Cổ Dục cũng bắt đầu lái xe rời khỏi trấn. Hắn chuẩn bị về nhà nghiên cứu làm sao để chế tạo cho tốt loại nước đào này.

Vừa lái xe, vừa không ngừng xoa bóp trong tay trái đào. Không thể không nói cái cảm giác này đúng là quá bá đạo, khiến cho người ta không muốn dừng lại hành động này...

Thế nhưng không biết có phải ông trời không muốn Cổ Dục quá thoải mái hay không. Ngay khi hắn sắp rời khỏi thị trấn, đột nhiên phía trước vậy mà lại kẹt xe. Hơn nữa, dường như nghe loáng thoáng là có tai nạn xe cộ. Một chiếc xe công trình vận chuyển đất bị lật, bây giờ họ đang tiến hành dọn dẹp để thông xe.

Ngay từ đầu Cổ Dục còn không cảm thấy buồn chán, hắn vừa nghe radio vừa chơi quả đào trên tay, cảm giác vô cùng thoải mái. Thế nhưng chơi một hồi, quả đào trên tay hắn bị xoa đến mức không còn sự đàn hồi, hắn đành phải đem nó uống hết. Tiếp đó muốn lấy ra thêm một quả, thế là hắn quay

ra phía sau để lấy, cảm thấy có chút nhàm chán hẩn nhoài người ra bên ngoài nhìn một chút.

Hôm nay là buổi họp chợ lớn, cho nên ngoại trừ phiên chợ ở trong trấn. Ở hai bên lộ cũng có không ít thương gia trưng bày đồ vật, nhưng mà đồ vật của bọn họ dường như không hề có chất lượng, cái gì cũng có bán hết.

Cổ Dục khẽ liếc mắt nhìn một chút khu vực đông người này. Ngoại trừ có vài món giả đồ cổ được chủ quầy nói là đào ra từ trong lòng đất, một ít đồng tiền cổ... thì đa phần ở đây bán nhiều nhất chính là hoa.

Người Trung Quốc thích làm vườn hoa. Đương nhiên, chủ yếu chính là người già và phụ nữ ưa thích việc này. Cổ Dục đối với hoa không mấy hứng thú, thế nhưng hiện tại nhà của hắn lớn như vậy, trồng một chút hoa cũng tốt.

Cho nên hắn liền ở đây xem một chút, hoa bán ở nơi này loại gì cũng có. Thế nhưng phần lớn đều là mấy loại hoa phổ biến cùng một ít loại hoa lan.

Quân Tử lan, lan điều, Lục La lan... mấy loại này, trong nhà Cổ Dục cũng có một ít, là do mẹ của hắn trồng. Nhìn xem mấy loại này, Cổ Dục đang suy nghĩ xem mình có nên trồng một vài loại hay không. Hắn tin tưởng nếu dùng nước giếng để dưỡng hoa, chất lượng chắc chắn sẽ tuyệt vời. Đến lúc đó cầm về nhà cho mẹ cũng là một loại quà tặng không tệ, trái lại hiện tại mình cũng không có việc gì làm. Cổ Dục ở trên xe nhảy xuống, đi ra ghế sau cầm lấy một quả đào, tiếp đó thì đi đến mấy gian hàng bán hoa kia.

Rất nhanh hắn thấy được một gian hàng có rất nhiều chủng loại hoa được bán, nơi này chủ quán là một ông lão. Lúc này ông đang cầm một cái tàu thuốc, lẳng lặng nghe radio truyền đến tiết mục kể chuyện. Dáng vẻ dường như không coi việc làm ăn vào trong mắt, điều này khiến Cổ Dục rất hiếu kỳ.

Thế là hắn chủ động đi tới nhìn một chút mấy loại hoa ở đây.

“Chàng trai trẻ, muốn mua lan hay sao?” nhìn thấy Cổ Dục đang đứng ở đây, ông lão rút xong một hơi thuốc trong cái tẩu, tiếp đó vừa cười vừa hỏi.

“À! Ở đây đều là hoa lan nhỉ! Cháu lại không hiểu mấy thứ này.” nghe ông lão hỏi như vậy, Cổ Dục đang nhìn một vài cây lan trước mặt lập tức vừa cười vừa nói.

“Ài! Cậu không hiểu thì cũng đừng ở đây tìm, bên kia có loại Quân Tử lan thích hợp cho người mới như cậu trồng, nơi này của tôi đều là mấy loại lan quý.” sau khi biết Cổ Dục là một người mới, ông lão bán lan lập tức nhú mày một cái. Tiếp đó ông đưa tay chỉ vào một gian hàng khác ở bên cạnh.

Thế nhưng Cổ Dục có một tật xấu, thứ gì không cho hắn mua thì hắn lại càng muốn thử một chút. Kỳ thực điều này cũng là do nước giếng mang đến cho hắn sự tự tin, bằng không hắn cũng không dám tùy tiện thử. Dù sao thì tiền cũng không phải là do cơn gió thổi tới.

“Ông ơi, chỉ dựa vào lời nói này, cháu lại càng yêu thích khiêu chiến độ khó cao. Ở đây ông có mấy loại lan quý gì vậy?” nhìn xem ông lão trước mặt, Cổ Dục đứng lên cười nói.

Nghe một người ngoài nghề như Cổ Dục nói như thế, ông lão lại tiếp tục hút một hơi thuốc. Nói thật, mấy loại lan này đều là do tự tay ông trồng, chia rẽ, mỗi một cây đều giống như con của mình. Do đó khi đem bán, ông cũng hy vọng bán cho những người có hiểu biết về lan.

Thế nhưng là người hiểu biết về lan, dùng tiền cũng không thống khoái như người giống như Cổ Dục. Chính điều này cũng khiến ông rất đắn đo, nhưng cũng rất nhanh trong lòng

của ông cũng đưa ra quyết định, giữa tình yêu và tiền bạc ông lựa chọn... Tiền...

Cái này gọi là lan Quý (*Dendrophylax lindenii*) là loại đắt nhất mà tôi trồng được. Thế nhưng đây chỉ là cây con, không biết cậu có trồng được hay không, nếu như cậu muốn thì chỉ cần 1,200 tệ là có thể lấy. Còn đây là Lương Chúc Nhụy Diệp, loại này khi hoa nở chia ra làm hai giống như là hai con bướm, giá loại này là 800. Đây là Mai Xuân lan, khi hoa nở ra giống như là hoa mai, một gốc 300. Đây là Huệ lan, khi hoa nở có thể duy trì nửa năm, thế nhưng loại này cũng khá phổ biến, 200 một gốc.”

Mặc dù trong nội tâm ông suy nghĩ muốn chém Cổ Dục thêm một chút tiền, nhưng kỳ thật ông cũng không muốn chém cao quá. Lấy loại lan quý kia làm ví dụ, loại lan Quý này nếu ra hoa ít nhất cũng bán được hơn 50 ngàn tệ, cây con nếu như phẩm chất tốt ít nhất cũng bán được hơn 3,000.

Mấy bụi cây con này của ông lão phẩm chất chỉ là bình thường, nhưng nếu là ở trong thành thì bán cũng được 1,500 cũng là chuyện thường. Ở đây ông lão treo giá trên dưới 1,000 cũng coi là hợp lý. Dẫn đo một chút Cổ Dục lập tức đưa ra quyết định. Máy thứ này cũng không quá đắt, đã như vậy thì Cổ Dục vung tay mua hết toàn bộ cho tiện.

Tiếp đó hần dựa theo ông lão chỉ dẫn, mua một ít lá mục, mua chậu hoa, tất cả những thứ cần đều mua hết. Lúc này, đường lộ cũng đã được xử lý xong, Cổ Dục lập tức xách theo máy thứ này để ở ghế sau rồi lái xe rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của Cổ Dục, ông lão lập tức thở dài một hơi. Hần cũng không biết những thứ này trong hội hoa xuân có thể thấy được hay không, Nhưng mà, nhìn thấy dáng vẻ cầu thả của Cổ Dục, hần cảm giác hoa của mình coi như... Xong...

Dịch: 100min

Chương 125. Nước Đào

Chương 125: Nước Đào

Chở theo hoa lan cùng với quả đào và thịt dê bò, Cổ Dục lái xe rất nhanh quay trở về nhà.

Đoạn đường này cũng có xảy ra chuyện gì, cho dù có xảy ra chuyện thì hẳn cũng sẽ không để ý. Dù sao hẳn trong lòng bây giờ chỉ nghĩ đến việc chế nước đào.

“Tiểu Dục đã về rồi!” khi Cổ Dục lái xe vào sân nhà, lúc này ở bên ao cá bên kia Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi đều đã đi ra chào một tiếng với Cổ Dục, tiếp đó thì tới giúp Cổ Dục đem đồ vật lấy xuống.

Đừng thấy Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi xinh đẹp, đáng người tuyệt đỉnh mà lắm. Bởi vì quanh năm làm việc đồng án, cho nên bọn họ rất khoẻ. Cổ Dục còn chưa nói cái gì thì các cô đã từ băng ghế phía sau lấy xuống hai giỏ đào quả.

Thế nhưng, khi các cô nhìn thấy Cổ Dục từ trên xe bước xuống, trong tay còn đang cầm quả đào xoa bóp. Ngay lập tức lông mày các cô khẽ nhíu lại một cái, bởi vì động tác lúc này của Cổ Dục thực sự có chút...

Các cô còn đang hoài nghi, có phải Cổ Dục trong lúc lái xe cũng làm hành động như vậy, thế nhưng hiện tại cũng không có chứng cứ gì để tố cáo.

“Ách, không nên hiểu lầm, cái quả đào này chính là như vậy. Loại này không phải dùng để ăn, mà là dùng để uống như nước trái cây, hai người không tin thì tới ném thử một chút.” Thấy được hai người ánh mắt có chút cổ quái, Cổ Dục theo

bản năng cảm giác dường như không được tốt lắm. Tiếp đó hẳn cười vui vẻ giải thích, còn đưa cho các cô mỗi người một quả cảm thử. Sau khi mấy cô nhận lấy quả đào cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc, bởi vì quả đào này quả thật quá mềm, sờ tới sờ lui thật sự rất giống... Xì! Nghĩ cái gì thế này.

Mặc dù vẻ mặt có chút ửng đỏ, nhưng hai người vẫn dựa theo lời nói của Cổ Dục xé ra một miếng nhỏ, rồi đưa lên miệng hút nước đào bên trong. Sau khi hút một chút ánh mắt các cô lập tức thay đổi, nước đào sau khi tiến vào trong miệng cảm giác đầu tiên chính là ngọt, rất ngọt. Tiếp đó là mùi thơm của quả đào tràn ngập khoang miệng của các cô, loại hương vị này đúng là khiến cho người ta cảm thấy rất bất ngờ.

Thế nhưng, uống ngụm thứ nhất là kinh ngạc, uống tiếp ngụm thứ hai lập tức cảm thấy có chút ngán. Bởi vì nó quá ngọt, cho nên uống hết một trái đào là vừa đủ.

“Nhớ giữ lại hạt đào cho tôi nhé.” Nhìn thấy các cô uống vui vẻ, Cổ Dục cũng dặn dò một chút rồi mang theo hai giỏ đào vào nhà.

Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi sau khi hút xong quả đào, họ cũng chủ động giúp Cổ Dục rửa mấy quả đào này. Mấy trái đào này vỏ ngoài có một lớp lông nào, vừa rồi Cổ Dục nói là muốn làm nước đào vì lẽ đó lớp lông này của quả đào, chắc chắn là phải bỏ đi mới được.

Công việc rửa đào đã có hai người này hỗ trợ, vì vậy Cổ Dục cũng có thể đi làm chuyện khác.

Trước tiên hẳn đem thịt bò, dê vào tủ đông, tiếp đó đi ra sân sau đào một ít đất để trộn với lá mục. Đất ở trong sân hiện tại không còn là đất thông thường, trải qua hơn một tháng được nước giếng tưới qua. Đất ở đây hiện tại có thể nói là loại đất tốt nhất trên thế giới, không có cái thứ hai. Kết hợp đất này

với nước giếng, Cổ Dục tin rằng hoa lan của hần sẽ sinh trưởng rất tốt.

Đem mấy bụi hoa lan, từng cái cắm tốt vào đất trong chậu. Cổ Dục liền đem mấy chậu đất này bày ở một góc trong phòng khách, tiếp đó thì đi giúp Lý Vân Vân và Lâm Lôi rửa quả đào.

Nhưng mà cái thứ quả đào này. Nói thật, lúc rửa chúng thực sự có hơi lúng túng, nhất là khi ở bên cạnh còn có hai cô gái...

Cũng may là cũng đã sắp xong, cho nên sau khi rửa xong đào thì Cổ Dục lập tức bắt đầu nghiên cứu cách làm nước đào.

Hần múc lên một ít nước giếng, đem đi đun sôi rồi ép nước đào vào chung với nước giếng, tiếp đó thì chờ nước nguội lại để thưởng thức.

Bởi vì làm cái thí nghiệm này mà cơm trưa Cổ Dục không có làm tốt. Hần chủ yếu là làm món mì sợi, mì sợi này thương hiệu ‘Ngũ Cân Diện’ hần mua ở trên chợ. Món mì này hần làm đủ cho hần, Lâm Lôi, Lý Vân Vân, còn có Vua Núi cùng Bạo Quân ăn, về phần đồ kho thì hần làm một món truyền thống.

Mộc nhĩ, bông điên điển, ớt xanh, trứng gà, thịt nạc. Sau đó thêm vài con tôm cắt nhỏ, hầm với nhiều gia vị kết hợp lại đúng là rất hoàn mỹ. Kết hợp với dưa leo trồng trong vườn, một buổi ăn nhẹ nhàng khoan khoái mãn nhạp đầy đủ.

Mặc dù đơn giản, nhưng hương vị cũng tuyệt đối không thể kém.

Sau khi ăn xong cơm trưa, hần tiếp tục nghiên cứu cách làm nước đào. Qua vài lần phối trộn, hần phát hiện tỉ lệ hai phần ba nước đào kết hợp với nước giếng chính là ngon nhất. Đồng thời hần cũng cho Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân nếm thử một chút, các cô cũng cảm thấy hương vị ở tỉ lệ này là tốt nhất.

Ngọt, mùi thơm của đào không hề kém đi, thế nhưng cũng không ngọt đến phát ngán như trước. Hơn nữa kết hợp với nước giếng đặc biệt, khiến người uống có cảm giác nhẹ nhàng mà khoan khoái. Uống loại thức uống này vào, cảm giác giống như trời đang nóng mà uống được một bình nước đá lạnh. Mặc dù cũng không nên làm như vậy, bởi vì đối với cơ thể là không tốt, nhưng mà thật sự rất là sảng khoái.

Cái cảm giác tế bào khắp toàn thân đều được tẩy rửa qua một lần, có cảm giác như được sống lại, đúng là khiến cho người ta thực sự thoải mái.

Xác định được công thức điều chế, Cổ Dục cũng chuẩn bị bắt đầu điều chế số lượng lớn. Thế nhưng hắn lập tức phát hiện trong nhà của mình hoàn toàn không có thứ gì dùng để chứa loại nước này, việc này đúng là có chút phiền toái.

Cũng may bây giờ internet rất phát đạt, Cổ Dục ở trên mạng tra tìm một chút. Hắn lập tức tìm được ở lân cận có một xưởng gia công chai lọ thủy tinh, thế là buổi chiều hắn lập tức chạy tới nơi này.

Cái xưởng gia công chai lọ thủy tinh này đúng là không tệ, rất tiêu chuẩn. Hơn nữa thông qua nhiệt độ cao còn có thể trực tiếp sát khuẩn, mua về lập tức dùng được ngay. Quan trọng nhất là giá cả không mắc chút nào, 7 tệ cho một cái chai 500ml. Cổ Dục không nói hai lời liền đặt trước 200 cái, cộng thêm nắp đậy cho nó.

Đem những vật này xếp lên xe, sau khi về đến nhà Cổ Dục liền bắt đầu điều chế nước đào. Không thể không nói, Cổ Dục điều chế những thứ này rất nhanh.

Bởi vì sức khỏe hắn tốt, mấy quả đào kia hắn dùng sức bóp vài cái là nước đào bên trong đều chảy ra hết. Vốn dĩ loại đào này com bên trong không có, chỉ cần pha thêm nước giếng, khuấy đều lên là có thể cho vào chai.

Mất một buổi chiều, Cổ Dục đã xử lý xong toàn bộ số đào nước, tất cả 200 chai nước đều đầy ắp. Thế nhưng sau khi điều chế xong những thứ này, Cổ Dục lại có chút đắn đo, bởi vì những thứ này hẳn không biết nên chứa ở đâu, kiếm chỗ chứa chính là một chuyện khá phiền phức.

“Không biết có thể bỏ vào không gian bí mật được không?” Nhìn mấy cái chai trước mặt, Cổ Dục nhỏ giọng lầm bầm một câu. Dựa theo ý niệm thu vào của hắn, qua một giây... mấy cái chai trước mặt thật sự biến mất, nó lập tức xuất hiện trong không gian bể nước bí mật...

“Chẳng lẽ nước giếng tiến hóa, không gian bể nước bí mật này cũng tiến hóa theo?” nhìn xem mấy chai nước đang chậm rãi chìm vào đáy nước, Cổ Dục hiểu kỳ thâm nói trong lòng.

Thế nhưng sau khi hắn thử một chút, các loại đồ vật gì khác đều không thể thu vào. Mặc kệ là muỗng, nôi, hay bất cứ cái gì đều không thể thu vào bên trong.

“Chắc có lẽ là do nước giếng ở bên trong.” nhìn xem mấy cái chai đã chìm trong đáy nước, Cổ Dục nhỏ giọng lầm bầm.

Nếu đã là như vậy, sau này hắn có thể thao tác với không gian càng nhiều hơn. Hắn có thể sử dụng không gian này đựng được rất nhiều chai nước, như vậy thì sau này dù có đi ra ngoài thì cũng có nước giếng để dùng.

Hơn nữa chính là, mấy chai nước đào hiện tại coi như là có chỗ để chứa rồi.

Dịch: 100min

Chương 126. Điều chế số lượng lớn

Chương 126: Điều chế số lượng lớn

“Cái gì đây? Chú em muốn đổi sang bán quả đào à?”

Một tràng cười vui vẻ vang lên, Không Hạo Văn mặt béo ú xuất hiện trước cửa nhà Cổ Dục. Khi hắn thấy trên mặt đất cạnh Cổ Dục đang có một đồng quả đào, hắn không khỏi nghi hoặc hỏi.

Hôm qua Cổ Dục đem 100 kg đào toàn bộ điều chế thành nước đào, hắn xuất hiện trạng thái muốn dùng mà không được. Bởi vì loại nước đào này uống quá ngon.

Thế nhưng làm xong tất cả chỉ mới được có 200 chai nước đào mà thôi, mỗi lần uống là mỗi lần ít đi. Cho nên hôm nay sau khi suy nghĩ xong Cổ Dục lập tức gọi điện cho Cổ Tấn, để xin số điện thoại của lão lái buôn trái cây, sau đó đem hết thấy 3,000 kg quả đào còn lại cũng mua hết.

Mặc dù Cổ Dục dùng hơn 500 ngàn tệ để mua đào, nhưng mà hắn cũng không quá để ý việc này. Thức uống ngon mới là điều quan trọng, không cần để ý số tiền này. Sáng sớm hôm nay sau khi câu cá xong, thì cũng vừa đúng lúc lão lái buôn đem đào tới. Cái xưởng chế tạo chai lọ thủy tinh cũng đưa hơn 6,000 chai thủy tinh đến nhà hắn. Do đó, Cổ Dục bắt đầu bắt tay vào điều chế nước đào.

Đương nhiên, hắn chỉ phụ trách việc ép đào ra nước, còn việc nấu nước thì Lý Vân Vân phụ trách. Còn có Lý Vân Vân thì phụ trách đổ nước vào bình khi nước đào được nấu xong.

Thế nhưng vừa điều chế được một hồi, Khổng Hạo Văn tự nhiên xông ra.

“Cũng đúng lúc, anh đã đến thì giúp tôi một tay đi!” nhìn thấy dáng vẻ của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục khẽ cười rồi chỉ vào bên cạnh cái chậu đang ngâm quả đào bên trong, rồi nói với Khổng Hạo Văn.

“Không phải chứ! Tôi dù sao cũng là một cán bộ nhà nước, sao lại để cho tôi làm việc này? Tôi còn có việc muốn nói cho cậu đây...” Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng Khổng Hạo Văn cũng bắt đầu rửa tay. Tiếp đó dờn một cái ghế nhỏ qua rồi bắt đầu rửa mấy quả đào. Thế nhưng khi hấn cầm vào quả đào, lông mày của hấn liền nhíu lên.

“Ài, chú em, đào này của chú cảm giác dường như...”

“Không được nói! Không được nói.” nhìn thấy Khổng Hạo Văn dường như muốn nói ra điều đó, Cổ Dục lập tức ngăn hấn lại.

“Chắc, chắc, Được! Không nói thì không nói, thế nhưng sờ cái này đột nhiên tôi lại nghĩ tới mấy ngày trước. Tôi có quen mấy cô gái ở đảo quốc kia, kích cỡ có vẻ nhỏ hơn cái này một chút...”

“Dừng lại! Dừng nói mấy lời này nữa.” nhìn thấy Khổng Hạo Văn dường như muốn nói chuyện lão tài xế(+), Cổ Dục ngay lập tức cắt đứt lời hấn, làm ra bộ mặt khinh bỉ nhìn hấn.

(+)Lão tài xế: ám chỉ mấy việc xyz...

“Ài! Nói mấy câu đảo quốc thôi mà có gì đâu? Naruto, Uchiha Sasuke, Hatake Kakashi...”

“Tôi còn một túi gạo cần người khiên lên lầu đây...” khinh bỉ nhìn Khổng Hạo Văn nói một câu, hai người lập tức không tự chủ nở nụ cười. Đúng vậy, ai mà chưa từng xem mấy bộ phim hoạt hình nổi tiếng đó chứ?

Trong khi Cổ Dục cùng Không Hạo Văn đang cười vui vẻ, lúc này Lâm Lôi cũng từ trong nhà đi ra. Khi nhìn thấy Không Hạo Văn đang ở bên ngoài cô có chút bất ngờ, phải biết rằng các cô chỉ mới đến giúp việc cho Cổ Dục mới mấy ngày. Đây là lần đầu tiên các cô thấy người ở bên ngoài thôn tới nhà Cổ Dục chơi, đối với Không Hạo Văn các cô cũng được mấy đứa nhỏ nói đến, chắc hẳn đây là bạn bè của Cổ Dục.

“Tôi ra lấy nước trái cây để đem vào nấu!” nở nụ cười với Cổ Dục, Lâm Lôi lấy mấy cái bình lớn nước đào đem vào trong bếp, tiếp đó lại đưa cho Cổ Dục mấy cái bình không, rồi cô vội vàng đi làm chuyện của mình.

Mà sau khi Lâm Lôi rời đi, ở bên này Không Hạo Văn nhẹ nhàng huýt vai Cổ Dục một cái.

“Được nha! Vô thanh vô tức lại bắt được một cực phẩm như thế? Là ở trong thôn sao...” nhìn thấy bóng lưng của Lâm Lôi, Không Hạo Văn nhướn mày hỏi Cổ Dục.

“Anh cũng đừng nói lung tung, đây là mẹ kế của Phùng Thu Nhân. Không phải em nghe theo lời anh sao, cảm giác lúc nào cũng phải nhìn chằm chằm cái ao cá bên kia đúng là quá phiền. Cho nên em thuê cô ấy và mẹ của Lưu Phi Phi đến giúp đỡ.” liếc mắt nhìn Không Hạo Văn đang nhướn mày, Cổ Dục nhanh chóng nhỏ giọng giải thích một chút.

“Dừng! Thế mà anh đây còn tưởng chú em có tin vui, đúng rồi! Cho anh chút nước nào...” khinh bỉ nhìn Cổ Dục bằng một con mắt, Cổ Dục vẫn là Cổ Dục, trong mắt của Không Hạo Văn tên nhóc này xem ra đã hết cứu.

Nghe vậy, Cổ Dục không nhịn được có chút thèm hương vị của nước đào này. Hắn đứng lên đi vào tủ lạnh lấy ra hai chai đã ướp lạnh, mỗi người một chai đưa cho Không Hạo Văn. Khi hắn vừa mở nắp ra, mùi hương của nước đào bay ra làm cho Không Hạo Văn lập tức kinh ngạc.

Hắn có cảm giác từng lỗ chân lông của mình đều mở ra, vào tháng năm thời tiết này có chút nóng. Thế nhưng lúc này hắn lại cảm thấy một chút mát mẻ xông lên, hắn lấy chai nước đào làm một ngụm hơn nửa chai. Tiếp đó vệ mặt vô cùng kinh ngạc, con người như phóng đại gấp mấy lần nhìn cái chai ở trong tay, cái mùi vị này đúng là quá bá đạo.

“Nước đào này của chú em, chính là được làm từ quả đào này sao?” nhìn xem chai nước trong tay, Khổng Hạo Văn một mặt kinh hãi hỏi.

“Đúng vậy! Uống đã không! Nếu đã thì ngoan ngoãn rửa đào đi, lát nữa ra về em gửi cho ông anh vài chai đem về!” nhìn thấy Khổng Hạo Văn ra vẻ khiếp sợ, Cổ Dục cũng cười một cái rồi không thêm đề ý nói.

“Được được, quá đã, đúng là đồ tốt!” Nghe Cổ Dục nói như vậy, trong chớp mắt Khổng Hạo Văn lập tức hứng thú vui vẻ ngồi rửa quả đào. Nếu như nói lúc đầu hắn rửa đào có chút không tự nguyện, hơn nữa còn vì cái xúc cảm là lạ kia. Thế nhưng bây giờ hắn tuyệt đối tình nguyện, bởi vì quả đào này làm ra loại nước đào kia, uống quá ngon.

Có Khổng Hạo Văn hỗ trợ, tốc độ của Cổ Dục rõ ràng nhanh hơn nhiều.

Vốn dĩ Cổ Dục còn nghĩ là một buổi sáng hôm nay, có thể làm được khoảng 300 chai đã là nhiều lắm rồi. Dù sao ngày hôm qua hắn cũng đã làm được 200 chai, ba người bọn họ còn cả buổi trưa nữa để làm. Thế nhưng bây giờ còn có Khổng Hạo Văn gia nhập, buổi sáng gần như làm được hơn 400 chai. Tối buổi chiều, không chừng có thể làm được 500 chai nữa, nếu tiếp tục tiến độ thế này thì hôm nay có thể làm được 1,000 chai. Hơn 3,000 kg quả đào, trong một tuần thế nào cũng làm xong. Đương nhiên, Khổng Hạo Văn không có khả năng cả ngày ở đây hỗ trợ mình.

Nhưng mà chỉ cần như thế này, dựa theo Cổ Dục tính toán có thể làm hơn 10 ngày cũng không thành vấn đề.

Đến lúc đó mấy ngàn chai nước đào đều chuyển vào bể nước trong không gian bí mật, như vậy là hoàn mỹ.

Loại nước đào này, hắn cũng không muốn bán ra ngoài. Hắn muốn giữ lại cho chính mình uống, đó là điều đương nhiên. Nếu như không có việc gì, đôi khi có thể làm quà tặng cũng không tệ.

Bởi vì muốn tập trung làm nước đào, cho nên cơm trưa Cổ Dục cũng không làm quá nhiều món. Hắn chủ yếu làm 4 món, một món cá mặt trắng kho tàu, một món gà cung bảo, một món rau xào được hái từ trong vườn, cộng thêm một nồi canh nấm.

Cá mặt trắng, loài cá này đáng vẻ giống cá chim, hình dạng hơi tròn nếu không thì cũng không được gọi là cá mặt trắng. Hơn nữa loài cá này là loài cá duy nhất có máu nóng, kích thước lớn nhất có thể nặng đến mấy chục kg. Con cá lớn nhất đương nhiên Cổ Dục cũng đã từng câu được, nhưng con cá hiện tại này không quá lớn, chỉ có hơn 5 - 6 kg.

Cổ Dục chia làm hai, một nửa để chế biến món ăn, một nửa thì ném cho Vua Bầu Trời ăn.

Mặc dù cơm trưa không quá nhiều món, thế nhưng mấy người bọn họ ăn rất thỏa mãn, nhất là Khổng Hạo Văn. Nếu như có thể nói hiện tại điều gì làm cho hắn mong đợi nhất, khả năng chính là được đến nhà Cổ Dục ăn chực.

...

Dịch: 100min

Chương 127. Cung ứng đặc biệt

Chương 127: Cung ứng đặc biệt

“Đúng rồi! Ông anh hôm nay tới không phải là chỉ đến ăn chực thôi chứ! Tôi thấy anh khi vào nhà dường như có chuyện gì đó muốn nói.” Ăn xong cơm trưa, bốn người Cổ Dục nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục dựa theo phân công lúc buổi sáng bắt đầu làm việc.

Khổng Hạo Văn thì rửa đào, Cổ Dục thì ở bên cạnh ép nước. Mà khi nhìn thấy Khổng Hạo Văn đang vui vẻ rửa đào, Cổ Dục đột nhiên nhớ đến người này vừa rồi vào nhà dường như là có chuyện gì đó muốn nói với mình. Kết quả chính là vì rửa đào cảm giác rất tốn mà cũng quên đi, bây giờ cũng không có chuyện gì để nói thế là Cổ Dục lập tức hỏi một câu.

“Ài! Chú em không nhắc anh cũng quên mất.” nghe Cổ Dục nói vậy, Khổng Hạo Văn sau giây lát sửng sốt cũng lập tức nhớ tới ý định đến đây hôm nay của mình.

Mấy ngày gần đây, hắn đang xử lý chuyện của Lý Cảnh Đức cùng Lý Thiệu Huy. Vội vàng vỗ cái ót một cái, hắn cũng nói ra nhiệm vụ lần này tới đây của mình, chủ yếu chính là vì ông cụ ở trong nhà lên tiếng.

Mà chuyện này không phải gì khác, chính là chuyện giữa Cổ Dục và Khổng Hạo Văn.

Kể từ khi vị vương tử kia về nước, hắn lập tức đối với chuyến đi Trung Quốc lần này không hài lòng. Đúng vậy! Hoàng thất ở Trung Đông bên kia chính là tính tình như thế.

Bọn hấn là người có tiền, cho nên có thể nói từ nhỏ đã là xuôi gió xuôi nước. Lần này không mua được cá, bọn hấn cảm giác dường như là bị người khác nhằm vào

Cho nên hấn sau khi về nước, căn bản không hề để ý đến cái gì là quan hệ quốc tế, cũng không để ý đến việc có kiếm được tiền hay không. Hấn trực tiếp hủy bỏ mục đích lần này đến thủ đô, liên quan đến kế hoạch cung cấp dầu khí.

Hấn ở bên này vừa hủy bỏ, hai công ty dầu thô lớn ở Trung Quốc biết được lập tức không vui. Bọn họ đã dùng hết khả năng, sử dụng một số tiền lớn để thuyết phục cao tầng chính phủ thúc đẩy chuyện này. Kết quả chỉ bởi vì một tên lâu la nhỏ, làm bọn hấn mất đi cơ hội làm ăn mấy chục tỷ, bọn hấn không được phát tài không điên cuồng lên mới là chuyện lạ.

Thế là dưới áp lực từ phía bọn họ, vốn dĩ cái gã đeo kính làm nhiệm vụ dẫn đường kia, theo lý thì chỉ bị tạm thời cách chức. Kết quả hiện tại lại đổi thành khai trừ, mà người nhận hấn vào là phụ tá của Khổng Hạo Văn cũng bị liên đới tạm cách chức. Khổng Hạo Văn thì không có bị tạm thời cách chức, bởi vì sao nhà hấn cũng có thế lực không nhỏ.

Thế nhưng cũng bị giáng chức, từ trưởng xuống làm phó. Mặc dù vẫn còn đảm nhiệm chức vụ trưởng ban, nhưng trong chính trị mọi người đều hiểu. Khi nào có một cái ghế trưởng mà trống, chắc chắn sẽ có một người khác lấp vào. Khổng Hạo Văn thế nhưng là một kẻ mê làm quan, hấn giữ mình thanh liêm nhiều năm như vậy, không ngờ tới có ngày lại lật thuyền trong mương. Gần đây tâm tình hấn rất tệ, muốn tự tử cũng đã từng nghĩ qua.

Nhìn thấy con trai mình càng ngày càng tiêu tụy, Khổng Hạo Quân cùng mẹ của Khổng Hạo Văn thật sự không đành lòng. Bà đã cùng Khổng Hạo Văn nói qua mấy lần, nhờ hấn giúp đỡ anh hai của mình. Thế nhưng Khổng Hạo Văn không

có tiếp nhận yêu cầu này, bởi vì hắn và Cổ Dục là bạn bè. Do đó hắn không có thể vì tình bạn này làm việc quá phận được.

Nhưng bây giờ, ông nội của hắn đã lên tiếng yêu cầu hắn đến. Vậy hắn phải đến.

Đừng hiểu lầm, không phải ông của hắn muốn giúp Khổng Hạo Quân. Ông của hắn nhìn trúng là cá của Cổ Dục, đến nhà Cổ Dục không phải là muốn Cổ Dục nộp lên cho chính phủ các loại cá quý.

Người trong thiên hạ đều vì lợi ích riêng, đạo lý này hắn đương nhiên hiểu rõ.

Ông nội hắn muốn chính là để cho Cổ Dục chuyên cung cấp thực phẩm cho các buổi yến tiệc của chính phủ.

Việc này nguyên nhân chính là do Khổng Hạo Văn thường xuyên đến nhà Cổ Dục ăn chực, lúc ra về sẽ thuận tay mang về một ít đồ ăn. Những thứ rau củ, cá, hải sản các loại, Khổng Hạo Văn cũng đều gọi người đến lấy về cho ông nội thưởng thức. Mà khi ăn qua những loại thức ăn này, cộng thêm việc nghe được chuyện Khổng Hạo Quân gặp vấn đề với người Vương tử kia. Hơn nữa bởi vì chuyện mua cá không được mà dẫn đến bên kia hủy bỏ kế hoạch, do đó ông lập tức có cái ý nghĩ này.

Nếu như Cổ Dục có thể vì chính phủ cung cấp thực phẩm, tiếp đó chính phủ dùng những thực phẩm này để chiêu đãi khách quý, nói không chừng hiệu quả có thể ngoài sức tưởng tượng. Mà đương nhiên chính phủ cũng sẽ bỏ vốn để mua những nguyên liệu này của Cổ Dục, chắc chắn sẽ không để cho Cổ Dục bị lỗ vốn.

Nghĩ tới như vậy, cho nên ông mới gọi Khổng Hạo Văn đến nhà Cổ Dục thương lượng một chút.

Nghe Khổng Hạo Văn nói như vậy, trong lòng Cổ Dục cũng đang suy nghĩ.

Nếu như là mấy ngày trước hắn không đồng ý bán cá, thế nhưng bị người có lòng riêng phát hiện, cái đạo lý ‘thất phu vô tội, hoài bích có có tội’ hắn đều hiểu. Cá của hắn ở đây ăn ngon như thế, rau củ cũng ngon như vậy. Người có lòng riêng là một người bình thường thì còn tốt, hắn đến nhà Cổ Dục tìm phiền phức thì Cổ Dục cũng không sợ hắn. Thế nhưng nếu như người này là quan chức cao ở bên trên thì sao? Là con cháu cách mạng đời thứ ba? Là chính phủ thì sao?

Đến lúc đó Cổ Dục lấy cái gì đấu với những người này?

Thế nhưng hiện tại Cổ Dục cũng có chút ý nghĩ, không nói những cái khác, chỉ riêng cái kỹ năng siêu cấp hacker kia cũng đã cho hắn đứng ở thế bất bại. Đoán chừng không có vị quan chức cao nào, nguyện ý thấy người có chức có quyền lại đi cướp đoạt đồ vật của người dân!

Nhất là ở trong thời đại internet này.

“Chỉ là buôn bán thôi sao? Vậy thì cũng giống như bán cho Hứa Cẩm mà thôi, em cảm thấy cũng không cần thiết.” thế nhưng chuyện phiền phức như thế này, có thể tránh khỏi thì cố gắng tránh. Trong tình huống không có lợi ích quá lớn, Cổ Dục không muốn ở trong cái ao nước đục này lội.

“Ài, làm sao có thể giống nhau được, nếu như chú em cung cấp thực phẩm cho yến tiệc của chính phủ, nhất định sẽ có vài chỗ tốt. Đầu tiên, không cần phải nói chính là ở một số quan chức bên trên, chắc chắn sẽ không dám tìm đến chú em để gây chuyện. Dù sao thì chú em cũng có thể báo với người ở trên, hơn nữa quan trọng nhất chính là chú em cũng có thể tìm được một số chỗ tốt, tỉ như... Phía sau nhà của chú em có con đại bàng...” nghe Cổ Dục nói vậy, Khổng Hạo Văn nở nụ cười tiếp đó chỉ điểm một số việc riêng.

“Ông anh nói là, quyền nuôi động vật hoang dã sao?” nghe Khổng Hạo Văn nói vậy, ánh mắt Cổ Dục khẽ híp lại. Nếu như nói đối với chuyện tiền bạc hần cũng không quá để ý, vậy thì quyền nuôi dưỡng động vật hoang dã mới là thứ hần cảm thấy hứng thú. Ít nhất, sau này hần cũng không cần phải lo lắng đến vấn đề kiếm lâm có đến nhà hần mang đi Bạo Quân và Vua Bầu Trời.

“Những thứ này anh có thể giúp chú em nói, người suy tính một chút.” Nhìn thấy Cổ Dục dường như có chút động tâm, Khổng Hạo Văn cũng cười một chút rồi nói.

Trên thế giới này, lúc không có tiền thì muốn tiền. Nhưng sau khi đã có tiền, vì để bảo vệ số tiền này thì cần phải có một chút quyền. Không cần phải đi làm quan chức trong chính phủ, ít ra có một số đặc quyền đối với bản thân cũng là một loại bảo vệ.

Nghe Khổng Hạo Văn nói vậy, Cổ Dục đúng là phải suy tính thật kỹ.

Chuyện này đối với hần và chính phủ mà nói, đúng là hai bên đều có lợi. Đầu tiên chính là sản phẩm của mình được dán nhãn đặc quyền, kể đến là đồ của mình vẫn có thể bán ra ngoài. Hơn nữa, chính phủ con nợ mình nhân tình, mặc dù sẽ dễ khiến người khác để mắt tới. Nhưng Cổ Dục kỳ thực cũng không sợ người khác nhìn chăm chăm mình.

Nguồn cung cấp của hần chính là cái miệng giếng ở sân sau, người khác có muốn phá hần đều không có khả năng. Mặc kệ là đầu độc hoặc là đào góc tường nhà hần đều không tồn tại. Đã như vậy, đồng ý việc này cũng không có gì không tốt...

Dịch: 100min

Chương 128. Cá Mẫn

Chương 128: Cá Mẫn

Đêm đó, lúc Khổng Hạo Văn rời đi, trên mặt hắn biểu hiện rất phức tạp.

Đầu tiên chính là hắn rất mệt mỏi, dù sao dựa trên thân phận của hắn thì đời này hắn chưa từng làm việc gì nặng nhọc. Hết một ngày ngồi rửa quả đào, nói không mệt thì đó là điều không thể nào.

Nhưng cùng lúc này hắn lại rất vui vẻ, bởi vì Cổ Dục cuối cùng vẫn đồng ý đề nghị của hắn. Hắn đồng ý vì chính phủ cung cấp thực phẩm, giá cả hay những vấn đề khác cần đi đàm phán một chút mới được. So với việc giúp anh hai Khổng Hạo Văn, kỳ thực hắn càng muốn giúp Cổ Dục hơn.

Bởi vì giúp Khổng Hạo Văn thì chính là người một nhà, nhân tình này giúp cũng là giúp không.

Nhưng nếu như giúp Cổ Dục..... Vậy thì.....

Thế nhưng nếu nói việc làm hắn vui vẻ nhất, phải kể đến chính là cái gương phía sau. Trong cái gương đó chứa 20 chai nước đào mà Cổ Dục tặng cho hắn.

Thân là một lão ăn hàng, rõ ràng không có thứ gì có thể quan trọng hơn so với những thứ này.

Mấy chai nước đào này, hắn cũng sẽ không độc chiếm một mình. Hắn chuẩn bị cất lại 10 chai, tiếp đó cho ông nội 5 chai, còn 5 chai hắn cho cha mình, đúng là hoàn mỹ!

Khổng Hạo Văn đã đi, thế nhưng công việc Cổ Dục vẫn còn chưa kết thúc.

Sáng sớm hôm sau, nhóm Cổ Dục tiếp tục làm nước đào. Thế nhưng hôm nay hẳn gọi thêm Phùng Thu Nhân tới giúp đỡ, cô bé này lúc ăn chực không bao giờ thiếu, nhưng mà nếu phải làm việc thì không thấy tăm hơi đâu. Điều này không thể chấp nhận, thế là Cổ Dục lập tức gọi cô bé tới hỗ trợ.

Nhưng mà mới giúp được hai ngày, cô bé lập tức muốn bỏ chạy. Thế nhưng cô cũng biết ‘chạy hòa thượng được, miếu không chạy được’ cho nên dựa theo ý nghĩ ‘bạn bè chết, tôi không chết’ cô cũng gọi đến Lữ Thi Văn cùng Đơn Đình Đình hai cô bạn của mình đến hỗ trợ, hai người này Cổ Dục cũng đã gặp qua một lần.

Vốn dĩ cô nghĩ rằng hai người bạn của mình tới hỗ trợ, chẳng mấy chốc sẽ phải chạy mất.

Thế nhưng là đợi một ngày, cô thấy hai cô bạn này không những không chạy, trái lại ngày thứ hai còn chủ động gọi điện thoại cho cô, nói là muốn qua hỗ trợ tiếp...

Do đó cô cũng đi theo hỗ trợ ngày tiếp theo, thế nhưng cô lập tức phát hiện hai cô bạn của mình làm việc thì làm việc. Nhưng mà trong lúc làm việc, đôi mắt không ngừng nhìn về phía Cổ Dục, liếc mắt đưa tình.

Cũng là hồ ly ngàn năm, hai con ký sinh trùng nhỏ bé này vừa muốn nhắc lên cái mông, Phùng Thu Nhân lập tức biết các cô là có ý định gì. Mặc dù nói cô và Cổ Dục ở giữa cũng không có quan hệ gì đặc biệt.

Thế nhưng con gái chính là như vậy, đồ của mình mặc dù mình có thể không thích, nhưng người khác muốn chiếm đoạt thì không được. Thế là Phùng Thu Nhân cũng chạy đến giúp Cổ Dục một tay, hơn nữa còn là không muốn thù lao gì cả.

Nhưng cho dù nói thế nào, có thể ba người lao động. Hơn 3,000 kg đào của Cổ Dục không đến một tuần thì đã làm xong

toàn bộ.

Sau khi làm xong, Cổ Dục muốn thật tốt chiều đãi bọn họ một trận ăn uống linh đình, bởi vì năm cô gái mấy ngày nay làm mệt muốn chết. Đương nhiên, không thể chỉ có một bữa cơm là có thể giải quyết.

Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân thì rất dễ nói, lúc trả lương thì tăng thêm chút tiền thưởng là được. Nhưng ba người nhóm Phùng Thư Nhân bên kia không muốn nhận tiền, chỉ có điều Cổ Dục cũng không thèm để ý, hấn ở trong phòng chat Livestream tặng cho một người 3 cái hỏa tiễn.

Thứ này 1 cái tương đương 1,000 tệ, khi về đến trong tay các cô cũng thu được 500. Hơn nữa còn có thể giúp các cô tăng lên một chút người xem đến cướp lì xì, điều này cũng là rất tốt.

Có thể chính là bởi vì như vậy, cho nên ba cô gái nói đến cùng cũng không có từ chối.

Sau khi đem hơn 6,000 chai nước đào toàn bộ đều chứa vào bể nước bí mật, Cổ Dục cũng nhàn nhã hai ngày. Thế nhưng sau đó Không Hạo Văn lập tức gửi đến tin tức.

Hấn nói ở bên kia trên cơ bản đã bàn xong, giấy phép nuôi dưỡng động vật hoang dã không thành vấn đề. Hơn nữa, giá cả các loại thực phẩm của Cổ Dục, có thể dựa theo giá cả của hấn mà tính.

Nhưng mà bên kia muốn cử người xuống thử trước một chút thực phẩm trong nhà của Cổ Dục.

Mặc dù nói cá đù vàng của Cổ Dục không ít người đã ăn qua, nhưng mà ‘tai nghe là giả, mắt thấy là thật’ cho nên trước đó họ muốn cử xuống vài người tới khảo sát một chút. Hơn nữa vì để tránh việc gian lận, cho nên bọn họ đi lúc nào và làm sao đến đều sẽ không báo trước cho Cổ Dục hay Không Hạo

Văn biết. Bọn họ chính là muốn đột nhiên tập kích mà không báo trước.

Đối với điều này Cổ Dục cũng không thành vấn đề, vàng thật thì không sợ lửa. Cho nên hắn cũng không hề để ý mấy vấn đề nhỏ này. Cứ như vậy, lại qua thêm mấy ngày. Bây giờ đã là giữa tháng năm, trong vô thức đã tiến vào mùa hè, hơn nữa hôm nay lại là thứ bảy.

Đêm qua Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi đã tan học, đoán chừng sáng sớm hôm nay sẽ muốn tới tìm Cổ Dục chơi. Cho nên dù đã là thứ bảy, Cổ Dục cũng không có ngủ nướng mà tranh thủ rời khỏi giường, chuẩn bị trước tiên đi câu cá.

Mấy ngày trước hắn lại có bán một đợt cá, hiện tại trong ao cá số lượng cá cũng không nhiều, hôm nay có lẽ sẽ câu thêm một chút để bù vào.

Câu lên lần thứ nhất chính là một con cá Sủ Vàng, con cá này có thể so với con cá lúc trước hắn câu lên còn muốn to hơn. Nếu nói con cá kia có giá 5 triệu thì con cá này cũng phải xấp xỉ 6 triệu, nhưng vấn đề là chúng đều là động vật được bảo vệ cấp độ 2, không thể bán. Nhưng Cổ Dục vẫn có thể nuôi bọn chúng trong bể nước bí mật, hơn nữa quan trọng chính là...

Nếu sau này hắn thu được giấy phép nuôi dưỡng động vật hoang dã, vậy thì những thứ khác giống như cá Sủ Vàng hắn cũng không cần phải phóng sinh. Hắn có thể bày ra trước mặt người khác, nghĩ đến điều này hắn không còn phải đau lòng nữa...

Cần thứ hai chính là một con Huyết Long...

Cần thứ ba là một con cá ngừ vây xanh...

Cần thứ tư là một con cá Cờ...

Thứ năm là một con Hắc Mẫn.

Nói đến Hắc Mẫn, con cá này không phải là lần thứ nhất Cổ Dục câu được. Bởi vì từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, nó và cá Sủ Vàng là cùng một phân lớp.

Loại cá này tên khoa học gọi là cá gạo.... Đúng vậy, Cổ Dục kỳ thực cũng không biết con cá này phải gọi gì, con cá này người ta hay gọi nó là cá gạo, cá sủ, cá mẫn đều tên chung của nó. Loại cá này chủ yếu sinh sống ở

người có thể quản nó gọi mét cá, cũng có thể gọi gạo cá, hay là cá sủ, mẫn cá, cũng là nó, loại cá này chủ yếu sinh hoạt tại Hoàng Hải, Nam Hải.

Cái cách gọi này, kỳ thực là cách gọi của ngư dân nơi đó. Nó cùng cá đèn vàng, cá sủ vàng đều thuộc về lớp cá đèn, hơn nữa hình dạng và kích thước cũng không khác nhau nhiều lắm.

Chia nhỏ ra thì có ô xác mẫn, hắc mẫn, thủy mẫn các loại. Chất thịt cũng có chút khác biệt, nhưng thật ra ăn vào trong miệng, Cổ Dục cảm thấy hương vị cũng rất giống với cá đèn vàng.

Cá đèn vàng sở dĩ ăn ngon như vậy, là do phiêu cá của nó. Cá lớn bong bóng cá không gọi là phiêu, mà gọi là bong bóng cá hoặc hoa giáo. Cá sủ vàng giá cả cao như vậy hơn phân nửa là do bong bóng cá cùng với môi trên, thịt cá so với mấy con cá trên đều không có khác biệt gì mấy, ít nhất theo cách nhìn của Cổ Dục là như vậy.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, hôm nay Cổ Dục thọc trúng ổ cá mẫn. Kể từ con cá mẫn đầu tiên được câu lên, hắn liên tục câu lên thêm 20 con nữa. Bình thường hay câu được cá mú, thế nhưng hôm nay một con cũng không câu lên được. Thế nhưng hắn cũng không thèm để ý, sau khi đem mấy con cá này và một số cá nước ngọt khác quăng vào ao cá bên cạnh. Hắn lập tức đi làm bữa sáng.

Khi hă³n làm bữa sáng và ăn xong, bên kia Lý Vân Vân, Lâm Lôi cũng đã tới đi làm. Nhưng hôm nay ngoại trừ các cô, Phùng Thư Nhân , Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi cũng đều tới.

Hơn nữa không chỉ có các cô tới, mà mỗi người cũng đều mang theo một cái xô nhỏ. Lúc này cả bọn đang tươi cười đứng ở cửa nhìn Cổ Dục.

Dịch: 100min

Chương 129. Câu ếch xanh

Chương 129: Câu ếch xanh

“Hôm nay muốn đi câu cá sao?” sau khi cho mọi người vào trong nhà, Cổ Dục có chút hiếu kỳ hỏi, thế nhưng nghe Cổ Dục nói vậy, mấy người bọn họ lại đều lắc đầu.

“Chú, chúng ta là muốn đi câu ếch xanh!” Nhìn thấy Cổ Dục trong mắt đầy vẻ nghi hoặc, Cổ Tú Tú liền lớn tiếng vừa cười vừa nói.

“Câu ếch xanh?” Nghe Cổ Tú Tú nói như vậy, Cổ Dục không khỏi nháy nháy mắt.

Câu ếch xanh, thứ này hẳn cũng biết đến, hơn nữa ở nông thôn ếch xanh thật sự rất nhiều. Nhất là vào mùa hè sau khi có mưa xong, mặc dù nhà Cổ Dục xung quanh đều không có ruộng đồng gì nhiều. Nhưng mà thỉnh thoảng đều nghe được tiếng ếch kêu.

Cũng có lúc hẳn ở trong thôn chơi, hẳn thấy mấy con ếch này ở trong ruộng nước càng có nhiều.

Vào tháng năm đến tháng tám, là thời gian ếch xanh trưởng thành giao phối. Khoảng thời gian này ếch xanh thật sự có lúc nhiều quá mức.

Nhưng nói thật, hẳn đối với việc đi câu thứ này kỳ thực không có hứng thú quá lớn.

Đầu tiên, nếu là nói dùng để ăn thì ếch rừng của hẳn còn ăn ngon hơn. Đây chính là ếch rừng chính tông, không giống như ếch xanh làm sao có thể ăn ngon hơn nó được?

Kể đến, ếch xanh này cũng là sinh vật có lợi, bọn chúng là thiên địch của các loại côn trùng có hại. Thế nhưng, bởi vì đồ ăn của bọn chúng là đám côn trùng có hại, cho nên khu vực chúng sinh sống cũng là ở trong ruộng nước hoặc nơi ao tù nước đọng. Do đó trên người sẽ có không ít ký sinh trùng các loại, ăn quả thật không được an toàn

Nếu như muốn ăn thịt ếch xanh, kỳ thực Cổ Dục càng đề cử đi mua ếch trâu nuôi để thay thế.

Cho nên sau khi nghe xong Cổ Tú Tú và mấy cô gái muốn đi bắt ếch, Cổ Dục kỳ thực cũng không quá muốn đi.

“Ếch xanh thứ này câu để làm gì, ăn còn có ký sinh trùng. Nếu như mọi người thích ăn ếch xanh, vậy thì để tôi làm cho mọi người một bàn ếch rừng, trong nhà vẫn còn rất nhiều đây.” Nhìn xem mấy cô gái trước mặt, Cổ Dục nói ra ý định của mình.

“Không phải đâu, câu ếch xanh không phải để ăn, mà là để cho vào trong ruộng.” Thế nhưng nghe Cổ Dục nói vậy, lúc này Lưu Phi Phi chủ miệng lên nói một cách rất nghiêm túc.

“Tiểu Dục, là như vậy.....” Nhìn xem Cổ Dục cùng con gái nói chuyện mà cô cảm thấy có chút đau đầu, lúc này Lý Vân Vân cũng cười giải thích.

Các cô đi câu ếch xanh kỳ thực không phải là vì ăn. Đương nhiên, cũng có một số người sẽ ăn, dù sao chúng cũng có thể làm thành món ngón. Thế nhưng xem như làm món ăn cũng không ăn được bao nhiêu, do đó nhiều người bắt ếch xanh chủ yếu là để bỏ vào trong ruộng của mình.

Đông Bắc lương thực nổi tiếng nhất là gì?

Gạo!

Mặc dù thôn Cổ gia không nổi tiếng bằng năm tỉnh khác của vùng đông bắc, thế nhưng ở đây trồng không ít lúa nước.

Trong đó cũng có không ít ruộng lúa là do mỗi nhà tự trồng, không có xịt thuốc sâu bên trong, chủ yếu là để thu hoạch xong thì lưu lại để trong nhà ăn. Nhà ông nội Hai, nhà Cổ Tú Tú, nhà Lâm Lôi, nhà Lý Vân Vân đều có. Thế nhưng bởi vì không có xịt thuốc trừ sâu, cho nên trong ruộng chắc chắn côn trùng cũng không ít.

Phòng chống côn trùng có thể nuôi cá, thế nhưng mấy loại côn trùng có cánh thì phải cần ếch xanh để giải quyết. Nhưng mà trong ruộng hằng năm đều phải ngừng canh tác một lần, cũng không phải là do nguồn nước mà là do bùn đất. Bùn đất không phải là loại bùn loãng, do đó không có cách nào để cho ếch xanh có thể tồn tại qua mùa đông. Cho nên hằng năm vào lúc trời xuân, ếch xanh trong ruộng còn rất ít. Vì vậy trong thôn phải đi một số nơi để câu một ít ếch xanh về để trong ruộng.

Nghe xong Lý Vân Vân giải thích, Cổ Dục lập tức hiểu rõ. Câu ếch xanh không phải dùng để ăn mà dùng để làm công việc, cho nên khi nghĩ đến đây, Cổ Dục trong lòng có chút rục rịch.

Để cho Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi phụ trách trông coi ao cá, hắn cũng đi theo Phùng Thư Nhân và bọn nhóc làm một bộ cần câu để câu ếch.

Cần câu ếch xanh và cần câu thông thường rất giống, nhưng mà cũng không giống nhau lắm. Cái cần câu này không có lưỡi câu, chính vì sợ làm bị thương ếch xanh. Hơn nữa, ếch xanh cũng ngốc, sau khi nó cắn mồi thì sẽ không nhả. Cho nên chỉ cần một cái cần câu và dây câu là được, tiếp đó cột trên dây câu một cái bông hoa nhỏ hay là một cọng lông ngỗng nhỏ đều được. Cổ Dục trong nhà không có bông, cho nên ngỗng trong nhà xem như là xui xẻo, con ngỗng bị hắn tóm lấy sau đó bị lật một cái lông ngỗng.

Sau khi cột chắc, Cổ Dục đi theo một lớn hai nhỏ ra cái ao nước nhỏ ở phía sau thôn.

Cái ao nước nhỏ này trước đây vốn là một cái ao cá, bởi vì trong thôn có người thấy Cổ Dương cũng chính là người chú Ba kia nuôi cá kiếm được tiền, cho nên sau đó mới tới đây đào.

Kết quả đào trúng mạch nước ngầm, hơn nữa cái lỗ này cũng không nhỏ. Nếu như mà dùng để nuôi cá thì không cách nào có thể làm chống thấm được. Hơn nữa, cá rất có thể sẽ bơi vào lỗ hồng này tiến vào mạch nước ngầm này. Cho nên không có biện pháp nào khắc phục, chỉ có thể nhìn nó như vậy mà thôi.

Về sau không còn ai để ý nữa, do đó ở đây tạo thành một cái ao nước nhỏ. Bên trong cũng có cá, thế nhưng cũng chỉ là một ít loài cá nhỏ sinh sống tạm. Mà mấy loại cá nhỏ này thì cũng không ai thèm đến câu, nhưng cũng có lúc nhà nào muốn ăn cá nhỏ thì cũng ra đây vung xuống mấy lưới.

Thế nhưng bây giờ, cái ao này ở trong nhiều nhất chính là ếch xanh .

Ở phía xa đi tới, Cổ Dục lập tức nghe được tiếng ếch kêu không ngừng, còn rất là âm ỉ.

“Chú! Trước tiên để tôi nói với chú một chút, làm sao để câu mấy con này.” mọi người lúc này đã đi tới bờ ao, lúc này Phùng Thu Nhân cũng cười hì hì đi về phía Cổ Dục nói.

“Câu thứ này đơn giản, không thành vấn đề.” thế nhưng Cổ Dục lại khịt mũi. Đùa à, hẳn là bậc thầy câu cá, cá nào hẳn cũng đều từng câu lên, ếch xanh này thì có cái gì mà câu không được.

“Tốt!” nhìn thấy cái dáng vẻ kiêu căng của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân cũng nhún vai. Tiếp đó cười hì hì cầm lên cần câu

của mình, Cổ Dục trước tiên khẽ liếc nhìn các cô một mắt. Nhìn thấy các cô bé thao tác cũng đơn giản, chính là ở trên mặt nước lắc. Sau khi xác định được mình phải làm sao để câu, Cổ Dục cũng bắt đầu buông cần. Nhưng mà rất nhanh hẳn liền cảm nhận được sự đả kích.

“Oa! Mắc câu một con rồi!

“Mình cũng có một con!”

“Mình cũng có...” Không đến một phút, ba cô bé đều vui vẻ cười nói. Các cô liền xách theo cần câu đi tới một chỗ khác, lập tức lại xuất hiện một con ếch xanh ngốc nghếch đang kêu hô hô lại đóp vào lông ngỗng.

Tiếp đó mấy cô bé đem con ếch này xách trở về, sau đó trực tiếp dùng tay chộp xuống ném vào trong thùng nhỏ.

Dường như chỉ mới qua có mười mấy phút, thùng nhỏ lúc đầu trông trơn đã biến thành hai mươi mấy con ếch xanh ở bên trong. Thế nhưng, Cổ Dục ở bên kia hoàn toàn không có câu được con nào.

“Hi hi, Chú! Có cần tôi qua dạy một chút hay không.” nhìn thấy Cổ Dục bên kia không có thu hoạch được cái gì, lúc này Phùng Thu Nhân cũng một lần nữa cười vui vẻ hỏi.

“Không cần.....” Khinh bỉ liếc mắt nhìn đáng vẻ Phùng Thu Nhân tươi cười vui vẻ, Cổ Dục cũng có chút nhịn không được nữa. Hắn lặng lẽ từ trong không gian bể nước bí mật của mình lấy ra một bình chứa nước giếng, sau đó đổ ra một chút thấm lên lông ngỗng. Hắn không tin mình cố tình ăn gian thế này, làm sao có thể bại dưới tay mấy con nhóc nhỏ này được?

Mang theo mong đợi, Cổ Dục đem cần câu vung lông ngỗng ra ao nước. Quả nhiên, không hổ là nước giếng thần kỳ. Lần này, khi cần câu của hắn vừa ném tới ao nước, trong nháy

mắt hắn liền cảm thấy cần câu trầm xuống, đây là hàng đã cắn câu!

Thế nhưng để cho hắn có chút bất ngờ chính là, con ếch xanh này dường như có chút quá nặng. Tuy nhiên nó có nặng đến đâu thì hắn trước tiên cũng phải nhấc cần câu lên...

Dịch: 100min

Chương 130. Rắn cổ đỏ

Chương 130: Rắn cổ đỏ

“Oa, là rắn!”

“Chạy mau!”

“Là rắn cổ đỏ!”

Khi Cổ Dục nhắc lên thứ kia từ trong bụi cỏ lên, trong nháy mắt ba cô bé lập tức hét lên, ngay cả cần câu đều không cần mà xoay người bỏ chạy.

Mà lúc này Cổ Dục ngậy người một chút, hắn cũng không có bỏ chạy. Bởi vì hắn biết con rắn này là rắn gì, đồng thời hắn cũng hiểu vì sao cần câu xách lên lại nặng như vậy, hóa ra không phải là ếch xanh mà chính là rắn.

Cái ao nước này nói chính xác là hồ nước bên trong có rất nhiều ếch xanh, bọn chúng tập trung ở đây chính là vì để ăn đám côn trùng kia. Do đó sinh vật săn ếch xanh dĩ nhiên cũng sẽ xuất hiện ở nơi này.

Mà rắn chính là sinh vật chủ yếu đi săn ếch xanh.

Rắn cổ đỏ, thường được gọi là rắn hoa cỏ cổ đỏ, rắn nước cổ đỏ thuộc họ rắn nước. Con rắn này hiện tại chưa trưởng thành, nếu mà trưởng thành thì dài chừng một mét và nặng hơn nửa kg. Loài rắn này phân bố ở khắp nơi trong cả nước, hơn nữa nọc độc của nó số lượng rất thấp. Trung bình chỉ khoảng 11,8 milligram, nọc độc nằm ở phía sau răng nanh, vì vậy để nó tiêm nọc độc vào thì rất khó khăn. Mặc dù rắn này cả nước đều có, thế nhưng đến tận năm 2008 rắn này mới được nhận định là loài rắn có độc ở Trung Quốc. Từ đó có thể

thấy được, thứ này so với rắn không độc thì cũng tương đương.

Rắn này cũng chỉ có ở một số đảo quốc có vài ca chết người, ở Trung Quốc thì gần như không có ca bệnh nào, nói chung vẫn là một loại rắn không độc.

Loại rắn này số lượng rất nhiều, hàng năm mặc dù chỉ đẻ trứng một lần. Thế nhưng mỗi lần có thể sinh mười trứng trở lên, nhiều nhất còn có thể đạt đến bốn mươi bảy trứng. Hơn nữa, khi mới ra đời rắn con có thể dài đến 15 - 17 cm, rắn là loài vật không cần nuôi. Ra đời là có thể tự mình tìm thức ăn, dẫn đến việc loài rắn này rất phổ biến. Nó thường sinh sống ở các đập chứa nước, nương nước, sông lớn, ao hồ, khắp nơi đều có.

Nhắc cần câu lên, Cổ Dục lập tức kéo con rắn đến trước mặt mình. Tiếp đó dùng tay nắm vào hai bên má của nó, đem nó đặt xuống đất. Vừa mới nhắc ra thì con rắn ngay lập tức quẩn lấy tay của Cổ Dục, thế nhưng con rắn này quá nhỏ, nhìn nó giống như một cái vòng tay của Cổ Dục. Hắn cẩn thận nhìn một chút con rắn này.

Không thể không nói, rắn này gọi là rắn cổ đỏ, trên cổ của nó quả thật nhìn rất đẹp, màu đen, màu cam xen lẫn nhìn rất thích mắt. Thế nhưng nhìn thấy ở phía xa Cổ Tú Tú, Lưu Phi Phi và Phùng Thư Nhân đang tỏ ra sợ hãi, Cổ Dục khẽ nở nụ cười. Cho dù là trẻ con ở nông thôn hay là con gái, sợ rắn cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ tới đây, Cổ Dục lập tức dùng sức quăng con rắn này qua bên kia bụi cỏ gần chân núi.

Con rắn sau khi rơi xuống đất, lập tức chạy thật nhanh mất tích.

“Được rồi! Rắn đã đi rồi!” Nhìn thấy rắn đã chạy xa, Cổ Dục lập tức gọi ba cô bé trở lại. Lúc này ba người mới do dự tiến đến.

“Chú, không sao chứ!” Nhìn thấy Cổ Dục, Phùng Thu Nhân nhỏ giọng hỏi.

“Không có việc gì, các cô cũng đừng làm quá lên như vậy. Con rắn kia hầu như không có độc, vậy mà sợ đến thế sao?” Nhìn thấy bà cô bé vẫn còn rất cẩn thận, Cổ Dục vừa cười vừa nói.

“Không đâu! Loại rắn đó rất độc, hơn nữa còn biết bay, có thể bay cao tới đầu người.” Nghe Cổ Dục nói vậy, lúc này Cổ Tú Tú lập tức phản bác.

Nghe cô bé nói vậy, trên đầu cổ dục liền bay qua ba vạch đen.

Nhìn thấy Cổ Dục dường như không hiểu rõ, lúc này ba cô bé cũng giải thích với Cổ Dục truyền thuyết liên quan đến con rắn...

Trong dân gian, người ta vẫn cho rằng rắn cổ đỏ hay rắn hoa cổ đỏ, chính là con của rắn mào gà trong truyền thuyết. Mà nói tới rắn mào gà thì đây chính là một cái truyền thuyết rất thần kỳ.

Dị thường mạnh mẽ, nọc độc vô cùng mạnh, có thể đứng thẳng thân và phát ra tiếng kêu cổ quái. Âm thanh sẽ giống như gà mái, còn có thể bay và phun khói độc. Hơn nữa truyền thuyết còn nói loại độc này không có thuốc nào có thể chữa được.

Sau này có tiểu thuyết trộm mộ, trong đó phiên bản thứ hai của tiểu thuyết rất được thịnh hành. Có một đoạn viết lại một loài rắn mào gà, trí thông minh cực cao biết phối hợp với đồng loại đối kháng địch. Còn có thể học tiếng người, bọn chúng bắt

được con người cũng không giết chết, mà sẽ đem qua một con sông để về hang ổ làm mồi cho rắn con...

Còn có trong truyện Thần Điều Hiệp Lữ, thần điều bắt được con rắn cho Dương Quá, con rắn đó chính là rắn mào gà.

Nghe ba cô bé huơ chân múa tay giải thích, Cổ Dục nhìn không được nở nụ cười, bọn nhóc này thật đúng là... rất thú vị....

“Sau này, học thêm toán lý hóa, bớt đọc tiểu thuyết truyện tranh giùm đi. Bọn người các cô đúng là điên hết rồi.” Thường cho mỗi đứa một phát ký đầu, Cổ Dục cười ha hả nói.

Nghe thấy Cổ Dục không tin lời các cô nói, ba cô gái đều giương lên cái miệng nhỏ. Thế nhưng sau đó cũng nở nụ cười vui vẻ, thực ra các cô cũng biết những truyền thuyết đó cũng chỉ là giả. Cũng là lúc nhỏ hay được ba mẹ, ông bà vì để hù dọa các cô nên kể cho nghe những câu chuyện này.

Đừng nhìn Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi chỉ mới học lớp 1 mà lầm, mấy cô bé này cũng không quá tin tưởng những thứ này. Thế nhưng thấy được nó đương nhiên cũng sẽ không nhìn được mà liên tưởng tới.

Ba cô nhóc sau khi bình tĩnh lại thì bắt đầu hành trình tiếp tục câu ếch xanh.

Còn bản thân Cổ Dục thì cũng không dám dùng nước giếng thấm vào lông ngỗng để câu nữa. Lần này câu được một con rắn cổ đỏ, lỡ như lần sau lại câu lên loại rắn độc nào nữa, vậy thì đúng là rất phiền toái.

Thế nhưng, vận may của hắn cuối cùng đến, sau khi đổi một cái lông ngỗng khác, không bao lâu thì Cổ Dục đã câu lên được một chú ếch xanh. Mà căn cứ vào lần này câu được, Cổ Dục cũng rút ra được một chút kinh nghiệm.

Câu ếch xanh giống như câu cá, đầu tiên thì phải biết ếch xanh ở đâu. Điều này phải dựa vào tiếng con ếch kêu, kể đến là việc câu cá không giống câu ếch. Câu cá thì không thể nhúc nhích cần câu, bởi vì như vậy sẽ dọa cho cá sợ, trừ phi là các loại cá ở mặt nước. Còn câu ếch thì phải thường xuyên nhúc nhích lông ngỗng, bởi vì ếch xanh đối với những thứ ở trạng thái tĩnh không thấy được, nó chỉ có thể bắt được những thứ có thể di chuyển.

Cho nên muốn câu ếch xanh những điều này cũng là điểm quan trọng.

Sau khi Cổ Dục chậm rãi tiếp thu được kinh nghiệm, hẳn câu lên được cũng càng lúc càng nhiều.

Bốn người ra tay, không bao lâu là đã câu được hơn trăm con, thùng chứa đều muốn không chứa nổi. Tiếp đó 4 người cùng nhau xách theo thùng trước tiên đi đến ruộng lúa nhà Lưu Phi Phi, đem một thùng ếch xanh này ném hết ếch vào trong ruộng. Tiếp đó thì một lần nữa đi đến hồ nước, ruộng thứ hai chính là của nhà Phùng Thư Nhân. Sau đó thì đến ruộng nhà Cổ Tú Tú, cuối cùng mới đến ruộng nhà ông nội Hai của Cổ Dục, cứ như vậy đến giữa trưa thì coi như xong.

Buổi trưa cả bọn quay về nhà Cổ Dục, Cổ Dục cũng bắt đầu đi làm cơm trưa.

Có thể là do hôm nay câu ếch xanh, mặc dù hẳn không có ăn ếch xanh, thế nhưng ăn ếch rừng thì không thành vấn đề. Hơn nữa, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là ếch rừng trong cái lu lớn đang bắt đầu sinh sôi.

Đúng vậy! Vấn đề làm khó Đinh Quang trong việc nuôi dưỡng ếch rừng, ở trong nước giếng của Cổ Dục lập tức liền được giải quyết dễ dàng. Hiện tại đã có không ít trứng non ở trong nước, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ muốn từ trứng

hóa nòng nọc nhỏ. Điều này càng khiến Cổ Dục muốn ăn cũng không có gì phải tiếc.

Một món ếch rừng, một món thịt sườn non kho tàu, một món tôm xào tỏi, một món cua xào tránh gió, một món rau xanh xào, một món rau trộn, một bát canh hàu lớn, tất cả là năm món ăn một món canh. Sau khi làm cơm xong và dọn ra bàn, không cần phải gọi mọi người đã bắt đầu ăn.

Dịch: 100min

Chương 131. Đàn hát

Chương 131: Đàn hát

Ăn xong cơm trưa, Cổ Dục nằm trên ghế nằm phơi nắng ở hậu viện. Thời gian rảnh rỗi như thế này là hấp thích nhất. Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi ở bên ao cá để trông cá, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi thì ở bên cạnh Cổ Dục chạy tới chạy lui. Có lúc thì mấy cô bé đi xem vườn rau của Cổ Dục, thỉnh thoảng đi lâu hai xem cá của Cổ Dục, cũng chạy sang ao cá để xem mấy con cá lớn. Đôi khi thì đi tìm Vua Núi để chơi, thỉnh thoảng đi xem Bạo Quân một chút, đôi khi lại ngồi xỏm ở dưới cây nhìn Vua Bầu Trời...

Không thể không nói, trong nhà Cổ Dục đối với trẻ con quả thật không thiếu đồ chơi. Cũng không thể trách được hai cô nhóc vì sao đối với nhà Cổ Dục lại quyến luyến không muốn về.

Mà Phùng Thư Nhân sáng hôm nay cũng mở ra một đoạn thời gian livestream, dù sao câu ếch xanh cũng có nhiều người ưa thích. Thế nhưng livestream một chút thì xem như xong, nói gì đi nữa thì cứ xem mãi cảnh này thì cũng rất nhàm chán. Tiếp đó mãi cho đến khi đến nhà Cổ Dục ăn cơm cô mới mở ra livestream một lần nữa, lần này chủ yếu là vì những khán giả thèm ăn kia, lần này đúng là rất hấp dẫn người xem.

Bây giờ cơm đã ăn xong, cô lại bắt đầu livestream ở trong nhà Cổ Dục. Kỳ thực đối cô và mấy người bạn làm livestream của cô mà nói, nhà Cổ Dục vẫn luôn là một cái gì đó rất thần bí.

Khi từ lầu hai đi xuống, bất ngờ thấy được ở trong góc có một cây guitar, kỳ thực cũng không phải là cô phát hiện. Mà là một khán giả tinh mắt phát hiện, khi thấy được cây guitar này mọi người đều như ngẩn ra.

Chẳng lẽ cái tên nuôi cá, làm đồ ăn cực kỳ ngon, sức chiến đấu mạnh mẽ và đẹp trai này lại còn biết đàn guitar sao? Nghĩ tới đây, không chỉ có những người đang xem livestream mà ngay cả Phùng Thư Nhân cũng rất hiếu kỳ, cô lập tức cầm lên cây guitar nhanh chóng đi xuống dưới lầu.

“Chú Dục, chú Dục! Chú còn biết gảy guitar nữa sao?” đi tới trước mặt Cổ Dục, lúc này hắn đang nửa tỉnh nửa mê, Phùng Thư Nhân tò mò hỏi.

“Ặc! Có biết một chút.” nghe Phùng Thư Nhân nói vậy, Cổ Dục vẫn còn chưa tỉnh ngủ, khẽ liếc mắt nhìn thấy cây guitar trong tay cô rồi nhỏ giọng đáp.

Cây guitar này là do lúc trước hắn rút được kỹ năng bậc thầy guitar, tiện tay ở trên mạng mua nó. Thế nhưng căn cứ theo tính cách của hắn, ‘không ồm mà rên’ đích thực đây không phải là thứ hắn mong muốn. Cho nên sau khi mua về, gảy qua vài ngày liền ném ở nơi đó không hề đụng tới nữa. Không nghĩ, hôm nay lại bị Phùng Thư Nhân lôi ra.

“Vậy chú Dục, chú đánh một bài đi! Nghe Cổ Dục nói vậy, Phùng Thư Nhân ở bên cạnh đôi mắt như bắn ra tia lửa lập tức nói. Mà đang ở bên kia đang chơi nghe được giọng nói của Phùng Thư Nhân, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi cũng vui vẻ chạy đến, rồi đưa ra cặp mắt tò mò nhìn Cổ Dục.

Ở bên kia ao cá, Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi cũng tò mò đi tới cửa ra vào.

Nhận thấy ánh mắt của các cô, điều này cũng làm cho lòng hư vinh của Cổ Dục được thỏa mãn rất lớn. Hắn bây giờ cũng

muốn biểu diễn một chút, thế là lập tức ngồi ngay ngắn rồi nhận lấy túi guitar, đem cây guitar trong túi lấy ra ngoài.

Khi thấy cây guitar này, người bên cạnh Cổ Dục cũng không có phản ứng. Bởi vì các cô cũng không biết, thế nhưng bên trong phòng livestream có một ít người hiểu biết guitar lại sôi trào trò chuyện.

“Đây là..... Taylor?”

“Đúng vậy! Không thể sai, đây là guitar Taylor của Brazil làm từ gỗ hoa hồng (+)

(+)gỗ hoa hồng có tên khoa học là *Rhodamnia dumetorum*, là một loài thuộc họ đào. Nó thường được dùng làm đồ nội thất cao cấp ngoài trời, vì có vân gỗ đồng đều, chống ăn mòn, chống được sâu mọt.

“Hẳn đây là bản số lượng có hạn.”

“Mặc dù không biết rõ các người đang nói cái gì, nhưng cái guitar này giá cũng không rẻ nhỉ?”

“Tôi thấy ở chỗ nào đó từng rao bán, đại khái thì 270 ngàn tệ. Thế nhưng theo tôi thấy cây guitar này có lẽ còn tốt hơn, quý hơn!”

“Hít hà, kinh khủng vậy sao? Bây giờ làm ruộng đều cần guitar thế này à?”

Nhìn xem mọi người nhắn tin không ngừng trong livestream, không ít người đều ngây ngẩn. Cái vị chú Dục này có vẻ như là người lăm tiền, còn trẻ, đẹp trai lại có tiền như vậy. Hơn nữa là một người trưởng thành, tại sao lại muốn ở nông thôn nuôi cá? Bọn họ thật sự không thể hiểu.

Thế nhưng không cần bọn họ hiểu, bởi vì lúc này Cổ Dục đã điều chỉnh tốt âm thanh. Một đoạn giai điệu cùng ca từ

chưa từng xuất hiện trên thế giới này đang tiến vào trong đầu của hắn, tiếp đó hắn nhẹ nhàng đàn hát...

“Ồ trên đời này, nếu như sợ nhiều lời phàn nàn.”

“Vấp ngã, cũng không dám tiếp tục tiến về phía trước.”

“Vì cái gì? Vì sao người lại yếu đuối như vậy, sao lại sa ngã như thế?...”

Khi Cổ Dục cất lên tiếng hát, trong nháy mắt kỹ năng siêu sao ca hát lúc này bạo phát ra. Không chỉ khiến cho người xem trong phòng livestream mưa đạn (tin nhắn) dừng lại, mà mấy cô gái đang ở bên cạnh Cổ Dục đều có cảm giác ở trong của mình có một chút thất lại.

Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi còn nhỏ, loại cảm giác này cũng không quá mãnh liệt. Thế nhưng ba cô gái còn lại trong giây phút này, trong nháy mắt lại lóe lên một chút mê mang cùng hồi ức.

Nhưng mà trong lúc các cô biến hóa, Cổ Dục cũng không có dừng lại đàn hát. Hắn vẫn chậm rãi hát, rất nhanh đã đến đoạn điệp khúc cao trào.

“Còn nhớ không, người nói tòa thành này là ngôi nhà duy nhất.”

“Cây lúa đơm bông, dòng sông không ngừng chảy.”

“Khẽ mỉm cười, khi còn thơ bé tôi đã biết mơ mộng...”

“Đừng khóc nữa, hãy để cho đom đóm mang người đi trốn.”

“Ở nông thôn, ca dao vĩnh viễn mãi trường tồn.”

“Về nhà đi, trở lại những ngày xưa êm đềm...”

Nghe Cổ Dục cất tiếng ca, còn có cả tiếng đàn đệm nhạc, quả thật khiến cho người nghe nổi hết da gà. Trong lúc nhất

thời có không ít người đang vụng trộm xem Phùng Thư Nhân phát livestream, vậy mà hốc mắt bỗng nhiên ẩm ướt. Bọn họ hiện tại thật sự muốn xông vào phòng làm việc của Tổng giám đốc nói với hắn, ông đây không làm nữa!

Thế nhưng lý trí vẫn chiến thắng ý nghĩ của bọn họ, bây giờ thế giới nhìn như không còn cảnh thiếu ăn thiếu uống. Nhưng áp lực sinh tồn vẫn luôn đặt lên bờ vai của người ở thế hệ này, bọn họ không có cách nào trốn tránh, cũng không có chỗ phát tiết. Khi nghe được bài hát này, trong lòng bọn họ cũng từ từ mở ra.

Bài hát Hương Cây Lúa này trên thế giới chưa từng tồn tại, Cổ Dục cũng không biết bài hát này là từ đâu ra. Hắn chỉ là muốn hát một bài hát, tự nhiên bài hát lập tức đã ở trong đầu của hắn. Thế nhưng không thể không nói, bài hát này ý cảnh bên trong kỳ thực làm hắn cũng rất thích.

Khi âm điệu cuối cùng chấm dứt, Cổ Dục hài lòng gật đầu một cái. Thế nhưng khi hắn nhìn về phía Lý Vân Vân, Lâm Lôi cùng Phùng Thư Nhân, lập tức phát hiện ba cô gái trong hốc mắt đang hồng hồng. Khi nhìn thấy Cổ Dục nhìn qua, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân đều chủ động đi tới.

Mà Phùng Thư Nhân cũng liếc Cổ Dục một mắt, chỉ là yêu cầu đàn hát tùy tiện một bài, sao lại hát tốt như vậy làm gì?

Ngay cả Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi hiện tại cũng đang có chút ỉu xiu, rõ ràng là do giai điệu của bài hát này gây ra.

“Khục! Bài hát này có vẻ khiến bầu không khí không tốt lắm, để tôi hát cho mọi người một bài khác vui vẻ hơn.” nhìn thấy dáng vẻ của mấy cô, Cổ Dục cười ha ha một tiếng. Tiếp đó ngón tay nhanh chóng gảy lên đàn, trong nháy mắt một giai điệu cùng tiết tấu hoàn toàn khác biệt truyền ra. Kế tiếp Cổ Dục cũng đề cương hống bắt đầu gào lên.

“Tôi không tiền, không có địa vị. Bởi vì cha tôi không có chức vị. Cha tôi không nhận hối lộ, tôi cũng không then với đời... Tôi từ nhỏ rất khổ, có thể học được thứ gì đó có tác dụng không lớn, tôi học mười năm toán cộng, cha tôi để tôi về nhà cho heo ăn... Tôi bắt đầu Rock n Roll!”

Vốn là còn có một chút buồn bã trong lòng, không khí có chút ủ rũ, thế nhưng lúc này... đã tan thành mây khói!

Dịch: 100min

Chương 132. Vừa giận?

Chương 132: Vừa giận?

“Tốt! Chào mọi người, chúng ta đã livestream hơn ba giờ. Vì vậy Tiểu Tuyết cũng muốn chuẩn bị nghỉ ngơi, dưới đây là một ca khúc cuối cùng tôi muốn gửi đến mọi người, mọi người muốn nghe bài gì ạ?”

Tại một phòng livestream nào đó, có một tài khoản tên là Tuyết Trắng Mùa Xuân. Có một cô gái có gương mặt xinh đẹp ôn nhu, lúc này cô đang nhìn camera vừa cười vừa nói.

Nếu như lúc này Phùng Thư Nhân ở nơi đây, nhất định cô sẽ nhận ra. Gương mặt nhu mì xinh đẹp này, không ai khác chính là chị đại của ứng dụng phát livestream mà bọn họ đang sử dụng. Cũng có thể nói cô ấy là người nổi tiếng nhất trong giới livestream, lưu lượng người xem có thể nói là rất lớn. Mỗi lần cô ấy livestream thì lượng người xem vô cùng lớn, thậm chí có thể đạt hơn 100 triệu người xem. Dựa theo mỗi người có 10 điểm nhân khí mà tính, nếu như có hơn 100 triệu người xem thì đó chính là hơn 10 triệu người theo dõi cô trực tiếp. Tỷ lệ người xem thế này thật sự là rất lớn.

Mà sở dĩ cô nổi tiếng như vậy. Thứ nhất chính là vì tiếng hát của cô rất hay.

So với những người bình thường ca hát có chút khác biệt, chính là việc cô được học qua trường âm nhạc. Cô ở Trung Hải tốt nghiệp xong còn đi nước Mỹ học bổ túc thêm mấy năm ở trường Berkeley. Thậm chí vào hai năm trước cô còn trúng tuyển vào đội văn nghệ của quốc gia, cũng từng tham gia một

chương trình truyền hình ca hát, hơn nữa còn vô tận cả trận chung kết.

Mà dẫn đến việc cô thu hút như vậy chính là vì một nguyên nhân khác, đó chính là do nhan sắc của cô thật sự quá mạnh mẽ.

Có lẽ cô thuộc loại hình đẹp từ nhỏ tới lớn, vẫn luôn là hoa khôi xinh đẹp. Nếu tiến vào ngành giải trí có thể nói là sẽ nghiền ép những người cùng thế hệ.

Theo mà nói, một cô gái xinh đẹp như vậy tiến vào ngành giải trí nhất định sẽ rất hoả mới đúng. Chính xác mà nói! Lúc đầu cô bắt đầu đúng là rất hoả, nhưng về sau cô lập tức phát hiện. Nếu như muốn tiếp tục hoả, vậy thì không thể thiếu nhà sản xuất cùng bàn tay của kim chủ.

Mà hai thứ này là rất cần tiền cùng mạng lưới giao thiệp.

Trong nhà của nàng mặc dù so với gia đình bình thường tốt hơn một chút, thế nhưng cũng không có những tài nguyên này. Mà cô không muốn dùng thân thể và linh hồn đem bán rẻ như vậy, cho nên dẫn đến việc mặc dù cô nổi tiếng, thế nhưng chẳng có ai tìm đến cô để mời diễn xuất. Nhìn thấy được thế gian muôn màu muôn vẻ như vậy, cuối cùng cô quyết định ở trong nhà làm một streamer.

Hào quang lớn như vậy, cộng thêm sắc đẹp vốn có. Hơn nữa còn từng lên tham gia chương trình trên TV, khiến cho cô vừa bước chân vào ngành nghề này lập tức liền phát hỏa. Chỉ qua thời gian một tháng, lập tức trở thành chị cả trong làng streamer.

Mà khán giả thích xem cô trực tiếp, ngoại trừ việc thích nghe cô ca hát ngắm vẻ đẹp của cô. Còn là vì cô ấy không bao giờ nhận làm quảng cáo, cũng không nhận những đồng tiền bẩn kia. Đây quả thật là một cô gái rất đặc biệt.

Hiện tại, khi cô nói là muốn dừng livestream, đa phần mưa đạn bình luận chủ yếu là nói cô nghỉ ngơi cho thật tốt. Có thể thấy được, cô rất được mọi người yêu mến.

Thế nhưng cũng không thiếu người yêu cầu cô hát một số bài hát, mà trong đó tần suất xuất hiện nhiều nhất chính là hai cái tên bài hát ‘Hương cây lúa’ và ‘Tôi bắt đầu Rock n Roll’.

“Đây là bài hát gì?” nhìn thấy mưa đạn bình luận không ngừng lóe lên tên bài hát, cô cố gắng nhớ lại một chút. Đường như cô chừng từng nghe qua hai bài hát này nha!

Mang theo sự hiếu kỳ, cô lập tức mở điện thoại lướt tìm một chút. Kết quả là khi vừa tìm, bất ngờ cô nhìn thấy bài hát này vậy mà đều nằm trên top từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất. Một bài thì nằm ở vị trí thứ 2, một bài thì ở vị trí thứ 4. Hơn nữa, nó còn không ngừng gia tăng, tra cứu một chút cô lập tức phát hiện hai bài hát này là từ trong phòng chat livestream truyền tới.

Mà phòng livestream này cũng là do một cô gái cũng khá nổi tiếng, cô gái này là một streamer thôn quê. Hôm nay các cô đi câu ếch xanh, kế tiếp là khi ở trong nhà một người bạn được nghe hai bài hát này.

Nhìn xem thông tin giới thiệu của cô gái này, cô lập tức ở trên mạng bắt đầu tìm kiếm video ngắn.

Mà đoạn video ngắn này ở trên mạng đều sắp làm nên một trận sôi nổi, đương nhiên rất dễ tìm thấy.

Khi cô nhìn thấy hình ảnh Cổ Dục ôm guitar ngồi ở trên ghế nằm, cô đầu tiên là sững sờ. Bởi vì gương mặt của Cổ Dục đối với cô rất có ấn tượng.

Cô nhớ rõ trước đó mình có nhìn thấy video của một người săn lợn rừng, dường như cũng là do cô gái này gửi lên. Mà

nhân vật chính trong đó, là người đang ngồi ở đó ôm guitar, Cổ Dục.

“Chẳng lẽ người này không chỉ đánh nhau lợi hại, còn biết đàn guitar sao?” thấy được như vậy, cô lập tức hiếu kỳ mở ra video. Tiếp đó, một đoạn giai điệu dễ nghe truyền ra, giống như từ trong một bức tranh truyền đến.

Dù sao cũng là dùng điện thoại để ghi lại, âm thanh cũng không được quá tốt. Thế nhưng không biết bởi vì cái gì mà khi vừa nghe đến khúc dạo đầu, trong lòng cô lại trở nên bình tĩnh.

Mà vào lúc này, Cổ Dục đang ôm guitar cũng chậm rãi mở miệng...

“Ở trên đời này, nếu như sợ nhiều lời phàn nàn.”

“Vấp ngã, cũng không dám tiếp tục tiến về phía trước.”

“Vì cái gì? Vì sao người lại yếu đuối như vậy, sao lại sa ngã như thế?”

Nghe Cổ Dục hát lên, giống như là hắn đang kể chuyện xưa kèm thêm âm thanh và giai điệu. Cô lập tức hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra với mình, đúng vậy! Người sống ở trên đời đều không thể tránh khỏi áp lực, cha mẹ chờ mong, ánh mắt bạn bè, lời nói người đời, tất cả đều là từng cái cây từng cọng rom đặt ở trên lưng lạc đà, cảm giác như vậy thật sự rất ngọt ngào...

Thế nhưng hết thấy chuyện này, khi đến đoạn điệp khúc trong nháy mắt lập tức thay đổi.

Khi trên màn hình phát ra lời Cổ Dục hát.

“Còn nhớ, người nói nhà là tòa thành duy nhất.”

“Theo hương lúa, dòng sông vẫn mãi trôi.”

“Khẽ cười, khi còn thơ bé tôi đã biết...”

Nghe được đoạn ca từ này, khiến cô nhớ lại bản thân lúc nhỏ từng đi đến nông thôn, ở trong nhà của ông bà ngoại chơi đùa. Lúc đó không có loại cảm giác buồn rầu lo lắng, có lúc thật sự muốn trở lại thời còn thơ bé.

Trong vô thức, khóe miệng của cô lập tức giương lên nụ cười vui vẻ, mà khi nhìn thấy nụ cười của cô. Trong phòng livestream có không ít người trong lòng lập tức có tiếng kêu lộp bộp.

Bởi vì hôm nay sau khi bài hát này phát hỏa, Cổ Dục ở trên mạng lập tức giết ra một mảnh. Trong nháy mắt có thêm không ít fan cuồng, ở trên mạng cơ hồ mỗi cái video trong bình luận đều sẽ có người ghi: Anh trai nhỏ! Tôi muốn sinh cho anh con khi.

Mà khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của cô, bọn họ lập tức rầu rĩ. Chẳng lẽ bảo tàng nữ thần của bọn họ cũng bị luân hãm rồi sao...

Thế nhưng bọn họ lo nghĩ cũng không có ý nghĩa gì. Bởi vì lúc này Tuyết Trắng Mùa Xuân đã hoàn toàn hướng vào camera, sau khi bài hát Hương cây lúa kết thúc. Lúc này cô cảm thấy hốc mắt của mình có chút ẩm ướt, không biết là bởi vì cái gì vậy mà cô lại có chút hoài niệm cuộc sống điền viên trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, dường như ngay lập tức đã nghe được bài hát thứ hai vang lên, trong nháy mắt nó lập tức chọc thủng cảm giác vừa rồi trong lòng cô.

Bài hát này thật là quá châm biếm, quá buồn cười hơn nữa còn cực kỳ tẩy não.

Trong lúc cảm thấy bài hát này rất biết phá tâm trạng người nghe, đồng thời cô cũng hết sức hiếu kỳ. Cô hiếu kỳ chính là mặc dù bài hát thứ hai này rất hài hước, thế nhưng không thể

nghe ngò một điều. Nếu bài hát này được phổ biến rộng ra, chắc chắn sẽ được mọi người ủng hộ. Trước mắt, không thể nghe ngò chính là Hương cây lúa chính là một bài hát chất lượng trong chất lượng.

Thế nhưng để cho cô khiếp sợ chính là giọng hát và ngữ điệu của Cổ Dục cực kỳ biến ảo, trình độ và ca kỹ như vậy khiến cô có cảm giác mình bị chìm chết trong nháy mắt. Cho dù là giáo viên của mình cũng chưa chắc có thực lực như thế này, nghĩ tới đây cô cũng cảm thấy rất tò mò với cái người tên Cổ Dục này.

Mà lúc này, đối với Cổ Dục hiểu kỳ không chỉ có riêng mỗi mình cô. Còn có rất nhiều người đối với âm nhạc có nghiên cứu cũng đang để ý hẩn. Thế nhưng, mặc kệ những người này thích nghiên cứu gì cứ nghiên cứu, Cổ Dục cũng không cần để ý tới bọn họ làm gì.

Hẩn hiện tại đang nằm trên giường chơi điện thoại, chuẩn bị đi ngủ đến nơi rồi...

Dịch: 100min

Chương 133. Phiên phức tan đi

Chương 133: Phiên phức tan đi

“Phốc.....” một tiếng tiếng nước vang lên, Cổ Dục xách theo một con lươn Sói thuận tay ném vào trong ao nước.

Tuy vậy, đừng thấy hấn dáng vẻ như tùy ý như thế mà làm, kỳ thật hấn đã rất cẩn thận.

Bởi vì con vật này hoàn toàn khác biệt với mấy con cá bình thường. Thường thì cá sẽ không tấn công con người, cho dù có tấn công thì tỉ lệ bị thương cũng không quá cao.

Nhưng đối với con lươn Sói này thì khác, nói đúng ra nó cùng lớp với con lươn. Về cơ bản tất cả loài lươn đều tấn công con người, nhưng mà con lươn Sói này lực cắn của nó cực kỳ kinh người.

Trên mạng có một video, họ đem lon cocacola ném đến gần miệng của nó, kết quả nó tấp một cái lập tức khiến lon coca bị đứt làm hai. Cho dù đem thân thể của nó cắt đứt chỉ còn lại cái đầu, ném vào chai coca cũng sẽ bị cắn đứt, mặc dù đây chỉ là ký ức của cơ bắp thể nhưng cũng từ khía cạnh này mà có thể hiểu được. Loài cá này lực cắn khủng khiếp đến mức nào.

Mặc dù con cá này vẻ ngoài rất xấu, hơn nữa còn rất nguy hiểm. Nhưng mà chất thịt cùng hương vị của nó cũng không tệ lắm.

Làm đồ nướng, phi lê, dùng nồi đất làm món kho ăn cũng rất ngon.

Có thể nói, thứ gì có vẻ ngoài xấu đều sẽ ăn rất ngon. Cũng giống như mấy loại cá mú, đều ăn rất ngon. Cá Chình biển cũng vậy, mặc dù vẻ ngoài không đẹp, thế nhưng thịt của nó cũng không tệ. Cũng giống như con cá Sói này, bình thường Cỗ Dục câu lên kích thước đều quá lớn, khoảng chừng 20 kg. Con cá to như thế, bình thường Cỗ Dục cũng không thể ăn hết nó được.

Mà nếu như đem thịt của nó đi đông lạnh để ăn dần, thì quả thật không tốt. Cỗ Dục ăn hải sản, chính là các vật tươi sống, nếu không phải vừa giết thì hắn cũng không thêm để ý. Cho nên, về cơ bản nếu như hắn câu được một loài cá mới, hắn muốn ném thử thì sẽ giữ lại những thứ tốt nhất. Tiếp đó sẽ chia những thứ còn lại cho người khác, trong đó có nhà ông nội Hai là được chia nhiều nhất, nhà Cỗ Tú Tú, Cỗ Kiến Quân cũng được chia không ít. Hắn chính là muốn dùng những thứ này để mở rộng quan hệ.

Cho nên nên Cỗ Dục bây giờ cũng là người có tiếng ở trong thôn.

“Hô, đã làm xong! Đi tắm rồi ăn sáng thôi!” khi con lươn Sói đã rơi vào trong ao cá, Cỗ Dục cũng lê cái lưng mệt mỏi đi lên trên lầu bắt đầu tắm rửa. Tuy nhiên, trong lúc hắn còn chưa tắm xong thì đột nhiên bên ngoài nhà hắn truyền đến tiếng đập cửa.

Nhưng mà nghe thấy Vua Núi không sửa, vậy chắc hắn là người quen không phải người ngoài tới. Chẳng lẽ hôm nay Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân tới sớm như vậy sao?

Vội vàng tắm rửa xong, Cỗ Dục mặc nhanh một cái quần đùi rồi nhanh chóng đi xuống lầu. Sau khi mở cửa, phát hiện không chỉ có Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi tới, mà cả hai người con của bọn họ là Phùng Thư Nhân cùng Lưu Phi Phi cũng tới.

Thế nhưng, rõ ràng Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi còn có Lưu Phi Phi cũng không quá vui vẻ. Lưu Phi Phi thậm chí còn đang ngáp dài, cũng chỉ có mỗi Phùng Thu Nhân giống như là đi lượm tiền vậy.

“Sao đến sớm vậy, đã có chuyện gì xảy ra sao?” sờ cái trán của Lưu Phi Phi, con mắt cô bé lúc này còn mở không lên đang cúi đầu. Không có sốt! Cổ Dục có chút nghi hoặc hỏi.

“Chú hỏi con bé này đi! Còn sớm như vậy, chú còn chưa có dậy. Để chúng tôi giúp chú nấu bữa sáng nha!” nghe Cổ Dục nói vậy, Lâm Lôi khẽ liếc Phùng Thu Nhân một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“À! Không cần đâu, tôi vừa nhận cá xong thì đã làm rồi. Mọi người nếu là chưa ăn thì cùng nhau ăn đi! Rồi nó rõ chuyện gì?” nghe Lâm Lôi nói vậy, Cổ Dục nở nụ cười tiếp đó thì nhìn Phùng Thu Nhân, chuyện gì đây không biết?

“Chú! Chú phát hỏa trên mạng đó, chú còn không biết sao? Chú còn được lên top từ khóa tìm kiếm đó!” nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân vẻ mặt vô cùng vui vẻ kêu lên, sau đó đem điện thoại đưa qua cho hắn xem.

Cổ Dục lúc bình thường cũng không có thói quen lướt video ngắn, cho nên hắn thật sự không biết. Khi hắn nhìn thấy video trải qua một đêm lên men, tên của hắn lúc này đã xông lên top 1 từ khóa tìm kiếm. Hắn lập tức nhếch miệng cười, Tốt rồi! Bây giờ thực sự còn hot trong giới giải trí, hát một bài cũng có thể lên top 1 từ khóa tìm kiếm. Không biết mấy nhà giải trí kia có tức chết không...

“Chú! Hay là chú cũng cùng tôi làm livestream đi, tôi đưa cho chú tài khoản của tôi. Chúng ta cùng nhau kiếm tiền...” nhìn thấy Cổ Dục nhếch miệng, ở bên cạnh vẫn giữ im lặng. Lúc này Phùng Thu Nhân hai mắt lập tức sáng, cô vui vẻ nói.

Thế nhưng nói xong cô lập tức phát hiện, dường như Cổ Dục không hề để ý đến lời nói của cô. Trái lại còn đang chuẩn bị đi vào trong nhà, điều này khiến trong lòng cô như bị kiến cắn.

“Chú! Chú không biết, hiện tại làm cái này chính là rất kiếm được tiền. Chú nhìn xem danh sách khen thưởng, có mấy người làm livestream ngoài trời mỗi tháng kiếm về hơn cả triệu tệ!”

“Cô thử hỏi một chút mẹ của cô, cá của tôi hôm trước bán được bao nhiêu tiền?” Liếc ánh mắt khinh bỉ nhìn Phùng Thu Nhân, Cổ Dục bình tĩnh nói.

“Chú Dục của con, hôm trước bán hơn 1,7 triệu tiền cá. Bình thường khoảng một tuần thì bán một đợt, con cũng đừng dùng một chút tiền phát livestream mà dụ hoặc chú ấy, chú ấy thực sự không thiếu tiền.” nghe Cổ Dục nói vậy, lúc này Lâm Lôi ở trong phòng bếp lập tức nhô đầu ra bên ngoài, cô vừa cười vừa nói.

Cô và Lý Vân Vân đã ở đây làm một thời gian, trong lúc đó Cổ Dục cũng đã bán qua hai đợt cá. Lần thứ nhất bán xong các cô còn cảm thấy rất kinh ngạc, phải biết là hơn 1 triệu tệ các cô cả đời cũng không biết có kiếm ra được hay không. Vậy mà Cổ Dục chỉ cần hơn một tuần là có thể kiếm được, nếu như nói là không kinh ngạc thì đó là chuyện không thể nào.

Những chuyện như vậy, trải qua nhiều lần lập tức cảm thấy có chút quen thuộc. Cũng giống như lần thứ hai người ta đến kéo cá, các cô cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Nghe mẹ kế của mình nói như vậy, Phùng Thu Nhân lập tức có chút buồn bã mà cúi đầu. Tốt rồi! Cổ Dục kiếm tiền không thể đem nghề nghiệp livestream mà so sánh với hẳn được.

Nhất là hắn còn là một người rất thần bí, không chừng hắn còn có mấy phần sản nghiệp ở đâu đó.

Đúng vậy! Giống như suy nghĩ của cô cũng không khác là bao, Cổ Dục đúng là không chỉ có mỗi cái sản nghiệp này. Bên trong cái giếng nước của hắn, không chỉ có thể câu lên cá mà còn câu ra kỹ năng và bảo tàng nữa.

Kỹ năng có thể nói là nhiều tài không sợ thiệt thòi, mà bảo tàng kỳ thực mới là thứ có thể kiếm tiền.

“Tôi đối với việc livestream cũng không có hứng thú, cô tự mình chơi là được rồi!” khẽ vuốt tóc của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục lập tức dẫn theo Lưu Phi Phi còn đang mơ màng buồn ngủ đi lên phòng ở lầu hai. Con nít mặc dù rất năng động, nhưng mà còn chưa tỉnh ngủ thì không được, tốt nhất vẫn là để nó đi ngủ!

“A...” mà khi nghe được lời nói của Cổ Dục Phùng Thu Nhân khẽ nhếch mép, lúc đầu còn mang theo một bầu nhiệt huyết lúc này cũng đã nguội lạnh. Tiếp đó cũng đi theo lên lầu hai, cô cũng muốn đi ngủ tiếp.

Phải biết rằng, đêm qua cô dường như không có ngủ, một mực nhìn những tin tức và bình luận các loại về Cổ Dục. Nếu như mượn cơn gió đông này để Cổ Dục gia nhập vào nghề livestream, vậy khẳng định là vô cùng thu hút người xem. Nếu không phải vì trời còn tối cô cảm thấy sợ nên không dám đi, thì nửa đêm cô đã chạy đến tìm Cổ Dục. Cho nên trời vừa tờ mờ sáng, cô lập tức dẫn theo mẹ kế của cô đi tìm Lý Vân Vân và Lưu Phi Phi. Tiếp đó kéo mọi người đi đến nhà Cổ Dục.

Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi thì còn tốt, trước đây các cô bởi vì phải làm ruộng mà phải dậy sớm cho nên đã quen. Nhưng mà Lưu Phi Phi vẫn còn quá buồn ngủ, đến nỗi Phùng Thu Nhân cũng có chút mệt mỏi.

Nhà Cổ Dục có rất nhiều phòng, sắp xếp cho mỗi người một phòng xong. Cổ Dục cũng đi xuống lầu cùng với Lâm Lôi còn có Lý Vân Vân cùng nhau chuẩn bị ăn sáng.

Hôm nay hẳn chuẩn bị bữa sáng chính là món... bún tôm hùm Úc!

Dịch: 100min

Chương 134. Được một mảnh bãi cát

Chương 134: Được một mảnh bãi cát

Bún Tôm Hùm Úc, nói đến kỳ thực có thể có chút quái dị, cảm giác giống như là cái tên quá thấp kém?

Nhưng kỳ thật, món ăn này lại rất có lai lịch, hơn nữa hương vị cũng dễ gây nghiện.

Cụ thể cách làm thì không thể ở đây phổ cập khoa học được, vào internet tìm một cái là có thể tìm được.

Món ăn này khó khăn nhất ở chỗ, đó chính là phải có một con tôm hùm Úc...

Còn tôm này của Cổ Dục ước chừng 4 kg, có thể nói nó là bá chủ của một thế lực cỡ nhỏ. Thế nhưng cứ như vậy mà bị đem làm thành bữa sáng.

Mặc dù hai người Lý Vân Vân đều đã ăn sáng, nhưng khi Cổ Dục đem bún tôm hùm Úc ra. Lúc này các cô vẫn là không nhìn được nếm thử một miếng, tiếp đó thì lập tức hồi hận trong lòng.

Thức ăn ngon như vậy, chính mình cứ như vậy mà ăn. Ài! Sau này không được ăn nữa thì phải làm sao bây giờ?

Không thể không nói các cô suy nghĩ đúng là quá nhiều.

Rất nhanh ngoài trời đã sáng hẳn, Cổ Tú Tú cũng đã đến đây. Mặc dù có chút hiếu kỳ vì sao Phùng Thư Nhân cùng Lưu Phi Phi lại ngủ ở nhà Cổ Dục, nhưng trẻ con thì cũng không cần phải để ý đến những chuyện này. Cô bé bắt đầu cùng Lưu

Phi Phi chơi đùa, mà Phùng Thu Nhân cũng cầm điện thoại đi động livestream, không ngừng giới thiệu đủ các loại cá. Còn bản thân Cổ Dục thì đang hưởng thụ lấy ánh nắng mặt trời ôn hoà...

Rất nhanh bữa trưa cũng đã qua, sau khi ăn xong Phùng Thu Nhân đi tiễn Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi đi ra cửa thôn, hai cô bé phải đi học rồi.

Nhưng đoán chừng, thời gian đi học của hai cô bé cũng không kéo dài quá lâu, bởi vì bây giờ đã là tuần cuối cùng của tháng năm, giữa tháng sáu sẽ tiến hành thi cử. Tiếp đó đến trường học thêm mấy ngày rồi nhận kết quả thi, còn có nhận bài tập hè, rồi mới được nghỉ.

Nghỉ hè! Nghĩ tới cái danh từ này, Cổ Dục không khỏi có hơi xúc động thở dài một hơi. Thứ này chính là từ ngữ mà hắn yêu thích nhất, thế nhưng bây giờ đã không còn quan trọng nữa...

Có ít người sẽ hoài niệm về tuổi thơ, cho rằng lúc nhỏ không buồn không lo, sinh hoạt vui vẻ biết bao nhiêu. Thế nhưng Cổ Dục hoàn toàn không có hoài niệm lúc nhỏ hay là lúc đi học.

Bởi vì bạn thử suy nghĩ một chút. Lúc đó bạn không cần phải kiếm tiền, thế nhưng không phải là chịu áp lực từ chuyện thi cử sao? Bạn có thể giống như bây giờ, muốn ăn cái gì thì ăn, muốn mua cái gì thì mua được sao?

Dám không nghe lời nói của cha mẹ được sao?

Có đúng hay không?

Hoài niệm thì cũng có, ít nhất Cổ Dục sẽ không giống một ít người đi hoài niệm lúc còn đi học. Cuộc sống bây giờ, kỳ thực mới chính là thứ hắn hài lòng nhất, sướng khoái nhất.

Đảo mất cứ như vậy lại trôi qua hai ngày, kể từ khi Cổ Dục cự tuyệt ý nghĩ của Phùng Thụ Nhân, sinh hoạt của hắn lại khôi phục được trạng thái ban đầu.

Buổi sáng mỗi ngày sớm thức dậy để câu cá, tiếp đó cho Vua Núi, Đại bàng vàng, Bạo Quân ăn. Tiếp đó là tìm một nơi nằm phơi nắng, hoặc là ở trong nhà chơi game. Buổi trưa thì làm cơm trưa dưới sự giúp đỡ của Lâm Lôi, buổi chiều lại đi phơi nắng hoặc chơi game tiếp. Nếu không thì đi vườn trái cây nhà Cổ Tấn xem coi có thứ gì ăn được không, thuận tiện mua về một ít.

Nói là mua cũng không đúng, bởi vì Cổ Tấn không có lấy tiền của Cổ Dục. Hắn muốn ăn cái gì cứ đi hái về ăn là được, có thể nói hắn là trùm trong thôn...

Cuộc sống nếu cứ như vậy. Nói thật, hắn có thể sống qua ba, năm năm đều được, chắc chắn sẽ không có bất cứ lời dị nghị nào. Có lẽ sẽ có người cho rằng cuộc sống như vậy thật sự không có cảm xúc gì mạnh mẽ, cũng không có tính khiêu chiến. Thế nhưng đối với Cổ Dục mà nói đây vốn dĩ là cuộc sống hắn mong muốn, hắn thật sự sẽ không cảm thấy nhàm chán, trái lại còn cảm thấy thích thú.

Thế nhưng, lúc sáng hôm nay, hắn phát hiện một vấn đề.

Đó chính là nấm đầu khỉ lần trước hắn lên núi hái về đã ăn hết.

Có thể nói, loại nấm đầu khỉ hoang dại này hương vị quả thật ăn rất ngon, nhưng mà quá khó tìm, hơn nữa nó mọc ở khu vực sâu bên trong núi. Mặc dù có rất nhiều, nhưng mà muốn đi hái quả thật có chút phiền toái. Nhìn lại một chút, ngoại trừ nấm đầu khỉ, nấm thông cũng sắp hết, mộc nhĩ cũng không còn lại bao nhiêu. Tất nhiên, những thứ này không phải chỉ có một mình hắn ăn.

Không phải khi hái về đã chia cho cha mẹ không ít sao, còn có Không Hạo Văn cùng Hứa Cẩm. Lúc đó khi đem về hẳn cũng chia cho bọn họ một ít, cho nên bây giờ gần hết cũng là lẽ tất nhiên.

“Xem ra, hai ngày tới phải đi một chuyến vào trong rừng.” Đang kiểm tra lại hàng tồn trong nhà, Cổ Dục vỗ mạnh mồm cũng tự hỏi mình có nên đi một chuyến vào rừng nữa hay không.

Dựa theo thời gian mà tính, ngày mai chính là thời gian xuất cá, vậy thì ngày mốt là có thể đi lên núi một chuyến. Mặc dù nói là có mưa thì nắm mới phát triển tốt, không mưa có lẽ nắm sẽ phát triển không nhiều, thế nhưng cũng sẽ không thiếu, chắc chắn sẽ không có tình trạng không có.

Nhất là ở khu vực Trường Sinh cốc bên kia, bầu không khí cùng hoàn cảnh của nó rất tốt. Cổ Dục tin tưởng sẽ không có chuyện đi tay không trở về. Nghĩ đến đây, hẳn cũng đưa ra quyết tâm, ngày mai ngày mốt sẽ đi một chuyến. Cũng trùng hợp là xuất cá xong thì có thể để cho Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân nghỉ ngơi hai ba ngày, qua thứ sáu và thứ bảy là mình cũng đã trở về rồi.

Suy nghĩ những chuyện này, hẳn vừa kiểm tra dự báo thời tiết, vừa thả câu ở trong giếng nước. Ngay từ đầu hẳn vẫn chăm chăm tra thời tiết mà không hề chú ý.

Hôm nay dây câu không ngừng chìm sâu xuống dưới nước, mãi cho đến khi vượt qua 2,500 mét mới phát ra tiếng cảnh báo, Cổ Dục lúc này mới chú ý đến.

“Đã qua 2,500 mét??? Đây là kỹ năng sao?” ở cái độ sâu này, Cổ Dục đoán rằng chỉ có thể câu được cá nhà táng hoặc là mực khổng lồ mà thôi. Thế nhưng hẳn đoán hai cái thứ này, một con cũng không thể câu lên được. Không nói những thứ

khác, riêng cái miệng giếng này cũng không có khả năng câu được hai loại quái vật khổng lồ như thế.

Cho nên nếu như không có điều gì bất ngờ xảy ra, chắc hẳn đó chính là kỹ năng.

Quả nhiên, khi Cổ Dục thu dây câu từ hơn 2,500 mét trở về. Hắn cảm thấy rõ ràng đầu dây có cái gì đó, thế nhưng cũng không có giãy dụa, rõ ràng chính là kỹ năng.

Khi nhấc cần câu ra khỏi giếng nước, Cổ Dục cũng nhìn thấy. Quả nhiên là một cái bảo gương. Mà khi bảo gương tiếp xúc ánh mắt của Cổ Dục, trong nháy mắt nó hóa thành một vệt sáng chui vào bên trong đầu của hắn.

Tiếp đó trong đầu của hắn lập tức nhận được một tin tức, mà cái tin tức này khiến cho hắn không khỏi ngây ngẩn cả người. Bởi vì lần này hắn câu được không phải kỹ năng, mà là tin tức giếng nước đã thăng cấp. Thế nhưng không nên hiểu lầm, dù sao thì đây là bảo gương mà Cổ Dục mỗi ngày câu được.

Cho nên nó cũng không giống lần trước là trực tiếp thăng cấp nước giếng, mà lần này thăng cấp chính là bể nước bí mật của hắn. Ở trong bể nước bí mật, đã có thêm một mảnh bãi cát ở phía trên bề mặt...

Thế nhưng cái mảnh đất cát này cùng với nước biển có chút khác biệt, sinh vật trong nước biển thì không ngừng phát triển. Nhưng mà trên bãi cát thì thời gian là bất động.

Nói một cách dễ hiểu, nếu bỏ vật gì vào bên trong thì lúc lấy ra sẽ y nguyên như vậy. Hơn nữa bãi cát này không thể thả động vật, nhưng có thể thả vào đồ vật.

Nói như vậy, lần này nếu Cổ Dục hái thật nhiều nấm đầu khi, hắn có thể để ở trong này để mang về. Bỏ vào cái dạng gì thì khi lấy ra sẽ y nguyên như vậy, đúng là giúp đỡ hắn giải

quyết phiên toái. Nhưng mà động vật, ví dụ như Vua Núi thì không thể bỏ vào bên trong.

“Cái không gian này, quá tốt rồi!” khi Cổ Dục hoàn toàn hiểu rõ tin tức về bãi cát này, hắn lập tức mỉm cười. Khẽ vận dụng ý nghĩ một chút, mấy chai nước đào vốn dĩ đang nằm yên dưới đáy bể, lúc này toàn bộ đều chuyển lên trên bãi cát, đúng là thuận tiện hơn nhiều.

Dịch: 100min

Chương 135. Vào núi lần hai

Chương 135: Vào núi lần hai

“Ngài Cổ, lô hàng này hết thủy là 1 triệu 690 ngàn... Tôi đã cùng ông Hứa xác nhận qua, ngài xem còn có vấn đề hay không?”

“Tĩnh...” nghe thấy âm thanh thông báo điện thoại di động truyền đến, Cổ Dục liếc mắt nhìn. Đây là thông báo từ ngân hàng, Hứa Cẩm chuyển tới 1 triệu 700 ngàn, tiền hàng đã được giải quyết.

“Ừ, không có vấn đề!” Ký một chữ ký, Cổ Dục cũng cùng đối phương xác nhận, tiếp đó đưa mắt nhìn chiếc xe thủy sản rời đi, Cổ Dục lê thân mệt mỏi đi vào trong khu ao cá.

Mà lúc này bên trong ao cá, Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi cũng đã thu dọn xong mấy cái ao cá. Đến nỗi nước bên trong ao cá cũng sẽ không bị lãng phí, nước này đều sẽ tưới vào vườn rau của Cổ Dục. Mặc dù nước này đã bị những con cá kia hấp thu một tuần lễ, nhưng hiệu quả thì vẫn còn. Hơn nữa cũng không cần lo lắng là tưới quá nhiều, dẫn đến rau quả hoa của Cổ Dục nát vụn, nguồn nước này đối với chúng, đều là đồ tốt hiếm có.

“Thật là khổ cực cho hai chị, hai người cũng đã tới đây làm cũng được hơn hai mươi ngày rồi nhỉ!” Nhìn xem đã thu dọn sạch sẽ toàn bộ rêu xanh và chất nhầy, hơn nữa ở đây cũng dọn dẹp sạch sẽ không còn một hạt bụi, Cổ Dục phỉ tay vừa cười vừa nói.

“Chắc cũng hai mươi một, hai mươi hai ngày rồi.” nghe Cổ Dục nói, Lâm Lôi và Lý Vân Vân liếc nhìn nhau, có chút

không chắc chắn nói.

Nếu là làm việc cho người khác, có lẽ các cô chắc chắn sẽ nhớ chính xác làm bao nhiêu ngày rồi. Nhưng làm việc cho Cổ Dục, nói thật, các cô từ trước đến nay chưa từng làm qua công việc nhẹ như vậy. Mặc dù ngày đầu tiên gặp phải tình huống ngỡ ngàng có hơi lúng túng một chút, nhưng bây giờ đã sớm quen với công việc.

Mỗi ngày ăn uống thoải mái, công việc thì nhẹ nhõm không quá áp lực. Tính khí của Cổ Dục cũng tốt, nói thật, chỉ cần Cổ Dục còn muốn các cô ở lại, các cô ở đây làm cả đời cũng được.

“Được rồi! Trước hết tôi phát tiền lương tháng này nha, trong hai ngày tới tôi vào núi chơi một vòng, chúng ta nghỉ ngơi hai ngày, hai chị cũng có thể về nghỉ thoải mái một chút.” Nghe vậy hai người cũng cười cười, Cổ Dục lập tức lấy điện thoại ra chuẩn bị chuyển khoản.

“Ài! Nói thật, việc của cậu ở đây nhẹ nhàng như vậy, chúng tôi đâu cần trở về nghỉ ngơi.” Nghe xong câu nói của Cổ Dục, Lý Vân Vân xấu hổ nói.

Thật ra công việc tốt như vậy trước đây cô chưa từng mơ đến, đến mức bây giờ cầm tiền trên tay cũng cảm thấy có chút áy náy.

Nhưng Cổ Dục chỉ cười nhẹ không thêm để ý, chỉ phát phát tay. Mà hắn cũng không có giống như lúc đầu nói là chuyển cho mỗi người năm ngàn, thực tế hắn chuyển cho mỗi người tới bảy ngàn năm trăm.

Đừng tưởng rằng hắn ngốc, thực ra hắn cũng có chút tính toán. Bởi vì Lý Vân Vân và Lâm Lôi không phải chỉ nuôi sống bản thân, mà còn phải nuôi sống gia đình nữa

Trước đây cũng chỉ có Cổ Dục quan tâm chăm sóc ao cá , nhưng bây giờ cơ bản là các cô cũng làm những điều đó cho ao cá, công việc vệ sinh trong nhà của Cổ Dục cũng là hai người lo hết.

Kể từ khi mượn hai người này, Cổ Dục cây lau nhà cũng không cần đựng đến.

Công việc vệ sinh trong nhà, xới đất trong vườn, chăm sóc những sinh vật sống, mọi việc đều do hai người làm hết.

Cho thêm hai ngàn năm trăm tệ, Cổ Dục cũng không quan tâm. Dù sao tài sản của hắn cũng hơn 100 triệu, hơn nữa hắn cảm thấy hai người rất xứng đáng được thêm phần tiền này.

“Ai da, Tiểu Dục! Cậu chuyển tiền dư rồi, để tôi trả lại cậu.” Cổ Dục một bên xác nhận chuyển tiền, bên kia tiền cũng được chuyển vào WeChat của hai người, nhưng mà xem số dư, hai người bỗng luống cuống lập tức nói.

“Ài! Hai chị cũng biết tôi không để ý chút tiền này, đây cũng là hai người lao động mà có. Cho nên hai người cứ nhận đi, cuộc sống của gia đình hai người cũng không hề dễ dàng, hai người cũng đã làm rất tốt. Sau này tiền chắc chắn sẽ không còn là vấn đề.” Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của hai người, Cổ Dục gơ tay lên cản lại, còn nói một cách rất chân thành.

Nghe Cổ Dục nói vậy, Lý Vân Vân và Lâm Lôi liếc nhìn nhau. Nhận tiền, không nói thêm gì. Đúng vậy, điều kiện sinh hoạt của gia đình bọn họ đúng là không dễ dàng gì.

Gia đình họ đều là cô nhi góa phụ, gia đình Lâm Lôi còn tạm được, dù sao Phùng Thư Nhân cũng đã trưởng thành, cũng có thể ra ngoài kiếm tiền rồi. Nhưng Lưu Phi Phi nhà Lý Vân Vân năm nay mới bảy tuổi, vẫn còn rất nhỏ, về sau chỗ cần dùng đến tiền vẫn nhiều lắm.

Cho nên hai người do dự một chút, sau đó cũng nhận tiền, nhưng ánh mắt của hai người rất kiên định, mạng này cũng đã quyết định bán cho Cổ Dục...

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của hai người, Cổ Dục cũng không để ý mà nở nụ cười, hắn cũng không muốn làm khó người khác. Hắn không muốn người khác bán mạng cho hắn làm gì, nhưng không đối với hắn hai lòng kỳ thực là một tin tức tốt. Hắn có rất nhiều bí mật, câu nói ‘luơng cao dưỡng liêm’ này, không chỉ có áp dụng ở quan trường, mà ở đây hắn cũng có thể áp dụng.

Mặc dù hôm nay đã không phải làm việc, nhưng Lý Vân Vân và Lâm Lôi vẫn cố ý ở lại nhà Cổ Dục dọn dẹp, buổi tối mới về nhà. Mà Cổ Dục ở trong nhà cũng đang sắp xếp, kể từ lần trước sau khi đi vào rừng, hắn phát hiện kỹ năng bậc thầy sinh tồn dã ngoại của hắn rất mạnh.

Lại thêm Cổ Kiến Quân dạy cho hắn một vài mẹo nhỏ, ngoài ra cộng thêm bản đồ định vị vệ tinh, hắn vào rừng nhất định sẽ không có vấn đề gì.

Lần trước mặc dù mang theo một cây cung vào rừng, kết quả cuối cùng hắn gì cũng không làm bị thương cái gì, dù sao Cổ Kiến Quân làm kiểm lâm đã mấy chục năm. Cho nên hắn không để cho Cổ Dục có thể đánh được thứ gì, thế nhưng lần này Cổ Dục chỉ đi một mình lên núi, vậy thì trời cao mặc chim bay.

Đương nhiên, hắn thì sẽ không làm hại động vật được bảo hộ, thế nhưng không phải động vật bảo hộ thì... Khụ khụ.

Sáng sớm hôm sau, Cổ Dục dậy thật sớm để ăn bữa sáng, tiếp đó chuẩn bị thức ăn cho hai ngày tới, rồi dẫn vua núi rời khỏi nhà.

Khi hấn ra khỏi nhà, Vua Bầu Trời cũng bay lên theo sau hấn từ phía xa. Hiện tại hấn mới thực sự cảm thụ được một chút thú chơi xa xỉ của đám quý tộc thời xưa.

Trái dất vàng, phải kinh thương, thế nhưng hiện tại hấn so với mang theo Hoàng Kinh Thương(+) còn phải hơn một bậc.

(+)Hoàng Kinh Thương là ám chỉ việc mang theo điều hâu cùng chó săn để đi săn.

Bên trái hấn dất theo con vật có huyết thống của sói vương cùng chó vương, đó chính là Vua Núi.

Bên phải thì không phải là điều hâu, mà là chân chính chúa tể bầu trời Đại bàng vàng. Cái tổ đội này của hấn đúng là có chút mạnh mẽ và kinh khủng nha!

Nhân lúc trời còn sáng, Cổ Dục đi thẳng một mạch vào dãy Đại An Lĩnh cách đó không xa.

Vừa đi vào bên trong dãy Đại An Lĩnh, Cổ Dục lập tức để vua núi chạy tự do. Nó cũng đã quen đường ở đây rồi, có nguy hiểm gì nó sẽ loại bỏ giúp Cổ Dục. Cổ Dục thì xem bản đồ, đi dọc con đường lần trước mà Cổ Kiến Quân đã dẫn hấn đi, vội vã đi đến khu vực Trường Sinh Cốc.

So với lần trước Cổ Dục hiểu kỳ còn phải nhìn bốn phía, lần này tốc độ của hấn nhanh hơn rất nhiều. Dù sao chỉ có hấn và vua núi, Vua bầu trời không biết đã bay đi đâu rồi.

Hấn đi được chừng mười phút đồng hồ, đột nhiên thấy ở ven đường có một đóa hoa màu tím. Đừng hiểu lầm, hấn đối với hoa cỏ thực sự không có nghiên cứu gì, sở dĩ dừng lại chính là vì kỹ năng bậc thầy Đông y của hấn phát huy. Hấn nhìn ra đóa hoa màu tím này là một loại thảo dược quý!

Dịch: Huyen Vuong

Chương 136. Cây thuốc đại

Dịch: Huyền Vương

Chương 136: Cây thuốc đại

Cổ Dục đào gốc cây thuốc này lên, hắn thấy một cái rễ cây xù xì. Loại cây thảo dược này, bộ phận nào cũng có thể dùng cho nên hắn không dấu khỏi niềm vui mừng.

Đây là Hoàng Kỳ, hơn nữa lại là Hoàng Kỳ đại. Có thể thấy được tuổi của cây này không nhỏ, nếu như làm thuốc hiệu quả sẽ rất cao.

Nếu là Cổ Dục của trước kia thì hắn sẽ không để ý đến cây đại này. Nhưng dù sao bây giờ hắn cũng có bãi cát không gian, cho nên hắn không cần để ý nhiều mà thu thập nhiều cây thảo dược. Tiếp đó thì tiện tay thu thập nhiều một chút để vào bên trong bãi cát bí mật của mình, sau đó tiếp tục lên đường đi vào sâu bên trong núi.

Mà lần này đi, nhìn kỹ thì hắn phát hiện ở ven rừng, xung quanh nơi này có rất nhiều dược liệu. Đây cũng chính là tại dãy Đại An Lĩnh, nếu như là tại khu vực Trung Nguyên, cũng có thể xem là núi sâu nhưng có lẽ số lượng dược liệu đại cũng không có quá nhiều.

Vấn đề này cũng không phải là do nghề Đông Y phát đạt, mà là bởi vì dãy Đại An Lĩnh có thể nói là rừng rậm nguyên thủy, cho nên hoàn cảnh môi trường không giống nhau.

Ở bên trong những vùng rừng rậm Trung Nguyên, đừng nói là Hổ mà ngay cả Sói cũng ít đến thương cảm. Thế nhưng ở đây thì khác, Hổ Đông Bắc, Gấu Nâu, Gấu Đen thì nhiều lắm,

ngay cả một số động vật ăn thịt có hình thể nhỏ hơn, ví dụ như Linh Miêu, Sói... cũng có rất nhiều. Nếu đi lên núi mà không mang theo súng săn thì quả thật quá nguy hiểm, cho dù là ở bìa rừng cũng đã rất nguy hiểm rồi.

Thế nhưng nếu mang súng, không cần biết súng này ở đâu mà ra. Vậy thì đi lên núi là vì săn trộm hay là vì hái thuốc, ai mà biết được chứ?

Lại có thêm sự bảo hộ của nhà nước, nên nơi này có rất nhiều kiểm lâm. Cho nên dẫn đến việc không có nhiều người đến đây hái thuốc.

Nhưng tất nhiên không phải là tuyệt đối, vẫn có người hái thuốc ở đây nhưng số lượng rất ít.

Lấy thôn nhà họ Cổ làm ví dụ. Nghe ông Hai nói, hai mươi năm trước trong thôn có một thầy lang thường lên núi hái thuốc. Nhưng kể từ sau khi ông ta chết cũng không ai dám vào núi nữa.

Điều này dẫn đến việc dù đây là khu vực ven rừng, thế nhưng vẫn có rất nhiều thảo dược lâu năm.

Ngoại trừ Hoàng Kỳ, còn có cây Thương Truật, Cỏ Long Đằm, Thược Dược lá hẹp, Ngũ Vị Tử Bắc, Cỏ Dục cũng thật là may mắn, một đường vừa đi vừa hái. Không bao lâu trên bãi cát không gian của hấn đã có rất nhiều cây thuốc. Nhưng ngay lúc này, vua núi đi phía trước đột nhiên dừng lại, hơn nữa còn đang ở thế chuẩn bị tấn công.

Thấy được động tác của nó, Cỏ Dục ngừng lại lấy ra cung tiễn rồi nhìn quanh bốn phía, nhưng hấn cũng không quá lo lắng. Bởi vì nếu như là một sinh vật to lớn thì Vua Núi cũng không ở cái trạng thái này, có lẽ nó chỉ nghĩ là có gì đó nguy hiểm, thế nên sinh vật kia cũng không được tính là có nguy hiểm quá lớn.

Dừng lại nhìn quanh một vòng, phía trước quả thực là có một con Linh miêu to lớn.

“Linh miêu châu Á?” Nhìn con Linh miêu, Cổ Dục buông xuống cung tiễn.

Loại Linh miêu này hình dáng giống mèo, có điều lớn hơn mèo, cơ thể cũng rắn chắc hơn. Con lớn nhất có thể đạt tới trên dưới 1m, nặng 70kg, trong rừng có rất nhiều sinh vật này. Nhất là gần đây bọn chúng là loài đông nhất có thể nói là xưng bá ở dãy Đại An Lĩnh này.

So với Hồ Đông Bắc, Gấu nâu, Gấu đen, những kẻ săn mồi cỡ lớn khác thì loài Linh miêu này dưới sự bảo vệ của con người, số lượng cá thể của bọn chúng đang tăng trở lại rất nhanh. Hơn nữa loại sinh vật này rất mạnh mẽ dẻo dai, con mồi của chúng cũng rất đa dạng từ Hươu, Lợn rừng, thậm chí là Sói đều không đánh lại nó.

Đúng vậy, bạn không nghe lầm đâu. Sói cũng là thức ăn của nó, có người nói Sói rừng là thiên địch của Linh miêu. Nhưng thật ra Sói rất khó bắt giết được Linh miêu, vì loại sinh vật này leo cây rất giỏi, có thể chạy trên những tán cây rất nhanh.

Mà Linh Miêu giết Sói thì chỉ có thể là Sói lạc đàn, đầu tay đôi thì Sói thực sự không phải đối thủ của nó.

Mà loài động vật này da chúng cũng không đáng tiền, thịt cũng không ngon. Chủ yếu là nó rất thông minh, nó gần như không đi đến nơi ở của con người, cũng sẽ không tấn công con người hay gia súc.

Cho nên trong nước số lượng loài sinh vật này vẫn luôn trên 70 ngàn con, cho nên nó chỉ là động vật được bảo hộ cấp hai, do nó có thể tự bảo vệ mình.

Lần trước Cổ Dục cùng Cổ Kiến Quân vào núi, xa xa nhìn thấy một con Linh miêu, nhưng lúc đó bọn hắn có 6 con chó, Linh miêu thấy thế nên đã bỏ chạy, không giống như bây giờ còn dám ở lại nhìn Cổ Dục. Nhưng nhìn cũng không có tác dụng, vì nó không dám tấn công con người.

“Đi, tiếp đi!” vỗ một cái vào đầu Vua Núi, Cổ Dục tiếp tục đi sâu vào trong rừng. Có thể là bởi vì lần này Cổ Dục đi một mình nên dọc theo con đường này ngoại trừ thảo dược đại, hắn còn gặp rất nhiều động vật hoang dã.

Đi một mạch về phía Bắc. Chưa đến 3 tiếng đồng hồ, hắn cũng đã đi tới dòng suối nhỏ, nơi mà lần trước hắn cùng Cổ Kiến Quân đã nghỉ trưa. Cổ Dục ở lại đây nghỉ ngơi một chút, thật ra hắn cũng không cần nấu cơm, bởi vì trên bãi cát của hắn đã có cơm làm sẵn mang theo rồi.

Lúc trước đã giới thiệu qua về bãi cát không gian của hắn, bãi cát này có thể ngưng lại thời gian. Khi bỏ vào đồ vật như thế nào, lấy ra vẫn là y nguyên như vậy, cho nên đêm qua hắn cố ý làm rất nhiều đồ ăn.

Hắn nấu 3 con Tôm Hùm, ngoài ra còn có 2 con Cua Hoàng Đế. Còn có hơn năm mươi con Tôm Sú, sườn kho tàu, thịt chiên nước mắm, cơm... Hắn có rất nhiều đồ ăn ngon mang theo nên không cần phải nấu nướng, trừ phi hắn thật sự muốn ăn cái gì đó không có sẵn.

Đi dọc theo con đường hắn và Cổ Kiến Quân đã từng đi qua, Cổ Dục vừa thu dược liệu vừa đi sâu vào trong rừng. Đến xế chiều khoảng hơn hai giờ, hắn đã đến nơi mà lần trước hắn cùng Cổ Kiến Quân nghỉ ngơi buổi tối ngày đầu tiên. Nhưng mà hắn không nghỉ ngơi, mà là tiếp tục đi sâu vào trong rừng.

Buổi tối vào khoảng 6 giờ, hắn đã đi tới nơi nghỉ ngơi buổi tối của ngày thứ hai.

Để đi đến đây, lần trước bọn hắc đã đi hết hai ngày. Nhưng lần này, hắc chỉ đi hết một ngày. Dọn dẹp xong ngôi nhà gỗ nhỏ, Cổ Dục đốt một đồng lửa. Đầu tiên ném cho Vua Bầu Trời một con cá, tiếp đó hắc và Vua Núi bắt đầu ăn đồ ăn bên trong bãi cái không gian.

Có thể nói, mặc dù một mình lên núi có cảm giác cô độc, vì không có ai đi cùng giới thiệu với hắc, nói chuyện cùng hắc. Thế nhưng thuận tiện hơn nhiều, bí mật về bề nước của hắc cũng không lo sợ bại lộ.

Ăn uống no nê, thậm chí Cổ Dục còn có nhã hứng rửa mặt rửa chân trước khi đi ngủ. Cũng không biết có phải hay không hắc thật may mắn, lúc nửa đêm trời bắt đầu mưa.

Khi hắc bị âm thanh những giọt mưa bên ngoài đánh thức, khóe miệng Cổ Dục cũng lộ ra nét cười.

“Mưa nữa đi, có lẽ sang năm sẽ bội thu đây!” thầm cười, Cổ Dục tiếp tục nằm ngủ, mong chờ thành quả của ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, khi Cổ Dục rời khỏi nhà gỗ, cơn mưa bên ngoài cũng vừa lúc tạnh.

Châm ngôn nói rất hay ‘sau không sơn tân vũ, thời tiết vẫn Thu’ nhưng bây giờ xem như sắp đến mùa Hè, cho nên một trận mưa cũng không thể xua tan cái nóng.

Nhất là Cổ Dục còn phải mặc ống tay dài, quần dài để phòng muỗi.

Xác định phương hướng, Cổ Dục lập tức hướng về Trường Sinh cốc đi thật nhanh.

Chương 137. Giúp đỡ

Dịch: Huyền Vương

Chương 137: Giúp đỡ

“Ồ...” Không có Cổ Kiến Quân ‘làm đầu chắc đó’, Cổ Dục và vua núi chạy rất nhanh trong cánh rừng rậm, không ngừng băng qua khu rừng.

Rừng sâu sau khi mưa quả thật đáng ghét, mặt đất rất trơn ướt còn xuất hiện rất nhiều đồng bùn nhão. Dù sao cũng là giữa núi rừng không có đường mòn, những con rắn, côn trùng, chuột, kiến đều sẽ xuất hiện khắp nơi, mức độ nguy hiểm cũng càng lớn hơn so với trước.

Nhưng cũng không ảnh hưởng quá lớn đến Cổ Dục.

Với năng lực của Cổ Dục và Vua Núi thì việc vào sâu trong rừng cũng không quá khó.

Rất nhanh, bọn hắn đã cách Trường Sinh cốc một khoảng không xa. Nhưng ngay khi sắp đến Trường Sinh Cốc, đột nhiên Vua Núi đang đi ở phía trước dừng lại. Nó hướng về phía một bụi cỏ vào trạng thái chuẩn bị tấn công, nhìn đáng vẻ nó cẩn thận như vậy, Cổ Dục cũng chuẩn bị lấy cung tiễn phía sau lưng ra. Thế nhưng ngay lúc này, bụi cỏ trước mặt lắc lư một hồi, tiếp đó là hai con gấu nhỏ một trước một sau chạy ra, cùng nhau chạy về phía Cổ Dục.

Nhìn hai anh bạn nhỏ này, đầu tiên Cổ Dục hơi sững sờ. Sau đó lập tức nhận ra hai bạn nhỏ này, hai bạn nhỏ này hẳn là hai con gấu nhỏ ngày đó được chính hắn cứu.

Quả nhiên, khi Cỏ Dục ngồi xổm xuống hai con gấu nhỏ từ phía bụi cây lập tức nhào vào người hấn.

Những động vật hoang dã này cơ thể thực sự rất khỏe mạnh, cộng thêm công hiệu nước giếng của Cỏ Dục. Cho nên khi hai con gấu nhỏ nhào vào người hấn, xương cốt của hấn như muốn gãy hết. Sau những ngày không gặp chúng cũng không khác trước là mấy.

Khi nhìn thấy Cỏ Dục chúng kêu lên vài tiếng, rõ ràng là chúng nhớ Cỏ Dục, làm sao mà chúng có thể không nhớ rõ cơ chứ.

Nghe Gấu nâu kêu vài tiếng, Vua Núi cũng thu hồi trạng thái cảnh giác, nó biết hai con Gấu nhỏ này không có ý làm hại ai.

“Ồ, hồi phục nhanh thật nha!” Đi tới bên cạnh gấu lớn, Cỏ Dục vuốt vuốt đầu nó, mà gấu lớn cũng quơ đầu cọ xát vào tay Cỏ Dục.

“Tốt! Tạm thời chưa thể chơi với bọn người được, ta còn muốn đi hái nấm.” xoa đầu Gấu được khoảng 5 phút, Cỏ Dục nhìn thời gian một cái lập tức cười ha hả nói với con Gấu lớn. Tiếp đó lấy ra một bình nước giếng chia cho gấu lớn và hai con gấu nhỏ, sau đó tiếp tục đi đến Trường Sinh Cốc.

Nhưng điều làm Cỏ Dục bất ngờ là, Gấu lớn và Gấu nhỏ không rời đi, mà đi theo Cỏ Dục đến Trường Sinh Cốc.

Cỏ Dục cũng không để ý, khi bọn chúng muốn bảo vệ hấn.

Rất nhanh, bọn hấn đã đến Trường Sinh cốc, vừa tiến vào trước mắt Cỏ Dục toàn bộ đều là nấm, việc này khiến cho khoe miệng của hấn không khỏi cong lên.

Thật ra trong Trường Sinh cốc sở dĩ có nhiều nấm cùng với Mộc Nhĩ, thế nhưng lại không bị phá hư là có nguyên nhân.

Bởi vì động vật hoang dã rất ít loài biết ăn những thứ thực vật này.

Mộc Nhĩ tươi không thể ăn, bởi vì Mộc Nhĩ tươi sẽ có độc, bên trong chứa một loại chất tên là morpholine. Chất này khi ăn vào sẽ dẫn đến viêm da, thậm chí nghiêm trọng hơn còn có thể gây dị ứng niêm mạc đường hô hấp, có thể sẽ bị ngạt thở.

Mà loại chất này không tan trong nước, thế nhưng chỉ cần phơi khô thì morpholine ở bên trong sẽ tự động bị phân giải. Cho nên sau khi phơi khô thì rửa qua nước, lúc đó ăn sẽ không sao. Nhưng mà Nấm dại thì đích thực có độc.

Nấm và Mộc Nhĩ bản chất không giống nhau lắm, Nấm có rất nhiều loại sẽ có độc.

Mà động vật hoang dã, rất nhiều loài không phân biệt được màu sắc (mù màu). Ví dụ như hươu, có lúc cũng sẽ ăn nhầm nấm có độc, tự chúng kết liễu chính mình. Lâu dần chúng nhận ra nguy hiểm, cho nên ngoại trừ côn trùng, tất cả động vật hoang dã đều sẽ không ăn Nấm.

Trừ phi chúng rất đói, và đánh hơi được là loại không có độc. Nếu không, bọn chúng sẽ không ăn, cho nên trong rừng nguyên sinh, Nấm và Mộc Nhĩ dại có rất nhiều cũng không sợ bị động vật phá hỏng.

“Bắt đầu nào!” nhìn phía trước có cả đồng Mộc Nhĩ, còn có Nấm Đầu Khi, Nấm Mực, Cỏ Dục xoa xoa đôi bàn tay, tiếp đó bắt đầu hái lên hết...

Ban đầu ba mẹ con Gấu không hiểu rõ Cỏ Dục đang làm cái gì, nhưng rất nhanh hai con gấu nhỏ lập tức hiểu được. Tiếp đó bọn chúng bắt đầu chủ động giúp hẳn.

Thực sự Gấu rất thông minh, lại thêm tác dụng thần kì của nước giếng của Cỏ Dục, động tác của bọn Gấu chậm chạp, bắt đầu từ từ giúp Cỏ Dục đi hái nấm.

Đương nhiên, bọn chúng không rõ cái nào có độc, cái nào không có độc. Cho nên bọn chúng hái được cây nắm nào lập tức ném cho Cổ Dục, để cho Cổ Dục tự phân loại.

Hơn nữa bọn chúng vẫn là Gấu chưa trưởng thành nên hình dáng vẫn chưa quá to, rất thích hợp để leo lên cây. Nên nhớ, Nắm Đầu Khi chỉ sinh trưởng trên thân cây, mà không sinh trưởng trên mặt đất, nên hai con Gấu nhỏ cũng giúp hấn không ít.

Bên này này Gấu lớn cũng cố gắng leo lên cây nhưng không thể, nhưng nó cũng có những biện pháp khác giúp Cổ Dục. Ví dụ như những cây Mộc Nhĩ kia, cơ bản cũng sinh trưởng ở mấy cành cây khô trên cao. Mà chỉ có Gấu mới có thể làm mấy cành cây đó rụng xuống, cho nên cũng giúp Cổ Dục bớt đi không ít phiền phức. Cứ như vậy với sự giúp đỡ của ba con Gấu, Cổ Dục ở bên trong Trường Sinh cốc chỉ trong vòng một ngày, mà hấn đã thu hoạch được cũng tương đối khả quan.

Vốn là bãi cát không gian rất trống trải, nhưng hiện tại cũng đã bị Nắm phủ kín. Lần này trở về có lẽ chỗ Nắm mà Cổ Dục lấy được, ít nhất thì cũng có thể ăn đến sang năm. Cái này còn phải tính cả việc hấn tặng cho người khác, chứ một mình hấn thật sự ăn không hết.

Mãi cho đến hơn bốn giờ chiều, Cổ Dục nhìn sắc trời đã sắp tối. Lúc này mới rời khỏi Trường Sinh cốc, ba con Gấu hai nhỏ một lớn cũng đi theo Cổ Dục. Bọn chúng miễn cưỡng trở thành vệ sĩ nhỏ của hấn.

Cổ Dục đương nhiên sẽ không để bọn chúng giúp không công. Buổi trưa Cổ Dục lấy ra không ít thức ăn cho chúng nó ăn, buổi tối còn tiếp tục cho chúng nước giếng và đồ ăn. Ăn những đồ này ba con Gấu tỏ ra rất phấn khích, bọn chúng chưa từng ăn qua cái gì ngon như vậy.

Chơi đùa một lúc, bọn hắc ngữ thiếp đi. Sáng sớm hôm sau, Cổ Dục Trở về con đường cũ. Hắc chuẩn bị đi vào rừng hái Nấm Tùng Nhung.

Nấm Tùng Nhung mùi rất thơm là món ăn rất tốt, thứ này dùng mỡ bò xào là hết sảy, hoặc là làm món canh thì hương vị có thể nói là bá đạo. Ở bên Nhật Bản loại Nấm này có thể nói là một nguyên liệu hiếm có..

Nhưng vì phải trở về, cho nên Cổ Dục cũng không nhàn rồi, trên đường hắc vừa đi vừa hái thuốc. Mà khi nhìn thấy Cổ Dục hái lên một cây thảo dược, lúc này Gấu lớn vẫn luôn theo bên cạnh hắc chợt suy nghĩ một chút. Tiếp đó nó đi nhanh lên mấy bước, tới bên cạnh Cổ Dục đung Cổ Dục một cái. Tiếp đó nó đứng thẳng người lên, dùng chân trước chỉ về một hướng khác.

“Ý mày là bên kia có rất nhiều thảo dược sao?” nhìn động tác của con Gấu lớn, Cổ Dục chỉ tay trong không trung về hướng đó, tò mò hỏi.

“Rõng!” Nhìn thấy động tác Cổ Dục, Gấu lớn nghiêm túc gật đầu.

Con đường này, mặc dù cũng coi như là ở sâu trong núi, nhưng dù sao cũng là đường mà kiếm lâm thường xuyên đi tuần. Cho nên tài nguyên chắc chắn không bằng bên kia, nơi mà không có một dấu tích của con người nào. Nhìn vẻ mặt và điệu bộ thành thật của gấu lớn, Cổ Dục cũng cảm thấy hứng thú, vậy thì đi vòng lên núi thôi!

Chương 138. Nhân sâm

Chương 138: Nhân sâm

Cái gì gọi là ‘Kẻ tài cao gan cũng lớn’, Cổ Dục đoán chính là cái con đường này.

Nơi này chính là núi sâu, hơn nữa còn không có người dẫn đường vào núi sâu. Hơn nữa lần đầu tiên vào, hắn lại dám đi theo một con gấu, không thể không nói hắn thực sự quá tự tin.

Nhưng đi được 5 phút hắn mới biết, trong núi có đường đi so với không có đường đi đúng là quá khác biệt. Thật may là có gấu lớn ở phía trước mở đường, bằng không với tốc độ của Cổ Dục cũng không đi nổi. Dù sao khắp nơi đều là bụi cỏ ngang đầu gối, thậm chí ngang eo, hắn thật là không dám đi.

Nhưng gấu lớn đi phía trước mở đường, con đường mà hắn phải đi cũng dần lộ ra.

Đi theo gấu lớn, Cổ Dục không ngừng đi về phía Đông.

Lần này tốc độ của hắn khá nhanh, đi một giờ chắc cũng phải được trên dưới 10km. Nhưng trong vòng 10km này, hắn lại thấy được không ít dược liệu, hơn nữa tuổi đều tương đối cao, ít nhất cũng khoảng ba đến bốn trăm ngàn năm, thậm chí có cây còn lâu hơn.

Phía trên một cây gỗ lim bị đổ, hắn còn phát hiện một gốc linh chi lớn. Đây là một gốc Thiết Sam linh chi, tán nấm rộng khoảng 40cm.

Linh chi, Thủ ô, Nhân sâm cổ đại đây chính là những loại dược liệu quý hiếm nhất. Nhưng theo nghiên cứu những năm gần đây, ba loại dược liệu quý hiếm này cũng dần dần không

còn nổi tiếng. Trong truyền thuyết Thủ ô có công hiệu cải lão hoàn đồng, nhưng thật ra tác dụng cũng chỉ là làm tóc đen mà thôi, Linh chi hiệu quả lớn nhất là tăng cường sức đề kháng. Đối với bệnh gì tác dụng cũng không quá rõ ràng, tác dụng duy nhất của nhân sâm là bổ khí huyết, tăng cường sức miễn dịch.

Nhưng bây giờ Nhân sâm trên thị trường được bán tràn lan, Nhân sâm rừng chân chính ngày nay rất khó bắt gặp, nhưng Thiết Sam linh chi lớn như vậy, tuổi thọ cũng phải hơn mười năm thậm chí trên trăm năm mới có thể trưởng thành, Cổ Dục chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Ngoại trừ Thiết sam linh chi, bên này dãy Đại An Lĩnh còn có một loại Linh chi vỏ mỏng. Loại linh chi này hình dạng rất khó coi, nhưng hiệu quả thì vẫn có, nếu thấy được Cổ Dục chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Mà thường thấy nhất Là Linh chi đỏ hay Linh chi tím thì ở vùng Đông Bắc không có.

Vừa đi theo phía sau Gấu lớn, Cổ Dục vừa hái lấy thảo dược vừa nhìn bốn phía.

Không thể không nói, nơi này tài nguyên thật là quá phong phú. Trước đó hẳn lúc nào cũng nghe nói trong núi rừng Đông Bắc ‘Lấy gậy đập hươu, lấy bầu để hấp cá, gà rừng tự nhiên bay vào nồi cơm’ bây giờ xem ra thật là có một chút ý tứ như vậy. Bởi vì đi ra khỏi con đường mà trước đây Cổ Kiến Quân dẫn hẳn đi, hẳn phát hiện chung quanh đây số lượng động vật hoang dã nhiều như giếng nước phun.

Trước kia đi một đoạn đường sẽ thấy một, hai con động vật hoang dã. Mà bây giờ chung quanh hẳn mỗi phút mỗi giây đều có không ít động vật hoang dã. Thậm chí trên tán cây cũng rất thường gặp con khỉ chạy nhảy tới lui, tò mò nhìn Cổ Dục như nhìn một sinh vật lạ.

Đến nỗi các loại hươu, từ xa ngửi thấy mùi của gấu lớn, liền chạy ngay lập tức. Nói đùa gì chứ, đây chính là gấu hoang dã đó, bọn chúng cũng không dám đắc tội, đắc tội thì chỉ có bị ăn mà thôi.

Hơn nữa, vì để cho Cổ Dục có thể đi lại dễ dàng, Gấu nâu cố ý đè lên những bụi cỏ, nên dễ phát hiện ra những con vật nhỏ kia cũng càng dễ dàng hơn.

Mà ngoại trừ thấy đủ loại động vật mới lạ, trong tầm mắt của Cổ Dục không thiếu những con chim kỳ lạ. Không phải bọn chúng không muốn bay, mà là bởi vì lúc này ngay tại phía bên trên đầu Cổ Dục, Vua Bầu Trời đang bay xung quanh. Bọn chúng không dám bay, chỉ có thể tự ép buộc mình đứng im cho Cổ Dục nhìn.

Nhưng cũng không phải tất cả chim đều câm như hến, đi khoảng 1 tiếng rưỡi, đột nhiên nơi xa truyền đến hai tiếng chim hót rất kỳ quái.

“Uông Cương ca Lệ cô.....”

Nghe được hai tiếng chim này, đầu tiên Cổ Dục sững sờ, bởi vì con chim này kêu cũng quá rõ ràng. Theo hướng chim hót, Cổ Dục nhìn sang liền thấy được hai con chim màu xám tro đang hót, bọn chúng đang đứng trên một ngọn cây thấp ở phía trước.

Loại chim này..... Cùng gọi là chim ư, còn không bằng nói là gà. Bởi vì hình dáng con chim này không giống chim lắm, trên đầu còn có một chòm lông quái dị rất giống với đám thanh niên choai choai hay vuốt keo tạo dáng tóc vuốt ngược về phía sau. Khi Cổ Dục nhìn qua, hai con chim này từ trên cây nhảy xuống... nhảy vào ngay trong bụi cỏ, sau đó trốn mất.

Được rồi! Nó không bay lên có lẽ là quá sợ Vua Bầu Trời.

Nhưng nhìn kỹ hai con chim này, một lần nữa Cổ Dục lại sững sờ, sau đó hần đường như nhớ ra tên của 2 con chim này.....

Dù sao cũng là bậc thầy dã ngoại sinh tồn, cho nên phần lớn động vật hoang dã tên là gì thì hần vẫn hiểu một chút. Nếu như hần không nhìn lầm, hai con chim này dường như là.....

“Hoàng Liên Tước?” Nhỏ giọng lắm bầm một câu, Cổ Dục có chút bất ngờ nói ra.

Loài chim này là một loài chim đặc sản của vùng Đông Bắc, hiện tại chúng không phải động vật được bảo hộ. Bởi vì chúng rất khó bị phát hiện, cho nên không cách nào thống kê số lượng bọn chúng.

Hơn nữa có lúc, một loại cú mèo cỡ nhỏ cũng sẽ phát ra tiếng kêu giống loài này.

Cho nên thông qua tiếng kêu cũng không thể phán đoán ra số lượng bọn chúng.

Nhưng loại chim này có đặc thù, đó là thức ăn của loài chim này chính là nhân sâm. Hơn nữa chúng thích xuất hiện có đôi có cặp, sau khi xuất hiện hai con chim sẽ thông qua tiếng kêu vừa rồi ‘Uông Cương ca...lệ cô....’ xác định vị trí.

Cho nên vào núi sâu hái Nhân sâm, mọi người đều sẽ thông qua tiếng kêu này để phán đoán vị trí của nhân sâm.

“Chẳng lẽ nơi này có Nhân sâm đại?” Nhìn chỗ mà chim Hoàng Liên biến mất Cổ Dục nở nụ cười. Tiếp đó lập tức hứng thú tới đây, chạy tới bên dưới cái cây nơi hai con chim biến mất. Hần bắt đầu tìm, không biết tại sao vận khí của hần quả thực là rất tốt.

Tại đó, hần tìm hết một vòng, quả nhiên phát hiện một gốc nhân sâm.

Nhưng quả nhỏ màu đỏ phía trên cây Nhân sâm đã bị hai con chim Hoàng Liên kia ăn mất. Nếu như không phải kỹ năng Đông Y của Cổ Dục đã đạt đến bậc thầy, hẳn cũng không đoán ra được.

“Hắc hắc, quả nhiên là đồ tốt. Còn có thu hoạch ngoài ý muốn nữa!” Nhìn xem bụi nhân sâm này, Cổ Dục cẩn thận sờ lên. Trước tiên nhặt một cây gậy, rà soát bốn phía, xác định không có rắn hay các loài tương tự, hẳn mới đi tới trước mặt Nhân sâm quan sát.

Tuổi của cây nhân sâm này có lẽ không nhỏ.

Giám định tuổi của nhân sâm trên cơ bản có hai biện pháp, thứ nhất chính là nhìn thân, lá, quả. Theo lý mà nói nhân sâm càng lâu năm, thì càng nhiều lá, chia làm ba lá, bốn lá, năm lá các loại. Nhưng loại phương pháp giám định này sai sót rất lớn, cho nên trên cơ bản sẽ không áp dụng. Một loại phương pháp giám định khác chính là đào nhân sâm lên, nhìn vào những điểm như cũ, thân, rễ, điểm chân trâu của nhân sâm, phương pháp giám định này phán đoán chính xác hơn rất nhiều.

Nói như vậy là muốn đào nhân sâm lên, còn phải buộc cái dây đỏ gì đó. Thế nhưng Cổ Dục cũng không có, chỉ có thể trực tiếp đào lên, hẳn lấy ra xẻng mini mang theo. Ở chỗ cách nhân sâm khoảng một mét Cổ Dục bắt đầu đào lên, làm vậy chủ yếu là sợ đào làm đứt rễ sâm. Mặc dù Cổ Dục không có ý định bán củ sâm này, nhưng là đồ tốt nên hẳn rất để ý.

Chương 139. Ổ rấn

Chương 139: Ổ rấn

Đại khái đào hơn nửa giờ, hấn mới đào được gốc Nhân sâm này lên được.

Khi hấn nhìn gốc Nhân sâm ở trong tay, trên miệng không khỏi nở nụ cười.

“Không tệ! Xem ra Nhân sâm này cũng phải xấp xỉ 60 năm.” Nhìn gốc Nhân sâm trong tay, Cổ Dục vừa cười vừa nói.

Lúc này, gốc Nhân sâm này đang ở trong tay hấn có phẩm chất cũng không tệ, dựa theo thân và rễ mà nói. Gốc Nhân Sâm này cũng khoảng 60 năm tuổi, đã là vật hiếm thấy.

Cái này nếu cầm ra bên ngoài bán, Nhân sâm 60 năm tuổi bán với cái giá 1,8 triệu cũng không phải là vấn đề khó khăn.

Nhưng mà Cổ Dục không hề quan tâm điều này? Đùa sao, một tuần hấn bán cá có thể thu được 1 triệu, cho nên Nhân sâm này hấn muốn giữ lại để mình dùng.

Hơn nữa Cổ Dục cũng biết nước giếng nhà hấn rất thần kỳ. Trên cơ bản nước giếng có công hiệu bằng 30 lần tốc độ phát triển bình thường. Có thể nói, nếu như dùng thuần nước giếng để tưới cây thì một ngày tương đương với 30 ngày cây phát triển.

Nếu như cho các loại rau củ, trái cây tưới qua một lần nước giếng. Hấn thật sự cũng không giám tưới nhiều, bởi vì sau khi tưới xong thì ngày hôm sau là có thể thu hoạch...

Nhưng mà nếu cho nhân sâm này tưới qua nước giếng, hẳn cũng không phải lo lắng gì. Thứ này đem về tưới qua một năm thì sẽ giống như nuôi ba mươi năm, hơn nữa được hiệu cũng càng tốt hơn, còn nếu là một trăm năm thì nhiều lắm cũng là cần 3 năm mà thôi.

Nếu như Cổ Dục có kiên nhẫn, bắt đầu từ năm nay tưới cho đến khi hẳn được 55 tuổi, vậy thì hẳn có thể làm ra một đồng Nhân sâm ngàn năm. Thứ này chính là chỉ cần phương pháp như vậy để nuôi trồng.

“Hắc hắc, quay về có thể nghiên cứu một chút. Lúc về già có hơn một ngàn hoặc 800 cây Nhân sâm ngàn năm để phòng thân cũng là một cái lựa chọn tốt...” nhìn gốc Nhân sâm trong tay, Cổ Dục nở nụ cười. Tiếp đó đem nó cẩn thận bỏ vào trong không gian bể nước bí mật.

Mà lúc này Gấu lớn dẫn đường đang ở bên cạnh, nó thấy Cổ Dục dường như hứng thú với thứ này cũng rơi vào trầm tư. Đột nhiên, nó dường như nhớ ra cái gì đó, dùng tay kéo quần áo Cổ Dục rồi chỉ về một hướng khác.

“Mày còn biết chỗ nào có vật này sao?” nhìn thấy hành động của Gấu lớn, Cổ Dục vui vẻ nói.

“Rõng!” Một lần nữa gật đầu một cái với Cổ Dục, rõ ràng Gấu lớn biểu hiện là nó thật sự biết. Không thể không nói, bình nước giếng của Cổ Dục thật sự có giá trị, có Gấu lớn dẫn đường so với Cổ Kiến Quân thì ở trong rừng rậm nó càng hiểu rõ hơn.

Đi theo phái sau Gấu lớn, Cổ Dục lập tức đi sâu vào trong rừng rậm.

Lần này đến một chỗ khác cũng không quá xa, đại khái chỉ cần khoảng 20 phút. Gấu lớn ở phía trước lập tức dừng lại, Cổ Dục đi qua xem xét thì thấy trước mặt Gấu lớn là một đoạn

hẻm núi. Nhìn qua cũng có khả năng đây là một đoạn sông đã bị khô cạn, bởi vì bên trong lòng sông này đã mọc rất nhiều cây cỏ rất cao. Thế nhưng ngoài cây cỏ, ở đây còn có rất nhiều cây thuốc Đông y.

Đúng vậy! Đủ loại cây thảo dược Đông y ở nơi này đều có hết. Thế nhưng làm cho người ta chú ý nhất, chính là ở gần bờ bên kia có một đám thân cây Nhân sâm...

Cổ Dục nhìn lướt qua khu vực đó, một mảng thân cây Nhân sâm có khoảng 20 cây. Mà ở chính giữa dễ thấy nhất chính là một gốc Nhân sâm có đến 7 lá!

Mặc dù là từ lá cây để phán đoán số năm của Nhân sâm là không được chính xác, thế nhưng thế này cũng là rất ít gặp. Phải biết rằng, Nhân sâm là loại cây lá chết, ở năm thứ nhất cây sẽ sinh ra một lá chết cùng ba lá nhỏ, năm thứ hai vẫn là một lá chết nhưng có 5 lá nhỏ. Năm thứ ba sinh ra hai lá chết cùng 5 cái lá nhỏ, đồng thời năm thứ ba cũng sẽ nở hoa. Năm thứ tư sẽ có ba lá chết, năm thứ năm là bốn lá chết, năm thứ 6 là năm lá chết. Tiếp đó từ năm thứ 6 trở đi cây không mọc thêm lá, nhưng mà đối với những người đào Nhân sâm lão làng, họ có thể thông qua tình trạng của lá cây trưởng thành mà phán đoán một chút.

Nhưng trên cơ bản thì Nhân sâm cho trăm năm thì trên thân cũng chỉ có năm đến sáu lá chết mà thôi. Phán đoán độ tuổi chủ yếu nhất vẫn là dựa vào nếp gấp trên đầu Nhân Sâm.

Nhưng mà sau khi Cổ Dục quét mắt hết một vòng, hần cảm giác cây Nhân sâm này tuyệt đối sẽ không kém. Chắc chắn cũng phải trên trăm năm, nhưng cụ thể là bao nhiêu năm thì hần không rõ lắm.

Tuy nhiên, dù là thấy được đám Nhân sâm này hần có chút kích động, nhưng cũng không làm ra hành động nào thiếu suy nghĩ.

Bởi vì vừa rồi hần vừa rồi có nghe tiếng kêu của Hoàng Liên Tước, điều này đại biểu cho gần nơi này có Hoàng Liên Tước. Thế nhưng có hơn 20 quả cây Nhân sâm ở đây vậy mà không có quả nào bị động đến.

Nhất định là có nguyên nhân gì đó.

Nghĩ tới đây, Cổ Dục cầm lên một cục đất ném tới gần đám Nhân sâm kia. Mà khi quăng cục đất qua, trong nháy mắt toàn bộ bụi cỏ gần đó đều có thứ gì đó chuyển động. Bỗng nhiên có rất nhiều rắn lúc này chạy ra, quấn vào cục đất mà Cổ Dục ném qua. Thậm chí bọn chúng còn quấn vào nhau thành một quả cầu rắn...

Nhìn quả cầu rắn trước mặt, Cổ Dục không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Cổ Dục không có sợ rắn, từ nhỏ hần đã từng nuôi qua cái thứ này. Năm ngoái hần còn ăn qua thứ này, Cáp Nhĩ Tân cũng có một số cửa hàng bán lâu rắn.

Thế nhưng da rắn ăn không ngon lắm, lúc đầu thì tạm được nhưng về sau ăn quá ngán. Nhưng mà thịt rắn hương vị lại không tệ, thứ này thịt nạc ăn thật sự rất ngon.

Nhưng cho dù xem là như vậy, khi hần nhìn thấy hơn mấy trăm con rắn trước mặt. Thậm chí có thể lên đến ngàn con rắn quấn chung với nhau cùng một lúc, lập tức trên người hần nổi lên một lớp da gà.

Chẳng thể trách Nhân sâm ở đây lại an toàn như vậy, thì ra cái hẻm núi nhỏ này là một cái ổ rắn.

Liếc mắt nhìn đám rắn này, sắc mặt Cổ Dục có chút khó coi.

Ở Đông Bắc không có rắn lớn, không giống như phương Nam có Hồ mang chúa, Trăn lớn gì đều có. Ở Đông Bắc rắn lớn nhất chính là Rắn sọc gờ, trong dân gian hay gọi là rắn

Thái hoa, con lớn nhất có thể nặng đến 10 kg. Có không ít nhà khi đào ruộng đều bắt được nó, loại rắn này không có độc hơn nữa còn hay bắt chuột. Cho nên ở Đông Bắc xem như là đào ra rắn này, thì họ cũng sẽ thả nó đi.

Nhưng loài rắn trước mặt Cổ Dục lúc này cũng không phải là loài rắn không có độc. Nếu như chúng không có độc mà nói, Cổ Dục đã trực tiếp đem bón này ném đi chỗ khác.

Thế nhưng loài rắn trước mặt của Cổ Dục chính là loại rắn độc hiếm ở tỉnh Hắc Long Giang, tên khoa học của nó gọi là rắn Viperidae, ở đây cũng hay gọi là Thổ Cầu Tử...

Ở Đông Bắc gọi là Thổ Cầu Tử cũng không phải là chỉ một loại rắn, tất cả các loại rắn gồm rắn Cap nong, rắn Viperidae, rắn Ussuriensis đều gọi là Thổ Cầu Tử...

Hơn nữa loài rắn này độc tính rất mạnh, điều này khiến cho Cổ Dục từ chối cái ý nghĩ trực tiếp đi xuống.

Đối mặt nhiều như vậy rắn, chỉ có thể dùng trí không thể cậy mạnh được.

Liếc mắt nhìn lại trên người có mang theo Hùng hoàng, cũng không quá nhiều. Ít nhất cũng không thể đem đám rắn này đuổi đi được, đã như vậy thì phải xử lý thế nào đây???

Đứng ở trước khe núi nhỏ, Cổ Dục nghĩ đến nhúc cả đầu. Đã thấy được đám Nhân sâm kia, hẳn không thể nào bỏ qua được, nhưng mà làm sao để đào lên đây. Chuyện này phải cần suy tính một cách cụ thể.

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên hắn nhớ tới một sự kiện. Đó chính là lần trước lúc hắn đi câu ếch xanh, nhưng lại câu lên được con rắn. Mà con rắn kia sở dĩ bị câu lên là do lông ngỗng có nhúng vào nước giếng...

Nếu đã như vậy, có thể chứng minh được một điều, nước giếng đối với rắn phải chăng cũng có hiệu quả? Nghĩ tới đây,

Cô Dục nở nụ cười. Biện pháp này quả thật có thể thử!

Dịch: 100min

Chương 140. Dụ rấn ra khỏi ổ

Chương 140: Dụ rấn ra khỏi ổ

“Mẹ Phi Phi, hôm nay sao rảnh rồi vậy, không đi làm ở nhà Tiểu Dục sao?”

Đang lúc Cổ Dục ở giữa núi sâu tìm được ổ rấn, ở một bên khác tại thôn Cổ gia, thừa dịp hôm nay nghỉ ngơi nên Lý Vân Vân quyết định quét dọn dẹp nhà cửa. Cô bung một chậu nước bắn đi ra cửa chính, rồi đổ vào bên trong một rãnh thoát nước. Sau đó cô thấy một người phụ nữ trung niên đang ăn hạt dưa đi tới, vẻ mặt bất quá nhìn về phía cô hỏi.

“A, là do hôm trước mới chuyển các xong, nên tôi cùng Tiểu Lôi được nghỉ hai ngày.” Nghe được cái này lời nói, Lý Vân Vân cũng nghiêng đầu nở nụ cười.

Cô biết người đàn bà này, trong thôn bà ta luôn nổi danh là một trong những người nhiều chuyện ở trong thôn.

Về cơ bản không chỉ có ở trong thôn, mà ở thành thị trong mỗi khu chung cư đều có một đám người ưa thích nói chuyện nhà người khác. Cứ vào đầu giờ chiều thì mấy vị bà tám này lại kéo ra tụ tập cùng nhau nói chuyện bát quái của nhà người ta.

Thôn Cổ gia cũng không ngoại lệ, nơi các bà tụ tập chính là tại cửa thôn bên dưới cây đại thụ, ở đó có một quán ăn nhỏ. Bây giờ cũng gần đến giờ trưa rồi, chắc người đàn bà này lại đi tụ tập nữa đây.

Nhà người đàn bà này cách nhà Lý Vân Vân hai căn, cho nên cũng được coi là hàng xóm với nhau.

Người đàn bà này tính tình thật sự không xấu, hơn nữa còn rất nhiệt tình. Trước đó khi Lý Vân Vân bận việc bà ta còn giúp giữ Lưu Phi Phi. Thật ra cũng chỉ là do bà ta nói chuyện hơi đánh đá chua ngoa mà thôi.

“Ài, tôi nghe nói Tiểu Dục tuy nhìn thế nhưng lại là một người rất có tiền. Mỗi lần bán cá đều bán được cả mấy trăm ngàn.” Nghe Lý Vân Vân nói như vậy, người đàn bà này không khỏi tò mò liền đến gần thăm dò.

“Cũng có thể lắm.” Nhìn người đàn bà kia một mặt tò mò, Lý Vân Vân chỉ nở nụ cười. Thế nhưng cũng không nói thêm cái gì. Chuyện xe cá của Cổ Dục có thể bán được mấy trăm ngàn là do bị Cổ Nhạc Thành chọc ra, nên toàn thôn đều biết. Đương nhiên, mấy người bọn họ có tin hay không thì Cổ Dục cũng không quan tâm.

Về phần Lý Vân Vân, cô cũng không thể nào nói chuyện liên quan tới vấn đề trong nhà của Cổ Dục được.

“Cô cùng Tiểu Lâm làm việc ở nhà hẩn, một tháng hẩn cho hai người bao nhiêu tiền vậy?” Dù sao cũng nhiều năm làm hàng xóm, người đàn bà này cũng biết, muốn từ Lý Vân Vân thăm dò tin tức của Cổ Dục thì đó là điều không thể. Nên bà ta lập tức chuyển sang chủ đề khác.

“Quả thực là không nhiều, chỉ có 5,000 tệ thôi.” Chuyện này cũng không có gì phải dấu giếm cả. Trước đây Cổ Dục đã từng tìm đến Chú Ba nói qua cái vấn đề tiền lương này, thím Ba cũng đã nói với những người khác ,nên cũng không ít người biết chuyện này. Ở đây, mỗi tháng Cổ Dục trả năm 5,000 tệ, số tiền này đối với bọn họ có thể nói là không ít.

“Năm ngàn sao? Ai da, cái này cũng không ít nha, vậy ở đó cô phải làm nhiều việc lắm sao?” Lý Vân Vân còn chưa kịp nói có thêm tiền thưởng là 2,500 tệ nữa, thì người đàn bà này lại nói tiếp.

“Thực ra cũng nhiều việc lắm.” Thấy người đàn bà này mang theo ánh mắt tò mò, Lý Vân Vân cũng đơn giản chỉ muốn nói một lần. Đương nhiên cô không nói mình cùng Lâm Lôi thời gian rảnh sẽ giúp Cổ Dục thu dọn nhà cửa, cô nói cũng là chuyện xoay quanh công việc bên ao cá.

Mà sau khi nghe Lý Vân Vân nói xong, người đàn bà này cũng không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Lý Vân Vân.

Sống như vậy, chỗ nào là bận rộn cơ chứ, rõ ràng là không dính dáng đến chút nào bận rộn?

Ở trong mắt bà, có thể nói 5,000 tệ này là giống như là cho không. Đương nhiên, nói là lấy không thì cũng không đúng, bởi vì cần phải đến đó đi làm và còn phải mất hết thời gian một ngày.

“Tiểu Dục đối với các cô tốt như vậy, không phải là hẳn có ý đồ gì đó chứ. ” Nghĩ tới đây, người đàn bà này càng thêm nghi ngờ, không khỏi nhỏ giọng lầm bầm.

“Đừng nói nhảm, tôi đã là người góa chồng rồi, làm sao mà có thể xứng với gia đình Tiểu Dục được.” Mặc dù người này thì thâm không lớn, nhưng Lý Vân Vân lại nghe rõ ràng. Nghe những lời này, khuôn mặt cô đỏ lên, tiếp đó lại gắt gỏng, có chút không vui nói.

“Ài, có điều kiện như Tiểu Dục, tìm một cô gái con nhà lành là đều có thể. Cô cũng đừng nói vậy, lỡ như hẳn vừa mất các cô, mà nếu không làm vợ lớn được thì làm vợ bé cũng đâu có sao đâu!” Nghe Lý Vân Vân nói như vậy, người đàn bà còn gật đầu một cái, nhưng sau đó liền mở miệng cười cợt. Tiếp đó

né tránh Lý Vân Vân đánh về phía tay của bà rồi cười ha hả đi ra hướng cửa thôn. Nhìn thấy bà ta đứng đưa bóng lưng rồi đi, Lý Vân Vân cũng chỉ lắc đầu rồi đi vào nhà.

Tuy nhiên, sau khi đặt chậu nước xuống, cô lại không nhận được mà suy nghĩ lời của người đàn bà này nói.

Cô đột nhiên nhớ tới vài lúc cô phát hiện Cổ Dục đang len lén nhìn chính mình cùng Lâm Lôi, chẳng lẽ chú ấy thật sự.....

“Này, nghĩ gì thế! Làm tốt công việc của mình đi, Phi Phi sắp trở về rồi, mình phải chuẩn bị cơm tối thôi!” Sau khi thầm nhắc nhở chính mình, Lý Vân Vân nhỏ giọng oán trách một tiếng. Thực ra cô cũng không biết nếu như Cổ Dục thật sự thích cô, cô sẽ phải làm thế nào đây?

Nếu như là người khác, cô chắc chắn sẽ không đồng ý, bởi vì cô còn có Phi Phi. Thế nhưng nếu là Cổ Dục... Cổ Dục rất thích Phi Phi, con bé cũng rất thích Cổ Dục. Chú ấy đáng đáp rất đẹp trai, rất có học vấn, thể lực rất tốt, tính khí lại còn dễ chịu, không hút thuốc lá, không uống rượu, là người có năng lực cũng còn rất có tiền...

Được rồi! Không được suy nghĩ nữa, càng nghĩ trong lòng Lý Vân Vân lại càng loạn. Mặc dù hiện tại xuân xanh đều sắp trôi qua, nhưng dù sao hiện tại vẫn là mùa xuân mà đúng không?

Mà lúc này Cổ Dục không biết trong thôn phát sinh chuyện gì. Hắn hiện tại đang ở phía xa chỗ khe núi kia, ở đây hắn phát hiện một chỗ lõm xuống trên tảng đá, trông giống như là một cái chén nhỏ. Nhìn thấy vật này, Cổ Dục nảy ra chủ ý, tiếp đó từ trong không gian lấy ra một bình nước giếng. Tuy nhiên khi nước giếng vừa mới lấy ra, ở bên cạnh một nhà của Gấu nâu lập tức có chút không chịu được.

Đối với cả nhà Gấu nâu vật này chính là đồ ngon, bọn chúng rõ hơn bất kỳ ai.

“Những thứ này được chuẩn bị để dụ đám rắn kia, tí nữa tao sẽ cho tụi bay.” Nhìn một nhà ba người, Cổ Dục dùng sức đẩy cái đầu to của con Gấu. Nghe được Cổ Dục nói như vậy, Gấu nâu mới miễn cưỡng liếm liếm miệng của mình. Tiếp đó có chút lưu luyến nhưng cũng đi đến đứng cạnh Vua núi, mà Vua núi nhìn thấy dáng vẻ của một nhà Gấu nâu, trong mắt lại toát ra một sự khinh bỉ sâu sắc.

Loại nước này, nó biết Cổ Dục muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Nó một ngày ba bữa đều uống cái thứ này, những thứ này còn chưa gặp thì không xứng cùng nó làm bạn....

Nghĩ tới đây, Vua Núi nhìn sang Gấu nâu sau đó lại nhích xa ra chút nữa để muốn phân rõ ranh giới.

Nhìn bốn tên kia đều ổn định ở phía sau, lúc này Cổ Dục mới đem nước giếng đổ xuống bát đá kia. Tiếp đó còn dư một chút, hắn trực tiếp đổ về phía bên kia bụi cỏ.

Lần theo nước giếng tiến vào trong bụi cỏ, hàng trăm hàng ngàn con rắn lần lượt xuất hiện. Hầu như trong nháy mắt hắn cảm nhận được nước giếng kia đang phát huy tác dụng. Tiếp đó bọn chúng bắt đầu lè lưỡi, bò hướng về phía chỗ bát đá.

Nhìn thấy hình ảnh trước mặt mình, chân Cổ Dục đã bắt đầu tê dại, ba chân bốn cẳng vội vàng chạy về phía bọn Vua Núi. Tiếp đó hắn nhìn thấy những con rắn kia trực tiếp nằm lên bát đá bắt đầu liếm nước giếng.

Đến khi con rắn cuối cùng rời khỏi bụi cỏ, Cổ Dục cũng hít sâu một hơi. Tiếp đó nắm lấy bột Hùng hoàng mà hắn mang theo, chạy thật nhanh về vị trí đám nhân sâm.

Dịch: Thư Đỗ

Chương 141. Cùng là người luân lạc chân trời

Chương 141: Cùng là người luân lạc chân trời

Tốc độ của Cổ Dục rất nhanh, nhất là khi hắn gặp tình huống phải mở hết tốc lực. Một giây từ trên sườn núi kia nhảy xuống, tiếp đó chỉ cần năm, sáu bước là hắn đã chạy đến mảng thực vật có nhân sâm ở đó.

Mặc dù ở nơi đó thời gian dừng lại rất ngắn, nhưng hắn vẫn có thể thấy được ngay trong bụi cỏ đã có không ít trứng rắn. Nói như vậy, khoảng thời gian bọn rắn đẻ trứng là giữa tháng sáu đến tháng mười, ở đây chỉ có một nhóm nhỏ chắc hẳn bọn chúng chính là nhóm đầu tiên.

Lúc đi tới khu vực có nhân sâm, Cổ Dục cầm trong tay bột hùng hoàng rải ra bên ngoài hơn một phần ba, vùng khắp xung quanh tạo thành một vòng tròn. Tiếp đó, hắn lấy ra xẻng công binh bắt đầu đào thật nhanh, bây giờ là lúc tranh thủ từng giây từng phút, không có thời gian để cẩn thận quan sát. Chỉ cần là nhân sâm thì hốt hết.

Cổ Dục chính là muốn trực tiếp đào nhân sâm cùng với đất chuyển vào không gian của hắn. Tiếp đó đợi hắn tìm được địa phương an toàn, lại từ từ nghiên cứu.

Cách làm của hắn như vậy rất đúng, hơn nữa tốc độ này cũng không chậm, thế nhưng nhân sâm ở đây quá nhiều. Hầu như Cổ Dục vừa mới đào móc được phân nửa, bên kia bọn rắn đã uống cạn nước giếng ở trong bát sạch. Mặc dù phần lớn bọn rắn vẫn còn luyến tiếc ở lại tại chỗ, thế nhưng đã có một vài

con rắn bắt đầu quay về ổ. Thấy được hành động này, Vua Núi lập tức sửa lên hai tiếng nhắc nhở Cổ Dục.

Nghe được tiếng sửa của Vua Núi, Cổ Dục lại một lần nữa tăng nhanh tốc độ.

Mà những con rắn kia dường như cũng cảm giác được cái gì đó, bọn chúng cũng nhanh chóng tăng tốc di chuyển.

Thế nhưng khi bọn chúng muốn đi qua, lập tức phát hiện những mảng bột phấn hùng hoán chắn ngay trên đường đi của chúng, việc này khiến chúng cảm thấy lo lắng. Bọn chúng có thể không để ý cái thứ gọi là nhân sâm, thế nhưng những cái trũng rắn kia chính là thứ bọn chúng để ý.

Bản thân không tự giải quyết được, vậy thì chúng muốn gọi đồng bọn cùng nhau tới giúp đỡ.

Dựa theo âm thanh từ cái lưỡi truyền đến, vốn dĩ đám rắn còn tụ tập rất nhiều xung quanh cái bát nước. Lập tức bọn chúng quay đầu, tiến về phía bụi cỏ.

Nghe bốn phía truyền đến âm thanh tê tê của những cái lưỡi rắn phát ra, Cổ Dục lập tức càng tăng nhanh động tác của mình. Thậm chí có một số củ nhân sâm bị đào mất cả rễ, hắn cũng không cần để ý.

Cuối cùng, trước khi một đám lớn rắn bò trở về, Cổ Dục đã đem một đám lớn nhân sâm cất vào bên trong không gian của hắn.

“Xào xạc, xào xạc, xào xạc!” Nhìn thấy bụi cỏ bốn phía không ngừng lung lay. Cổ Dục lập tức vung xuống số bột hùng hoán còn lại, một bên di chuyển thật nhanh về nơi khi nãy hắn đã leo xuống.

Ngay khoảnh khắc hắn chạy đi, những con rắn tới sớm nhất đã xử lý xong đám bột hùng hoán, bọn chúng nhanh chóng vọt vào bên trong vòng.

Thế nhưng mấy con rắn vừa lao vào trong vòng, bọn chúng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Lập tức bọn chúng bị Cổ Dục ném vào mặt một đám bột hùng hoàng, trong lúc nhất thời bọn chúng có chút rối loạn. Mà Cổ Dục nhân cơ hội này, dọc theo con đường hắn đã sớm thiết kế, vội vã chạy tới khe rãnh khi này hắn đi xuống. Lúc này hắn cũng đã nhìn thấy gấu nâu ở bên trên đưa cánh tay xuống. Cổ Dục ba chân bốn cẳng, dùng hai tay bắt lấy móng vuốt lớn của gấu nâu. Gấu nâu khẽ dùng sức, lập tức kéo Cổ Dục từ trong hang rắn ra ngoài.

Khi Cổ Dục quay đầu lại, hắn phát hiện những con rắn kia đã đuổi tới chân. Nếu như vừa rồi hắn té xuống, hay là chậm nửa bước. Không chừng lúc này đã bị bọn chúng cắn.

Có thể một con rắn độc tố không đến mức muốn mạng của hắn, thế nhưng nhiều rắn như vậy, chỉ có thể nói là hắn sẽ chết chắc.

“Tốt, giỏi lắm, chạy thôi!” Cổ Dục mỉm cười, vỗ một cái vào đầu gấu nâu, tiếp đó chuẩn bị rời khỏi đây. Mấy con rắn kia ở sườn núi này không lên nổi, thế nhưng bọn chúng có thể từ bên cạnh để vòng qua, tốc độ của mỗi con rắn đều có thể đạt 15 km/h. Nếu như ở trên đường bình thường có thể nó không chạy lại ai, thế nhưng hiện tại là ở trong rừng, vậy thì không có gì có thể nói trước được.

Cổ Dục trước tiên vẫn là chạy đi cho chắc.

“Rống!” Nghe được lời nói Cổ Dục, gấu nâu ở bên cạnh cũng rống lên một tiếng. Tiếp đó nó thật nhanh xông về phía trước, Cổ Dục cùng Vua Núi chạy theo phía sau gấu nâu.

Nhưng đúng vào lúc bọn hắn muốn chạy đi, đột nhiên có một cái bóng đen từ trong bụi cỏ chạy ra. Thế nhưng so với Cổ Dục, nó chậm vật hơn nhiều.

Tên này thân đen như mực, dáng dấp giống như là một con gấu nhỏ, nhưng rất rõ ràng nó không phải là gấu. Lúc này nó đang cố gắng chạy trốn, ở trên tay còn cầm theo hai cái trứng rắn. Mà ở trên thân của nó hiện tại vẫn còn đang quấn hai con rắn.

Rõ ràng tên này vừa rồi đã đi vào ổ rắn cùng với Cổ Dục. Lúc hắn đi đào nhân sâm, thì nó lặng lẽ đi vào ăn trứng rắn. Kết quả khi bày rắn trở về, lập tức bao vây nó ở bên trong.

Nhưng mà không thể không nói, nó thật sự rất mạnh mẽ, vậy mà có thể xông ra khỏi vòng vây của lũ rắn. Nhưng dường như nó chỉ may mắn thoát khỏi vòng vây mà thôi.

Bởi vì trong lúc nó lao ra khỏi vòng vây, lập tức bị những con rắn kia cắn lên cơ thể đồng thời bị tiêm vào không ít nọc độc, khiến cơ thể nó có chút không thể chịu nổi.

Xem như là một người trưởng thành, 8 phần 10 đã bị nọc độc phát tán. Huống chi tên này cơ thể lại nhỏ như vậy, còn không biết là bị cắn trúng bao nhiêu phát. Có thể là 10 phát, cũng có thể là 20 phát, thậm chí là trên trăm phát...

Hơn nữa trên thân còn mang theo mấy con rắn, mấy con rắn kia cơ thể còn cuộn quanh thân của nó. Sau một cú vấp chân, con vật màu đen này cũng ngã xuống đất, trên tay trứng rắn lập tức bay ra. Mặc dù đây là lúc chạy trốn chết, thế nhưng Cổ Dục cũng khẽ liếc mắt nhìn.

Chuyện của ai nấy lo, thân của ai nấy giữ, thế nhưng Cổ Dục vẫn là động lòng trắc ẩn. Dù sao cũng coi như là cùng nhau tiến vào ổ rắn, cũng có duyên phận. Cho nên Cổ Dục suy nghĩ một chút, lập tức lục lọi trên thân. Một ít bột hùng hoàng lập tức được ném tới trên thân của nó, khiến lũ rắn độc cơ thể có chút bị trì trệ. Tiếp đó Cổ Dục lập tức kéo mấy con rắn đang quấn trên thân của nó ra, hắn ném bọn rắn về phía sau kế

tiếp bắt một phát ngay gáy của con vật màu đen rồi quay đầu chạy tiếp.

Mà con vật này dường như cũng biết Cổ Dục đang cứu nó, nó liếc mắt nhìn Cổ Dục một cái sau đó nhắm mắt lại, rõ ràng nó đang cố gắng chống lại nọc độc của rắn.

Khoảng thời gian kế tiếp chính là chạy và chạy, nhóm Cổ Dục chạy liên tục hơn một giờ men theo con đường cũ lúc này. Sau khi chạy đến được khu rừng thông lúc trước thì bọn hắc mới dừng lại.

Lúc một người, ba gấu, một chó dừng lại, Cổ Dục lập tức cười to vui vẻ, xem như cầu phú quý trong nguy hiểm đã thành công. Hiện tại thứ có thể làm cho hắc chật vật như thế này, thật sự không không nhiều.

Tuy nhiên không nói những thứ khác, lần này hắc đã có một thu hoạch lớn. Đầu tiên không tính đến thứ nắm thông trước mặt, mà chỉ tính riêng trong không gian bí mật của hắc, những cái nắm mộc nhĩ cùng nhân sâm kia là thứ vô cùng có giá trị.

“Đến nào! Cho các người!” Sau khi cười xong, Cổ Dục cũng trực tiếp ngồi ở trên mặt đất. Sau đó lấy ra bốn bình nước phân phát cho Vua Núi, gấu nâu, hai con gấu nhỏ mỗi người một bình, hắc cũng nhìn về phía cái tên lông lá màu đen được hắc chộp trong tay mang theo khi này.

Thế nhưng lúc hắc nhìn về phía nó thì bất ngờ phát hiện, con vật này dường như cũng không có gì cần phải lo lắng. Mặc dù vẫn còn chưa tỉnh lại, nhưng mà hô hấp của nó đã bình thường, cũng không cần đặc biệt chú ý. Cẩn thận quan sát một chút, Cổ Dục lập tức nhận ra loài sinh vật này.

“Không nghĩ ở nơi này vậy mà gặp được nó?” Nhìn thấy con vật này, Cổ Dục lập tức vui vẻ.

Dịch: 100min_SkyShip

Chương 142. Ông lão lạc đường

Chương 142: Ông lão lạc đường

Chồn Gấu là động vật bảo hộ cấp 1 của quốc gia.

Nếu như nói Chồn Gấu có nhiều người sẽ không rõ, nhưng nó cũng có một cái tên khác, đoán chừng cũng có không ít người biết. Chồn Sói!

Đúng vậy! Chồn Sói chính là Chồn Gấu, loại sinh vật này tại Trung Quốc cũng chỉ có ở khu vực dãy Đại An Lĩnh. Ở địa phương khác thì không có.

Mà loài động vật này số lượng cũng ít đến đáng thương.

Thế nhưng số lượng của nó ít, thực ra cũng không trách người khác.

Trước đây bọn chúng bị loài người săn bắt rất nhiều, chính là vì lông của bọn chúng rất đáng tiền. Nhưng sau này có người phải ngồi tù mục xương thì săn bắt chúng thì việc săn bắt mới giảm. Kỳ thực hiện tại con người đối với bọn này cũng không còn nhiều hứng thú.

Dù sao lông của bọn này không bằng lông của loài chồn nâu nuôi lấy lông. Hiện tại lông chồn giá cả phải chăng, một bộ hơn mấy ngàn tệ. Loại tốt một chút có thể mua được ở Cáp Nhĩ Tân giá cả cũng đến mấy chục ngàn một bộ.

Cho nên con người đối với loài vật này đã không còn hứng thú. Mà hiện tại số lượng quần thể loài này không ngừng giảm

xuống, nguyên nhân của việc này cũng là liên quan đến tính cách của bọn nó.

Bọn này cùng với loài Lửng Mật ở Châu Phi cùng chi với loài chồn. Kỳ thực, nói đến loài chồn thì bọn này đúng là không được thông minh. Chồn Đông Bắc cũng giống như chồn Châu Phi. Nói bọn nó là chúa tể cũng không có gì sai, nhưng là chúa tể... tìm đường chết.

Bọn này dám đi tấn công Hồ, Gấu nâu, Báo để cướp thức ăn của bọn chúng.

Nhưng phải biết rằng động vật ở vùng Đông Bắc không phải dạng hiền lành gì. Dám cướp của bọn nó, lập tức bị bọn nó làm thịt!

Gấu Trúc sở dĩ trâu bò, đánh nhau chưa bao giờ quản đôi phương là thứ gì. Chính là bởi vì Gấu Trúc thực ra là một loài mãnh thú, trong truyền thuyết Xi Vưu cưới chính là bọn nó...

Nhưng Chồn Gấu nhà mi thì có tài cán gì chứ?

Mắt đối mắt, trong lúc đang ghìm nhau như vậy, nó lại đi lên đớp miếng thịt. Như vậy rõ ràng nó cũng trở thành một miếng thịt.

Chính là bởi vì như vậy, cho nên loại sinh vật này tình trạng sinh tồn quả thật không tốt chút nào.

Cũng may loại sinh vật này cái gì đều có thể ăn. Lớn thì hươu, hoẵng, còn nhỏ thì côn trùng, ếch xanh cái gì bọn chúng cũng đều có thể ăn được. Mặc dù hiện tại nó bị rắn cắn nhiều phát như vậy, thế nhưng vẫn có thể sống được chủ yếu chính là vì liên quan đến cấu tạo cơ thể và da lông của nó. Nếu như nó chỉ phải đối mặt với một con rắn độc, thì việc này quá đơn giản đối với nó.

“Cũng coi như là có duyên, cứu mày một chút vậy!” Nhìn thấy con chồn vẫn chưa có hồi phục như cũ, Cổ Dục lấy ra

một bình nước giếng, nhẹ nhàng rót vào trong miệng của nó, tiếp đó còn lại một ít nước cũng trôi ở trên người của nó. Nhìn thấy nước giếng của Cổ Dục, con gấu nâu ở bên cạnh đã uống hết nước giếng khế liếm bờ môi của mình. Đã từng uống qua hương vị nước giếng, nói nó không động tâm mới là lạ.

Hiện tại trước mắt có ba bình nước khác, một bình của Vua Núi đang uống, hai bình là con của mình đang uống. Vua Núi là đệ tử của Cổ Dục nó không dám đến cướp, hai con của mình nó cũng không thể cướp. Chỉ có thể nhìn bình nước Cổ Dục đang tắm rửa cho con chồn ở trước mặt mà thêm thuồng.

“Tra...” không biết là do nọc độc rắn đã được hóa giải, hay là do hiệu quả của nước giếng quá nghịch thiên. Sau khi Cổ Dục giúp Chồn gấu xử lý vết thương xong, nó cũng rất nhanh tỉnh lại. Vừa nhìn thấy Cổ Dục, ngay lập tức nó làm ra tư thế muốn công kích.

“Thu!” Nhưng đúng lúc này, đột nhiên ở trên không có một bóng đen thoáng qua phía trên Cổ Dục. Sau đó Vua Bầu Trời từ trên trời lao xuống, lấy móng vuốt của mình đè Chồn gấu trên mặt đất.

Đều là động vật cấp 1 được bảo hộ, ai sợ ai chứ!

Mà Chồn gấu có thể không sợ những con Hồ trưởng thành, không sợ Gấu nâu, không sợ Báo. Thế nhưng đối với Đại bàng vàng thì nó lại có chút sợ hãi, trong lúc nhất thời cũng không dám nhe răng, mà vội vã nhìn sang bốn phía.

Mà sau khi xem xét, nó lại càng thêm sợ hãi. Bởi vì bên cạnh chính là Gấu nâu, còn phía bên kia là một con chó lớn so với Sói đầu đàn ở trong rừng rậm còn muốn cường tráng hơn, uy vũ hơn. Ấy, đúng là không thể trêu vào đâu nha.

Mặc dù đối với Vua Bầu Trời rất bất mãn, nhưng nó cũng không dám hung dữ đối với Cổ Dục. Lúc này nó cũng cảm

nhận được hương vị nước giếng trên cơ thể nó, vì thế nó không còn ý định muốn tấn công mà chỉ là muốn hù dọa thôi. Cùng lúc đó nó ngược cổ lên trực tiếp nuốt con rắn mất đầu đang quẩn trên người vào miệng.

Nhìn con rắn này , rốt cuộc Cổ Dục cũng đã hiểu Vua Bầu Trời vừa rồi đã làm gì .

Bây giờ Vua Bầu Trời nhìn thấy bọn Cổ Dục bọn đã không có chuyện gì nữa thì quay lại chặn đánh những con rắn đang đuổi tới kia. Phải biết rằng, Đại bàng hay chim Ưng đều là những loài sinh vật này chính là khắc tinh của rắn, Vốn dĩ những con rắn kia không có dễ dàng buông tha cho bọn người Cổ Dục.

Nhưng sau khi bọn người Cổ Dục rời đi, Vua Bầu Trời bắt chợt từ trên trời lao xuống. Hai móng nó trực tiếp nắm hai cái đầu rắn, tiếp đó cái mỏ nó liên tục mổ, đem hai cái đầu đầu rắn mổ cho nát bậy.

Sau đó cứ lập đi lập lại chuyện này mấy lần, vài con rắn mạnh nhất trong đám đều chết ở dưới mỏ của Vua Bầu Trời. Những con rắn còn lại cũng coi như không có ngốc, bọn chúng đều biết nếu cứ như tiếp tục đuổi nữa, mục tiêu sẽ đổi thành chính là bọn nó, cuối cùng cũng sẽ bị Vua Bầu Trời giết chết. Thế là chúng nó không tiếp tục truy đuổi nữa mà quay lại trong khe núi, còn Vua Bầu Trời sau khi giết hai con rắn xong thì miệng ngậm con còn lại đi tìm Cổ Dục .

“Làm tốt lắm! Sau khi trở về, tao sẽ cho mày ăn một con cá thật to.” Vuốt cái đầu đẹp của Vua Bầu Trời Cổ Dục nở một nụ cười, sau đó thì bắt đầu hái nấm thông.

Đúng thế! Vừa rồi một đường chỉ lo chạy trốn, bây giờ xong chuyện tất nhiên phải tới rừng Nấm thông, nói gì đi nữa cũng phải hái một chút rồi mới quay về được.

Sau khi hái nấm thông xong, Cổ Dục đi theo Gấu nâu rồi cả đám ăn một bữa cơm chiều. Sau đó cũng chuẩn bị rời đi, thời gian bây giờ đã không còn sớm, hấn chuẩn bị chút sức lực để có thể về nhà trước hôm nay.

Con Chồn gấu kia cũng được hấn thả ra.

Có điều lúc con chồn này đi, nó cũng bước từng bước cẩn thận. Mặc dù nó không quá thông minh, nhưng mà nó biết, nó có thể đã được Cổ Dục cứu. Hơn nữa hương vị của cái giếng kia thật đúng là không tệ, đến nỗi một nhà ba người Gấu nâu cũng vô cùng luyến tiếc không rời trước khi đi vào rừng rậm.

So với sự thần kỳ của giếng nước kia, thì bọn chúng đối với cái rừng rậm này càng thêm quen thuộc, cũng càng thêm ưa thích. Mà sau khi Cổ Dục tiến một nhà Gấu nâu xong, cũng dẫn theo Vua Núi cùng Vua Bầu Trời vợ vã rời khỏi núi .

Lần này trong lòng hấn có thể nói là chỉ muốn nhanh chóng về thôi, mặc dù lần này lên núi, không giống như là lần trước khổ sở như vậy. Thế nhưng lần này thu hoạch so với lần trước tốt hơn nhiều, hiện tại hấn rất muốn xem tình hình của những cây Nhân sâm kia thế nào.

Cứ như vậy, Cổ Dục vợ vã đi dọc theo con đường cũ. Đại khái hơn 6:00 tối, trong rừng rậm trời cũng sắp tối rồi, Cổ Dục lúc đó cũng đã ra tới bên ngoài.

Khi hấn bước ra khỏi rừng rậm nguyên thủy, trong nháy mắt hấn không khỏi thở phào một cái. Trong rừng rậm nói thật là rất ngột ngạt, nhất là khi trời bắt đầu tối .

“Ô...” Tuy nhiên, ngay tại thời điểm Cổ Dục buông lỏng cảnh giác thì bên người hấn Vua Núi cũng không có buông lỏng, ngược lại nó còn quét mắt một cái nhìn về một hướng khác. Mà lúc này Cổ Dục cũng nhìn theo cái hướng đó, hấn không khỏi sửng sốt một chút. Bởi vì bên kia lúc này đang có

một ông lão hơn 70 tuổi, mặt mày lo lắng từ trong rừng rậm bước tới.

“Ông cụ?” Nhìn thấy người này, Cổ Dục cũng kêu một tiếng.

“Ai nha, chàng trai trẻ! Cuối cùng cũng gặp được người rồi, nơi này là nơi nào vậy? Khu rừng này, phải làm sao để đi ra ngoài đây?” Nghe được âm thanh của Cổ Dục, sau khi ông cụ kia nhìn thấy Cổ Dục, ông cụ nhanh chóng chạy lại, vẻ mặt mừng rỡ hỏi.

Dịch: Lemon

Chương 143. Ông cụ Tổng

Chương 143: Ông cụ Tổng

Ông cụ Tổng, ông cũng quá gan dạ rồi, một mình đi vào khu rừng rậm này, ông thật sự không sợ bị Hồ ăn thịt hay sao.” Cổ Dục một bên ở phòng bếp làm bữa tối, một bên trêu ghẹo, ông cụ tò mò ngồi xỏm xuống xem mấy bồn hoa lan ở phía trước.

Ông cụ này chính là ông lão mà lúc này Cổ Dục đã gặp ở ngoài bìa rừng.

Qua lời của ông cụ hẳn biết được, ông cụ này gọi là Tổng An Dân. Ông cụ còn đưa thẻ căn cước của mình cho Cổ Dục xem, giống như là muốn chứng minh mình không phải là người xấu.

Sở dĩ ông cụ xuất hiện ở đây là bởi vì ông cụ đi xem một loại hoa ở thôn bên cạnh. Nhưng mà dù đã xem loại hoa mà ông ta hiếu kỳ kia rồi, ông ta vẫn không hài lòng. Cho nên đã hỏi người kia ở đâu mà có được loại hoa này. Người chủ kia nói là hẳn hái được ở trong núi, hơn nữa còn nói cho ông cụ biết vị trí chính xác để tìm.

Nhưng mà ông cụ là một người sống trong thành phố, cho dù là biết vị trí của loài hoa đó nhưng ông cụ cũng không thể tìm thấy được. Do đó đi vào trong rừng rậm thì bị lạc đường.

Sau khi ông cụ giải thích xong, Cổ Dục trên cơ bản đã xác định, ông cụ đã đi lánh quanh ở bìa rừng. Bởi vì con người hai chân không có đồng nhất, nếu thử nhắm mắt mà đi thẳng về phía trước thì biết, chỉ cần đi vài mét thì sẽ phát hiện đường đi sẽ bị lệch.

Hầu hết cái mà dân gian hay gọi là quỷ dẫn đường thì chính là nguyên lý này.

Chỉ cần khu rừng đủ lớn, bạn cảm giác là mình đang đi thẳng về phía trước. Thế nhưng thật ra là đang đi lòng vòng, cứ đi tới thì sẽ lại quay trở về chỗ cũ. Đến khi nhận ra mình quay lại chỗ cũ thì tâm lý sẽ trở nên hoảng loạn, tiếp đó thì co chân bỏ chạy, càng chạy thì càng đi lòng vòng. Cứ chạy như thế càng làm bản thân mệt mỏi đến chết.

Nếu như trong khoảng thời gian đó có người đi ngang qua, đem người đó ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này, vậy thì hẳn sẽ an toàn.

Mà tình huống của ông cụ Tổng An Dân này chính là như thế. Nếu như không gặp Cổ Dục, có lẽ ông ta đã tiêu đời rồi.

Điện thoại đã sớm hết pin hơn nữa với độ tuổi cùng thể trạng của ông ấy, ở trong khu rừng rậm nguyên thủy này qua một đêm, thì ha ha...

Sau khi Cổ Dục gặp được ông cụ, tiếp đó thì dẫn ông trở về thôn, đưa cho ông mượn điện thoại. Ông cụ lập tức điện cho cháu gái của mình, sau khi sắp xếp xong xuôi, Cổ Dục cũng không đứng chờ ông cụ nữa. Hắn liền đi chuẩn bị bữa cơm để mời ông cụ ăn một bữa.

“Ha ha ha ha, nếu như có thể ăn thịt Hổ thì cũng không tồi, ít nhất với con Hổ kia cũng có thể lấp đầy cái bụng.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, ông cụ Tổng nở nụ cười, tiếp đó đứng lên tỏ vẻ không sợ sống chết nói như vậy. Tuy nhiên Cổ Dục cũng biết là ông cụ đang nói khoác.

Cũng không biết vừa rồi ai vừa nhìn thấy mình đã cảm động muốn sắp khóc đây.

Nhưng hắn biết, mấy ông cụ lớn tuổi đều rất thích nói khoác, cũng giống như cha của Cổ Dục. Ông ấy cũng thường

xuyên nói khoác như thế, cái gì mà dù có sống hay chết, trời có sập ta cũng không sợ. Giống như là bọn họ luôn tỏ vẻ bình tĩnh, thế nhưng sự thật là khi phải đối mặt thì cũng có biết sợ.

“Được rồi, tới dùng cơm thôi! Tôi đã nói chuyện với cháu gái rồi, chẳng qua con bé lái xe tới đây ít nhất cũng mất hai giờ. Vậy trước tiên chúng ta ăn cơm rồi nghỉ ngơi một chút đi!” Nghe ông cụ Tổng nói, Cổ Dục cũng không có trả lời ông. Hắn trực tiếp bung đồ ăn đi ra cửa, sau đó cùng ông cụ ngồi ở phòng ăn bắt đầu ăn. Lúc Tổng lão nhấc đũa ăn, ông ta cả người liền ngậm ngẩn.

Vẻ mặt như vậy Cổ Dục rất quen thuộc, khi hắn nấu cơm người nào ăn xong hầu như đều có vẻ mặt như thế.

“Ừm, cũng không tệ nha!” Mặc dù cụ Tổng rất kinh ngạc, nhưng mà ông cố gắng ép bản thân để xuống sự kích động. Ông chỉ gạt đầu một cái và khen một câu như vậy, nhưng tốc độ gấp đồ ăn lại càng lúc càng nhanh. Nhìn bộ dáng ông cụ, Cổ Dục cũng khẽ cười, trong miệng thì nói không nhưng cơ thể thì không thể giấu được.

“Đúng rồi, Tiểu Cổ! Những cây hoa lan kia của cậu đều là cực phẩm đó nha...” Ăn cơm tối xong, Cổ Dục đem bát đũa ném vào máy rửa chén. Sau đó đi ra ngoài sân ngồi, ông cụ Tổng cũng chủ động lại gần vẻ mặt thì tò mò hỏi.

“Ông hiểu những thứ này sao?” Máy thứ hoa lan này, kể từ khi Cổ Dục mua về sau đó cũng không có quan tâm nữa. Chỉ có ngày đầu tiên hắn có tưới nước giếng cho nó, tiếp đó thì không để ý nó nữa.

Dù sao cũng là cái cây nhỏ, cho nên bây giờ còn chưa nở hoa. Thế nhưng cành lá thì vẫn rất là xanh tốt, dựa theo cách nói của Cổ Dục chính là nó lớn lên rất có sức sống... Ừm, quả thật chính là như vậy...

Hắn đúng là không có khiếu thẩm mỹ, hắn cũng không hiểu tý gì về hoa.

“Biết sơ sơ thôi! Đây chàng trai, khi nào mấy bồn hoa này nở hoa, cậu phải nói cho tôi biết một tiếng đó nha.” Nghe lời nói của Cổ Dục, Tống An Dân vừa cười vừa sờ râu mép của mình rồi nói một cách rất ra vẻ, vừa rồi số điện thoại của Cổ Dục ông cụ cũng đã lưu lại rồi.

“Được! Đến lúc đó lại nói ạ!” Nghe lời nói của Tống An Dân, Cổ Dục cũng không hứa chắc, quý mới biết hoa này lúc nào mới nở. Hơn nữa hắn cũng không có trách nhiệm phải nói cho ông ấy biết làm gì? Đùa sao...

“Đúng rồi! Chàng trai, sau vườn nhà cậu trồng cây trà à?” Nhìn thấy thái độ qua loa của Cổ Dục, lúc này ông cụ Tống cũng chủ động dời chủ đề, tiếp đó nhìn về phía vườn sau của nhà Cổ Dục.

“Chỉ có vài bụi thôi ạ.” Nghe được lời nói của ông cụ Tống, Cổ Dục suy nghĩ một chút, trước đây lúc mua cây trồng dường như chủ cửa hàng có đưa cho vài bụi cây.

“Không biết có thể để cho tôi nhìn một chút được không?” Nghe nói đúng là cây trà, ông cụ Tống cũng cảm thấy hứng thú, nên tò mò hỏi.

“VẬY ĐI THÔI.” Chỉ là vài bụi cây trà mà thôi. Lúc trước sau khi trồng xuống Cổ Dục cũng không để ý đến nó nữa. Ông cụ muốn nhìn thì cứ để cho ông ấy xem thôi.

Lập tức Cổ Dục dẫn ông cụ đi ra vườn ở sau nhà. Khi bọn họ vừa tiến đến, ở phía xa lờn rừng Bạo Quân cùng Vua Bầu Trời đậu ở trên cây đang chuẩn bị nghỉ ngơi, lúc này thấy hai người đi tới thì nhìn về phía bọn họ.

Bạo quân cùng Vua Bầu Trời, Tống lão vừa rồi cũng đã nhìn thấy. Lần đầu tiên khi mới nhìn thấy lúc đó ông cũng sợ

hết hồn, chẳng qua khi quay sang nhìn Cổ Dục vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Thì ông biết, hai con vật này chắc hẳn là do Cổ Dục nuôi, mặc dù bọn chúng có vẻ đối với ông rất là cảnh giác, nhưng hẳn là không có ác ý gì.

Miễn cưỡng hướng về phía Bạo Quân cùng Vua Bầu Trời nở nụ cười, ông cụ Tổng đi tới phía trước cây trà.

“Long Tĩnh..... Đúng là cây trà Tây Hồ! Không tệ, không đúng, làm sao nó có thể phát triển tươi tốt như thế này? Đây là đại hồng bào sao?” Khi sự chú ý của ông chuyển lên trên cây trà, trong nháy mắt ông lập tức tròn kinh ngạc. Bởi vì hai cây trà vừa rồi còn ở phía xa nên ông không có chú ý tới.

Mà sau khi xem xét kỹ thì ông cảm thấy kinh ngạc. Quá tuyệt! Hai cây trà này vậy mà là hai cây trà đứng đầu trong các loại trà.

Mặc dù do Cổ Dục trong một khoảng thời gian dài không có chăm sóc, cho nên chúng phát triển có chút rối loạn. Nhưng mặc kệ kết cấu bên ngoài có chút không đẹp thì mùi thơm của lá trà tuyệt đối không thể sai được. Tuyệt đối là loại cực phẩm trong cực phẩm.

Nghĩ tới đây, ông cụ Tổng còn cố ý hái hai cái lá, tiếp đó xoa xoa để nó trở thành mảnh vụn rồi ngửi thử một cái. Lúc này mùi hương của Long Tĩnh cùng Đại hồng bào chính gốc trực tiếp tràn vào lỗ mũi của ông, khiến cho ông không khỏi giật mình. Hương vị của loại trà này đúng là quá cực phẩm!

Mà nghĩ tới đây ông không khỏi nhìn về phía Cổ Dục, sắc mặt cổ quái lại còn lộ ra vẻ phẫn nộ. Nhìn vẻ mặt của ông cụ Tổng, Cổ Dục cũng nghi hoặc không hiểu ông ấy là muốn làm cái gì đây?

“Tiểu Cổ! Cậu đúng là phí phạm của trời nha!” Chỉ vào hai bụi cây trà, ông cụ Tổng có chút đau lòng nhúc nhích nói. Mà sau

khi nghe ông ấy nói như thế, Cổ Dục càng nghi ngờ hơn,
chẳng lẽ cây trà này cũng là thứ đồ tốt sao?

Dịch: Lemon

Chương 144. Hiếu kì

Chương 144: Hiếu kì

Ông nội... Ông không có... À! Ông nội của tôi không có gây thêm phiền phức cho anh chứ !”

“À, hẳn là không rồi, ha ha.” Nghe được lời nói của cô gái xinh đẹp này, Cổ Dục gãi đầu một cái. Ngoại trừ có chút tự nhiên quá mức, dường như ông cụ thật sự không có mang phiền phức gì thêm cho mình, Ài! Cứ coi là như vậy đi.....

Kể từ lúc xem mấy cây trà của Cổ Dục ở sân sau, ông cụ Tống liền cầm một cái rổ nhỏ, bắt đầu hái lá trà. Đồng thời ông cũng dạy Cổ Dục hái lá trà, nói cho hắn biết cái gì gọi là mầm, như thế nào là tươi. Sau đó vừa hái, vừa nói với Cổ Dục ngày mai ông sẽ đem lá trà đi xào, sau đó ông sẽ đem qua cho hắn.

Thật ra Cổ Dục đối với việc uống trà cũng không có hứng thú quá lớn.

Lúc trước không có nước giếng, hắn thích nhất là uống Coca Cola, bởi vì vật này thật sự có thể làm người ta sảng khoái. Về sau có nước giếng, nên hắn uống nước giếng. Bây giờ có nước đào, hắn bắt đầu uống nước đào. Mặc dù Khổng Hạo Văn đưa tới cho hắn không ít lá trà, nhưng Cổ Dục lại không quá thích uống. Chỉ thỉnh thoảng uống nếu như buổi trưa làm việc quá nhiều hoặc đi đi lại lại nhiều, khi đó hắn mới pha một bình trà để uống.

Cũng chính bởi vì vậy, mặc dù hắn có trồng hai cây trà. Thế nhưng chưa từng hái lá trà, trong mắt hắn hai cây trà kia chẳng khác gì cây cảnh là mấy.

Tuy nhiên ông cụ Tổng đối với việc hái trà đúng thật là làm không biết mệt, ông ở phía khu vườn phía sau nhà của Cổ Dục hái hơn một giờ. Mãi cho đến khi có một chiếc xe dừng lại trước cửa nhà của Cổ Dục, tiếp đó có một cô gái từ trên xe bước xuống, nhìn cô so với Cổ Dục cũng không lớn hơn là bao.

Cô gái này rất xinh đẹp, ở trong mắt Cổ Dục cho dù là những ngôi sao điện ảnh xinh đẹp kia cũng so với cô gái này cũng không bằng. Có lẽ chỉ có Tiết Thanh Huyền mới có thể so sánh được với cô gái này.

Cô ấy cao chừng 1m7, mặc trên người một bộ đồ màu trắng trông giống Hán phục. Thế nhưng lại không giống như là Hán phục có váy dài và rất rườm rà. Cụ thể gọi thế nào, Cổ Dục là một tên thẳng nam nên chắc chắn không thể biết.

Một mái tóc dài đen nhánh xõa trên bờ vai, làn da mịn màng, khuôn mặt nhỏ nhắn, có chút giống nét mặt trẻ con. Mắt cô to, cằm đầy đặn, mũi cao, khiến cho người ta lần đầu tiên nhìn thấy có loại cảm giác kinh ngạc, quả thật cô ấy cực kỳ xinh đẹp.

Thế nhưng lại không cho người ta có cảm giác nồng nhiệt, hay là vui vẻ. Ngược lại khiến người ta có một loại cảm giác rất lạnh nhạt, giống như là vẻ đẹp của thiên nhiên hay là hương thơm của hoa lan.

Cảm giác cô ấy giống như chị gái hàng xóm? Đúng vậy! Mặc dù không biết cô ấy và Cổ Dục ai lớn hơn, nhưng đúng là cho người ta có một loại cảm giác như thế.

Đương nhiên, này giờ những suy nghĩ này toàn bộ đều là của Cổ Dục thôi, loại đầu gỗ như hán thế này thì sẽ không chủ động tán gái. Mấy em gái muốn trêu chọc hán đoán chừng đều không thể trêu chọc nổi.

“Ai, Tiểu Minh! Cháu tới rồi sao, ông hái sắp xong rồi chờ ông một chút!” Có thể là do nghe được âm thanh Cổ Dục trò chuyện với cô gái, lúc này ông cụ Tổng cũng nghiêng đầu ra rồi cười ha hả nói.

“Được ạ! Thực sự đã cho anh thêm phiền phức rồi.” Nhìn dáng vẻ quen thuộc của ông nội, cô gái này có chút lúng túng nhìn Cổ Dục nói một câu, mà Cổ Dục cũng khoát tay không thềm để ý.

Tiếp đó hẳn cùng cô gái này hầu như không có tiếp tục nói chuyện.

Cổ Dục không phải loại nói chuyện ba hoa, chủ động cùng con gái nói chuyện trên trời dưới đất. Mà cô gái kia rõ ràng cũng không phải loại người ưa thích cùng người khác nói chuyện. Cho nên hai người cũng chỉ đứng ở đó đợi ông cụ Tổng hái xuống mấy chồi non cuối cùng, cũng không có phát ra tiếng động gì.

“Tiểu Cổ! Ngày mai tôi sẽ lập tức xào trà, tiếp đó sẽ đem đến cho cháu xem như là quà cảm ơn vì đã cứu lão già này, lại còn mời tôi ăn cơm nữa chứ.” cầm theo hai túi trà, ông cụ Tổng cười ha hả nói. Mà Cổ Dục nghe xong lời ông nói, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Vốn là hẳn cứu ông cụ này, kỳ thực cũng không có ý muốn cần ông báo đáp gì. Hẳn chỉ là thuận tay mà làm thôi, châm ngôn nói rất hay ‘nghèo sinh gian kế, giàu có lương tâm.’

Bây giờ có thể nói, Cổ Dục xem như là người có tiền trong đám người bình thường, dù sao hẳn cũng là phú ông triệu cơ phú mà.

Cho nên hẳn làm như vậy cũng coi như là làm việc thiện.

Bao gồm cả việc mời ông cụ Tổng ăn cơm, hẳn cũng không có mưu đồ mong được báo đáp gì. Thế nhưng ông cụ Tổng rõ

ràng không nghĩ như thế, ông ấy muốn giúp Cổ Dục xào hai nồi trà để báo đáp Cổ Dục.

Cổ Dục không hiểu nhiều về trà, nhưng quả thật cái ông cụ Tổng này rõ ràng là thật không đơn giản.

Người khác dùng tiền triệu cũng chưa chắc mời được ông cụ động tay xào một nồi trà. Nếu mà để người ta biết được ông cụ miễn phí giúp Cổ Dục xào hai nồi trà, có lẽ phải khiến cho không ít người phải kinh ngạc.

Cũng giống như hiện tại, khi cháu gái ông cụ Tổng nghe được lời này cũng sửng sốt một chút. Phải biết rằng ông nội cô đã lâu rồi chưa có động tay xào trà. Nghĩ tới đây, cô không khỏi liếc mắt nhìn Cổ Dục, xem ra ông nội của cô đối với người này rất có dụng tâm nha!

“Được được được, tùy ý ông ạ. ” Mà lúc này Cổ Dục còn chưa cảm giác được ông cụ Tổng này không phải là người đơn giản. Cho nên hẳn tùy ý nói như vậy, cũng không đề cập đến việc hỗ trợ xào trà. Cổ Dục cũng không để ý đến việc ông ấy hái một chút lá trà này, hẳn không phải là người hẹp hòi.

Sau khi đưa ông cụ Tổng lên xe, Cổ Dục cũng quay trở về trong nhà. Tối hôm nay hẳn còn chuyện muốn làm, không nói những thứ khác thì chỉ riêng những cây nhân sâm kia, cũng đủ khiến cho hẳn phải giành ưu tiên để xử lý nó trước mới được.

Những cây nhân sâm phẩm chất tốt thì hẳn trực tiếp đem đi trồng, mỗi ngày sẽ tưới cho nó nước giếng. Hẳn chuẩn bị đến khi già thì đem một đám nhân sâm ngàn năm ra nghịch một chút. Mà những cây nhân sâm có phẩm chất không tốt lắm thì hẳn có chút cân nhắc, xem nên xử lý thế nào cho tốt? Ăn hết thì cũng được, thế nhưng hẳn không thể ăn nhiều như vậy. Mà ngoại trừ ăn ra thì còn có thể làm gì đây? Đây là một chuyện cần phải suy tính...

Trong lúc Cổ Dục ở nhà bận rộn giải quyết chuyện những cây Nhân sâm. Ở bên kia, sau khi đón ông cụ Tổng lên xe, cháu gái cụ Tổng khẽ liếc mắt nhìn ông cụ ở hàng ghế sau đang hí hoáy sắp xếp những lá trà, cô không nhìn được nghi hoặc lập tức hỏi: “Ông nội vừa ý vị họ Cổ kia sao?”

“Không chỉ là vừa ý, chàng trai này thật sự không đơn giản.” Nghe cháu gái nói, ông cụ Tổng tạm thời buông những lá trà xuống, tiếp đó trên mặt nở nụ cười.

Mặc dù nhìn Cổ Dục không có cái gì khác thường, nhưng trên thực tế, nếu như cẩn thận quan sát thì lập tức sẽ phát hiện Cổ Dục có rất nhiều điều không bình thường.

Trong nhà hắc chó không tầm thường, đại bàng không tầm thường, lợn rừng cũng không tầm thường. Nhìn mấy con chim đa đa kia cũng không phải tầm thường, mà chủ nhân của bọn này càng không phải là dạng tầm thường.

Chiều cao, ngoại hình, những thứ này ông cụ Tổng sẽ không để ý. Thế nhưng khí chất của người này, còn có năng lực bản thân của hắn thật sự làm cho người ta hết sức kinh ngạc.

Tài nấu nướng của hắn thậm chí đầu bếp số một của quốc gia cũng không sánh nổi, hắn trồng hoa không có loại nào mà không phải là cực phẩm trong cực phẩm. Cây trà của hắn, càng là muốn đạt tới trình độ cây mẹ, dạng người thế này nếu như nói là một người bình thường, ông cụ Tổng là người đầu tiên không đáp ứng.

Nhưng một chàng trai ưu tú như thế, lại sống ẩn dật ở trong cái thôn nhỏ này. Điều này thật sự làm cho người ta cảm thấy rất hiếu kỳ.

Nhìn cặp mắt như phát ra lửa của ông nội mình, cháu gái ông cụ Tổng không khỏi nhớ lại cái người Cổ Dục vừa rồi.

Ngoại trừ vừa ý với ánh mắt của Cổ Dục, cô không có cái nhìn khác về hắn.

Bình thường đàn ông nhìn thấy mình, ánh mắt bọn họ từ đầu đến cuối đều sẽ dừng lại trên người mình. Thế nhưng anh chàng Cổ Dục này không có như vậy, điều này cũng làm cho cháu gái ông cụ Tống có chút tò mò...

Dịch: Lemon

Chương 145. Bạc thầy xào trà

Dịch: Yanki

Chương 145: Bạc thầy xào trà

Sáng sớm hôm sau, khi ông cụ Tổng rời giường và ăn cơm xong, ông tắm rửa thay quần áo rồi lấy chiếc nồi đen gia truyền ba đời mấy trăm năm trong nhà ra. Ông cụ Tổng dùng nước suối rửa sạch nồi cẩn thận, đốt ba cái bếp đất liên tiếp, tiếp đó ông cụ nghiêm mặt lấy những lá trà được hái từ trong nhà của Cổ Dục ngày hôm qua. Thật ra, lá trà tốt nhất vẫn là xào ngay khi hái xuống.

Tuy nhiên bởi vì hái vào tối qua, cho nên đã ngấm một chút sương khí cũng là điều hiển nhiên.

Lúc này, Tổng Minh là cháu gái của ông, nhìn thấy ông vẻ mặt nghiêm túc như vậy, cô cũng tò mò ngồi ở bên cạnh xem. Tính ra đã rất lâu rồi cô chưa từng thấy ông cụ nghiêm túc như thế!

Đúng thế! Giống như trước đây từng giới thiệu, thật ra ông cụ Tổng cũng không phải là một người bình thường.

Tên đầy đủ của ông ta là Tổng An Dân, nếu như nói ra tên này chắc hẳn sẽ có không nhiều người biết. Nhưng nếu như nhắc lên danh hiệu này trong giới lá trà thì đây chính là sấm nổ bên tai.

Nhà họ Tổng xào trà đã qua nhiều thế hệ, tương truyền ở thời nhà Minh, nhà ông chính là người xào trà được chỉ định cống trà cho, cũng là người tham gia sáng tạo việc xào trà.

Đúng vậy, cách xào trà để uống trà bây giờ chính là được phát minh vào thời Minh, mà tổ tiên của nhà ông Tống là một trong những người sáng tạo cách xào này.

Họ vẫn luôn là người xào trà phục vụ riêng cho hoàng thất suốt hai đời nhà Minh. Đến triều đại trước, khi hoàng thất sụp đổ thì họ cũng về sống ở ẩn. Nhưng nhờ vào con mắt tinh tường, nhà của họ trở thành người buôn lá trà nổi tiếng nhất sau khi chính phủ mới được thành lập.

Cha và chú hai của Tống Minh chuyên kinh doanh lá trà, sản nghiệp trải dài khắp cả nước. Nếu như nói Đại Mã tổng, Tiểu Mã tổng là thương nhân đỉnh cấp, Hứa Cẩm là thương nhân trung cấp thì hai người họ Tống chính là thương nhân cao cấp. So sánh lên trên thì có thể chưa đủ nhưng so xuống dưới chắc chắn thừa sức. Nếu như họ không ở trong top 100 người giàu nhất ở Trung Quốc, thì trong top 200 khẳng định sẽ có họ.

Hơn nữa, điều chủ yếu nhất là nhà họ từng có quan hệ thân thiết với quan lại, dẫn đến việc ông Tống cũng không thiếu bạn tốt trong chính phủ. Mặc dù nhà của ông không phải doanh nghiệp nhà nước nhưng cũng không có ai dám động vào.

Ông cụ Tống năm nay đã bảy mươi sáu tuổi, ông đã chính thức về hưu một vài năm trước.

Khi ông ấy vừa về hưu cũng có không ít người cầm lá trà đến để mời ông xào giúp một nồi, thậm chí trả giá trên trời, 1 triệu tệ một nồi. Đây là còn không tính tiền lá trà, chỉ xào là có ngay mấy triệu tệ, nhưng ông Tống lại đuổi bọn họ đi hết. Ông là người thiếu tiền hả? Nói đùa!

Nhưng bây giờ, nhìn lá trà trong nhà của Cổ Dục làm ông thấy thích thật sự.

“Phù!” thổi phào một cái, đầu tiên ông tập trung vào lá trà Long Tỉnh kia, rồi cảm nhận nhiệt độ lửa, tiếp đó ông liền chia lá trà và rót vào nôi.

Xào trà chia làm ba nôi. Nôi đầu tiên tên là nôi Sinh, nôi thứ hai là nôi Nhị Thanh, và nôi cuối cùng là nôi Thục. Sức người tạo ra sản lượng không cao bằng máy móc, nhưng tay của con người phán đoán nhiệt độ nhạy bén hơn nhiều so với máy móc. Cho nên trà ngon chân chính là dùng tay để xào.

Tiếp theo là rót lá trà vào trong nôi, ông Tống cũng bắt đầu dùng sức đảo lên. Hai tay ông không ngừng nâng lên hạ xuống, kỹ thuật đúng là không phải nói chơi.

Hơn nữa, mùi hương của lá trà trong nôi rất nhanh cuốn theo vào trong không khí, phòng của nhà ông dần dần ngập tràn mùi lá trà đậm đà.

Tống Minh ngồi ở bên cạnh ngửi thấy hương vị trà này liên sững sờ, sau đó trong mắt cô lóe lên nỗi khiếp sợ.

Tống Minh là người nhà chuyên về lá trà, cho nên rất hiểu trà. Từ nhỏ cô đã lớn lên ở bên cạnh ông nội, bởi vì do cha mẹ mãi mê làm ăn ở phương Nam. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô đề nghị giúp cha mẹ buôn bán, cô về mở một quán trà ở cạnh ông nội.

Có thể nói cô chính là ngâm trà mà lớn lên, nên để biết trà này tốt hay không, cô không cần uống mà chỉ bằng vào việc ngửi và nhìn là cô có thể dự đoán được tám chín phần mười.

Trà của nhà Cổ Dục nhìn từ giống được bán trông cũng không tệ lắm, mặc dù không tính là loại đứng đầu nhưng bề ngoài khá ổn. Ban đầu cô ấy tò mò tại sao ông nội của mình lại muốn tự tay phải xào nó?

Vốn dĩ cô còn cho rằng ông nội làm thế có thể vì muốn trả ân tình, nhưng bây giờ cô biết, cô vẫn quá ngây thơ. Khi lá trà

vừa xuất hiện, cô biết ngay đây không chỉ là loại trà cao cấp, mà có thể nói đây là loại trà đỉnh cấp nhất, là loại trà đứng đầu trong các loại trà.

Mùi hương này chỉ ngửi một chút đã làm người ta cảm thấy vui tươi thanh thản. Chất lượng của trà thậm chí còn tốt hơn một chút so với loại trà chuyên dành riêng cho chính phủ.

“Tên kia lấy trà ngon như thế này ở đâu nhỉ? Chẳng lẽ hẳn mang cây mẹ về luôn sao?” Đại não của Tống Minh trông không khi ngửi được mùi thơm này, tình huống gì đây trời?

Nồi trà xanh đầu tiên nhanh chóng đã được xào xong, ông cụ Tống lấy toàn bộ lá trà trong nồi ra, tiếp đó lấy một cái lá trà ra ngửi mùi thơm của nó, vẻ mặt ông lúc này say mê nở nụ cười.

“Cực phẩm, đúng là cực phẩm trong cực phẩm!”

“Ông nội ơi, trà ngon như thế nào cũng phải pha một bình để nếm thử chứ ạ, con đi lấy đồ pha trà đây.” Tống Minh nhìn những lá trà này, trong miệng khẽ nuốt nước miếng một cái, sau đó cô nói nhỏ.

“Ài, đừng có gấp, đây là trà của cậu Cố, hai chúng ta muốn làm điều gì thì đợi đi đến nhà cậu ấy rồi nói tiếp.” Mặc dù ông cụ Tống cũng rất muốn nếm thử vị của lá trà, nhưng ông vẫn nhịn được. Ông giơ tay chặn lại, cố nén suy nghĩ muốn thử một chút lá trà trong lòng mình. Ông cụ đưa mắt nhìn vào bao lớn màu hồng ở trên, trong đó có đủ các loại trà đen và trà xanh.

Lúc này, đương nhiên Cố Dục không biết ông cụ Tống đang làm việc bận rộn ở nhà, hiện tại hẳn còn đang điều chỉnh được liệu.

Sau khi thức dậy vào sáng hôm nay, hẳn trước tiên vẫn là đi câu cá như thường lệ.

Cách mấy ngày không câu tất nhiên sẽ có hàng lớn! Quả nhiên là vậy, hôm nay hẳn thả cần đầu tiên liền câu được hàng lớn. Tuy nhiên nó không phải là các loại thăng cấp nước giếng, mà là một món đồ cổ.

Một tượng Phật bốn mặt được mạ vàng bốn phía có lẽ là từ thời nhà Minh, nhưng cũng có thể không phải ở thời Minh. Cổ Dục điều tra một chút, tượng Phật mạ vàng bốn phía này hẳn là của nước Xiêm La Cổ (Chính là Thái Lan ngày nay) cống nạp lễ vật cho nhà Minh bằng đường thủy, hoặc là Trịnh Hòa mang về từ Tây Dương nhưng không biết tại sao bị rơi trong biển.

Bốn mặt của tượng Phật vàng này cao khoảng 60cm, rất nặng, còn được bảo tồn rất tốt. Cổ Dục tra ở trên mạng một chút, giống tượng Phật vàng này có một cái đầu giá được hơn 200 triệu. Nếu như là loại bình thường giá cũng không thấp hơn 100 triệu.

“Được đấy, như vậy là lại có thêm 100 triệu.” Cổ Dục nhìn tượng Phật trước mặt vui vẻ cười híp mắt, tiếp đó ném tượng Phật vào trong không gian. Quả nhiên là số tiền này không cần kiếm vội làm gì, cứ từ từ thì chuyện nên đến sẽ đến.

Ngoại trừ Phật Vàng, hôm nay các chủng loại cá ở cũng đều không tệ.

Sau khi ném cá đèn vàng vào bể cá lấu hai của nhà mình, ném cá ngừ vây xanh vào bể nước bí mật. Còn những loại cá khác thì hẳn cho vào ao nước, làm xong tất cả Cổ Dục bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Không lâu sau, Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng đến để chuẩn bị làm việc. Mà đi theo chung với họ còn có Cổ Tú Tú, Lưu Phi Phi và Phùng Thư Nhân.

Nhưng hôm nay ba cô bé cũng đừng hòng được chơi đùa,
Cổ Dục muốn để cho các cô giúp hấn xử lý được liệu.

Chương 146. Trà này có giá trị vài triệu

Chương 146: Trà này có giá trị vài triệu

“Tiểu Cổ, tôi lại đến đây!” 10 giờ sáng, giọng của ông cụ Tổng vang lên cùng với một hồi tiếng động cơ ô tô. Khi Cổ Dục mở cửa, hẳn thấy ông cụ Tổng và Tổng Minh là người hẳn đã gặp ngày hôm qua. Hai người đang đứng ở trước cửa nhà hẳn, mà trong tay ông cụ Tổng còn cầm thêm hai hộp lá trà.

“Vào đi ạ!” Cổ Dục nhìn ông cụ Tổng đến đưa lá trà cho mình, hẳn cũng mỉm cười rồi sau đó dẫn hai người vào trong. Khi họ đi vào nhà và nhìn thấy ba cô gái đang sắp xếp được liệu và Năm thì không khỏi kinh ngạc. Bởi vì tối hôm qua họ không biết rằng trong nhà của Cổ Dục còn có người khác, đây là tình huống gì nhỉ?

“Chào ông, chào Dì ạ.” Khi hai người đang ngạc nhiên thì Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi ở bên kia cũng không đứng im, mà lễ phép chào họ.

“Sao lại gọi là Dì? Gọi là chị, biết chưa.” Vào lúc này, Phùng Thư Nhân bỗng vỗ đầu của hai cô bé một cái, sau đó cười và nói với Tổng Minh.

“Gọi Dì cũng đúng, nhưng gọi là chị vẫn nghe thoải mái hơn.” Tổng Minh nghe Phùng Thư Nhân nói như vậy, cô nở nụ cười và dịu dàng nói.

“Con gái của cậu hả?” Lúc này, ông Tổng kéo Cổ Dục ra một bên và hỏi nhỏ.

“Không phải đâu! Ngay cả bạn gái cháu còn không có nữa đây, họ đều là những đứa trẻ trong thôn. Lưu Phi Phi và mẹ của Phùng Thu Nhân đang giúp đỡ trong ngư trường của cháu.” Nghe ông cụ Tổng nói thế, Cổ Dục hơi cười và giải thích sơ qua.

“Ngư trường? Cậu còn có ngư trường sao?” Ông cụ Tổng và Tống Minh cùng sững sốt một chút, sau khi nghe Cổ Dục có ngư trường ông cụ tò mò hỏi.

“Đúng vậy ạ! Nó ở ngay đằng sau, hai người muốn đi xem không?” Cổ Dục chỉ về phía sau nhà của mình và cười hỏi, mà ông cụ Tổng nghe xong lời này thì càng cảm thấy hứng thú.

“Đi đi đi, đi xem một chút!” Nói xong, ông cụ kéo Cổ Dục đi đến ngư trường ở phía sau, đương nhiên Tống Minh cũng theo sau. Tuy nhiên sau khi đi vào ngư trường, họ lần lượt bất ngờ lần thứ hai.

Lần đầu tiên là bất ngờ chính là do vẻ bề ngoài của Lâm Lôi và Lý Vân Vân. Mặc dù nếu so sánh với Tống Minh thì hai người hơi kém một chút, nhưng trên cơ bản vẫn là thuộc về một cấp bậc.

Nếu như nói rằng giá trị nhan sắc của Tống Minh là 99 điểm thì điểm giá trị của Lâm Lôi và Lý Vân Vân nói là 98 cũng không quá mức. Nhưng 1 điểm còn lại cũng không phải vì ngũ quan mà vì khí chất và làn da, dù sao các cô ấy đều phải làm việc quần quật cả ngày ở nông thôn.

Cho nên làn da của họ chắc chắn không người thường xuyên ở nhà hoặc trong quán trà cả ngày như Tống Minh. Hơn nữa cô ấy còn có tiền để bảo dưỡng tốt cho làn da, nhưng bọn họ cũng chỉ thua một chút đó thôi.

Mà việc bất ngờ thứ hai chính là những con cá của Cổ Dục.

Cá Mú siêu lớn, Lươn sói hung hãn, cá Hồi ăn ngon đều còn sống ở nơi này của Cổ Dục. Sau khi xem những con cá này, ông cụ Tổng khiếp sợ rồi chìm trong im lặng.

“Tiểu Cổ! Vườn Trái Cây Khinh Khinh kia của Hứa Cẩm cùng cậu có quan hệ sao?” Hai người xem mấy con cá xong cũng đi ra ngư trường cùng với Cổ Dục. Vừa mới đi vài bước thì Tống Minh lập tức hỏi, trong mắt cô tràn đầy sự nghi hoặc.

“À! Cá của Vườn Trái Cây Khinh Khinh là do tôi cung cấp.” Cổ Dục nhìn dáng vẻ của cô cũng biết cô đã đoán được điều gì. Việc này không dễ giấu giếm nên Cổ Dục cũng thẳng thắn nói.

“Quả nhiên là thế...” Nghe được Cổ Dục thẳng thắn thừa nhận một cách thoải mái, Tống Minh nhìn Cổ Dục rồi nhỏ giọng nói một câu. Quả nhiên, Cổ Dục thật sự còn rất nhiều bí mật như ông nội của cô đã nói, điều này thật khiến cho cô tò mò.

“Con cá này của cậu trông không tệ đấy. Chậc chậc. À, đúng rồi! Tôi qua đây không phải để coi cá, tôi đến để nói về lá trà. Cậu có đồ dùng uống trà không? Chúng ta pha một bình uống thử xem sao?” Ông cụ Tống nhìn Cổ Dục rồi đột nhiên nhớ đến ý đồ của mình, ông lập tức nói với hấn.

“Có ạ! Để cháu đi lấy.” Cổ Dục nhìn dáng vẻ ông cụ Tống như thế, hấn khẽ cười rồi đi lên lấy lấy đồ dùng uống trà mà Khổng Hạo Văn đem tới. Mặc dù đồ uống trà không quá xịn sò nhưng cũng không đến nỗi quá kém. Sau khi bộ uống trà được lau chùi sạch sẽ, Tống Minh chủ động cầm lên để pha trà.

Nếu nói đến việc pha trà thì cô ấy chắc chắn là người chuyên nghiệp nhất.

Ba người họ uống ấm trà đầu tiên là Long Tĩnh. Khi nước nóng được rót vào ấm trà có chứa lá trà, trong nháy mắt một cỗ mùi hương đậm đà tự nhiên từ bên trong bốc lên trời. Mùi hương thơm ngát, nhẹ nhàng thoải mái của ‘đậu’ không ngừng tỏa ra và xoay quanh trong não bộ con người, hương vị của lá trà không khỏi khiến người ta cảm thấy say mê.

Mùi hương bùng nổ này thậm chí còn hấp dẫn Phùng Thu Nhân và Cổ Tú Tú từ bên cạnh đi qua, vẻ mặt tò mò nhìn ấm nước trà. Trước đây các cô đã từng uống nước trà, tuy nhiên rõ ràng là họ thích uống nước đào hơn, nhưng bây giờ nước trà này thơm quá đi mất!

“Trà ngon!” Qua thật lâu, ông cụ Tống mới bình tĩnh lại, sau đó ông chậm rãi nói ra hai từ. Mà lúc này Cổ Dục cũng tò mò nhìn vào ấm trà, vốn dĩ là hẳn không có hứng thú gì nhiều với lá trà, nhưng sao giờ cảm thấy trà này lại thơm đến thế? Thơm đến nỗi làm hẳn muốn uống thử một ngụm.

“Hương thơm của trà này đúng là đỉnh của đỉnh.” Tống Minh ở bên kia thở ra một hơi, tiếp đó nói nhỏ một câu.

“Tới uống thử đi! Lá trà phải uống nước đầu, lúc đó hương vị mới tinh khiết nhất.” Ông cụ Tống nhẹ nhàng nuốt nước miếng một cái rồi lập tức bung ly trà lên, tiếp đó chậm rãi nhấp ngay một ngụm. Cổ Dục nhìn động tác của ông cụ, hẳn cũng cầm một ly lên và nhẹ nhàng nhấp một hớp.

Sau nước trà vào miệng, Cổ Dục cũng không khỏi say mê mà híp mắt lại. Hẳn cảm thấy dường như bây giờ không phải là đang ở trong nhà của mình nữa, mà là đang ở trong một vườn trúc phương Nam rộng lớn. Gió mát thổi tới, không khí tự nhiên hoàn toàn bùng nổ trong miệng hẳn. Ban đầu vì thời tiết dần nóng lên nên trong lòng có vài sự bức bối bức rức, nhưng lúc này nó đã hoàn toàn biến mất.

Ở bên kia, Tống Minh cũng bung một ly lên để uống một ngụm, xong rồi cô cũng bị đứng hình.

Nhóm của Phùng Thư Nhân nhìn ba người giống như bị điểm huyết, cho nên đều tò mò cầm một ly lên uống. Nhưng khả năng kiềm chế của tụi nhỏ không bằng Cổ Dục và hai người kia.

Cổ Tú Tú uống một ngụm xong liền hô lên ngay lập tức.

“Uống ngon quá đi!”

Nghe được tiếng kêu của Cổ Tú Tú, ba người vốn đang chìm đắm trong không khí kia, lúc này đồng thời bừng tỉnh. Họ liếc nhìn nhau và đều thấy nụ cười thoải mái trên mặt của đối phương, hương vị của trà này là vô địch!

“Lá trà này nếu như muốn bán, một kg 2 triệu tệ cũng không thành vấn đề!” Tống Minh chậm rãi thả ly trà trong tay xuống rồi nói nhỏ một câu. Cô tính giá cả này chỉ là tiền của lá trà, nếu như cộng thêm tuyên truyền rồi đóng gói thì một kg cũng có thể có giá mấy triệu.

Nhưng Cổ Dục và ông Tống nghe cô nói như vậy thì đồng thời lắc đầu, ông cụ Tống biết rằng Cổ Dục chắc chắn không bán. Mà đồ này của Cổ Dục chính là trồng chơi cho vui, bây giờ hẳn biết thứ này uống ngon như thế thì đương nhiên sẽ không bán rồi!

Dịch: yanki

Chương 147. Cách dùng nhân sâm

Chương 147: Cách dùng nhân sâm

Pha tầm mười mấy ấm thì trà dần dần không còn mùi vị, Hồng trà thì kéo dài hơn một chút. Ngay lúc này Cổ Dục cũng đã uống không ít trà, nhưng thấy sắp đến giữa trưa. Lúc này hắn cũng không uống nữa mà đi lên lầu lấy một ít tôm, rồi bận rộn làm một con cá trong phòng bếp. Lúc này, Lý Vân Vân và Lâm Lôi cũng đi ra từ ngư trường bên kia vào phòng bếp, bắt đầu giúp đỡ hắn xử lý nguyên liệu.

Mà ông cụ Tổng và Tổng Minh đang cảm thụ hương vị thơm ngon của của Hồng trà và trà xanh, lúc này cảm thấy cũng không nên ngồi một chỗ uống trà như vậy. Cho nên họ cũng chuẩn bị giúp một chút.

Kết quả là lúc họ đi qua thì phát hiện trên mặt đất đang để rất nhiều thảo dược, hai người không khỏi kinh ngạc. Bởi vì trong nhà kinh doanh lá trà, có một số cây trà cổ và dược liệu kèm theo đều hái ở trong núi. Dù sao thì lá trà cũng là một loại dược liệu ở thời xưa.

Cho nên họ cũng nhận ra được một số dược liệu.

Những dược liệu đang nằm trên mặt đất đều là đồ tốt thứ thiệt, ông cụ Tổng nhớ ngày hôm qua Cổ Dục nói là hắn lên núi tìm thảo dược. Nghĩ vậy, ông không khỏi có chút ngạc nhiên.

Nhìn những cây thảo dược này, chẳng lẽ cũng là do Cổ Dục đào ra à! Mà thảo dược này lại là hoàn toàn từ thiên nhiên,

trông có vẻ như đã nhiều năm tuổi, mấy thứ này cũng là hàng xịn đó nha!

Hai người nghĩ đến đây thì càng tin chắc rằng Cổ Dục không phải người bình thường rồi.

Thật ra đêm qua Cổ Dục đã đem những dược liệu đáng tiền lựa ra rồi. Hắn ở trong ổ rấn lấy được nhóm Nhân sâm kia, hết thảy có tất cả 20 cây. Trong đó có một gốc Nhân sâm được hắn bảo vệ rất tốt, xem số lá ở trên cây có thể đoán ra cây Nhân sâm này xấp xỉ cũng hơn 400 - 500 năm. Có thể nói nó hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Vua Nhân Sâm, nếu như muốn đem ra ngoài bán, ít nhất cũng phải hơn 10 triệu. Tuy nhiên, Cổ Dục chắc chắn sẽ không bán nó ra ngoài.

Cổ Dục trồng cây nhân sâm này ở chậu hoa trong phòng anh, ngoài ra còn có khá nhiều cây nhân sâm lâu năm khác. Bên cạnh một cây hơn 400 năm tuổi có ba cây hơn 200 năm tuổi, năm cây hơn một trăm năm, các cây còn lại đều khoảng mấy chục năm tuổi.

Có tất cả 17 cây còn nguyên vẹn cả cây và rễ khi Cổ Dục đào lên, 6 cây còn lại có khá nhiều rễ cây bị đào đứt rồi.

Ông cụ Tống đi tới bên cạnh 6 cây nhân sâm đang nằm trên mặt đất, đôi mắt của ông như bắn ra lửa khi nhìn 6 cây này. Ông cũng biết đến thứ đồ này, những thứ này đều là đồ tốt.

“Đây là Nhân sâm núi chân chính ư! Cây thấp nhất cũng là 40 năm tuổi, thậm chí cây Nhân sâm lớn nhất lên đến 120 năm. Chỉ khá tiếc là rễ cây đã bị đứt một chút, nếu không giá trị ít nhất cũng là mấy triệu.” Ông cụ Tống nhìn những cây Nhân sâm này khẽ lẩm bẩm.

“Mấy cây Nhân sâm này mà trị giá vài triệu tệ sao?” Mặc dù âm thanh của ông cụ không lớn, nhưng nhóm Phùng Thu Nhân ở bên này cũng nghe rõ ràng. Khi nghe được những cây

nhân sâm của Cổ Dục đáng giá mấy triệu, bọn họ không khỏi âm thầm cắn lưỡi.

Phùng Thư Nhân cảm thấy tuyệt vọng. Đúng thế! Thứ có giá trị như vậy mà Cổ Dục cũng không quan tâm.

“Này, Tiểu Cổ! Có phải là cậu đào mấy cây Nhân sâm này không? Sao rồi đều bị đứt mất hết rồi.” Mà vào lúc này, Cổ Dục từ phòng bếp đi ra ngoài để vo gạo nấu cơm, ông cụ Tống lập tức quay sang nói với Cổ Dục.

“Đào được về là may lắm rồi, cháu mang những cây Nhân sâm này về từ trong một cái ổ rắn đó. Mấy ngàn con rắn có độc Thổ Cầu Tử, cháu có thể đem thứ này về đã không dễ dàng rồi.” Cổ Dục nghe ông cụ Tống nói thì không khỏi vừa cười vừa nói.

Tuy nhiên đừng thấy hắn nói hời hợt cho qua như vậy mà lầm. Mọi người thử tưởng tượng đến khung cảnh ấy cũng sẽ không khỏi rùng mình một cái. Đó là mấy ngàn con rắn đó? Được rồi, đúng là có hơi kinh khủng đấy.

Bọn họ cũng không hề nghi ngờ là Cổ Dục chém gió, bởi vì dáng vẻ của Cổ Dục không giống như đang khoác lác. Điều này càng khiến họ tò mò hơn về năng lực của Cổ Dục lớn đến mức nào. Làm thế nào mà hắn có thể xông vào ổ rắn có mấy ngàn con rồi trở ra an toàn như vậy?

Nghĩ đến đây, Phùng Thư Nhân, Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Tống Minh lại sáng lên. Toàn thân Cổ Dục giống như là có một tầng sương mù quấn quanh, rất khó để cho người ta nhìn thấu.

“Đúng rồi! Cậu Cổ, cậu có định bán những cây Nhân sâm này không? Nếu có thì bán cho tôi một cây nhé!” Sau khi xuýt xoa, đột nhiên ông cụ Tống nhớ ra chuyện gì đó và lớn tiếng hỏi.

“Được ạ! Ông muốn lấy cái nào?” Những cây Nhân sâm này đều bị đứt rễ, mặc dù nếu như Cổ Dục muốn trồng thì cũng có thể trồng được. Thế nhưng nói ra chuyện thắng thắn như vậy thì cũng không tốt. Hiện tại hắn vẫn còn có nhiều Nhân sâm, kể đó là hạt giống của mấy cây Nhân sâm này cũng đã được hắn trồng ở sau vườn. Sau này chỉ cần thường xuyên tưới nước giếng mỗi ngày, có lẽ rất nhanh hắn sẽ có Nhân sâm để mà sử dụng.

“Cây Nhân sâm 120 năm tuổi đó của cậu quá quý giá, lão già như tôi mặc dù rất muốn nhưng cũng không thể lấy được. Thế này đi, tôi chọn cây Nhân sâm 40 tuổi kia, ra giá 600 ngàn để mua được chứ?” Ông cụ Tổng suy nghĩ một chút rồi cầm cây Nhân sâm nhỏ tuổi nhất lên và hỏi.

Nhân sâm núi trăm năm tuổi, chất lượng tốt thì bán được hơn 2 triệu tệ là không thành vấn đề.

Thật ra Cổ Dục nhìn qua gốc sâm trên dưới 40 năm tuổi và còn bị đứt rễ là không đáng 600 ngàn. Rõ ràng rằng ông cụ Tổng đưa ra giá này không chỉ bao gồm giá cây Nhân sâm.

Mặc dù trong đây có thể có suy nghĩ để cho Cổ Dục kiếm chút tiền lời, nhưng Cổ Dục cũng không phải là người làm ơn cầu báo đáp. Nếu như hắn trồng Nhân sâm đến 40 năm tuổi thì đừng nói là 600 ngàn, 800 ngàn hắn cũng sẽ không bán, vì đây chính là dùng nước giếng để tưới nên chắc chắn sẽ biến dị.

Nhưng bây giờ cây Nhân sâm này là thuần tự nhiên, do đó hắn không thể lấy giá cao như thế.

“Cụ Tổng, ông cũng thấy rằng cháu không thiếu tiền, nên ông muốn cây Nhân sâm này thì 400 ngàn là được rồi.” Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi đưa ra một cái giá rất hợp lý, thậm chí thấp hơn so với giá thị trường một ít.

Nghe được Cổ Dục không nói hai lời đã giảm giá 200 ngàn, những người phía người không khỏi chấn động đầu óc một lần nữa. Ông cụ Tổng cảm khái sự hào phóng của Cổ Dục, Tổng Minh tò mò về Cổ Dục, mà ba người còn lại thì hết sức khâm phục hẳn. Đây chính là 200 ngàn đó, hai nhà của các cô gom lại cũng không đủ 200 ngàn.

Tuy nhiên Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi không biết đó là ý gì, bây giờ các cô thấy đã dọn dẹp xong nên chạy ra sân sau tìm Bạo Quân để chơi. Vẫn là trẻ con tốt nhất, trong lòng không có ý nghĩ gì.

“Ài! được rồi, vậy tôi lấy nhé.” Ông cụ Tổng nghe Cổ Dục nói vậy cũng không kì kèo nữa, mà ông cười ha hả đem cây Nhân sâm giá 400 ngàn đó bọc lại.

Thật ra để chứa Nhân sâm thì dùng hộp ngọc hoặc hộp gỗ là tốt nhất, nếu không có cũng có thể dùng vỏ xi rêu để gói. Nhưng Cổ Dục không có đồ gì ở đây nên hẳn cũng chỉ có thể gói khá đơn giản.

Đúng rồi cụ Tổng, ông muốn đem về xử lý Nhân sâm này ăn như thế nào ạ? Ngâm nước hay là nấu canh?” Nhìn ông cụ Tổng đang bận rộn, đột nhiên Cổ Dục nhớ ra hẳn cũng không biết làm sao để ăn những củ sâm này đâu. Cổ Dục nhìn dáng vẻ của ông cụ Tổng như rất hiểu biết, cho nên hẳn lập tức hỏi.

Dịch: Yanki

Chương 148. Rượu thuốc

Chương 148: Rượu thuốc

“Nói bậy, nấu canh gì chứ? Nhân sâm có tính dược lớn như thế mà để nấu canh, ăn xong rồi lão già như tôi làm sao có thể chịu nổi đây?” Ông cụ Tổng nghe được Cổ Dục nói vậy, ông cụ ngồi một bên lập tức cười ha ha nói.

Quả thật là có món Nhân sâm hầm gà, nhưng vấn đề ở chỗ những Nhân sâm đó cơ bản là được trồng nhân tạo, dược tính rất kém cỏi. Hơn nữa cũng không dám dùng Nhân sâm quá lâu năm, thông thường là 5 năm tuổi trở xuống, hầu hết sẽ không dùng Nhân sâm trên 5 năm tuổi.

Đến nỗi dùng nhân sâm để ngâm nước, việc đó còn lợi hại hơn so với nấu canh nữa. Nếu như làm như vậy thật thì đúng là không muốn sống nữa rồi.

Cổ Dục suy tư một chút về dược hiệu của Nhân sâm, hắc không khỏi nở nụ cười. Dược rồi! Hắc đúng là rơi vào ngõ cụt, trước đó hắc còn nghĩ để hầm gà hoặc ngâm nước uống...

“Nhân sâm! Nhất là Nhân sâm tự nhiên có phẩm chất tốt như thế của cậu, lựa chọn tốt nhất là phơi khô, sau đó cất giữ lại. Lỡ như sau này có việc gì ngoài ý muốn thì thứ này có thể dùng để cứu mạng. Còn tôi thì chuẩn bị lấy cây này về để ngâm rượu đây.”

Nhìn thấy Cổ Dục đã hiểu rõ, ông cụ Tổng mỉm cười, tiếp đó dùng vẻ mặt đặc ý nói.

“Ngâm rượu sao?” Tuy nhiên sau khi Cổ Dục nghe ông ấy nói vậy, hai mắt của hắc lập tức phát sáng.

Ngâm rượu, chuyện này có thể được nè. Mặc dù Cổ Dục không thích uống rượu lắm, nhưng những cây Nhân sâm này giữ lại để dành thì cũng đã có. Còn đem đi phơi nắng thì không cần, bởi vì hần muốn dùng tươi.

Thế nhưng nếu thật sự để làm đồ ăn thì không có ai chịu được, còn ngâm rượu cũng là một sự lựa chọn tốt. Mà để ngâm rượu thì đương nhiên là không thể chỉ ngâm Nhân sâm rồi, lần này Cổ Dục còn hái không ít những loại dược liệu kh. Là một bậc thầy đông y, gần như ngay lập tức trong đầu hần đã nhớ đến khá nhiều phương thức để ngâm rượu.

“Có thể dùng cái này!” Cổ Dục nhỏ giọng lầm bầm một câu và ghi nhớ kỹ.

Vào giữa trưa, hiếm khi nhà của Cổ Dục lại có nhiều người ngồi ở đây cùng ăn cơm.

Ăn cơm xong, Lâm Lôi và Lý Vân Vân tiếp tục đi làm việc ở ngư trường, mà Phùng Thu Nhân cũng đưa Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đi đến cửa thôn. Hôm nay là chủ nhật, chiều nay các cô bé còn phải tới trường học nội trú để ngày mai có thể đi học.

Nhưng may là cũng sắp nghỉ rồi.

Sau khi nhóm Phùng Thu Nhân rời đi, ông cụ Tổng và Tống Minh cũng phải trở về. Mặc dù ông cụ Tống hơi lưu luyến không muốn về, nhưng ông không thể ở nhà Cổ Dục qua đêm được, đúng không?

Tuy nhiên trước khi đi ra ngoài, Cổ Dục đưa cho cụ Tống một phần ba, có khoảng 1kg lá trà mà ông cụ đã tự xào. Bản thân Cổ Dục uống không nhiều, cho nên có thể đưa cho ông cụ Tống một chút.

Đối với việc này thì ông cụ Tống không từ chối.

Sau khi mọi người đi hết, Cổ Dục cũng hỏi Lý Vân Vân và Lâm Lôi một chút xem trong thôn có chỗ nào chưng cất rượu hay không. Nhưng Lý Vân Vân và Lâm Lôi đều là quả phụ, trong nhà cũng không có một người đàn ông. Các cô biết rằng có nhà máy rượu gần đây nhưng lại không rõ ràng là nó ở đâu. Việc này còn phải hỏi ông hai của Cổ Dục.

Thế là vào buổi tối, Cổ Dục đi đến nhà ông hai của hấn một chuyến.

“Ài, Tiểu Dục tới rồi!” Nhìn Cổ Dục đến đây, bà hai của của hấn liền vui vẻ kêu lên. Chú ba, Dì ba và ông hai của Cổ Dục cũng đều lộ mặt ra khỏi phòng, nhất là chú ba và dì ba. Ánh mắt của họ nhìn về phía Cổ Dục bây giờ như là phân vân.

Bởi vì điều gì? Còn không phải vì việc Lâm Lôi và Lý Vân Vân đi làm ở nhà Cổ Dục sao?

Ngay từ đầu Cổ Dục tìm chính là bọn họ, nhưng vì họ đã đồng ý nuôi gà trong nhà máy ở thôn bên cạnh trước. Cho nên sau đó đã đề cử cho Lý Vân Vân và Lâm Lôi công việc này.

Kết quả là làm trong nhà máy nuôi gà kia vừa bận rộn vừa mệt mỏi, bốn giờ hơn mỗi sáng đều phải dậy đi làm, một tháng chỉ có hơn 3,000 tệ.

Nếu như chỉ có chú ba của Cổ Dục thì đoán là không có gì. Đàn ông, vì mặt mũi nên có thể gánh vác được. Nhưng dì ba của hấn không bất mãn chuyện gì hết thì mới là lạ.

Nhưng mà Cổ Dục coi như không thấy những sự bất mãn này, hấn không thể lật lọng được. Chưa kể Lý Vân Vân và Lâm Lôi làm còn tốt như vậy thì Cổ Dục càng không thể.

Cho nên Cổ Dục không nhìn ánh mắt của dì ba, hấn đi vào phòng trong trực tiếp tìm ông hai và ngồi đối diện với ông ở trên đầu giường gần lò sưởi.

“Ông Hai! Cháu hỏi ông chuyện này, thôn của chúng ta có nơi chưng cất rượu không ạ?” Cổ Dục nói chuyện vài câu đơn giản, hẳn cũng không có tiếp tục khách sáo mà trực tiếp thể hiện ý đồ đến.

“Đúng là có một cái xưởng nấu rượu. Ông chủ của xưởng là lão già Cổ Dục mua lại, nhưng mà mấy năm trước ông ấy đã mất. Hiện tại ông cũng không biết là ai đang phụ trách xưởng này.” nghe Cổ Dục nói vậy, ông Hai cũng cố gắng nhớ lại rồi nói một cách không chắc chắn.

“Có lẽ là Cổ Tuyên đang phụ trách hay sao đó, sao vậy? Tiểu Dục muốn mua một ít rượu hả?” Nghe Cổ Dục và ông Hai nói chuyện, lúc này chú Ba lập tức mở miệng nói.

“Vâng! Cháu chuẩn bị ngâm chút rượu nên muốn mua một ít. Hai hôm trước cháu đã lên núi đào một chút thảo dược rồi.” Cổ Dục mỉm cười với chú Ba rồi hời hợt nói.

“Ừm, cái này cũng được! Rượu của nhà cậu ta vẫn là rất chính gốc.” Nghe Cổ Dục nói thế, chú ba của cũng giới thiệu cho hẳn cái người tên Cổ Tuyên kia.

Người tên Cổ Tuyên này cùng lứa với chú ba của Cổ Dục, quan hệ còn khá tốt. Dù sao cũng là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhất là nhà ông ta kinh doanh xưởng chưng cất rượu nên làm sao có thể trở mặt với người trong thôn. Do đó mối quan hệ giữa hai người vẫn rất tốt.

Tính ra thời gian nhà ông ấy chưng cất rượu cũng đã làm mấy chục năm, xem như là một trong những người dân có gốc rễ sâu nhất ở trong thôn Cổ gia. Trong thời điểm quan nội, nhà họ chính là chưng cất rượu, tương truyền rằng họ đã có tay nghề trăm năm nhưng mà có thật hay không thì không ai biết.

Tuy nhiên rượu nhà họ đúng là không tẻ, hoàn toàn chưng cất là thuần lương thực. Tết mấy năm gần đây các thôn lân cận

đều đến nhà ông ấy để mua rượu.

Tuy nhiên bây giờ cũng không phải thời điểm tốt để mua rượu bởi vì đây là rượu lương thực. Nên trước tiên phải có lương thực thì mới chưng cất rượu được, mà giá cả của lương thực thì rẻ nhất chính là vào mùa thu. Nhất là tỉnh Hắc Long Giang, đây là tỉnh sản xuất lương thực đứng đầu cả nước, cho nên lúc đó giá cả chính là rẻ nhất.

“Xưởng rượu của họ không trữ rượu sao ạ?” Nghe chú ba nói thế, Cổ Dục hơi nghi hoặc hỏi. Mà nghe Cổ Dục nói vậy, chú ba của anh cũng do dự một chút.

“Có thì chắc là có đấy, tuy nhiên có lẽ sẽ hơi đắt đó.”

Xưởng rượu bình thường đều sẽ có để dành một chút rượu ngon lâu năm. Dù sao chính họ cũng phải uống, cho nên rượu gì ngon, rượu gì không ngon thì họ ném một ngum đã biết.

Rượu ngon thì chính họ cũng giữ lại một phần để dành uống từ từ, hoặc cũng có thể làm quà tặng. Nếu như người khác muốn mua thì cũng có thể bán, thế nhưng giá cả chắc chắn không giống nhau.

“Những thứ này không quan trọng, chỉ cần rượu ngon là được. Vậy ngày mai chú ba đi với cháu một chuyến nhé!” Cổ Dục nghe chú ba của hắn nói vậy nên cũng vui vẻ nói.

“Ngày mai chú phải ấp gà con nên không thể đi, chú cho cháu biết địa chỉ là được rồi. Cậu ấy biết cháu là cháu của chú chắc chắn sẽ không lừa bịp cháu đâu.” Nghe Cổ Dục nói thế, chú ba của anh không khỏi nở một nụ cười thật thà, tiếp đó quay về phía Cổ Dục nói.

Dịch: Yanki

Chương 149. Xưởng rượu

Chương 149: Xưởng rượu

Một đêm yên bình trôi qua, ngày hôm sau khi Cổ Dục câu cá và thu dọn xong. Hắn nói với Lâm Lôi và Lý Vân Vân một tiếng để các cô ấy giữ nhà, sau đó Cổ Dục liền lái xe rời đi.

Thật ra Cổ Dục cũng nghĩ qua có nên đem Vua Núi đi cùng không, mang chó đi ra ngoài dạo trông cũng khá ngẫu. Nhưng có lẽ Vua Núi không có hứng đi ra ngoài chơi, nó tình nguyện dành thời gian để trông coi đám chim đa đa, gà và ngỗng ở trong vườn rau hơn.

Cổ Dục biết đây là gen sói trong cơ thể của nó đang có tác dụng.

Mặc dù nói rằng sói và chó có cùng tổ tiên, nhưng gen sói đại biểu cho việc chúng không bị thuần hóa. Thật ra không chỉ có chúng, ở nông thôn cũng có không ít chó đất. Mà bọn chó đất này chính là giống chó trong truyền thuyết ‘Viêm Hoàng Điền Viên Khuyển’. Chó đất là loại chó không thích thân cận với con người.

Đương nhiên bọn chúng rất trung thành, tình nguyện trông nhà giữ vườn vì người chủ. Thế nhưng chúng sẽ không vẫy đuôi để lấy lòng họ, đây chính là sự khác biệt giữa nó và chó cảnh.

Vua Núi không muốn ra khỏi sân nên Cổ Dục cũng không ép nó, cho nên hắn chỉ tự lái xe đi đến xưởng rượu bên kia.

Xưởng rượu cũng không xa, dù sao đều là người của thôn Cổ gia, chỉ là trong thôn và ngoài thôn khác nhau. Lái xe để đi

mua rượu nên khoảng cách này cũng không thành vấn đề.

Cổ Dục lái xe không đến mười lăm phút thì đã thấy một xưởng rượu đóng chặt cửa chính.

Mặc dù xưởng coi như đã dừng hoạt động từ lâu, ổng khói cũng không còn bốc lên khói. Bên ngoài là nơi để phơi lương thực cũng đã trống trơn, thế nhưng mùi rượu đậm đặc cũng sẽ không tan biến hoàn toàn theo thời gian.

Theo thời gian, Cổ Dục đã lái xe đến cổng chính của xưởng rượu. Từ bên trong mấy con chó bắt đầu sủa lên điên cuồng, xem ra ở đây nuôi không ít chó.

Khoảng chừng sau một phút, một người đàn ông trung niên đẩy cửa đi ra và tò mò nhìn xe của Cổ Dục ở ngoài cửa. Mà những con chó kia thấy có người ra nên cũng không sủa nữa, thoạt nhìn chúng được thuần hóa rất tốt.

“Chào cậu, đến đây có việc gì không?” Người trung niên nhìn Cổ Dục và mở miệng hỏi.

“Chú là chú Tuyên phải không ạ? Cháu là Cổ Dục, thôn ở phía Đông...” Cổ Dục bước xuống xe rồi nói với người trung niên kia.

“À! Tôi biết cậu rồi. Tiểu Dục đúng không, có chuyện gì sao? Cậu là đi mua rượu phải không?”

Cổ Dục còn chưa giới thiệu xong mình là người ở đâu, thế nhưng người đàn ông trung niên đã nở một nụ cười trên mặt, sau đó vui vẻ nói.

Ở thôn họ Cổ, à không! Phải nói là ở các thôn trong 10 dặm quanh đây, cũng như một số thôn khác. Tiếng tăm của Cổ Dục không phải vang dội bình thường. Những người này có lẽ không biết Cổ Dục trông như nào, nhưng chắc chắn họ từng nghe về danh tiếng của Cổ Dục.

Hắn không cần báo ra tên của ông Hai thì bản thân hắn đã giải quyết được.

“Đúng vậy chú Tuyền, cháu chuẩn bị mua một chút rượu để về ngâm.”

Tên của người này là Cổ Tuyền, chú ba đã giới thiệu với hắn vào hôm qua.

Cổ Dục nghe được Cổ Tuyền đã nhận ra mình là ai nên cũng không nói nhiều, hắn trực tiếp nói ra ý đồ đến đây. Mà sau khi Cổ Tuyền nghe Cổ Dục nói, ông lại hơi phân vân một chút.

“Tiểu Dục à! chúng ta đều là người cùng thôn nên chú cũng nói thật với cháu, cháu đến quá sớm rồi. Để ngâm rượu thì tốt nhất phải dùng cao lương, tuy nhiên phải đợi đến cuối tháng chín đầu tháng mười cao lương mới có. Đến lúc đó cháu lại tới như vậy giá cũng rẻ hơn nhiều đấy!” Cổ Tuyền nhìn Cổ Dục vừa cười vừa nói.

“Không sao đâu chú Tuyền, cháu muốn mua chính là loại rượu lâu năm kia ở chỗ chú.” Nghe Cổ Tuyền nói xong lập tức Cổ Dục khoát tay, thật ra hắn khá coi thường loại rượu vừa mới chưng cất kia. Tất nhiên là hắn không thiếu tiền, đôi phương cũng không thể nào lừa gạt hắn, vậy nên chắc chắn hắn muốn mua chính là loại rượu tốt nhất mới được.

“Rượu lâu năm cũng không rẻ đâu...” Cổ Tuyền nghe Cổ Dục nói xong, ông ấy cũng có chút do dự rồi nói với vẻ thăm dò, nhưng mà Cổ Dục phát tay không để ý.

“Chú Tuyền! chú cũng biết cháu không quan tâm điều đấy mà.”

“Vậy được rồi, cháu lái xe vào đi!” Cổ Tuyền nhìn dáng vẻ của Cổ Dục, lại nhớ đến tin đồn liên quan đến hắn. Đúng vậy! Đối với người khác thì không rẻ, nhưng mà đối với Cổ Dục thì

quả thực không tính là gì. Cho nên sau khi nở nụ cười, Cổ Tuyền phát tay rồi mở cửa chính ra hướng dẫn Cổ Dục lái xe đi vào bên trong xưởng rượu.

Khi xuống xe, mùi bã rượu trong không khí càng thêm dày đặc.

Dưới sự hướng dẫn của Cổ Tuyền, Cổ Dục dừng xe xong rồi xuống xe đi theo Cổ Tuyền đến hầm rượu của ông. Hầm rượu này không nằm trên mặt đất, mà là được xây ở bên dưới mặt đất.

Từ lúc Cổ Tuyền mở cửa hầm ra, Cổ Dục còn chưa đi vào nhưng xem nữa đã bị mùi rượu đậm đặc làm cho sặc. Không thể không nói rằng mùi vị này thật sự quá nồng.

Cổ Tuyền nhìn dáng vẻ của Cổ Dục cũng không nhịn được cười, ông cố ý để cho Cổ Dục dừng lại một chút để thoải mái hơn. Sau khi mùi hương nhạt một chút, ông mới dẫn Cổ Dục đi xuống.

Hầm rượu của nhà Cổ Tuyền đúng là tồn không ít rượu, Cổ Dục vừa mới đi vào, nhìn từ xa đã thấy được hơn trăm vạc rượu. Hơn nữa mỗi vạc rượu này còn không nhỏ, cũng là loại 50kg, tính cả trọng lượng của cái vạc thì mỗi cái đều hơn 100kg.

Càng đi vào sâu bên trong thì có thể thấy được rượu càng lâu năm hơn. Thậm chí có không ít vạc rượu trên bề mặt có phủ một lớp bùn kèm theo một lớp rêu mọc dài. Phải biết nơi này chính là Đông Bắc, khí hậu ở đây chủ yếu ở đây là khô cạn.

Mặc dù so với phía ngoài thì hầm rượu bên trong ẩm ướt hơn nhiều, nhưng muốn mọc rêu dài như thế này ở Đông Bắc thì chính xác không phải là một chuyện dễ dàng.

“Những rượu này là rượu đã ủ lâu năm, càng vào trong thì càng lâu năm, giá cả cũng càng cao. Tuy nhiên nếu cháu muốn ngâm rượu thì dùng những loại mới chưng cất năm ngoái là được, rượu cao lương và rượu bắp là loại thích hợp nhất. Nếu muốn uống rượu nhẹ một chút thì nơi này có rượu gạo nếp, rượu gạo, lúa mì, còn có vài loại hỗn hợp. Ở đây nhiều nhất chính là rượu hỗn hợp năm vị. Tuy nhiên loại rượu này thích hợp uống trực tiếp hơn, không phải chú đang khoắc lác với cháu nhưng hương vị rượu của chú không kém rượu Ngũ Lương là bao đâu.” Cổ Tuyên nhìn ánh mắt tò mò của Cổ Dục, ông cũng giới thiệu cho hắn quá một lượt.

Nghe Cổ Tuyên nói, Cổ Dục cũng gật đầu liên tục, thật ra thì hắn cũng không hiểu rượu lắm. Người Đông Bắc thích uống bia, họ đương nhiên cũng uống rượu trắng. Nhưng so với uống rượu trắng thì số người uống bia nhiều hơn, Cổ Dục chính là người thích uống bia hơn uống rượu.

Hắn cảm thấy rượu trắng quá cay và quá thôi nên hắn thật sự không thích lắm. Sau khi tốt nghiệp đại học rồi đi làm thì hắn mới uống rượu trắng một chút. Bởi vì có lúc đơn vị liên hoan nên có nhiều thứ là không thể lựa chọn được, cho nên hắn thực sự không biết nhiều về những thứ này.

Nhưng hắn biết một điều, Cổ Tuyên chắc chắn không có lừa hắn, vậy nên hắn chọn mua thứ đắt tiền là được rồi.

“Chú Tuyên! Cháu cũng không hiểu nhiều về những loại rượu này. Rượu đắt tiền nhất của chú là loại nào và giá thế nào ạ?” Cổ Dục nhìn đồng rượu một vòng rồi hắn vừa cười vừa hỏi.

“À! Loại đắt tiền nhất sao... Thật ra ngâm rượu không cần đến loại rượu đắt tiền nhất đâu. Được rồi, chú biết cháu không thiếu tiền, rượu đắt nhất ở nơi sâu nhất của bên trong, đi theo chú nào!” Vốn dĩ Cổ Tuyên muốn khuyên Cổ Dục thêm một

chút nữa, tuy nhiên nhìn ánh mắt của Cổ Dục, ông muốn khuyên một chút nhưng lời chưa ra cũng lại nuốt vào.

Ông thật sự không hiểu thế giới của người có tiền!

Dịch: yanki

Chương 150. Rượu chưng cất ba mươi năm

Chương 150: Rượu chưng cất ba mươi năm

“Đây chính là rượu mà ông nội chú chưng cất đây, mấy năm nay vừa bán vừa tặng nên cũng chỉ còn lại hai vò này.” Đi đến chỗ sâu nhất ở hầm rượu, Cổ Tuyên nhìn Cổ Dục và cười nói. Tiếp đó ông ấy mở một vạc rượu trong đó ra rồi lấy một vò rượu, rót rượu vào trong một cái ly pha lê đưa cho Cổ Dục.

Cổ Dục cầm lấy cái ly này, đầu tiên hán ngửi một cái, tiếp đó nhìn rượu này một chút.

Mặc dù Cổ Dục không biết uống rượu lắm, nhưng hán chính là siêu đầu bếp. Khi làm đồ ăn thì rượu trắng, rượu vang, rượu gia vị đều là những thứ không thể thiếu. Nên dù cho Cổ Dục uống rượu không được tốt lắm nhưng hán cũng rất hiểu về nó.

Sau khi nhìn và ngửi đều không có vấn đề gì, Cổ Dục cũng nhẹ nhàng nhấp một miếng. Tiếp đó cảm nhận mùi của rượu này, rượu tốt là có thể nếm ra được mùi vị khác biệt.

Đầu tiên là vị chua, đây là thành phần lên men cần thiết phải có trong rượu trắng, kể đến là mùi thơm của những thành phần tạo nên.

Tiếp đó chính là vị ngọt, cái ngọt ở trong rượu trắng bắt nguồn chủ yếu từ thành phần của rượu có chứa Polyol. Vật chất này tồn tại khiến cho rượu trắng khi uống vào sẽ có một chút vị ngọt, không phải chỉ có thuần một vị đắng.

Vị đắng chủ yếu đến từ axit succinic, còn có Phenol và Aldehyde tạo thành. Do đó khi rượu vào miệng thì sẽ tìm kiếm được sự cân bằng giữa chua và ngọt, khiến cho rượu trắng không quá khó nuốt, cũng sẽ không khiến người có cảm giác ngọt đến phát ngán.

Vị cay không thuộc về vị giác, mà nó là cảm giác đau. Cảm giác kích thích khoang mũi và thiêu đốt vòm họng để cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Rượu trắng tốt thì bạn phải nếm ra được bốn vị chua, ngọt, đắng, cay thì mới được.

Rượu trắng kém hơn một chút thì sẽ còn một chút vị của lương thực, đây là hóa chất do lượng axit lactic và tanin trong lương thực sinh ra, rất ảnh hưởng đến vị giác.

Kém nhất là rượu trắng pha chế, nó sẽ có vị mặn. Bình thường thì rượu trắng có vị mặn cũng đừng uống, tổn thương rất lớn đến cơ thể con người.

Rượu sản xuất ba mươi năm thuần năm loại lương thực này của Cổ Tuyền uống có đủ bốn vị chua, ngọt, đắng, cay. Hơn nữa mùi thơm đặc biệt của nó cũng rất khác với rượu trắng thông thường.

Màu của rượu đã không phải là không màu, mà là biến thành màu vàng nhạt, điều này trong lịch sử đã có ghi chép. Cổ Dục uống một hớp rượu nhỏ, ánh mắt hắn sáng lên, quả thật đúng là không tệ.

“Chú Tuyền, rượu này bán thế nào ạ?” Sau khi Cổ Dục uống hết rượu trong chén, hắn nhìn về phía Cổ Tuyền. Rượu này có thể, dùng để ngâm rượu đúng là hoàn mỹ.

“Rượu này... chú ra ngoài bán 840 tệ một lít, còn cháu... bán cho cháu giá 700 tệ đi!” Suy nghĩ một chút, Cổ Tuyền nói với Cổ Dục.

Bảy trăm tệ 1 lít rượu chưng cất đã ba mươi năm, trên căn bản thì giá này cũng không khác giá cải trắng bao nhiêu, phải biết rằng bây giờ rượu rất đắt.

Rượu mới chưng cất thuần lương thực hoặc rượu cao lương, một lít cũng phải gần 100 tệ. Cổ Dục nghe báo giá của rượu hơn 30 năm này thì ánh mắt cũng lập tức sáng lên.

“Cháu cũng không thể để chú Tuyên bị thiệt thòi. Như vậy đi ạ, 760 tệ! Cháu muốn lấy hết số rượu này.” Cổ Dục đem một ngum rượu còn dư lại trong lên rót thẳng vào trong miệng rồi cười nói.

“Lấy hết luôn hả? Nơi này có hơn 150 lít lận đó.” Nghe Cổ Dục nói thế Cổ Tuyên cũng sợ hết hồn, có làm không vậy, muốn lấy hết sao?

Chỗ này của ông bây giờ có tổng cộng hai vò, một vò chưa mở niêm phong có khoảng 100 lít bên trong. Xem như 30 năm nay có bốc hơi một chút, vậy cũng phải còn 85-90 lít. Mà một vò đã mở niêm phong thế nhưng hấn cũng chưa từng đụng qua, có lẽ cũng xấp xỉ 75-80 lít. Cộng lại tất cả là cũng gần 170 lít, mua nhiều như vậy để làm gì chứ?”

“Vâng, cháu muốn lấy hết! Nhưng mà chú Tuyên, chú có bình ngâm rượu không ạ? Loại mà có thể chứa tất cả rượu đấy ạ.” Cổ Dục nhìn đáng vẻ khiếp sợ của Cổ Tuyên, hấn nở nụ cười rồi không thèm để ý vẻ mặt của ông đáp lời. Đây đều là vấn đề nhỏ, làm cách nào để chứa mới là vấn đề lớn.

“Có thì có đấy! Nhưng mà Tiểu Dục này, cháu thật sự muốn lấy hết ư?” Nhìn Cổ Dục, Cổ Tuyên còn không có hoàn toàn tin tưởng. Ở đây, ông có một loại vạc rượu bằng thủy tinh chuyên môn dùng để chứa mấy trăm lít rượu, loại này chuyên dùng để cho các cửa hàng rượu.

Mấy cửa hàng rượu này dùng loại vạc này để ngâm mấy trăm lít rượu, làm như vậy còn có thể tạo thành quảng cáo cho những người khác, sau khi khách đến còn có thể cho họ ném thử loại rượu ngâm này.

Giống như Hứa Cẩm bán cá lớn. Nếu như là một người thì chắc chắn họ sẽ không mua, nhưng nếu chia một con cá lớn thành nhiều phần thì rất nhiều người đều có hứng thú đến mua theo phần.

“Cháu muốn! Chú cứ tính tiền đi ạ!” Nghe Cổ Tuyên nói ở đây có, Cổ Dục cũng mỉm cười rồi nói với vẻ mặt thành thật.

Cổ Tuyên nghe Cổ Dục thật sự muốn, mặc dù ông vẫn rất nghi ngờ nhưng vẫn lấy điện thoại ra bắt đầu tính toán. Ông ước chừng đồng rượu này có khoảng 175 lít, một lít là 760 tệ. Hai vò rượu cũng có giá tận 133 ngàn... Hơn 130 ngàn tệ lận đấy! Cái này bằng một năm tiền lợi nhuận của ông, không thể không nói Cổ Dục ra tay đúng là rất hào phóng!

Nhìn số tiền Cổ Tuyên tính ra được, Cổ Dục không nói gì mà trực tiếp chuyển khoản 140 ngàn qua. Bởi vì hắn biết rằng hai vò rượu này chắc chắn không chỉ có 175 lít, dựa theo giá cả hắn thêm tiền cho ông hẳn 140 ngàn.

Hơn nữa Cổ Tuyên vì nể mặt người quen nên giao dịch bán rẻ hơn một chút, nhưng Cổ Dục cũng không phải là người thích chiếm tiện nghi người khác. Đương nhiên khi Cổ Dục mua với giá tiền này thì trong mắt hắn thì cái giá này vẫn là có lời. Đối với người khác 140 ngàn là một khoản tiền, nhưng mà đối với Cổ Dục thật ra cũng không tính là cái gì, vì hai con cá của hắn giá đã không dưới 140 ngàn.

Nhìn Cổ Dục tỏ ra hào phóng như thế, Cổ Tuyên cũng không còn gì để nói. Thế là ông lập tức liên hệ người đến giúp Cổ Dục đặt ba vạc rượu lớn vào xe hắn, vạc rượu lớn bằng thủy tinh hiển nhiên là không cần trả tiền.

Cổ Dục mặc dù không có chuyện gì, nhưng hấn đã uống rượu cho nên Cổ Tuyền lái xe đưa hấn về nhà. Tiếp đó ông hướng dẫn công nhân bung vò rượu xuống xe và rót vào trong vạc đã được rửa sạch. Quả nhiên là theo như Cổ Dục vừa nhìn thì tất cả chỗ rượu này ước chừng hơn 185 lít, Cổ Dục trả 140 ngàn còn tính là hấn có lợi đấy chứ.

Cổ Dục không muốn lấy hai vạc rượu không kia, mặc dù nó coi như vật cũ nhưng Cổ Dục đưa lại cho Cổ Tuyền. Hấn không dùng đồ này để làm gì hết, khi trở về Cổ Tuyền còn có thể tiếp tục để đựng rượu.

Sau khi bọn người Cổ Tuyền rời đi, Lý Vân Vân và Lâm Lô cũng đi tới nhìn vạc rượu lớn này. Các cô đều ngơ ngác, tuy nhiên các cô thật sự không hiểu nổi Cổ Dục là đang muốn làm gì.

Mà Cổ Dục nhìn những rượu này cũng đang suy nghĩ nên đặt cái gì vào trong, dược liệu và nước giếng chắc chắn không thể thiếu, mà ngoại trừ hai thứ này thì hấn còn phải chuẩn bị thêm một vài thứ nữa.

“Làm một bình rượu Bách toàn đại bổ cũng được nhỉ?” Nhìn bình rượu này, Cổ Dục đứng lên lẩm bẫm nhỏ, sau đó không khỏi cười he he. Thập toàn đại bổ đã không đủ, bây giờ hấn muốn Bách toàn đại bổ mới chịu.

Dù sao đến lúc đó hấn cũng không uống, ai uống thì người đó biết bổ như thế nào đi!

Dịch: yanki

Chương 151. Kế hoạch bắt đầu

Chương 151: Kế hoạch bắt đầu

Sau khi Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân tan làm về nhà, Cổ Dục cũng bắt đầu triển khai kế hoạch của mình.

Đầu tiên phải thêm vào đó nước giếng để cải thiện mùi vị và đặc tính riêng của rượu.

Không cần thêm quá nhiều nước, bởi thêm quá nhiều thì nồng độ rượu sẽ hạ xuống, cho nên chỉ cần cho từ mấy chục đến hai trăm lít nước giếng là được. Sau đó đem những dược liệu kia dựa theo dược tính mà bỏ vào trong bình, đương nhiên dược tính xung khắc thì chắc chắn sẽ không được bỏ vào. Đông y chú trọng quy tắc phối thuốc mười tám phản, mười chín úy. Những điều này Cổ Dục đã tiếp thu được ngay khi tiếp nhận kỹ năng bậc thầy đông y. Hắn đương nhiên sẽ không pha linh tinh, chỉ cần là những thứ không xung đột dược tính, hắn đều sẽ bỏ cả vào.

(十八反十九畏: Mười tám tương phản, mười chín úy: Nó dùng để nói về một số loại thuốc không nên được sử dụng, vì hậu quả của việc sử dụng kết hợp sẽ tạo ra tác dụng phụ khác nhau. Trong thời cổ đại, 18 tương phản và 19 úy được dùng để gọi các tên thuốc khác nhau có thể tương tác, được đúc kết và biên soạn thành các công thức trong triều đại nhà Tấn và nhà Nguyên.)

Những cây nhân sâm trăm năm bị đứt mất một số rễ đều được hắn bỏ vào.

Còn cả đám linh chi hắc hái được cũng đều ném vào chung một chỗ. Thứ này cũng không dùng nước giếng để nuôi dưỡng được, để lại cũng không có tác dụng gì chi bằng cứ bỏ hết vào ngâm rượu.

Nhưng mà chỉ có Nhân sâm, linh chi, hoàng kỳ thì chưa đủ, Cỗ Dục còn đang nghĩ phải thêm tiếp thứ gì vào.

“Đúng rồi, còn lộc nhung, một trong ba vật quý vùng Đông Bắc! Mình còn nhớ chú Kiến Quân có nói qua ở gần đây có chỗ nuôi hươu. Tiếp đó chuẩn bị thêm ít Đông trùng hạ thảo, những thứ này nhà hắc không có, phải đi mua. Vì để cho rượu không trở nên quá đắng, dễ uống một chút thì có thể thêm vào một chút cầu kỷ nhưng tuyệt đối không thể bỏ chung với pín hổ, bằng không sẽ làm loạn tính chất của rượu. Đúng vậy, tuyệt đối không được. Dái hươu cũng tạm được, nếu kết hợp thêm với rắn hổ mang chúa thì hiệu quả sẽ như thế nào nhỉ?” Vừa nhìn lọ rượu, Cỗ Dục vừa nhỏ giọng lẩm bẩm.

Mặc kệ phải thêm cái gì, đầu tiên cứ phải làm trước rồi tính.

Sáng sớm hôm sau, Cỗ Dục đầu tiên là câu xong cá, ngay sau khi Lý Vân Vân và Lâm Lôi tới. Hắc lập tức lái xe ra cửa, trực tiếp đi tìm chú Kiến Quân hỏi rõ nơi nuôi hươu nằm ở đâu.

Trang trại nuôi hươu này không phải gần thôn Cổ Gia mà là ở tận trên trấn Ngũ Đại. Nghĩ lại cũng đúng, chỉ dựa vào bán thịt, sừng hươu dù có kiếm được tiền nhưng cũng không thể nào đem lợi ích và hiệu quả kinh tế đẩy lên cao hết mức được. Cách tốt nhất là còn muốn mở khu trang trại thành nơi tham quan, để cho người ta đến vui chơi giải trí. Tên chủ trang trại kia chính là muốn dùng cách này để kinh doanh, nâng cao hiệu quả kinh tế.

Xác định vị trí, Cổ Dục lập tức lái xe đi về hướng trấn Ngũ Đại. Thời điểm đi trên đường hắn cũng gọi cho Không Văn Hạo một cú điện thoại. Chuyến đi này là để mua lộc nhung và dái hươu, nếu là đến trấn Ngũ Đại vậy thì có khả năng sẽ chạm mặt nhau.

Không Hạo Văn nghe Cổ Dục muốn tới đây, vốn đã sớm xuống xe đi vào công ty lập tức quay trở lại xe. Hắn vừa lái xe vừa nhắc đi nhắc lại, dặn Cổ Dục ở chỗ nuôi hươu chờ mình.

“Chú em nghĩ thế nào mà lại muốn mua lộc nhung vậy? Muốn làm được thiện sao?” Cổ Dục đậu xe tại bãi đỗ xe ngay trước cổng trang trại, lúc hắn xuống xe thì nhìn thấy Không Hạo Văn ở phía xa cũng đã chạy tới, vừa đi tới đây câu đầu tiên của y hỏi chính là về ăn.

“Không phải! Tôi chuẩn bị mua về ngâm rượu.” Nghe Không Hạo Văn hỏi, Cổ Dục cười nhạt một cái, sau đó không thềm đề ý mà trả lời.

“Ngâm rượu? Chú em còn nghiên cứu cái này?” Không Hạo Văn vẻ mặt nghi hoặc nhìn Cổ Dục bởi trong ấn tượng của y, Cổ Dục cũng giống như chính bản thân hắn vậy. Đối với rượu không quá quan tâm thì mới đúng, hắn rốt cuộc nghĩ như thế nào mà lại muốn ngâm rượu?

“Hồi trước lúc vào núi tôi có hái được một ít thảo dược quý, thậm chí cả nhân sâm trên trăm năm cũng có. Mấy đồ hiếm này để không thì phí, nấu canh uống thì ai mà dám uống, thế là tôi định mang đi ngâm rượu.” Nhìn đến ánh mắt nghi hoặc của Không Hạo Văn, hắn cười ha hả kể lại.

“Chú em đi vào núi sao? Ghê nha ghê nha. Nào nào, kể cho anh nghe một chút chuyện vào núi đi.” Không Hạo Văn nghe đến chuyện Cổ Dục vào núi thì nảy sinh hứng thú, hai mắt bắn ra tia lửa hừng hực mà nhìn Cổ Dục.

Thế là Cỗ Dục kể lại ngắn gọn những chuyện phát sinh ở trong núi.

Con người, chung quy cần phải biết làm màu một chút. Thấy Khổng Hạo Văn hào hứng muốn nghe như vậy, Cỗ Dục cũng đem sự tình trong núi kể lại kỹ càng, đương nhiên những chuyện phát sinh liên quan đến nước suối hần sẽ không kể đến. Nhưng đã kể thì phải làm cho đôi phương sừng sốt, hãnh hùng mới thú vị, nhất là những đoạn như ở Linh Xà cốc hần đào được cái gì phát hiện điều chi, khiến Khổng Hạo Văn nghe đến tê cả da đầu.

Vừa kể chuyện hần ở trong rừng rậm gặp nguy hiểm như thế nào, Cỗ Dục cũng đi về phía trang trại. Đi vào chỗ này hần không khỏi âm thầm tán thưởng, không thể không nói cái trang trại nuôi hươu này kinh doanh thật sự rất tốt.

Ai cũng biết động vật này ăn chay thì nước tiểu khai, ăn thịt thì phân thối. Cho nên không ít sở thú nơi nuôi hươu đều sẽ có một cỗ mùi khai khó ngửi. Nhưng không khí ở chỗ này lại khác, vừa trong lành lại thoải mái. Nếu có mùi thì cũng chỉ là rất nhạt, hoàn toàn không gây cảm giác khó chịu cho khách tham quan. Cũng chỉ có Cỗ Dục đã đạt kỹ năng nấu nướng siêu đầu bếp, khứu giác được nâng cấp thì mới có thể ngửi được một cỗ mùi nhạt nhạt, người bình thường không thể ngửi ra.

Hơn nữa chủng loại hươu được nuôi ở đây cũng thật phong phú. Đầu tiên đập vào mắt hần là hươu sao, được xếp vào động vật được bảo hộ cấp 1 quốc gia. Nhưng mà bây giờ loại hươu sao này giờ đã có thể chăn nuôi được, hoàn thiện việc gia tăng số lượng cho nên thịt hươu sao ở trên mạng cũng được tiêu thụ không ít.

Thực tế mà nói, thịt nai là một trong những loại thịt đỏ bổ nhất, so với thịt bò còn bổ hơn. Hơn nữa về cơ bản đều là thịt

nạc, ăn vào hương vị tuyệt hảo.

Ngoài hươu sao, trang trại này còn nuôi rất nhiều loại hươu khác. Ví dụ như tuần lộc Cổ Dục gặp qua ở trong rừng rậm, nai sừng tấm Bắc Mỹ, hươu sừng đỏ, còn có cả Hoẵng Siberia, còn có cả thần thú Đông Bắc hươu bào... Loại hươu gì ở đây cũng có, à không hẳn, cũng không phải loại nào cũng có, ít nhất thì ở đây không có hươu cao cổ.

Trong trang trại lúc này có không ít người. Trong đó có một nhà ba người đến đây xem hươu, còn có người đến đây mua thịt nai, dạng gì cũng có.

Ngay tại thời điểm Cổ Dục cùng Khổng Hạo Văn đánh giá những con hươu này, bỗng xuất hiện một người trung niên đi tới chỗ hai người bọn họ.

“Hai vị là đến mua thịt nai sao?” Nhìn qua khế đánh giá Cổ Dục, người này nghi hoặc hỏi.

“À không! Chúng tôi không phải là đến mua thịt nai, mà là đến mua lộc nhung cùng dái hươu, chỗ các người có bán không?” Nghe được người này hỏi, Cổ Dục cũng nói ra ý đồ đến của mình.

“Có có có, mời tới bên này.” So với thịt nai, lộc nhung cùng dái hươu càng là đồ vật đáng giá hơn, vì thế người này lộ vẻ vô cùng nhiệt tình. Sau khi bắt tay xong thì dẫn bọn Cổ Dục đi vào bên trong cửa hàng, vừa đi vừa giới thiệu.

Lộc nhung giá tiền chênh lệch rất lớn. Dái hươu chủng loại cũng có khác biệt, giá cũng không giống nhau, kích cỡ lớn nhỏ giá tiền cũng theo đó mà thay đổi. Nai con là đắt tiền nhất, loại hươu lớn thì ngược lại dễ nói hơn.

Lộc nhung được bày ở gian giữa là đắt nhất, gian bên kia thì rẻ hơn một chút. Người mua có thể trực tiếp ở đây cắt nhỏ, cũng có thể mua loại được cắt thành miếng nhỏ sẵn. Nhưng

với loại được cắt sẵn này, người mua sẽ không biết được thứ được cắt là cái dạng lộc nhưng như thế nào, cho nên tốt nhất vẫn là mua loại còn nguyên, sau đó nhìn nhân viên cắt ra.

Cổ Dục ước chừng lọ rượu kia của mình, quyết định mua luôn mười cái lộc nhưng tốt nhất, trực tiếp ở đây cắt thành lát. Tiếp đó lại mua mười cái dái hươu, toàn bộ đều là loại tốt nhất. Xong hết tất cả hấn mới cùng Khổng Hạo Văn rời đi, nhưng mà hấn cũng không vội về nhà. Hấn bị Khổng Hạo Văn mang đi trấn Ngũ Đại chơi, thuận tiện đi tiệm thuốc bắc xem. Dù sao thì những thứ đồ còn thiếu hấn cũng chưa có mua hết đâu.

Dịch: SENSELESS

Chương 152. Văn hóa tắm rửa

Chương 152: Văn hóa tắm rửa

“Chú em ngâm rượu cho tốt, nhớ nhất định phải chừa lại chút cho anh đây nhé.” Nhìn những thứ được mua đầy ắp trong tay Cổ Dục, Không Hạo Văn ánh mắt sáng quắc rồi yêu cầu.

Sau khi đến trấn Ngũ Đại, Cổ Dục thấy tiêu số tiền này quả thực rất đáng.

Không Hạo Văn còn giúp hắn hỏi thăm một chút để xem ở trấn Ngũ Đại tiệm thuốc nhà ai là tốt nhất, hơn nữa không được bán hàng giả, chất lượng phải đạt tiêu chuẩn. Sau khi hỏi thăm xong thì mới dẫn Cổ Dục đến.

Mà Cổ Dục cũng tự mình trước tiên kiểm tra qua một chút, xác định chất lượng đều không có vấn đề mới yên tâm bắt tay vào mua. Nghe nói nếu muốn mua đông trùng hạ thảo loại tốt nhất thì cũng chỉ có ở đây mới mua được.

Chất lượng của loại thuốc này được tính theo gram. Được chia làm 1 gram 2 cây, 4 cây, 8 cây, mười cây, càng mua nhiều thì càng rẻ hơn. Cổ Dục đương nhiên sẽ mua loại tốt nhất, 1 gram 2 cây, 500 gram cũng chính là 1000 cây, tổng cộng hết 150 ngàn. Đừng tưởng như vậy là đắt, kỳ thực không mắc chút nào. Đây đã là giá bán tốt nhất, rất công bằng.

Cổ Dục mua đầy hai tay, cũng tiêu hết 300 ngàn. Bên cạnh đó hắn còn mua thêm cả cầu kỷ, loại này chất lượng cũng không tệ, hắn mua thêm không ít. Cộng thêm một chút được

liệu để phối hợp, kế hoạch ngâm rượu xem như đã gần xong. Theo kế hoạch ban đầu hấn còn muốn mua cả rắn, cuối cùng lại không mua. Không nói đến những nguyên liệu khác, chỉ riêng ngâm rượu mà ngâm rắn thì rắn cũng phải là vừa chết, nhưng tiếc là xung quanh nhà Cổ Dục lại không có người nuôi rắn.

Chủ yếu là bởi vùng Đông Bắc không có thói quen ăn thịt rắn, vẫn là phía Nam càng ưa thích món này hơn. Cho nên chỗ Cổ Dục ngay cả bán rắn còn sống nguyên cũng không có. Nếu đi tìm bắt lại sợ chúng là loài sống hoang dại, nhờ bị nhiễm ký sinh trùng hay vấn đề đại loại thì hậu quả thật không dám tưởng tượng. Cổ Dục suy nghĩ kỹ vấn đề này xong thì quyết định không mua. Hấn thậm nghĩ nếu lần sau có cơ hội vẫn muốn mua một con, loại động vật này không chỉ đại bổ, hơn nữa dược tính còn cực kỳ cao. Nó đối với bệnh trúng gió, phong thấp, tê liệt đều có hiệu quả trị liệu, hơn nữa hiệu quả còn rất tốt.

Mua xong đồ cần thiết, kế tiếp chính là ăn uống vui chơi.

Kỳ thật mà nói dù ăn ở đâu thì hương vị cũng không thể nào so được với Cổ Dục chính tay nấu, cũng không thoải mái bằng ở tại nhà của mình ăn. Nhưng Khổng Hạo Văn dù sao vẫn còn đi làm, mặc dù trốn việc nhưng hấn bắt buộc vẫn phải ở lại trấn Ngũ Đại. Bởi nếu như bị gọi tên thì phải lập tức có mặt, cho nên cũng chỉ có thể ở tại đây chơi.

Giữa trưa hai người trước tiên đi ăn một bữa cơm, Khổng Hạo Văn dẫn hấn đến một nhà hàng. Nhà hàng này trước đây y thường hay đến, tay nghề của đầu bếp tiệm này xác thực rất khá. Đương nhiên, nếu so với Cổ Dục thì vẫn còn kém xa. Dầu sao lúc hấn nếm thử tay nghề của vị đầu bếp này cũng đoán được trình độ chắc là đầu bếp cao cấp mà thôi.

Dựa theo đánh giá và phân tích, bất kì kỹ năng nào cũng phải chia làm sáu cấp, cấp độ nhập môn, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, chuyên gia và cuối cùng là cấp siêu đầu bếp.

Cấp độ nhập môn cũng chính là người biết làm đồ ăn trên toàn đất nước.

Ví dụ như mẹ của hần vẫn thường hay nấu ăn ở nhà, vậy mẹ hần chính là cấp độ nhập môn.

Sơ cấp thì có thể dựa vào trù nghệ ra ngoài mở tiệm kiếm tiền rồi, về cơ bản mà nói thì rất nhiều chủ bếp ven đường, tiệm cơm nhỏ cũng tương đương với trình độ này.

Trung cấp thì có thể lên làm bếp trưởng, tự mở nhà hàng đạt tiêu chuẩn 1 đến 5 sao. Cấp bậc càng cao, tiền kiếm được cũng tự khắc tăng lên. Cổ Dục nhớ trước kia từng ăn qua cá phương lượng của chú hai, tay nghề chính là ở đẳng cấp này.

Còn cao cấp thì có thể ở trước mặt người khác mà phô diễn ra kỹ thuật nấu nướng tuyệt diệu của mình. Trên cơ bản bếp trưởng nhà hàng 5 sao, chủ nhà hàng 3 sao Michelin, những món tử của những vị đầu bếp xếp đầu bảng của bọn họ đều được xếp ở cấp bậc này.

Mà phía trên cao cấp chính là cấp chuyên gia, có thể nói những người này đã đạt tới đỉnh cao tồn tại của nhân loại. Ví như đầu bếp chính trong tiệc chiêu đãi do chính phủ tổ chức, hay là những đầu bếp Michelin của phương Tây mới có tư cách tiến vào cấp bậc này. Đối với Cổ Dục đã đạt tới cấp độ siêu đầu bếp mà nói hần đương nhiên có thể dùng trù nghệ của mình để áp chế bọn họ, nhưng hần đối với những điều này lại thập phần lạnh nhạt, không hề để ý đến.

Bữa cơm này mặc dù không thể sánh bằng hần làm, nhưng hần lại cảm thấy vô cùng ngon miệng. Sau khi ăn xong thì đến tiết mục tắm rửa, xông hơi. Cổ Dục trước muốn đi cắt tóc, hần

đối với kiểu tóc các loại cũng không có bất luận yêu cầu gì. Nhưng bởi mép chân tóc của hấn tương tối cao cho nên có thể cắt đầu đỉnh, như vậy sau này hấn có thể tự ở nhà cắt tóc cho mình. Lần trước hấn tự cắt tóc cho mình vẫn là ngày mùng 1 tháng 5, bây giờ cũng sắp tháng 6 do đó đã đến lúc nên cắt rồi. Hấn tìm một tiệm cắt tóc nhỏ, sau khi trả 20 tệ tiền cắt tóc xong thì cùng Không Hạo Văn đi ngâm suối nước nóng.

Thật ra mà nói, người phương Bắc rất ưa chuộng những chỗ như suối nước nóng, hoàn toàn trái ngược với người phương Nam. Nhớ lúc còn ở đại học, Cổ Dục cũng quen không ít bạn học người phương Nam, trong số đó có không ít người đối với chuyện ngâm suối nước nóng có chút không tiếp thu nổi. Có ít người là bởi vì thẹn thùng, ở trước mặt người khác trần như nhộng, còn để cho người khác sờ tới sờ lui trên người mình(Kỳ thực là cọ lưng cho nhau), bọn họ thật sự không thể tiếp thu nổi. Còn có một vài người, nhất là mấy bạn nữ sinh càng cố chấp cho rằng nhà tắm là nơi hành nghề của gái bán hoa, bởi những gái bán hoa đó hành nghề đều có hình thức hoạt động này, cho nên bọn họ cũng cho là như vậy.

Nhưng thực chất bọn họ đều không biết, chỉ cần ngâm qua mấy lần suối nước nóng, được xoa bóp mấy lần. Bọn họ sẽ phát hiện kỳ thực tắm suối nước nóng cũng là một trải nghiệm rất thoải mái.

Trước tiên là đi tắm gội qua thân thể, sau đó thì đến suối nước nóng ngâm mình. Nhiệt độ nước vừa đủ, đi tìm kỹ thuật viên kỳ cọ cho một trận, đem da chết trên người toàn bộ tẩy sạch sẽ. Sau đấy thì lại đi tắm lại với xà phòng thơm, cạo râu, cuối cùng là đi xoa bóp.

Ấy! Không nên hiểu lầm, là nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh xoa bóp. Chờ ở đại sảnh một lúc thì sẽ có người đến mát xa ngay tại chỗ, ở đây cũng có chế độ đặt phòng riêng, nhưng

phải tốn tiền. Xoa bóp xong còn được phục vụ làm sạch tai, ấn huyệt chân, còn có thể đi xông hơi một hồi để giảm căng thẳng.

Phần lớn các trung tâm suối nước nóng ở phương Bắc đều cung cấp cơm trưa, tối, nghỉ ngơi qua đêm ở đại sảnh cũng không thu thêm phí. Cho nên hiện tại cũng có không anh trai đang nghỉ ngơi ngoài đại sảnh. Dân đến phương Bắc công tác sẽ không đi tìm khách sạn mà là trực tiếp đi tìm phòng tắm hơi, vừa tiện nghỉ lại thoải mái, còn rất an toàn. Dù gì đồ dùng cá nhân cũng đều được cất trong tủ có chìa khóa riêng, cũng không có khả năng bị trộm.

Sau khi Cổ Dục cùng Khổng Hạo Văn đến đây, dĩ nhiên là tận hưởng toàn bộ quá trình này. Trong lúc đến phòng xông hơi, Khổng Hạo Văn không biết lấy từ đâu được nửa trái dưa hấu ướp lạnh. Hai người ngồi ở một phòng không có người, một bên xem TV, một bên xông hơi, một bên ăn dưa hấu, khỏi phải nói sang khoái cỡ nào.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên cái ghế lô phía cửa chính bị đập đổ, tiếp đó liền có mấy người từ bên ngoài đi vào. Người cầm đầu vừa tiến đến, Cổ Dục ngẩng đầu lên nhìn, bốn mắt nhìn nhau, song phương đều ngẩn ra. Bởi vì cái người vừa đập cửa vào kia Cổ Dục có quen biết.

“Chú?” Nhìn Cổ Dục, cô gái bên kia nghi ngờ hỏi một câu.

“Là cô sao, Lữ Thi Văn?” Nghe được lời chào hỏi từ đối phương, Cổ Dục tươi cười đem miếng dưa hấu nuốt xuống, sau đó lại có chút thấp thỏm hỏi.

Cô gái này hẳn là bạn tốt của Phùng Thư Nhân, cùng với một cô bạn khác cũng làm nghề livestream, tên gọi là gì ta? Nhớ rồi! Gọi là Đình Đình.

“Vâng! là cháu, thật là trùng hợp nha chú?!” Nghe được lời của Cổ Dục, Lữ Thi Văn vui sướng đáp lại, tiếp đó cô đi vào bên trong, vừa cười vừa nói.

Edit: SENSELESS.

Chương 153. Vô tình khiêu khích một cô nhóc

Chương 153: Vô tình khiêu khích một cô nhóc

“Chú, thật là trùng hợp nha. Chú cũng đến ngâm suối nước nóng sao?” Lữ Thi Văn nhìn Cổ Dục, cô cười đến hai mắt híp lại cùng một chỗ. Mà ẩn trong đó giống như là những ánh sao hội tụ lấp lánh giữa trời đêm.

Mặc dù cô năm nay mới có 17 tuổi. À! Có thể sắp lên 18 nhưng cô đã sớm hiểu được nhiều chuyện. Lại thêm sau khi tốt nghiệp cấp 2 cô đi theo cái nghề livestream này, sớm đã chín chắn hơn những bạn cùng trang lứa.

Tuy cô đối với Cổ Dục không có nảy sinh tình yêu nam nữ gì cả. Thế nhưng nếu có thể cùng Cổ Dục giữ gìn mối quan hệ tốt, đối với cô mà nói là có lợi rất lớn.

Đầu tiên là ông chú này có rất nhiều tiền, nhiều đến mức từ chỗ nào cũng có thể nhìn ra được.

Thứ hai, hắc rất có danh tiếng, không cần biết là người này từng vào rừng săn lợn hay là ca hát, cái nào cũng đã từng lên hot search. Nhiều người phải bỏ ra cả đồng tiền mà cũng không lên được, nhưng hắc chỉ cần muốn thì có thể chễm chệ lên ngai trên bảng hot search.

Thứ ba, hắc rất biết nấu ăn, tuyệt vời hơn nữa là tay nghề của hắc còn cực kỳ tốt. Cho dù chỉ là vì được ăn món hắc nấu thôi, cũng đủ để cô tạo dựng mối quan hệ tốt với người chú tuyệt hảo này rồi.

Đương nhiên, vẫn còn một lý do thứ 4. Đó chính là ông chú này rất đẹp trai, vai u thịt bắp. Hơn nữa chiều cao 1m86, khuôn mặt thật sự rất ưa nhìn. Nếu như thật có xuất hiện suy nghĩ tình cảm nam nữ, từ mối quan hệ bạn bè cũng có thể dễ dàng ra tay nắm bắt người ta. Cho nên Lữ Thi Văn đối với Cổ Dục nảy sinh hứng thú mãnh liệt, rất thoải mái mà đi đến bên cạnh Cổ Dục ngồi xuống.

Mà lúc này Khổng Hạo Văn ngồi đối diện cũng dùng ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ nhìn Cổ Dục, trong cổ họng nghẹn một câu muốn hỏi rốt cuộc đây là cái tình huống gì vậy? Liệu có cần hẩn tránh mặt một chút để tạo không khí riêng cho hai người không?

Cổ Dục ngược lại đối với cái tâm ý tạo cơ hội cho anh em như hẩn ta mà thậm chí khinh bỉ, trong đầu suốt ngày toàn chứa mấy cái suy nghĩ vớ vẩn. Nhìn Khổng Hạo Văn như tên ngốc nháy mắt liên hồi, Cổ Dục trực tiếp nói ra thân phận của Lữ Thi Văn: “Cô bé này tên Lữ Thi Văn, là bạn học của Phùng Thư Nhân, chính là cô gái hay đến nhà tôi chơi. Không biết ông anh còn nhớ hay không, lần đó tới nhà tôi giúp xử lý quả đào đã từng gặp đó.”

“À! Thì ra là như vậy... Nhưng nói đến đào mới nhớ, trên xe chú em còn chai nước ép đào nào không? Cho anh đây mấy chai đi, thứ đồ uống kia mùi vị của nó thật sự là quá tuyệt.” Nghe xong lời giới thiệu, Khổng Hạo Văn haha cười vài tiếng, tiếp đó liền chủ động đổi đề tài. Thế nhưng khả năng lớn nhất chính là do hẩn thật sự muốn được uống nước quả đào kia.

“Đúng đúng, nước ép đào của chú là ngon nhất!” Nghe Khổng Hạo Văn nhắc đến nước ép đào, Lữ Thi Văn ngồi bên cạnh cũng mang biểu cảm hào hứng nói.

“Được rồi! Vậy chút nữa tôi sẽ vào trong xe tìm thử.” Nhìn thấy cặp mắt tỏa sáng của hai người bọn họ, Cổ Dục bỗng cảm

thấy có chút ngưng ngừng. Phần lớn hần lấy nước đều là từ trong không gian, đương nhiên mọi lúc đều có thể lấy ra sử dụng. Thế nhưng dù là vậy hần cũng không thể ngang nhiên lấy nước từ không gian ra ngay trước mắt bọn họ được.

“Cô là đến đây để tắm? Hay là đến để livestream?” Đồng ý yêu cầu của bọn họ xong, Cổ Dục cũng nhìn Lữ Thi Văn đầy hiếu kỳ hỏi.

“Ai da, cháu quên mất....” Vừa nhắc đến chuyện này, Lữ Thi Văn sắc mặt đột nhiên thay đổi, vẻ mặt có một chút lúng túng. Nhưng chưa đợi cô giải thích lý do đến đây, đột nhiên cửa phòng xông hơi của bọn Cổ Dục lại bị ai đó đẩy ra.

“Thi Văn! Cậu như thế nào mà lại....À! Thi Văn, không phải cậu nói là muốn tìm một phòng không có người sao?” Đây cửa đi vào là một đám thanh thiếu niên nhìn cũng tầm 17, 18 tuổi, có nam lẫn nữ. Khi nhìn thấy Lữ Thi Văn cùng bọn Cổ Dục ở chung một phòng, cô gái vừa nói kia lập tức không vào nữa, đứng bên ngoài vừa nhìn tình hình bên trong vừa ghé sát vào tai Lữ Biên bên cạnh nói nhỏ.

Cô ấy sợ bạn mình đụng phải người xấu, lỡ như Lữ Thi Văn bị bọn người đó cưỡng ép vào ngồi chung, vậy thì tiêu rồi. Phải biết rằng mấy bọn trẻ ở độ tuổi này trong đầu đều suy diễn rất nhiều thứ, cộng thêm bọn chúng còn thích xem mấy thể loại tiểu thuyết đô thị hắc bang, lưu manh,...vv... đang lưu hành trong giới trẻ ngày nay nữa.

Tình tiết trong mấy loại tiểu thuyết này đều sẽ có tình huống nữ chính tham gia họp lớp, mà cái buổi họp lớp này lại còn tổ chức ở KTV, vậy thì thì nữ chính chắc chắn 100% đụng phải tên say rượu. Sẽ bị tên đó trêu ghẹo, lôi kéo làm những việc không thể miêu tả. Thêm một đặc điểm nữa là thân phận của tên say rượu không thể nào là người bình thường được,

nếu không phải là đại ca xã hội đen thì chính là một vị con nhà giàu nào đó.

Các món khai vị đã lên bàn thì chỉ cần đợi nhân vật chính đến nữa thôi, lúc này chắc chắn nam chính sẽ xuất hiện thừa cơ hội tỏa sáng, diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân đầy người cảm thán.

Phải thừa nhận một điều, bọn trẻ ngày nay nhìn nhận và suy nghĩ có chút loạn. Đào đâu ra nhiều chuyện như vậy cho bọn họ trùng hợp đúng phải, kiểu logic suy nghĩ này cũng coi như bị mắc chứng hoang tưởng đi.

“À, không có việc gì! Là mình gặp được người quen.” Lữ Thi Văn giới thiệu với mấy người bạn của mình, cô nói: “Vị bên cạnh mình đây là chú Cổ, quan hệ với Phùng Thu Nhân là...chú cháu.” Được rồi, bọn trẻ trên thị trấn đúng là không hiểu cách xưng hô của người ở dưới quê, ngay cả Cổ Dục cũng không hiểu nổi, nghĩ lại thì bối phận của hắn và Phùng Thu Nhân đúng chỉ là chú cháu thôi.

“À, mình nhớ rồi! Cậu cùng Đình Đình từng nhắc qua người này, vậy vị này chính là người trong nhà nuôi rất nhiều cá lớn, chú Cổ đó sao?” Nghe lời giới thiệu của Lữ Thi Văn, cô gái kia lập tức phản ứng lại, trong lòng cũng thầm thở phào một cái. Cũng may không đụng tới người xấu thì tốt rồi.

“E hèm...nếu đã tìm được Thi Văn rồi, vậy chúng ta không phải nên đi tìm phòng khác để xông hơi sao?” Ngay lúc cô gái kia vừa thở phào một cái thì tên nam sinh có mái tóc dài ho nhẹ một cái, tiếp đó có chút khấn trương nhìn Lữ Thi Văn mà nói.

Hắn ta khấn trương cũng không phải là do nghĩ Cổ Dục là người xấu mà chính là vì thái độ của Lữ Thi Văn đối với Cổ Dục. Bởi hắn ta nhìn ra được là bạn mình rõ ràng cùng tên đó có chút thân cận, thậm chí đến cả ngồi cũng ngồi sát đến như

vậy. Chỉ thế thôi cũng đủ khiến cho nội tâm của hắn ta bốc lên một ngọn lửa ghen tuông đang cháy hừng hực.

Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Ai cũng có một thời niên thiếu, thời cấp 2, cấp 3 từng thầm mến một người nào đó.

Rõ ràng là tên nhóc này đối với Lữ Thi Văn có ý tứ, đến cả việc cô ngồi ở chỗ nào cũng khiến cho hắn ta sản sinh cảm giác không an toàn...

Nhưng cũng phải thừa nhận một điều là bản thân Lữ Thi Văn cũng rất tốt. Cô mặc dù chiều cao có chút thấp. Lúc mới tiến vào là đi dép lê, Cổ Dục có nhìn lướt qua đại khái là trên dưới 1m58. Chiều cao này nếu là ở Đông Bắc xem như là cô bé năm lùn rồi.

Nhưng giá trị nhan sắc lại cực kỳ cao, cô có khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt linh động, ẩn sâu bên trong như đang chứa cả bầu trời sao lấp lánh. Nhìn ở góc độ nào cũng thấy dễ thương và trẻ con, cộng thêm thân hình của cô thật sự là quá hoàn hảo. Trước đó mặc áo khoác nhìn không quá rõ ràng, nhưng bây giờ cô chỉ mặc mỗi một kiện yukata do nhà tắm cung cấp, tất cả đường cong cơ thể đều như ẩn hiện sau lớp vải. Đặc biệt là nơi nào đó của cô, có thể đạt đến cấp E cũng không chừng. Tuy điểm yếu duy nhất là chiều cao nhưng bù lại chân của cô lại vừa trắng vừa thẳng, thân eo còn mảnh.

Khi mấy thứ này dung hợp với nhau, đúng là làm cho những tên nam sinh thời kỳ trưởng thành kia không thể nào chống đỡ được, rất có phong thái của thiếu nữ phương Bắc. Đáng tiếc thành tích của cô lại cực kỳ kém, cho nên tốt nghiệp trung học xong cũng không học tiếp lên cấp 3 nữa.

Lúc đầu gia đình cô còn lo lắng con gái mình sẽ làm đường lạc lối, nhưng giờ thì cũng tạm coi là tốt rồi. Tuy là làm nghề livestream nhưng chỉ là ca hát, khiêu vũ, đã ngoại các thứ, cũng coi như là giữ được sức khỏe tốt, còn có thể phụ giúp một chút cho gia đình.

“Các cậu cứ đi tìm phòng trước đi, một lát mình sẽ đi tìm các cậu. Giờ mình vẫn muốn cùng chú ấy trò chuyện một lúc đã.” Nghe bạn học hỏi, Lữ Thi Văn cũng không muốn sớm như vậy mà rời đi, cô tươi cười nói với đám bạn một câu, đồng thời bên này tay chân linh hoạt mà nhích lại sát bên người Cổ Dục.

Nhìn thấy động tác của Lữ Thi Văn, ánh mắt của mọi người không khỏi lại nhìn về phía Cổ Dục. Cái này... đúng là có chút thú vị nha...

Edit: SENSELESS

Chương 154. Không hiểu thấu

Chương 154: Không hiểu thấu

“Thi Văn! Cậu...” Nhìn thấy động tác cố ý quẩn lấy người của Lữ Thi Văn, tên thanh niên trẻ tuổi kia hai mắt trợn to như muốn phun ra lửa. Hắn ta giờ lúc này chỉ muốn lao tới, mạnh mẽ tách hai người đang dính sát lấy nhau kia ra. Thế nhưng khi nhìn đến hình thể to cao của Cổ Dục, những khối cơ thịt nhô lên trên cánh tay của đối phương thì lại rất thức thời mà nhịn xuống cơn xúc động của mình. Như nghĩ đến cái gì đó, hắn ta nhanh tay lôi từ trong túi quần ra một gói thuốc lá.

Sau đó hắn đưa lên miệng ngậm một điếu, kế tiếp hắn ta cầm thuốc lá đi đến trước mặt Cổ Dục và Khổng Hạo Văn.

“Hút một điếu chứ?” khẽ nhíu lông mày, hắn mở miệng nói với Cổ Dục cùng Khổng Hạo Văn.

Nghe xong câu nói của tên thanh niên này, Cổ Dục cùng Khổng Hạo Văn không khỏi liếc nhìn nhau, không hện mà bật cười.

Kỳ thực tên nhóc này đang nghĩ cái gì trong đầu, Cổ Dục đều biết rõ. Bởi vì năm đó hắn cũng từng trải qua thời kỳ trẻ trâu như vậy. Máy tên thanh thiếu niên lúc đầu học hút thuốc, đa phần cũng không phải là chính bản thân muốn hút. Mà là bởi vì nhìn như vậy sẽ trông rất ngầu, có phong thái của “người lớn”, có thể lên mặt với những đứa bạn xung quanh.

Dường như giống với bộ dáng của Cổ Dục thời cấp 2, sau khi xem phim “Người trong giang hồ” xong, cũng giống như

tên đàn ngậm điều thuốc này. Mỗi ngày đi trên đường cũng đùa nghịch nhún tách tách chiếc bật lửa...

Thời kỳ đó hần cũng học hút thuốc, khi đó hần còn ngây thơ cho rằng biết hút thuốc chính là người trong xã hội, trong trường học ai cũng sẽ sợ mình. Có thể nói, đây là một cái suy nghĩ rất ư là trẻ trâu.

Tuy nhiên, cũng may mà nhà hần bị bệnh viêm phế quản di truyền. Hần hút được 2 năm, sau khi lên cấp 3 vừa đến mùa đông thì họng hần trở nên khó chịu, nhiều đờm, thở hổn hển, có những lúc còn không thở nổi. Cho nên về sau phải cưỡng ép bản thân đi cai thuốc, cũng may mức độ nghiện không cao, nói cai thì sẽ cai được.

Nhưng bọn bạn học kia của hần lại không được như thế. Ngay từ lúc đầu chỉ là hút cho có vẻ, sau dần dần trở thành nghiện, thân thể trong vô thức cũng trở nên yếu đi.

Còn Không Hạo Văn kia, hần cũng không có hút thuốc, đơn giản chính là vì nhà hần quá nghiêm. Nói đùa gì chứ, nhà hần là có gốc làm quan, có người làm trong quân đội. Hần mà dám hút thuốc thì dây thắt lưng không đánh cho hần gãy xương mới là chuyện lạ.

Mà lúc này tên thanh niên kia thấy hai người bọn Cổ Dục ngồi im, trong đầu nảy ra suy đoán có phải chẳng là bị hành động cool ngầu vừa nãy của mình làm cho choáng váng rồi ư?! Tuy nhiên, trong mắt bọn Cổ Dục cái tên trước mặt này không khác gì tên đàn. À, cũng không thể nói như vậy, phải biết có rất nhiều người có đầu óc nhưng lại có khiếm khuyết cũng là do ông trời tạo thành. Điều này không thể trách bọn hần được, nhưng mà cái tên nhóc trước mặt này đúng là thuần túy trẻ trâu chính hiệu.

“Tôi không hút! Còn nữa... trong này là cấm hút thuốc.” Liếc nhìn tên kia, Cổ Dục mỉm cười xua tay. Tiếp đó chỉ về

chiếc biển cấm hút thuốc dán trên tường.

“Dừng! Ông chú lớn đầu rồi mà sao nhát như thỏ vậy?” Nghe Cỏ Dục nói như vậy, tên kia không khỏi liếc Cỏ Dục đầy khinh thường, tiếp đó lấy ra một cái bật lửa châm điếu thuốc. Khi hút hắn ta còn cố ý hút thật lâu nhưng còn chưa kịp biểu diễn tiết mục nhả khói thì cánh cửa lại bị đẩy ra, tiếp đó một nhân viên phục vụ đi vào.

“Quý khách, nơi này cấm hút thuốc.” Nhìn cái người còn đang ngậm điếu thuốc tỏ vẻ đắc ý kia, nhân viên phục vụ nhú mày, tiếp đó nhìn về phía Cỏ Dục và Không Hạo Văn khách khí nói.

“Chúng tôi không quen biết bọn họ.” Cỏ Dục lắc đầu, trực tiếp phủ nhận quan hệ. Lờ hững nói là thật, hắn thật sự không biết bọn họ.

Nghe Cỏ Dục nói như vậy, nhân viên phục vụ vốn còn khách khí liền lập tức thay đổi, quét con mắt về phía tên thanh niên kia.

“Nhìn cái gì? Chưa thấy người hút thuốc bao giờ à?” Nhìn thấy ánh mắt sấm soi của gã nhân viên, tên nhóc này còn nghĩ bản thân không làm gì sai cả. Hắn ta chỉ tay vào nhân viên phục vụ, lớn tiếng quát to. Chẳng qua câu nói vừa mới ra khỏi miệng thì lại có mấy nhân viên phục vụ đi tới, trợn mắt hung dữ nhìn chằm chằm khiến cho tên nhóc này cũng có chút lúng túng.

Thế nhưng bây giờ nếu dập điếu thuốc đi, không phải là quá mất mặt hay sao. Cho nên hắn còn cố gắng ra vẻ bình tĩnh, thế nhưng lại bị mấy tên nhân viên phục vụ mới tiến vào kia trực tiếp kéo đi.

“Chúng tôi thành thật xin lỗi quý khách về chuyện vừa rồi.” Nhân viên phục vụ gật đầu một cái với Cỏ Dục rồi nói

một tiếng xin lỗi thì lập tức rời đi. Chắc chắn là muốn đi xử lý tên thanh niên vừa rồi. Tại phòng xông hơi mà hút thuốc, chắc chắn là phải phạt, không biết tên thanh niên kia sẽ ra làm sao đây.

Lúc tên thanh niên bị tóm kéo ra ngoài, những bạn học khác đi cùng hắn cũng đi ra theo. Bọn họ là cùng nhau tới, đương nhiên có xảy ra chuyện gì cũng phải đi xem một chút. Nhưng Lữ Thi Văn lại hoàn toàn không có ý tứ muốn đi cùng.

Thật vất vả mới có cơ hội một mình gặp được Cổ Dục, cô đương nhiên là muốn nắm chắc thật tốt cơ hội tiếp xúc lần này.

“Đi thôi! Ở đây toàn mùi khói thuốc, chúng ta đi ăn cơm đi!” Thấy mọi người đều rời đi, Cổ Dục điềm tĩnh mỉm cười rồi nói với Khổng Hạo Văn.

“Cháu có thể đi chung với mọi người không?” Khổng Hạo Văn còn chưa nói gì, bên này Lữ Thi Văn đã mở miệng hỏi trước.

“Đi thôi!” Nhìn ánh mắt mang theo ý khẩn cầu của cô, Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi cười nói một câu, tiếp đó hai bên chia nhau đi về phòng thay quần áo trước. Hai người nhóm Cổ Dục thay xong quần áo thì đứng dưới lầu chờ Lữ Thi Văn một hồi. Đến cả các chi phí dịch vụ của nhà tắm, Cổ Dục cũng thay cô thanh toán. Cũng chả có mấy đồng, không cần thiết tính toán rõ ràng như vậy.

Lúc bọn họ đến suối nước nóng vẫn là hơn một giờ chiều, lúc đó trời hãy còn sáng choang, nhưng bây giờ sắc trời đã có chút tối.

Tối nay Khổng Hạo Văn giới thiệu cho bọn họ một nhà hàng có món ăn được hầm trong nồi sắt rất nổi tiếng.

Hầm bằng nồi sắt to ban đầu dùng để chỉ hình thức nấu ăn ở một số nơi, điển hình là vùng Đông Bắc. Đây là phương

pháp hầm gà, ngan, cá và các món ăn khác trong nồi sắt trên bếp. Bây giờ hình thức nấu này đã phổ biến ở các nhà hàng, nhưng thật sự chất lượng thì không phải nhà nào cũng làm tốt được.

Không Hạo Văn là một người thích ăn vặt, quán hán giới thiệu đương nhiên mùi vị sẽ không tệ. Nhà hàng chất lượng đích thực rất tuyệt, bọn họ gọi một nồi xương sườn. Ăn đến no căng cả bụng, hơn nữa chỗ này còn có biểu diễn tiết mục, ca hát, khiêu vũ gì cũng có. Đợi bọn họ ăn xong cũng đã hơn bảy giờ tối.

Không Hạo Văn đương nhiên là về nhà, còn Cổ Dục thì sẽ đưa Lữ Thi Văn về nhà.

Mất thấy sắp tới dưới lầu nhà mình, Lữ Thi Văn lại giả vờ ngủ thiếp đi.

Lúc đầu Cổ Dục còn tưởng là do cô đi ngâm suối nước nóng xong nên mệt mỏi, vì vậy cũng không để ý. Khi hán lái xe đến dưới lầu nhà cô, lúc lay cô dậy mới phát hiện, cô nhóc này hóa ra là đang giả vờ ngủ. Bởi vì lúc hán chạm vào người cô có thể thấy rõ hô hấp của cô tăng lên, cái này không giống trạng thái lúc ngủ say. Cổ Dục nhếch miệng cười nhẹ. Đây là muốn làm gì? Giả vờ hay sao?

Người ta có thể gọi dậy nổi một người ngủ say nhưng lại gọi không nổi một người đang giả vờ ngủ. Cổ Dục lại khác, hán cảm thấy hán có thể: “Vẫn chưa tỉnh sao? Vậy chú sẽ đi tìm mẹ cháu đến để đánh thức.”

Nghe thấy lời đe dọa của Cổ Dục, Lữ Thi Văn đột nhiên có chút hồi hận. Lúc đầu sao lại cho hán biết số tầng, số nhà làm gì, bắt đắ dĩ chỉ có thể mở mắt. Tiếp đó cô ngồi ngay ngắn lên, đồng thời ánh mắt chứa đầy u oán nhìn Cổ Dục. Tên đầu đất này không hiểu phong tình là gì hết, thẳng nam chết tiệt!

Edit: SENSELESS

Chương 155. Cá mập

Chương 155: Cá mập

“Chú à! Chú đã có bạn gái chưa?” Lữ Thi Văn chậm chậm mở mắt ra, tuy đã tháo dây an toàn thế nhưng cũng không xuống xe ngay, cô bày ra bộ dáng đứa trẻ nghịch ngợm, cười hì hì mà hỏi Cổ Dục.

“Vẫn chưa có.” Cổ Dục quay sang nhìn cô, hấn khẽ nhướn chân mày cũng qkhông thềm đề ý nói.

“Thế cháu làm bạn gái của chú có được hay không?” Nghe Cổ Dục nói mình không có bạn gái, cô vui đến mức trong lòng như nở cả vườn hoa. Thế nhưng bên ngoài vẫn giả vờ như thiếu nữ rụt rè, e thẹn, nhỏ giọng bày tỏ với Cổ Dục.

“Không được!!! Hoàn toàn không được. Đứa con nít ranh như cô đã đến tuổi trưởng thành đâu? Không có chuyện gì thì mau mau về nhà, đừng để cha mẹ lo lắng.” Lúc Lữ Thi Văn nói, Cổ Dục còn đang rướn người về phía ghế sau, hấn nhắc lên một cái túi xách, bên trong chứa sáu chai nước ép đào. Nhưng vừa nghe thấy vậy thì ngay lập tức để túi vào tay cô, thẳng thừng nói lời từ chối.

Nghe Cổ Dục nói vậy, gương mặt Lữ Thi Văn thay đổi, vừa phụng phịu bĩu môi vừa bước xuống xe. Cô vừa đi vừa quay đầu lại, lưu luyến nhìn Cổ Dục. Hành động đó cứ kéo dài cho đến khi cô lên đến ban công nhà mình, vẫy tay chào tạm biệt Cổ Dục thì mới thôi. Nhìn đến khi xe của Cổ Dục biến mất trong con đường tối thui kia, Lữ Thi Văn mới thôi nhìn theo, không kìm được thở dài một hơi.

“Tên thằng nam chết tiệt! Tên đàn ông thôi tha! Cái gì gọi là chưa đến tuổi trưởng thành chứ?! Hắn ta bộ không nhìn thấy cái cấp E này của mình sao?” Mặc dù trong miệng là đang mắng chửi, nhưng lúc Cổ Dục rời đi, hai mắt cô lại có chút ngây dại. Bởi vì thật ra trong lòng cô, dù bị Cổ Dục cự tuyệt mà sinh ra bất mãn, nhưng kỳ thật từ một khía cạnh khác mà nghĩ, Cổ Dục cũng rất tốt. Ít nhất kiểu đàn ông như vậy, nếu sau này ở chung một chỗ, vậy thì không cần phải lo lắng vấn đề quan hệ nam nữ ở bên ngoài của hắn.

Bên kia Lữ Thi Văn nghĩ gì, Cổ Dục cũng không biết. Hiện tại hắn tập trung lái xe, rất nhanh đã về đến nhà. Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi đã đi, cửa cũng đã được đóng lại cẩn thận. Nghe thấy âm thanh xe Cổ Dục trở về, Vua núi không biết từ đâu chạy ra nghênh đón, chẳng qua hành động nghênh đón này cũng chỉ là hình thức thôi.

Sau khi nhìn thấy Cổ Dục lái xe qua, nó cũng ngay lập tức trở về ổ của mình, kiểu hình thức bị ép buộc rồi làm qua loa thế này, Cổ Dục cũng đã quá quen. Dù gì động vật trong nhà hắn, con nào con nấy cũng là loại hiếm thấy, Vua Núi kiêu ngạo, Vua Bầu Trời lạnh lùng, Bạo quân... chỉ đơn giản là lười mà thôi.

Bạo Quân gần đây sống cũng rất thoải mái, cứ không có việc gì thì sẽ nằm ở một chỗ phơi nắng. Cổ Dục có cảm giác nó đây là muốn tiếp tục vượt qua cái trọng lượng 300 kg kia. Nhưng bất kể thế nào Cổ Dục cũng vẫn thản nhiên, coi như không chú ý đến.

Hắn đỗ xe xong thì đem những đồ mới mua về cất vào trong nhà. Hắn cũng bắt đầu tiếp tục công đoạn ngâm rượu của mình, lần lượt cho các dược liệu vào ngâm. Loay hoay tới tận 11 giờ khuya, hắn mới làm xong chuyện này, sau đó quay trở về giường nghỉ ngơi. Một đêm không có gì xảy ra. Sáng ngày

hôm sau tỉnh dậy, việc đầu tiên chính là đi nhìn bình rượu. Trong phòng khách một bình rượu to bao phủ bên trong là một màu vàng nhạt lấp lánh, hần lập tức gạt đầu hài lòng.

“Rượu đã đầy đủ các nguyên liệu, vậy kế tiếp mình nên làm cái gì đây?... Dường như cũng chả có việc gì, hay là bỏ đi, trước cứ đi câu cá vậy.” Ngắm qua ngắm lại bình rượu, Cổ Dục vừa cười vừa lẩm bẩm, sau khi nghĩ ra việc cần làm, hần đi đến giếng nước ở sau vườn.

Hôm nay cũng giống như thường ngày, vẫn là lần nào cũng câu được cá lớn. Nhưng đến lần kéo lên thứ ba, vậy mà Cổ Dục lại câu lên được Cá mập...

Nhìn thấy cá mập thật ra cũng không cần quá kinh ngạc. Mặc dù người ta hay nói là muốn bảo vệ Cá mập, nhưng kỳ thật ở Trung Quốc thì Cá mập cũng không phải là động vật cần được bảo hộ. Cho dù là Cá voi sát thủ, Cá nhám phơi nắng, cá mập trắng khổng lồ, những con đó tuy đều là động vật cần được bảo hộ, nhưng cũng không phải loài nguy cấp gì.

Cho nên nếu như đi dạo bờ biển, thấy có người làm thịt bán thì cũng không cần quá ngạc nhiên. Bởi vì ở quốc gia này, chúng vẫn chưa thuộc động vật bảo hộ nguy cấp, bọn họ mua bán cũng không có phạm pháp.

Cổ Dục câu lên được còn cá này, chính là một con Cá mập chanh. Thân hình nó dài khoảng chừng 3 mét, chắc cũng là Cá mập đã tương đối trưởng thành. Chẳng qua khi nhìn con cá mập này, Cổ Dục lại cảm thấy có chút khó giải quyết.

Bởi thật ra giống cá này cũng như Cá ngừ vây xanh vậy, nếu như không thể bơi trong một khoảng thời gian thì nó sẽ chết. Thế nhưng giá cả của nó không như Cá ngừ vây xanh, trừ phi đem con cá này như cá cảnh để bán. Bằng không nếu như lấy giá thị trường mà bán, còn cá mập chanh này cũng chỉ đáng giá mấy trăm tệ một ký.

“Cá cảnh...Dường như cái này cũng được nha.” Nhìn con cá kia bị chính hần lật lên đã không còn giấy dựa nữa, Cổ Dục nhỏ giọng lẩm bẩm một câu. Tiếp đó xách con cá này ném vào trong một cái ao riêng. Để vậy cho tiện chút nữa hần còn chụp ảnh gửi cho Hứa Cẩm, xem thử hần có muốn lấy hay không, nếu không thì cũng phải tìm cách để tự nuôi.

Sau khi ném con Cá mập chanh vào trong ao xong, Cổ Dục lại tiếp tục trở về câu cá.

Hôm nay ngoại trừ Cá mập chanh hình như cũng chả còn gì nổi bật, nhưng ngay vào lúc Cổ Dục chuẩn bị dừng lại thì câu lại động. Lần này câu lên là cá mồm dài, nó là một loài cá nước ngọt, tiếp đó hần liên tục câu lên được mấy con khá lớn.

Cá mồm dài là tên khoa học nhưng thật ra có nhiều người lại thích gọi nó là Giang Đoàn (Cá trê). Loại cá này ở đâu cũng có, từ phía Đông đến phía Nam, rồi sang đến Tây Nam, chẳng qua nơi tập trung đông nhất của loài này là ở sông Trường Giang, vì vậy cái tên Giang Đoàn cũng từ đó mà ra.

Bây giờ loài cá này cũng có thể nuôi, cho nên số lượng của chúng rất nhiều. Tuy nhiên cá mà Cổ Dục câu lên không phải là cá nuôi, bởi vì cá nuôi cân nặng chỉ khoảng 1 đến 3kg mà thôi.

Mấy con Cá trê này Cổ Dục câu được thế mà cũng phải trên 5kg .

Nhìn con cá này, trong đầu Cổ Dục đã tự nảy ra phương pháp chế biến nó, cách làm ngon nhất đó chính là làm cá nướng. Đương nhiên cá nướng ở đây không phải là làm giống như trong phim truyền hình, kiếm ít củi rồi nhóm lửa để nướng, mà là làm theo cách nướng cá ở Trùng Khánh. Ở thành phố sương mù đó, cá dùng để nướng là Cá trắm cỏ, nhưng Cổ Dục lại không thích ăn Cá trắm cỏ. Ở tỉnh Hắc Long Giang người ta lại gọi Cá trắm cỏ là Rễ cỏ. Thịt của Cá trắm cỏ rất

mềm, ăn vào sẽ lập tức tan ngay trong miệng nhưng nó lại có quá nhiều xương. Cổ Dục thì thuộc về trường phái ngại gỡ xương, bằng không hẳn vì có gì mà lại thích ăn tôm như vậy chứ.

Mà con Cá trê này nếu như dùng cách nướng để làm, vậy dĩ nhiên là tốt hơn Cá trắm cỏ gấp nhiều lần. Chỉ là con cá này hơi to, nếu dùng biện pháp nướng thì sẽ không quá dễ làm. Nhưng đây chỉ là vấn đề nhỏ, bởi Cổ Dục chính là siêu đầu bếp, những vấn đề này vào tay hẳn đều sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Nhưng hẳn cũng không định làm bây giờ. Không nói cái khác, con cá này sống ở nơi hoang dã, tốt nhất vẫn là bỏ nó vào trong ao để cho nó nôn ra bùn đất các thứ, đến lúc đó mới dễ xử lý.

Hắn đem mấy con cá câu được tất cả đều ném vào ao, sau đó xách lên một con Cá tráp đen không nhỏ, ném cho Vừa Bầu Trời ăn. Làm xong tất cả hẳn cũng trở về nhà tắm rửa.

Rất nhanh trời liền sáng rõ, từng mảng trời xanh tươi nổi đuôi nhau xuất hiện. Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi cũng tới, bắt đầu công việc hôm nay của mình. Nhưng ngay khi đến ngư trường nhìn thấy một con Cá mập nhô lên, các cô bị dọa sợ đến giật cả mình, nên các cô không dám tới gần. Cũng may con cá mập này cũng rất ngoan, nó sẽ không chủ động nhảy ra khỏi mặt nước mà chỉ bơi qua bơi lại ở trong ao. Nhưng mà chỉ thế thôi cũng đủ sức hù dọa đám người Lý Vân Vân đến tái xanh mặt mày.

Mặc dù hình dáng của Cá mập không có dọa người bằng Cá mú, nhưng lại khiến cho người ta sinh ra cảm giác áp bức hết sức khủng bố.

Nhìn thấy tình huống này của họ, Cổ Dục lập tức quay video còn Cá mập sau đó gửi cho Hứa Cẩm, hỏi xem có vị đại

gia nào đó muốn nuôi hay không. Nếu như không có, vậy xem như con Cá mập xấu số này phải chui vào bụng hân. Mặc dù nói làm thịt Cá mập rất phức tạp, thế nhưng hân vẫn có biện pháp xử lý.

Edit: SENSELESS

Chương 156. Lão ngoan đồng

Chương 156: Lão ngoan đồng

“Đại ca, cậu thật sự là đại ca của tôi, Cá mập lớn như thế mà cậu cũng bắt được?” Ở một đầu khác của video, nhìn thấy trước mặt con Cá mập đang bơi từng vòng từng vòng tại ao nước, Hứa Cẩm ở bên kia thấy được vừa có một chút bất ngờ vừa có một chút hưng phấn nói.

“Đừng có ở đó khen thôi, ông có muốn mua nó hay không hả?” Nghe được lời nói của Hứa Cẩm, Cổ Dục gãi đầu một cái. Tiếp đó liếc mắt nhìn sang bên cạnh Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân, có chút không tình nguyện nói.

“Thứ này, tôi sẽ mua với giá 500 ngàn, cậu có bán hay không?” Sau một hồi suy nghĩ, Hứa Cẩm đưa tay ra báo giá và cảm thấy cái giá đưa ra cũng tương đối có giá trị.

Đừng nhìn cá mập kích thước cũng không nhỏ, nhưng thật ra thứ này so với Huyết Long cũng rẻ hơn nhiều.

Tại Cáp Nhĩ Tân cũng có bán Cá mập, nhưng đó đều là Cá mập con, Cá nhám mèo, Cá mập đuôi dài các loại... Những thứ này chủ yếu là Cá mập chưa trưởng thành, có thể có con dài hơn một mét là tốt lắm rồi.

Loại Cá mập thế này có thể bán với giá 20 ngàn một con, có loại nhỏ hơn một chút thì giá càng rẻ. Cho nên nên con Cá mập chanh này bán với giá 500 ngàn đã không tính là rẻ, mà cũng không tính mắc. Có thể nói là giá này đã rất hợp lý, dù sao con cá này cũng dài khoảng 3 mét.

“Được rồi, ông khi nào thì tới lấy.” Nghe được câu trả lời của Hứa Cẩm, Cổ Dục cũng thở dài một hơi, tiếp đó lại hỏi.

“Còn phải ở chỗ của cậu nuôi dưỡng mấy ngày, tôi phải đi đặt làm bể cá trước đã, còn phải vận chuyển nước biển. Đúng rồi! Tôi nhớ cậu cũng thích nuôi những động vật mạnh mẽ cơ mà? Nhà cậu không phải có Vua núi, Đại bàng vàng, Lợn rừng lớn hay sao, vậy sao cậu không nuôi con Cá mập này?”

Nghe được lời nói của Cổ Dục, bên kia Hứa Cẩm cũng cười ha hả nói. Nói xong, ông nhìn Cổ Dục với vẻ mặt đầy nghi hoặc, cái này không giống phong cách làm việc của Cổ Dục.

“Cá mập này vẫn là quá nhỏ, nếu như sau này có cơ hội câu được Cá mập trắng khổng lồ thì tôi lại nuôi.” Nhìn xem con Cá mập chanh này, Cổ Dục mỉm cười. Thật ra hẳn cũng đã nghĩ đến vấn đề nuôi cá, hiện tại cũng câu lên Cá mập chanh, về sau có khi thật sự sẽ câu lên Cá mập trắng khổng lồ!

“Trâu bò! Vậy tôi cúp máy trước đây, để tôi đi đặt bể cá đã!”

Cá mập trắng khổng lồ hay gì đi nữa, Hứa cẩm chắc chắn là không có ý kiến. Dù sao thì thứ kia quá lớn, hơn nữa lực sát thương quá mạnh, ông vẫn là có chút sợ hãi Cá mập.

“Đừng lo lắng! Loại cá này không có lực sát thương gì đâu, cũng sẽ không chủ động tấn công con người cho nên đừng sợ hãi như vậy.” Nhìn thấy Hứa Cẩm cúp điện thoại, Cổ Dục cũng nhìn về phía Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi vẫn còn đứng ở xa xa. Hẳn cảm thấy có chút dở khóc dở cười, tiếp đó quay về phía các cô nói.

Cổ Dục cũng không phải đang hù dọa các cô. Trên thực tế thì loài Cá mập ở trong nước ngoài trừ có một vài con như Cá mập bò mắt trắng, hay các loại Cá mập hổ thích tấn công

những thứ trên mặt nước. Còn lại đa phần Cá mập không thích chủ động tấn công con người. Tỷ như loài Cá mập có tiếng xấu như Cá mập trắng khổng lồ, hay Cá mập đầu búa... cũng sẽ không chủ động tấn công con người. Có nhiều vụ Cá mập trắng tấn công con người, chủ yếu là do con người đi tắm biển kết hợp với lướt ván, nhìn họ trông giống như loại thức ăn yêu thích của chúng là Hải Cẩu.

Còn có một điều nữa là nhiều loại Cá mập có tính hiếu kỳ, mà bọn chúng hiếu kỳ thì sẽ thăm dò, biện pháp thăm dò duy nhất chính là cắn thử một cái. Cho nên trên cơ bản nhiều vụ con người bị Cá mập trắng khổng lồ tấn công thì thường để lại vết thương rất sâu, nhưng lại không bị mất mạng. Đó chính là bởi vì nó cắn con người một cái rồi lại phun ra, những vụ việc như vậy xảy ra rất nhiều.

Về phần Cá mập chanh thì càng không xem con người như mồi ăn của chúng, dù gì nó cũng chỉ mới dài khoảng 3 mét. Mặc dù chỉ được Cổ Dục cho xem tài liệu thế nhưng như vậy cũng đủ để trấn an mấy cô gái phần nào.

Tuy nhiên sợ thì vẫn sợ, nhưng vẫn không làm chậm trễ công việc. Lúc đi ngang qua ao cá mập thì sẽ cẩn thận để ý hơn một chút, nhìn thấy dáng vẻ của các cô, Cổ Dục cũng thờ dài một hơi.

Hắn biết rất nhiều người đều mắc chứng sợ biển sâu, nỗi sợ đối với cá mập và những thứ tương tự phát ra từ sâu trong linh hồn, cũng không phải chỉ vài ba câu nói là có thể xóa bỏ được.

Cho nên hôm nay Cổ Dục quyết định ở lại bên ngư trường, có Cổ Dục ở đây Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi đến đây cũng yên tâm không ít. Trải qua một ngày tiếp xúc các cô phát hiện con vật này thật sự là không có lực sát thương gì, vì vậy các cô cũng yên tâm hơn nhiều.

Chớp mắt đã là ngày hôm sau.

Hôm nay sau khi Cổ Dục câu cá xong cũng không có nhàn hạ như ngày thường, mà hấn lại chủ động gọi điện thoại.

Bởi vì hôm nay hấn phải chuẩn bị làm món cá Trê, Cá trê hơn 5 kg một con. Dựa vào hấn cùng Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thu Nhân, cộng thêm chiều hôm nay hai đứa nhỏ là Cổ Tú Tú, Lưu Phi Phi sẽ trở về, bọn họ sẽ ăn không hết con cá này. Cho nên Cổ Dục chuẩn bị gọi Khổng Hạo Văn tới ăn chung.

Thuận tiện còn có thể gọi Cổ Tấn đến. Đều là người đồng trang lứa, tuổi tác cũng không chênh lệch quá nhiều vì thế có thể đến chơi cùng nhau.

Tuy nhiên bên này hấn vừa mới gọi xong, cửa nhà hấn lập tức bị gõ. Nhìn thoáng qua thời gian hiện tại còn chưa đến 8 giờ, chắc chắn Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân sẽ không tới sớm như thế. Mang tâm trạng nghi hoặc, Cổ Dục đi ra mở cửa.

Mà khi vừa mở cửa ra, quả nhiên người ở ngoài cửa xuất hiện không phải là Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân mà là ông cụ Tổng An Dân đã biến mất mấy ngày rồi.

Lúc này ông cụ Tổng mặt mày hồng hào, sau lưng còn có cô cháu gái làm tài xế Tổng Minh. Nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ mơ hồ của Cổ Dục, Tổng Minh có chút áy náy nở nụ cười với Cổ Dục, cô đúng là không thể ngăn cản được ông nội của mình.

“Ha ha, tiểu Cổ! Tôi lại tới đây, tôi tới để xem cây trà của cậu có ra thêm lá mới chưa!”

“À! Ông vào đi ạ, ông đã ăn sáng chưa?” Vào cửa là khách, vả lại Cổ Dục cũng có quan hệ tốt với ông cụ Tổng. Mặc dù có chút bất ngờ vì sao ông ấy lại tới đây, nhưng hấn vẫn nở nụ cười. Tiếp đó chủ động nhường ra lối đi cho ông cụ đi vào.

“Thực sự rất xin lỗi! Anh cũng biết Lão ngoan đồng nhà tôi, ông ấy cảm thấy anh rất thú vị. Ở trong nhà nhiều ngày đều đã muốn tới đây, hôm nay tôi thực sự không thể ngăn cản được. Vì thế nếu như có gây phiền phức cho anh thì xin hãy thứ lỗi.” Sau khi ông cụ Tổng đi vào nhà thì lúc này Tống Minh cũng đi tới nhỏ giọng nói với Cổ Dục.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Nhìn khuôn mặt hoàn mỹ hiện lên vẻ áy náy của Tống Minh, Cổ Dục lập tức xua tay nói. Trong nhà hẳn có thêm người náo nhiệt một chút cũng rất tốt.

Mà ngay tại lúc này, ông cụ Tổng cũng bắt đầu đi vào bên trong nhà Cổ Dục, ông cụ thực sự không hề coi mình là người ngoài. Tiếp đó Cổ Dục và Tống Minh lập tức nghe được tiếng hô to vui vẻ của ông cụ Tổng...

“Ài, Tiểu Cổ hoa lan nhà cậu sắp nở hoa rồi nha!”

“Ài, Tiểu Cổ rượu này của cậu cũng đã ngấm rồi à, tốt lắm... Nhiều nguyên liệu bên trong như vậy sao, còn có Nhân sâm, Dái hươu, Đông trùng hạ thảo, Linh chi, Cầu Kỷ... Tôi nói này, nhìn thân thể cường tráng của cậu như này, không đến mức bị hỏng đấy chứ...”

“Ha ha, cây trà này quả nhiên là đã đâm chồi non, quá tốt rồi!”

“Đúng rồi, tiểu Minh à! Cháu còn có việc thì cứ đi trước đi, ông muốn ở chỗ này ăn cơm trưa và cơm tối nữa. Do vậy cháu không cần lo lắng cho ông đâu, buổi tối lại tới đón ông là được.”

“y da, làm phiền anh rồi!” Nhìn xem ông cụ một chút bận tâm cũng không có, hơn nữa còn trực tiếp đuổi mình đi. Tống Minh chỉ biết thở dài, một lần nữa áy náy nhìn Cổ Dục, rõ

ràng ông cụ không xem mình là người ngoài. Thế nhưng Cô
Dục chỉ mỉm cười, hấn cũng không quá để ý vấn đề này.

Dịch: Tuyết Trinh

Chương 157. Chơi cờ tướng

Chương 157: Chơi cờ tướng

Sau khi trong nhà có thêm ông cụ Tổng thực sự là vui vẻ hơn không ít.

Trước khi tới ông cụ Tổng đã ăn sáng rồi nhưng khi Cổ Dục bưng bát mì hoành thánh ra khỏi nồi, ông vẫn không kìm lòng được ăn một bát. Tiếp đó lại giống như Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi bắt đầu tò mò di chuyển khắp nơi trong nhà.

Đương nhiên ông cũng không quên mục đích chủ yếu mình tới đây đó chính là hái lá trà.

Rất nhanh lá trà mới đã được ông hái xong. Tuy nhiên số lượng cũng không nhiều, đầu tiên để ở bên cạnh phơi nắng trước, sau đó mới chuẩn bị đem về nhà để xào.

Mà vào lúc này Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi cũng đến, khi ông cụ Tổng thấy được tại ao cá nhà Cổ Dục có Cá mập lớn thì càng thêm hưng phấn vì thế không ngừng cầm điện thoại đi động chụp ảnh. Đúng là cơ hội được tiếp xúc với những thứ này không nhiều.

Thực ra ông càng muốn chụp ảnh chung với Đại bàng vàng hơn, tuy nhiên đại bàng vàng lại không để ý đến ông. Con vật này nếu như không phải bởi vì cá và nước giếng, có thể cũng sẽ không để ý Cổ Dục đâu.

Cứ như vậy ông cụ Tổng liên tục tò mò đi loanh quanh bốn phía trong nhà, rất nhanh thì đến giữa trưa.

Buổi trưa Cổ Dục cũng không có làm tiệc gì cả mà là làm mì sợi.

Tháng sáu đến càng ngày càng gần, thời tiết này cũng càng ngày càng nóng, ăn trưa mát mẻ một chút thì đúng là một lựa chọn tốt.

Hơn nữa, xem như là mì sợi thì đối với hắc cũng là mì sợi do hắc tự tay làm, cho nên hương vị sẽ không tệ. Hắc làm chính là món mì sốt, nhưng mà nguyên liệu không giống với mì sốt. Một ít ớt thái nhỏ, trứng gà vỏ xanh là không thể thiếu, ngoài cái đó ra còn có thịt bò, mộc nhĩ, còn có nấm đại được hắc hái từ trong rừng.

Sau khi nguyên liệu chuẩn bị xong, cho dù là ông cụ Tổng cũng đều không thể kiềm được nuốt một ngụm nước bọt.

Nhìn xem trước mặt là mì sốt, cảm giác đầu tiên chính là hương thơm và cảm giác thứ hai chính là đói.

Tổng cộng bốn người, Cổ Dục nấu 3,5 kg mì, bởi vì còn muốn tính cả Vua Núi cùng Bạo Quân, nhưng mà dù là như vậy cũng không đủ cho Vua Núi cùng Bạo Quân ăn no.

Thật sự là bởi vì ông cụ Tổng còn có Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi quá tham ăn.

Cổ Dục ban đầu nghĩ hai cô gái cùng một ông già, một người chỉ ăn hết một bát thì cũng no. Nhưng sự thật chứng minh là hắc đã quá ngây thơ rồi, ba người bọn họ một người cơ bản là ăn nửa kg mì.

Nếu như không phải thật sự là không ăn được nữa, có thể bọn họ đã ăn sạch hết 3,5 kg mì.

Tuy nhiên lúc ăn vô cùng thoải mái nhưng sau khi ăn xong thì lại khó chịu, Lâm Lôi và Lý Vân Vân lần nữa chủ động giúp Cổ Dục dọn dẹp, vệ sinh nhà cửa vì các cô cần tiêu hóa một chút.

Nhưng ông cụ Tổng lại có một chút rầu rĩ, nhất là đang nghĩ đến buổi tối Cổ Dục nói muốn ăn cá nướng, ông cụ thật

sự sợ buổi trưa ăn quá nhiều đến buổi tối không ăn được vậy thì thật là đau khổ.

Cho nên ông đi từng vòng từng vòng trong sân, tuy nhiên biện pháp này mặc dù hơi ngu ngốc. Thế nhưng thật sự là có hiệu quả, đến ba giờ chiều ông cụ cuối cùng cũng không còn khó chịu như thế.

Mà vào lúc này Cổ Dục lại không rảnh rồi như ông cụ Tổng.

Lúc này Cổ Dục đang nằm trên ghế sa lon tại phòng khách nhà hắn, một bên nghịch điện thoại, trước mặt hắn TV còn đang mở phim hài kịch.

Cổ Dục chỉ xem phim hài kịch vì hắn không thích nhìn bi kịch, cho nên phần lớn phim hài kịch hắn đều muốn xem.

Trong mắt hắn, xem những người làm hài kịch này dường như đều có bệnh, mỗi một bộ phim hài kịch đều như tham gia một lớp học. Đạo diễn từ đầu đến cuối đều muốn thông qua phim để tuyên truyền những điều tích cực hoặc là rút ra bài học từ bộ phim. Đúng là người da vàng đều rất thích học tập, thế nhưng không đến mức xem bộ phim điện ảnh đều phải học tập!

Chắc chắn một điều là Cổ Dục không thích dạng này, cho nên hắn không xem đến cuối phim chỉ cần có một chút tình tiết mùi mẫn là hắn chuẩn bị rút lui.

Tuy nhiên hiện tại hắn chỉ đơn giản là muốn nghe âm thanh mà thôi, không thì chỉ chơi game điện thoại thôi thì lại có chút nhàm chán. Tuy nhiên trong lúc hắn ở nơi đó chơi đùa, cũng không biết ông cụ Tổng từ chỗ nào tìm ra được một bàn cờ tướng đặt tới trước mặt Cổ Dục.

“Ha ha ha ha, tiểu Cổ, biết chơi không? Tới đánh một ván đi!” Nhìn xem Cổ Dục, ông cụ Tổng cười ha hả nói. Mà nghe

ông cụ Tổng nói vậy, Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi cũng ngồi dậy cười. Bây giờ làm cá nướng còn quá sớm, mà game điện thoại cũng đã chơi xong, đến đánh một ván cũng tốt.

“Tới đánh một ván vậy, tuy nhiên cái bàn cờ tướng này là ở đâu ra vậy? Sao lúc trước cháu không thấy nhỉ?” Một bên đang bày ra quân cờ, Cổ Dục lại tò mò hỏi.

“Tôi tìm thấy ở phía sau cửa.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, ông cụ Tổng cũng cười nói.

Nghe được ông cụ nói như vậy, Cổ Dục cũng hiểu ra, hẳn là lúc xây nhà ông nội Cổ Tú Tú hay mang tới. Khi không có việc gì, rảnh rỗi có thể cùng ông hai Cổ Dục đánh một ván. Tiếp đó sau khi xây phòng xong thì ném nó tại đây.

Bàn cờ tướng đối với người khác là rất tốn tiền, nhưng mà đối với Cổ Quốc Khánh lại là không sao, bản thân ông ấy chính là thợ mộc, cầm vật liệu thừa làm một bộ cờ tướng là chuyện rất dễ dàng.

Khi xe, ngựa và pháo đã được xếp xong xuôi, ông cụ Tổng nở nụ cười đắc ý, tiếp đó thì để Cổ Dục đi trước.

Ván thứ nhất rất nhanh đã phân ra được thắng bại, 10 phút, Cổ Dục thua.....

Trước đó hẳn đúng là có chơi qua cờ tướng nhưng hẳn biết chiêu số cũng không nhiều. Cơ bản hẳn chỉ có hai chiêu dành cho người mới học. Một cái là ‘Song Pháo’ không cần binh đệm ở giữa, trực tiếp chiếu Tướng. Còn một cái chính là ‘Liên Xe’, chiêu này là thừa dịp đối phương không chú ý, liên tục sử dụng quân Xe để ăn quân đối phương. Chỉ cần ăn được một quân Sĩ của đối phương, thì xem như chỉ còn một quân Sĩ đối phương cũng sẽ chống đỡ không nổi, vậy thì thắng.

Ngoại trừ hai chiêu này hẳn thật sự không còn chiêu nào khác. Mà ông cụ Tổng rõ ràng đã chơi cái này rất nhiều năm,

vì vậy ván đầu tiên rất nhanh ông cụ khiến Cổ Dục sắp bị chiếu tướng chết đến nơi. Tiếp đó ông cụ ra vẻ trang trọng nói: “Ài! Người trẻ tuổi bây giờ đúng là vội vàng hấp tấp, phải nhìn nhiều, suy nghĩ nhiều, nghe nhiều, tự nhiên sẽ tốt hơn.”

Nhìn thấy vẻ mặt hả hê của ông cụ, Cổ Dục chớp chớp ánh mắt, tiếp đó hắn lấy điện thoại ra. Ở chỗ mà ông cụ Tổng không nhìn thấy được, hắn đặt điện thoại di động lên nơi đó.

Tiếp đó lợi dụng khoảng thời gian xếp ván mới, hắn tải xuống một cái APP cờ tướng mới nhất. Sau đó đem độ khó điều chỉnh đến mức cao nhất, ánh mắt lướt nhìn điện thoại. Nếu ông cụ Tổng di chuyển thế nào, hắn ngay ở trên điện thoại di động di chuyển như thế. Tiếp đó máy ở dưới đi như nào, hắn ở thực tế lập tức đi như vậy...

Điều này càng nhanh dẫn đến việc, 5 phút, cờ sắp chết...

Vốn dĩ lúc đầu vẻ mặt ông cụ Tổng hả hê, thế nhưng bây giờ bắt đầu có chút đồ mồ hôi.

Tiếp đến ván sau... Sáu phút... Lại một ván nữa, bốn phút...

Gần khoảng bốn giờ, ông Tổng đã mồ hôi đầy đầu. Cổ Dục xem xét có lẽ nên dẹp đi thôi, đánh cờ như thế với ông cụ đúng là quá phé. Thế là hắn chủ động kết thúc cuộc chơi.

“Nhóc con xem ra cũng được nha! Đúng là thâm tàng bất lộ, đánh cho ông một hồi cũng không chống đỡ được!” Nhìn Cổ Dục, ông cụ Tổng một bên lau mồ hôi vừa cười vừa nói.

Có thể nhìn ra ông cụ có một chút kinh ngạc, thế nhưng cũng không có truy hỏi. Tuy nhiên cũng không có ý chịu thua, lúc ông cụ nhìn về phía Cổ Dục giống như là đang nhìn thấy tri kỷ.

Nhưng mà đối với ánh mắt của ông cụ như vậy, Cổ Dục có chút thấp thỏm vì dù sao hắn cũng là chơi bản.

“Được rồi! Mọi người cũng đã sắp đến, cháu đi làm cá đây!” Nhìn thời gian một cái, Cổ Dục cười ha hả, tiếp đó thì đi đến ao cá chọn một con cá Trê khá lớn rồi mang vào trong bếp. Chơi cò tướng mình quả thật là không ổn, nhưng nếu nói làm đồ ăn thì hẳn là mạnh nhất!

Dịch: Hà Tuyết Trinh

Chương 158. Cá nướng

Chương 158 : Cá nướng

Một con cá trê nặng hơn 5 kg bị Cổ Dục mang vào trong bếp.

Nói tới món cá nướng, kỳ thực món này tương đối khó làm.

Khó khăn nhất là ba công đoạn: thứ nhất là nước chấm dầu ớt, thứ hai là làm nước sốt, thứ ba là sơ chế cá và ướp gia vị.

Đương nhiên nếu ngại phiền toái thì cũng có thể mua loại cá đã sơ chế và tẩm ướp gia vị sẵn, nhưng hương vị kỳ thật không bằng chính mình tự làm thì sẽ tốt hơn.

Cổ Dục tay to như thế, làm sao có thể mua loại đồ ăn làm sẵn được chứ. Cho nên sẽ hấn tự mình đích thân làm.

Đầu tiên cho rượu vang, Đại hồi, lá Nguyệt quế, Thì là nhỏ, Đinh hương, Cây quế, Mật hậu, Hoa tiêu, Thất lý hương, Thảo quả, Sa nhân, Bạch đậu khấu. Đồng thời còn cần ớt bột, thế nhưng ớt này cần phải tùy vào khẩu vị của từng người chủ yếu là phải cân nhắc vấn đề độ cay. Nhưng nếu nguyên bản mà nói thì tốt nhất là phải dùng đến ớt được sản xuất ở Xuyên Du, nơi này chuyên sản xuất Kinh điều và ớt bột.

Sau đó bắc nồi làm nóng dầu, đợi khi dầu nóng đến khoảng 130 độ thì cho gừng lên phi đến khi có mùi thơm rồi cho thêm cà rốt cùng hành tây vào xào cùng. Tiếp đến lại cho thêm gia vị vừa pha vào cho lửa lớn xào lên khoảng 5 phút cuối cùng tắt bếp cho thêm một ít Cây Tử thảo để tăng thêm màu sắc, sau đó thì nhắc xuống bếp.

Tiếp đó đem toàn bộ gia vị vớt lên, tiếp tục làm nóng dầu đến khoảng hơn 180 độ rồi cho ớt bột vào nghiền chảo trộn đều, sau đó bịt kín ủ khoảng 24 giờ là có thể dùng. Những thứ như nước chấm dầu ớt này Cổ Dục đã chuẩn bị từ hôm qua vì muốn ăn cá nướng, bây giờ liền có thể dùng.

Mà thực chất gia vị để ướp cá nướng không phải cái nào cũng dễ dàng như nước chấm dầu ớt.

Gia vị để ướp cá nướng thực chất dùng đến rất nhiều nguyên liệu như Gừng ấm, Riềng, Trần bì, Sa nhân, Thì là nhỏ, Thảo quả, Lá nguyệt quế, Cây quế, Cam thảo, Sơn nại, Đại hồi, đinh hương, Bạch đậu khấu.

Sau đó đem những nguyên liệu này nghiền thành bột, tiếp đó lấy ra một chút rồi đổ vào rượu Cao Lương vào như vậy để kích thích gia vị càng thơm hơn. Đồng thời cũng cần chuẩn bị một ít hạt tiêu trộn lẫn cùng rượu trắng và một chút hành, riềng cùng tỏi nhuyễn.

Trừ cái đó ra còn cần dùng đến tương Hương Lạt, Đậu tương đen, Tương ớt, Đường phèn, Rượu nếp cùng Đậu cà vỏ của vùng Xuyên Thục.

Sau khi chuẩn bị xong những thứ này lại dùng nồi lớn đổ nhiều dầu vào đun, dầu nóng lên thì đổ hành, gừng, tỏi xào cho thơm sau đó đổ tương ớt, Đậu cà vỏ, và ớt nhuyễn của vùng Xuyên Thục mà Cổ Dục là có mua sẵn.

Sau đó dùng lửa nhỏ đem những vật này xào thành tương ớt tiếp đó cho vào rượu nếp, rượu trắng, hạt tiêu đã pha từ trước, đậu đen, đường phèn, những loại bột nghiền nhuyễn đều trộn lên xào cùng nhau. Tiếp đó cũng cần ủ trong 24 giờ thì có thể sử dụng.

Hai thứ đồ này, hôm qua Cổ Dục đều đã chuẩn bị xong. Cho nên hôm nay không cần phải vội vàng, Cổ Dục chỉ cần sơ

chế cá là được rồi, cá thì cũng dễ xử lý. Trước tiên gỡ chết, tiếp đó bắt đầu làm từ phần lưng đem loại bỏ xương cá, nội tạng, mang cá toàn bộ bỏ đi, dùng dao nhỏ cắt theo hình chữ thập.

Kế tiếp chính là ướp gia vị, tiêu bột, Mắc khén, hành và gừng xắt lát, rượu trắng nhưng ở đây không nhất thiết phải là rượu trắng có thể dùng bằng rượu vang vàng cũng được.

Sau đó đổ thêm nước, đem cá đã sơ chế bỏ vào ướp gia vị chừng 30 phút thì bắt đầu nướng. Cỗ Dục dùng lò nướng, làm nóng cả hai tầng của lò. Đầu tiên cho lửa nhỏ một chút đem cá làm khô, sau đó thì xoa thêm dầu ớt lên thân cá rồi tiếp tục nướng, ở giữa thì thêm mấy cọng thì là và ớt bột.

Lúc này cá cũng đã sắp chín. Mà trong lúc nướng cũng không hề nhàn rỗi, phải tranh thủ làm nước sốt. Đầu tiên rót dầu, đổ thêm dầu ớt lại cho thêm ớt xắt đoạn, Mắc khén, tỏi đã xào. Sau đó thì đổ hỗn hợp hôm qua đã chuẩn bị vào cùng với một chút bia, lúc này nước sốt cũng coi như đã sắp hoàn thành.

Bước cuối cùng lại thêm vào nước sốt Đậu tương đen, dầu mè, Thập tam hương, cây thì là, nước cốt gà, bột ngọt và đường. Sau khi một lần nữa trộn đều, lúc này là muốn ăn cái gì thì cũng n. Cỗ Dục còn luộc không ít khoai tây, còn có một ít cải bẹ trắng, đậu đũa, đậu hũ khô Đông Bắc, bún tàu. Khi những thứ này đã luộc xong thì có thể bắt đầu dọn ra ăn.

Không cần Cỗ Dục nói, vừa rồi trong lúc nướng cá, Khổng Hạo Văn đã chuẩn bị xong khay nướng đã được làm nóng. Trước tiên Cỗ Dục đem cá nướng bỏ vào khay, sau đó đem nước sốt đổ lên rồi rắc thêm một chút hạt vừng. Vậy là món cá nướng đã hoàn thành

Nhìn thấy món ăn nóng hôi tỏa ra mùi cá thơm ngon, trong nhà Cỗ Dục lúc này có mấy cặp mắt của người lớn cùng trẻ con đang nhìn một cách rất chăm chăm vào nó.

“Cái này chính là cá nướng sao? Cháu còn tưởng rằng cá nướng thì chỉ cần cầm nướng trên lửa là xong thôi!” Cổ Tú Tú mờ mịt hỏi. Sau khi Cổ Tấn đón Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi và bọn nhỏ trở về, đậu xe ở cửa thôn xong thì Cổ Tấn lập tức dẫn theo Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi về nhà Cổ Dục.

Thế nhưng bọn họ không phải là người tới sớm nhất. Tới sớm nhất đương nhiên là Phùng Thư Nhân mà thứ hai không ai khác chính là Khổng Hạo Văn.

Tên này khi biết hôm nay Cổ Dục nướng cá, buổi chiều ngay lập tức đã đến đây.

Năm giờ lại có người tới, dĩ nhiên người tới muộn nhất là Tống Minh. Lúc cô tới thì thấy một đám người ở quanh phòng bếp. Mà trong không khí lúc này tràn ngập mùi thơm tê cay không ngừng kích thích vị giác của cô, bình thường cô khá là đoan trang nhưng hiện tại bước đi cũng có chút vội vã.

Khi cá nướng được đưa lên bàn, những người này đều đồng loạt nuốt nước miếng một cái, hai mắt nhìn chăm chăm vào con cá kia. Nếu như không phải Cổ Dục còn có đồ ăn chưa mang lên thì bọn họ đã lao vào ăn ngay lập tức rồi.

“Tới bắt đầu ăn nào!” Ngoại trừ cá nướng Cổ Dục còn chuẩn bị thêm vài món thức ăn, nhưng mấy món này cũng chỉ là đồ nhắm. Con cá nướng này sau khi bỏ đi nội tạng, nó cũng còn khoảng hơn 6 kg. Mà bọn họ lại chỉ có 8 người lớn cùng 2 bạn nhỏ, ngoài cá còn có mấy món phụ, chỉ ăn con cá này cũng là đủ rồi. Cho nên mấy món phụ này rõ ràng hơi dư ra.

Hắn còn làm rau trộn gia đình, còn có dưa chua Địa hoàng Lý Vân Vân đưa tới, còn có thịt ba chỉ xào đậu. Thật là nhiều món ăn xanh xanh đỏ đỏ, quả nhiên những thứ này điều khiến mọi người thêm nhỏ dãi.

Mà khi lời Cổ Dục vừa dứt những người này bắt đầu ăn một cách điên cuồng.

Thế nhưng vừa mới ăn vài miếng, Phùng Thư Nhân lập tức kêu lên. Thì ra là cô quên chụp ảnh để đăng lên vòng bạn bè, thế là lập tức cưỡng ép ngăn lại đám người đang ăn như hổ đói kia, miễn cưỡng chụp một tấm ảnh.

Mà bên kia Tống Minh do dự một chút cũng lấy ra điện thoại chụp một tấm. Sau khi chụp xong đám người lập tức lao vào trạng thái điên cuồng ăn.

Chỉ còn lại một mực vẫn đang đứng bên cạnh xem đám người ăn là Vua Núi. Còn có Bạo Quân đang nằm trên mặt đất, bộ dạng như đang nói, cuộc đời này không còn gì để nuối tiếc.

Thật ra bọn chúng cũng rất muốn ném thử, nhưng mà Cổ Dục đã dạy bọn nó rất tốt, cùng với thân phận của chúng khiến chúng không thể như đám chó cảnh mà đi xin ăn. Ài! Có lúc ngồi lại suy nghĩ một chút, đúng là đôi khi lạnh lùng và kiêu ngạo cũng không tốt cho lắm. Ăn cơm cũng không thể ăn món ăn nóng hổi ở trên bàn được... Đúng là thật đáng buồn...

Dịch: Nguyễn Thùy Trang

Chương 159. Đề tài nói chuyện

Chương 159: Đề tài nói chuyện

“Đây là lần đầu tiên trong đời tôi được ăn món cá ngon như vậy... vô cùng mong chờ vào bữa tiếp theo nha!”

Sau khi ăn cá nướng xong, ông cụ Tổng cùng mấy người ai về nhà này.

Lâm Lôi các cô còn tốt, đều là ở trong thôn nên có thể trực tiếp đi về, nhưng mà ông cụ Tổng, Tổng Minh và Khổng Hạo Văn thì phải lái xe trở về.

Nói thật, nếu như không phải bởi vì trong nhà an bài công việc cho hần, cho nên hần không dám từ chối. Chứ nếu không Khổng Hạo Văn đã muốn thực hiện ý nghĩ mua một căn nhà ở gần nhà của Cổ Dục.

Mà Tổng Minh sau khi mang theo ông của mình trở về nhà, cô cũng đi rửa mặt. Tiếp đó lên giường nằm xem ảnh chụp hôm nay đăng lên vòng bạn bè. Vẫn đăng lên cùng một đoạn bình luận, bài đăng vừa lên xong, phía dưới lập tức có một đám người phản hồi bình luận bên dưới.

“Nhìn đã muốn ăn rồi!”

“Trà tỷ muốn ăn à! Để tôi mời cô nha.”

“Ăn ở đâu vậy? Nhìn con cá này không hề nhỏ đó nha!”

“Nữ thần thích ăn cái này sao? Tôi đã biết, tôi bây giờ lập tức đi học.”

Bài đăng mới lên chưa đến 1 phút thì có hơn 10 người rời vào bình luận, mà nhấn like càng là nhiều vô số kể. Trong đó có không ít kẻ quỳ liếm, tỏ tình đều bị Tống Minh xem như không thấy.

Với gia cảnh tốt của cô cộng với vóc người vô cùng xinh đẹp, do đó người theo đuổi cô có thể xếp một hàng dài từ nơi này sang tận châu u. Thế nhưng cô đối với những người này đều không có cảm giác. Trong mắt cô, những người này nịnh bợ cô cũng bởi vì nhan sắc, vì thân hình, vì gia thế của cô mà thôi. Cho nên những người như vậy cô không thèm để ý đến.

Mà nghĩ tới đây, cô không khỏi nghĩ tới người đầu bếp hôm nay, người này dường như đối với hết thảy mọi chuyện đều có chút hờ hững.

“Tên nhóc này thật đúng là một người kỳ lạ...” Khẽ vịn lấy cái cằm của mình, Tống Minh không khỏi mỉm cười, trong ánh mắt lại ẩn chứa một chút sự hiếu kỳ.

Cô cảm giác được dường như Cổ Dục đối với cô và ông nội cô thật sự không hề biết thông tin gì. Đương nhiên, nếu căn cứ vào thái độ của hắn thì cho dù có biết chút thông tin nào, có lẽ cũng không xuất hiện tình huống quỳ liếm nịnh bợ. Hơn nữa, trên người của hắn cũng có những điểm rất thu hút.

Kể từ lần trước sau khi trở về, Tống Minh kỳ thực đã tra xét thông tin về Cổ Dục một chút.

Nhưng mà, càng điều tra cô lại càng phát hiện, cái tên Cổ Dục này thật sự không đơn giản.

Chiều cao của hắn không tệ, dáng người cũng rất tốt, vẻ ngoài cũng không quá kém. Hơn nữa, hắn còn rất khỏe mạnh, bản lĩnh cũng rất nhiều.

Hắn nấu ăn thì không cần phải nhiều lời, Tống Minh cũng coi như là đã thử ăn qua mấy lần, tài nghệ nấu ăn của hắn có

thể nói là đỉnh cấp. Trừ cái đó ra cô còn tìm được video ca hát của Cổ Dục, hẳn còn biết sáng tác ca khúc, còn có video Cổ Dục đánh nhau với lợn rừng. Dựa theo suy nghĩ của cô, con lợn tên Bạo Quân ở trong nhà chính là con lợn trong video. Con lợn này bị Cổ Dục cho ăn hành hai lần, cuối cùng thì bị hấn thu phục trở thành thú cưng nuôi trong nhà.

Đồng thời không biết là hẳn còn có biện pháp lấy được cá từ chỗ nào, sau đó còn có thể bán đi với giá cao.

Cô thật sự không nghĩ đến việc Cổ Dục có bàn tay vàng, bởi vì đây là thực tế chứ không phải trong trò chơi, cho nên những việc phi thực tế thế này chỉ có thể giải thích bằng một nguyên nhân. Đó chính là bản thân Cổ Dục thật sự là một người có năng lực.

Một người nghiêm túc, tự tin, có năng lực, lẽ dĩ nhiên sẽ hấp dẫn phái nữ. Tống Minh bây giờ vẫn chưa có cảm giác gì với Cổ Dục, nhưng mà ánh mắt của cô thực sự là bị Cổ Dục hấp dẫn.

“Ôi mẹ ơi! Cậu thật là thâm độc nha!” Đúng lúc cô đang nhớ lại chuyện của Cổ Dục thì lúc này tin nhắn đột nhiên vang lên. Cô cúi đầu xem thì không khỏi cười, người làm cho cô cười không phải là ai khác mà chính là Triệu Linh một trong số những người bạn tốt của cô.

Mỗi một cô gái đều sẽ có rất nhiều nhóm chat, mà Tống Minh cũng không ngoại lệ. Hiện tại người tên Triệu Linh đang nhắn tin với cô, chính là một trong những người trong nhóm chat bạn thân nhất của cô.

Nói đến Triệu Linh, thật ra cô ấy cũng có chút liên hệ với Cổ Dục.

Bởi vì Triệu Linh là người rất đặc biệt. Cô ấy chính là nữ võ sĩ UFC đầu tiên trong nước, cái video Cổ Dục đánh bại lợn

rừng chính là nhờ cô ấy phát lại mà khiến cho nó lên top ở trên mạng.

Tuy vậy, cô ấy so với những nữ võ sĩ UFC khác không giống nhau chính là, Triệu Linh nhìn rất đẹp.

Về ngoài của Triệu Linh cùng với nữ diễn viên Vương Tô Thiển nổi tiếng toàn thế giới vài chục năm trước rất giống nhau, đôi mắt to, khuôn mặt tinh tế vô cùng dễ nhìn. Với chiều cao 1m75 cùng với dáng người vô cùng đẹp, kết hợp đôi chân thẳng tắp và trắng như ngọc, khiến cho không ít đàn ông phải điên lên vì cô.

Theo lý mà nói, xinh đẹp như cô ấy không đi vào ngành giải trí quả thật là lãng phí, nhưng mà Triệu Linh không thích trang điểm phấn son mà lại thích vũ lực, cứ như vậy mà xây dựng nên thể lực riêng cho mình.

“Đúng vậy, mình biết cậu bây giờ chắc chắn là đang ép cân để chuẩn bị thi đấu đúng chứ!” Nhìn xem Triệu Linh tức giận gần như sắp từ trên màn hình ló đầu sang, Tống Minh cũng cười nói.

“Cậu cứ chờ đây, chờ mình trở về sẽ bắt cậu đãi mình một bữa.”

“Ha ha ha, chờ cậu trở về rồi tiếp tục nói, đến lúc đó mình sẽ dẫn cậu đi nếm thử món ngon thực sự trên đời.” Nhìn lời nói của Triệu Linh, Tống Minh cũng nhẹ nhàng đáp lại.

Cô suy nghĩ về Cổ Dục một chút, chắc hẳn hẳn sẽ không để ý lúc mình đi ăn chực còn dẫn theo Triệu Linh đâu nhỉ.

“Chị Minh! Chị không coi trọng em. Lần trước lúc em đến sao chị không mang em đi ăn cùng?” Đang lúc Tống Minh nói chuyện với Triệu Linh thì lúc này trong nhóm chat lại có một thành viên khác cũng ló đầu ra, có chút u oán nói.

Tên của cô ấy cũng chỉ có một chữ, Huyền.

Tuy nhiên, nếu như Cổ Dục nhìn thấy ảnh chân dung của người này, nhất định hẳn sẽ bất ngờ.

Có thể nói Triệu Linh chỉ là có chút liên quan với Cổ Dục, nhưng mà cái cô gái tên Huyền này lại cùng Cổ Dục từng tiếp xúc qua.

Cô gái này cũng không phải ai xa lạ. Lúc trước, Cổ Dục xử lý cái tên Lý Cảnh Đức đã từng gặp qua, cũng chính là người đã mua cái bình sứ Thanh Hoa của Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền.

Không thể không nói, thế giới này đúng thật là quá nhỏ bé, ở đâu cũng có thể gặp được người quen. Tuy nhiên các cô lúc này có vẻ như thật sự không biết ai là trung tâm của chủ đề hôm nay.

“ y da, lúc trước chị còn không biết đến hẳn nữa.” Nhìn Tiết Thanh Huyền nói, Tống Minh có chút bất đắc dĩ nở nụ cười.

“Hắn? Có biến nha...” Nhìn thấy Tống Minh phát mà nói, bên kia Triệu Linh lập tức phản ứng lại.

“Chẳng lẽ chị Trà tìm được một nửa của mình rồi sao?” Lúc này Tiết Thanh Huyền cũng lập tức đem lời nói gửi tới đồng thời còn gửi mấy cái biểu cảm khiếp sợ.

“Đừng nói lung tung! Việc này nói cho cùng cũng là do ông nội của chị.” Nhìn hai cái đứa này, Tống Minh cũng cười một chút, sau đó bắt đầu nói...

Lúc này Cổ Dục không hề biết rằng hẳn đã trở thành đề tài câu chuyện của ba cô gái. Hiện tại hẳn còn đang nằm trên giường chơi điện thoại đây, sau đó nhìn thoáng qua đồng hồ cảm thấy đã đến giờ, thế rồi hẳn đi ngủ.

Món cá nướng tối hôm nay không thể nghi ngờ là vô cùng thành công. Cổ Dục quyết định không bán đám cá Trê hôm

qua câu lên, hấn chuẩn bị nuôi một thời gian chờ khi nào muốn thì lại bắt lên ăn.

Đoán chắc đến lúc đó chất lượng thịt sẽ ngon hơn nữa!

Suy nghĩ một chút cảm thấy thật là có một chút kích động. Bản thân hấn là một tín đồ ăn uống thì đây chính là chuyện vui vẻ nhất.

Dịch: Tuyết Trinh

Chương 160. Trái cây

Chương 160: Trái cây

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt là đến ngày thứ hai.

Đồng hồ sinh học của Cổ Dục khiến cho hắn phải leo ra khỏi giường, sau khi đánh răng rửa mặt xong thì hắn đi ra sân sau tiếp tục câu cá.

Sau khi ném con cá của ngày hôm nay vào ao cá, Cổ Dục cũng chuẩn bị làm bữa sáng.

Buổi sáng hôm nay Cổ Dục không chuẩn bị làm tiệc gì cả, mà là tùy ý ăn gì đó cho xong, cho nên hắn làm bánh sandwich pho mát.

Trước tiên mua bánh mì đã cắt miếng rồi xử lý bỏ đi mép bên cạnh. Sau đó lót một lá xà lách vào dưới cùng, chiên một quả trứng, cho một ít sốt cà chua vào giữa. Phía trên là trải một tầng xúc xích hun khói và một mảnh pho mát ở trên, kèm theo một chút tương salad. Cuối cùng là một lớp xà lách ở trên cùng rồi kẹp lấy bánh mì bỏ vào lò nướng ở nhiệt độ phù hợp trong khoảng hai phút rưỡi. Khi hoàn thành thì bánh mì bên ngoài sẽ giòn, mềm ở bên trong, cùng với pho mát bên trong chảy ra hoà quyện với hương vị của thịt và trứng. Ngoại trừ có một chút nóng ra thì còn lại đều rất tốt.

“Duy nhất có điểm đáng tiếc chính là cái này bánh mì không phải là chính mình làm, xúc xích hun khói cũng kém một chút.” Cắn một cái, Cổ Dục vừa nhai vừa nhỏ giọng nói.

Mặc dù coi như đủ khả năng thì cũng không có biện pháp gì, bởi vì dù sao bây giờ đã là tháng sáu.

Sang năm nếu như đầu xuân hấn còn ở nơi này, hấn nhất định sẽ thuê một mảnh đất ở phía sau nhà để trồng một chút gạo, lúa mì, cao lương, bắp ngô các loại.

Hấn tin tưởng, nếu dùng nước giếng trồng ra những thứ này tuyệt đối có hương vị ngon nhất. Hơn nữa những vật này cũng không sợ nhiều, nhiều cũng có thể dùng để chưng cất rượu, có thể tự mình làm một ít rượu Ngũ Lương.

Tuy nhiên những chuyện này cũng không thể gấp, để sang năm lại nói tiếp. Không chừng sang năm hấn lười cũng không quản mấy việc này, có nói trước cũng bước không qua...

Sau khi ăn xong 3 cái sandwich, Cổ Dục cũng coi như là ăn no rồi. Tiếp đó thuận tiện làm một chút đồ ăn cho Vua núi và Bạo quân, đồ bọn chúng muốn ăn đơn giản hơn nhiều.

Vua núi ăn thức ăn cho chó, đây là Cổ Dục cố ý mua vì lúc hấn lười biếng thì buổi sáng Vua núi cũng còn có cái gì đó để ăn. Mặc dù so với thức ăn cho chó thì Vua núi càng ưa thích ăn cơm của Cổ Dục làm, thế nhưng không có thì nó cũng không có lựa chọn khác.

Về phần Bạo quân cũng rất đơn giản, đi vào vườn rau hái cho nó một chút đồ ăn rồi ném cho nó là được rồi. Lợn rừng là động vật ăn tạp, do đó bọn chúng cái gì cũng có thể ăn, đồ ăn thừa cơm thừa cũng ăn tuốt, những thứ rau quả này cũng có thể ăn. Đến nỗi Vua bầu trời thì càng dễ hơn, bởi vì mỗi ngày Cổ Dục đều cho nó ăn đồ ăn sống, mỗi ngày là một con cá biển. Nếu để cho Đại bàng biển biết được chuyện này thì có lẽ nó sẽ mặc kệ là cách bao nhiêu kilomet. Bọn nó chắc chắn sẽ đều bay đến đây, dù gì thì chuyện này đúng là quá mê người.

Mà có lúc Vua bầu trời còn có thể tự bay đi trong rừng rậm bắt thỏ để ăn.

Sau khi Cổ Dục ăn thỏ hoang vài lần thì thật sự hẳn không muốn ăn thứ này nữa.

Bởi vì thỏ hoang trên thân có mùi tanh rất nặng của đất. Nếu như ăn trong núi còn tốt, nhưng mà ở bên ngoài thật sự là không cần thiết. So với thỏ hoang thì thỏ nuôi trong nhà ăn sẽ ngon hơn một chút.

Đáng tiếc chính là ở Đông Bắc không có thói quen này, nhiều nơi làm trang trại thỏ chủ yếu với mục đích là lột da lấy lông, thực sự nuôi thỏ để làm thịt thì không nhiều.

Châm ngôn nói rất hay “người nghèo chí ngẩn”, con thỏ cũng chính là vì mỡ không nhiều cho nên mới cần bộ lông dài để chống lạnh. Vì vậy những trang trại nuôi thỏ để lột da sẽ không cho thỏ ăn quá nhiều, cho nên những người ăn thịt thỏ cũng sẽ rất bức mình. Đây cũng là lý do người Đông Bắc không thích ăn thịt thỏ.

Đương nhiên, nếu như đi đến vùng đất Xuyên Thục thì chuyện này lại hoàn toàn khác.

Về sau nếu có cơ hội, Cổ Dục cũng muốn nuôi mấy con thỏ, ít nhất thì chính mình ăn cũng thuận tiện. Tuy nhiên điều này cũng chỉ là suy nghĩ riêng của Cổ Dục, nên hiện tại hẳn vẫn không thay đổi quan niệm là không thích ăn thịt thỏ.

Đi tới vườn rau ở sân sau, Cổ Dục chọn những đồ ăn có chút cũ rồi hái xuống để chuẩn bị cho bạo quân ăn. Tuy nhiên trong lúc không để ý hẳn đã đi tới cuối vườn rau. Nơi này của vườn rau chính là mảnh đất mà Cổ Dục dùng để trồng cây ăn quả.

Đầu tiên đập vào tầm mắt chính là mấy cái dây leo, trước đó Cổ Dục không hề để ý đến. Tuy nhiên bây giờ khi đến gần

hắn mới bất ngờ phát hiện, có vẻ những thứ dây leo dưa hấu này hình như cũng đã trưởng thành rồi...

“Không phải chứ, phát triển rất tốt?” Cổ Dục hiểu kỳ đây là ra nhìn, bên trong là một trái dưa hấu đen như mực đang ở trước mặt Cổ Dục.

Cổ Dục mua những thứ dưa hấu này cũng là trong lúc đi mua cây giống. Lúc mua chủ cửa hàng nói với hắn đây là những loại hạt giống cây ăn quả tốt nhất. Nho là loại nho Tỉnh Vương của Nhật Bản, dưa hấu vỏ đen cũng của Nhật Bản. Nghe nói loại dưa hấu vỏ đen này một năm cũng chỉ sản xuất ra được 100 quả.

Hơn nữa mỗi kg còn bán với giá 242 đô la. Từng có một quả dưa hấu nặng 17 pound, bán được với giá 6,100 đô la. Đương nhiên, đây cũng chỉ là một chuyện đồn đoán.

Nếu như giống cây này thật sự ít ỏi như thế thì Cổ Dục đã không mua được loại dây leo dưa hấu này.

Tuy nhiên giống dưa hấu vỏ đen này, quả thật muốn trồng để phát triển tốt đúng là không dễ dàng chút nào, cho nên bán giá đắt cũng là điều có thể giải thích được. Hơn nữa, hai nơi trồng được giống dưa hấu này là Nhật Bản và Hàn quốc, nơi nào mà không bán nó với giá trên trời chứ?

Ban đầu Cổ Dục nghĩ là giống dưa hấu này hắn trồng sẽ không ra trái, nhưng không ngờ là nó lại phát triển tốt như vậy...

Lúc này loại dưa hấu vỏ đen này ở trước mặt Cổ Dục cũng phải 7- 8 kg. Trên cơ bản có thể nói là đã đạt đến cực hạn của các loại dưa hấu, hơn nữa còn là giống dưa hấu cực phẩm.

Chủ yếu nhất là theo lý thuyết bình thường vì để cho dưa hấu có thể phát triển tốt, cho nên một dây dưa hấu không thể để cho nó có quá nhiều trái cùng phát triển.

Nhưng mà kể từ sau khi gieo xuống Cổ Dục không hề để ý đến, bây giờ nhìn lại ngoại trừ trái dưa hấu này, hẳn còn thấy ít nhất là bảy, tám quả dưa hấu lớn. Hơn nữa, mỗi một trái đều có quả lớn như thế, không cần phải nói cũng biết, tất nhiên cái này chính là do công dụng của nước giếng.

Thấy được điều này, Cổ Dục cũng cẩn thận kiểm tra mấy loại hoa quả khác.

Vốn dĩ mua được năm nhánh dây leo dưa hấu, hẳn nhìn thoáng qua thì hiện tại đều đã sinh ra trái và có thể ăn được, bên cạnh còn có dưa Hami vẫn còn chưa chín. Ở phía sau còn có 6 cây vải đều đã cho quả, mặc dù cũng không có quá nhiều trái, tuy nhiên Cổ Dục sau khi hái một trái ăn thử, hẳn không khỏi nở nụ cười ngọt ngào.

Hắn dùng nước giếng để tưới mấy tháng nay, quả nhiên hương vị của chúng rất tốt.

Không chỉ có hương vị thuần khiết, độ ngọt rất tốt. Hơn nữa còn có cảm giác mát lạnh của nước giếng, khiến người ta cảm thấy nó rất ngọt nhưng ăn nhiều lại không cảm thấy ngán chút nào.

“Thật tuyệt!” Phun ra hạt vải rất nhỏ, Cổ Dục hưng phấn cười nói. Hẳn rất thích ăn trái cây, tuy nhiên trước đó muốn ăn còn phải đi nhà Cổ Tấn mua. Thế nhưng bây giờ không giống trước đây, hẳn muốn ăn thì cũng có thể tự trồng, không phải sao?

Nhìn những hoa quả kia một vòng, Cổ Dục lấy dao ra hái được một quả dưa hấu. Sau đó ném vào trong sọt bỏ vào trong giếng. Nếu là nói muốn ăn dưa hấu ướp lạnh thì tốt nhất là ngâm nó dưới giếng nước, so với tủ lạnh còn tốt hơn nhiều, huống chi đây còn là nước giếng trong nhà của Cổ Dục!

Hắn bây giờ vô cùng chờ mong để thưởng thức loại dưa
hầu vỏ đen này!

Dịch: Tuyết Trinh

Chương 161. Bắt cá chạch

Chương 161 : Bắt cá chạch

“Chú ơi, ăn ngon quá !”

Cặp mắt cô bé sáng lên. Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi ngồi ở trên ghế salon nhà Cổ Dục vừa ăn dưa hấu vừa hưng phấn nói.

“Nếu ăn ngon thì ăn nhiều một chút.” Nghe cô bé nói, Cổ Dục cười cười. Sau đó cũng cầm lên một miếng dưa hấu bắt đầu ăn.

Không biết Dưa hấu vỏ đen là do phương pháp trồng hay là do liên quan tới kỹ thuật của Cổ Dục. Đương nhiên, theo như suy nghĩ của Cổ Dục thì hẳn là có quan hệ lớn với nước giếng của mình. Hắn đã đọc một số bình luận đánh giá về dưa hấu ở trên mạng .

Cũng chỉ là so với hàng nội địa thì dưa hấu này giòn hơn một chút, ngọt hơn một chút, cũng không có biểu hiện gì quá mức nổi bật.

Sở dĩ giá của nó mắc, đó là do nó được nhập khẩu từ Nhật Bản, mà trái cây ở nơi này toàn được bán ra với giá trên trời .

Nhưng mà không thể không nói, hương vị đúng là không tệ, bên trong có rất nhiều nước. Cắn một miếng dưa hấu cảm giác giòn tan mềm mịn, sáng khoái ngọt ngào, cộng thêm cảm giác mát lạnh do được ngâm trong nước giếng. Chỉ cần ăn một miếng thôi đã khiến người ta có cảm giác chịu không nổi. Phải biết rằng thời tiết hiện tại đang nóng dần lên, cho nên khi ăn một miếng dưa này thật sự là cảm thấy sáng khoái đến từng chân tơ kẽ tóc.

Cổ Dục mua dây dưa hấu này được gọi là Dưa hấu mặt trắng. Loại dưa hấu này cùng dưa hấu Tiểu Phượng ruột vàng đều trồng trên đất đỏ, sở dĩ gọi là Dưa hấu mặt trắng là bởi vì lúc lúc cắt ra nhìn từ xa trông rất giống trăng tròn.

Chẳng qua ngoại trừ điểm này, cũng không có cảm giác gì khác, ăn vào vẫn là vị dưa hấu.

Nhưng cái này chỉ là cảm giác của Cổ Dục. Còn Lâm Lôi và Lý Vân Vân thì khác, rõ ràng họ rất là thích quả dưa hấu này, vì thực tế vẻ ngoài của nó đúng là rất đẹp.

Một trái dưa hấu mấy ký lô như vậy, tất nhiên không có khả năng ăn hết một lần được. Cho nên mấy người Cổ Dục ăn được tầm một phần tư thì cảm giác không thể ăn nổi nữa. Cổ Dục đem vỏ dưa hấu ném cho gà Hắc Phong cùng chim đa đa ăn, số còn lại một nửa để vào trong tủ lạnh, một nửa chia cho Vua Núi cùng Bạo Quân. Đương nhiên Vua Bầu Trời cũng được ăn một chút.

Nhìn dáng vẻ ăn dưa của Vua Núi, Bạo Quân và Vua Bầu Trời, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi đều cười gục tại chỗ.

Nhìn dáng vẻ của mấy cô bé, Cổ Dục cũng cười cười. Sau đó thì nằm trên ghế salon chơi điện thoại.

Nhưng ngay lúc này, Vua Núi đang gặm dưa hấu ở sân trước đột nhiên đứng lên nhìn về phía cửa chính. Thế nhưng nó cũng không có vẻ gì là muốn tấn công.

Đang lúc Cổ Dục tò mò không biết là ai tới, lúc này hai tên nhóc Cổ Vận cùng Cổ Dũng đang ở sau cánh cửa thò đầu ra, bọn nó hiếu kỳ nhìn vào bên trong.

“Này, hai đứa tới rồi thì vào đi!” Mặc dù Cổ Dục yêu thích hai cô bé Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi hơn. Nhưng dù sao cũng đều là trẻ con trong thôn, cho nên Cổ Dục cũng không có xem trọng nặng nhẹ. Nhìn thấy hai đứa nhỏ thò đầu vào, thế là hẳn

vẫy vẫy tay ra hiệu cho hai người đi vào. Sau đó hẩn tính đi cắt một chút dưa hấu cho bọn chúng, nhưng lúc này Cổ Vận cùng Cổ Dũng lại đồng thời lắc đầu.

“Chú Dục! Chúng cháu là tới tìm Tú Tú cùng Phi Phi, chúng cháu có hẹn hôm nay cùng đi bắt cá chạch.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Cổ Vận lau nước mũi vừa cười vừa nói.

“Bắt cá chạch sao? Đi đâu để bắt ?” Nghe Cổ Vận nói vậy, Cổ Dục dừng bước chân một chút sau đó có chút nghi hoặc hỏi.

Hẩn biết bắt cá chạch là gì nhưng hẩn nhớ những thứ này hình như cũng chỉ xuất hiện ở miền nam thôi mà. Bắt cá chạch, bắt lươn, miền bắc nhất là Đông Bắc có thể bắt được thứ này sao?

“Đi ra ruộng sẽ có.”

“Mỗi năm chúng cháu đều đi bắt.”

Nghe được câu hỏi của Cổ Dục, Cổ Vận cùng Cổ Dũng đều lên tiếng trả lời.

“Tiểu Dục chưa từng bắt cá chạch sao? Vậy có thể cùng bọn nó đi xem một chút, nơi này là nông thôn nên có không ít. Chúng ta cũng có chút lo lắng nếu bọn nó đi sẽ gặp phải rắn, nếu như cậu cùng đi thì tôi sẽ yên tâm hơn.” Trong lúc Cổ Dục còn đang suy nghĩ, lúc này Lâm Lôi cũng đi tới rồi cười nói.

Sau đó cô ấy cũng nói cho Cổ Dục một số kiến thức thông dụng của việc bắt cá chạch này.

Cá chạch cùng lươn mặc dù đều không phải là cùng loại, nhưng cũng không khác nhau quá nhiều. Lươn là loài vật mà ở Đông Bắc không có, bởi vì đông bắc nhiệt độ không khí quá thấp, mà lươn thì phát triển quá chậm.

Đơn giản là một năm lươn chỉ có thể dài đến hai mươi phân, vẫn còn chưa trưởng thành, chớ nói chi là đưa ra thị trường. Cho nên tại Đông Bắc trừ phi được người nuôi dưỡng, bằng không sẽ không thể có lươn.

Mà nuôi dưỡng lươn phải chờ tới khi được 3 năm mới có thể đưa ra thị trường, cho nên ở Đông Bắc lươn tự nhiên thì không có.

Nhưng so với lươn, cá chạch thì lớn nhanh hơn nhiều, hơn nữa nó có khả năng chịu rét. Chỉ cần nước đủ sâu, hang đủ sâu, vào mùa đông chỉ cần nó đào sâu xuống ruộng thì sẽ không chết được.

Mà lươn thì cần lấy hơi để thở, cho nên nếu ở thời gian dài dưới nước nó sẽ chết.

Vì vậy Đông Bắc có không ít cá chạch, nhưng lại không có lươn.

Nhưng mặc kệ là cá chạch hay là lươn, những con vật này có lợi cũng có hại. Lợi là bọn chúng sẽ ăn côn trùng nên có tác dụng bảo vệ cho cây nông nghiệp, mà hại chính là bọn chúng sẽ đào hang ở bờ ruộng điều đó rất dễ dẫn đến đất ruộng bị sụp.

Chúng ta đều đã biết, lúa nước là loài thực vật được trồng trong nước. Nếu như cá chạch đào bờ ruộng cho hư, nước trong ruộng không còn thì lúa nước cũng sẽ chết.

Cho nên, trên cơ bản những thôn trồng lúa nước, thỉnh thoảng họ sẽ gọi bọn nhỏ đi bắt một ít cá chạch. Điều này không chỉ có thể bảo vệ bờ ruộng, cũng có thể làm một chút đồ nhắm rượu để giải thèm, còn con nít thì có thêm chỗ để chơi. Nghe xong lời nói của Lâm Lô, Cổ Dục cũng hiểu ra.

Thật ra trước giờ hẳn chưa bao giờ làm qua cái việc này, cho nên có thể lần này sẽ được chơi đùa một chút.

“Được cùng đi thôi!” Nghe được động tĩnh ở sân trước, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi đều đã chạy tới tỏ ý muốn thử, Cổ Dục thì khẽ vận động tay của mình hưng phấn nói.

Tiếp đó một nhóm năm người, một người lớn, 4 đứa trẻ con đi về phía ruộng nước trong thôn. Lúc bọn hần đến nơi thì phát hiện đã có không ít trẻ con trong thôn đang bắt cá ở trong ruộng. Chẳng qua bọn chúng cũng chỉ bắt các ở ruộng của nhà mình, sẽ không đi qua nhà khác, bởi vì đơn giản cá chạch cũng có thể bán lấy tiền.

Cá lớn lên ở ruộng người ta chính là đồ của người ta, bọn chúng sẽ không tùy tiện đi bắt.

“Đi đến nhà cháu trước nha !” Nhìn một mảnh ruộng nước kia, lúc này Lưu Phi Phi vui vẻ kêu lên.

Trồng trọt thời bây giờ không giống với trước kia. Trước kia trồng trọt là mỗi người tự trồng theo ý mình, thế nhưng bây giờ việc trồng trọt còn kết hợp với máy móc, do đó người trong thôn đều sẽ trồng cùng một loại giống, cho nên sẽ tạo thành từng khu.

Có mảnh đất trồng bắp thì xung quanh sẽ đều trồng bắp, trồng lúa mì thì xung quanh cũng trồng lúa mì, trồng lúa nước thì xung quanh cũng toàn là trồng lúa nước, kéo dài thành từng khu riêng biệt.

Làm như vậy sẽ tiết kiệm một lượng lớn nhân lực, hơn nữa còn tránh được lãng phí.

Đừng nhìn thấy bọn Lưu Phi Phi chỉ mới bảy tuổi mà lầm, bọn nhỏ đều biết rất rõ ruộng của nhà mình ở đâu.

Dẫn theo mấy người Cổ Dục, Lưu Phi Phi lập tức đi tới trước ruộng nhà mình. Sau đó đám trẻ con này cũng bắt đầu sẵn lên tay áo, từ từ trượt xuống ruộng.

Chớ nhìn bọn chúng còn nhỏ mà lầm, bọn chúng thật sự làm rất nhuần nhuyễn. Làm cách nào có thể tránh được những mầm non, làm cách nào có thể tìm được lũ cá chạch một cách rất thuần thực. Cổ Dục nhìn bọn chúng không có vấn đề gì thì hấn cũng xắn tay áo cùng ống quần, bước một bước vào trong ruộng.

Hấn là chuyên gia sinh tồn nơi hoang dã, nên việc tìm cá chạch đối với hấn thật không phải là vấn đề gì to tát.

Dịch: Lemon

Chương 162. Thu hoạch tương đối khá

Chương 162: Thu hoạch tương đối khá

Bắt cá chạch kỳ thực rất là đơn giản. Trước tiên Cổ Dục xem ở dưới nước chỗ nào có lỗ, sau đó giẫm ở bên cạnh một cái. Nếu chỗ cái lỗ đó có nước chảy ra bên ngoài thì chắc chắn lỗ ở đó thông, và ở trong đó rất có khả năng sẽ có cá chạch, phương pháp này không khác gì phương pháp bắt lươn vậy.

Giẫm chân xuống một cái, Cổ Dục lập tức thấy có nước chảy ra, sau đó hấn ra tay thật nhanh. Lúc sau, trong tay của hấn nhấc lên một con cá chạch.

Con cá chạch này dài khoảng 10cm rất béo mập, nhìn quả thật không tệ. Hấn tiện tay ném vào trong cái thùng nhỏ bên cạnh mình, Cổ Dục lại tiếp tục bắt.

So với 4 đứa trẻ kia, tốc độ của Cổ Dục nhanh hơn, không bao lâu đã bắt được bảy, tám con. Phía bên đây cũng bắt gần đủ rồi, không nên bắt sạch bọn chúng. Dù sao còn muốn để lại một vài con cho bọn chúng bắt côn trùng, thế là Cổ Dục chuẩn bị di chuyển sang nơi khác.

“Ồ! Chú Dục! Hôm nay có tâm trạng đi bắt cá chạch à?” Đang lúc Cổ Dục đang chuẩn bị đi tới chỗ khác bắt cá chạch, lúc này ở trên bờ ruộng có một tiếng nói hài hước truyền tới. Cổ Dục ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện người đó không phải là ai xa lạ, chính là Phùng Thư Nhân.

“Ài! Chú còn đang định hỏi cháu đi đâu rồi, cháu không đi bắt cá chạch à. Cái này cũng có thể phát sóng trực tiếp đó

nha!” Nhìn cô bé, Cổ Dục nở nụ cười thuận miệng nói.

“Cái này không có cái gì tốt để mà phát trực tiếp. Khán giả cũng không ưa thích loại sinh vật như cá chạch này đâu. Con gái rất sợ nó, con trai thì thích xem lươn hơn. Mà cháu cũng không muốn bắt con vật như này đâu, từ nhỏ đến lớn nhìn đều muốn buồn nôn.” Nghe được lời nói của Cổ Dục thì Phùng Thu Nhân khẽ nhếch miệng, vẻ mặt xoắn xuýt nói. Nghe cô bé nói như vậy, Cổ Dục đầu tiên là ngây ra sau đó thì nở một nụ cười.

Quả thực, các cô đều bắt thứ này đến phát ngán, đều này cũng có thể lý giải.

Đến nỗi khi nói tới lươn thì hẳn lại nghĩ đến mấy cô nàng xinh đẹp đáng người mảnh mai nhảy Party Train ở trên mạng, bởi vì mấy video loại này trong điện thoại hẳn còn lưu lại đây này. E hèm... còn có con nít ở đây không tiện nói tiếp.

“Vậy cháu hôm nay xem như nghỉ ngơi à?” Giẫm xuống một cái, Cổ Dục lại nhanh chóng cầm lên một con cá chạch ném vào trong thùng, đồng thời cũng quay về phía cô bé hỏi.

“Không phải ạ! Cháu đã đi tới ngư trường nhà chú làm phát sóng trực tiếp rồi. Con cá mập lớn kia khiến những người xem đều cảm thấy thú vị, còn xem chưa có đã. Nếu như thiết bị của cháu có thể xuống nước, cháu cũng muốn lao xuống hồ để quay nó.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân đứng lên cười, hôm nay cô lại đi quay con cá mập.

Quả thật con cá mập chanh kia đúng là khiến cho người ta thấy khiếp sợ. Dù sao con cá mập to như thế này cũng rất hiếm thấy, thậm chí trong phòng livestream của cô còn có người muốn mua nó. Chẳng qua khi cô nói giá con cá mập này là 500 ngàn tệ thì trong phòng livestream không còn động tĩnh gì nữa.

Mặc dù vậy nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một số câu nói như đồ nhà giàu mới nổi, hay vùng tiền như rác các loại hiện lên.

Nhưng quả thật, trong những thổ hào này có không ít người bỏ tiền nuôi những nữ streamer, nào là cha nuôi, làm anh trai các loại... Cho nên khi dùng tiền cũng không thấy tiếc. Còn có một số công ty quản lý ngôi sao, trước tiên bọn họ thỏa thuận chia hoa hồng với công ty sở hữu app livestream, tiếp đó thì dùng tiền để làm quảng cáo.

Lúc đầu là chia 50 - 50, sau khi thỏa thuận có thể là 80 hoặc 90 - 10 v.v... Danh sách top đầu sẽ rơi vào tay bọn họ, tiếp đó thì bọn họ lại khen thưởng 100 - 200 ngàn, tương đương với việc chỉ cần dùng 10 ngàn để làm quảng bá. Như vậy đến lúc đó phát một cái quảng cáo cũng rất thích hợp.

Đương nhiên, cũng không ngoại trừ sẽ có một số bạn nhỏ không có đầu óc, dùng tiền của cha mẹ để thưởng cho streamer. Hay là một số người tham ô tiền quỹ công ty để đi khen thưởng cho streamer.

Thế nhưng toàn bộ Trung Quốc có hơn mấy chục triệu người xem phát sóng trực tiếp, dạng người thế này tất nhiên là cực ít.

Cũng không biết trong phòng phát sóng trực tiếp của Phùng Thu Nhân có hay không nữa.

Dùng 500 ngàn tệ mua một con cá, bọn họ chắc chắn là không nỡ lòng mua. Huống chi mua cá xong còn cần phải sắp xếp sao cho thật tốt. Ví như câu nói không có đồng cỏ, cũng đừng nghĩ thuần hóa được ngựa hoang .

Nhưng mà bọn họ đúng là có thể khen thưởng một số tiền nho nhỏ, để có thể nhìn thêm một chút về con quái vật dưới đáy biển này.

“Chú có thiết bị quay phim dưới nước, nếu như cháu cần thì lát nữa chú dạy cho cháu cách dùng.” Nhìn vẻ mặt của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục nở nụ cười nói, đồng thời lại giẫm ra thêm một con cá chạch nữa.

“Cảm ơn chú!” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân cũng bắt đầu cười. Không thể không nói Cổ Dục thật đúng là phúc tinh của cô. Bởi vì quen biết với chú ấy mà điều kiện kinh tế trong nhà cô cũng được cải thiện, và cũng bởi vì quen biết với chú ấy, cuộc sống của mình cũng càng ngày càng tốt hơn. Thật sự không muốn rời khỏi ông chú đẹp trai này chút nào.

Câu được câu không Phùng Thu Nhân đi theo trò chuyện. Tuy vậy tay của Cổ Dục vẫn không có dừng lại, rất nhanh bên trong thùng nhỏ của hắn đã lên tới hai mươi mấy con cá chạch.

Cũng xem như đã bắt đủ rồi, Cổ Dục dừng lại. Xem ra cũng nên trở về nấu cơm rồi.

“Uy! Lên đây đi, chuẩn bị trở về nào!” Quay về phía bốn đứa nhóc bên kia kêu một tiếng, Cổ Dục cũng bò lên trên bờ. Nghe được Cổ Dục gọi, 4 đứa trẻ cũng cùng kêu lên. Sau đó ba chân bốn cẳng bò lên bờ, chẳng qua nhìn đứa nào cũng giống như một cái tượng đất nhỏ vậy.

Nhìn dáng vẻ của bọn chúng, Cổ Dục cười cười. Sau đó gọi một cú điện thoại cho ông nội của Cổ Vận và Cổ Dũng, cũng chính là ông trưởng thôn Cổ Kiến Quốc. Nói cho ông ấy biết hôm nay Cổ Vận và Cổ Dũng sẽ ở nhà hắn ăn cơm, buổi tối sẽ đưa hai đứa trở về. Cổ Dục dẫn theo 4 đứa trẻ còn có Phùng Thu Nhân nhanh chóng trở về nhà.

Nhà Cổ Dục có nhiều chỗ tắm, cho nên cũng không cần phải chờ đợi. Phùng Thu Nhân dẫn theo Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi, còn Cổ Dục dẫn theo Cổ Vận cùng Cổ Dũng đi tắm.

Sau đó Cổ Dục đem cá chạch bắt sáng hôm nay đổ vào trong một cái thùng nước.

Cá chạch vừa bị bắt thì không thể ăn được bởi vì cần phải làm sạch bùn. Mà cá chạch cũng rất dễ chết, rất yếu đuối, nuôi bình thường rất khó sống.

Nhưng mà Cổ Dục cũng không để ý điều này, bởi vì hắn có nước giếng. Đổ nửa thùng nước giếng vào thì khó sống cũng có thể sống được. Giữa trưa bọn hắn ăn những món ăn cung đình do Cổ Dục nấu.

Tôm Long Tỉnh bóc vỏ, thịt dê hầm, sườn hoa cúc, gà xé phay cùng nhân bồ đào. Trong đó có món chính là bánh nướng thịt bằm. Khi những thức ăn này được đem lên bàn, bình thường Cổ Vận và Cổ Dũng rất khó ăn. Thế nhưng hiện tại nhìn thấy mấy món ăn này, Cổ Vận và Cổ Dũng đều nhìn đến phát mê, chỉ thiếu chút nữa là động tay cướp.

Mà cơm này, đương nhiên càng cướp càng thấy ngon, kết quả mấy người đều ăn có chút nhiều.

Nghỉ ngơi một lát, Cổ Dục lại lấy đem nửa phần dưa hấu ra ăn. Tốt rồi! Xem như hôm nay không thể di chuyển nổi nữa. Vốn dĩ Cổ Dục dự định hai giờ chiều sẽ lại đi bắt cá chạch, chủ yếu là bắt ở trong ruộng nhà trưởng thôn và nhà của Cổ Tú Tú, bởi vì ruộng của hai nhà ở cùng một chỗ. Hơn nữa ông nội của Cổ Tú Tú chính là Cổ Quốc khánh, ông là thợ mộc cho nên ruộng cũng ít, cơ bản là lương thực này sau khi thu hoạch đều để lại trong nhà ăn.

Kết quả là đến 3:00 chiều, một đoàn người mới đi ra ngoài. Mặc kệ Phùng Thư Nhân có đồng ý hay không thì cô bé cũng phải xuống bắt, bởi vì thời gian không còn nhiều.

Thế là mọi người cùng nhau bắt cá chạch cả một buổi chiều. Ban đầu, Cổ Dục muốn để cho Cổ Vận và Cổ Dũng

mang cá về cho ông trưởng thôn, nhưng mà bọn nhóc không chịu. Bọn nhóc muốn để đám cá này lại cho Cổ Dục, xem như là quà cảm ơn vì hai bữa cơm chùa.

Đối với chuyện này Cổ Dục mà từ chối thì cũng thấy ngại, để thêm hai ngày cho cá ra hết bùn đất. Đến thứ hai hắn sẽ xử lý đám cá chạch này, tính ra hắn cũng đã lâu rồi chưa ăn cá chạch!

Dịch: Lemon

Chương 163. Món ăn khuya đệ nhất

Chương 163: Món ăn khuya đệ nhất

“Tiểu Minh có tổng cộng sáu mươi ba trái táo, cậu ấy ăn hai mươi bảy trái, vậy cậu ấy còn lại bao nhiêu?”

“Sáu mươi một cái...” “Sáu mươi...”

Bên trong phòng khách nhà Cổ Dục, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang cầm sách bài tập với vẻ mặt thành thật, ngẩng đầu nhìn Cổ Dục nói.

Khi nghe câu trả lời của hai bé, lông mày Cổ Dục không khỏi giật giật, gì mà sáu mươi một với sáu mươi. Trước đó hắn có nhìn qua mấy cái video trên mạng, sau khi dạy trẻ con học kết quả tức giận đến phát điên. Còn tưởng rằng đó chỉ là lời nói khoác, cái này... mẹ nó lại là sự thật...

“E hèm! Tại sao là sáu mươi một trái, tại sao lại là sáu mươi?” Đè xuống cơn tức giận đang dâng trào trong lòng, Cổ Dục ho nhẹ một tiếng, từ từ hỏi.

Chẳng qua trong lòng hắn sắp nổ tung đến nơi. Phải rảnh rồi đến mức nào mới chạy đến dạy thêm cho hai đứa nhỏ này. Quả nhiên, tự gây họa không thể sống mà.

“Cháu chỉ có thể ăn hai trái!”

“Cháu ăn được ba trái nè!” Nghe được Cổ Dục hỏi như vậy, hai cô bé vẫy vẫy tay nói.

“Này! Đây là đang nói Tiểu Minh chứ không phải nói các cháu. Cậu ấy không phải trẻ con mà là một thanh niên cao 3m

còn cao hơn cả chú, có thể ăn một lần hai mươi bảy trái táo, như vậy còn thừa lại bao nhiêu trái?”

“Dạ! Để cháu tính lại một chút...”

“Dùng công thức...”

“Hàng đơn vị ba trừ bảy, trừ không được...”

“Ta lấy mười mượn một.”

“Nếu như mười không mượn được thì làm sao bây giờ?”

“Bạn cứ nói với nó là cho mình mượn, nó dám không cho mượn sao!”

“A!”

Nhìn Cổ Dục, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi lên tiếng. Sau đó nghiêm túc mà giải bài toán này. Mặc dù đây chỉ là toán lớp 1 nhưng lại khiến Cổ Dục chật vật vô cùng, cả người toát đầy mồ hôi.

Hắn đột nhiên cảm giác mình làm sinh viên thật phí công. Dựa vào tình huống trước mắt, có khi đề lớp 4 lớp 5 hắn đều không làm được...

“Ha ha ha ha, chú em Cổ! Chúng ta lại tới tổng tiền đây.”

“Chú em! Anh cũng tới rồi đây!” Đang lúc Cổ Dục có chút buồn rầu thì cửa lớn nhà hắn bị mở ra, sau đó Khổng Hạo Văn và Hứa Cẩm cùng nhau đi vào.

Xem xét thời gian, bọn họ đến tầm này thì chỉ có thể là muốn ăn chực bữa cơm nhà hắn, nhưng hai người cũng không có đi tay không, cho nên họ cầm không ít đồ mang đến.

Hứa Cẩm mang theo rất nhiều trái cây tới, còn Khổng Hạo Văn cầm theo một hộp xốp.

“Ai, hai người tới rồi sao, lại cầm theo thứ gì vậy?” Nhìn thấy họ, Cổ Dục ngay lập tức chạy ra đón. Hắn làm như vậy để

Vua Núi nhìn thấy, nếu để Vua Núi cho là bọn họ tự ý đi vào, đến lúc đó nó lại lao ra cắn thì mất nhiều hơn là được.

Phải biết rằng Vua Núi vô cùng coi trọng địa bàn của nó. Mặc dù khi Cổ Dục có ở nhà, chỉ cần không ra giếng nước sau nhà làm việc, hắn sẽ mở cửa ra. Gần đây đều như vậy, cũng thuận tiện cho người khác nếu muốn vào nhà hắn. Dù sao hắn ở phòng khách, có bất kỳ động tĩnh gì cũng có thể biết được. Nhưng Vua Núi thì khác, bất kể ai tới nó cũng sẽ nhìn chăm chăm.

Với bản lĩnh của Vua Núi thì đừng nói là người, ngay cả con chó muốn lảng vảng xung quanh nhà Cổ Dục cũng khó. Lúc nhìn thấy Cổ Dục ra đón khách, Vua Núi mới ung dung nằm xuống.

“Đây là trái cây ở phương nam, tôi mang cho cậu ăn thử một chút. Đây là thanh mai đỏ, dâu tây, phía dưới là thanh long.” Nhìn Cổ Dục, Hứa Cẩm nói qua các loại quả cầm trong tay. Nhìn đồng trái cây này, Cổ Dục hơi lúng túng.

Nếu như hắn chưa phát hiện mấy loại trái cây nhà mình đã trưởng thành, khẳng định hắn sẽ rất thích đồng trái cây mà Hứa Cẩm mang tới. Nhưng vấn đề là trái cây nhà hắn đã trưởng thành hết rồi, hắn ăn cũng không hết còn phải ném chúng vào không gian. Bây giờ người này lại mang đồ tới, sao có thể ăn hết đây.

Tuy vậy Cổ Dục vẫn nhận lấy túi đồ, sau đó dự tính đem chúng để vào trong tủ lạnh.

Nhưng chưa kịp mang đi thì đã bị Không Hạo Văn đã gọi lại.

“Còn có tôi! Đây là đồ tốt từ Giang Tô chuyển qua bằng đường hàng không. Mà tối nay cậu phải bộc lộ tài năng đó, dù thế nào thì chúng ta cũng phải uống một chút, hôm nay tôi

ngồi xe anh Hứ tới nên có thể uống thoải mái.” Nhìn Cổ Dục, Khổng Hạo Văn trực tiếp đem cái hộp để vào trong tay Cổ Dục.

Nhìn dáng vẻ thần thần bí bí của ông ta, Cổ Dục cũng cầm cái hộp đi vào phòng bếp. Bên kia Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi đã sớm nghe tin chạy tới, các cô bé cũng rất tò mò.

Đặt cái hộp vào một chỗ, Cổ Dục lấy dao ra để mở cái hộp. Kết quả vừa mở ra, hần lập tức thấy những sinh vật màu đỏ đang im lặng giương nanh múa cái vuốt màu đỏ của chúng về phía hần.

“Tôm hùm đất?” Nhìn vật này, Cổ Dục lông mày khẽ nhướn lên, tiếp đó có chút bất ngờ nói. Khổng Hạo Văn mang đồ ra đúng là không giống như người ta. Đây chính là một cái hộp tôm, một hộp này có lẽ trên dưới 5kg tôm.

“Hắc hắc hắc hắc, những thứ này đều là tôi cố ý sai người đi lấy, không con nào có kích thước nhỏ hơn 200 gram. Thấy thế nào? Có kinh ngạc không?” Vỗ bả vai Cổ Dục một cái, về mặt Khổng Hạo Văn cười bỉ ổi nói. Mà nghe được lời nói của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục cũng đem thứ này cầm lên, nói thật khi hần nhìn thấy vật này thật đúng là có chút hồi tưởng.

Cổ Dục trước đây đi làm cũng đã trải qua trực ban. Buổi tối khi trực ban xong, có mấy vị sư huynh làm chung đã kết hôn nhiều năm không muốn về nhà. Thế là bọn họ sẽ cố ý gọi những tên ‘cầu độc thân’ giống như Cổ Dục cùng đi ăn khuya.

Người Đông Bắc khi ăn khuya, mười bữa ăn thì có hơn tám bữa là ăn đồ nướng, hai bữa còn lại thì chính là tôm. Nhất là vào mùa hè, hay là lúc đá World Cup, đây chính là lúc người ta ăn nhiều nhất.

Mặc dù không phân biệt được ai là ai, nhưng khi uống rượu thì quan trọng vẫn là bầu không khí trên bàn nhậu.

Cái này có thể nói chính là một loại cảm giác.

Mà khi uống bia, ăn thoải mái nhất chính là món tôm này, không có cái thứ hai.

“Đây đúng là món ăn khuya đệ nhất!” Nắm lấy cái càng nhỏ của con tôm nhỏ này, Cổ Dục cười nói. Sau đó hắn suy nghĩ một chút, bởi vì bản thân hắn cũng thích ăn cho nên muốn nuôi một ít loại tôm này.

Gần đây hắn trồng trọt chăn nuôi rất có hiệu quả. Ngoài trừ những rau quả, trái cây bên ngoài. Trong căn phòng nhỏ trên lầu hai còn có không ít ếch rừng và lươn đã trưởng thành.

Trứng cóc đã hóa ra nòng nọc nhỏ, bốn chi cũng bắt đầu dài ra. Còn lươn con đã sắp to như lươn thường, tất cả đều đang đi theo chiều hướng tốt.

Cho nên hắn rất có lòng tin nuôi dưỡng các loài vật này.

“Có thời gian đặt giúp cho tôi 10kg, tôi nuôi chơi.”

“Được thôi! Đến lúc đó lại có lộc ăn rồi, bây giờ tôi lập tức đặt giúp cậu!” Nghe Cổ Dục nói vậy, Khổng Hạo Văn phía bên này đầu tiên là sững sờ, sau đó liền hưng phấn nói. Đối với hắn Cổ Dục nuôi, cũng giống như người khác nuôi .

Bây giờ Cổ Dục nói muốn nuôi vậy thì quá tốt rồi. Mà lúc này hai mắt của Hứa Cẩm như phát sáng, thế nhưng rất nhanh bị hắn dập tắt. Tất nhiên là hắn muốn Cổ Dục nuôi loại tôm hùm đất này, sau đó thì hắn sẽ thu mua đem bán. Thế nhưng suy nghĩ lại một chút thì Cổ Dục chỉ cần có 10kg, như vậy sản lượng tôm ít thế này thì có lẽ chỉ đủ cho Cổ Dục và Khổng Hạo Văn chia nhau ăn thôi! Hắn chắc không thể chen vào rồi.

Dịch: Lemon

Chương 164. Kinh doanh trái cây

Chương 164: Kinh doanh trái cây

Cổ Dục đem những con tôm hùm đất đổ vào một cái chậu. Sau đó Cổ Dục bắt đầu đổ nước giếng vào bên trong, lại cho thêm muối và dấm, làm vậy để loại bỏ chất bẩn của bọn chúng ra ngoài.

Sau một hồi ăn xong cơm trưa, buổi chiều hấn muốn đi xử lý những con tôm hùm đất này.

Chẳng qua hấn xử lý những con tôm này so với người khác có chút khác biệt, hấn sẽ không bỏ đi chỉ tôm.

Bởi vì tôm này khác với tôm lớn. Tôm lớn bỏ đi chỉ thì thịt sẽ không có ảnh hưởng gì, vẫn ăn ngon như thường.

Nhưng mà tôm này nếu bỏ đi chỉ thì thịt sẽ nhão, nói chính xác thì thịt sẽ dở hơn nhiều.

Có người nói, nếu như không bỏ chỉ tôm chẳng phải là rất bẩn sao?

Thực ra không phải vậy, chỉ tôm kỳ thực chính là ruột của con tôm. Nếu như không xử lý sạch sẽ thì thứ này tự nhiên không thể ăn được bởi vì bên trong sẽ có hàm lượng kim loại nặng còn tồn lại.

Nhưng nếu như đem ruột tôm làm sạch sẽ thì chỉ tôm cũng có thể ăn được. Cái này giống như ruột heo, chỗ khó chính là làm như thế nào để xử lý sạch sẽ chất bẩn cho tôm đây. Như vậy thì phải xem công hiệu nước giếng của Cổ Dục.

Nếu như không có nước giếng, coi như Cổ Dục có trình độ là bậc thầy nấu nướng, đoán chừng hấn cũng sẽ không thể xử lý chỉ tôm đầu.

Đương nhiên, bây giờ còn lâu mới xử lý những thứ này, tạm thời không cần suy nghĩ để chiều lại nói tiếp.

Cổ Dục đem tôm hùm đất xử lý tốt xong, Hứa Cẩm ở phía bên kia đi theo Khổng Hạo Văn xem cá mập, hấn còn chưa bao giờ thấy tận mắt Cá mập. Chẳng qua bể cá thì đã làm gần xong rồi, hấn làm một cái bể cá lớn ở phòng tiếp khách của công ty.

Đến lúc đó ông cùng người khác nói chuyện làm ăn, sẽ có thể áp chế cái không khí ở đó. Chắc chắn, suy nghĩ một chút đã thấy rất có khí thế rồi.

Mà Cổ Dục thì tranh thủ lúc này, dạy cho Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi làm bài tập cho xong. Khi dạy xong thì mồ hôi lạnh cũng đầy người, tiếp đó hấn đi đến giếng nước bên kia, đem dưa hấu ướp lạnh hôm nay từ trong giếng nước kéo ra ngoài.

“Tới nào! Ăn dưa hấu!” Nghe Cổ Dục hét to, không chỉ có Hứa Cẩm cùng Khổng Hạo Văn đáp lại, ngay cả Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân cũng hưng phấn đi ra. Hôm qua dưa hấu thật sự là ăn rất ngon, hai người có một chút nhịn không được mà thèm.

“Dưa hấu mặt trăng Hàn Quốc?” Khi Cổ Dục đem dưa hấu đặt ở trên bàn trà, lúc này Hứa Cẩm vừa đi tới. Sau khi xem xét quả dưa hấu, ông không khỏi có chút kinh ngạc nói.

Có thể nói, hấn đối với việc đánh giá chất lượng các loại trái cây cao cấp là việc làm cả một đời. Thứ này có là gì chứ, làm gì có ai rõ ràng thứ này hơn hấn.

“Hắc hắc, không hổ là ông chủ Hứa, rất có kiến thức nha.” Còn chưa cắt ra, Hứa Cẩm đã biết cái này không phải là dưa

hầu vỏ đen thông thường, mà là loại dưa hầu mặt trắng hiếm có. Về mặt này có thể thấy được Hứa Cẩm ở phương diện này tuyệt đối là dân chuyên nghiệp.

“Quá khen! Loại dưa hầu này là do cậu trồng sao?” Ông gật đầu một cái với Cổ Dục, tiếp đó Hứa Cẩm mang theo vẻ hiếu kỳ đi tới quả dưa hầu bên cạnh rồi tò mò hỏi.

Nói dưa hầu này đặc biệt quý là bởi vì dưa hầu này ở chỗ khác trồng không được. Thực tế thì hạt giống hay dây leo dưa hầu đều có thể mua được, nhưng khi trồng xuống thì không mọc được. Cho nên Cổ Dục trồng được như thế này, chẳng khác nào phá được cửa ải khó khăn?

“Đúng vậy! Tới nếm thử nào!” Cổ Dục nhìn ánh mắt Hứa Cẩm bèn nở nụ cười, sau đó lấy dao nhanh chóng đem quả dưa hầu cắt thành những miếng nhỏ.

Nhìn miếng dưa hầu vàng óng. Mặc dù hôm qua Lý Vân Vân, Lâm Lôi, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi đã ăn qua rồi. Thế nhưng bây giờ vẫn tiếp tục cầm một miếng ăn tiếp, Không Hạo Văn xem xét một chút cũng lập tức cầm lấy một miếng rồi đưa lên miệng cắn một cái.

Nhai nuốt một cái hần không khỏi thốt lên, A! Ăn ngon!

“Mùi vị không biết như thế nào?” Nhìn dáng vẻ của Không Hạo Văn, Hứa Cẩm tò mò hỏi.

“Ăn ngon! đúng là ăn rất ngon!” Vừa nói, Không Hạo Văn vừa đưa miếng dưa vào miệng cắn một cái, đồng thời một tay khác đi lấy miếng thứ hai. Nhìn bộ dáng của hần, Hứa Cẩm cũng không đợi nữa, lập tức lấy một miếng ăn. Mà một miếng này vừa vào miệng, hần cảm giác cả người dường như tỉnh táo từ trên xuống dưới.

Vị ngọt của của dưa hầu cùng cảm giác mát lạnh, không ngừng cọ rửa vị giác của hần, vốn dĩ còn cảm thấy oi bức. Thế

nhưng lúc này trong nháy mắt đã hạ xuống. Mà dưa hấu này cũng không quá lạnh, đối với cơ thể cũng không có gì nguy hiểm, chỉ có thể nói... Đó là quá sáng khoái!

Từ trên xuống dưới, từ sợi tóc đến móng tay đều cảm thấy sáng khoái, sáng khoái đến tận sâu trong tâm hồn.

“Cậu Cỏ! Dưa hấu này cậu có bán không? Tôi mua một kg giá 300, không 400... 560 tệ được không?” Nhìn Cỏ Dục, Hứa Cẩm thật sự là nhin không được mà lớn tiếng nói.

Mà nghe Hứa Cẩm ra giá xong, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân cũng ăn chậm lại. Sau đó âm thầm cắn lưỡi một chút, mình bây giờ đang ăn thứ rất đáng tiền hay sao?

Đây chẳng phải là cắn xuống một miếng thì đáng giá mấy chục tệ rồi. Trời ạ, quá tội lỗi rồi.

Mà nghe được lời này của Hứa Cẩm, Cỏ Dục bên này đầu tiên là sững sờ, sau đó trong đầu hần khê tính qua một lượt. Hần đang suy nghĩ một mẫu đất trồng ra số lượng bao nhiêu.

Giống chín sớm thì kích thước tương đối nhỏ, một mẫu đất có thể trồng được 1,000 dây dưa hấu. Giống trung bình thì có thể trồng 800 dây, giống chín muộn thì có thể trồng 600 dây, hiện tại cứ dựa theo 800 mà tính.

Cỏ Dục không cần biết dây dưa hấu có còn nhỏ hay trưởng thành, một dây dưa hấu có khoảng 7 quả. Mỗi dây dưa hấu có thể đạt bao nhiêu ký hần cũng không biết nhưng hần cảm giác được bây giờ vẫn chưa đạt mức lớn nhất, lớn nhất có thể hơn 10kg, cứ xem như là 10kg đi.

Vậy là với một dây dưa hấu có thể mọc ra 70kg dưa hấu. Mà 560 tệ 1 kg vậy sẽ là 39,200 tệ. Một mẫu đất tám trăm gốc chính là 31,360,000 tệ.

Với mười mẫu đất vậy một năm chính là hơn 300 triệu tệ rồi.

Hấp dẫn không? Rất là hấp dẫn, tuy nhiên Cổ Dục suy nghĩ lại một chút rồi khẽ lắc đầu.

Không phải hẳn không thích tiền, mà là số tiền này hẳn muốn kiếm sao cho hợp tình hợp lý mới được.

Hiện tại hẳn đang bán hải sản, nhìn như là gió êm sóng lặng nhưng thật ra cũng không biết được trong thôn có người có ý đồ gì hay không. Quan trọng nhất là người khác không biết hẳn bây giờ có bao nhiêu tiền nên chưa có chủ ý.

Giả sử nếu về sau hẳn trồng trọt dưa hấu gì đó, một năm kiếm lời mấy trăm triệu. Lỡ như người ta biết được có khi nào sẽ có vài người bí quá hoá liều, lúc đó có thể sẽ làm bại lộ bí mật của mình không?

Đến lúc đó thì được không đủ bù mất.

Huống chi bây giờ hẳn kỳ thực cũng không thiếu tiền. Hiện tại một tuần hẳn bán một lần cá, có thể bán được bình quân khoảng 1 triệu 700 ngàn tệ, vậy một năm cũng có thể kiếm lời hơn 80 triệu. Cộng thêm cá Huyết Long, cá Lù đù và các loại hải sản khác thì doanh thu đạt trăm triệu không phải là vấn đề lớn.

Đồng thời nếu tính cả những món đồ cổ kia, Cổ Dục nhắm tính có thể một năm kiếm lời khoảng 800 triệu hay 1 tỷ cũng không thành vấn đề. Đã là như vậy, ản núp mà cũng có thể kiếm tiền nhiều như vậy thì mở thêm cái này nữa làm gì?

Đương nhiên, nếu về sau có cơ hội kiếm thêm chút tiền hẳn vẫn cảm thấy hứng thú.

Đương nhiên ngoại trừ trái cây, hẳn đối với trà cũng cảm thấy rất hứng thú. Hẳn cũng không có quên số lá trà hái được từ hai cây trà kia, ông cụ Tổng từng định giá mỗi ký tới mấy triệu lạng.

Nếu quả thật có một ngọn núi để trồng trà, chỉ cần trồng mấy cây trà kia thì một năm thu vào cũng mấy trăm triệu đó nha!

“Tạm thời chưa có ý định.” Cổ Dục trả lời.

“Là tôi đã đường đột rồi, nhưng mà tay nghề của cậu thật là quá tuyệt!” Nhìn thấy Cổ Dục lắc đầu, Hứa Cẩm cũng thở dài một hơi.

Tiếp đó chân thành giơ lên ngón tay cái của mình tán thưởng, mùi vị kia đúng là vô địch!

Dịch: Lemon

Chương 165. Con đường buôn bán

Chương 165: Con đường buôn bán

Sau khi ăn cơm trưa xong, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi chơi một lát sau đó đi học.

Chẳng qua lần này các cô bé chỉ có thể đi học được vài ngày nữa thôi. Bởi vì mấy ngày sau chính là ngày 1-6, học sinh tiểu học ngày 1-6 sẽ được nghỉ.

Mà Cổ Dục cũng đã nói với các cô bé muốn dẫn 2 đứa đi ra ngoài chơi.

Điều này đối với các cô bé thật đúng là đáng để mong đợi.

Buổi trưa, sau khi Phùng Thư Nhân tới ăn ké xong thì cũng tiễn hai đứa nhóc đi học. Cổ Dục đi vào ngâm một bình trà, cùng Hứa Cẩm và Khổng Hạo Văn nghỉ ngơi ở trong nhà.

Trộm được nửa ngày rảnh rồi để nghỉ ngơi, người như Hứa Cẩm đúng là thật khó có được thời gian rảnh. Không giống như Khổng Hạo Văn, thường xuyên trốn việc đi chơi.

Mà đối với trà của Cổ Dục, Khổng Hạo Văn cùng Hứa Cẩm đều hết sức kinh ngạc. Ban đầu bọn họ còn muốn mua một chút, nhưng ở đây Cổ Dục cũng không có nhiều.

Một cây trà có thể ra lá trà thì cũng có giới hạn. Nhất là cây trà của Cổ Dục năm nay vừa gặp hạn, cho nên ít hơn nhiều cũng là điều tất nhiên.

Nhìn thấy vẻ mặt của hai người như vậy Cổ Dục cũng lấy ra cho mỗi người một hai gram. Nhiều hơn nữa cũng không có

vì chỗ hẩn bây giờ cả hai loại lá trà cũng chỉ còn lại một ít mà thôi.

Sau lần thứ hai thu hoạch lá trà, hôm sau cụ Tổng đã đem trà tới cho hẩn. Nhưng mà cũng chỉ có bấy nhiêu đây mà thôi.

Ngâm trà, hóng gió, xem cá, cuộc sống như vậy thật sự rất là thoải mái.

Nhưng mà cuộc sống thú vị này cũng không có kéo dài quá lâu, bởi vì Cổ Dục phải bắt đầu đi xử lý mấy con tôm hùm đất kia.

Tôm hùm đất mặc dù ăn ngon nhưng mà xử lý quá phiền toái, nào là rửa nào là chà thật quá phiền phức.

Nhưng đồ ăn ngon thì lúc nào cũng rất phiền phức.

Hơn bốn giờ chiều hẩn bắt đầu đi xử lý. Hứa Cẩm cùng Khổng Hạo Văn, còn có Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng tới phụ giúp. Tới 6 giờ tối xem như đã làm xong mấy con tôm.

Đương nhiên ngoại trừ tôm hùm đất thì Cổ Dục còn làm những món ăn ngon khác.

Buổi chiều trong nhà còn lại một ít trà Long Tĩnh, Cổ Dục làm tôm Long Tĩnh, băm thịt làm thịt viên kho tàu, thịt dê trộn thì là, thịt bò tái. Ngoài ra thêm một món ăn thanh đạm đó là nấm đông cô xào bắp cải xanh kiểu Thượng Hải, tổng cộng có 6 món ăn được đem lên bàn khiến cho chỉ nhìn cũng đủ làm người ta thèm nhỏ dãi.

Lúc bình thường là Lâm Lôi, Lý Vân Vân còn có người tới ăn chục Phụng Thư Nhân dọn dẹp. Nhưng hôm nay các cô ấy lại đi về trước, bởi vì quý mới biết mấy người Cổ Dục sẽ uống đến lúc nào.

Các cô ấy chỉ biết khi mình về, Cổ Dục đã mở két bia thứ hai.

Ban đầu Hứa Cẩm không muốn uống. Nhưng nhìn những đĩa thức ăn này còn có thịt tôm như kia hẳn thật sự có chút không thể không chế nổi chính mình thế là cũng bắt đầu theo uống.

Ba người một chai một chai tiếp một chai, trong bất tri bất giác đã uống kết thứ hai. Phải biết rằng kết bia của Cổ Dục không phải loại hai mươi bốn chai mà chỉ là mười hai chai.

Ba người uống cạn sạch hai kết, vậy sẽ là mỗi người tám chai.

Mặc dù không có uống nhiều, nhưng có chút cảm giác hơi say.

Lúc này Hứa Cẩm đập một cái vào vai Cổ Dục, lời nói thành khẩn nhìn về phía Cổ Dục.

“Chú em Cổ! Cậu thật sự là một nhân tài, nhân vật lớn thường ở ẩn tại thành thị, nhân vật nhỏ thì ở ẩn tại vùng quê. Cậu đây coi như là nhân vật nhỏ đó nha!” Hứa Cẩm nghiêm túc nói.

“Ha ha ha ha, đúng là chưa có nghĩ tới nhưng mà cuộc sống như này thật sự rất thoải mái.” Nở nụ cười, Cổ Dục nhìn nhà của mình. Ngoài cửa có Vua Núi đang nằm ở nơi đó, Bao quân nằm ở chỗ này, nhìn về bên này Vua Bầu Trời đã về ổ của mình nằm. Tất cả những điều này thật khiến Cổ Dục cảm thấy thật hài lòng. Có lúc con người cũng không cần tìm quá nhiều lý do để tạo cho mình áp lực, chính mình cảm thấy thoải mái mới là quan trọng nhất.

“Ai, tôi thật sự có chút hâm mộ cậu. Chẳng qua em trai này, cậu cũng có thể suy nghĩ lại một chút lời tôi nói. Nếu cậu có thể tập hợp tài nguyên lại vậy thì tiền đối với cậu mà nói chỉ là một con số mà thôi.” Nghe lời nói của Cổ Dục, Hứa Cẩm thở dài một hơi, làm gì có ai nguyện ý sống dưới áp lực

cực lớn đâu? Ít nhất Hứa Cẩm kỳ thực cũng không nguyện ý, nhưng cuộc sống có lúc chính là như vậy.

Sinh ra, sống sót, không phải người muốn tìm áp lực, mà là áp lực chủ động tìm tới đây chứ.

Nếu như có thể dễ dàng kiếm tiền thì có sao mà không làm chứ.

“Tập hợp, làm sao để tập hợp?” Nghe được lời nói của Hứa Cẩm, lúc này Không Hạo Văn bên cạnh đang ăn tôm cũng ngẩng đầu lên, cười híp mắt nói.

“Không nói những cái khác, chỉ với kỹ thuật nuôi dưỡng của chú em Cỏ, cậu ta kỳ thực hoàn toàn có thể đem Cỏ gia thôn này bao hết. Chính mình chế tạo một cái dây chuyền sản xuất, khu vườn trái cây, khu vườn trà, khuôn viên cá, các loại rau quả gì đó. Tất cả những rau quả này chỉ cần cậu trồng, tôi đều thu với giá cao hơn giá thị trường ngoài kia. Đến lúc đó cậu có thể kêu người trong thôn tới làm. Như vậy danh vọng, tiền tài cái gì cũng có thể có được. Đến lúc đó theo tính toán phỏng chừng chú em Cỏ một năm thu 1 tỷ không phải vấn đề lớn.”

Cắn một miếng tôm bóc vỏ, Hứa Cẩm đưa ra chủ ý cho Cỏ Dục.

“Kế hoạch này có chút lớn đó nha” Nghe xong lời nói của Hứa Cẩm, nói Cỏ Dục không động tâm là không thể nào. Hắn bây giờ mặc dù uống rượu, nhưng vẫn như cũ rất tỉnh táo. Hắn biết kế hoạch lớn như thế là không thể nào làm được bởi vì sự thần kỳ của hắn hoàn toàn là nhờ vào nước từ trong giếng.

Hắn rời giếng nước thì chỉ là một người bình thường thôi. Ách, nếu bây giờ tăng thêm nhiều phương diện như vậy thì có thể không còn là người bình thường nữa và cũng không có thoải mái như bây giờ.

Cho nên nếu như muốn làm một kế hoạch lớn như vậy thì đầu tiên hẳn cần phải có đầy đủ người có thể tin được. Ngoài ra phải chuẩn bị tâm lý đem bí mật của nước giếng phơi ra ánh sáng, mà chỉ với điều này thôi hẳn cũng đã không cách nào chấp nhận được.

Cho nên dù có muốn nhưng vẫn là thôi đi. Như bây giờ cũng rất tốt, không cần thiết phải gây ra thêm rắc rối cho mình. Nhưng mà Hứa Cẩm nói kế hoạch này, hẳn sẽ giữ lại trong lòng. Nếu như về sau có cơ hội thì có thể từ từ thử một chút.

“Ha ha ha ha, ý ta cũng chỉ vậy thôi, nào, uống!” Nhìn Cổ Dục có chút động tâm thế nhưng thần sắc vẫn như cũ rất bình tĩnh, Hứa Cẩm nở nụ cười sau đó giơ lên chén rượu trong tay. Có mấy lời với người quen sơ sơ thì không nên nói bởi vì có đôi lúc, không cần nói quá mức rõ ràng mới là thỏa đáng.

Hứa Cẩm là một thương nhân thành công nên hẳn biết rõ cái gì gọi là điểm tới, điểm dừng.

Cho nên chỉ với mấy câu thì hẳn hiểu như vậy là đã đủ.

Sau đó lại giơ chén rượu lên, uống thôi !

Cổ Dục bọn hắn uống đến nửa đêm mới giải tán. Cổ Dục có chút say, nên biết là tố chất thân thể của hắn hiện nay cùng trước kia là hoàn toàn khác biệt. Vậy mà hắn còn uống say thì không biết Hứa Cẩm và Khổng Hạo Văn như thế nào.

Lúc này việc có cấp dưới tốt như thế nào đều được thể hiện ra ngoài.

Hứa Cẩm gọi một cú điện thoại. Không bao lâu thì hai cấp dưới của hắn liền lái xe đến đây đưa Hứa Cẩm và Khổng Hạo Văn quay trở về thành phố.

Mà Cổ Dục sau khi tiễn hai người họ thì đóng cửa lại sau đó tắm sơ sơ một cái rồi lên giường nằm, mơ mơ màng màng đã đến sáng ngày thứ hai.

Dịch: Lemon

Chương 166. Du lịch

Chương 166 : Du lịch

“Nào, uống chút canh giải rượu đi, có vui cũng không thể uống nhiều như vậy chứ.”

Nhìn Cổ Dục ở trên ghế sa lon. Lâm Lôi bung trên tay một bát canh chua chua cay cay tới còn có một chút ngọt nữa đặt lên tay Cổ Dục. Khuôn mặt có chút oán trách liếc Cổ Dục một cái lại có chút buồn cười lắc đầu rồi sau đó cùng Lý Vân Vân đi dọn dẹp bãi chiến trường của ngày hôm qua .

Cổ Dục hôm qua thật sự là uống quá nhiều rồi, buổi sáng hôm nay hấn thức dậy còn chưa đi câu cá nổi. Mà sự thật không thể đứng dậy nổi không phải do hấn ngủ quá sâu mà do hấn một đêm hôm qua cơ hồ chưa có ngủ, chỉ lặn qua lộn lại, đầu thì cứ quay quay. Đúng là cảm giác say rượu thật sự không thoải mái một chút nào.

Nằm trên giường lặn qua lặn lại đến hơn 8:00 thì Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân tới Cổ Dục mới xuống lầu mở cửa cho các cô ấy. Nhìn dáng vẻ của Cổ Dục, hai người cũng không khỏi nở một nụ cười, sau đó bắt đầu dọn dẹp nhà cửa. Đương nhiên trong lúc dọn dẹp các nàng cũng không có quên chuẩn bị đồ ăn cho Cổ Dục.

Canh giải rượu là cái thứ nhất đã nấu xong, bây giờ nồi đất phía trên kia chính là nồi cháo.

“Ai, đúng là uống nhiều lắm.” Mấy ngụm đã cạn sạch canh giải rượu, Cổ Dục có chút nhức đầu nở nụ cười. Trên đầu còn có chút choáng váng, bắt đầu đếm số chai trên mặt đất. Khá lắm, vậy mà đêm qua bọn hấn uống hết thấy năm kết bia, một

kết mười hai chai, chính là hết thấy sáu mươi chai, một người hai mươi chai....

Hay thật, trước kia Cổ Dục chỉ uống được khoảng trên dưới sáu chai thì sẽ xuất hiện trạng thái như bây giờ. Vậy mà đêm qua uống hai mươi chai mới như vậy, chứng tỏ thân thể của hắn lại có biến hóa rồi.

“Uống ít một chút, đối với cơ thể không có ích lợi gì.” Nhìn Cổ Dục lúc này, Lý Vân Vân cũng đi tới lấy đi canh giải rượu, đồng thời cũng hướng về Cổ Dục nói.

Nghe lời nói quan tâm của hai người đối với mình, Cổ Dục không khỏi cười sờ lên cái mũi của mình. Mà Lý Vân Vân nhìn dáng vẻ của Cổ Dục cũng không nhịn được liền nở nụ cười.

“Ngốc nghếch” liếc Cổ Dục một cái phong tình vạn chủng rồi Lý Vân Vân đi vào trong nhà bếp. Phía bên kia Lâm Lôi cũng nhìn Cổ Dục nở nụ cười.

Nhắc mới nhớ, lúc trước các cô thường xuyên nhìn thấy mấy người có chồng. Sau khi chồng các cô ấy uống say thì các cô ấy đều phải bận bịu bốn bề thu dọn đồ đạc. Vào lúc đó bọn cô có suy nghĩ đều là phụ nữ nhưng mà bọn cô lại không phải làm những việc như vậy, cũng không biết là tốt hay xấu.....

Chẳng qua hôm nay tại nhà Cổ Dục lại được thử nghiệm một chút công việc này, nói như thế nào đây ta ? Kỳ thật vẫn có chút vui vẻ...

Cái cảm giác trong nội tâm này thật sự rất khó dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Dù sao giữa người và người kết giao với nhau, ngoại trừ tình yêu, tình thân thì tình cảm bạn bè cũng đều quan trọng như nhau.

Bất quá Cổ Dục thì không có những ý nghĩ này.

Sang ngày thứ hai Cỏ Dục cũng không có câu cá, mà trực tiếp đem cá ở trong trại cá bán đi. Hứa Cẩm cũng tương tự như Cỏ Dục nghỉ hết một ngày, tuy nhiên ông ấy so với Cỏ Dục còn thảnh thơi hơn. Ngày thứ hai ông phải đi đến công ty làm việc, đâu giống như Cỏ Dục muốn làm gì thì làm.

Cho nên mặc dù cũng nghỉ một ngày, nhưng là phải trì hoãn việc ở công ty.

Chẳng qua hôm nay cũng coi như ông ấy đã được sống lại. Bởi vì hôm nay cá mập của ông ấy sẽ được đưa tới.

Hôm nay chở cá, ông ấy cố ý sắp xếp hai chiếc xe chở nước, một chiếc là giống bình thường tới chở tôm cá, còn có một chiếc là chuyên dùng để chở cá mập.

Sau khi bàn giao xong, Cỏ Dục còn cố ý đổ một ít nước giếng vào trong vạc cá mập, vì sợ cá mập trên đường đi sẽ chết.

Hai chuyện làm ăn này sau khi xong xuôi, thẻ ngân hàng của Cỏ Dục cũng trong nháy mắt nhiều hơn 2 triệu tệ. Nếu như là lúc ban đầu, khi nhìn thấy hơn 2 triệu tệ đoán chừng Cỏ Dục sẽ vui sướng nhảy một cái cao ba mét, chẳng qua bây giờ hắn bình tĩnh hơn trước nhiều rồi.

Dù sao thẻ ngân hàng của hắn bên trong có hơn 100 triệu trong đó. Bên trong không gian của hắn còn có một cái tượng phật mạ vàng thời Minh, vật này ít nhất cũng phải giá trị 100 triệu đến 200 triệu, tuy nhiên hắn cũng không thèm để ý.

Sau khi đưa cá đi, kế tiếp chính là dọn dẹp ao cá. Công việc này không cần đến Cỏ Dục, Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi rất nhanh đã đem ao cá dọn dẹp xong.

Dọn dẹp xong ao cá, Cỏ Dục muốn buổi tối xả nước ra nhưng hắn hoãn lại không làm vì hắn đã hứa ngày mai sẽ đưa Cỏ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi đi chơi ngày quốc tế thiếu nhi.

Hơn năm giờ chiều, Cổ Tấn đón bọn nhỏ đi học trên trấn trở về nhà. Những đứa trẻ khác cũng không giống như là Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, điều này khiến Cổ Dục còn cho rằng bọn nó không có ngày tết thiếu nhi.

Tại thôn Cổ gia, không có các loại ngày như quốc tế thiếu nhi hay ngày Quốc Tế Lao Động.

Những đứa trẻ được nghỉ định kỳ ở nhà, nếu như không phải chạy như điên trên núi thì cũng phải hỗ trợ làm việc. Cái này cũng giải thích được nguyên nhân vì sao nói trẻ con nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà, bởi vì bọn hấn thật sự không có thời gian để đi chơi.

Nếu như không phải nhờ Cổ Dục đoán chừng Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi hôm nay cùng lắm là được ăn bữa ngon mà thôi, còn muốn đi ra ngoài chơi ư? Điều đó không có khả năng!

Nhưng mà bây giờ đã có Cổ Dục, mọi thứ đều có khả năng xảy ra.

Trong nháy mắt đã đến ngày 1 tháng 6. Sáng sớm hôm nay Cổ Dục đã dậy làm điểm tâm. Trước tiên cho Vua Núi , Bạo quân cùng Vua Bầu Trời ăn. Hơn bảy giờ sáng, Cổ Tú Tú, Lưu Phi Phi, Lâm Lôi, Phùng Thụ Nhân cùng Lý Vân Vân cũng đã đi tới trước cửa nhà của Cổ Dục.

Kỳ thực Lâm Lôi vốn là không muốn đi, cô không phải là trẻ con. Nhưng do Cổ Dục đã mở miệng mời hơn nữa Phùng Thụ Nhân cũng muốn đi, vì vậy cô cũng đã đồng ý đi.

Mặc dù sáu người là có một chút vượt chỉ tiêu. Tuy nhiên xe của Cổ Dục cũng khá lớn, hơn nữa còn có hai đứa trẻ con. Chỉ cần không bị cảnh sát giao thông chặn lại, vậy thì không có vấn đề gì lớn.

Tại nhà Cổ Dục ăn bữa sáng xong, Cổ Dục lái xe, chở mọi người đi về thành phố. Thành phố Đại Hưng cũng không có công viên trò chơi nghiêm chỉnh nào giống như Happy Valley hay Disneyland. Ở đây chỉ có công viên nước mà thôi, nhưng tới tháng bảy nó mới mở cửa.

Nhưng cái này cũng không hề đại biểu cho Đại Khánh không có chỗ chơi. Ở đây nổi tiếng nhất là suối nước nóng, tự nhiên cũng có nơi vui chơi là suối nước nóng.

Hôm nay điểm đến của bọn Cổ Dục chính là chỗ này.

Lái xe hơn hai giờ chạy theo hướng dẫn, bọn Cổ Dục đã đi tới công viên trò chơi suối nước nóng.

Mặc dù thành phố Đại Hưng cũng không lớn, nhưng hôm nay dù sao cũng là ngày một tháng sáu cho nên cũng có rất nhiều người đến chơi. Đỗ xe xong, Cổ Dục cũng mang theo đám người đi vào trong.

Ở đây cùng nhà tắm công cộng rất giống nhau. Nhưng khác nhau chính là nơi này có rất nhiều suối nước nóng. Kiểu tắm ở đây là nam nữ cùng tắm chung và ở đây cũng không phải tắm ở trong phòng mà là ở ngoài trời, cần phải mặc áo tắm, cũng có rất nhiều các trò chơi trên nước có thể chơi. Lúc mới tới, Lý Vân Vân, Lâm Lôi, Phùng Thu Nhân trên mặt đều có chút sợ hãi và xấu hổ, bởi vì các cô chưa bao giờ mặc qua những thứ này. Phùng Thu Nhân có thể còn có một chút kích động muốn thử nhưng Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi thì nhanh chóng xấu hổ đến mức đầu cúi gằm xuống đất.

Nhưng mà Cổ Dục không có phát hiện đến điều này, hắn mua 6 vé giữ lại cho mình một vé là dành cho khách nam, những cái khác đều đưa cho các cô.

“Vào trong đó có cái gì không biết thì nhớ hỏi nhân viên phục vụ ở đây nha! Các loại áo tắm gì đó cũng có thể mua trực

tiếp ở đây, những đồ ăn uống thì thích cái gì thì mua cái đó.”
Nhìn các cô gái trước mặt, Cổ Dục vừa cười vừa nói. Mà khi
nghe được lời nói của Cổ Dục, các cô rụt rè gật đầu một cái,
nhưng ánh mắt vẫn còn có chút né tránh...

Dịch: Lemon

Chương 167. Kinh ngạc

Chương 167: Kinh ngạc!

“Hô, thật thoải mái.” Hai bên sau khi tách ra thì Cổ Dục tiến vào khu thay đồ dành cho khách nam. Trước tiên cởi quần áo ra tắm một cái. Hắn cũng không có gấp gáp chà rửa, đợi sau khi ngâm suối nước nóng xong trở về tắm rửa kỳ cọ lại kỹ hơn. Hắn chỉ đơn giản gội sơ cái đầu, sau đó tắm sữa tắm rồi đi mua cái quần bơi mặc vào.

Không biết có phải hay không gần đây bản thân mình trở nên cường tráng, cho nên Cổ Dục cảm thấy dường như bên trong lại dậy thì lần nữa.

Ban đầu cái địa phương đó của hắn cũng không coi là nhỏ, đoán chừng trên dưới khoảng mười lăm, nhưng gần đây hắn lại phát hiện của mình lại dài thêm ước chừng khoảng mười tám. Những cái quần bơi cũ của hắn hình như có một chút nhỏ cho nên hắn cũng không có mang tới mà chuẩn bị mua một cái mới.

Nơi này quần bơi có rất nhiều kiểu dáng, nhìn cũng không tệ. Cuối cùng Cổ Dục mua một cái quần bơi loại lớn, dài khoảng chừng đến đầu gối, rất rộng rãi, mặc vào cũng rất thoải mái. Mua xong quần bơi hắn ta lập tức đi tới hồ nước nóng.

Hắn cũng không vội vã đi ra ngoài dù sao còn phải đợi mấy người Cổ Tú Tú. Cho nên hắn tới ngâm suối nước nóng gần nơi thay đồ dành cho khách nữ.

Không thể không nói, nam nhân đúng là rất ưa thích ngâm trong bồn tắm. Cảm giác khi ngâm thật sự rất thoải mái.

Thế nhưng, hấn chưa thoải mái được bao lâu thì âm thanh của hai cái chuông bạc từ đằng xa truyền tới. Tiếp đó hấn thấy Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi chạy ra.

Các cô bé lúc này mặc váy tắm của bé gái. Đây là kiểu áo tắm dạng váy công chúa, một cái màu hồng phấn, một cái màu vàng nhạt, trông rất là đáng yêu. Khi nhìn thấy Cổ Dục, hai cô bé chạy tới ngay lập tức.

“Chú, Chú ơi! Đồ mới của chúng cháu có đẹp hay không ?

“Đẹp lắm! Rất đáng yêu!” Nhìn thấy hai cô bé chạy tới bên cạnh mình, Cổ Dục cười sờ lên đầu của các cô bé, đúng là nhìn rất đẹp.

“Các cô ấy đâu? Không có đi ra cùng sao? “ Chơi cùng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi một lúc rồi nhưng Cổ Dục phát hiện mấy người Phùng Thư Nhân còn chưa có đi ra, làm cho hấn hơi nghi hoặc một chút.

“Không phải ạ, mẹ cùng dì Lâm còn có chị Thư Nhân ở ngay phía sau đó.” Nghe thấy lời nói của Cổ Dục, Lưu Phi Phi không khỏi nghi ngờ nhìn về phía sau lưng, rõ ràng mọi người cùng đi ra mà.

“Vậy chúng ta đi tìm ba người họ thôi!” Nhìn về phía sau một lát, thấy ba người họ vẫn chưa đi ra, lúc này Cổ Tú Tú vui vẻ nói.

“Được!” Nghe được lời đề nghị của Cổ Tú Tú, Lưu Phi Phi bên này cũng vui vẻ giơ tay lên.

“Không cần kiếm, bọn họ tới rồi đây!” Chẳng qua cùng lúc đó truyền tới âm thanh của Phùng Thư Nhân.

Sau đó Cổ Dục nhìn thấy Phùng Thư Nhân đem Lý Vân Vân và Lâm Lôi đẩy ra ngoài.

Khi ba người họ xuất hiện trước mắt Cổ Dục, Cổ Dục tròn mắt lên sau đó theo bản năng sờ sờ lỗ mũi. Cái này cũng không phải là vì lúng túng mà là kiểm tra xem mình có chảy máu mũi hay không...

Bởi vì hình ảnh trước mắt có chút kích thích quá mức.

Việc dáng người của Lâm Lôi và Lý Vân Vân rất đẹp thì Cổ Dục đã sớm biết. Lúc Lâm Lôi rớt xuống ao cá, mặc dù Cổ Dục không có nhìn kĩ nhưng cũng đã nhìn thấy nhưng không có được như bây giờ. Thân hình của các cô ấy coi như là triệt để bày ra trước mắt Cổ Dục.

Ba người mặc áo tắm thông dụng ở bể bơi, cũng chính là những dạng áo bơi truyền thống.

Dáng người của Lâm Lôi thì Cổ Dục đã sớm biết, chiều cao 1m65, vòng một là cúp G. Tất cả đều xuất hiện trước mắt Cổ Dục.

Mà để cho Cổ Dục cảm thấy vui sướng hơn là Lý Vân Vân cũng không thua kém gì. Mặc dù vòng một của cô không phải cup G, nhưng nó cũng phải thuộc cup F. Chủ yếu là do cô cao trên dưới 1m7, đôi chân kia... chắc chắn! quả thật là đã man.

Hai người một cái màu tím, một cái màu đen, trông vô cùng quyến rũ.

Mà sau lưng hai người là Phùng Thư Nhân. Đây lại chính là một nét đẹp thanh xuân, mặc dù cũng là áo tắm nhưng đơn giản hơn rất nhiều, hơn nữa nhìn kích thước này, ừm.... Được, tại vì đã nhìn qua Lâm Lôi và Lý Vân Vân nên khi nhìn đến Phùng Thư Nhân thì một chút ý nghĩ xấu xa cũng không có.

“Người ta nói..... những cái áo có số đo trung bình kia không phù hợp với bọn ta, chỉ có cái này thôi. Hay là giờ chúng tôi quay lại tính toán cách khác xem sao.” Xoắn xích đem khăn tắm che trước ngực mình, Lâm Lôi và Lý Vân Vân

bị Phùng Thu Nhân đẩy đến trước mặt Cổ Dục. Sau đó Lâm Lôi vội vàng giải thích.

Quả thật lúc này trong lúc tắm cô ấy đã thấy có rất nhiều nữ nhân nhìn mình và Lý Vân Vân, bây giờ ra tới đây cảm giác hình như lại càng nhiều hơn.

Mà nữ nhân nhìn còn tốt, ánh mắt mặc dù hiếu kỳ, kinh ngạc, hâm mộ, ghen ghét nhưng lực sát thương không lớn. Còn ở đây lại có nhiều nam nhân nhìn như vậy, mà ánh mắt của họ, nhìn rất là kích động.

“Không có việc gì, nhìn rất đẹp. Bây giờ chúng ta ở đây ngâm một chút hay là đi ra ngoài trời ngâm ? “ Nghe lời nói của Lâm Lôi, Cổ Dục lặng lẽ nuốt nước miếng một cái, sau đó vừa cười vừa nói với các cô ấy.

“Vẫn nên đi ra ngoài đi, tôi nghe nói bên ngoài có cái hồ nhỏ.” Có thể là bị ánh mắt mọi người nhìn nên có cảm giác không được tự nhiên nên Lâm Lôi và Lý Vân Vân liếc nhau một cái, sau đó Lý Vân Vân nhỏ giọng nói.

“Vậy thì đi thôi!” Nhìn hai người thẹn thùng, Cổ Dục cũng cười một cái rồi sau đó cùng các cô ấy đi ra khu vực suối nước nóng ngoài trời. Dọc theo con đường, những nam nhân ở đó nhìn Cổ Dục với ánh mắt không mấy thiện cảm, bọn họ hận không thể tới đó thay vị trí của Cổ Dục.

Chẳng qua đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua của bọn họ thôi. Nhìn thấy thân hình của Cổ Dục, giống như là báo săn, cơ bắp cường tráng, vẫn chưa có một người nào dám chạy lại kiếm chuyện.

Một nhóm 6 người rời đi. Đi không lâu lắm thì đã tìm được một cái bồn suối nước nóng không có người. Mọi người từ từ vào trong, cũng học dáng vẻ ngâm nước của Cổ Dục.

Ngâm được một lát thì Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi bắt đầu làm một trận chiến dưới nước rồi sau đó Phùng Thu Nhân cũng gia nhập vào đó. Nhìn cục diện trở nên náo nhiệt hơn, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười.

Nhìn thấy ở đây như vậy, hắn suy nghĩ không biết Lâm Lôi và Lý Vân Vân còn rụt rè hay không. Lúc vừa nhìn tới họ, kết quả hắn xem chút chảy máu mũi.

Bởi vì chúng ta đều biết, nếu như một gì thứ đó khá lớn thì có thể sẽ nổi trên mặt nước. Mà bởi vì lúc đó Lý Vân Vân và Lâm Lôi tập trung xem ba đứa nhỏ chơi đùa, hai cánh tay vô thức buông lỏng xuống, nên tại cái địa phương đó, khụ khụ...

“Khục! Chú dẫn mọi người đi chơi cầu trượt nước nhé!”

“Được ạ!”

Cảm giác như bản thân không thể ép được cái địa phương kia của mình nữa, Cổ Dục vội vàng đứng lên, hướng về phía ba đứa nhỏ đang chơi mở miệng nói.

“Được ạ!” Nghe được lời nói của Cổ Dục, ba cô gái vui vẻ lên tiếng, sau đó cùng Cổ Dục đến cái hồ lớn bên cạnh nghịch cầu trượt nước.

Mà lúc đó Lý Vân Vân và Lâm Lôi dường như đã chú ý đến ánh mắt của Cổ Dục. Sau đó đã nhìn lại trên người mình, sắc mặt đỏ lên. Hai người cũng không có đứng lên mà ngồi tại chỗ nhìn Cổ Dục mang theo ba đứa nhỏ đi tới cầu trượt bên kia nghịch nước.

Dịch: Lemon

Chương 168. Một chút xúc động.

Chương 168: Một chút xúc động.

“Chú, cháu muốn xuống!”

“Xuống đây nào!”

“Ha ha ha ha ha...”

Sau khi Cổ Tú Tú từ trên cầu trượt trượt xuống. Cổ Dục bắt lấy cô bé không để cô rơi xuống nước, sau đó lại đưa cô bé xoay quanh một vòng rồi mới bỏ vào trong nước. Người xuống tiếp theo là Lưu Phi Phi, lúc này, tiếng cười nói của hai đứa trẻ đồng thanh vang lên. Cổ Dục lại một lần nữa đưa cô bé dạo quanh một vòng rồi bỏ vào trong nước.

Tiếp đó chính là Phùng Thư Nhân, dù sao Phùng Thư Nhân cũng là một thiếu nữ trưởng thành. Hơn nữa, Cổ Dục cũng không quá mức thân thiết nên chỉ lôi kéo cánh tay của cô rồi đem cô từ trong nước kéo ra ngoài.

“Đám trẻ đang chơi rất vui vẻ.” Nhìn bên kia thấy tiếng cười nói của Cổ Dục cùng 3 đứa trẻ, bên này Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân cũng bơi đến bên bờ, nằm ngay cạnh để ngắm nhìn cảnh tượng này.

“Đúng vậy, chơi rất vui vẻ.” Nghe Lâm Lôi nói vậy, Lý Vân Vân lúc này cũng lên tiếng, nhưng gương mặt lại lộ vẻ dăm chiêu suy nghĩ điều gì đó.

“Sao vậy? Đang nghĩ về đàn ông à?” Nhìn Lý Vân Vân dường như không được nhiệt tình cho lắm, Lâm Lôi đung cô

một cái rồi trêu chọc cô.

Nhìn Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân bình thường đều mang bộ dạng nghiêm túc, nhưng thật ra họ còn rất trẻ. Lâm Lôi năm nay chỉ có 23 tuổi, khi cô 16 tuổi bị cha mình bán cho cha của Phùng Thư Nhân về làm vợ ông ấy. Đã bảy năm trôi qua, cô cũng chỉ mới 23 tuổi mà thôi.

Dù Lý Vân Vân đã được gả đi rất nhiều lần nhưng cũng không lớn hơn. Thực ra, Lý Vân Vân cũng chỉ mới có 24 tuổi thôi.

Lúc bình thường hai người ở trong thôn đều cố ý lộ ra vẻ cứng nhắc, bởi vì chỉ có bộ dạng này mới có thể khiến người khác bớt khua môi múa mép. Để những kẻ đầu đường xó chợ ở trong thôn không dám tới tìm các cô gây phiền phức, bởi vì nếu đùa giỡn thì sẽ xảy ra chuyện, cảnh sát chắc chắn sẽ không tha.

Bình thường ở trong thôn các cô lúc nào cũng trang bị một lớp vỏ cứng bên ngoài, khi rời thôn thì các cô ấy mới có thể lộ ra một chút cảm xúc chân thật của mình.

“Đừng nói nhảm! Chị chỉ đang suy nghĩ về cha của Phi Phi, cũng không biết nếu như hắn còn sống thì một nhà ba người bọn chị có thể vui vẻ như bây giờ hay không.” Nhẹ nhàng vẫy tay một cái, Lý Vân Vân với gương mặt xinh đẹp đang ửng đỏ vừa cười vừa nói.

“Dừng! Còn không phải đang suy nghĩ về đàn ông sao? Ha ha, chị cũng không tệ lắm nhỉ! Ít nhất ông ấy còn lưu lại cho chị một chút ấn tượng, không giống như em đến bây giờ hình dáng ông ta ra sao em còn không nhớ nữa là.” Bám lấy cằm của mình, Lâm Lôi thở dài một cái rồi nhỏ giọng lầm bầm.

Nhưng rất nhanh cô liền khựng lại. Dù sao cũng đã bảy năm trôi qua, cô đã sớm đem kí ức về người kia quên sạch rồi,

huống chỉ hai người họ cũng chưa từng thân mật?

“Thôi không nói về em nữa, nói về chị đi. Chị thử nghĩ xem, cứ coi như ông ấy còn sống thì liệu hôm nay ông ấy có cho Phi Phi làm bữa ăn ngon hay dẫn đi chơi không. Chắc chắn là không thể rồi!” Cười híp mắt nhìn Lý Vân Vân, Lâm Lô nói với giọng nghiêm túc.

“Nói cũng đúng! Không biết sau này ai sẽ may mắn gả cho một người đàn ông tốt như Cổ Dục nhỉ.” Lý Vân Vân khẽ mỉm cười, cô cũng nhìn về phía Lâm Lô. Họ đương nhiên cũng biết là Cổ Dục tốt, không biết sau này ai sẽ là người may mắn lấy được người đàn ông này nữa?

“Em cũng định qua vài năm nữa gả Thư Nhân cho chú ấy, nhưng mà hiện tại con bé mới 17 tuổi, phải đợi đến năm 22 tuổi mới gả đi được. Còn đến 5 năm nữa, không biết Cổ Dục có đợi đến lúc đó được không nữa.” Nhận ra sự phiền muộn của Lý Vân Vân, Lâm Lô cũng nhẹ giọng nói.

“Vậy còn gả Thư Nhân thế nào được nữa, đi qua đó thôi. Giúp Thư Nhân chiếm một chân trước.” Khi cô vừa mới nói xong, Lý Vân Vân lập tức cười trêu cô.

“Hừ! còn nói em sao, không phải chị gả đi thì tốt hơn sao? Phi Phi ít ra còn có thêm một người cha nhỏ.” Nghe Lý Vân Vân nói như vậy, Lâm Lô không nhịn được bèn té nước lên người cô, đồng thời phản kích nói.

“Chị không được, chị đã gả cho người khác rồi...”

“Chị nói cứ như là em chưa từng được gả qua vậy. ”

“Đương nhiên là không giống, em không có động phòng, cũng chưa có giấy đăng ký kết hôn. Chị còn biết ngày động phòng, cha của Phùng Thư Nhân phải đi ra ngoài, hiện tại em vẫn là còn zin đúng không!” Quay về phía Lâm Lô, Lý Vân Vân nháy đôi lông mày nói.

“Này! Đừng để em vạch trần chị, chị không phải cũng như vậy sao? Liếc mắt khinh bỉ nhìn Lý Vân Vân, Lâm Lôi cũng cười nói. Cả thôn ai ai cũng biết, cha của Lưu Phi Phi sau khi có Lưu Phi Phi thì phải đi ra ngoài làm ăn. Do đó mà không may bị thương ở chỗ đó, chính bởi vì vậy cho nên mới ly hôn, tiếp đó mới cưới Lý Vân Vân.

Còn nói mình giống như lão tài xế, kỳ thực còn không phải giống như em sao?

“Em! Phốc..... Ha ha”

“Ha ha.....”

Lâm Lôi sau khi nói xong, Lý Vân Vân không khỏi trừng mắt về phía Lâm Lôi. Nhưng chỉ mấy giây sau đó đã nhin không được mà bật cười, Lâm Lôi cũng cười theo. Rời khỏi thôn các cô thật sự cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cảm giác như vậy thật là quá tuyệt vời....

Rất nhanh, bọn họ đã ở đây chơi tới trưa. Giữa trưa ăn cơm xong, buổi chiều mấy người họ cũng không tiếp tục ở lại nơi này nữa. Dù sao cùng Cổ Dục ở lại đây cũng không có gì thú vị, không bằng đi chỗ khác chơi tiếp.

Thế là sau khi Cổ Dục đặt chỗ xong, lại dẫn một đám con gái đi đến rạp chiếu phim.

Ở nơi đó cùng với Cổ Tú Tú, Lưu Phi Phi xem một bộ phim hoạt hình điện ảnh. Gần đây chất lượng phim hoạt hình điện ảnh của quốc gia càng ngày càng tiến bộ, kỳ thực loại phim hoạt hình thế này không chỉ trẻ con có thể xem, mà người lớn cũng có thể. Cổ Dục ngồi ở giữa, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi ngồi ở hai bên, tiếp đó chính là Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân. Ngược lại thì Phùng Thư Nhân bị đẩy ra phía ngoài cùng, khi nhìn về phía mấy người họ, cô luôn có một loại cảm giác lạ lẫm.

Cô cảm thấy Cổ Dục và mọi người bên cạnh mình, trông họ giống như người một nhà vậy!

Kì thực ý nghĩ này rất nhanh bị cô quăng ra phía sau. Thật sự, nếu nói Cổ Dục có hai đứa con gái thì còn có khả năng nhưng tại sao lại có thêm hai người vợ được cơ chứ?

Ý nghĩ này vừa mới nổi lên, cô liền có chút thần thờ. Bởi vì hầu như bây giờ những người có tiền thì dù có nhiều vợ cũng đâu có gì lạ.

“Vậy mình thì sao?” Bám lấy cằm của mình rồi lại nhìn màn hình chiếu phim trước mặt, Phùng Thư Nhân trong lòng nhỏ giọng lầm bầm.

Ý nghĩ này chưa duy trì được bao lâu thì bộ phim cũng đã đến hồi kết.

Sau khi bộ phim hoạt hình kết thúc, Cổ Dục lại dẫn các cô đi xuống lầu, vào khu giải trí để chơi.

Khi Cổ Dục còn nhỏ, quả thực vẫn có những khu vui chơi giải trí thế này. Lúc trước quán Net muốn chơi cần phải có chứng minh thư, muốn chơi game thì chỉ có thể đến khu vui chơi giải trí thế này để chơi.

Nhưng chẳng hiểu sao mấy năm nay lại không thấy những khu vui chơi như thế này nữa, mà bản thân hẳn cũng không còn hứng thú gì với nó nữa.

Nhưng mà bây giờ lại cùng các cô chơi đùa vẫn cảm thấy rất vui. Họ cùng nhau chơi bắn súng, chơi đua xe và còn có gấp thú bông, chơi tới nỗi quên cả trời đất.

Có điều là máy gấp thú bông này chủ yếu không phải dựa vào thực lực, mà là dựa vào vận may. Nó sẽ cho ta một chút may mắn để ta gấp được thú bông, chỉ cần cánh tay máy không buông ra thì có thể gấp được thú bông. So với máy gấp thú bông thì Cổ Dục thấy những trò như quăng dây bắt trâu,

ném vòng, hay chơi vòng quay may mắn còn hứng thú hơn, bởi vì năng lực phản ứng của hắn cực kỳ tốt.

Cứ như vậy, bọn người Cổ Dục từ phòng giải trí rời đi. Mặc dù anh chỉ bỏ ra bốn, năm trăm tệ, nhưng mỗi người trong tay đều ôm khá nhiều búp bê lớn, quả thật cũng có lời đấy chứ!

Dịch: Thư Đỗ

Chương 169. Một mảnh đất

Chương 169: Một mảnh đất

“Bọn nhỏ ngủ thiếp đi rồi, để tôi giảm điều hoà thấp một chút.”

Từ phòng trò chơi đi tới, Cổ Dục lại dẫn các cô đi ăn một bữa lẩu hải sản.

Lúc bình thường ở nhà của Cổ Dục, hầu như không có cái gì là không ăn được.

Hải sản, món ăn nhà hàng, pizza, hamburger, món nào hắn cũng làm qua.

Kỹ năng siêu đầu bếp không phải là nói đùa, chỉ có không nghĩ ra món ăn, chứ không có món nào mà hắn không làm được.

Nhưng mà ở nhà hắn cũng rất ít ăn lẩu. Đương nhiên không phải vì Cổ Dục không biết nấu, mà là vì ăn lẩu sẽ làm cho khắp nơi trong nhà bám mùi. Vì vậy cần rất lâu mùi mới có thể tán đi, hắn thấy điều này rất phiền phức.

Không giống như nướng thịt, Cổ Dục có thể đứng nướng trong sân, còn lẩu thì bắt buộc phải nấu trong nhà.

Cho nên hôm nay Cổ Dục dẫn theo các cô đi ăn một bữa lẩu hải sản ở một nhà hàng khá nổi tiếng. Thế nhưng mùi vị chỉ có thể nói là bình thường, nguyên liệu nấu ăn cũng bình thường. Mùi vị kém rất xa nguyên liệu nấu ăn và tài nấu nướng của Cổ Dục.

Mặc dù hắn có cảm giác ăn không ngon, nhưng mà những người khác lại ăn rất vui vẻ.

Nguyên cả ngày hôm nay, bọn họ đã cùng nhau đi chơi vui vẻ, ăn uống thoải mái. Lúc này trời cũng đã tối, về đến nhà thì Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi có chút mệt mỏi, nên cả hai nằm trong vòng tay của Lâm Lôi và Lý Vân Vân mà ngủ thiếp đi.

“Ừm! Cái này... Tiểu Dục! Hôm nay, cảm ơn chú...” Nghe Cổ Dục nói vậy, sau khi do dự một chút Lý Vân Vân đang ôm Lưu Phi Phi nhỏ giọng nói.

“Cảm ơn tôi làm gì?” Nghe được Lý Vân Vân cảm ơn mình, Cổ Dục có chút sững sờ. Sau đó hơi nghi hoặc một chút nhìn về phía cô.

“Tôi thật sự không xứng là một người mẹ, tôi còn chưa từng dẫn con bé ra ngoài chơi, cũng chưa từng thấy nó cười vui vẻ như vậy.” Sờ tay xoa đầu Lưu Phi Phi, Lý Vân Vân có chút buồn bã nói.

“Ài! Không cần cảm ơn đâu, mọi người vui vẻ là được, cũng đừng có cảm động. Ha ha, cô cùng ông nội của Cổ Tú Tú cũng không có dễ dàng gì, có thể nuôi lớn bọn nó cũng đã là không tệ rồi. Ngược lại tôi là một người khá nhàn rồi, lại có tiền bạc rủng rinh. Sau này, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hằng năm tôi đều sẽ dẫn bọn nó ra ngoài chơi, các cô muốn đi theo cũng được. Mặc dù Thư Nhân đã không còn là trẻ con, nhưng đi theo cũng không thành vấn đề!”

Nghe Lý Vân Vân nói xong, Cổ Dục trực tiếp ngắt ngang lời nói của cô rồi mỉm cười hiền hậu. Đương nhiên, Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi biết Cổ Dục cũng không phải là người vô tâm, hẳn nói chuyện khách sáo như vậy chủ yếu là để cho các cô không có cảm giác áy náy mà thôi.

“Ai nói tôi không phải là trẻ con, tôi còn chưa trưởng thành đâu. Hơn nữa nếu như có trưởng thành thì mỗi năm vẫn là cô gái mười bảy tuổi thôi, biết không!” Lúc này ngồi ở bên ghế

phụ, Phùng Thu Nhân không khỏi liếc mắt nhìn Cổ Dục, vẻ mặt đặc ý nói.

“Chị gái ơi, học một ít luật đi nha! Quốc gia chúng ta pháp luật quy định mười bốn tuổi trở xuống mới gọi là trẻ con đó, mười bốn tuổi trở lên gọi chung là phụ nữ. Nếu như cô mười ba tuổi còn có thể gọi như thế được.” Thấy vẻ mặt đặc ý của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục không khỏi sờ lấy đầu của cô nói một câu châm chọc.

Nghe Cổ Dục nói, người bên trong xe ai cũng đều nở nụ cười.

Xe từ từ lái vào trong thôn, nhóm rời đi trước là Lâm Lôi cùng Phùng Thu Nhân. Bởi vì nhà các cô gần cửa thôn nhất, sau đó tới Lý Vân Vân và Lưu Phi Phi.

Cổ Dục giúp Lý Vân Vân đem Lưu Phi Phi ôm vào trong nhà đặt lên trên giường nhỏ rồi mới trở về. Lý Vân Vân dựa vào tường nhìn xem bóng lưng Cổ Dục rời đi, trong mắt Lý Vân Vân mang một chút ủ rũ, nhưng rất nhanh thì bị cô dập tắt.

Người cuối cùng là Cổ Tú Tú, khi Cổ Dục ôm Cổ Tú Tú trở về nhà. Cổ Quốc Khánh đã ngủ từ lâu, có thể thấy ông đối với Cổ Dục thật sự yên tâm, cũng không sợ hãi sẽ đem cháu gái của mình đi bán. Chỉ với việc này cũng đã chứng minh nhân phẩm của Cổ Dục không hề tệ.

Đưa tất cả mọi người về nhà xong, sau đó Cổ Dục cũng trở về nhà mình.

Nhưng hắn lại không nghỉ ngơi liền, mà trước tiên cho Vua Núi, Bạo Quân và Vua Bầu Trời một ít thức ăn. Tiếp đó hắn đi tắm rồi nằm trên giường, nhìn lại mấy tấm ảnh chụp ngày hôm nay. Đặc biệt là tấm ảnh Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân mặc đồ bơi. Hắn ngắm thật lâu cũng không có lướt sang ảnh khác.

Không thể không nói, với tình trạng ế lâu như vậy nhìn những bộ ảnh này thật sự có chút kích động nhẹ.

“Không suy nghĩ nữa, tốt nhất tắt đi ngủ. Ngày mai lại bắt đầu câu cá!” Suy nghĩ một chút, Cổ Dục lắc đầu nở nụ cười, tiếp đó đem điện thoại sạc đặt ở bên cạnh đầu giường. Hắn nghiêng mình một cái thì ngủ, vậy là trong phút chốc một đêm đã trôi qua.

Đảo mắt đã là ngày hôm sau, Cổ Dục như thường lệ đánh răng rửa mặt, vệ sinh cá nhân. Hắn mở tủ lạnh ra nhìn một chút, tiếp đó quyết định buổi sáng hôm nay ăn trứng ốp la, vừa chín tới là được không cần chín quá. Tiếp đó gọi Vua Núi lửa đám gà hắc phong cùng chim đa đa và cả mấy con ngỗng lớn ra ngoài vườn rau để ăn côn trùng, Cổ Dục thì đi qua bên giếng để câu. Lần thả câu đầu tiên, hắn cảm giác dây câu thả ra không thấy đáy.

“Ba ngày rồi không có câu, chắc hẳn là câu được một kỹ năng!” Nhìn thấy dây câu không ngừng được thả ra, Cổ Dục nở nụ cười. Tiếp đó như thường lệ, ở độ sâu hơn 2,900 mét dây câu ngừng lại, hắn bắt đầu thu lại dây câu. Khi dây câu quay lại mang theo đồ vật xuất hiện trên mặt nước, Cổ Dục đem điện thoại di động mở đèn pin chiếu xuống dưới giếng. Quả nhiên là một cái rương bảo vật.

Khi rương bảo cùng ánh mắt hắn tiếp xúc, một vệt sáng lập tức chui vào trong đầu của hắn. Tiếp đó trong đầu Cổ Dục truyền đến một âm thanh.

“Đỉnh! Bãi cát trong không gian đang mở rộng...”

“Không phải kỹ năng? Là mở rộng bãi cát sao?” Nghe được cái âm thanh này, Cổ Dục đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức có chút hưng phấn, tiếp đó tiến vào trong không gian bề nước.

Quả nhiên, lúc này ở bên trong bể nước bí mật nhìn trông như cái thùng nước. Vốn dĩ trong bể nước bí mật có một bãi cát nho nhỏ, lúc này nó lại tăng lên thêm một vòng. Kích thước này tăng lên không lớn, đại khái rộng thêm khoảng một mét, chiều dài cỡ chừng một trạm xe buýt.

“Thì ra là tăng thêm đất ư? Thêm đất thế này thì có tác dụng gì đây?” Nhìn một mảnh đất được tăng thêm, Cổ Dục không khỏi nghi hoặc một chút khẽ lẩm bẩm nói. Thế nhưng, khi hắn vừa nói xong thì thông tin của mảnh đất lập tức tiến vào trong đầu của hắn.

Cái mẫu đất này, cùng cái bãi cát có khác biệt. Mẫu đất này thời gian trên đó trôi qua rất nhanh.

Trên cơ bản giống như nước giếng, hiệu quả đạt tỉ lệ 1:30.

Chẳng qua loại hiệu quả này đối với vật sống là không có ích, nhưng đối với thực vật thì rất có ích.

Thấy vậy, hai mắt Cổ Dục lập tức tỏa sáng

Vốn dĩ hắn còn tưởng mình phải chờ hơn mấy chục năm mới có thể ăn được nhân sâm ngàn năm. Hiện tại với hiệu ứng của mảnh đất này, thời gian lập tức rút ngắn chỉ còn một nửa.

Dùng mảnh đất này để trồng trọt, cộng thêm việc lấy nước giếng tưới cây. Thế là một ngày tương đương với sáu mươi ngày, một năm tương đương với sáu mươi năm rồi.

Chỉ cần thời gian 10 năm, Cổ Dục đã có thể cho mấy cây nhân sâm 400 năm kia thúc đẩy chúng trở thành nhân sâm ngàn năm rồi. Hơn nữa, quan trọng nhất chính là những mảnh đất này tăng cấp đều nhờ câu lên từ giếng.

Bây giờ chỉ câu lên được một lần thăng cấp nước giếng thì

hiệu quả đã là 1:30, một lần câu lên đất thì cũng là 1:30, vậy thì sau này thì sao?

Còn lên 10 lần? 100 lần thì sẽ thế nào?

Chẳng lẽ có thể thắng cấp đến tỉ lệ 1:300? 1:3000? Tất nhiên, Cổ Dục đoán chuyện này có lẽ không thể xảy ra.

Thế nhưng nếu là 1:1000, vậy thì quá khủng rồi. Nhân sâm trồng một năm tương đương một ngàn năm. Vốn dĩ hắn còn đang suy nghĩ đến chuyện kiếm tiền mà Hứa Cẩm nói, bây giờ nhìn lại... kiếm cái rắm! Đi câu cá thôi!

Dịch: Thư Đỗ

Chương 170. Khinh bỉ

Chương 170: Khinh bỉ

“Mới sáng mà tiểu Dục lén lút làm gì trên lầu vậy nhỉ?”

Cổ Dục đem một con cá tráp đen ném vào trong ao cá thì đi lên lầu. Lúc này Lâm Lôi đang cầm cây lau nhà có chút hiếu kỳ nhìn lên cửa sổ lầu hai phòng của Cổ Dục, cô có chút nghi hoặc hỏi.

“Sao nào? Mới không thấy một xiu đã nhớ hẩn rồi à?” Thấy Lâm Lôi hiếu kỳ như vậy, Lý Vân Vân ở bên cạnh cũng buông lời trêu ghẹo.

“Đừng nói nhảm, tôi chỉ là hiếu kỳ mà thôi.” Liếc Lý Vân Vân một cái, Lâm Lôi nhỏ giọng nói.

“Chú!” Đúng lúc các cô đang ở đó trò chuyện, lúc này Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi cũng từ bên ngoài chạy vào. Nhưng khi nhìn xung quanh không thấy Cổ Dục. Hai cô bé lập tức muốn chạy lên lầu, nhưng lúc này lại bị Lý Vân Vân gọi lại.

“Phi Phi! Tú Tú! Đừng đi lên lầu quấy rầy chú, chú ấy đang bận. Các con làm bài tập đi, một hồi sau chú ấy xuống sẽ chơi cùng các con.”

“A.” Nghe Lý Vân Vân nói, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi rất ngoan ngoãn gật đầu một cái, tiếp đó bọn chúng lập tức ngồi trước bàn trà bắt đầu làm bài tập.

Mà lúc này Cổ Dục ở trên lầu làm gì chứ?

Cái này còn phải hỏi sao, chắc chắn là đang trông nhân sâm rồi!

Buổi sáng hán mới câu được mảnh đất thẳng cáp, nên đã có chút không chờ đợi được. Nhưng mà suy nghĩ đến việc ao cá đang trống trơn, cho nên hán quyết định câu cá xong mới đi lên lầu

Tiếp đó thì bắt đầu trồng nhân sâm trên mảnh đất trong không gian.

Trồng nhân sâm thật sự cũng không phiền phức lắm. Bởi vì là trồng bên trong không gian, ý thức của Cổ Dục chính là hóa thân của thần. Hán cũng không cần chân chính tiến vào trong không gian. Đương nhiên, hán muốn đi vào thì cũng không thể được.

Tuy nhiên, lúc này hán chỉ cần dùng ý thức điều khiển, tiếp đó thì có thể đào hố rồi đem nhân sâm đặt vào, kế tiếp lấp lại đất, tưới thêm chút nước, vô cùng dễ dàng.

Thuận tiện thì thuận tiện, nhưng khó khăn ở chỗ cần phân theo từng loại. Hiện tại những thứ này, người bình thường không thể nào đụng đến, những thứ này đều là tiền hết đó! Cho nên Cổ Dục phải kiên nhẫn từng chút một. Cứ như vậy, mãi cho đến lúc mười giờ Cổ Dục mới làm xong, sau đó hán đi rửa mặt. Từ trên lầu đi xuống hán thấy hai cô nhóc đang ở trên bàn làm bài tập, xem thử quyển bài tập này hán có cảm giác đầu mình có chút đau.

Cùng hai cô nhóc này chơi thì cũng có thể, nhưng dạy chúng làm bài tập.... Ài! quên đi.

Đang khi Cổ Dục muốn kiếm cơ né đi một lúc thì thấy Phùng Thư Nhân đang chạy như bay từ bên ngoài vào.

“Chú! Chú! Không xong rồi!” Nhìn cô tràn đầy vẻ hoảng hốt, Cổ Dục đều ngẩn ra, có chuyện gì mà không xong. Là cô ấy không xong hay là mình không xong?

“Từ từ mà nói, xem như có chó rượt cô thì khi cô tiến vào nhà của tôi chó cũng không dám vào đâu.” Cổ Dục cũng không phải nói chơi, nhà hắc có Vua Núi, chính là tinh hoa của vua chó và vua Sói hợp lại. Đừng nói là chó nhà, mà ngay cả khi Cổ Dục tiến vào trong rừng thì hắc còn không thấy được động vật họ chó lăng vãng xung quanh.

Bởi vì những động vật có thể nghe thấy mùi của Vua Núi gồm có hổ đông bắc, gấu nâu, đại bàng vàng, thậm chí cả con chồn gấu hiêm hoi hắc cũng đã từng gặp qua. Thế nhưng mà động vật họ chó thì ngay cả một lần cũng chưa từng gặp qua, đừng nói là hồ ly hắc cũng chưa tận mắt thấy.

Cái này có thể thấy được Vua Núi có quyền lực uy hiếp mạnh mẽ biết bao nhiêu.

“Không phải chó rượt, nếu là vậy thì tôi đã đá bay nó rồi. Là có người tới quậy phá!” Nghe Cổ Dục nói, Phùng Thu Nhân khoát tay hắc, tiếp đó vội vàng nói.

“Quậy phá!” Nhìn dáng vẻ kích động của cô, Cổ Dục đầu tiên là sững sờ, sau đó có chút khó hiểu mà chớp chớp mắt.

Quậy phá ai? Ai tới quậy? Bây giờ cũng không phải thời điểm mọi người rảnh rỗi, cũng không có ai ở nông thôn mở họp chợ, ở đâu ra quậy phá! Tới quậy phá nhà hắc sao?

Không ai biết tên ngu này là ai à! Phải biết rằng cá trong ao của hắc là giá cả trên trời, những người kia nếu đến quậy phá hắc cũng không thèm để ý, hắc chỉ cần đi câu thì đâu lại vào đây. Thế nhưng một số người nếu giống như Cổ Nhạc Thành tìm tới nhà hắc, có lẽ bọn họ sẽ phải vô tù ngồi mục xương.

“Ai da! Chú cứ đi theo tôi sẽ biết.” Nhìn Cổ Dục có lẽ không tin lắm, Phùng Thu Nhân lập tức kéo tay Cổ Dục chạy về phía của thôn.

Khi bọn Cỏ Dục tới cửa thôn thì phát hiện ở đó đang có một đám thôn dân vây quanh, còn không ngừng chỉ chỗ. Khi họ nhìn thấy Cỏ Dục đến, những người này đều thay đổi nét mặt hướng về Cỏ Dục chào hỏi, tiếp đó chủ động nhường ra vị trí để cho Cỏ Dục tiến lên xem.

Khi Cỏ Dục đi tới trước mặt nhìn thật kĩ thì hấn càng choáng váng.

Bởi vì lúc này ở trước mặt hấn có năm người và hai chiếc xe. Trong đó hai người đang đứng ở phía xa cầm điện thoại di động quay phim, tiếp đó có hai người lái xe ba bánh đựng chiếc xe hơi ở phía trước. Kế tiếp bọn hấn bước ra, rồi cả bọn bắt đầu khoa tay múa chân...

Bọn họ làm vài động tác đơn giản... Chủ yếu chính là lắc hông, tiếp đó phối hợp với tay, nhìn thế nào cũng giống như một đám ngu dân...

“Bọn hấn đây là đang làm gì vậy? Nhảy điệu Hawaii sao?” Nhìn thấy hai gã đang múa, một gã thì để mái tóc nhuộm vàng chóc, một gã thì nhuộm tóc thành màu xám đang múa may ở đó. Trong đầu Cỏ Dục lúc này cũng toàn là dấu chấm hỏi.

“Cái gì mà múa Hawaii, là làm video ngắn, chú không biết cái này sao?” Nhìn Cỏ Dục, Phùng Thư Nhân không khỏi mở miệng nói ra.

Nghe xong cô nói như vậy, Cỏ Dục lập tức hiểu.

Thật ra ở trên mạng có một vòng tròn xem thường và chê bai lẫn nhau. Xem Ngoạn Thập Tam thì chê Tiểu Phá Đúng, chơi Tiểu Phá Đúng thì xem thường người làm trực tiếp. Người làm trực tiếp thì lại chê video ngắn, mà chơi video ngắn thì xem thường tất cả các APP kia... À! Phải loại trừ trực tiếp, bởi vì khi bọn họ có được sự quan tâm của khán giả, bọn họ

cũng sẽ đi làm trực tiếp. Sở dĩ cái này hot như vậy cũng là do có người xem.

Lúc video ngắn cực hot, Cổ Dục cũng đã từng xem qua. Bởi vì lúc kia hắn thích xem video đi biển bắt hải sản cho nên cũng xem không ít. Chẳng qua hắn đã đem cái APP kia xóa đi, bởi vì hắn cảm giác trí thông minh của chính mình đang bị những người làm video kia đè sát xuống đất...

Có mấy người đi biển đem theo túi để bắt hải sản, che mắt cũng bắt được cua biển. Có người đi bắt hải sản phát hiện bạch tuộc cùng Tôm tích ở cùng một chỗ? Có người cầm một cái thùng xốp, bên trong để vài cây rong biển để bắt ghe. Cứ vậy mà nói là đi biển bắt hải sản?

Còn có những người đi biển bắt hải sản, trực tiếp bắt được tôm hùm chín, nhặt được nửa cân cá khô được chôn dưới đất... Cổ Dục chỉ có thể thầm nghĩ rằng khắp nơi đều là nhân tài mà thôi.

Nhìn chưa được bao lâu thì Cổ Dục trực tiếp xóa luôn APP hắn cũng không phải là óc heo...

Chẳng qua hắn không nghĩ đến việc ở đây lại đụng phải mấy tên làm video ngắn này?

Đứng ở một góc quan sát và suy nghĩ, Cổ Dục đại khái hiểu mấy gã trước mặt này là quay cái gì. Có thể giải thích là hai gã đầu mào gà cười xe ba bánh suýt chút thì đụng vào chiếc xe hơi, tiếp đó tài xế xe hơi bước xuống tìm hai gã này nói chuyện. Kế tiếp hai gã này đẩy tên tài xế ra rồi bắt đầu nhảy múa...

Mẹ nó, dạng video thế này mà cũng có người xem hay sao?

Tiếp đó hắn nghiêng đầu sang, nhìn thấy Phùng Thu Nhân đang dùng điện thoại tìm lại video của bọn hắn. Tốt rồi! Có

hơn 1 triệu người đăng ký, suýt chút thì Cổ Dục thốt ra tiếng F*ck...

Xã hội gì mà lại để cho mấy tên đầu trâu mặt ngựa này trở nên hot như vậy? Là tính cách vận vẹo, hay là đạo đức không có? Cổ Dục đều sắp bó tay với cái thế giới này rồi...

Dịch: Thư Đỗ

Chương 171. Phân Chia

Chương 171: Phân Chia

“Chú! Phải làm sao bây giờ?” Nhìn đám người điên trước mắt, Phùng Thu Nhân không khỏi quệt miệng, cô có chút xoắn xuýt hỏi.

“Còn có thể làm thế nào nữa... cứ coi bọn chúng như rác rưởi trực tiếp mà vứt đó thôi, có cái gì mà lo với lắng.” Nhìn dáng vẻ lo lắng của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục bật cười. Dù sao cô vẫn còn nhỏ, suy nghĩ vẫn còn kém linh hoạt lắm. Có thể nói nghề trực tiếp là một miếng bánh rất lớn, cho mọi lĩnh vực trong nghề này đều có chút khác biệt.

Phùng Thu Nhân là làm trực tiếp chủ đề nông thôn, mà bọn này thì làm video ngắn. Cả hai bên đều không có chung đề tài, cho nên không có cái gì gọi là chiếm đoạt địa bàn.

Cũng như ca hát nhảy múa phát trực tiếp cùng chơi phát game trực tiếp. Từ đầu đến cuối đều hoàn toàn không giống nhau!

“A! Vậy cũng được ư.” Nghe Cổ Dục nói thế, tuy Phùng Thu Nhân vẫn còn chút lo lắng cùng một chút bức tức, thế nhưng cô vẫn đi theo Cổ Dục trở về nhà. Lúc về đến nhà thì cũng vừa lúc Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi làm xong bài tập, ba cô bé lập tức ngồi trên salon bắt đầu chơi XBOX.

Còn Cổ Dục thì ngồi ở bên cạnh chỉ huy các cô chơi. Đồng thời, hần cũng dùng ý thức tiến vào không gian, kiểm tra đám nhân sâm mới trồng đã ổn thỏa chưa.

Nếu dựa theo phương pháp trồng nhân sâm thì đám nhân sâm kia trồng đúng là quá dày.

Một mẫu đất có thể trồng 60 ngàn cây nhân sâm. Đương nhiên Cổ Dục sẽ không làm như thế, hắn trồng 1 cây nhân sâm trong khoảng đất rộng khoảng 1 mét vuông. Bởi vì hắn còn muốn giữ lại hạt giống nhân sâm sau khi nó rơi xuống, tiếp đó lại trồng thêm trong không gian. Nhưng mà số lượng cây nhân sâm hoàn hảo, tổng cộng không có bao nhiêu cây. Cho nên lúc này hắn mới bận rộn đem đám nhân sâm này trồng cho tốt, hiện tại trong không gian vẫn còn rất nhiều đất trống chưa dùng tới.

Nhìn số đất trống còn khá nhiều, bản thân Cổ Dục cũng phải suy nghĩ xem hắn muốn trồng thêm cái gì đây.

Mấy loại quả mọng gì đó cũng không thích hợp, số hoa quả trong vườn nhà hắn cũng đủ cho hắn ăn, nhiều hơn nữa hắn cũng có thể để ở bãi cát trong không gian. Đảm bảo, dù đến mùa đông thì hắn cũng có hoa quả tươi để ăn. Dù sao hắn cũng chẳng có ý định bán trái cây, nên cũng chẳng cần trồng quá nhiều làm gì.

Hoa quả đã không trồng thì mấy loại rau củ cũng càng không trồng, quá phung phí của trời.

Hắn muốn trồng loại cây gì đáng giá chút mới được.

Cổ Dục cũng chẳng phải loại người không có kiến thức. Hắn biết rõ, nếu không nói đến mấy loại cây dược liệu, loại cây đáng giá nhất cũng chỉ có thể là cây gỗ nguyên liệu.

Thế nhưng mấy loại cây lấy gỗ này thì hắn không trồng được, chả phải nguyên nhân gì sâu xa. Đơn giản là khoảng đất của hắn chiều rộng có 1m, mà những loại cây lấy gỗ này khi trưởng thành đâu chỉ rộng có 1m. Cái này không được, vật liệu

gỗ cũng không được... Đột nhiên, hấn nhìn đến cây trà ở giữa sân.

Mới dùng nước giếng tưới thôi mà lá trà đã uống ngon như thế, bán được giá cao như thế. Vậy nếu trồng loại trà này trong không gian, hiệu quả cũng sẽ tốt hơn đúng không?

Nghĩ tới đây, Cổ Dục không khỏi vui sướng trong lòng, cái này dễ làm hơn nhiều. Quan trọng là, nếu trồng trà trong không gian, thì cái việc phiền phức nhất là hái lá trà. Cổ Dục cũng có thể sử dụng ý thức của mình mà hái lá trà xuống.

Phương pháp này có vẻ rất khả thi, chính hấn cũng muốn trồng cây trà này. Vì vậy, hấn lập tức lấy điện thoại ra, bắt đầu tra trên mạng cách trồng trà.

Thế nhưng, sau khi tra một lúc hấn lập tức thấy mấy cái vấn đề, bởi vì cây trà này, thời điểm ra lá bình thường cũng không giống nhau.

Mà dùng phương pháp chiết cành thì cũng không phải cây nào cũng sống được. Hơn nữa, thời kì phát triển cây non lại quá dài, trên lý thuyết thì một cây trà cần phải trồng những 4-6 năm mới có thể thu hoạch. Nếu như thực sự muốn trồng, thì có lẽ hấn chỉ còn cách mua sẵn cây trà đã trưởng thành mà thôi.

Nghĩ vậy, Cổ Dục ngay lập tức gọi cho Cổ Tấn một cú điện thoại, hỏi hấn phương thức liên lạc của người bán cây trà mà hấn ta mua lần trước. Sau đó, lại gọi cho người trồng trà kia một cú xem bọn họ có còn nhiều cây trà hay không. Sau khi xác nhận là có, Cổ Dục lập tức mua luôn 500 cây trà.

Hiện tại hấn còn khoảng hơn 600 mét vuông đất trống trong không gian. Nay mua 500 gốc, mỗi gốc trồng trong 1m², còn lại hơn 100m² để đề phòng vạn nhất là vừa đủ.

Thế nhưng, 500 gốc trà đối với người kia mà nói cũng không phải là một con số nhỏ, thế nên hấn ta cần chuẩn bị một

chút. Hắn ta hẹn Cổ Dục ngày mai mới có thể lấy hàng, đối với vấn đề này, Cổ Dục cũng không có ý kiến gì.

Trong lúc hắn bận rộn nghiên cứu cách trồng cây trà, ngoài cửa đột nhiên có tiếng động cơ ô tô. Sau đó, hắn thấy Khổng Hạo Văn ôm một cái thùng xộp chạy vào, chẳng cần nói cũng biết, đây chắc chắn là tôm hùm đất mà Cổ Dục cần.

“Ha ha ha ha, may mà không muộn, tôm của chú em đây.” Thấy Cổ Dục đi ra, Khổng Hạo Văn đắc ý nói.

“Quá tốt rồi! Vừa lúc tôi vẫn đang có một cái vạc đang trồng đây.” Nhìn dáng vẻ của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười, tiếp đó hắn chủ động nhận lấy cái thùng.

Sau khi mở ra xem, quả nhiên đều là tôm tươi, vẫn còn sống. Thế nhưng, số lượng hình như không đúng. Cổ Dục nhớ là mình đặt có 10kg, mà ở đây chắc phải có những 15kg.

“Số lượng có nhiều hơn, chú em không chê chứ.” Nhận ra ánh mắt nghi hoặc của Cổ Dục, Khổng Hạo Văn cười ha hả nói. Nghe xong, Cổ Dục cũng vui vẻ hơn, tuy nhiều hơn cũng hơi phiền đấy, nhưng tôm này thực sự rất ngon.

Trước tiên, hắn phân loại đám tôm này một chút, sau đó đổ 10kg tôm vào cái vại hắn đã chuẩn bị sẵn. Dùng vại nuôi tôm chắc chỉ có một mình Cổ Dục có thể nghĩ ra.

Thế nhưng, Cổ Dục cũng chẳng lo mình nuôi như vậy sẽ chết tôm, chỉ cần có nước giếng, chẳng có cái gì mà không nuôi nổi.

Còn 10kg còn lại hắn ngâm trong nước. Hắn cũng không có ý định ăn tôm vào bữa trưa, mà là ăn cá chạch. Không biết còn nhớ hay không, lần trước Cổ Dục bắt được khá nhiều cá chạch, hắn để số cá này trong nước một ngày, định thứ hai mới bắt tay vào sơ chế. Thế nhưng chiều chủ nhật hắn uống quá

nhieu, thứ hai cả người như nhũn ra nên chẳng bắt tay vào làm được, bắt tri bắt giác hẳn cũng nuôi đám cá này khá lâu rồi.

Sáng nay kiểm tra, hẳn thấy những con cá này đã lớn thêm một vòng, Cỗ Dục cũng không định nuôi mấy con cá này thêm, nên hẳn quyết định trưa nay làm ăn luôn.

Sơ chế cá chạch thật sự rất phiền phức, bởi loại cá này có lớp da rất trơn, bắt chúng khá khó. Tuy nhiên, đối với Cỗ Dục thì xử lý mấy con cá này không phải là vấn đề.

Trước tiên, hẳn đem những con cá chạch này vớt ra, rồi bỏ vào nước máy bình thường, sau đó liền cho một lượng lớn muối. Hai mươi phút sau, những con cá chạch này đều chết hết, chất nhầy trên da cá cũng biến mất. Sau đó hẳn liền mổ cá như bình thường, moi nội tạng đem bỏ, rồi rửa bằng nước muối để khử mùi.

Số cá chạch này, Cỗ Dục định chế biến theo hai cách, một là chiên giòn, hai là kho cá.

Chiên lên giòn rụm ăn ngon miệng, thịt cá kho lên cũng đậm đà, nghĩ thôi cũng thấy ổn.

Còn đối với món nổi tiếng là cá chạch chui tàu hũ, Cỗ Dục hoàn toàn không có ý định thử. Thứ nhất, món đó quá mức tàn nhẫn. Thứ hai, nếu nội tạng cá chạch không qua xử lý sẽ rất đắng, mà chất nhầy trên da cá cũng không được xử lý sạch, nghĩ thôi cũng đã thấy ghê thì làm sao mà ăn được. Tất nhiên, đối với Cỗ Dục, nguyên do thứ hai là trọng điểm, thực sự hẳn không thể nuốt nổi...

Mà rõ ràng Cỗ Dục không thích ăn thứ đó, mà không thích ăn thì đương nhiên hẳn cũng không làm.

Đây chính là điểm khác biệt giữa hẳn và đầu bếp, hẳn không muốn phải dựa vào tay nghề này để kiếm cơm.

Chương 172. Bắt đầu trồng trà

Chương 172: Bắt đầu trồng trà.

Bữa trưa ăn cá chạch, bữa tối lại ăn tôm.

Thế nhưng hôm nay Không Hạo Văn không ở lại nhà Cổ Dục quá lâu, bởi vì hắn ta thực sự không thể chấp nhận được việc có tôm ăn mà không có bia uống. Thế nên ngay khi Lâm Lôi và Lý Vân Vân đứng dậy ra về, hắn ta cũng đứng dậy theo luôn, dĩ nhiên là không quên cầm theo mấy con tôm về nhắm bia.

Đối với việc này, Cổ Dục lặng lẽ tặng hắn ta một ngón tay giữa cũng không nói gì nhiều. Đây chẳng phải là một sự công nhận đối với tay nghề của hắn hay sao, mà quan trọng là, sau này Cổ Dục muốn ăn là có thể ăn luôn, cần gì phải tranh với Không Hạo Văn mấy miếng tôm thừa này, phải không?

Một đêm yên bình trôi qua, còn chuyện Không Hạo Văn về nhà như thế nào, ở trước mặt Hứa Cẩm đắc ý ra sao hắn cũng chẳng quan tâm. Hắn vẫn như thường lệ đánh răng rửa mặt rồi trèo lên giường đi ngủ.

Đảo mắt đến sáng ngày hôm sau, trước hết Cổ Dục ra giếng câu cá, ăn bữa sáng đã chuẩn bị từ trước. Ngay khi Lâm Lôi và Lý Vân Vân đến, hắn lập tức lái xe rời đi.

Nếu như bình thường, hắn sẽ lái xe đưa Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi theo, thế nhưng hôm nay vườn trà nằm ở hướng ngược lại, nên hắn đành đi trước.

Tự mình lái xe đi, lần này hắn cũng coi như là quen đường hơn lần trước. Chẳng mấy chốc, Cổ Dục đã đến vườn ươm. Dù sao đây cũng không phải lần đầu giao dịch mua bán cùng nhau, hơn nữa Cổ Dục còn có tầng quan hệ với Cổ Tấn, thế nên ông chủ ông chủ vườn ươm cũng chuẩn bị hàng rất kỹ càng.

Ngay lúc Cổ Dục tới nơi, hơn 500 cây trà đều đã được chuẩn bị xong, xếp thành hàng. Hắn vẫn mua hai loại như thế, Long Tỉnh và Hồng Trà. Theo lý thuyết thì cách trồng trà xanh và hồng trà có vài chỗ khác biệt.

Nhưng Cổ Dục trước giờ cũng không nghĩ đến mấy thứ này.

Sau khi kiểm tra xong, xác nhận không có vấn đề gì, Cổ Dục thanh toán tiền hàng cho ông chủ, mấy người làm vườn cũng đem cây xếp lên thùng xe của Cổ Dục.

Ban đầu ông chủ còn định cho mấy người làm theo Cổ Dục về, giúp hắn dỡ hàng xuống, thế nhưng Cổ Dục từ chối ý tốt của ông.

Lái xe trở về, Cổ Dục chạy xe một lúc rồi đánh lái rẽ vào một con đường nhỏ ít người qua lại. Sau đó, nhờ vào app hacker trên điện thoại, hắn xác nhận xung quanh không có camera giám sát. Cổ Dục mới dừng xe lại, xung quanh bốn bề im lặng, hắn đem hết 500 gốc trà mang vào bãi cát trong không gian.

Với số lượng 500 cây trà này thực ra cũng không nhiều lắm, bởi vì hiện tại, chúng chỉ là mấy cái cây tơ trụi, đã vậy còn thấp bé. 500 cây tưởng là nhiều lắm, nhưng thực ra cũng chỉ để vừa cái thùng xe bán tải của hắn mà thôi.

Sau khi đem cây chuyển hết vào trong không gian, Cổ Dục lại đi từ con đường khác ra khỏi thôn này, sau đó chuyển

hướng lên đường lớn, đi về hướng nhà hấn. Ban đầu hấn định trở về nhà rồi mới bắt đầu trồng cây, thế nhưng sau khi suy nghĩ một chút, có lẽ bây giờ Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang ở nhà nghỉ ngơi rồi.

Hiện tại hai nhóc cũng sắp học hết lớp 1 rồi, được mấy ngày nghỉ, tuần sau đó lại quay về trường học. Học hai tuần lại được nghỉ một tuần. Đến đầu tháng 7 thì bắt đầu thi cuối năm, thi hết hai ngày, sau đó sẽ trở về nhà. Đợi đến mừng 9 tháng 7 lại phải đến trường học, nhận giấy khen cùng phần thưởng, sau đó được thầy cô phát bài tập hè về làm.

Nếu bây giờ Cổ Dục trở về, chắc chắn 2 đứa nhóc sẽ chạy đi tìm hấn chơi cùng, đến lúc đó mà mãi chơi với bọn nhóc rồi quên mất phải trồng trà là thôi xong. Vậy nên sau khi suy nghĩ cẩn thận, Cổ Dục quyết định trồng hết cây trà xong rồi mới trở về. Nghĩ tới đây, hấn lập tức đỗ xe bên lề đường ngay dưới bóng cây.

Đây là đường quốc lộ, đường to rộng thoáng đãng nên đỗ xe ở đây cũng rất an toàn.

Sau khi dừng xe lại, hấn di chuyển sang ghế phụ lái rồi hạ ghế nằm xuống. Hấn nửa nằm trên ghế, hai chân gác lên chỗ trống trước ghế lái phụ, bật lớn tiếng nhạc từ radio lên, hai mắt nhắm lại, tận hưởng những cơn gió nhẹ đang thổi qua. Đồng thời, ý thức hấn lại tiến vào không gian, đem 500 gốc trà kia lần lượt trồng lên.

Đừng nghĩ 500 gốc trà là nhiều, thực ra cũng chẳng đáng bao nhiêu.

Giống như có một loạt người đang giúp đỡ hấn vậy, chỉ cần nghĩ tới việc đào hố, đem gốc trà cắm xuống, sau đó đắp đất lên, tưới nước là xong. Trước đó hấn cũng đã dự trữ một lượng nước không ít ở trong không gian, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể trồng hết số cây này.

Trồng 1 gốc trà mất khoảng 10 giây là xong.

Một phút trồng được 6 cây.

Trồng hết 500 cây cũng mới mất khoảng hơn một tiếng cho đến một tiếng rưỡi.

“Cổ Dục?” Ngay khi Cổ Dục đang sắp xếp nốt những cây trà còn lại, đột nhiên có một âm thanh hiệu kỳ vang lên ngay bên tai. Ý thức của Cổ Dục ngay lập tức trở về hiện tại, mở to mắt nhìn sang bên cạnh, hẩn nhìn thấy ngay gương mặt xinh đẹp còn mang theo chút khó hiểu của Tống Minh.

“Ừa, Tống Minh? Sao cô lại ở đây?” Nhìn thấy người đó, đầu tiên Cổ Dục thấy sững sờ, sau đó hẩn trông thấy chiếc ô tô đang đỗ ngay phía sau. Đó chính là chiếc ô tô mà lúc trước Tống Minh dùng để đến đón ông cụ Tống. Cô chính là người đang đứng chắn ngang cửa xe của hẩn, thế nhưng cô đến nơi này để làm gì?

“Tôi còn không phải là đến tìm anh sao? Hiếm thấy nha, anh đến Thôn Lý làm gì thế?”. Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Cổ Dục, Tống Minh bật cười, sau đó kinh ngạc hỏi.

“Tìm tôi ư? Có chuyện gì thế?” Lúng túng nở nụ cười, đúng là Cổ Dục sống khá khép kín, bình thường hẩn chẳng mấy khi ra ngoài, nhìn hẩn bây giờ cũng không giống là có việc gì lắm. Thế nhưng, hẩn cũng sẽ không nói cho cô biết là mình vừa đi mua trà về, vì dù sao trong thùng xe hẩn chẳng có cây trà nào cả.

“Thôi, đừng nói chuyện này nữa.” Nghe ra Cổ Dục đang muốn dời đề tài đi, Tống Minh cũng không hỏi nhiều. Dù sao cô cũng không quen thân với Cổ Dục lắm, nếu là ông cụ Tống không chừng đã đi qua hỏi Cổ Dục muốn đi ra ngoài làm cái gì. Nhưng còn cô thì chắc chắn sẽ không làm như vậy, cô là một người biết quan sát và cân nhắc lời nói của mình.

Thế nhưng, như vậy cũng tiện cho cô giải thích lí do vì sao cô đến tìm hẳn.

Hôm nay cô đúng là đến tìm Cổ Dục, nhưng không phải vì cô, mà là vì ông nội. mấy hôm trước cụ Tổng mua được ở chỗ Cổ Dục một gốc nhân sâm, sau đó trở về rất đắc chí, đặc biệt là luôn khoe khoang trước mặt mấy ông cụ trong hội bạn già, nghiêm nhiên trở thành người được các ông cụ quan tâm nhất.

Nào là nhân sâm hoang dã mấy chục năm mang về ngâm rượu, còn có lá trà cực phẩm của Cổ Dục, lại thêm mấy con cá lớn, thêm đồ ăn Cổ Dục tự tay làm, không có cái gì của Cổ Dục không làm ông cụ đắc ý.

Nếu không phải dạo gần đây ông cụ có chút bận bịu, vì cây đậu phộng trồng ở trong vườn bị sâu bệnh làm ông cụ không đi được. Có lẽ ông đã sớm chạy đến nhà Cổ Dục mà ăn nhờ ở đậu rồi.

Thế nhưng, mấy ông bạn già không thể cứ nhìn cụ Tổng đắc ý mãi được, cho nên qua mấy ngày nữa sẽ có ông bạn già từ Thủ đô xuống thăm ông cụ.

Đương nhiên, thăm hỏi ông cụ là chủ yếu, nhưng quan trọng hơn là được mở mang kiến thức từ những vật thần kỳ mà ông cụ đã kể.

Sau khi ông cụ Tổng biết được, cho nên kêu Tổng Minh trong ngày hôm nay khi nào rảnh thì gọi cho Cổ Dục báo một tiếng.

Sao cơ? Việc này có thể gọi điện thoại mà được sao?

Tất nhiên là không thể gọi điện thoại được, Cổ Dục đâu phải là mở tiệm cơm, thích là gọi đặt trước được.

Nếu bọn họ thật sự gọi điện thoại đến cùng Cổ Dục nói chuyện này, Tổng Minh cũng không rõ Cổ Dục có đồng ý không. Nên để an toàn, cô tự mình chạy đến đây một chuyến.

Còn vì sao lại vào thời điểm sắp dùng bữa này ấy mà... cô sẽ nói là vừa lúc đến giờ cơm. Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận là mình muốn đến ăn chục cơm nhà hấn. Tuyệt đối không!

Chương 173. Đoàn thanh tra

Chương 173: Đoàn thanh tra

“À, việc này không có vấn đề gì. Người đó có kiêng ăn món gì không?” Nghe nói Tống Minh sắp đến, Cổ Dục không thèm để ý nói một câu.

Hắn và cụ Tống coi như là hợp ý. Mà chẳng phải cụ Tống còn cho hắn xào trà sao ‘Quân tử chi giao đạm như nước’. Ông cụ có bạn bè muốn đến nhà mình để mở mang kiến thức, tất nhiên hắn không thể từ chối cho nên ngay lập tức đồng ý.

Thế nhưng người ta có thói quen gì thì phải hỏi kỹ sẽ tốt hơn.

Ví dụ như có người theo tín ngưỡng của mình không ăn thịt lợn, có một số người lại bị dị ứng, không ăn được hải sản. Nên nghe ngóng những thứ này trước khi người ta đến cũng tốt.

“Không kiêng kị gì hết! Đến lúc đó anh cứ tùy ý chuẩn bị là được”. Nghe Cổ Dục đồng ý, Tống Minh bên này cũng cười cười nói. Thế nhưng nói xong, cô cũng không muốn rời đi, bởi vì cô còn chút đắn đo.

Ban đầu là cô muốn đến chỗ Cổ Dục ăn chực, nếu là đến nhà Cổ Dục thì nói xong sẽ cọ bữa cơm. Nhưng bây giờ gặp ở giữa đường, cọ cơm kiểu gì đây?

Khi cô vẫn còn đang đắn đo suy nghĩ là có nên mặt dày mày dạn, không cần mặt mũi đi theo Cổ Dục về nhà. Hay là cẩn thận một chút, chờ lúc có cơ hội mới nói. Đột nhiên lúc này điện thoại của Cổ Dục vang lên.

Cổ Dục cúi đầu xem, nhận ra người gọi là Lâm Lôi, hần không khỏi nghi hoặc một chút, trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?

“Alo! Chị, trong nhà xảy ra việc gì à?”. Cổ Dục nhanh chóng nhận điện thoại, tò mò hỏi.

“Có chút việc! Có một vài người tới nhà chúng ta, nói là tổ thanh tra nguyên liệu nấu ăn. Bây giờ chị với mọi người không biết làm thế nào, bao giờ thì chú về?” Nghe thấy giọng Cổ Dục, Lâm Lôi vội vàng nói.

“Là bọn họ à? Vậy chị hãy đi vào phòng em, trên bàn đôi diện giường ngủ có một cái hộp, bên trong là lá trà. Chị lấy trà đó pha cho bọn họ uống trước, tôi đang trên đường về nhà đây.” Khi nghe được những lời sau cùng của Lâm Lôi, Cổ Dục đầu tiên hơi sững sờ, tổ thanh tra gì cơ?

Tuy nhiên trong nháy mắt, hần chợt nhớ ra. Hình như Khổng Hạo Văn đã nói, ông nội hần đã hỗ trợ liên lạc với tổ thanh tra của chính phủ đến xem nguyên liệu nấu ăn. Quá bất ngờ, hần chưa kịp chuẩn bị, thậm chí hần còn không có nhà.

“Vậy được, chú nhanh về đi!” Thấy Cổ Dục nói đang ở gần nhà, Lâm Lôi thở dài một hơi, sau đó vội vã cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Cổ Dục nhìn về phía Tổng Minh đang tỏ vẻ hiếu kỳ ở bên cạnh.

“Cũng là buổi trưa rồi cùng về nhà tôi ăn cơm đi. Hôm nay tổ thanh tra của chính phủ tới, chắc chắn có tiệc ngon.”

“Thật à? Quá.... Khụ, OK! thế nhưng sao lại có tổ thanh tra chính phủ?”

Nghe xong Cổ Dục chủ động mời mình đi ăn chực, Tổng Minh quả thật rất vui vẻ. Nhất là khi nghe nói lúc đó sẽ có bữa tiệc, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên. May mắn là cô vẫn nhìn xuống được, ánh mắt sáng ngời nhìn Cổ Dục hỏi

“Nhà tôi có bán các loại cá, Hứa Cẩm bán rất tốt, mà ngoài cá ra còn có nhiều loại hải sản quý khác. Khổng Hạo Văn chính là người mập mạp cô gặp lần trước, ông nội anh ta

giúp tôi mở ra đường. Để cho chính phủ đến chỗ tôi mua những thứ hải sản cao cấp này về chiêu đãi khách nước ngoài hoặc là những bữa tiệc cao cấp của nhà nước. Còn về tổ thanh tra à! về rồi sẽ nói kĩ sau, cô đi theo tôi đi.”

Nói đơn giản cho Tống Minh nghe, hắn ngồi vào ghế lái chuẩn bị lái xe trở về. Tống Minh nghe được câu cuối cùng Cổ Dục nói cảm thấy mười phần khiếp sợ.

Cổ Dục có quan hệ với chính phủ ư?

Tuy nhiên suy nghĩ kỹ thì điều này cũng đúng, dù sao đây chính là Cổ Dục nha. Ở nhà Cổ Dục, chính cô cũng đã được ăn qua những món đó, thật sự là ngon tuyệt vời.

Nghĩ đến việc tiếp đãi tổ thanh tra, tất nhiên sẽ không làm đơn giản được. Tống Minh thấy nước bọt trong miệng mình liên tục tiết ra.

“Ừ! Tôi sẽ cùng đi!” Bàn tay nắm chặt, trong mắt Tống Minh hiện ra sự tín nhiệm tuyệt đối. Cổ Dục cảm thấy hơi bối rối, lại còn cùng đi nữa chứ! Làm như cô ấy không biết nhà mình ở đâu vậy, thế nhưng hắn cũng không quá để ý. Hắn nhìn Tống Minh lái xe đi thì cũng lên ô tô đi về phía nhà mình.

Mà ngay lúc này, trong phòng khách nhà hắn đang có năm người ngồi, trong đó có cả nam và nữ. Nhìn qua không có người nào ít tuổi. Lớn nhất là một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi, còn lại đều hơn bốn mươi.

Sau khi vào nhà, những người này đều rất nghiêm túc, làm cho Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi ngồi bên cạnh có hơi sợ hãi. Mặc dù bọn họ không nói gì, cũng không làm gì, thế nhưng có

lẽ cái khí chất ở trên cao bao lâu nay đã đè cho dân chúng thấp cổ bé họng bọn họ không thở được.

“Các vị! Tiểu Dục, à! Cổ Dục đang trên đường trở về. Chắc là sắp về tới nơi, mời các vị uống trà trước.” Lâm Lôi cẩn thận bưng khay trà của Cổ Dục tới, vừa đi vừa cười nói.

“Ôi! Không cần khách khí! Làm phiền cô rồi. Vốn dĩ là vì muốn xem thực tế về nguyên liệu nấu ăn, cho nên mới bất ngờ tới thăm, đợi chủ nhà một lát cũng không sao.” Nghe Lâm Lôi nói, người đàn ông kia nở nụ cười, rất nhẹ nhàng đáp lại.

Thấy mấy người này không phải đến gây chuyện, Lâm Lôi cũng yên tâm hơn. Ngày trước sau khi nhìn Tống Minh, cô cũng học lỏm được cách pha trà. Trước tiên dội nước qua chén trà một lần, tiếp theo cho một ít lá trà vào ấm, sau đó rót nước sôi vào.

Nhìn thấy những động tác này, hai người đàn ông trong số những người kia nhẹ nhàng lắc đầu. Những người ngồi ở vị trí cao thì cũng là người có nghề trong việc thưởng thức trà. Kỹ thuật và tay nghề có tốt hay không, bọn họ liếc mắt là có thể nhận ra. Lá trà cho nhiều, nhiệt độ nước cũng không đúng, đều là chỗ chưa tốt.

Chẳng qua nhớ tới mục đích hôm nay đến đây, hai người không nói gì. Nhưng lúc này, họ cực kì không tin tưởng về những nguyên liệu nấu ăn của Cổ Dục.

Mặc dù nói “Dân gian xuất hiện người tài” nhưng xem ra khả năng xuất hiện người tài cũng không quá cao.

Trong khi nhóm người trong lòng cảm thấy đi chuyến này có thể phí công thì hương trà trong ấm cũng bay ra.

Trong nháy mắt khi hương trà xuất hiện, năm người không khỏi chấn động, nhất là người đàn ông đang cười ha hả. Khuôn

mặt ông ta trong nháy mắt nghiêm túc, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm bình trà trước mặt.

Lâm Lôi không cảm nhận được những thứ này, cô vẫn giống như Tống Minh đơn giản rửa thêm một lần trà. Sau đó tiếp tục rót nước trà vào mấy cái chén trước mặt.

Cô đã từng uống loại trà này rồi. Mặc dù không hiểu biết lắm về uống trà nhưng dễ uống chính là dễ uống.

Thế nhưng rõ ràng, trong mắt mấy người họ lúc này, trà này đâu đơn giản chỉ là dễ uống. Bọn họ liếc nhìn nhau, cẩn thận đưa nước trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Sau đó con người lại lần nữa chấn động kịch liệt, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Chương 174. Thập Bát Long Ngự Viên

Chương 174: Thập Bát Long Ngự Viên

“Thập Bát Long Ngự Viên” Nhìn chén trà trước mặt, sau đó một người trong nhóm ngạc nhiên nói thầm. Nhưng mà hắn ta vừa nói xong thì người bên cạnh lại lắc đầu.

“Không có khả năng! Loại trà này làm sao xuất hiện ở thôn quê như thế này được?”

“Đúng là không có khả năng...” Nghe được người kia nói vậy lúc này ông cụ trong nhóm thở phào một cái. Tiếp đến hai mắt ông cụ sáng lên rồi nói.

Nghe được lời ông cụ nói nhóm người cũng thở dài một hơi. Nghĩ cũng thấy lạ, sao mà loại trà quý như thế lại có thể xuất hiện ở đây? Bọn họ cũng thật quá ngây thơ rồi.

Nhưng mà rất nhanh sau đó ông cụ nói cho bọn họ biết là họ không chỉ ngây thơ mà thật sự là quá ngây thơ rồi.

“Trà này còn hơn cả Thập Bát Long Ngự Viên nữa!”

“Hít...” Nghe ông cụ nói xong cả bốn người khác đều vô cùng khiếp sợ hít một ngụm khí lạnh. Trà này còn tốt hơn cả Thập Bát Long Ngự Viên? Thật ghê gớm!!!

Thập Bát Long Ngự Viên hay còn gọi là 18 cây trà cổ.

Là loại trà được lấy từ cây trà Long Tỉnh trồng ở vườn trà Long Tỉnh của hoàng gia.

Những cây trà bởi vì được bảo hộ, cho nên hằng năm chỉ có thể hái mỗi cây 400 chồi non. Vậy mười tám cây tương

đương 7,200 chồi. Tiếp đó đem đi xào trà, làm xong thì thu được khoảng 2 lạng (200gram) trà xanh.

Lá trà này mỗi năm cũng chỉ có đem tặng cho những người ở tầng lớp cao trong cơ quan nhà nước vào những dịp như lễ Quốc Khánh.

Mà nếu muốn đem bán trà thì người ta chỉ tính bằng gram để bán.

Cho nên Tổng Minh nói mấy triệu nửa ký trà đó là giá cả hợp lý. Đó cũng không phải giá được đấu giá hay là đã được kê lên, mà nó vốn là thứ có giá trị như vậy rồi.

Đứng đầu hồng trà là Đại Hồng Bào núi Vũ Di, mà đứng đầu trà xanh chính là nó.

Trước đây lúc cái người bán cho Cổ Dục nói cái gì trà này là Thập Bát Khoả Ngự Viên mới được ngắt ngay trên cành các kiểu, đó chính xác là chém gió. Thế nhưng cây trà này đúng là đến từ vườn trà của hoàng gia nhưng chỉ có chút quan hệ thân thích thôi. Nhưng có nước giếng của Cổ Dục tưới lên thì cho dù chỉ có chút quan hệ thân thích thì hẳn cũng có thể trồng ra loại trà xanh mang lại hương vị bậc nhất.

Thêm việc phối hợp với nước giếng, hương vị kia tất nhiên là phải hơn loại trà Thập Bát Long Ngự Viên nguyên bản rồi.

Cộng với việc trà của Cổ Dục được cụ Tổng tự mình xào, từ lá trà đến cách xào cho đến việc thêm nước, có thể nói tất cả đều là cực phẩm trong cực phẩm rồi lại trong cực phẩm. Có thể nói loại trà tốt nhất trên thế giới đang ở trong nhà Cổ Dục, đây chính là thực tế nha.

Hơn nữa quan trọng nhất là sản lượng của cây trà nhà Cổ Dục còn cao hơn cả loại trà Thập Bát Long Ngự Viên kia. Một gốc trà của hắn được cụ Tổng xào được khoảng 8 lạng (800gram). Theo lý mà nói cây trà của hắn không còn chồi non

thì tới sang năm mới ra mầm mới được. Nhưng có nước giếng tưới cây, vậy thì mọi chuyện sẽ khác, hẳn cảm thấy đến hè sẽ thêm một đợt hái trà. Tiếp đến mùa thu một đợt, sang năm mùa xuân một đợt nữa, một gốc trà hẳn thu cũng được tầm một ký rưỡi lá trà.

Huống chi trong không gian của hẳn còn có 500 cây nữa...

Chuyện của Cỏ Dục hiển nhiên năm người bọn họ đều không biết. Vốn dĩ lúc đầu còn có ý nghĩ muốn từ bỏ, thế nhưng không thể không nói trong lòng của họ lúc này đã vững vàng hơn.

Có lẽ người này đúng là một ẩn sĩ rồi...

“Kít!” Trong lúc mọi người còn đang thưởng thức mỹ vị của trà xanh thì từ cửa lớn xe của Cỏ Dục với Tống Minh đã chạy vào.

Khi hai chiếc xe dừng lại xong thì Cỏ Dục và Tống Minh cũng từ trên xe bước xuống.

“Phù! Cuối cùng cậu cũng về rồi, còn có cả cô Tống nữa à!” Nhìn thấy Cỏ Dục, Lâm Lôi ở bên này lập tức ra đón, cô thực sự sợ làm chậm trễ việc của Cỏ Dục. Phải biết là chuyện làm ăn của Cỏ Dục rất lớn, những con số kia cô nằm mơ giữa ban ngày cũng không dám mơ đến. Nếu mà cô có chiêu đãi khách sơ xuất, không cần Cỏ Dục nói chính cô cũng cảm thấy bản thân mình thật đáng trách.

“Không có việc gì đâu, chị không cần khẩn trương như vậy.” Nhìn thấy vẻ mặt như trút được gánh nặng của cô, Cỏ Dục vỗ nhẹ vai cô nói rồi sau đó đi vô phòng.

“Chào anh bạn trẻ! Cậu chính là Cỏ Dục đây sao.” Nhìn thấy Cỏ Dục tiến vào lúc này ông cụ trong nhóm người cũng cười nói.

“Vâng ạ! Mọi người đến để xem nguyên liệu nấu ăn đấy ư, vậy thì mời đi theo cháu ạ!” Cổ Dục không quen biết mấy người này nên cũng không trò chuyện mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Mà sau khi nghe Cổ Dục nói vậy mấy người kia cũng ở trong lòng âm thầm gật đầu.

Bởi vì Cổ Dục càng biểu hiện bình tĩnh, không thêm đề ý, càng nhanh cho bọn họ kiểm tra nguyên liệu nấu ăn thì càng cho thấy Cổ Dục đối với nguyên liệu nấu ăn của mình rất tự tin. Đây cũng là điều mà bọn họ muốn thấy.

Năm người đi theo Cổ Dục lên tầng hai, vừa lên thì bọn họ nhìn thấy có rất nhiều loại hải sản.

Thế nhưng những loại hải sản này là Cổ Dục giữ lại để chính mình ăn. Hắn chính là thích ăn tôm hùm, bào ngư, cua với các loại tôm.

Nói đến hải sản thì thực ra Cổ Dục cũng không phải là ưa thích ăn cá. Dù con cá đó đặc biệt đến đâu thì hắn cũng không thích ăn. Sò, hến thì còn có thể nhưng ăn chúng lại quá phiền phức đi. Đặc biệt là các loại ốc biển, hắn đặc biệt không thích ăn nhất.

Cho nên đây chính là kho chứa đồ ăn của hắn. Nhưng khi thấy các loại hải sản thì mọi người đều rất ngạc nhiên, mấy loại hải sản này kích thước thật sự bị một cách khó tin.

Nơi này không có con tôm nào nhỏ hơn 30cm. Con tôm hùm kia nặng khoảng 4 ký đi, còn cả đám bào ngư kia đều to bằng một bàn tay người lớn, thế này thật sự quá sức tưởng tượng rồi!!!

“Cá đù vàng mà mọi người muốn xem ở đây.” Nhìn thấy mấy người kia một mực nhìn chăm chăm vào đồ ăn dự trữ của hắn nên Cổ Dục mở lời nhắc nhở bọn họ một câu.

“Hả, à!” Nghe thấy Cổ Dục nói xong thì mấy người này mới phản ứng lại đồng thời cũng lộ ra vẻ khiếp sợ. Sau đó bọn họ đi tới phòng để thủy sản quý báu của Cổ Dục. Vừa tiến vào phòng thì họ lập tức thấy những con cá đèn vàng kia.

Bây giờ Cổ Dục đã có gần 30 con cá đèn vàng, mỗi một con kích thước bự một cách bất thường. Lớn nhất tầm 8 ký rưỡi đến 9 ký, nhỏ nhất cũng tầm 7 ký tới 7 ký rưỡi. Mấy con cá đèn vàng đang ở trong vạc nước bơi lên lộ ra thân thể tuyệt đẹp.

Những con cá này có phải là cá sống trong tự nhiên hay không thì chuyên gia chỉ cần liếc một cái là nhìn ra. Nhưng mà sau khi nhìn ra xong thì bọn họ đều ngạc nhiên và nghi ngờ. Bọn họ có thể xác định là những con cá này đều sống trong tự nhiên, nhưng vì cái gì những con cá đó có thể sống trong vạc nước này? Vì cái gì mà kích thước lại lớn như vậy? Vì cái gì? Vì cái gì?

“Cá đèn vàng mà mọi người muốn xem đều ở trong đây. Mọi người tự nhiên xem nhưng nếu muốn bắt lên thì phải thương lượng giá xong rồi tính tiếp.” Cổ Dục gõ bẻ cá đèn vàng rồi nhìn năm người trước rồi lộ ra dáng vẻ của dân kinh doanh nói.

Thực ra hắn cũng không thích giao tiếp với người của chính phủ bởi vì trong lúc đối thoại lúc nào cũng dễ dàng xuất hiện tình huống nịnh nọt, tăng bốc các kiểu. Cũng giống cái gã chó săn lần trước, đầu gối hắn mềm thì thôi đi còn muốn kéo Cổ Dục xuống giống như hắn. Quý cái đầu hắn, không biết tên này bây giờ bị xử lý thế nào.

Chương 175. Hiểu sơ

Chương 175: Hiểu sơ

“Loại cá đù vàng chất lượng như vậy đúng là hiếm thấy, kinh phí mua nguyên liệu chiêu đãi khách nước ngoài thì không cần cậu phải giảm giá, cho nên cậu cứ yên tâm vấn đề này. Thế nhưng tiền này thì cũng cần cậu phải nộp thuế đầy đủ mới được.” Nghe Cổ Dục nói xong, ông cụ cười nhẹ rồi nhìn về phía Cổ Dục nói tiếp.

“Đây là chuyện tất nhiên ạ.” Dù sao cũng muốn kiếm tiền từ chính phủ, hiển nhiên sẽ khác với giao dịch ngầm giữa hắn và Khổng Hạo Văn. Việc nộp thuế là điều hiển nhiên Cổ Dục nên làm, dù sao đó cũng là đang ủng hộ xây dựng quốc gia mà.

“Vậy là tốt rồi.” Qua điều này ông thấy được tam quan Cổ Dục rất chín chắn, ông cụ cũng lui ra. Sau đó để một cô gái đi lên, thực ra người này mới là người dẫn đoàn. Cô ấy là trưởng ban quản lý chuyên chịu trách nhiệm về các bữa tiệc của quốc gia, chủ yếu phụ trách về việc giá cả.

Bởi vì trước khi tới đây thì cô ấy đã gọi điện nói chuyện với Khổng Hạo Văn cũng biết giá con cá này ở mức nào nên lúc ra giá cô ấy cũng không có ý hạ giá thấp xuống.

Họ thống nhất ra giá là một con cá trên tám ký trở lên có giá là 400.000 tệ.

Mặc dù cái giá này kém giá mà người ngoại quốc kia đưa ra khá nhiều. Dù sao người ta cũng là hoàng tử chịu bỏ ra cái giá 200.000 đô la để mua loại cá này về ăn, nếu mà đổi ra nhân dân tệ thì bao nhiêu đó hơn một triệu tệ lận.

Nhưng mà Cổ Dục không để ý đến những thứ đó. Bởi vì hắn biết nếu hắn giao dịch với vị hoàng tử kia thì chỉ là giao dịch được một lần nhưng nếu hắn cùng chính phủ giao dịch thì đây sẽ một giao dịch lâu dài.

Hơn nữa quan trọng nhất là nếu hắn giao dịch với người làm trong chính phủ thì hắn làm nhiều việc khác sẽ thuận tiện hơn.

“Có thể.” Giá tổng cộng là 400.000 tệ, sau khi xác định giá xong thì cô gái kia làm việc rất nhanh, trực tiếp chuyển tiền cho Cổ Dục. Số tiền này Cổ Dục sẽ nhớ kỹ để còn đi nộp thuế nữa. Nhưng mà hắn bán thủy sản chính mình nuôi dưỡng nên có miễn giảm một phần, để cuối năm hắn kiểm tra lại xem sao.

“Vậy chúng ta bắt đầu làm việc thôi!” Sau khi nhìn thấy tiền đã chuyển vào tài khoản Cổ Dục, ông cụ bên này cũng cười khẽ nói. Nghe thấy ông cụ ra hiệu, hai người đàn ông trung niên đi đến bể cá. Sau đó từ trong bể cá chọn một con cá không lớn, cũng không nhỏ, nhìn cân đối rồi bắt ra. Đây chính là lấy giá trị trung bình để phòng hờ những vấn đề có thể xảy ra.

Mà con cá vừa mới rời khỏi nước giếng lập tức từ một chú cá diu hiền chuyển thành một con cá điên cuồng giãy dụa đánh đạch. Mặc dù hai người kia đã sớm có chuẩn bị nhưng mà họ cũng xém chút bị ngã. Nhìn thấy con cá đủ vàng tràn đầy sức mạnh như vậy ông cụ hai mắt đều tỏa sáng.

Ban đầu ông còn lo lắng không biết sức sống với dã tính của con cá như thế nào, giờ nhìn lại thì thấy chính mình đã lo xa rồi.

Sau khi hai người kia ra sức bắt lấy con cá đủ vàng để xuống trên đất thì cả hai lúc này toàn thân đều là nước. Nhưng mà hai người này quả là dân chuyên nghiệp, lúc này có một người lấy ra cây gậy gõ vào đầu con cá này mấy lần. Sau khi

đánh con cá ngát xiu thì hai người bắt đầu đo lường, kiểm tra kích thước của con cá nào là chiều dài, trọng lượng, độ rộng... đây là các loại số liệu cơ bản cần phải thực hiện.

Ngoài ra họ còn phải thu thập chất nhờn sau đó còn phải kiểm tra nồng độ. Đồng thời thông qua biện pháp đó tìm ra nơi con cá được vớt lên.

Tiếp đến phải xem con cá này có bệnh tật gì không, có ký sinh trùng các loại không.

Làm kiểm tra một hồi, Cổ Dục cảm thấy mình sắp ngủ gục đến nơi rồi. Lúc này hai người này mới mang cá đi tới phòng bếp của Cổ Dục.

Cổ Dục đã sớm biết chuyện họ muốn mượn phòng bếp nên cũng không làm khó dễ họ.

Ban đầu bọn họ còn muốn chuẩn bị đồ làm bếp của chính mình nhưng mà lúc nhìn thấy đồ làm bếp của Cổ Dục thì họ không khỏi sửng sờ. Có vẻ như đồ làm bếp của Cổ Dục chuẩn bị còn tốt hơn của bọn họ nữa.

“Cậu Cổ! Chúng tôi có thể trực tiếp sử dụng đồ làm bếp của cậu được không?” Nhìn những đồ làm bếp kia ông cụ nhìn về phía Cổ Dục cười hỏi.

“Xin cứ tự nhiên ạ.” Chỉ là mượn mấy con dao một chút thôi, Cổ Dục cũng không phải là người xem dao như là vợ mình cứ giữ khư khư bên người mà không muốn cho ai mượn dùng. Nghe Cổ Dục nói vậy, hai người kia lấy dụng cụ ra nhanh chóng xử lý con cá. Thủ pháp hai người này cũng thật sự khá chuyên nghiệp.

Cạo vảy, bỏ mang cá một cách lưu loát. Nhưng mà lúc lấy nội tạng cá họ cẩn thận hơn nhiều.

Nhìn thấy động tác của hai người họ, lông mày Cổ Dục nhíu lại một chút rồi nhẹ nhàng lắc đầu, thế nhưng hấn cũng

không nói gì cả. Động tác vừa rồi của hắn đã bị ông cụ nhìn thấy rất rõ.

Mặc dù ông cụ không nói gì nhưng mà Tống Minh đứng bên cạnh thấy hắn lắc đầu như vậy không khỏi giật nhẹ tay áo hắn, nhỏ giọng hỏi.

“Bọn họ đang làm gì vậy ? Xử lý cá không phải là cần mổ bụng cá sao?” Cô nhìn về phía Cổ Dục rồi sau đó nhỏ giọng hỏi.

“Bọn họ đang định làm Canh cá dù vàng. Đây là một trong những món chính nằm trong Quốc Yến, thuộc ẩm thực của Hoài Dương. Cá dù vàng sống trong tự nhiên lớn như vậy thì làm canh cá dù vàng là ăn ngon nhất. Bọn họ cần phải từ miệng cá lấy ra được nội tạng với xương cá mà không được làm hỏng phần bụng cá. Đây cũng chính là điểm khó nhất của món ăn này.” Đối mặt với Tống Minh, Cổ Dục hơi hột nói.

“A? Cậu Cổ xem ra còn rất hiểu biết về nấu nướng nhỉ?” Nghe thấy Cổ Dục giải thích rõ ràng mạch lạc như vậy, ông cụ có chút nghi ngờ hỏi.

“Có biết một chút ạ.” Nghe thấy ông cụ hỏi vậy, Cổ Dục cũng khiêm tốn đáp lại.

“Ông ơi! Hắn không phải chỉ biết một chút đâu ạ, mà tay nghề của hắn cực giỏi đến cả ông của cháu còn phải khen độc nhất vô nhị nữa mà.” Nhìn về phía ông cụ sau đó Tống Minh ở bên cạnh tiếp lời.

“À! Không biết ông của cháu là...” Nhìn thấy Tống Minh, mặc dù ông không nhận ra nhưng nhìn cách ăn mặc thanh lịch, tao nhã của cô thì rõ ràng cô không phải là con cháu nhà bình thường. Đặc biệt lúc này cô còn dám nhắc đến ông của mình làm cho ông ta cảm thấy hết sức tò mò.

“Ông nội của cháu là Tống An Dân ạ.” Nhìn về phía ông cụ, Tống Minh nói ra tên của cụ Tống.

Lúc này Cổ Dục nhìn thấy rõ trong mắt đôi phương hiện lên sự khiếp sợ, xem ra tên tuổi của cụ Tống rất có sức ảnh hưởng nha.

“Ồ! Thất lễ, thất lễ, vừa nãy lúc ném được vị trà kia đáng ra ông phải nghĩ tới ông của cháu mới đúng. Vậy tay nghề của anh bạn trẻ này...” Hai tay chấp lại đặt phía trước rồi ông cụ quay sang Tống Minh khách khí nói một câu, sau đó hiếu kỳ nhìn về phía Cổ Dục.

Cụ Tống thế nhưng là đã ăn qua thấy qua nhiều món sơn hào hải vị hay là món ăn độc lạ rồi, vậy mà lại nói tay nghề của anh bạn trẻ này là độc nhất vô nhị. Vậy trình độ của anh bạn trẻ này chắc hẳn là cực kỳ cao, nghĩ đến đây ông không khỏi càng cảm thấy tò mò hơn.

Nhìn thấy hai người bên kia đang bận rộn xử lý con cá, ông cụ đột nhiên duỗi tay ra.

“Trước tiên hai người ngừng lại một chút...”

Nghe ông cụ nói thế, hai người kia cũng lập tức dừng lại, nhìn về phía ông cụ thắc mắc tại sao lại kêu họ tạm ngưng ?

“Cậu Cổ! Dù sao người đến nhà cũng là khách, hai người này là học trò của tôi học nghề chưa thành, trình độ của họ có hạn. Không biết cậu có thể cho chúng tôi xem tay nghề của cậu được không?” Nhìn về Cổ Dục, ông cụ cười ha hả rồi hỏi.

“Cũng được ạ! Nhưng mà lát nữa mấy người bọn cháu cũng muốn ăn chung con cá này được không ạ?” Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của ông cụ, thật ra chủ yếu là do ánh mắt mong chờ của Tống Minh, Lâm Lôi, Lý Vân Vân, còn có Cổ Tú Tú với Lưu Phi Phi nữa nên Cổ Dục quyết định ra tay.

“Tất nhiên là có thể rồi.” Thấy Cổ Dục đồng ý, ông cụ cũng cười nhẹ rồi ra hiệu cho hai người kia nhường lại chỗ cho Cổ Dục.

Chương 176. Canh cá đèn vàng

Chương 176: Canh cá đèn vàng

Ông cụ đã nói vậy rồi bọn họ không dám không nghe theo. Nhưng nói thật, trong lòng bọn họ không phục chỉ cần nhìn ánh mắt của bọn họ là có thể thấy được điều đó.

Phải biết là đầu bếp trong nước có chia cấp bậc.

Người bình thường có chút tay nghề được gọi là đầu bếp sơ cấp hay còn được gọi là đầu bếp cấp năm. Mà những người tốt nghiệp từ trường dạy nghề đầu bếp ra thì được gọi là đầu bếp trung cấp hoặc gọi là đầu bếp cấp bốn.

Đầu bếp cấp bốn sau hai năm bồi dưỡng thì mới có thể thi sát hạch để lấy chứng nhận đầu bếp cấp ba. Tiếp đó lại qua hai năm nữa mới có thể tham gia sát hạch chứng nhận đầu bếp cấp hai.

Giải thích một cách dễ hiểu thì đầu bếp cấp hai cũng được cho là người đứng đầu trong những đầu bếp khác.

Chẳng qua nếu như là người thật sự có thiên phú về phương diện này thì khoảng ba mươi tuổi cũng có thể tham gia kỳ thi đặc cách. Nếu như thông qua thì mới có thể gọi là đầu bếp cấp một cũng có thể gọi là đầu bếp cao cấp. Bình thường mấy bếp trưởng trong khách sạn năm sao đều là đầu bếp cao cấp.

Mà hai người này chính là bếp trưởng hàng đầu, bọn họ không chỉ là bếp trưởng của khách sạn năm sao, mà còn là người phụ trách làm Quốc Yến. Mặc dù ông cụ bên cạnh là

bếp trưởng chỉ huy họ làm ra các món ăn đặc sắc cho Quốc Yến, nhưng mà tay nghề của họ cũng không kém.

Không sai, ông cụ kia chính là đầu bếp có tay nghề giỏi nhất ở Trung Quốc, tên đầy đủ của ông là Tôn Lập Xuân. Nhưng bây giờ vì tuổi đã lớn, sức khỏe không thể chống đỡ nổi, vị giác cũng dần suy yếu nên ông cũng đã về hưu vào mấy năm trước rồi. Mặc dù vậy nhưng hiện nay ông vẫn được làm bếp trưởng trong phòng bếp Quốc Yến, có thể thấy được ông ấy tài giỏi đến mức nào.

Bây giờ hai người này càng muốn nhìn xem cái tên Cổ Dục khoe khoang trước mặt có thể làm được gì.

Nếu như mà Cổ Dục biết được suy nghĩ của bọn họ thì hẳn sẽ cười chết mất.

Giỏi nhất trên toàn Trung Quốc sao? Hẳn là siêu đầu bếp còn chưa nói gì, ai dám tự xưng giỏi nhất?

Cổ Dục đi tới chỗ con cá đù vàng rồi sờ lên thân cá một chút. Thực ra thì hẳn muốn xem bọn họ xử lý con cá ra sao mà thôi.

Mặc dù cách làm của họ sai một chút nhưng trình độ xử lý cũng không tính là tệ. Trên cơ bản thì họ đã cắt xong phần nội tạng của con cá, nhưng mà phần xương cá cũng rất khó xử lý.

Nếu như mà hẳn mặc kệ để bọn họ đứng rút xương cá ra thì cũng phải mất cả tiếng đồng hồ. Nhưng mà Cổ Dục cũng lười đợi họ nên hẳn quyết định bắt tay vào làm cá. Sau khi xác định được vị trí của xương cá xong hẳn dùng cán dao đập mấy cái trên thân cá. Nhìn thấy Cổ Dục làm vậy hai vị đầu bếp kia không khỏi sửng sốt muốn đi lên ngăn Cổ Dục lại nhưng lại bị ông cụ ngăn cản.

“Long pháp đánh gãy!” Nhìn thủ pháp của Cổ Dục, ông cụ có chút khiếp sợ nói.

Bộ xương của cá cũng có thể gọi là xương rồng, mà thủ pháp Cổ Dục dùng đến là một loại đao pháp bị thất truyền. Lúc mà hấn dùng dao gõ xuống mấy cái trên thân cá, kỳ thực phần xương với thịt cá gần như đã bị tách ra. Sau đó Cổ Dục dùng dao tiến vào trong miệng cá dùng lực nhẹ nhàng nhất xoay một cái. Khi hấn rút tay ra thì trong tay không chỉ có một mình con dao mà trên dao còn ghim phần xương lưng hoàn chỉnh với phần nội tạng của cá.

Thấy được đến đây thì hai vị đầu bếp kia không khỏi nhìn nhau. Việc này quả thật ngoài phạm vi hiểu biết của bọn hấn rồi, nhưng mà Cổ Dục không để ý tới họ, mà hấn từ từ lấy ra toàn bộ nội tạng cá.

Sau đó Cổ Dục ướp cá với hành, gừng và một số gia vị khác. Trong lúc đó Cổ Dục để cho Lâm Lôi lên lầu bắt hai con cua nâu xuống. Tiếp đó Cổ Dục lấy ra nước canh đã được hấn bảo quản trong tủ lạnh ra.

Sau khi hấp xong hai con cua nâu thì Cổ Dục tách lấy gạch cua. Rồi sau đó trộn chung với nước canh đông đặc, bên trong hấn còn cho thêm trân trâu nữa. Đương nhiên đó không phải trân châu thật mà là loại được làm từ thịt bằm.

Lúc này cá dù vàng được ướp cũng thấm gia vị rồi. Hấn mang cá ra đổ hỗn hợp trên vào bụng cá.

Ở đây có một kỹ xảo nhỏ là nếu ai tay nghề không tốt thì sẽ dùng tôm trượt hoặc tôm xay nhuyễn ép kín miệng cá lại phòng hồ lúc chiên cá nước canh bị chảy ra.

Nhưng mà Cổ Dục cũng không cần bởi vì hấn có thể đem đầu cá dựng đứng lên để chiên!

Sau đó Cổ Dục đun chảo dầu, đợi dầu nóng khoảng bảy phần rồi thì hấn xách đầu cá lên không ngừng tưới dầu lên. Mùi thơm từ từ lan ra, không lâu sau con cá đã được Cổ Dục

tươi dầu lên chiên đến mức trong mềm ngoài giòn. Nhìn thấy con cá chiên đạt tới độ vàng giòn mà hấn mong muốn, tiếp đến sẽ phải trình bày món ăn. Kỳ thật Cổ Dục đối với việc trình bày món ăn không mấy xem trọng. Hấn trực tiếp luộc rau xong rồi xếp ra đĩa sau đó đem cá để lên tiếp đến lấy nước canh làm nước sốt để xối một chút lên con cá coi như xong. Lên món thôi nào!

“Ừc...ừc...” Nhìn con cá kia dậy lên mùi hương hấp dẫn làm cho bụng mọi người bắt đầu kêu réo không ngừng.

“Thật là một món canh cá đủ vàng hoàn mỹ!” Nhìn thấy đầu con cá ngửa lên trông giống như là một con rồng thật sự đang ngửa mặt lên trời gầm thét. Ông cụ có chút ngạc nhiên, theo lý mà nói món ăn này cũng đã bị thất truyền lâu rồi, không ngờ lại có người làm ra được?”

“Chỉ là chút tài mọn thôi ạ! Thư Nhân đã đến rồi sao? Vậy thì chuẩn bị ăn thôi nào!” Nghe được lời nói của ông cụ, Cổ Dục cũng tùy ý đáp lại một câu rồi nhìn về phía Lâm Lôi hỏi.

“Cháu ở đây nè chú!” Nghe thấy Cổ Dục hỏi đến, lúc này bên ngoài cửa sổ sau lưng Cổ Dục truyền đến giọng của Phùng Thư Nhân. Trong tay cô nàng đang cầm điện thoại, nhìn cũng biết là cô nàng này này giờ đã livestream quá trình Cổ Dục làm món canh cá này rồi.

Mà lúc này tình hình trong phòng livestream có thể xem như là ong vỡ tổ. Hàng loạt dòng bình luận hiện lên làm toàn bộ website đều bị đứng hình. Phải biết đây là livestream về cách làm canh cá đủ vàng chính tông đó nha. Mặc dù bọn họ chỉ có thể nhìn không thể ngửi và ăn, nhưng mà họ vẫn như cũ thèm đến mức chảy cả nước miếng.

“Ăn cơm thôi!” Sau khi nhìn thấy bóng dáng của Phùng Thư Nhân, Cổ Dục vung tay lên. Mọi người đã tập trung đông đủ vậy thì bắt đầu ăn thôi.

Đĩa cá vừa đặt lên bàn thì tất cả mọi người, ngoại trừ Cổ Dục ra đều cầm điện thoại lên chụp ảnh tới tấp. Phải biết rằng món ăn này không phải là món ăn bình thường mà có thể nói đây chính là một tác phẩm nghệ thuật. Sau khi tất cả mọi người chụp ảnh xong thì đồng loạt nhìn về phía Tôn Lập Xuân, cũng chính là ông cụ kia. Tiếp đó ông cụ trầm tĩnh cầm đũa lên nhẹ nhàng gắp một miếng ở phần bụng cá.

Vừa gắp xong miếng thịt cá thì nước canh với trân châu còn có cả gạch cua từ trong bụng cá tràn ra. Nhất thời cả phòng ăn đều tràn ngập hương thơm của món ăn.

Trong lúc mọi người đang điên cuồng nuốt nước miếng thì ông cụ bỏ miếng cá vào miệng. Khi ông vừa cắn vào thịt cá, trong nháy mắt ông cảm thấy trước mắt mình như tối sầm lại.

Khi ý thức của ông lần nữa tỉnh lại, ông có cảm giác giống như mình đang ở trong một vùng biển rộng. Nước biển xung quanh không ngừng bao quanh ông, mà kể bên ông thì có đủ loại hải sản. Loại cảm giác này đúng là không thể nào diễn tả được bằng lời, giống như những màu sắc rực rỡ nhất ở dưới đáy biển đang bày ra trước mặt ông. Tựa như ông đang hoá thân thành một chú cá. Đúng rồi! Ông đang biến thành một chú cá đù vàng!

Một chú cá đù vàng tự do tự tại!

Dường như vào lúc này linh hồn của ông như đang ở trên thiên đàng vậy. Cái loại hương vị kia không ngừng kích thích vị giác của ông, một lúc sau ông chợt hiểu ra, tại vì sao Tống An Dân lại đánh giá cao Cổ Dục như vậy...

“Hắn chính là độc nhất vô nhị!”

Chương 177. Hợp đồng mua bán

Chương 177: Hợp đồng mua bán

“Cậu Cổ! Có thể cho chúng tôi thử các loại hải sản khác được không?”

Lúc này trong nhóm năm người liếc nhìn nhau nhưng vẫn không có người nói gì, sau đó đột nhiên có người mở miệng nói một câu. Sau khi nghe được lời cậu ta nói, mọi người vẫn còn đang ngạc nhiên vì mỹ vị của món ăn thì ai nấy cũng từ từ tỉnh lại.

Khi bọn họ nhìn lại thì chỉ thấy trước mặt còn lại cái đầu cá đủ vàng cùng với bộ xương, mọi người đều cảm thấy lúng túng một chút. Dù sao thì mấy người bọn họ ăn cũng quá nhanh rồi.

Nhưng mà sau khi nghe người kia nói xong thì cả nhóm nháo nhào cũng muốn nếm thử mấy món khác, sau đó cả đám đều nhìn về phía Cổ Dục chờ xem phản ứng của hắn.

Một con cá tám ký rưỡi, bỏ đi xương cá thì còn lại khoảng bảy ký, không tính đầu cá thì còn lại tầm sáu ký chỉ toàn là thịt cá. Ở đây có 10 người lớn với 2 đứa nhỏ cùng ăn, sau khi ăn xong đúng là bụng vẫn còn trống nha.

“Được thôi! Mọi người đưa tiền là được.” Sau khi nghe người kia nói xong Cổ Dục cũng đứng lên tùy ý nói. Nói trắng ra là hắn cũng muốn bán mấy loại hải sản này, cho nên hắn cũng không để ý lắm.

“Bào ngư đen, chúng tôi ra giá một ký là 6,200 tệ, tôm hùm Úc thì một ký 10,200 tệ. Tôm hùm thì dựa theo kích thước mà tính, một con mà năm ký trở lên thì 150.000 tệ một con, từ năm ký trở xuống thì tính một ký là 4,000 tệ. Tôm chì 2,400 tệ một ký, tôm hồng y 3,000 tệ một ký,...” Nghe Cổ Dục nói xong, lúc này người nữ phụ trách kia tính toán một chút rồi báo lại giá cả với Cổ Dục.

Giá tiền mà cô ta đưa ra còn cao hơn cả giá mà Hứa Cẩm đưa ra. Nhưng mà cũng có thể hiểu được.

Dù sao đây cũng là mua đồ ăn dựa theo thực đơn của Quốc Yến nên số lượng có hạn. Hơn nữa cũng không có khả năng mỗi ngày đều mở Quốc Yến, cho nên giá tiền đưa ra cũng không giống như nhóm người Hứa Cẩm là lẽ tự nhiên.

Mà Cổ Dục cũng rất hài lòng với giá tiền mà bọn họ đưa ra.

Sau khi đã bàn xong giá cả thì Cổ Dục đưa bọn họ lên lầu nữa. Tiếp đó hắn lấy ra không ít hải sản, lần này là Cổ Dục tiếp tục đứng bếp, còn hai vị đầu bếp kia không đi lên làm xấu mặt mình nữa.

Mà Cổ Dục cũng không để bọn họ thất vọng, món ăn hắn làm ra tất cả đều là mỹ thực hàng đầu. Thậm chí cái đầu cá hù vàng hồi nãy hắn cũng không lãng phí mà mang nó đi làm môi cá kho tàu.

Cách chế biến môi cá đúng nhất là phải mang đi phơi khô rồi đem đi ngâm nước, tiếp đó mới chế biến thành món ăn. Nhưng mà với tay nghề của Cổ Dục dù chế biến tươi cũng rất ngon. Không lâu sau, bàn đồ ăn lầu nữa được dọn lên.

Những người này không khỏi có chút hâm mộ nhìn về phía Lâm Lôi và Lý Vân Vân đang đứng.

Mỗi ngày các cô ấy đều được ăn đồ Cổ Dục nấu, thật sự quá hạnh phúc rồi.

Nhìn thấy ánh mắt bọn họ như vậy, Lý Vân Vân với Lâm Lôi cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Còn Phùng Thư Nhân thì lộ ra gương mặt vui vẻ và đắc ý, đồng thời cô ta cũng lộ ra một chút băn khoăn. Bây giờ cô có thể đến nhà Cổ Dục ăn nhờ ở đậu vì hai lý do. Thứ nhất là vì Cổ Dục hiện đang độc thân, thứ hai là mẹ kế của cô đang làm việc ở đây.

Nhưng mà nếu một ngày nào đó, Cổ Dục kết hôn, mẹ kế của cô không còn làm việc ở đây nữa. Đến lúc đó làm sao để nếm được đồ ăn ngon nữa đây? Haizzz, nghĩ tới thôi cũng thấy đau đầu rồi.

Quả nhiên người trẻ tuổi đúng là không biết buồn lâu mà. Sau khi thấy đồ ăn được đưa lên thì rất nhanh sự rầu rĩ đã bị cô ta quăng lên tận chín tầng mây, bây giờ trong đầu cô nàng chỉ có ăn với ăn mà thôi!

Sau đó, đám người không ngừng gấp đồ ăn lia lịa. Lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được một bàn đồ ăn rất nhanh đã sắp hết.

Cuối cùng khi tất cả mọi người đều ăn không nổi nữa thì bọn họ đều ngửa đầu ra nằm trên ghế nghỉ ngơi.

“Đúng là mỹ vị nhân gian! Anh bạn à, những món ăn này đều nhờ tay nghề nấu nướng của cháu nên mới ngon đến như vậy. Đúng là vô cùng xứng đáng với câu độc nhất vô nhị mà cụ Tổng nói.” Tôn Lập Xuân sờ lấy cái bụng nhô lên của mình rồi đưa ngón cái hướng về phía Cổ Dục dành những lời khen ngợi cho hắn.

Phải biết rằng, kể từ khi ông học nghề thành danh tới bây giờ thì ông chưa từng ăn no đến như vậy. Không thể không nói, nguyên liệu nấu ăn của Cổ Dục rất tươi ngon, thủ pháp

cùng cách chế biến đồ ăn của hắn càng tuyệt diệu, nếu mang ra so sánh có khi chàng trai trẻ này còn giỏi hơn cả ông.

“Chính xác thì đây mới là món ăn đỉnh cao của Trung Quốc.” Lúc này thì người đề nghị thử thêm những món hải sản khác khi này, hắn trầm tư một chút rồi nói.

Đoàn người năm thành viên này kỳ thực ai cũng có chức vụ riêng.

Tôn Lập Xuân là bếp trưởng, nhiệm vụ là đánh giá nguyên liệu. Hai người trung niên kia là học trò của ông, có nhiệm vụ là chế biến món ăn. Người nữ kia phụ trách bảo đảm hậu cần, cũng là người của chính phủ. Người cuối cùng cũng không phải là người bình thường, ông là nhà đánh giá mỹ thực nổi tiếng nhất ở Trung Quốc.

Có thể chinh phục được đầu lưỡi của ông ấy đồng nghĩa với việc chinh phục được phần lớn đầu lưỡi của người khác. Mặc dù nói Trung Quốc rất lớn, năm sông bốn biển, các địa phương khác nhau sẽ có khẩu vị riêng biệt. Có người thích ăn mặn nhưng không thích ngọt, có người thích cay nhưng không thích mặn, đủ kiểu người có khẩu vị khác nhau. Nhưng không thể không nói, đồ ăn ngon thì đến chỗ nào cũng là đồ ăn ngon.

Cổ Dục vẫn luôn tự tin tay nghề của mình, nếu món ăn của hắn làm ra mà không có người ăn. Một là người đó bị dị ứng hay mắc phải vấn đề gì khác, hai là người đó chưa từng ăn qua món ngon trên đời.

Cổ Dục chính là người có thể đem những nguyên liệu này, chế biến thành món ăn hạng nhất mang lại hương vị mà bạn thích nhất.

“Mặc dù nói hơi trễ một chút nhưng chúc mừng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Nhìn thấy mọi người đều bị nguyên liệu nấu

ăn và tay nghề của Cổ Dục chinh phục, người phụ nữ kia cũng mỉm cười rồi chủ động đưa tay ra bắt tay với Cổ Dục.

Kế tiếp là phân ký hợp đồng chính thức. Lúc Lâm Lôi, Lý Vân Vân cùng Phùng Thư Nhân đang lau dọn bàn ăn thì người nữ phụ trách cũng lấy hợp đồng ra đưa cho Cổ Dục.

Cổ Dục không hiểu nhiều về luật pháp lắm nhưng mà may mắn là có Tống Minh kế bên, cô ấy có thể giúp Cổ Dục kiểm tra lại hợp đồng. Lúc xác định xong hợp đồng không có vấn đề gì nữa thì hai bên đều ký tên vào hợp đồng. Đồng thời cũng dùng điện thoại chụp lại một tấm hình ký kết hợp tác, sau cùng hợp đồng hợp tác coi như hoàn tất.

Kỳ thực muốn cung cấp hàng hoá cho chính phủ cũng không đơn giản như vậy, đúng ra còn phải đi kiểm tra nguồn nước nơi những vật này sinh sống, còn phải tiến hành đo lường các kiểu. Nhưng mà nhờ vào quan hệ của ông Khổng Hạo Văn, nên tất cả đều được miễn đi.

Lúc Cổ Dục ký xong ba bản hợp đồng thì bắt đầu từ bây giờ hẳn đã trở thành người chuyên cung cấp hàng cho chính phủ.

Có được mối quan hệ này khoắc lên người thì người có thể đến tìm hẳn gây sự chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đương nhiên là không tính mấy tên du côn đầu đường xó chợ rồi, bọn họ có biết cái gì gọi là thương gia của chính phủ đâu.

Nhưng ít ra trên thương trường thì có thể không cần quan tâm.

Có cái vòng bảo hộ này rồi thì chỉ số an toàn của Cổ Dục cũng tăng lên rất nhanh.

Khi ký xong ba bản hợp đồng thì cuối cùng trên mặt Cổ Dục cũng nở nụ cười. Mà lúc này Tôn Lập Xuân cũng tiến lại

gần Cổ Dục.

“Anh bạn trẻ à! Tay nghề tuyệt diệu của cậu nếu cứ nhất quyết ở chỗ này thì có chút lãng phí đấy. Hay là cậu có muốn đến làm ở Quốc Tân Quán không? Tôi có thể đảm bảo cháu có thể làm bếp trưởng, mãi giữa tình cảm mấy năm nữa thì cháu có thể tiếp nhận vị trí của tôi.”

“Sur phụ...”, ” Ông Tôn?” Nghe thấy Tôn Lập Xuân nói vậy, bốn người đi theo ông không khỏi khiếp sợ lập tức nhìn về phía ông.

Chương 178. Hình thức bên ngoài

Chương 178: Hình thức bên ngoài

Mặc dù kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng khi mấy người này bình tĩnh lại đều không có nói gì thêm.

Nói chính xác thì vị trí của cụ Tôn bây giờ, chính là đầu bếp đứng đầu trong cả nước.

Ở vị trí này ông cụ có thể gặp mặt được mấy vị lãnh đạo cao cấp, còn có quan hệ với mấy vị lãnh đạo cũng không tệ.

Đối với bất kì người nào có dã tâm mà nói, đây cũng là một vị trí hiếm có.

Mặc dù không kiếm được quá nhiều tiền, chỉ là nhận trợ cấp từ Bộ ngoại giao. Thế nhưng với cái danh tiếng này, tiền đối với ông cụ mà nói chẳng qua là một dãy các con số.

Mỗi năm đều có người đổ mắt mong chờ vị trí của cụ Tôn thuộc về mình, nhưng bọn họ đều không thể có được.

Nhưng ngay vào lúc này, cụ Tôn lại bài tỏ rằng Cổ Dục có thể kế thừa vị trí của mình. Không thể không nói, trong mắt người khác chuyện tốt như vậy chẳng khác nào tự nhiên có một miếng bánh từ trên trời rơi xuống vậy.

Nhưng xem kỹ lại thì tài năng nấu ăn của Cổ Dục cũng thật sự rất tốt.

Nhưng Cổ Dục lại lắc đầu, từ chối ý tốt của cụ Tôn.

“Cụ Tôn à! Thôi bỏ đi, con người tôi lười quen rồi, không thể chịu được cảnh ngày nào cũng bận rộn tứ phía. Hơn nữa

chỗ này của tôi không tốt sao? Mỗi ngày muốn làm gì thì làm, còn có thể kiếm tiền, thật sự rất tốt rồi!”

“Ai! Tốt thật đấy! Cậu nói cũng đúng, nhưng cậu trẻ tuổi như vậy lại muốn bình dị hơn so với một ông già đã về hưu như tôi có thật là tốt không?” Nghe Cổ Dục dứt khoát từ chối, ông cụ Tôn thở dài một hơi. Nhưng sau khi nhìn nhà của Cổ Dục, ông không khỏi cười một tiếng rồi đáp lại.

Nghe được ông cụ nói vậy, Cổ Dục cũng cười cười, có thể đứng nhàn nhã kiếm tiền, tại sao lại không chứ?

Chuyện này chẳng qua chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn, tất nhiên Cổ Dục từ chối, đối phương cũng không nhắc lại. Sau khi đã chắc chắn hợp đồng không có vấn đề gì, video cũng không có vấn đề, cụ Tôn và đoàn người rời đi. Sau khi đoàn người rời đi, Tống Minh cũng rời đi theo.

Mặc dù cô thực sự muốn ở lại đây ăn bữa tối, nhưng cân nhắc đến buổi chiều còn phải bán hàng ở quán trà, không khỏi có chút buồn bực rời đi.

Nhưng nghĩ một chút, cô xem vài tấm ảnh trong điện thoại của mình, cô có chút phiền muộn. Nhưng đoán chừng tối nay sẽ có vài người cũng rất phiền muộn đây!

Những người này đến nhanh, đi cũng nhanh. Khi tất cả mọi người đều rời đi, Cổ Dục cố ý làm cho Vua Núi và Bạo Quân một bữa ăn.

Buổi chiều, đây chính là thời gian nghỉ ngơi và giải trí.

Cổ Dục, Phùng Thư Nhân, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cùng chơi trò chơi ở phòng khách, trò chơi tên là một chuyện vui vẻ. Mà khi nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của bọn họ, Lâm Lô và Lý Vân Vân tựa vào cánh cửa trước Ngư Trường, trong mắt đều có một chút phức tạp.

Các cô biết, Cổ Dục rất có năng lực, bây giờ bản lĩnh đến quốc gia cũng có thể ký hợp đồng. Việc này đối với các cô mà nói trước giờ đều hoàn toàn không dám nghĩ đến.

Với người đàn ông ưu tú như vậy, thật sự không thể đoán trước được.

Cổ Dục cũng không nhắc đến chuyện này nữa, mặc dù là ký một hợp đồng lớn, nhưng so với những gì hần tưởng tượng cũng không có gì khác biệt lắm. Hần ký hợp đồng này chủ yếu là vì sự an toàn chứ không phải vì kiếm tiền. Bởi vì hần căn bản không quan tâm đến tiền, hần không có hứng thú đối với tiền. Lúc trước, hần vui vẻ đi làm một tháng kiếm lời cũng chỉ hơn 3,000 tệ....

À! Nói vui vẻ đi làm thì chỉ là chém gió, quả thật là quá giả tạo.

Bởi vì ngay lúc này hần cảm thấy đây mới là vui vẻ nhất, cuộc sống như thế này thoải mái hơn cả. Muốn hần trở lại đi làm công như trước kia, một tháng kiếm được hơn 3,000 tệ? Cứ mơ đi, không có chuyện đó đâu!

Bên này tất cả mọi chuyện đã trở lại bình thường. Nhưng ở bên kia, Tống Minh bận rộn một buổi chiều, cuối cùng mới lái xe trở về nhà. Vừa đến nhà, ông cụ Tống lập tức hỏi cô có nói với Cổ Dục chuyện cụ Tống muốn mời một người bạn cũ đến nhà hần làm khách.

Tống Minh kể lại một lượt những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay với ông cụ Tống.

“Ai da! Thật đáng tiếc, vậy mà ông không có ở đó. Canh cá đù vàng kia nhất định ăn cực kì ngon nha!” Vừa nghe xong lời nói của Tống Minh, ông cụ Tống lấy một cái búa massage nhỏ hung hăng gõ lên chân mình, lúc này ông thật sự muốn vứt bỏ

đôi chân sinh bệnh này đi, bởi vì nó làm cho ông trẻ nãi việc lớn như thế.

“Ăn cực kỳ ngon ạ!” Nhìn ánh mắt của ông nội mình, Tống Minh suy nghĩ một chút rồi nói. Ban đầu Tống Minh định nói là món này cũng bình thường, thế nhưng lương tâm của cô không cho phép cô nói như vậy.

“Ai da... ai da...” Vừa nghe cháu gái mình nói như vậy, ông cụ Tống càng thêm xoắn xuýt.

Nhìn dáng vẻ xoắn xuýt của ông nội mình, Tống Minh lập tức quay về gian phòng của mình. Cô sợ ở đây thêm chút nữa sẽ bị ông nội của mình giận lây mất...

Nhưng sau khi trở về phòng, cô cũng không rảnh rỗi gì. Chờ tới 9 giờ đêm, cô cầm điện thoại lên, đăng một bài cho bạn bè xem, bài đăng không phải cái gì khác mà chính là những món ăn của buổi trưa hôm nay.

“Vãi! đúng là đáng chết dưới ngàn đao mà. Có tin bây giờ tôi mang đao đến nhà cô, cùng cô đồng quy vu tận không!!!” Quả nhiên sau bài đăng, thông báo từ WeChat của cô lập tức vang dội.

Kiểu bình luận này chỉ có thể là Triệu Nhu, chứ không thể là người khác.

“Đến đây đi! Nếu như cô đến, ngày mai tôi sẽ dẫn cô đi ném thử cái gì gọi là có một không hai, tôi thật sự không có nói khoác đâu. Có biết Tôn Lập Xuân không? Hôm nay ông ta cũng đánh giá những món ăn này như ông nội của tôi, đó chính là có một không hai.

“Xem ra phải tạm thời hoãn một vài công việc trong vài ngày tới, đến lúc đó tôi và ông nội của tôi cùng cô đi đến đó.” Lúc này, Tiết Thanh Huyền cũng bình luận.

Đừng tin vào dáng vẻ không quan tâm cái gì của cô gái Tiết Thanh Huyền này. Mặc dù dáng vẻ rất lạnh lùng, thế nhưng Tống Minh biết cô gái này chỉ là trong nóng ngoài lạnh, đối với đồ ăn ngon cô rất cố chấp. Không biết từ lúc nào, những cô gái tham ăn này đã cùng liên hệ với nhau.

Nhưng nhiều cô gái tham ăn, thật ra chỉ là giả tạo. Bởi vì như vậy sẽ trở nên đáng yêu hơn, nhưng Tống Minh, Triệu Nhu, Tiết Thanh Huyền là tham ăn thật....

“Không được! Đến lúc đó tôi muốn xem dáng vẻ của anh đầu bếp tài hoa này thế nào. Nếu như không tệ, tôi sẽ trối về làm chồng, để hắn có thể nấu ăn cho tôi mỗi ngày, hahaha...”

“Quên đi! Nếu mà dễ dàng như thế, cô nghĩ chị Trà là người ăn chay sao?”

Quả nhiên, phụ nữ ở cùng nhau có thể chuyển cả tòa nhà, mới qua hai câu nói đã từ ẩm thực chuyển sang một vấn đề khác rồi. Nhưng khi theo dõi cuộc nói chuyện của hai người, Tống Minh không ngừng nghĩ đến khuôn mặt của Cổ Dục.

Không thể không nhắc đến. Nghĩ kỹ lại thì Cổ Dục không phải người bình thường, dáng dấp cũng không tệ. Vóc dáng rất khá, tài nấu ăn tuyệt đỉnh. Nếu cô và hắn có phát sinh chuyện gì, Tống Minh cũng sẽ không kháng cự.

“Ai da! Tống Minh cô đang nghĩ gì thế! Người ta coi cô là bạn, cô lại muốn bắt lấy hắn? Thật là xấu xa! Chẳng qua nếu chuyện này thực sự xảy ra, cũng không phải là không thể tiếp nhận....” Vút điện thoại sang một bên, Tống Minh nhìn lên ánh trăng phía bên ngoài.

Tối hôm nay ánh trăng thật là đẹp!

Cũng không biết, hắn đang làm gì?

Chương 179. Giấy phép chăn nuôi động vật hoang dã

Chương 179: Giấy phép chăn nuôi động vật hoang dã

Cổ Dục không biết bây giờ có rất nhiều thiếu nữ và thiếu phụ đang thầm thương trộm nhớ mình. Nếu như biết được điều đó, thì bản thân hắn cũng chẳng cần phải lựa lúc đêm khuya yên tĩnh mà nhìn tiền bối Thâm Điền qua màn hình di động nữa. Khụ... là đàn ông với nhau ai nhìn vào đều ngầm hiểu mà, chắc hắn ở trong máy tính hay trong điện thoại đều sẽ lưu giữ chút bí mật không muốn ai nhìn thấy.

Nhìn cách hành xử của Cổ Dục làm cho người khác cảm giác như gặp phải sáu loại ảo giác.

Từ từ, sáu loại ảo giác là cái gì?

Có phải mình được bật đèn xanh đúng không? Có ai đó đang gọi mình thì phải? Chắc là cô ấy thích mình phải không?

Tôi có khả năng có thể đơn độc giết được người này! Tôi có thể giết ngược lại tên đó! Trong bụi cỏ nhất định không có ai...

Đương nhiên, ba loại ảo giác này chỉ xuất hiện khi hắn chơi game.

Nhưng với ba loại ảo giác trước, Cổ Dục khẳng định những năm này hắn không có cảm nhận được.

Cho dù bây giờ có cô em xinh đẹp nào đó chạy tới trước mắt hắn, nói rằng: “Em thích anh, chúng ta có thể tìm hiểu nhau được không?” hắn cũng sẽ cẩn thận suy xét mọi chuyện

một chút, chỉ sợ cô gái này tới đây, chỉ với mục đích đùa giỡn mình đi.

Cuối cùng, Cổ Dục lại giống như bao chàng thẳng nam khác trở thành người độc thân bền vững, không hiểu gì về tình yêu.

Trải qua một đêm bình yên thì ngày thứ hai lại bắt đầu. Cổ Dục cũng thức dậy như thường lệ, đánh răng rửa mặt và vệ sinh cá nhân xong thì hấn lại đi câu cá. Sau khi chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa thì hấn lại bắt tay vào nấu bữa sáng cho mình. Lúc Cổ Dục ăn xong thì Lý Vân Vân cũng vừa tới.

Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng đi cùng với cô ấy tới đây. Hôm nay xem ra dù có tránh cũng không thoát được, cho nên hiếm khi Cổ Dục phát lòng tốt dạy kèm cho hai đứa. May mà hôm nay còn tốt, hai đứa nhỏ học môn ngữ văn, vì vậy Cổ Dục chỉ cần nhìn các cô chép bài lại là được. Đối với môn toán của lớp một còn khó khăn một chút chứ môn ngữ văn thì chỉ học bằng cách ghi nhớ rồi ghép vần nên đối với hấn chuyện này không thành vấn đề.

Trong lúc hấn dạy kèm cho hai bạn nhỏ thì một ngày cứ như thế trôi qua, bỗng nhiên điện thoại của hấn vang lên. Đó là cuộc gọi của bên kiểm lâm, bọn họ gọi Cổ Dục lên lấy giấy cấp phép nuôi động vật hoang dã mà hấn đã nộp đơn xin phép.

Đúng là có quan hệ có khác, mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng và nhanh chóng hơn.

Tất nhiên, người dân bình thường thì cũng được bên kiểm lâm phê duyệt cho họ nuôi nấng các loài động vật hoang dã. Nếu không thì những người nuôi rắn, nuôi hươu phải làm sao? Còn có người ở thôn bên cạnh là Đinh Quang, hấn sẽ nuôi ếch rừng và chim đa đa kiểu gì đây?

Nhưng mà Cổ Dục cũng có nghe thoáng qua, muốn cấp phép cho việc nuôi dưỡng động vật hoang dã này cũng không phải là điều dễ dàng.

Các cơ quan có thẩm quyền phải kiểm tra và thẩm định mất mấy tháng thì may ra họ mới cấp phép xuống. Hơn nữa, phải đáp ứng đủ điều kiện để nuôi dưỡng. Tiền cũng là một phương diện không thể thiếu, mặt khác chính là hiểu biết của người nuôi về loại động vật họ đang chăm sóc. Bên cạnh đó, còn phải có người đứng ra bảo đảm cho người nuôi, điều kiện để làm người bảo đảm ở đây phải là người của cơ quan chức năng, chứ người thân thì hoàn toàn không được đứng ra đảm bảo.

Bởi vì quốc gia cũng lo lắng về vấn đề, khi người dân được các cơ quan có thẩm quyền cấp phép nuôi dưỡng sẽ lợi dụng điều đó để đi săn bắn và buôn bán trái phép các loài động vật hoang dã. Vậy thì rắc rối rồi, phải biết rằng chính sách của quốc gia chỉ cho phép mua bán từ đời thứ hai trở đi.

Nghĩa là, khi bạn bắt động vật hoang dã mang về thì ít nhất phải nuôi dưỡng đến đời thứ ba. Lúc này bạn mới có thể mang đời thứ ba đi bán, đời thứ hai đều nghiêm cấm không được bán, đây chính là chính sách vô cùng nghiêm khắc dành cho những ai được cấp phép nuôi dưỡng động vật hoang dã.

Tất nhiên, Cổ Dục chẳng bao giờ có suy nghĩ sẽ nuôi dưỡng chúng nó rồi đem đi bán lấy tiền cả...

Ồm, nói như vậy cũng không đúng lắm, bởi vì cá quý của hắn cũng là cá hoang dã mà nhỉ.

Nhưng mà cá thì ở trong quốc gia muốn cấm ăn cũng hơi khó.

“Hai đứa viết xong chưa? Viết xong rồi thì chú phải đi ra ngoài một lúc, có muốn đi cùng không?” Thả điện thoại trong

tay xuống, Cổ Dục nhìn Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang thu dọn sách vở cười hỏi.

“Vâng, viết xong rồi ạ!” Nghe nói sẽ được đi ra ngoài chơi, hai cô bé cực kỳ cảm thấy hứng khởi, ánh sáng trong mắt không ngừng lóe lên nhìn chăm chăm vào Cổ Dục với sự mong chờ.

“Đem mọi thứ thu dọn gọn gàng đi rồi chúng ta đi ngay!” Nhìn dáng vẻ vui mừng thích ý của hai cô bé, hắn không khỏi nở nụ cười. Nghe được lời đảm bảo của Cổ Dục, hai cô gái nhỏ nghiêm túc thu dọn sách vở một cách nhanh chóng.

Khi nghe Cổ Dục muốn dẫn hai tiểu nha đầu đi ra ngoài chơi, Lý Vân Vân chẳng có bất kỳ lo lắng gì cả, cô vô cùng tin tưởng Cổ Dục sẽ chăm sóc tốt cho chúng.

Chờ hai cô bé nghịch ngợm này cất cặp sách xong thì Cổ Dục cũng lái xe đi ra, mang theo hai cô bé cùng đi lên cơ quan kiểm lâm ở trên trấn.

Sau khi tới nơi, rất nhanh đã làm xong các giấy tờ nuôi dưỡng còn lại.

Bởi vì cũng đã chào hỏi người ở phía trên nên người bảo đảm không là ai khác ngoài Khổng Hạo Văn. Hắn nhanh chóng điền đầy đủ thông tin vào các ô còn lại chỉ cần ghi phần thông tin cá nhân của Cổ Dục là được rồi.

Khi bước ra khỏi cơ quan kiểm lâm, trên tay hắn nhiều hơn một quyển vở nhỏ và tờ giấy chứng nhận. Đây là tờ giấy xác nhận hắn có thể nuôi dưỡng các loài động vật hoang dã.

“Có tờ giấy này rồi thì mọi chuyện sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.” Cổ Dục không khỏi cảm thấy vui vẻ khi nhìn hai đồ vật đang cầm trong tay, về sau sẽ chẳng có ai có quyền đến trước mặt hắn chỉ trở về Bạo Quân và Vua Bầu Trời nữa rồi.

“Nào! Chúng ta đi về nhà thôi.” Cổ Dục dẫn theo Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cùng lên xe đi về nhà.

Nhưng mà, khi hần khởi động xe thì lại phát hiện ánh nhìn chăm chú của Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, bọn chúng đang quan sát một góc trong sân của khu nhà cán bộ cơ quan kiểm lâm đang sinh sống.

Cổ Dục đưa ánh mắt nhìn theo ngay lập tức hiểu rõ hai đứa nhóc tinh quái này đang nhìn cái gì.

Ở trong một góc sân của đại viện được đặt nhiều loại dụng cụ và máy tập thể dục. Nào là dụng cụ bước đi, xà đơn, xà đôi, các loại bánh xe với kích cỡ khác nhau... ngoài những thiết bị tập thể dục dành cho người lớn ra thì còn có một số đồ chơi dành cho các bạn nhỏ. Trong đó, cái cầu thang trượt cực lớn kia đã được Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi ngắm tía này giờ.

Cái cầu thang trượt này không giống như cái Cổ Dục hay chơi lúc nhỏ, loại lúc nhỏ hần chơi chỉ có đơn giản một mặt để trượt, còn loại này lại có rất nhiều mặt không lo bọn nhỏ giành giật nhau. Với lại, nhìn hình dáng của nó giống như loại mà người ta hay dùng trong khu suối nước nóng hần đã từng tới chơi, có cao có thấp, có xoay vòng quanh cột, có dạng thùng tròn... hầu như loại nào cũng có.

Ngoài cái cầu trượt này ra thì bên cạnh còn một vài đồ chơi xinh đẹp khác, còn có vòng quay có vài ghế ngồi đơn giản. Những thứ này đối với trẻ em trên trần chẳng tính là xa lạ gì cả.

Căn bản hần từ nhỏ đã chơi chán rồi, dù có cho cũng không thèm chơi nữa. Nhưng đối với những đứa trẻ như Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi mà nói thì dù có chơi cả ngày cũng không đủ.

“Thôi được rồi! Đừng nhìn nữa, chúng ta cùng đi mua một bộ về nhà chơi nha.” Nhìn điệu bộ khao khát của hai đứa nhỏ,

Cổ Dục nở nụ cười cứng chiều mà nói.

“Chú à! Chúng ta thật sự sẽ mua về chơi sao?” Chỉ mới nghe Cổ Dục nói vậy thôi mà hai mắt Cổ Tú Tú đã không ngừng phát sáng, âm thanh hưng phấn hướng về phía Cổ Dục hỏi không ngừng.

“Đương nhiên là sự thật, đi thôi!” Thấy dáng vẻ hưng phấn của hai đứa nhỏ, Cổ Dục cũng không để ý nữa, nhanh chóng khởi động xe rồi rời đi.

Tất nhiên là trước khi đi hẳn cũng đã tìm kiếm xem thử nên mua mấy món đồ chơi này ở đâu.

Bây giờ đặt mua trên mạng vẫn sẽ thuận tiện nhất, nhưng mà cần phải chờ mất mấy ngày để bên giao hàng gửi đến bưu điện. Đã vậy còn phải mất công chạy một chuyến đi lấy mang về, thật là phiền phức. Cho nên Cổ Dục quyết định chạy tới chợ tìm mua một bộ cho nhanh.

Chạy được một đoạn thì Cổ Dục đánh tay lái rẽ qua con đường khác rồi chạy tới cửa hàng bán đồ chơi ở trên trần. Cổ Dục nhìn vào cách bày trí của cửa hàng, đúng là không thể không nói cửa hàng này có đủ các loại đồ chơi. Từ lớn tới nhỏ, từ xấu tới đẹp cái gì cũng có. Quan trọng là có muốn mua hay không mà thôi.

Sau khi nhìn quanh cửa hàng, tất nhiên là có món đồ Cổ Dục muốn mua cho hai đứa nhỏ. Nhưng mà khi nhìn thấy những đồ vật khác, Cổ Dục sờ tay lên cầm suy nghĩ một chút. Đẳng nào cũng phải dùng đến tiền hay là mua món đồ gì đó báo đáp mấy người trong thôn luôn cũng được.

Chương 180. Sân chơi trẻ em

Chương 180: Sân chơi trẻ em

“Chao ôi! Thực sự không biết nói gì cho đúng, làm phiền cậu rồi.” Cổ Lập Quốc nhìn những dụng cụ đang lắp đặt trước mắt này, không nhìn được mà kéo tay Cổ Dục nói. Nghe được lời trưởng thôn nói, mọi người xung quanh nhìn hấn bằng ánh mắt hâm mộ và tán thưởng, Cổ Dục lấy tay sờ đầu cười.

Nhìn những thiết bị đang lắp đặt, Cổ Dục thuận miệng trả lời: “Trưởng thôn, không có việc gì đâu, tôi cũng là một phần tử trong thôn, giúp thôn mua một ít đồ cũng là điều nên làm.”

Đúng vậy, hấn không chỉ mua cầu trượt, xích đu cho trẻ con. Mà ngay cả những thiết bị rèn luyện thân thể cho người già hấn cũng mua.

Trước khi mua hấn đã gọi một cuộc điện thoại cho Cổ Lập Quốc để xác nhận trong thôn còn chỗ để hay không, nếu đến lúc mua xong mà không có chỗ để thì phiền toái.

Sau đó hấn triệu tập những người cốt cán ở trong thôn họp một lần. Cuối cùng quyết định đem những thiết bị này đặt ở dưới cây đại thụ ở cửa thôn.

Lúc bình thường, chỗ này cũng là trung tâm hoạt động của không ít người trong thôn.

Ở đây, mấy ông lão thì thích đánh cờ, phụ nữ thì thích làm nhảm việc nhà, vừa hay đối diện là quán ăn nhỏ duy nhất trong thôn. Kỳ thật hấn cũng muốn đem mấy thứ đó để ở chỗ này, bởi vì đây cũng coi như là mời chào khách hàng không phải sao?

Sau khi xác định vị trí, ngay lập tức Cổ Dục liền mua toàn bộ máy tập thể dục, trực tiếp cho chở tới. Những thiết bị này là bảo hành trọn đời nên không cần lo lắng vấn đề hư hại.

Đương nhiên, cũng phải có một chút đề phòng với những kẻ nghèo kiết xác sẽ đem phá những thứ này bán lấy tiền. Người trong thôn không có khả năng nhưng thôn khác thì không nói chính xác được.

Tuy nhiên việc này Cổ Dục chỉ phụ trách xuất tiền, còn tình hình cụ thể thì phải xem ý kiến của thôn trưởng Cổ Lập Quốc.

Thật ra lắp đặt những đồ này rất nhanh, chẳng qua là đem những thiết bị này cố định ở một vị trí, sau đó đóng đinh là được. Hơn nữa người ta cũng có dụng cụ để lắp đặt riêng, tốc độ cũng nhanh hơn.

Sau khi mọi thứ ở trong thôn đều chuẩn bị xong, Cổ Dục cũng trở về nhà. Chẳng qua khi vừa về đến trước cửa, hắn đã thấy một đám nhóc đang tụ tập xung quanh đó.

Lúc này những đứa nhóc đều nhìn sân nhà Cổ Dục với vẻ hâm mộ.

Hiện tại các món đồ chơi trong nhà hắn đều hoạt động tốt. Ngoại trừ lúc đầu hắn nhìn trúng loại cầu trượt có nhiều mặt trượt ra, Cổ Dục còn mua thêm xích đu, bập bênh. Còn có một thiết bị quay Cổ Dục cũng không biết gọi là gì, nhưng mỗi loại hắn đều mua.

Ngoài ra, hắn còn đặc biệt mua một cái khung bóng rổ.

Đúng vậy, chỉ có một cái khung bóng rổ không phải cái loại có giá đỡ, hắn dự định gắn ở nhà hắn.

Kỳ thật sân trước nhà hắn cũng có không ít đất trống, ngoại trừ chỗ đậu xe ra thì ở đây cũng chỉ có ổ chó của Vua Núi, đồ vật còn lại đều ở sân sau.

Bây giờ đem không gian tận dụng một chút thì cũng không thiếu chỗ trống.

“Cậu Cổ! Tôi đang phun sơn.” Nhìn thấy Cổ Dục đang đi đến, người phụ trách lắp đặt liền cười đi về phía Cổ Dục nói.

Bây giờ những thứ này đều đã hoàn thành, khung bóng rổ cũng xong, nó cao bằng một khung bóng tiêu chuẩn. Cổ Dục mua đồ đều không mua hàng rẻ tiền, hẳn mua đều là đồ tốt nhất.

Cái khung bóng rổ này, Cổ Dục cũng mua chung với mấy món đồ chơi kia ở cửa hàng. Khung bóng rổ này cùng với loại chuyên dành cho các trận CBA đều giống nhau. Nếu hẳn đánh hỏng chỗ nào thì nó cũng được bảo hành trọn đời.

Hiện tại đang phun sơn tới khu vực cấm, ba điểm trong vòng cấm, nửa sân thi đấu, Cổ Dục dĩ nhiên để cho bọn họ tiếp tục phun.

“Tới tới tới, đều lui về sau, nhường một chút.” Kéo Lưu Phi Phi và Cổ Tú Tú, Cổ Dục lui đến bên cạnh, sau đó mấy người này tiếp tục phun sơn.

Sơn mới phun trên sân xi măng nhà Cổ Dục, mấy đường phân chia cũng nhìn thấy rõ, chẳng qua nhìn cái sân này kỳ thực Cổ Dục cũng không mấy hài lòng.

Vì sân xi măng là loại sân hẳn không thích nhất.

Dù sao lúc còn trẻ, hẳn rất yêu thích môn bóng rổ này, thích nhất là chơi bóng trên sân nhựa. Mặc dù hẳn tuyệt đối sẽ không bị ngã nhưng khi ma sát hay mượn lực đứng lên thì sân nhựa vẫn tốt hơn. Chất liệu sân vẫn là thứ quan trọng nhất, bởi vì có thể tùy tiện làm mọi động tác mà không cần lo lắng việc bị ngã. Nếu có ngã thì ngã trên sân nhựa vẫn tốt hơn trên sân xi măng.

Vừa nãy hẳn xem khung bóng rổ mà quên mất chuyện này.

Nhìn sân bóng rõ trước mặt, Cổ Dục sờ cằm suy nghĩ một chút, sau đó nhỏ giọng lầm bầm: “Đợi khi rảnh tìm ông nội Quốc Khánh của Cổ Tú Tú làm một cái sân lót ở đây. Nhưng mà cũng không được, trời mà mưa một chút sân liền bị thấm nước, hay là làm thêm mái hiên để tránh mưa?”

“Cậu Cổ, chúng tôi đã làm xong rồi.” Giữa lúc Cổ Dục đang suy nghĩ thì mấy người kia cũng đi đến, cười với Cổ Dục nói.

“Ừm, làm phiền mọi người rồi.” Nhìn động tác của đối phương, Cổ Dục cũng cười khách khí nói một câu.

Thực ra đối xử với người khác khách khí một chút cũng chẳng có gì tổn thất gì cả nhưng nó làm cho tâm trạng của người khác tốt cả ngày.

Nhìn những thiết bị đã lắp ráp xong, Cổ Dục cũng thanh toán hết tiền cho bên lắp đặt, ngoài ra còn tặng thêm hai thùng nước. Mấy chai nước này là trước đây hắn mua chẳng qua bây giờ hắn đã có nước đào với trà rồi, cũng không uống mấy đồ này nữa đúng lúc tặng cho bọn họ coi như để lấy lòng.

Sau khi tiễn bọn họ đi, Cổ Dục bắt đầu nấu cơm. Mà bọn trẻ ở trong nhà hắn cũng chơi muồn điên rồi, dĩ nhiên Vua Núi vẫn luôn ngủ ở cửa. Mặc dù Cổ Dục hào phóng để bọn chúng vào chơi nhưng hắn cũng không hy vọng bọn chúng trộm đồ trong nhà hắn.

Cho nên ngoại trừ Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi có thể qua cửa của Vua Núi thì những đứa khác không thể qua được.

Nhìn bọn nhóc ở bên ngoài, mặc dù hắn không để bụng chuyện bọn nó chơi. Nhưng nói thật nếu bọn nhóc chơi một thời gian quá lâu thì hắn cũng có chút cảm thấy ảm ỉ.

Chẳng qua chuyện này cũng không có phát sinh, bởi vì rất nhanh người lớn trong nhà của bọn nhóc đã đến đón về ăn

cơm. Buổi chiều ngoài Cỏ Tú Tú và Lưu Phi Phi vẫn còn đang chơi thì mấy đứa khác cũng không tới.

Chuyện này cũng không phải người lớn không cho bọn chúng chạy tới chơi. Kỳ thực bọn họ còn muốn thông qua bọn nhỏ mà có mối qua hệ tốt với Cỏ Dục.

Nhưng mà mấy đứa nhỏ nông thôn khác với mấy đứa thành phố.

Bọn nhỏ thành phố có thể chơi cầu trượt cả ngày vì bọn nó không có mấy thứ khác để chơi. Nhưng mà đám nhỏ ở nông thôn thì khác, tụi nó có nhiều trò để chơi hơn. Có thể đi câu ếch xanh, bắt cá, mò cua, bắt côn trùng, đi bờ sông nghịch nước thậm chí còn đi đến gần bên kia núi để thám hiểm....

Cái cầu trượt này, trừ lúc đầu còn có chút hiếu kì thì mấy đứa lớn với mấy đứa con trai cũng không muốn chơi. Mà trong thôn chỉ có Cỏ Tú Tú và Lưu Phi Phi là con gái học lớp một duy nhất, cho nên buổi chiều không có ai chơi cũng đúng.

Sau khi ăn xong Cỏ Dục nhìn cái khung bóng rổ, hắn cũng chuẩn bị chơi bóng.

Chương 181. Sức mạnh bùng nổ

Chương 181: Sức mạnh bùng nổ

Khi Cổ Dục thay quần áo thể thao xong và cầm bóng rổ được ông chủ tặng kèm đi xuống lầu. Lúc này Phùng Thu Nhân sau khi livestream cho mọi người xem đám cá ở trong ao cá xong cũng đi đến.

“Hả? Chú Dục, chú muốn chơi bóng rổ ă?”

“Đúng vậy.” Nhìn dáng vẻ tò mò của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục cũng nhẹ nhàng vỗ quả bóng một cái, mà cái vỗ này khiến hắn sửng sốt.

Trước đó, nếu như nói hắn dậy thì lần thứ hai thì có thể hắn không dám tin, nhưng bây giờ hắn lại có cảm giác rõ ràng. Bởi vì khi Cổ Dục dẫn bóng, hắn cảm thấy độ không chế quả bóng của mình không chỉ tăng lên một chút, điều này chứng tỏ rằng bàn tay của hắn đã to hơn.

Nghĩ tới đây, Cổ Dục không nhịn được lập tức đập bóng xuống đất mấy cái, khiến cho hắn rất bất ngờ là thế mà hắn bắt bóng hết sức nhẹ nhàng. Thậm chí Cổ Dục cảm giác rằng khi dội quả bóng xuống dưới đất thì hắn cũng có thể bắt được quả bóng dội ngược về dễ dàng, loại cảm giác này rất là thần kỳ.

“Hi hi, vừa lúc cháu không biết livestream cái gì. Chú Dục, chúng ta đấu bóng rổ không ă?” Bên này Phùng Thu Nhân nhìn Cổ Dục cười hi hi, tiếp đó đắc ý nói.

“Cháu biết chơi không đó?” Lúc này Cổ Dục đang chìm đắm trong việc mình có thể bắt bóng một cách nhẹ nhàng,

nghe Phùng Thu Nhân nói thế hẳn cũng không khỏi ngắc đầu nhìn về phía cô. Mặc dù cô mặc một bộ đồ thể thao, tuy nhiên Cổ Dục nhìn không ra cô cũng biết chơi bóng rổ.

“Hi, chú đừng coi thường cháu, ban đầu cháu chính là ủy viên văn thể mỹ của lớp, cháu giỏi hát, nhảy, RAP, bóng rổ, ...”

“Bớt đi, có tin là chú gửi thư luật sư cho cháu không đó?” Liếc mắt với Phùng Thu Nhân một cái, Cổ Dục hơi buồn cười nói. Thật không hổ là người phát sóng trực tiếp, đúng là trò gì cũng có.

“Ha ha ha ha, chú không nỡ lòng nào đâu. Chú nhanh đến bắt đầu đi, cháu đi đặt điện thoại.” Phùng Thu Nhân nở nụ cười khi nghe Cổ Dục nói vậy, sau đó cô cầm điện thoại di động ra ngoài để tìm góc quay. Mà Cổ Dục cũng không nói gì, hẳn cầm banh đi qua sân bóng rổ và thử ném mấy cái, tuy nhiên sau khi ném bóng xong, Cổ Dục nhú mày ngay lập tức.

Thứ nhất là vì quá lâu rồi hẳn không chơi bóng rổ, tính ra trong lúc không để ý đã là hai, ba năm.

Thứ hai là do bây giờ thể chất của hẳn tăng lên, khiến cho việc sử dụng xúc cảm ném rổ kém đi không ít.

Mà ở bên đây Phùng Thu Nhân đang chọn góc quay cho điện thoại thật ra cũng im lặng quan sát trình độ ném bóng của Cổ Dục. Tuy nhiên theo cô thấy thì nó không thể chỉ dùng một từ “nát” để diễn tả được.

“Làm hại cháu còn tưởng chú là cao thủ này nọ, chú ăn mặc nhìn rất là chuyên nghiệp luôn cơ đấy. Ha ha, nhìn cháu đến ngược chú đây!” Nhìn quả bóng trong tay Cổ Dục, Phùng Thu Nhân vừa cười vừa nói.

“Cmn! Đây là đang làm gì vậy? Phát cơm chó à?”

“Chủ bá! Đừng bị lừa, chơi với tôi đi!”

“Đừng cản tôi, tôi muốn chơi với chủ bá.”

“Cmn! tôi phải chơi, Kinh Thiên Trụ nằm vùng ở đây nè!”

Nhìn thấy Phùng Thư Nhân muốn chơi bóng với Cổ Dục, lúc này ở trong phòng trực tiếp cũng bắt đầu phát ra mưa đạn không ngừng. Nhưng mà tiếc rằng Phùng Thư Nhân và Cổ Dục cũng không xem được.

“Phải tấn công trước để quyết định ném rỏ chú ơi!” Phùng Thư Nhân nhảy nhót quanh người Cổ Dục, nói cười ha hả, mà Cổ Dục nghe nói như vậy lại lắc đầu.

Lấy độ chính xác bây giờ của hắn thì ném cũng không được, vậy thì không bằng đưa cho cô ném trước.

“Không cần đâu! Cháu trực tiếp ném trước đi!” Dem bóng đưa cho Phùng Thư Nhân, tiếp đó Cổ Dục đứng ở vị trí đường ném bóng, mở ra tư thế phòng thủ.

“Ha ha, được thôi ạ!” Phùng Thư Nhân nở nụ cười nhìn Cổ Dục nhường quyền phát bóng, sau đấy cô nhẹ nhàng di chuyển bóng ở bên ngoài. Không thể không nói Phùng Thư Nhân thật sự có dẫn bóng, mặc dù cô chơi không tốt nhưng đúng là có biết chơi.

Mặc dù bây giờ trong mắt Cổ Dục, động tác dẫn bóng của cô có rất nhiều thiếu sót, nhưng mà hắn cũng không có ý định tiến lên cướp đoạt. Không phải vì hắn thương hương tiếc ngọc, mà hắn sợ lỡ như không cướp được vị trí thì xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu.

Tuy nhiên Phùng Thư Nhân không cần nhắc vấn đề có bị mất vị trí hay không. Khi dẫn bóng đến một bước cách vạch 3 điểm, đột nhiên cô thu bóng lại, tiếp đó lấy một tốc độ cực nhanh đưa bóng từ ngực đẩy ra.

Đây là tư thế ném rỏ của con gái, ưu điểm là ra tay nhanh, đường bóng ổn, không cần lực tay quá lớn. Nhưng khuyết

điểm là ra tay quá thấp, dễ dàng bị chặn.

Nhìn động tác của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục gần như là vọt lên phía trước một bước theo bản năng, tiếp đó là nhảy dựng lên, trong mắt hắn thì mình có thể làm rồi một chút cũng không tệ rồi.

Nhưng để cho hắn hết sức bất ngờ là tốc độ đánh của hắn cực kì nhanh, hơn nữa nhảy siêu cao.

Khi hắn bay đến giữa không trung, hắn phát hiện quả bóng kia cũng vừa bay tới, hơn nữa độ cao cũng rất thấp, bản thân có thể đụng tay đến. Thấy được điều đấy, Cổ Dục gần như đưa tay lao đến theo bản năng, một tiếng đùng vang giòn, vậy mà Cổ Dục trực tiếp đưa bóng vào rổ.

“Ôi đệt, tôi thấy cái gì thế? Úp sọt kia!”

“Oaaa oaa oaa, chủ bá thế mà bị úp sọt!”

“Cái này cũng xuống tay được luôn? Tôi hơi tin là chủ bá với chú Dục này có thật sự có quan hệ rất thân đó.”

“Đau lòng 1 giây cho chủ bá của tôi, tuy nhiên không phải bây giờ có thể đổi người rồi sao? Tôi muốn lên đấu!”

“X lý công Bryant tới báo cáo, đánh vị trí thấp đẹp như về!”

Khi một màn này xuất hiện, mưa đạn lại bùng nổ rồi, mà Cổ Dục ở trên sân bên kia thật ra cũng hết sức ngoài ý muốn. Tuy nhiên hắn cũng không có biểu hiện ra, mà là giả vờ đây là thao tác cơ bản, không cần hiện ra 6 nét mặt.

“Muốn ném rổ trước mặt chú, cháu cần ít nhất 300 năm nữa đấy!” Cổ Dục nhìn Phùng Thu Nhân tức giận, đưa tay ra sờ lên đầu của cô.

“Hừ, chú đừng đắc ý, đến lượt chú tấn công đó.” Phùng Thu Nhân đánh rớt cái tay Cổ Dục xuống, tức giận nhìn hắn

và nói.

Tiếp đó Cổ Dục cũng tùy ý đi đến vị trí trung tuyến, sau khi đập bóng xuống đất mấy cái, Cổ Dục cũng dẫn bóng đi về phía trước. Dù sao Phùng Thư Nhân cũng chỉ ngang trình độ của cầu thủ bóng rổ cấp hai, vị trí phòng thủ hơi quá sức với cô. Nhìn dáng đập của cô, Cổ Dục gần như là theo bản năng dẫn bóng ra sau lưng một cái cộng thêm quay người thì đã lướt qua nửa người của cô rồi.

Khi Cổ Dục giành trước được vị trí nửa người, lực bật phát của hấn bỗng nhiên bắn ra, hai chân giống như được lắp thuốc nổ, hai bước thôi đã tiến đến gần khu vực cấm, lúc này Phùng Thư Nhân đã cách xa hấn hơn một mét.

Đúng lúc này Cổ Dục đồng thời thu bóng lại, cất bước, một bước, hai bước rơi xuống đất, đùi phải dùng sức để bật nhảy lên.

Vốn dĩ là hấn chuẩn bị lên rổ một cái, nhưng khi hấn nhảy lên lại bất ngờ phát hiện tại sao mình lại nhảy cao đến như thế?

Trước đây hấn từng xem bóng rổ Mỹ, những người có cơ thể to lớn giống như là Kevin Durant, LeBron James ném rổ. Chúng ta tạm hình dung bằng những từ đó là khi nhảy lên họ có thể nhìn thẳng vòng rổ.

Nhưng lúc này, khi Cổ Dục nhảy lên, hấn lại phát hiện là hình như mình đang nhìn xuống vòng rổ.

Vị trí của vòng rổ đó là ở dưới cằm của hấn, hấn đã bật lên để cho đầu hấn hoàn toàn vượt qua vòng rổ. Mà đúng lúc này hấn mới cảm giác được một chút sức hút Trái Đất nên đã hoảng sợ thu hồi. Vốn dĩ tay hấn đặt trên rổ cũng lật lên, vì không để bóng rơi cho nên Cổ Dục bắt đắc dĩ vung mạnh một vòng.

Bóng rỏ cùng cánh tay kia giống như Viêm Nguyệt Loan Dao trực tiếp từ không trung giáng xuống.

“Bang!” một tiếng vang thật lớn, vòng rỏ run rẩy. Mà sau đó, Cổ Dục treo trên rỏ một chút mới nhảy xuống. Hấn và Phùng Thư Nhân đứng im lặng một chỗ nhìn quả bóng còn đang nhảy loạn ở trên vòng rỏ.

Chương 182. Lên rỗ ở vạch 3 điểm

Chương 182: Lên rỗ ở vạch 3 điểm

“Hu hu hu, mẹ Nhỏ ơi, chú Dục ăn hiếp con!”

“Sao thế? Không phải hai người đang chơi bóng rỗ sao? Chú làm con ngã à?”

Nhìn dáng vẻ ‘có sấm mà không có mưa’ của Phùng Thu Nhân, Lâm Lôi không khỏi buồn cười nói.

“Không ạ! So với chuyện đó thì càng ác liệt!” Nghe Lâm Lôi nói, Phùng Thu Nhân cũng tức giận đáp. Mà nhìn dáng vẻ của cô, Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều nhìn nhau một cái, chắc Cổ Dục sẽ không thật sự ra tay với Phùng Thu Nhân đâu nhỉ? Tuy nhiên nhìn Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi còn chơi ở trong sân trước thì chuyện này cũng không có khả năng. Dù thế nào đi nữa thì Cổ Dục cũng không làm chuyện xấu trước mặt trẻ con.

“Con nói thử xem, ác liệt thế nào?”

“Đúng vậy! Chuyện gì bọn dì đều đã xem qua, nói một chút chuyện gì ác liệt vậy?”

Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều đi tới nhìn Phùng Thu Nhân, các cô phải hỏi cho rõ ràng.

“Vừa rồi con mới bị chú úp sọt ạ.”

“Ừ... ‘Úp sọt’ nghĩa là gì cơ?” Nhìn dáng vẻ tủi thân của Phùng Thu Nhân, Lâm Lôi và Lý Vân Vân liếc nhau một cái, úp sọt có nghĩa là gì nhỉ? Hai người cũng chẳng biết gì nhiều.

“Là úp sọt đấy! Hai người có biết chơi bóng rỗ không?”

“Biết chứ! Chính là đem bóng ném vào vòng rổ như này nè.” Lý Vân Vân vừa nói vừa làm tư thế đến gần đưa banh vào rổ.

“Không phải! Đó là dì đang ném rổ, ném rổ là kiểu đứng dưới rổ ném á.”

“À, mẹ biết rồi! Là cầm bóng như thế này rồi ném bóng vào rổ.”

“Chậc! Mẹ nhỏ ơi, đó là lên rổ.”

“Mẹ từng thấy úp sọt trên TV chưa? Chính là loại trong TV, trực tiếp nện banh vào vòng rổ đó!”

“À à! Mẹ biết rồi, Thế Vận Hội Olympic đã từng diễn ra! Tuy nhiên hầu hết là người da đen và người cao lớn úp, con nói là Cổ Dục cũng có thể úp rổ hả? Chú ấy phải nhảy rất cao đó.” Nhìn dáng vẻ tức giận của Phùng Thư Nhân, Lâm Lôi nhớ lại một chút rồi sau đó xác định rồi nói.

“Đúng vậy ạ! Chính là úp rổ kiểu đó. Con đấu bóng rổ với chú ấy, lúc đầu chú đã chặn bóng của con một phát. Sau đó đến lượt bóng thứ hai thì con tiếp tục lui về sau, không thể đoạt được bóng. Thế nhưng chú ấy vẫn ở dưới rổ nhảy lên úp rổ con, giống như là...”

“Ha ha ha...”

“Dì Lý! Dì cười con phải không?”

“Không đâu! Dì nhớ đến một câu chuyện cười thôi.” Nhìn ánh mắt không lành của Phùng Thư Nhân, Lý Vân Vân ngay lập tức nghiêm túc trở lại nói.

“Chuyện cười nào ạ?” Thế nhưng rõ ràng Phùng Thư Nhân sẽ không dễ dàng buông tha cho cô.

“À! Bỗng nhiên dì nhớ rằng có người muốn giới thiệu đôi tượng cho dì.”

“Phốc!” Lâm Lôi nghe Lý Vân Vân nói lung tung cũng không nhịn cười được.

“Mẹ Nhỏ, mẹ lại cười gì vậy ạ?”

“Khụ, cũng có người giới thiệu đôi tượng cho mẹ.”

“Người giới thiệu cho hai người là cùng một người!” Nhìn dáng vẻ không nhịn cười được của hai người họ, sắc mặt của Phùng Thu Nhân rất là khó coi.

“Đúng rồi đó! Ha ha thôi quên đi, thực ra không phải vậy, Bọn dì đang nghĩ xem nên mua cái gì khi được phát lương. Con chơi tiếp là được rồi.” Điều chỉnh xong tâm tình của mình, Lý Vân Vân nghiêm túc nói.

“Cái này còn tiếp tục gì nữa ạ? Chú ấy đã úp rỏ con đó!”

“Ha ha ha ha!” Nhìn dáng vẻ ủy khuất của Phùng Thu Nhân, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân không nhịn được cười. Mà Phùng Thu Nhân nhìn thấy hai người cười đùa như vậy, cô cũng phì cười theo. Ban đầu cô cũng không có muốn đi tố cáo, tuy nhiên Cổ Dục lại có thể nhảy cao úp rỏ như vậy, thật sự khiến cho người ta rất bất ngờ...

Mà lúc này đương nhiên Cổ Dục không biết chuyện gì đang xảy ra ở sân sau, bây giờ hắn vẫn còn đang luyện tập úp rỏ ở trong sân.

Loại cảm giác lần đầu tiên thế này thật sự rất tuyệt.

Cổ Dục tiếp tục thử ném rỏ kiểu xoay người, thử ném rỏ đổi tay dưới hông, ném rỏ 360 độ. Thậm chí thử ném rỏ và xử lý kiểu như Zach LaVine và Aaron Gordon.

Tất cả động tác đều thành công, mà sau cái này hắn bắt đầu lui về phía sau một bước vẫn ném vào rỏ. Tiếp đó thì lui về phía sau hai bước vẫn ném rỏ thành công. Tiếp tục lui về phía sau ba bước, lúc này gần như dẫm lên đường biên ba điểm, lần

này ném gổ mới thất bại. Thế nhưng, cái này so với úp rổ thì cảm giác sáng khoái và nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tiếp đó hắn lại lui về sau một chút, trực tiếp bước ra bên ngoài vạch 3 điểm. Sau đó nhảy lên ném rổ đội tám bảng vào rổ. Quá tuyệt! Người khác đứng ở vạch 3 điểm để ném, mà Cổ Dục thì lại nhảy lên quăng vào rổ.

“Nếu đột nhiên nước giếng không còn nữa, hắn là mình cũng có thể đi đấu NBA, lương một năm cũng 20 triệu USD đó nha!” Chỉ dựa vào thể chất của cơ thể, Cổ Dục cảm thấy số tiền này vẫn còn hơi ít một chút. Thế nhưng chuyện này chắc chắn là không thể xảy ra, hắn còn có nước giếng ở đây, rồi đi là chuyện không thể nào.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là thể chất cơ thể của Cổ Dục tốt như vậy, rõ ràng đến từ việc hắn nhận được kỹ năng chiến đấu, còn có sự hỗ trợ mạnh mẽ của nước giếng giúp hắn cải tạo cơ thể. Chỉ cần hắn vẫn cứ tiếp tục uống nước giếng, sau này có thể trực tiếp ở vạch 3 điểm nhảy lên úp sọt cũng là chuyện không thành vấn đề.

Dù sao thì có sự hỗ trợ của nước giếng, úp rổ ở vạch ba điểm thì tính là cái gì chứ?

Thế nhưng nếu hắn đi Mỹ chơi bóng rổ kiểu như vậy, chắc chắn một điều chính là sẽ bị người ta cắt miếng ra để nghiên cứu đó nha...

Cổ Dục ôm lấy bóng rổ, bắt đầu vui vẻ luyện tập dẫn bóng. Hiện tại hắn ném rổ vẫn giống như đồng phân, đúng lúc không có việc gì, rảnh rỗi coi như tập luyện một chút.

Thế nhưng hắn lại không biết, Phùng Thu Nhân giả vờ khóc lóc kể lể chạy đi. Thế nhưng không lấy đi điện thoại của cô, trận biểu diễn úp rổ đó của Cổ Dục được đám khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn rất rõ ràng. Ngay từ đầu

Cổ Dục úp sọt, úp mặt gì đó, những người này gửi đi không ít ‘mưa đạn’ bình luận, chửi Cổ Dục là thằng nam lạnh lùng, cầu độc thân, vân vân...

Đến khi hắn bắt đầu ném rổ theo nhiều kiểu, những người này ngay lập tức đều thay đổi. Mấy câu bình luận chửi rửa kia bây giờ lại đổi thành ‘Con mẹ nó! Ôi mẹ ơi! Thật tàn nhẫn!’ hay là câu ‘người châu Á cũng có thể bay lên úp rổ sao?’ hoặc là ‘nhanh gửi cho đội tuyển bóng rổ Trung Quốc xem cao thủ ở trong dân gian’ cũng có một số người chuyên nghiệp đưa ra giả thuyết là bảng bóng rổ đặt chưa đủ cao...

Hạng người gì đều có, nhưng cùng lúc cũng không ít người đăng video những cú úp rổ của Cổ Dục lên mạng. Không chỉ có một số người nổi tiếng nhìn thấy, còn có vài người gửi lên các diễn đàn bóng rổ.

Lúc này có một đám đông người có hiểu biết xông ra, muốn dùng trăm phương nghìn kế để chứng minh cái video này là giả. Làm sao có thể làm được như vậy? Chuyện này quá khác thường!

Đồng thời có một chút người hiểu chuyện đang gửi tin nhắn riêng cho một số vị tai to mặt lớn trong ngành, muốn đề cho họ xem cái video này. Ở Trung Quốc vậy mà có người biết bay, hơn nữa còn bay rất mạnh kể cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Mà lời bàn tán của họ còn thật sự làm không ít người tức giận ra mặt, người chơi chuyên nghiệp tạm thời không có tỏ thái độ, nhưng đầu tiên những người chơi đường phố nhìn không được đã xông ra.

Chơi bóng đường phố thật ra không khác biệt lắm so với hát RAP, bạn hi vọng bọn họ ôn tồn lễ độ là không có khả năng. Cho nên khi họ vừa ló đầu, những người này lập tức bắt đầu tấn công. Họ nói rằng Cổ Dục là cố tình lòe người xem, nếu video không phải photoshop thì chính là chĩnh vòng rổ

thấp xuống các kiểu, còn có người nói làm sao có chuyện Cổ Dục lên rô ở vạch 3 điểm được?

Trong khoảng thời gian ngắn, trên mạng cái gì cũng nói, nhưng những việc này chẳng liên quan gì đến Cổ Dục. Hấn cũng không phải vận động viên bóng rổ, hấn cũng không phải là nhân vật công chúng gì, hấn chỉ bình thản chơi bóng như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi thử hết một lượt động tác, Cổ Dục trở về lầu hai và rửa mặt. Sau này nếu hấn buồn chán thì trừ chơi game ra thì còn có thêm trò vận động có thể giải buồn.

Chương 183. Hồ dữ xuống núi

Chương 183: Hồ dữ xuống núi

Phía ngoài ở trên Internet có nhiều lời xì xào, rất ồn ào náo nhiệt. Thế nhưng thật ra Cổ Dục không thèm để ý.

Dù sao lúc bình thường hắn cũng không quan tâm đến những thứ này, ít nhất là không có nhiều người nghi ngờ hắn là giả vờ các kiểu. Cho dù có thì hắn cũng lười đi giải thích. Ngược lại Cổ Dục tự lo cho cuộc sống của mình, thoải mái là được rồi. Những chuyện của người khác không liên quan đến hắn.

Cho nên sau lần phát sóng trực tiếp đó, hắn lại đi vào trong nhịp sống của mình một lần nữa.

Rời giường vào mỗi sáng sớm, đánh răng, rửa mặt, câu cá, nấu đồ ăn, thỉnh thoảng chơi đùa cùng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi một chút vào buổi sáng. Buổi trưa ăn cơm, chiều đến thì chơi bóng rổ một chút, chủ yếu là tập dẫn bóng và ném rổ. Tiếp đó đi xem TV một lát, chơi game và cuối cùng là nấu bữa tối. Sau khi ăn xong thì đưa Lâm Lôi và các cô ấy đi, bản thân lại ngồi trên ghế salon xem TV. Đôi lúc nhàm chán thì làm chút đồ nhắm rượu để ăn, uống rượu một ít, lên giường ngủ lúc 9 giờ hơn, một ngày cứ như thế trôi qua.

Thật ra hắn cũng không thấy nhàm chán với cuộc sống như vậy, vẫn rất thoải mái.

Cứ như vậy, trong lúc vô thức đã mấy ngày trôi qua, thời tiết càng ngày càng nóng lên, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng

lại đi học một lần nữa. Tuy nhiên phỏng chừng hai cô bé cũng sẽ nhanh chóng trở về, lần này đi học chính là phải chuẩn bị cho việc thi cử.

Mà cùng lúc đó, khi thời tiết ngày càng nóng hơn. Người trong thôn Cổ Gia cũng đều hoàn toàn thay đổi đồ mùa xuân, bắt đầu mặc vào quần áo mùa hè.

Quần áo hè à? Nếu như ở trong thành phố thì kiểu đồ gì đều có. Những cô gái trẻ bây giờ rất thích câu nói “tôi mặc cái gì là quyền tự do của tôi” các cô rất tình nguyện được người khác ngắm nhìn mình, đây là một cách để đám nhà giàu khoe khoang.

Thế nhưng, ở trong nhà của Cổ Dục, mặc dù Lâm Lôi và Lý Vân Vân có ngoại hình xuất sắc và dáng người rất tuyệt. Nhưng mà các cô không có ý định thể hiện bản thân.

Chỉ mặc một bộ quần áo thông thường quần rộng và áo sát nách. Mặc dù che chắn kín đáo, nhưng cũng lộ ra hai cánh tay trắng nõn thon dài... Khụ! Không thể nhiều lời được! Tuy nhiên điều này cũng mang đến cho cuộc sống trạch nam của Cổ Dục một chút niềm vui thú, có lúc len lén nhìn một chút cũng sẽ có cảm giác ‘rất gì đó và này nọ’.

Mà so với Lâm Lôi và Lý Vân Vân ăn mặc có chút bảo thủ thì Phùng Thư Nhân ăn mặc càng to gan hơn nhiều.

Đương nhiên không phải cực kì to gan cái kiểu kia. Thế nhưng cô bé cũng ăn mặc như người trong thành phố. Dù sao cô cũng làm phát sóng trực tiếp, streamer khác mặc gì thì cô cũng nhìn và hiểu được.

Trên cơ bản, mỗi ngày Phùng Thư Nhân đều mặc một chiếc áo trễ vai, tiếp đó ở dưới là quần cạp cao ngắn. Ăn mặc như thế sẽ kéo đôi chân vốn dĩ đã rất dài của cô càng dài hơn.

Bên ngoài thêm một đôi giày cứng nhỏ nữa, quả thật nhìn rất gì và này nọ!

Tuy nhiên, nói gì thì nói cô bé chỉ mới mười bảy tuổi, rõ ràng là Cổ Dục không có hứng thú gì lớn đối với cô.

Vốn dĩ Cổ Dục còn đang suy nghĩ nếu như tiếp tục thế này thật ra cũng rất tốt. Bản thân rảnh rỗi không có việc gì thì cầm tiền đi kiếm lời, cuộc sống còn thong dong như vậy, ăn ngon uống tốt, ở không cần tiền. Cuộc sống như vậy kéo dài bao nhiêu năm đi nữa thì hẳn đều sẽ không dễ dàng phát chán.

Tuy nhiên hình như ông trời cũng không hy vọng Cổ Dục tiếp tục làm cá mập. Do đó, rất nhanh đã có chuyện xảy ra.

Sáng sớm hôm nay, Cổ Dục hết thấy vẫn như cũ. Nhưng trong lúc hẩn nằm trên ghế salon nhìn Lâm Lôi và Lý Vân Vân bận bịu làm việc, chuẩn bị mở đầu một ngày mới sống như cá mập. Lúc này, toàn thôn bắt đầu rung động, có tiếng hò hét loạn xạ cả một vùng.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” Nhìn người trong thôn đều vội vàng hoảng loạn, có người chạy về phía nhà hoặc là chạy về phía rừng rậm ở phía sau thôn, Cổ Dục không khỏi hơi nghi hoặc thậm nói.

“Tiểu Dục! Các cháu có ở nhà không đó!” Khi Cổ Dục đang nghi hoặc không hiểu thì lúc này âm thanh của ông Kiến Quân từ đằng xa truyền tới. Tiếp đó ông ấy vô cùng lo lắng chạy vào sân nhỏ của nhà Cổ Dục.

“Ông! Có chuyện gì xảy ra vậy ạ?” Cổ Dục nhìn dáng vẻ đầu đầy mồ hôi của Cổ Kiến Quân, hơi nghi hoặc hỏi.

“Mấy đứa ở nhà là tốt rồi! Có hỏ... hỏ Đông Bắc xuống núi rồi.” Nhìn thấy mọi người bao gồm Phùng Thư Nhân đều ở trong nhà của Cổ Dục thì lúc này Cổ Kiến Quân thở dài một

hơi, sau đó đáp lời. Nghe được lời của ông, Cổ Dục cũng ngạc nhiên một chút, có hồ xuống núi à?

Hồ ở chỗ này cũng chỉ có thể là hồ Đông Bắc, thế nhưng số lượng hồ Đông Bắc hoang dã là cực ít. Số hồ Đông Bắc hoang dã bây giờ sau năm 1999 trở đi đã giảm xuống năm đến bảy con. Đương nhiên ở đây đang nói tới là ở Trung Quốc.

Mặt khác ở lãnh thổ nước Nga sẽ nhiều hơn một chút, dù sao nơi đó đất rộng người thưa.

Mà coi như bây giờ việc chăm sóc bảo tồn làm có tốt, thế nhưng số lượng hồ Đông Bắc hoang dã ở núi Đại An Lĩnh cũng tuyệt đối không vượt quá năm mươi con. Trong một khu rừng lớn như thế thì năm mươi con hồ là có đủ đồ ăn, bọn chúng không cần phải xuống núi!

“Đi thôi! Cháu cũng đi xem thế nào.” Nghĩ tới đây, Cổ Dục cũng đứng dậy, đi lên lầu lấy cung tên của hắn, sau đó nói với Cổ Kiến Quân.

“Được rồi, đi thôi!” Cổ Kiến Quân hơi do dự nhìn Cổ Dục, sau đó cũng nhẹ giọng đáp.

Mặc dù theo lý thì không nên để Cổ Dục đi mạo hiểm, thế nhưng sau khi ông nhớ lại một màn thần kỳ trong rừng của Cổ Dục, ông không khỏi bị ma xui quỷ khiến gật đầu đồng ý.

“Hai đứa mày giữ nhà! Vua núi đi theo nào.” Thấy Cổ Kiến Quân đồng ý, Cổ Dục cũng hô với Vua bầu trời và Bạo Quân một tiếng, sau đó nhanh chóng dẫn vua núi rời khỏi nhà.

Đi theo Cổ Kiến Quân, hai người Cổ Dục nhanh chóng đã đến phía ngoài bìa rừng. Hắn nhìn xa xa đã thấy được không ít thôn dân trẻ tuổi cầm các loại đòn gánh của nhà mình. Phía xa tụ họp lại thành một nhóm, sau khi những người này thấy Cổ Dục và Cổ Kiến Quân đến cũng chủ động nhường vị trí để hai người vào trong vòng..

“Thấy không? Chính là nó!” Sau khi vào trong vòng người, Cổ Kiến Quân chỉ vào trong bụi cỏ ở nơi xa, không thể không nói rằng hoa văn của con hổ thật sự rất đặc sắc. Nếu như Cổ Kiến Quân không chỉ cho Cổ Dục vị trí kia thì hẳn thật khó để phát hiện dấu vết của con hổ.

Tuy nhiên, điều khiến cho Cổ Dục hơi nghi hoặc một chút đó là sau khi ngửi được mùi của con hổ, Vua núi rất căng thẳng, thậm chí có một chút ở vào tư thế tấn công. Nhưng đi đến gần vị trí rồi thì tư thế tấn công lại trở thành trạng thái phòng thủ.

So với mũi con người thì mũi của loài chó dễ sử dụng hơn nhiều, Cổ Dục nhớ rõ rằng trước đây vua núi cũng từng xuất hiện tình huống như vậy. Hình như lần trước là gặp ba mẹ con gấu nâu, vậy nên bây giờ nó như này có phải là cho thấy cái con xuống núi đó có thể là...

“Cháu đi xem một chút đây.” Nghĩ tới đây, Cổ Dục vỗ đầu Vua núi. Sau đó chuẩn bị chậm rãi tiến lên, nhưng Cổ Kiến Quân không để cho hắn làm vậy khi nhìn động tác của Cổ Dục, ông vội vàng ngăn Cổ Dục lại. Đúng là “nghe con mới sinh không sợ cọp”, đây chính là hổ Đông Bắc hoang dã đó!

“Không có việc gì đâu ông! Con hổ đó rất có thể biết cháu, dựa vào bản lĩnh của cháu thì ông yên tâm đi ạ!” Nhấn tay của ông lớn Kiến Quân xuống, Cổ Dục cũng hít một hơi sâu, từ từ đi đến hướng của con hổ.

Chương 184. Kẻ săn trộm

Chương 184: Kẻ săn trộm

“Ôi đệt! Đó là Cổ Dục à?”

“Hắn điên rồi hả? Hắn không muốn sống nữa sao? Đây là hổ hoang dã đó!”

“Hắc hắc! Người có tiền chính là biết chơi. Đây là muốn nhảy trên mũi đao rồi.”

Nhìn động tác của Cổ Dục, lúc này có không ít người trong thôn đang đứng xem đều bắt đầu trò chuyện, có chút người là thật sự quan tâm, nhưng cũng có chút là đang hóng chuyện.

Hơn một trăm người muôn hình muôn vẻ, rõ ràng trong thôn sẽ có người ghen tỵ khi thấy Cổ Dục có tiền như vậy, chuyện như thế không thể nào tránh được.

“Rống!” m thanh của những người đó cũng không quấy rầy Cổ Dục được, tuy nhiên khi Cổ Dục đến gần con hổ kia thì nó lại bất thành linh gầm nhẹ lên.

“Đừng sợ! Là tao đây.” Nghe tiếng rống của con hổ, Cổ Dục cũng giơ tay lên rồi sau đó kêu lên. Con hổ nghe được tiếng của Cổ Dục, trong mắt nó lập tức xuất hiện một tia biểu hiện giống như con người, vốn dĩ vẫn đang mở miệng gầm gừ thì lúc này nó bình tĩnh lại rồi đứng lên.

Quả nhiên con hổ Đông Bắc này biết Cổ Dục, đây chính là con hổ mà Cổ Dục từng thấy khi đi trong khu rừng lần trước.

“Đừng lo lắng! Tao tới giúp mày trị thương.” Tiếp đó, Cổ Dục đi ra bụi cỏ đến bên cạnh hổ Đông Bắc, hắn cũng chậm rãi nói.

Nhìn thấy đúng là Cổ Dục, con hổ Đông Bắc nghiêng đầu một cái rồi ngã trên mặt đất. Sau đó thở hắt hắt không ngừng. Mà lúc này Cổ Dục đến gần mới phát hiện trên bụng con hổ có mấy vết thương còn đang trào máu ra ngoài.

“Vết đạn?” Cổ Dục nhìn thấy vết thương này lập tức nhận ra. Cổ Dục có kỹ năng Đông y, cho nên hắn nhìn thoáng qua lập tức hiểu rõ. Nếu như con hổ Đông Bắc này có các vết thương như là vết cào, thì còn có thể nói là do động vật hoang dã đánh nhau tạo thành. Nhưng đây là vết đạn, vậy chỉ có thể nói đây là do bọn săn trộm. Hơn nữa hai con hổ con cũng không ở cạnh hổ mẹ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là bị thợ săn trộm bắt rồi. Mà hổ mẹ thừa dịp chạy loạn ra đây, thế nhưng trên bụng cũng trúng một phát súng.

“Trước tiên đừng cử động! Tao giúp mày trị thương. Vua núi quay về lấy hòm thuốc trong nhà cho tao.” Ấn cơ thể của con hổ xuống, Cổ Dục lấy ra một bình nước giếng trong góc khuất tầm nhìn của người trong thôn, tiếp đó thì rót vào trong miệng con hổ. Nước giếng sau khi vào bụng đã giúp tình trạng của con hổ tốt hơn một chút.

Cùng lúc này, Vua núi nghe Cổ Dục nói xong cũng hơi xoay người chui vào trong bụi cỏ một lần nữa, tiếp đó chạy thật nhanh về hướng nhà Cổ Dục.

Đồng thời Cổ Dục cũng gọi một cú điện thoại cho Lý Vân Vân, bảo cô chuẩn bị các loại thuốc kỹ càng, hắn muốn trị thương cho con hổ.

Không lâu sau, Vua núi đã trở về, tuy nhiên còn có Phùng Thu Nhân, Lâm Lôi và Lý Vân Vân cùng theo nó đến. Rõ ràng sau khi các cô nghe Cổ Dục đang chữa bệnh cho con hổ cũng vô cùng lo lắng. Nhưng họ còn chưa kịp đi vào thì đã bị Cổ Kiến Quân cản lại.

Cổ Dục đi vào không có chuyện gì không có nghĩa là những người khác cũng không có chuyện, phải biết đây là hồ hoang dã đó! Sau khi Vua núi ngậm hòm thuốc chui vào bụi cỏ, nó cũng nhanh chóng đến bên cạnh Cổ Dục. Mà Cổ Dục lấy được hộp y tế thì cũng hít sâu một hơi.

Mặc dù hắn có kỹ năng bậc thầy Đông y, nhưng đây là lần thứ nhất hắn mổ.

“Mày kiên nhẫn một chút nhé!” Vỗ đầu con hổ, Cổ Dục lấy kéo ra trước, cắt hết lông ở gần vết thương của con hổ. Tiếp đó rửa sạch một chút thì đã thấy mấy vết đạn dữ tợn kia lộ trước mặt.

“Bắt đầu!” Cổ Dục hít sâu một cái, cầm kim và kẹp lên bắt đầu xử lý, rất nhanh hắn đã lấy ra không ít đầu đạn màu đen từ trên người con hổ.

Những thứ này là đạn săn hươu, cũng có thể gọi là đạn shotgun, bởi vì ở u Mỹ cũng dùng loại đạn này đi săn, bên trong đạn shotgun cũng là loại đầu đạn này.

Tuy nhiên có thiết thời lớn là trong nước lại cấm sử dụng súng, súng dùng để bắn con hổ hẳn là loại tự chế, sức mạnh cũng không quá lớn. Nếu không mà nói một phát bắn xuống thì con hổ Đông Bắc này đã bị nát bụng xuyên ruột, làm gì có cơ hội để sống sót tìm Cổ Dục.

“Hổ à! Số mày cũng còn may đó.” Cổ Dục vừa xử lý những vết đạn vừa cười nói. Mà con hổ nghe được lời của Cổ Dục, nó cũng phát ra âm thanh “phù phù phù”, thật sự giống như một con mèo to xác. Cổ Dục nhìn nó, không khỏi vuốt đầu an ủi, sau đó tiếp tục xử lý vết thương.

Những đầu đạn này đều được hắn xử lý sạch sẽ, đồng thời có nước giếng giúp rửa sạch vết thương, sẽ giúp vết thương

nhANH chóng hồi phục. Hơn nữa còn không cần lo lắng bị nhiễm trùng hay hoại tử.

“Được rồi!” Sau khi dán miếng băng gạc cuối cùng lên thân con hổ, Cổ Dục cũng đứng lên lau mồ hôi trên trán, hắN không khỏi thở phào một cái.

“Gào!” Nghe được lời nói của Cổ Dục, hổ Đông Bắc cũng ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng liếm tay Cổ Dục một chút xem như thể hiện sự biết ơn cùng cảm tạ.

Mọi người đều biết rằng, trên đầu lưỡi của động vật họ mèo có gai ngược để thuận tiện cho chúng uống nước, cùng cạo lớp thịt còn dính lại trên xương hoặc đơn giản là để làm sạch lông của bản thân. Tuy nhiên chúng cũng có thể kiểm soát được lớp gai ngược này, ít nhất cũng sẽ không làm Cổ Dục bị thương.

Sau khi liếm tay Cổ Dục xong, con hổ Đông Bắc này giẩY dựa để đứng lên, tiếp đó muốn quay lại phía khu rừng, rõ ràng là nó muốn trở về cứu con của mình.

Nhưng mà đây là thợ săn trộm có mang theo súng, nếu thật sự để nó đi thì tất nhiên là có đi mà không có về. Cứu người cứu đến cùng, đưa Phật đưa đến tây thiên.

Nếu đã đụng phải Cổ Dục, đó cũng là có duyên, cho nên dù thế nào thì Cổ Dục cũng lợi vào vũng nước đục này một chuyến, nhưng cũng không thể lợi tùy tiện trong vũng nước đục này. Bây giờ là xã hội tuân thủ pháp luật, hắN không thể trực tiếp giết chết những tên thợ săn trộm đó ở trong núi được. Như thế thì những chuyện xấu của bọn họ làm sẽ không có ai biết được, do đó chuyện gì đều phải coi trọng chứng cứ.

“Chờ đã! Tao sẽ đi cùng với mày! Nhưng mà đợi tao đi lấy chút đồ trước đã.” Nhìn con hổ muốn đi, Cổ Dục lập tức gọi nó lại, tiếp đó thì chuẩn bị đi ra ngoài.

Con hồ nghe Cổ Dục nói vậy, nếu như Cổ Dục tình nguyện giúp nó thì thật sự là tốt quá rồi. Cho nên nó cũng quay trở về và đi theo Cổ Dục ra khỏi bụi cỏ.

Khi Cổ Dục mang theo Vua núi ở bên trái, hồ Đông Bắc ở bên phải đi ra bụi cỏ, các thôn dân vốn là đang ở đó đoán xem bên trong xảy ra chuyện gì, lúc này đều vô thức lùi về sau một bước dài.

Nói đùa, đây chính là hồ hoang dã thật sự đó! Nhưng mà sao con hồ đó không tấn công Cổ Dục nhỉ?

Nhìn thân hình to lớn của con hồ và vẻ hung dữ của nó, tất cả mọi người không tự chủ nuốt nước miếng một cái. Tiếp đó răng run lên, mặt mày hoảng sợ nhìn Cổ Dục và con hồ.

“Không sao! Nó sẽ không tự tiện tấn công con người, một hồi tôi sẽ đưa nó trở về rừng. Thư Nhân, cho chú mượn thiết bị phát sóng trực tiếp của cháu một chút.” Nhìn dáng vẻ hoảng sợ của những người này, Cổ Dục phát tay ra hiệu mọi người không cần sợ hãi như vậy, tiếp đó nhìn về phía Phùng Thư Nhân.

“Chú Dục! Chú... chú muốn những thứ này làm gì ạ?” Mặc dù có chút tò mò và sợ hãi, toàn thân có chút run rẩy, nhưng mà Phùng Thư Nhân vẫn chậm rãi đi đến, cô đưa điện thoại đã được cố định trên giá đỡ giao cho Cổ Dục.

Rõ ràng đối mặt với một con hồ thật sự trước mặt, đúng là không phải là một chuyện dễ dàng!

Chương 185. Lên núi

Chương 185: Lên núi

“Trên người con hổ này là vết thương do súng bắn, chắc là gặp phải thợ săn trộm. Hơn nữa đây chỉ là hổ mẹ, nó còn có hai con hổ con. Bây giờ hai con hổ con không ở cạnh nó chắc hẳn là bị thợ săn trộm bắt rồi. Tôi muốn đi vào cứu bọn chúng, đồng thời bắt luôn bọn thợ săn trộm kia”. Cổ Dục vừa mở phòng livestream vừa giải thích với Phùng Thụ Nhân.

“Tình huống gì vậy? Người vợ đáng yêu của tôi đâu?”

“Chú! Chú là ai vậy?”

“Mọi người không biết anh ấy? Ma mới à, người này chính là đại lão đấy.”

“Đơn độc chiến đấu với lợn rừng, dành được ba điểm xuất sắc như cầu thủ trong NBA, là người nổi tiếng có nhiều người theo dõi nhất, còn có một cái Ngự Trường toàn cá lớn nửa đó.”

Những ngày này Phùng Thụ Nhân mở livestream ở nhà của Cổ Dục rất hot, kéo kênh livestream của cô cũng tương đối hot theo. Bây giờ coi như đã mò tới cửa của nhóm người livestream hot nhất, số người theo dõi cao nhất hiện tại là 2 triệu, cũng chính là có 200 ngàn người xem livestream.

Cô vừa mở livestream đã có không ít người tràn vào, nhưng mà khi vào phòng livestream mọi người lại nghe được lời Cổ Dục nói. Thấy Cổ Dục trong livestream, bọn họ tự nhiên thấy hơi kỳ lạ.

Mọi người đến là để xem Phùng Thụ Nhân còn Cổ Dục thì bọn họ không có hứng thú xem.

Nhưng chưa đợi bọn họ thoát livestream, ông kính đột nhiên di chuyển, bọn họ thấy được con hổ đang đi theo Cổ Dục.

“Con gì vậy?!”

“Hổ ư? Đây là con hổ thật ư?!”

“Ông chú Dục này là một người thuần hóa thú à?”

“Không đúng! Tôi nhìn thế nào thì cũng thấy con hổ này với con hổ ở vườn bách thú không giống nhau”

“Đúng là không giống nhau. Tôi là người học sinh vật học, màu sắc hoa văn trên người con hổ này đậm hơn bình thường, trong mắt nó cũng chứa đầy sát khí, rất có thể là một con hổ hoang dã. Mà nhìn cơ thể nó như thế này, chắc là hổ Đông Bắc hoang dã đó.”

“Một con hổ Đông Bắc hoang dã sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh một người như thế hả? Cậu đùa tôi à?”

“Chú Dục này nhìn không phải người bình thường.”

Nhìn lướt qua những bình luận đang nhảy như mưa đạn này Cổ Dục không có ý định giải thích, sau khi chắc chắn rằng điện thoại đã cố định. Hắn lập tức dẫn Vua Núi đi theo con hổ Đông Bắc cùng nhau đi vào trong rừng sâu.

Lúc này Phùng Thư Nhân mới nhớ, sau đó lập tức lấy điện thoại di động của mình mở livestream ra. Khi nhìn bên trong phòng chat live có người nói không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô đã lập tức giải thích.

“Đang đi theo chú Dục chính là một con hổ Đông Bắc hoang dã, con hổ Đông Bắc này có hai con hổ con, không may ở trong rừng gặp phải bọn thợ săn trộm. Hổ Đông Bắc bị thương, chạy trốn tới bên ngoài thôn của chúng tôi, nhưng hai con hổ con lại không thấy đâu, rất có thể là đã rơi vào tay bọn

săn trộm. Bây giờ chú Dục muốn đi cứu hai con hổ con đồng thời bắt bọn thợ săn trộm kia, mở livestream là vì muốn thu thập chứng cứ.”

Cũng may phòng livestream này là do Phùng Thư Nhân quản lý, nếu không bình luận này sẽ bị trôi dạt trong vô vàn bình luận khác, cũng không được đẩy lên thành top comment. Sau khi cô đăng bình luận đó lên cả phòng livestream càng bùng nổ, có người tin có người không nhưng số người tin tưởng lại nhiều hơn.

Dựa vào đâu mà hổ hoang Đông Bắc sẽ không tấn công con người? Lại còn có hai con hổ con? Không phải là quay phim đâu nhỉ?

Nhưng không cần biết là khen hay chê, không thể không nói với chủ đề này thì mức độ phổ biến của phòng phát livestream lập tức tăng cao. Lượt xem tăng vùn vụt, từ phát sóng lúc mấy chục ngàn người xem, trong nháy mắt đã tăng lên đến mấy trăm ngàn người xem. Thậm chí còn sắp chạm đến mức một triệu người xem, thẳng một đường tiếp tục đẩy số người xem trong phòng livestream của Phùng Thư Nhân lên tới hai triệu người, đây là điều mà Phùng Thư nhân không ngờ đến được.

Nhưng Cổ Dục cũng không phải là streamer, hẳn không có rảnh rỗi để giải thích cho những người đang xem livestream bất cứ điều gì. Sau khi tiến vào rừng rậm, hẳn theo hổ Đông Bắc lao đi thật nhanh.

Không thể không nói, khoa học kỹ thuật hiện tại rất phát triển, Cổ Dục nhảy lên nhảy xuống nhiều lần nhưng camera vẫn quay rất ổn định, cũng không có cảm giác chóng mặt.

Mà ở phía trước, chạy cùng hổ Đông Bắc thỉnh thoảng lại xuất hiện bóng dáng của Vua núi, thật sự là một cảnh quá đẹp. Khán giả trong phòng livestream lúc đầu còn tranh cãi đây là

thật hay giả, nhưng rất nhanh những người tranh cãi đã thay đổi. Bởi vì lúc này bọn họ thật sự có một góc nhìn như đang xem một bộ phim với cảnh rừng rậm nguyên thủy, thỉnh thoảng lại lóe lên các loại động vật nhỏ. Đường như trước mặt bọn họ đang bày ra một thế giới khác bí ẩn hơn, một thế giới mà người bình thường không biết đến.

Nhưng mà nhìn một chút lập tức có người kinh ngạc phát hiện ra.

“Cũng đã nửa giờ rồi, tố chất thân thể của chú Dục này cũng tuyệt quá. Mãi chạy theo hồ Đông Bắc nhanh như vậy, hẳn còn là người hay không vậy?”

“Mọi người đều nói là dựng chuyện, rất có thể là ảnh chụp ghép lại? Được thôi, tôi không bịa được chuyện như thế này đâu.”

“Mấy tiểu thịt tươi đóng điện ảnh đều bị cậu ấy đá ra chuồng gà hết!”

“Chú Dục này không phải là Triệu Bôn Sơn đấy chứ?”

“Làn gió xuân đời mới đang thổi khắp nơi, thổi khắp nơi, thổi khắp nơi...” (lời bài hát nhạc chế)

“Lâu trên ơi, cậu tự nhiên cho thêm cái hiệu ứng âm thanh này làm gì vậy?”

“Nhìn thể lực của chú Dục, tôi lại có cái suy nghĩ...”

“Trong phòng livestream cũng có bà di à? Di ơi tôi cũng có thể bảo trì xông vào nửa giờ đó nha.”

“Đừng xàm xí! Tôi là đang nghĩ người có tố chất thân thể như cậu ấy chắc là ngày trước ném bóng rổ được 3 điểm là sự thật...”

“Video này có phải thật hay không thì tôi không biết, nhưng nếu như cậu ấy muốn đi nhảy Parkour, chắc chắn sẽ là

một cao thủ hàng đầu.

Trong phòng livestream không thiếu những tranh luận như vậy, Cổ Dục lại không có tâm tư để đọc, hoặc cũng có thể là quá nôn nóng đi cứu hai con hổ con nên Cổ Dục mới vội vàng như vậy.

Con đường này so với con đường trước hẳn đi hoàn toàn khác biệt, con đường này nguy hiểm hơn nhiều.

Kỳ thực mà nói, đây không được gọi là đường. Bởi vì căn bản không có ai dám đi những chỗ như thế này, khắp nơi đều là khe rãnh mập mờ.

Thậm chí còn có một chỗ sườn đồi, rộng chừng hai mét, phía dưới chính là thung lũng cao mười mấy mét. Nếu là người bình thường nhảy qua tim cũng phải đập thành thịch.

Mà Cổ Dục đi theo hổ mẹ nhảy qua chỗ đó, bên trong phòng livestream mọi người đều hô đã quá. Mặc dù Cổ Dục chỉ là đang gấp rút lên đường, nhưng đường này đi quả thật là quá đẹp mắt rồi.

Thậm chí còn có không ít người chủ động kêu người thân bạn bè qua đây xem, cũng không ít người vì nhìn thấy mọi người chia sẻ mà trực tiếp mò vào xem.

Không thể không nói, kiểu phát livestream như thế này quá hiếm thấy, hơn nữa cũng quá đã!

Sau khi Cổ Dục mở phòng livestream được nửa tiếng sau, Phùng Thu Nhân phát hiện số người xem đã đột phá 2 triệu 300 ngàn người xem. Vượt qua cả số người xem cao nhất của cô, hơn nửa số người xem vẫn không ngừng tăng lên.

“Ài! Bây giờ nhìn cái này làm gì, chỉ hy vọng chú Dục có thể bình an trở về thôi!”. Nhìn số người xem đang tăng vọt lên, sau khi sững sốt một chút Phùng Thu Nhân xoa mặt mình.

Tiếp đó nhỏ giọng lầm bầm nói, đồng thời khẩn trương nhìn về phía Cổ Dục đang chạy như bay trong rừng rậm.

Chương 186. Đội săn trộm

Chương 186: Đội săn trộm

Thời gian hiện tại trôi qua nhanh như một cơn gió lúc nào không hay.

Khi Cổ Dục cứu chữa xong cho con hổ Đông Bắc thì cũng vừa lúc 10 giờ sáng. Lúc hấn vội vàng lên đường chạy một mạch cho tới khi dừng lại cũng đã 3 giờ chiều.

Tuy rằng chỉ mới chạy có 5 tiếng nhưng thật ra Cổ Dục đã đi sâu vào trong rừng rậm.

Nhìn thì cứ nghĩ lần này Cổ Dục chạy theo một đường thẳng tắp nhưng thật ra lại không giống bình thường. Đây là đường đi nằm trong kế hoạch hấn đã vạch ra, chính là đi theo địa thế của ngọn núi.

Cho nên nếu lấy bản đồ ra coi thử thì bây giờ Cổ Dục đã đi được quãng đường tổng hai ngày cộng lại.

Tại thời điểm hấn dừng lại không phải vì hấn muốn nghỉ ngơi, mà do hấn đã tìm được mục tiêu của mình.

“Đừng có nóng vội! Trong tay bọn chúng có súng, tạm thời chúng ta cứ quan sát đã rồi tính tiếp.” Cổ Dục từ xa thấy được một nhóm người, hấn lập tức dừng lại, đồng thời hấn đề con hổ mẹ đang nóng lòng muốn nhào lên phía trước cứu con của nó lại, tiếp đó nhỏ giọng khuyên nhủ. Mà các khán giả sau khi xem xong màn nhảy parkour đỉnh cao của hấn, lúc này cũng lập tức cảm thấy bị thu hút, ai cũng lấy điện thoại ra gọi ngay cho những người đang offline mau mau vào coi. Không bao

lâu sau, trong phòng livestream của Phùng Thu Nhân số lượng người truy cập lập tức tăng vọt hơn 5 triệu người xem.

Nghiêm nhiên trở thành người nổi tiếng nhất trong khoảng thời gian này.

Bên quản lý website cũng là người có tâm, thậm chí còn cho video của Phùng Thu Nhân lên trên top.

Đương nhiên, bọn họ cũng đã gọi điện thoại cho Phùng Thu Nhân để xác nhận xem đây có phải là diễn theo kịch bản hay không. Sau khi xác định biết chuyện này là thật, thậm chí còn biết việc người trong thôn đã gọi cho cảnh sát biết.

Đám người quản lý của nền tảng trực tiếp thấy đây chính là cơ hội tuyên truyền tốt nhất, làm sao mà họ thể bỏ qua cơ hội ngon ăn thế này được chứ?

Nhưng mà những sự tình này đối với Cổ Dục bây giờ không có quan hệ gì cả, hẩn lạng lẽ ẩn mình vào trong bụi cỏ. hẩn lạng lẽ quan sát mảnh đất trống ở trong rừng cây rồi nhẹ nhàng đẩy bụi cỏ ra tiến dần về phía trước.

Những người này rõ ràng là cao thủ có kinh nghiệm dày dặn, bọn họ biết trong rừng rậm trời tối rất mau. Cho nên khi tìm được chỗ thích hợp ngay lập tức bắt tay vào dựng chỗ nghỉ chân tạm thời, vì bọn họ không có không gian như Cổ Dục nên không có chỗ nào để giấu hàng hóa. Thế nên bọn họ hẩn không dám ở tại nhà gỗ để đề phòng tình huống bảo vệ kiểm lâm đi kiểm tra, mấy người họ chỉ có thể trú tạm trong rừng rậm, đồng thời càng phải cẩn thận và cảnh giác hơn.

Cổ Dục nhìn sang, lập tức phát hiện bọn người kia làm việc rất có trình tự đâu ra đó.

Xung quanh lều trại không chỉ rải bột phân đuổi côn trùng mà còn đặt rất nhiều cạm bẫy. Có cái dùng để bắt thú hoang hoặc có thể dùng để bẫy người. Có vài âm thanh truyền đến,

mấy cái lều đều không tập trung một chỗ mà quay lại thành vòng tròn. Ở giữa lều trung tâm có đốt lửa trại, đằng sau đồng lửa đang đặt không ít túi lưới.

Cổ Dục liếc mắt sang, ngay lập tức thấy được có không ít động vật nhỏ đang bị bắt nhốt ở trong đó.

Ngoại trừ thỏ hoang, gà rừng là những con vật tương đối phổ biến thì Cổ Dục còn nhìn thấy cả chồn tía, cáo, khỉ... toàn là động vật hoang dã quý hiếm. Ở phía cuối đồng túi lưới còn có hai cái lồng nhỏ, bên trong chính là đang nhốt hai con hổ con.

Trừ những người đang canh gác bên ngoài thì còn có mấy gã canh gác bốn phía xung quanh với mấy con chó.

Hơn nữa mấy con chó này chẳng phải loại chó bình thường. Loài này là giống chó Pit Bull, giống chó hung dữ này bình thường là không được phép nuôi, nhưng mà đối với những người này thì họ chẳng quan tâm là có được hay không rồi.

Trong tầm mắt của Cổ Dục, hắn nhìn thấy vài người đang kéo một con hươu sao bị thương ở chân ra ngoài, phải biết rằng hươu sao hoang dã là động vật đang được quốc gia bảo vệ. Nhưng đám người này chẳng quan tâm cái gì mà động vật quý hiếm hay động vật hoang dã, họ làm ngơ trước tiếng gọi thảm thiết của nai con mà thẳng tay chém rớt đầu con hươu sao mẹ xuống, sau đó bắt đầu xử lý thi thể dính đầy máu tươi của nó.

“Mẹ nó! Cái lũ súc sinh này...”

“Mặc dù có người thường nói người có thể leo tới đỉnh của chuỗi thức ăn không phải là người ăn chay hiền lành gì, nhưng mà nhìn hành động của lũ người này thật sự khiến người khác quá ghê tởm buồn nôn!”

“Đây là lần đầu tôi nhìn thấy người thẳng tay giết động vật mà chẳng có tí biểu cảm dao động gì trên khuôn mặt như thế...”

Sau khi chứng kiến những hành động ác độc của đám người này, người xem trong phòng livestream như bị đứng hình khoảng năm giây. Sau đó mọi người bắt đầu liên tục gửi đến những bình luận mắng chửi và lên án. Tuy rằng đây chỉ đơn giản là những lời bình luận của đám người thánh mẫu ở trên mạng mà thôi.

Mặc dù ở trong cuộc sống hằng ngày thì mấy người xem này chẳng có mâu thuẫn gì đối với hành động giết hại động vật là bao nhiêu. Tuy nhiên phạm là chuyện gì cũng “có đít có đát”, ví dụ như việc giết chó mèo hoặc việc giết con kỳ nhông chẳng hạn.

Dĩ nhiên, những con vật này đều có cả hoang dã lẫn vật nuôi trong nhà. Nhưng có thể mua bán được ở trong thị trường thì vật nuôi lại được mọi người lựa chọn nhiều hơn những con thú hoang này. Trung Quốc là nước đầu tiên đã ăn thịt chó mấy ngàn năm trước, còn ở thời triều nhà Tống người ta cũng là chưa có ăn thịt heo.

Tuyệt đối chúng ta không nên bị những bộ phim lịch sử lừa dối, Trung Quốc ngày trước kia đúng là có ăn thịt chó. Đồ tể giết động vật rồi lấy thịt mang đi bán thì ngày đó cũng chỉ có thịt dê và thịt chó, còn có câu nói treo đầu dê bán thịt chó bắt nguồn từ đây mà ra.

Thịt dê là dành cho quan lại quyền quý ăn, còn thịt chó thì lại dành cho người dân bách tính ăn.

Đặc biệt, Trung Quốc là đất nước có nhiều dân tộc, có không ít dân tộc có tập tục ăn thịt chó. Nổi tiếng nhất đó là tộc người Cao Ly (Hàn Quốc bây giờ). Có không ít các cô gái luôn miệng phải bảo vệ chó vì chó là vật nuôi, thế nhưng các

cô lại không biết rằng các Oppa và Onii Hàn Quốc trong mắt họ mỗi ngày đều là ăn thịt chó...

Mỗi năm ở Hàn Quốc tiêu thụ hơn 2 triệu con chó, đây mới chỉ là một số lượng nhỏ mà thôi.

Nhưng đối với thịt kỳ nhông hay các loại khác thì cũng như thế, vẫn được quốc gia cho phép buôn bán. Nếu có ai chạy tới lên án hành động ăn thịt kỳ nhông không có tình người thì không bị dân mạng buông lời mắng chửi mới là lạ.

Nhưng mà những gã săn trộm này so với những người ăn thịt chó hay kỳ nhông lại khác hoàn toàn. Nói chính xác là bọn hấn đang ngược đãi động vật hoang dã, đây chính là hành động vi phạm pháp luật.

“Tao cứ nghĩ vụ làm ăn này thất bại rồi chứ, không nghĩ tới vận khí của chúng ta cũng không tệ. Trước khi đi còn có thể bắt thêm được hai con hổ này, đừng nhìn chúng nhỏ như vậy chứ thật ra đáng giá lắm đấy.” Một tên đang bận rộn xử lý thịt hươu, ở một bên khác thì có một gã đàn ông hơn 50 tuổi ngồi trước đồng lửa, gã hé miệng làm lộ ra hàm răng vàng khè, nói với vẻ rất hài lòng.

“Anh Tiền! Hai con hổ con này thì có thể đáng giá bao nhiêu tiền chứ?” Lúc này một tên khác với khuôn mặt có chút hèn mọn, hấn đi tới phía trước chiếc lồng nhẹ nhàng đá mấy cái, kích thích hai con hổ con kêu um sùm lên rồi dùng thái độ nghi ngờ hỏi.

“Hai con hổ nhỏ này đáng giá ít nhất cũng phải vài triệu, các người không biết đấy chứ. Ở phía nam có không ít đại gia đều muốn bỏ tiền ra để nuôi dưỡng mấy con hổ này, các người đừng nghĩ việc nuôi dưỡng các con hổ hay sư tử chỉ có ở bên Trung Đông mới được quyền nuôi, thực ra ở đây chúng ta cũng có. Trước đó không lâu, có người không phải đã phát hiện ra hai con hổ Đông Bắc hoang dã đang được người ta

nuôi dưỡng lên lúc đó sao, tiếp đó thì bọn chúng được đưa đến sở thú. Mấy người thừa tiền này đều thích những nuôi con vật độc lạ như thế.”

Ngắm nhìn hai con hổ con này, biểu cảm của gã răng vàng khè vô cùng vui vẻ nói.

“Lúc nhỏ thì nhìn đáng yêu có thể chơi đùa, sau khi trưởng thành lại mang ra ngoài đi lòe thiên hạ thì oai biết bao nhiêu. Cho dù khi chết đi vẫn có thể lột da, hổ tiên, xương thì ngâm rượu, nhiều đó thôi cũng là tuyệt phẩm.” Một tên khác lại đi tới trước cái lồng, duỗi tay vào trêu đùa hổ con, đồng thời nở nụ cười mờ ám.

Sau khi nghe xong giá trị của hai con hổ này, người bên cạnh đều nở nụ cười vui sướng.

“Anh Tiền à! Còn mấy con thú khác thì sao?” Lúc này cái tên xử lý thịt hươu đã xử lý xong, tiếp đó đem thịt hươu gác lên đồng lửa, đồng thời liếc mắt nhìn về phía những con thú khác.

Chương 187. Đánh!!!

Chương 187: Đánh!!!

“Con khi thì giữ lại đưa cho mấy bọn chuyên huấn luyện thú trong gánh xiếc, mấy bọn đó đều là cao thủ thuần hóa khi đấy. Sau đó lại bán cho mấy tên bên xiếc thú thì thu lại cũng kha khá tiền, còn những thứ khác thì làm thịt hết đi.” Gã răng vàng khè liếc mắt nhìn những con vật kia rồi không thém để ý nữa đáp lời.

“Ài! Do chúng ta để xổng mất con hổ mẹ rồi nếu không thì tao thật sự muốn ném thử thịt hổ có hương vị như thế nào.” Nghe thấy gã răng vàng khè nói vậy làm cho tên đang trêu đùa hổ con không khỏi thở dài, hẳn còn đang thương nhớ đến con hổ cái đó.

Nhưng không biết có phải do con hổ con này nghe hiểu lời gã nói hay không, mà cơ bản nó đang sợ sệt lui về phía sau bỗng nhiên nhào tới tấp mạnh lên tay hấn và cắn chặt không buông.

Con hổ này tuy còn nhỏ, thế nhưng dù sao cũng là hổ, cái hàm răng này thì bao nhọn bao bén. Hơn nữa cái lực cắn này so với mấy đứa nhóc khỉ đĩnh còn mạnh hơn. Nếu bị đứa nhóc dùng sức cắn một cái cơ bản người bình thường đã chịu không nổi rồi, huống chi là con hổ mới lớn này.

“Mẹ nó! Tao giết mày bây giờ, nhả ra cho tao, nhả ra!” Nhìn bàn tay đang bị hổ con cắn chặt không buông, máu tươi trong nháy mắt chảy ra đầm đìa. Tiếp đó, tên này la làng lên khi phát hiện không thể thoát ra khỏi răng nanh của nó, hẳn

trực tiếp lấy con dao sau lưng ra, dùng chuôi dao hướng về phía đầu hổ con mà đập tới.

“Gào!” Mà vào lúc này, hổ mẹ cuối cùng không nhịn được nữa. Nó từ trong bụi cỏ rống to một tiếng rồi nhào ra, nhìn thấy con hổ này xông tới, mấy gã thợ săn sợ hết cả hồn. Thế nhưng nghề nghiệp của bọn hấn chính là liếm máu trên lưỡi dao!

Cho nên bọn hấn phản ứng rất nhanh, gã răng vàng khè trước tiên huýt sáo gọi năm con chó Pitbull to lớn chạy lại kiểm chế hổ mẹ, tiếc là bọn chúng không có cơ hội.

Tại thời điểm bọn chúng xông lên, từ chỗ khác Vua Núi đột nhiên lao ra. Bởi vì Vua Núi vẫn thường xuyên được uống nước giếng của Cỏ Dục, ăn đồ ăn mà Cỏ Dục hay làm.

Cho nên tốc độ của nó đem đi so sánh với hổ mẹ thật ra còn nhanh hơn, hơn nữa còn thông minh hơn mấy phần.

Khi Cỏ Dục cùng hổ mẹ đứng ở một bên quan sát tình huống thì Vua Núi cũng đã lẫn mình đến núp ở một chỗ khác để chờ thời cơ.

Vào lúc này Vua Núi bỗng nhiên giết ra, dùng sức đung mạnh một con chó Pitbull. Mà con chó Pitbull này bị đung bay, còn va chạm vào trên thân một con chó Pitbull khác.

Đồng thời, Vua Núi phát hiện một con chó khác ở bên cạnh không kịp phản ứng, thế là ngay lập tức nó cắn vào cổ họng có chó này. Tiếp đó dùng sức hất mạnh về phía một con chó khác. Bây giờ, trước mặt nó cũng chỉ còn lại có một con Pitbull, mà con chó Pitbull này đương nhiên bị hoang mang. Nó không biết nên đi tấn công hổ mẹ hay là đối mặt với Vua Núi uy mãnh nữa.

Mà gã răng vàng khè khi chứng kiến cảnh con chó Pitbull to lớn bị Vua Núi tấp một cái rồi hất văng ra chỗ khác, ngay

tức khắc sắc mặt hắn trở nên âm trầm. Bởi vì gã nhìn thấy rõ ràng chỗ vết thương đang ứa máu của con chó có đến mấy vết răng, nặng nhất chính là bốn cái răng nanh đã cắn đứt khí quản của mấy con chó to lớn này.

Trong hoàn cảnh vết thương nặng như vậy, con chó này chỉ có nước đi châu trời!

Phải biết rằng để huấn luyện được mấy con chó này phải mất biết bao khó khăn, thậm chí một con chó thể này có thể bán với giá 100 ngàn đấy. Tội nó cứ thể mà chết đi càng làm cho lửa giận trong lòng gã bùng lên như thiêu như đốt.

“Bọn bây đi đổi phó con hổ kia đi, con chó chết bầm này cứ để tao!” Gã răng vàng khè bỗng nhiên lên tiếng, mấy tên thủ hạ của gã vốn dĩ còn đang choáng váng thì ngay lúc này đã rút dao phay cùng xẻng, tiếp đó bọn người này lao về chỗ hổ mẹ. Mà lúc này gã răng vàng khè từ sau lưng lấy ra một cây súng săn tự chế đã được cưa nòng cho ngắn lại một nửa, nếu không làm thì vết thương trên người hổ mẹ là do cây súng này gây ra.

“Đi chết đi đồ con chó chết bầm!” Nhìn con chó Vua Núi đang nhào về phía con chó Pitbull cuối cùng, trên khuôn mặt gã răng vàng khè nở ra nụ cười nham hiểm. Ngay sau đó chuẩn bị bắn một phát về phía Vua Núi.

Nhưng ngay lúc này, một âm thanh xé gió vang lên, nếu như gã là cao thủ hoặc là đại tướng quân ngày xưa mang trong người một thân võ thuật thì có thể né tránh một tên này, nhưng tiếc là hắn không có cơ hội đó!

Khi hắn kinh ngạc nhìn về hướng âm thanh xé gió kia thì cũng đã muộn rồi.

Một mũi tên trong nháy mắt đánh bay súng săn trong tay gã, đồng thời một mũi tên khác bay về phía tay phải của hắn,

xuyên qua cánh tay.

“Aaaaa!” Nhìn vết thương trên tay mình, gã rừng vàng khè không khỏi hoảng sợ nhìn về hướng mũi tên bắn ra, vào lúc này Cổ Dục cũng chạy nhanh về hướng này, đồng thời bắn ra mũi tên thứ hai.

“Súng của tao!” Nhìn thấy dáng vẻ Cổ Dục sát khí đằng đằng đang tiến về đây, gã rừng vàng khè biết lúc này không phải là lúc kêu gào thảm thiết. Gã cắn răng chịu đựng, ráng sức lết về chỗ cây súng.

Đáng tiếc là Cổ Dục không có ý định tha cho gã, ngay lập tức bắn thêm một mũi tên nữa cắm vào ngay bắp chân của gã, làm cho gã này lập tức ngã nhào trên mặt đất, dù muốn động dậy cũng không còn sức để động.

“Bắt lấy nó cho tao!” Gã rừng vàng khè nằm rạp trên đất phần nộ gào thét, sai khiến bọn đàn em hành động.

“Dạ!” Nghe thấy tiếng gào thét của đại ca, hai tên đàn em đang tấn công con hổ Đông Bắc dần mở rộng phạm vi tấn công về phía Cổ Dục.

Người thì cầm trong tay con dao phay, người thì cầm xẻng công binh, khí thế hung hăng xông về phía Cổ Dục. Nếu là người bình thường khi nhìn thấy cảnh này có lẽ sẽ sợ đến nổi tè ra quần, nhưng Cổ Dục là người bình thường ư?

Đối mặt với hai kẻ địch hung thần ác sát như thế, Cổ Dục vẫn điềm nhiên giơ cung lên bắn nốt bên chân còn lại của gã rừng vàng khè. Dứt khoát cho gã nằm yên khỏi phải nhúc nhích bò đi chỗ khác nữa. Sau đó, hắn cũng lấy một con dao găm ở sau lưng ra để chuẩn bị giao chiến.

Con dao găm của hắn thế mà lại có cùng kiểu dáng với con dao của Bear Grylls (nhà thám hiểm người Anh), Cổ Dục cúi đầu xuống nhìn hai kẻ đang muốn lao tới giết hắn. Đầu tiên là

tránh thoát khỏi một xẻo mà tên cầm xẻo vung ra, đồng thời xông về tên cầm dao phay bên cạnh, bắt lấy cánh tay đang cầm dao phay của hắn. Đồng thời dao găm trong tay của hắn cắm vào cổ tay của tên cầm dao phay này, động tác nhanh nhẹn đáng sợ vừa hiểm vừa độc!

Một dao này trực tiếp đâm vào, tay của tên này xem như phế, bởi vì Cổ Dục đã cắt đứt gân tay của gã. Sau khi phế đi cánh tay phải của gã, Cổ Dục còn tặng kèm một cú đá. Cú đá này lực rất mạnh khiến gã ta bay đến vị trí của gã to con cầm xẻo khi này.

Nhân lúc tên to con cầm xẻo chưa kịp phản ứng. Cổ Dục lấy đà bay lên trên không, nắm lấy cái đầu bù xù không biết đã bao lâu rồi chưa gội của gã, liên tục cho gã này bốn cú lên gối vào mặt. Sau khi cú lên gối sau cùng đánh xong, gã to con này cũng gục xuống, trên mặt hắn máu me bê bết nhìn không ra hình dáng ban đầu nữa.

Tại lúc Cổ Dục giải quyết xong hai tên cao to này thì bên kia Vua Núi cũng giải quyết xong con chó còn lại.

Chính là cái con chó lúc này còn hoang mang không biết nên đi cắn con hổ hay đánh nhau với Vua Núi. Nhưng mà chính nó cũng không cảm cự nổi trong vòng năm giây đã bị Vua Núi trực tiếp tấp thùng cổ họng rồi quăng ra xa.

Cái con chó Pitbull bị đụng bay ngay từ đầu sau khi đáp xuống đất thì bị gãy mất đoạn xương sườn, đang nằm rạp trên đất rên ư ử không cử động nổi. Chỉ còn lại hai con chó Pitbull thì làm sao trở thành đối thủ đối với Cổ Dục được?

Bởi vì không còn sự trợ giúp của mấy con chó cùng đao súng, đã vậy còn tổn thất thêm ba người nữa thì những người còn lại trong đoàn làm sao địch lại được sự giận dữ của con hổ Đông Bắc chứ?

Chỉ thấy mấy người đang cầm cây gậy chỉ vào hồ Đông Bắc để phòng thủ, lập tức một người bị nó dùng cái đầu to húc vào, đồng thời tặng cho hắn mấy vết cào trên ngực. Sau đó hất cái đuôi lên tát bay một người khác.

Trong nháy mắt, từ một đám săn trộm giờ thì chỉ còn lại duy nhất một người cuối cùng.

Chương 188. Mua chuộc?

Chương 188: Mua chuộc?

“Không, không, làm ơn đừng giết tôi!” Nhìn thấy đồng bọn của mình mỗi người đều nằm trên vũng máu, chỉ còn lại duy nhất một mình, gã sẵn trộm luống cuống lấp ba lấp bấp nói mỗi một câu xin tha cũng không nổi. Nói xong gã quay người lập tức bỏ chạy, nhưng con hổ Đông Bắc đứng bên cạnh dễ gì thả cho gã chạy thoát được chứ.

Ngay lập tức gã cảm thấy sau lưng mình bị một vật nặng đè xuống, hiển nhiên vật nặng này chính là con hổ Đông Bắc. Sau đó gã bị con hổ đẩy ngã nhào xuống đất, rồi con hổ lập tức hướng về phía đầu gã định táp một miếng cho đỡ giận.

“Đừng có ăn thịt người! Còn những thứ khác thì tùy ý người.” Chính vào lúc con hổ gần như cắn xuống đầu gã đó thì tiếng của Cổ Dục vang lên. Sau khi nghe Cổ Dục nói, cái miệng đỏ lòm như máu của nó chuyển hướng sang bả vai gã sẵn trộm cắn một ngụm, làm cho gã này gào lên thảm thiết.

Mà Cổ Dục nhân cơ hội này đem những người kia đều di chuyển tới trước đồng lửa, để bọn hắc ở nơi đó cho Vua Núi giám sát, dù sao thì Vua Núi cũng đã xử lý xong 5 con chó Pitbull kia.

Sau đó hắc đi tới chỗ mấy con vật đang bị nhốt trong túi lưới giải thoát cho từng con vật một. Nếu tình trạng sức khỏe của bọn chúng ổn định thì trực tiếp thả đi, còn nếu không tốt thì hắc sẽ lạng lẽ bón cho tụi nó uống ít nước giếng, cuối cùng đến lượt hai con hổ con kia.

Khi mấy con hổ nhỏ nhìn thấy Cỗ Dục tức thì bọn nó hưng phấn nhảy loạn trong lồng sắt. Rõ ràng bọn nó vẫn còn nhận biết Cỗ Dục, nhưng mà nhìn dáng vẻ vui mừng của bọn nó khiến trong lòng Cỗ Dục mềm mại hẳn. Hắn mở hai cái lồng ra dùng sức vuốt ve, xoa đầu bọn chúng rồi bế ra ngoài.

Khi hắn xác định ở đây đã không còn con vật nào bị nhốt nữa, mới quay sang nhìn về phía gã răng vàng khè đang bị mấy mũi tên của hắn cắm chặt xuống dưới đất.

“Người anh em, người anh em! Tây Bắc huyền thiên một đám mây, quạ đen rơi vào bầy phượng hoàng (+). Là tôi không có mắt, không biết nơi này là địa bàn của cậu, còn bắt vật cưng của cậu. Tôi thật tâm xin lỗi, chúng ta không nên dồn người khác đến đường cùng, cậu cho tôi một con đường sống đi.” Nhìn Cỗ Dục đi tới, trong mắt gã răng vàng khè lập tức lộ ra một tia hoảng sợ.

(+) Tây Bắc huyền thiên một đám mây, quạ đen rơi vào bầy phượng hoàng. Có thể hiểu là: Bây giờ tôi đang gặp rắc rối với bạn, bạn không nên đắc ý vênh váo chỉ trở tôi, tất cả mọi người không phải lúc nào cũng được như ý nên đừng nghĩ đến việc ép ai. (theo baidu)

Một người, một hổ, một chó liên kết với nhau đánh bại hết một băng nhóm phạm tội, dù cho gã có là tên ngốc thì cũng biết được, người đang đứng trước mặt gã chắc chắn không phải người tầm thường. Nhân lúc người ta đang còn nghỉ mệt, gã phải tranh thủ nhận sai mới được, nếu không chẳng có sau đó nữa.

“Đừng đánh đồng tao với bọn mày, tao cũng chẳng giống thể loại người có thể làm ra được những việc tàn ác như thế. Tao chính là người dân lương thiện, còn lời gì muốn nói thì giữ lại mà đi nói với quan tòa đi.”

“Người anh em à! Hãy cho bọn tôi một con đường sống đi, đừng cứ động chuyện gì cũng lôi cảnh sát vào. Như vậy đi, bọn tôi cho cậu 1 triệu tệ, thay vào đó cậu hãy thả chúng tôi đi, còn mấy đồ vật này chúng tôi cũng không cần nữa. Một triệu tệ này coi như là tiền chúng tôi bỏ ra mua mạng sống của mình.” Nghe Cổ Dục nói muốn mang bọn hắn giao nộp cho cảnh sát, mấy tên này càng thêm luống cuống cầu xin. Kể cả tên rằng vàng khè cũng hô lên không ngừng.

“Hắc hắc, thú thật với bọn mày! Thật ra tao chính là triệu phú ở đây, một triệu kia các người cứ giữ lại mà nhờ người nhặt xác hộ đi. Còn có, bọn mày có biết đây là cái gì không, chính là tao đang livestream phát sóng trực tiếp toàn cảnh tại lúc này đó.” Nhìn thấy dáng vẻ của gã rằng vàng khè, Cổ Dục bật cười chỉ lên camera ở trên bả vai hắn.

Vừa nhìn thấy cái camera này, trong đầu tên rằng vàng khè ong lên một tiếng, như là nhận được thông báo, gã tới số rồi.

Người ta đã giàu tới nứt tường đổ vách chẳng thiếu mấy đồng của gã, giờ hắn muốn xử lý thì gã còn cách nào để chống cự được chứ?

Bồi thường không được, mua chuộc cũng không xong, nghĩ tới đây trong mắt gã ngay tức khắc lộ ra tia chết chóc, cổ cứng lên nhìn chòng chọc về phía Cổ Dục.

“Tao nói cho mày biết! Bây giờ mày phải thả chúng tao ra, bằng không chuyện này cũng không xong ở đây đâu. Nếu chúng tao có bị bắt vào tù thì tội này cũng không bị xử án chung thân hay tử hình gì cả, chờ bọn tao ra ngoài được rồi thì mày nghĩ mày còn có thể sống yên ổn với bọn tao được sao?”

Quả nhiên, gã ta giải quyết riêng không được, mua chuộc cũng không xong thì lại dùng đến chiêu uy hiếp. Nhưng mà, càng nghe lời gã nói như thế Cổ Dục càng làm biểu cảm trên mặt gã.

“Lời này nếu là đám người kia nói thì còn có chút tin tưởng, còn mày thì tao không chắc. Bởi vì tao đoán rằng mày chẳng sống được tới lúc mày đi ra ngoài đâu.” Cổ Dục vừa cười vừa nói nhìn thẳng vào tên rằng vàng khè.

“Điều đó sao có thể chứ! Mày mua chuộc người khác giết tao sao?” Nghe xong câu nói này của Cổ Dục, gã rằng vàng khè càng hưng phấn, gân cổ lên quát. Là người thì ai cũng sẽ có lòng ghen tỵ, Cổ Dục đã từng thừa nhận hắn là đại gia, nên gã rằng vàng khè lập tức dựa vào điều này nhằm để đảo ngược tình thế bất lợi của gã.

“Thuê người giết mày ư?” Chuyện phạm pháp như vậy sao tao có thể làm được chứ? Nhưng mà chính mày lại làm được điều này, mày không hiểu luật pháp sao? Mày tưởng mày có thể nhón lơ ngoài vòng pháp luật như Trương Tam sao?” Nhìn thấy hắn đang cố gắng đổi trắng thay đen mọi chuyện, Cổ Dục nở nụ cười rồi tùy ý nói tiếp.

“Nếu nhìn vào luật pháp của quốc gia chúng ta thì bắt giết động vật nằm trong danh sách bảo hộ, nhẹ thì bị xử 10 năm tù có thời hạn. Mà bọn mày cùng tình tiết giảm nhẹ tội thì không có miếng liên quan nào cả. Vì vậy, tất cả bọn mày chính là lãnh án tù chung thân. Nếu ở trong đó các người biểu hiện tốt thì sau hai năm có thể đổi thành 18 năm tù có thời hạn. Các người đều phải ngồi mốc meo trong nhà lao cũng phải hai mươi năm, đến lúc đó nếu biết đường hối cải thì vẫn có thể làm người bình thường. Thế nhưng nhìn lại thân thể của mày xem, có thể sống đến lúc ra khỏi nhà tù được hay sao?”

Nhìn thấy gã rằng vàng khè đang nằm rạp trên mặt đất với vẻ mặt mơ hồ kèm theo nỗi khiếp sợ, Cổ Dục cũng nở nụ cười.

Mà vào lúc này, ở bên kia hồ Đông Bắc cũng đã cản bả vai của tên kia và lôi hắn đi tới. Người này đã bị ngất đi vì đau đớn, thế là bị con hồ ném vào đám người đang nằm chết đông

đang kia. Mà khi nhìn thấy hấn lồng ngực hấn vẫn còn phập phồng thở nhẹ, Cổ Dục khẽ gạt đầu một cái, gã còn sống thì tốt rồi.

Đương nhiên, Cổ Dục cũng không phải sợ phiền phức, người này cho dù có chết thì cũng không có quan hệ gì với hấn. Cũng không phải là do hấn giết, mà là bị hổ cắn chết. Nếu có năng lực thì đi tìm con hổ này mà đòi công bằng, mặc kệ là tình người hay là dựa theo pháp luật đều không có nửa xu quan hệ gì tới hấn.

Sở dĩ hấn ra lệnh cho hổ nhẹ tay chính là vì suy nghĩ cho nó.

Vốn dĩ con người cũng không phải là thực đơn của hổ, thế nhưng nếu hổ ăn qua thịt người thì đó lại là chuyện khác. Vì lí do gì mà ở đất nước Ấn Độ bên kia thường xuyên xảy ra tình trạng hổ tấn công con người?

Chẳng qua cũng là vì những con hổ kia cũng đã từng ăn thịt người. Sau khi ăn qua thịt người thì theo bản năng nó sẽ cho rằng, người và thỏ cùng những con vật khác không hề có gì khác nhau. Hơn nữa con người thì rất nhiều, còn dễ dàng bắt được. Sau khi chúng ăn qua thịt người rồi, cũng làm biếng không thèm đi bắt giết lợn rừng hay con vật khác, mà chúng sẽ chủ động đi tấn công con người.

Đến lúc đó, loại hổ thể này cũng chỉ có một con đường duy nhất. Đó chính là bị con người săn giết.

Cổ Dục cùng con hổ cái này xem ra có duyên, hấn hy vọng là con hổ này sẽ không bị giết. Chính vì thế cho nên hấn mới không để cho nó ăn thịt người, cũng may là nó chịu nghe lời Cổ Dục.

“Đám người bọn mày đừng có giả bộ, tất cả đều đứng lên hết cho tao. Mang theo đám người bị thương này đi theo tao!”

Nhìn thấy hồ đã xử lý xong, Cổ Dục cũng đứng lên hô một tiếng. mấy tên kia bị thương cũng không nặng, cho nên cũng không dám tiếp tục giả vờ ngất, chỉ có thể đành bò dậy.

Sau đó dùng những cái lều vải làm cán đỡ, thế là cả đám kéo mấy gã bị thương đi.

“Mang bọn hần đi ra ngoài đi! Tuy nhiên cũng nên nhanh chân một chút, tôi cũng không muốn ở đây qua đêm đâu.” Sờ lên cái đầu to của con hồ, Cổ Dục cũng vác cung tên lên vai. Hần nhìn đám người này với vẻ mặt lạnh lùng rồi nói.

Chương 189. Phú ông trăm triệu

Chương 189: Phú ông trăm triệu!

Nếu như những người này muốn chạy trốn, hay là muốn công kích hắn thì Cổ Dục cũng không ngại đâm chúng mấy nhát.

Thực chất mà nói thợ săn trộm quả thật cũng không được tính là một kẻ liều mạng chân chính.

Bởi vì nếu như thật sự là kẻ liều mạng thì bọn hắn sẽ không tới săn trộm động vật hoang dã mà phải đi giết người mới đúng, săn trộm động vật hoang dã kiếm tiền làm sao nhanh bằng đi giết người được?

Không cần biết là bắt cóc hay là làm sát thủ, họ muốn sống hơn là kiếm được tiền.

Thế nên dưới sự uy hiếp của Cổ Dục, những người này đều rất sợ hãi và thành thật.

Nhân lúc mặt trời còn chưa xuống núi, đám người Cổ Dục cũng nhanh chóng đi ra ngoài.

Hồ Đông Bắc đi ở phía trước mở đường còn Cổ Dục đi theo sau áp chế, Vua Núi thì ở bên cạnh nhìn chăm chăm bọn người này. Một người, một chó, một hổ cứ như vậy áp mấy người này ở giữa men theo đường rừng nhanh chóng đi ra ngoài.

Thứ duy nhất lạc lõng trong bầu không khí của đội ngũ này chính là hai con hổ Đông bắc con kia.

Hổ Đông Bắc con thật sự rất dài, bình thường những con hổ này sau khi sinh cần được bú sữa mẹ ít nhất từ năm đến sáu tháng mới có thể cai sữa. Hổ mẹ sẽ bảo vệ con trong thời gian từ hai năm mới có thể để nó tự lập, nên cho dù hơn một tháng không gặp, nhưng hai con hổ con này trông vẫn còn bé xíu.

Hai con hổ con này cứ chạy tới chạy lui, có khi chạy đến người hổ mẹ đùa nghịch, có lúc lại chạy đến những người bên kia nghe rằng uy hiếp, còn không lại chạy tới bên cạnh Cổ Dục dùng đầu đụng vào chân Cổ Dục.

Có lẽ là lúc này bọn chúng nhìn thấy hổ mẹ dùng một chiêu đánh được không ít người, cho nên bọn chúng cũng muốn học hỏi một ít. Nhưng phải nói rằng, bộ dạng bọn chúng bắt chước lại nhìn thật vui, thỉnh thoảng hổ mẹ cũng sẽ cắn hai con nhóc này thể hiện tình yêu.

Nhìn hai con vật nhỏ bé này, vốn dĩ Vua Núi vẫn luôn lạnh lùng cũng không nhịn được mà quan tâm nhìn chúng, có thể mãnh nam yêu thích những động vật nhỏ như vậy và mãnh thú cũng không ngoại lệ.

“Gào!” Vào lúc đoàn người Cổ Dục sắp đi ra khỏi rừng rậm. Lúc này hổ Đông Bắc đi ở đằng trước cũng dừng lại, gầm nhẹ một tiếng.

Nghe được tiếng hổ Đông Bắc rống, Cổ Dục cũng không nhịn được mà nhìn sang, hần phát hiện ở phía trước dường như có rất nhiều người. Nếu như là ban ngày hần có thể không thấy rõ lắm, nhưng vì trời đã chập tối, mọi người đều bật đèn pin lên, cho nên Cổ Dục thấy rất nhiều ánh sáng.

“Chắc là cảnh sát đã tới.” Cổ Dục nghiêm túc lắng nghe thấy được tiếng chó sủa, hần nở nụ cười. Sau đó vẫy vẫy tay với con hổ Đông Bắc cùng hai con hổ con.

“Phía trước có rất nhiều người, bọn mày để bọn chúng nhìn thấy thì không hay. Bọn mày đi về trước đi, sau này có duyên sẽ gặp lại!”. Cổ Dục xoa đầu của hồ Đông Bắc, vừa cười vừa nói. Nghe được vậy, hồ mẹ dùng đầu cọ cọ vào tay Cổ Dục, sau đó dẫn hai con của mình đi vào trong núi sâu.

“Đây vị huynh đệ, bản lĩnh thuần hóa thú của cậu thật trâu bò nha.” Nhìn ba con hồ rời đi, gã răng vàng khè không khỏi than một tiếng.

“Bớt nói nhảm đi! Đi thôi!”. Mặt Cổ Dục không chút thay đổi, lạnh lùng nói. Nghe lời Cổ Dục nói, những người này đành phải đỡ lấy nhau tiếp tục đi về phía trước. Không lâu sau, mấy người bọn họ đi ra khỏi bụi cỏ, nhìn thấy phía xa có rất nhiều cảnh sát đang đứng đó.

Biết được quá trình Cổ Dục vào núi bắt người vẫn luôn được phát sóng trực tiếp, thôn Cổ Gia đã báo cảnh sát. Mà vào lúc Cổ Dục bắt được những người này, những người xem livestream của hắn cũng đã báo cảnh sát, đặc biệt là những con vật bị săn bắt kia cũng được các cơ quan chức năng coi trọng. Sớm muộn gì cũng có cảnh sát lên núi tìm hiểu, không nghĩ rằng thật sự đã tìm thấy rồi, còn chuyện tiếp theo thì đơn giản hơn nhiều.

Cổ Dục vẫn luôn phát trực tiếp, vì thế có thể nói chứng cứ vô cùng xác thực, lại thêm bọn người này đang khoác trên người bộ áo lông thú, còn có súng ống các loại, bọn chúng có thể nói là phải ở tù một gông.

Cảnh sát tiếp nhận phạm nhân xong, Cổ Dục theo họ rời khỏi rừng. Lúc về đến thôn, Cổ Dục phát hiện người trong thôn đều đang đứng ở cửa đợi bọn họ về.

Cổ Dục cảm thấy kỳ lạ, nhân duyên của hắn làm gì tốt như vậy?

Không đợi hắn đi tới, Phùng Thu Nhân đã ngượng ngùng kéo hắn đến bên cạnh.

“Dục thúc! Đi mau!”

“Sao thế?” Nhìn thấy nét mặt Phùng Thu Nhân có mấy phần lúng túng, mấy phần bắc đẩu dĩ, mấy phần râu rĩ cùng lo lắng, Cổ Dục có chút bối rối, hắn không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Ài! Cũng tại cháu...” Nghe được lời Cổ Dục nói, Phùng Thu Nhân thở dài.

Vừa rồi lúc Cổ Dục lên núi đuổi bắt những thợ săn trộm kia, cô biết tình huống của Cổ Dục nên một mực trực ở trong phòng livestream. Mà thời đại này là thời đại của smartphone, ai mà chả có smartphone, thế nên cư dân mạng rất tò mò không biết Cổ Dục có thể bắt được bọn tội phạm ở trong núi hay không. Dù sao cư dân mạng rảnh rỗi không có việc gì làm thì việc xem livestream như vậy quả thật là một sự lựa chọn hoàn hảo.

Trong thôn cũng có rất nhiều người xem livestream, bọn họ tận mắt nhìn thấy Cổ Dục giải quyết những người này như thế nào, nhìn thấy Cổ Dục giao lưu cùng với hổ Đông Bắc ra sao. Hơn nữa còn tai nghe mắt thấy Cổ Dục nói chuyện hắn là triệu phú.

Các cụ ngày xưa nói không sai, nghèo ở chợ không ai hỏi, giàu ở thâm sơn cũng có bà con xa.

Thực chất mọi người cũng chỉ biết Cổ Dục là người có tiền. Dù sao thì Cổ Nhạc Thành đã từng nói qua, ở nhà Cổ Dục một xe cá có thể bán được mấy trăm ngàn. Nhưng cụ thể Cổ Dục có bao nhiêu tiền thì bọn họ cũng không biết rõ.

Tuy nhiên nhìn vào nhân phẩm của Cổ Dục có thể khẳng định rằng hắn không nói điều.

Bây giờ chính miệng hắn nói mình là triệu phú thì chắc chắn là triệu phú chính hiệu.

Phải biết rằng trong thôn Cổ Gia phần lớn mọi người đều mang họ Cổ, theo lý thuyết mà nói thì cũng có chút quan hệ thân thích với Cổ Dục., nghe thấy Cổ Dục phát đạt thành triệu phú, họ không khỏi mừng thầm trong lòng. Đó chính là nguyên nhân mà bọn họ vây quanh ở cửa thôn chờ Cổ Dục, mặc dù cho trời đã tối đen như mực.

“À! Chuyện này không có gì phải lo”. Nhìn thấy Phùng Thu Nhân rầu rĩ như vậy, Cổ Dục cười cười xoa đầu cô. Thật ra hắn cũng không nghĩ đến việc mình phải giấu diếm chuyện này.

Bởi lẽ trong nhà của hắn đã được hắn bố trí, nếu như có người thương nhớ tiền của hắn, chẳng cần nói đến bọn trộm vặt móc túi, đến muốn bắt cóc cũng không đến gần hắn được.

Mà đối với những người có tiền kia, hay mấy vị quan chức trong chính phủ mà nói. Triệu phú kỳ thực cũng không tính là cái gì, phải biết rằng ở Trung Quốc người có tài sản mấy trăm tỷ đều nhiều đến mức đếm không hết đâu.

Còn với số tiền của Cổ Dục chỉ làm cho bọn quan nhỏ thấy hứng thú mà thôi. Thế nhưng hắn cũng không thấy lo lắng, cái khác thì không nói đến, chỉ cần cái danh nghĩa ‘Đặc cung’ thì đám người này cũng không dám động đến hắn.

Cho nên có thể nói tình huống hiện tại của Cổ Dục rất an toàn, bất kỳ ai cũng đều không dám động đến hắn.

Chương 190. Giàu thì ở thâm sơn cũng có bà con xa

Chương 190: Giàu thì ở thâm sơn cũng có bà con xa

“Tiểu Dục! Trông chú thư thái thật đấy?”

Nhìn thấy Cổ Dục nằm trên ghế ở trong sân sau, Lâm Lôi không khỏi có chút lo lắng hỏi.

“Ài! Tôi với bọn họ cũng không quen không biết, không cần thiết phải nể mặt họ. Chị nhìn đi, không phải chẳng còn ai đến trước cửa nữa sao”. Cổ Dục thuận tay cầm một miếng dưa hấu, cắn một miếng thật to rồi cười ha hả nói.

“Bọn họ cũng là bị chú làm phiền đấy, cháu vừa nghe nói cả nhà chú Cổ Tấn đều phải trốn khỏi trấn.” Nghe được lời Cổ Dục nói, Phùng Thư Nhân đi tới, cười tủm tỉm rồi ngồi bên cạnh, tiếp đó cũng cầm một miếng dưa hấu như hấn vừa ăn vừa nói.

Hôm nay đã là ngày thứ hai Cổ Dục bắt những kẻ săn trộm kia về. Ngày đầu tiên cũng chính là hôm qua, lúc Cổ Dục câu xong cá, ăn xong bữa sáng thì đã có không ít người đến nhà thăm hỏi. Thật ra bọn họ tới cũng không có mục đích gì ngoài việc đến hàn gắn mối quan hệ, nào là: Tiểu Dục à! Tôi là người nhìn thấy cháu lớn lên, bây giờ cháu phát đạt rồi có phải là nên báo đáp hay không? Hay là: Tiểu Dục à! Tôi là dì Bảy của cháu đây, khi cháu còn nhỏ lúc đó đã thái cả phân xanh lên đầu dì.

Có người còn nói: Tiểu Dục à! Tôi là bác Năm của cháu đây, cháu nhìn anh của cháu, cũng là con út của bác. Đạo này

nó cũng rảnh rồi không có việc gì làm, hay là cháu để anh đến chỗ cháu giúp cháu làm việc đi!

Những cuộc đối thoại như thế này Cổ Dục nghe cả ngày, bọn họ nói dối mà còn không soạn sẵn văn mẫu. Từ nhỏ Cổ Dục sống ở trong thành phố, lúc bốn, năm tuổi mới đi theo ông nội về quê lần đầu tiên. Lúc bốn, năm tuổi còn đi vệ sinh bậy như vậy được à? Nói dối không biết ngượng mồm.

Còn bác Năm kia, hẳn ta còn không cùng họ với Cổ Dục thì thân thích cái nỗi gì?

Cổ Dục từ trước tới nay đều không quan tâm người khác nói hắn vô đạo đức, không có lương tâm. Tiền của hắn cũng không phải là gió lớn thổi tới, hắn muốn dùng như thế nào là quyền tự do của hắn. Đến nỗi quyền góp cho thôn, hắn cũng đã từng quyền góp từ thiện rồi. Mà ngay cả Cổ Kiến Quốc còn chưa dám tới nói những lời trái lương tâm như vậy.

Mấy ngày nay thật sự là những ngày mệt mỏi nhất đối với hắn, khó khăn lắm mới tiền được hết đám “họ hàng xa” kia đi. Hôm nay Cổ Dục đặc biệt gửi tin nhắn cho nhóm Lâm Lôi, hơn nữa cũng gọi Phùng Thư Nhân tới sớm một chút, suýt chút nữa là các cô không vào được nhà.

Quả nhiên, sau khi gọi ba người đến, ngôi nhà lập tức bị bao vây.

Ngày hôm qua, những người được gọi là họ hàng xa đồng loạt kéo đến. Mục đích của bọn họ rất đơn giản, đó là đòi được chút tiền của Cổ Dục. Thế nhưng đáng tiếc là họ chỉ có thể nhận được cái sập cửa không thương tiếc vào mặt.

Nhìn thấy Cổ Dục đóng cửa từ chối tiếp khách, những người này cũng không thấy tuyệt vọng. Mà ngược lại, bây giờ vừa qua vụ mùa, bọn họ rất nhàn rỗi. Do đó họ bắt đầu nhắm vào những người có quan hệ tốt với Cổ Dục.

Nhà hấn sát vách chính là nhà ông Hai, còn có nhà Cỏ Tấn là hai nhà bị ảnh hưởng nhiều nhất.

Mặc dù quan hệ của Cỏ Dục với Cỏ Kiên Quân cũng rất tốt, ông ấy còn tặng Vua Núi cho Cỏ Dục cơ mà. Thế nhưng vì tính tình của ông rất hung dữ, hơn nữa còn rất quái lạ. Trong thôn này mọi người đều biết điều đó, lại thêm trong nhà nuôi năm con chó lớn, thế nên không người nào dám đi qua đi lại.

Mặc dù trong nhà Cỏ Quốc Khánh, Cỏ Tú Tú quan hệ rất tốt với hấn, nhưng Cỏ Quốc Khánh với Cỏ Dục lại không có liên hệ gì, cho nên người đến nhà Cỏ Quốc Khánh cũng không nhiều.

Nhưng mà cả nhà Cỏ Tấn không chịu được, cho nên vào lúc nhiều người đến nhà nhất, cả nhà bọn họ lập tức lái xe lên trần chơi. Mà nhà của ông Hai Cỏ Dục thì chỉ còn lại hai ông bà, bởi vì hai vợ chồng chú Ba đã đi sang thôn bên cạnh làm việc cho trại gà.

Buổi sáng Cỏ Dục cũng muốn hỏi bọn họ có muốn sang nhà hấn tránh một chút không, nhưng mà ông Hai trực tiếp từ chối. Chuyện nực cười! Ông Hai của hấn là một người khá lộc lõi, muốn từ ông ấy kiếm được thứ gì béo bở là chuyện không thể nào.

Mà ông ấy lại cực kỳ hưởng thụ cảm giác được người khác sẵn đón, lại thêm ông cũng là người có bồi phận cao, cũng không có ai dám bất kính với ông. Nói cách khác thì ông ấy cũng rất hưởng thụ điều này.

Người ta càng tăng bốc thì ông lại càng hưởng thụ, có việc gì thì ông chỉ nhận lời trước, sau đó sẽ nói là có cơ hội sẽ nói lại với Cỏ Dục. Chẳng ai biết là ông có nói với Cỏ Dục những điều đó hay không, hay chỉ là ông đang hưởng thụ cảm giác được nịnh nọt mà thôi.

“Đúng là như vậy, nhưng làm vậy thì cũng tốt.” Nhìn thấy dáng vẻ Cổ Dục không quan tâm đến những chuyện đó, Lý Vân Vân lúc này từ bên trong đi ra, có chút cảm thấy đau đầu nhìn Cổ Dục nói.

Quả thực đêm qua đã có người tìm đến Lâm Lôi với Lý Vân Vân, nhưng đều bị các cô từ chối. Các cô nói mình chỉ là người làm công cho Cổ Dục, chuyện của ông chủ các cô không chen miệng vào được. Những lời này đều là được Cổ Dục dạy, nếu không các cô cũng bị làm phiền đến mệt mỏi.

“Yên tâm đi! Không được mấy ngày thì bọn họ cũng bận rộn trở về với công việc của bọn họ thôi.”. Nghe Lý Vân Vân nói thế, Cổ Dục không thèm để ý nói ra, lời hấn nói là sự thật, bây giờ sự chú ý tập trung vào hấn. Thế nhưng cũng không phải điều xấu gì, chuyện này cũng sẽ dễ dàng bị người khác quên đi. Mặc dù Lâm Lôi các cô cũng đều biết việc này, thời gian là giải pháp tốt nhất cho chuyện này, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi lo lắng.

Rất nhanh, mọi chuyện diễn biến giống y như lời Cổ Dục nói.

Ngày thứ nhất mọi người điên cuồng, ngày thứ hai nhiệt huyết, sau ngày thứ hai không nhìn thấy Cổ Dục đâu thì sự nhiệt huyết của bọn họ cũng dần biến mất.

Bởi vì Cổ Dục đóng cửa không tiếp khách, lập tức ở trong thôn có những thành phần xấu bụng lời dèm pha. Có không ít người nói hấn giàu rồi không còn nhân đức, có tiền cũng không muốn chia cho mọi người cùng thôn.

Không thể không nói, loại người tam quan vạn vẹo ở đâu cũng có, nhất là những kẻ thấy tiền là đỏ mắt. Người ta kiếm được tiền không chia cho hấn ta, hấn ta lập tức mắng họ, loại người này ở đâu cũng thấy cho nên không cần để tâm đến bọn hấn làm gì.

Những người thật sự thân thiết với Cổ Dục sẽ không quan tâm đến vấn đề này.

So với những người trong thôn, người trên mạng nói xấu càng nhiều. Việc Cổ Dục bắt được mấy tên trộm cũng không là thứ để bọn họ bàn tán nhiều bằng việc tìm hiểu xem, tại sao Cổ Dục lại có nhiều tài sản đến như vậy.

Có người nói muốn điều tra thân thế của Cổ Dục, xem cha hắn làm gì. Có người thì nói Cổ Dục chắc chắn là lai lịch bất chính, có người còn uy hiếp hắn. Nhưng mà những người này đến cái lông tay cũng không có tí quan hệ nào với hắn. Hắn càng không để tâm đến những người như vậy.

Quả nhiên, ngày thứ hai Cổ Dục đóng cửa từ chối tiếp khách. Đến ngày thứ ba người tới cửa ít đi hơn một nửa, ngày thứ tư một nửa người kia cũng ít đi phân nửa.

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu...

Một tuần trôi qua, trước nhà Cổ Dục đã trở về trạng thái bình yên như lúc ban đầu.

Nhìn nhà cửa đã khôi phục lại như trước, Cổ Dục thở ra một hơi nhẹ nhàng, bọn họ thật mặt dày mà. Lúc đầu Cổ Dục nghĩ rằng nhiều lắm không quá ba ngày, không nghĩ rằng phải đến một tuần bọn họ mới chịu bỏ cuộc, không thể không cảm thán sự bền bỉ của bọn họ.

Mở cửa ra, thấy nhà vắng tanh, bình thường hắn ở trong nhà một tuần thì cũng không có cảm giác gì. Thế nhưng bây giờ vất vả lắm mới có được sự tự do, hắn đột nhiên muốn đi ra ngoài chơi một chút...

Chương 191. Tự do

Chương 191: Tự do

Thế nào được gọi là cuộc sống thoải mái.

Cuộc sống thoải mái thực ra là cuộc sống mà bản thân mình thấy phù hợp với mình nhất.

Ngoại trừ có một số trường hợp cá biệt như thích ăn đắng, thích đi làm, ở ngoài thích được ông chủ mắng thì phần lớn người ta đều mong muốn một cuộc sống không khác nhau là mấy.

Muốn làm gì thì làm, muốn ăn gì thì ăn, mỗi ngày được ngủ thả ga hay là đếm tiền đến mỏi cả tay...

Nhưng để có được cuộc sống sinh hoạt thoải mái giống như vậy thì điều đầu tiên chính là phải có điều kiện về kinh tế.

Trong cuộc sống hiện tại bây giờ, nếu ta không có đủ tài chính thì khi ta muốn đồ vật gì cũng đều không có được. Mặc dù nói ra điều này có chút tàn nhẫn nhưng sự thật chính là như vậy. Hay như câu thành ngữ: Cẩn người miệng mềm, bắt người ngắn tay.

Tức là: Nếu cha mẹ cho tiền thì đối với cha mẹ phải nói gì nghe vậy.

Nếu ông chủ cho tiền thì đối với ông chủ phải biết nịnh nọt.

Chỉ khi chúng ta có đủ thực lực về kinh tế, tiền tài đầy túi thì mới có thể đứng ra nói chuyện.

Tiếp nữa là cần phải có thời gian rảnh rỗi.

Cũng chính là có nhiều thời gian để bạn có thể xài tiền, và đi làm những việc mà mình yêu thích.

Vương Bà là một nhà tư tưởng vĩ đại, người khởi xướng chủ nghĩa nữ quyền, là sư tổ của nghề mai mối. Bà đã từng nói là một người nam nhân mà muốn thu hút được phụ nữ thì cần phải có năm điều kiện.

Chính là: Phan, lừa, Đặng, tiền, nhân.

Tức là nói thứ nhất phải đẹp như Phan An. Thứ hai phương diện đó phải mạnh mẽ như lừa. Thứ ba là nhiều tiền như Đặng Tông, một người giàu có thời Hán. Thứ tư là phải thận trọng che chở nữ nhân và cuối cùng là phải có thời gian rảnh rỗi dành cho nữ nhân. Đó chính là cực phẩm nam nhân.

Đương nhiên, kiểu người như vậy cũng chỉ là do nữ nhân tưởng tượng ra mà thôi chứ thực tế ở ngoài không hề tồn tại. Giống như Tây Môn đại quan nhân vậy, ông ta không có treo mình trên một thân cây. Ngoại trừ Kim Liên dẫn đến mất mạng thì ông còn có vợ chính thất là Trần Thất, sau này có vợ kế là Ngô Nguyệt Nương, vợ hai Lý Kiều Nhi, vợ ba Mạnh Ngọc Lâu, vợ bốn Tôn Tuyết Nga, vợ năm mới là Kim Liên, còn có vợ sáu Lý Bình Nhi. Ngoại trừ những người đó ra thì hẳn ta còn có rất nhiều tình nhân bên ngoài không thể đếm hết được.

Bàng Xuân Mai, Nghênh Xuân, Tú Xuân, Lan Hương, Tống Huệ Liên, Vương Lục nhi, Như ý, Bôn Tứ tẩu, Đãi nguyên, Lâm thái thái, Lý Quế tử, Ngô Ngân, Trịnh Ái Nguyệt, Trương Tích Xuân, còn có một nam sủng là thư đồng của hắn ta...

Hồng lâu mộng... Khúc, là bản danh tác có một không hai, ghi lại không ít những câu chuyện liên quan tới bọn họ.

Bởi vì vậy mới nói có đôi khi không nên yêu cầu gì quá cao, bởi vì yêu cầu càng cao thì kết quả ngược lại sẽ càng thấp.

Tất nhiên, hiện tại toàn bộ những điều này đều là suy nghĩ vớ vẩn của Cổ Dục mà thôi.

Bản thân Cổ Dục bây giờ đừng nói cái gì là vợ hai, vợ ba, vợ bốn, vợ năm, vợ sáu hay tình nhân gì đó. Hẳn ngay cả chính thất còn chưa có, nghĩ tới những cái khác có tác dụng chớ gì chứ.....

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, hẳn muốn đi ra ngoài chơi, tới những nơi mà hẳn tùy lúc đều có thể đi được. Chẳng qua có thể tự do đi ra ngoài chơi, nhưng mà chơi cái gì mới được chứ? Đây đúng là khiến ta phải suy ngẫm lại rồi.

Không thể không nói, độc thân có lúc thật quá nhàm chán. Phải đi tìm cho mình một lý do mới được, bởi vì bản thân bây giờ thật là không có một mục đích gì cả.

Dạo một vòng trong nhà, khi Cổ Dục di chuyển đến tủ lạnh bên kia chợt trong đầu lóe lên một ý tưởng, hẳn nhẹ nhàng đập tay của mình một cái.

“À? Đúng rồi, tại sao ta không đi mua một chút thịt, như vậy có thể thuận tiện dạo chơi siêu thị một chút?” Nhìn thấy bên trong tủ lạnh đã không còn nhiều thịt, tính toán một chút Cổ Dục nhỏ giọng nói.

Nhà cổ dục loại thịt tiêu hao nhiều nhất chính là thịt tôm, bởi vì tôm chính là món hắn thích ăn nhất.

Vì vậy tôm chì và tôm hồng y hiện tại hắn không muốn bán, giữ lại để hắn ăn. Như vậy thì riêng về tôm hắn không cần phải bỏ tiền ra để mua.

Ngoại trừ tôm thì các loại thịt như cua, bào ngư, tôm hùm, trâu, dê, heo lượng tiêu thụ không khác nhau là mấy. Tuy

nhiên các loại bình thường như cua, bào ngư, tôm hùm thì thường thường luôn có nguồn thu vào nên không cần phải mua.

Thế nhưng đối với thịt trâu, dê, heo thì số lượng lại không ngừng giảm xuống.

Khi thịt heo, thịt trâu hay thịt dê sắp hết, Cổ Dục có thể gọi điện cho Hoàng Hưng Triết đưa tới. Hoặc là hẳn gọi Cổ Tấn mang từ trên trấn về cho hẳn.

Nhưng mà hiện tại thịt heo không còn nhiều lắm.

Cổ Dục gần như không ăn thịt mỡ, ngay cả sủi cảo hẳn cũng chỉ dùng thịt thăn nhỏ để làm, còn bình thường nếu làm các món ướp mắm chiên thì dùng thịt thăn lớn làm.

Nhưng mà một con lợn bình thường cũng chỉ có 2 cái thịt thăn, trong nhà dù sao đi nữa cũng phải giữ lại một cái, nhưng mà cũng chỉ có tối đa một cái. Mặc dù bây giờ chưa tới tết, thịt heo trong thôn giết bán mặc dù ăn cũng ngon nhưng mà số lượng lại không có nhiều.

Sau khi xác nhận thịt thăn nhà mình không còn nhiều thì Cổ Dục nói với Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân một tiếng sau đó lái xe rời khỏi nhà. Tuy nhiên hôm nay lại có một bất ngờ xảy ra đó là lúc hẳn chuẩn bị lái xe chạy đi thì Vua Núi chạy tới tay lái phụ của hẳn để đi cùng.

Ban đầu Cổ Dục cho rằng Phùng Thư Nhân sẽ cùng hẳn đi, dù sao trước đó cô gái nhỏ này cũng là người ham vui nhất. Nhưng mà không ngờ lúc này cô bé ấy lại đang rất bận.

Cổ Dục nhớ lại sự kiện ngày hôm đó. Phòng livestream lượt xem cực cao không hề giảm, đỉnh điểm lên tới 40 triệu người xem. Lượt bình luận không ngừng tràn vào, cơ hồ như muốn đánh sập luôn cả website. Số người theo dõi của Phùng Thư Nhân cũng đã vượt hơn 2 triệu.

Thực sự là 2 triệu lượt theo dõi, chưa từng mua fan hay trải qua cuộc vận động nào cả.

Do đó, dạo gần đây Phùng Thu Nhân mặc dù cũng thấy rất phiền phức. Thế nhưng mà cô bé mỗi ngày đều điên cuồng nghiên cứu xem có cái gì tốt để phát trực tiếp hay không. Vì biết đi phát trực tiếp ở siêu thị không có cái gì hay ho, cho nên cô bé trực tiếp cự tuyệt. Nhưng mà Vua Núi lại không giống vậy, rất khó khăn mới được ra ngoài nên nó rất háo hức.

“Mày hôm nay muốn cùng tao đi ra ngoài à?” Nhìn Vua Núi ngồi bên cạnh, Cổ Dục tò mò hỏi.

“Uông!” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Vua Núi cũng trả lời lại.

“Được! Vậy đi thôi!” Tính ra trước giờ Vua Núi chưa bao giờ theo Cổ Dục ra khỏi thôn, đúng lúc lần này có thể đi ra để biết thêm nhiều cái mới.

Cổ Dục hướng tới cánh cửa chính đã đóng một tuần nay, hấn lái xe chạy về phía thị trấn, sau đó Lâm Lôi lại đem cửa chính đóng lại lần nữa.

Tiếng động cơ gầm rú, rồi động lực tác động không ngừng lên lớp xe hơi, giúp Cổ Dục nhanh chóng chạy ra khỏi thôn hướng về phía thị trấn.

Không thể không nói, Cổ Dục dùng kỹ năng bậc thầy lái xe này để lái trên con đường này đúng là có chút ‘đại tài tiểu dụng’. Với kỹ năng này, nếu như hiện tại hấn đi thi F1 thì chắc chắn có thể giành được cúp vô địch.

Mặc dù con đường núi này rất ngoằn ngoèo đổi hướng liên tục, thế nhưng Cổ Dục lái xe không những rất bình ổn mà còn rất nhanh nữa. Không bao lâu sau thì hấn đã tới thị trấn rồi.

Siêu thị này bình thường thì sẽ không cho phép chó tiến vào cho nên Cổ Dục đã vui vẻ để Vua Núi ở lại trong xe. Có

Vua Núi trông xe Cỗ Dục hết sức yên tâm.

Còn hấn đứng lên đi vào trong siêu thị mua sắm.

Không nghĩ rằng lúc ở nhà hấn suy nghĩ một hồi cảm thấy không có gì muốn mua. Thế nhưng thực tế khi vào siêu thị rồi thì những thứ cần phải mua đúng là không ít.

Dù sao với sinh hoạt bình thường thì những vật dụng trong nhà cũng vẫn tiêu hao rất nhiều.

Chương 192. Thật xấu hổ

Chương 192: Thật xấu hổ

Giấy cuộn, giấy rút, giấy dùng trong nhà bếp, khăn ướt cho nhà bếp, bột giặt, dầu gội, sữa tắm, kem đánh răng, chỉ nha khoa.....

Vẫn chưa ra khỏi khu mỹ phẩm nhưng bên trong xe đẩy của Cổ Dục đã chứa không ít đồ dùng rồi.

Đây đều là những thứ cần thiết trong sinh hoạt bình thường nên chắc chắn cần dùng tới. Nhất là giấy, bởi vì Cổ Dục là một thanh niên độc thân. Mà thanh niên độc thân thì sử dụng rất nhiều giấy... Khục, ý là không phải vượt trự, đừng suy nghĩ lung tung nhé....

Hắn đơn giản chỉ là... Nhỏ đờm, chùi nước mũi.... Đúng vậy, chính là như vậy...

Sau khi ra khỏi khu vực này thì hắn đi đến quầy hàng phía bên kia. Ban đầu Cổ Dục cho rằng mình chỉ thiếu thịt heo thôi nhưng sau khi xem các loại sản phẩm ở đây thì hắn cảm thấy hình như mình còn thiếu rất nhiều đồ tốt...

Ví dụ như dầu, bột mì, xì dầu, dấm, các loại nước tương...

Ừm! Được rồi, xe chở hàng hiện tại cũng muốn đầy rồi.

Sau đó hắn đi tới nơi bán thịt heo, ở siêu thị thịt. Mặc dù thịt ở đây chắc chắn không có ngon như trong thôn, nhưng dù sao thịt cũng từ lò mổ đi ra, hơn nữa đều có nhãn hiệu rõ ràng vì vậy chất lượng của nó cũng có chút đảm bảo. Thế là Cổ Dục mua cho mình một chút xương sườn.

Nhưng mà hần cũng không phải mua thịt heo thường mà là loại thịt sườn của lợn đen.

Mấy năm gần đây, mọi người đã bắt đầu chú ý đến dinh dưỡng nhiều hơn, vì vậy những loài động vật màu đen cũng dần dần xuất hiện nhiều trên thị trường.

Ví như trong nhà Cổ Dục cũng có nuôi năm con gà đen, loài gà này so với loại gà bình thường mắc tiền hơn nhiều. Nhưng tiền nào của nấy, trên thực tế thì đúng là trứng của bọn chúng đẻ ra ăn rất ngon, ngon hơn bình thường nhiều...

Để có thể phân biệt được quả trứng có ngon hay không quả thật là có một phương pháp. Chính là sau khi đập quả trứng gà ra, lấy cây tăm cắm lên lòng đỏ quả trứng. Nếu như cắm ba cây tăm đó vào mà nó có thể đứng vững không bị nghiêng ngã thì đó chính là trứng có thể ăn được, còn nếu như cắm được năm cây trở lên thì đó chứng tỏ là trứng rất ngon.

Trứng trong nhà Cổ Dục thì có thể cắm tới bảy cái, lúc trước đã từng khiến cho bọn Khổng Hạo Văn một phen sững sốt.

Gà đen như vậy thì heo đen cũng không cần phải nói tới.

Kể từ khi được một ông chủ lớn nào đó ở trên mạng bắt đầu chăn nuôi heo đen, lúc đó heo đen cũng đã dần trở thành một xu thế.

Nếu bây giờ Cổ Dục mua heo đen đem lên núi Trường Bạch ở phía Đông Bắc thả, có lẽ 2 năm sau giá cả của nó cũng hết sức khả quan.

Tại vì bây giờ thịt của loài này cũng đã rất đắt, thịt ba chỉ của nó giá đã bán hơn 140 tệ 1kg, mà đừng nghĩ giá này là lừa đảo. Nếu lên trên mạng tìm hiểu thì sẽ thấy thực sự có cái giá này. Thịt thăn thì phải hơn 240 tệ 1kg, giò thì 150 tệ một cái, xương sườn 1kg là 198 tệ, giá này là đã thấp nhất...

Nhưng mà với giá tiền này ở trong thành phố còn khó bán huống chi là trong thị trấn. Vì vậy khi Cổ Dục tới mua thì các loại thịt khác đã bán gần hết, chỉ có loại thịt này còn chưa được mở hàng nữa.

Nếu Cổ Dục đã tới thì bọn họ cũng không cần lo lắng loại thịt này không bán được.

Xương sườn, thịt thăn hay giò tất cả hắn đều muốn mua, hơn nữa mua rất nhiều.

Lúc này bên trong xe đẩy của hắn đồ đã chất đầy lên cao.

Nhưng mà hắn cũng không quan tâm, hắn vòng lại bên khu ăn vặt, mua không ít đồ ăn vặt.

Những đồ ăn này là hắn mua cho Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, nhưng số nhiều là hắn mua cho hắn ăn. Ví dụ như rau câu là món hắn rất thích ăn, còn như khoai tây chiên hay snack thì hắn thấy nó rất bình thường.

Khi hắn đẩy xe hàng của mình tới quầy tính tiền, lập tức khiến cho nhân viên thu ngân nhìn đến phát hoảng. Hắn tính tiền phải tốn tới mười mấy phút mới xong, may là hiện giờ ở siêu thị cũng không có nhiều người.

Do hiện nay những người trẻ tuổi hầu như chỉ thích mua đồ trên mạng vì vậy bên trong siêu thị chủ yếu là những người trung niên, số người đi siêu thị giảm bớt không ít.

Mà mua những đồ này cũng tiêu tốn của Cổ Dục không ít, hơn 2000 tệ. Tuy nhiên đối với hắn cũng không có vấn đề gì, trả tiền rất thoải mái.

Nhân viên bảo vệ nơi đây chủ động đẩy xe đẩy tới bãi đỗ xe giúp cho Cổ Dục.

Khi ra ngoài siêu thị, nhìn ở phía xa xa, hắn thấy hình như xe của mình đang bị một đám người vây quanh.

Nhìn thấy đám đông này, Cổ Dục không khỏi sửng sốt. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ tới đây hắn nhanh chóng bước nhanh tới phía trước.

Nhưng mà khi hắn tới nơi hắn lại phát hiện xe của hắn cũng không có xảy ra vấn đề gì cả. Chỉ có điều bây giờ đang có một người cầm khăn voan, mặc áo ngắn tay, quần lửng bó sát người, mang một đôi giày Doudou đang tựa vào xe của hắn. Bên cạnh đó có mấy người cầm điện thoại chụp hình lại.

Khi Cổ Dục đi tới, không biết họ đã chụp từ lúc nào nhưng thấy họ vẫn tiếp tục chụp, còn người này thì nói to...

“Các vị bằng hữu có mặt ở đây, trong khi các vị đang liều mạng biến xe đạp thành xe máy, xe máy thành xe lớn! Thì không nên xem thường chiếc xe đằng sau tôi đây, chiếc xe này là loại xe tốt nhất Ford F150. Nó không giống như Mercedes-Benz hay BMW, hai loại này vẫn kém xa nó đó nha. Về ngoài của nó đơn giản nhưng bên trong thì cực kỳ xa hoa. Là đàn ông thì nên chọn loại xe này để đi lại, chở theo chú chó mạnh mẽ, lướt nhanh trên những con đường lộ dài. Quá tuyệt vời có phải không? Quá phấn khích rồi phải không? Các vị tôi đã nói xong rồi, xin mọi người hãy giữ vững năng lượng, kiên trì sẽ giành được chiến thắng. Cố lên!”

Nhìn người này đang điên cuồng hô hào khẩu hiệu khiến cho Cổ Dục lặng câm nhìn mà ko biết phải làm sao. Người này dùng xe của người khác quảng cáo có vẻ rất thông thạo đây nha. Đây chắc chắn không phải là lần đầu tiên làm chuyện này.

“Thôi không tính toán với bọn họ, coi như làm việc thiện vậy.” Nở một nụ cười, sau đó Cổ Dục đẩy đám người ra rồi tiến về xe của hắn. Hắn không có nghĩa vụ phải phối hợp với bọn họ, dù sao bọn họ cũng chụp được vài tấm hình rồi. À! Chắc không phải một vài tấm đâu, dù sao này giờ hắn cũng đi

dạo trong siêu thị rất lâu. Tuy nhiên bây giờ không phải lúc để suy nghĩ nữa, bây giờ hẳn phải đi về rồi.

“ Ài! Cậu bạn này làm gì vậy, tránh xa ra một chút, cậu có biết chiếc xe này bao nhiêu tiền không? Nếu mà hư cậu có đền nổi hay không?” Không ngờ tới khi Cổ Dục đi lại lấy xe, đột nhiên có một người cầm điện thoại di động quay phim gọi hắn trở lại, sau đó nói chuyện với giọng điệu rất phách lối.

“Tôi bồi thường nổi hay không hình như không có liên quan gì đến cậu? Cậu nói như xe này là của cậu vậy.” Nghe giọng điệu cùng lời nói của người kia như kiểu xe đó là của hắn, điều này khiến Cổ Dục nhú lông mày lại, sau đó cười nhìn về phía người kia nói.

“Này! Làm sao cậu biết xe này không phải xe của chúng tôi? Phá hư cậu bồi thường được sao?” Nghe Cổ Dục nói xong, người này tức giận chỉ vào Cổ Dục lớn tiếng la lên.

Mà sau khi nghe hắn ta nói, mấy người phía bên kia cũng đi lại, sắc mặt khó coi nhìn về phía Cổ Dục. Nhìn dáng vẻ mấy người này, Cổ Dục cảm thấy có chút buồn cười. Nếu như hôm nay tâm trạng của hắn đang buồn bực có lẽ sẽ ở đây nói chuyện lý lẽ một trận hoặc nếu như có đánh nhau thì cũng tốt thôi. Chẳng qua hiện tại tâm trạng của hắn lại đang rất tốt cho nên hắn cũng lười quan tâm những người này.

“Vua Núi!”

“Ông!” Nghe thấy tiếng của Cổ Dục, Vua Núi đang ngồi bất động trong xe lập tức cử động, đôi mắt hung tợn nhìn chằm chằm những người này. Còn Cổ Dục mặc kệ những con người với cặp mắt đang còn mơ hồ chưa hiểu chuyện gì xảy ra kia, hắn mở cửa ghế sau đem những đồ mới mua cất vào trong xe. Đồng thời lấy xe đẩy từ tay một người bảo vệ đang đứng giữa đám người.

“Tôi lấy xe đẩy, cảm ơn anh!”

“A! không có gì...” Nghe lời nói của Cổ Dục, người bảo vệ có một chút sững sốt, sau đó tỏ vẻ đầy khinh thường những người đang quay video kia.

Mà hiện tại không chỉ người bảo vệ này mà cả những người đang vây lại xem náo nhiệt cũng tỏ vẻ đầy chế giễu đám người này. Đám người đó lấy xe của người ta chụp hình, quay video mà còn làm ra vẻ là của mình, thật đúng không biết xấu hổ. Phương pháp mượn gà đẻ trứng này đúng là không tồi. Còn những người kia, sau khi sự việc diễn biến thành như vậy thì trên mặt xuất hiện một cái dáng vẻ... thật xấu hổ!

Chương 193. Ném đĩa

Chương 193: Ném đĩa

Bầu không khí lúc này có thể nói là thật sự xấu hổ, thật sự là con mẹ nó quá mất mặt....

Tuy nhiên dù có mất mặt cỡ nào thì cũng không có quan hệ gì với Cổ Dục. Sau khi đem đồ đạc cất xong, hắn cũng lên xe, bíp còi ra hiệu mọi người nhường đường sau đó lái xe chạy về thôn Cổ gia.

Sau khi nhìn thấy Cổ Dục rời đi, lại có thêm mấy người với bộ mặt chế giễu nhìn đám cầm điện thoại quay video kia, khiến cho đám người này lại càng cảm thấy xấu hổ hơn nữa. Lát sau bọn chúng mang theo bộ mặt xám xịt rời đi.

Thật sự quá xấu hổ, có lẽ lần sau chỗ này không thể tới được nữa rồi.

Những người này có ra sao cũng không có liên quan tới Cổ Dục. Hiện tại Cổ Dục đang chạy xe dọc trên con đường của thị trấn để về thôn Cổ Gia. Mặc dù trên trấn không náo nhiệt như ở trong thành thị nhưng mà so với thôn Cổ Gia thì náo nhiệt hơn nhiều, trên đường cũng có rất nhiều người. Hôm nay mang theo Vua Núi ra ngoài xem như cũng không tệ.

“Uông uông...” đang trên đường trở về, trong lúc Cổ Dục dừng lại để chờ đèn đỏ, đột nhiên Vua Núi ngồi ở bên cạnh kêu lên. Cổ Dục nhìn theo ánh mắt của Vua Núi thì phát hiện ra ánh mắt Vua Núi đang theo dõi một cái công viên khá lớn.

Mặc dù đây chỉ là thị trấn, nhưng dù sao nó cũng thuộc về vùng núi Đại An Lĩnh, mà vùng núi này lâm nghiệp tài nguyên

cực kỳ phong phú. Trên trần hiện nay phần lớn nơi đều đã xây nhà lầu, xây đường đi. Dù vậy nơi đây vẫn thực hiện vấn đề về xanh hóa cực kỳ tốt, cái khu công viên này có lẽ là một mảnh rừng rậm chuyển đổi thành công viên.

Lúc này bên trong công viên quả thực có rất nhiều người đang chơi đùa. Có ông bà đang dẫn cháu trai, cháu gái đi chơi. Có một vài phụ nữ trung niên mặc dù là buổi sáng nhưng vẫn ở quảng trường này nhảy múa. Nếu hỏi có người trẻ tuổi không thì ở đây vẫn có, tuy nhiên những người trẻ tuổi ở đây trên cơ bản chia làm hai loại.

Một chính là những cặp học sinh tới nói lời yêu đương, hai chính là người đưa chó đi dạo.

Hiện tại cái mà Vua Núi đang nhìn chính là người và chó đang cùng chơi trò chơi trong công viên. Ví dụ như trò ném đĩa chẳng hạn, có thể vì hiếu kỳ nên Vua Núi đã kêu lên.

“Mày cũng muốn đi chơi sao?” Nhìn Vua Núi, Cổ Dục cười hỏi.

“Ô...” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Vua Núi nghiêng đầu qua nhìn hắn một cái, sau đó lại nhìn ra phía bên ngoài.

“Đi thôi! Dù sao cũng đã vất vả ra ngoài một chuyến rồi cũng nên dẫn mày đi chơi một chút.” Nhìn ánh mắt của Vua Núi, Cổ Dục không khỏi buồn cười sau đó đánh tay lái đi thẳng. Tại giao lộ hắn quay ngược trở lại rồi dừng xe lại trước cửa công viên phía trước.

Nhưng mà trước khi xuống xe, hắn cố ý đeo lên cổ cho Vua Núi cùng dây xích chó.

Mặc dù Cổ Dục có lòng tin Vua Núi sẽ không hù dọa người khác, thế nhưng mà đeo dây xích chó này lại có thể khiến mọi người yên tâm hơn. Làm vậy cũng coi như là đang thực hiện

đạo đức xã hội, bởi vì để người khác yên tâm cũng là một loại đạo đức xã hội ở nơi công cộng mà.

“Đi thôi!” Theo Cổ Dục xuống xe, Vua Núi phía bên kia mặc dù chỉ nhìn qua mấy lần nhưng vẫn biết tự mình mở cửa, đồng thời cũng nhảy xuống xe.

Tuy nhiên khi Cổ Dục và Vua Núi xuống xe đi vào công viên thì những chú chó trong công viên ngay lập tức cùng nhau quay đầu lại nhìn Vua Núi.

Mặc kệ là chó lớn, chó nhỏ hay thậm chí là ba dòng chó kéo xe là Alaska, Samoyd và Husky, khi nhìn thấy Vua Núi đều có chung một phản ứng có thể được coi là thông minh, đó chính là kéo chủ nhân của mình chạy nhanh ra khỏi nơi này.

Có một số con nhát gan thì lập tức bị dọa sợ, trực tiếp kéo chủ nhân của mình bỏ chạy.

Còn một số thì ngu ngốc quay về phía Vua Núi sửa lên. Tuy nhiên Vua Núi vừa quét ánh mắt ngang qua, bọn chúng lập tức sợ đến tè cả ra quần.

Vua Núi mang trên mình khí tức hoang dã, nên dù có đối mặt với hổ đông bắc hoang dã, gấu nâu hay đại bàng đi chẳng nữa thì cũng vẫn có thể ngang tàn, hướng chỉ là những con chó cảnh này.

Tuy nhiên lúc này chủ nhân của những chú chó kia đang không biết chuyện gì xảy ra, họ vội vàng trấn an chú chó của mình đồng thời mang về mặt nghi hoặc không hiểu, không lẽ sắp xảy ra động đất? Nếu không vì sao các chú chó ở đây đều tỏ ra bất thường như vậy?

Có lẽ, những người này có suy nghĩ nát óc cũng sẽ không bao giờ biết được Vua Núi chính là nguyên nhân khiến cho bọn chúng trở nên khác thường như vậy.

“Chúng ta cùng chơi ném đĩa chứ?” Sự việc trở nên như vậy đối với Cổ Dục cũng có chút cảm thấy ngại ngùng, nhưng mà hắn cũng không quan tâm. Bởi vì chuyện này cũng không liên quan gì tới bọn hắn, Vua Núi cũng không có đi công kích bọn chúng, đó là bọn chúng tự mình bị dọa cho tè ra quần. Cho nên Cổ Dục mang theo Vua Núi đi lại quây bán đồ chơi của công viên ở phía trước, chỉ vào một cái đĩa ném bằng nhựa plastic sau đó quay lại hỏi ý kiến Vua Núi.

“Ôông!” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Vua Núi cũng kêu lên một tiếng. Thực tế nó chưa có chơi qua bất kỳ đồ chơi nào, vì vậy đối với nó chơi cái nào cũng được.

Nhìn thấy nó đồng ý, Cổ Dục bỏ tiền ra mua một cái đĩa ném. Sau đó tìm một chỗ không có người tất nhiên là cũng không có chó, mà thực tế thì Vua Núi đứng đây cũng không có con chó nào dám lại gần.

“Nào! Nhìn đây.” Nhìn xung quanh vắng lặng Cổ Dục cũng buông sợi dây thừng ra, sau đó chạy ra chỗ xa rồi nhanh chóng ném cái đĩa tới.

Nhìn thấy cái đĩa bay tới, thân hình Vua Núi cũng cử động nhanh chóng lao tới. Nước giềng không ngừng cải tạo thân thể của Cổ Dục vì vậy tất nhiên đối với Vua Núi cũng vậy, không ngừng cải tạo thân thể của nó.

Tốc độ, thể lực, sức mạnh của Vua Núi tất cả đều mạnh lên. So với trước kia thì mạnh hơn rất nhiều. Thậm chí bây giờ Vua Núi có chút không giống chó thường.

Nhìn Vua Núi bay lên giữa không trung, Cổ Dục phát hiện ra nó đã cách mặt đất lên đến 2m. Nếu như Cổ Dục không đứng bất động một chỗ, có thể nó sẽ nhảy qua cả đầu của Cổ Dục. Cái này thật có chút quá khoa trương rồi.

Nhưng khoa trương hơn nữa đó là lúc bắt cái đĩa, có thể là do lần đầu tiên chơi bắt đĩa, cho nên nó có hơi dùng sức. Vì vậy khi cái đĩa rơi xuống mặt đất vậy mà.... Bể rồi.

“Ặc...” Nhìn cái đĩa trong miệng nó rớt xuống mặt đất với trạng thái đã bể nát, đã vậy nó còn dùng móng vuốt chọc chọc cái đĩa. Ban đầu lúc Cổ Dục nhìn thấy thì sững sốt một chút, sau đó lại nở một nụ cười tươi.

Một cái đĩa đã bể hẵn cũng không thèm quan tâm làm gì, chẳng qua hẵn nhìn dáng vẻ của Vua Núi thật sự rất khôi hài.

“Được rồi! Chúng ta đi mua lại cái khác. Nhớ kỹ lần này người đừng dùng lực cắn nó nữa nha, chỉ cắn nhẹ là được rồi!” Vuốt vuốt cái đầu của Vua Núi, Cổ Dục buộc lại dây thừng cho nó lần nữa, sau đó đi lại quầy bán đồ chơi. Lần này Cổ Dục mua một lúc 2 cái đĩa ném, một cái để chơi, còn một cái để dự phòng.

Sau đó quay lại chỗ lúc này chơi. Lần này Vua Núi biết phải gặm cái đĩa một cách nhẹ nhàng, cho nên coi như có thể chơi bình thường như người khác rồi.

Ở đây chơi tầm một tiếng, Cổ Dục nhìn đồng hồ thấy cũng đã gần 11 giờ trưa. Thời gian qua thật nhanh, đã đến giờ hẵn phải về nấu cơm rồi.

“Hôm nay tạm thời chỉ chơi vậy thôi, chúng ta trở về nào!” Lấy lại cái đĩa ném, Cổ Dục hướng về phía Vua Núi vẫy vẫy tay, một người một chó hướng phía ngoài công viên mà đi.

Tuy nhiên hẵn không đi con đường mà lúc hẵn tới. Công viên này có tổng cộng 8 cái cổng. Cổ Dục quyết định đi một con đường khác với chỗ đậu xe. Dù sao công viên này hẵn cũng chưa từng đi bao giờ, đã lên tới đây rồi mà đi có một con đường thì chán quá. Vì vậy hẵn đương nhiên muốn thử những con đường khác một chút.

Tuy nhiên vừa mới đi tới nơi hắt đã có chút hối hận, bởi vì cuối con đường này cũng là một nơi bán đồ....

Chương 194. Biến đổi về lượng và chất

Chương 194: Biến đổi về lượng và chất

Cảm giác như ở đây mở quầy hàng để bán không có thu phí cho nên ở đây mới bán đủ thứ như thế.

Nào là bán đồ ăn, đồ chơi. Lúc này bên trong kia thì chỉ có bán đồ chơi, ra đây thì đủ thứ, loại nào cũng thấy có bán.

Đủ các loại đồ ăn vặt, đủ các thứ đồ chơi, còn có bán vô số các loài động vật nhỏ.

Cổ Dục sờ dĩ hồi hận vì đã đi đường này là bởi vì ở đây nhiều người bán đồ thì tất nhiên cũng sẽ có nhiều người mua đồ. Mà số lượng nhiều nhất ở đây chính là những bạn nhỏ.

Vua Núi bề ngoài quá hung dữ, nếu như người trưởng thành nhìn thấy có thể sẽ cảm thấy cuốn hút, nhưng mà nếu những bạn nhỏ nhìn thấy có lẽ sẽ bị dọa sợ.

Cổ Dục cũng không muốn dọa sợ đám nhóc nhưng mà hắn cũng không có ý định quay lại đường cũ. Vì vậy khi nhìn thấy nhiều người như vậy hắn lập tức đem Vua Núi kéo lại sát bên cạnh mình sau đó mới tiến vào giữa đám người.

Sau khi tiến vào đám đông, đoạn đường đầu tiên này đều là bán đồ ăn.

Mì lạnh thịt nướng, bánh kẹp Thiên Tân, crepe, bánh tráng trứng, bánh mì kẹp thịt, thịt xiên nướng, cổ gà nướng, đùi gà nướng, xiên que chiên, đậu hũ thái, cá mực nướng, mực viên...

Đảo mắt nhìn xung quanh đúng là không thiếu đồ ăn vật nào cả. Nhìn những đồ ăn ở đây cùng mùi thơm của nó Cổ Dục khẽ nhú mảy lại.

Hương vị mà những người ở đây làm ra chắc chắn sẽ không thể so với đồ ăn hắc nấu, nguyên liệu cũng là những loại bình thường, không phải cao cấp gì. Nhưng đây chỉ là đồ ăn vật trên phố nên cũng không thể đòi hỏi gì nhiều.

Hơn nữa bây giờ cũng gần mười một giờ trưa rồi nên hắc cũng cảm thấy hơi đói bụng.

Vì vậy dưới cơn thèm của mình, hắc đi lại cái sạp bán đồ ăn nhìn sạch sẽ một chút để mua đồ ăn cho mình, như mực viên, đậu hũ thối hay đùi gà nướng. Hắc cảm thấy mấy món này ăn rất ngon miệng, tất nhiên hắc cũng không quên chia cho Vua Núi một ít.

Đi hết khu ăn vật sẽ tới khu bán đồ chơi. Cổ Dục nhìn qua một lượt sau đó chọn mua 2 con búp bê mang về cho Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi.

Thật ra từ nhỏ Cổ Dục đã sợ búp bê và con rối nên khi hắc nhìn thấy những con búp bê ở đây hắc cảm thấy rất kinh khủng. Do từ nhỏ hắc đã sợ nên cho tới giờ hắc vẫn không hiểu lý do vì sao những đứa trẻ nhỏ bây giờ lại thích chơi đồ vật này.

Nhưng dù sợ đi chăng nữa thì hắc vẫn quyết định mua hai con cho Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi.

Hết khu bán trò chơi chính là khu bán những động vật nhỏ.

Ở đây bán rất nhiều loài động vật mà chúng ta thường hay thấy trong cuộc sống bình thường. Từ những loài vật sống dưới nước như rùa con, cá vàng, cá chép, cá bảy màu đến những loài trên cạn như hamster, mèo con, chó con, thỏ con,

gà con... Nhưng những loài vật nhỏ bé này khi nhìn thấy Vua Núi thì đều sợ hãi co rúm lại.

Nỗi sợ này giống như đã có sẵn trong máu bọn chúng.

Tại đây ngoài những con vật bình thường này cũng không có buôn bán những loài động vật quý giá đắt tiền nào cả, đơn giản vì những loại động vật này rất mắc. Con rẻ thì cũng khoảng mười mấy tệ, con đắt nhất cũng phải chục tệ.

Lúc Cổ Dục đi tới đây thì nhìn thấy ở đây không chỉ có trẻ nhỏ đứng xem mà ngay cả người trưởng thành cũng đứng đây để xem những động vật bé nhỏ này.

Tuy nhiên Cổ Dục cũng chỉ xem mà thôi. Mặc dù hắn cũng có chút hứng thú với những con vật nhỏ này nhưng mà hắn suy nghĩ lại ở nhà mình cũng không thiếu vật nuôi. Ngoại trừ Vua Núi, còn có Bạo Quân, Vua Bầu Trời. Những con vật này con nào con nấy đều hung tợn, nếu hắn mua vài con vật nhỏ bé ở đây về không chừng sẽ bị đám này dọa chết.

“Chú Dục!” Lúc Cổ Dục vừa đi hết đoạn đường này, đang chuẩn bị lên xe về nhà.

Thì nghe thấy một âm thanh vui vẻ ở bên cạnh gọi tên hắn. Nhìn theo hướng âm thanh phát ra Cổ Dục nhìn thấy một cô bé đứng lên từ giữa đám người, mặt hưng phấn vẫy tay với hắn đồng thời cũng nhanh chóng chạy lại chỗ hắn.

Mà hành động của cô bé làm không ít người quay đầu nhìn lại.

Thật ra những người này nhìn cô bé không phải vì cô bé gọi Cổ Dục, mà bởi vì cô bé này quá xinh đẹp.

Cô bé này chính là bạn của Phùng Thư Nhân, Đan Đình Đình.

Trước đây cô bé từng ở nhà Cổ Dục ăn cơm, khi nhà Cổ Dục làm nước đào thì cũng tới phụ giúp một tay.

Chẳng qua lúc đó đang là mùa xuân, thời tiết lúc đó vẫn còn hơi lạnh vì vậy lúc đó cô bé mặc khá nhiều quần áo. Tới lúc cô bé giới thiệu cho Cổ Dục bản thân mình là streamer vũ đạo thì Cổ Dục cũng không mấy để ý hình dáng cô bé.

Bây giờ xem như thời tiết đã là mùa hè, có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng cô bé hơn. Nhưng mà có vẻ như cô bé hôm nay ăn mặc khá mát mẻ. Phía trên mặc một cái áo thun bó sát người, hơn nữa còn hở rốn, cảm giác như cô bé này không sợ lạnh. Phía dưới cô bé mặc một cái quần đùi ngắn, để lộ ra đôi chân dài hoàn mỹ, phải công nhận rằng đôi chân của cô bé đẹp đã man.

Vừa dài, vừa thẳng lại vừa trắng chắc hẳn nó cũng phải tới 1m1. Dưới chân cô bé lại đi thêm một đôi giày thể thao màu trắng, nhìn đúng là quá mê người. Trước kia từng nghe câu ‘với đôi chân này có thể chơi một năm’. Hôm nay tận mắt chứng kiến Cổ Dục có thể khẳng định câu nói đó là đúng.

Một đôi chân dài hoàn mỹ, nhan sắc cực đẹp, vóc dáng mảnh mai. Với những tiêu chí này thì thật sự quá hấp dẫn người khác vì vậy chẳng có gì lạ khi ánh mắt của đám người ở đây nhìn theo cô bé như vậy.

Tuy nhiên khi bọn họ nhìn thấy Đan Đình Đình chạy về phía Cổ Dục thì ánh mắt họ nhìn Cổ Dục dường như khá hung dữ.

Chẳng qua họ cũng chỉ nhìn vậy thôi. Chứ nhìn thấy cánh tay cơ bắp của Cổ Dục cộng thêm Vua Núi bên cạnh, chỉ có người mù mới dám trêu chọc bọn họ.

“Ài! Thật là trùng hợp, cháu cũng tới công viên này đi dạo à?” Nhìn Đan Đình Đình, Cổ Dục mỉm cười hỏi.

“Cháu tới phát trực tiếp vũ đạo, chẳng qua bây giờ đã tới trưa nên cháu nghỉ ngơi đi kiếm cái gì đó để ăn trưa, sẵn tiện lại đây xem những động vật nhỏ này. Mày vẫn khỏe chứ, Vua Núi.

Nghe được câu hỏi của Cổ Dục, Đan Đình Đình cười tủm tỉm trả lời lại. Sau đó ngồi xổm xuống chỗ Vua Núi chào hỏi với nó, tuy nhiên ánh mắt lại lén nhìn Cổ Dục.

Có thể trên thị trấn này sẽ không ai biết Cổ Dục nhưng mà cô và Lữ Thi Văn thì chắc chắn biết. Lúc đầu các cô chỉ biết Cổ Dục chính là một người đàn ông có tiền, dáng dấp lịch lãm, khiêm tốn, có năng lực. Đây là một người đáng để kết giao.

Sau này khi Phùng Thu Nhân phát sóng trực tiếp về Cổ Dục, các cô còn nhớ rõ chính miệng Cổ Dục thừa nhận anh ta là một triệu phú vì vậy lúc đó các cô mới hiểu rõ hơn.

Thật ra tiền ở xã hội bây giờ có thể không là gì nhưng mà khi đạt tới số lượng nhất định, đạt tới triệu phú hay tỷ phú thì lúc đó cũng sẽ mang đến cho người ta những đãi ngộ không tồi.

Giống như Đan Đình Đình bây giờ vậy, nhìn bên ngoài giống như cô ấy đang nói chuyện với Cổ Dục một cách rất bình thường. Thế nhưng thật ra là cô đang cố thể hiện những mặt hoàn hảo của mình trước mặt Cổ Dục. Giống như câu nói phía trên của cô vậy, cô đang cố thể hiện cho Cổ Dục biết cô là một người thích nhảy múa, siêng năng làm việc. Hơn nữa còn là một người rất thương động vật, nhưng mà tất cả những thứ này Cổ Dục đều không có nghĩ tới...

Hắn là một gã trai thẳng, cũng không có tỉ mỉ quan sát như vậy. Đối với hắn việc gặp Đan Đình Đình ở đây chẳng qua chỉ là trùng hợp gặp mà thôi, không có ý nghĩ gì khác nữa...

Chương 195. Thứ yêu thích nhất của người đàn ông mạnh mẽ

Chương 195: Thứ yêu thích nhất của người đàn ông mạnh mẽ

“Đừng chạy!” Cổ Dục và Đan Đình Đình đang đứng nói chuyện với nhau thì đột nhiên có tiếng la hét từ chỗ đám người bên kia phát ra. Sau đó hai người thấy một người đàn ông với bộ mặt giận dữ đang đẩy đám người ra chạy về phía trước.

Lúc này Cổ Dục mới nhìn thấy cái mà người đàn ông này đuổi theo... Là một con hamster sao?

Nhìn người đàn ông này có lẽ là người bán hamster, không biết đã làm gì mà để xổng mất một con. Mà không biết con hamster này có phải do đang hoảng loạn không mà cứ đâm đầu về phía Cổ Dục lao tới.

Khi nó chạy tới trước mặt Vua Núi, nó ngẩng cái đầu nhỏ của nó lên nhìn Vua Núi đang đứng sừng sững bên này. Nhưng khiến Cổ Dục bất ngờ đó là hắn đi qua nguyên con đường này vẫn chưa thấy có con vật nào nhìn thấy Vua Núi mà không sợ. Vậy mà con vật bé nhỏ này lại không biết sợ còn chạy đến trước mặt Vua Núi đã vậy còn đang cố gắng để trèo lên người của Vua Núi.

Khi Vua Núi mới nhìn thấy con vật nhỏ này thì trong mắt Vua Núi cũng đầy nghi vấn, mà cũng có thể là kinh ngạc. Nó đang không hiểu vì sao con vật này lại không sợ mình?

“Thật là thú vị nha!” Nhìn thấy con vật nhỏ đang chập chững leo lên thân Vua Núi, Cổ Dục mỉm cười. Sau đó bắt lấy nó đặt ở trong lòng bàn tay. Nhìn con vật đang ở trong tay hắn không ngừng giãy dụa, Cổ Dục cảm thấy nó trông thật buồn cười.

Hắn càng nhìn càng cảm thấy con hamster này thú vị. Nó không chỉ không sợ Vua Núi mà có lẽ cả mình nó cũng không sợ. Mặc dù nó ở trong tay mình giãy dụa kịch liệt nhưng mà không có ý định cắn mình, thật đúng là quá thú vị. Quan trọng hơn là cảm giác nắm nó trong tay cũng rất tốt.

Thật ra Cổ Dục không biết được rằng sở dĩ con chuột này không tấn công hắn là bởi vì trên người hắn có hương vị của nước giếng, vì thế nó sẽ không chủ động tấn công Cổ Dục.

Đương nhiên cái này còn phải tùy thuộc vào trí thông minh của nó. Nếu như đổi thành một con hamster khác có lẽ nó vẫn sẽ công kích Cổ Dục. Dù sao thì trí thông minh cũng sẽ là cái quyết định cuối cùng.

“À! Phải cảm ơn anh rồi!” Lúc này người bán hamster cũng đã chạy tới trước mặt của Cổ Dục. Nhìn con chuột trong tay của Cổ Dục, hắn ta có chút ngại ngùng chìa tay ra.

Mà lý do khiến hắn ngại ngùng là gì? Đó chẳng phải là bởi vì hắn ta mãi ngắm Đỉnh Đỉnh nên mới để con hamster này xổng ra ngoài hay sao. Ban đầu là do con hamster này đánh lộn ở trong đám nên hắn ta chuẩn bị bắt nó nhốt vào lồng riêng, thế nhưng do mãi nhìn Đỉnh Đỉnh Đỉnh nên hắn ta không có chú ý đến nó. Vì thế mới bị nó cắn một phát, sau đó bỏ chạy khỏi tay của hắn ta.

“Không cần, khách sáo! Con hamster này của anh bán bao nhiêu?” Nhìn con vật nhỏ trong tay mình, Cổ Dục nghĩ là hắn và nó có duyên nên rất hứng thú với nó.

“À! Mười lăm tệ một con, tặng kèm theo một cái lồng.” Nghe Cổ Dục hỏi giá con hamster, người chủ này do dự một chút sau đó nói giá cho Cổ Dục biết.

“Này! Ông chủ, ông đang lừa gạt bọn tôi đấy à. Rõ ràng ông ghi trên bảng là mười tệ một con bao gồm lồng, sao giờ ông lại tăng giá lên!” Nghe thấy lời nói của ông chủ, Đan Đình Đình bất mãn nói.

“Ha ha ha! Là tôi nhớ lầm, là mười tệ một con.” Bị Đan Đình Đình vạch trần khiến ông chủ này ngại ngùng nở nụ cười, sau đó chột dạ nói.

“Được rồi! Vậy thì 10 tệ nhưng mà tôi không cần lồng.” Nghe người chủ nói như vậy, Cổ Dục cười cười rồi đưa cho hắn ta 10 tệ. Sau đó hắn đem chú hamster để lên trên người Vua Núi, trên đời này duyên phận thật khó nói trước.

Nếu như bây giờ con hamster này cứ như vậy chạy đi thì Cổ Dục cũng không quan tâm nó nữa. Bởi vì hắn cho rằng duyên phận của hắn với nó coi như chỉ tới đây thôi. Ngược lại nếu như nó theo Cổ Dục trở về nhà thì từ giờ nó chính là một thành viên trong nhà Cổ Dục.

Sau khi Cổ Dục đem hamster này để lên người Vua Núi thì hắn chuẩn bị rời đi.

Lúc này Đan Đình Đình cũng muốn theo Cổ Dục trở về nhà, nhưng mà chiều nay cô còn phải đi quay nên không có cách nào đi theo Cổ Dục, chỉ có thể tiễn Cổ Dục ra xe sau đó mới lưu luyến rời đi.

Cổ Dục không xin wechat sao?

Hắn không xin bởi vì hắn đã có rồi, nhưng mà có rồi thì cũng vậy thôi. Trông đợi Cổ Dục nhắn tin nói chuyện phiếm là điều không thể xảy ra. Thỉnh thoảng Đan Đình Đình hoặc Lữ Thi Văn cũng sẽ nhắn tin hỏi thăm Cổ Dục, vì còn là thiếu nữ

nên các câu hỏi của mấy cô bé này đều là những câu hỏi rất nhàm chán.

Ví như hỏi chú đang làm gì đó?

Sau đó Cổ Dục sẽ trả lời lại là: Đang chơi game hoặc là đang nấu cơm hoặc là đang chuẩn bị đi tắm...

Tất nhiên Cổ Dục không phải là đang trả lời qua loa mà sự thật là hắn đang làm những việc như vậy.

“Chú Dục! Khi nào rảnh chúng cháu lại xuống nhà chú chơi nhé!” Nhìn thấy Cổ Dục đã lên xe, Đan Đình Đình tiếc nuối mở miệng nói.

“Được thôi! Lúc nào cũng chào đón cháu.” Nghe Đan Đình Đình nói, Cổ Dục cười một cái sau đó trả lời lại. Hắn cũng không sợ nhà mình quá náo nhiệt, tất nhiên loại náo nhiệt ở đây không phải là loại ồn ào, ầm ĩ giống mấy ngày trước, hắn thực sự không thích như vậy.

Tiếng động cơ vang lên. Lúc này trên xe Vua Núi đang nằm trên ghế, mà chú hamster lúc nãy đang bò ra từ lồng của Vua Núi sau đó nhảy sang người Cổ Dục sau đó bò lên vai Cổ Dục, tò mò nhìn ra bên ngoài. Cảnh sắc bên ngoài lúc này đang không ngừng lui về sau càng lúc càng xa xe Cổ Dục.

Nhìn qua gương chiếu hậu, Cổ Dục nhìn thấy dáng vẻ của nó thì không khỏi nở một nụ cười, suy nghĩ đôi lúc duyên phận đúng là không thể giải thích nổi. Đem chú hamster trên vai xuống, Cổ Dục một tay giữ nó, một tay lái xe.

Sờ tới sờ lui hắn cảm thấy thật vui vẻ. Cảm thấy hình ảnh một người nam nhân mạnh mẽ mà kết hợp với một chú hamster thật là quá buồn cười.

“Người đàn ông mạnh mẽ không phải sẽ kết hợp với những thứ này sao?” Vuốt cái bụng chú hamster, Cổ Dục đem nó để

lại trên người Vua Núi, sau đó đạp chân ga phóng nhanh về nhà vì vậy rất nhanh hẳn đã tới nhà.

Khi hẳn về đến nhà thì Lý Vân Vân và Lâm Lôi đã chuẩn bị xong cơm trưa. Cơm đã chín, đồ ăn cũng đã nấu xong chỉ đợi Cổ Dục về là ăn thôi, như vậy có thể đỡ chút phiền phức cho Cổ Dục.

Sau khi đem đồ đạc cất đi. Cổ Dục lại đi kiểm cho chú hamster này một cái nhà, thực ra thì cũng không được coi là cái nhà vì thực tế nó chỉ là một cái hộp giấy mà thôi.

Cổ Dục trước giờ đều không thích đem những thú nuôi của mình nhốt trong lồng, vì vậy chú hamster mới mua này cũng không ngoại lệ. Lúc này hẳn đem con vật nhỏ này giới thiệu cho Bạo Quân và Vua Bầu Trời để sau này bọn chúng không đem con vật nhỏ này ăn mất. Sau đó hẳn đem chút nước giếng cho con vật này uống. Xong xuôi mọi thứ hẳn mới đưa nó cho Phùng Thư Nhân, người đang nhìn con chuột hamster với đôi mắt rực lửa và mong đợi, tiếp đó hẳn mới đi ăn trưa.

So với Vua Núi, Bạo Quân, Vua Bầu Trời và một vài con cá lớn trong nhà của Cổ Dục thì Phùng Thư Nhân thích chú chuột nhỏ này hơn, cảm giác chơi với nó vô cùng vui vẻ.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Cổ Dục nghĩ đã đến lúc đặt tên cho chú hamster này rồi, gọi nó là gì, cái này... Đây thật đúng là một vấn đề cần phải suy nghĩ...

Chương 196. Tên của mày nghe thật thuần khiết

Chương 196: Tên của mày nghe thật thuần khiết

(Nội dung hơi nhạy cảm nên ban biên tập quyết định phiên dịch tên sang Hán Việt, xin lỗi độc giả nhé)

Cổ Dục đối với việc đặt tên thật ra cũng không có giỏi.

Chỉ cần nghe tên hắn đặt cho ba con vật nuôi trong nhà là có thể biết được trình độ đặt tên của hắn.

Mặc dù tên của bọn chúng nghe rất mạnh mẽ, nhưng mà thực tế nghe lại không quá thuần tai.

Tuy nhiên những cái tên này lại rất phù hợp với tính cách của bọn chúng.

Riêng với con hamster này Cổ Dục lại thấy việc đặt tên cho nó lại vô cùng khó khăn.

Ăn cơm trưa xong, Cổ Dục đem con vật nhỏ có sở thích gặm gỏi Vua Núi đặt lên bàn, đổ cho nó một ít nước giếng vào bát và một ít hạt dưa. Sau đó nhìn chằm chằm nó rồi suy nghĩ, phải gọi nó là gì đây, thật là đau đầu quá.

“Hay gọi nó là Điểm Điểm? Ban Ban? Đoàn Đoàn?” Ngồi nhìn nó đang ôm hạt dưa cắn, thỉnh thoảng lại đập một cái sau đó chạy lại uống một ngụm nước giếng. Phùng Thư Nhân bắt đầu đưa ra những cái tên cho nó.

Cách đặt tên của các thiếu nữ bây giờ chính là như vậy, họ cứ thích lặp lại từ ngữ bởi vì họ cho rằng như vậy nghe rất là dễ thương.

Tuy nhiên Cổ Dục cho rằng cách lặp từ như vậy cũng chưa chắc là dễ thương.

Ví dụ như đối với một số bạn gái nói với người yêu của mình là: Đưa di động của anh cho em xem được không? Em muốn mua một cái túi xách! Kể lại chuyện của anh với bạn gái cũ cho em nghe một chút! Anh cứ thử buổi tối không trở về xem! Em muốn cùng anh nói chuyện...

Cách lặp lại từ kiểu như vậy mà dùng cho các cô bạn gái có tính cách như vậy thì cảm thấy thật không đáng yêu một chút nào.

“Con hamster nhà mình sao có thể đặt tên như vậy được, nghe thật không có chút gì là mạnh mẽ cả.” Khinh thường nhìn qua Phùng Thư Nhân, Cổ Dục kịch liệt phản đối những cái tên như vậy.

“Vậy chú nói xem phải gọi nó là gì đây?” Nhìn qua Cổ Dục, Phùng Thư Nhân tò mò hỏi.

“Ừm! Do nó là hamster, Vậy thì gọi nó là... giáo sư Thương được không?” Cầm chú chuột lên ngang cổ mình, Cổ Dục đột nhiên nhớ tới một cái tên.

“A! Chú Dục, sao chú lại có thể xấu xa như thế được chứ?” Nghe Cổ Dục đặt tên cho con hamster thì Phùng Thư Nhân nhìn hắn một cái với con mắt khinh thường, chứng tỏ cô bé này không có thuần khiết như vẻ bề ngoài đâu nha.

“Chú nói là giáo sư Thương ở đây là Thương Hiệt, là thánh tổ của chữ Hán, người tạo ra chữ Hán đó có biết không? Cũng giống như Hoàng Đế đều là những nhân vật thần thoại Trung Hoa, cháu không cần có tư tưởng xấu xa như vậy chứ...” Cổ Dục cũng liếc Phùng Thư Nhân với ánh mắt khinh bỉ, với khuôn mặt lạnh nhạt nói. Nghe Cổ Dục nói như vậy Phùng Thư Nhân mặc dù gật đầu, nhưng mà cô vẫn không tin Cổ Dục

trong lúc nghĩ ra cái tên này là nhớ tới nhân vật như Thương Hiệt.

Vì vậy Phùng Thư Nhân vẫn như cũ nhìn Cổ Dục với gương mặt đầy ghét bỏ.

“Hai người đang tranh cãi với nhau cái gì vậy?” Trong lúc Cổ Dục với Phùng Thư Nhân ở đây tranh luận thì Lý Vân Vân đi tới, uống hết ly nước sau đó nhìn hai người với cặp mắt khó hiểu rồi nói.

“Dì Lý! Chú Dục muốn đặt tên cho con hamster này là giáo sư Thương.” Quay lại nhìn Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân chỉ vào con hamster nói.

“Tên là giáo sư Thương à! Dì thấy có vấn đề gì đâu chứ?” Vặn lại cái nắp ly, Lý Vân Vân cũng khó hiểu nhìn về phía Phùng Thư Nhân. Khi nghe dì Lý hỏi lại như vậy Phùng Thư Nhân vô cùng kinh ngạc.

Tuy nhiên vốn dĩ là một người thông minh nên sau khi nhìn thấy nụ cười của dì Lý thì Phùng Thư Nhân đã biết là dì Lý vốn dĩ đang chọc ghẹo mình. Mà cô bé này đâu phải là người dễ bị ăn hiếp, vì vậy nhanh chóng đáp trả liền.

“Vậy dì Lý! Dì có biết Ba Đa Già không? Phùng Thư Nhân vừa cười to lên vừa nháy mắt hỏi.

“Dì cũng không rõ lắm.” Lý Vân Vân vừa lắc đầu vừa nói.

“Vậy Thiên Hải Cánh thì dì có biết không?”

“Không biết luôn...”

“Vậy dì biết Đào Cốc Lý Hương chứ?”

“Cũng không biết luôn...”

“Này, có phải cháu lén nhìn máy tính của chú không?” Nhìn màn hỏi đáp của hai người, Cổ Dục gãi đầu suy nghĩ sao

đường như cảm thấy có chút quen quen?

“Chú đừng nói bậy nha! Đây là do cháu nghe những người bạn trong phòng phát sóng trực tiếp nói chuyện nên lên mạng kiểm tra thông tin một chút.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Phùng Thư Nhân liếc Cổ Dục một cái, sau đó quay lại nhìn Lý Vân Vân khuôn mặt giờ đây đã đỏ bừng.

Lý do mà cô tra những cái tên này là do bên trong phòng chat Live có không ít người nói nàng giống những người đó. Tuy nhiên sau khi tra xong nàng phát hiện rõ ràng cô so với những người kia xinh đẹp hơn nhiều mà, điều này chứng tỏ những người kia nói bậy rồi.

Nhưng mà nếu như trong máy tính của Cổ Dục có lưu những cô diễn viên này thì điều đó có phải chứng tỏ Cổ Dục cũng có những sở thích này?

Trong lòng mặc dù đang loạn lên nhưng cô bé vẫn quay lại hỏi Lý Vân Vân.

“Dì có thấy Thâm Điền Vĩnh đẹp không?”

“Dì chưa nghe tên người này...”

“Vậy Tân Viên Kết Y dì biết chứ?”

“Ừa? Cô ấy cũng đôi sang làm cái này sao?”

Lời nói vừa dứt, Lý Vân Vân phát hiện ra mình đã lỡ lời vì thế lập tức lấy tay che miệng lại. Sau đó ngại ngùng nở nụ cười vội vã quay người chạy xuống nhà dưới. Nhìn dáng vẻ chạy trốn chết của Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân nhìn cô với con mắt khinh thường.

Bây giờ cũng không phải thời cổ đại, phụ nữ bây giờ đã có cái nghĩ thoáng hơn về những loại tin tức như thế này. Đang là thời đại internet nếu nói như họ chưa xem qua thì Phùng Thư

Nhân còn tin chứ nói là chưa nghe tới danh tính thì cô bé này không tin.

“Chú nhìn đi! Không phải có mình cháu biết mà ai cũng biết những người này nha.” Nhìn dáng vẻ chạy trốn chết của Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân quay lại nhìn Cổ Dục cười nói.

“À! Ha ha, được rồi! Chú cũng đâu có nói chỉ mình cháu biết đâu? Thôi, quyết định tên của mày là giáo sư Thương nha.” Nhìn Phùng Thư Nhân đang tức giận Cổ Dục cười phá lên xoa đầu cô bé. Sau đó quay lại nhìn chú hamster trên bàn quyết định tên gọi cho nó luôn.

“Ài...” Nhìn dáng vẻ quyết tâm đặt tên này cho chú hamster của Cổ Dục, Phùng Thư Nhân chỉ biết thờ dài nhìn chú hamster. Cô bé cảm thấy những cái tên như Điểm Điểm, Hoa Hoa, Ban Ban đâu có cái gì là khó nghe, rõ ràng là dễ thương muốn chết mà...

Cho dù thế nào thì hôm nay nhà Cổ Dục cũng đã có thêm một thành viên mới rồi, thật tuyệt vời.

Sau khi ăn cơm tối xong, Cổ Dục tiễn Lý Vân Vân, Lâm Lôi và Phùng Thư Nhân về rồi mình cũng trở về phòng chơi một lát sau đó đánh răng rửa mặt chuẩn bị đi ngủ. Người ta thường nói đi ngủ sớm sẽ giúp cơ thể khỏe mạnh hơn, hiện tại cơ thể của hắn cũng được coi là cực kì khỏe mạnh.

Chẳng mấy chốc đã tới sáng, tính ra đêm qua cũng không có xảy ra chuyện gì nữa. Bởi vì hôm qua Cổ Dục đã đi ra ngoài làm công chuyện rồi, cho nên hôm nay hắn chỉ muốn ở nhà. Buổi sáng hắn đi câu cá trước, xong rồi hắn mới đi ăn sáng. Sau khi Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân tới, hắn lại ra ghế salon nằm chơi game animal crossing.

Animal crossing là một trò chơi sử dụng máy chơi game cầm tay PSP đang nổi tiếng dạo gần đây.

Thực tế rất khó giải thích loại trò chơi này vì càng giải thích càng dễ nổi cáu. Cái trò chơi này đã ra được nhiều năm nhưng cũng không nổi lắm, mãi cho đến năm nay đột nhiên lại bùng nổ dữ dội. Cả thế giới số người chơi nó đã đạt đến con số chục triệu.

Phải biết được rằng số trò chơi mà lượng người tham gia đạt tới chục triệu là con số rất cao trong giới game hiện nay.

Trò chơi nổi nhất ngày trước đó là game PUBG cũng chỉ đạt mức 3 triệu mà thôi, mà trò chơi này muốn chơi cũng rất dễ dàng chỉ cần có máy tính hoặc ra tiệm net cũng có thể chơi được.

Còn game Animal crossing này thì khác, là trò chơi độc quyền trên máy chơi game cầm tay PSP. Nếu muốn chơi trò chơi này thì buộc phải mua một cái máy chơi game cầm tay. Tức là muốn chơi nó thì trong tay phải tiêu tốn ít nhất là mấy ngàn tệ, đúng là khiến cho người ta chắt lưỡi hít hà một phen.

Chương 197. Không cần nói tới tiền

Chương 197: Không cần nói tới tiền

Trên thực tế cái trò chơi này không khác nhau là mấy so với công việc hiện tại của Cổ Dục.

Trong game người chơi sẽ vào vai một nhân vật là con người, sau đó được đưa tới một cái đảo không có người.

Và nhiệm vụ của người chơi là cải tạo cái đảo không người này.

Tự mình chế tạo những đồ dùng, công cụ cần thiết sau đó nghiên cứu thiết kế lại hòn đảo này. Sẽ tự trồng trọt, câu cá rồi bán lấy tiền.

Tuy nhiên Cổ Dục trong thế giới trò chơi này lại không quá may mắn.

Thực tế ở ngoài đời thì loài cá lớn nào mà hắn không có.

Từ loại cá quý giá như Cá ngừ vây xanh cho đến loại cá giá mấy triệu tệ là Cá sủ vàng thì trong bể hắn đều có cả. Nhưng trong cái game này thì lại khác, thứ hắn có chỉ toàn là nước mắm... à không đúng thứ hắn có là loại cá được nhiều người ưa thích đó là Cá vược.

Rõ ràng nhà của hắn cũng không tệ nhưng không hiểu sao nhìn cứ thấy nó sai sai. Không phải là đồ đạc trong nhà tệ, mà là cách bài trí trong nhà quá xấu. Cũng là những đồ vật trong nhà như vậy nhưng nhà của người khác nhìn cứ như một hòn đảo tư nhân còn của hắn lại cứ như một cái trại tị nạn.

“Bản thân mình đúng là không có một chút gì gọi là nghệ thuật cả.” Hôm nay sau khi bán sạch những cây su hào thì Cổ Dục chán nản thở dài một hơi.

Còn một cái nữa trong đây đó là bông cải, thực tế chính là súp lơ. Nó chính là một loại khác của cải bắp, bọn chúng đều giống nhau...

Nếu như nhà Cổ Dục không trồng lương thực thì có lẽ chính hắn cũng không biết còn có nhiều tên gọi khác nhau như vậy.

“Cổ Dục! Có nhà không vậy?” Đang lúc Cổ Dục đang muốn xây dựng ngôi nhà của hắn giống với người ta thì bên ngoài cửa truyền tới một âm thanh quen thuộc.

“Tổng Minh?” Nhìn đồng hồ của mình xong thì hắn đã biết chuyện gì, rõ ràng cô ấy tới đây giờ này chính là muốn ăn chực. Nếu không làm gì có ai lúc 10:40 đi qua nhà người khác chơi.

“Nhìn tình hình này thì trưa nay phải thêm một đôi đĩa rồi.” Mệt mỏi đuổi thẳng lưng một cái, Cổ Dục đem cái máy chơi game cầm tay PSP ném lên ghế salon, sau đó đi ra khỏi phòng. Quả nhiên vừa ra tới cửa hắn đã thấy xe của Tổng Minh đang hướng vào trong nhà hắn nhìn quanh.

“Đỗ xe lại đây đi!” nói một câu với Tổng Minh. Cổ Dục mở cổng lớn ra, chỉ cho Tổng Minh vị trí đỗ xe.

Không thể không thừa nhận, quả thật Tổng Minh chính là một cô gái rất đẹp, khí chất thanh nhã, dáng người tuyệt vời, tính cách ôn hòa. Kỹ thuật lái xe rất tốt, muốn dừng xe là dừng xong.

Ừm... Kỹ thuật lái xe sao? Đúng, chính xác chỉ là kỹ thuật lái xe mà thôi... Ừm! Tại sao cảm giác càng giải thích lại càng bị rồi nhỉ?

“Cổ Dục! Tôi lại tới làm phiền anh rồi!” Bước xuống xe, Tống Minh nhìn thấy Cổ Dục đang trầm tư lập tức mỉm cười bước lại sau đó nhìn về phía Cổ Dục cười nói.

“Không có việc gì đâu, cô vào đi!” Nhìn dáng vẻ của Tống Minh, Cổ Dục nở nụ cười. Đối với cái gọi là tình nghĩa thì Cổ Dục cũng không ngại việc tạo thêm nhiều hơn, có thể tiếp được bao nhiêu thì hấn sẽ tiếp. Dù sao số lá trà trong không gian kia khi thu hoạch hấn còn phải làm phiền cụ Tống xào nữa.

“Hắc hắc, anh cũng chơi Animal crossing à?” Nở một nụ cười, Tống Minh đi theo Cổ Dục vào phòng khách. Khi vừa tới thì cô đã thấy cái máy chơi game cầm tay PSP đang nằm trên ghế salon, cho nên tò mò hỏi. Nhìn dáng vẻ thành thực của cô nàng chắc hấn là cũng có chơi rồi.

“Đúng vậy! Nhưng mà vận may cực kì tệ đây này.” Cổ Dục ngồi bên cạnh cái bàn nhìn cô với vẻ bất đắc dĩ nói.

“Tôi may mắn câu được Cá mặt trăng đó nha, khi nào trở về thì thêm bạn nhé.” Nghe lời nói chán nản của Cổ Dục, Tống Minh cười tủm tỉm nói.

“Không thêm! Còn Cá mặt trăng à! Cô tin hay không tôi mang ra cho cô xem một con còn sống sờ sờ luôn.” Liếc Tống Minh một cái, Cổ Dục cong môi lên mang về xem thường nói.

“Có sao? Tôi nhớ là lúc trước có nhìn qua bể cá nhà anh, quả thật có rất nhiều cá lớn nhưng hình như là không có loại Cá mặt trăng này. Vậy cá này ăn có ngon không?” Nghe Cổ Dục nói có thể mang Cá mặt trăng ra cho coi thì Tống Minh rất hứng thú, tò mò hỏi lại Cổ Dục.

“Cô hỏi ăn ngon không à? Ăn cũng tạm được nhưng không đáng để thử đâu” Nhớ lại một chút tư liệu về Cá mặt trăng, Cổ Dục có chút rầu rĩ nói.

Cá biển có một nguyên lý phổ biến, đó là cá càng xấu thì thịt của nó ăn càng ngon. Ví dụ như cá mặt quỷ hay cá mú, hình dáng bọn chúng đều rất xấu xí nhưng mà thịt của bọn chúng thì lại vô cùng dễ ăn.

Mà loài Cá mặt trắng này, hình dạng của nó khá đẹp nên có lẽ...là không thể ăn được.

Cá mặt trắng chín mươi phần trăm cơ thể nó được cấu tạo bởi một lớp da thật dày cùng với xương, mà cái này thì không thể ăn. Chỉ còn lại khoảng mười phần trăm là thịt có thể ăn được, nhưng có cần thiết phải ăn không? Vì ăn như vậy rất phiền phức lại còn không được thoải mái.

Hắn từng nghe ở Đài Loan có một món ăn nổi tiếng gọi là súp Diêu Long. Về sau giả sử có thể câu được nó thì cũng có thể thử xem ăn được không, tuy nhiên Cổ Dục cảm thấy tốt nhất không nên thử làm gì, bởi vì không cần thiết...

“Như vậy à? Được rồi! Tôi tin câu nói của anh là con vật có hình dạng càng xấu thì ăn càng ngon.” Nghe Cổ Dục nói về Cá mặt trắng Tống Minh cũng cười gật đầu.

“Được rồi! Tôi nói chút việc chính nhé. Hôm nay tôi tới đây chủ yếu là để thông báo cho anh một chút về việc ngày mai. Chiều tối nay bạn của ông nội tôi sẽ tới, cùng tới còn có một người nữa đó là bạn thân của tôi, cũng chính là cháu gái của người kia. Ngoài ra còn có thể tới thêm một người nữa. Do đó, ngày mai chúng tôi mới đến đây, hôm nay tôi tới trước để đưa cho anh...”

“Tuyệt đối đừng bàn chuyện tiền bạc với tôi nha.” Nhìn kiểu cách nói chuyện của Tống Minh, Cổ Dục lập tức cắt đứt lời nói của cô ấy, sau đó bày vẽ mặt nghiêm túc nói.

Nghe được lời nói của Cổ Dục, lời tính nói ra của Tống Minh cứ thế nghẹn lại không nói được. Với EQ cực cao của

Tổng Minh thì tất nhiên cô ấy dễ dàng nhận ra trong lời nói của Cổ Dục là có ý nghĩa gì.

Hắn coi cụ Tổng và Tổng Minh đều là bạn bè của mình, cho nên hắn mới cho phép hai người mang khách của hai người tới ăn cơm. Giả sử mấy người muốn đi ra ngoài ăn thì có lẽ Cổ Dục sẽ lấy tiền nhưng chắc chắn hắn sẽ không đi ăn. Còn hiện tại đây là tới nhà hắn ăn vậy thì không cần nói vấn đề tiền bạc với hắn.

“Được rồi, tôi hiểu rồi.” Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Cổ Dục, Tổng Minh gật đầu cười.

Không thể không nói, càng lúc cô ấy càng cảm thấy Cổ Dục đúng là một người tuyệt vời.

Tin tức Cổ Dục là triệu phú thì cô đương nhiên biết. Thật ra khi biết được Cổ Dục và Hứa Cẩm có làm ăn qua lại với nhau thì cô đã có cảm giác này rồi.

Tuy nhiên nàng sẽ không vì Cổ Dục là người có tiền mà phát sinh thêm bất kỳ chuyện gì. Bởi vì tài sản của cô còn nhiều hơn Cổ Dục gấp nhiều lần...

À! Nếu như không tính bức tượng Phật bằng vàng kia, vào tình huống này thì quả thật là tài sản của cô gấp hắn nhiều lần là đúng.

Cái chân chính kích thích sự hiếu kỳ của cô ở Cổ Dục chính là tính cách và năng lực của hắn.

Chương 198. Bất ngờ gặp nhau

Chương 198: Bất ngờ gặp nhau

“Ông nội! Cháu đi đón người về rồi đây.” m thanh của Tống Minh vang lên. Sau đó là ba bóng người đi theo phía sau cô ấy vào trong căn biệt thự Tống Gia.

“Mọi người đến rồi à.” Nhìn thấy mấy người Tống Minh trở về, cụ Tống lúc này đang loay hoay với đám hoa cỏ lập tức buông tay, khuôn mặt nhiệt tình nói.

Lúc này sau lưng Tống Minh có tổng cộng ba người.

Đầu tiên là một ông lão hơn 80 tuổi so với cụ Tống chắc còn già hơn. Hơn nữa nhìn có vẻ sức khỏe của ông lão này cũng không còn quá tốt. Ông lão không những đang chống gậy mà bên cạnh còn phải có một cô gái dìu ông.

Nếu như Cổ Dục có mặt ở đây chắc chắn sẽ nhận ra ngay, cô gái này không phải ai khác chính là cô gái mua món đồ sứ trắng xanh thời nhà Minh của Cổ Dục tên là Tiết Thanh Huyền.

Vậy ông lão mà cô đang dìu không cần nói cũng biết chính là ông cụ Tiết.

Đi bên cạnh hai người này còn có một người đàn ông trung niên nữa.

“Lần này đến quấy rầy ông rồi cụ Tống.” Nhìn thấy người ra đón là Tống An Dân, người đàn ông trung niên khoảng

chừng năm mươi tuổi cung kính cúi đầu chào, sau đó khách khí nói.

“Ài! Không có gì là quấy rầy cả. Nào tới đây, vào trong rồi nói.” Nghe lời nói của người đàn ông trung niên, cụ Tổng khoát tay sau đó nở nụ cười nhiệt tình nói.

“Chúng ta vào trước đã!” Nghe cụ Tổng mời vào, cụ Tiết cũng cười một cái sau đó nhấc chân bước vào trong, tiếp theo là cô gái cùng người đàn ông trung niên mới bước đi theo ông cụ. Cả ba người cùng đánh giá một lượt về căn biệt thự khá lớn của cụ Tổng.

Khi mọi người đang xem xét xung quanh thì cụ Tổng đã kéo Tổng Minh lại hỏi chuyện.

“Phía bên Cổ Dục cháu đi nói chuyện sao rồi?” Nhìn ba người khách của mình, ông cụ Tổng có chút lo lắng. Ban đầu chỉ là muốn chiêu đãi người bạn cũ này thôi, kết quả giờ lại thành ba người nên ông cụ Tổng có chút lo lắng.

“Cháu đã nói chuyện này với Cổ Dục rồi. Cháu tính đưa anh ta tiền nhưng anh ta không chịu lấy.” Nhìn qua cụ Tổng, Tổng Minh nhớ lại tình huống bên Cổ Dục sau đó nhỏ giọng nói.

“Ừm! Ông biết chắc chắn với tính cách của cậu ta thì cậu ta sẽ không lấy tiền. Đúng rồi, cháu tính khi nào đi?” Nghe thấy Cổ Dục không những đồng ý mà còn không lấy tiền, cụ Tổng ngẩng cao đầu mặt đắc ý nói. Giống kiểu ông đang tự hào vì mình không có nhìn lầm người.

“Sáng mai ạ, à...” Nghe cụ Tổng hỏi, Tổng Minh theo bản năng trả lời lại, tuy nhiên sau khi nói xong cô lại im ngay lập tức bởi vì cô ấy nhìn thấy sắc mặt không tốt của ông nội cô.

Không cần nói cũng biết là ông nội cô đang ghen tị.

Ông cụ Tổng này vậy mà lại ghen tị với cháu gái của mình.

Nhìn thấy sắc mặt của ông nội, Tống Minh nở nụ cười sau đó nhanh chóng rời đi. Cô nhớ lại bữa ăn lúc trưa với món tôm chiên hồ điệp, bào ngư xào... cô không nhịn được mà nuốt nước miếng của mình. Dù sao cũng được ăn ngon rồi nên cô nhanh chóng bỏ chạy trước khi ông nội nổi giận.

“Thanh Huyền! Thầy Tiết tôi đưa mọi người đi chọn phòng nha.” Vui vẻ đi tới bên cạnh Tiết Thanh Huyền, Tống Minh cười nói một câu. Sau đó dẫn ba người lên lầu hai để lại cụ Tống đang đứng buồn bực một mình. Tuy nhiên sau khi suy nghĩ một lúc thì ông ta lại đột nhiên cười.

“Ài! Cháu gái lớn không giữ được.” Nhỏ giọng lắm bầm một câu sau đó vừa cười vừa đi lên lầu. Thật ra đối với việc Tống Minh đến nhà Cổ Dục ăn chực cũng không có gì là không tốt, mà ngược lại có khi là một chuyện tốt nữa.

Ông ta đối với đứa cháu gái Tống Minh này cực kỳ hài lòng.

Cô gái này thông minh, rộng rãi, tính cách tốt, xinh đẹp mà bản thân còn có kỷ luật. Phải nói là có bao nhiêu điểm tốt đều đặt hết trên cô gái này, có thể dùng một từ là hoàn mỹ để hình dung.

Nhưng cũng chính vì cô quá hoàn mỹ nên để có thể kiếm một người đàn ông sánh bước cùng cô thật sự rất khó.

Những người đàn ông mà thèm muốn cơ thể của cô thì cô nhìn một cái là có thể đoán ngay được trong lòng của đối phương nghĩ gì. Còn những người đàn ông đang hoang thì khi đối mặt với cô họ lại cảm thấy áp lực rất lớn.

Nếu như Tống Minh có thể ăn cùng Cổ Dục, tạo ra tình cảm khi ở chung với nhau vậy thì không gì có thể tốt hơn rồi.

Đối với cụ Tống thì Cổ Dục chính là ứng cử viên sáng giá cho vị trí cháu rể.

Trong mắt ông ta thì Cổ Dục chính là một chàng thanh niên không chỉ có ngoại hình đẹp mà về phương diện kinh tế cũng rất tốt. Dù hiện tại không thể so sánh với ông ta nhưng tương lai thì không thể nói trước được, hơn nữa Cổ Dục thật sự là một người có tài.

Tổng Minh đều đã đi điều tra về Cổ Dục thì Cổ Dục là người như thế nào ông chẳng lẽ còn không biết.

Vì vậy ông đối với Cổ Dục cực kì hài lòng. Nếu giả sử cả hai người có tình cảm thì dù có là cha của Tổng Minh phản đối thì ông cũng sẽ dùng toàn lực ủng hộ cho hai người.

Thậm chí bây giờ ông ta còn suy nghĩ luôn cả việc đặt tên cho cháu của mình rồi.

Nếu như Cổ Dục biết được suy nghĩ của cụ Tổng đoán chừng hẳn sẽ cười phá lên. Bản thân hẳn coi ông ta là bạn bè, ông ta lại muốn làm ông nội của mình... Vậy thì đừng trách hẳn đánh ông.

Đương nhiên cái này chỉ là nói giỡn mà thôi.

Sau khi cụ Tổng đi lên lầu, ông ta lấy ra lá trà quý giá mà ông đã cất nhiều năm ra chiêu đãi mọi người. Chỉ cần nghĩ tới ngày mai có thể được ăn một bữa tiệc lớn là ông cụ đã cảm thấy không thể kiềm chế được niềm vui. Dáng vẻ của ông hiện tại khác hẳn với dáng vẻ bình tĩnh của ba người còn lại.

Nháy mắt đã tới sáng, bởi vì quá mong chờ bữa tiệc lớn ngày mai. Cho nên hôm qua cụ Tổng cũng không có tâm trí để trò chuyện cùng ba người, hơn nữa ông ta còn khuyên ba người họ đi ngủ sớm lấy sức vì hoạt động ngày mai vô cùng náo nhiệt. Nghe lời nói của cụ Tổng thì cụ Tiết cũng như người đàn ông trung niên họ Ngu không khỏi cảm thấy có chút hứng thú và mong đợi. Họ không biết ngày mai sẽ có chuyện gì đang chờ đợi bọn họ ở đó.

Nguyên đêm qua không có bất kỳ chuyện gì xảy ra vì vậy nháy mắt đã tới sáng ngày hôm sau.

Sáng sớm hôm sau Tống Minh đã cố ý lấy một chiếc xe bảy chỗ chở mọi người đi đến thôn Cổ gia thôn cũng chính là nhà của Cổ Dục.

Nhìn bốn phía càng lúc càng hoang sơ, càng lúc càng có cảm giác trở về thời nguyên thủy thì ba người trên xe cảm giác cực kì hưng phấn. Bởi vì họ đã từng nhìn qua đoạn video của cụ Tống, cho nên bọn họ rất hiếu kỳ đối với những con cá lớn ở đó, hay là con đại bàng tên là Vua Bầu Trời, con lợn rừng nặng hai, ba trăm ký... tất cả đều khơi gợi sự tò mò của bọn họ.

Rất nhanh Tống Minh đã dừng xe trước cửa nhà của Cổ Dục. Mà Cổ Dục cũng đã nghe thấy tiếng xe ô tô vì vậy hần từ trong nhà bước nhanh ra để mở cửa cho bọn họ.

“Tiểu Dục! Lâu quá không gặp cậu rồi!” Nhìn thấy Cổ Dục, cụ Tống thò đầu từ trong xe ra, gương mặt hưng phấn kêu lên.

“Đúng vậy đó cụ Tống! Nhanh vào đi thôi!” Nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của cụ Tống, Cổ Dục cười một cái đứng lại nói chuyện cùng cụ. Trong lúc đang nói chuyện cùng cụ Tống thì hần cũng đã nhìn thấy người ngồi sau ông cụ đó chính là Tiết Thanh Huyền, người từng mua món đồ sứ trắng nhà Minh của hần. Hiện giờ cô ấy đang lộ ra vẻ mặt khiếp sợ nhìn hần.

Lúc trước cô ấy từng nghĩ sau này chắc chắn sẽ có thể gặp lại Cổ Dục, thế nhưng cô ấy không nghĩ tới lại gặp nhau trong tình huống này.

Sau khi khiếp sợ thì ánh mắt của cô ấy lại chuyển sang nghiền ngẫm. Nếu quả thật Cổ Dục giống như những gì cụ

Tổng hay Tổng Minh ca ngợi thì điều này đúng là có chút thú vị.

Chương 199. Bảo tàng chi địa

Chương 199: Bảo tàng chi địa

“Cổ Dục, hôm nay tới quấy rầy cậu rồi!”

“Quấy rầy rồi!”

Sau khi đã đậu xe xong xuôi đám người của cụ Tổng cũng từ trên xe đi xuống. Vừa nhìn thấy Cổ Dục thì cụ Tiết đã cười rạng rỡ nói một câu. Đi theo sát ông ta chính là người đàn ông trung niên họ Ngu cũng đang cười to nói.

“Không có việc gì, không có việc gì. Mời mọi người vào trong. Vị này có phải là Ngu lão sư không ạ? Ngài vẫn khỏe chứ, tôi vẫn thường xuyên nghe ngài độc thoại đấy.” Khi nhìn thấy hai người này Cổ Dục cũng cười thành tiếng. Trước mặt hắn là cụ Tiết, người này đúng là hắn không biết bởi vì hắn chỉ biết mỗi Tiết Thanh Huyền, nhưng người đàn ông trung niên đi phía sau kia thì hắn lại biết. Người trung niên này họ Ngu, là diễn viên hài độc thoại nổi danh ở trong nước. Bình thường Cổ Dục rất hay nghe bọn họ nói chuyện, mặc dù cuộc trò chuyện của họ chủ yếu là chọc cười. Nhưng mà không có nói bậy bạ, hầu như trong mỗi cuộc trò chuyện như thế đều sẽ dạy cho người ta đạo lý gì đó, chính vì vậy mà Cổ Dục rất thích nghe.

“Ôi chào! Không nghĩ tới Cổ Dục cậu lại là fan hâm mộ của tôi đấy, ha ha ha ha.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, thầy Ngu không khỏi cười lớn. Tuy nhiên lúc này ông ta đảo mắt

qua thì nhìn thấy Vua Núi đang đứng ở sau lưng Cổ Dục. Lúc này hai mắt ông ta lập tức sáng lên.

Thật ra hôm nay thầy Ngu sở dĩ đi cùng cụ Tiết tới là có hai mục đích, thứ nhất là muốn gặp cụ Tổng xin trà, thứ hai chính là muốn đến nhà Cổ Dục để xem những động vật ở đây.

Ông ta là một người cực kì ngoan cố, chuyện mà khiến ông ta có thể đề tâm như này đúng là rất hiếm thấy.

Hầu như trong giới hải độc thoại thì ai cũng biết, ở ngoại ô thầy Ngu có một trang trại ngựa, bên trong đó nuôi đủ loại động vật. Cho nên khi ông ta thấy cụ Tổng khoe về những con động vật của Cổ Dục thì ông ta đặc biệt đề tâm. Cộng thêm việc trong thành phố ông ta cũng đã từng mua cá của Hứa Cẩm, mà những con cá đó khi ông ta biết được đều đến từ chỗ của Cổ Dục thì lúc này ông ta đã vô cùng hiếu kì đối với Cổ Dục.

Nhất là lúc này khi vừa nhìn thấy Vua Núi thì nước miếng của ông ta đã muốn chảy xuống rồi.

Vua Núi lúc bình thường sẽ không biểu lộ năng lực gì cả, nhưng con chó này thật sự rất thông minh hơn nữa còn rất lợi hại. Ông ta biết được điều này vì đã từng có lần nhìn thấy một đoạn video quay Cổ Dục bắt những kẻ săn trộm.

Ông ta nhìn thấy rõ ràng trong đoạn video đó là hình ảnh Vua Núi lấy một chọi năm, đánh ngã năm con chó Pit Bull. Giống chó Pit Bull là loài chó rất trung thành, tình cảm với chủ.

Chúng chiến đấu rất hăng, lực cắn của nó phải đứng số một số hai trong loài chó. Sức chịu đựng của nó lại càng mạnh hơn một bậc, hoạt động hai tiếng đồng hồ cũng không thành vấn đề gì.

Ban đầu giống chó này được dùng để đi săn, tuy nhiên bây giờ giống chó này hầu như được sử dụng trong các cuộc chơi chó. Chơi chó không phải là cuộc thi chơi chó bình thường mà là loại để cho hai con chó chiến đấu cắn xé lẫn nhau, trong một khoảng thời gian nhất định, dạng tranh tài này hầu như chỉ là thú vui của giới nhà giàu.

Mà năm con chó của những tay thợ săn trộm kia đều là những con chó đặc biệt. Có thể nói năm con chó này đều đã được bọn chúng huấn luyện đặc biệt, cho dù là đi săn hay là đánh nhau thì bọn chúng cũng đều là những con vật đứng đầu. Tuy nhiên khi bọn chúng đối diện với Vua Núi thì lại không tạo ra bất kỳ sự uy hiếp gì cho Vua Núi cả.

Vì vậy đối với bất kỳ ai yêu thích chó thì Vua Núi cũng giống như là sao bắc đẩu vậy, sáng lấp lánh.

“Đây chính là Vua Núi phải không? Chó tốt, chó tốt, quả thật là uy phong. Cậu Cổ này, Vua Núi có bạn tình không? Nếu như về sau có chó con, không biết có thể cho tôi xin một con được không?” Nhìn thấy Vua Núi, thầy Ngu hai mắt đều sáng rực, sau đó nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác không biết xấu hổ nói với Cổ Dục.

“Tôi cũng đang suy nghĩ về việc này. Tuy nhiên Vua Núi là sự kết hợp của sói đầu đàn trong rừng rậm và chó Caucasian được xem là vua trong loài chó. Vì vậy những con chó bình thường. À không, có thể nói là nguyên loài chó hay là sói thì bọn chúng cũng đều không dám tới gần nó. Ông cứ nhìn xung quanh nhà của tôi mà xem ngay cả một con chó lang thang cũng không có, chính là bởi nguyên nhân này.” Nghe thầy Ngu nói, Cổ Dục cũng bất đắc dĩ nở một nụ cười đáp lại.

Thông thường chó được hai tuổi thì đã có thể phối được rồi nhưng Vua Núi bây giờ đã 4 tuổi hơn, mà vẫn không có một người bạn giao phối nào cả. Điều này cũng đành phải chấp

nhận thôi bởi vì không có cách nào khác, những con chó khác khi đi tới gần nó chưa gì đã sợ tè cả ra quần rồi thì hoàn toàn không xứng được với nó.

“Ài, Còn có chuyện này à? Như vậy đi, để tôi trở về xem lại một chút. Tôi có không ít anh em mở xưởng chó. Bên bọn họ cũng có vua chó, đến lúc đó tôi mang qua đây thử xem nó có xứng không nhé.” Nghe Cổ Dục nói như vậy thầy Ngu cũng thở dài một hơi, giống chó tốt như vậy mà không có thì thật quá đáng tiếc vì vậy ông ta đã nhìn về phía Cổ Dục nói.

“Tới tới tới, trước tiên đến uống trà đã nào. Tôi nói cho mọi người biết, đứng đầu ở đây chính là trà đó nha.” Vào lúc này cụ Tổng ở phía bên kia cũng đã xuống xe, mở miệng nhìn về phía thầy Ngu nói.

“Ài! Thật đúng là mạo muội rồi, cháu nhìn thấy con chó này tự nhiên không kiềm chế được mà nói về nó, ha ha.” Nghe được lời nói của cụ Tổng, thầy Ngu cũng bắt đầu cười, sau đó cùng mọi người đi vào trong phòng khách. Sau khi mọi người đã ngồi trên ghế salon ở phòng khách rồi thì Cổ Dục cũng đi lên lầu mang trà xuống. Mặc dù hồng trà giúp ấm dạ dày, nhưng bây giờ đang là mùa hè vì vậy tự nhiên là muốn uống trà xanh.

Nhận lấy khay trà từ tay của Cổ Dục. Tổng Minh đứng lên pha trà một cách chuyên nghiệp, sau khi đổ nước nóng vào trà thì một mùi trà nồng đậm cũng bay ra.

Nghe thấy mùi hương của loại trà này cụ Tiết cùng thầy Ngu sắc mặt nghiêm lại. Nguyên nhân là do mùi hương trà này thật là quá thơm, quá đậm, hơn nữa mùi hương này rõ ràng là thuần thiên nhiên, cái này cũng quá khác thường rồi. Khi Tổng Minh đem trà bày ra trước mặt của bọn họ thì hai người họ không thể chờ được nữa, ngay lập tức cầm chén trà lên sau đó uống thử một ngụm nhỏ.

Uống thử một ngụm này vào trong bụng, mắt hai người lập tức tỏa sáng.

“Trà Long Tĩnh Tây Hồ?” Nhìn lá trà trong chén trà, thầy Ngu liếm bờ môi của mình run rẩy hỏi.

“Cũng không hẳn nhưng so với trà Long Tĩnh Tây Hồ thì hương vị tốt hơn nhiều.” Nghe thầy Ngu nói, cụ Tiết ở bên này cũng mở miệng nói.

“Ha ha ha ha, vẫn là cụ Tiết giỏi. Chính xác đây không phải trà Long Tĩnh Tây Hồ, mà đây là do Cổ Dục hái ở cây trà do cậu ta trồng. Sau đó đưa cho tôi xào qua, có thể nói trà này là loại cực phẩm số một.” Nhẹ nhàng sờ lấy râu mép của mình, cụ Tống một mặt vui vẻ nói.

“Cậu quả nhiên là không tầm thường.” Uống một ngụm trà nữa, thầy Ngu nhìn qua Cổ Dục cảm khái nói.

Khi nghe bọn họ nói như vậy, Cổ Dục chỉ khiêm tốn khoát tay một cái.

“Đúng rồi! Còn lợn rừng và đại bàng của cậu đâu? Còn có những con cá lớn kia nữa...” Uống được vài chén trà thì thầy Ngu có chút lưu luyến không nỡ, lập tức đem chén trà đặt vào khay trà. Mặc dù trà này ông ta có uống bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ, nhưng mà lần này ông ta tới còn có việc khác cần phải hoàn thành nữa không thể chỉ ở đây uống trà.

Nghe được lời nói của thầy Ngu, cụ Tiết cũng cảm thấy rất hứng thú. Ông ta đối với những con vật kia cũng rất tò mò. Nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ thì không cần Cổ Dục dẫn đi cụ Tống đã mang theo bọn họ đi ra phía sau nhà. Vừa bước tới phía sau nhà thì bọn họ đã thấy một con lợn rừng to lớn đang đi lang thang. Nhìn kĩ con vật này thầy Ngu lập tức cảm thấy hưng phấn, tuy nhiên lần này hẳn cũng không dám lại gần.

Hắn cũng giống như Tiết Thanh Huyền khi lần đầu nhìn về phía lộn rùng cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Chương 200. Cá rồng Platinum

Chương 200: Cá rồng Platinum

“Mọi người không cần lo lắng, con vật này đã được Cổ Dục thuần hoá nên rất thông minh, chỉ cần mọi người không đi trêu chọc nó thì nó sẽ không tấn công mọi người.” Nhìn dáng vẻ của mấy người bọn họ, lúc này cụ Tổng mới đi tới cười nói sau đó ông ta đi tới bên cạnh Bạo Quân lấy tay đặt lên lưng của nó.

Bạo Quân lúc này ngoại trừ hừ mũi phì phì vài tiếng cũng không có hành động gì khác nữa, rõ ràng nó vẫn còn nhớ rõ cụ Tổng. Mọi người sau khi nhìn thấy dáng vẻ của Bạo Quân thì cũng không nhìn được mà đến gần nó thêm một chút.

Nhất là thầy Ngu lập tức cầm điện thoại di động lên bắt đầu chụp.

“Không tồi! Hình ảnh con vật này ở ngoài so với hình ảnh trong video to lớn hơn nhiều. Nhìn nó chắc không phải chỉ 250kg đâu nhỉ, có khi lên tới 300kg ấy chứ. Bình thường với cân nặng như vậy cơ thể của lợn rừng đều sẽ không tốt, nhưng con vật này thì lại khác nhìn nó có vẻ rất khỏe mạnh.”

Thầy Ngu vừa chụp ảnh vừa hưng phấn nói.

Quay xong Bạo Quân bọn họ lại đi tới trước cây xoan hôi để chụp Vua Bầu Trời, tuy nhiên Vua Bầu Trời rất kiêu ngạo. Nó sẽ không bay từ trên cây xuống chính vì vậy bọn họ nhiều lắm cũng chỉ có thể nhìn nó bằng hai mắt thôi. Mặc dù chỉ được nhìn nhưng thầy Ngu cũng chụp rất là vui vẻ.

Chụp xong Bạo Quân và Vua Bầu Trời, cụ Tổng lại dẫn bọn họ đi tới ao cá. Tại đây thì có gặp qua Lâm Lôi, Lý Vân Vân còn có Phùng Thu Nhân. Bọn họ sau khi chào hỏi nhau thì thầy Ngu lại bắt đầu chụp những con cá kia. Không cần nói những cái khác chỉ riêng những con Cá mú khổng lồ kia cũng đủ để cho người ta kinh ngạc rồi.

Mặc dù trước đó tại thủ đô ông ta cũng đã từng nhìn thấy cá trong vườn trái cây Khinh Khinh.

Nhưng vấn đề là ở đó cũng chỉ có một con cá mà thôi, một cửa tiệm thì có thể có được mấy con cá thế này chứ? Một con là đã đủ khiến cho cả một khu vực nhỏ người hiếu kỳ đến xem rồi. Làm gì có chuyện giống như hiện tại, ở trước mặt tụ tập một nhóm cá to thế này, ông ta thật sự chưa từng thấy qua.

Mà khi nhìn thấy những con vật này, thì cụ Tiết và Tiết Thanh Huyền cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc. Tuy nhiên bề ngoài thì bọn họ kinh ngạc nhưng quan trọng hơn là bọn họ cảm thấy muốn ăn thử. Bởi vì những con cá này bọn họ chưa từng được ăn qua.

Bọn họ say sưa chụp những con cá này mà quên hết mọi chuyện xung quanh.

“Tới lúc nên đi nấu cơm rồi.” Nhìn đồng hồ trên tay mình, lúc này Cổ Dục đang ở phía sau nhỏ giọng lầm bầm nói một câu. Nghe xong lời nói của Cổ Dục thì cụ Tổng lúc này đột nhiên vỗ ót một cái.

“Đúng rồi! Trên lầu hai của Cổ Dục cũng không thiếu đồ tốt đâu. Cổ Dục à! Ông có thể đưa bọn họ đi xem một chút được không?”

“Mọi người cứ đi xem! Không có việc gì đâu ạ.” Nghe cụ Tổng nói, Cổ Dục tùy ý trả lời lại.

Kể từ khi có bể nước bí mật cùng bãi cát thì những đồ vật không thể để lộ ra ngoài ánh sáng kia đều được hắt cất vào trong đó. Hiện tại nhà của hắn không có cái gì là không được nhìn.

“Quá tốt rồi! Ông Tiết! Cậu Ngu! Đi đi đi, cùng nhau lên lầu hai.” Thấy Cổ Dục đồng ý, cụ Tổng cũng cười một cái sau đó thì kêu mấy người rời đi.

Mấy người kia nghe thấy lời nói của cụ Tổng xong thì lập tức cảm thấy hứng thú. Chẳng lẽ lầu hai còn có đồ tốt gì nữa sao? Nghĩ tới đây đôi mắt của bọn họ đều sáng lên.

Đi theo sau Cổ Dục, rất nhanh mọi người đã đi tới lầu hai. Vừa đi tới bọn họ đã nhìn thấy được những con vật Cổ Dục nuôi, bao gồm Tôm hùm, Bào ngư, Tôm, Cua... được phân trong những cái bể cá lớn.

Nhìn thấy những con vật này, thầy Ngu đi lại gần xem xét vẻ mặt hiện ra niềm vui sướng.

So với những con cá kia, rõ ràng những thứ đồ vật Cổ Dục không bán ra ngoài thì hương vị của nó chắc chắn sẽ càng xuất sắc hơn nữa.

“Bên này còn có!” Nhìn thầy Ngu lật lật lấy điện thoại ra chụp khiến Cổ Dục cũng phải bật cười một cái, tiếp đó hắn chỉ vào căn phòng ở bên cạnh rồi nói. Nghe thấy lời nói của Cổ Dục thì thầy Ngu ở phía bên này cùng với cụ Tiết không chần chừ, mọi người lập tức bước nhanh về phía căn phòng kế bên này.

Vừa tiến tới, bọn họ đồng thanh ồ lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Bởi vì khi họ đi tới, cái đầu tiên đập vào mắt bọn họ chính là con cá đù vàng lớn nặng gần chục ký, ngoại trừ cá đù vàng

thì còn có những loài khác cũng đều là những loài vô cùng quý giá.

Bên kia là con Lươn thì bọn họ đều đã biết rồi, ở đây còn có ếch rừng nữa, có vẻ như Cỗ Dục muốn nuôi bọn chúng giống như kiểu hoang dã.

Nhưng mà dễ thấy nhất vẫn là những con cá Hồng Long đỏ ớt bên kia, nhìn hình dáng của bọn chúng quả thật là quá mê người.

“Cậu Cỗ này! Đám cá Hồng Long đỏ ớt này có bán không?” Nuốt nước miếng một cái thầy Ngu bước tới những con cá Hồng Long đỏ ớt ở trước mặt, nhỏ giọng hỏi.

“Có thể ạ.” Nghe lời nói của ông ta, Cỗ Dục cũng cười một cái rồi trả lời.

“Quá tốt rồi! Vậy cậu Cỗ này, cậu có thể để cho tôi một con không? Tôi trả cậu 1 triệu rưỡi được không?” Nghe thấy Cỗ Dục nói có thể bán cá Hồng Long đỏ ớt thì trên mặt thầy Ngu cũng lộ ra nụ cười, sau đó hưng phấn xoa xoa đôi bàn tay ra giá mua con cá.

“Không cần! Chỉ cần đưa tôi một triệu hai là được.” Khi nghe thầy Ngu ra giá, Cỗ Dục lại lắc đầu. Vì thầy Ngu là bạn do cụ Tống mang tới, do vậy hắn cũng đưa cho ông ta một cái giá hữu nghị. Huống hồ trước nay hắn nghe hài độc thoại toàn nghe lậu vì vậy hắn cảm thấy mình đang thiếu thầy Ngu phí bản quyền.

“Ha ha ha ha, được! Rất thoải mái, cậu chắc chắn đã là bạn của tôi rồi. Đợi lúc tôi về tôi sẽ giúp cậu liên lạc một chút, tôi đoán mấy người mà tôi quen biết ngoài kia đều sẽ cảm thấy rất hứng thú với đám cá Hồng Long đỏ ớt này.” Nghe thấy lời nói của Cỗ Dục thầy Ngu cũng vui vẻ nói, mặc dù đối với ông ta 300 ngàn tệ cũng không tính là nhiều.

Nhưng 300 ngàn tệ này là tượng trưng cho tình hữu nghị của họ, vì vậy ông ta cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cụ Tiết ở bên cạnh nghe Cổ Dục và thầy Ngu nói chuyện, trong lòng cũng có ý muốn mua nhưng mà sau đó ông ta lại thôi. Bởi vì ông ta không có biết nuôi cá, cá quý như thế nếu như để ông ta nuôi chết thì quả thật quá uổng phí, vì vậy ông ta quyết định không nên mở miệng sẽ tốt hơn.

“Ài? Anh Cổ, bên đây có phải là cá Kim Long không? Vậy còn những con cá con bên cạnh là cá gì thế?” Đang lúc thầy Ngu đang vô cùng hưng phấn thì lúc này Tiết Thanh Huyền ở bên cạnh cũng tò mò hỏi.

Nghe thấy lời nói của Tiết Thanh Huyền, thầy Ngu cũng tò mò đi tới nhìn về phía những cá con kia. Có thể nói bên trong căn phòng này của Cổ Dục đều là những con vật không đơn giản vì vậy những cá con này khẳng định cũng có chút lai lịch gì đó.

“À! Những con cá con này là trứng do cá Kim Long đẻ đã nở ra, nhưng bọn cá Kim Long này có sở thích là ngậm trứng vào miệng, nếu như có động tĩnh gì bất thường thì chúng sẽ ngay lập tức ăn hết trứng. Dù sao trong nhà của tôi cũng đang nuôi đại bàng, vì vậy để tránh làm cho nó hoảng sợ thì lúc bọn chúng vừa sinh trứng xong tôi lập tức đem trứng vớt ra đặt ở bên cạnh.” Nghe được câu hỏi của Tiết Thanh Huyền thì Cổ Dục cũng trả lời lại.

“Nhưng mà màu sắc này hình như không đúng lắm! Rõ ràng bên này là màu vàng nhưng sao bên đây những con cá con lại có con màu bạc trắng thế. Chẳng lẽ anh còn nuôi cả cá Ngân Long sao?” Sau khi nghe Cổ Dục giải thích thì Tiết Thanh Huyền cũng cẩn thận liếc mắt nhìn qua một lần nữa sau đó có chút nghi ngờ hỏi lại.

“Hi hi, em gái ngọc này! Con này người ta gọi là cá Rồng Platinum.” Không cần chờ Cổ Dục trả lời thì Tống Minh ở bên cạnh đã mở miệng trả lời trước. Cô gái này thật không biết ngại mà nói, rõ ràng cô ấy đã quên rằng hôm qua cô ấy cũng mới hỏi Cổ Dục về con cá này.

Cá rồng Platinum à? Đây chính là cá rồng Platinum đó sao?” Nghe được câu nói của Tống Minh thì thầy Ngu ở phía bên kia kinh ngạc kêu lên. Đối với cá rồng Platinum thì lúc trước ông ta đã từng nghe nói qua chứ chưa được nhìn thấy. Vì vậy đây chính là lần đầu tiên ông ta tận mắt nhìn thấy loài cá này. Phải biết được rằng loài cá này so với cá Hồng Long đỏ ớt lại càng quý giá hơn, hiếm có hơn rất nhiều. Hiện tại ông ta nhìn lại người thanh niên tên Cổ Dục này, thật sự cảm thấy hấn quá lợi hại rồi, vậy mà hấn ta có thể nuôi được loài cá quý này!

Chương 201. Buổi tiệc

Chương 201: Buổi tiệc

Cá rồng Platinum thực chất là cá rồng bạch tạng. Vật này có tỷ lệ đột biến đặc biệt hiếm, trong một triệu con thì có được một con đã là không tệ rồi. Cá rồng Kim Long phát sinh đột biến bạch tạng gọi là Cá rồng Platinum, cá rồng Ngân Long đột biến bạch tạng thì gọi là Tuyết Long.

Loại cá rồng này mà xuất hiện thì khẳng định là có giá cả trên trời.

Nếu như nói Hồng Long Đỏ Ót có thể bán với giá hơn một triệu thì loại cá rồng Platinum có thể bán đến hơn hai triệu, có thể còn đắt hơn một chút cũng không vấn đề gì.

Dù sao thì vật hiếm cũng là rất quý.

Nhưng những năm gần đây bởi vì có không ít người biết vật này rất đáng tiền, cho nên không thiếu người có ý đồ xấu. Bọn họ bắt đầu dùng biện pháp nhân tạo để tạo ra cá rồng Platinum hay Tuyết Long sau đó bán đi với giá cao.

Nếu cá rồng Platinum bán khoảng hơn 2 triệu một con thì bọn họ bán cá hàng fake này chỉ có 100 ngàn một con. Tự nhiên cũng có không ít người đến đồng ý làm công việc này, nhưng thực chất bọn người này tiến hành đột biến ở bên trong bể nuôi.

Lợi dụng dùng đồ ăn cùng ánh sáng mạnh trợ giúp để cưỡng ép những con cá rồng này đột biến thành cá rồng Platinum.

Loại tác động này không chỉ đối với bản thân cá rồng có một loại tổn hại cực lớn, mà hơn nữa loại đột biến này cũng không hoàn toàn giữ được hình dạng cá rồng Platinum.

Đơn giản mà nói thì khi mang loại cá rồng đột biến này về nuôi có tỷ lệ rất lớn là không nuôi nổi. Mà không chỉ như thế, sau khi nuôi một thời gian bọn chúng cũng dễ dàng biến lại về hình dạng ban đầu. Cuối cùng giỏ trúc mức nước chính là công dã tràng.

Để phán đoán có phải là cá rồng Platinum thật sự hay không thì biện pháp đơn giản nhất đó chính là nhìn vào con ngươi của cá. Bình thường mắt của con cá rồng là màu đen nhưng cá rồng Platinum lại là màu đỏ.

Dựa theo khoa học kỹ thuật mà nói thì rất khó thay đổi được sự khác biệt này.

Đương nhiên muốn mua cá rồng bạch tạng mà nói thì biện pháp tốt nhất đó chính là tìm rõ nguồn gốc của khách hàng đã mua rồi đến mua.

Trong nhà Cổ Dục thì cá rồng Platinum không thiếu bởi vì hần chưa từng bán cá rồng Platinum, hần chỉ một mực để nuôi.

Dẫn đến trong nhà hần bây giờ thì cá rồng Platinum có đến hơn 30 con, mà bên trong đám cá này có đến hơn 10 con cá mẹ, những cá con này đều cũng là do đám cá mẹ này sinh ra.

Đương nhiên còn có không ít con do Cổ Dục không chú ý đã bị những con cá rồng khác ăn mất.

Tuy nhiên những quả trứng này được Cổ Dục lấy được từ bên cạnh cũng không biết có phải có liên quan đến nước giếng hay không, mà dẫn đến đám cá rồng này có tỷ lệ đột biến vô cùng cao.

Bên trong cái bể này của Cổ Dục có khoảng chừng hơn 300 con cá mà cá rồng bạch tạng đã có đến hơn 17 con, cái tỉ lệ

này có thể nói là quá cao rồi.

Khi những con cá này đột biến nếu là người khác thì khẳng định còn phải suy nghĩ lo lắng xem những con cá này có phải là đột biến thật sự hay không, hay là dùng bể chiếu sáng để làm đột biến nhân tạo. Thế nhưng bây giờ nhìn thấy mấy con cá con trước mắt này, tuyệt đối không thể nào là cá đột biến nhân tạo được. Bọn chúng quả thật chính là Cá rồng Platinum.

Nhìn những con cá con này thầy Ngu cũng thật sự rất kinh ngạc. Hắn cũng thật sự chưa bao giờ nhìn thấy Cá rồng Platinum nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mình, hắn thật sự đã được mở mang tầm mắt.

“Tốt, nên nấu cơm rồi.” Nhìn dáng vẻ của thầy Ngu, Cổ Dục cũng khẽ cười một cái. Tiếp đó trực tiếp đến bên bể Lươn Huyết vớt ra một lưới cũng khoảng 1,5 kg, tiếp đó lại đến bên cạnh bể ếch Cỏ bắt ra một vài con. Bây giờ loại nào cũng đã sinh sản đời sau nên Cổ Dục ăn một chút cũng không vấn đề.

Tiếp đó đi ra phía ngoài mò lên một ít tôm, một con Bào ngư đen, một con Tôm Hùm Úc. Tất cả nguyên liệu xem như đã chuẩn bị xong, Cổ Dục dẫn đám người xuống dưới nhà.

Lúc này Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân đã rửa sạch tay chuẩn bị hỗ trợ ở phòng bếp. Vốn dĩ theo gợi ý của Cổ Dục là ông cụ Tổng nên dẫn mọi người ra ngoài phòng khách để uống trà. Nhưng mà cụ Tổng đối với tài nấu nướng của Cổ Dục cảm thấy rất có hứng thú, có thể thấy dường như cụ Tiết cũng cố ý đứng ở cửa để nhìn xem.

“Chuẩn bị bắt đầu làm nha!” Nhìn những người kia hưng phấn như vậy, ngay cả Phùng Thu Nhân ở bên kia cũng đang mở livestream, chuẩn bị trực tiếp cảnh chế biến các nguyên liệu nấu ăn này, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười. Tiếp đó thì bắt tay vào làm, đồ ăn hắn làm hôm nay thực sự rất nhiều.

Lươn dùng để làm món ăn chính cũng là một trong những món ăn đặc sắc đó là Lươn dầu, cụ thể như nào cũng không thể ở nơi này nhiều lời vì thật sự còn có chút phiền phức.

Ếch Cỏ trực tiếp mổ bụng, lấy ra một cái buồng trứng của Ếch cỏ, cái này chính là Tuyết Cáp, dùng để làm món đu đủ hầm Tuyết Cáp. Món này đặc biệt tốt đối với nữ giới.

Tôm Hùm Úc có chừng 4kg, bình thường Cổ Dục cũng chỉ biết làm hai món. Một là món Bún qua cầu, hương vị đương nhiên không tệ, món còn lại là Tôm chiên. Thế nhưng hôm nay có người ngoài, cho nên hắn cố ý cắt ra một ít để làm Sashimi.

Còn lại một chút làm Tôm chiên cùng với xác tôm trang trí thành cầu.

Tôm móc nảo ra làm giống trứng như món trứng hấp, hương vị ăn cũng không tệ. Cổ Dục vớt những con tôm Chì cùng tôm Hồng y ra xử lý, vẫn như cũ là chế biến thành ba món. Một chút dùng làm Sashimi, một chút dùng làm Tôm chiên Hồ Điệp, một chút dùng làm Tôm cay. Mặc dù chế biến thế này có chút phung phí, thế nhưng chỉ cần Cổ Dục thích ăn là được.

Bào Ngư làm thì đơn giản hơn. Một nửa làm thành món ăn gần đây hắn ưa thích là ‘Bảo Vương Náo Phủ’, đây cũng là một trong năm món ăn trong ‘Mãn Hán Toàn Tịch Yến’. Còn lại một nửa làm thành món ‘Bảo Can Tương’, chế biến xong thì tiếp đó có thể cắt Bào ngư hấp thành lát để ăn rồi.

Chỉ với những thức ăn này thì đã có 10 món rồi.

Mà trừ những cái đó ra Cổ Dục còn muốn làm thêm món khác, hắn đi hồ nước mò một con Cá mú chuột để làm món hấp, đây là món thứ 11. Tiếp đó lại dùng thịt dê làm thành một

món thịt dê hầm cách thủy, lại làm thêm món thịt bò kho tiêu cùng thịt bò hầm rượu đỏ.

Đồng thời lấy thêm thịt lợn làm một món ăn Đông Bắc nổi tiếng là ‘Đoạn thịt trượt’, tiếp đó lại làm thêm một đĩa thịt ướp mắm chiên. Sau đó lấy ra những cây nấm đã hái trong rừng, làm một đĩa rau xào bên trong có cả rau quả tươi trong vườn của nhà hắn, còn có cả nấm và mộc nhĩ hắn hái về lần trước.

Ngoài ra còn có thêm món rau trộn lạnh, là một món ăn đặc sắc của người ở vùng Đông Bắc.

Mười tám món đồ ăn được Cổ Dục mang ra bên ngoài, khi thức ăn đặt trên bàn những người đứng sau lưng hắn đều mang vẻ ngơ ngác, ngửi những mùi thơm của thức ăn kia thôi, bọn họ đều say. Bọn họ thật không nghĩ ra Cổ Dục lại có tay nghề cao như vậy.

Cụ Tiết nhìn về phía cụ Tổng ánh mắt mang theo sự hâm mộ. Mà cụ Tổng ở bên này lặng lẽ giơ một ngón tay cái khen thưởng Cổ Dục, quả thật hắn đã giúp ông ấy tăng thêm vài phần mặt mũi.

Trong lúc nhất thời bên trong phòng livestream của Phùng Thư Nhân tăng thêm không ít người. Mà những người mới tham gia trên cơ bản đều là nhìn đầy đủ toàn bộ quá trình nấu nướng, bọn họ bị Cổ Dục làm cho thèm không chịu nổi. Do đó bọn họ mới bắt đầu kéo thêm người đến để cùng chịu tội như họ.

Mà những người được kéo tới nhìn một hồi cũng đi kéo thêm người vào, vẫn là câu nói kia không thể để một mình mình thèm mà phải để cho mọi người cùng nhau có cảm giác ấy.

Ngay khi đám người phòng phát sóng trực tiếp đang chảy nước miếng đầy đất, Lúc này nhóm người Cổ Dục đang ngồi

xung quanh bàn tròn lớn, ở nhà Cổ Dục không hề có sự phân chia. Tất nhiên là tới nhà ăn cơm thì hẳn đều coi là bạn bè, vì đều là bạn bè nên muốn ăn cùng nhau.

Cũng may hôm nay những người đến đây cũng không phải là bàn công chuyện, cho nên lúc này ánh mắt của bọn họ đều đặt lên những món ăn do Cổ Dục làm hết rồi.

Chương 202. Hiểu sơ (2)

Chương 202: Hiểu sơ (2)

“Hôm nay vận may của mọi người thật tốt nha, tôi ủ rượu đến lúc này đã có thể uống rồi, tới uống thử chút nha!” Lúc mọi người ngồi xuống đang tham lam ngửi mùi hương của món ăn trên bàn, Cổ Dục cũng cười tủm tỉm rồi kéo một bình rượu từ đằng xa tới.

Rượu này chính là loại rượu hẩn ủ trước kia, khi ngâm chỉ khoảng 15 ngày là có thể uống được rồi. Nhưng bởi vì Cổ Dục không thích uống rượu cho nên vẫn chưa nếm qua, đương nhiên hẩn đã nếm thử qua một chút, không thể không nói rượu hẩn ủ quả thực rất dễ uống.

Loại rượu trắng này mùi hương rất nhẹ, không có cảm giác khiến người ta bị sặc. Sau khi nuốt xuống bụng rồi thì có thể cảm nhận được một cơn nóng rực trong dạ dày. Nhưng tiếp đó cũng không có cảm giác khó chịu mà chỉ có cảm giác ấm áp, khiến toàn thân cảm thấy rất tốt. Có thể là bởi vì có cả nước giếng bên trong, cho nên còn có một cỗ mát lạnh tỏa ra, uống rất ngon và đặc biệt sảng khoái.

Nghe thấy Cổ Dục có ủ loại rượu tốt, bên kia cụ Tống hai mắt lập tức tỏa sáng. Tiếp đó thì cầm lên ly, ông biết rượu của Cổ Dục cũng không phải là loại rượu tốt thông thường.

Mà bên này, thầy Ngu đang xem xét dáng vẻ của cụ Tống, lập tức cũng rực rạch.

Phải biết ông thật sự là người rất thích uống rượu, ở Thủ Đô ông nổi danh là người kết bạn bằng rượu.

Ban đầu ông thật sự không quá muốn uống rượu, bởi vì mấy món ăn này quá tuyệt vời, nhưng nhìn dáng vẻ thể này của cụ Tổng thì ông chắc chắn một điều là rượu của Cổ Dục rất ngon.

Quả nhiên khi Cổ Dục rót cho cụ Tổng một ly thì ánh mắt của ông không nhìn được sáng lên, khẽ hít sâu một hơi thầy Ngu cũng lộ ra vẻ mặt thưởng thức.

“Rượu ngon nha! Thật là thơm, rót cho tôi nữa!” Nuốt nước miếng một cái, thầy Ngu với khuôn mặt tươi cười cũng bung ly lên, Cổ Dục cũng không keo kiệt lập tức rót đầy.

“Tiểu Cổ cũng cho ông một chút với.” Nhìn đồ tốt trong ly, cụ Tiết cũng không nhìn được nuốt nước miếng một cái, không tự chủ được mà giơ cái ly ra.

“Ông ơi, ông...” Nghe thấy lời cụ Tiết nói, lúc này Tiết Thanh Huyền lập tức ngăn lại.

“Hôm nay thật vui vẻ, ông uống một chút thì không có sao đâu.” Nghe thấy Tiết Thanh Huyền nói, cụ Tiết mỉm cười rồi thấp giọng nói.

“Cụ Tiết ngài đừng mạo hiểm nha, phổi của ông hẳn là có một vài vấn đề. Như vậy đi, trước tiên hãy để cháu xem qua một chút được không?” Nhìn dáng vẻ của cụ Tiết, Cổ Dục cười nói.

“Anh Cổ, anh còn biết cả đông y sao?” Nghe được Cổ Dục nói như vậy, Tiết Thanh Huyền không khỏi có chút bất ngờ nhìn về phía hắn. Đúng là giống như lời Cổ Dục nói, hành động của cụ Tiết có chút liều lĩnh, phổi ông có chút vấn đề mà ông ấy lại thích uống rượu, cho nên cô không thể không lên tiếng nhắc nhở một chút.

“Hiểu sơ một chút mà thôi.” Nhìn về phía Tiết Thanh Huyền mỉm cười, tiếp đó cầm tay của ông cụ rồi tiến hành bắt

mạch, sau đó quá một lúc thì bỏ tay ra.

sau đó hấn chạm vào cánh tay của cụ Tiết trực tiếp bắt mạch, sau đó mấy giây liền bỏ ra.

“Không phải là vấn đề gì quá lớn...” Nghe được Cổ Dục nói câu này, Tiết Thanh Huyền ở bên cạnh không khỏi có chút thất vọng, bệnh của ông cô thì cô là người rõ nhất. Nếu như cái này không phải là bệnh nặng, thì trên thế giới này chẳng có gì gọi là bệnh nặng nữa.

Vì cái gì mà lần này cô đi cùng ông mình tới gặp cụ Tổng, chính là bởi vì bác sĩ đã nói với cô tình huống của ông cô đang không tốt, hiện tại đã hết cách chữa trị. Vì vậy trong khoảng thời gian này, chỉ cần ông cụ có thể vui vẻ hài lòng là tốt rồi, cho nên cô mới dành thời gian đi cùng ông đến nơi này, vậy mà tới bên này thì Cổ Dục lại nói là không có việc gì lớn...

“Cụ Tiết trước đó từng nhập ngũ, hơn nữa đã từng trọng thương, trong gan bị ứ nước rất nghiêm trọng, trong phổi cũng vậy. Chức năng của phổi hiện tại cũng chỉ còn lại 5%, hơn nữa đã xuất hiện tình trạng xơ hoá. Những cái khác như là tim, thận đều đã có vấn đề.”

Nhưng Cổ Dục không biết ý nghĩ của Tiết Thanh Huyền, hấn chỉ lạnh nhạt nói.

Mà nghe Cổ Dục nói xong Tiết Thanh Huyền càng lộ vẻ nghi hoặc mà nhìn Cổ Dục.

Bởi vì cô phát hiện Cổ Dục nói ra bên trạng của ông cô rất giống với lời bác sĩ nói, chẳng lẽ cụ Tổng đã nói cho hấn biết sao? Thế nhưng cũng không đúng, cụ Tổng cũng không hề biết đến chuyện này mà.

Mà ở bên này cụ Tiết sau khi nghe Cổ Dục nói cũng lập tức sửng sốt, tiếp đó vẻ mặt cũng giống như Tiết Thanh Huyền, đồng thời đều nhìn về phía cụ Tổng cùng Tổng Minh. Thế

nhưng hai người này lúc này cũng ngậy ra, bởi vì họ mặc dù không có biết bệnh tình của cụ Tiết. Nhưng mà dựa theo lời nói của Cổ Dục thì quả thực bệnh của ông cụ Tiết đã rơi vào giai đoạn cuối, làm sao còn nói là không có vấn đề lớn?

Nhưng lúc này Cổ Dục không có nhìn thẳng vào mắt bọn họ, hiện tại hắn đang rót rượu cho ông, đồng thời nói: “Bệnh của ông nếu ở trong tay người khác mà nói đúng là không thể trị, nhiều lắm là có thể sống thêm nửa năm. Thế nhưng gặp phải cháu, xem ra chúng ta cũng có duyên. Chỉ cần uống rượu này của cháu thì đối với cơ thể rất có ích, một hời cháu giúp ông châm cứu thêm vài châm, kết hợp đơn thuốc của cháu. Khi ông quay trở về dựa theo đơn thuốc đó mà uống, trong vòng một tháng cam đoan sẽ có hiệu quả.”

Nói xong Cổ Dục đã rót xong một ly rượu cho cụ Tiết, đồng thời ngồi vào trên ghế của mình.

Mà nhìn Cổ Dục, mọi người trên bàn đều có chút kinh ngạc, vẻ mặt bọn họ đều mơ hồ.

“Nào ăn thôi!” Nhìn xem dáng vẻ của mọi người, Cổ Dục cười lên một tiếng. Hắn là người đầu tiên động đũa, mọi người thấy vậy cũng động đũa theo. Khi ăn vào miếng đầu tiên, trong nhà Cổ Dục đều truyền đến vô số tiếng than...

“Ôi! Thật sự là quá ngon.” Mở mắt ra, Tống Minh vô lực nói một câu, thật sự là mỗi lần tới đây ăn, hiểu biết của cô đối với món ăn cũng không ngừng tăng lên. Mà Tiết Thanh Huyền lúc này cũng có cảm giác vậy.

Vốn dĩ vẫn còn nghi hoặc là Cổ Dục có biết y thuật hay không thì vào lúc này đã tan thành mây khói.

Theo cách nhìn của cô, Cổ Dục có thể làm được đồ ăn ngon như vậy, chắc hẳn đối với y thuật cũng có hiểu biết... Tốt rồi! Có lẽ cô đã quá đa nghi.

Nấu cơm cùng y thuật có cái méo gì liên hệ với nhau chứ?

Nhưng thật sự không thể không thừa nhận, hương vị của các món ăn này thật sự đã chinh phục được vị giác cùng nội tâm của cô.

Mà ngoại trừ mấy cô gái thì những người khác lúc này cũng bùng lên ly rượu rồi nhẹ nhàng nhấp miệng một chút. Kết quả sau khi nhấp xong một ngụm, họ lập tức cảm thấy thật sự bất đắc dĩ. Cả đời này xem như đã sống quá vô dụng rồi, đồ ăn cực phẩm cùng rượu này đúng là cực phẩm nhân gian!

Hai loại cực phẩm này kết hợp với nhau thật sự khiến người ta cảm giác không gian xung quanh dường như đang bắt động. Nhất là thầy Ngu, thậm chí con mắt đều có chút đỏ rồi, bởi vì ông cảm thấy sau này mình cũng không thể uống được loại rượu nào ngon hơn loại rượu này nữa.

Nhưng ông cũng nhanh chóng khôi phục lại, bởi vì ông lập tức nghĩ tới...

Vừa nãy ông có nói là sẽ tìm một con chó cho Vua Núi lai giống, đây chính là nói rõ ông vẫn còn cơ hội đến nơi này. Lại có cơ hội thưởng thức đồ ăn cùng rượu ngon của Cổ Dục.

Nghĩ tới đây cặp mắt của ông không khỏi sáng lên, người bạn này ông thật sự rất muốn kết giao!

Chương 203. Trị liệu

Chương 203: Trị liệu

Mặc dù các cô gái không uống rượu, nhưng mà các cô cũng có có loại đồ uống không hề kém hơn rượu.

Sáng hôm nay Cổ Dục cố ý lấy từ không gian ra một thùng nước đào, bây giờ thì nó trở thành đồ uống của các cô gái.

Thức ăn ngon như vậy, phối hợp với nước đào đúng là tuyệt đỉnh, thật tốt rồi, vợ chồng cầu gì hơn điều này?

Bữa ăn trưa này ăn từ giữa trưa đến tận chiều tối.

Người ăn trên bàn lúc đầu là một đám người, dần dần chỉ còn lại Cổ Dục, thầy Ngu, cụ Tổng cùng cụ Tiết.

Giống như Cổ Dục nói, bệnh của cụ Tiết thì rượu thuốc có thể chữa trị, nhưng nói là trị khỏi có thể là hơi quá. Thế nhưng làm giảm bệnh tình là vấn đề có thể thực hiện được.

Như cụ Tiết hiện tại, cho đến bây giờ uống cũng chỉ có một chút nhưng mà sắc mặt đã hồng hào lên không ít, giống như người không có bệnh tình gì, tinh thần còn đặc biệt rất tốt.

Thậm chí đều không cần dựa vào gậy chống đỡ, trực tiếp có thể đi lại bình thường. Tiết Thanh Huyền ban đầu còn không tin cô không hề tin tưởng rằng loại rượu này có thể trị bệnh. Thế nhưng bây giờ xem ra là cô đã lầm, thấy được sự thần kỳ này thầy Ngu ở bên cạnh uống càng thêm vui vẻ.

Thậm chí lúc này còn vì Cổ Dục biểu diễn một chút hài độc thoại, phải biết rằng bình thường ông đều giữ kín như bưng, đều không có biểu diễn qua. Nhưng hiện tại cứ thế mà biểu diễn cho Cổ Dục xem một đoạn.

Lúc này ông thật sự quá hưng phấn, rượu này uống quá ngon. Hơn nữa không có chút nào khiến người ta say, để cho người ta càng uống càng vui vẻ, lại kết hợp với thức ăn này. Quả là quá hoàn mỹ.

Bản thân ông bây giờ thật sự là muốn uống đến trời đất nghiêng ngả, nhưng vào lúc này Cổ Dục lại khuyên dừng lại.

“Được rồi! Hôm nay mọi người không thể uống thêm nữa.” Một hơi uống hết rượu trong ly, Cổ Dục cười tủm tỉm nhìn về phía ba người nói.

“Tôi nói nè chú em, cái này chú em là không đúng đó nha, uống rượu còn không cho người ta uống thống khoái được sao?” Nghe Cổ Dục không cho uống nữa, cụ Tiết là người trước tiên nói.

Ngay lúc này, Cổ Dục mới cảm giác được được khí phách của cụ Tiết, một người đã từng đi lính. Mà không phải là ông lão lúc này có vẻ gần đất xa trời.

Khi nghe thấy Cổ Dục nói, lúc này các cô gái đang ngồi trên ghế sa lon là Tiết Thanh Huyền cùng Tống Minh đang trêu chọc con chuột hamster giáo sư Thương, lúc này không khỏi toát mồ hôi. Cụ Tiết đã hơn 80 tuổi lại gọi Cổ Dục là chú em, vậy các cô phải gọi hắn là gì!

“Không phải không để mọi người uống thống khoái, tới đây tôi mang mọi người tới nhìn xem chỗ ngâm rượu của tôi.” Nghe lời cụ Tiết nói, Cổ Dục cũng không để bụng mà cười nói.

Nghe xong lời Cổ Dục nói, ba người này đều cảm thấy hứng thú, đi theo Cổ Dục nhìn xem cái bình rượu lớn kia. Mà bên kia Tống Minh cùng Tiết Thanh Huyền cũng hứng thú đi theo. Khi thấy cái bình kia còn có mấy trăm lít rượu, ba người đều nuốt nước miếng một cái, trong mắt tràn đầy vẻ khao khát.

“Rượu này của tôi rất tốt, không nồng, không đắng, khi uống xong cũng không say. Sau khi về ngủ một giấc sáng dậy không cảm thấy khó chịu, buổi sáng đứng lên cơ thể sẽ vô cùng thoải mái. Nhưng có một vấn đề chính là dược liệu của nó ở chỗ này đều đã qua rất nhiều năm, dược tính quá mạnh. Đối với cơ thể người trẻ tuổi như tôi có thể uống được một cân, nhưng ba vị thì đã đến giới hạn rồi.”

Chỉ vào những dược liệu kia Cổ Dục vừa cười vừa nói.

Mà nghe được Cổ Dục nói, những dược liệu này thậm chí đều có tuổi thọ trăm năm trở lên, ba người bọn họ hai mắt lập tức tỏa sáng. Vốn dĩ có một chút oán giận trong mắt, nhưng hiện tại đều đã tan biến. Trong mắt càng nhiều hơn mấy phần hâm mộ và khát vọng, những thứ này đều là đồ tốt đó nha.

“Hôm nay mọi người không thể uống tiếp, nhưng tôi sẽ đưa tặng cho mỗi người một cân, để cho Tống Minh mang về cho mọi người. Chờ các vị trở về, mỗi ngày có thể uống một chút.” Nhìn xem ánh mắt của ba người, lòng hư vinh của Cổ Dục được thỏa mãn cực lớn, hắn cười tủm tỉm rồi nhìn về phía ba người bọn họ nói.

Nghe được Cổ Dục nói như vậy, ba người mới đập đập miệng của mình. Mặc dù còn nghĩ muốn uống thêm, nhưng mà lúc này đã không chế lại. Điều quan trọng nhất là, sau này bọn họ vẫn còn có thể uống loại rượu này, đây mới là điểm quan trọng.

“Đúng rồi! Để cháu tới châm cứu cho cụ Tiết nha, sau khi châm xong cháu đưa cho ngài đơn thuốc, khi về có thể ra hiệu thuốc để hút theo đơn.” Nhìn thấy đã giải quyết được vấn đề của bà người thêm rượu, Cổ Dục cũng cười nói. Mà nghe được Cổ Dục muốn châm cứu cho cụ Tiết, lúc này Tiết Thanh Huyền không khỏi có chút bận tâm, lập tức cô tiến lên một bước. Thế nhưng cô vẫn chưa nói gì thì đã bị cụ Tiết chặn.

Mặc dù hôm nay mới vừa gặp Cổ Dục lần đầu tiên, nhưng cụ Tiết đối với năng lực của Cổ Dục hết sức tò mò cùng khâm phục, tất nhiên nếu Cổ Dục nói có thể châm cứu vậy thì nhất định có thể làm được, ông rất tin tưởng hẳn.

“Vậy thì phiền phức chú em rồi.” Vỗ một cái vào bả vai Cổ Dục, cụ Tiết vào lúc này cũng thể hiện ra bộ mặt quả quyết. Sau đó Cổ Dục mỉm cười, mang theo cụ Tiết cùng bọn họ đi lên lầu, tìm một gian phòng nghỉ rồi hẳn lấy ra mấy cây Kim Châm.

Dùng cái bập lửa thầy Ngưu vẫn luôn mang bên người để khử trùng, tiếp đó hẳn tùy ý đem Kim Châm đâm vào trên thân cụ Tiết. Nhìn thấy Cổ Dục động tác hết sức tùy ý, Tiết Thanh Huyền mí mắt đều đang nhảy loạn. Nhưng cô cũng không có nói cái gì, bởi vì cô cũng có một chút tin tưởng Cổ Dục .

“Ong, ong, ong....” Sau khi Cổ Dục cắm Kim Châm vào các huyệt đạo, ngón út của hẳn nhẹ nhàng gảy một cái trên đuôi Kim Châm, sau đó thì có thể thấy mấy cây kim châm lập tức rung lên.

Mà khi mấy cây châm rung lên, trên thân cụ Tiết bắt đầu đổ mồ hôi, hơn nữa mồ hôi này đặc biệt dính. Đại khái qua khoảng mười lăm phút, cụ Tiết đột nhiên ho lên. Tiếp đó Cổ Dục lấy ra giấy lau, để cho hẳn nhổ ra mấy vệt máu đã biến thành màu đen, sau đó cụ Tiết đột nhiên hít sâu một hơi.

Ông có cảm giác chính mình dường như đã sống lại một lần nữa.

“Thoải mái, quá thoải mái! Rất lâu rồi không có thư thái như vậy!” Cảm thụ được thân thể của mình dường như tiêu tan một gánh nặng, cụ Tiết không khỏi có chút bất ngờ nói.

Đương nhiên những cảm giác này chỉ là ảo giác, Cổ Dục chỉ giúp ông ấy loại bỏ nước đọng bên trong phổi nhưng

không cách nào loại bỏ nó triệt để, thân thể của ông ấy cũng chỉ là khá hơn một chút mà thôi.

Toàn bộ cơ thể vẫn luôn nặng nề, lúc này đột nhiên cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng hơn hẳn. Mặc dù cơ thể so với lúc bình thường còn muốn yếu ớt một chút, nhưng cảm giác cơ thể lúc này đã thật sảng khoái, rất thoải mái.

“Nơi này của cháu có chỗ tắm, ngài đi tắm rửa một chút đi, sau khi trở về uống thuốc đúng liều. Trong vòng một tháng, cháu bảo đảm thân thể ông sẽ tốt lên không ít.” Nhìn xem dáng vẻ cụ Tiết, Cổ Dục chỉ phòng vệ sinh bên cạnh, cụ Tiết thần thái sáng láng đứng lên đi tắm.

Nhìn xem Cổ Dục biểu diễn một màn thần kỳ thể này, thầy Ngu cùng cụ Tổng cũng không nhịn được mà chết lặng, nhất là cụ Tổng. Lúc này ông có cảm giác mình quả thật quá sáng suốt, có thể kết giao với một người như Cổ Dục, thật đúng là quá sáng suốt rồi.

Không chỉ biết kiếm tiền, tâm tính trầm ổn, dáng dấp không tệ, có chiều cao, làm đồ ăn ngon, còn biết ngâm rượu. Hơn nữa còn biết y thuật, bây giờ nhìn lại hẳn không chỉ làm đồ ăn ngon có một không hai, mà y thuật rất có thể cũng là độc nhất vô nhị nha.

Nghĩ tới đây, ông không khỏi liếc mắt nhìn sau lưng mình là Tổng Minh đang lộ vẻ mặt khiếp sợ. Bây giờ vấn đề lớn nhất chính là làm thế nào để tác hợp cho Cổ Dục và Tổng Minh, đây mới là một nan đề...

Chương 204. Tâm tình khoe khoang

Chương 204: Tâm tình khoe khoang

“Khúc! Thanh Huyền à! Chú em kia cho chúng ta rượu thuốc để ở chỗ nào rồi?”

Đi vào trong phòng, cụ Tiết tùy ý ngồi trên ghế sô pha rồi nhìn về phía Tiết Thanh Huyền mở miệng hỏi.

“Ông à! Ông nghĩ cũng đừng nghĩ nữa. Anh Cổ đã nói là cả ba người hôm nay đều không thể uống thêm, cho nên tất cả rượu đều để ở chỗ của chị Minh. Ngày mai lúc chúng ta rời đi, chị ấy mới đưa cho chúng ta.” Nghe cụ Tiết hỏi, Tiết Thanh Huyền ở bên cạnh đang kiểm tra lại chuyến bay ngày mai, vừa lơ đãng trả lời.

Phải biết là cô cũng không phải là trẻ con, cơ bản là người cùng trang lứa với Cổ Dục, thế mà ông của mình lại xưng huynh gọi đệ với anh ta, vậy thì mình phải gọi anh ta như thế nào đây?

“A! ha ha, ông cũng không hề muốn uống chỉ là muốn đề phòng hai người kia một chút thôi.” cụ Tiết lúng túng nở nụ cười nói.

Sau khi cụ Tiết tắm xong, đám người bọn họ ngồi lại nghỉ ngơi uống trà ở nơi đó một chút thì đã rời đi. Không phải bọn họ không muốn ăn cơm tối ở nhà Cổ Dục nữa, mà là bọn họ không ăn nổi nữa rồi.

Bây giờ nghĩ đến bữa cơm ngày hôm nay, cụ Tiết vẫn còn cảm thấy chưa có thỏa mãn.

Nói đến đây, ông thật sự hâm mộ cụ Tổng, ông ấy ở gần cũng có chỗ tốt. Chẳng hạn như nếu uống hết rượu có thể đến nhà Cổ Dục để xin thêm, thèm thì cũng có thể đến nhà Cổ Dục ăn chực. Kỳ thực cụ Tiết cũng thật sự muốn giống như vậy, nhưng mà ông biết điều này là không thể được.

Không nói những cái khác, chỉ riêng chính phủ chắc chắn sẽ không đồng ý cho ông ở nơi này để dưỡng lão.

Hắn cùng cụ Tổng khác biệt, ông cụ Tiết đã từng là nhân vật cấp cao trong quân đội và chính phủ. Đã từng tiến vào cơ quan quyền lực cao nhất, những giá trị thông tin mà ông đã biết thực sự là quá nhiều, liên quan đến cơ mật của quốc gia.

Giống như bây giờ dù đã lui xuống, nhưng bên trên cũng chỉ có thể cho phép ông dưỡng lão ở trong phạm vi có thể không chế, để đề phòng một số người có mưu đồ khác.

Ông có thể tới chỗ cụ Tổng chơi mấy ngày bởi vì có hai lý do. Thứ nhất cụ Tổng là người đáng để tín nhiệm, hai là bởi vì đây là tình huống đột xuất khiến cho người khác không có cách nào chuẩn bị sớm nên ông mới có thể tới.

Nhưng nếu như ông ta muốn cùng sống ở đây với cụ Tổng vậy thì đây là chuyện không thể nào.

Mặc dù quyền lực này khi xưa có thể giúp ông không phải lo cơm áo gạo tiền, nhưng ngược lại những thứ này cũng khiến cho ông không thể nào sống như người bình thường.

“Chú em họ Cổ thật sự không phải người tầm thường.” Nghĩ tới đây cụ Tiết không khỏi thở dài một hơi, hơi xúc động nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Ông ơi, còn có một chút việc cháu muốn nói với ông...” Nhìn ông mình một chút, Tiết Thanh Huyền do dự mở miệng nói.

“Cháu muốn nói với ông chuyện bình gốm Thanh Hoa kia sao?” Chẳng qua cô vẫn chưa nói xong thì cụ Tiết đã cười vẩy tay, về mặt bình thản nói.

“Đã từng có người nói cho ông biết rồi sao?” Nghe được cụ Tiết nói như vậy, Tiết Thanh Huyền cũng không có gì là bất ngờ. Dù sao với thân phận của ông cô, nhất định sẽ có người giúp ông điều tra, muốn điều tra cái gì thì những người này chắc chắn sẽ đem thông tin đến trước mặt ông.

“Có chút bí mật cũng tốt, có bí mật đại biểu cho việc sẽ không có người nắm thóp của hấn, có bí mật đại biểu là hấn có đường lui, có chút bí mật như vậy cũng tốt!” Nhìn cháu gái của mình, cụ Tiết tiếp tục nở nụ cười, tiếp đó thì đứng dậy đi vào phòng của mình.

Nhìn bóng lưng của ông mình, lông mày Tiết Thanh Huyền cũng khẽ nhíu lại, bí mật gì nhỉ?

Cũng tốt! Người ta đều nói là lòng hiếu kỳ sẽ hại chết mèo, có lúc mèo cũng giống như nữ nhân, hấn là không có khác biệt quá lớn...

Cuộc trò chuyện phát sinh ở bên này Cổ Dục đương nhiên là không biết tới. Thật ra hấn cũng không phải loại người cái gì cũng tò mò, bởi vì hấn biết có lúc biết nhiều quá cũng không phải là chuyện gì tốt. Hay như là thân phận của cụ Tiết kia, hấn từ đầu đến cuối không hỏi một câu. Hấn biết, lấy thân phận của cụ Tống nếu như hấn hỏi cụ Tống thì ông ta nhất định sẽ trả lời, nhưng nếu như hấn biết rồi kỳ thực sẽ rước họa vào thân cũng không biết chừng.

Cho nên nhiều lúc cưỡng ép mình cái gì cũng không biết kỳ thực cũng vô cùng tốt, bởi vì như vậy thì Cổ Dục có thể tiếp tục làm cá ướp muối.

Một đêm nói qua thì đã qua.

Sáng sớm hôm sau, khi ba người trung niên kia từ trong giấc mộng tỉnh lại. Đây là lần đầu tiên thầy Ngu uống nhiều như vậy mà lại không cảm thấy hồi hận, ngược lại tinh thần lại tốt gấp trăm lần.

Không chỉ có ông, cả cụ Tiết và cụ Tổng đều như thế.

Ông cụ Tiết lần này dứt khoát đem gậy chống ném đi, giống như là một bước như bay. Không chỉ rượu thuốc mà Cổ Dục châm cứu cũng thật sự là có hiệu quả.

Ăn xong bữa sáng, thầy Ngu cùng cụ Tiết không khỏi cảm khái một tiếng. Nếu như không phải bản thân không có cách nào ở lại đây thì bọn họ thật sự muốn ở lại, nhưng tiếc là việc này không được.

Cho nên bọn họ chỉ có thể lưu luyến rời đi, mỗi người cầm theo một bình rượu ngồi xe đi tới sân bay.

Bình thường, máy bay chắc chắn không có cho phép mang rượu đi lên. Thế nhưng hai người họ dù sao cũng là những người có chút quyền lực, cho nên cuối cùng máy bay vẫn cho mang lên, nhưng chẳng qua là giao cho tiếp viên hàng không giữ giúp.

Dọc suốt đường bay bọn họ vô cùng lo lắng, họ sợ những tiếp viên hàng không này đem rượu của bọn họ uống hay là làm đổ. Cho mãi đến khi xuống máy bay, được nhìn thấy đồ vật của mình thì mới thở phào một hơi. Khi xuống máy bay cả hai người đều có người tới đón bọn họ.

Cụ Tiết bên kia là người của cơ quan mật vụ phái tới đón ông, mà thầy Ngu là học trò của ông tới đón.

“Cụ Tiết! Lần này đi tới chỗ chú em họ Cổ thật sự là rất cảm ơn ngài.” Lời cảm ơn này không biết đã là lần thứ bao nhiêu, nhưng thầy Ngu vẫn thành khẩn nói.

“Cậu Ngu, nếu quả thật biết ơn tôi, lần sau đến đó thì giúp tôi mang về mấy bình rượu nha.” Nghe thầy Ngu nói, cụ Tiết nở nụ cười sau đó dùng vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ha ha ha, nhất định, nhất định là vậy!” Yêu cầu này ông ta nhất định sẽ thỏa mãn, giống như cụ Tiết nói, ông ấy sẽ còn đi tìm Cổ Dục một lần nữa.

Người của hai bên sau khi lên xe riêng của mình thì đều rời đi.

Trở về nhà bình rượu thuốc kia của cụ Tiết đương nhiên là bị Tiết Thanh Huyền lấy đi, hiện tại cô có rất nhiều việc phải làm. Đầu tiên muốn đi mua đơn thuốc mà Cổ Dục đã đưa, tiếp đó muốn xem thành phần của thuốc này, đồng thời còn muốn phân tích xem thành phần trong rượu nữa. Để xem bên cô có thể chế tạo ra hay không. Dĩ nhiên chỉ là sử dụng một phần nhỏ, còn lại còn phải lưu lại để cụ Tiết mỗi ngày uống một chút để giúp ông cầm cự, chắc hẳn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian nữa.

Mà bên kia, sau khi thì thầy Ngu trở về nhà, ông nhìn bình rượu này và cảm thấy có chút đắn đo. Dựa theo tính tình trước kia của ông, có rượu ngon, có bạn tốt. Đương nhiên là phải tổ chức một buổi tiệc rượu mới được. Nhưng nếu muốn tổ chức tiệc rượu thì lúc đó chắc chắn phải mang bình rượu này ra, bình thường một bình rượu giá mấy trăm ngàn đối với ông mà nói không phải là vấn đề. Thế nhưng bây giờ ông thực sự có chút không đành lòng...

Chỉ cần dùng tiền là có thể mua được rượu, có đắt đi nữa thì cũng có cái giá của nó. Thế nhưng bình rượu trong tay của ông lúc này là vật vô giá, tâm trạng vừa muốn đắc ý lại không nỡ chia sẻ rượu ngon, thật sự khiến ông ấy rất đắn đo.

“Lấy ra một nửa đi... không được, hay là một phần ba đi. Ài, ài thôi lấy ra một phần tư thôi! Con dâu, con giúp cha cắt

rượu này đi, sau này mỗi ngày cho cha một chút, chỉ cần một chút là được. Không biết cha có thể dựa vào bình rượu này chống đỡ được bao lâu đây!” Đắn đo nửa ngày, thầy Ngu cuối cùng cũng cắn răng một cái, tâm trạng ông giống như là người giàu mà không dám khoác áo gấm về làng vậy. Có rượu ngon nhưng không dám lấy ra nhiều, vì thế ông quyết định lấy ra một chút rượu để cho mấy người bạn kia của ông thưởng thức một chút. Để cho họ biết thế nào là rượu có một không hai!

Chương 205. Nghỉ định kỳ

Chương 205: Nghỉ định kỳ

“Anh trai, anh trai! Anh chỉ cho em có một chút như vậy thôi sao, ngần ấy còn không đủ cho em nhắm nháp được nó có mùi vị gì nữa!”

Động tác của thầy Ngu có thể nói là mạnh mẽ và nhanh chóng.

Ông chỉ ở nhà nghỉ ngơi một ngày, ngày thứ hai đã dẫn một đám bạn của mình đến trường đua ngựa, tiếp đó bày ra dáng vẻ chuẩn bị uống đến không say không về.

Nhưng sau khi ăn được đồ ăn của Cổ Dục nấu, uống rượu của Cổ Dục ngâm, đối với những món ăn lúc trước làm ông cảm thấy hứng thú thì bây giờ ông lại có chút nuốt không trôi.

Cuối cùng ông vẫn là lấy rượu ra, tiếp đó rót cho mỗi người một ‘tiền’.

Tiền là một đơn vị đo lường thời cổ đại của Trung Quốc, ở đó 16 lạng được tính là một cân, 10 tiền là một lạng. Bây giờ, mặc dù đã thay đổi đơn vị tính toán nhưng một tiền đại khái là 5g đồng nghĩa với 5ml.

Cổ Dục cho bọn họ rượu, dùng một cái bình đựng, trọng lượng khoảng chừng nửa lít, hấn lấy ra $\frac{1}{4}$ cũng là 125g tương đương với hơn 2 lạng.

Thầy Ngũ kêu mười mấy người bạn tới nhà, hơn hai lạng rượu này có thể chia được mấy chén đây?

Cho nên là mỗi người một ly cũng đã là không tệ rồi, mười mấy người chia ra cũng không được một nửa cái ly đó.

Mà nghe nói rượu này có mùi vị rất ngon, giống như người em trai của thầy Ngũ, còn có một số minh tinh điện ảnh hay đóng phim võ thuật Ngô Đô nữa. Khi mới uống một hớp rượu đầu tiên lập tức biết được đây là đồ tốt, họ muốn uống thêm nhưng chưa gì đã bị thầy Ngũ giấu đi.

“Đừng gấp! Đừng gấp! Đồ tốt cũng chỉ có bao nhiêu đấy, đợi sau này rồi sẽ có thêm!” Che lại chiếc bình rượu của mình, thầy Ngũ cũng không ngừng lớn tiếng nói.

Nhìn động tác giống như đang bảo vệ bảo bối của thầy Ngũ làm cho hai người này dù muốn cướp cũng không cướp được, lúc này ánh mắt bọn họ rơi vào những cái ly của người khác.

Mà những người này cũng không phải đồ ngốc, chỉ cần nhìn thôi cũng biết đây là rượu tốt, mỗi người lập tức cầm lấy ly rượu lên thưởng thức. Khi ngụm rượu này vừa uống vào miệng bọn họ cũng không khỏi tròng lớn mắt, rượu này thật sự quá ngon!

“Rượu này cay mà không gắt, khi mới uống vào miệng thì đầu lưỡi cảm thấy vị cực dịu, nhưng khi nuốt xuống cổ họng lại bắt đầu tỏa nhiệt, vào đến dạ dày thì lại làm cho chúng ta có cảm giác ấm hết cả người. Đây chính là rượu thuốc rất tốt đó nha. Hơn nữa số năm hầm là sẽ không thấp...” Lúc này bên cạnh có ông lão tóc hoa râm, sau khi ông nhấp thử một miếng thì bất ngờ lên tiếng nói.

“Ha ha ha ha, ông Mã vẫn là người có hiểu biết nhất, nói cho mọi người biết một chút, đây chính là rượu do một người anh em của tôi ngâm được, có thể nói là có một không hai. Mọi người có biết không? Đây là rượu Ngũ Lương được ủ 30 năm, phối thêm mười mấy cây nhân sâm tự nhiên hơn 10 năm. Bên cạnh đó còn kết hợp thêm mấy loại dược liệu tự nhiên trăm năm không rõ ví như là Hoàng Kỳ chẳng hạn. Tiếp đó còn có Đông Trùng Hạ Thảo, Dái Hươu, Lộc Nhung các loại,

cộng thêm thủ pháp ủ rượu đặc biệt của cậu ta. Rượu này có thể nói chính là khởi tử hồi sinh đều được, mọi người đừng nghi ngờ nha.... Tôi đã tận mắt thấy một người hơn 80 tuổi đã gần đất xa trời uống nửa lít rượu này thì ngay cả gậy chống cũng không cần đến nữa.”

Nhìn thấy dáng vẻ hiếu kỳ của những người này, thầy Ngũ cũng bắt đầu nói.

Mặc dù cách nói có hơi tấu hài, nhưng chẳng qua chỉ là kể lại để cho bọn họ tin tưởng mà thôi, nhưng sự khoa trương về loại rượu thuốc này thì vẫn không đổi.

“Đi thôi ông anh, cứ theo như lời này của anh thì anh nên đi một chuyến lên Tiên Giới rồi!” Nhìn dáng vẻ của thầy Ngũ, lúc này một người ăn mặc phong cách Rock n’Roll kẹp một bông hoa gạo vừa cười vừa nói.

“Hắc, chú em cũng đừng nói như thế, vẫn là do chú em không nhìn thấy được những gì tôi đã thấy, uống được cái gì, và ăn được món nào thôi. Nào, mọi người tới đây, tôi sẽ cho mọi người ngắm nhìn một chút, để mọi người biết như thế nào là thưởng thức.” Nghe người này nói xong, thầy Ngũ vỗ đùi hưng phấn nói.

Đồng thời, để cho học trò của ông đem điện thoại kết nối với màn hình lớn, tiếp đó thì ông bắt đầu phát hình ảnh trong điện thoại.

Vô cùng bí tráng, đây là kết tinh của tình yêu tuyệt đẹp của Vua Sói cùng Vua Chó đã tạo ra một Vua Núi mạnh mẽ.

Một con lợn rừng hung mãnh hơn 300kg.

Hay là loài chim làm chủ cả bầu trời tràn đầy cao ngạo, chính là đại bàng vàng, Vua Bầu Trời.

Còn có loại trà Long Tỉnh đều được ông Tiết cùng với ông Tống đánh giá là có một không hai.

Rồi cả nguyên liệu nấu ăn của Cổ Dục rồi cả Cá rồng Platinum. Bên cạnh đó trước khi trở về ông cũng đã chọn xong con cá Hồng Long đỏ ớt của mình rồi. Đến lúc đó ông sẽ gọi mấy người học trò đến lấy sau.

Còn cả video Cổ Dục nấu ăn, sau đó cả những video về các món ăn sau khi nấu xong. Còn có ảnh chụp của cái bình rượu cực lớn kia.

Nhìn xem những vật này, những người bạn của thầy Ngũ đều có một chút chấn động cùng kinh ngạc.

Khi nói đến đồ ăn thì mọi người thường để ý đến hương vị và màu sắc đầy đủ của đồ ăn. Mặc dù bây giờ bọn họ chỉ có thể nhìn thấy màu sắc của ăn, cũng không ngửi được mùi hương hay nếm được vị nhưng khi nhìn thầy Ngũ ở bên kia đang giới thiệu liên tục các món ăn đến nỗi nước miếng đều văng tung tóe. Làm cho bọn họ đều không tự chủ nuốt xuống một ngụm nước bọt, trong mắt nhìn ra một tia thèm muốn.

“Anh à, anh không phải người tốt mà, nơi tốt như vậy sao không mang theo bọn em cùng mở mang kiến thức chứ?” Nhìn những hình ảnh này, lúc này có một người mập mạp cất tiếng cười nói.

“Không cần phải suy nghĩ nữa, lúc đó tôi cùng đi với ba người nữa, cậu ấy chiêu đãi tôi thì cũng vì nể mặt những người đi cùng tôi mà thôi!” Nhìn những ánh mắt hâm mộ này, thầy Ngũ nở nụ cười tủm tỉm, thật ra còn có câu ông chưa nói.

Ông đã đáp ứng tìm chó để lai giống cho Vua Núi, nếu như có thể tìm được đến lúc đó ông còn có thể ăn một bữa đồ ăn do Cổ Dục nấu không chỉ vậy còn được uống rượu nữa, hy vọng nằm ngay ở phía trước rồi a.

Chuyện bên này của thầy Ngũ xảy ra như thế nào thật ra Cổ Dục cũng không rõ ràng, bản thân hắn cũng không giỏi

việc này lắm.

Thật ra hắn đáp ứng để cho thầy Ngũ đi tìm chó để lai giống cho Vua núi cũng bởi vì muốn giải quyết vấn đề độc thân quá lâu của nó. Mặc dù nó đã 4 tuổi rồi nhưng cũng không tính là quá lớn, để nó độc thân thêm hai năm nữa cũng được, hắn thấy chuyện này không cần quá gấp gáp.

Hắn lúc đó đã đáp ứng, sau đó cũng không quá để tâm.

Hiện tại hắn đang ở trong nhà cùng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi chơi trò đua xe Mario Kart.

Đúng vậy, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi hiện tại đã trở lại, thật ra lúc trước hai cô nhóc cũng đã trở về một lần. Thế nhưng cũng chỉ ở 1, 2 ngày thì lại quay về trường học, bởi vì sắp phải thi cuối kỳ rồi.

Mà lần này trở về thì chứng tỏ là đã thi xong rồi, lần tiếp theo đi tới trường tiểu học trên thị trấn thì chính là lấy giấy thông báo cùng với bài tập hè, thuận tiện còn mở một buổi họp phụ huynh học sinh.

Mà nhìn hai cô nhóc này đang chơi vui vẻ, Cổ Dục đoán hai đứa lần này chắc thi tốt. Nếu không dựa theo quá khứ oanh liệt của hắn, sau khi thi xong mà cảm thấy thi không được tốt, thì chắc chắn sẽ không chơi vui vẻ như vậy đâu.

Đương nhiên cũng có thể là do hai cô nhóc này không bận tâm, ai mà biết được chứ?

Giống như bây giờ, Cổ Tú Tú chơi đua xe một hồi thì lúc này đã chạy tới chơi với Bạch Quân.

Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi hai cái cô gái nhỏ mặc dù cùng tuổi nhưng tính cách lại hoàn toàn không giống. Cổ Tú Tú lại có chút giống như con trai, lúc bình thường buộc hai bím tóc. Đối với chỗ cao cũng dám bò, đồ gì cũng dám nghịch, Cổ Dục

cũng không phải là cái gì cũng không sợ mà thật sự hẳn rất sợ côn trùng.

Nhất là con gián cùng các loại côn trùng biết bay...

Nhưng trong nhà hẳn thì trừ gà và chim Đa Đa thì loại côn trùng này đều bị Cổ Tú Tú dùng giày đập chết, tương lai thực sự sẽ thành một cô gái mạnh mẽ như nam nhi.

Mà Lưu Phi Phi thì lại thực nữ hơn nhiều, lúc bình thường đều để tóc dài dùng những cái kẹp tóc dễ thương, thích mặc quần áo có vải hoa, cũng diễm đạm hơn một chút và cũng có chút xấu hổ. Thế nhưng khi đi theo Cổ Tú Tú chơi thì lập tức quay trở lại bản tính Tiểu Ma Vương.

Cũng là Chạy liên tục khắp nơi, quây không ngừng nghỉ nhưng khi ở một mình thì lại trở lên dịu dàng, ít nói.

Hai cô bé này là hai tính cách khác biệt nhưng Cổ Dục lại cùng các nàng chơi đến vui vẻ, cũng có lẽ đây chính là sinh hoạt nha!

Chương 206. Ngày nghỉ hè của bọn trẻ

Chương 206: Ngày nghỉ hè của bọn trẻ

So với kỳ nghỉ đông thì bọn trẻ lại càng mong chờ kỳ nghỉ hè hơn.

Bởi vì kỳ nghỉ đông tuy có dài hơn kỳ nghỉ hè, lại có thể đón năm mới. Thế nhưng ưu điểm của kỳ nghỉ đông cũng không quá rõ ràng. Mặc dù hiện tại lúc ăn tết bọn trẻ đều có đầy đủ đồ ăn cùng quần áo đẹp, nhưng mà khuyết điểm của kỳ nghỉ đông này chính là cái lạnh.

Ở đây chính là vùng Đông Bắc, cho nên mùa đông thì rất là lạnh. Bởi vì vậy bọn nhóc này cũng không nguyện ý đi ra ngoài chạy loạn, nhưng ngược lại thì mùa hè có rất nhiều thứ để chơi.

Hôm qua được nghỉ hè, cho nên hôm nay bọn trẻ trong thôn bắt đầu tinh nghịch chạy khắp nơi.

Giống như Cỗ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi, sau khi tới nhà Cỗ Dục chơi chưa được bao lâu. Hai đứa nhỏ nghe được bên ngoài có tiếng ồn ào thế là cũng chạy đi qua đó.

Tiếp đó mấy đứa nhỏ này bắt đầu thi nhau chạy khắp nơi thôn chơi đùa.

Đang nằm trên ghế salon chơi game, Cỗ Dục nghe thấy tiếng cười đùa rộn ràng ở bên ngoài. Lúc này hắn không khỏi khẽ cười một cái. Tốt thật! Còn là con nít quả thật đúng là tốt.

Nháy mắt thì đã đến giữa trưa, sau khi Cổ Dục vừa làm cơm xong thì lúc này hai cô nhóc Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng đã quay về. Thế nhưng hai đứa không chỉ về tay không mà còn cầm thêm một cái túi lớn.

“Cầm cái gì đây?” Nhìn bọn trẻ chạy từ ngoài vào cầm thêm cái túi, hấn tò mò hỏi. Nghe Cổ Dục nói, hai đứa cười tủm tỉm đem cái túi đi tới.

“Đậu tương à!” Hấn liếc mắt nhìn trong túi đồ trên tay bọn nhỏ rồi cười một tiếng.

Đoán chừng có rất nhiều người trong thành phố đều không biết đậu tương. Nói chính xác thì đây chính là đậu nành, cho nên đậu tương mà bọn chúng nói chính là đậu nành.

Cổ Dục cũng vừa mới biết đến, trước đó hấn vẫn cho rằng đậu tương là một loại đậu đặc biệt nào đó. Từ đó đến giờ cũng không ngờ rằng, đậu tương lại là đậu nành mặc dù hình dạng không giống nhau cho lắm.

“Nhà cô Ba ở đầu thôn đang thu hoạch đậu tương, bọn cháu đi giúp cô ấy một chút thế là cô ấy cho chúng cháu.” Thấy Cổ Dục biết thứ này, Cổ Tú Tú cười tủm tỉm nói.

Những thứ cây nông nghiệp này mặc dù là đồ bán lấy tiền, nhưng vì bây giờ số lượng đất trồng rất nhiều. Cho nên nhiều hộ gia đình cũng không để ý người khác hái của họ một chút để ăn.

Còn lại là mấy người trong thôn lúc đi hỗ trợ thu hoạch cũng sẽ mang theo một ít đậu tương đem về, xem như là một món quà để cảm ơn vì họ đã giúp đỡ thu hoạch. Hơn nữa, nhìn cái túi đậu tương này dù khá to, nhưng mà cũng không có nhiều. Ước chừng chỉ có 2 hoặc 3kg mà thôi, giá trị không có đáng bao nhiêu tiền.

“VẬY các cháu đem ra bếp rửa chúng đi, một hồi chú sẽ nấu đậu tương, buổi chiều chúng ta ăn.” Nghe hai đứa nhỏ nói, Cổ Dục cũng cười đáp.

“Yeah, ăn đậu tương! Ăn đậu tương, ăn đậu tương!”

Nghe Cổ Dục nói muốn làm món đậu tương, hai đứa nhỏ cũng giơ hai tay tỏ ý vui vẻ rồi cầm túi đậu tương đi ra phía bếp tìm Lý Vân Vân và Lâm Lôi còn có Phùng Thư Nhân để rửa đậu.

Vừa lúc Cổ Dục làm xong cơm trưa, đậu tương cũng đã được rửa xong.

Tiếp đó hấn bắt đầu nấu đậu tương.

Thật ra nấu cái này khá dễ dàng, đem đậu tương để vào trong nồi tiếp đó đổ thêm nước, không cho nước ngập qua đậu tương. Rồi cho hồi hương, hoa tiêu cùng một miếng gừng vào, nếu thích ăn cay thì có thể thêm vào một chút ớt. Mà nói đến ớt, trong vườn rau Cổ Dục có trồng loại ớt Carolina Reaper cùng với loại ớt ‘hơi thở của rồng’. Khục... nói hơi lạc đề một chút. Đồ ăn cho dù nấu xong, cũng không thể để mấy thứ ớt này vào, ớt này có thể cay chết người đó.

Sau khi rửa đậu đã được rửa, bỏ đậu vào mở lửa lớn nấu trong năm phút, sau sáu phút thể để lửa nhỏ, hầm tiếp trong ba mươi phút thì thứ này coi như là đã nấu xong.

Sau khi Cổ Dục mở lửa nhỏ thì hấn cũng đi ăn cơm trưa. Ăn xong cơm trưa thì đậu tương cũng đã nấu xong, múc ra bỏ vào nước lạnh. Tiếp đó, Cổ Dục cùng hai đứa trẻ còn có Phùng Thư Nhân ở cùng một chỗ vừa xem TV vừa ăn một cách ngon lành.

Không thể không nói, tay nghề nấu đậu tương của Cổ Dục cũng không tệ.

Hai, bà ký đậu tương, không bao lâu đã ăn được một nửa.

Mà vào lúc này Cổ Vận cùng Cổ Dũng lại tới, bọn chúng gọi Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi ra ngoài đi bắt chuồn chuồn. Khi vừa nghe nói đi bắt chuồn chuồn, Cổ Dục đã vô cùng hứng thú, cả ngày hẩn ở trong nhà không có việc gì làm, vậy thì cũng nên đi ra ngoài chơi một chút vậy.

“Đi, chú cùng các cháu đi bắt chuồn chuồn!” Nghĩ tới đây, Cổ Dục đem đậu tương bỏ vào tủ lạnh, tiếp đó cùng Cổ Tú Tú còn có Lưu Phi Phi đi theo mấy đứa nhóc ra khỏi nhà.

Lúc nhỏ xung quanh nhà Cổ Dục có rất nhiều chuồn chuồn.

Lúc trước bọn trẻ trong thôn ở trong nhà đều có vợt lưới bắt chuồn chuồn, một số đứa trẻ nghịch ngợm còn làm vợt lưới từ tờ nhện.

Thật ra chính là cầm một cái vòng sắt lớn, sau đó thấy chỗ nào có mạng nhện thì lấy vòng sắt cuốn vào 2 vòng. Tiếp đó thì vút nhện bên trên đi, vậy là đã có một cái vợt lưới bắt chuồn chuồn rồi.

Lục lợi trước nhà Cổ Dục thì thấy có một cái lưới bắt chuồn chuồn, làm bằng vải thưa.

Những năm gần đây thành phố không ngừng mở rộng diện tích, cộng thêm việc những bụi cỏ thường xuyên được phun thuốc diệt côn trùng, chuồn chuồn tuy rằng không đến mức tuyệt tích thế nhưng số lượng chẳng còn bao nhiêu.

Nhưng mà ở nông thôn thì thứ này vẫn có rất nhiều.

Buổi chiều tối Cổ Dục thường xuyên nhìn thấy chuồn chuồn bay trên trời rất nhiều, có thể là bởi vì có bọn này cho nên nhà Cổ Dục rất ít muỗi.

Mấy con chuồn chuồn này có rất nhiều cho nên cũng không sợ đám nhóc này bắt hết, vì vậy không cần quá lo lắng vấn đề này.

Cùng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi ra ngoài, Cổ Vận cùng Cổ Dũng thấy Cổ Dục cũng đi theo cũng không có ngại ngùng và sợ hãi như lần đầu tiên gặp hắn nữa.

Dù sao bọn chúng cũng đến nhà Cổ Dục chơi nhiều lần rồi, cho nên vừa nhìn thấy Cổ Dục đã gọi một tiếng “chú” vô cùng thân thiết.

“Ừm! Đi thôi, đi bắt chuồn chuồn nào!” Vừa nói hắn vừa xoa đầu hai đứa nhỏ, sau đó thì hướng về phía ngoài thôn đi.

Dọc theo con đường này, gặp được không ít chuồn chuồn, nhưng bọn họ cũng không bắt. Thực ra không phải không bắt mà là không thèm bắt. Giống như Cổ Dục lúc hồi nhỏ, những con chuồn chuồn này trong mắt bọn chúng cũng chia ra rất nhiều chủng loại.

Loại chuồn chuồn bình thường nhất, lúc nhỏ Cổ Dục hay gọi là ‘tiểu nhất’ cũng là loại chuồn chuồn có nhiều nhất ở đây, bắt những con chuồn chuồn này không có gì thú vị.

Cũng có loại chuồn chuồn nhìn rất giống chuồn chuồn ‘tiểu nhất’ nhưng mà nó có cái đuôi màu trắng. Loại chuồn chuồn này bọn họ gọi là ‘bạch điều’, thứ này cũng không bắt do chúng cũng có rất nhiều...

So với loại chuồn chuồn bình thường, còn có loại chuồn chuồn có kích thước lớn hơn một chút, cái đuôi thì màu đỏ. Loại này gọi là chuồn chuồn ớt nhỏ, cũng không có bắt.

Nếu đã bắt thì ít nhất cũng phải bắt ba loại chuồn chuồn xịn xò hơn, ví dụ như loại chuồn chuồn trên cánh có viền đen, thường gọi là chuồn chuồn cánh bướm, loại này thì có thể bắt.

So với chuồn chuồn cánh bướm còn lớn hơn một chút là loại chuồn chuồn toàn thân màu vàng, gọi là chuồn chuồn ‘hoàng mao’ loại này cũng có thể bắt. Hơn nữa loại này rất hung, nếu bị chúng cắn sẽ rất đau.

Hai loại chuồn chuồn này xem như là loại trung cấp, đáng giá bắt hơn mấy loại trước.

Tiếp đó lại có một loại đẳng cấp hơn nữa chính là chuồn chuồn Tam Đại Tướng.

Loài chuồn chuồn có toàn thân có màu xanh lam, so với màu xanh của bầu trời còn đậm hơn một chút. Kể đến là toàn thân màu xanh lá, gọi là chuồn chuồn ‘đậu xanh’. Còn có một loại chuồn chuồn lớn nhất, gọi là chuồn chuồn ‘Trường Giang’.

Ba loại chuồn chuồn này, bắt được một loại thì có thể khoe khoang cả ngày.

Vì vậy, mục tiêu của Cổ Dục hiện tại chính là ba loại chuồn chuồn đẳng cấp này!

Chương 207. Khách đến nhà.

Chương 207: Khách đến nhà.

“Theo tôi biết thì phía trước chính là thôn Cổ gia. Có lẽ người mà cô muốn tìm ở nơi này nhỉ!”

Ở trên một chiếc xe, một cô gái ngoại quốc xinh đẹp đang nói chuyện với một cô gái người Trung Quốc với giọng nói đặc sệt vùng Đông Bắc.

“Tiểu Hàn, cảm ơn cô nha!” Nghe người này nói xong, cô gái xinh đẹp người Trung Quốc nhẹ nhàng vuốt tóc rồi cười tủm tỉm nói.

“Có gì đâu! Khách sáo với tôi làm gì.” Nhìn cô gái ngồi bên cạnh nói lời cảm ơn mình, cô gái ngoại quốc kia khinh bỉ nhìn cô một cái. Tiếp đó thì tiếp tục lái xe về phía trước, rất nhanh các cô đã đến cửa thôn.

Nhưng khi đến nơi này, họ lại không biết đi tiếp như thế nào, sau khi nhìn xung quanh thì thấy mảnh đất trống mà Cổ Dục cùng đám trẻ nhỏ đang bắt chuồn chuồn, thế là các cô lập tức lái xe tới chỗ đó.

“Này! Anh trai gì đó ời, cho chúng tôi hỏi một chút được không!” Dừng xe lại xong, cô gái xinh đẹp ngoại quốc đang lái xe lúc này hạ cửa kính xuống, tiếp đó cười tủm tỉm rồi mở miệng hỏi.

“Ồ? Người ngoại quốc sao?” Nghe được âm thanh có người gọi mình, Cổ Dục cũng nhìn sang. Kết quả thấy được một cô gái tóc vàng, mắt xanh đang mở cửa sổ xe nhìn mình.

“Gọi tôi sao? Tôi có thể giúp gì cho các cô?” Nhìn xung quanh một chút, hắn thấy ở đây rõ ràng không có người khác. Thế là Cổ Dục bắt từ trong cái vọt lưới ra một con chuồn chuồn ‘đậu xanh’ rồi bỏ vào túi nhựa của Cổ Tú Tú. Tiếp đó thì giao cái vọt lưới bắt chuồn chuồn cho Cổ Vận rồi đi tới, dùng giọng Trung Quốc chính gốc nói tiếng Anh với đôi phương.

“Ai da! Không cần nói tiếng Anh với tôi đâu, tôi là người Trung Quốc là tộc người Nga anh biết chứ? Tôi cũng là nói giọng Đông Bắc, anh cho tôi hỏi một chuyện. Ở trong thôn các canh có một người làm livestream rất là hot, cô gái này họ Phùng. Anh có biết người này không?” Nghe Cổ Dục nói tiếng Anh, cô gái này lập tức phát tay một cái. Tiếp đó giải thích về mình, đồng thời cũng nói thẳng vào vấn đề chính.

Tộc người Nga là một trong những dân tộc của đại gia đình Trung Quốc. Bọn họ gồm hai thành phần, thứ nhất là loại người đến đây định cư từ các triều đại vua chúa trước, một số người ở Nga sống không nổi nên đã vượt qua sông để đến nơi này.

Loại thứ hai chính là một số người ở thời điểm Liên Xô tan rã, chính quyền ủng hộ việc họ đến bên Trung Quốc để định cư. Đến năm 1933 thì bọn họ được gia nhập vào đại gia đình Trung Quốc, xem như là một tộc người. Mà không chỉ riêng bọn họ, Trung Quốc còn có rất nhiều tộc người gia nhập vào, nói chung thì cũng giống như tộc người Nga.

Trước đó Cổ Dục chưa từng gặp qua tộc người Nga, nhưng mà hắn biết có một người như vậy sống ở phía bắc tỉnh Hắc Long Giang, phía bắc Mông Cổ, cùng Tân tỉnh đều có.

Hiện tại ở trước mắt, tộc người này đáng vẻ quả thật không giống với bọn hắn tưởng tượng, nói đúng hơn thì chính là cô gái xinh đẹp người Nga này.

“Streamer họ Phùng ư? Các cô tìm cô ấy có chuyện gì không?” Mặc dù dáng vẻ cô gái trước mặt cũng không tệ, nhưng Cổ Dục cũng không phải người thấy được người đẹp thì trở nên cứng đờ.

Những ngày này hắn đã từng thấy qua rất nhiều người đẹp, trừ ra hai người đẹp nhất là Tống Minh và Tiết Thanh Huyền thì trong nhà hắn còn có Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thu Nhân họ đều là những cô gái xinh đẹp.

Dù trước mặt cô gái ngoại quốc này rất xinh đẹp, thế nhưng Cổ Dục cũng không có nhìn chăm chăm cô.

“Chúng tôi cũng là streamer, đến tìm cô ấy để hỏi vài chuyện.” Nghe Cổ Dục hỏi vậy, cô gái tóc vàng này cười tủm tỉm đáp lại.

“Vậy được rồi, đi theo tôi!” Sau một hồi suy nghĩ, Cổ Dục quyết định dẫn các cô trở về nhà. Nếu như bọn họ tới gây chuyện thì có hắn ở đây, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Còn nếu tới vì mục đích của họ thì mình nên giúp đỡ một chút.

“Các cháu cứ ở đây bắt chuồn chuồn nha, bắt xong thì trở về sớm một chút!” Hắn quay đầu về phía 4 đứa nhỏ đang bắt chuồn chuồn nói một câu, tiếp đó thì dẫn hai cô gái này trở về nhà.

Rất nhanh, bọn họ đã đến nhà Cổ Dục, hai người này đem xe đỗ ở cửa ra vào. Sau đó chủ động xuống xe, mà vào lúc này Cổ Dục mới để ý đến người ngồi ở bên cạnh người lái.

Đây cũng là một người hiếm có, dáng dấp cực kỳ xinh đẹp, nhưng mà so với những cô gái ở bên cạnh Cổ Dục điểm bất đồng chính là cô gái này rất ôn nhu. Mặc dù chiều cao không tính là thấp, cũng khoảng 1m68, 1m69, nhưng thân hình thì khá mảnh khảnh. Hắn có cảm giác chỉ cần có một cơn gió thổi qua cũng khiến cô có thể bị ngã, so với cô gái tóc vàng ở bên

cạnh dáng người cao ráo tạo thành một sự tương phản rất rõ ràng.

Phong cách mặc quần áo của hai người cũng không giống nhau.

Tuy rằng bây giờ đang là mùa hè, nhưng mà cô gái gầy này ăn mặc có chút nhiều. Trên người là một cái áo thun ngắn tay, còn mặc thêm bên ngoài thêm một cái áo khoác da. Bên dưới là mặc một cái quần lửng, kết hợp với đôi giày bóng rổ AJ phiên bản dành cho nữ.

Còn cô gái tóc vàng thì ăn mặc có chút to gan hơn nhiều.

Trên người cô mặc một cái áo màu trắng nhỏ, cực nhỏ. Chính là loại áo mà che trên che dưới đều không hết.

Thấy cả xương quai xanh, cổ, bả vai, eo, ngay cả rốn đều lộ hết ra ngoài, chỉ có ở giữa là được che lại là thôi. Hơn nữa kích thước cái này còn rất khủng, xem như là được che lại rồi mà cũng có thể thấy nửa cái vòng tròn. Thân dưới thì mặc một cái quần rất ngắn, lộ ra đôi chân dài thẳng tắp cùng với đôi giày cao gót có dây quấn màu trắng.

Cô gái này vốn cao khoảng 1m75, cộng với đôi giày cao gót này khá cao. Nếu so chiều cao xem ra cũng tương đương với Cổ Dục, đúng là rất hấp dẫn trong mắt người khác.

“Thư Nhân! Có người tìm cô.” Nhưng mà Cổ Dục chỉ nhìn lướt qua cô, sau đó thì thu lại ánh mắt đồng thời đẩy cửa ra rồi hô lên với người trong nhà.

“Ai vậy?” Nghe được lời của Cổ Dục, lúc này Phùng Thư Nhân còn ở trong phòng cũng lập tức đi ra, tò mò nhìn về phía hai người phía sau Cổ Dục. Tiếp đó sắc mặt của cô có chút thay đổi, lông mày thì khẽ nhíu lại một cái, xem ra thì hai người này cũng không phải bạn bè của cô.

“Xin chào, Cô Phùng! Thật sự xin lỗi vì đã mạo muội đến đây.” Nhìn thấy Phùng Thu Nhân, lúc này cô gái gầy kia lập tức vừa cười vừa nói.

“Tuyết trắng mùa xuân?” Nhìn thấy người này, Phùng Thu Nhân thăm dò hỏi.

“Tên thật của tôi là Lương Tuyết, Tuyết trắng mùa xuân là tên của tôi trên phòng livestream.” Nghe thấy Phùng Thu Nhân đã đoán ra mình là ai, cô gái tên Lương Tuyết này cũng không giấu diếm, mà là trực tiếp nói ra tên thật của mình.

“Ài! Tôi nói này chú, sao tự nhiên lại đem hai cái người phiền phức này tới đây cơ chứ.” Thấy cô ta đã thừa nhận, Phùng Thu Nhân không khỏi bất đắc dĩ kéo Cổ Dục một chút, sau đó nhỏ giọng nói.

“Kẻ thù của cháu sao?” Nghe được lời của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục đánh giá hai người này một chút, nhìn sao cũng không giống như người đến để gây chuyện, tại sao Phùng Thu Nhân lại lo lắng như vậy chứ?

“Không phải kẻ thù của cháu, mục tiêu của các cô ấy kỳ thật là chú.” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân không khỏi nhìn hẩn một cái, sau đó thì trả lời với hẩn.

Nhưng mà nghe Phùng Thu Nhân nói như vậy Cổ Dục lại càng không rõ, mục tiêu là hẩn sao? Vậy hai người bọn họ tìm hẩn để làm gì?

Chương 208. Mua ca khúc?

Chương 208: Mua ca khúc?

Cùng hai người này vào nhà chưa được bao lâu, Cổ Dục lập tức hiểu rõ rốt cùng là chuyện gì.

Chuyện này nói ra thật ra phải trách vì sự nông nổi nhất thời của hắn.

Trước đó không phải hắn đã từng chơi hai bài hát sao?

Một bài là Hương Cây Lúa, một bài hát Tôi bắt đầu Rock n Roll và sau đó hai bài hát đều hot.

Trong đó Tôi bắt đầu Rock n Roll đã trở thành nhạc nền của không ít video ngắn, bởi vì thật sự là nó đủ hài hước. Mà một bài hát khác là Hương cây lúa lại nhận được không ít lời khen ngợi, thậm chí có không ít công ty quản lý đều liên hệ với Cổ Dục. Một là hy vọng có thể ký hợp đồng quản lý với Cổ Dục, đào tạo để cho Cổ Dục ra mắt công chúng. Điều này đương nhiên là không có khả năng, bởi vì Cổ Dục cũng không cần số tiền này. Chủ yếu nhất chính là, hắn đã quen với việc lười biếng và cũng không hy vọng mình trở thành nhân vật của công chúng. Nếu vậy thì không thể có cuộc sống sinh hoạt thoải mái được nữa.

Điểm thứ hai chính là bọn họ cũng muốn mua bản quyền hai bài hát này từ trong tay Cổ Dục.

Ý thức bản quyền trên thế giới hiện tại là rất nghiêm trọng, hát trong livestream không quan trọng. Thế nhưng nếu bạn muốn dựa vào những bài hát này để kiếm tiền thì không được.

Ví dụ, những KTV kia, tất cả bài hát họ đều phải trả bản quyền thì mới có thể sử dụng được.

Trong buổi hòa nhạc, ngoài việc hát bài hát của riêng mình thì bài hát của người khác nếu hát cũng cần phải trả bản quyền. Trừ khi bên kia ủy quyền cho bạn, cho phép bạn hát thì được. Nếu không thì bạn bắt buộc phải trả tiền.

Còn có những người tham gia chương trình truyền hình tuyển chọn tài năng, muốn sử dụng bài hát cũng phải thu phí bản quyền. Hơn nữa phải thu hơn 200 ngàn tệ, đây cũng không phải là chuyện đùa. Nếu như có thể đem bản quyền bài hát này thu vào công ty bọn họ, vậy thì giống như nằm cũng có thể kiếm tiền.

Huống chi nếu như muốn mua bản quyền, bọn họ còn có thể đem bài hát này cho nghệ sĩ dưới trướng của mình hát, trăm lợi mà không có hại.

Thế nhưng vẫn là câu nói kia, Cổ Dục không thiếu tiền. Đương nhiên hắn cũng sẽ không bán, cho nên chuyện này có chút lúng túng.

Lương Tuyết rất thích bài hát ‘Hương cây lúa’ đặc biệt yêu thích. Dù sao thì cô cũng học âm nhạc, cho nên cô muốn mua bản quyền bài hát này để tự mình hát lại. Vì thế cô cố ý liên hệ với Phùng Thư Nhân, nhưng Phùng Thư Nhân lại không đáp ứng. Bởi vì cô đã sớm nói với Cổ Dục, mà ý tứ của Cổ Dục chính là ai hắn cũng không bán, hắn cũng không có thiếu chút tiền này.

Nhưng không ngờ, Lương Tuyết này lại còn chủ động tìm tới cửa.

Muốn tìm Phùng Thư Nhân kỳ thật cũng không khó, Phùng Thư Nhân đã từng nói qua vị trí của mình. Đó là ở thôn Cổ

gia, vùng Đông Bắc gần dãy Đại An Lĩnh. Tuy nơi này rất khó tìm, nhưng nếu là người có tâm thì vẫn sẽ tìm được.

Huông chi Lương Tuyết còn có một hướng dẫn viên.

Chính là cô gái tóc vàng tên là Triệu Hàn, thực ra nếu cứ gọi cô gái tóc vàng thì xưng hô như vậy cũng không tốt, ít nhất cũng không thể ngay trước trước mặt người khác mà nói vậy được.

Nhà cô gái tên Triệu Hàn này cũng ở gần vùng Đông Bắc Đại An Lĩnh, chính là thôn Tô Nga bên kia. Vị trí cụ thể ở đâu Cổ Dục cũng không biết, nhưng hẳn là không tính là xa.

Ông nội của Triệu Hàn là người Hán, bà nội thì là người Nga.

Bà ngoại và ông ngoại từng là quý tộc thời Sa hoàng, sau đó thì trốn đến đây.

Vậy nên tóc của cô có màu vàng kim là do di truyền.

Tuy rằng không muốn nói như vậy, nhưng ở Nga quả thật cũng tồn tại sự kỳ thị về màu tóc. Ví như người tóc vàng kim thì xem như là người có tiền, màu nâu, màu đỏ xem như là người hơi ít có tiền.

Nguyên nhân cũng là bởi vì mấy người tới du học, đa phần đều là các em gái tóc vàng. Nhưng người đến đây làm việc, rất nhiều đều là người tóc nâu và tóc đỏ.

Về phần tại sao các cô muốn mua ca khúc mà khi này gặp Cổ Dục lại không nói thẳng, chính là bởi vì các cô không biết hình dáng Cổ Dục ra sao.

Lúc Phùng Thư Nhân livestream đều rất chú ý, bởi vì cô biết Cổ Dục cũng không muốn nổi tiếng, cho nên lúc quay video cố ý không quay mặt của Cổ Dục, nhiều lắm thì cũng chỉ quay nửa bên mặt. Mà lúc Cổ Dục bắt kẻ săn trộm, cũng

chỉ quay phía trước mặt cho nên nên không có ai biết mặt hắn trông như thế nào, chỉ có người quen biết hắn mới biết được.

“Đều là đàn ông! Chốt giá 200 ngàn, được hay không?” Biểu lộ ý đồ đến đây, Triệu Hàn lập tức vỗ đùi mình một cái rồi nói với Cổ Dục.

Nghe cô nàng hung hăng ra giá, Cổ Dục lập tức nhếch miệng. ‘Đều là đàn ông’ hắn quả thật là đàn ông, còn cô nàng này cũng tính là đàn ông sao? Tính tình gì thế này?

“Anh Cổ! Chúng tôi thật sự rất có thành ý. Anh yên tâm. Sau khi tôi mua bản quyền khẳng định sẽ không tùy tiện ủy quyền cho người khác. Trước khi ủy quyền đều phải được anh cho phép.” Nhìn thấy Cổ Dục nhếch miệng, Lương Tuyết vội vàng nói.

“Ài! Tôi nghĩ các cô có chút hiểu lầm rồi. Phùng Thư Nhân nói không sai, tôi quả thật không thiếu tiền. À! Nói cho đúng là tôi rất có tiền, chút tiền lẻ phí bản quyền này tôi không xem trọng, do đó tôi cũng không muốn bán.” Suy nghĩ một chút, Cổ Dục nghiêm túc nói.

“Tôi có xem livestream của anh, tôi biết anh là triệu phú, không cần số tiền nhỏ này. Nhưng trong suy nghĩ của tôi, mỗi một bài hát đều là đứa con của người sáng tạo, tôi nghĩ anh cũng hy vọng để cho thế giới biết đứa con của anh ưu tú như thế nào chứ!”

Video Cổ Dục bắt kẻ săn trộm hiện đang gây sốt trên mạng.

Tất nhiên khi tới tìm Phùng Thư Nhân, hai người nhóm Lương Tuyết đã nghe ngóng qua, họ biết Cổ Dục là một người giàu có. Nếu dùng tiền mua chắc chắn là không được, vậy thì phải dùng cách khác thôi.

“Nếu thật sự là con của tôi, vậy thì tôi chỉ hy vọng nó cả đời bình thân an nhàn. Ha ha, cuộc sống như vậy mới là cuộc

sống. Phần đầu gì đó, kỳ thật ở trong mắt của tôi là không có ý nghĩa gì.” Không thể không nói lời của Lương Tuyết rất hay, nhưng Cổ Dục... Ha ha, cặn đen dưới đáy nồi cũng không muốn trở mình. Hắn làm sao có thể bắt đứa con của mình làm thật tốt cơ chứ.

Nhìn dáng vẻ khó thuyết phục của Cổ Dục, Lương Tuyết và Triệu Hàn bên này không khỏi thở dài. Tuy rằng lúc tới đã chuẩn bị tốt như vậy, nhưng sau khi sự tình thật sự phát sinh, các cô thật đúng là khó tránh khỏi mất mát.

“Mua bán không được, nhưng tình nghĩa vẫn còn. Huống chi tôi cũng không ngăn cản các cô hát nó. Được rồi, bây giờ thời gian cũng không còn sớm, tôi chuẩn bị đi làm cơm trưa. Hai người cũng ở lại ăn một chút nha!” Nhìn hai người có chút thất vọng, Cổ Dục nở nụ cười, tiếp đó thì đứng lên nghiên cứu hôm nay nên ăn cái gì.

“Hay là thôi, như vậy thì phiền anh lắm...”

Nghe Cổ Dục muốn đi làm cơm. Lúc này Lương Tuyết cũng lập tức đứng lên, mua ca khúc không được thì cũng không nên ở lại quấy rầy người ta.

“Đừng từ chối! Cô phải biết cơ hội được ăn cơm chú ấy là rất hiếm đó. Chú ấy làm đồ ăn thì ngay cả đầu bếp nấu các buổi Quốc Yến của chính phủ cũng phải khen có một không hai đó.” Nhìn Lương Tuyết muốn từ chối, lúc này Phùng Thư Nhân trực tiếp ngắt lời cô, tiếp đó dùng giọng điệu khoe khoang nói.

“Có một không hai?” Nghe Phùng Thư Nhân nói như vậy, Lương Tuyết vốn còn muốn cự tuyệt thì bị Triệu Hàn chặn miệng, nhìn dáng vẻ hai mắt của cô nàng này lóe sáng thì biết, rõ ràng cô ấy cảm thấy hứng thú với chuyện này. Mà nhìn dáng vẻ của cô bạn thân của mình xong, Lương Tuyết cũng

đánh nuốt lời trở vào, đồng thời cô cũng hết sức tò mò. Có một không hai dạng hương vị thế nào?

Chương 209. Uống!

Chương 209: Uống!

“Ăn thôi nào! Chúc mọi người ăn ngon!”

Triệu Hàn gấp đồ ăn nhét đầy miệng rồi cố gắng dùng sức nuốt xuống, tiếp đó hưng phấn kêu lên một tiếng, đồng thời còn nhanh tay gấp lấy đồ ăn mới.

Bên cạnh cô là Lương Tuyết, mặc dù cô không có hành động mắt mắt như Triệu hàn. Nhưng rõ ràng cũng rất thích thú, cho nên đĩa trên tay cũng không có ý dừng lại.

Buổi trưa hôm nay vì có thêm mấy người nên Cổ Dục đã làm quá nhiều đồ ăn, hắn cũng không phải cố ý khoe khoang tài nấu ăn của mình.

Vì thế hắn chỉ giống như thường ngày làm đồ ăn mà hôm nay lại tăng thêm hai cái bát mà thôi.

Món chính hôm nay là Cá hồi, Cổ Dục đem cá hồi chế biến thành hai món.

Phi lê cá thì làm món chiên bơ, đây cũng là một trong những món ăn Cổ Dục thích.

Đầu cá thì làm món súp đậu hũ đầu cá hồi, xem như một nửa món canh một nửa món ăn.

Trừ cái đó ra hắn còn làm thêm món Hải sâm trộn với hành tây. Những con Hải sâm này buổi sáng hắn vừa mới câu lên, phải biết là loại Hải sâm này không thể thả mà cũng không thể nuôi dưỡng.

Bởi vì những con này mỗi lần bị kích động, thì chúng sẽ đem nội tạng của mình bắn ra ngoài. Hơn nữa sau khi câu lên, nếu như không lập tức xử lý thì nó sẽ biến thành nước.

Mặc dù hẳn để chúng trong chum nước ngâm tới buổi trưa, nhưng nhìn con này có vẻ sống không được, cho nên đến giữa trưa thì đem nó làm thành món ăn.

Tiếp đó là một con Cua tuyết, cái này hẳn cũng chế biến thành hai món. Một món là Cua xào tránh gió, món còn lại là luộc chấm muối tiêu.

Cuối cùng chính là một chút rau cùng thịt luộc, đây ắp một bàn tám món ăn

Người quen Cổ Dục thì đều biết, nhà hẳn bình thường đều ăn cơm như thế này. Chẳng qua khi Lương Tuyết cùng Triệu Hàn tới đây họ đều nghĩ đây là một bữa ăn thịnh soạn dành cho họ. Nhất là những nguyên liệu nấu ăn này vốn dĩ đã rất tươi ngon, kết hợp với tài nấu nướng của Cổ Dục thì đây sẽ chính là một bữa ăn tuyệt vời và đỉnh cao nhất!

“Thức ăn ngon như vậy mà không có rượu, thật đáng tiếc!” Sau một hồi vất vả đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống. Lúc này Triệu Hàn lập tức mạnh miệng nói một câu với vẻ bất đắc dĩ.

Thật ra người tộc Nga rất thích uống rượu, toàn dân ai cũng thích uống, đây là điều rất phổ biến đối với họ. Thói quen sinh hoạt của người tộc Nga rất giống với người Nga, bây giờ có thức ăn ngon nhưng lại không có rượu ngon vậy nên trong suốt bữa ăn cô luôn cảm giác thiếu thiếu gì đó.

“Rượu đương nhiên là có rồi nhưng nếu uống xong thì các cô về như thế nào?” Thấy Triệu Hàn thèm rượu như vậy, Cổ Dục thuận miệng nói. Trong nhà hẳn đương nhiên là có rượu,

nếu uống một chút cũng không vấn đề gì, thế nhưng đi về mới là vấn đề.

“Không sao! Không sao! Tiểu Tuyết biết lái xe!” Nghe Cổ Dục nói nơi này có rượu, Triệu Hàn lập tức vỗ vỗ bả vai Lương Tuyết, vẻ mặt hứng thú nói.

Nghe cô ấy nói như vậy, Cổ Dục cũng đi lấy một lít rượu đem lại.

Khi rượu mang lên bàn, lập tức thấy hào quang sáng lên trong mắt của Triệu Hàn. Cô không đợi được nữa nên tự rót cho mình một ly, tiếp đó đặc ý uống một ngụm.

“Rượu ngon quá! Rượu này đúng là quá tuyệt vời!”

“Đương nhiên! Rượu này cũng là độc nhất vô nhị đó!” Thấy cặp mắt Triệu Hàn bừng lên, Phùng Thư Nhân cười tủm tỉm nói.

“Đúng là độc nhất vô nhị! Không có loại nào có thể sánh bằng!” Vừa uống rượu vừa ăn đồ ăn, Triệu Hàn hưng phấn nói.

Nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, Cổ Dục cũng tự rót cho mình một chút rượu, sau đó cùng cô uống.

Rượu này đúng là càng uống thì thấy tinh thần càng tốt. Hai người xa lạ cùng một chỗ uống rượu, chốc lát sau cũng có thể trở thành bạn thân. Huống chi Triệu Hàn lại là một cô gái xinh đẹp nữa chứ.

Rất nhanh trên bàn đồ ăn này chỉ còn lại Triệu Hàn cùng Cổ Dục vẫn tiếp tục uống.

Nhưng lại chỉ có hai người, bầu không khí thật sự rất ngượng ngùng.

Cho nên Cổ Dục cũng không để cho cô uống quá nhiều. Sau khi uống được nửa lít thì hấn ngăn Triệu Hàn lại, không

để cô uống nữa. Mặc dù cô ấy rất thích uống rượu, thế nhưng tư lượng của cô không bằng đám người thầy Ngu. Sau khi uống nửa lít rượu, mặc dù Triệu Hàn còn chưa uống say, nhưng cũng cảm thấy chóng mặt.

“Rượu này của anh đúng là ngon thật, cả thức ăn cũng rất ngon. Đúng là quá tốt, nắc.....” Vỗ bàn một cái, mặt Triệu Hàn vui vẻ nhìn về phía Cổ Dục nói.

Thái độ của cô nàng này bây giờ là rất nhiệt tình, thiếu chút nữa là muốn cùng Cổ Dục đốt giấy vàng kết nghĩa anh em.

“Ừm! Tôi biết, tôi biết!” Nhìn thấy cô ấy như vậy, Cổ Dục lúng túng nở nụ cười. Sau đó nhìn điệu bộ nín cười của mấy người xung quanh, hẳn không khỏi trừng các cô một mắt.

“Đúng rồi! Anh Cổ, chuyện bản quyền tôi đã thực sự từ bỏ, chẳng qua không biết có thể xin anh đàn hát bài “Hương Cây Lúa” cho tôi nghe một lần được không? Tôi thật sự rất thích bài hát này.” Thấy Cổ Dục có vẻ dễ nói chuyện, sau khi suy nghĩ một chút Lương Tuyết mở miệng hướng về Cổ Dục hỏi.

Nói thật, cô thật sự muốn chính tai nghe Cổ Dục hát bài “Hương Cây Lúa” một lần. Bởi vì Phùng Thư Nhân dùng di động để quay trực tiếp, dẫn đến hiệu quả thu âm không quá tốt, nhưng dù chỉ là vậy thì bài hát này cũng rất dễ nghe. Nếu chính tai nghe Cổ Dục hát, đoán chừng sẽ nghe càng hay hơn nữa.

“Được.” Đối với nguyện vọng nhỏ này, Cổ Dục tự nhiên sẽ thỏa mãn giúp cô.

Nghe Cổ Dục nói, Phùng Thư Nhân lập tức đi lên lầu đem cây đàn ghita đã bám dính một lớp bụi dày của Cổ Dục mang xuống. May mắn là có Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân giúp hắn lau chùi một chút, nếu không cây đàn ghita này đoán chừng sẽ dính cả đồng bụi phía trên.

“Vậy chúng ta đi ra sân sau nghe đi!” Nhận lấy ghita, Cổ Dục liếc mắt nhìn phòng khách, ở đây hát lại có cảm giác không thích hợp, cho nên Cổ Dục suy nghĩ một chút thì mở miệng nói.

“Được.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, mặc dù Triệu Hàn chưa ăn đủ, nhưng dù sao thì Lương Tuyết cũng là bạn thân của cô, cho nên cô cũng muốn đi theo bọn họ ra sân sau.

Vừa đi tới, các cô lập tức thấy được một con lợn rừng to lớn ở sân sau, ở trên cây còn có Vua Bầu Trời. Khi nhìn thấy hai con vật này, trong nháy mắt hai người lập tức tỉnh rượu.

Tiếp đó có chút lo lắng nhìn về phía mấy người bên cạnh, kết quả phát hiện những người này không hề có chút sợ hãi, vậy thì chứng tỏ là mấy con vật này rất có thể là do Cổ Dục nuôi.

Nghĩ tới đây, các cô không khỏi hiếu kỳ nhìn về phía Cổ Dục, người này chẳng lẽ là một người huấn luyện thú hay sao?

“Khụ! Chuẩn bị bắt đầu.” Không để ý ánh mắt kỳ lạ của hai người này, Cổ Dục ngồi trên cái ghế của hắn. Tiếp đó nhẹ nhàng gảy một chút trên dây đàn rồi nhẹ nhàng hát lên.

“Còn nhớ, người nói nhà là tòa thành duy nhất...”

“Theo hương lúa, dòng sông vẫn mãi trôi...”

“Khẽ cười, khi còn thơ bé tôi đã biết...”

Nghe Cổ Dục hát ca từ rất êm tai, vốn còn đang ở trong trạng thái mơ hồ Lương Tuyết cùng Triệu Hàn rất nhanh đã tiến vào trạng thái bình tĩnh.

Nghe Cổ Dục hát, Triệu Hàn không khỏi nghĩ tới chính mình hồi nhỏ, cô đã từng vô lo vô nghĩ như vậy. Mà Lương Tuyết ở bên cạnh cũng bắt đầu nghĩ tới cuộc sống ở thôn quê.

Nhất là lúc này, các cô đang ngồi ở sân sau nhà Cổ Dục. Bên cạnh có gà, có chó, có chim đa đa, ngỗng. Còn có lợn rừng, vườn rau, vườn trái cây... Những thứ này cùng ca từ dung hợp lại, ý cảnh tốt như vậy thật sự là khiến người nghe vô cùng nhập tâm vào trong đó.

Thật lâu sau, khi tiếng đàn dừng lại, tất cả mọi người đều đồng loạt vỗ tay. Mà khi Cổ Dục nhìn thấy dáng vẻ của Lương Tuyết cùng Triệu Hàn, hấn suy nghĩ một chút rồi một lần nữa gảy lên một bài nhạc khác...

Chương 210. Tặng ca khúc

Chương 210: Tặng ca khúc

“Nếu một ngày nào đó tôi có thể có một vườn cây ăn quả lớn.”

“Tôi nguyện buông bỏ tất cả, theo đuổi nghề làm nông đi làm ruộng.”

“Mỗi buổi sáng, tôi trồng trọt phủ xanh những cánh đồng.”

“Ngắm nhìn hoàng hôn trên cánh đồng lúa xanh thắm ở nông thôn...”

Nghe Cổ Dục hát, so với bài ‘Hương Cây Lúa’ hồi tưởng về thời thơ ấu, thì bài hát này tuy cũng là một bài hát nói về mùa vụ ở nông thôn. Nhưng lại là một loại miêu tả về một thế giới dường như không tưởng.

Bài hát này ở thế giới song song là một bài hát ở nông thôn thường được mọi người hát, nhưng rõ ràng không có bài hát như vậy trong thế giới này.

Khi những người bên cạnh nghe bài hát của Cổ Dục, cảm thấy thật sự rất dễ dàng đắm chìm trong cuộc sống như vậy. Mỗi ngày trông có vẻ như bận rộn, nhưng kỳ thật lại vô ưu vô tư, cuộc sống như vậy thật sự rất đẹp. Đương nhiên nếu muốn sống cuộc sống như vậy, vẫn cần phải có kinh tế chống đỡ. Điều hạnh phúc nhất trong cuộc sống là biến sở thích của bạn thành nghề nghiệp của bạn, bởi vì phần lớn những người như vậy đều sẽ vui vẻ làm việc.

Tuy nhiên nó cũng có thể sẽ phản tác dụng, khi sở thích của một người biến thành nghề nghiệp của họ. Họ có khả năng

sẽ không yêu thích sở thích này nữa, đến lúc đó họ sẽ càng thêm thống khổ.

Nhưng trong bài hát của Cổ Dục cũng không có những thứ này, bài hát này là một bài hát mang năng lượng rất tích cực, vui vẻ, có thể làm cho người ta thả lỏng. Hơn nữa rất thích hợp cho giọng nữ hát, đủ đơn giản, đủ tẩy não để cho người ta nghe một lần mà có thể dễ dàng ngân nga giai điệu.

Khi nốt nhạc cuối cùng hạ xuống, ở bên cạnh Lương Tuyết không khỏi thở dài một hơi, cái người họ Cổ này quả nhiên là một thiên tài! Hơn nữa năng lực của người này thật sự là quá mạnh.

Bài hát này từ cách chơi đàn có thể biết được rằng đây là không phải là một bài ghi ta đơn thuần. Chắc hẳn còn cần hòa âm phối khí những thứ khác vào, rất có thể chính là cái người họ Cổ này ngẫu hứng nên mới đàn. Loại âm nhạc thế này đúng là quá khoa trương rồi.

“Bài hát này tôi có thể trao bản quyền cho cô hát, nhưng nghiêm túc mà nói thì thực sự khí chất của cô không phù hợp với những bài hát bình dị thế này.” Ca khúc kết thúc, Cổ Dục nhìn Lương Tuyết suy nghĩ một chút, rồi lạnh nhạt nói. Hắn cũng không biết những bài hát này xuất hiện từ đâu ra, nó cứ dễ nghe là được.

“Đúng vậy! Tiểu Tuyết không hợp”. Nghe được lời của Cổ Dục thì lúc này Triệu Hàn ở bên cạnh cũng lên tiếng, cô nhìn Lương Tuyết rồi nhẹ nhàng gật đầu tán thành.

Điều này cũng không thể trách Triệu Hàn bỏ đá xuống giếng được, ngay cả Lương Tuyết cũng biết khí chất của mình quả thật không phù hợp với bài hát này. Tuy rằng con người cô thoát nhìn cũng rất giản dị, không thuộc loại tính cách hùng hùng hổ hổ. thế nhưng cô biết nội tâm của mình, kỳ thật ngoài

sự thanh đậm thì cô còn có nhiều tâm tình cứng rắn và không chịu khuất phục.

Cũng giống như cô bây giờ vậy. Nếu như là người bình thường gặp phải chuyện như vậy thì chỉ có thể rời đi hoặc cắn răng nhẫn nhịn. Thế nhưng cô lại không muốn, cô không cam tâm rời đi, nhẫn nhịn không có trong từ điển của cô. Chính bởi vì vậy, cho nên cô mới nửa vờ như vậy.

Cũng chính vì tính tình như thế, cho nên cô mới cố ý chạy tới để tìm Cổ Dục xin bài hát.

Cô không cam lòng, không phục, tính tình như vậy quả thật không hợp với bài hát nông nhàn thanh đậm, điểm này cô rất rõ ràng. Nếu bài hát này không thích hợp với cô thì bài ‘Hương Cây Lúa’ cũng không thích hợp.

“Ừm! Tôi hiểu rồi anh Cổ, cảm ơn anh.” Nghe được lời của Cổ Dục, Lương Tuyết hít sâu một hơi. Sau đó nhìn về phía Cổ Dục, cô đương nhiên sẽ không buông bỏ. Thế nhưng cô phải suy nghĩ trước, hiện tại mình cần cái gì, mình muốn làm cái gì mới được.

“Ài! Thôi quên đi, nếu đã cùng nhau uống rượu rồi thì xem như có duyên, tặng cô một bài hát vậy!” Nhìn ánh mắt quật cường của Lương Tuyết, Cổ Dục đang ôm cây đàn guitar đột nhiên nở nụ cười. Không cần biết vì mục đích gì, cô ta có thể tìm được nơi này coi như là có duyên với hắn, vậy tặng cô một bài hát vậy.

Theo tiếng guitar vang lên một lần nữa, điều này làm cho tất cả mọi người xung quanh đều có một chút bất ngờ.

Bởi vì bài hát này không giống với ‘Hương Cây Lúa’ và bài hát vừa rồi, phong cách hoàn toàn trái ngược. Bài hát này mang theo phong cách nhạc cổ điển Trung Quốc nồng đậm,

thậm chí các cô gái còn tò mò làm sao mà Cổ Dục dùng guitar lại có thể dẫn thanh âm của đàn Tỳ Bà.

Nhưng còn chưa đợi các cô suy nghĩ rõ ràng, Cổ Dục đã mở miệng hát.

“Tay cầm bông hoa trạm trổ, ngàn vết khắc uốn lượn thành tranh. Tháp công đức lòng danh, nằm bên cạnh cầu nhà ai đó...” Nghe cổ Dục phát ra thanh âm còn dịu dàng hơn phụ nữ, tất cả mọi người đều choáng váng. Trước kia chỉ nghe nói qua kinh kịch có diễn viên nam đóng vai nữ.

Không ngờ hôm nay Cổ Dục hát còn có thể hát thành như vậy, quả nhiên làm cho người ta vô cùng khiếp sợ.

Càng khiếp sợ, các cô càng thêm kinh ngạc và tò mò với bài hát của Cổ Dục. m nhạc của Cổ Dục, phiêu theo bài hát, các cô dường như nhìn thấy bóng dáng của một người mặc áo đỏ đang ôm đàn Tỳ Bà.

“Là Vương Chiêu Quân sao?” Khẽ nhắm mắt lại, Lương Tuyết có chút nghi hoặc nói.

Rất nhanh ở trong đầu cô, người hát đã không còn là Cổ Dục mà tuyệt thế mỹ nhân ôm đàn Tỳ Bà kia.

“Gió xuân thổi bay ngọn tóc với khăn hồng, thêu dành tặng người, mắt phượng mày ngài tựa điểm trang. Cát chảy cuộn cuộn, tóc trắng gói vương chén rượu họa từng đường. Thiếu niên xiêm y phong nhã bên tuần mã cũng trôi qua trong nháy mắt thôi...”

“Tránh sao được mái dột sương rơi, khó lòng trước được vật đổi sao dời. Núi sông cách trở xoay người ung dung sao trà!

“Đời người dài quá... ký thác lại một góc dĩ vãng đã qua, thả trôi hết cả bao hy vọng, thêm vào đó là nỗi hoang đường, mới nhớ được bóng hình người thương.”

“Toàn thân sương pha... ai nhắc bút viết đôi hàng, đôi lại cho người một góc an khan, tiêu tan đi bao nỗi thăng trầm, người vẫn mãi trong lòng ta...”

(Cre: Lời dịch Hồng Chiêu Nguyễn: Mê Mụi)

Nghe bài hát này, Lâm Lôi và Lý Vân Vân không khỏi lau khôe mắt một chút. Kỳ thật trước kia các cô nghe Cổ Dục hát, dễ nghe thì đúng là dễ nghe cũng rất có cảm giác, thế nhưng không mãnh liệt như hôm nay. Quả thật, bài hát này là hát về Vương Chiêu Quân, vị Tứ đại mỹ nữ thời Trung Hoa cổ đại này, lấy sức một người để gánh vác hòa bình hai nơi.

Nhưng trên thực tế đây cũng nói lên sự bất tài của người nắm quyền lực vào thời điểm đó, cần phải giao hòa bình cho phụ nữ gánh vác. Lại nói, triều đại Trung Hoa cổ đại binh cường mã tráng đứng đầu là thời nhà Đường, phồn vinh nhất là thời Lương Tống. Nhưng nói đến cốt khí, nhà Minh là thứ hai thì không ai là thứ nhất.

Triều đại nhà Minh năm 276 chủ trương ‘Không hòa thân, không bồi thường, không cắt đất, không nạp cống, Thiên Tử thủ biên giới, Quân Vương chết xã tắc.’

Hoàng đế Sùng Trinh thì thà treo cổ ở Mối Sơn còn hơn là phải phải chạy trốn vứt bỏ danh dự của mình.

Nếu như không phải cuối cùng bởi vì nội chiến cộng thêm thiên tai thời kỳ Tiểu Băng Hà đánh sụp bọn họ, có lẽ họ đã vượt qua được khó khăn.

Đương nhiên, đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ trong lòng Cổ Dục mà thôi.

Thời gian của một bài hát rất ngắn, rất nhanh bài hát đã kết thúc. Mà lúc này Lương Tuyết cũng lau hai mắt mình một chút, nhưng khi mở ra thì ánh mắt cô nhìn về phía Cổ Dục lại

lóa lên ánh sáng khác. Từ trước đến nay, cô không bao giờ tin tưởng vào cái gọi là tri kỷ, nhưng bây giờ cô lại tin tưởng.

“Chú! Bài hát này nghe rất hay, bài này tên là gì vậy?” Nhìn Cổ Dục, Phùng Thư Nhân tò mò hỏi, bài hát này thật sự rất dễ nghe.

“Hồng Chiêu Nguyện.” Sờ sờ đầu Phùng Thư Nhân, Cổ Dục lại nhìn về phía Lương Tuyết, không biết cô có hài lòng với bài hát này không?

Chương 211. Cherry

Chương 211: Cherry

“Yeah! Hôm nay quả thật là quá hoàn mỹ, thu hoạch không ngờ lại phong phú đến như vậy. Ha ha ha!” Ngồi kế bên người lái, Triệu Hàn vừa duỗi lưng vừa hưng phấn nói.

“Tiểu Hàn này! Cậu có tin trên thế giới này tồn tại thứ gọi là tiếng sét ái tình không?” Thông qua kính chiếu hậu, có thể nhìn thấy nhà Cổ Dục càng ngày càng xa, Lương Tuyết nhẹ nhàng cắn môi rồi nhỏ giọng hỏi.

“Tin chứ! mình bây giờ đối với Cổ Dục chính là bị đánh tiếng sét ái tình. Anh ấy vừa đẹp trai, vóc người đẹp, làm cơm ăn ngon như vậy. A! Còn có rượu ngon nữa! Chắc chắc...” Nghe được câu hỏi của Lương Tuyết, hai mắt Triệu Hàn sáng bừng lên, trong đầu lại đang nhớ đến việc khi nãy mình dùng mọi cách để xin Cổ Dục nửa bình rượu quý kia.

“Nói chuyện với cậu thật là... Từ trước tới giờ mình không hề tin về việc chỉ mới gặp ai đó có một lần mà đã khắc vào sâu bên trong trái tim mình. Nhưng bây giờ, mình lại có chút tin điều là thật rồi.” Lại nhìn căn nhà vốn đã không thể nhìn rõ kia, trên mặt Lương Tuyết đỏ bừng lên, nhưng hai mắt lại vô cùng sáng long lanh, giống như đang ngẫm quyết tâm một việc gì đó.

Mà lúc này Triệu Hàn nhìn thấy dáng vẻ của cô bạn thân thì không khỏi giật mình, mồm ngoác đến tận mang tai nhưng sau đó cũng khép lại.

“Làm sao cậu biết mình nói không phải thật chứ.” Tựa đầu lên cửa kính, Triệu Hàn nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, trong tay

nắm chặt bình rượu mà trên mặt thì một lần nữa tràn đầy vẻ tươi cười. Cảm giác này, thật tuyệt!

“Yeah! Không phải hát nữa. Hát đến nổi cổ họng muốn bốc khói luôn rồi. Ăn trái cây đi.”

“Ừm, ăn trái cây đi!”

“Hừm...nên ăn trái cây gì nhỉ?”

Chẳng qua lúc này Cổ Dục lại không có cảm giác đặc biệt gì. Hắn chỉ nghĩ là hai người này đi thì hắn lại tự do, tạm thời bọn họ hắn là sẽ chưa quay lại đây đâu.

Hát vài bài đã khiến hắn khát khô cả cổ, có điều so với uống nước thì hắn lại càng thích giải khát bằng trái cây hơn. Bây giờ đã sắp tới cuối tháng sáu, tuy trái cây vùng Đông Bắc trưởng thành chậm hơn so với phía Nam, nhưng cũng đã có không ít thứ để ăn rồi.

Ngoại trừ dưa hấu, trong nhà Cổ Dục hiện tại còn có cherry và dâu tây. Mà bên cạnh chỗ trồng dưa hấu, hắn còn có một số cây dưa lê Hàn Quốc cũng đã chín.

Những ngày này hắn mỗi ngày ở trong nhà ăn trái cây phải nói là hạnh phúc đến quên cả trời đất.

“Vậy chúng ta ăn cherry nha!” Vỗ tay một cái, Cổ Dục đồng dục tuyên bố.

“Được đó! Vậy chúng ta mau đi hái!” Nghe Cổ Dục nói có thể ăn quả này, Phùng Thu Nhân vốn là đang thèm thứ trái cây này lập tức xông xáo kéo theo Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi đi hái. Về phần Cổ Vận cùng Cổ Dũng, bọn họ cũng không nán lại lâu, sau khi ăn xong thì cùng nhau về nhà.

Quả anh đào, tên tiếng anh là cherry, sinh trưởng nhiều nhất là ở Châu Mỹ đại lục. Sau này cũng xuất hiện ở một số quốc gia khác. Quả thường có vị ngọt, da bóng loáng, hương

thơm dễ chịu, thịt mọng, ăn giòn ngọt, đậm đà, thuộc một loại với anh đào đại.

Cái này vốn không phải là do Cổ Dục sinh ngoại, anh đào của chính nước mình trồng hẳn cũng thích ăn, nhưng ăn vào lại không thỏa mãn bằng cherry Mỹ, độ ngọt cũng kém hơn một chút. Bây giờ cherry Mỹ ở trong nước đã được bán rộng rãi, tỉnh Sơn Đông, Liêu Ninh, Hà Nam, Hồ Bắc, Tứ Xuyên... các nơi đều bán. Giá tiền của nó so với vài năm về trước thì vẫn đắt như vậy.

Cái này thì ai cũng biết rồi, dù gì thì cherry cũng được coi là loại trái cây nhập khẩu cao cấp, được mệnh danh là nữ hoàng của các loài trái cây. Thậm chí ở một số thành phố lớn, nhiều người còn hô to câu: “Tự do cherry”(+)

(+) 车厘子自由: Cụm từ “tự do cherry” là cách gọi mà thanh niên Trung Quốc dùng để chỉ mức độ tài chính của bản thân. Bởi cherry thật sự rất đắt, nhiều người than thở rằng dù tiền lương của họ vượt qua 10.000 nhân dân tệ nhưng lại không mua nổi cherry. Anh em có thể tra thêm câu chuyện đằng sau câu nói này trên google nhé.

Chẳng qua những thứ này lại chẳng ảnh hưởng tới Cổ Dục, bởi cherry của hắn đã sớm “tự do” rồi, hơn nữa còn “tự do” quá mức. Bởi vì trong nhà hắn cây cherry mỗi năm kết trái cũng phải hơn nửa tạ, đến lúc đó có quảng bớt vào bãi cát bí mật cũng ăn không hết.

Những ngày gần đây, kể từ khi loại quả này kết trái, mấy người Phùng Thu Nhân lén ăn vụng không ít. Bây giờ có thể quang minh chính đại hái ăn, dĩ nhiên là không thể tốt hơn.

Mấy người các cô ôm theo một cái rổ, rất nhanh bọn họ đã hái được 1kg cherry. Đang định bê vào rửa thì đột nhiên Cổ Tú Tú dừng lại, sau đó cẩn thận đào bới trong bụi cỏ dại dưới gốc cây, một lúc sau thì nhấc ra được một con gà con lông đen.

“Chú Dục, có gà con!” Thấy thứ mình tìm được chỉ là một chú gà con, Cổ Tú Tú lớn tiếng kêu lên.

“Hả? Gà con?” Nghe thấy vậy, vốn đang nằm ở trên ghế dài Cổ Dục giật mình ngồi dậy, tiếp đó hẩn hướng ánh mắt về phía Vua Núi cùng những con gà hắc phong.

Tính thời gian có vẻ như bọn gà Hắc phong sớm nhất chắc cũng đang trong giai đoạn ấp trứng rồi. Dù gì thì Cổ Dục mỗi ngày ăn trứng cũng không nhiều, lúc mới đầu hẩn còn sai Vua núi đi nhặt trứng về, nhưng sau này trong nhà hẩn đồ ăn ngon chất đầy như núi nên hẩn cũng lười ăn trứng gà.

Hẩn ăn trứng gà cũng chỉ có lặp đi lặp lại mấy cách chế biến. Nếu không phải làm mì trộn tương đen thì cũng là canh rong biển trứng hoa, bằng không thì chính là cho Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi làm trứng xào cà chua, thật sự cũng không phải cách chế biến phức tạp gì.

Bây giờ nghĩ lại, những con gà kia chắc cũng phải ấp được kha khá, nở ra được nhiều gà con rồi chứ.

“Vua núi, mày biết những con gà con khác đang ở đâu không?” Nhìn Vua núi đang nằm dưới đất, Cổ Dục mở miệng hỏi.

“Ô...” Nghe Cổ Dục nói, Vua núi phát ra tiếng kêu nhỏ, sau đó thì đứng dậy. Trước ánh mắt bất ngờ của tất cả mọi người, nó bắt đầu đi lục soát ở trong vườn rau, vườn trái cây.

Không bao lâu thì hơn hai mươi con gà hắc phong bị nó tìm được, rõ ràng có liên quan tới nước giếng. Xác suất những quả trứng nở ra thành gà con là rất cao, không có phòng ấp trứng, chỉ dựa vào tự nhiên mà vẫn có nhiều gà con nở ra như vậy cũng thật sự là không dễ dàng. Chỉ có điều là bọn này cũng quá là tinh ranh rồi, đem con của mình giấu ở trong vườn trái cây, vườn rau, cộng thêm đám cỏ dại lại mọc um tùm cho

nên Cổ Dục cũng lười đi xem. Kết quả là không ngờ phát hiện ra trong nhà mình lại thêm một đám gà con.

Ngoại trừ hơn hai mươi con gà con ra, Vua núi còn tìm được mấy con chim đa đa con. Rõ ràng so với gà hắc phong, chim đa đa đẻ trứng số lượng ít hơn nhiều.

Mà càng làm cho Cổ Dục kinh ngạc hơn, chính là Vua núi lại tìm thêm được mấy quả trứng ngỗng to.

“Những vật này đều là đồ tốt, có thể làm giảm nhiễm độc thai nghén (+), về sau nếu như ai mang thai có thể ăn.” Nhìn mấy quả trứng ngỗng cỡ đại kia, Lâm Lôi lúc này cười tủm tỉm nói.

(+)Ốm nghén gồm các triệu chứng như buồn nôn, khó thở, chán ăn,... Khi các triệu chứng này trở nên nghiêm trọng, gây ảnh hưởng tới sinh hoạt thường ngày, sức khỏe của mẹ và em bé thì người ta gọi là nhiễm độc thai nghén.

“Đến đối tượng yêu đương tôi còn chả có chứ nói gì đến chăm sóc phụ nữ lúc mang thai, ha ha. Nhưng mà hôm nay đám gà con đã nở cũng là một tin tức tốt.” Nghe Lâm Lôi nói vậy, Cổ Dục cũng không thèm để ý, hắn là một kẻ thông minh cho nên đương nhiên là hiểu được ý nghĩa sâu xa bên trong.

Nhưng bây giờ lại sinh ra một vấn đề nhỏ, đó chính là đám gà hắc phong, chim đa đa đều có gà con, chim con. Cổ Dục trước đây từng dựng cho chúng một cái ổ, nhưng bọn chúng đến nhìn cũng chả thèm nhìn chứ đừng nói đến việc vui vẻ vào đó ở.

Nếu như bọn chúng ở trong nhà hắn con đàn cháu đống, đến lúc đó hắn chắc chắn phải xây cho bọn chúng một cái ổ mới thì mới ổn.

“Vấn đề này phải cần nghiên cứu kỹ mới được.” Sờ sờ cằm, Cổ Dục nhỏ giọng lẩm bẩm tính toán. Nếu như muốn xây

một cái ổ mới cho gà, vậy cái ổ của Vua Núi cũng có thể thuận tiện sửa lại một chút.

Edit: SENSELESS

Chương 212. Nhà kính

Chương 212: Nhà kính

“Người anh em, tôi nói chứ nếu phải sửa như thế thật thì chỉ bằng cậu trực tiếp làm một cái nhà kính cho cả vườn nhà cậu đi. Tôi nghe tên tiểu tử Cổ Vận nói nhà cậu có cây trà rất quý, cậu phải chú trọng bảo vệ chúng chứ.”

Sáng sớm hôm sau, Cổ Dục đem những việc quan trọng giải quyết hết, sau đó thì gọi Cổ Tuấn Tài tới.

Kể từ sau lần hợp tác làm ao cá, Cổ Tuấn Tài cùng Cổ Dục cũng coi như là hợp tác vui vẻ. Giờ hắn muốn mua đồ để dựng lại cái ổ cho đám gà, ngỗng kia. Xét thấy những thứ lúc trước do Cổ Tuấn Tài dựng đã qua một khoảng thời gian vẫn còn rất ổn, cho dù là về chi tiết hay chất lượng thì công đều không tệ, cho nên Cổ Dục để hắn kiếm thêm chút tiền. Có điều lúc Cổ Tuấn Tài tới, nghe Cổ Dục nói đơn giản một chút về yêu cầu của mình xong, hắn ta thế nhưng lại gãi đầu nói câu trên.

“Nhà kính? Vườn này rộng bao nhiêu chứ? Có thể dựng được sao?” Nghe Cổ Tuấn Tài nói, Cổ Dục không khỏi nghi hoặc lắm bầm một câu.

Bởi trong ấn tượng của hắn, nhà kính kia phải là một mảnh đất lớn mới có thể dựng được, mà chỗ của hắn thì lại quá nhỏ. Nhưng Cổ Tuấn Tài nói cũng không phải không đúng. Hai gốc cây trà bên ngoài kia của hắn, nếu đặt ở trong không gian thì cho dù bên ngoài là mùa đông lạnh giá thì bên trong lá trà vẫn sẽ trưởng thành, phát triển tươi tốt. Nhưng đến lúc lấy ra khỏi không gian, ngộ nhỡ bị người khác phát hiện thì sẽ rất phiền phức. Nếu như có thể làm nhà kính, vậy dĩ nhiên là không thể

tốt hơn, cây trà vẫn có thể trưởng thành ngay trong mùa đông lạnh mà không cần bỏ vào không gian.

“Một mẫu đất cũng có thể dựng, chỉ xem là cậu thích kiểu dáng gì thôi.” Cổ Tuấn Tài nghe xong, lập tức cười nói.

“Có thể cho tôi xem kiểu dáng một chút không?” Nghe đôi phương nói vậy, Cổ Dục liền có chút động tâm, hần liếm nhẹ môi, hưng phấn hỏi.

Nếu như phía sau cũng có thể được phủ trong nhà kính, đó không thể nghi ngờ đối với ao cá cùng giếng nước sẽ được bảo vệ kỹ càng. Hơn nữa còn có thể giải quyết luôn cả chỗ ở của chó, heo, gà. Cổ Dục bây giờ không thiếu tiền, đương nhiên muốn làm gì thì liền có thể làm cái đó.

“Được! Tôi gửi mẫu cho cậu xem.” Thân là trưởng nhóm xây dựng nên trong điện thoại Cổ Tuấn Tài vẫn luôn có những tư liệu này, lúc nào cũng có thể gửi cho Cổ Dục.

Sau khi Cổ Dục mở ra nhìn, không lâu, hai mắt hần liền tỏa sáng.

Những cái đầu đều là bản thiết kế phổ thông, hần đã nhìn qua nhiều rồi: tròn trịa, giống như một cái túi chụp, không được đẹp mắt chỉ có tính tiện lợi là chủ yếu. Nhưng đến đằng sau, bản thiết kế nhà dựng bằng kính cường lực đã thu hút sự phân lớn sự chú ý của hần.

Không chỉ bốn phía vuông vức, hơn nữa cũng rất có thẩm mỹ. Chủ yếu nhất là độ bền cũng tăng lên rất nhiều.

“Đây là Dương Quang Phòng?” Chỉ vào ảnh chụp, Cổ Dục tò mò hỏi.

(+)阳光房: Dương Quang phòng hay còn gọi là nhà kính, bốn phía xung quanh đều được làm bằng kính cường lực giúp gia chủ có thể nhìn ra bên ngoài, tận dụng ánh sáng tự nhiên từ bên ngoài vào. Nhà kính có thể điều chỉnh độ sáng được làm

bằng kính mờ có cấu trúc rỗng làm tường và trần bên ngoài. Các trạng thái trong suốt và mờ đục của nhà kính có thể được điều khiển bằng công tắc hoặc điều khiển từ xa. Tuy nhiên, nó vẫn có thể bảo vệ sự riêng tư và kiểm soát cường độ một cách hiệu quả ánh sáng mặt trời, rất thuận tiện. Về sau sẽ dịch là nhà kính cho tiện.

“Đúng vậy! Mấy năm gần đây đang chuộng phong cách này.” Thấy Cổ Dục lướt đến tận cuối, Cổ Tuấn Tài không khỏi bất ngờ nhìn Cổ Dục, không nghĩ hẳn còn biết những thứ này.

Nhà kính, là một loại nhà ở mới được lưu hành gần đây trong nước. Trên cơ bản ở trong thành phố chính là những căn nhà một tầng kèm vườn cây, chuyên môn được dùng để trồng cây trồng hoa trong nhà. Lúc bình thường có thể ở đây ngắm hoa, trồng rau, mùa đông có thể sưởi nắng, uống trà, chơi mát chược. Còn mùa hè thì sẽ ở đây nướng đồ ăn, sẽ không khiến cho phòng bị ám nhiều khói. Là một loại hình nhà ở rất được hoan nghênh.

Có điều Cổ Tuấn Tài cũng không ngờ là Cổ Dục lại chọn loại này. Phải biết rằng muốn xây được loại hình này, phải đáp ứng được rất nhiều điều kiện. Những chỗ diện tích chỉ có vài mẫu cho đến hơn mười mấy mẫu, giống Cổ Dục như thế cũng có hơn trăm chỗ nhưng lại không có người xây dựng. Không phải là không thể xây, mà là nguyên vật liệu quá mắc.

Nhưng mà Cổ Dục thiếu tiền sao? Nhìn bản thiết kế, hẳn lập tức có chút động tâm.

“Này ông anh, loại nhà kính này chi phí thế nào?” Chỉ vào một tấm ảnh mà hẳn hài lòng nhất, Cổ Dục tò mò hỏi.

“Không phải chứ? Cái này thì thật sự là có chút khoa trương rồi....Thôi được rồi! Tôi biết cậu không thiếu tiền, nhưng mà loại này chi phí thực sự rất cao. Cứ lấy theo mét vuông để tính thì 1 mét vuông khoảng tầm 200 tệ. Chỗ của cậu

chắc cũng hơn 3,000 mét vuông, vậy ít nhất cũng phải hơn 700 ngàn tệ. Thật sự là có chút quá mắc.”

Biết được Cổ Dục quả nhiên nhìn trúng loại này, Cổ Tuấn Tài cũng không nhịn được mở miệng khuyên nhủ.

Cái nhà kính này cùng ao cá không giống nhau. Ao cá kia là thứ có thể kiếm ra tiền, xây lớn thì còn có thể thu tiền hoàn về. Nhưng cái này là nhà kính, nói thật, cái này ngoại trừ dễ nhìn thì cũng chả có tác dụng lớn gì, nông thôn nơi nào chú trọng cái này chứ.

“Ai da! Vấn đề không phải là ở tiền bạc, kiếm tiền không phải là vì hưởng thụ sao? Anh nói cái kia kém nhất, có phải là chất lượng kính kém hay không? Chọn loại tốt một chút, tôi thấy loại này cũng được nè, thế nào?” Cổ Dục không thêm để ý khê phát tay, đừng nói là sáu hay bảy trăm ngàn tệ. Cho dù là 7 triệu tệ Cổ Dục cũng không để ý, hấn trực tiếp đáp.

Thấy Cổ Dục thực sự không để ý đến tiền bạc, Cổ Tuấn Tài cũng thở dài một hơi.

“Ài! Được rồi! Loại này kém nhất cũng 200. Giống như loại kính khi nhỏ chúng ta hay nhìn thấy, cơ bản đều là loại dùng để gắn lên trên khung cửa sổ. Nhưng nó chỉ là một lớp thủy tinh mờ, đừng nói tới chịu ngoại lực đả kích có thể quá lạnh hoặc quá nóng cũng có thể phát nổ, đúng thật là không quá phù hợp. Cậu nhìn trúng loại này chính là loại cao cấp, loại này giá cả khác biệt rất lớn. Giá rẻ nhất là 200 tệ một mét vuông, đắt hơn thì là 2,000 tệ một mét vuông, loại mà cậu xem thì giá của nó tầm 1,800 tệ...”

Thở dài một hơi rồi lại tiếp tục thương lượng. Mặc dù Cổ Tuấn Tài không muốn Cổ Dục bị thiệt thòi, nhưng nếu Cổ Dục nhất định phải mua, vậy tất nhiên hấn sẽ không cự tuyệt, dù sao kiếm được tiền cũng là bản thân hấn ta.

Dựa theo lời giải thích vừa rồi, giá cả của nhà kính chênh lệch có thể đạt tới gấp mười bốn, mười lăm lần. Chẳng qua là tiền nào của nấy.

Cổ Dục nhìn trúng loại kính 1,800 một mét vuông, dùng chính là loại kính cường lực để lắp cửa sổ. Có người nói dùng kính cũng không cần loại quá đắt, trên cơ bản thì dùng loại 200 hoặc 300 tệ một mét vuông là được rồi.

Nhưng thật ra không phải vậy, kính càng lớn thì càng quý. Nó không phải loại có thể đem ra cắt thành từng khối nhỏ, mà là loại 10m×10m, loại kính cực lớn.

Hơn nữa loại kính này có 5 lớp, còn thêm cả lớp kính cường lực dày, tuy không phải là cái loại kính làm mái nhà hay làm hành lang trên không kia. Thế nhưng mà chịu trọng lượng nặng thì vẫn được, ít nhất đứng lên mấy người cũng không có vấn đề.

Hơn nữa đắt như vậy, thì vấn đề hậu mãi cũng sẽ được phục vụ tốt, gọi điện thoại thì sẽ lập tức tới, lúc nào cũng có thể thanh lý.

Chẳng qua nếu tính kỹ, kỳ thực đắt cũng không phải ở số nguyên vật liệu này.

Mà chính là ở chỗ máy móc. Bởi vì loại nhà kính này là dùng máy móc tự động để vận hành.

Các trạng thái trong suốt và mờ đục của nhà kính có thể thông qua điều khiển tự động. Vào mùa hè có thể kiểm soát ánh sáng mặt trời chiếu vào, mùa đông hay trời mưa, trong vòng một phút thì có thể trở về chế độ trong suốt.

Thứ đó mới là đáng tiền nhất.

Nghe Cổ Tuấn Tài giới thiệu, Cổ Dục càng có ý muốn mãnh liệt với thứ này, hẳn chắc chắn phải làm cho bằng được.

Nếu như có nhà kính, vậy sau này mùa đông cũng có thể ở trong nhà mặc áo ba lỗ, quần cộc, còn có thể nhìn thấy thô địa?

Nghĩ tới đây, Cổ Dục tràn đầy hào hứng. Số tiền này, nhất định phải tiêu.

Edit: SENSELESS

Chương 213. Ốc Bươu

Chương 213: Ốc Bươu

Nếu như đã quyết định chắc chắn muốn làm như thế, Cổ Tuấn Tài cũng không nói thêm gì nữa, hắn bắt đầu đi đo diện tích vườn nhà Cổ Dục.

Khu vườn này tổng diện tích là khoảng hơn 3,250 mét vuông, chẳng qua những số lẻ Cổ Tuấn Tài sẽ trực tiếp làm tròn, vậy sẽ là 3,200 mét vuông

Với diện tích 3,200 mét vuông cùng đơn giá 1,800 tệ một mét vuông. Nếu tính ra sẽ là 5,76 triệu tệ, nhưng hắn lại chủ động làm tròn thành 5,7 triệu tệ.

Tiền công, vật liệu, dịch vụ hậu cần, bọn hắn sẽ làm hết tất cả.

Cổ Tuấn Tài đang nhằm tính chi phí nhưng khéo mắt thì cong lên khó mà giấu được việc hắn đang rất vui vẻ.

Mặc dù công việc này kiếm lời nhiều nhất không phải bọn hắn, bởi vì bản thân bọn hắn không thể làm ra loại vật liệu này. Do đó chỉ có thể giao cho nhà máy tiến hành làm, bọn hắn chỉ phụ trách phần lắp đặt cùng hậu cần. Nhưng cũng chỉ cần một đơn này thôi bọn hắn cũng có thể kiếm được hơn mấy trăm ngàn tệ, Cổ Tuấn Tài đương nhiên là rất vui vẻ.

“Giúp tôi làm chuyện này thật tốt, cũng không cần vội vã, chỉ cần trước khi bắt tay vào xây dựng thì chuẩn bị cho tốt là được rồi.” Cổ Dục mỉm cười nói với Cổ Tuấn Tài, tưởng tượng đến khu vườn nhà mình nằm gọn trong nhà kính, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy vô cùng kích động.

“Được, cậu cứ yên tâm đi!” Vừa nghe Cổ Dục nói có thể thoải mái sắp xếp thời gian trước khi bắt tay vào làm, gương mặt Cổ Tuấn Tài tràn đầy vui sướng, lập tức vỗ ngực đảm bảo.

“Chú Cổ Dục! Chú ơi! Mau nhìn nè!” Đang lúc Cổ Dục cùng Cổ Tuấn Tài bàn luận chuyện bên này, từ bên ngoài bỗng truyền tới tiếng của Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi.

Hai cô nhóc này hai ngày gần đây luôn chạy khắp nơi gây loạn. Bởi vì vừa được nghỉ hè, tâm trạng đang tràn đầy vui sướng nên mới vậy. Sáng hôm nay chạy tới nhà Cổ Dục chơi, ở lại không lâu thì lại chạy ra ngoài, chỉ có khi gần tới lúc ăn cơm trưa mới quay trở về. Lần này dường như mang được thứ gì về, trong tay đang xách một cái túi nilon vui vẻ gọi Cổ Dục.

“Lại làm gì rồi?” Nhìn hai cô bé, Cổ Dục cũng cười đi tới, giơ tay xoa đầu một cô bé, hắn cũng ngồi xổm xuống cho vừa tầm với hai đứa nhóc, tò mò hỏi.

“Chú nhìn nè!” Cổ Tú Tú cười tủm tỉm chủ động mở miệng túi ra, Cổ Dục cúi vào nhìn, thấy bên trong túi có rất nhiều con ốc bươu đang bò lổm ngổm.

Nhìn thấy bọn chúng, Cổ Dục không khỏi nhíu mày một cái.

Loài ốc bươu này Cổ Dục lúc nhỏ cũng rất thích ăn. Lúc đó hắn hay cùng bố mẹ, ông nội và bà nội đi Cáp Nhĩ Tân chơi. Thường xuyên mua một bát ốc bươu nóng hổi, vừa đi vừa ăn.

Nhưng sau này khoa học phát triển, hắn đã không còn ăn món này nữa. Bởi vì bên trong chúng có chứa một lượng lớn ký sinh trùng. Mặc dù nói nấu chín ăn sẽ không sao nhưng dù sao thì cũng có chút lo lắng. Huống hồ Cổ Dục thật sự rất chán ghét ký sinh trùng, cho dù là không nhìn thấy đi chăng nữa.

Cũng có người biết được chuyện ốc bươu có thể ăn, còn ốc bươu vàng mới không thể ăn.

Hơn nữa, Cổ Dục vì sao lại có thể nhận biết được đây là ốc bươu mà không phải là ốc bươu vàng?

Nguyên nhân chủ yếu có hai cái, thứ nhất là về ngoại hình. Đối với ốc bươu thì sẽ có phần đít lồi nhọn ra phía sau trong khi đó ốc bươu vàng phần đít ốc lại bám sát vào trong thân ốc. Hơn nữa vỏ của ốc bươu vàng rất giòn, bóp một cái thì sẽ nát, khác với cái vỏ cứng của ốc bươu.

Nguyên nhân thứ hai, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, đó là ốc bươu vàng là sinh vật cận nhiệt đới. Khu vực Đông Bắc ngoại trừ tỉnh Liêu Ninh thì hầu như đều có, tỉnh Hắc Long Giang cùng Cát Lâm thì không có. Bọn chúng không thích hợp với khí hậu nơi đó. Cho nên tại tỉnh Hắc Long Giang, nếu như thấy loài ốc này thì không cần lo lắng quá, vì đó chính là ốc bươu.

Chẳng qua dù có là ốc bươu cũng vẫn không thể ăn.

“Thứ này tạm thời đừng có ăn, bên trong chúng có nhiều ký sinh trùng, ăn vào sẽ rất dễ sinh bệnh.” Cổ Dục nhìn hai cô bé, giọng điệu từ tốn giải thích.

“Ài! Không thể ăn sao?” Nghe thấy thế, hai cô bé đều có chút thất vọng gật đầu một cái, sau đó cũng không nói thêm gì. Trong đầu đang âm thầm chuẩn bị đem những con ốc này đập vỡ, lấy thịt ném cho vịt ăn.

“Ài! Tiểu Dục, tôi thấy những con ốc bươu này hẳn là không có vấn đề gì đâu. Tú Tú, Phi Phi, hai đứa tìm thấy chúng ở đâu vậy?” Cổ Tuấn Tài từ xa đi tới, cười hỏi.

“Tại bờ sông nhỏ ạ.” Cổ Tú Tú quay đầu, chỉ về hướng con sông mà bọn chúng vừa từ đó trở về.

“Ừm, nếu là ở bờ sông nhỏ thì không có vấn đề gì, những con ốc này chỉ khi sinh sống ở trong nước bẩn mới có nhiều ký sinh trùng. Bờ sông nước chảy liên tục, gặp phải ký sinh trùng

cũng rất thấp. Nếu như bọn chúng muốn ăn, vậy cứ cho bọn chúng ăn đi.” Cổ Tuấn Tài cười nói với Cổ Dục.

Châm ngôn nói rất hay, lưu thủy bất hủ (+). Quả thực so với trong đồng ruộng thì bờ sông nước cũng trong hơn, ốc sống ở đó ký sinh trùng cũng sẽ giảm nhiều.

(+)Nguyên cả câu châm ngôn là Hộ xu bất đồ, lưu thủy bất hủ. Nghĩa đen là chốt cửa không bị mối mọt, nước chảy không hôi thối. Nghĩa bóng thể hiện việc sống phải có ý chí, cần vận động, suy nghĩ. Ở đây chúng ta hiểu theo nghĩa đen.

Nói đi cũng phải nói lại, kỳ thực trên thế giới này, ký sinh trùng hầu như chỗ nào cũng có mặt. Tuyệt đối không nên cho rằng sinh vật trong biển thì sẽ không có ký sinh trùng. Cho nên Cổ Dục rất ít khi ăn đồ sống và sashimi, nếu có ăn cũng chỉ ăn cho biết.

“Cái này... được rồi!” Nghe được lời nói Cổ Tuấn Tài, còn có Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi bày ra dáng vẻ hào hứng muốn ăn,. Cổ Dục nở nụ cười, tiếp đó lắc đầu nói.

Kỳ thực hắn cũng muốn nếm thử lại một chút, tính ra cũng đã nhiều năm rồi chưa từng ăn lại món này.

“Buổi trưa ở đây ăn cơm đi, hai anh em chúng ta cùng nhau uống một chút.” Cổ Dục đứng lên, quay người về phía Cổ Tuấn Tài mở miệng hỏi.

“Ăn cơm thì không được rồi. Tôi buổi chiều còn có việc, để lần sau đi tôi mời.” Thật ra Cổ Tuấn Tài rất muốn đáp ứng lời mời của Cổ Dục, phải biết đây chính là một ân tình to lớn. Thế nhưng hắn thật sự có việc quan trọng. Trên mặt hắn tràn đầy vẻ tiếc nuối, vẻ mặt này không giả được, có thể thấy được là anh ta vô cùng tiếc nuối.

“Vậy được rồi! Tôi cũng không quấy rầy anh đi làm giàu nữa.” Cổ Dục cũng khách khí nói một câu, tất nhiên nếu đối

phương có việc vậy thì đành tạm gác lại lần sau thôi.

“Làm giàu cái gì chứ! Cậu mới là ông chủ lớn của tôi. Vậy nhé! Tôi đi đây.” Cùng Cỗ Dục khách khí vài ba câu, Cỗ Tuần Tài lập tức rời đi. Còn Cỗ Dục, hắn cũng cầm túi ốc đi vào phòng bếp.

Thịt ốc brou rất dễ nấu chín. Nếu muốn ăn giòn vậy thì không thể đun quá lâu, nhưng nếu như nấu không kỹ, e rằng sẽ không giết được ký sinh trùng. Đây là hai vấn đề trái ngược, gần như không có biện pháp giải quyết.

Nhưng Cỗ Dục lại có cách giải quyết được cả hai, đó chính là dùng nước đá.

Trước tiên đem ốc brou bỏ vào nồi đun sôi kỹ, sau đó vớt ra cho vào nước đá để ướp lạnh, như vậy thì thịt ốc sẽ giòn sần sật. Nhưng để thịt ốc mềm thì đừng nghĩ tới, thịt mềm vốn không thể nào đi cùng với an toàn.

Tiếp đó chính là xào ốc, món này phải làm cay. Rất nhanh Cỗ Dục đã làm xong, khi món này được đặt lên bàn thì Cỗ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi đồng dạng cùng kéo tay áo lên, hưng phấn muốn là người đầu tiên được nếm thử.

Edit: SENSELESS

Chương 214. Nước giếng vạ năng

Chương 214: Nước giếng vạ năng

“Món này thật là ngon quá đi! Chỉ là cháu thích ăn cay hơn nữa cơ.” Nhìn dáng vẻ ăn ngon lành của Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi, Cổ Dục cũng động đũa gấp vài miếng. Kỳ thực hắn vẫn có chút kháng cự với món này, mặc dù biết những ký sinh trùng kia đều bị nhiệt độ cao giết chết, nhưng trong nội tâm vẫn có chút bài xích.

Nhưng khi nhìn Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi, còn có Phùng Thu Nhân, Lâm Lôi, Lý Vân Vân bọn họ ăn vui vẻ như vậy, Cổ Dục cũng không nhìn được động đũa mấy miếng.

Không thể không bội phục tay nghề của hắn, món ốc bươu xào cay này thật sự là làm quá ngon. Món này nếu đi kèm với bia vậy phải gọi là tuyệt vời!

Chỉ là nếu không giải quyết được vấn đề ký sinh trùng, dù có ăn ngon hơn nữa Cổ Dục có lẽ cũng không có hứng ăn tiếp.

Đang lúc Cổ Dục rối rắm suy nghĩ giải pháp, đột nhiên trong đầu hắn nảy ra một đề vật rất quan trọng.

“Đúng rồi! Mình còn có nước giếng nữa mà. Nếu như muốn ăn, vậy thì cứ lấy nước giếng để nuôi đi!” Cổ Dục vui vẻ nở nụ cười, chính mình cũng thật ngốc, như thế nào lại quên chuyện bản thân có một cái giếng vạ năng cơ chứ.

Nước giếng này đến cả tôm hùm đất còn nuôi được chứ nói gì đến mấy con ốc bươu này. Nếu muốn nuôi ốc bươu, vậy đương nhiên phải nuôi thêm một số con khác dùng làm đồ

nhấm rượu chứ. Trong đầu hẳn nghĩ tới đầu tiên chính là ốc biển cùng với sò hến.

Cổ Dục nhớ đến lúc nhỏ, bởi vì nhà hẳn không có tiền, cho nên mỗi lần hẳn muốn ăn hải sản thì cha hẳn ngoại trừ mua tôm thì chính là mua những ốc biển cùng đủ các loại ngao sò.

Trong đó ngao trắng là thường thấy nhất, bởi chúng rẻ. Ngao trắng thường chỉ vài tệ một kg, nhưng khi được chế biến, hấp, xào xả ớt thì hương vị phải nói là tuyệt hảo.

So với ngao trắng thì ngao vàng ngon và dinh dưỡng hơn. Ngao vàng chủ yếu phân bố ở các vùng gần biển Hoàng Hải Đông bộ, các vùng thuộc ven biển tỉnh Giang Tô, đây cũng là đặc sản ở nơi đó. Thịt của chúng rất mềm, beo béo, có vị ngọt thanh, chất dinh dưỡng cao, chế biến lại rất đơn giản. Thích hợp làm các món xào hấp.

Ngoài ra còn phải kể đến chính là ốc biển. Ốc biển thực ra mấy năm gần đây đã không còn mấy người ăn nữa. Loài ốc này tên khoa học là ốc bùn răng cưa, bản thân chúng không có độc. Nhưng bởi do ăn rong rêu có chứa độc tố dẫn đến bọn chúng cũng mang trong người độc tố, người ăn phải có thể nhiễm độc gây tử vong.

Chính bởi vì như vậy cho nên ngày nay việc đánh bắt loài ốc biển này ngày càng ít.

Có điều gần đây đã có người bắt đầu nuôi những loại sinh vật này, bởi vì tự nuôi có thể nuôi chúng thành béo mập nhanh chóng. Quan trọng nhất là sẽ không lo về vấn đề nhiễm độc, bởi vì đã có nhân công cho chúng ăn, thức ăn cũng được đảm bảo.

Tuy nói chúng là sinh vật biển nhưng Cổ Dục lại chưa từng một lần câu trúng bọn nó, bởi vì chúng quá nhỏ, sao mà câu

cho được. Ốc biển khó câu nhưng bào ngư thì lại nhiều không đếm xuể nha.

Cho nên nói đi nói lại, nếu muốn nuôi một ít, thì hẳn vẫn phải ra ngoài để mua.

“Ừm! Cứ làm như thế đi!” Lần nữa khều ra một miếng thịt ốc vàng óng, béo mềm, Cổ Dục âm thầm gật nhẹ đầu, tiếp đó nhỏ giọng nói.

Hắn chính là người nghĩ gì thì sẽ bắt tay vào làm. Cho nên lúc chiều, Cổ Dục rửa sạch 3 bể cá lớn, một cái hẳn chuẩn bị để nuôi ốc bươu, một cái nuôi ốc biển, cái còn lại sẽ thả ngao vào.

Sau khi chuẩn bị xong hết thủy, Cổ Dục lập tức dẫn nước giếng vào bể.

Ốc bươu thì dễ tìm, chỉ cần ra bờ sông là có thể bắt, nhưng ốc biển và ngao thì cần phải đi mua. Nơi duy nhất mà hắn biết có bán loại này là ở Cáp Nhĩ Tân, nhưng nơi đó quá xa, nếu dùng chuyển phát nhanh gửi tới đoán chừng cũng chết sạch. Loại hẳn cần nhất định phải là thứ còn sống!

Chẳng qua hắn nghĩ một chút thì thấy mình vốn không cần phải lo nghĩ nhiều làm gì, hắn không biết không có nghĩa là người khác cũng không biết, ít nhất Không Hạo Văn là một người sành ăn, hẳn ta tuyệt đối biết ở thành phố Đại Hưng sẽ có chỗ nào bán thứ này.

Cổ Dục lập tức gọi điện cho Không Hạo Văn. Không Hạo Văn thực sự biết gì nói đó, sau khi nói máy lập tức nói một tràng không dứt....

Đại khái thì thành phố Đại Hưng chỉ là một địa điểm du lịch nhỏ, bởi vì nơi này có núi lửa nên thôn dân mới dựa vào đấy để xây dựng suối nước nóng, cũng từ đó hấp dẫn tới một số khách du lịch. Nhưng nơi đây lại chẳng phải gần biển, cũng

không phải là thành phố lớn đi đâu cũng có chợ hải sản bán buôn. Loanh quanh một hồi, Khổng Hạo Văn vẫn là thiện tâm, nói rằng chỉ cần Cổ Dục muốn, hần kỳ thực cũng biết một chỗ. Đó chính mấy nhà hàng, quán ăn lớn.

Dù cho thành phố Đại Hưng này không lớn, nhưng quán ăn hải sản thì chắc chắn phải có chứ. Khổng Hạo Văn hần trên cơ bản là đã thử qua hết các cửa hàng ở đó, đương nhiên quán nhà nào có cái gì hần cũng đều biết chút ít. Chẳng qua những loại quán ăn này chỉ có buổi tối mới mở bán, đoán chừng nếu Cổ Dục đi đi về về, chắc chắn là sẽ rất mệt. Cho nên hần quyết định sẽ ở lại thành phố Đại Hưng một hôm.

“Nếu như vậy thì... hay là chúng ta cùng đi đi?” Để điện thoại xuống bàn, Cổ Dục suy nghĩ một chút, sau đó thì đứng lên, vừa cười vừa nói.

“A! Vậy là chúng ta lại có thể cùng ra ngoài chơi rồi!” Nghe thấy thế Phùng Thư Nhân cũng cười vui vẻ, giống như là đứa trẻ mới lớn vậy, đối với thành thị cũng tràn đầy hiếu kỳ. Mà Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân cũng có dáng vẻ y hệt, nói chung có thể ra ngoài chơi, tóm lại cũng là một chuyện tốt.

“Vậy chúng ta lập tức xuất phát ngay bây giờ, vừa vặn có thời gian đi dạo chơi.” Liếc mắt nhìn đồng hồ, giờ mới hơn một giờ chiều. Như đã quyết định xong, Cổ Dục cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp khóa cửa cổng, cũng khóa cẩn thận cổng Ngư trường, sau đó lái xe chở theo ba lớn hai nhỏ hướng về phía thành phố Đại Hưng mà đi.

Lúc Cổ Dục đang lái xe, hần lại bận tâm thêm một vấn đề khác. Đó là xe của hần dường như đang chở quá số người quy định. Tuy hiện giờ Cổ Dục không hề cảm thấy trong xe có gì chật chội, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu như bị cảnh sát giao thông ngăn lại, vậy thì phiền toái lớn rồi.

Cổ Dục hẳn vốn là một người tuân thủ luật pháp, là công dân gương mẫu, cho nên tốt nhất vẫn là nhanh chóng đổi sang một chiếc xe khác lớn hơn. Xe bán tải thì lại không có đến 7 ghế ngồi, còn MVP thì đường núi lại không lái vào được,....Nếu vậy chỉ có thể mua SUV.

“SUV?”

Một bên lái xe, một bên nhỏ giọng tính toán, giờ hẳn đương nhiên dự sức mua thêm một cái SUV. Lúc trước chưa mua chiếc xe bán tải này thì xe hẳn muốn mua nhất chính là xe SUV. Bây giờ nếu đã muốn mua, lại không có thiếu tiền, vậy thì hẳn nhất định tính toán mua một chiếc.

“Vẫn là chờ lát nữa hỏi Khổng Hạo Văn một chút vậy.” Khẽ cười một cái, Cổ Dục lập tức chú tâm lái xe, tăng tốc độ hướng về thành phố Đại Hưng.

Lúc bọn họ đến nơi thì cách thời gian hẹn vẫn còn sớm, chưa tới 4 giờ. Con người Khổng Hạo Văn nhìn thì lời thôi lếch thếch nhưng bản thân hẳn xử lý chuyện lại rất có hiệu suất. Gần đây hẳn ta đang xử lý vấn đề bảo vệ môi trường, cho nên công việc có chút lu bu, không cách nào tan làm sớm được. Cổ Dục dĩ nhiên cũng không muốn vì chuyện của mình mà làm khó người ta, thế nên bọn họ trước tiên lái đến một khu mua sắm, sau đó bắt đầu đi dạo.

Sự thật chứng minh, cho dù là Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân bình thường ăn mặc trông giản dị, đơn điệu. Thế nhưng họ cũng là phụ nữ, mà đã là phụ nữ thì đối với đi dạo và mua sắm thì chắc chắn không có lực chống cự.

Trong vòng hai tiếng, đa phần bọn họ đều đã đi dạo qua, có điều hai người họ cũng thật là chỉ có “đi dạo”. Cuối cùng vẫn là Cổ Dục mua cho Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi mỗi người một đôi giày xăng đan. Bọn họ cái gì cũng không mua, chỉ

thực hiện đúng chất là đi dạo. Kỳ thực Cổ Dục cũng rất khó lý giải, cứ...đơn giản như vậy mà đi dạo???

Nhưng mấy người các cô lại đi đến không biết mệt.

Cuối cùng đã tới 5 giờ 30 chiều, Không Hạo Văn bên kia tan làm. Tiếp đó gửi cho Cổ Dục cái định vị, nói rằng đã sớm đặt chỗ trong quán ăn, rồi bảo bọn họ đến đó.

Edit: SENSELESS

Chương 215. Gặp phải rắc rối

Chương 215: Gặp phải rắc rối

“Tôi thấy món ăn ở đây làm khẳng định không ngon bằng chú em làm đâu! Tiếc là số lần chúng ta gặp không nhiều, mỗi lần đi ăn cơm chú em có biết tôi nhớ đến tay nghề của chú em như thế nào không?”

Từ đĩa thức ăn được đặt trước mặt, Khổng Hạo Văn gắp lên một miếng thịt ngao trắng mềm bỏ vào miệng, một bên nhai một bên cười ha hả nói.

“Ừm...mùi vị cũng không tệ mà?!” Nghe được lời của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục một bên nhả vỏ ngao từ trong miệng ra, cũng bật cười mà nói.

Đừng chỉ nhìn Cổ Dục có tay nghề nấu nướng tài ba mà nghĩ hãnh ở trên phương diện ăn uống sẽ khát khe và kén chọn. Kỳ thực hãnh cái gì cũng có thể ăn được, không cậy tài khinh người, đồ ăn bên ngoài tất cả đều có thể thử qua.

“À đúng rồi! Tôi có mang rượu đến cho ông anh nè. Nhớ cất kỹ nha!” Sau khi ăn được vài miếng, Cổ Dục lúc này mới nhớ mình còn mang cho Khổng Hạo Văn chai rượu ngâm, lập tức lấy chai rượu ra nói.

Vừa nghe đến hai chữ “rượu ngâm” hai mắt của Khổng Hạo Văn lập tức sáng rực lên. Cổ Dục tuy không nhiều bằng hữu, nhưng rượu nhà Cổ Dục đương nhiên sẽ để cho Khổng Hạo Văn uống đầu tiên.

Nhớ lần trước hai người uống với nhau một trận, nhưng chỉ có hơn một lít rượu mà thôi. Tiếp đó thì Cổ Dục cho hắn mang trở về hai lít rượu.

Thế nhưng đến ngày thứ ba hắn bỗng gọi điện cho Cổ Dục, khóc lóc than thở nói rằng rượu bị cha cùng ông nội lấy mất. Những ngày qua không có lúc nào là hắn không tưởng niệm đến rượu của Cổ Dục.

Không nghĩ tới Cổ Dục hôm nay vậy mà lại mang tới cho hắn, đây quả thật là một chuyện tốt đến không thể tốt hơn.

“Uống chậm một chút! Lần này đừng có để bác trai cùng ông nội lấy đi nữa đấy.” Nhìn dáng vẻ như nhặt được bảo bối của đối phương, Cổ Dục lập tức bị chọc cười, vui vẻ nói.

“Yên tâm! Yên tâm! Lần trước là do tôi ngốc, mang đi khoe khoang nên mới bị cướp đi. Bình rượu này tôi giữ lại, từ từ uống....A! Hay chúng ta cùng làm một ly đi?” Khổng Hạo Văn cười mờ ám một cái, hắn vừa nói vừa gật đầu. Tiếp đó không kịp chờ mà tự rót cho mình một ly, gương mặt đầy hưng phấn nói với Cổ Dục.

“Tôi thì xin thôi đi, dù sao chút nữa còn phải lái xe đưa mọi người về nữa.” Liếc mắt nhìn đến những người còn lại đang ngồi cùng bàn, Cổ Dục mỉm cười, từ tốn nói.

“À à....đúng vậy! An toàn của người nhà là trên hết!” Nhìn lướt qua mấy cô gái đang ngồi bên cạnh mình, Khổng Hạo Văn cười tủm tỉm, ngượng ngùng nói.

Nhưng vừa nghe câu nói này xong, gương mặt của ba người Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân lập tức không tự chủ mà đỏ cả lên. Sau đó giả vờ như không nghe thấy gì mà cúi đầu xuống tiếp tục ăn. “người nhà”....cái này....

“Đúng là đồ ăn cũng chẳng chặn nổi miệng của ông anh mà. Nào, tôi lấy nước thay rượu, cạn đi!” Cổ Dục đương nhiên là

nhìn ra được ba cô gái khi nghe Không Hạo Văn nói xong thì đều xuất hiện biểu cảm khác thường, có lẽ là bị lời nói của ông anh này chọc cho ngượng ngùng rồi. Hấn không khỏi huých đôi phương một cái, tiếp đó mang vẻ mặt khinh bỉ nói.

“Cạn!” Không Hạo Văn nghe thế cũng sảng khoái cười một cái, hấn biết Cổ Dục cùng các cô gái kia đều là người da mặt mỏng, cho nên hấn cũng không dám nói giỡn quá trớn. Lúc này không chỉ có mỗi hấn và Cổ Dục, còn có nhiều người khác ở đây, đối với người lạ thì không nên nói nhiều chuyện riêng tư của mình. Chính vì vậy hấn cũng lập tức bưng ly lên, một mặt vui vẻ thoải mái cụng ly với đôi phương, hai người vừa uống vừa nói chuyện vui vẻ.

Cổ Dục lúc này nhắc tới chuyện muốn mua xe của mình.

Không Hạo Văn tỏ vẻ không phải chuyện gì to tát, hấn ta mặc dù không có nhu cầu mua xe. Thế nhưng nếu chỉ là giúp Cổ Dục tìm nơi tư vấn và bán thì đương nhiên là chuyện dễ như ăn kẹo.

Giải quyết những chuyện này xong, hai người dời sang chủ đề khác, vừa bàn luận vừa vui vẻ uống.

Mặc dù một người uống rượu, một người uống nước, nhưng lại uống đến hăng say. Giữa bạn bè với nhau không nhất thiết cứ phải đụng vào rượu, huống chi Không Hạo Văn cũng không phải là chưa từng uống với Cổ Dục, tửu lượng của hấn cũng đâu không lại đôi phương.

Một bữa cơm rất nhanh kết thúc, Cổ Dục vừa rồi lỡ uống quá nhiều nước, bụng căng khiến hấn hơi khó chịu muốn đi WC. Trùng hợp Không Hạo Văn cũng có tình trạng giống vậy, thế là hai người sánh vai cùng đi về hướng nhà vệ sinh.

Hiếm mới có lúc chỉ có riêng hai người với nhau, Không Hạo Văn không nhịn được mà nhìn về phía Cổ Dục nói.

“Chú em nè! Tôi thấy ba cô gái cùng đi với cậu hôm nay đối với cậu hình như đều rất có hảo cảm. Vậy...còn cậu thì sao?”

“Tôi thì có thể có ý tứ gì chứ? Là do ông anh hoang tưởng thôi.” Liếc nhìn Không Hạo Văn, Cổ Dục bày ra bộ mặt lãnh đạm, tùy ý nói. Mặc dù bình thường hắn cũng sẽ để ý, lặng lẽ nhìn ba người kia, nhưng hắn thực sự còn chưa đi đến mức nghĩ sẽ nảy sinh tình yêu gì cả.

“Tôi nói chứ có phải chú em đây là đầu gỗ trăm năm thành tinh mới biến thành người không hả??? Mù cũng nhìn ra được là bọn họ đối với cậu có hảo cảm!” Thấy dáng vẻ lạnh nhạt của Cổ Dục, Không Hạo Văn lúc này có chút hận rên sắt không thành thép.

“Là ông anh lợi hại! Có thể làm cho người mù nhìn thấy được suy nghĩ của người khác. Ha ha ha....Đừng nói tôi nữa. Còn ông anh thì sao?” Cổ Dục trực tiếp đem cái chủ đề nóng bỏng tay này đẩy lại cho đối phương.

“Ài! Đừng nói nữa, có thể không lâu nữa tôi sẽ đi xem mắt.” Ngắc đầu liếc nhìn trần nhà, Không Hạo Văn đang tiếc thương cho thời gian tự do của hắn sau này.

“Xem mắt???” Vừa nghe Không Hạo Văn nói vậy, Cổ Dục lập tức quay sang nhìn, đôi mắt không khỏi chứa đầy vẻ không thể ngờ được. Trong ấn tượng của hắn, điều kiện của Không Hạo Văn rất tốt, chỗ nào cần phải đi xem mắt chứ?

Ông anh này có mẹ làm CEO của một công ty lớn, là người có tiền, lại thêm ông nội và cha cùng anh trai đều làm trong nhà nước. Có thể nói nhà hắn hai giới quan thương, mỗi bên đặt một chân. Với điều kiện như vậy, ngoắc ngoắc ngón tay một cái chẳng phải sẽ có đầy cô gái theo sao.

Vốn vài ngày trước Khổng Hạo Văn còn cùng hấn đắc chí kể về chuyến đi chơi cùng một cô gái. Như thế nào mà giờ lại đi xem mắt rồi???

“Không cần phải tỏ ra ngạc nhiên vậy đâu. Là hôn nhân chính trị, hiểu không? Nhưng mà cả nhà đều hay chiều theo ý tôi, đến lúc đó nếu không vừa ý vậy thì bảo đổi một buổi xem khác là được rồi.” Khổng Hạo Văn thoải mái, coi như không có gì mà nói.

Nhìn dáng vẻ này, Cổ Dục biết ông anh này tuyệt đối làm ra được chuyện đó.

Giải quyết xong, từ nhà vệ sinh đi ra. Thế nhưng mới đi được ra đến cửa, bọn họ nhìn thấy lúc này đang có một đám lưu manh đang vây quanh bàn của họ.

Liếc nhau một cái, Cổ Dục cùng Khổng Hạo Văn đều biết, bọn họ đây là gặp phải rắc rối rồi!

Nghĩ đến cũng bình thường, dù sao bọn người Lâm Lôi các cô giá trị nhan sắc đều rất cao, lúc dẫn các cô đi dạo phố còn tốt. Dù sao cũng là ban ngày ban mặt, lại còn ngay phố xá sầm uất, nếu có kẻ dám giở trò cũng không dám.

Nhưng bây giờ bọn họ đang ở chỗ nào? Đây là quán ăn đêm, hạng người gì cũng có. Nhất là rượu vào thì gan cũng to lên, uống vào một chút rượu thì cũng dám đi gây sự với người khác. Tự xem mình là đại ca, người khác chỉ là tôm tép, nói chuyện không hợp nhảy lên đánh nhau dọa chém dọa giết.

Hai người nhìn nhau ngăm ra hiệu, sau đó trực tiếp đi nhanh tới, mạnh mẽ đẩy đám người xung quanh ra để đi vào.

“Con mẹ nó! Bọn mày là ai?” Nhìn thấy có hai người chen vào, một tên trong đám lúc này tức giận rống lên, miệng phóng ra những ngôn từ không sạch sẽ.

Mà bên kia đám người Lý Vân Vân các cô khi nhìn thấy Cổ Dục trở về, đều đồng thời thở ra một hơi. Người lãnh đạo của bọn họ đã quay trở về vậy thì mọi chuyện chắc chắn sẽ ổn thôi.

Edit: SENSELESS

Chương 216. Con gái ở Đông Bắc không phải dạng vừa

Chương 216: Con gái ở Đông Bắc không phải dạng vừa

“Đây là địa bàn của bọn tao! Con mẹ nó mày nói bọn tao là ai!” Nghe được những lời nói không mấy hay ho của đám người này, ánh mắt hung ác của Khổng Hạo Văn khẽ liếc một vòng, một mặt khó chịu nhìn xem những người này nói.

Nghe được lời nói của Khổng Hạo Văn, những người này không tự chủ lui về sau một bước, tiếp đó ánh mắt có chút loé sáng. Mà vào lúc này, Cổ Dục cũng đi tới ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt nhìn về phía Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thu Nhân và những người đang ngồi trước mặt.

Gã này nhìn hơn 30 tuổi, gã có một cái đầu to bóng loáng, trên trán có rất nhiều nếp nhăn sâu, nhưng nhìn cũng không giống như là len lỏi từ ngoài vào. Gã để lộ cánh tay trần nhưng trên đó cũng không có mấy hình xăm như rồng tôm hay cá tép gì.

Tuy nhiên, cho dù hắn muốn làm gì, dám đến tìm phiền phức thì Cổ Dục cũng không có ý cứ như vậy mà thả hắn. Lập tức bước đến đứng trước mặt gã.

“Tránh ra, mày là ai hả!” Nhìn Cổ Dục đứng trước mặt mình, gã không khỏi ngẩng đầu lên, ánh mắt say của gã lơ mờ, mịt mù nhìn về hướng Cổ Dục mà nói.

“Mày ngồi vào vị trí của tao, mày nói xem tao là ai!” Nghe gã hỏi câu đó, lông mày Cổ Dục nhướn lên, không nhịn được nói lại.

“Đây là vợ mày?” Nghe Cổ Dục nói, gã đầu trọc ngẩng đầu lên vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà hỏi lại.

“Không phải.”

“Không phải, vậy cô ta với mày có quan hệ gì?” Nghe Cổ Dục nói không phải, gã đầu trọc có chút không kiên nhẫn, trực tiếp mở miệng nói.

“Bọn tao ở cùng với nhau, mày nói xem đến cùng là bọn tao có quan hệ gì. Cút! Bằng không lát nữa bọn mày muốn cút cũng không cút được.” Nhìn đáng vẻ phách lối của gã đầu trọc, Cổ Dục trừng mắt mà nói.

“Haha, tao nói cho mày nghe một bí mật, tao muốn ngủ cùng với cô ta đây!” Mặc dù lời nói của Cổ Dục rõ ràng là có ý để cho gã ta bớt phóng túng, ngược lại hắn không những thu liễm mà còn đứng dậy vừa uốn éo hông vừa cười bỉ ổi nói lời phách lối. Nghe được lời nói của gã, ánh mắt Cổ Dục cũng híp lại, đồng thời khoé miệng cũng nhẹ nhàng mím lại, gã ta là tự mình tìm cái chết mà.

“Mày tưởng tao không dám làm gì mày sao? Mày muốn ngủ với ai cũng được à!” Còn không đợi Cổ Dục ra tay, thì Khổng Hạo Văn đã vọt lên, một hơi đem gã ta đẩy tới bên cạnh.

Anh vừa đẩy gã ta như vậy, lúc này đàn em của gã đứng ở phía sau hoảng loạn, lập tức dựa sát người vào nhau. Năm lầy vỏ chai rượu, hướng về phía Khổng Hạo Văn đập tới.

Nhưng đáng tiếc, động tác của Cổ Dục nhanh hơn, trước tiên bắt được cổ tay của gã này, sau đó đập xuống. Chai rượu trong tay gã này trực tiếp đập trên đầu một người khác, trong nháy mắt làm cho người này bị đập ngã quỵ xuống đất, máu tươi cũng theo đó mà chảy xuống.

“Dám động thủ, giết chết bọn nó!”. Nhanh đến mức cả đám đứng vây quanh bên cạnh lúc này chỉ kịp kêu lớn một tiếng. Cả đám nhao nhao muốn động thủ, lúc này gã đầu trọc bên kia đứng lên, giơ nắm đấm muốn đấm Cổ Dục. Cùng lúc đó Cổ Dục chuẩn bị đập vào ngã ba quần của gã, thì phía sau có người nhanh hơn hẳn.

“Mày đi chết đi!” Choảng! m thanh vang giòn của chai rượu bằng thủy tinh bị đập vỡ ở trên đầu của gã trọc Sau đó Cổ Dục nhìn thấy Lâm Lôi cùng Phùng Thụ Nhân, mỗi người cầm hai vỏ chai rượu lao đến không một chút do dự, hướng về phía đầu trọc. Bốn chai rượu đập liên tiếp vào đầu gã tạo ra những tiếng vang giòn tan do thủy tinh vỡ.

Gã đầu trọc bị đập vào đầu tiếp mấy cái trực tiếp ngã trên mặt đất, nhưng vừa mới ngã xuống hắn muốn nhảy dựng lên. Lúc này, trên mặt đất rải đầy những mảnh vụn thủy tinh, đã vậy gã còn để hai tay trần, giờ nhìn lại trên người gã đã không ít mảnh thủy tinh ghim trên đó.

Thế nhưng Lâm Lôi cùng Phùng Thụ Nhân làm sao có thể bỏ qua cho gã, tiến lên trực tiếp đá hai phát vào mặt gã, khiến gã một lần nữa ngã trên mặt đất.

Thấy một màn xảy ra trước mắt, hai cô gái xử lý nhanh gọn không mất quá nhiều sức, không nói những người kia, đến cả Cổ Dục và Khổng Hạo Văn đều ngây người.

Tuy lúc bình thường, Phùng Thụ Nhân có chút điên loạn của tuổi trẻ, chính là giai đoạn của tuổi nổi loạn. Thế nhưng, Lâm Lôi là một người rất nghiêm túc, bình thường ở nhà Cổ Dục, lúc gặp mặt cô cũng rất ít nói chuyện, làm việc thì nhiều nhưng lời nói với nhau thì rất ít.

Gặp ai cũng lễ phép mỉm cười, không giống như bây giờ, đánh nhau ra tay độc ác, tàn nhẫn như vậy.

Trong khi Cổ Dục còn đang khiếp sợ, lúc này những người kia mới phản ứng lại, có hai tên đi vòng qua muốn cứu gã đầu trọc.

Ngay lúc này, người từ đầu một mực che chở Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, Lý Vân Vân đột nhiên bộc phát, trước tiên trực tiếp đá vào nơi nhạy cảm của đàn ông. Tiếp đó gã kia còn chưa kịp thời phản ứng, cô ngay tức khắc lấy hai chiếc đĩa trên bàn trực tiếp đập vào đầu hai gã, đập đến choáng váng. Ngay sau đó cô lại lấy chiếc ghế gấp mà mình ngồi phang mạnh vào người gã.

“Bịch, bịch!” Lại là hai tiếng, hai gã bị đánh trực tiếp bay ra ngoài, ngã xuống đất bất tỉnh tại chỗ. Đương nhiên, hai gã không chết, nhưng bị đập đến bất tỉnh là lẽ thường tình.

Nhìn bộ dáng Lý Vân Vân một tay cầm ghế, một tay che chở hai đứa bé, Cổ Dục cùng Tống Hạo Văn đều không tự chủ mà lui về sau một bước.

“Tôi đã hiểu rõ một chút, vì sao cậu cái gì cũng không dám đối đầu với các cô ấy.” Giật giật áo Cổ Dục, Khổng Hạo Văn nhỏ giọng nói. Nghe được lời cậu nói, Cổ Dục nhếch nhếch khóe miệng. Thực ra đây cũng là lần đầu hắn biết, đã vậy các cô còn quá hung dữ, ra tay dứt khoát không chút do dự.

“Ồ e...Ồ e...Ồ e...”

Nhưng vào lúc này, tiếng còi xe cảnh sát vang lên inh ỏi, mấy chiếc xe cảnh sát cũng từ đằng xa đi tới. Thấy cảnh sát tới, lúc này Cổ Dục đi nhanh về phía Lâm Lôi với Phùng Thu Nhân, ôm hai cô từ sau lưng. Lúc mới bị ôm, hai cô đang định đánh trả nhưng lại thấy người phía sau là Cổ Dục nên lại buông lỏng nắm tay ra. Sau đó, nhìn theo hướng nhìn của Cổ Dục thấy cảnh sát bên ngoài, các cô lập tức sửa sang lại trang phục của mình rồi đứng im lặng bên cạnh.

“Xảy ra chuyện gì? Ai báo cảnh sát?” Xe cảnh sát vừa dừng lại, có mấy cảnh sát viên đi xuống. Xem xét tình huống này, chân mày bọn họ nhíu lại. Kỳ thực, không cần phải nói bọn họ cũng đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn phải hỏi rõ ràng mới được.

“Là tôi đã báo cảnh sát, đồng chí là như vậy.” Nghe cảnh sát hỏi, lúc này chủ tiệm đi tới, có chút dở khóc dở cười đem chuyện vừa mới xảy ra nói rõ lại.

Sau khi nghe chủ tiệm kể rõ lại mọi việc, cảnh sát cũng không có nói gì trực tiếp đem mấy tên bị u đầu sức trán đi bệnh viện. Còn những người khác đều mang về cục cảnh sát.

Thấy tình huống này, Cổ Dục cùng Khổng Hạo Văn liếc nhau một cái, cảm thấy vui vẻ, thật tốt. Vốn còn tưởng phải dùng đến kịch bản máu chó anh hùng cứu mỹ nhân mới thoát được.

Bây giờ mới thấy vẫn là bọn hăn quá ngây thơ rồi...

Lúc này, ngay lúc nhìn về phía Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân. Mắt Cổ Dục loé lên vài phần hiếu kỳ, thật đúng là hăn cũng không có nghĩ qua, các cô cũng quá là mạnh mẽ.

Chương 217. Vì con cái mà mạnh mẽ

Chương 217: Vì con cái mà mạnh mẽ

“Sau này có ra tay thì nhớ chú ý một chút! Ba tên kia bị các cô đánh cũng quá thảm rồi. Hai tên bị đánh đến mức đều có thương tổn trên người, trong đó một tên còn tạo thành vết thương nhẹ. Còn tên đầu trọc kia thì phải nằm trong bệnh viện ít nhất cũng nửa tháng. Nếu như không phải do bọn hăn đùa giỡn phụ nữ trước mà do hai người nam kia đánh thì ít nhất cũng bị tạm giữ hành chính mấy ngày, vậy thì coi như xong....Nhớ kỹ, về sau có ra tay thì phải có chừng mực, không chế đối phương là được rồi, không cần thiết đánh ác như vậy”.

Lúc bọn người Cổ Dục từ trong cục cảnh sát đi ra, lúc này cũng đã là mười một giờ đêm. Người cảnh sát viên phụ trách dẫn bọn họ đi ra ngoài nhìn mấy người đã động thủ là Lâm Lôi, Lý Vân Vân cùng Phùng Thư Nhân rồi thở dài nói, tiếp đó thì duy trì một khoảng cách nhất định với họ.

Báo cáo kiểm tra mức độ chấn thương của ba tên kia đã có, xem ra bị đánh cũng thật là quá thảm.

Trên đầu tên đầu trọc kia phải may hai mươi bảy mũi, toàn thân máu me đầm đìa như là ‘huyết hồ lô’. Hơn nữa còn bị chấn động não cấp hai, chấn thương này cũng không nhẹ, ít nhất cũng phải nằm viện nửa tháng.

Còn hai gã bị Lý Vân Vân dùng ghế gập đánh bay cả người cũng không khá hơn chút nào.

Hai gã đều bị nứt xương gò má, chấn thương mức độ 3, đầu cũng phải khâu mấy mũi. Còn có “chỗ kia” của hai gã cũng bị trọng thương, với mức độ chấn thương này, nếu như là Cổ Dục đánh thì thật sự là sẽ bị giam vài ngày.

Nhưng ba người các cô đánh thì tính chất lại khác biệt.

Theo luật Trung Quốc, phụ nữ chống lại bạo lực thì không giới hạn các tình huống tự vệ. Theo lí thuyết, nếu có người sử dụng bạo lực đối với phụ nữ, phụ nữ lỡ tay giết chết người này thì cũng là vô tội. Đương nhiên, thời gian xét xử kết thúc có thể hơn một năm hoặc lâu hơn, nên vẫn sẽ bị nhốt trong trại tạm giam, cái này cũng là một loại giày vò.

Có điều giống như bây giờ bị đánh thành vết thương nhẹ như này, vậy cũng chỉ có thể trách những người này xui xẻo. Thật sự mà nói, nếu như những người này muốn truy cứu thì Lý Vân Vân, Lâm Lôi cùng Phùng Thu Nhân nhiều lắm là bị tạm giữ hành chính vài ngày. Thế nhưng bọn hấn thật sự cũng không muốn truy cứu chuyện này.

Theo cảnh sát điều tra, gã đầu trọc và những người bạn của gã đều không phải những tên đầu đường xó chợ. Bọn họ là một đám lao động nhập cư ở tỉnh khác, gã đầu trọc là một người đóc công.

Sở dĩ hôm nay bọn họ ở đó uống rượu là vì vợ của tên đầu trọc bỏ hấn đi theo một ông chủ trong thành phố. Cho nên gã muốn mượn rượu giải sầu, rót đi đổ lại vài chén thì mắt bọn họ có chút đỏ.

Uống nhiều quá nên không khống chế nổi bản thân.

Đúng dịp thấy Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thu Nhân bên cạnh có nhan sắc xinh đẹp. Bọn hấn lập tức có ý định đi qua giờ thối lưu manh đùa giỡn. Thật ra lúc Cổ Dục cùng Khổng Hạo Văn trở về thì một số người đã tỉnh táo hơn rất

nhiều, chỉ có gã đầu trọc và tên thứ nhất xông vào đánh người là do đã uống quá nhiều. Những người khác thực ra cũng không nghĩ tới muốn đánh nhau.

Bọn họ cũng không ngốc, cũng không phải không nhìn thấy ông chủ đã báo cảnh sát. Kết quả ai biết, ba người các cô lại hung dữ như thế, trực tiếp đánh bọn hán đến choáng váng.

“À! Tôi sẽ về cùng với các cô ấy”. Nhìn thấy ánh mắt cảnh sát có chút khác thường, Cổ Dục khẽ cười một tiếng, rồi hướng về phía người cảnh sát nói.

Bọn người Cổ Dục rời khỏi đồn cảnh sát, Cổ Dục đi phía sau Phùng Thu Nhân, Lý Vân Vân và Lâm Lôi không khỏi phì cười một tiếng. Ba cô gái này cũng thật là, không ngờ có thể làm được như này.

Nhưng hán cũng hiểu rõ, nếu như các cô không có thể chất như vậy, sức chiến đấu như kia thì ở trong thôn, không chừng chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nói thế nào, hai người này cũng là hai goá phụ trẻ tuổi. Mà thôn Cổ gia cũng không phải là thiên đường nhân gian, nếu như các cô không mạnh mẽ, quật cường như vậy thì có lẽ đã bị khi dễ. Đến lúc đó bị người ta ăn hết, ngay cả xác cũng không còn.

Mà bây giờ các cô có thể nuôi Phùng Thu Nhân, Lưu Phi Phi đã là rất không tệ. Chuyện này cũng may mắn là do tính cách mạnh mẽ của các cô, nhưng mà cũng thật sự rất dọa người.

“Sẽ không rước lấy phiền phức cho anh chứ?” Nhìn thấy dáng vẻ Cổ Dục, lúc này Lý Vân Vân vừa ôm Lưu Phi Phi đã ngủ, vừa nhỏ giọng hỏi.

“Không có! Đừng đoán bậy đoán bạ. Các cô đánh như vậy cũng đúng, chỉ là không nghĩ các cô lợi hại như vậy mà thôi.”

Đi phía sau ba người, Cổ Dục cười ha hả nói.

Nghe Cổ Dục nói như vậy, khuôn mặt nhỏ của ba người không khỏi đỏ lên. Được rồi, đây đúng là có chút quá mạnh mẽ, quật cường rồi. Nhưng mà Cổ Dục cũng không để ý.

Tại cổng đồn cảnh sát gọi hai chiếc xe, bọn Cổ Dục về lại quầy ăn vặt bên kia lần nữa.

Lúc bọn hắn trở lại lần nữa, quầy ăn vặt đó đã khôi phục lại yên tĩnh. Thực ra, đối với dạng quán bán hàng như này mà nói thì ở đây buổi tối uống nhiều, xảy ra chuyện đánh nhau là chuyện thường tình.

Bọn họ đều có kinh nghiệm xử lý.

“Ông chủ! Chúng tôi có gọi hải sản sống, còn giữ lại cho chúng tôi không?” Một người bọn họ xuống xe taxi, trước tiên Cổ Dục gọi nhóm Phùng Thư Nhân lại, rồi kêu mấy cô gái lên xe ngồi chờ hắn. Bởi Lưu Phi Phi cùng Cổ Tú Tú đã ngủ, cho nên cũng không cần phải đi tới đi lui, chỉ cần hắn và Khổng Hạo Văn đi tới quầy ăn vặt phía trước lấy đồ là được.

“Có giữ lại hết cho các cậu đây, đều không sao cả chứ!” Ông chủ vừa nhìn Khổng Hạo Văn rồi cười ha hả nói, đồng thời nhỏ giọng hỏi một câu.

“Vốn cũng không phải chuyện của chúng tôi nên không liên quan gì đến chúng tôi cả. Được rồi, tôi sẽ chuyển tiền cho ông.” Nghe ông chủ quán hỏi, Khổng Hạo Văn cũng không thềm để ý nói.

Thực ra hắn nói cũng đúng, việc này vốn cũng không có liên quan gì đến bọn hắn.

Mang theo hải sản tươi sống, Khổng Hạo Văn cũng chào tạm biệt Cổ Dục, ngày mai hắn còn phải đi làm nên bắt taxi rời đi. Cổ Dục lặng lẽ đổ một ít nước giềng vào ba túi hải sản rồi

sau đó quay lại xe, như vậy chắc chắn bọn chúng trong một khoảng thời gian sẽ không chết.

“Chú Dục, chúng ta về nhà sao?” Nhìn thấy Cổ Dục lên xe, Phùng Thư Nhân không khỏi mở miệng hỏi. Nghe được câu hỏi, lúc này Cổ Dục vừa thắt dây an toàn vừa gạt đầu một cái.

“Ừm đúng rồi! Bây giờ đi về, buổi sáng ngày mai nghỉ ngơi. Mọi người nghỉ ngơi cho tốt, buổi trưa lại đến ăn cơm là được, xem như ngày mai nghỉ định kỳ đi.” Lời này là nói với Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân đang ở phía sau.

Hiện tại cũng sắp mười hai giờ, trở về cũng đã gần hai giờ sáng. Nếu cứ như mọi khi 8 giờ các cô lại tới làm, như vậy thì quá sớm. Cổ Dục cũng không hy vọng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cảm thấy muốn cho họ nghỉ ngơi thật tốt rồi lại nói sau.

“Được.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân mỗi người ôm một đứa nhỏ đều nhỏ giọng trả lời một tiếng. Sau đó, liếc mắt nhìn nhau rồi cùng nở nụ cười. Thật ra, cũng đã lâu rồi các cô không có cảm giác dựa dẫm vào người khác.

Lúc Cổ Dục vừa mới xuất hiện, giây phút đó trong lòng của các cô thật sự đã tìm được người đáng tin cậy. (Không Hạo Văn: Hừ! Tôi không phải là người sao?) cũng không biết danh xưng người đáng tin cậy sẽ kéo dài tới khi nào. Nếu như có thể cứ như hiện tại, vậy thì quá tốt rồi....

Cổ Dục cũng không biết Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân ở phía sau nghĩ gì. Đối với kinh nghiệm lái xe của hắn, đủ để bảo đảm cho dù hiện tại trời tối đen cũng không sao. Hắn sẽ không để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Rất nhanh, hắn đã đưa các cô gái về đến nhà an toàn. Cuối cùng, hắn bế Cổ Tú Tú đặt lên chiếc giường nhỏ, Cổ Dục cũng cùng chú Quốc Khánh nói một tiếng, sau đó hắn mới trở về nhà mình.

Vừa mở cửa ra, hắn đã thấy Vua Núi lúc này đang ở cửa ngoắt ngoắt cái đuôi chờ hắn.

“Mặc dù sau khi trở về nhà người chờ taa không phải là kiêu thê mỹ thiếp, nhưng còn có mày. Dù sao có còn hơn không. Ha ha, Vua Núi, có muốn ăn đêm hay không hả!” Nhìn chiếc đầu to của Vua Núi, Cổ Dục vừa xoa vừa nở nụ cười, cuộc sống như vậy cũng rất tốt.

Chương 218. Vững tin

Chương 218: Vững tin

“Ha ha....”

Sáng sớm. À không, chính xác phải nói là buổi sáng, hiện tại cũng đã hơn 9 giờ sáng rồi. Cổ Dục vừa mới mở mắt tỉnh lại, cũng may hôm nay hắn quyết định nghỉ nửa ngày. Cho nên sau khi rửa mặt xong, hắn còn rất rảnh rỗi mà đi câu cá một lúc.

Lần thả cần lần đầu tiên, dây câu nhanh chóng chìm vào trong nước. Nhưng mà điều khiến cho Cổ Dục có chút bất ngờ chính là, lưỡi câu chìm thẳng xuống và vượt qua hơn 2.000 mét.

“Ủm? Có biến?” Nhìn lưỡi câu không ngừng chuyển động xuống dưới. Lòng mày Cổ Dục nhướng lên, hơi nghi hoặc một chút, khẽ thăm nói.

Sâu như thế nếu không phải đồ cổ thì chính là kỹ năng, Cổ Dục không nghĩ tới việc nâng cấp không gian bí mật. Dù sao bây giờ, mỗi ngày hắn đều câu cá, nên cơ hội nâng cấp cũng không lớn. Thực tế, nếu là kỹ năng thì khả năng không lớn lắm, nhưng nếu là đồ cổ cũng không tệ, dù sao cũng đáng tiền mà phải không?

Cổ Dục vừa mong đợi vừa dừng dây câu. Cách hơn hai ngàn chín trăm mét, là thời điểm bắt đầu kéo nó lên.

Không bao lâu thì dây câu nổi lên trên mặt nước, Cổ Dục nhìn xuống giếng và thấy được một cái rương. Sau đó, cái rương này hoá thành một vệt sáng chui vào đầu Cổ Dục.

“Kỹ năng!” Khoảnh khắc nhìn vào trong cái rương, Cổ Dục đã biết đây là cái gì. Khi ánh sáng len lỏi vào tâm trí của hắn, một lúc sau Cổ Dục cũng từ từ tỉnh lại.

Hắn biết mình lại nắm giữ kỹ năng gì.

“Thư pháp!” Lần này Cổ Dục lại câu được kỹ năng là thư pháp. Mặc dù, Cổ Dục thấy cũng không có ích lợi gì, nhưng ít ra có còn hơn không.

Lúc này, trong đầu Cổ Dục đều là kiến thức và kinh nghiệm viết thư pháp bằng bút cứng, thư pháp bút mềm và thư pháp bút lông. Bây giờ hắn có thể xưng là bậc thầy thư pháp, suy nghĩ một chút thì cảm thấy điều này cũng tốt.

Trước đó lúc đi học, chữ viết của Cổ Dục lúc nào cũng bị cha mẹ và giáo viên gọi là con gián bò, ý nói giống như tóm lấy một con gián lại rồi bôi mực lên chân nó để nó bò thành chữ còn đẹp hơn chữ viết của Cổ Dục. Nhưng không nghĩ, bây giờ Cổ Dục lại trở thành bậc thầy thư pháp.

“Tiếp tục nào!” Vỗ vỗ miệng, Cổ Dục mỉm cười. Sau khi tiếp thu được kỹ năng vô dụng này Cổ Dục lại bắt đầu câu cá.

Nhưng rất nhanh Cổ Dục cũng ngừng lại, dù sao bây giờ trời cũng đã sáng hơn rồi. Nếu động tĩnh bên phía hắn mà quá lớn thì cũng rất dễ xảy ra vấn đề. Vậy nên, hắn câu không được bao lâu thì trở về đi tắm. Quả nhiên, khoảng 11 giờ trưa Lâm Lôi và Lý Vân Vân đến.

Khi mà Lâm Lôi và Lý Vân Vân tới thì trong lòng họ vẫn còn một chút lo lắng.

Các cô lo lắng, có phải ngày hôm qua chính mình đã quá mạnh mẽ rồi hay không, lỡ như hù sợ Cổ Dục thì biết làm sao bây giờ. Sau khi đến thì các cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm một chút, bởi vì Cổ Dục hình như cũng không bị ảnh hưởng gì.

Mặc dù, ngày hôm qua các cô rất hung dữ, nhưng không vì vậy mà Cổ Dục có cái nhìn không tốt về các cô.

Con gái bên ngoài cần phải cứng rắn một chút thì mới có thể bảo vệ mình. Bản thân Cổ Dục tính cách cũng rất thẳng thắn, muốn làm gì là làm, nghĩ sao làm vậy. Hắn không thể chịu được con gái tính hay hờn dỗi, đã vậy còn phải suốt ngày tự mình đoán già, đoán non có phải đã làm gì sai hay không.

Có thể, với một số người họ chịu được chuyện này nhưng với Cổ Dục chuyện này chính là hành hạ bản thân.

“Đến đây, ăn xong cơm trưa rồi lại làm việc!” Thấy các cô đi vào Cổ Dục cũng phỉ tay, sau đó đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm trưa. Lý Vân Vân và Lâm Lôi cũng không có nhàn rồi, giúp Cổ Dục dọn dẹp vệ sinh trong nhà, thực ra như này cũng rất tốt.

Trong khi ở nhà Cổ Dục thì mọi người ăn uống vui vẻ thì phía bên kia của trường m Trung, cũng nghênh đón một người đàn chị đã tốt nghiệp nhiều năm.

Đàn chị này không phải là ai khác mà chính là Lương Tuyết, người mà đã tới nhà Cổ Dục để xin ca khúc.

Sau khi Lương Tuyết từ chỗ của Cổ Dục trở về, cô dành một ngày để nghỉ ngơi. Sau đó, mất không ít thời gian để sửa lại bài hát “Hồng Chiêu Nguyệt” mà Cổ Dục đã đưa cho cô.

Đương nhiên trong lúc vừa sửa lại bài hát cô cũng vừa giúp Cổ Dục xin bản quyền bài hát trực tuyến và cả bản quyền bài hát về nông thôn mà Cổ Dục cũng đã cho cô.. Đối với cô những điều này cũng chỉ là việc nhỏ, là điều mà cô phải làm. Dù sao, Cổ Dục cũng không có lấy tiền từ bài hát đã đưa cho cô.

Sau khi xong hết mọi việc, cô cũng đã thu âm một bản demo. Hôm nay, cô đến học viện âm nhạc tìm giáo viên của

mình để nghe một chút ý kiến về bài hát này.

Trước khi tới cô đã gọi điện thoại, bây giờ cô chỉ cần trực tiếp đến phòng làm việc là được. Nhưng cũng vì cô đến mới khiến cho học viện âm nhạc có chút náo loạn.

Dù sao thì Lương Tuyết cũng là một huyền thoại ở đây. Cô có ngoại hình cao, dáng người rất chuẩn lại còn là sinh viên khoa nhạc và được chọn vào đội tuyển quốc gia. Dù cho xinh đẹp hay tài năng, thì cô cũng là sự lựa chọn tốt nhất.

Mặc dù hiện tại cô đã tốt nghiệp nhiều năm, nhưng tin đồn về cô vẫn luôn lưu truyền ở trong trường học. Vì vậy, tin tức cô đến trường hôm nay lan truyền ra ngoài khiến không ít nhóm em trai, em gái fan của cô đều tụ tập trong trường học để ngắm nhìn nữ thần trong lòng họ.

Nếu như là bình thường mà đến thì cô cũng không ngại cùng các đàn em trò chuyện một lát. Nhưng hôm nay cô không thể trò chuyện được, vì cô còn có chuyện phải làm.

Đi nhanh về phía toà nhà dạy học, cô đi về văn phòng giáo viên của mình. Khi cô vừa bước vào mới phát hiện trong văn phòng ngoài giáo viên của cô ra còn có mấy người nữa. Những người này cũng là giáo viên của trường, rõ ràng là họ nghe nói Lương Tuyết vừa tạo ra một bài hát không tệ, cho nên đều tới đây để chuẩn bị nghe một chút.

“Tiểu Tuyết đến rồi, nhanh bắt đầu đi.” Thấy Lương Tuyết đẩy cửa đi vào, lúc này giáo viên của cô cũng cười nói.

“Được.” Nhìn những đôi mắt háo hức của những người này, Lương Tuyết cũng hít sâu một hơi. Cô đối với bài hát của Cổ Dục tương đối có lòng tin. Đi tới trước máy tính, cô lấy usb cắm vào sau đó tiếng nhạc bản demo mà cô đã thu âm cũng vang lên.

Mà các giáo viên vốn còn có chút hưng phấn cũng rất nhanh đã bị cuốn theo vào trong tiếng nhạc, đến khi nốt nhạc cuối cùng kết thúc. Lương Tuyết cũng dừng lại, có chút khẩn trương nhìn về phía những vị giáo viên.

Mà những giáo viên này liếc nhau một cái rồi cùng thờ phào một hơi.

“Tiểu Tuyết! Bài hát này là một tác phẩm tuyệt vời.” Nhìn Lương Tuyết, lúc này giáo viên của cô mở miệng nói trước.

“Đúng vậy! Bất kể là lời bài hát hay nhạc đều là một tác phẩm hay, tuy không phải là đỉnh nhất nhưng rất hiếm. Bài hát này đặc biệt phù hợp với em, giống như là được viết riêng cho em.” Lúc này, một giáo viên khác cũng khen ngợi nói.

“Nhìn vào lời bài hát hẳn là câu chuyện về Vương Chiêu Quân. Bài hát này sự hoàn chỉnh rất cao, chỉ là phối nhạc còn kém một chút thú vị, còn cần phải làm cho tốt phần phối nhạc. Tiểu Tuyết, nếu không phối lại sẽ rất khó để trở nên phổ biến.” Lúc này, một vị giáo viên già chuyên môn dạy soạn nhạc cũng không khỏi cười nói.

Nghe những vị giáo viên này nhận xét, trong lòng Lương Tuyết cũng vô cùng hưng phấn. Về phần soạn nhạc, cô cũng đã suy nghĩ xong. Một chuyện không thể kiếm hai chủ, xem ra cô phải đi tìm Cổ Dục một chuyến nữa rồi.

Chương 219. Nhớ thương

Chương 219: Nhớ thương

Nhưng mà lúc này người nhớ Cổ Dục cũng không phải chỉ có một mình cô.

Thực ra, hiện tại người nhớ Cổ Dục cũng tính là ít.

Tỉ như Tống Minh, gần đây cô thường xuyên nhớ tới Cổ Dục. Mặc dù cái này cũng có liên quan đến việc cụ Tống thường xuyên rủ rỉ bên tai cô về Cổ Dục, nhưng trong mắt cô thì trên người Cổ Dục giống như có một lớp sương mù. Mỗi khi cô cảm thấy chính mình hiểu rõ Cổ Dục thì hần lại thể hiện ra một chút năng lực mới, để cho cô phải nhận thức lại.

Khi cô cho rằng hần bán cá thì hần lại trồng trà, khi cô cho rằng hần biết trồng trà thì hần lại biết làm cơm. Khi cô cho rằng hần biết làm cơm thì hần sẽ biết ngâm rượu. Lúc cho rằng hần sẽ ngâm rượu thì hần còn hiểu cả y thuật. Thật sự, không biết hần còn giấu cái gì bên trong nữa không...

Một người đàn ông như vậy, thật sự rất hấp dẫn.

Ngoại trừ Tống Minh, cùng Cổ Dục có một chút duyên phận là Tiết Thanh Huyền gần đây cũng thường nghĩ về Cổ Dục. Bởi vì cô ấy cũng cảm thấy sự kì diệu của Cổ Dục.

Cổ Dục đã cho ông của cô một bình rượu, cô đã làm xét nghiệm. Thành phần hoá học bên trong rượu thật sự rất tuyệt vời, kết quả thu được sau khi xét nghiệm chính là rượu này rất tốt cho thân thể con người.

Nếu thân thể suy nhược, uống rượu này để bồi bổ sinh lực. Nếu thân thể khỏe mạnh uống rượu này sẽ có tác dụng an thần.

Đàn ông uống rượu này bổ thận tráng dương, phụ nữ uống rượu này bồi bổ âm dương trong cơ thể.

Nếu như muốn phúc chế làm ra loại rượu này, đúng là làm không được.

Đúng vậy, bây giờ khoa học tiên tiến như vậy mà còn chưa làm được việc này, chỉ riêng điểm này đã khiến cho Tiết Thanh Huyền không khỏi không phục. Khoảng thời gian gần đây, thân thể của ông cô đúng là càng ngày càng tốt.

Sau khi trở về từ thôn Cổ gia, Tiết Thanh Huyền đã dẫn ông đi khám sức khỏe một lần. Kết quả kiểm tra thấy tràn dịch trong gan về cơ bản đã biến mất, vị trí xơ cứng ban đầu cũng nhỏ đi rất nhiều. Chức năng phổi trực tiếp tăng lên từ 5% đến 20% và vẫn đang được hồi phục. Thật sự rất thần kỳ, nhưng những điều thần kỳ này cũng là dựa vào Cổ Dục.

“Ở đây đợi bệnh tình của ông ổn hơn một thời gian nữa rồi mình phải đến chỗ của hần một chuyến.” Tiết Thanh Huyền dùng tay chống cằm, trên gương mặt xinh đẹp của cô hiện lên tia hiếu kỳ, sau đó dùng giọng nói nhẹ nhàng, nhỏ giọng lầm bầm.

Ngoại trừ Tống Minh, Tiết Thanh Huyền ra thì vẫn còn có những người khác cũng nhớ đến Cổ Dục.

Ví dụ như Triệu Hàn lúc này đang làm người mẫu. Ngoại hình của cô ấy đúng là rất thích hợp việc làm người mẫu. Đương nhiên, xét theo tình cảm tốt đẹp giữa cô ấy với Lương Tuyết thì cô ấy cũng không phải là loại người mẫu đi tiếp khách riêng. Tâm tư của cô lúc này vẫn còn luôn nghĩ về rượu của Cổ Dục.

Ngoài ra còn có hai người bạn học của Phùng Thư Nhân là Lữ Thi Văn và Đình Đình. Hai cô gái nhỏ nhắn nhiên cũng luôn nghĩ về Cổ Dục, hơn nữa mục đích rất không trong sáng.

Trừ họ ra, thực ra vẫn còn có người đang nghĩ về Cổ Dục. Đó chính là bạn của Tiết Thanh Huyền và Tống Minh, nữ hoàng chiến đấu Triệu Nhu.

Nhưng mà cô ấy cũng chỉ là đơn thuần nghĩ về những món ăn kia của Cổ Dục mà thôi.

Phải biết rằng Tống Minh và Tiết Thanh Huyền cũng không ít lần chơi xấu vào ban đêm, dâng ảnh món ăn khiến cô chỉ có thể thốt lên hận hận hận!

Nhưng nói đi thì cũng nói lại, những người này có nghĩ về Cổ Dục hay không thì bản thân Cổ Dục cũng không biết.

Hắn làm xong việc, ăn xong cơm trưa thì sau đó cùng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đi bắt ốc bươu rồi.

Thực ra nói đến bắt ốc bươu, ngon và nhiều nhất là ở trong ruộng. Trong ruộng có một số thứ để ăn khiến chúng trở nên mập mập hơn. Tuy nhiên, nguy cơ nhiễm kí sinh trùng cũng tăng cao hơn. Huống chi Cổ Dục còn có nước giếng, cho nên hắn không đi bắt ở trong ruộng mà trực tiếp bắt ở sông. Về nhà nuôi mấy ngày, bằng nước giếng của hắn thì dù có nhỏ đến đâu cũng có thể vỗ béo được.

Hơn nữa nói ở trong sông ít, đó cũng chỉ là lấy tỉ lệ. Hắn, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi hơn một giờ đến bên bờ sông bắt ốc, không đến ba tiếng mà chỉ cần có hai tiếng thôi là bọn hắn đã bắt được một thùng ốc bươu nhỏ. Thứ này quả thật số lượng không ít.

“Này, nghỉ ngơi đi.” Nhìn những con ốc bươu đã bắt, Cổ Dục ngồi ở bên kia bờ sông rồi lấy ra ba chai đồ uống trong túi mà hắn mang theo. Hắn và Cổ Tú Tú còn có Lưu Phi Phi, mỗi người một chai.

Uống nước ép đào, hóng gió, nhìn dòng sông chảy không ngừng trước mặt. Suy nghĩ của Cổ Dục cũng trôi về phương

xa, cảm giác này thật sự rất thoải mái.

“Chú! Chú xem!” Đúng lúc Cổ Dục đang cảm khái thì Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi không có rảnh rồi như vậy, bọn chúng đã bắt đầu cuộc sống phiêu lưu của mình.

Nhưng mà lần này, các cô bé trở về rất nhanh, hơn nữa trong tay còn bắt một con thần lằn.

Hình dạng loài thần lằn này khiến cho một số ít chị em nhìn dáng dấp nó giống như là rắn, cho nên rất nhiều cô gái thực sự rất sợ vật này. Thế nhưng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng là con gái nhưng lại không nằm trong số này.

Cổ Dục cầm lấy con thần lằn trong tay Cổ Tú Tú liếc mắt nhìn, loài thần lằn này có tên là thần lằn cỏ ở Hắc Long Giang. Không phải đang mắng người mà nó thực sự là cái tên này, thuộc về ba loài động vật được quốc gia bảo hộ.

Vật này ở Đông Bắc không ít chỗ đều có, nhưng chủ yếu phân bố ở tỉnh Hắc Long Giang. Đây là loại thần lằn thường gặp nhất, thức ăn của vật này chủ yếu là côn trùng. Hơn nữa sinh sống trong tự nhiên. cho nên nó có lợi ích đối với con người, con vật nhỏ này cũng tính là động vật có ích.

“Ừm! Đây là thần lằn cỏ, nó là ăn côn trùng đó nha. Đối với chúng ta thì nó là động vật có ích, đem nó về lại chỗ cũ đi!” Nhìn con thần lằn cỏ leo lên ngón tay của mình, Cổ Dục nở nụ cười, sau đó nhìn Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi nói.

Nghe được lời nói của Cổ Dục, hai đứa nhỏ cái hiểu cái không cũng gật đầu một cái. Các cô bé có thể không biết rõ thần lằn cỏ là gì, nhưng ăn côn trùng thì đối với chúng là có ích. Hai câu này các cô bé có thể hiểu được, vậy là Cổ Tú Tú đem thần lằn cỏ thả lại chỗ vừa rồi bắt được, vừa mới thả xuống thần lằn nhỏ lập tức chạy mất.

Nó vừa mới chạy được có mấy bước, đột nhiên một sinh vật màu vàng sẫm giống như một con chuột lớn bỗng nhiên chui ra từ trong rừng cây. Cắn một phát vào thân thằn lằn cỏ và muốn chạy trốn.

“A! Nó là động vật có ích, không thể ăn!” Nhìn thấy một màn này, tính khí nóng này của Cổ Tú Tú cũng nổi lên, vừa la lên vừa muốn chạy tới cứu thằn lằn cỏ trở về. Động tác của cô bé rõ ràng khiến con chuột lớn màu vàng sẫm kia cũng bị dọa sợ, nhưng nó không bỏ chạy mà trực tiếp xoay người qua và chĩa mõng về phía Cổ Tú Tú.

Đúng lúc này, hai bàn tay to của Cổ Dục xuất hiện sau lưng của Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi. Hai cô bé được hấn trực tiếp ôm vào ngực một trái một phải. Sau đó, hấn lùi ra xa, có chút kinh ngạc nhìn về phía con vật kia.

Nếu như hấn không có nhìn lầm thì con vật này, có phải hay không chính là trong truyền thuyết.... chồn? Mà con vật này cũng liếc Cổ Dục một cái rồi xoay người chui vào trong rừng cây cùng với thằn lằn cỏ nó đang ngậm trong miệng. Nhìn bóng lưng của con vật rời đi, ánh mắt của Cổ Dục nheo lại. Nếu như phát hiện ở đây có chồn thì đây cũng không phải là một tin tức tốt gì nha!

Chương 220. Chồn sóc

Chương 220: Chồn sóc

Ở Đông Bắc trước nay nổi tiếng có lời dạy của tổ tiên nhà họ Bảo.

Cái gọi là thần bảo vệ an toàn, chính là ở Đông Bắc có năm vị tiên.

Tại Đông Bắc có không ít người mê tín, họ tin rằng những động vật này có thể tu luyện mà thành tiên.

Mấy loài động vật này được xưng là Hồ, Hoàng, Bạch, Liễu, Tro.

Hồ chính là hồ ly, cái này không cần nói cũng có thể hiểu. Từ lúc đời nhà Thương lên ngôi thì bắt đầu có cái nghiệp hồ ly này. Hoàng chính là chồn, còn gọi là Hoàng Đại Tiên. Bạch là nói đến con nhím, Liễu (xanh) chính là con rắn tiên, Tro (xám) là chuột tiên.

Ở nông thôn thì dân chúng thờ phụng năm vị tiên này. Năm loài động vật này sẽ không tự nhiên mà đi phá nhà phá cửa người dân. Đương nhiên nếu trong nhà có nuôi mèo để bắt chuột, bọn chúng sẽ không suy nghĩ nhiều đến vậy.

Trên cơ bản thì những loài động vật khác nếu tiến vào nhà đều đòi ăn đòi uống mới chịu đi.

Cổ Dục đương nhiên không phải cố ý lấy một cái đề tài ma quỷ để nói chuyện, hắn cũng không mê tín đối với những điều trên. Hắn biết một điều, chồn sóc chính là tên khoa học của con vật này, nó cũng xem như là động vật có ích.

Thức ăn chính của chúng chủ yếu là chuột, đương nhiên chúng vẫn ăn những thứ khác ngoài chuột.

Ví dụ như ếch, chim nhỏ, các loại trứng chim, đều là thức ăn của chồn. Trước đây còn nghe nói chồn thích trộm gà. Đúng là bọn chúng có ăn gà, nhưng vì lúc đó chúng không còn gì khác để ăn, cho nên mới phải ăn gà, nhất là chồn ở vùng Đông Bắc, đặc biệt là ở tỉnh Hắc Long Giang.

Nơi sinh sống của loài động vật này với con người cũng không trùng nhau, nhưng mà ở phía Trung Nguyên cùng những khu vực phía nam thì khu vực sinh sống của chúng lại có chút trùng hợp.

Nhưng nếu nói bọn chúng đến từ thôn Cổ Gia thì quả thật không đúng, bởi vì ở đây rất hiếm thấy bọn này.

Bởi vì chồn ở khu vực lân cận dãy Đại An Lĩnh có thể tìm thấy thức ăn, cho nên chúng không cần thiết phải tiến vào nơi con người sinh hoạt mà kiếm ăn làm gì. Thế nhưng hiện giờ Cổ Dục thấy được chồn sóc như vậy thì đại biểu cho việc bọn chồn này đã rơi núi, rất có thể vì đàn chuột đã di chuyển khiến chúng mất đi nguồn thức ăn. Bất kể thế nào đi nữa, bọn oan gia này là loài sống theo bầy đàn, thấy được một con như vậy thì gần đây hẳn phải có cả một bầy, Cổ Dục cảm thấy nên về thôn báo tin một chút.

“Đi thôi, chúng ta trở về thôn!” Nói rồi hắn ôm Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi ở trong ngực, một tay khác nhấc cái thùng ốc bươu quay trở về nhà.

Lúc về đến nhà, trước tiên hắn đem những con ốc bươu đã bắt được bỏ vào trong cái vạc nước đã chuẩn bị sẵn. Sau đó hắn nói một tiếng với Lâm Lôi và Lý Vân Vân rồi đi bộ sang chỗ thôn trưởng Cổ Kiến Quốc đang hóng mát để báo tin về lũ chồn.

“Ái chà! Bọn oan gia này lại xuống núi rồi sao?” Nghe Cổ Dục nói xong, Cổ Kiến Quốc lập tức nhú lông mày. Cho dù biết loài vật này chủ yếu là ăn chuột, nhưng vấn đề là nông dân ở đây rất ưa sạch sẽ. Mỗi nhà đều biết chuột mang trong mình không ít mầm bệnh, lại còn có thể lây nhiễm sang con người. Cho nên có thể thấy thôn này kỳ thực chuột cũng chẳng có nhiều.

Hơn nữa năm ngoái nhà nước cấp tiền cho thôn trùng tu lại nhà cửa, chuột ít lại càng thêm ít. Bọn chồn xuống núi lại chẳng có đủ chuột mà ăn, bọn chúng kiêu gì cũng sẽ nhòm ngó sang những loài vật khác, chẳng hạn như gà, vịt, ngan,...

Bất lợi hơn nữa loài chồn này lại được luật pháp bảo hộ, không thể tùy tiện bắt giết. Hơn nữa cũng chẳng dễ dàng mà bắt được chúng. Quả thực việc này rất phiền toái.

“Bây giờ tôi sẽ vào thôn báo cho những nhà nuôi gà hay tin. Cậu đi cùng tôi vào trong thị trấn một chút, xem có thể xin lệnh bắt giữ bọn chúng được không. Đến lúc đó còn phải tập hợp đội ngũ giải quyết đám phiền phức này nữa.” Nghe xong lời của Cổ Dục, Cổ Kiến Quốc lập tức đi ngay đến từng nhà để báo tin.

Không còn cách nào khác, ở trong thôn này thì hầu như nhà nào cũng nuôi gà vịt.

Xem như là nuôi không phải để bán thì cũng là nuôi để dành tới lễ tiệc thì giết thịt, cũng có thể coi đây là một lựa chọn tốt. Thế nhưng bây giờ gà ở nông thôn thả rông, coi như vậy thôi thế nhưng rất đắt. Hiện tại giá cả ước chừng 100 tệ một con, 10 con chính là một ngàn, một trăm con chính là 10 ngàn tệ đó nha.

Trong thôn ngoại trừ Cổ Dục thì sẽ chẳng có ai muốn chịu tổn thất nhiều đến vậy. Động vật được bảo hộ là đúng, thế

nhưng bảo vệ động vật cũng không thể ưu tiên hơn bảo vệ con người.

Mặc dù Cổ Dục là người thị trấn, nhưng tam quan của hắn không lệch lạc. Bởi vì bảo hộ động vật mà làm cho kinh tế của người dân bị tổn thất, hắn nhất định không tán thành chuyện này.

Sau khi Cổ Kiến Quốc đứng dậy thì đi thông báo khắp bốn phía trong thôn.

Cổ Dục thì chuẩn bị về nhà, nhưng lúc vừa mới đến gần nhà, hắn nghe được tiếng kêu của Vua Bầu Trời. Sau đó hắn nhìn thấy Vua Bầu Trời lao về cái cây trong nhà hắn, tiếp đến nghe thấy tiếng của Lý Vân Vân và Lâm Lôi hét lớn.

“ Xảy ra chuyện gì vậy?” Nghe được tiếng hét chói tai, Cổ Dục ngay lập tức chạy vào trong nhà.

Hắn mở cửa xem xét thì nhìn thấy phía sân sau, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi mặt mũi lo lắng đứng đó. Trước mặt hai cô bé, Vua Bầu Trời đang hung dữ kẹp lấy một con chồn sóc đè trên mặt đất. Trên móng vuốt con chồn kia thì đang giữ chú hamster, mà chú hamster thì đang run rẩy toàn thân. Đương nhiên con chồn sóc kia cũng đang run rẩy khiếp sợ.

Vua Núi cùng Bạo Quân một trái một phải đang bao vây lấy nó. Mặt Vua Núi lúc này rõ ràng có chút không đúng, có một điểm vàng trên đó hơn nữa còn tỏa ra mùi hôi thối, khiến cho trạng thái trở nên không tốt. Đến nỗi sắc mặt Bạo Quân cũng trở nên rất dữ tợn, mà Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân đang đứng tại cửa ra vào của ngư trường cũng không biết phải làm sao.

Phùng Thư Nhân đang ở gần đó cầm điện thoại livestream nhưng cũng chẳng biết xử trí thế nào cho phải.

Nhìn hình ảnh trước mặt, Cổ Dục không khó để đoán được tình hình hiện tại.

Đơn giản là Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang chơi cùng hamster, rồi không biết con chồn này từ đâu chui ra chạy đến muốn ăn thịt chú hamster nhỏ.

Bởi vì loài vật này nhỏ con, đến lúc Vua Núi phát hiện ra thì nó đã vào tới nơi. Nếu hần đoán không sai thì điểm vàng trên mặt Vua Núi là do bị con chồn sóc này thả rắm thôi. Thấy Vua Núi bị trúng chiêu, cho nên Bạo Quân lập tức giữ khoảng cách, còn con chồn thì bắt được giáo sư Thương chính là con hamster kia.

Nhưng mà nó không nghĩ tới là Vua Bầu Trời ở trên không trực tiếp nhào xuống đè nó trên mặt đất.

“Tên nhóc con này, suýt chút là xong đời rồi nha! Mày làm gì phải sợ nó, mày uống nhiều nước giếng thế cơ mà, phải cắn nó chứ!” Cổ Dục đi đến, vốn là muốn cứu lấy chú hamster kia ra, kết quả lại bị con chồn kia uốn éo nhắm cái mõng chuẩn bị phóng rắm vào hần.

Cổ Dục đương nhiên không cho phép mình bị con chồn này đánh rắm trúng. Mặc dù ở sân sau rất thoáng đảng rộng rãi, thế nhưng lúc hần tiến vào đã ngửi thấy được mùi hôi thối trên mặt của Vua Núi, cái mùi này xem ra rất có uy lực nha.

Tất nhiên nếu đã không tiến lên, thì giáo sư Thương cũng chỉ có thể tự cự lấy mình mà thôi.

Có lẽ là nghe được lời nói của Cổ Dục, giáo sư Thương đảo mắt một vòng. Dường như nó đã nghĩ được cách, lập tức hướng về phía con chồn kia dùng chính răng của mình cắn một phát.

“Chít!” Hamster răng cửa trông nhỏ thế nhưng rất sắc bén, hơn nữa lâu nay nó cũng uống không ít nước giếng. Một nhát

cẩn này cũng khiến tay con chồn kia ứa máu. Con chồn lập tức không giữ được liền buông lỏng tay, giáo sư Thương ngay lập tức chạy đi.

Nhìn thấy con tin trong tay đã chạy mất. Ặc! Là con hamster đã không còn trong tay. Lúc này Vua Bầu trời đang giữ chặt nó, trực tiếp muốn mổ xuống một phát. Thế nhưng thấy được động tác này của nó, Cổ Dục lập tức ngăn nó lại. Đương nhiên không phải là vì con chồn này là một trong ba loài động vật được bảo hộ ở đây.

Con chồn này suýt nữa thì ăn mất giáo sư Thương, nó chết cũng không hết tội.

Sở dĩ Cổ Dục ngăn Vua Bầu Trời lại chính là vì hấn dự định bắt gọn trọn ổ!

Chương 221. Đại thần

Chương 221: Đại thần

Chồn là loài động vật quần cư, dân gian lưu truyền rằng bọn này có thù tất báo, trên thực tế đúng là như vậy.

Bọn chồn có lòng trả thù vô cùng mạnh, mặc dù trong nhà Cổ Dục có Vua Núi, Vua Bầu Trời trông coi sẽ không có chuyện gì. Tuy nhiên không có biện pháp ngăn cản bọn nó đi trả thù những người khác trong thôn.

Lúc đó một người trong thôn đã bị bọn chồn nhìn thấy, nên đối với bọn chúng trả thù ai cũng không hề khác gì nhau.

Vì để giải quyết vấn đề này triệt để trong một lần, nên Cổ Dục hạ quyết tâm, chuẩn bị trực tiếp giết bọn này.

Đem con chồn bắt được nhốt vào trong cái lồng nhỏ. Trước tiên, Cổ Dục rửa mặt cho Vua Núi. Rắm của chồn uy lực cực mạnh, cho dù là Vua Núi khi trúng chiêu cũng phải ử rũ một lúc. Nhưng khi Cổ Dục cho nó uống một chén nước giếng nó đã sinh long hoạt hổ trở lại.

“Đi, đi hỏi chú Kiến Quân bây giờ làm sao?” Nhìn Vua Núi đã không có chuyện gì, Cổ Dục cũng xách theo nó chuẩn bị đi hỏi Cổ Kiến Quân một chút nên xử lý chuyện này như thế nào.

Mặc dù Cổ Dục là bậc thầy sinh tồn, thích nghi tốt trong môi trường hoang dã nhưng hắn cũng chưa từng đi săn, chuyện này phải hỏi ý kiến Cổ Kiến Quân mới được.

Lúc trước Vua Núi không thích đi theo Cổ Dục, nhưng hôm nay hiềm khi chủ động tới bên người hắn. Hơn nữa đôi

mắt của nó có ánh nhìn rất giống sói. Nó nhìn con chồn trong lồng giam bằng ánh mắt bất thiện.

Một lần thua thiệt khi giao đấu với chồn khiến nó khôn ra không ít. Lầy trí thông minh của nó, lần sau có khi sẽ không chật vật như lần này.

Chào hỏi mấy người Lâm Lôi một tiếng, Cổ Dục dẫn Vua Núi đi đến nhà Cổ Kiến Quân.

Khi đến nơi, hắn phát hiện trong nhà Cổ Kiến Quân còn có thêm ba người. Một người là trưởng thôn Cổ Kiến Quốc, ông ấy đã thông báo toàn bộ tất cả các nhà trong thôn, hơn nữa cũng gọi điện thoại lên trấn. Trên trấn cũng đã nhất trí trao quyền để bọn họ tự mình giải quyết bọn chồn này.

Nhưng mà sau khi giải quyết, thì thể không được tự mình xử lý, cần phải giao cho kiểm lâm tới tiêu hủy, trừ việc đó ra thì toàn bộ đều do bọn họ tự quyết định.

Dù sao chồn cũng là động vật bảo hộ cấp ba, nhưng mà số lượng của bọn nó cũng rất nhiều. Trong sách đỏ ghi nó cũng không phải giống loài cần bảo vệ nguy cấp.

Giống như lợn rừng, ngoại trừ một số tỉnh đặc biệt thì phần lớn tỉnh khác nếu có lợn rừng phá phách, cũng sẽ cho phép người dân địa phương đánh chết. Đương nhiên người dân cũng không được phép mua bán và chia ăn. Nhưng nếu như bọn họ cố ý lạng lẽ ăn thì cũng không có người biết.

Loài chồn cũng như thế, bọn chúng uy hiếp an toàn của nông dân, cắn chết gà vịt còn đỡ, lỡ như làm bị thương người thì sao?

Ai cũng không chịu nổi trách nhiệm như vậy, cho nên trên cơ bản nếu trong thôn phát hiện, trên trấn đều cho phép trong thôn tự động giải quyết hết.

Cổ Kiến Quốc sau khi lấy được sự cho phép, cố ý đến tìm Cổ Kiến Quân thương lượng phải làm sao, mà hai người khác là khách không mời mà đến.

Lúc trước cũng nói qua, mặc dù bây giờ thế giới khoa học phát triển, nhưng ở vùng nông thôn xa xôi một chút vẫn có một ít người tương đối mê tín.

Bên Đông Bắc ngoài sùng bái hai giáo là Phật giáo cùng Đạo giáo thì họ còn tin vào Đông Bắc Ngũ Tiên Nhi.

Chuyện liên quan đến Ngũ Tiên Nhi lúc trước đã nói qua.

Chuyện này rất thường gặp ở nông thôn, thậm chí đằng trước thôn Cổ gia còn có một cái miếu Hoàng Đại Tiên.

Mà hai người này là người thỉnh thần ở trong thôn, tục xưng là khiêu đại thần.

Khiêu đại thần là nghi thức cổ xưa truyền lại từ Vu y Mãn Thanh, cũng có thể gọi là Tát Mãn. Mặc dù bây giờ là xã hội hiện đại nhưng bọn họ cho rằng người sinh bệnh là bởi vì tà khí xâm nhập, cần có người đóng vai thành quỷ thần để mời thần tiên đến xua đuổi tà khí.

Ở Đông Bắc, nhất là nông thôn, người tin tưởng vào chuyện này không ít.

Hai người này chính là Tát Mãn trong thôn, hai người vừa là một bộ, cũng vừa là một cặp vợ chồng.

Nữ là đại thần, nam là nhị thần.

Dáng dấp của người nam coi như không tồi, ngoại trừ ánh mắt có chút gian xảo thì cũng coi như có chút dáng vẻ trang nghiêm, đứng đắn. Người này cao 1m85, nhìn khoảng hơn 30 tuổi. Nhưng Cổ Dục biết đây là hắc cố ý làm ra bộ dạng đứng đắn này. Hắn ta muốn cùng người khác bàn “Sinh Ý”, dĩ nhiên

phải có bộ dáng tốt một chút, như vậy mới có thể để càng nhiều người tin tưởng hẳn ta .

Mà người phụ nữ bên cạnh, dáng dấp khó coi hơn nhiều. Bà ta nhìn khoảng năm, sáu mươi tuổi. Dáng dấp xấu xí, làn da ngăm đen, có nếp nhăn đầy mặt. Chiều cao đại khái tầm 1m4, đi đường còn phải dùng nạng.

Nhìn khác hẳn với người thường.

Nhưng trong thôn cũng không có ai bắt nạt hay chọc giận bà ta.

Vì khu vực này tồn tại nhiều điều mê tín, tứ chi trời sinh dị dạng và tật nguyên càng giống với thần trong tín ngưỡng của họ. Giống như quốc đảo láng giềng, thần trí tuệ của bọn họ có một con mắt bên chân. Trong đại tác phẩm Sơn Hải kinh của Trung Quốc, bên trong ghi lại dáng vẻ của thần cũng không phải là con người bình thường. Đương nhiên, nếu đây là trong thành phố hiện đại, ít ai còn tin vào mê tín, thì trong mắt họ bà ta cũng chỉ là một kẻ đáng thương. Nhưng người dân ở nông thôn đa phần tin vào những điều mê tín này. Tại nơi đây bà ta chính là người phát ngôn của Đại tiên.

Mục đích chính bọn họ đi theo Cổ Kiến Quốc tới tìm Cổ Kiến Quân chính là muốn ngăn cản Cổ Kiến Quân đi bắt mấy con chồn này. Bọn họ nói là nhìn ra được rằng mấy con chồn này đã thành tiên.

Thời điểm lúc tranh luận, Cổ Dục xách theo con chồn kia tới. Vừa nhìn thấy nó người đàn ông kia mặt hoảng sợ trực tiếp quỳ xuống đất, sau đó bắt đầu hoảng loạn đập đầu loảng xoảng.

Thực sự đập đầu, hơn nữa sức còn không nhỏ, đem nhà xi măng của Cổ Kiến Quân đập đến vang dội.

Mà người phụ nữ kia toàn thân run rẩy lên, miệng sùi bọt mép, hai mắt trắng dã. Sau đó như nổi điên mà bắt đầu ở chỗ này vừa ca hát vừa nhảy múa.

“Ai, mặt trời lặn phía tây, trời tối. Ai này ai này, trời tối mặt trời lặn phía tây. Nhà nhà đều đóng chặt cửa, mười nhà đến chín nhà đóng, còn có một nhà cửa không đóng. Đường lớn mất xe chạy, đường nhỏ mất người đi, đường đi khó khăn, Hỉ Thước trên cây, sẻ nhà Bồ Ca Bôn mái hiên.... Giơ roi bôn chồn thỉnh thần tiên, ai này ai này.....”

“Bọn họ bị bệnh.....” Nhìn động tác của hai người bọn họ, Cổ Dục cảm thấy mình ngu luôn, không tự chủ lùi về sau một bước, sau đó nhìn Cổ Kiến Quốc Và Cổ Kiến Quân hỏi.

“Bọn họ là đang sám hối, một mình cháu bắt nó sao?” Liếc mắt nhìn hai người này, mặt Cổ Kiến Quân coi thường. Ông ấy đã từng đi lính đánh trận, cái gì mà yêu ma quỷ quái ông không tin. Nhưng Cổ Kiến Quốc bên cạnh lại chấp hai tay thành chữ thập rồi lạy một lần.

“Cũng không thể nói như vậy! Có một số việc, ít nhiều vẫn cầu bình yên”. Nhìn Cổ Dục Và Cổ Kiến Quân, Cổ Kiến Quốc lúng túng nói.

“Vậy ông nói xem có còn tiếp tục bắt hay không?” Nghe Cổ Kiến Quốc nói như vậy, hai con mắt của Cổ Kiến Quân không khỏi quét sang một lượt sau đó mặt khó chịu nói.

“Bắt, nhất định phải bắt! Tuy nhiên tận lực đừng tổn thương tới tính mạng của bọn nó, sau đó chúng ta giao cho kiểm lâm, lại thả về trên núi.” Nhìn khuôn mặt Cổ Kiến Quân, Cổ Kiến Quốc do dự một chút, sau đó gật đầu một cái. Mặc dù vừa rồi ông ấy bị hai người kia tẩy não không ít nhưng ông ấy còn không đến mức bị hồ đồ, mấy con chồn này vẫn cần phải bắt....

Chương 222. Nội gian

Chương 222: Nội gian

“Mấy người nhất định sẽ gặp báo ứng!Hoàng Tiên thái gia, Hoàng tiên thái nãi sẽ không bỏ qua cho các người!”

“Đúng! chúng tôi là đang cứu mấy người, mấy người sẽ hại chết toàn thôn!”

“Còn không mau cắt đi, không cắt tôi sẽ thả chó cắn mấy người !”

Hai người bọn họ toàn thân chặt vật bị Cổ Kiến Quân đuổi đi, thế nhưng hai người vẫn chưa hết hi vọng, trái lại bắt đầu ở ngoài sân chửi mắng vọng vào.

Ở đại đa số trường hợp những người tuyên truyền mê tín cũng tin tưởng vào chính những điều lạc hậu đó. Sau đó, họ đem niềm tin, tín ngưỡng sai trái đó của họ truyền lại cho kẻ khác, khiến người ta tin tưởng vào nó.

Nếu như chính mình nghi ngờ, thì người khác làm sao có thể tin tưởng.

Hai người họ ăn chén cơm này đồng nghĩa với việc bọn họ tin tưởng không nghi ngờ đối với loại mê tín này.

Bọn họ tin rằng quyết định của bản thân là chính xác nhất, bọn họ không có sai, là Cổ Dục và Cổ Kiến Quân hại thôn Cổ gia.

Đồng thời bọn họ còn vô cùng tức giận, bởi vì bọn họ mới là người tới nơi này trước. Thực ra bọn họ không chỉ muốn tự mình tới, mà bọn họ còn chuẩn bị vận động toàn thôn tới.

Nhưng mà coi như người trong thôn có tin tưởng thì chưa chắc bọn họ sẽ cùng nhau tới làm loạn. Dù sao bây giờ là một thời đại khai hóa, hưởng chi đã có sự cho phép của trấn, bọn họ gây sự thì có gì tốt, cho nên bây giờ ở đây gây sự cũng chỉ có hai người này.

“Không cần để ý đến bọn họ, hai chúng ta đem khiên cái lòng này đi.” Thấy hai người kia còn ở ngoài chửi mắng, Cổ Kiến Quân cũng lười để ý đến họ, mà hướng về phía Cổ Dục vừa cười vừa nói.

“Được rồi!” Nghe Cổ Kiến Quân nói, Cổ Dục cũng cùng tính toán làm sao để bắt mấy con chồn kia.

Thực ra biện pháp của Cổ Kiến Quân rất đơn giản, ông ấy sẽ bôi lên người con chồn một thuốc bột đặc thù. Thuốc bột này bản thân con chồn không ngửi được, nhưng chó ông ấy nuôi có thể ngửi được. Đến lúc thả con chồn này ra chỉ đường, sẽ tìm được hang ổ của bọn nó ở đâu. Kế hoạch này rất đơn giản, nhưng làm thì có chút phiền phức.

Mặc dù chồn không hiểu tiếng người, nhưng con này rất thông minh. Nếu như bây giờ Cổ Dục thả nó ra, nó có thể không trốn về hang, mà sẽ dẫn bọn Cổ Dục chạy tán loạn khắp nơi. Chuyện này rất phiền toái, cho nên cần tạo cho nó cơ hội để tự mình trốn thoát ra được, như thế nó mới có thể mang theo bọn Cổ Dục về hang ổ của nó.

Sau khi vạch ra kế hoạch tốt, Cổ Kiến Quân đã để cho Cổ Dục hấp dẫn lực chú ý, tiếp theo lặng lẽ xoa thuốc đặc chế lên đuôi và chân của nó. Sau đó đem tất cả chó đang sửa mở ra, cố ý đem nó đặt ở sân sau rồi đóng chặt chốt cửa, không thể mở ra.

Quả nhiên, nửa tiếng đầu tiên, nó thành thật nằm trong chiếc lòng. Sau khi phát hiện Cổ Dục và Cổ Kiến Quân dường như thật sự quên nó. Thế là nó vòng tới vòng lui trong lòng

một chút, đồng thời đánh giá chiếc lồng này, tìm kiếm chỗ để phá cửa.

Không thể không nói con chôn này rất thông minh, đáng chú ý nhất là móng vuốt của chúng và tay người rất giống nhau, đều có năm ngón, hơn nữa đặc biệt nhạy bén.

Rất nhanh nó đã tìm thấy chốt của chiếc lồng, sau đó nó nhẹ nhàng đem chốt rút ra. Lúc chiếc lồng mở ra, nó còn cẩn thận không mở cửa ra ngay, mà quan sát bốn phía xung quanh có các loại mai phục hay không.

Vài phút trôi qua, xác định bên ngoài an toàn, nó mới nhảy ra ngoài. Sau đó nhẹ nhàng rón rén bò qua tường gạch nhà rồi lập tức nhảy vào rừng cây phía sau nhà Cổ Kiến Quân.

Thấy như vậy, Cổ Dục và Cổ Kiến Quân đều cùng lúc nở nụ cười, nó mắc câu rồi.

“Chuẩn bị làm việc !” Vỗ vai Cổ Dục một cái, Cổ Kiến Quân đứng lên. Trước tiên Cổ Kiến Quân gọi một cuộc điện thoại tìm một ít người trung niên trong trấn đến.

Mấy người này là Cổ Kiến Quân đã tìm xong trước đó, không đến 10 phút sau mấy người này đều cầm túi, xeng sắt đi đến. Sau đó một đoàn người đi theo sau sáu con chó của Cổ Kiến Quân tiến vào núi.

Không thể không nói bọn này tìm chỗ đúng là rất tốt. Khu vực này cách trong thôn không tính là xa, nhưng vì bị mấy cái sườn núi nhỏ che khuất nên lúc bình thường sẽ rất ít người đến đây.

Xét cho cùng tỉnh Hắc Long nằm trên bình nguyên. Không có ai sẽ cố ý đi khai phá những sườn núi nhỏ này, mấy con chôn trốn ở chỗ này là vô cùng đúng đắn.

Bên dưới ánh sáng rất tốt, lại rất an toàn, hơn nữa có rừng rậm nguyên thủy bên cạnh, việc lên núi rất thuận tiện.

Đáng tiếc là vận khí của tụi nó không được tốt lắm, đụng phải mấy người Cổ Dục.

Một đường đuôi theo, đoàn người Cổ Dục rất nhanh đến chỗ này, hơn nữa còn tìm được thông đạo đi xuống dưới lòng đất của mấy con chồn. Nhưng thời điểm nhìn thấy lối vào, không chỉ có Cổ Dục mà ngay cả Cổ Kiến Quân và những người trẻ tuổi khác đều có chút choáng váng.

Vì trước mặt bọn họ không phải là một cái hang do chồn đào ra, mà là một cái miệng hang không thể coi là nhỏ, hướng hơi nghiêng xuống. Gỡ đám cỏ dại trước cửa hang ra, bọn họ phát hiện cái hang động này có thể để một người chui qua.

Thấy tình cảnh như vậy, tất cả mọi người liếc nhau, có thể thấy trong mắt đối phương đều hiện lên vẻ nghi hoặc và mê mang. Vì bọn họ cũng không biết đây rốt cuộc là hang gì.

Nhưng dù sao Cổ Dục cũng từng đã trải qua khảo nghiệm của tiểu thuyết, lúc này hướng về phía đám người nói.

“Có khả năng là một cái hang mộ đã bị trộm...” Kết hợp một chút những gì chính mình đã xem qua ở tiểu thuyết, còn có phim truyền hình, Cổ Dục không chắc chắn nói.

“Hang trộm? Trộm gì? Ở phía dưới mặt đất? Trộm mộ sao?” Nghe Cổ Dục nói, Cổ Kiến Quân sửng sốt một chút. Sau đó đột nhiên nhớ lúc trước khi tham gia quân ngũ có nghe qua chiến hữu đồn thổi qua, có một chút khiếp sợ hỏi.

“Có thể là thế, chúng ta cẩn thận một chút, cháu gọi người đem thiết bị thu hình đến đây.” Nhìn Cổ Kiến Quân, Cổ Dục khẽ gật đầu. Sau đó lập tức gọi điện cho Phùng Thư Nhân.

Phùng Thư Nhân nghe Cổ Dục muốn trực tiếp xuống dưới khám phá cổ mộ, lập tức chạy thật nhanh tới. Khi cô nhìn thấy cái hang, cô cũng không kịp suy nghĩ mà hưng phấn.

“Này! Cháu không thể xuống, muốn xem náo nhiệt thì đứng bên cạnh nhìn, thứ này không thích hợp để con gái đến.” Cổ Dục xoa xoa đầu cô vừa cười vừa nói. Sau đó mang camera phía sau, hấn cũng thuận tay mở luôn livestream của Phùng Thư Nhân.

Vừa mới mở trực tiếp đã có rất nhiều vào, nhưng lúc bọn họ thấy một cái hang đen như mực và một mảnh đất hoang vu bọn họ cũng ngây cả người, đây là muốn làm gì?

“Mọi người! Lại là tôi, lần này muốn đề cho mọi người hỗ trợ chứng kiến một chút. Hôm nay thôn chúng tôi có chồn đi vào, được chỉ thị trên trần đem bắt bọn này về núi. Nhưng mà chỗ trốn của bọn chúng hình như là trong một cái mộ. Đây là một cái mộ đã bị trộm, chúng tôi bây giờ chuẩn bị đi xuống xem một chút. Nếu có đồ giá trị chúng tôi sẽ báo cáo lên quốc gia, nếu như không có chúng tôi sẽ bắt chồn, bây giờ đang quay chính là chứng cứ.”

Nhìn thấy mấy người xem đang nghi ngờ, âm thanh Cổ Dục cũng đồng thời truyền tới.

Chương 223. Phía dưới mộ

Chương 223: Phía dưới mộ

“CMN! Đệt, đệt đệt! livestream trộm mộ sao?”

“Quá trâu bò! Quá kích thích thích rồi?”

“Lầu trên không có lỗi tai à? Không phải đã nói nếu có đồ vật sẽ liên hệ chính phủ sao? Huống chi chú Dục còn là triệu phú, chú ấy sẽ quan tâm những thứ này sao?”

“Quý mới tin! Chuyện này một vị triệu phú làm thế nào lại đến đây, không biết chừng có lẽ vì trộm mộ mà tới.”

“Phát hiện một quả chanh, đi chuẩn bị ngay hồng trà, một lát nữa pha trà chanh.”

“Quả nhiên, mỗi lần chú Dục cất lời đều mang đến điều bất ngờ.”

“Ồ! Không được rồi, tôi sắp hưng phấn chết mất, trong mộ có cái gì? Có thể gặp phải bánh chưng hay to không?”

(+)Bánh chưng to: ý là cương thi.

“Nhắc tới mới nhớ là sắp tới tết Đoan Ngọ rồi, loại bánh chưng ngày xưa ăn có ngon không?”

“Lầu trên, bạn thật sự quá ác đó nha...”

Nghe được lời nói của Cổ Dục, toàn bộ kênh livestream nổ tung. Đùa sao, có lẽ đây là lần đầu tiên có người livestream dưới mộ.

Lập tức những người này bắt đầu đi làm quảng cáo, các kênh livestream lớn đều xuất hiện hình ảnh những người này. Khi những người kia nghe nói bọn Cổ Dục chuẩn bị xuống

mộ, tất cả đều hưng phấn, không nhìn được mà chạy sang truy cập vào kênh livestream.

Vào lúc này Lương Tuyết cũng đã giảm thời lượng livestream, nhất là mấy ngày gần đây cô ấy đang làm bản demo âm nhạc. Dự định làm thêm vài bản demo rồi lại đi tìm Cổ Dục để nhận góp ý. Thế nhưng cô và bên công ty quản lý App livestream đã ký hợp đồng, thời gian livestream mỗi tháng không thể ít hơn một con số, cho nên tới bây giờ cô ấy mới kết thúc livestream. Kết quả khi cô nhìn thấy thì trên màn hình khán giả đang không ngừng gửi bình luận, nói là Cổ Dục livestream đi xuống lăng mộ, cô cũng cảm thấy hứng thú. Cho nên không kiểm chế được mà cũng chạy vào kênh của Cổ Dục. Lúc này, Cổ Dục đang mang theo Vua Núi, buộc dây thừng vào bên hông rồi tụt xuống cửa động kia.

Theo ánh sáng từ đèn pin chiếu qua một mảng đất, Cổ Dục đã đứng trên mặt đất, mà theo ánh đèn pin cầm tay của hắn bốn phía đều soi một lần, không khó nhận ra đây chính là một cái mộ.

Vị trí hiện tại của hắn, chắc là trong đó có một cái hố chôn. Bởi vì lúc này trước mặt hắn, phía trong gian mộ không có gì cả, một khoảng trống rỗng. Chỉ có ở dưới chân hắn cách đó không xa có một cái hố to, trong hầm còn có không ít loại hài cốt. Những bộ xương cốt này đều đã bị vỡ, nhưng đều có thể nhìn ra được, những người này không phải bị chôn trước khi chết, mà chắc là sau khi chết rồi mới được chôn xuống. Bởi vì trên cổ những người này đều có thể nhìn thấy vết cắt.

Chứng tỏ cho việc những người này đều là bị chặt đầu, sau đó dùng kim khâu lại để đầu và cổ liền với nhau rồi ném xuống đây.

Đã nhiều năm trôi qua, chỉ khâu đã bị phân hủy hết, chỉ còn lại bộ hài cốt bị tách ra. Thấy như vậy Cổ Dục không nhìn

được thở phào một hơi.

May nhờ hấn dự đoán trước, trước khi xuống đây đã chuẩn bị tốt, nếu không không biết được nơi này có bao nhiêu loại vi khuẩn đâu. Mặc dù với y thuật của hấn cùng nước giếng thì vi khuẩn nào hấn cũng không sợ, nhưng trong lòng vẫn không thể tránh khỏi.

“Tiểu Dục phía dưới thế nào?” Nhưng vào lúc này, bên trên vang đến tiếng của Cổ Kiến Quân

“Ở đây đúng là có một ngôi mộ, đây là hố chôn thi thể, mộ chôn phạm nhân, nếu muốn xuống phải chuẩn bị khẩu trang thật tốt. Những thi thể này không biết đã chết bao lâu, có thể có nhiều loại vi khuẩn, cẩn thận một chút.”

“Được” Nghe thấy lời nói của Cổ Dục từ phía dưới truyền lên, Cổ Kiến Quân cũng nói to trả lời lại một câu. Chỉ một lát sau Cổ Dục nghe thấy từ phía sau truyền tới một loạt các âm thanh. Cổ Dục chủ động dắt Vua núi đi sang bên cạnh. Không sai chỉ vài phút sau, Cổ Kiến Quân cùng năm con chó nhỏ của ông ta đi xuống, phía sau ông ấy còn dẫn theo bốn người trung niên.

Đúng là cơ thể cứng rắn, mạnh mẽ, hơn nữa hành động bí mật. Thời điểm rơi xuống, trên ngực những người này còn cài đặt điện thoại đang thu hình. Rõ ràng đang sợ rằng một lát sau nếu không may bên trong có cái gì bay ra đến khi đó thì rất phiền.

“Cửa ở đâu?” Đi theo mấy người này xuống, đảo mắt nhìn tình hình nơi này, trong mắt mấy người này tràn ngập hiếu kỳ. Nhưng nhìn một vòng Cổ Kiến Quân lập tức nhìn về phía Cổ Dục.

“Ở chỗ này, nhưng mà đã bị rỉ sét. Phải xem chúng ta có thể đẩy ra được hay không?” Cổ Dục đơn giản nhìn về phía

cửa bên cạnh một chút.

Mấy người theo sau đi tới, lập tức thấy được một cánh cửa sắt lớn. Nhưng đúng là thuộc niên đại xa xưa, khe cửa đã bị rỉ sét toàn bộ.

“Thử một chút!” Nhìn nhau, mọi người đi tới trước cửa ngôi mộ phạm nhân, Cổ Kiến Quân hét lớn một tiếng, mấy người dùng sức, đương nhiên toàn lực dồn tại chỗ Cổ Dục.

Phía dưới chỗ mọi người dùng sức, cánh cửa sắt kia chậm rãi bị đẩy ra.

Nhưng cùng lúc cửa sắt lớn bị đẩy ra, một luồng khói mù màu vàng nhạt theo gió tràn ra ngoài khi cửa mở ra. Cổ Dục cảm thấy đầu tiên, chính là mùi khai. Nhưng không tới một giây sau, hắn lập tức cảm thấy đầu mình choáng váng, phảng phất nghe thấy một âm thanh quen thuộc phía sau lưng.

Khi hắn hiểu kỳ quay lại, mắt hắn không khỏi bị chấn động. Bởi vì ngay lúc này trước mắt của hắn, từ trong hầm kia những xác khô đang chậm rãi bò lên. Hơn nữa lại hướng về phía bọn Cổ Dục mà đi tới.

“A, quỷ nha!” Lúc này Cổ Dục có chút ngẩn người, người bên cạnh hắn đột nhiên chỉ vào sau lưng hắn mà kêu lớn.

Nghe được tiếng người này kêu , những người khác đều quay đầu lại. Cũng nhìn thấy một cảnh này, lập tức bốn người kia đều muốn hướng phía cửa chạy. Cổ Kiến Quân mặc dù cũng sợ hết hồn, nhưng hắn nhìn thấy Cổ Dục không có chạy, hắn cũng không nhúc nhích. Mà Cổ Dục trước tiên cũng kéo lại bốn người kia, tuy những xác khô kia đang hướng hắn mà đi tới, nhưng Cổ Dục đã bình tĩnh lại.

“Không đúng, giàu có, dân chủ, văn minh, hài hòa, tự do, bình đẳng, công chính, pháp trị, đây không phải cái gì quá xa lại, cái này có gì đó không đúng!” Nhỏ giọng lầm bầm một

câu. Cổ Dục ép buộc chính mình phải tỉnh táo lại, sau đó cẩn thận nhìn sang.

Mà xem xét chuyện này, hắn đã nhìn ra được một chút manh mối. Bởi vì hắn nhớ rất rõ ràng là những xác khô này đã bị cắt rời đầu và thân thể. Nhưng lúc này những cái xác khô này đều đã hoàn chỉnh.

“Ảo giác?” Cảm thấy được một chút khác biệt, Cổ Dục nhỏ giọng nói. Sau đó hắn lặng lẽ từ trong không gian lấy ra một bình nước giếng. Rót lên tay dùng sức lau hết cả gương mặt. Quả nhiên, sau khi hắn lau mặt xong, xác khô đều toàn bộ biến mất.

“Quả nhiên là ảo giác!” Thấy được như vậy, Cổ Dục lập tức không do dự, đều lau mặt cho mọi người một lượt. Ngay sau khi lau xong mặt những người này đầu tiên là sững sờ. Sau đó dụi dụi hai mắt, lúc này mọi người đều hiểu rõ, đoán được đây là ảo giác..

Nhìn thấy mọi người đều không xảy ra chuyện gì, Cổ Dục đi tới cạnh sáu con chó bên cạnh cũng lau mặt cho chúng một lượt, sáu con chó cũng bình thường lại. Khi Cổ Dục nhìn những người khác thì lại phát hiện Cổ Kiến Quân mang theo vẻ mặt hùng hổ đi tới.

Chương 224. Chồn lông trắng

Chương 224: Chồn lông trắng

“Là nước tiểu chồn.” Cổ Kiến Quân đi tới bên cạnh Cổ Dục nhỏ giọng nói.

Nghe Cổ Kiến Quân nói vậy, lông mày Cổ Dục cũng nhíu lại.

Trước đó, hắn có xem qua một bộ phim truyền hình, bộ phim đó từng nói rằng nước tiểu của chồn có tác dụng gây ảo giác. Ban đầu hắn còn nghĩ là họ chém gió, nhưng bây giờ nhìn lại thì đúng là sự thật.

Nghe nói là trong nước tiểu chồn có một loại chất gọi là Đỉnh Lưu Thuần (Chất Butanethiol) và loại chất này có độc. Lúc bình thường ngửi thì chỉ ngửi thấy mùi hơi khó chịu, nhưng nếu bị đun nóng hoặc tiếp xúc với chất axit thì sẽ sinh ra một loại khói độc khiến người khác bị ảo giác.

Đương nhiên nếu ở trong một không gian trống trải thì cùng lắm sẽ bị khói độc làm cho hoảng hốt một chút, giống như là bị hun khói đến mơ màng thôi. Nhưng nếu ở trong một không gian hẹp, thì triệu chứng sẽ trở nên nặng hơn.

Những con chồn kia ở sau cửa đi tiểu là chuyện rất bình thường. Nhưng bởi vì cửa bị rỉ sét nên khắp nơi đều có rỉ sắt mà rỉ sắt lại chính là sắt bị ô xi hoá. Nên lúc bọn Cổ Dục đẩy cửa sẽ tạo ra ma sát đồng thời cũng sinh ra nhiệt. Chính vì vậy mới dẫn đến tình huống như vậy.

Lại thêm chuyện bọn Cổ Dục đứng gần chỗ đó nên không thể tránh khỏi việc bị trúng chiêu.

Nhưng mà cũng may là Cổ Dục chú ý cẩn thận, lúc đi xuống bọn hắn đều có đeo khẩu trang. Do đó khẩu trang đã cản được phần lớn lượng khói độc, phần nhỏ còn lại đều bị nước giếng của Cổ Dục triệt tiêu.

Mặc dù Cổ Dục dùng biện pháp khoa học để giải thích những chuyện này nhưng sắc mặt của tất cả mọi người đều rất khó coi.

Mà những người có sắc mặt càng không dễ nhìn đó lại là khán giả xem Livestream. Họ chẳng biết đang xảy ra chuyện gì nữa, họ chỉ thấy bọn Cổ Dục vừa mở cửa ra thì bọn hắn nhìn giống như mấy người bị trúng tà vậy hơn nữa đó không phải là diễn. Mà nếu như là bọn hắn đang diễn thật thì bọn hắn thật sự có thể đi làm ảnh đế, thật sự là rất tà tính.

“Tiếp tục đi! Lần này để tôi dẫn đầu.” Hít một hơi thật sâu, Cổ Dục nhìn Cổ Kiến Quân nhỏ giọng nói. Nghe Cổ Dục nói thế, Cổ Kiến Quân gật đầu một cái. Bất luận như thế nào đi nữa, bọn Cổ Dục nếu đã tới đây thì sẽ không dễ dàng mà rời đi như vậy.

Sau đó, Cổ Dục đi đầu còn bốn người kia thì đi đằng sau Cổ Dục, Cổ Kiến Quân đi cuối cùng để phòng ngừa có chuyện gì xảy ra. Một đoàn người tiến thẳng vào bên trong đường hầm.

Đường hầm dài khoảng ba mét, Cổ Dục cẩn thận bước lên từng bước. Sau khi xác định không có cơ quan, bọn hắn tiếp tục đi đến phía trước, rất nhanh bọn hắn đã đi đến trước một cái đường hầm khác.

Ở đây cũng có một cái cửa sắt lớn bị rỉ sét.

“Cẩn thận một chút! Trước tiên hãy đem rỉ sắt gỡ xuống rồi hẵng đẩy cửa.” Sau khi nhìn thấy cánh cửa sắt thì Cổ Kiến Quân ở phía sau lớn tiếng nói. Nghe Cổ Kiến Quân nói vậy, bọn Cổ Dục cũng cẩn thận gỡ từng miếng rỉ sắt ở bốn phía của cánh cửa. Một lần nữa đẩy cửa ra, Cổ Dục quả thật ngửi thấy một mùi rất thối, xem ra phía sau cánh cửa cũng có nước tiểu chồn nhưng lần này lại không xuất hiện ảo giác nữa.

Thế nhưng sau khi đẩy cánh cửa ra thì đằng sau đó cũng không còn là đường hầm nữa mà là một cái thạch thất nhỏ. Trong thạch thất cái gì cũng không có, xung quanh chỉ có những bức tranh.

Cổ Dục đi tới quan sát một chút thì phát hiện ra còn có ba cánh cửa. Nếu như đoán không sai thì cái mộ huyết này hẳn là một cái Thập tự hình mộ thất.

Bên phải mộ có một cánh cửa lớn, tiếp đến ở phía đối diện lối hẳn là phòng chủ mộ, sau đó còn có hai cái lần ngang ở phía trên, một cái kế bên hố tuần táng, cái còn lại hẳn là ở bên cạnh mộ thất.

“Tìm từng chỗ một đi.” Bọn người Cổ Dục xuống đây không phải là tới trộm mộ mà là tới để bắt chồn, cho nên mỗi một chỗ trong đây đều phải kiểm tra qua mới được.

“Cậu trước tiên hãy ở lại đây chờ để phòng bắt trắc. Trong những người ở đây thì tinh thần lực của cậu là tốt nhất. Nếu không may xảy ra chuyện gì thì cậu đến cứu viện, còn việc gỡ rỉ sắt thì để bọn tôi làm.” Sau khi tìm thấy ba cánh cửa thì Cổ Dục định đi gỡ rỉ sắt nhưng lại bị Cổ Kiến Quân ngăn lại.

“Hả, thôi được rồi.” Quả thật công việc gỡ rỉ sắt tạm thời không cần đến Cổ Dục, cho nên hắn lập tức ở lại đây, còn những người cũng đi theo Cổ Kiến Quân cùng nhau gỡ rỉ sắt.

Nhân dịp đó Cổ Dục cũng nhìn qua những bức tranh trong thạch thất.

Nếu như hần đoán không nhầm thì những bức tranh này đang miêu tả lại cuộc sống của chủ mộ lúc còn sống.

Nhưng mà Cổ Dục nhìn một vòng, hần cũng chẳng nhìn ra thứ gì cả. Có điều không thể không nói là khán giả xem Livestream của hần thật sự rất lợi hại. Vậy mà trong đó lại có một khán giả là nhà khảo cổ chuyên nghiệp, nhìn thấy Cổ Dục vừa quay phim về phía những bức tranh thì vị khán giả này đã đại khái có thể miêu tả được một chút chuyện xưa của chủ mộ hồi còn sống.

Nếu không có gì bất ngờ thì chủ mộ là người của triều Minh. Nhưng mà chủ mộ không phải là người Hán triều Minh mà là người Mãn Thanh. Chủ mộ không sống qua thời điểm triều Minh ở cái thời đại kia, lúc chủ mộ sống thì người Mãn Thanh vẫn chưa gia nhập vào.

Trước kia chủ mộ hần là một tiểu quý tộc của tộc Nữ Chân và đã từng xuất quân giao chiến với quân Minh. Nhưng đáng tiếc là chủ mộ vừa đánh xong một trận... liền ngum. Sau đó gia tộc của chủ mộ liền mai táng hần tại đây. Những bức tranh trên tường chính là vẽ lại chuyện xưa này.

Không thể nói không nói chuyện xưa này đúng thật là ngắn gọn.

Thực ra lúc trước khu vực này là địa bàn của tộc Nữ Chân, nhưng mà phạm vi hoạt động chủ yếu của bọn họ là ở gần núi Trường Bạch, đây cũng chính là tỉnh Cát Lâm và tỉnh Liêu Ninh lúc bấy giờ. Bởi vì nó nằm quá sát với phía Bắc của tỉnh Hắc Long Giang cộng với việc vào cuối triều Minh lại xuất hiện thời kỳ tiểu băng hà, cho nên khu vực đó trở nên vô cùng lạnh. Số lượng người sinh hoạt ở đó rất ít nên có thể gặp được họ thật sự là một chuyện không dễ dàng.

Hơn nữa hình như cái mộ huyết này đã bị mấy tên trộm mộ “ghé thăm”. Cổ Dục đoán là chắc trong đây cái gì cũng không còn.

“Bên đây tôi đã làm xong rồi!” Trong lúc Cổ Dục còn đang xem bình luận về chuyện xưa của chủ mộ thì những người bên kia cũng đã gỡ xong rỉ sắt. Cổ Dục đi qua cùng hai người kia hợp sức đẩy cửa ra. Phía sau cánh cửa cái gì cũng không có chỉ mấy mét vuông đất trống không.

“Đi qua xem hai cánh cửa cửa còn lại đi.” Sau khi nhìn lướt qua thấy phía sau cánh cửa không có thứ gì nên Cổ Dục và hai người kia cùng đi xem xét hai cánh cửa còn lại.

Sau đó rất nhanh cánh cửa ở đối diện hồ tuần táng cũng được mở ra. Sau khi mở cửa thì thấy trong đó cũng có một đường hầm. Lần nữa mở ra đường hầm thì thấy bên trong là một cái thạch thất. Cổ Dục đi vào xem xét.

Đúng như suy đoán ở đây ban đầu là hồ tuần táng, nhưng mà thật đáng tiếc là bọn trộm mộ đã “ghé thăm” qua và làm mọi thứ trở nên lộn xộn cái gì cũng không có.

Tiếp theo cả sáu người đều đi qua phòng của chủ mộ. Rỉ sắt vừa mới gỡ xong thì Cổ Dục liền ngửi thấy một mùi hôi rất nồng.

Mà Vua núi với năm chú chó săn của Cổ Kiến Quân ở bên cạnh hắn cũng đang xù lông lên. Bọn chúng dường như cảm thấy bên trong có cái gì đó.

“Chuẩn bị, một, hai, ba, mở!” Nghe theo hiệu lệnh của Cổ Dục, bọn hắn cùng nhau đẩy cửa ra. Ngay khi cửa vừa mở ra, Cổ Dục nhìn thấy trên quan tài có một con chồn với bộ lông trắng tinh đang dùng đôi mắt nhỏ màu đỏ trừng hắn.

Chương 225. Người đốt nến, quỷ... có cái rắm

Chương 225: Người đốt nến, ma quỷ... Có cái rắm

“ Ừc...” Khi camera của Cổ Dục chiếu tới con chồn màu trắng, hầu hết mọi người đều cảm thấy da đầu mình có chút tê dại.

Chồn đã đủ tà tính, bây giờ lại còn xuất hiện một con chồn màu trắng, con này dĩ nhiên so với con kia càng tà tính hơn.

Tuy nhiên không để Cổ Dục có thời gian phản ứng, bởi vì vào lúc này con chồn màu trắng đột nhiên kêu.

“Kít!” Khi con chồn kêu lên thì đột nhiên từ phía sau quan tài vang lên vài tiếng suu suu suu suu..... Có mười mấy con chồn xuất hiện, đặc biệt bọn chúng còn hướng về phía của Cổ Dục mà đi tới.

Trong lúc nhất thời bốn người kia có chút sợ hãi, duy chỉ có Cổ Dục cùng Cổ Kiến Quân là không.

“Bắt lấy bọn chúng!” Nghe được Cổ Kiến Quân rống to một tiếng, bốn người kia phản ứng lại rồi trực tiếp lấy bao hướng đến phía những con chồn kia ý đồ muốn bắt bọn chúng lại.

Mà sáu con chó kia càng phản ứng nhanh hơn, Cổ Kiến Quân nắm dây kéo của một con, nó nhào tới con chồn đem mõng của bọn chúng đè xuống, vững vàng áp trên mặt đất để tránh chúng sẽ đánh rắm về phía mình. Rõ ràng năm con còn lại đã sớm quen thuộc đối phó với những con chồn này. Mặc

dù Vua Núi không được học qua một cách bài bản về cách đối phó mấy con vật này.

Nhưng dù sao nó cũng rất thông minh, khi chiến đấu tuyệt đối sẽ không bị trúng chiêu lần hai. Chính vì vậy Vua Núi nhanh chóng dùng thể sét đánh không kịp bịt tai. Đầu tiên là nhào tới một con chồn cắn cổ rồi ném nó văng ra ngoài, tiếp đó là tát bay một con chồn khác, cuối cùng thì gọi lại một con chồn khác. Nếu như nhìn kỹ, kỳ thực đây chính là con chồn mà Cổ Dục bắt được ở trong nhà, hắn đem con chồn này biến thành một tên nội gian để cho Vua Núi đi báo thù.

Về phần Cổ Kiến Quân thì ông ấy kinh nghiệm cũng rất phong phú, đầu tiên ông đi lên đá bay một con chồn, tiếp đó lại dùng một tay bắt được một con khác. Trong nháy mắt ông đã giải quyết xong ba con chồn.

Vua Núi xử lý ba con, Cổ Kiến Quân xử lý ba con, bốn người trung niên mỗi người một con. Còn những con chó còn lại mỗi con tóm được một con chồn, tổng cộng đã có mười lăm con. Hiện tại cũng chỉ còn có hai con bị xông ra ngoài.

Cổ Dục cũng không khách khí, đi lên đập một phát bay một con rồi. Trong nháy mắt bắt được điểm chí mạng ở gáy, tiếp đó đem con khác giẫm ở dưới chân để nó không động đậy được nữa.

“Kít!” Nhưng ngay lúc Cổ Dục bắt được hai con này thì con chồn trắng kia kêu to một tiếng rồi cũng nhảy vào mặt của Cổ Dục.

Mà lúc này kỹ năng chiến đấu bậc thầy của Cổ Dục cũng lộ ra, chỉ thấy con chồn vồn ở dưới chân Cổ Dục đã bị hắn hất lên, vị trí vừa văng trên đường bay tới của con chồn lông trắng kia.

Đang ở trên không trung đương nhiên chúng cũng không thể thay đổi hướng bay, cho nên lập tức hai con chồn đụng vào nhau rồi rơi xuống đất, chờ đến lúc bọn nó rơi xuống đất thì đã bị Cổ Dục dùng chân giẫm lên hai bên trái phải. Hành động này tưởng chừng như Cổ Dục làm khá hời hợt nhưng kỳ thực đây không phải chuyện dễ dàng gì. Nếu đổi thành người khác hay kẻ cả là người luyện võ cũng không thể làm đơn giản như Cổ Dục được.

Nếu vừa rồi ngăn cản, không chừng sẽ dẫn đến nó cắn bị thương, còn không ngăn cản thì con chồn trắng sẽ chạy mất. Việc này cũng chỉ có Cổ Dục mới có thể nhẹ nhàng giải quyết như vậy.

“Đưa bọn chúng vào!” Theo lệnh thì bốn người kia nhanh chóng hành động, nắm lấy cổ của những con chồn đem nhét chúng vào một cái túi, tổng cộng có mười sáu con, bao gồm cả con chồn trắng kia.

Sau khi giải quyết xong bọn chồn này, mọi người thở phào một hơi. Nhưng ánh mắt của họ lúc này cũng nhìn về phía cái quần tài đang đặt ở giữa.

“Ừm... thứ này, có thể mở ra chút không?” Nhìn cái quần tài này, một người trong nhóm nhìn về phía Cổ Dục và Cổ Kiến Quân nhỏ giọng hỏi, ở đây hai người họ làm chủ còn bọn hắn chỉ là hỗ trợ.

“Không nên mở ra thì tốt hơn! Dù sao cũng là tổ tiên, chẳng may nếu thất lễ thì lại phiền toái.” Nghe được câu hỏi này thì một người trong số họ làm ra vẻ mặt không bận tâm mà nói.

Lúc đầu hắn vẫn nghĩ là lá gan của mình lớn nhưng hiện tại vẫn có chút sợ.

“Sợ cái gì chứ! Bên ngoài bây giờ đang là ban ngày, tất cả ma quỷ thần tiên gì đó cũng chỉ là hồ giấy.” Nghe hắn nói lời đó, vẻ mặt của Cổ Kiến Quân cũng không thay đổi.

“Mở đi! Chúng ta cần xác định ở đây không còn con chồn nào nữa mới được.” Suy nghĩ một chút Cổ Dục quyết định mở ra xem một chút, đương nhiên hắn làm vậy không phải vì bảo vật hay gì. Mà là không muốn để cho đám chồn có con nào đó lọt lưới.

“Được, vậy thì mở đi.” Nghe thấy Cổ Dục nói muốn mở, lúc này mấy người họ đều liếc mắt nhìn nhau, sau đó nghiêm túc nói, lời Cổ Dục nói cũng không sai.

Tiếp đó mấy người họ đem quan tài mở ra, quan tài này thực ra có hai lớp bảo vệ.

Bên ngoài là một cái vách để bảo vệ quan tài bên trong, chủ nhân của ngôi mộ này cũng chỉ là một tiểu quý tộc. Đương nhiên sẽ không để cơ quan phát khới đục hấy gì đó trên quan tài của mình, bởi vì hắn ta cũng không đủ khả năng.

Rất nhanh bọn họ đã xử lý xong, nhưng lúc muốn tháo quan tài ra thì đột nhiên có một người kéo Cổ Dục lại.

“Tôi nói này Tiểu Dục, chúng ta có phải nên đốt một ngọn nến ở góc đông nam không?”

Tốt rồi! Người này rõ ràng đã từng đọc loại tiểu thuyết trộm mộ này, mà nghe người này nói như vậy những người xem trực tiếp cũng nghiêm túc mà bắt đầu thảo luận.

“Nên, có nên bày một ngọn nến, quy tắc không thể bỏ được.”

“Ghét nhất những quy tắc này của đám người phía nam, một chút logic cũng không hiểu.”

“Ặc, chú Dục là người tỉnh Hắc Long Giang, nhưng đây là dãy Đại An Lĩnh chẳng phải là càng xa về phía bắc sao... Xa hơn về phía Bắc thì sẽ thuộc về nước Nga!”

“Thuật tầm long thì phải nhìn theo triền núi. Mỗi một vòng bức tường là một chương ngại. Nếu như cửa có tám vòng khóa, thì bên trong hẳn là quan quách của vương hầu.”

“Mạc Kim giáo úy, Hồ Bát Nhất mau tới báo cáo.”

“Phát khâu thiên quan của Trương Thị nhất tộc Phát, Trương Thất Linh tới báo cáo.”

“Bàn sơn đạo nhân, Am Thuần Tiêu tới báo cáo.”

“Tá lĩnh lực sĩ, Trần Sách mau tới báo cáo.”

(4 môn phái trộm mộ trong truyện Ma Thối Đền)

Nhìn trên màn hình bình luận không ngừng tới tấp, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười, tiếp đó ra vẻ như suy tư một chút, từ tốn nói.

“Ừm! Anh nói cũng có chút đạo lý, đốt nến, còn có quỷ vật... có cái rắm. Mở ra đi, về sau mọi người đọc tiểu thuyết thì xem nhiều đô thị, hiện đại. Không cần đọc những cái không thực tế như vậy.”

Cười trừ ghẹo nhau một chút, mấy người Cổ Dục đem nắp quan tài mở ra.

Sau đó... Không có sau đó nữa, chủ nhân của ngôi mộ này xương cốt đã nát từ lâu, bên trong quần áo cũng đã nát vụn, thi thể bên trong còn sót một chút đồ vật chôn theo. Nhưng mấy người Cổ Dục cũng không phải tới tìm vàng, xác định đã không có con chồn nào nữa, bọn họ lập tức đẩy nắp quan tài lại. Cuối cùng xách theo những con chồn kia rời khỏi nơi này.

Chương 226. Đứng kiểm tiền

Chương 226: Đứng kiểm tiền

Kiểm lâm rất nhanh đã đến.

Lúc mấy người Cổ Dục rời huyết mộ thì kiểm lâm bên kia đã đến, mà đi theo bọn họ còn có cảnh sát, đương nhiên không cần hỏi cũng biết là bọn họ tới để bảo vệ hiện trường. Sau đó thì người của Cục Văn Hóa Khảo Cổ cũng sẽ tới đây.

Dựa theo hiểu biết của Cổ Kiến Quân thì khi người của Cục khảo cổ tới. Bọn họ chắc là sẽ đem quan tài cùng đồ vật của chủ nhân huyết mộ này đi, sau đó lấp mộ lại như bình thường.

Dù sao đây cũng chỉ là mộ của một quý tộc nhỏ không có giá trị khảo cổ gì, nếu như trước đó không bị những trộm mộ phá hư hết thì chắc là họ sẽ lấp lại coi như xong.

Dù sao, mấy vị giáo sư khảo cổ cũng không phải là không có việc, nơi đây cũng chỉ là mộ của một quý tộc Nữ Chân nhỏ nhoi, cũng không có giá trị gì để khảo cổ. Dù sao lịch sử cũng không bị mất, tư liệu lịch sử rất rõ ràng. Hơn nữa loại mộ thế này ở Đông Bắc không 10 ngàn thì cũng có 8 ngàn, thật sự là không có gì để nghiên cứu.

Cảnh sát sau khi đến thì cũng kiểm tra video. Sau khi xác nhận là không có ai giả trò gì thì cho mấy người Cổ Dục rời đi, còn những con chồn kia thì giao cho kiểm lâm mang đến địa phương khác để thả. Bọn chúng có trở lại đây hay không thì không ai biết nhưng ít nhất trong thời gian ngắn bọn chúng chắc sẽ không quay lại.

“Chú Dục! Chú thật sự quá đẹp rồi, chắc chú không biết sau lần quay trực tiếp này fan của chú tăng lên bao nhiêu đâu. Chú thật sự quá đỉnh, thật sự là một streamer tài năng đó nha. Hay là cháu và chú cùng nhau livestream đi, bằng không với khả năng của cháu thì thật sự làm thể loại này không được.”

Sau khi bên cơ quan chức năng kia đã kiểm tra xong, Cổ Dục cùng Phùng Thư Nhân cùng nhau trở về nhà, nhưng trên đường trở về Phùng Thư Nhân vô cùng hưng phấn mà hỏi chuyện với Cổ Dục.

Vừa rồi cô cầm điện thoại cũng đã xem toàn bộ video trực tiếp của Cổ Dục.

Mặc dù lúc xuống mộ không có sự tình gì xảy ra, cũng không quá dọa người. Nhưng cô ở bên ngoài lại sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, mặt tái mét như người sắp chết. Mặc dù không có âm nhạc tô điểm, nhưng không khí lúc đó vô cùng khàn trương. Đặc biệt là lúc mấy người Cổ Dục đột nhiên trúng ảo giác, hay là đội quân của con chồn màu trắng kia, hoặc là lúc mở quan tài, thật sự quá chân thật không giống như trên phim ảnh, vừa nhìn là biết giả.

Dưới tình huống như vậy thật sự là vô cùng dọa người.

“Tiền của những người xem trực tiếp kia cháu cứ giữ lấy, chú lại không cần chút tiền kia.” Nhìn Phùng Thư Nhân, Cổ Dục cười cười đưa tay sờ lên đầu cô nhóc không chút để ý nói.

Thu nhập của streamer chủ yếu là dựa vào khen thưởng, chẳng qua Cổ Dục xưa này đều không cần cái này. Nếu như là hấn muốn thì chắc hấn thu nhập của Phùng Thư Nhân đoàn chừng 1 tháng sẽ lên tới 1 triệu. Dù sao hai buổi phát sóng kia là đuổi bắt thợ săn trộm hay là xuống dưới mộ thì cũng là điều người bình thường không thể nào trải nghiệm được, xem vui vẻ mà không khen thì mới là lạ.

Nhưng dù Cổ Dục không yêu cầu thì chỉ với hai buổi livestream này, người xem cũng sẽ tự nhiên khen thưởng, vật phẩm khen thưởng cũng vượt qua 200 ngàn. Nhưng mà chia cho nền tảng livestream thì khi đến tay Phùng Thư Nhân cũng chỉ còn có 100 ngàn.

Điều này đối với một cô gái mà nói cũng là một khoản tiền lớn.

“Được ạ!” Nhìn Cổ Dục có vẻ như không mấy để ý, Phùng Thư Nhân không khỏi cười vui vẻ, kỳ thực với cô hiện tại tùy tiện mua vui một chút ở trước ống kính thì cũng có thể kiếm được tiền sống. Cô dĩ nhiên biết được tại sao Cổ Dục không muốn nhận số tiền này.

Nói về phương diện này thì không cần nhiều lời, chỉ cần biết rằng Cổ Dục không muốn dựa vào đây để kiếm tiền. Mặc dù Cổ Dục cũng là bán đồ nhưng hắn muốn khiến đối phương cầu xin để hắn bán cho, hắn chỉ cần đứng thôi thì cũng có thể kiếm được tiền.

Nếu như hắn mở livestream có thể kiếm được tiền, nhưng có lẽ như vậy lại không thích thú cho lắm.

Khi về đến nhà, Cổ Dục không hề gấp gáp nghỉ ngơi mà hắn lập tức đi lên trên tầng, sau đó ở trong không gian lấy ra chút thuốc Đông y.

Lần này ở trong mộ đi ra, đối với Cổ Dục mà nói thì xác thật không có vấn đề gì. Nhưng mà Cổ Kiến Quân cùng 4 người kia chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề. Không phải bởi vì vấn đề gì khác mà là do nước tiểu của chồn có độc còn huyết mộ kia thì quanh năm không thông gió nên cũng dễ dàng xảy ra vấn đề. Cho nên sau khi hắn về nhà thì chịu khó pha một chút thuốc. Sau đó lại đưa qua cho mấy người bọn họ để tránh xảy ra chút chuyện không may.

Nếu như xảy ra chuyện gì lớn cũng khiến trong lòng hắn có chút bất an.

Loại thuốc Ôn An Thần rất dễ nấu, rất nhanh hắn đã nấu xong. Tiếp đó gọi Phùng Thư Nhân đem những chén thuốc này đưa qua cho mấy người đó.

Cổ Kiến Quân thì còn đỡ, đời này của hắn ngay cả người cũng đã giết qua, nhưng dĩ nhiên những kẻ đó là địch. Sau đó lại ở bên trong rừng già sống đơn giản mấy chục năm, tính cách của hắn cũng đã được mài giũa cho nên hắn không có chút sợ hãi nào. Nhìn thấy chén thuốc của Cổ Dục đưa, hắn không nói hai lời trực tiếp uống sạch, sau đó lại vội vàng đi làm việc của mình.

Mà 4 người kia sau khi trở về, mặc dù lúc đầu có chút hưng phấn, nhưng sau đó cũng có chút chột dạ thậm chí là rét run. Trong lòng bọn họ cũng có chút nghi thần nghi quỷ. Khi Cổ Dục mang chén thuốc đến, rồi nghe Cổ Dục giải thích nguyên nhân bọn họ cảm thấy chột dạ hay rừng mình thì những người này cũng yên tâm rồi thở phào một hơi.

Cổ Dục đúng là vô cùng tài năng, không hổ là sinh viên cái gì cũng biết.

Nghe được lời khích lệ của họ, vẻ mặt Cổ Dục hiếm khi có chút hồng lên.

Thật ra những cái hắn học ở trên đại học đều đã trả lại hết cho thầy cô rồi, những thứ hắn biết bây giờ là do hắn câu từ giếng nước lên mà thôi.

Nghĩ đến đúng là có chút mỉa mai, người khác phải học cả đời mới có khả năng đó, mà hắn chỉ cần câu từ dưới giếng lên là được, thật đúng là không hề công bằng mà.

Đương nhiên là hắn cũng chỉ suy nghĩ như vậy thôi, đối với việc sau lưng mình có ‘bàn tay vàng’ như vậy dĩ nhiên là vô

cùng hài lòng, hẩn nhanh chóng cùng với Phùng Thu Nhân về nhà, rất nhanh một ngày như vậy đã trôi qua.

Trong nháy mắt đã đến ngày hôm sau, sáng sớm hôm nay mọi thứ đều như bình thường. Đầu tiên là rời giường, câu cá, ăn điểm tâm. Sau đó mấy người Lý Vân Vân đều đến làm, nhưng hôm nay Cổ Dục lại không đi cùng Cổ Tú Tú hay Lưu Phi Phi đi chơi, mà là đi tới chỗ của Cổ Quốc Khánh, nơi đó chắc chắn có không ít gỗ phế liệu, hẩn là muốn dùng gỗ phế liệu là để... làm bút lông.

Không biết mọi người còn nhớ không, hôm qua Cổ Dục thể nhưng từ trong giếng câu ra được kỹ năng thư pháp.

Mà nói đến thư pháp chính thống thì dĩ nhiên không thể nghi ngờ là không thể không nhắc đến bút lông.

Mà bút lông quan trọng nhất là đầu bút lông, chia làm các loại bút lông cứng, bút lông mềm và bút lông vừa mềm vừa cứng.

Trong đó bút lông mềm là dùng lông gà cùng lông dê làm thành, bút vừa mềm vừa cứng lại là dùng lông thỏ để làm, nhưng nếu nói tốt nhất là bút lông cứng, mà bên trong nó thì dĩ nhiên dùng nhiều chính là lông thỏ. Còn muốn tốt hơn lông thỏ nữa thì dĩ nhiên là nghĩ đến bút lông sói.

Không nên hiểu lầm bút lông sói không phải là dùng lông sói để làm, mà chỉ là dùng lông chồn, nghe giống như một cách nói lái như trên trời là thịt rồng nhưng ở dưới đất thì cùng thịt lừa giống nhau. Không ít người cho rằng thịt rồng chỉ là một loại ví dụ nhưng thực chất thịt rồng ở đây chính là thịt của chim Đa Đa.

Mà bút lông sói chính là lông chồn ở đuôi.

Hôm nay Cổ Dục làm chính là bút lông sói, về phần hẩn lấy lông chồn ở đâu thì..., cái này còn cần phải hỏi sao?

Chương 227. Mưa như trút nước

Chương 227: Mưa như trút nước

Quá trình làm bút lông không mấy khó khăn.

Đầu tiên là chọn loại lông, lông chồn ở đuôi đều rất cứng, cho nên chọn lông cũng không quá khó. Chọn độ cứng mềm của lông cho phù hợp cùng độ dài ngắn như nhau, tiếp đó thì cắt cho thật đồng đều là được.

Sau đó đem cột ở giữa lại, phải buộc ở vị trí gần cuối những sợi lông, buộc thật chặt lại rồi tiến hành sửa chữa.

Tiếp đến dùng keo cao su nhỏ lên trên giấy, đặt phần lông đã cắt lên keo cao su rồi tiến hành định hình, cuối cùng là cắt bỏ phần dây buộc những sợi lông.

Bước tiếp theo là nhúng lông vào nước rồi đặt vào phần cán bút, tiếp đến dùng keo để cố định lông và cán bút. Sau đó nhét một ít đồ vật để cho phần lông và cán được cố định chắc chắn vậy là xong.

Bút mà Cổ Dục chế ra dĩ nhiên là không thể bằng những người thợ chuyên nghiệp kia được.

Nhưng lại thắng ở chỗ có nguyên liệu tốt, mặc kệ là lông chồn hay là vật liệu gỗ. Sau khi làm xong Cổ Dục thử một chút, chưa kể đến việc Cổ Dục từ trước đến nay chưa từng học qua một chút thư pháp. Thế nhưng bây giờ hắn cầm cây bút trên tay lại vô cùng chuyên nghiệp.

Có người từng nói, nếu như khí chất thay đổi thì con người cũng có thay đổi.

“Sau khi định hình xong cách cầm, viết thử một chữ vài chữ xem.” Về mặt hấn đặc ý nhìn mấy cây bút trong tay, hấn bây giờ cũng có thể giả mạo một chút phong thái của các nhà văn đó nha.

Chế bút dù nói là đơn giản, nhưng cũng là một việc đốt thời gian.

Khi Cổ Dục làm xong cây bút thứ nhất thì phát hiện phải đến giờ làm cơm trưa, khi hấn xuống dưới lầu mới nhận ra thời tiết hôm nay không tốt lắm.

Phía ngoài gió to hơn nữa mây đen càng nhiều.

“Mây đen hình thành, còn di chuyển thật nhanh, có cảm giác cơn mưa này sẽ không nhỏ.” Đứng trong phòng bếp liếc mắt nhìn ra phía ngoài, tiếp đó hấn nhỏ giọng nói.

“Đương nhiên là không nhỏ rồi, trên dự báo thời tiết nói là trời sẽ mưa to.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Phùng Thu Nhân không khỏi từ bên sau xông ra, những ngày này cô đều phát video trực tiếp quá trình Cổ Dục làm đồ ăn. Thậm chí nhóm người xem này còn cố ý đem video này biên tập lại đem tới Bilibili. Ngay cả Cổ Dục cũng đã thấy qua, cũng đã ấn vào xem.

Nhưng dù sao hấn cũng không thèm để ý, Cổ Dục cũng không nói lời nào, video này tính thú vị không cao. Cho một ít tiền lẻ, ấn một cái Like xem như xong, dù vậy thì người xem quả thực không ít.

“Ừm, trong nhà mọi người đều đóng kỹ cửa sổ đi nha, thuận tiện đi nói với chị Lý một chút.” Nghe Phùng Thu Nhân nói xong, Cổ Dục liếc mắt nhìn điện thoại, quả nhiên nhìn thấy

dự báo thời tiết báo là sẽ có mưa to. Hơn nữa cơn mưa này có vẻ sẽ kéo dài.

“Yên tâm đi! Chính cô Lý đã nhắc cho mẹ của cháu biết, chú nhanh nhanh làm đồ ăn đi.” Nghe được Cổ Dục nói, Phùng Thụ Nhân cũng đáp lại, tiếp đó lại bắt đầu thúc giục Cổ Dục làm cơm trưa.

Nhìn bộ dạng này của cô, Cổ Dục không khỏi cười cười tiếp đó đi tới phía Ngư trường mò ra một con cá Thôn Bơn, hôm nay hẳn chuẩn bị ăn con này.

Cá ở biển đối với con người có nhiều chỗ tốt vô cùng.

Thứ nhất trong cơ thể của chúng có chứa axit béo có tác dụng an thần, còn có thể phòng bệnh trầm cảm. Đối với việc không chế khối u khuếch đại còn vô cùng có tác dụng.

Thứ hai trong cơ thể của nó còn có EPA và DHA, rất tốt cho tim mạch và làm thông mạch máu. Hơn nữa còn có thể cải thiện sự phản hồi của các dây thần kinh, ngăn ngừa tai biến mạch máu não, nhồi máu cơ tim và bệnh Alzheimer. Do nó có thể hỗ trợ não bộ, cho nên trẻ nhỏ ăn thứ này sẽ rất tốt.

Đồng thời nó còn Phốt pho, canxi, Selenium, sắt... còn có acids nucleic những chất này đối với con người vô cùng có lợi. Nhưng nếu như ăn nhiều quá thì lại có hại như dễ bị đau nhức, xơ gan, lao phổi... nhưng mà Cổ Dục vốn là một bậc thầy Đông y và cũng là bậc thầy nấu ăn nên hẳn dĩ nhiên biết làm như thế nào là tốt nhất.

Một bữa cơm trưa rất nhanh được Cổ Dục làm xong, khi một nhóm gồm 4 người lớn và 2 trẻ em ngồi vào bàn ăn thì bên ngoài trời cũng mưa như thác đổ...

Thời tiết Đông bắc thật sự rất giống so với Nam Hải, cũng giống như khuôn mặt của phụ nữ, thay đổi bất thường, sẽ không có đoạn chuyển giao ở giữa.

Cũng giống như bây giờ, vừa rồi còn chưa muốn mưa nhưng hiện tại lại bắt đầu mưa. Hơn nữa còn là mưa to, mưa rất to, không có chuyện từ mưa nhỏ rồi lớn dần thành mưa to đâu.

Bên ngoài lúc này trời mưa đã tầm tã, bên kia Vua Núi chạy từ ổ của nó sang nhà lớn, nằm dưới mái hiên. Mà Không Chi Chủ hôm nay cũng không ra ngoài, đối với loài chim thì chúng rất nhạy cảm với thời tiết mưa to thế này, chỉ cần trong không khí có nhiều hơi nước thì chúng sẽ tìm ổ để trú vào, làm như vậy bọn chúng mới không bị ướt lông vũ.

Nhưng duy nhất lúc này chỉ có Bạo Quân là vui sướng, cái con heo này bây giờ đang ở hậu viện chạy loạn khắp nơi. Nó da dày thịt béo vì vậy gặp mưa to thế này lại là một chuyện vui đối với nó.

Mà sau khi bọn người Cổ Dục ăn xong, Cổ Dục không có vội vã trở về làm bút lông mà là cùng Phùng Thư Nhân, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi ở dưới lầu cùng chơi đùa.

Bọn họ hôm nay cùng nhau chơi trò xe đua Mario, Cổ Dục vốn là bậc thầy lái xe khi chơi trò chơi cũng phát huy được kỹ năng của mình, không biết như nào nhưng hẳn là chưa thua lần nào.

Cứ như vậy chơi vui vẻ vượt qua buổi trưa, chờ khi ăn xong bữa cơm chiều Cổ Dục mới phát hiện ra là trời chưa có ngừng mưa.

Phải biết ở Đông Bắc có rất ít khi trời mưa lớn mà còn trong thời gian dài như vậy, mưa trút xuống như thác đổ.

Ở Đông Bắc lượng mưa tỉ lệ thuận với thời gian.

Bình thường những trận mưa to như vậy hay có cả sấm chớp, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc thì nhiều lắm cũng chỉ

nửa giờ sẽ kết thúc. Thế nhưng hiện tại đã mấy giờ trôi qua vẫn chưa có dấu hiệu ngừng mưa.

Liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, Cổ Dục cảm thấy cơn mưa này sẽ còn kéo dài.

“Đề tôi lái xe đưa mọi người trở về.” Nhìn mấy cô gái đang lấy ô chuẩn bị trở về nhà, Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi quyết định đưa bọn trở về. Mưa lớn như vậy đi bộ về cũng không phải chuyện tốt.

“Việc này... vậy cũng được.” Nếu như chỉ có người lớn thì bọn họ có lẽ sẽ từ chối, nhưng mà dù sao vẫn còn có hai đứa nhỏ là Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi, cho nên lái xe đưa về cũng tốt hơn một chút.

Cổ Dục lái xe lần lượt đưa mấy người về nhà, cuối cùng đưa Cổ Tú Tú trở về nhà, sau đó hắn cũng trở về nhà mình. Cổ Dục đem cửa lớn đóng lại, tiếp đó lần nữa đi lên lầu tiếp tục làm bút lông, mãi cho tới hơn 9 giờ trời mới dần ngừng mưa.

Mà Cổ Dục sau khi làm bút xong, chơi điện thoại một lúc thì đi tắm rồi nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, rất nhanh một đêm đã trôi qua. Thế nhưng buổi sáng ngày hôm sau hắn phát hiện trời lại đang đổ mưa.

“Oa! Mưa này chẳng lẽ lại muốn thành ngập lụt.” Ghé cửa sổ trên tầng hai nhìn xem sắc trời bên ngoài, hắn không khỏi lẩm bẩm trong miệng.

Nói thầm xong Cổ Dục vẫn khoác áo mưa lên đi về phía giếng nước bắt đầu câu cá.

Nhưng mà hôm nay hắn câu cá xong, vừa tắm còn chưa kịp ăn bữa sáng thì điện thoại của hắn chợt vang lên.

Chương 228. Chuyện cái ao cá lớn

Chương 228: Chuyện cái ao cá lớn

“Tình huống là như thế nào?” Nhanh chóng lên xe, Cổ Dục từ trong nhà ra tới chỗ ao cá nhà Cổ Dương. Sau khi xuống xe hắn nhìn thấy Cổ Dương với vẻ mặt u sầu đứng đó cùng với không ít người dân trong thôn, hắn lập tức mở miệng hỏi.

“Thật không ổn tý nào...” Nhìn thấy Cổ Dục tới, bên này Cổ Dương cũng bắt đầu nói.

Vừa rồi người gọi điện cho hắn không ai khác chính là Cổ Dương, cũng chính là chú ba mà Cổ Dục hay gọi.

Cổ Dục cùng chú ba này có một chút giao tình, dù sao lúc trước chính là tới nhà của chú để mượn cần câu. Nếu như không phải chú ấy cho hắn mượn cần câu thì hắn cũng không phát hiện ra chuyện cái giếng biến dị.

Cho nên chú ba Cổ Dương này cũng có thể coi là phúc tinh của hắn.

Lúc mới bắt đầu thì vợ của Cổ Dương còn ở sau lưng hắn nói này nói kia, còn cho rằng hắn đoạt mỗi làm ăn của nhà mình, dù sao thì Cổ Dục cũng bán cá.

Nhưng mà về sau, khi bà ấy thấy Cổ Dục bán là loại cá gì, hơn nữa nhà bà cũng được chia cho một ít thịt cá Mú thì cũng không còn nói gì nữa. Đúng là Cổ Dục bán cá, nhưng mà lại không cùng loại với nhà bà ấy, mà đối tượng hướng đến cũng không giống nhau.

Từ đó về sau, thỉnh thoảng bà ấy và chú ba cũng tới nhà Cổ Dục ngồi một chút, nhưng kỳ thực là muốn học xem cách nuôi những con cá này. Nhưng đáng tiếc bọn họ ngoại trừ cảm thán ra thì cũng không học được gì, dù sao Cổ Dục hẳn nuôi cá không phải dựa vào cách nuôi bình thường.

Mặc dù có chút chuyện xảy ra ở giữa, nhưng mà mối quan hệ giữa hai nhà cũng xem như vẫn tốt đẹp.

Hôm nay Cổ Dương gọi điện cho Cổ Dục cũng là có chuyện phiền phức muốn Cổ Dục hỗ trợ.

Nói đến đây cũng phải kể đến việc mưa to từ ngày hôm qua đến nay.

Nhà Cổ Dương có đào một cái ao cá nhưng không phải là loại áo cá có nước ngầm dẫn vào.

Mà là loại áo cá phía dưới có làm chống thấm.

Loại ao cá này có chỗ tốt chính là cá không thể dễ dàng theo mạch nước ngầm chạy ra ngoài. Hơn nữa mực nước trong ao có thể tự mình điều chỉnh, nước không thể dễ dàng bị thất thoát.

Nhưng đồng dạng cũng có khuyết điểm rõ ràng, đó là nếu như mưa to thì nước dâng đến điểm cao nhất thì ao cá có thể bị sạt lở.

Tình huống hiện tại chính là như vậy, trải qua một ngày mưa to, ao cá nhà chú ấy đã bị sạt lở. Lúc này nước đã tràn qua điểm cao nhất, hơn nữa đã khiến vách đề bị sập một đoạn. Bây giờ nước đang chảy ra ngoài, còn mang theo không ít cá.

Ở bên kia, Cổ Dương có bày ra một cái lưới để bắt cá. Thế nhưng nước thì rất mạnh, không thể nào ngăn được hết bọn cá, vẫn có vô số cá lớn theo dòng nước trốn ra ngoài.

Có một ít cá thì thoát ra sông, có chút cá thì lại chết ở trên đường, những thứ này đều là tiền Cổ Dương không đau lòng mới là có quý.

Hắn cũng muốn giúp đỡ nhưng hiện tại như vậy muốn cứu như thế nào đây...

Ao cá nhà Cổ Dương là dùng bùn đất làm thành bờ nhưng mà bây giờ sập xuống như vậy, hắn muốn xây lại bờ là không có khả năng.

“Chúng ta bây giờ không có biện pháp gì cả, không phải sinh viên các cháu cái gì cũng biết hay sao, cháu nghĩ cách giúp một chút đi.” Lúc này ở bên cạnh có một ông chú đã lớn tuổi, nhìn Cổ Dục với vẻ bất đắc dĩ rồi mở lời.

Bây giờ hình tượng của Cổ Dục đối với người ở trong thôn là rất lớn, họ có cảm giác không có chuyện gì mà Cổ Dục không thể làm được.

Ở phía dưới mộ hắn cũng biết, đi săn cũng biết, lên núi cũng hiểu, nuôi cá cũng biết, làm đồ ăn cũng biết, chữa bệnh cũng biết, chăm sóc cây cảnh hắn cũng biết, không có cái gì là hắn không thể làm.

Cho nên đối với những chuyện xảy ra như thế này, khi bọn họ không biết phải làm như thế nào, vậy thì cũng chỉ còn cách tìm Cổ Dục. Nhìn những ánh mắt mong chờ kia, Cổ Dục không khỏi có chút xấu hổ cúi đầu, hắn thật sự không biết, từ lúc nào mà hắn ở trong mắt mọi người lại trở lên lợi hại như vậy.

Nhưng hắn cũng không phải là không có biện pháp.

“Ừm, trong nhà chú Ba chắc là có máy bơm phải không? Chú hãy đem máy bơm đến đây rồi rút nước bên trong hồ ra bớt, mấy đường nước khác cũng phải cho rút bớt. Chú ý là không được để cho máy bơm bị dính nước, nếu không thì coi

như xong đời. Những người khác thì lấy bao tải đi đổ đầy cát vào, so với đất thì cát sẽ không bị trôi đi, tiếp đó dùng bao cát để lấp lại lỗ hồng nơi đó. Mặc dù không thể ngăn nước chảy ra hoàn toàn, nhưng mà cá thì không thể thoát ra. Sau đó xem tình hình trời mưa như thế nào rồi tìm cách khắc phục.” Nhìn những ánh mắt đầy hy vọng kia, Cổ Dục bình tĩnh an bài.

“Được rồi, bây giờ sẽ bắt đầu làm ngay.” Nghe xong những việc Cổ Dục nói, những người bên cạnh Cổ Dương không nói hai lời, lập tức bắt đầu hành động.

Không lâu sau, bọn họ đã lấp đặt xong máy bơm, tiếp đó thì chủ động rút nước trong ao cá ra ngoài. Cổ Dục và những người khác thì cùng nhau đi khiêng bao cát để chuẩn bị ngăn lỗ hồng kia.

Nhưng ngay lúc Cổ Dục đem bao cát đặt xuống thì đột nhiên hắn nhìn thấy ở chỗ ấy có vật gì đang bị kẹt lại ở đó.

“Hửm? Cái gì đây?” Nhìn vật này Cổ Dục hiếu kỳ đem nó từ trong nước nhấc lên, nhưng lúc nhấc nó lên thì Cổ Dục không khỏi sững sốt một chút. Bởi vì cái thứ to lớn này chính là một con ba ba tron, ở phương nam người ta hay gọi là con ba ba.

Con ba ba này kích thước thật không nhỏ đâu, cái phần mai kia so với nắp nồi của nhà Cổ Dục thật sự không chênh lệch nhiều, vỏ lưng màu xanh lục sáng bóng. Khi Cổ Dục đem nó ra khỏi mặt nước thì con ba ba này còn muốn quay lại cắn vào tay hắn.

Nhìn thấy con ba ba này, tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ và có cảm giác rất thần kỳ. Một con ba ba lớn thế này, sợ là cũng đã sống hơn mấy chục năm rồi.

Cổ Dục nhìn qua ước lượng một chút, có lẽ con ba ba này phải hơn 25 kg. Dựa theo trọng lượng mỗi năm có thể đạt 1-

2kg thì xem ra con ba ba này chắc cũng phải lớn hoặc bằng tuổi của Cổ Dục.

Nhưng mà ở phía xa Cổ Dương thấy được con vật này, sắc mặt của ông ấy quả thật không tốt.

Phải biết con ba ba này là động vật ăn thịt, nó ở bên trong cái ao cá này, không cần phải nói thì cũng biết chắc chắn thức ăn của nó chính là cá của Cổ Dương. Dĩ nhiên chú ấy đối với con ba ba này mà vui vẻ thì mới là lạ.

“Khá lắm! Số tuổi cũng được đấy nha. Chú ba, con ba ba này của chú có muốn bán không?” Nhìn xem con vật này, Cổ Dục tò mò hỏi.

“Bán gì chứ? Cháu muốn lấy thì cứ lấy, thứ này ở trong ao không biết đã ăn bao nhiêu cá của chú rồi.” Nghe lời Cổ Dục dường như muốn mua lại nó, Cổ Dương cũng không tức giận, trực tiếp đưa cho hắn.

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC! Con này bây giờ cũng khá đắt đấy, đừng để đến lúc đó thím Ba biết được sẽ cho chú lên thót nha.” Nghe được lời nói của Cổ Dương, Cổ Dục cũng trêu ghẹo lại.

Nghe xong lời này của Cổ Dục những người khác không khỏi nở nụ cười, lập tức khiến mặt của Cổ Dương đỏ ửng lên. Mà Cổ Dục nói giỡn xong thì ôm con vật này tới xe của hắn rồi ném nó vào trong xe, tiếp đó dắt ý lái xe trở về nhà.

Có thể nói biện pháp của Cổ Dục thế nhưng rất hữu hiệu, cũng có thể là bởi vì ông trời không muốn giày vò bọn họ nữa. Đại khái khoảng hơn nửa giờ, sắc trời cũng đã dịu lại, mực nước trong ao cá cũng đã ngừng dâng lên, lúc này tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nguy cơ lần này xem ra đã được giải trừ.

Chương 229. Quyết định sống chết của ba ba

Chương 229: Quyết định sống chết của ba ba

“Chú đã về rồi à! Nhanh đi tắm nước nóng đi, chị đã pha chút canh gừng nhớ uống đi đấy nhé.” Thấy Cổ Dục từ ao cá nhà Cổ Dương trở về, vừa đưa xe vào trong nhà thì bên này Lý Vân Vân đã mở cửa ra xem hân.

“À! Được rồi! Nhưng trước hết tôi phải đem con này bắt ra đã.” Nghe lời nói quan tâm của Lý Vân Vân, Cổ Dục nở nụ cười sau đó ra phía sau đem con rùa lớn ra ngoài, khi mọi người nhìn thấy thứ Cổ Dục đem xuống, bọn họ không khỏi có chút choáng váng, cái thứ này cũng quá lớn rồi.

“Đem một cái chậu tới nào!” Cổ Dục vừa ôm thứ này đi vào phòng, vừa nói.

Phùng Thu Nhân bên kia đang xem báo nhiệt cũng lấy ra một cái chậu lớn, đem con ba ba lớn này đặt vào. Sau khi đem nó cất kỹ Cổ Dục cũng đi lên lầu, vọt vào phòng tắm thay một bộ quần áo mới, sau đó mới xuống lầu. Lúc hân uống xong canh gừng thì nhìn thấy mọi người đều đang vây quanh con ba ba kia với vẻ mặt đầy hiếu kỳ.

Lúc trở về Cổ Dục đã chuyển cho Cổ Dương hai ngàn tệ. Vốn dĩ Cổ Dương nói cái gì cũng không cần, dù sao thì Cổ Dục cũng giúp hân giải quyết vấn đề ao cá. Thế nhưng Cổ Dục vẫn ép ông nhận, dù thế nào thì con này cũng là của ông ấy. Mà Cổ Dục thì không có khả năng lấy không của ông ấy con ba ba này, huống chi thứ này còn rất đáng tiền.

Hai ngàn cũng không thể coi là nhiều, nhưng giá cả này cũng tương đối hợp lý.

“Con ba ba này ít nhất cũng phải 20, 30 năm rồi, chờ đến trưa chúng ta đem nó đi hầm nhừ.” Uống xong canh gừng, rửa bát xong thì Cổ Dục đi tới phòng khách, nhìn con ba ba lớn này hấn vừa cười tủm tỉm vừa nói.

Đúng vậy, Cổ Dục không phải đem con này về nuôi, mà là chuẩn bị đem nó làm thịt. Nhưng vừa nghe Cổ Dục nói xong mấy người Lâm Lôi, Lý Vân Vân đều ngây người.

“Tiểu Dục thứ này không thể hầm được.” Nghe Cổ Dục nói xong, Lâm Lôi không nhịn được lập tức nói.

“Tại sao? Già như vậy ăn không ngon à?” Trước đó Cổ Dục đã từng ăn qua ba ba, tất nhiên những con ba ba chỉ là loại nhỏ, nhưng chúng có mùi vị không tệ, vậy tại sao lại không thể ăn đây?

“Không phải! Con ba ba này lớn như vậy chắc cũng sống không dễ dàng gì, hơn nữa sống đã lâu như vậy chắc sẽ có cốt linh, tốt nhất chúng ta đừng ăn nó.” Nhìn thấy Cổ Dục lộ ra bộ dạng nghi hoặc, Lý Vân Vân vội mở miệng giải thích.

Nghe mọi người nói như vậy, Cổ Dục không khỏi gãi đầu một cái.

Hấn chính là vì muốn ăn nó nên mới mua về, nếu như không ăn thì hấn cũng không có khả năng đem nó thả, như vậy không phải là uổng phí sao. Nhưng mà nếu nuôi thứ này thì nó cũng đâu thể coi là thú cưng được chứ? Dù sao cái mai của nó màu xanh lục sáng bóng thế kia, nói cũng có chút khó nghe đó nha.

Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, về sau ở trong thôn nếu có người chửi nhau mà nhắc đến từ ‘con rùa rút cổ’ thì chẳng phải sẽ nghĩ ngay đến hấn sau. Hấn bây giờ mặc dù

chưa có đôi tượng, cũng không có kết hôn, thế nhưng miệng đòi rất đáng sợ nha.

“Chậc! Thứ này lớn như vậy đúng là sống cũng không dễ dàng, nhưng tôi cũng không thể nuôi nó. Chuyện này nếu truyền ra bên ngoài, lời nói cũng có chút khó nghe nha...” Nhìn con ba ba lớn này, Cổ Dục có chút chần chừ nói.

“Ha ha chú Dục, cháu cảm thấy là chú đang lo xa rồi đó.” Nghe Cổ Dục nói, Phùng Thư Nhân không khỏi bật cười, tiếp đó cố nén ý cười đáp.

Mà Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân đang nghe cũng không nhịn được mỉm cười, đây cũng đúng là một vấn đề. Thế nhưng thứ này nếu đưa cho người khác đoán chừng họ cũng không muốn nuôi nó như thú cưng, đến lúc đó thì vẫn bị ăn thịt, vậy thì có chút hơi khó xử.

“Vậy được! Trước tiên cứ để ở trong nhà đi, lời nói như gió bay. Đến lúc đó nếu không ổn thì không nuôi nữa đành thả nó đi vậy.” Nhìn vẻ đắn đo kia của mọi người, Cổ Dục khoát tay áo. Sau đó bê cái chậu tới hậu viện đổ cho nó một chút nước giếng.

Cứ như vậy con ba ba lớn này cũng coi như một thành viên mới trong ngôi nhà yên bình này.

So với những con vật khác lúc mới đến nhà Cổ Dục. Ngoại trừ lúc đầu khiến cho Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi có chút hiếu kỳ thì về sau hai cô bé cũng không thêm để ý tới con ba ba này nữa.

Bởi vì con này vậy mà vô cùng ngốc nghếch. Nó chỉ biết cắn người, bằng không thì phần lớn thời gian lại đem đầu rụt vào bên trong. Ban đầu còn thấy hành động này khiến chúng tò mò, sau đó thì một chút phản hồi cũng không có.

Có lẽ là phải nuôi thêm một thời gian nữa thì nó mới có thể nhận biết con người được.

Cho nên mấy người Cổ Dục cũng không có vây quanh con ba ba này nữa, sau khi đem nó thu xếp tốt thì bọn họ lại đi chơi. Nhưng sau khi chơi được một lúc thì Lý Vân Vân lại ra ngoài, lúc trở về thì tay cầm không ít đồ, có cả lá dong, một túi gạo nếp, còn có một ít táo tàu.

Nhìn những vật này, Cổ Dục đoán là bọn họ muốn làm bánh chưng.

Tiếp đó hần liếc mắt nhìn điện thoại. Tốt! Bất tri bất giác đã đến mừng ba tháng năm, cách mừng năm tháng năm chỉ còn có hai ngày.

Cũng do ở chỗ này quá sung sướng khiến Cổ Dục thật sự quên mất khái niệm về thời gian.

“Tiểu Dục! Chú có thể ăn bánh chưng nhân táo chứ? Hay là chú muốn ăn nhân thịt?” Chậm rãi tiến vào nhà, Lý Vân Vân nhắc đồ vật cầm trong tay lên, giơ về phía Cổ Dục cười nói.

“Có thể! Tôi thích ăn nhân táo, không thích ăn nhân thịt.” Nghe thấy Lý Vân Vân nói như vậy, Cổ Dục cười nói, tiếp đó thấy Lý Vân Vân đi vào phòng bếp bận rộn một phen.

Thật ra là cô muốn mang về nhà làm, làm xong thì mang qua cho Cổ Dục. Thế nhưng hiện tại thì thời gian cô ở đây quá nhiều, nếu về nhà làm thì ngược lại rất không tiện, cho nên dứt khoát là làm ở đây.

Nhưng mà nói đến việc này thì làm loại bánh chưng này có chút phiền toái, bởi vì không phải chỉ cần lá và gạo nếp là có thể gói được ngay. Mặc kệ là lá hay là gạo nếp, thì đều phải ngâm khoảng 4, 5 tiếng lại phải thay nước một lần, vô cùng phiền phức.

Cho nên ở nhà Cổ Dục tiện lợi hơn rất nhiều.

Nhìn thấy cô ấy muốn làm bánh dĩ nhiên Cổ Dục sẽ tới giúp, ở nhà hấn thì mới có thể dùng nước giếng để ngâm gạo.

Hấn bây giờ có chút hơi mong đợi, dùng nước giếng ngâm qua gạo nếp có phải ăn sẽ càng ngon hơn hay không. Đương nhiên khi ngâm xong gạo , đun nước xong hấn cũng ra khỏi phòng bếp. Bởi vì Đoan Ngộ sắp tới hấn dĩ nhiên cũng có chút chuyện cần làm.

Đầu tiên là báo cho Hứa Cẩm ngày mai tới kéo cá, vừa vặn có thể giúp Hứa Cẩm kiếm thêm chút tiền nhân dịp Đoan Ngộ, quan trọng nhất là hấn phải gọi cho cha mẹ một cú điện thoại.

Lúc trước hấn cũng không ít lần nói với họ nơi này rất tốt, nếu như lần này đơn vị của họ được nghỉ, hấn muốn đưa hai người đến đây chơi mấy ngày.

Để cho bọn họ biết cuộc sống ở nơi đây không khổ cực giống như bọn họ tưởng tượng, ngược lại so với trong thành phố càng là thoải mái hơn, sinh hoạt dễ dàng hơn.

Chương 230. Tết Đoan Ngọ

Chương 230: Tết Đoan Ngọ

“Vẫn chưa tới sao?” Đang ngồi trên Mercedes 300 mà Cổ Dục mua cho cha, ở bên cạnh mẹ của Cổ Dục nhìn xem bốn phía rồi nghi hoặc hỏi.

“Được rồi! Bà ngồi trên xe nói nhiều như vậy làm gì, tôi nhiều năm đã không có quay lại đây. Không quen đường không phải là chuyện rất bình thường sao. Bà đừng nói nữa, để cho tôi bình tĩnh lái cái nào.” Sau khi nghe lời vợ nói, cha Cổ Dục có chút khó chịu đáp.

Kể từ lần mà Cổ Dục trở về, cha Cổ Dục cảm thấy rất hạnh phúc, mặt mũi ông cũng tăng lên rất nhiều.

Cổ Dục không chỉ mua một căn nhà sang trọng, mà còn mua cho một ông một chiếc Mercedes 300.

Phải biết đây chính là xe Mercedes 300 đó nha!

Bởi vì trong mắt người đời, Mercedes 300 so với Ferrari hay Lamborghini thì càng thể hiện được ông ấy là một người thành đạt.

Muốn làm khó dễ ông cũng chẳng được, vậy nên chỉ có thể nhìn ông ta mà ngưỡng mộ.

Mà những người bạn bè, bạn học cũ, còn có người thân trong nhà của cha mẹ Cổ Dục, không ai là không nhìn họ bằng một cặp mắt khác. Nếu như nói có cái gì đó chưa được tốt thì chính là việc Cổ Dục không có ở bên cạnh bọn họ, điều này quả thật có chút đáng tiếc.

Nhưng người trong nhà thì biết việc trong nhà. Ở Cáp Nhĩ Tân quả thật không có điều kiện để phát triển tốt. Nếu Cổ Dục đã tìm được một con đường tắt để phát triển, vậy thì tốt nhất vẫn là ở lại đó tiếp tục kiếm tiền. Dù sao ở thời đại này, tiền mới là tiêu chuẩn đánh giá hết thảy mọi thứ.

“Ông không biết đường, Cổ Dục muốn đến đón thì ông cũng không cho, cứ mò mẫm thế này không phải sẽ lỡ mất bao nhiêu thời gian hay sao?” Mẹ của Cổ Dục nghe xong cũng chẳng chịu ngồi yên lớn tiếng đáp lại.

Dù sao, phụ nữ ở cái độ tuổi xế chiều này, ông làm sao có thể bắt họ im lặng được đây.

Mà chuyện này đối với cha của Cổ Dục cũng chẳng còn lạ gì nữa, chỉ đành bỏ ngoài tai những lời nói đó rồi tập trung vào việc lái xe. Mặc dù đường xá có chút không giống lúc trước, nhưng dù sao thì đại khái phương hướng ông cũng đã biết, cộng thêm việc Cổ Dục gửi cho ông định vị thì rất nhanh họ đã đến được thôn Cổ Gia.

Vừa tới cửa thôn, cha mẹ Cổ Dục đều thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự mà nói, từ Cáp Nhĩ Tân tới thôn Cổ Gia cũng chỉ mất năm tiếng lái xe, cũng chẳng tính là xa lắm. Bởi vì gần khu này chưa có đường sắt cao tốc kết nối, nếu như có đường sắt cao tốc thì đi đến nơi này nhanh hơn nhiều. Cha mẹ Cổ Dục vì sợ bị kẹt xe, cho nên mới bốn giờ sáng họ đã dậy sớm để lên đường.

Dù sao thì Tết Đoan Ngọ cũng chỉ được nghỉ có ba ngày, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đi ra bên ngoài dạo chơi.

Mặc dù họ đi sớm như vậy, nhưng hiện tại đến nơi này thì cũng đã gần 11 giờ rồi.

“Bây giờ cái chính là tìm nhà ở đâu.” Vào trong thôn thì sẽ đơn giản hơn nhiều. Trong lúc bọn họ định xem lại định vị mà

Cổ Dục gửi thì lúc này có một ông lão gõ cửa sổ xe bên phía chỗ ngồi của cha Cổ Dục với một vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

“Là An Bình sao?” Từ xa thấy được xe của cha Cổ Dục đi tới, lúc này ông lão kia nở một nụ cười rồi tò mò hỏi.

“Ông, ông là ai... ?” Nghe thấy người kia nhắc tới tên mình, cha của Cổ Dục có chút nghi hoặc hỏi.

Ông của Cổ Dục tên Cổ Đức Minh, cha của Cổ Dục tên là Tần Cổ An Bình, cái này trước đó cũng đã giới thiệu qua. Người này đã biết tên, vậy tức là ông ấy là người quen. Thế nhưng cũng đã rất lâu Cổ An Bình không trở lại nơi này, vậy nên thật sự có chút nghi hoặc.

“Tôi tên Cổ Niên Hải, ha ha ha. Mọi người chẳng phải đang muốn đi tới nhà Tiểu Dục sao?” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Cổ An Bình, lúc này ông lão cũng cười nói... Nghe được tên của ông ấy, cha của Cổ Dục cũng lập tức phản ứng lại.

“A! Là anh Bảy đây ư! Ha ha... Đúng vậy! Bọn em là muốn về đoạn tụ với Cổ Dục một chút, dù sao thì đây cũng là tết mà.”

“Ha ha ha, cái thằng nhóc thối này sao lại có thể sinh ra một đứa con trai tài giỏi tới vậy chứ. Nói thật, Tiểu Dục thực sự rất có tiền đồ đó nha, một ông chủ lớn lại rất có năng lực. Cái xe chạy bằng xăng này là nó mua cho chú đúng không? Tốt đấy, tốt đấy.”

Cổ An Bình lái chiếc xe này vào trong thôn quả thực đã được không ít người chú ý tới.

Mặc dù có nhiều người nói chiếc xe bán tải của Cổ Dục đang sử dụng có giá hơn một triệu tệ, so với chiếc Mercedes này còn đắt hơn nhiều. Thế nhưng người trong thôn không biết những thứ này, bọn họ quen thuộc nhất vẫn là ba loại

Mercedes, BMW, Audi. Trong mắt bọn họ thì xe tốt nhất vẫn là thuộc ba hãng xe này, những loại khác thì không hề biết tới.

Vì vậy, khi chiếc xe của cha Cổ Dục đi vào, lập tức gây cho họ một sự hiếu kỳ.

Mà Cổ Niên Hải lại tinh mắt nhận ra Cổ An Bình, cho nên ông lập tức lại gần làm quen.

“Ha ha, cũng là con trai hiếu thuận mà thôi. Đúng rồi anh Bảy, nhà của bọn em ở hướng nào? Đã lâu rồi em chưa có về, mọi thứ đều thay đổi có chút không nhận ra rồi.” Nghe được người khác khen con mình, Cổ An Bình tươi cười niềm nở. Nhưng mà cũng may ông vẫn còn nhớ rõ mục đích mình đến đây, cho nên lập tức hỏi.

“Nếu muốn tìm nhà của chú em thì tốt nhất là đi theo con đường rộng phía trước. Có cái cửa sắt lớn phía đông kia, bốn phía tường cao vây kín, trên nóc nhà còn có cái cột chống sét, đó là nhà của chú đấy.” Sau khi nghe Cổ An Bình nói, Cổ Niên Hải cũng niềm nở chỉ dẫn đường.

“Cảm ơn anh Bảy nhiều nhé, lúc nào có thời gian chúng ta cùng nhau uống vài chén.” Cổ An Bình chuẩn bị về nhà, bên kia Cổ Niên Hải cũng khách sáo mà vẫy tay.

“Xem ra Tiểu Dục ở trong thôn cũng có chút tiếng tăm.” Tiếp tục lên đường, Cổ An Bình quay về phía vợ mình cười sáng khoái nói.

“Dĩ nhiên! Là con trai của tôi cơ mà, nhưng mà người ta thường nói ‘tiền tài không nên để lộ ra ngoài’. Không biết tên nhóc này thường ngày có vung tay quá trán hay không, đừng để đến lúc đó bị người ta để ý tới thì không tốt.” Nghe lời nói của Cổ An Bình, mẹ của Cổ Dục cũng đắc ý trả lời, nhưng nói được nửa câu thì lại ngập ngừng suy nghĩ.

“Bà yên tâm đi! Con trai của chúng ta đã sớm có tính toán rồi, nó cũng đã ở lại đây lâu như vậy rồi, cái này còn cần bà phải lo sao.” Cổ An Bình nhìn vợ rồi cười nói, chân đạp ga hướng về phía trước.

Quả thật như lời Cổ Niên Hải nói, nhà của bọn họ thật sự rất dễ tìm.

Ngoại trừ cái cửa sắt lớn kia hiện tại đang mở, tất cả đều có thể dễ dàng nhìn thấy.

“Uông uông...” Lúc này Vua Núi ở cửa ra vào nhìn thấy xe đi tới thì lớn tiếng kêu lên. Nghe được tiếng của Vua Núi, Cổ Dục từ trong nhà chạy ra, khi nhìn thấy là cha mẹ thì vẫy tay chào họ.

“Cha, mẹ, ở chỗ này này!”

“A!” Thấy được Cổ Dục, khuôn mặt mẹ Cổ Dục hiện lên nụ cười vui vẻ, sau đó cũng vẫy tay chào lại. Dưới sự chỉ dẫn của Cổ Dục thì bọn họ cũng đã thành công đỗ xe vào giữa sân nhà. Nhưng vừa mới xuống xe, tiến vào trong phòng khách, họ lập tức phát hiện ra căn nhà không chỉ có mình Cổ Dục. Ở đây, trừ Cổ Dục còn có Phùng Thư Nhân, Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Cổ Tú Tú, Lưu Phi Phi, tất cả đều có mặt ở đây.

Chương 231. Bữa tiệc lớn

Chương 231: Bữa tiệc lớn

“À...” Lúc Cổ An Bình và Tô Hiểu Hạ, cũng là cha mẹ của Cổ Dục vào nhà nhìn thấy một phòng già trẻ lớn bé, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Cổ Dục nhiệt tình giới thiệu cho bọn họ.

“Nào, để con giới thiệu một chút. Vị này là Cổ Quốc Khánh, chắc hẳn cha cũng biết đúng không, là thợ mộc trong thôn, đồ gia dụng trong nhà chúng ta đều là ông ấy làm. Đây là cháu gái của ông ấy Cổ Tú Tú. Đây là Lâm Lôi, là mẹ của Phùng Thư Nhân. Còn đây là Lý Vân Vân, đây là con gái của cô ấy, Lưu Phi Phi. Lâm Lôi và Lý Vân Vân làm việc ở chỗ con, con gái của họ cũng thường xuyên đến đây chơi. Con rất hợp với Tú Tú và Phi Phi, ha ha ha ha.”

Nhìn vẻ mặt có chút nghi hoặc của cha mẹ mình, Cổ Dục cũng mỉm cười nói.

“Đây là cha mẹ tôi.”

Sau khi giới thiệu xong mọi người với cha mẹ, đương nhiên Cổ Dục cũng muốn giới thiệu cha mẹ mình với mọi người.

Nghe Cổ Dục nói xong, ở bên này mọi người cũng có chút ngại ngùng lên tiếng đáp lại.

Giống như Lâm Lôi, Lý Vân Vân thì gọi là chú, dì. Còn Phùng Thư Nhân, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi gọi là ông và bà. Điều này làm cho sắc mặt của mẹ Cổ Dục có chút kỳ quái, bà cảm thấy như mình đột nhiên già đi thêm mấy tuổi.

Phải biết rằng ở chỗ bà sống cũng có những người độ tuổi như Cổ Dục mới kết hôn, thế nhưng thực sự sinh con cũng không có nhiều. Nhưng mà vừa mới đến đây thì đã trở thành ông và bà, khoảng cách này thật là có một chút lớn.

“Chú em An Bình, đã thật nhiều năm không gặp rồi.” Nhìn cha Cổ Dục, ông của Cổ Tú Tú cũng cười nói.

“Đúng vậy, anh trai.” Sau lời giới thiệu của Cổ Dục, cha của Cổ Dục cũng đã nhớ ra Cổ Quốc Khánh là ai, dù sao bọn họ cũng là đồng trang lứa. Mặc dù Cổ Quốc Khánh so với ông lớn hơn không ít, nhưng lúc nhỏ đã gặp nên rất nhanh là đã nhớ ra. Sau đó, ông và Cổ Quốc Khánh nhắc lại chuyện ngày xưa.

Nhưng nói chưa được hai câu, Cổ Dục đã cảm hành lý của bọn họ đi lên phòng trên lầu.

Khi bọn họ nhìn thấy căn phòng của Cổ Dục, nói thật bọn họ cũng coi như là yên tâm.

Giống như phần lớn cha mẹ tưởng tượng. Họ cho rằng con mình đi ra ngoài phải chịu đựng gian khổ, nơi ở thì tồi tàn, môi trường xung quanh thì dơ bẩn, đồ vật cũng rất ít ỏi.

Sau khi bọn họ thấy căn phòng của Cổ Dục, lập tức họ thấy mình đã nghĩ nhiều rồi. Cổ Dục bây giờ có tiền, hẳn làm sao có thể ngược đãi bản thân được cơ chứ.

Bên cạnh việc cảm thấy yên tâm thì trong lòng họ cũng còn một chút cảm thấy chưa ổn, đây là một sự bất an trong lòng.

Nhưng sự bất an này bọn họ sớm đã thành thói quen, dù sao Cổ Dục cũng là người sống tự lập.

Sau khi đem đồ vật cất kỹ, Cổ Dục muốn đi chuẩn bị cơm trưa. Ban đầu, mẹ Cổ Dục còn muốn giúp đỡ nhưng lại bị Cổ Dục đuổi ra ngoài. Nói đùa gì đây, cha mẹ hẳn tới làm sao có

thể để cho bọn họ nấu cơm, chắc chắn đầu bếp này phải là hán tới làm rồi.

Mà Lý Vân Vân và Lâm Lôi lập tức ở bên cạnh làm trợ thủ cho hán.

Trước đó, Lý Vân Vân đã pha nước cho cha Cổ Dục, cha Cổ Dục có thể không ném ra vị gì. Thế nhưng ông có thể cảm nhận đây là một thứ rất dễ uống.

Tiếp đó, Cổ An Bình cùng Cổ Quốc Khánh ngồi uống trà nói chuyện phiếm. Mà mẹ Cổ Dục sau khi trải qua cảm giác có chút xa lạ lúc đầu thì lúc này đã đi theo Cổ Tú Tú đi ra khu vườn phía sau, cô bé muốn dẫn bà tham quan nơi này.

Vừa đến sân sau, mẹ Cổ Dục cũng đã cảm thấy đứa con trai này của mình thật sự không phải ở bên ngoài chịu khổ. Bởi vì nơi này không giống như ấn tượng của bà về một vườn rau nhỏ ở nông thôn, mà nơi này nhìn giống như một nơi để nghỉ mát thư giãn. Nơi này có vườn rau, có vườn trái cây, có cây trà, có đình nghỉ mát.

Sau đó bà đi xem Bạo Quân, con lợn rừng này to hơn 300kg này thật sự nhìn rất dọa người, còn có con đại bàng vàng Vua Bầu Trời đang đậu trên cành cây xoan hôi, cảm giác nó thật là rất khí phách.

Còn có năm con gà hắc phong trong vườn rau đang chạy tới chạy lui, rồi chim đa đa, ngỗng lớn, đúng là rất thú vị. Nhất là khi bà ném thử cherry nhà Cổ Dục, đôi mắt rất nhanh trợn to lên như muốn lòi ra ngoài, thứ trái cây này thật sự là quá ngon.

Sau đó bà lại đến ngư trường, bên trong ngư trường không còn bao nhiêu cá bởi vì hôm qua đã kéo lên hết, nhưng mà bên trong vẫn còn sót lại một ít. Số ít này là do sáng hôm qua và hôm nay Cổ Dục mới câu được.

Những con cá này dĩ nhiên là có tác dụng, không chỉ có nhóm Cỏ Dục muốn ăn, mà Vua Bầu Trời cũng muốn ăn.

Đồng thời hôm nay hấn để cha mẹ của hấn đến, thực ra cũng là chuẩn bị “thăng thẩn” nói một chút.

Đương nhiên là liên quan tới chuyện cái giếng biến dị thì hấn sẽ không nói. Không phải hấn không tin tưởng cha mẹ mình, mà là có một số việc biết quá nhiều đối với bọn họ không có ích lợi gì.

Hấn định chuẩn bị nói cho cha mẹ biết, hấn không chỉ thu hoạch đặc sản trên rừng, mà còn thu hoạch cả cá nữa.

Đối với những con cá này làm thế nào để câu được, thực ra rất dễ giải thích....

Còn nhớ Cỏ Nhạc trước đây không? Cái tên đầu đường xó chợ kia không phải cũng cho hấn một cái lí do sao?

Hấn chỉ cần nói chính mình nhập khẩu từ Nga về, cha mẹ Cỏ Dục cũng không phải là học giả hay giáo sư các loại. Bọn họ đối với những đồ vật này cũng không hiểu rõ, chỉ cần Cỏ Dục nói giống như thật thì bọn họ sẽ tin tưởng.

Đúng lúc cha mẹ Cỏ Dục đều hết sức tò mò với những thứ ở đây thì Cỏ Dục nhà bọn họ cũng đã làm xong bữa cơm trưa tết Đoan Ngọ.

Sau khi tất cả mọi người đều ngồi vào vị trí, nhóm hỗ trợ của Cỏ Dục cũng bắt đầu dọn đồ ăn lên bàn. Hôm nay có không ít người nên Cỏ Dục làm đồ ăn nhiều hơn.

Dù sao cha mẹ của hấn tới, Cỏ Dục làm gì cũng phải tỏ ra hết tài năng mới được.

Trên bàn lúc này có rất nhiều món, Cỏ Dục đã nấu tổng cộng hai mươi món ăn.

Hai món tôm sú, một món làm tôm phù dung, một món làm tôm hấp tỏi.

Một con tôm hùm Úc hấp, một con cua hoàng đế và hai con bào ngư lớn. Một con hấp, con còn lại cắt thành lát mỏng xào với ớt.

Như vậy là được sáu món, sau đó hẳn đặc biệt làm món súp cá đu vàng, món này cha mẹ hẳn chưa có ăn qua bao giờ. Tiếp đó, hầm nghêu tuyết với đu đủ, tôm hùm chua cay, ốc biển xào cay.

Riêng hải sản đã có mười món, còn mười món tiếp theo là ở trên bờ.

Món đầu tiên chính là canh chim đa đa, Cổ Dục nuôi mấy con chim đa đa đã mấy tháng nay, đương nhiên hương vị khỏi phải nói là cực kỳ bá đạo.

Tiếp đó còn có món thịt dê hầm, thịt bò kho nồi đất, thịt bọc, súp thịt luộc, đậu phụ khô ớt chuông Đông Bắc, Địa Tam Tiên một món chay ở Đông Bắc, rau trộn, đậu đũa xào và cuối cùng là món thịt kho tàu hầm với đậu hũ.

Hai mươi món vừa súp vừa canh nhiều vô số, khi dọn lên bàn thì hai mắt của cha mẹ Cổ Dục như muốn rớt ra ngoài. Ngửi mùi thơm mà thôi, bọn họ cầm đũa nuốt nước miếng đã sắp nhỏ cả xuống.

“Nào! Mẹ ơi đến ăn cơm. À! Đúng rồi cha, con còn có ngâm rượu, là rượu cao lương ba mươi năm kết hợp với dược liệu trăm năm, cùng với nhân sâm hoang dã mấy chục năm. Kết hợp thêm đông trùng hạ thảo, để con đi lấy cho cha, hôm nay có chú Quốc Khánh nữa, ba chúng ta uống một chút nha. Thư Nhân, cháu đi vào trong tủ lạnh lấy nước đào ướp lạnh đi, mọi người cùng với mẹ tôi hãy uống cái này...”

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của cha mẹ, Cổ Dục khẽ mỉm cười. Đồ ăn đều đã làm xong, những thứ khác cũng phải đưa lên toàn bộ chứ!

Chương 232. Tâm sự gia đình

Chương 232: Tâm sự gia đình

“Tiểu Dục à, con tới đây mẹ hỏi con chút chuyện.”

Một bữa cơm trưa tương đối vui vẻ, ăn cho đến khoảng bốn giờ chiều mới tan tiệc. Những người khác cũng biết đây là tết lớn, Cổ Dục thấy bọn họ ở nhà ăn tết có chút vắng vẻ, cho nên mới gọi cùng tới nhà mình ăn một bữa cơm trưa.

Đã ăn xong cơm trưa thì bọn họ cũng đều đưa những đứa trẻ trở về. Đương nhiên trước khi đi thì Lâm Lôi và Lý Vân Vân, còn có Phùng Thư Nhân ở lại giúp Cổ Dục dọn dẹp sạch sẽ xong mới rời đi.

Rượu Cổ Dục ngâm cũng không quá nặng, không đến mức khiến người uống bị say. Mặc dù bây giờ nhìn cha Cổ Dục tương đối cao hứng, sắc mặt đỏ bừng nhưng trạng thái của ông cũng không phải là say rượu.

Mẹ Cổ Dục đưa cha hấn đi lên phòng ở lầu hai nghỉ ngơi một lúc, sau đó bà đi ra và gọi Cổ Dục đang ở tầng một lại. Lúc này hấn đang chuẩn bị một số đồ ăn nhẹ vào buổi tối.

“Cha, mẹ, có chuyện gì sao?” Sau khi đi vào phòng, Cổ Dục nhìn cha hấn đang đắc ý ngồi bên giường vừa uống trà, vừa đăng bài trong vòng bạn bè của ông. Còn vẻ mặt của mẹ hấn thì lúc này đang nghiêm túc, hấn không khỏi có chút nghi hoặc, cho nên lập tức hỏi.

“Tiểu Dục à! Là thế này... đừng trách mẹ lắm miệng, mẹ hỏi một chút. Con cùng với Lâm Lôi còn có Lý Vân Vân.... là

quan hệ như thế nào?” Thấy Cổ Dục ngồi xuống, mẹ Cổ Dục không khỏi nhẹ nhàng huých cha hấn một cái, sau đó nhìn Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Quan hệ thế nào ạ? Chính là quan hệ ông chủ và nhân viên thôi ạ.” Hấn nhìn mẹ mình, đầu tiên là có chút sững sờ, tiếp đó thì lập tức nghĩ ra điều gì đó, thế là hấn không khỏi có chút kỳ quái với câu hỏi của bà.

“Mẹ! Có phải là mẹ đã suy nghĩ nhiều quá hay không?”

Không thể không nói, không ai hiểu con bằng mẹ. Mẹ hấn cũng biết, Cổ Dục đoán chừng là không có khả năng cùng Phùng Thu Nhân phát sinh chuyện gì. Cho nên hỏi cũng là hỏi Lâm Lôi và Lý Vân Vân. Dù sao Phùng Thu Nhân vẫn chưa phải là người trưởng thành về mặt pháp lý. Cổ Dục làm sao đến nỗi mất trí như vậy?

“Khụ, ừm! là mẹ đã nghĩ nhiều rồi. Hai cô gái này đúng là tướng mạo nhìn rất xinh đẹp, tính cách cũng vui vẻ. Nếu như không phải đã gả cho người khác, quả thật đúng là cũng không tệ...” Nhìn ánh mắt của Cổ Dục, mẹ Cổ Dục không khỏi đỏ mặt lên, sau đó có chút lưỡng lự nói.

“Được rồi! Mẹ, đừng suy nghĩ lung tung, hơn nữa Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng không phải như mẹ nghĩ. Mẹ cũng không nghĩ một chút, Lâm Lôi năm nay còn nhỏ hơn con hai tuổi sao? Con bé Phùng Thu Nhân kia có thể là cô ấy sinh được sao?” Nhìn mẹ mình, Cổ Dục cũng cười ha hả nói.

“Con bé tên Lưu Phi Phi kia thì sao?” Thấy Cổ Dục nhắc đến hai người này, mẹ Cổ Dục cũng tò mò hỏi.

“Lý Vân Vân cũng không phải mẹ ruột con bé. Hơn nữa con còn nghe được, thật ra các cô ấy còn không có... ừm... thân mật với đàn ông đâu.” Nhìn ánh mắt tò mò của mẹ mình, Cổ Dục cũng nhỏ giọng nói.

Thật ra thì chuyện này tại thôn Cổ gia xem như cũng không phải là chuyện bí mật, không ít người biết chuyện này, nhưng mà có tin hay không lại là một chuyện. Tuy nhiên tin tức này Cổ Dục biết được quả thật là tin chính xác. Dù sao thì ngày đó ở hồ bơi, lời này cũng là do chính miệng hai cô ấy nói ra, Cổ Dục chỉ là nghe trộm được.

“Còn có chuyện như vậy ư?” Nghe những lời Cổ Dục vừa nói xong, mẹ Cổ Dục càng thêm tò mò. Cổ Dục đành phải đem chuyện Lâm Lôi và Lý Vân Vân nói lại một lần thật đơn giản cho bà nghe.

Khi mẹ Cổ Dục nghe được chuyện của Lâm Lôi và Lý Vân Vân, bà cũng không khỏi thở dài một hơi. Mặc dù mẹ Cổ Dục tuy nhìn có vẻ rất mạnh mẽ, bà nói năng có chút chua ngoa. Thế nhưng biết được cuộc đời người khác bi thảm như vậy, bà cũng có chút mềm lòng.

Lý Vân Vân đã kết hôn rất nhiều lần, gia đình chồng xảy ra chuyện trước khi cô được gả đến. Sau đó lấy người chồng hiện tại cũng xảy ra chuyện. Nếu đổi sang những người phụ nữ khác, có thể đã sớm đi tìm hạnh phúc của mình, ai còn đi quan tâm đến Lưu Phi Phi? Nhưng cô ấy thì lại quan tâm.

Mà Lâm Lôi cũng như vậy, mười sáu tuổi bị người cha mê bài bạc bán cho một tên đầu đường xó chợ để làm vợ, ngày cưới thì chồng bỏ trốn rồi chết ở bên ngoài. Trong bảy năm này cô phải hầu hạ cha mẹ chồng, mặc dù chỉ mới gặp có một lần, tiếp đó lại chăm sóc Phùng Thư Nhân nuôi lớn tới bây giờ.

Đây quả thật là số khổ rồi.

Đó là lý do vì sao mà mấy bộ phim truyền hình trong nước, ưa thích lấy đề tài bi kịch ở nông thôn để chuyển thể thành phim.

Những thứ này người trẻ tuổi hoàn toàn không để ý tới, đàn ông cũng không có xem.

Nhưng vì cái gì lại rất được ưa thích? Đơn giản chính là vì chúng được phụ nữ ủng hộ, luôn có chỗ đứng.

Lúc này, mẹ Cổ Dục dường như nhìn thấy Lâm Lôi và Lý Vân Vân hóa thân thành nhân vật nữ chính trong phim, thật sự là khiến cho người ta đau lòng.

Nếu như Cổ Dục bây giờ thật sự cùng với các cô có cái gì đó, có lẽ mẹ Cổ Dục cũng sẽ không nói gì nhiều. Dù sao dạng hôn nhân như này cũng chỉ có đếm trên đầu ngón tay.

Một là chưa từng có động phòng, hai là không có giấy chứng nhận kết hôn, đây mà gọi là hôn nhân cái gì chứ.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác Cổ Dục và các cô ấy cũng không có gì, chuyện này làm cho mẹ Cổ Dục có chút không biết mở miệng từ đâu.

“Được rồi! Mẹ con đây là xem phim nhiều quá nên mắc bệnh, không cần để ý tới mẹ con đâu. Cha nhìn thấy con ở đây sống cũng thật vui vẻ đó nha. Không phải lúc trước con nói là ở đây thu mua đặc sản trên núi sao? Vì sao bây giờ lại biến thành buôn cá rồi?” Nhìn thấy miệng của vợ mình mấp mấp không biết phải nói gì, lúc này cha của Cổ Dục cũng đã thấy được những lời khen tặng từ bạn bè. Ngay lập tức vẻ mặt ông tươi cười vui vẻ, tiếp đó thì hỏi Cổ Dục về vấn đề ông để ý. May mà vấn đề này Cổ Dục đã sớm có chuẩn bị từ trước.

“Hi hi, lúc đầu đúng là thu mua đặc sản trên núi, những thứ đặc sản mà con mang cho hai người đều thật sự là hàng hoang dã thuần túy. Về sau, con có gặp một ông chủ họ Hứa, chính là ông chủ lớn của chuỗi cửa hàng vườn trái cây Khinh Khinh, tiệm này hai người hẳn cũng đã gặp qua. Con cùng ông ấy bắt đầu hợp tác làm ăn.”

Nhìn cha mẹ mình, Cổ Dục cũng chậm rãi nói về chuyện mà hắn đã biên soạn tốt lúc trước.

“Con nói cho hai người, hai người tuyệt đối đừng nói cho người khác biết. Nhà chúng ta ở dưới giếng có một mạch nước ngầm, chất lượng nước của sông ngầm ở dưới đất này là vô cùng tốt, nuôi cá trong đó mấy ngày sau đó con cá này mùi vị ăn sẽ càng thêm ngon. Ông ta từ Nga vận chuyển cá về nước, tiếp đó nuôi thêm mấy ngày ở chỗ con. Con kiếm lợi nhuận từ nước giếng này, tiền kiếm được từ chỗ cái giếng này rất ổn đó nha.”

Nhìn cha mẹ mình, Cổ Dục nghiêm túc nói ra.

Nghe những lời Cổ Dục nói xong, cha mẹ Cổ Dục liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đúng là không có nghi ngờ chuyện Cổ Dục nói tới. Bởi vì, bọn họ vừa rồi cũng uống nước ở cái giếng này, đúng là rất dễ uống, còn có một cảm giác mát lạnh. Cho nên họ lập tức tin đến chín mươi phần trăm. Điều này cũng không thể trách Cổ Dục muốn ở lại chỗ này lâu dài, có công việc kinh doanh tốt làm sao mà có thể không làm chứ?

“Cha, mẹ! Con nói cho hai người nghe. Ông chủ Hứa trực tiếp đưa con tiền 5 năm nuôi cá, đưa hắn con 100 triệu tệ, con trai hai người bây giờ chính là là một triệu phú rồi đó nha.” Nhìn dáng vẻ cùng cặp mắt như muốn phun lửa của cha mẹ mình, Cổ Dục cũng nhỏ giọng nói.

Mà nghe Cổ Dục nói những lời này xong, cha mẹ hắn không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, một... trăm triệu?

Đây là bao nhiêu tiền chứ? Đây có phải hay không là đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa cũng xài không hết?

Nhìn Cổ Dục, lúc này ánh mắt của bọn họ cũng bắt đầu lấp lánh những ký hiệu đô la. o(\$_\$_)o

Trước đó, bọn họ còn đang phát sầu, con trai lớn rồi phải tìm công việc, phải tìm đối tượng. Tiếp đó còn phải kết hôn, sinh con. Nhưng mà muốn làm những việc này thì phiền toái nhất chính là gì? Đó chính là phải có tiền nha...

Cái này cũng chính là mục tiêu để bọn họ phấn đấu.

Nhưng ngay lúc này, Cổ Dục đột nhiên nói cho bọn họ về sau không cần phải cố gắng nữa. Hắn bây giờ đã kiếm đủ tiền, khi bọn họ nghe được như vậy thì đột nhiên cảm thấy có chút... Không biết bây giờ phải làm gì!

Chương 233. Dạo chơi

Chương 233: Dạo chơi

Phải mất một đêm, cha mẹ Cổ Dục mới chấp nhận được cái thiết lập này.

Sáng sớm hôm sau, hai người mới tạm thời đón nhận chuyện con của mình đã trở thành một tỷ phú. Làm tâm tình của bọn họ vô cùng tốt.

Bởi vì có cha mẹ ở đây, cho nên Cổ Dục cũng không thể đi câu cá, vì vậy buổi sáng hắn cố ý dậy tương đối trễ. Sau khi ăn xong điểm tâm, Cổ Dục lập tức dẫn bọn họ đi dạo trong thôn.

Nông thôn vẫn là nông thôn, tiện nghi thì chắc chắn là không bằng trong thành phố, nhưng Cổ Dục thấy sống như thế này vẫn rất vui vẻ. Buổi trưa đi qua nhà ông Hai một chuyến, ở nơi đó ăn cơm, đây là ông Hai cố ý yêu cầu. Ở trên bàn cơm ông Hai lại đem Cổ Dục khen một trận thật mãnh liệt, nghe đến điều này cha Cổ Dục đều vui đến muốn phi thăng tại chỗ.

Chính xác thì ông đây không có năng lực gì, nhưng mà con trai của ông đây có năng lực là được rồi ha ha ha.

Buổi trưa, cha Cổ Dục chỉ có thể xin lỗi từ chối, không thể cùng ông Hai uống rượu được, mặc dù rượu cũng là Cổ Dục đem tới. Dù sao nhà ông Hai cũng giúp đỡ hắn rất nhiều, mang chút rượu tới cũng không tính là cái gì, hơn nữa cũng giúp ích cho cơ thể và xương cốt của ông Hai.

Mà hôm nay cha Cổ Dục sợ dĩ không uống quá nhiều chính là vì Cổ Dục nói cho ông biết, buổi chiều hắn muốn dẫn ông đi câu cá, cho nên ông mới cố ý không uống nhiều.

Buổi chiều, Cổ Dục gọi một cú điện thoại cho Phùng Thu Nhân. Không bao lâu, Phùng Thu Nhân còn có Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi tới nhà hắn. Sau đó, Cổ Dục dẫn theo cha mẹ của hắn cùng ba cô nhóc đi tới bờ sông. Sau khi đến bờ sông, Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi phụ trách dẫn theo mẹ Cổ Dục đi dạo xung quanh, còn muốn chụp đủ loại đủ kiểu ảnh.

Người già ấy à, nhất là phụ nữ độ tuổi này, đối với khăn lụa có một loại giống như mê được đầy yêu thích, chụp ảnh cũng đều phải dùng hết đủ loại khăn lụa đầy màu sắc.

Không thì là đưa qua đỉnh đầu, giả vờ giống như đang có gió, không thì lại quần quanh cổ, sau đó làm kiểu tay lan hoa chỉ hướng về phía chân trời.....

Tư thế như vậy Cổ Dục nhìn nhìn thế nào cũng thấy mệt, nhưng mà các cô lại làm không biết mệt.

Cổ Dục đã sớm dạy cho Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi cách chụp ảnh, trong lúc nhất thời hai đứa cũng chơi rất vui vẻ cùng với mẹ của Cổ Dục.

Mà Cổ Dục, Phùng Thu Nhân cùng cha Cổ Dục thì ngồi tại chỗ câu cá.

Cha Cổ Dục lúc trước cũng hay đi câu cá, thế nhưng đó đều là đi cùng đồng nghiệp đến khu trang trại chơi, câu cá ở trong ao rồi tính tiền theo cân.

Bây giờ câu cá ở trong sông, ông thật sự câu không được, ngay cả phao câu cũng không điều chỉnh tốt.

Ngay từ đầu ông còn rất quật cường, cho là mình sẽ không cần đến sự giúp đỡ của Cổ Dục cùng Phùng Thu Nhân. Thế nhưng nhìn Cổ Dục cùng Phùng Thu Nhân liên tiếp câu lên cá, ông cũng có chút gấp, cho nên đã lặng lẽ kéo Cổ Dục đến bên cạnh. Cổ Dục giúp ông điều chỉnh tốt phao, hơn nữa còn nói cho ông khi nào cá bắt đầu ăn mồi thì thích hợp để kéo câu.

Mặc dù số lượng cá so với Cổ Dục cùng Phùng Thu Nhân câu ít hơn. Nhưng chung quy là vẫn có, chùng này cũng đủ làm ông vui vẻ rồi. Sau khi kết thúc một buổi chiều dã ngoại câu cá, xách theo một thùng cá thu hoạch được, mọi người cùng vui vẻ trở về. Cổ Dục cố ý cho Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân gọi điện thoại, gọi hai người tới ăn cơm chiều. Đối với điều này hai người tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến gì, cả Cổ Quốc Khánh cũng đi theo.

Vẫn là đám người ngày hôm qua, vẫn là một bàn đầy đồ ăn, thế nhưng số lượng từ hai mươi món biến thành mười hai món, dù vậy đồ ăn thì vẫn nhiều như thế.

Nâng ly cạn chén, cha Cổ Dục uống tương đối vui vẻ, nhất là một bên vừa uống rượu, một bên ăn cá nướng mà mình câu được lúc chiều, tư vị kia cực kỳ hài lòng.

Tối hôm nay mặt trăng là một vòng khuyết, nhưng người một nhà nhà Cổ Dục tâm tình lại thật sự rất vui vẻ.

Trong nháy mắt lại là một ngày trôi qua, ngày thứ ba, Cổ Dục lại dẫn cha mẹ của hắn đi trên núi chơi. Đương nhiên là không có khả năng vào trong núi sâu, bọn họ chỉ là dạo chơi bên ngoài dãy núi, thuận tiện còn hái cho cha mẹ hắn một chút dược liệu hoang dại, sau đó hái được một chút việt quất dại.

Đương nhiên, lúc bọn họ đi chơi thì cũng dẫn theo Vua Núi cùng đi ra ngoài, lúc này nó đang chui vào một bụi cỏ. Khi nó trở ra, trong miệng đã ngậm một con thỏ.

“Ai nha! Tiểu Dục, con chó này của con rất được đó nha, vậy mà còn biết đi săn.” Ánh mắt của cha Cổ Dục sáng lên khi nhìn thấy Núi Vương, tiếp đó thì hưng phấn nói.

“Đúng vậy! Bằng không vì sao kêu nó là Núi Vương cơ chứ, nó là vua của ngọn núi này đó. Buổi tối hôm nay chúng ta

có thể ăn thịt thỏ rồi.” Cổ Dục nghe được cha mình nói xong cũng cười đáp.

“Con thỏ kia cũng không hẳn là ăn ngon, thực ra mẹ vẫn thích ăn mấy con cá trong nhà hơn, cá đó quả thật ăn rất ngon.” Sau khi nghe Cổ Dục nói như vậy mẹ hắn lập tức cau mày nói.

Nghe bà nói như vậy, cha Cổ Dục cũng phải gật đầu một cái, đồng ý lời nói của bà.

Cha Cổ Dục lúc còn trẻ đã từng đi lính, các ông thời đó tham gia quân ngũ là một chuyện rất vinh quang. Đương nhiên, thực ra cha Cổ Dục tham gia quân ngũ chủ yếu chính là vì chuyện chính quyền sẽ an bài công việc cho họ sau khi xuất ngũ, nhưng mà cũng đúng là đã đi lính qua mấy năm.

Lúc đó thỏ nhiều, lúc bọn ông đi lính không ít lần bắt được con vật này.

Thịt thỏ đúng là cũng không ngon lắm, vì thịt nó rất nhạt không có vị gì, thường được mang đi hầm cùng rất nhiều gia vị. Mà thỏ hoang này bản thân nó còn mang theo rất đậm mùi vị của đất, nếu hầm chung với canh gà thì mùi đất sẽ lấn át mùi gà. Còn nếu như đem hầm chung với dê thì ngoại trừ vị thịt dê thì nó còn mang theo mùi đất nữa.

Nếu mà nướng hay xông khói thì cái vị đất còn nặng hơn, đúng thật là rất khó ăn.

Ăn cái này thực ra cũng chỉ vì nó có chút mới mẻ, hương vị thì quả thật không ngon.

“Ha ha ha ha, đó là do hai người chưa từng ăn món thịt thỏ nào ngon, tối nay xem con trai hai người trở tài, bảo đảm đem luôn đầu lưỡi nuốt xuống.” Nhìn dáng vẻ không tin của cha mẹ mình, Cổ Dục cũng cười nói.

Đúng vậy, trên thế giới này không có nguyên liệu nào không thể ăn, vậy thì nhìn con trai có thể làm được hay không.

Buổi trưa Cổ Dục cùng cha mẹ chỉ ăn vài thứ được hái trong rừng, buổi chiều họ nhanh chóng trở về nhà để chuẩn bị cơm tối.

Tối nay sẽ không có người tới ăn chực nữa, hôm nay chỉ có Cổ Dục cùng cha mẹ, một nhà ba người mà thôi.

Cổ Dục rất chuyên tâm chế biến con thỏ kia, thỏ này rõ ràng là do Vua Núi đã rất tỉ mỉ chọn lựa, rất béo mập. Bởi vì sống trong hoang dã nên rất có thể con thỏ sẽ bị nhiễm ký sinh trùng, cho nên đầu thỏ sẽ được chặt bỏ, sau đó mới sơ chế đến thịt. Cổ Dục quyết định làm hai món với chỗ thịt thỏ còn lại.

Một món là thịt thỏ rim, một món là lẩu thỏ. Cách làm này Cổ Dục đã từng ăn qua ở cửa hàng Ba Hàng Thỏ, thật sự ăn rất ngon. Cho nên hôm nay mới tham khảo mà làm theo.

Nói đến thịt thỏ thì phải nói đến vùng Xuyên Thục, nơi đây xem thỏ là thiên địch, không có một con thỏ nào có thể sống sót rời khỏi nơi đây. Nhưng đúng là cách chế biến thỏ ở Xuyên Thục quả thật là đỉnh cấp.

Hương vị tê cay cùng mùi thơm thịt thỏ đất thật sự ngon. Buổi tối hôm nay xem chút đã để cha mẹ Cổ Dục nuốt đầu lưỡi vào trong rồi.

Đương nhiên, ngoại trừ con thỏ, những món khác cũng đều là mỹ vị cả!

Chương 234. Tin tức ô tô

Chương 234: Tin tức ô tô

“Được rồi được rồi, đừng chắt thêm đồ nữa, một hồi xe quá tải bây giờ!”

“Yên tâm đi! Trên xe này chỉ có hai người thôi thì quá tải kiểu gì chứ?”

Cổ Dục ôm một trái dưa hấu cực lớn đem bỏ vào rương phía sau xe, tiếp đó đứng lên đi về phía cha mẹ của hắn cười nói.

Hôm nay cha mẹ hắn đã ở đây ngày thứ tư rồi, ba ngày nghỉ lễ tết đoạn ngo đã qua. Nhưng bởi vì cha của hắn vẫn chưa đến ngày đi làm, cho nên bọn họ mới có thể chọn ngày hôm nay để lên đường trở về Cáp Nhĩ Tân.

Cha mẹ hắn muốn đi, Cổ Dục đương nhiên sẽ đem không ít đồ vật đến cho họ.

Rượu Cổ Dục ngâm, hắn trực tiếp đưa cho cha hắn 10 lít, loại rượu này khỏi phải nói thì cũng biết là ngon hơn các loại rượu khác rất nhiều, sau này nếu cha hắn thèm thì còn có thể uống một chút.

Ngoại trừ rượu ra thì những đồ khác cũng không ít.

Ví dụ như tôm, cua, tôm hùm, cá, hắn cũng cố ý đóng gói một thùng. Sau đó phân biệt chúng rồi sắp xếp gọn lại phía sau cho cha mẹ hắn, còn có những vị thuốc Đông y cũng đưa cho cha mẹ hắn mang theo một ít. Hơn nữa căn dặn mẹ hắn, những vật này phải dùng như thế nào, khi nấu ăn có thể bỏ vào thêm

một chút. Đương nhiên, trừ mấy thứ đó ra còn có rau cùng với trái cây.

Cổ Dục đưa cho cha hắn 4 trái dưa hấu vỏ đen, hiện tại chúng càng ngày càng lớn. Nói chung một trái dưa hấu loại này nhiều lắm cũng chỉ có nặng hơn 10kg, thế mà dưa hấu của hắn lại nghiêm nhiên vượt quá 15kg.

Ngoài trừ dưa hấu, còn rất nhiều loại trái cây khác, Cổ Dục ở đây trồng dâu tây, cherry, còn có cây dưa hồng vừa trồng chưa lâu. Ngoài ra hôm qua còn hái thêm những quả dại như việt quất xanh, đều là đồ tốt. Cổ Dục không chỉ nhét tràn rương phía sau, mà ngay cả ghế sau Cổ Dục cũng chất đầy xe của cha mẹ hắn.

Nhìn thấy đồng đồ này, mặc dù ngoài miệng cha mẹ Cổ Dục bảo ăn không hết, không dùng đến. Thế nhưng trong nội tâm thực ra rất vui vẻ, con trai hiếu thuận như vậy, biết kiếm tiền như thế, còn gì bằng đây chứ? Ít nhất bây giờ bọn họ muốn chính là như vậy.

“Chờ đến lễ Trung thu, nếu như cha mẹ bận rộn không đến đây được thì con sẽ quay về. Còn nếu như cha và mẹ không bận thì lúc đó lại đến đây, lúc đó trời cũng đã vào mùa thu, ở đây càng sẽ có đồ ăn ngon, chơi càng vui hơn nhiều.”

Sau khi sắp xếp gọn gàng đồ vật, Cổ Dục cũng đi tới cửa sổ xe bên ghế phụ lái rồi nói với cha mẹ hắn. Nghe được lời nói này của Cổ Dục, cha mẹ hắn đương nhiên là vui vẻ đáp ứng.

Mặc dù nơi này cách Cáp Nhĩ Tân không tính là gần, nhưng mà chỉ cần lái xe mấy tiếng là có thể tới. Khi nhớ con trai, hai người cũng có thể bất cứ lúc nào mà trở lại, đúng là rất thuận tiện .

Lưu luyến không rời nhìn bọn họ khởi động xe, cha mẹ Cổ Dục cũng chậm rãi lên đường về nhà. Cổ Dục cũng đứng tại cửa nhà, chờ xe cha mẹ của hắn đi xa mới trở về phòng. Cổ Dục không khỏi nở nụ cười tự giễu, tiếp đó lê cái thân mệt mỏi đi vào.

“Lại trở về tình trạng ban đầu, thế nhưng dạng này cũng rất tốt. Đã vài ngày không có câu cá, đoán chừng buổi sáng ngày mai có thể câu được đồ tốt đó nha!” Nhìn xem giếng nước ở sân sau rồi khẽ mỉm cười, tiếp đó Cổ Dục nằm trên ghế salon ở phòng khách, mấy ngày gần đây hắn không có nằm qua chỗ này.

Bởi vì hắn nằm ở đây, mẹ hắn nói là nhìn hắn không chút phong thái gì của một người có tiền triệu cả???

Không thể không nói, mẹ hắn giống như bị đầu độc bởi những bộ phim truyền hình đó, tại sao kẻ có tiền phải ngồi thẳng lưng như cột làm cái gì, thật sự không thể giải thích mà!

Có điều lời nói của mẹ thì hắn không dám phản bác. Tất cả mọi người đều hiểu, ở độ tuổi này của phụ nữ trung niên miệng và tính khí cùng bốc lên sẽ giống như súng Gatling. Hắn dám nói với bà một chữ “không” thử xem, sẽ không bị cắn nắn ‘đột đột đột thích thích thích’ hoàn toàn không có điểm dừng lại.

Cho nên mấy ngày nay Cổ Dục cũng ép chính mình phải ngồi thẳng lưng, nhưng dạng này thật sự rất mệt mỏi, đặc biệt là hắn đã hình thành thói quen với cuộc sống kiểu này.

Nhưng mà trong lúc hắn nằm ở đó nghỉ ngơi, lúc này đột nhiên điện thoại di động của hắn vang lên. Cổ Dục cầm lên xem xét, không phải ai khác, chính là Khổng Hạo Văn.

Gia đình của gã này, bắt buộc con cháu cần phải về nhà trong những ngày nghỉ lễ tết, không có biện pháp thay thế. Mà

bây giờ gã gọi điện thoại tới, nếu như không có chuyện gì bất ngờ thì gã chắc là đã trở lại. Dựa theo suy đoán thì có lẽ gã trở lại rồi, cho nên định đến tìm Cổ Dục chơi.

“Alo.”

“Alo, chú em! Khà khà khà khà, tết này chú trải qua thế nào?” Nghe Cổ Dục tiếp điện thoại, bên kia Khổng Hạo Văn lập tức cười hì hì hỏi.

“Nghe cái giọng điệu này của anh, có lẽ là gặp mặt thành công rồi đúng không?” nghe được lời nói của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục cũng không khỏi cười đáp lời.

“Khà khà, đúng vậy! Ban đầu anh đây còn tưởng rằng loại gặp mặt kiểu này thì làm sao biết đối phương lớn lên kiểu gì. Nhưng mà không nghĩ dáng dấp người đó cũng không tệ lắm, đúng gu của anh đây. Nhưng mà người thì có một chút ngây ngô, giống như là ở trong trường học nhiều quá cho nên có chút ngớ ngẩn vậy.”

Nghe Cổ Dục hỏi, bên kia Khổng Hạo Văn cũng tùy ý đáp lời.

“Có thể cùng anh đi coi mắt thì tuổi hai người cũng xấp xỉ nhau, còn đến trường? Trình độ học vấn của cô ấy là gì?” Nghe đến đây, Cổ Dục không khỏi có chút kinh ngạc.

“Ài! Đừng nói nữa, bây giờ cô ấy là trên tiến sĩ, nghe nói là đang làm bảo vệ luận án. Cô ấy làm công nghệ cao liên quan đến sinh vật phân tử gì đó, cái này anh cũng không hiểu nhiều. Nhưng mà cô ấy rất ngây ngô và đáng yêu, hắc hắc...” Nghe âm thanh cười gian của Khổng Hạo Văn bên kia điện thoại, trên đầu Cổ Dục không khỏi đã sớm xuất hiện ra ba vạch đen. Được rồi! Hắn cũng không hiểu ông anh gian manh này muốn cái gì...

“Ông anh gọi điện thoại em đây chính là muốn dẫn cô ấy đến nhà em chơi sao, có gì cần em đây phối hợp không?” Tất nhiên đã không hiểu, vậy thì cô ý nói lạc đề một cách khôn khéo, Cổ Dục cũng nói thẳng đến vấn đề trung tâm.

“Làm gì nhanh như thế mà có thể hẹn được, cô nàng này cũng rất cẩn thận và ngoan hiền. Anh gọi điện thoại cho chú chính là thông báo cho chú biết bên bán xe đã liên lạc rồi, nhưng mà chú phải đích thân đi chọn mới được.” Nghe Cổ Dục nói, bên kia Không Hạo Văn cũng nhớ tới nguyên nhân chủ yếu hẳn gọi điện tới.

“Được rồi! Vẫn là đi cửa hàng 4s kia sao?” Đối với việc đi chọn xe, Cổ Dục vẫn cảm thấy rất hứng thú .

“Không phải! Chúng ta phải đi thành phố Tuy Hóa, ở đó có một lô xe nhập lậu sẽ được bán đấu giá theo quy định của toà án. Anh đây có quen biết, cho nên làm thủ tục nội bộ trước, tiếp đến chú em đi chọn xe rồi ra giá. Sau đó dựa theo giá của chú em đăng lên mạng, nếu như không có người đưa ra giá cao hơn thì xe đó là của chú. Nếu có người đấu giá thì chú em lại tiếp tục ra giá khác.”

Nghe Cổ Dục vừa nói xong, bên này Không Hạo Văn cũng cười một tiếng, tiếp đó nói cho hẳn biết thông tin về xe.

Buôn lậu ô tô, chuyện này vào bất cứ thời đại nào, lúc nào thì cũng đều có. Dù sao, thuế quan của chính phủ vô cùng nặng nề. Những chuyện buôn lậu xe, đương nhiên là không dám mở ở công khai trong thành phố lớn. Thế nhưng ở những khu vực xa một chút, có một số ít con ông cháu cha hay đại gia mới nổi các loại. Bọn hắn dùng tiền có thể thông qua con đường hải quan, cứ như vậy có thể hợp thức hóa chiếc xe một cách bình thường.

Dựa theo lời giới thiệu của Không Hạo Văn, nhóm xe này chính là đám người Nga chuẩn bị âm thầm vận chuyển gửi đến

tỉnh Thiểm Tây để những ông chủ mỏ than ở đó mua.

Nhưng mà lại bị hải quan nắm được tin tức, một lần hành động toàn bộ ô tô bị giữ lại. Bây giờ, tòa án tiến hành thủ tục chuẩn bị đấu giá, dạng xe thể này hoàn toàn đều là xe mới. Hơn nữa giá cả so với bình thường muốn rẻ hơn nhiều, không thể không nói Khổng Hạo Văn đúng là có đường riêng của hắn.

Chương 235. Long Diên Hương

Chương 235: Long Tiên Hương

“Được, quyết định vậy đi, ngày mai chúng ta đi thành phố Tuy Hóa rồi nói tiếp.”

Cúp điện thoại, Cổ Dục khẽ vuốt tóc, lại một chuyện nữa đã được giải quyết. Ban đầu còn cho là có thể tiếp tục cuộc sống cá ướp muối, thế nhưng bây giờ lại có chuyện phải đi ra ngoài một chuyến rồi. Nhưng mà cũng không cần quá vội vã, chí ít thì hôm nay Cổ Dục còn có thể tiếp tục nghỉ ngơi thêm một chút.

Trong nháy mắt đã là ngày hôm sau. Vẫn như thường lệ, sáng sớm Cổ Dục sau khi thức dậy thì đi ra giếng nước ở sân sau. Nhiều ngày rồi không có câu đồ vật, đoán chừng hôm nay sẽ câu được không ít đồ tốt.

Khi cần đầu tiên đi xuống, Cổ Dục lại ngây ngẩn cả người. Bởi vì, dây câu này vừa mới xuống được 5-6m thì đã ngừng lại, điều này khiến cho Cổ Dục vô cùng bất ngờ.

Bởi vì nếu cách nhiều ngày không câu, đồ vật câu lên không phải kỹ năng thì cũng là vật để nâng cấp không gian bí mật. hoặc ít ra cũng là một món đồ cổ nào đó. Thế nhưng những thứ này chỉ có ở đáy biển, còn cái này dính câu chỉ mới có 5-6m mà thôi???

Đang lúc Cổ Dục vô cùng tò mò thì phát hiện đồ vật được câu lên rất nặng, dựa theo cảm giác của hắn thì cái này phải nặng hơn 5kg, điều làm cho hắn càng thêm nghi ngờ.

Mang tâm tình tò mò, Cổ Dục đem đồ vật kéo lên, kết quả phát hiện vật này giống như một hòn đá, màu xám trắng. Hơn nữa sau khi lấy nó ra còn có một mùi rất khác thường.

“Đây là.....Long Diên Hương?” Nhờ vào ánh sáng chiếu từ đèn flash của điện thoại di động, Cổ Dục khẽ liếc mắt nhìn. Dựa vào kỹ năng bậc thầy Đông y của Cổ Dục, sau khi nhìn một lúc thì hắn lập tức phát hiện vật này là cái gì. Sau đó hắn có chút ghét bỏ ném vật này sang bên cạnh.

Long Diên Hương, nghe cái tên tưởng như là đồ vật gì rất lợi hại, nhưng thật ra cái này chính là đồ vật hình thành bên trong cơ thể của cá Nhà táng được nó bài tiết ra ngoài, sau đó thì hình thành lên cái vật này.

Dựa theo tiếng địa phương vùng Đông Bắc, vật này chính là cứt...

Nhưng vấn đề chính là cứt này rất có giá trị.

Cái thứ này có thể nói giống như là vàng vậy, bởi vì nó có các thành phần không thể thiếu bên trong nước hoa. Hầu như phụ nữ yêu thích các loại nước hoa đều biết đến việc này, mà những loại nước hoa cao cấp đương nhiên là không thể thiếu thứ này bên trong. Ừm! Có phải mọi người nên suy nghĩ một chút hay không, phụ nữ cả ngày thích đem cái thứ này xịt lên người???

Nhưng mà đây đúng là sự thật.

Một khối Long Diên Hương trong tay Cổ Dục nặng khoảng 20kg, cứ dựa theo ba trăm tệ một gram mà tính thì một khối này trị giá cũng được 6 triệu tệ.

“Cái thứ này, cũng không biết từ đâu mà ra.” Nhìn vật này, Cổ Dục nở nụ cười, sau đó một lần nữa thả cần câu xuống giếng. Kết quả lần này cũng là 5-6m ngừng lại, kéo lên Cổ Dục biết có lẽ vẫn là vật này.

Quả nhiên, sau khi kéo lên thì lại thêm một khối này nữa. Cổ Dục lập tức đoán, mặc dù đây không phải là khối thứ nhất nhưng nó cũng không phải là khối cuối cùng. Bởi vì tiếp đó đúng như dự đoán của Cổ Dục, lần câu thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy.... hết thấy câu được mười lần, tất cả đều là cái thứ cứt này.

Đủ loại hình thù cứt của cá Nhà táng, dựa theo ước tính của Cổ Dục thì tất cả thứ này cũng khoảng gần 200kg, giá trị xấp xỉ 60 triệu tệ.

Ai nói những thứ này không đáng tiền chứ? Thứ này quả thật đều rất có giá trị đó nha. Còn đối với Cổ Dục mà nói, mặc dù thứ này có giá trị nhưng mà hẳn thật sự có cảm giác không thích cho lắm.

Đem những vật này sắp xếp lại một chút rồi cất vào một cái rương trong không gian bí mật, sau đó Cổ Dục lại bắt đầu câu thêm một lần nữa.

Lần này dây câu trực tiếp chìm xuống khoảng chừng hai trăm mét thì mới dừng lại.

Trong lúc Cổ Dục đang suy nghĩ có không ít cá ở vùng nước sâu kiểu này, tiếp đó hắn kéo lên một phát thì phát hiện lưỡi câu rất nhẹ...

“Không phải như vậy chứ? Đây lại là cái gì? Sâu hai trăm mét như thế, chẳng lẽ là xui xẻo đến mức câu được tảo biển đấy chứ! Không đúng, nếu là tảo biển thì cũng không nhẹ như vậy.” Nhìn dây câu đang được kéo lên, Cổ Dục vừa lăm bằm một mình, vừa nhanh chóng thu dây câu vào.

Rất nhanh lưỡi câu được kéo lên khỏi mặt nước giếng, Cổ Dục nhìn xuống một chút phát hiện là một cái đồng hồ. Thấy được vật này, Cổ Dục có một chút bối rối, đồng hồ???... cái quỷ gì đây?

Mặc dù rất tò mò, nhưng hắn vẫn cầm cái đồng hồ này lên rồi tra trên mạng một chút, sau đó hắn không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Chiếc đồng hồ đeo tay này là của thương hiệu Patek Philippe, có lẽ có không ít người biết vật này giá cực kỳ đắt đỏ. Nhưng tại sao lại xuất hiện dưới đáy biển, rất có thể người sở hữu cái đồng hồ này đánh rơi khi đang lái du thuyền đi chơi, hoặc có thể khi đang lặn xuống biển làm thất lạc.

Hơn nữa không thể không nói, vận may của cái đồng hồ này đúng là không tệ. May mắn là nó chỉ nằm ở độ sâu mới có hai trăm mét, nếu là sâu hơn thì có lẽ đã bị áp lực nước làm hư. Sau khi Cổ Dục tra cứu một chút thì xác định cái đồng hồ này hắn là Patek Philippe chức năng siêu cấp phức tạp, là series 5002P một cái duy nhất, đồng hồ màu platinum.

Đồng hồ này có giá bán ở trên mạng là 17,6 triệu tệ.

Đúng vậy, hắn không có nhìn lầm, đồng hồ đeo tay nhưng không có đính một viên kim cương nào mà giá bán là 17 triệu. Trên thế giới, kiếm tiền của người có tiền quả nhiên là chuyện quá dễ.

Loại đồng hồ này Cổ Dục không phải không mua nổi, nhưng mà hắn tuyệt đối sẽ không mua thứ này.

“Mặc dù cái này rất đắt, nhưng dù sao cũng là người khác đã đeo qua. Chắc chắn, thật phiền phức.” Cổ Dục vừa nhìn chiếc đồng hồ đeo tay này vừa nhỏ giọng lầm bầm nói.

Hắn có chút rầu rĩ về chiếc đồng hồ này. Nếu rơi xuống biển chắc chắn sẽ không phải là một chiếc đồng hồ mới, khẳng định là người khác đã đeo qua, mà người khác đã đeo qua thì Cổ Dục lại không muốn đeo. Nhưng đồng hồ này là loại đồng hồ cơ, đây chính là loại di chuyển thì nó mới có năng lượng để hoạt động, nếu không di chuyển thì nó cũng đứng im.

Nếu trực tiếp ném thẳng vào không gian thì có chút lãng phí, vớt ở nhà thì sẽ rất dễ hỏng. Cổ Dục xoa xoa nó ba lần, cuối cùng quyết định bỏ nó vào trong túi của mình, cũng thật sự không phải không có chỗ để cất đúng không?

Sau khi đem đồng hồ cất đi, Cổ Dục lại bắt đầu câu lần nữa. Lần này thì đã trở lại với những hải sản quen thuộc, đầu tiên là cá ngừ vây xanh, nói đến cá ngừ vây xanh Cổ Dục cũng đã có rất nhiều. Bây giờ cũng phải có hơn 40 con cá ngừ vây xanh trong bể nước bí mật rồi. Cổ Dục chuẩn bị xem con này có thể sinh sản ở trong bể nước bí mật được hay không, nếu như không được vẫn là bán ra đổi tiền thì tốt hơn.

Những con cá này giá trị cũng là một triệu tệ một con, chỗ này hơn 40 con vậy cũng hơn 40 triệu tệ rồi.

Vừa nghĩ, Cổ Dục vừa đem cá hôm nay đã câu được lên sắp xếp một chút.

Những con quý giá không thể xuất hiện thì đều bị ném vào trong bể nước bí mật. Những con tôm, cua, tôm hùm ít quý hơn thì ném vào lầu hai chỗ của riêng chúng, những con cá bình thường và những thứ tương tự được ném vào ao cá. Giải quyết xong xuôi, tiếp đó thì đi ăn sáng. Lúc này Lý Vân Vân và Lâm Lôi các cô ấy cũng đã đến làm.

Hôm nay, Cổ Dục cũng không có thời gian rảnh rỗi để chơi cùng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi. Bởi hắn đã có hẹn với Không Hạo Văn hôm nay phải lái xe đi thành phố Tề Tề Cáp Nhĩ, sau đó đi tàu cao tốc đến thành phố Tuy Hóa, ở bên đó mới có các loại xe mà hắn muốn mua.

Vừa nghĩ đến việc muốn mua xe gì, Cổ Dục vừa lái xe đi đến thành phố Tề Tề Cáp Nhĩ. Dựa theo lời nói của Không Hạo Văn, hôm nay chắc là hắn không thể trở về được, ngày mai cũng thế. Cũng may mọi chuyện đều giao cho Lý Vân Vân các cô ấy, Cổ Dục cũng có thể yên tâm.

Chương 236. Biên giới

Chương 236: Biên giới

Tề Tề Cáp Nhĩ là thành phố lớn thứ hai thuộc địa bàn tỉnh Hắc Long Giang, tên của tòa thành thị này có ý nghĩa là nông trường tự nhiên, nó cũng từng là trụ sở chính của tỉnh Hắc Long Giang. Mãi cho đến năm 1945 trụ sở chính mới đổi về Cáp Nhĩ Tân.

Tòa thành thị này chiếm diện tích cực lớn, diện tích ước chừng 42,500 ki lô mét vuông. Nếu quả thật so về diện tích thành phố, nó chắc hẳn gần với thành phố Trùng Khánh và thành phố Cáp Nhĩ Tân, đây là ba thành phố lớn nhất cả nước. Nhưng mà lúc này trên cơ bản nó rất khó được tính vào bảng xếp hạng diện tích thành thị.

Bởi vì nó có một số khu vực rất lớn bên trong nội thành đều là thảo nguyên, dạng thành thị này không thể tính vào bảng xếp hạng được. Nếu che mấy thành thị kia đi thì nó đã độc chiếm vị trí thứ nhất của bảng xếp hạng này rồi.

Tề Tề Cáp Nhĩ không thiếu những nơi du ngoạn, nổi tiếng nhất là khu bảo tồn thiên nhiên Zalong. Đây là nơi bảo tồn sếu đầu đỏ, toàn thế giới loài vật này chỉ có trên dưới 2,000 con, nhưng mà ở khu bảo tồn này đã có hơn 400 con rồi.

Nếu nhắc tới phương diện ăn uống, nổi tiếng nhất có lẽ là thịt nướng Tề Tề Cáp Nhĩ.

Nhà Cổ Dục cách nơi này khoảng 300km. Buổi sáng hán từ nhà đi khoảng chừng ba tiếng mới đến nơi này, hơn nữa đã cùng Không Hạo Văn gặp mặt.

Không thể không nói, thịt nướng chính tông của Tề Tề Cáp Nhĩ hương vị không tệ chút nào.

Có một câu châm ngôn nói rất hay: Bò Đông Dê Tây, mà tại đây là nơi gần nhất phía Đông của Tề Tề Cáp Nhĩ cho nên hương vị thịt bò của nơi này không tồi chút nào. Đặc biệt nhất là những miếng thịt bò lớn được cắt sẵn, sau đó tẩm ướp nguyên liệu đồ nướng, hương vị kia tuyệt đối không tệ.

Sau khi ăn xong một bữa thịt nướng chính tông Tề Tề Cáp Nhĩ, Cổ Dục cùng Khổng Hạo Văn lên tàu cao tốc đi tới thành phố Tuy Hóa. Thật ra nói đến chuyện tới cửa khẩu thì chợ đen gần hơn so với thành phố Tuy Hóa.

Nhưng không còn cách nào khác, thị trường chợ đen bên này được ngăn cách bởi sông Hắc Long Giang, muốn vận chuyển xe qua chỉ có thể đi bằng tàu. Mà bọn họ buôn lậu ô tô thì làm sao có thể đi bằng tàu được chứ? Cho nên chỉ có thể đến thành phố Tuy Hòa mà thôi.

Cổ Dục cùng Khổng Hạo Văn mua hai tấm vé hạng thương gia rồi lên tàu cao tốc.

Mặc dù đi bằng tàu cao tốc, thế nhưng nó chạy rất nhanh, tuy vậy thì khoảng cách này đúng là quá xa rồi.

Hơn 800 ki lô mét, đi tàu cao tốc cũng mất 5 tiếng đồng hồ. Nếu bọn Cổ Dục mà lái xe đi thì chỉ có quỷ mới biết chạy xe mất bao lâu thì mới đến nơi.

Cứ như vậy, hơn một giờ chiều lên tàu cao tốc, đến lúc đoàn tàu của bọn người Cổ Dục tiến vào trạm thì đã là 6 giờ tối rồi. Mặc dù sắc trời bên ngoài vẫn chưa có tối hẳn, nhưng đã có một chút cảm giác của hoàng hôn. Khi hai người đi ra trạm tàu cao tốc thì phía xa đã có người chạy tới đón.

“Này! Anh Khổng, ở đây, ở đây.” Người này đi về phía bọn họ, vừa cười vừa chào hỏi Khổng Hạo Văn.

“Chao ôi, Hưng tử.” Thấy người này Không Hạo Văn lập tức vui vẻ kêu lên.

Khi ở trên xe, Không Hạo Văn đã giới thiệu qua người này với Cổ Dục rồi.

Người này tên gọi là Trịnh Hưng, là một người thuộc con cháu của quan chức chính phủ. Lúc nhỏ ở chung một khu nhà lớn lên cùng với Không Hạo Văn, nhưng mà chức vụ của nhà người này có hơi thấp, cho nên cũng không tính là cái gì cả.

Hơn nữa tuổi của gã không lớn, năm nay mới hơn 30 tuổi. Vì không đến kịp thời điểm phân bổ tốt, cho nên sau khi tốt nghiệp trung học gã không học tiếp, cũng không tham gia quân đội mà đi theo họ hàng làm kinh doanh xuất nhập khẩu ở bến cảng.

Phải biết rằng phía bên nước Nga có không ít đồ tốt, tài nguyên lâm sản, tài nguyên khoáng sản, tài nguyên tự nhiên, tài nguyên ngành thủy hải sản các loại đều không tồi. Đồ vật công nghiệp nặng cũng không tệ, nhưng hết lần này tới lần khác bọn hắn chỉ coi trọng nền công nghiệp nhẹ.

Lúc nhỏ Cổ Dục được nghe nói, có một ít người đi buôn qua nước Nga, chỉ cầm khăn mặt giá ba tệ sau khi qua đó trao đổi một chút thì có thể kiếm được 200 tệ.

Đương nhiên đó cũng chỉ là Cổ Dục nghe nói chứ hắn chưa từng thấy. Nhưng rõ ràng nghe người trong nhà Cổ Dục nói về công việc này.

Nhưng mấy năm gần đây, công việc làm ăn không còn tốt giống như những năm trước. Bởi vì nguyên nhân chủ yếu là do Trung Quốc ở bên này phát triển càng ngày càng tốt hơn.

Trước kia, nước Nga tuy nghèo nhưng so với Trung Quốc vẫn giàu hơn, cho nên qua đó làm ăn buôn bán lấy một khoản chênh lệch ở giữa là không tệ.

Mấy năm gần đây Trung Quốc phát triển rất nhanh, nước Nga không khác trước kia là mấy, vẫn cứ dậm chân tại chỗ. Tình hình tiến bộ có hạn, buôn bán hàng hóa do nhà nước quản lý đã trở thành cán cân thương mại, buôn bán kiểu này kiếm được rất ít tiền. Với lại thêm tuyến đường sắt vừa thông suốt, giữa các quốc gia bắt đầu buôn bán với nhau. Cho nên buôn bán nhỏ kiểu như tôm tép này lại càng ít đi.

Thế là cha của gã lập tức bỏ ra một chút tiền tìm một vài mối quan hệ nhét hẳn vào trong tòa án. Mặc dù không phải là chức vụ quan trọng gì, nhưng dù sao cũng là công nhân viên chức nhà nước. Lại thêm có việc quan trọng không ít người nhờ vả hẳn cho nên hẳn sống khá thoải mái, chuyện mua xe ô tô lần này chính là nhờ hẳn liên hệ.

Mà hẳn để ý kỹ như vậy, bởi vì muốn nịnh bợ Khổng Hạo Văn mà thôi.

“Lại đây, tôi giới thiệu một chút, vị này là Trịnh Hưng bạn thân chơi từ nhỏ của tôi. Còn vị này là Cổ Dục, là bạn bè tốt nhất của tôi. Cậu ấy cùng một ông chủ doanh nghiệp rất lớn có mối quan hệ rất sâu đó nha. Lần này người muốn mua xe chính là cậu ta.” Lúc ba người gặp mặt, Khổng Hạo Văn lập tức giới thiệu hai người với nhau.

Nhất là lúc giới thiệu về Cổ Dục, gã còn cố ý nói rõ Cổ Dục là bạn bè tốt nhất của mình. Còn nói ra mối quan hệ cùng Hứa Cẩm, đề phòng Trịnh Hưng làm chậm trễ chuyện của Cổ Dục.

Nhưng mà trước kia Trịnh Hưng cũng là người làm ăn buôn bán, nên hẳn sẽ không liều lĩnh đắc tội với người nào cả.

“À! Người anh em, xin chào xin chào!”

“Anh Trịnh, chuyện này làm phiền anh rồi.”

Cổ Dục cùng Trịnh Hưng bắt tay rồi nói chuyện, nhìn qua thì giống như là đã quen biết từ lâu. Không thể không nói thể giới của người trưởng thành, có lúc chính là giả tạo như vậy đó.

Hoạt động tối hôm nay Trịnh Hưng đã sắp xếp xong xuôi. Hai người đi theo gã đến phía sau trạm cao tốc để lấy xe, việc đầu tiên dĩ nhiên là phải đi ăn cơm rồi.

Ở Thành phố Tuy Hóa món ăn nổi danh nhất là gà tơ hầm nấm, có người nói ở Đông Bắc không phải cũng có gà tơ hầm nấm sao? Gà tơ còn có thể là cùng một loại nhưng nấm không thể nào cùng một loại giống nhau được.

Bên cạnh thành phố Tuy Hóa là khu vực giáp biển, là địa điểm trồng trọt cây Thông Đỏ lớn nhất cả nước, cũng là nơi sản xuất gỗ thông lớn nhất cả nước. Mà nấm dùng để hầm tốt nhất là dùng nấm trăn, ở nơi này loại nấm này cũng là tốt nhất cả nước, không có nơi nào bằng.

Cho nên món gà tơ hầm nấm ở đây mới là chính tông.

Ngoại trừ món ăn này, ở đây còn có cơm Tây và món Nga cũng tương đối ngon.

Buổi tối hôm nay Trịnh Hưng sắp xếp hai loại đồ ăn có gà tơ hầm nấm, lại có các món đồ ăn Nga, hương vị thật đúng là không tệ chút nào.

Nhất là món canh Hồng, chua chua ngọt ngọt. Cổ Dục có cảm giác ăn thật ngon, sau này hẳn cũng có thể tự làm thử xem sao.

Sau khi ăn xong bữa cơm chiều, Trịnh Hưng cũng sắp xếp hoạt động buổi tối.

Đàn ông mà, hoạt động buổi tối còn có thể là cái gì nữa?

Mặc dù Cổ Dục không thích chỗ quán bar ồn ào này, nhưng nếu Trịnh Hưng sắp xếp hẳn cũng không tiện làm mọi người mất hứng. Dù sao hẳn mua xe vẫn phải dựa vào gã, cho nên hẳn cũng đi cùng. Nhưng hẳn đã nghĩ xong rồi, dự định ngồi ở đây một lát thì sẽ trở về. Thành phố này cũng không lớn, từ quán bar đến khách sạn của bọn họ cách cũng không xa lắm.

Chương 237. Dị vực phong tình

Chương 237: Dị vực phong tình

“Ồ!”

Vốn dĩ Cổ Dục chỉ định tới đây ngồi một chút rồi đi, dù sao trong nhận thức của hắn thì những chỗ như quán bar hay cửa hàng giá rẻ là những nơi rất ồn ào.

Nhưng hắn không ngờ chỗ mà Trịnh Hưng tìm được này thật sự rất khác.

Quán bar mà Trịnh Hưng tìm được là cái loại phong cách đồng quê, không quá ồn ào, không có nhạc điện tử, không có DJ. Sau khi đẩy cửa bước vào căn phòng được bày trí bằng đồ gỗ, cảm giác giống như mình đang ở trong phim cao bồi miền Tây của nước Mỹ. Có một cái quầy bar cực lớn, bên cạnh là rất nhiều bàn rượu, ở xa là chỗ chơi phi tiêu và đánh bi-a. Chính giữa là một sân khấu nhỏ nhưng không có dàn nhạc, mà lúc này ở trên đó có một cô gái người Nga với mái tóc dài màu vàng óng đẹp mắt đang hát nhạc RB.

Hoàn cảnh lúc này không giống với tưởng tượng của Cổ Dục cho lắm.

“Anh Khổng đã nói với tôi rằng anh Dục không thích nơi quá ồn ào, ở đây không tệ đấy chứ?” Thấy Cổ Dục đang nhìn vào bên trong quầy rượu, Trịnh Hưng cười nói.

“Ừm, cũng không tệ lắm, đi thôi! Chúng ta qua bên kia uống một ly nào.” Lúc này Khổng Hạo Văn cũng cười, kéo hai người đi đến quầy bar ở bên kia.

Bọn họ vừa ngồi xuống đã có phục vụ tới hỏi bọn họ muốn uống gì.

Cổ Dục liếc mắt nhìn, phần lớn rượu ở nơi này là rượu Tây, nhiều nhất là các loại rượu Vodka của Nga. Rượu của Trung Quốc cũng có nhưng lại không nhiều, hơn nữa chất lượng cũng không tốt cho lắm, trên cơ bản là loại rượu xái, hay Bắc Đại Thương...

Cho nên Cổ Dục liếc nhìn về phía hàng bia, nhưng bia cũng chia thành rất nhiều loại.

Bia đen và bia trắng là loại mà khách thích uống nhất.

Nhưng Cổ Dục không thích hai loại này, bia đen là bia chưng cất từ lúa mạch nướng, có vị caramen của thiên nhiên, rất giống vị cà phê. Thậm chí có không ít hàng nội địa nhái bia đen, lấy cà phê đổi thành bia.

Cổ Dục không rõ làm sao để làm ra bia trắng, nhưng uống nó giống vị rượu Tây, hẳn không thích cho lắm.

Hắn thích uống bia bình thường hơn những loại kia, đúng lúc bây giờ là mùa hè nên ở đây có bia dinh dưỡng cũng chính là bia tươi, Cổ Dục lập tức yêu cầu một bình lớn.

Vừa gọi xong rượu, đám người Cổ Dục cũng gọi một ít đồ nhắm.

Nào là đậu tương, thịt bò khô, củ lạc các loại, thích hợp để nhắm nháp lúc uống rượu.

Bọn họ vừa nói chuyện hôm nay, vừa nói chuyện ngày mai, không thể không nói dạng quán bar này đúng là một nơi tốt để thư giãn.

Không bao lâu sau Cổ Dục đã uống cạn sạch bia tươi, rồi mỗi người bọn họ lại gọi thêm mỗi người một bình, tiếp tục ngồi ở đó uống.

Rất nhanh đã nói xong chính sự, dù sao Cổ Dục đã từng nghe Khổng Hạo Văn nói qua, ngày mai hẳn chỉ cần đi đến chọn xong xe là được rồi.

Do đó nói chuyện được một lát, Khổng Hạo Văn và Trịnh Hưng nhìn thấy bàn bi-a bên cạnh không có ai nên muốn đi đánh một ván. Khi còn đi học, thần kinh vận động của Cổ Dục cũng không tệ, hẳn thường chơi bóng rổ, đá banh, đánh bóng chuyền, tennis, cầu lông. Thậm chí cả bóng chày, khúc côn cầu, bóng bầu dục hẳn đều hiểu một chút, hoặc là chơi game của các môn thể thao này hoặc là xem trên tivi.

Nhưng trời sinh hẳn không quá hứng thú với môn bóng bàn và bi-a hẳn cũng không chơi tốt.

Cho nên lúc hai người họ muốn chơi, Cổ Dục không có ý định đi theo mà ngồi tại chỗ uống chút bia, nghe chút nhạc cũng là không tệ.

Nhưng trong lúc hẳn ở đó uống rượu nghe nhạc, đột nhiên có một làn hương thơm bay tới. Sau đó một cô gái tóc vàng mắt xanh ngồi xuống ở bên cạnh Cổ Dục.

Thấy có người tới, Cổ Dục còn cố ý ngồi nhích sang bên cạnh để nhường chỗ, từ đó có thể thấy là Cổ Dục đang thất thần. Nếu đổi lại là những tên trắng hoa lão luyện, không biết chừng còn chủ động tiến đến, làm sao có thể tránh ra được.

“Chào anh chàng đẹp trai.” Nhìn thấy Cổ Dục nhích sang bên cạnh, lông mày của cô gái tóc vàng nhíu lại một chút. Tiếp đó cô khẽ chớp mắt, chủ động nói chuyện với Cổ Dục.

“Hả? Đang nói chuyện với tôi sao?” Nghe được lời nói của cô gái này, Cổ Dục chỉ mình rồi nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy! Có thể mời tôi uống một ly không?” Thấy Cổ Dục nhìn lại, cô gái mỉm cười rồi bày ra vẻ mặt quyền rũ nói.

“Tôi không quen cô, sao phải mời cô uống rượu?” Nghe cô gái nói như vậy, Cổ Dục hơi thắc mắc nhìn cô, đây là tình huống gì? Mệnh đào hoa tới rồi sao?

Lúc này hắn cũng nhận ra cô gái này chính là người hát nhạc RB ở trên sân khấu khi nãy.

“Ha ha, yên tâm đi, tôi sẽ không ăn thịt anh, anh mời tôi uống rượu chúng ta mới có thể tiếp tục trò chuyện chứ, trừ phi.. Anh không muốn làm quen với tôi?” Nhìn Cổ Dục, cô gái nghiêng về phía trước rồi chủ động nói tiếp.

Không thể không nói cô gái này rất xinh đẹp, mắt to, sống mũi cao, đôi môi đầy đặn vô cùng gợi cảm. Nếu muốn chấm điểm thì giá trị nhan sắc của cô ấy chắc phải chín mười lăm điểm trở lên. Hơn nữa thân hình khá tốt, nhất là bây giờ đang là mùa hè nên ăn mặc vô cùng mát mẻ.

Phía trên là chiếc áo rộng lộ vai, phía dưới là chiếc quần ngắn, nhất là khi cô ấy nghiêng về phía trước một chút, phong cảnh bên trong áo lót đều phô bày trước mặt Cổ Dục.

Nhìn thấy dáng vẻ này của cô ấy, Cổ Dục không nhịn được mà hơi ngửa ra sau một chút.

“Không muốn.” Cổ Dục lắc đầu nhìn cô gái này, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ha ha, anh đúng là vui tính! Anh không thường tới những nơi giống như vậy à! Anh không đi bắt chuyện với con gái, con gái tới bắt chuyện với anh thì anh còn thật thà như thế?” Nhìn dáng vẻ của Cổ Dục, cô gái không nhịn được vỗ quỳ bar nở nụ cười, lâu lắm rồi cô chưa từng thấy chàng trai nào thú vị như vậy.

“Ách, ai biết được.” Thật thà à, trong ấn tượng của Cổ Dục đây cũng không phải là từ gì tốt đẹp, bình thường cái từ này đều liên quan đến các danh từ ôm xô, đồ vô, thảo mai... Cổ

Dục cũng không hy vọng bản thân được người khác gọi là người tốt hay người thật thà.

“Ha ha, anh vui tính thật! Phục vụ, một ly Whisky.” Nhìn thấy dáng vẻ của Cổ Dục, cô gái này cười một cái. Sau đó búng tay gọi phục vụ cho một ly Whisky, rồi cố ý nâng ly lên cùng vào ly của Cổ Dục.

“Cùng ly nào.”

“À! Con gái ở bên ngoài bớt uống rượu một chút vẫn tốt hơn.” Nghĩ ngợi một chút, Cổ Dục vẫn nâng ly uống một ngụm. Nhưng thấy người đẹp này thế mà lại uống một phát hết nửa ly Whisky, hấn không khỏi âm thầm cắn lưỡi, khuyên một câu.

“Ặc! Anh chưa nghe nói câu, con gái không say, con trai không có cơ hội sao?” Cô gái uống hết ly rượu kia xong, vừa lắc cái ly, vừa cười ha hả nói.

“Ít nhất tôi không muốn cơ hội này cho lắm.” Cổ Dục lúng túng nhếch mép, nhỏ giọng lầm bầm.

“Ha ha, thú vị! Phục vụ thêm một ly nữa!” Thấy Cổ Dục như thế, người đẹp cười càng tươi hơn, sau đó giơ tay gọi phục vụ.

Chương 238. Thưởng lớn xe sang

Chương 238: Thưởng lớn xe sang

“Được lắm! Chú em cũng thật giỏi, chúng tôi mới đi đánh bi-a có một chút thôi, vậy mà chú đã câu được một cô nàng xinh đẹp rồi.”

“Cô nàng người nước ngoài này cực phẩm như vậy không phải dịp nào cũng bắt gặp đâu, chú xác định không dẫn theo cô gái đó chứ?”

“Đi thôi...” Nhìn thấy dáng vẻ không đứng đắn của Không Hạo Văn và Trịnh Hưng, Cổ Dục cho bọn họ ánh mắt khinh bỉ xong sau đó liền trực tiếp rời khỏi quán bar.

Mà lúc Cổ Dục rời khỏi quán bar không hề chú ý rằng cô gái kia vẫn luôn mỉm cười nhìn Cổ Dục.

“Bà chủ! Cô quen biết chàng trai kia sao?” Sau khi bọn người Cổ Dục đã đi hết, lúc này người phục vụ lấy ra một ly rượu đưa cho cô gái rồi tò mò hỏi.

“Không phải là vừa mới quen biết lúc nãy hay sao?” Nhận lấy ly rượu, cô gái cười khẽ một cái rồi nhìn vào điện thoại. Lúc này trên màn hình điện thoại của cô đang dừng lại ở một bài đăng trên trang cá nhân của một người bạn. Bài đăng có kèm theo 9 tấm ảnh, mà người trong tấm ảnh ở giữa chính là Triệu Hàn, cô ấy đang tạo dáng vô cùng vui vẻ, mà ở phía sau cô chính là gương mặt tươi cười của Cổ Dục...

Về tới khách sạn, Cổ Dục mặc kệ Không Hạo Văn với Trịnh Hưng. Hắn đi thẳng về phòng ngủ sau đó nghịch điện

thoại, xem tivi một chút rồi đi tắm, tiếp đó hắn rất nhanh ngủ thiếp đi. Mà Không Hạo Văn với Trịnh Hưng hắn là trốn ra ngoài đi chơi rồi.

Nếu không phải vì Cổ Dục ở đó thì quán bar nhảm chán như vậy, còn lâu bọn họ mới đi.

Trong nháy mắt đã đến ngày hôm sau, sáng sớm Cổ Dục chợt nhận ra, chính là hắn dậy quá sớm rồi.

Hắn đã hình thành thói quen mỗi ngày dậy lúc ba giờ, coi như hôm qua có uống thêm rượu, thêm nữa hắn còn ngủ trễ như vậy, cho nên sáng nay cũng phải hơn 6 giờ hắn mới dậy. Nhìn xem cảnh náo nhiệt của thành phố ở bên ngoài, hắn cũng không muốn gây người ở trong phòng nữa mà đứng dậy đi xuống lầu. Gần khách sạn của bọn họ có một cái chợ nhỏ bán đồ ăn sáng, hắn đi sang đó tìm chút đồ ăn để lót bụng.

Không thể không nói, người Trung Quốc đối với ẩm thực rất dễ tâm. Đơn giản như là đồ ăn sáng thôi mà cũng có rất nhiều loại. Cổ Dục vừa đi vừa nhìn thoáng qua các cửa hàng ven đường, đếm sơ sơ đã có hơn khoảng mười mấy loại món ăn cho bữa sáng.

Trong đó cũng có món Cổ Dục yêu thích là bánh quẩy với sữa đậu nành. Ngoài ra còn có bánh trái cây chiên, bánh crepe, bánh trứng, bánh bao, cháo, bánh nướng, tào phớ, mì sợi, mì hoành thánh, bánh nhân thịt, bánh nhân hẹ,... Món ăn sáng nào cũng có.

Sữa đậu nành với bánh quẩy thì làm rất dễ, Cổ Dục có thể tự chiên bánh quẩy ở nhà. Nhà hắn không phải là không có sữa đậu nành, chỉ cần hắn ngâm đậu sớm rồi làm một chút cũng được.

Món nào cũng có thể làm nhưng mà món tào phớ thì lại rất phiền phức.

Tào phớ của Đông Bắc là dùng đậu hủ non để làm, rồi sau đó dùng hoa kim châm vàng, mộc nhĩ các loại làm thành nước sốt có vị mặn rồi rưới lên. Chưa nói tới hương vị mặn ngọt của nó, chỉ việc làm tào phớ đã rất phức tạp rồi.

Thôn Cổ gia cũng có người làm tàu hủ bán, nhưng mà bọn họ không có bán tào phớ, cho nên Cổ Dục đã lâu rồi chưa ăn lại món này.

Cổ Dục mua một bát tào phớ thêm bốn cái bánh nướng, tiếp đó ngồi bên đường thích thú thưởng thức bữa ăn rồi sau đó quay về xem tivi.

Mãi cho đến hơn chín giờ, Khổng Hạo Văn mới mệt mỏi đi tìm hắc. Xem dáng đi vừa đi vừa đỡ hông thêm hai bên mắt bị thâm đen là hắc biết tối hôm qua tên này có chút lao lực quá độ rồi.

Mặc dù Khổng Hạo Văn có lao lực quá độ đi chẳng nữa nhưng vẫn còn chuyện cần hắc ta phải làm.

Mười giờ, Trịnh Hưng lái xe tới đón Cổ Dục và Khổng Hạo Văn đi đến trụ sở hải quan.

Khi Trịnh Hưng dẫn bọn hắc vào sảnh lớn, những thứ trước mắt làm cho Cổ Dục vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì lúc này những thứ trước mắt bọn hắc có đến mấy hàng xe, có lẽ cũng có trên trăm chiếc SUV.

Hơn nữa chiếc nào cũng là loại xe mà một khi đi trên đường, tỉ lệ được người ta vây xem rất cao.

Không thể không nói những ông chủ khai thác than đá kia rất coi trọng mặt mũi đó nha.

Mấy cái xe này không có cái nào là không hơn một triệu tệ.

Đầu tiên, đập vào mắt hắc là mấy chiếc Cullinan.

Chỉ nói Cullinan thì có thể mọi người không biết nhưng mà nói nhãn hiệu xe này thì có lẽ mọi người đều biết. Đó chính là hãng Rolls Royce, bọn họ chính là nhà sản xuất loại xe thể thao Cullinan này.

Xe này ở trong nước có giá là 6,1 triệu tệ. Đối với mấy người có tài sản hơn trăm triệu tệ thì tiêu số tiền này mặc dù không đau lòng cho lắm, thế nhưng không khỏi có chút nhói nhói nhẹ.

Nhưng mọi người biết xe này bán ở nước Mỹ có giá là bao nhiêu không?

Giá là 325.000 đô la Mỹ.

Nếu mà đổi sang nhân dân tệ thì chỉ có khoảng 2,3 triệu tệ.

Tại Mỹ có giá 2,3 triệu còn ở trong nước có giá là 6,1 triệu, cách nhau tận 3,8 triệu. Đây chính là lý do mà một số người lại nguyện ý mua mấy cái xe buôn lậu như thế này.

Thay vì mua một chiếc xe hợp pháp, họ chỉ cần bỏ ra thêm một chút tiền là có thể mua tận ba chiếc như vậy. Sự chênh lệch này lớn một cách bất thường.

Mà trừ Cullinan ra, ở đây còn có nhiều nhãn hiệu xe sang khác.

Bentley Bentayga, Range Rover, Lamborghini URUS, Aston Martin DBX.

Maserati Levante, Porsche Cayenne dạng gì cũng có. Nếu không đến đây, có lẽ Cổ Dục cũng không biết, thì ra hiện nay nhiều công ty xe cũng bắt đầu sản xuất mấy loại xe SUV. Đường như ở đây hẳn không tìm thấy Ferrari, chẳng lẽ bây giờ bọn họ vẫn không sản xuất.

“Xem một chút đi! Cậu xem thử coi chiếc nào thuận mắt.”
Khổng Hạo Văn vung tay lên rồi nhìn Cổ Dục cười ha hả nói.

“À! Thuận mắt thì nhiều lắm, nhưng trước tiên tôi muốn mua một chiếc xe bảy chỗ.” Nhìn thoáng qua sảnh lớn, Cổ Dục có chút chần chừ rồi nhỏ giọng nói.

“Xe bảy chỗ cũng có không ít, ví dụ như chiếc Mercedes Benz G Class, hay chiếc GMC, BMW X7, Volvo, Lincoln Navigator đều có ở đây. Anh đây thấy chú cũng không thiếu tiền, nên anh đề cử cho chú chiếc GMC Yukon kia.”

“Ở đây mua một chiếc GMC, giống như cái chiếc xe GMC ‘số 1’ của Nhà Trắng bên kia, chắc chắn một điều xe này là thoải mái nhất, nhưng mà nó chỉ có sáu chỗ thôi.”

Nghe Cổ Dục nói vậy Trịnh Hưng lập tức lật từng số liệu trong điện thoại rồi đề cử cho Cổ Dục một chiếc xe SUV rất đẹp màu đen. Nhưng mà so với mấy SUV khác thì nó có hơi thấp một chút. Thế nhưng vừa nhìn là biết đây là một chiếc xe cao cấp.

“Xe này giá ngoài thị trường là 2 triệu tệ, theo như tôi đoán thì giá bán đầu giá sau cùng có lẽ là trên dưới 1,7 triệu, cậu trực tiếp ra giá là 1,75 triệu chắc chắn có thể mua được chiếc xe này.” Nhìn thấy Cổ Dục đi tới, Trịnh Hưng đi qua mở cửa xe ra để cho Cổ Dục xem xét, tiếp đó đứng một bên cười ha hả cùng bàn luận về giá cả chiếc xe với Cổ Dục.

“Sáu chỗ cũng được! Dù sao thì không gian của chiếc xe này cũng lớn, vậy lấy chiếc này đi. À, đúng rồi anh Trịnh, ở đây chiếc xe mắc nhất chính là mấy chiếc Cullinan kia nhỉ?” Cổ Dục tiến vào bên trong xe, thoáng nhìn thì thấy không gian xe đúng là rất lớn, hơn nữa có thể nói là đặc biệt lớn. Sau khi xác định xong xe mà mình muốn mua thì Cổ Dục tò mò hỏi Trịnh Hưng.

“À! Không phải đâu! Ở đây đắt nhất chính là chiếc xe bán tải G6x6, chính là chiếc Mercedes Benz G6x6 kia đấy. Cái xe

đó giá có lẽ là 12 triệu tệ.” Nghe thấy Cổ Dục hỏi vậy Trịnh Hưng cũng lắc đầu cười nói rồi chỉ về chiếc xe.

“Mười hai...triệu?” Nhìn về phía Trịnh Hưng chỉ, Cổ Dục thấy được một chiếc xe quái vật khổng lồ màu trắng.

Chương 239. Bỏ sung nhà để xe

Chương 239: Bỏ sung nhà để xe

Đã từng có một tên con cháu đời thứ ba của một gia đình giàu có, tên đó thấy cuộc sống của mình rất tẻ nhạt bởi vì gã ta không biết mình nên làm cái gì. Từ lúc sinh ra gã ta đã có được rất nhiều tiền, số tiền mà mấy đời, mấy chục đời hay mấy trăm đời người khác kiếm cũng không được.

Thế là lúc gã trưởng thành, gã mới hỏi cha của mình là bây giờ gã nên làm gì, cha của gã bảo gã nên đi học vẽ, thế nhưng gã ta lại không thích vẽ. Sau đó gã lại đi hỏi chú của gã, chú bảo là gã có thể đi sưu tầm những loại sách cổ. Thế nhưng gã cũng không thích việc đó.

Sau đó, dưới sự bắt lực của cha và chú hấn, hai người họ đều mặc kệ gã ta muốn làm gì thì làm, chỉ cần gã không nằm lì ở nhà là được. Cho dù gã ta ra ngoài làm việc mà phải bồi thường tiền thì cũng là việc không đáng để ý tới. Thế là gã lập tức quay một bộ phim tài liệu gọi là “Sinh ra đã có tiền” cũng có tên gọi khác là “Thiên Sinh Phú Túc” (tên gốc bộ phim là Born Rich)

Qua bộ phim tài liệu này, người xem biết được cuộc sống của người có tiền vừa sung sướng mà cũng vừa mệt mỏi.

Thế nhưng giáo dục của những gia tộc giàu có đúng là không tệ lắm. Họ có tiền nhưng cũng không nằm không rảnh rỗi một chỗ, trái lại họ đi tìm một chút sở thích riêng cho bản thân mình.

Trước đó thật ra Cổ Dục cũng không thích xe cho lắm. Tại vì hắn mua không được nên hắn làm gì có cái sở thích cao sang như thế.

Nhưng bây giờ, khi thấy được nhiều xe như vậy, hắn chỉ muốn nói là... thật thơm....

Bỗng nhiên, hắn kích động muốn mua thêm mấy chiếc xe nữa.

Chẳng qua nếu như là người bình thường kích động như vậy thì phần lớn họ đều sẽ kìm nén lại. Dù sao thì mấy cái xe này giá cũng không hề rẻ, nhưng đối với Cổ Dục mà nó. Nếu đã suy nghĩ muốn mua, vậy thì cứ mua thôi.

“Chiếc xe kia tôi muốn mua, lấy thêm cho tôi chiếc Rolls Royce Cullinan luôn. Ừm, lấy thêm chiếc Lamborghini URUS kia nữa.”

Nhìn mấy chiếc xe trước mặt, Cổ Dục trực tiếp gọi tên bốn chiếc xe mà mình muốn ra.

Nghe Cổ Dục nói xong, Trịnh Hưng với Khổng Hạo Văn đều có cảm giác ngu người.

Trịnh Hưng có chút nghi ngờ Cổ Dục thật sự có nhiều tiền như vậy hay không. Mà Khổng Hạo Văn thì có chút bất ngờ, Cổ Dục mua nhiều xe như vậy để làm gì?

“Cậu mua nhiều xe như vậy để làm gì?” Quan hệ giữa Khổng Hạo Văn với Cổ Dục khá tốt cho nên gã trực tiếp hỏi thẳng Cổ Dục.

“Mua chơi thôi! Em nhìn thấy thích nên muốn mua mấy chiếc.” Nghe thấy câu hỏi của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục nhún vai rồi cười nói.

“Được lắm! Xem như cậu trâu bò, vậy chiều theo ý cậu ta đi, nếu vậy thì có gặp phiền phức gì không?” Khổng Hạo Văn

biết Cổ Dục có tiền, nếu hắn đã nói vậy thì có nghĩa là hắn đã chuẩn bị xong tiền để trả. Nhưng mà lúc này nhìn thấy Trịnh Hưng đang đờ người ở bên cạnh, khiến cho gã hiểu nhầm qui định không cho phép mua nhiều xe như vậy.

“Không có phiền phức gì cả! Bán cho ai cũng là bán, cái này không quan trọng lắm. Chỉ là tôi có chút kinh ngạc mà thôi.” Nghe Khổng Hạo Văn nói vậy Trịnh Hưng mới phản ứng lại. Sau đó lộ ra vẻ mặt tò mò, nhìn không ra được là chàng trai này sao mà có nhiều tiền như vậy chứ?

Phải biết là muốn mua nhiều xe như vậy phải mất đến hơn 20 triệu tệ lận. Đây 20 triệu chứ không phải là 2,000 ngàn tệ, tiêu nhiều tiền như vậy mắt cũng không nháy một cái hay sao?

Kỳ thực Trịnh Hưng cũng không biết là đối với Cổ Dục thì 20 triệu đúng là không là gì cả. Dù sao thì hôm qua mấy thứ hắn câu lên cũng đáng giá 60 triệu, mà đây chỉ là một số lượng nhỏ thôi.

“Được! Có thể bán là được, vậy thì cậu cứ đấu giá cho cậu ấy đi.” Nghe đối phương nói vậy, Khổng Hạo Văn cũng gật đầu một cái. Sau đó bảo Trịnh Hưng đấu giá giúp cho Cổ Dục.

Chiếc GMC One White House giá gốc là 2 triệu tệ, Trịnh Hưng giúp Cổ Dục ra giá là 1.750.000 tệ. Chiếc Benz G6x6 giá gốc là 12 triệu tệ, Trịnh Hưng giúp Cổ Dục ra giá là 10.800.000 tệ. Chiếc Cullinan giá gốc là 6.100.000 tệ, Trịnh Hưng giúp Cổ Dục ra giá là 500.000 tệ. Chiếc Lamborghini Urus kia thì giá gốc là 2.900.000 tệ, Trịnh Hưng giúp Cổ Dục ra giá là 2.450.000 tệ.

Chỉ cần hạ thấp giá gốc những chiếc xe ở này xuống một chút thì sẽ trở thành giá khởi điểm. Nếu có người ra giá cao hơn thì Trịnh Hưng sẽ thông báo cho Cổ Dục biết. Sau đó Cổ Dục lại đề ra giá mới, nếu không ai đưa giá cao hơn thì xe sẽ

thuộc về Cổ Dục. Nhưng trên cơ bản mà nói thì sẽ không có người ra giá cao hơn.

Trên thực tế mấy cái xe này là xe buôn lậu, nhà nước không thể trưng dụng. Do đó tất cả tiền đấu giá đều dùng để bù đắp thuế, những chiếc xe này vẫn có thể làm biên số như bình thường. Nhưng bởi vì mấy cái xe này không thông qua thủ tục hợp pháp để nhập vào trong nước, cho nên đã mấy năm không được mấy cửa hàng xe 4S tu sửa và bảo hành các kiểu. Nếu như muốn tu sửa thì phải tu sửa lại toàn bộ. Đương nhiên, khi mua mấy loại xe như thế này thì phải mua đủ các loại bảo hiểm, đến lúc đó khi sửa xe thì cũng có công ty bảo hiểm phụ trách, không cần dùng đến tiền của mình.

Hơn nữa, quan trọng nhất là mấy chiếc xe này không chỉ có mỗi một chiếc. Trừ chiếc G6x6 chỉ có duy nhất một chiếc thì ở đây có tận năm chiếc Cullinan. Một chiếc Cổ Dục chắc chắn sẽ mua, còn lại bốn chiếc chẳng lẽ những người khác không tranh được sao?

Nói thế nào đi nữa thì Trịnh Hưng đã giúp hần giảm bớt 2,5 triệu tệ so với giá gốc của bốn chiếc xe này. Đương nhiên số tiền này cuối cùng có thể giảm xuống như vậy hay không thì cần phải đến cuối buổi đấu giá mới biết được. Nhưng mà theo hần đoán thì có khả năng là giảm được 2 triệu tệ.

Chọn xong xe, xác thực danh tính, đưa phí bảo đảm cho sở đấu giá, chuyện bên đây xem như là tạm thời xử lý xong. Chờ khi đấu giá kết thúc thì Trịnh Hưng sẽ liên hệ công ty vận chuyển đưa xe đến thành phố Đại Hưng. Tiếp đến là Không Hạo Văn ở bên kia cũng giúp Cổ Dục liên hệ xong với người làm biên số với công ty bảo hiểm.

Đến lúc đó chỉ cần Cổ Dục chồng tiền đầy đủ nữa là xong.

Không thể không nói tốc độ mua xe của kẻ có tiền đúng là rất nhanh. Lúc làm xong tất cả thủ tục thì chỉ hơn 11 giờ thôi,

Trịnh Hưng chiều cố hẩn nhiều như vậy nên Cổ Dục cũng muốn bày tỏ sự cảm ơn một chút, thế là nhóm ba người lại ra ngoài đi ăn uống tiếp.

Lần này mấy người bọn họ không có chuyện cần làm nữa, cho nên ngồi ở quán uống từ trưa đến tối.

Đúng là như những gì Cổ Dục đoán, bản thân hẩn sẽ nán lại ở đây hai ngày.

Bọn hẩn uống đến chín giờ tối rồi về khách sạn rửa mặt, rồi hai người trở về phòng mình đi ngủ.

Rất nhanh thì đã đến ngày hôm sau, Cổ Dục và Khổng Hạo Văn cũng phải quay trở về.

Trong lúc Trịnh Hưng cam đoan là gã chắc chắn sẽ đưa xe đến cho Cổ Dục thì hẩn và Khổng Hạo Văn cũng đã lên tàu cao tốc ngồi. Khổng Hạo Văn vừa ngồi lên xe thì đã lập tức nằm ngủ.

Còn Cổ Dục thì chống cằm nhìn cảnh tượng bên ngoài đang lướt qua một cách nhanh chóng. Cùng lúc đó Cổ Dục cũng đang tính toán một chút. Mấy ngày nay hẩn không có đi câu cá, đoán chừng khi trở về hẩn có thể câu được một vài thứ tốt. Hơn nữa lần này đi ra ngoài hẩn tiêu hết 20 triệu, sau khi về chắc hẩn sẽ bán một số thứ để bù vào phần chi phí thâm hụt trong nhà.

Nhưng mà phải bán cái gì đây? Cái này thì hẩn phải suy tính thật kỹ.

Bây giờ trong không gian Cổ Dục có không ít thứ đáng giá. Về phương diện thủy sản thì có cá sủ vàng.... Vật này chắc chắn hẩn sẽ không bán, cá ngừ vây xanh thì có thể nhưng mà ai thu mua thì mới là chuyện phiền phức. Còn có cá cò, cá kiếm đều trong tình cảnh tương tự như vậy.

Về phương diện trên bờ, bữa trước hấn câu được một cái Kim Phật, cái này có thể bán. Hấn còn câu được một ít Long Diên Hương cũng có thể bán, thế nhưng món này chỉ có thể bán cho mấy công ty nước hoa, nhưng mà Cổ Dục không quen biết công ty nước hoa nào cả.

“Vậy thì đầu tiên bán Kim Phật trước, cái đó thì phải hỏi Triệu Văn Quang một chút. Tiếp đó thì chờ cơ hội hỏi mẹ của Khổng Hạo Văn có quen biết với công ty nước hoa nào không.” Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi tạm thời đưa ra quyết định như vậy.

Chương 240. Bảo bối

Chương 240: Bảo bối

Tàu cao tốc di chuyển rất nhanh. Sau khi lên xe Cổ Dục và Khổng Hạo Văn lập tức ngủ một giấc, tiếp đó thì dùng một suất ăn bình dân ở trên tàu. Cuối cùng tàu cao tốc cũng dừng ở nhà ga Tề Tề Cấp Nhĩ.

Ra khỏi nhà ga, Cổ Dục với Khổng Hạo Văn không tiếp tục đi chơi nữa. Dù sao bây giờ bọn hắn cũng đã mệt mỏi, Cổ Dục còn có thể đi nhưng mà Khổng Hạo Văn hoàn toàn kiệt sức rồi.

Thế là hai người lái xe rời đi, ai về nhà nấy. Tất nhiên là bọn hắn thuận đường cùng nhau tiến về thành phố Đại Hưng.

Sau khi đến thành phố Đại Hưng, Khổng Hạo Văn cũng lái xe về nhà mình. Cổ Dục cũng vậy, hắn lái xe trở về thôn Cổ Gia. Khi hắn lái xe đến cửa nhà thì thấy Phùng Thư Nhân đang chán nản, ngăn người ngồi ở trên ghế đá gần cửa lớn. Mà Cổ Tú Tú với Lưu Phi Phi đang chơi ở cái cầu trượt kế bên, nhưng khi bọn họ nghe thấy tiếng động cơ xe của Cổ Dục thì lập tức trở nên tràn đầy sức sống.

“Chú!” Nhìn thấy Cổ Dục lái xe đi tới, ba cô nhóc đều lập tức kêu lên một tiếng rồi chạy ra mở cửa chính.

“Chú về rồi đây!” Cổ Dục đậu xe xong, hắn cũng mỉm cười cùng ba cô nhóc. Sau đó, lúc xuống xe hắn cũng không quên mang quà đã mua cho ba cô nhóc ra.

Thật ra mấy món quà này cũng không phải đồ quý giá gì. Thành phố Tuy Hóa là gần biên giới, cho nên ở đó có rất nhiều

đồ chơi theo phong cách nước Nga.

Cổ Dục mua cho các cô những món đồ đơn giản, như là một cái gương nhỏ được trang trí tinh xảo, hộp đựng đồ trang điểm, búp bê Nga. Mặc dù đó chỉ là những món quà nhỏ nhưng khiến cả ba cô nhóc đều rất vui vẻ.

Trong lúc các cô nhóc hào hứng xem những món quà kia thì Cổ Dục đi tới trại cá nhìn một chút. Mấy ngày nay có Lý Vân Vân với Lâm Lôi ở đây trông coi nên nhà Cổ Dục tất nhiên là không có vấn đề gì.

Thậm chí các cô ấy nhân cơ hội này còn mang ga giường, màn cửa, khăn trải sofa đi giặt rồi phơi khô sau đó đặt về chỗ cũ.

Không thể không nói nếu đơn thuần chỉ xem xét trên phương diện làm việc nhà mà nói, Lâm Lôi và Lý Vân Vân đúng là cao thủ.

Cổ Dục đi vào trong nhà. Mặc dù Cổ Dục mới ở đây mấy tháng nhưng nơi này lại mang tới cho hắn cảm giác rất an tâm. Điều đó chứng tỏ là hắn thực sự xem nơi này là nhà.

Sau khi hắn trở về thì có thể thấy rõ là Cổ Tú Tú với Lưu Phi cũng trở nên vui vẻ hơn.

Bọn họ ở trong nhà chơi đến trưa rồi nghỉ ngơi. Buổi tối Cổ Dục làm đồ nướng, Cổ Dục mang bếp than với vỉ nướng ra sân. Tiếp đó lại thêm các xiên thịt dê, bò còn có các loại hải sản cộng thêm đậu tương luộc, với lại hắn cũng cố ý làm thêm một mâm tôm hùm đất.

Ngắm hoàng hôn ở sân sau, gió thổi nhẹ nhẹ, bên cạnh còn có những người đẹp cả lớn lẫn nhỏ. Cuộc sống như vậy thực sự thoải mái và có ý nghĩa.

Rất nhanh sắc trời cũng tối dần, Lâm Lôi và Lý Vân Vân giúp Cổ Dục dọn dẹp xong rồi đi về. Mà Cổ Dục cũng trở về

lại trên lầu rửa mặt.

Hôm nay hấn không có gấp gáp đưa Kim Phật cho Triệu Văn xem. Bởi vì ngày mai hấn định đi câu, nếu như lúc đó câu được món đồ cổ nào nữa thì đưa cho Triệu Văn xem cùng một lúc luôn cũng được.

Một đêm yên tĩnh, Cổ Dục ngủ rất ngon.

Thoáng chốc đã đến ngày hôm sau. Buổi sáng Cổ Dục thức dậy rồi rửa mặt, tiếp đến là đi xuống lầu làm một nồi cháo hải sản. Hấn dạo gần đây thường xuyên ăn món này, không thể không nói món cháo này đúng là rất ngon. Hấn nấu cháo bằng nước giếng lại thêm mấy con tôm, cua được nuôi bằng nước giếng nữa, ăn kèm với dưa chua mà Lý Vân Vân làm. Thật sự là ăn hoài không cảm thấy ngán.

Cổ Dục nấu cháo ở trong nồi đất, trong lúc chờ cháo chín Cổ Dục cũng đi ra sân sau bắt đầu câu cá.

Lần thả câu đầu tiên, cái dây câu giống như bị điên rồi, nó điên cuồng chìm xuống phía dưới.

“Chẳng lẽ là kỹ năng?” Nhìn thấy dây câu không ngừng đi xuống, Cổ Dục nhỏ giọng lầm bầm vài câu. Thế nhưng rất nhanh hấn biết đây không phải là câu được kỹ năng.

Bởi vì dây câu chìm xuống dưới biển khoảng một ngàn tám trăm mét rồi thì dừng lại.

Nhìn thấy dây câu dừng lại, Cổ Dục chớp chớp mắt. Chẳng lẽ thật sự giống như hấn nghĩ, đã câu được đồ cổ hay sao?

Sau đó Cổ Dục bắt đầu thu lại dây câu, Cổ Dục cũng cảm thấy món đồ câu được có chút nặng. Theo lý mà nói ở sâu dưới đáy biển như vậy, ngoài đồ cổ ra thì cũng không có khả năng câu được thứ gì khác. Mực ống khổng lồ hay Mực đò khổng lồ, hoặc là cá nhà táng gì đó. Mặc dù là có thể câu được, nhưng những con đó sẽ nặng hơn nhiều so với thứ hấn

câu được. Hơn nữa, nếu câu được thì dây câu sẽ bị giằng co, nhưng mà thứ hấn câu được này lại không có chút động tĩnh nào. Nó thật sự có khả năng cao là đồ cổ.

Nếu như là đồ cổ thì hấn đoán chừng vật này cũng khá lớn.

Dựa vào phán đoán trên, hấn cũng cảm thấy có chút phần khích, tiếp đó Cổ Dục nhanh chóng thu lại dây câu. Rất nhanh dây câu rời khỏi mặt nước, lúc này Cổ Dục cầm đèn pin chiếu xuống dưới. Sau đó hấn phát hiện thứ hấn câu được hình như là một loại cây nào đó. Hơn nữa lúc đèn pin soi xuống đó thì phát hiện cái cây này... có màu rất đỏ.

“Má ơi, là San Hô Đỏ!” Ngay khi nhìn thấy vật này Cổ Dục không khỏi hô lên một tiếng. San Hô Đỏ, loại san hô có giá trị bậc nhất trong tất cả các loại san hô. Trước đó Cổ Dục cũng câu được không ít san hô nhưng trên cơ bản hấn câu được toàn san hô màu trắng, hồng, tím. San Hô Đỏ như vậy là lần đầu tiên hấn câu được, hơn nữa bụi san hô này tương đối lớn.

Thấy vậy, Cổ Dục không khỏi cẩn thận kéo cái san hô này lên. Hấn thật sự rất cẩn thận, bởi vì theo hấn tìm hiểu thì trên thị trường San Hô Đỏ có giá cực kỳ đắt. Va chạm một chút thôi hấn cũng sẽ đau lòng mất nửa ngày.

Bỏ ra sức lực thật lớn, cuối cùng Cổ Dục cũng đem bụi San Hô Đỏ này kéo ra khỏi mặt nước. Mà khi nhìn vào bụi San Hô Đỏ này hai mắt Cổ Dục đều lộ ra ánh đỏ.

Theo như hấn biết, bụi San Hô Đỏ này hấn là thuộc chủng loại cao cấp nhất.

Bởi vì màu sắc khác nhau nên San Hô Đỏ được phân ra nhiều cấp độ khác nhau. Cao cấp nhất là san hô Aka, đây không phải là đang hát rap hay gì mà đó thật sự là tên của nó.

Loại san hô đỏ tốt nhất là nó, phía sau đó là san hô Sardinia và san hô MoMo.

Giá tiền của san hô đỏ tương đối rõ ràng. Kém nhất là san hô MoMo 1,000 tệ/1 gram. Tốt hơn một chút là san hô Sardinia 1 gram khoảng 6,000 - 8,000 tệ.

Đúng vậy, san hô Sardinia trung cấp đáng giá với số tiền đó. Mà san hô Aka cao cấp 1 gram có giá từ 18 ngàn - 20 ngàn tệ, mọi người không có nhìn nhầm đâu, chính là tính bằng gram.

Mà theo Cổ Dục đoán thì bụi san hô này khoảng hơn 6kg tức là hơn 6,000 gram. Tính theo gram thì bụi san hô này khoảng 120 triệu tệ.

Hơn nữa quan trọng nhất là bụi san hô này là cả một cây nguyên vẹn. Đây không phải như những trang sức thông thường như là nhẫn hay mặt dây chuyền. Nếu như nguyên một cây san hô đỏ thế này, bán ra thì giá cả sẽ cao hơn rất nhiều!

“Vốn còn đang suy nghĩ trở về thì bán cái Kim Phật để kiếm tiền dẫn túi, thế nhưng câu được cả bụi san hô thế này thì đâu phải là kiếm tiền dẫn túi nữa. Mà cái này chính là tiền khổng đó nha...” Nhìn bụi San Hô Đỏ trong tay Cổ Dục không khỏi vui vẻ.

Tiền, thứ này đúng là càng ngày càng nhiều đó nha.

Chương 241. Người mua cũ

Chương 241: Người mua cũ

“Cậu Cổ à! Nói thật hai món đồ này thật sự là đồ tốt, có thể nói là quá tốt rồi. Cái Kim Phật này bốn mặt đều được mạ vàng, thậm chí nó còn được bảo quản gần như nguyên vẹn, có thể nói là mặt hàng cực phẩm, còn gốc san hô này. Chắc, chắc... đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy một gốc san hô Aka hoàn chỉnh như vậy.”

Sau khi câu được gốc san hô đỏ kia, Cổ Dục cẩn thận mang nó về phòng ngủ của mình ở lầu hai rồi hắn mới trở lại câu những thứ khác. Sau khi hoàn thành xong tất cả, Cổ Dục mới đi ăn sáng. Tiếp đó hắn chờ Lâm Lôi với Lý Vân Vân đến rồi mới đi lên lầu. Sau đó hắn lấy máy ảnh DSLR ra chụp ảnh lại mấy món đồ hắn định bán rồi gửi cho Triệu Văn.

Vừa mới gửi xong ảnh chụp, khoảng mười mấy giây sau Triệu Văn đã trực tiếp gọi video qua cho Cổ Dục.

Triệu Văn cũng không có hoài nghi mấy bức ảnh mà Cổ Dục gửi có bị photoshop hay không, dựa vào trình độ của ông ta thì chỉ cần nhìn một chút là biết. Hơn nữa theo ông ta suy đoán thì có lẽ bên Cổ Dục có một đội tìm kiếm đồ vật ở ngoài biển, bằng không thì mấy món đồ thế này Cổ Dục kiếm ở đâu ra chứ?

Cho nên Triệu Văn hoàn toàn không nghi ngờ tính chân thật của hai món đồ kia.

“Là đồ tốt vậy là được rồi! Ông Triệu có định thu mấy món này hay không?” Nghe thấy Triệu Văn khẳng định mấy món

đồ của mình là đồ tốt, Cổ Dục cũng cười một chút rồi nhìn Triệu Văn mỉm cười hỏi.

Nhưng mà vừa nghe Cổ Dục nói xong thì Triệu Văn lại cười khỏ. Ông ta vừa mới tính nhẩm một chút thì thấy giá của hai món đồ kia thực sự không phải là con số nhỏ.

Gần đây tiền của Triệu Văn đều tiêu vào mấy cái đồng vàng thời Trung cổ của Cổ Dục.

Mặc dù mấy đồng vàng kia cũng kiếm về cho Triệu Văn không ít tiền, thế nhưng muốn mua hết hai món đồ này thì có chút lực bất tòng tâm.

“Cậu Cổ à! Tôi cũng thú thật với cậu là như thế này, hai món đồ kia của cậu quả thật vô cùng đáng giá. Cái Kim Phật này, ít nhất cũng phải là ‘hai lớn’ còn gốc san hô kia thì giá cũng tương đương như thế.” Nhìn Cổ Dục, Triệu Văn do dự một chút rồi nói.

(Theo đơn vị TQ, 1 vạn = 10 ngàn, 100 vạn = 1 triệu, 1 ức = 100 triệu. Trong câu trên nói ‘hai lớn’ là tiếng lóng 2 ức giá trị = 200 triệu)

Trong giới đồ cổ, một có ý là 10 ngàn tệ, người trong nghề thường đem chuyện này đi lừa gạt người ngoài nghề. Đầu tiên là họ sẽ bày đồ trên mặt đất, chờ sau đó có người tới mua hỏi giá là bao nhiêu tiền, người bán sẽ nói là hai mươi. Nếu mà người mua thật sự muốn mua món đồ đó, người bán sẽ thêm đơn vị vào phía sau, ví như hai mươi ngàn, hai mươi triệu... Tiếp đó chính là một màn lừa gạt, dựa vào kỹ năng miệng lưỡi của người bán mà thuyết phục người mua chịu bỏ tiền ra mua.

Mà dựa theo lời của Triệu Văn ‘hai lớn’ ý ở đây chính là thêm mấy con số không vào, vậy ‘một lớn’ có nghĩa là 100 triệu. Cổ Dục cũng không biết là giới đồ cổ nói như vậy hay

chỉ mình Triệu Văn nói vậy, nhưng mà hấn nghe thì lập tức hiểu được.

“Cậu Cổ à! Tôi cũng không lừa cậu làm gì, hai món đồ này quả thật tôi không đủ thực lực để thu nó. Tôi chỉ có thể giúp cậu tìm người mua, xem như là gặp gỡ kết bạn. Cậu xem như vậy có được không?” Nói thật loại cảm giác đồ ngon để trước mắt mà chỉ có thể nhìn không thể ăn được như thế này. Quả thực làm người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Nhưng mà không có biện pháp, nuốt không trôi chính là nuốt không trôi. Cho nên ông ta muốn tạo dựng mối quan hệ tốt với Cổ Dục, đây cũng là một lựa chọn không tồi. Nghe được Triệu Văn nói như vậy, Cổ Dục cũng gật đầu đồng ý. Hấn và Triệu Văn là mối buôn bán đã định, sau này hấn mà cậu lên được đồ cổ nữa thì cũng sẽ bán cho Triệu Văn thôi, cho nên đây chỉ là vấn đề nhỏ.

“Được! Vậy đành phải làm phiền ông Triệu rồi.” Nghe được Triệu Văn nói vậy, Cổ Dục cũng mỉm cười đồng ý.

“Được rồi! Không thành vấn đề. Cậu Cổ, bây giờ tôi sẽ đi liên hệ với người mua.” Nghe Cổ Dục đồng ý, Triệu Văn cũng cười trả lời, sau đó mới cúp điện thoại.

“Đề xem chủ nhân tương lai của tụi bây là ai nha.” Nhìn hai món đồ trước mặt, Cổ Dục nở nụ cười, hấn là có thể bán được những thứ này đi.

Tuy nhiên, hấn còn chưa kịp vui vẻ thêm một chút thì đột nhiên có người gọi điện cho hấn. Cổ Dục cúi đầu xuống xem thì thấy người gọi cho hấn không phải ai xa lạ, mà đó chính là Tiết Thanh Huyền.

Cô ấy gọi điện tới, Cổ Dục cũng không bất ngờ lắm. Dù sao thì lần trước hấn cũng bán cho cô ấy cái bình sứ thanh hoa, nhưng mà không ngờ cô ấy nắm tin tức nhanh thật.

“Alô.”

“Alô! Hai món đồ ở chỗ Triệu Văn là của anh đúng không?” Vừa mới nhận điện thoại, Tiết Thanh Huyền bên kia đã lập tức hỏi.

“Đúng vậy! Cô có hứng thú với chúng à ?” Nghe thấy Tiết Thanh Huyền hỏi vậy, Cổ Dục cũng cười đáp.

“Đúng vậy! Bà của tôi tin phật, nhìn thấy cái Kim Phật này chắc bà ấy sẽ rất thích.” Nghe Tiết Thanh Huyền nói vậy Cổ Dục khẽ gật đầu, bán cho người quen cũng không tệ.

“Được rồi! Tôi sẽ giữ món này lại cho cô. Triệu Văn định giá món này là 210 triệu, số dư thì bỏ đi, lấy 200 triệu là được rồi. Giao dịch như thế nào đây?” Cổ Dục thảo luận giá cả với Tiết Thanh Huyền. Dù sao Tiết Thanh Huyền cũng là người quen, Cổ Dục không có thói quen chặt chém người quen, cho nên hắn trực tiếp bỏ phần số lẻ đi.

“Lát nữa tôi sẽ chuyển tiền qua cho anh. Đồ vật thì trước tiên cứ để ở chỗ anh đi, mấy ngày nữa tôi muốn đến chỗ anh một chuyến. Ông của tôi sắp uống hết rượu rồi, đến lúc đó anh lại đưa tôi thêm một chút nhé. Sau đó tôi sẽ mang cái Kim Phật này cùng trở về.” Nghe Cổ Dục định xong giá cả, Tiết Thanh Huyền cũng không trả giá, trực tiếp đồng ý rồi vui vẻ đáp. Dường như 200 triệu tệ đối với cô ấy chỉ như là 2 tệ mà thôi.

Quả nhiên, tiền đối với mấy người giàu có chỉ là một chuỗi các con số mà thôi. Nghe Tiết Thanh Huyền nói, Cổ Dục cũng có chút cảm khái.

Nhưng mà, rất nhanh sau đó hắn đã hồi phục lại trạng thái ban đầu. Cảm khái cái khi gì chứ, bây giờ mấy trăm ngàn đối với hắn cũng chỉ là một chuỗi các con số mà thôi, nhưng mà ở mấy tháng trước thì đó là mạng sống của hắn.

“Được! Không thành vấn đề, nhưng mà cô không cần gốc san hô đỏ kia sao?” Nghe Tiết Thanh Huyền nói xong Cổ Dục cũng cười đáp lại. Tiết Thanh Huyền tin tưởng hẳn, vậy hẳn tất nhiên sẽ không làm ăn cầu thả rồi. Nhưng mà sau khi bán được cái Kim Phật kia thì hẳn cũng phải nghĩ cách bán gốc san hô đỏ kia luôn.

“Nhà chúng tôi không kinh doanh châu báu, cho nên cũng không cần gốc san hô này lắm.” Nghe Cổ Dục nói vậy, Tiết Thanh Huyền cũng thở dài. Không phải gốc san hô này không tốt, mà phải nói là nó quá tốt. Nếu như trong nhà có kinh doanh châu báu thì sẽ dùng gốc san hô này như là báu vật trấn tiệm. Đến lúc đó chỉ mới đặt nó ở cửa tiệm thôi cũng thu hút được rất nhiều khách hàng rồi.

Nhưng nếu như có người không cần gốc san hô đó mà tiêu 200 triệu vào nó thì không cần thiết lắm. Nghe thấy Tiết Thanh Huyền bảo không cần, Cổ Dục cũng không nói nhiều.

Nếu không cần thì hẳn giữ lại thôi, bây giờ hẳn mới có thêm 200 triệu, vậy thì tài sản hiện giờ của hẳn cũng hơn 300 triệu rồi. Có lẽ đến khi đạt được mốc 400 triệu thì cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, cho nên hẳn giữ lại gốc san hô 200 triệu cũng không có vấn đề gì cả.

Sau khi Cổ Dục và Tiết Thanh Huyền trò chuyện xong, hẳn định gọi điện báo với Triệu Văn là đã có người mua Kim Phật rồi. Đột nhiên lúc này lại có người gọi điện cho hẳn, nhưng lần này là số lạ gọi tới.

“Alô.” Vì có chút tò mò người bên kia đầu dây là ai, cho nên hẳn nhận điện thoại.

“Alô, chào Ngài! Là Cổ tiên sinh đúng không ạ? Tôi được ông Triệu, chính là Triệu Văn giới thiệu tới. Nghe nói ngài muốn bán một gốc san hô đúng không? Không biết là nó vẫn

còn đó chứ?” Sau khi nhận điện thoại thì bên kia truyền đến giọng nói, mang theo một chút âm hưởng vùng miền.

Chương 242. Người mua

Chương 242: Người mua

“Chào ngài! Cổ tiên sinh, tôi họ Vạn tên là Vạn Vũ Dương. Tôi cũng được xem như là bạn cũ của Triệu Văn. Tôi thấy được tin tức mà Triệu Văn đăng, cho nên đã lập tức gọi ngay cho ngài. Không biết là gốc san hô kia vẫn còn chứ?”

“À, chào ngài! Vạn tiên sinh. San hô vẫn còn, ông cũng thật sự rất may mắn nha, bởi vì tôi vừa bán xong bức Kim Phật kia. Bây giờ cũng chỉ còn lại gốc san hô này, không biết ông định ra giá như thế nào?” Nghe thấy đối phương muốn mua san hô nên Cổ Dục cũng nói chuyện rất khách sáo. Mặc dù bây giờ Cổ Dục không cần vội vã bán gốc san hô kia, nhưng mà nếu có thể bán ngay một lượt thì đương nhiên là quá tốt rồi.

“Là như thế này! Tôi tin vào Đại Bảo (biệt danh của Triệu Văn), anh ta cũng tin tưởng ngài, vậy thì tôi đây chắc chắn cũng sẽ tin cậu. Ảnh chụp gốc san hô kia tôi đã xem qua rồi, độ tuổi cùng những đường vân trên san hô vô cùng hoàn chỉnh, hơn nữa quan trọng nhất là gốc san hô kia là nguyên một cây. Nên giá cả chắc chắn sẽ cao hơn so với giá tính theo gram, tôi định giá sơ qua là 180 triệu, cậu cảm thấy thế nào?” Nghe Cổ Dục nói vậy, Vạn Vũ Dương bên này cũng đưa ra giá.

Cái giá này tất nhiên là tương đối thấp, hẳn với Vạn Vũ Dương cũng không có quen biết gì. Nếu là mua đồ số lượng lớn thì còn có thể cò kè mặc cả nhưng mà Cổ Dục cũng không thích việc mặc cả thế này.

“Vạn tiên sinh! Tôi là người đã quen thẳng thắn, tôi cũng không phải là doanh nhân, cho nên tôi sẽ trực tiếp đưa ra một cái giá. Nếu như ông cảm thấy ổn thì tôi sẽ giữ gốc san hô này lại cho ông, còn nếu không được vậy cứ coi như quên đi.” Suy nghĩ một chút, Cổ Dục quyết định đi thẳng vào vấn đề.

“Sảng khoái, Cổ tiên sinh, cậu cứ ra giá đi!” Nghe được Cổ Dục nói vậy, Vạn Vũ Dương sững sốt một chút. Sau đó ông ta không khỏi nở nụ cười rồi kiên định trả lời, xem ra tên nhóc này không phải là người thích cò kè mặc cả. Chỉ là trong cái giới kinh doanh này, ông ta không thể không làm như vậy.

“Như vậy đi, tôi ra giá là 200 triệu. Nếu được tôi sẽ giữ lại cho ông, không được xem như cuộc giao dịch này không thành.” Cổ Dục suy nghĩ một chút, rồi đưa ra cái giá mà hắn vừa ý nhất.

Nếu như gốc san hô này bị bể, bán từng mảnh thì nó không đáng với số tiền đó. Mặc dù nó cũng là san hô đỏ Aka cao cấp, nhưng mà nếu bán theo gram thì cũng chỉ có 20 ngàn một gram mà thôi.

Gốc san hô đỏ này tổng cộng 6,321 gram, dựa theo giá một gram tính ra thì cũng khoảng 126 triệu 420 ngàn tệ, cách con số 200 triệu rất xa. Nhưng mà cái gốc san hô này là nguyên một cây trọn vẹn, giá trị nghệ thuật rất cao, cho nên giá sẽ tăng gấp đôi cũng là hợp lý.

Nghe Cổ Dục ra giá, Vạn Vũ Dương bên kia cũng hơi trầm tư. Kỳ thực cái giá tiền này cũng ở trong phạm vi mà ông ta có thể chấp nhận được. Chẳng qua nếu muốn mua thì ông ta cũng cần một khoảng thời gian để gom góp tiền bạc, dù sao đây cũng là 200 triệu tệ lận.

Bây giờ trên thế giới người có hơn trăm triệu tiền mặt trong tài khoản cũng không nhiều.

Xem như là đại Mã tổng (Jack Ma) hay tiểu Mã tổng trên người cũng chưa chắc có hơn trăm triệu tiền mặt trong tài khoản. Bọn họ đều ưa thích dùng tiền trước, kiếm tiền sau. Nếu số tiền này mà bỏ vào quỹ ngân sách, thị trường chứng khoán hay thị trường dài hạn thì chẳng phải không ngon hơn sao? Đi mua cổ phiếu của mấy công ty có tiềm lực không ngon sao? Để nó ở trong ngân hàng bị làm phát để làm cái gì chứ?

Ở trong nước, ngoài trừ những gia tộc bậc nhất thì cũng chỉ có Triệu Văn, người thường xuyên đi thu thập đồ cổ, tài khoản sẽ có sẵn hơn trăm triệu tiền mặt.

“Cái giá 200 triệu cũng được, nhưng mà cậu có thể cho tôi chút thời gian được không? Tôi sắp phải đi Nhật để làm một vụ buôn bán. Sau khi xong việc tôi sẽ lập tức liên lạc với cậu.” Vạn Vũ Dương suy nghĩ một chút, ông ta cảm thấy bỏ ra 200 triệu mua món đồ như vậy cũng có lời.

Bây giờ san hô đỏ giá cả tăng rất nhanh. Ngoại trừ giá trị nghệ thuật thì giá cả của nguyên liệu này có thể nói là đang điên cuồng tăng lên. Bốn năm trước một gram san hô đỏ Aka chỉ khoảng 4,000 tệ, nhưng mà năm nay đã tăng gấp năm lần cái giá đó.

Thời đại bây giờ, ngày càng đào được rất nhiều vàng. Trung Quốc trước mắt đã trở thành quốc gia có sản lượng vàng cao nhất trong mấy năm gần đây. Chỉ riêng Yên Đài trữ lượng và sản lượng vàng có thể nói là đứng đầu thế giới, cho nên vàng có rất nhiều.

Mà về phần đá quý thì trong nước đã nghiên cứu ra cách làm đá quý nhân tạo. Như là kim cương nhân tạo chẳng hạn, trừ khi dùng kính hiển vi soi ra những hoa văn thì sẽ thấy có chút khác với kim cương tự nhiên, còn lại thì không khác gì kim cương tự nhiên. Sau ba năm khi nghiên cứu ra được thì giá của kim cương đã bị giảm xuống chỉ còn một phần tư. Cho

nên sau này kim cương sẽ không còn đáng giá nữa, nhưng mà san hô thì khác. Bởi vì quá trình trưởng thành của san hô rất chậm mà nó còn sinh trưởng ở sâu trong biển cả.

Cũng giống như gốc san hô đỏ của Cổ Dục, nó đã sinh trưởng trong biển cả ở độ sâu tận 1,800m. Mặc dù tàu ngầm nghiên cứu khoa học có thể đi xuống tận đó, thế nhưng một lần đi tốn rất nhiều tiền. Chi phí đắt gấp 10 lần so với gốc san hô đỏ này, có điên mới tốn tiền đi tàu ngầm xuống hái cái gốc san hô này lên chơi.

Đối với người bình thường như bọn họ mà nói thì dưới đáy biển là một nơi mà bọn họ không biết. Mười năm, tám năm họ cũng không thể đi xuống nơi đó.

Cho nên gốc san hô này có khả năng sẽ lên giá rất cao.

Chỉ cần nó lên giá một gram là 30 ngàn tệ, bán làm nguyên liệu cũng không lỗ. Huống hồ gốc san hô này có giá trị nghệ thuật như vậy, nếu đem đi làm quà tặng hay đấu giá thì quả thật rất đáng tiền.

Cho nên Vạn Vũ Dương quyết định mua nó với giá 200 triệu.

“Được! Không thành vấn đề, vậy tôi phải chờ trong bao lâu?” Nghe được đối phương khẳng định muốn mua. Cổ Dục cũng cười đáp, có thể bán được là kết quả tốt nhất mà hắn mong muốn.

“Khoảng chừng một tháng! Tôi làm mua bán xuất nhập khẩu, đi qua Nhật để nhập khẩu rau, và các loại trái cây quý. Còn có nhập khẩu toàn cầu những loại cá mà chúng ta cần, sau đó là nhập khẩu các loại sản phẩm y dược đưa về nước hoặc là đưa đến những quốc gia khác.”

Nghe Cổ Dục hỏi vậy, Vạn Vũ Dương tin tưởng nói cho Cổ Dục nghe về công việc kinh doanh của mình. Bởi vì ông ta

biết, nếu như Cổ Dục đến hỏi Triệu Văn, có lẽ Triệu Văn cũng sẽ nói cho hắn biết. Nếu như vậy thì không bằng để ông ta nói rõ từ trước, như thế còn thể hiện được thành ý của mình nữa.

“Ồ! Ông Vạn kinh doanh không nhỏ nha!” Nghe Vạn Vũ Dương nói xong Cổ Dục không khỏi sờ một chút, tiếp đó cười đáp lại.

“Ài! Cũng chỉ là quy mô nhỏ thôi... Vậy thì đến lúc đó chúng ta lại liên lạc đi.” Nghe Cổ Dục nói vậy, Vạn Vũ Dương cũng cười, tiếp đó trò chuyện mấy câu sau đó cúp máy. Nhưng mà vừa mới cúp máy chưa đến một phút thì Triệu Văn đã gọi điện lại cho Cổ Dục. Triệu Văn chuyển qua cho Cổ Dục một triệu, đây là tiền cọc của Vạn Vũ Dương đưa trước. Đến khi giao dịch thì Triệu Văn sẽ là người giao dịch trung gian giữa hai người bọn họ.

Mà Cổ Dục cũng thông báo với Triệu Văn là cái Kim Phật kia đã có người mua rồi, đó là người họ Tiết lần trước mua cái bình sứ thanh hoa.

Khi nhận được tin tức thì Triệu Văn cũng gỡ bài đăng bán hai món đồ kia xuống. Dù sao cũng đã bán xong, để bài đăng ở đó cũng không làm được gì.

Mà Triệu Văn vừa gỡ bài đăng xuống thì mấy người đang phân vân có nên mua hay không, cũng đã biết tin. Hoàn toàn không còn hy vọng, ban đầu họ còn do dự có nên ép giá xuống hay không, thế nhưng họ lại không biết rằng đã là đồ tốt thì không sợ không bán được.

Cổ Dục bây giờ chân chính chỉ cần đứng một chỗ cũng có thể kiếm được tiền.

Chương 243. Khám phá khu vực mới

Chương 243: Khám phá khu vực mới

“Nhìn tâm trạng chú rất tốt nha.”

Cổ Dục vừa bàn xong chuyện buôn bán rồi từ lâu hai đi xuống, vừa đi vừa ngâm nga câu hát. Cũng đúng lúc đó Lâm Lôi vừa mới hái rau xong chuẩn bị đi rửa rau, thấy Cổ Dục đang đi xuống nên mới hỏi hần.

“Đúng vậy! Tôi vừa mới bàn xong một vụ buôn bán.” Nhìn thấy Lâm Lôi, Cổ Dục cười lớn rồi đi xuống.

“Ài! Chú đúng là người có tài mà. Tôi xem tivi thấy những người khác bàn chuyện làm ăn đều rất phiền phức. Không giống như chú, chỉ ngồi ở nhà thôi mà cũng có thể kiếm tiền.” Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Cổ Dục, Lâm Lôi cũng gật đầu một cái rồi cười khẽ nói.

Nói thật trước khi quen biết Cổ Dục, Lâm Lôi cảm thấy ở trong thế giới này kiếm tiền rất khó khăn. Cô cảm thấy châm ngôn xưa nói rất đúng: ” Tiền khó kiếm, phân khó ăn.”

Kết quả bây giờ nhìn thấy Cổ Dục, cô cảm thấy suy nghĩ trước kia của mình cũng quá sai rồi. Kỳ thật tiền cũng rất dễ kiếm, lấy ví dụ điển hình trước mắt chính là Cổ Dục.

“Đúng rồi! Không phải chú mới mua xe sao? Chú không lái xe về à?” Chuyện làm ăn, Lâm Lôi không hiểu nên cô cũng không hỏi nhiều. Nhưng mà nhìn thấy trong sân vẫn chỉ có một chiếc xe, nên Lâm Lôi không khỏi tò mò hỏi.

Chuyện Cổ Dục muốn đi mua xe cũng không có giấu diếm các cô. Dù sao hẳn cũng nói chuyện này cùng Khổng Hạo Văn ở ngay trước mặt các cô.

“Mua xong rồi! Tôi đã giao tiền cọc, giờ chỉ cần chờ thêm một khoảng thời gian nữa thì xe mới được đưa về.” Nghe Lâm Lôi hỏi, Cổ Dục cũng cười đáp lại.

“Chắc cái xe kia cũng không nhỏ nhỉ?” Lâm Lôi nhìn về phía sân trước nhà rồi tò mò hỏi.

“Tất cả đều khá lớn, trừ một chiếc ra thì còn lại đều lớn hơn chiếc xe hiện tại.” Cổ Dục nở nụ cười không thềm để ý rồi vẫy tay. Hẳn nhớ lại mấy chiếc xe kia một chút, dường như có một chiếc xe nhỏ hơn mấy chiếc còn lại. Đó chính là chiếc Lamborghini URUS, nó tương đối nhỏ nhưng mà so với mấy chiếc xe bình thường khác cũng được coi là khá lớn.

“Đến lúc đó chú phải mang bọn cháu ra ngoài đi hóng gió đó nha.” Nghe thấy Cổ Dục nói vậy, đúng lúc này Phùng Thu Nhân ở sân trước đang chạy vào, cười hì hì nói.

Mà ở đằng sau cô còn có Cổ Tú Tú với Lưu Phi Phi đi theo. Hai cô nhóc này buổi sáng thấy Cổ Dục đi xử lý công việc, cho nên đã đi theo Phùng Thu Nhân cùng nhau livestream.

“Được! Không thành vấn đề. Bây giờ mấy đứa đi rửa mặt, rửa tay rồi đi bắt tôm hùm. Hôm nay chúng ta sẽ ăn mừng bằng một bữa ăn thật thịnh soạn!” Nhìn dáng vẻ của ba cô nhóc, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười sau đó vẫy tay rồi lớn tiếng nói.

Kỳ thật nếu dựa theo tiêu chuẩn bữa ăn hằng ngày của một gia đình bình thường thì mỗi bữa ăn ở nhà của Cổ Dục không khác gì là ăn mừng cả.

Cổ Dục sau khi có tiền cũng không có kiềm nén ham muốn ăn uống của mình.

Hắn mỗi ngày muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, ăn hết những gì mình muốn, ăn thật no.

Cho nên nhà bọn hắn mỗi ngày đều giống như đang ăn tiệc vậy.

Nhưng mà trình độ của Cổ Dục còn cao hơn thế nữa, hắn làm đồ ăn quá xuất sắc lại cộng thêm công hiệu của nước giếng nữa thì khỏi phải bàn.

Đừng nhìn bọn hắn cả ngày chỉ ăn lấy ăn để như vậy, nhưng mà người bọn hắn gần như không có béo lên. Chỗ lợi hại nhất là trên người bọn hắn còn xuất hiện cơ bắp, cơ thể ngày càng tốt, dáng người ngày càng đẹp.

Hôm nay kiếm được 400 triệu nên tất nhiên là trưa nay sẽ ăn một bữa thật đã.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Cổ Dục nằm nghỉ ngơi ở sân sau. Bây giờ khí trời có chút nóng, nhưng mà cũng không cần dùng tới điều hòa. Nhiệt độ bây giờ hơi khó chịu nhưng mà chỉ cần nằm ở một chỗ nghỉ ngơi thì cũng không đến nỗi quá khó chịu.

Nhưng mà hắn vừa nằm chưa được bao lâu thì có một đám nhóc chạy vào nhà hắn.

Không nên nhầm lẫn rằng bọn nhóc kia muốn chơi cầu trượt. Thứ đó thì cũng chỉ có Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi thích chơi thôi. Chứ mấy đứa nhóc nghịch ngợm kia thì chỉ thích trèo lên cây bắt chim, xuống sông bắt cá thôi. Bọn nhóc ấy cảm thấy mấy trò đó thú vị hơn nhiều so với việc chơi cầu trượt.

“Tú Tú, Phi Phi, chúng ta đi bơi đi!” Cổ Dũng chạy vào rồi lập tức kêu lớn tiếng. Vừa nghe thấy cậu bé rủ đi bơi thì Cổ Tú

Tú với Lưu Phi Phi đang vây quanh Cổ Dục mắt đều sáng lên. Mà nghe cậu nhóc nói vậy thì Cổ Dục không khỏi ngẩn người ra.

“Đi bơi? Không được nha, nước sông chảy xiết như vậy, mấy đứa không muốn sống nữa à?” Nghe cậu nhóc nói xong, Cổ Dục lập tức mở miệng nói.

Lúc trước đã có nói qua, dòng sông mà Cổ Dục câu cá nó vừa sâu lại vừa chảy xiết. Nếu như sơ ý một chút thôi là xong đời.

“Chú Cổ Dục yên tâm đi. Mấy đứa nhóc ấy không phải rủ đi bơi ở sông mà là bơi ở đập chứa nước.” Nghe Cổ Dục nói vậy, lúc này Phùng Thư Nhân cũng cười hì hì đi tới nói.

“Đập chứa nước? Ở đây có đập chứa nước à?” Nghe Phùng Thư Nhân nói, Cổ Dục có chút ngớ người ra. Hắn cũng ở đây hơn mấy tháng rồi nhưng chưa nghe qua là nơi này có đập chứa nước.

“Không phải ở thôn chúng ta mà là ở đầu sông thôn Dương Gia. Cái đập chứa nước đó cũng nhiều năm không được dùng đến.” Thấy ánh mắt nghi hoặc của Cổ Dục, lúc này Lý Vân Vân cũng đi ra cười rồi giải thích.

Tỉnh Hắc Long Giang cũng có thể xem như là một trong những tỉnh lớn ở phía Bắc của cả nước. Là một trong những tỉnh có tài nguyên nước phong phú nhất.

Trong năm con sông lớn của cả nước có tới hai con sông là ở tỉnh Hắc Long Giang. Cho nên khi còn nhỏ, lúc Cổ Dục đi học được dạy rằng phía Bắc bị thiếu nước, hẳn lúc đó cảm thấy rất khó hiểu. Bởi vì nhà bọn hắn lúc đó không thiếu nước, hơn nữa hắn nhớ kỹ là lúc đó gia đình hắn đều không cần đóng tiền nước. Nước tự cung tự cấp, sử dụng rất thoải mái.

Nhưng mà đó là ở trong thành thị còn ở trong thôn thì khác. Lúc đó khả năng tìm kiếm mạch nước không có phát triển như vậy. Cho nên ông của Cổ Dục có thể đào được một cái giếng như vậy cũng không phải là việc dễ dàng gì. Nếu như là vào những năm hạn hán, đầu sông sẽ ngừng chảy, hoa màu đều thiếu nước mà chết. Lúc đó còn chưa thi hành dự án chuyển hướng nước Nam - Bắc nên biện pháp giải quyết tốt nhất lúc đó là xây dựng đập chứa nước.

Nghe nói là cái đập chứa nước này được xây dựng vào đầu thập niên sáu mươi.

Đập được xây ở đầu sông của thôn Dương gia. Mùa hè lúc hạn hán sẽ mở cổng xả nước. Nhưng mà duy trì được mấy năm thì khoa học kỹ thuật cũng phát triển. Nên việc đào giếng nước cũng trở nên dễ dàng hơn, vì lẽ đó mà cái đập chứa nước kia lập tức trở nên dư thừa.

Nghe nói ít năm trước còn có người thuê đập chứa nước để nuôi cá. Nhưng mà phía dưới đập chứa nước có sông ngầm. Cũng như thôn Cổ gia bên này, nó cùng một dạng với cái hồ mà lần trước Cổ Dục câu ếch xanh.

Không thể không nói, chỗ này cách dãy núi Đại Hưng An Lĩnh quá gần, trên mặt đất có rất nhiều hang động ngầm, cho nên có rất nhiều khe hở. Trừ khi giống như chú Cổ Dương tự mình đào hồ nuôi cá bằng không thì phía dưới những cái hồ tự nhiên này đều có sông ngầm.

Nuôi cá ở chỗ có sông ngầm mà bắt lên được một nửa số cá cũng xem như là tốt lắm rồi.

Do đó mấy năm sau thì cái tên nuôi cá đó đã táng gia bại sản. Dần dần, đập chứa nước cũng bị bỏ hoang. Bây giờ ở đó cũng chỉ có người dân trong thôn dùng để nuôi vịt mà thôi.

Mùa hè đến thì mấy đứa trẻ lại ra đó bơi lội, mùa đông thì sẽ đến đó trượt băng. Nói chung thì đó cũng là một nơi khá thú vị.

“Chú Cổ Dục có đi hay không? Bọn nhỏ thì đi bơi, chúng ta thì đi câu cá. Ở đó có mấy con cá già sống được mấy chục năm, không biết dựa vào kỹ thuật của chú có bắt được chúng hay không?” Nhìn thấy ánh mắt Cổ Dục có chút dao động, Phùng Thư Nhân ở bên cạnh không khỏi cười hì hì nói.

Nhìn thấy dáng vẻ kia của cô nhóc, Cổ Dục nhú lông mày. Ba ngày chưa đánh mà đã nhảy lên đầu lật ngói rồi! Hôm nay phải để cô nhóc này xem thật tốt thế nào là bậc thầy câu cá chân chính!

Chương 244. Đập chứa nước

Chương 244: Đập chứa nước

“Đi đi đi cùng đi nào, chúng ta tay lớn nắm tay nhỏ. Đi đi đi cùng đi nào, cùng nhau rong chơi ngoại ô.”

“Muốn đi bơi lội!”

“Ha ha ha, là cùng nhau bơi lội.”

Nhớ lại chuyện lúc trước đi câu cá, Cổ Dục nhìn bọn nhóc đang đùa giỡn ở trước mặt, khoe miệng hần không khỏi nhếch lên.

Xem bọn nhóc này, Cổ Dục không khỏi nhớ lại chuyện mình hồi nhỏ, lúc nhỏ hần cũng giống như thế này. Không! Lúc đó hần không có chỗ để bơi lội, muốn nghịch nước cũng rất khó. Hần chỉ có thể ở trong nhà dùng cái chậu giặt đồ của mẹ để đổ nước vào chơi.

Nhưng lúc đó chỉ cần như vậy cũng chơi rất vui vẻ. Một chậu nước cùng vài món đồ chơi là có thể chơi đến tận trưa.

Thế nhưng bây giờ thì không thể được. Người càng lớn thì lòng tham lại càng nhiều, nhưng vẫn là câu nói kia. Hần cũng không muốn quay lại lúc còn nhỏ, hần cảm thấy bây giờ sống như vậy đã rất tốt rồi.

“Chú, có mệt không?” Nhìn xem đám nhóc tinh quái trước mặt, lúc này Phùng Thư Nhân từ phía sau đi tới, cô cười hì hì vỗ bả vai của Cổ Dục ngọt ngào hỏi một câu.

“Mệt, nhưng cũng không mệt. Nhưng mà còn phải đi bao xa nữa? Chú hỏi mấy đứa Cổ Tú Tú, bọn nó cứ nói là ở phía trước. Cô nói cho tôi biết khoảng cách còn xa lắm không?”

Nhìn Phùng Thu Nhân ở bên cạnh mình, Cổ Dục khẽ lắc đầu rồi mỉm cười hỏi.

“Có lẽ còn chừng 500 mét nữa, đi đến rừng cây phía trước kia rồi rẽ trái là đến.” Tay đưa lên che tầm mắt, nhìn về phía trước một chút rồi Phùng Thu Nhân đáp.

“Được rồi! Vậy nhanh đi qua đó đi!” Nghe được như vậy, Cổ Dục cũng khẽ cười rồi nhanh chóng tăng bước chân.

Năm trăm mét nói trắng ra cũng chính là đủ khoảng cách của một trạm dừng xe buýt, cũng không tính là xa. Nhất là bọn họ đi cũng không chậm, có lẽ 3 phút là sẽ đến.

Đi theo mọi người bước lên thêm đá đã vô cùng tan nát, trong tầm mắt của Cổ Dục lập tức xuất hiện một cái đập chứa nước cực lớn.

Cái hồ chứa nước này mặc dù đã nhiều năm không có người trông coi nữa, thế nhưng nước vẫn còn rất nhiều. Chứng tỏ nơi này tài nguyên nước vô cùng phong phú.

Lúc này ở trên bờ hồ chứa có không ít người đang câu cá ở đó, còn có một số người ở trong hồ chứa này nuôi vịt. Ở một góc khác có một vùng nước nông, nơi đó là nơi bọn trẻ con vui đùa.

Cổ Dục dẫn bọn họ đi đến khu vực đó trước, hắn cố ý tự mình bước xuống nước nhìn một chút. Nơi sâu nhất ở đây đại khái là một thước một, bọn trẻ hiện tại đều rất cao, một mét một tuy rằng có khả năng khiến bọn nhóc bị sặc nước. Thế nhưng hắn là sẽ không bị đuối nước, huống chi hắn còn đang ở chỗ này.

Sau khi xác định không có vấn đề gì thì Cổ Dục cũng đi đến vị trí Phùng Thu Nhân đã chiếm được, tiếp đó đem những dụng cụ câu cá chuyên nghiệp của hắn bày ra.

Rõ ràng so với những người kia Cổ Dục chuyên nghiệp hơn hẳn. Bọn họ là ưa thích dùng loại cần câu bằng trúc các loại, còn hẳn thì dùng chính là loại cần câu chuyên nghiệp, hơn nữa là loại tốt nhất.

Đương nhiên, trong này cũng có vấn đề. Đông bắc căn bản không có tre, nếu có trúc... hừ hừ, vậy ai biết được chứ?

Dù sao hiện tại nơi này không có là được.

Bày ra xong pháo đài của mình, bao gồm ghế dựa, cây sào cũng được điều chỉnh xong, Phùng Thư Nhân bên kia đã cầm mấy con giun đất đào được cười hì hì đi tới trước mặt Cổ Dục.

Kỳ thật Cổ Dục rất chán ghét sâu bọ, mặc dù khi nhỏ hẳn rất thích bắt chuồn chuồn. Lần trước hẳn đi bắt chuồn chuồn cũng cảm thấy có chút chột dạ, cho nên mấy con giun đất này cũng như thế. Nhưng mà cũng may là không phải đến mức quá sợ hãi, cho nên ở trước mặt Phùng Thư Nhân, hẳn còn có thể làm ra vẻ mặt bình tĩnh.

Sau đó vung cần câu lên, lập tức lưỡi câu rơi xuống nước rồi nhìn dây câu được thả ra.

Mục tiêu lúc này của Cổ Dục là con cá lớn, cho nên hẳn dùng cần câu dài khoảng 10m, dùng lưỡi câu cũng là loại lưỡi câu số 12 rất lớn.

Tuy Phùng Thư Nhân nói cá lớn ở đây đều đã sống mấy chục năm, đã sắp thành tinh. Thế nhưng Cổ Dục rất tự tin vào kỹ thuật câu của mình.

Phùng Thư Nhân ở bên cạnh, rất nhanh thì bắt đầu lên cá. Nhưng mà cá của cô đều là một ít cá da trơn nhỏ, cá chép nhỏ các loại. Lớn nhất thì chỉ to cỡ nửa bàn tay.

Nếu như trước kia Phùng Thư Nhân câu được những con cá này nhất định là muốn mang về nhà ăn, dù sao thì cũng có thể làm được bữa cơm, hơn nữa còn tiết kiệm được một ít tiền.

Thế nhưng từ sau khi bắt đầu lăn lộn với Cổ Dục, cô cũng chứng mắt những con cá nhỏ này, nói cho cùng Cổ Dục ở phương diện ăn uống có thể nói là khoa trương và xa xỉ.

Hiện tại Phùng Thư Nhân cũng có chút chứng mắt đối với mấy con cá nhỏ này.

Thật ra cô làm như vậy là đúng, nếu muốn bảo tồn tài nguyên ở một nơi thì phải bắt lớn thả nhỏ, bằng không cá sẽ cạn kiệt.

“Hả? Động rồi! “Đang lúc Cổ Dục có chút nhàm chán nhìn Phùng Thư Nhân phóng sinh một con cá chép nhỏ, lúc này phao câu chọt động. Tuy rằng rất nhỏ, thế nhưng Cổ Dục lại nhìn thấy. Tiếp đó hắn đặt tay lên cần câu, cẩn thận nhìn động tĩnh của phao câu.

Mà con cá kia ở đó thỉnh thoảng động một chút, biên độ di chuyển tương đối nhỏ. Trong nháy mắt, con cá kia đột nhiên kéo phao câu xuống, có thể cũng chỉ là không phẩy mấy giây. Thế nhưng Cổ Dục lại nhìn thấy rõ ràng, ngay lập tức giật cần câu lên.

“Đỉnh rồi!” Nhìn đỉnh cần câu trong nháy mắt uốn cong xuống, còn có tiếng dây câu lách tách, khóe miệng Cổ Dục không khỏi nhếch lên.

Kỳ thực đối với phần lớn người đi câu cá, kỳ thực không phải chỉ vì muốn câu được cá, mà đây còn là một cái sở thích.

Cảm thụ được sức nặng của con cá lớn kia ở trong nước, Cổ Dục không khỏi đứng lên.

So sức mạnh với hắn, chỉ có thể nói con cá này nghĩ cũng đừng có nghĩ. So sức mạnh thì Cổ Dục chưa từng sợ ai, lờn rùng sao? Không phải bây giờ nó đã thành thật ở trong nhà hắn làm thú cưng, chỉ có một con cá thì có thể lật được trời hay sao?

Nhìn bọt nước không ngừng nổi lên ở phía xa, không ít người đều chú ý đến Cỗ Dục bên này. Mà Phùng Thu Nhân lại trực tiếp thu cần, tiếp đó đứng lên cầm lưới ở bên cạnh chờ đợi Cỗ Dục kéo lên cá. Nếu là người câu cá bình thường, có lẽ không mất hơn nửa tiếng hay một giờ thì sẽ không kéo con cá này lên được. Bởi vì lúc kéo lên cá cũng cần phải vừa kéo vừa thả, để cá có thể nghỉ ngơi mà người câu cũng có thể nghỉ được một chút.

Thế nhưng đối với Cỗ Dục, hành động như vậy không tồn tại. Hắn có sức mạnh thì làm sao có chuyện để cho cá nghỉ ngơi, cho nên chỉ mất mười mấy phút thì con cá này đã bị Cỗ Dục kéo lên bên cạnh đập chứa nước.

“Là cá trắm đen.” Sau khi con cá lộ ra trên mặt nước, lập tức có thôn dân kêu lên. Sau khi Cỗ Dục liếc mắt nhìn qua xác định đúng là cá trắm đen, hắn không khỏi bĩu môi.

Bởi vì những loài cá khác có thể nói là tự nhiên, nhưng đối với loài cá trắm đen này thì tuyệt đối là loại cá nuôi bị thoát ra. Có thể nói cá trắm đen là một trong bốn loài cá mà người ta nuôi nhiều nhất. Ở Đông Bắc không có loài cá này, cũng có thể có nhưng mà rất ít, thứ này ở phía nam thì nhiều hơn.

Thậm chí có một số ít cá trắm đen có thể phát triển đến 75-80kg. Con cá trắm đen này của Cỗ Dục kích thước cũng không nhỏ, cỡ vẻ cũng hơn 20kg. Nhưng với một người thích ăn cá tự nhiên như Cỗ Dục, ăn con cá này Cỗ Dục có cảm giác hơi kém một chút.

Chương 245. Xe đến

Chương 245: Xe đến

Hoàng hôn buông xuống, khi ánh chiều tà vẫn còn dừng chân tại chân trời, nhóm người Cổ Dục cũng xách theo thu hoạch của mình trở về thôn Cổ gia.

Trưa nay, Cổ Dục cũng câu được khá nhiều cá. Trừ con cá trắm đen nặng 20kg ra, hắn còn câu được hơn 5kg cá trắm cỏ, khoảng 10kg cá chép cùng rất nhiều loại cá diếc khác. Nhưng mà sau khi hắn câu lên rồi thì lại thả chúng trở về, những người dân ở thôn khác nhìn được cảnh này, trong lòng họ cảm thấy thật đáng tiếc.

Dù sao mấy con cá này đều có thể ăn được cơ mà.

Dù cho Cổ Dục thấy chướng mắt, nhưng mà trong mắt bọn họ thì mấy con cá này cũng rất là vừa ý. Mặc dù, đây là những con cá do người dân nuôi ở đập chứa nước bị xổng ra ngoài. Nhưng dù sao thì bọn chúng cũng đã sống lâu ở môi trường tự nhiên, cho nên chất lượng thịt của chúng cũng vô cùng tươi ngon và rắn chắc.

Nhưng mà cũng không có cách nào, bọn họ không quen Cổ Dục, cũng không thể nào không biết xấu hổ mà đến xin Cổ Dục. Họ chỉ có cầm lòng nhìn Cổ Dục thả mấy con cá vừa câu trở về trong nước.

Nhưng mà điều này làm cho bọn họ càng có thêm động lực. Nhìn thấy Cổ Dục câu được cá nhiều cá như vậy, họ nghĩ có lẽ cũng sẽ câu được cá như Cổ Dục, cho nên bọn họ càng thêm chăm chỉ.

Nhưng mà bọn họ lại không biết rằng, người cùng với người là không giống nhau, trình độ câu cá của Cổ Dục chính là đạt đến cấp độ bậc thầy lão luyện rồi. Câu cá ở hồ chứa nước nhỏ thế này đối với hắn tất nhiên là không thành vấn đề, nhưng mà với bọn họ thì... cần phải học hỏi thêm nhiều.

Cuối cùng thì Cổ Dục chỉ mang theo hai con cá về nhà. Một con cá chép nặng hơn 7kg, một con cá trắm có hơn 5kg. Còn con cá trắm đen hơn 20kg kia thì hắn thả nó về lại đập chứa nước. Cá trắm đen chủ yếu là ăn ốc bươu, việc đó đối với môi trường sinh thái đều có lợi, cho nên Cổ Dục cũng không muốn bắt nó về, hắn bắt cá chép với cá trắm cỏ là được rồi.

Dù là vậy nhưng mà hắn cũng không định ăn con cá trắm cỏ kia. Bởi vì loại cá này có quá nhiều xương dăm, cho nên Cổ Dục cũng không thích ăn nó lắm.

Sau khi về đến nhà, hắn mang con cá trắm cỏ đưa cho ông Hai, còn con cá chép thì hắn mang đi hầm canh, rồi làm thêm món thịt kho tàu nữa. Quả thật hương vị cũng không tệ lắm.

Ăn cơm xong, Phùng Thu Nhân, Lâm Lôi và Lý Vân Vân theo thói quen giúp Cổ Dục dọn dẹp phòng bếp, phòng ăn và phòng khách. Sau khi dọn dẹp xong, bọn họ đi ra ngoài phòng bếp chuẩn bị ra về thì đã thấy Lưu Phi Phi và Cổ Tú Tú ngủ mất rồi.

Hôm nay đi bơi cả một buổi, hai cô nhóc kia không mệt mới là lạ. Nhìn thấy hai cô nhóc đang ngủ say sưa, Cổ Dục nở nụ cười rồi ôm cả hai lên.

“Để tôi đưa mọi người về.” Cổ Dục nhìn Lý Vân Vân vừa cười vừa nói.

“Ừm, vậy thì cảm ơn chú.” Nghe Cổ Dục nói vậy, Lý Vân Vân cũng gật đầu cười một cái.

Tiếp đến, Cổ Dục khoá cửa lại sau đó để cho Vua Núi một mình coi nhà. Cổ Dục ôm hai cô nhóc đi vào trong thôn.

Nếu tính từ cửa thôn đến nhà Cổ Dục, nhà của mọi người được xếp theo thứ tự là nhà Lâm Lôi trước tiên, rồi kế đến là nhà Lý Vân Vân sau đó là tới nhà Cổ Tú Tú và cuối cùng là nhà của Cổ Dục. Hiện tại bọn họ đang đi ngược về hướng cửa thôn.

Nhà đầu tiên bọn Cổ Dục đến là nhà của Cổ Tú Tú. Đến tiền viện nhà ông nội Cổ Tú Tú, Cổ Dục lập tức nhìn thấy Cổ Quốc Khánh đang đánh bóng đầu giường ở trong một góc sân.

Mặc dù nghề thợ mộc không sợ không kiếm ra tiền, dù sao thì có tay nghề thì vẫn có thể kiếm sống. Khi nào mọi người vẫn còn sử dụng đồ gia dụng thủ công thì lúc đó nghề mộc vẫn còn có thị trường, nhưng muốn kiếm được tiền bằng nghề thợ mộc này không phải là dễ dàng. Chỉ cần nhìn vào đôi bàn tay đầy rẫy vết thương cùng với các vết chai sần, và khuôn mặt già nua của chú ấy là đủ để hiểu nó vất vả đến cỡ nào.

“A! Tiểu Dục cháu đến rồi, con bé Tú Tú này lại chơi đến ngủ quên đi à!” Thấy Cổ Dục tới, lúc này Cổ Quốc Khánh mới dừng tay lại rồi đứng lên vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy! Con bé lại chơi đến nỗi ngủ thiếp đi, để cháu đưa em ấy về phòng trước.” Cổ Dục nhìn Cổ Quốc Khánh cười nói một tiếng xong, sau đó ôm Cổ Tú Tú đi về phòng. lát nữa, Cổ Quốc Khánh sẽ kêu con bé dậy để rửa mặt, cho nên chuyện này cũng không cần Cổ Dục quan tâm.

“Ài! Tú Tú có thể gặp được cháu đúng là may mắn mà.” Nhìn thấy Cổ Dục đi ra, Cổ Quốc Khánh không khỏi cảm thán một chút.

“Đây cũng là may mắn của cháu, cháu và con bé cũng xem như là có duyên, ha ha.” Cổ Dục nhìn về Cổ Quốc Khánh nở

nụ cười rồi sau đó rời đi. Không phải Cổ Dục không muốn cùng Cổ Quốc Khánh trò chuyện một chút, nhưng ở bên ngoài hai mẹ con Lý Vân Vân với Lâm Lôi vẫn còn đang chờ hấn nữa.

“Đúng là gặp được người tốt mà.” Nhìn bóng lưng Cổ Dục rời đi, Cổ Quốc Khánh thở dài một hơi, rồi đứng lên cười nói, sau đó tiếp tục công việc đang làm dở dang của mình.

Mà sau khi Cổ Dục rời đi, hấn ôm lấy Lưu Phi Phi đang nằm trong lòng của Lý Vân Vân, rồi tiếp tục đưa mẹ con hai người bọn họ về nhà.

“Chú Dục! Hẹn ngày mai gặp lại!” Phùng Thu Nhân đứng ở cửa vẫy tay chào Cổ Dục, sau đó Cổ Dục cũng vẫy tay chào lại rồi quay người trở về lại nhà hấn.

“Cuộc sống như vậy cũng không tệ.” Con đường trong thôn thật yên tĩnh, Cổ Dục ngẩng đầu nhìn mấy ngôi sao trên trời, không được bao lâu hấn lại bật cười. Mặc dù cuộc sống như vậy có hơi nhạt nhẽo nhưng mà cảm giác cũng không tệ như hấn nghĩ.

Cứ như vậy mà mấy ngày cũng đã trôi qua. Hôm nay Cổ Dục lấy cái laptop Alien mà hấn đã bỏ xó từ sau khi mua về, Sau khi thu xếp xong Cổ Dục ngồi trên ghế sofa, kết nối wifi, ngay lập tức thấy được ảnh đại diện Trịnh Hưng người của Trương Đại Viện, hôm nay là ngày bán đấu giá những chiếc xe kia.

Hấn kết nối với Trịnh Hưng cũng là vì mục đích lát nữa ra giá cho thuận tiện mà thôi.

Rất nhanh hội đấu giá đã bắt đầu. Cổ Dục nhìn trúng bốn chiếc xe, đó là chiếc số 7, 13, 21 và số 39, cho nên hấn cũng không cần gì phải gấp gáp.

Sau đó thì từng đợt đấu giá bắt đầu mở ra, từng chiếc xe liên tục được chốt hạ thành công.

Dù sao thì đây cũng là xe mới chưa có ai lái qua. Mặc dù chúng là xe buôn lậu được giữ lại để bán đấu giá, nhưng mà những người chịu bỏ tiền ra mua chúng thì họ cũng không thèm để ý chút tiền để sửa sang chúng lại một chút ở cửa hàng 4S. Cho nên tất cả các xe đều được mọi người ra giá và mua hết sạch trong buổi đấu giá này. Hơn nữa, giá cả khởi điểm mà Trịnh Hưng tính toán cũng không có cách biệt nhiều lắm.

Rất nhanh đã đến chiếc xe đầu tiên mà Cổ Dục để ý, đó là chiếc GMC One White House. Quả nhiên Trịnh Hưng định giá 1,75 triệu tệ rất chuẩn, giá ấy cơ bản là gần với giá gốc. Vì đây là hội đấu giá nên mỗi lần ra giá đều phải ra giá hơn 100 ngàn, nếu như ra giá cao hơn thì sẽ là 1,85 triệu. Cái giá này chỉ còn cách giá một chiếc xe mới 150 ngàn, cho nên người có thể mua mấy loại xe này thì cần gì để ý đến 150 ngàn đó? Trực tiếp mua xe mới không phải là ngon hơn sao? Cái họ cần chính là mua được cái giá hời nhất mà thôi.

Cho nên chiếc xe đầu tiên được Cổ Dục thuận lợi mua về. Ba chiếc xe còn lại cũng không có gì đáng để ý lắm, duy nhất có chút chú ý đó là có người đẩy giá chiếc Rolls Royce Cullinan lên. Ngay sau đó Trịnh Hưng trực tiếp lấy giá vừa được đẩy lên đó định giá chiếc Rolls Royce Cullinan thứ hai. Quả nhiên, sau khi gã ta định giá xong thì đấu giá chiếc Cullinan thứ hai thành công.

Sau khi tất cả các đã xe được đấu giá xong, Trịnh Hưng cũng lập tức liên hệ với công ty vận chuyển, ngày mai là những chiếc xe này sẽ được đưa đến chỗ của Cổ Dục. Ở bên kia thì Khổng Văn Hạo đã liên lạc với cảnh sát và công ty bảo hiểm xong rồi. Chỉ cần xe được đưa đến thành phố Hưng An

là sẽ được đưa đi kiểm định rồi làm biên số. Mọi chuyện
dường như đã được chuẩn bị rất chu đáo.

Chương 246. Nhà để xe đầy rồi!

Chương 246: Nhà để xe đầy rồi!

“Tích, tích...”

Sáng sớm hôm sau, Cổ Dục làm xong việc rồi lái xe đến thành phố Hưng An.

Khi hắn đến thành phố Hưng An thì công ty vận chuyển với Khổng Hạo Văn cũng đã tới, những chuyện cần làm sau đó cũng khá đơn giản.

Đầu tiên là đưa xe đi đến chỗ kiểm định, ở đó xe của hắn sẽ được kiểm tra một lần nữa, để đảm bảo tất cả mọi thứ đều phù hợp với quy định pháp luật mà địa phương đề ra. Sau đó, Cổ Dục sẽ tiến hành bấm số chọn ngẫu nhiên, dù sao bốn biển số xe này hắn cũng không bắt buộc phải lựa chọn mấy cái biển số đẹp các kiểu. Chỉ cần biển số nhìn thuận mắt, và có số 6, 8, 9 là được rồi.

Sau khi chọn xong bốn biển số xe thì người bên công ty bảo hiểm đến làm thủ tục bảo hiểm xe cho Cổ Dục.

Mặc dù không có việc gì nhiều, nhưng mà để hoàn thành tất cả giấy tờ cùng thủ tục này xong thì cũng đã là hơn ba giờ chiều.

Buổi trưa, Cổ Dục và Khổng Hạo Văn ăn tạm mấy món ăn ở quán ăn gần đó cho xong bữa. Nhưng mà buổi tối chắc chắn Cổ Dục sẽ chiêu đãi Khổng Hạo Văn một bữa ăn thật thịnh soạn.

Sau đó, Cổ Dục lái xe đi trước để dẫn đường cho xe hàng chở xe của hắn chạy theo tới đầu thôn. Tiếp theo, hắn gọi điện cho Cổ Tấn, hai người bọn hắn thêm Không Hạo Văn nữa là ba người. Mỗi một lần có thể lái hai chiếc xe trở về, vậy cần phải đi ba chuyến mới xong được. Ở trong sân nhà của Cổ Dục đang đậu bốn chiếc xe mới cộng với chiếc xe cũ của hắn, ngoài ra còn có thêm xe của Không Hạo Văn đều đang đậu tại đây.

Bên phía Cổ Dục động tĩnh lớn như vậy, người trong thôn không thể nào không biết. Lúc bọn hắn đậu xe không ít người nghe ngóng được tin tức nên đã chạy qua đây xem náo nhiệt.

Khi bọn họ thấy được những chiếc xe này thì có không ít người kinh ngạc, ngoài ra trên mặt họ cũng hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Tiểu Dục lại mua xe nữa à?”

“Đúng vậy! Lần này trực tiếp mua hẳn bốn chiếc xe.”

“Chắc, chắc, hẳn thật là lợi hại, một lần mua tận bốn chiếc xe. Ài! Sao chúng ta không được tốt số như vậy chứ!”

“Đây chính là sức mạnh của tri thức, kêu thằng nhóc con trong nhà chú học hành cho giỏi vào, không chừng sau này lại có thể kiếm được nhiều tiền như Tiểu Dục đó nha.”

Nghe được người bên cạnh nói thế, khoé miệng người hỏi chuyện lúc nãy không khỏi cứng lại, thật sự tri thức có thể thay đổi vận mệnh của một người được sao? Biết đâu được về sau thằng nhóc nhà mình cũng có thể kiếm tiền giỏi như vậy thì sao?

Nhưng nghĩ đến việc thằng nhóc nhà mình thường xuyên chỉ thi được mười điểm, hai mươi điểm, cho nên gã quyết định về nhà phải đánh cho thằng nhóc đấy một trận ra hồn mới

được. Không chăm chỉ học tập thì sau này kiếm được nhiều tiền kiểu gì đây? (thang điểm thi là 100 nha)

“Đúng rồi! Chú có biết mấy chiếc xe này thuộc nhãn hiệu nào không?” Gã cảm thấy hy vọng vào việc con mình có thể kiếm được nhiều tiền quá xa vời, nên người này chủ động đổi chủ đề. Nhìn mấy cái nhãn hiệu xe này gã ta thật sự có chút nghi ngờ.

“Là xe Meced đó! Đây không phải là logo xe Meced hay sao.” Nghe thấy gã ta hỏi, nên người đứng nói chuyện trên trời dưới đất cùng gã này giờ chỉ vào chiếc Mercedes-Benz đáp.

“Tôi biết xe Meced, nhưng trừ xe Meced ra thì những chiếc xe còn lại thuộc nhãn hiệu gì? Nhưng mà theo tôi biết thì xe Meced bình thường đều là xe con mà nhỉ? Nhưng cái xe này là một chiếc bán tải mà? Hãng Meced vừa mới ra kiểu xe bán tải à?”

Nghe gã ta nói như vậy, những người khác đều gãi đầu và nghĩ thầm trong lòng, thật sự hãng xe Meced mới ra dòng xe bán tải sao, sao mình không biết?

Những lời này đều là họ tự hỏi trong lòng chứ bọn họ thật sự cũng không biết...

Mà lúc này, những người khác cũng đang bàn tán xôn xao, nhưng mà ngoại trừ cái xe Meced kia thì quả thật những chiếc xe còn lại bọn họ đều không biết là xe gì.

Hơn nữa, cứ cho là bọn họ biết đến xe Meced, nhưng mà cái nhãn hiệu xe Meced G6x6 là cái quỷ gì? Không phải Meced chỉ ra có mỗi xe hơi thôi sao? Còn cái xe bán tải mang hiệu Meced này là sao?

Chẳng lẽ hãng xe Meced thật sự mới ra dòng xe bán tải mới hay sao?

Bọn họ chỉ biết dòng xe Maybach là xe đắt nhất của Mercedes, trừ nó ra thì thật sự đám người bọn họ không biết

nhãn hiệu nào khác.

Không còn cách nào, cũng không hy vọng vào sự hiểu biết của những người này. Tóm lại, họ chỉ biết là Cổ Dục lại mua thêm bốn chiếc xe mới mà thôi.

Lý Vân Vân, Lâm Lôi cùng những người già trẻ trong thôn đều không biết đây là những loại xe gì. Nhưng mà một người thường xuyên lên mạng như Phùng Thư Nhân làm sao lại không biết được.

Ài! Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái, nên ở phương diện này cô cũng không rõ ràng lắm.

Ví dụ như có một người lái chiếc GTR ra ngoài, hỏi 100 cô gái có biết giá trị của cái xe này không thì may ra cũng chỉ có một người đoán được nó có giá hơn 300 ngàn, cũng coi như cô gái đó có hiểu biết về xe cộ.

Mặc dù cô không hiểu biết nhiều về các dòng xe, nhưng mà cô vẫn nhận ra nhãn hiệu của chiếc xe Lamborghini.

Ngay lập tức, cô chụp liên tiếp mấy tấm hình rồi gửi cho Lữ Thi Văn và Đan Đình Đình. Sau đó chờ đợi hai cô bạn kia cùng kích động theo mình, có lẽ các cô ấy chưa biết, trong bốn chiếc xe mới này thì chiếc Lamborghini chỉ xếp thứ hai từ dưới đếm lên mà thôi. So với chiếc GMC bị các cô xem như là xe taxi thì cũng chỉ có giá mấy trăm ngàn.

Chiếc xe đắt nhất chính là chiếc Mercedes Benz G6x6 và chiếc Roll Royce Cullinan, nhưng mà bọn họ không biết thì chính là không biết. Cho nên Cổ Dục cũng chẳng có biện pháp nào để giải thích với bọn họ cả, đúng không?

Ngay sau đó, Lữ Thi Văn và Đan Đình Đình cùng nhắn tin cho Cổ Dục hẹn dịp nào đó có thể đến chụp ảnh và nhảy vũ đạo bên chiếc xe. Dù sao đây không phải là việc to tát gì nên Cổ Dục cũng không từ chối.

Buổi tối, Cổ Dục cùng Cổ Tấn và Không Hạo Văn ăn một bữa thật đã, tất nhiên là không thể thiếu rượu rồi. Nhưng mà Không Hạo Văn không thể uống vì gã còn phải lái xe về nhà nữa. Nên hẳn ta chỉ có thể ở một bên nhìn Cổ Tấn uống rượu với Cổ Dục, còn bản thân thì ở một bên ăn tôm hùm đất mà Cổ Dục cố ý nấu cho hẳn, trong lòng thì không ngừng cảm thán và hâm mộ hai người này.

“Các chú đừng ăn nữa! Để lại một ít để tôi mang về làm mồi nhậu. Không thể không nói, bởi đường xa cộng thêm việc nếu nghỉ việc sẽ khiến cho ông già tôi tức giận mà đánh chết tôi, thì có lẽ tôi đã chạy đến thôn này để thuê nhà ở từ lâu rồi!”

Nhìn dáng vẻ Cổ Dục và Cổ Tấn ăn đến nổi miệng đầy dầu mỡ, Không Hạo Văn vẻ mặt lộ vẻ khó chịu nói.

Nghe gã ta nói vậy, Cổ Dục và Cổ Tấn đều bật cười. Nhưng mà bọn hắn quả thật không ăn tiếp nữa, chừa lại khoảng hơn hai kí tôm cho Không Hạo Văn đem về làm mồi nhậu.

Khi Cổ Tấn và Không Hạo Văn ra về, thì Cổ Dục cũng đi lên lầu đi ngủ.

Một đêm yên bình không xảy ra chuyện gì cũng trôi qua, trong nháy mắt đã đến ngày hôm sau.

Sáng sớm hôm sau, khi Cổ Dục thức dậy, việc đầu tiên mà hắn làm không phải là đi câu cá. Mà chính là nằm ở trên lầu hai nhìn xuống dưới sân, ngắm nhìn 5 chiếc xe của hắn. Mà nói đúng hơn là ngắm nhìn 4 chiếc xe mới mà hắn vừa tậu được.

Bốn chiếc xe mà hắn đã mua giống như món đồ chơi mới được hắn yêu thích vậy, bây giờ chính là thời điểm hắn thích ý nhất.

“Tí nữa phải lái xe đi ra ngoài dạo một vòng mới được.”
Cổ Dục vỗ tay một cái cười ha hả rồi quyết định hành trình hôm nay. Sau đó hấn xuống dưới nhà đi câu cá rồi chuẩn bị bữa sáng cho mình.

Lúc Lâm Lôi, Lý Vân Vân tới thì Cổ Dục dẫn theo Phùng Thư Nhân, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cùng nhau lên xe mới, bọn họ bắt đầu chuẩn bị chạy thử mấy chiếc xe này.

Đương nhiên, Cổ Dục đã dự định trước nơi hấn muốn đi. Đầu tiên là đi dạo trong thôn một vòng để kiểm tra hiệu ứng giảm xóc cùng với độ cao của gầm xe. Sau đó là chạy một vòng trên đường cao tốc là xong.

Vừa đến giữa trưa, Cổ Dục dẫn theo ba cô gái đi thử bốn chiếc xe mới một chút.

Trong bốn chiếc xe này thì lúc lái chiếc G6x6 mang đến cảm giác tốt nhất, động cơ lái êm tai, mã lực đủ mạnh, giảm xóc siêu tốt. Khi chạy nó ở đường gập ghềnh như đang chạy trên mặt đường bằng phẳng vậy. Nhưng mà nói đến độ thoải mái nhất thì vẫn là chiếc GMC kia.

Dù sao cũng là xe chuyên dụng để ‘yêu nhân’ nên mấy cái ghế ngồi trên xe đúng là cực kỳ thoải mái và dễ chịu.

Mà thứ tự của Cullinan với Lamborghini URUS thì xen giữa hai cái xe kia. URUS có tốc độ, lực gia tốc, lực bộc phát nhanh hơn và mạnh hơn. Thế nhưng tính thoải mái, ổn định lại không bằng chiếc Cullinan. Ghế ngồi của chiếc Cullinan so với chiếc GMC đúng là kém hơn một chút, nhưng mà ngồi vào cũng rất thoải mái. Hơn nữa chiếc xe này có không gian rất lớn, độ ổn định khi lái xe rất cao, đồng thời độ cách âm của xe cũng cực tốt. Không thể không nói đúng là tiền nào của nấy.

Chương 247. Giúp một việc nhỏ

Chương 247: Giúp một việc nhỏ

Thời gian bận rộn lúc nào cũng trôi qua nhanh và thời gian rảnh rỗi cũng vậy.

Từ lúc Cổ Dục mang xe trở về nhà thì thời gian còn lại hẳn tạm thời không có việc gì để làm.

Mỗi ngày hẳn đều câu cá vào buổi sáng, tiếp đó thời gian còn lại thì hoàn toàn tự do. Đôi khi hẳn sẽ lái xe ra ngoài dạo một vòng, dù sao cái cảm giác mới mẻ và hứng thú với mấy chiếc xe mới này vẫn còn.

Có lúc Khổng Hạo Văn và Hứa Cẩm sẽ đến đây ăn chực, có đôi khi là cụ Tống cũng sẽ tới đây ăn. Hoa của ông cụ cuối cùng cũng không sống được, nhưng ông cụ cũng không có quá đau lòng. Bởi vì, khi hoa của ông ấy chết, mặc dù trong lòng có chút hụt hẫng, nhưng cũng nhờ vậy mà gông cùm xiềng xích buộc ông phải ở nhà cuối cùng cũng kết thúc. Bây giờ ông cụ có thể thoải mái đến nhà Cổ Dục chơi và ăn uống.

Thế là ngày thứ hai sau khi mấy cây hoa kia lụi tàn thì đã thấy ông cụ chạy sang nhà Cổ Dục ăn chực. Cùng đi theo còn có Tống Minh, trước đây Cổ Dục cảm thấy cô gái này rất có phong thái ngự tử. Thế nhưng gần đây cô ấy cũng đã trở thành một Toriko chính hiệu (manga Nhật Bản giả tưởng về một thế giới chỉ phiêu lưu và ăn uống, đọc giả có thể tìm xem). Chỉ cần cụ Tống tới là cô ấy cũng sẽ đi cùng, mỗi lần tới là ăn ké

cơm trưa và sau đó sẵn tiện ăn ké luôn cả cơm tối. Sau khi ăn xong cơm tối thì mới chịu đi về.

Mà Cổ Dục đối với việc này cũng không cảm thấy có gì to tát, cùng lắm là thêm hai đôi dưa thôi mà. Hơn nữa đợt thu hoạch lá trà đầu tiên ở trong không gian cũng sắp đến. Lúc đó còn phải nhờ cụ Tổng rang giúp hẩn nữa.

Cứ như vậy, thời gian thấm thoát cũng đã trôi qua hết một tuần.

Trong nháy mắt đã tới tháng bảy, tháng bảy mới chính là tháng bắt đầu mùa hè ở Đông Bắc. Cho dù chỗ của hẩn nằm gần phía Bắc của dãy Đại Hưng An thì nhiệt độ nóng nhất trong ngày cũng phải hơn ba mươi độ. Nhưng mà nhiệt độ buổi sáng sớm và chiều tối thì sẽ mát mẻ hơn, sáng sớm nhiệt độ chỉ khoảng mười lăm, mười sáu độ còn buổi tối nhiệt độ cũng giống vậy.

Nhiệt độ ngày đêm ở Đông Bắc chênh lệch rất lớn. Cho nên sáng với tối ở Đông Bắc không cần mở điều hoà, buổi trưa là lúc trời nóng nhất mới cần mở thôi.

Nhà Cổ Dục cũng như vậy, sáng với tối không cần mở điều hoà. Hôm nay cũng vậy, chỉ đến khi ăn cơm trưa hẩn mới mở điều hoà lên một chút.

Lúc bắt đầu nấu cơm trưa, Cổ Dục đã mở điều hoà để làm dịu đi cái nóng ngày hè oi bức này. Sau khi ăn cơm trưa xong thì Cổ Dục và mọi người cùng nhau ngồi trên ghế sofa ăn dưa hấu ướp đá mà hẩn đã chuẩn bị sẵn.

Dưa hấu vỏ đen mà Cổ Dục tự trồng rõ ràng bị đột biến gen khác với dưa hấu bình thường một chút.

Người xưa thường bảo là dưa chín rụng cuống, tức là nói dưa hấu sau khi chín nó sẽ không phát triển nữa. Khi đó cuống

dưa hấu sẽ bị héo khô cho đến khi cuống tự rụng, như vậy tức là dưa hấu đã chín.

Nhưng mà dưa hấu của Cổ Dục trông, có lẽ vì tưới bằng nước giếng cho nên những quả dưa này về cơ bản thì đã chín rồi. Tính ra thì mấy quả dưa hấu đã chín từ hơn một tháng trước, nhưng mà cuống của nó vẫn tươi tốt như cũ, quả vẫn còn tiếp tục lớn hơn.

Mấy hôm trước, hần đem mấy quả dưa lớn cân thử thì có quả nặng đến 17kg. Mà mấy quả này đến hôm nay có lẽ đã hơn 17kg rồi, hơn nữa vẫn còn tiếp tục phát triển, có lẽ còn sẽ to hơn hiện tại. Nhưng mà hương vị của chúng vẫn ngon như cũ, rất ngọt và giòn tan, thật sự là quá kỳ dị.

Nếu để cho mấy nhà nghiên cứu thực vật kia thấy được giống dưa này. Có lẽ bọn họ sẽ tò mò đi tìm nguồn gốc tại sao nó lại phát triển to như vậy. Nhưng mà trong nhà Cổ Dục cũng không có dạng người như vậy.

Mấy cô gái nhà hần đối với nguồn gốc của đồ ăn căn bản là hoàn toàn tin tưởng vào hần. Từ trước đến giờ họ đều không hỏi nhiều, dù có hỏi thì cũng chỉ hỏi về năng lực của Cổ Dục. Ừm! Dạng tẩy não thế này cũng khá thú, đúng là không tệ nha.

Hôm nay, trong lúc bọn hần đang ăn dưa hấu thì đột nhiên cửa lớn nhà hần bị đẩy ra, sau đó ánh mắt Vua Núi hiện lên sự cảnh giác. Ở ngoài cửa là ông của Cổ Tú Tú, chính là Cổ Quốc Khánh. Ông ấy đang từ từ tiến vào, thấy Cổ Quốc Khánh tới Cổ Tú Tú nhìn về phía ông ấy rồi vẫy tay cười ngọt ngào gọi một tiếng ông nội. Ngay lúc đó, Cổ Dục cũng đứng lên tiến ra cửa.

“À! Ông tới rồi, vừa lúc chúng cháu đang ăn dưa hấu, ông tới ăn cùng cho vui.” Cổ Dục nhìn Cổ Quốc Khánh vừa cười vừa nói, rồi mời ông ấy vào nhà.

“A đúng rồi! Ông có dùng một ít gỗ thừa làm thành bốn cái ghế nhỏ, thấy nhà cháu không có loại ghế này cho nên ông mới đem đến đây cho cháu.” Sau khi nghe Cổ Dục nói xong Cổ Quốc Khánh cũng bật cười tiếp lời, rồi từ phía sau lấy bốn cái ghế nhỏ đưa cho Cổ Dục.

Bốn cái ghế gỗ nhỏ này là loại ghế rất thấp và nhỏ, đây không phải là loại ghế dùng để ngồi trên bàn cơm hay tiếp khách. Mà loại ghế nhỏ ngồi uống trà ở các hàng quán vỉa hè, loại ghế này cũng có chỗ tựa lưng.

Bình thường loại ghế này được một số bà cụ hay phụ nữ dùng để ngồi rửa rau hay làm đồ ăn, hoặc là dùng ngồi để lau giày mà Cổ Dục vẫn thường thấy.

Mà loại ghế nhỏ này đặt kế bên bàn trà cũng rất phù hợp. Nhất là vào mùa hè, bọn họ còn chen chúc nhau ngồi trên ghế sofa cũng cảm thấy nóng muốn xiu rồi, mấy cái ghế nhỏ này đến cũng thật đúng lúc.

Mấy đồ vật dụng nhỏ hay xuất hiện trong nhà Cổ Dục dạo gần đây cũng là do Cổ Quốc Khánh đưa tới. Như là cái thớt gỗ, giá để giày, tủ nhỏ đựng gia vị các loại đều là do ông làm tặng cho Cổ Dục.

Hơn nữa, mấy món đồ đó ông ấy đều không chịu nhận tiền, vì cái gì mà ông ấy lại làm như vậy? Nguyên nhân còn không phải là do Cổ Dục chăm sóc Cổ Tú Tú rất tốt sao? Đôi khi ân tình không phải là dùng tiền để đo đếm, ít nhất Cổ Dục cũng không muốn chính mình trở thành người như vậy.

Những vật này không đáng bao nhiêu tiền, nhưng không phải người xưa còn có câu ‘Vượt ngàn dặm tặng lông ngỗng, lễ vật nhẹ hơn tình nghĩa’ hay sao? (Ý chỉ tình nghĩa nặng hơn lễ vật, lễ vật nhỏ nhưng gửi gắm tình nghĩa lớn)

“Được! Thật tốt, dưa hấu của cháu ăn ngon thật, đây là loại dưa hấu ngon nhất từ trước tới giờ mà ông được ăn. Nó ăn còn ngon hơn cả loại dưa hấu được trồng ở mảnh ruộng phía Bắc của thôn nữa đấy.” Cổ Quốc Khánh cười ha hả tiến vào phòng khách, ngồi lên cái ghế nhỏ mà ông mới đem tới. Tiếp đến, ông tiện tay cầm lấy một miếng dưa hấu đưa lên miệng cắn một miếng, sau đó ông nhướn mày vừa cười vừa khen.

“Nếu ông thích thì ăn nhiều một chút, trong nhà dưa vẫn còn nhiều lắm ạ.” Nghe Cổ Quốc Khánh nói vậy Cổ Dục cũng cười không thèm để tâm mà nói.

“Ai! Được rồi, được rồi. Mà đúng rồi, Tiểu Dục à! Ông có việc này muốn nhờ cháu giúp.” Cổ Quốc Khánh nở nụ cười rồi tiếp tục ăn. Nhưng ăn được hai miếng rồi đột nhiên dừng lại, sau đó ông có chút xấu hổ nhìn Cổ Dục nói.

“Ông cứ nói đi ạ.” Nhìn bộ dạng của Cổ Quốc Khánh, Cổ Dục cũng cười nói.

“Thật ra thì ngày mai là ngày họp phụ huynh của Tú Tú.” Nghe thấy giọng điệu nói chuyện thoải mái của Cổ Dục như vậy, cho nên ông cũng nói ra mục đích đến đây.

Bây giờ đã là tháng bảy, ngày mai là ngày họp phụ huynh của Cổ Tú Tú. Việc này Cổ Dục cũng biết vì Lý Vân Vân đã xin nghỉ phép để đi họp phụ huynh cho Lưu Phi Phi, Cổ Dục cũng đã đồng ý rồi.

“Chỗ của ông còn một đóng đồ cần phải gia công, mấy ngày trước ông đã cố gắng làm cho xong nhưng mà vẫn không kịp. Ngày mai là ngày họp phụ huynh, mà việc họp này lúc nào cũng gần như mất nguyên cả một ngày. Ông quả thật không thể dành ra nhiều thời gian như vậy, nên cháu có thể thay mặt ông tới buổi họp phụ huynh đó được không?”

Nói xong, Cổ Quốc Khánh cảm thấy có chút chột dạ nhìn Cổ Dục. Kỳ thực nếu không phải ông thật sự không đi được thì ông cũng không muốn làm phiền tới Cổ Dục làm gì. Mặc dù Cổ Dục đối xử với Cổ Tú Tú rất tốt, nhưng mà hắn cũng không phải là phụ huynh của Cổ Tú Tú, cho nên để hắn thay mặt ông đi họp phụ huynh đúng là không ổn cho lắm.

Nhưng mà Cổ Dục đối với chuyện này cũng không có gì khó xử, cho nên hắn đã lập tức đồng ý. Tính ra thì đây là lần đầu tiên hắn đi họp phụ huynh, do đó cũng có chút tò mò đối với chuyện này.

“Được ạ! Không có vấn đề gì đâu. Đúng lúc ngày mai mọi người cũng phải đi, nên bốn người chúng cháu tiện đường có thể đi chung với nhau cũng được.”

Chương 248. Đến trường học

Chương 248: Đến trường học

“Mọi người nhanh chóng ổn định chỗ ngồi đi nào!” Ngày hôm sau Lý Vân Vân dẫn hai cô nhóc cùng đi đến. Cổ Dục giao nhà lại cho Lâm Lôi với Phùng Thư Nhân trông giúp, còn hắn thì dẫn theo Lý Vân Vân, Lưu Phi Phi và Cổ Tú Tú ngồi lên xe chuẩn bị đi đến trường họp phụ huynh.

Sau khi Cổ Dục nói xong thì đằng sau cũng truyền tới tiếng cười nói của Lưu Phi Phi và Cổ Tú Tú.

“Xuất phát nào!” Nhìn hai cô nhóc đã cài chắc dây an toàn rồi, lúc này Cổ Dục mới nhấn chân ga lái xe rời khỏi sân nhà, trong ánh nhìn chăm chú của Lâm Lôi và Phùng Thư Nhân.

Hôm nay Cổ Dục chọn xe chính là chiếc Rolls-Royce Cullinan để đi họp phụ huynh.

Mấy ngày gần đây hắn không có việc gì làm, cho nên rảnh rỗi mà làm một cuộc đánh giá đơn giản cho điểm mấy chiếc xe mà hắn mới mua.

Khả năng vận hành của động cơ, độ thoải mái dễ chịu của ghế ngồi, chạy việt dã, không gian trong xe, khả năng điều khiển cùng với việc tiêu hao nhiên liệu. Hắn dựa theo những đặc điểm trên để cho điểm năm chiếc xe của mình.

Về phương diện động cơ thì mạnh nhất chính là chiếc Mercedes Benz G6x6, hắn cho chiếc xe này 10 điểm.

Sau đó là chiếc Ford F150 cho 9 điểm.

Ba chiếc xe còn lại thì URUS và Cullinan cho 7 điểm cuối cùng là chiếc GMC cho 5 điểm.

Về phương diện độ thoải mái dễ chịu của ghế ngồi thì chiếc GMC cho 10 điểm, chiếc Cullinan là 9 điểm, URUS là 8 điểm, G6x6 là 7 điểm và chiếc F150 được 5 điểm.

Về phương diện chạy việt dã thì G6x6 với F150 là 10 điểm, Cullinan với URUS là 7 điểm cuối cùng là GMC 5 điểm.

Về không gian của xe thì trừ chiếc URUS được 9 điểm còn lại thì đều 10 điểm. Không gian bên trong mấy cái xe của Cỗ Dục thật sự đều rất lớn.

Về khả năng điều khiển thì lái thoải mái nhất là chiếc URUS cho điểm 10, chiếc Cullinan với GMC là 9 điểm, chiếc G6x6 với F150 là 8 điểm.

Còn so sánh về mặt tiêu hao nhiên liệu thì... mấy chiếc xe này Cỗ Dục chẳng thể nào cho điểm cao nổi.

Kém nhất chính là chiếc G6x6, sử dụng cả một thùng xăng nhưng cũng chả chạy được bao lâu. Dù sao động cơ của chiếc xe này lên tới 840 mã lực, cho nên hẳn cũng chỉ có thể chấp nhận như vậy, còn chiếc F150 cũng y chang chiếc G6x6. Về chiếc xe dùng ít xăng nhất thì chính là chiếc GMC với URUS, còn chiếc Cullinan cũng là một chiếc xe uống xăng không khác gì uống nước lã.

Đương nhiên bởi vì Cỗ Dục ít lái xe nên hẳn cũng không để ý lắm đến những chuyện này.

Sở dĩ lần này hẳn lái chiếc Cullinan đi họp phụ huynh cũng có nguyên nhân của nó.

Nguyên nhân chủ yếu là do chiếc Cullinan tương đối nhỏ hơn những chiếc khác.

Trường tiểu học không giống khu chợ. Chỗ đậu xe của khu chợ đừng nói là chiếc SUV, xe bán tải thậm chí đậu nửa chiếc xe tải chở hàng cũng được. Thế nhưng trường tiểu học thì không như thế.

Ở đây là thị trấn trung tâm, cho nên trước cổng trường có rất ít bãi đỗ xe lớn.

Mà xe của Cổ Dục thì chiếc nào cũng khá lớn. Chiếc G6x6 với F150 dài gần 6 mét, chiếc Cullinan thì tầm 5,3 mét còn chiếc URUS thì hơn 5,1 mét một chút. Cho nên phù hợp nhất vẫn là chiếc Cullinan với URUS. Lại thêm việc lần này lái xe để đi họp phụ huynh nên phải chọn chiếc xe nhìn chừng chắc một chút. Do đó hẳn chọn chiếc Cullinan màu đen, nếu không thì hẳn đã chọn chiếc URUS rồi.

Sau khi Cổ Dục lái xe ra khỏi sân thì Phùng Thu Nhân cũng khoá lại cửa. Lúc có Cổ Dục ở nhà thì mở cũng không sao, nhưng bây giờ hẳn không có ở nhà thì vẫn nên cẩn thận khoá lại cho chắc ăn.

Cổ Dục lái xe rời thôn, tiếp đó thì tiến vào đường quốc lộ. Dù sao đi lên trấn vẫn là gần hơn đi lên thành phố nhiều.

Bọn họ rất nhanh đã đến bên ngoài trường tiểu học. Lúc bọn họ tới thì phát hiện ra Cổ Tấn cũng vừa mới lái xe tới. Hôm nay là họp phụ huynh cũng cần đưa theo bọn nhỏ, do đó ban đầu Lý Vân Vân dự định đi cùng xe với Cổ Tấn. Nhưng mà Cổ Dục cũng muốn đi, do đó đương nhiên là sẽ đi chung xe với Cổ Dục.

Họp phụ huynh học sinh chỗ khác hẳn không rõ lắm vì hẳn cũng chưa từng đi họp phụ huynh học sinh. Nhưng họp phụ huynh học sinh ở Đông Bắc, chính xác hơn là tỉnh Hắc Long Giang thì được chia làm hai phần. Buổi sáng học sinh sẽ đến trường nhận phiếu điểm, nhận bài tập hè, đến chiều mới là lúc phụ huynh học sinh đến họp.

Nhưng mà nhóm Cổ Dục sẽ không tự dằn vò bằng việc buổi trưa vừa đi vừa về rất tốn thời gian như vậy. Cho nên bọn họ lựa chọn ở lại đây cho tới buổi chiều. Sau khi xe đậu xong

thì Cổ Tú Tú với Lưu Phi Phi lập tức xuống xe đi lên lớp, còn hấn và Lý Phi Phi sẽ đến ký túc xá của học sinh.

Cổ Tú Tú với Lưu Phi Phi là học nội trú, cho nên ở ký túc xá trong trường sẽ có những đồ dùng thường ngày như quần, áo, ga giường, gối,...

Lúc học sinh lên lớp thì đây cũng là lúc để phụ huynh đi đến ký túc xá để thu dọn.

Hôm nay thân phận của Cổ Dục chính là phụ huynh của Cổ Tú Tú, cho nên là hấn cũng sẽ đến ký túc xá để thu dọn.

Ký túc xá của trường tiểu học điều kiện cũng không phải là quá tốt, không gian cũng không lớn cho lắm. Một phòng có tận 6 em nhỏ ở chung, nhưng vì là học sinh tiểu học cho nên nhà trường cũng sợ tội nhỏ leo lên leo xuống chẳng may bị ngã. Do đó nhà trường không có trang bị giường tầng như là ký túc xá của đại học.

Nhưng mà giường của mỗi người cũng không lớn lắm, bên cạnh giường đều có một cái tủ nhỏ để đựng đồ cá nhân. Cổ Dục được Lý Vân Vân dẫn đến giường của Cổ Tú Tú.

Sau khi đưa Cổ Dục đến đây thì Lý Vân Vân lập tức thu dọn đồ của Lưu Phi Phi trước.

Mà Cổ Dục thu dọn đồ cũng rất nhanh, bạn cũng không thể trông cậy vào một chàng trai độc thân hơn 20 tuổi, dọn dẹp đồ vật chỉnh tề được. Do đó hấn thu dọn đồ vật không bị làm rơi đồ hay bị gì đó cũng đã là tốt lắm rồi. Sau khi thu dọn xong hấn ngồi trên giường Cổ Tú Tú lấy điện thoại ra chơi, đợi Lý Vân Vân thu dọn xong thì bọn hấn sẽ đem đồ cất lên xe.

Những vị phụ huynh đến thu dọn đồ cũng không có mỗi người của thôn Cổ gia, mà còn có người ở các thôn phụ cận với người ở trên trấn. Một số người trên trấn cũng lựa chọn để con mình ở lại trong trường.

Tính cả Cổ Dục thì phòng này cũng có 6 vị phụ huynh. Sau khi lần lượt thu dọn đồ đạc xong, lúc này mấy người bọn họ cũng bắt đầu trò chuyện

Những người này rõ ràng là quen biết nhau từ trước. Hơn nữa, năm vị phụ huynh ở đây thì có 4 người là nữ, chỉ có một người là nam và Cổ Dục là một người lạ mặt. Cho nên sau khi chào hỏi mấy câu, người đàn ông ngồi ở đối diện Cổ Dục không khỏi nhìn về phía Cổ Dục.

“Người anh em, hút một điếu không?” Lúc này, ông anh kia mở cửa sổ ra lấy ra một hộp thuốc lá đưa về phía Cổ Dục rồi cười nói.

“À! Không cần, tôi không hút thuốc, cảm ơn!” Nhìn khuôn mặt tươi cười của anh ta, Cổ Dục đẩy nhẹ tay của anh ta ra. Hẳn đúng thật là không thích hút thuốc.

“Không biết hút thuốc cũng tốt! Thứ này tốt nhất là không nên đụng tới. Đúng rồi cậu là phụ huynh của Cổ Tú Tú sao?” Nghe thấy Cổ Dục không hút, anh ta đem điếu thuốc ngậm trong miệng. Sau đó vừa cảm khái nói vừa nhìn về phía Cổ Dục hỏi.

“Đúng vậy! Tôi là chú của Cổ Tú Tú.” Nghe anh ta nói chuyện, Cổ Dục cũng không có gì làm nên cất điện thoại cùng anh ta trò chuyện, sẵn tìm hiểu chất lượng dạy học của ngôi trường này.

Kỳ thực, xung quanh đây cũng có không ít trường tiểu học khác, nhưng mà cái trường tiểu học này so với trường tiểu học ở trong thôn do dân tự mở chắc chắn là tốt hơn. Mặc dù không thể so sánh với trường tiểu học trong thành phố, nhưng ở nơi xa xôi như thế này thì đây cũng được coi là một ngôi trường tốt rồi.

Nghe ông anh kia nói về vấn đề giáo dục của trường thì mấy vị phụ huynh nữ kia cũng bắt đầu trò chuyện theo. Nhưng mà trò chuyện được một chút thì chủ đề cũng đi lệch hướng..

Ông anh kia nhẹ nhàng đụng vào cùi chỏ của Cổ Dục rồi nhướn mày về phía Cổ Dục thần bí hỏi.

“Này người anh em! Nghe nói thôn Cổ gia của chú gần đây có người phát tài phải không?”

Chương 249. Hội phụ huynh

Chương 249: Hội phụ huynh

“Phát tài?” Nghe ông anh kia nói xong, Cổ Dục nhướn mày, bây giờ hắn nên nói gì đây? Mà lúc này bốn vị phụ huynh khác cũng đã tập trung nghe ngóng.

Đối với phụ nữ mà nói, không có tin tức nào thú vị hơn là tin đồn, mà đặc biệt nhất đó chính là tin đồn về tiền bạc.

“Đúng vậy nha! Thôn của chú hắn là có người phát tài. Trước đây tôi nhìn thấy thôn của chú đón trẻ con bằng chiếc xe bán tải cũ, cái loại mà nhìn như sắp hư tới nơi đấy. Vậy mà mới qua một năm, lại là xe buýt nhỏ, chiếc xe này giá cũng không rẻ đâu, hắn là có người trong thôn quăng tiền để mua chiếc xe này. Hôm nay tôi còn thấy bên cạnh cái xe buýt nhỏ của thôn chú có chiếc Rolls Royce, nó cũng là xe trong thôn của chú à?”

Gã đàn ông dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Cổ Dục rồi thần bí hỏi.

“À...” Nghe được ông anh kia nói vậy Cổ Dục có chút sững sốt, hắn bây giờ nói cái gì cũng không dễ nha. Nếu như giờ hắn nói thật là cái xe Cullinan kia là của hắn, còn cái xe buýt nhỏ cũng là hắn mua cho thôn. Vậy thì có phải là hắn đang khoe khoang hay không?

Dạo này mấy đoạn phim về việc đánh mặt mấy người hay khoe khoang cũng khá phổ biến, hắn hiện đang suy nghĩ là có nên nói thật hay là không đây.

Nhưng lúc này có một vị phụ huynh nữ tiến tới nói.

“Rolls Royce à? Là chiếc nào vậy?” Nhìn thấy ánh mắt vị phụ huynh này tò mò mấy vị phụ huynh khác không khỏi kéo cô ta lại một chút.

“Cái gì là Rolls Royce vậy ? Nó trông như thế nào?” Lúc này vị phụ huynh đang ngồi ở kế bên giường Cổ Tú Tú cũng hiếu kỳ nhìn về phía vị phụ huynh kia hỏi.

“Ài! Nó là xe đấy bà chị à. Cô chưa nhìn thấy trên phim hay sao, mấy ông chủ lớn hay ngồi cái xe đó lắm đấy.” Nghe cô ta nói xong, vị phụ huynh kia cũng bật cười đáp lại.

“Mấy ông chủ lớn không phải là đi xe Mercedes Benz hay BMW sao? Em rể của tôi trong nhà có mở một nhà máy, ông của hắn cũng có một chiếc Mercedes Benz. Nghe nói là mua hơn mấy trăm ngàn tệ lận đấy.” Lúc này có một vị phụ huynh khác cũng nói xen vào, kể lại chuyện mà cô ta biết.

“Cái gì mà hơn mấy trăm ngàn, Rolls Royce giá hơn mấy triệu lận đấy bà chị! Chính là cái xe SUV màu đen đậu kế bên cái xe buýt nhỏ kia kia.” Dù sao người đàn ông này ít nhiều gì cũng hiểu biết về xe, cho nên gã cắt ngang cái mạch suy nghĩ của mấy vị nữ phụ huynh. Trục tiếp làm rõ cái xe Rolls Royce kia của Cổ Dục có giá trị hơn mấy triệu tệ.

“Cái gì ? Mấy triệu tệ? Tiền từ trên trời rơi xuống à? Vậy mà có người bỏ mấy triệu tệ ra mua một cái xe như vậy. Tên đó thật biết cách phá của đó nha.” Nghe gã đàn ông nói xong, nhóm phụ huynh bên đây như ong vỡ tổ.

“Cầm mấy triệu tệ nếu mua phòng rồi cho thuê, nửa đời sau cũng không cần đi làm nha. Ài! Người có tiền thật là khó hiểu, cái xe mấy triệu tệ với cái xe mấy chục ngàn có gì khác nhau đâu. Chúng đều là một cái vỏ sắt bọc lấy bốn cái bánh xe không phải sao...”

“Chỉ là mấy triệu tệ, làm gì mà phải lên trời mới kiếm được?”

Nghe mấy vị phụ huynh kia trò chuyện, Cổ Dục cảm thấy có chút lúng. Nếu hỏi nãy cái ông anh kia hỏi thăm hấn, mà hấn thật sự trả lời thì hấn thấy mình đúng là đang khoe khoang. Nhưng giờ hấn mà trả lời thì lại có cảm giác như mình đang biến thành đứa nào tàn thích phá của vậy.

Nhưng mà rất nhanh sau đó Lý Vân Vân đã thu dọn đồ xong rồi đến tìm Cổ Dục.

“Mọi người cứ trò chuyện tiếp đi, tôi phải mang đồ cất lên xe đã.” Nhìn thấy Lý Vân Vân đứng ở cửa, lúc này Cổ Dục mang đồ của Cổ Tú Tú đứng dậy cùng bọn họ nói một câu rồi cùng Lý Vân Vân rời đi. Mà những người khác thấy họ rời đi cũng chợt nhớ ra mình đến đây để thu dọn đồ chứ không phải để tám chuyện, cho nên họ cũng cầm đồ rời đi theo.

Thế nhưng lúc bọn họ đi xuống còn cố tình nhìn qua chiếc xe đang đậu kế bên chiếc xe buýt nhỏ kia. Bọn họ quả thật tò mò không biết người nào mà lại bỏ ra mấy triệu tệ ra mua cái xe này, đến cùng là người này như thế nào.

Nhưng mà lúc bọn họ thấy Cổ Dục và Lý Vân Vân đem đồ bỏ vào cốp xe thì cả bọn đều ngăn cả người. Ui là trời! Vậy mà nãy giờ bọn họ nói bậy nói bạ trước mặt chính chủ.

Sau đó nhóm nữ phụ huynh kia đều cảm thấy xấu hổ, mà trong lòng người đàn ông hỏi nãy không khỏi cảm thấy một câu: “Quá trâu!”

Nói thật thì nhìn bề ngoài Cổ Dục cũng không giống kiểu người sẽ lái loại xe này. Quả thật không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

Gã ta cũng không có nghi ngờ Cổ Dục chỉ là tài xế lái xe các kiểu. Nếu như đó là một chiếc Rolls Royce Phantom thì

hắn còn chút nghi ngờ, nhưng mà chiếc xe này là loại SUV, gã ta chưa từng thấy có người thuê tài xế lái loại xe này, đến nỗi... Thôi quên đi, dù sao gã ta cũng không phải là dạng người có thể lái loại xe đó.

Sau khi hai người họ cất đồ lên xe xong, Cổ Dục cùng Lý Vân Vân đi lên cái xe buýt nhỏ kế bên. Bởi vì phần lớn người dân trong thôn đều ở trên đó, cho nên hai người cũng lên theo. Mà khi Cổ Dục lên xe thì cùng với Cổ Tấn trò chuyện.

Trong lúc bọn hắn đang trò chuyện các kiểu thì mấy nhóm phụ huynh không ngừng truyền tai nhau. Đó là phụ huynh của Cổ Tú Tú hôm nay lái một chiếc Rolls Royce tới trường để đi họp phụ huynh.

Điều này làm cho không ít phụ huynh đều tò mò mà tới nhìn xem một chút.

Dù sao họ cũng là phụ huynh học sinh, cũng không phải khán giả xem náo nhiệt, cho nên bọn họ cũng chỉ tới xem lướt qua rồi sau đó rời đi. Đồng thời trong lòng họ cũng cảm thấy bùi ngùi, mấy tên khốn nhà giàu vậy mà có thể bỏ ra mấy triệu tệ để mua xe. Bọn họ thật biết cách tiêu xài đó nha, còn bản thân bọn hắn chỉ tiêu có mấy trăm tệ thôi thì cũng cần phải tính toán, cân đo đong đếm rồi!

Tin đồn bị mấy phụ huynh kia lan truyền khắp nơi, lúc này cũng đến tai mấy người làm trong trường. Bây giờ biết tin này chủ yếu là chú gác cổng với mấy nhân viên trong trường biết thôi, còn giáo viên trong trường thì vẫn còn ở trong lớp phát bài tập hè cho bọn nhỏ.

Sau đó rất nhanh mấy học sinh cầm phiếu điểm với bài tập hè đi ra. Cổ Dục đưa Cổ Tú Tú, Lưu Phi Phi với Lý Vân Vân đến nhà hàng gần trường để ăn trưa, nghe nói nhà hàng này rất nổi tiếng ở trên mạng. Ăn trưa xong thì bọn họ trở về cửa sau của trường học nghỉ ngơi một chút. Tiếp đến hắn với Lý Vân

phi đến lớp của hai cô nhóc để họp phụ huynh, còn Cổ Tú Tú với Lưu Phi Phi thì hẳn để cho hai cô nhóc ở trong sân trường chơi.

Nhưng lúc tiến vào phòng học, hẳn cảm giác có chút gì đó là lạ, hẳn phát hiện ánh mắt của mấy vị phụ huynh khác đang nhìn mình có chút kỳ quái.

Đầu tiên chuyện bọn họ đều đồng loạt nhìn hẳn là chuyện kỳ quái thứ nhất. Tiếp đến hẳn nhìn thấy sắc thái trong ánh mắt bọn họ nhìn hẳn quả thật rất lạ. Nào là có vẻ như hâm mộ, nào là ánh mắt có vẻ ghen ghét còn có ánh mắt cảm khái, rầu rĩ, thấp thỏm nữa. Cái quỷ gì vậy trời!

Mặc dù là có chút tò mò, nhưng hẳn vẫn đi về ghế của Cổ Tú Tú ngồi xuống. Không lâu sau, một giáo viên nữ đeo kính cận, thoát nhìn chỉ hơn 30 tuổi bước vào lớp. Người này cũng chính là giáo viên chủ nhiệm của Cổ Tú Tú.

Kế tiếp là điểm danh xem phụ huynh nào không đến họp. Khi điểm danh đến Cổ Tú Tú hẳn cũng đáp lại, nhưng mà hẳn lại phát hiện ánh mắt của cô giáo nhìn hẳn có chút lạ lạ. Có thể nói ánh mắt của cô giáo nhìn về các phụ huynh khác so với hẳn thì có chỗ đặc biệt hơn. Bởi vì hẳn cảm thấy trong ánh mắt của cô giáo còn mang theo một chút gì đó, giống như là đang lấy lòng.

Chương 250. Tránh mưa

Chương 250: Tránh mưa

Họp phụ huynh ư? Mặc dù Cổ Dục là lần thứ nhất đi tham dự, nhưng cơ bản quá trình như thế nào thì hẳn cũng biết.

Đầu tiên là nói một chút về thành tích học tập, đương nhiên Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi cũng chỉ là học sinh lớp một, khai giảng này mới là lớp hai. Do đó thành tích học tập cũng không có gì nhiều để nói, rất nhanh thì đã kết thúc.

Tiếp theo chính là nói về một số bạn học nghịch ngợm muốn phụ huynh về quản giáo kĩ một chút. Trước đây, khi Cổ Dục còn đi học, cha mẹ hẳn không thích mục này nhất, bởi vì mỗi lần tham dự thì lần nào Cổ Dục cũng là người bị điểm danh phê bình.

Nhưng Cổ Tú Tú xem ra vẫn tốt, cô bé này can đảm can trọng, lúc ở trường là một cô bé vui vẻ luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người. Hơn nữa, còn giúp một bạn học bị chảy máu xuống phòng y tế, vì vậy mà cô bé được cô giáo khen ngợi.

Tiếp theo là mục vô cùng quan trọng. Đó là cô giáo nói một lần về bài tập hè, một số bài tập hè còn phải nhờ phụ huynh giúp đỡ để các bé hoàn thành.

Vừa nghe tới đây, Cổ Dục cảm thấy đầu mình có chút đau nhức, hẳn chỉ giúp Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi làm bài tập có một lần, vậy mà bị ám ảnh đến tận bây giờ. Đây đúng là một việc mang tính khiêu chiến rất cao.

Tất cả việc cần nói đều đã nói xong, cô giáo lập tức tiễn các vị phụ huynh ra về. Mà khi đối mặt với Cổ Dục, cô giáo

lập tức bày ra nụ cười rục rỡ. Tốt thật! Cổ Dục đoán, có lẽ cha mẹ hẳn từ trước tới giờ chưa từng tiếp nhận những lời khen ngợi thế này.

Cổ Dục đi theo nhóm phụ huynh rời khỏi phòng học, ở ngoài thì Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi đang đợi ở trước cổng trường. Sau khi Cổ Dục cùng Lý Vân Vân và hai cô nhóc lên xe thì mọi người bắt đầu lên đường trở về nhà.

“Chúng tôi về trước nhé.” Mở cửa sổ xe ra, Cổ Dục nói với Cổ Tấn một tiếng.

“Mọi người về trước đi, tôi còn muốn dẫn mấy đứa nhỏ đi đến siêu thị ở gần đây. Thật khó mới có một chuyến như thế này, dù sao cũng phải mua chút đồ rồi mới trở về.” Nghe được Cổ Dục nói bên này Cổ Tấn cũng cười đáp lại.

Đúng là ở trong thôn những đồ dùng sinh hoạt cơ bản thì đều có đầy đủ hết.

Rau quả, thịt, trứng, lương thực..... trên cơ bản là đều có thể tự cung tự cấp.

Nhưng cũng có rất nhiều đồ vật trong thôn không mua được. Giống như hải sản, quần áo, thịt dê bò... còn những đứa bé này sang năm phải đi học, dĩ nhiên là cần mua một số đồ dùng văn phòng phẩm như túi xách, vở,... Vì vậy khi lên thị trấn lẽ dĩ nhiên là phải đi mua đủ.

Mà trong nhà Cổ Dục không thiếu những thứ này, bởi vì Cổ Dục đều mua cho Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi rất nhiều đồ rồi, chính vì vậy bọn họ không cần mua thêm gì, thế nên trực tiếp đi về nhà là được.

Theo tiếng động cơ vang lên, Cổ Dục lái xe nhanh chóng rời khỏi thị trấn. Nhưng lúc đang trên đường trở về thôn Cổ Gia thì trời bỗng nhiên tối sầm lại.

Không nên hiểu lầm, không phải là trời tối mà là trời muốn mưa.

Lúc trước đã từng nói qua, trời ở vùng đông bắc thay đổi giống như khuôn mặt của nữ nhân, thay đổi bất thường. Khi nhìn thấy trời tối lại, Cổ Dục lập tức lấy điện thoại ra xem.

Quả nhiên buổi sáng vẫn báo trời nắng, thế nhưng bây giờ liền báo trời mưa có sấm chớp.

“Hy vọng là tới nhà kịp.” Nhìn sắc trời thế này, Cổ Dục nhỏ giọng nói một câu, nhưng không biết có phải miệng hần là miệng quạ đen hay không. Mà khi hần vừa lẩm bẩm xong thì trời đã bắt đầu đổ mưa, lại còn có cả sấm chớp, hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển tiếp mà trời đã mưa tầm tã. Có thể nói, cơn mưa này như tẩy rửa sạch sẽ mặt đất.

Hơn nữa, cơn mưa này đến cũng rất nhanh, Cổ Dục phát hiện mặt đất bên ngoài đang bốc lên hơi nước, điều này càng chứng tỏ một điều là trời đang nắng thế nhưng bỗng nhiên đổ mưa. Cổ Dục có thể nhìn ra cơn mưa này không giống như mưa bụi.

Mặc dù Cổ Dục là bậc thầy lái xe, hần không sợ đường trơn, cũng không sợ đường khó đi, chỉ cần có đường đi thì hần hoàn toàn có thể lái qua được. Nhưng hiện tại bên ngoài tầm mắt đã bị che mờ, nên hần vẫn có chút lo ngại, chính vì vậy hần đánh tay lái dừng lại ở bên đường.

“Mưa quá lớn! Chúng ta dừng ở đây một chút rồi lát nữa lại đi.” Khi Cổ Dục dừng xe xong hần hướng về phía mọi người mà nói.

“Được! Chúng ta cũng không có vội gì, an toàn là trên hết.” Nghe thấy Cổ Dục nói như vậy, Lý Vân Vân cũng gật đầu đồng ý, mà ở phía sau Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi cũng

không nói gì, hai cô nhóc đang ghé đầu vào cửa sổ xe nhìn ra trời mưa bên ngoài.

Chẳng qua, nhìn trời mưa một thì sự vui vẻ ban đầu dần chuyển thành chán nản.

Không lâu sau đó, hai cô nhóc này rất nhanh đã ngủ thiếp đi, mà Lý Vân Vân ở bên cạnh cũng có chút buồn ngủ.

Thấy vậy Cổ Dục nhanh chóng chỉnh nhiệt độ điều hòa lớn hơn một chút để tránh bọn họ bị cảm mạo.

Nhưng chuyện này rất khó không chế, cho dù là Rolls Royce đi chăng nữa thì khi chỉnh nhiệt độ thấp thì nó sẽ lấy gió ở bên ngoài, cũng sẽ gây cảm mạo, còn khi nâng nhiệt độ thì bản thân chiếc xe sẽ nóng lên sinh ra nhiệt lượng, điều này sẽ khiến trong xe có chút nóng.

Lúc đậu xe Cổ Dục nằm ở vị trí ghế lái của mình nghịch điện thoại, kết quả khi chơi được một lúc hắn cảm giác trên mặt mình đã đầy mồ hôi. Khi hắn lau mồ hôi thì phát hiện ở cửa sổ đều bị hơi nước che khuất, khiến hắn không thể nhìn thấy bên ngoài.

Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi thì còn tốt, bởi vì là trẻ con nên bọn chúng không cảm thấy nóng, vẫn còn đang nằm ở phía sau ngủ ngon lành.

Rolls Royce của Cổ Dục là xe năm chỗ, cho nên không gian khá rộng rãi, hai đứa nhóc ở phía sau nằm ngủ ngon lành.

Mà Lý Vân Vân thì có vẻ rất nóng, vị trí của cô lúc này là ở bên ghế phụ, trên đầu không ngừng chảy mồ hôi nhưng đã ngủ thiếp đi. Khi ánh mắt Cổ Dục nhìn Lý Vân Vân đang ngủ ở bên cạnh, hắn không tự chủ mà nhìn xuống phía dưới.

Hôm nay Lý Vân Vân mặc một bộ đồ màu trắng ngắn tay rộng rãi, bộ quần áo này trước đó cô cũng đã mặc qua. Thế nhưng hắn cũng chẳng cảm thấy gì đặc biệt, nhưng hiện tại bởi

vì nhiệt độ quá nóng mà mồ hôi chảy ra vô cùng nhiều. Cho nên bộ quần áo này dán chặt nên người của cô, hơn nữa bộ quần áo này màu trắng nên khi ướt có chút trong suốt, có thể nhìn xuyên qua được lớp ý phục màu trắng này.

Khi nhìn qua Lý Vân Vân, Cổ Dục bèn nhìn thấy vật không nên nhìn thấy.

Lại thêm Lý Vân Vân đang ngồi ở ghế phụ cũng đang đeo dây an toàn, trước đó ngồi ở bên cạnh ghế lái của Cổ Dục đều là Phùng Thư Nhân. Cô gái này không hề có chút nẩy nở nào, cùng lắm cũng chỉ là cúp B, so với Lý Vân Vân là cúp F hoàn toàn không thể so sánh. Hơn nữa, lúc này nó còn đang bị dây an toàn giữ lại, khiến Cổ Dục không khỏi nuốt nước miếng, thầm than một tiếng.

Mắt thấy trên trán Lý Vân Vân có một giọt mồ hôi đang dần dần trượt xuống, khẽ lướt qua gương mặt hoàn mỹ kia, theo chiếc cằm trượt đến cái cằm cổ thon dài... Sau đó bị quần áo hấp thụ, Cổ Dục cảm thấy cổ họng mình càng ngày càng khát...

Dường như hần không thể khống chế cơ thể của mình, chậm rãi tiến dần về phía Lý Vân Vân, về phần hần nhìn thấy gì cũng sẽ không nói, chỉ có thể nói rằng tần suất nuốt nước miếng của hần càng lúc càng nhanh..

Trong lúc hần chuẩn bị tới gần để thấy rõ thì đột nhiên có tiếng sấm nổ. Cổ Dục nhìn thấy mí mắt Lý Vân Vân bỗng nhúc nhích khiến hần giật mình rụt người trở về...

—

Cầu phiếu đề cử a!!!

Chương 251. Chuyện nhỏ sau cơn mưa

Chương 251: Chuyện nhỏ sau cơn mưa

“Ừ, tôi ngủ thiếp đi sao?” Chậm rãi mở mắt nhìn Cổ Dục bên cạnh đang nhanh chóng lấy điện thoại ra nghịch, Lý Vân Vân có chút nghi ngờ hỏi.

“A, tôi đã ngủ thiếp đi à...” Nghe được lời của Lý Vân Vân, Cổ Dục chậm rãi gật đầu, sau đó thu lại ánh mắt, bây giờ trái tim hắn vẫn đang đập thành thịch đây.

“A...” Nghe thấy Cổ Dục nói như vậy, Lý Vân Vân gật đầu một cái, sau đó cô lại phát hiện trạng thái của Cổ Dục không đúng lắm. Khi cúi đầu nhìn xuống bản thân, cô phát hiện áo của mình đã bị mồ hôi làm ướt, điều đó khiến mặt của cô lập tức đỏ lên. Cô có chút bối rối muốn mở cửa sổ ra để hít thở không khí, kết quả vừa mở ra đã bị nước mưa hắt vào khiến áo càng bị nhìn thấu.

“A, chị không sao chứ?” Lập tức dùng bảng điều khiển bên này để đóng cửa sổ lại cho Lý Vân Vân, Cổ Dục vội vàng hỏi.

“Không có, không có gì nhưng cậu có thể đưa cho tôi khăn giấy được không, sau đó quay sang bên kia một chút...” Nhìn ánh mắt quan tâm của Cổ Dục, Lý Vân Vân mắc cỡ nói.

“A.” Nghe được lời nói này Cổ Dục cũng đem đầu chuyển qua hướng khác đồng thời lấy khăn giấy đặt trên bàn đưa tới. Nhưng dù hắn có quay sang hướng khác cũng không tránh được, vì xe của hắn có dán màng cách nhiệt, hiện tại miếng dán trong suốt này giống như tấm gương. Đương nhiên cái

gương này không thể nhìn từ bên ngoài, vì không được phép nên chỉ có người bên trong mới có thể nhìn được, nhưng cái này làm tấm gương cũng không hề gì.

Từng cử động của Lý Vân Vân ở đằng sau Cổ Dục đều nhìn thấy rõ ràng.

Có vẻ Lý Vân Vân cũng chú ý đến tấm kính này, do dự một chút nhưng cô cũng không yêu cầu Cổ Dục nhắm mắt lại mà từ từ cởi áo ra. Nay thì hay rồi, Cổ Dục nhìn càng rõ hơn so với vừa nãy.

Cũng chính vì nhìn rõ hơn khiến Cổ Dục càng thêm kinh ngạc, đáng người Lý Vân Vân so với vừa rồi càng thêm hoàn mỹ.

Cô giống như mấy người đẹp nhân tạo (phẫu thuật thẩm mỹ) ở Hàn Quốc, thân hình không một chút khuyết điểm nào, vô cùng hoàn mỹ, phút chốc không có từ ngữ nào có thể miêu tả dáng vẻ của cô. Đặc biệt là phần eo nhỏ đến mức khiến người ta giật sùi máu, so với những minh tinh kia thì lại càng nhỏ hơn. Hơn nữa nhìn giống như không có xương sườn, mà eo nhỏ như vậy nhưng xương sườn lại không bị lộ ra ngoài, đúng là vô cùng hoàn mỹ.

Lấy giấy lau khô mồ hôi và nước trên thân mình, sau đó lại nhìn quần áo của mình đều bị ướt sũng.

Cô nhìn thời tiết bên ngoài, nếu bây giờ đi ra ngoài vắt khô quần áo thì chúng vẫn bị ẩm, vậy chỉ có thể nhờ Cổ Dục, nhưng cô lại không biết mở lời như thế nào...

“Tiểu Dục, có thể cho tôi mượn quần áo một chút không?” Do dự một chút, Lý Vân Vân vẫn quay sang Cổ Dục nhỏ giọng nói.

“A, có thể.” Nghe được lời nói của Lý Vân Vân, Cổ Dục lập tức cầm lấy bộ đồ đưa qua, dù có thể nhìn vào kính nhưng

hắn không thể phán đoán khoảng cách chính xác nên khi Cổ Dục đưa quần áo tới tự nhiên mà chạm vào tay Lý Vân Vân.

Lý Vân Vân cảm nhận được tay của Cổ Dục, cơ thể có chút giật mình nhưng cũng không rút lại, mà vẫn kiên trì cầm lấy quần áo Cổ Dục đưa tới.

Sau khi đưa áo, những xúc động bên trong người lại dần dần dịu xuống, không phải hắn đã tiến vào trạng thái như Thánh Nhân mà bởi vì vừa rồi hắn chạm vào tay Lý Vân Vân.

Lý Vân Vân rất đẹp, dáng người cũng rất tốt nhưng tay của cô lại cực kì thô ráp, nhất là lòng bàn tay có vết chai đặc biệt rõ ràng. Cổ Dục biết tay cô như vậy là vì toàn tâm toàn ý chăm sóc Lưu Phi Phi.

Đột nhiên Cổ Dục thấy cảm xúc của mình có chút nực cười, Lý Vân Vân rất mê người nhưng nghĩ tới ý nghĩ vừa rồi của mình, hắn thấy có chút bản thủ.

Hít sâu một hơi, Cổ Dục liếc mắt nhìn ra bên ngoài, xác định mưa không rơi về hướng này mới mở cửa xe ra, sau đó cầm quần áo dùng sức vặn mấy cái, cảm thấy ngoại trừ ẩm ướt thì không còn nước nữa mới đem cửa đóng kĩ, cầm quần áo đưa tới.

Nhận lấy bộ đồ, Lý Vân Vân mặc vào lần nữa, dù có chút ẩm nhưng cũng không còn dính sát vào người. Thấy vậy cô hơi thở ra một chút.

“Cơn mưa này cũng không hề nhỏ nhỉ.” Ngồi lại lên ghế lái phụ, Lý Vân Vân nhìn trời bên ngoài, nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy, bình thường mưa lớn như vậy ở Cáp Nhĩ Tân không đến nửa giờ, nhưng hôm nay đã một tiếng trôi qua mà mây đen chưa có dấu hiệu tan đi.” Nghe Lý Vân Vân nói, cơ thể Cổ Dục nghiêng về phía trước đồng thời mở miệng trả lời.

Mặc dù trong lòng Cổ Dục nghĩ dù trời ở Cáp Nhĩ Tân có sập thì hấn cũng không sợ, nhưng phản ứng trên thân thể không dễ dàng áp chế, cho nên động tác này của hấn, hiểu chứ...

“Chú vừa rồi...là nhìn lên tôi.” Nhìn động tác của Cổ Dục, Lý Vân Vân đưa mắt nhìn Cổ Tú Tú cùng Lý Vân Vân đang ngủ say đằng sau rồi nhỏ giọng nói.

“Ặc...” Nghe được câu nói thẳng thắn của cô, Cổ Dục bị nghẹn lại, hấn thật sự không biết tiếp lời như thế nào.

“Không cần gấp gáp phủ định như vậy, tôi cũng không tức giận, ít ra tôi đối với thân thể chính mình mình vẫn có lòng tin, nếu như chú không nhìn lên tôi thì chứng tỏ chú muốn cùng tôi trở thành chị em.” Nhìn Cổ Dục lo lắng như vậy, Lý Vân Vân ôm lấy đầu gối của mình, tiếp đó nhìn ra bên ngoài cười nói.

“Cái kia...” Nghe cô nói như vậy, Cổ Dục càng không biết nói tiếp như thế nào.

Chẳng qua nhìn dáng vẻ Lý Vân Vân cũng không muốn để Cổ Dục đáp lại, tiếp tục cất giọng chậm chậm nói.

“Tôi cũng không so đo chuyện này, nhưng lần sau đừng để người khác phát hiện, tôi biết nam nhân đều có nhu cầu... nhưng ngoại trừ nhìn, những cái khác thì không thể, dù sao cha Phi Phi cũng có ơn với tôi, cho nên đến khi Phi Phi lớn lên rồi lấy chồng, tôi cũng không có tâm để ý đến chuyện tình cảm gì khác. Bởi vì tôi không hi vọng con bé lại có thêm một người cha... Dù sao thì tôi cũng không gả cho chú, là tôi không xứng với chú.”

Khi nghe những lời nói đó, vẻ mặt của Cổ Dục trầm mặc, có chút bất ngờ. Lý Vân Vân vừa cười vừa nói nhưng cũng

cảm thấy có chút xấu hổ, cô lập tức đánh một cái lên bả vai Cổ Dục, tiếp đó nở nụ cười như ánh mặt trời.

Nhìn nụ cười của cô, Cổ Dục há to miệng nhưng không biết phải nói gì mới tốt, nói mình sẽ chịu trách nhiệm? Nhưng vấn đề ở đây không phải hắn có chịu trách nhiệm hay không, mà căn bản đối phương không muốn để hắn chịu trách nhiệm, hay cùng hắn phát sinh quan hệ khác.

Thật ra hắn không giỏi ăn nói, về phương diện tình cảm cũng không biết nhiều nên có chút không biết phải làm sao.

“Được rồi! Chuẩn bị về thôi!” Nhìn vào mắt Cổ Dục, Lý Vân Vân vừa cười vừa chỉ về đỉnh núi phía trước, Cổ Dục theo tay cô chỉ mà nhìn sang thì thấy được cầu vồng trên đỉnh núi, cũng biết mưa sẽ không kéo dài lâu.

Chương 252. Kỹ năng mới

Chương 252: Kỹ năng mới

Cơn mưa dần dần nhỏ lại, Cổ Dục cũng quyết định lái xe về nhà.

Khi xe của hắn đỗ vào trong nhà, hắn cùng Lý Vân Vân sửa sang lại tâm tình một chút. Sau đó cả hai ôm Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi còn đang ngủ ở ghế sau đi lên gian phòng ở lầu hai, bây giờ trời vẫn còn đang mưa cứ để cho bọn chúng ngủ đi, còn đồ vật của hai đứa thì đương nhiên Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi, còn có Phùng Thư Nhân sẽ hỗ trợ xử lý, tất nhiên cũng ở trong nhà Cổ Dục để giặt mấy thứ đồ vật này.

Dù sao thì máy giặt ở đây có rất nhiều chức năng, có thể hong khô, làm việc gọn gàng dung tích lại nhiều. Nhưng mấy cô gái trong nhà lại cảm thấy, sử dụng loại máy giặt này có chút quá lãng phí nước cùng thời gian, các cô còn cho rằng chỗ nước đó có thể dùng tắm ba ngày vẫn còn được, máy giặt này chỉ có chỗ tốt là tiện lợi.

Bận rộn đến buổi trưa, những thứ này cơ bản đều làm xong, nhưng khi Lâm Lôi Cùng Lý Vân Vân ra vườn hái đồ ăn, Lâm Lôi không khỏi nhỏ giọng hỏi Lý Vân Vân.

“Cô cùng Cổ Dục xảy ra chuyện gì sao? Tôi thấy chú ấy sau khi trở về thì có chút trốn tránh cô.”

Dù sao cũng vừa mới xảy ra chút chuyện nhỏ ở trên xe, cho nên hiện tại Cổ Dục nhìn Lý Vân Vân vẫn còn chút lúng túng, do đó lúc chiều hắn không dám đối mặt với Lý Vân Vân. Nhưng hắn không ngờ rằng hành động không tự nhiên của mình, đã bị Lâm Lôi phát hiện.

“Đúng vậy! Vừa rồi trên xe lúc tránh mưa chú ấy nhìn lên tôi thì bị phát hiện.” Nghe được lời nói của Lâm Lôi, Lý Vân Vân do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn nói ra sự thật, nhưng chẳng qua bên trong đã được lược bỏ rất nhiều chi tiết.

“Này! Tôi còn tưởng chuyện gì chứ, chú ấy cũng không phải lần thứ nhất nhìn lên chúng ta, nhưng cô vạch trần chú ấy làm gì chứ, như vậy cũng sẽ rất lúng túng đó nha.” Nghe thấy Lý Vân Vân nói như vậy, Lâm Lôi hướng về phía nàng phẩy tay, tiếp đó không thèm để ý nói.

Cổ Dục bình thường cũng hay nhìn lên các cô, thật ra họ đã sớm biết được, chẳng qua các cô cũng không hề vạch trần, mà ngược lại trong lòng lại có chút mừng thầm. Ban đầu Lâm Lôi còn tưởng Lý Vân Vân cũng giống như mình đều muốn như vậy, nhưng kết quả Lý Vân Vân lại đem sự thật này nói ra.

“Ài! Tôi với cô không giống nhau, Thư Nhân bây giờ đã lớn, còn cô thì tuổi vẫn còn nhỏ. Lúc nào cũng có thể theo đuổi hạnh phúc của mình. Cổ Dục thật sự không tệ, lớn lên đẹp trai, vóc dáng đẹp, tính cách ôn hòa, lại không hút thuốc. Lúc bình thường cũng không uống rượu, lại là người có năng lực, còn có tiền. Đàn ông hoàn mỹ như vậy biết tìm ở đâu nha.”

Nhìn Lâm Lôi, Lý Vân Vân không khỏi nhẹ nhàng đung cô một cái, tiếp đó cười ha hả nói.

Nghe Lý Vân Vân nói xong, gương mặt của Lâm Lôi cũng khề đỏ lên, sau đó cô bèn liếc mắt một cái.

“Cô cũng biết hoàn cảnh của tôi mà, một cô gái nông thôn đã được gả cho người khác như tôi, làm sao có thể theo đuổi hạnh phúc của mình cơ chứ?”

“Không làm lớn được thì làm nhỏ thôi.” Nhìn thần sắc của Lâm Lôi, Lý Vân Vân bèn cười hì hì trêu ghẹo.

“Còn nói tôi! Vậy sao cô không chịu làm nhỏ đi? Bằng không, hai chúng ta cùng làm nhỏ, sau này còn có thể hỗ trợ nhau?” Nhìn thấy ánh mắt chế nhạo kia của Lý Vân Vân, Lâm Lôi cũng nhướn mày phản bác nói.

“Ai muốn cùng người hỗ trợ lẫn nhau!”

“Tốt, tôi muốn cùng cô trở thành chị em, kết quả cô lại như vậy, như thế là không được đâu nha!”

“Ha ha ha ha...”

“Mẹ của cháu với chị Lý ở hậu viện hái rau thôi mà, sao họ lại vui vẻ như vậy chứ?” Nghe tiếng cười như chuông bạc của hai cô gái, Cổ Dục một bên đang xử lý mấy con tôm, một bên có chút nghi hoặc hỏi Phùng Thu Nhân đang ngồi bên cạnh.

“Ai biết được chứ.” Nghe thấy lời Cổ Dục nói, Phùng Thu Nhân cũng nhìn về phía hậu viện, tiếp đó khẽ nhún vai, bài ra bộ mặt không thèm để ý đáp.

Mà Cổ Dục hướng mắt nhìn về phía hậu viện, hắn cũng nở nụ cười, hôm nay đúng thật là có chút thú vị...

Thời gian một ngày lập tức trôi qua, vừa ăn xong bữa cơm chiều, bên trong nhà lúc này chỉ còn lại có một mình hắn. Buổi tối hôm nay đối với Cổ Dục mà nói thì có chút gian nan, bởi vì vừa nhắm mắt lại thì sẽ nhớ lại những gì hôm nay nhìn thấy.

Điều đó khiến hắn có chút trần trọc.

“Ài! Bây giờ mình có tiền như vậy, đẹp trai như vậy, nhưng vì sao đến một cô bạn gái cũng chưa có chứ? Ài! Xem ra mình đúng là thất bại mà...” Dùng sức vỗ mặt mình một cái, Cổ Dục nhỏ giọng lầm bầm một câu. Sau đó cầm điện thoại lên, hôm nay hắn quyết định không xem Thâm Điền lão sư mà xem Hạng lão sư...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như tìm một người bạn gái rồi ở cùng một chỗ thì cái giếng nước kia phải làm sao bảo vệ đây? Đây chính là một vấn đề lớn đó nha...

Một đêm cứ như vậy trôi qua, sáng sớm hôm sau, Cổ Dục thức dậy ngáp một cái. Nhìn thời gian thì lúc này đã là 5 giờ sáng, lê cái lưng mệt mỏi đi rửa mặt xong. Cổ Dục bắt đầu tiến hành câu cá, nhưng khi thả câu đầu tiên hắn phát hiện có chỗ không thích hợp.

Bởi vì dây câu chìm xuống, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách hai ngàn mét.

“Đây là kỹ năng?” Nhìn xem độ dài đã đến hai ngàn chín trăm mét, nhưng dây câu cũng chưa hề có ý muốn dừng lại. Cổ Dục nói thầm trong lòng tiếp đó thì bắt đầu thu hồi dây câu

Quả nhiên khi dây câu được lôi ra khỏi mặt nước hắn lập tức nhìn thấy một cái rương lóe lên, khi ánh mắt của hắn chạm vào chiếc rương kia thì nó lập tức biến thành một vệt sáng chui vào trong đầu của hắn, tiếp đó Cổ Dục biết mình đã câu lên cái gì.

“Kỹ năng bậc thầy diễn xuất sao?” Xem xét kỹ năng mình vừa mới câu lên, Cổ Dục sửng sốt một chút rồi có chút bất ngờ nói.

Cái này cũng giống với kỹ năng ca hát hay đàn ghita, đối với hắn kỳ thực không có chút lợi ích gì. Bởi vì hắn không có nghĩ tới việc sẽ phát triển trong giới giải trí.

Kỹ năng này thì phải dùng vào cái gì đây chứ?

“Cũng không thể nói như vậy, nếu như hôm qua có kỹ năng này thì thời điểm Lý Vân Vân phát hiện mình nhìn lén, lúc đó mình có thể chấp hai tay lại bái Phật. Ặc, đúng là diễn tốt nha. Mà hình như cô ấy không có dây chuyền hình Phật, vậy có nên

bỏ chút thời gian mua cho Lâm Lôi và Lý Vân Vân một cái hay không?” Sờ lên cằm mình, Cổ Dục khẽ lẩm bẩm.

Tốt rồi, hẳn thật sự rảnh rồi không có việc gì làm, để chứng minh kỹ năng của mình một chút, hẳn sẽ đi mua hai cái mặt dây chuyền? Cũng không biết Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân có tin Phật hay không nhỉ?

Nở nụ cười tự giễu, Cổ Dục lập tức ném cái ý nghĩ này ra khỏi đầu, tiếp đó thì bắt đầu câu cá. Sau khi câu cá xong thì Cổ Dục lên lầu tắm rửa một chút, bất tri bất giác đã là 7 giờ sáng. Hẳn cũng không có tâm trạng làm bữa sáng phức tạp cầu kỳ gì vì vậy hẳn đem hoành thành ra hấp.

Nhưng khi hẳn đi qua cửa lớn ở phòng bếp, đột nhiên hẳn ngửi thấy một cỗ mùi hương, dựa theo cái mùi hương này tỏa ra, hẳn bất ngờ phát hiện mấy chậu hoa lan lúc trước hẳn mua bây giờ đều đã nở hoa rồi.

“Đã lâu như vậy rồi! Cuối cùng thì cũng đã nở hoa, nhưng hoa này nhìn có vẻ quá khó coi rồi nhỉ.” Đi tới bồn hoa ở bên cạnh, Cổ Dục ngồi xổm xuống, một bên ngửi mùi thơm, một bên không khỏi chửi bậy.

Chương 253. U Minh Lan

Chương 253: U Minh Lan

“Xinh đẹp, thật quá đẹp....”

Cổ Dục vừa mới chụp mấy bông hoa này xấu nhưng sau đó vẫn chụp hình gửi cho cụ Tổng xem, bởi vì cụ Tổng trước đó đã nói qua khi nào hoa nở thì phải nói cho ông cụ biết.

Kết quả Cổ Dục vừa gửi ảnh xong, mới hơn chín giờ sáng thì cụ Tổng đã lôi kéo Tổng Minh tới nhà Cổ Dục. Vừa đến đã nhào ngay vào mấy bồn hoa lan kia, hai mắt như tóa lửa nói.

Nhà Cổ Dục có hai bồn hoa lan đã nở.

Trong đó có một chậu là Huệ Lan nhưng hình như màu sắc có khác biệt so với lúc được chủ tiệm giới thiệu. Theo lời chủ tiệm thì Huệ lan hẳn là màu hồng phấn, nhưng Cổ Dục lại thấy cây hoa này là màu đỏ như lửa thật sự rất giống ngọn lửa bên trong bếp lò.

Cây hoa này thoát nhìn trông như một ngọn lửa, đáng tiếc là đây là mùa hè, Cổ Dục cảm thấy thời tiết mùa hè mà nhìn đám lửa này làm gì, còn chưa đủ nóng hay sao? Nếu là mùa đông mà nó nở hoa thì còn có chút thoải mái.

Mà một chậu hoa lan khác ở bên cạnh, theo lời ông chủ nói thì đây chính là cây Lan Quý.

Lan Quý, tên như ý nghĩa, loại lan này khi trưởng thành là màu trắng. Tiếp đó có phần đuôi rất dài, chập chờn trong gió nhìn giống như là quý, do đó nó mới có tên gọi là Lan Quý.

Nhưng Cổ Dục nhìn chậu lan Quý này rõ ràng là sai lệch, mặc dù là hình dáng Lan Quý nhưng màu sắc lại không phải

thuần trắng mà còn có chút xanh lam. Quan trọng là vật này giống như là mặt lưng điện thoại, nó có thể thay đổi màu sắc dựa theo góc độ người nhìn. Tỷ như ở xa nhìn thì có màu xanh lam, đi lại gần nhìn thì có màu xanh lục, góc độ khác nhau thì màu sắc cũng khác nhau.

Cổ Dục nhìn thì thấy có chút xấu, nhưng mà đối với cụ Tổng thì đây chính là thứ đỉnh cấp, là tinh phẩm nha!

Phải biết, hoa lan biến dị có giá trị không nhỏ, nhất là hoa lan biến dị như của Cổ Dục đây. Đã là hoa biến dị nhưng lại biến dị thêm một lần nữa, cái tỉ lệ biến dị này có thể nói là trong mấy chục ngàn người chỉ có một.

“Loại hoa lan thế này trước nay chưa từng gặp qua. Nhóc con! Quả nhiên cháu rất lợi hại.” Cầm điện thoại di động, cụ Tổng đang không ngừng chụp ảnh, một bên chụp một bên vừa nói với Cổ Dục. Tiếp đó, ông cụ đăng những tấm ảnh chụp này lên vòng bạn bè, mang theo vẻ cực kỳ đắc chí.

Kết quả vừa đăng xong thì lập tức có hơn 10 bình luận xuất hiện, có bình luận khen hoa này đẹp, có bình luận kinh ngạc vì loại hoa này không biết làm sao có thể trồng được. Nhưng câu hỏi nhiều nhất chính là hoa này bán như thế nào? Có bán hay không?

Thậm chí có người đã đưa ra giá, bình thường một gốc Lan Quý đã có giá trị tầm mấy trăm ngàn. Mà Lan Quý biến dị này càng là cực phẩm trong cực phẩm.

Cho nên những vị đại gia tới hỏi, giá ban đầu liền lên hết tới 2 triệu tệ. So với những loại Lan Quý bình thường thì giá cả này đã gấp mười mấy lần. Nhưng tất cả mọi người đều rõ, đây có lẽ không phải là giá cuối cùng, nếu như hoa này phát triển tốt thì bán với giá mười mấy triệu tệ cũng không là vấn đề.

Nghe lời nói của cụ Tổng, nhìn những giá cả trong vòng bạn bè của ông cụ, những người bên cạnh Cổ Dục mí mắt không khỏi nhảy lên. Máy người Lâm Lôi ngay cả đến gần mấy gốc Lan này cũng không dám, một gốc Lan mà bán được hơn 10 triệu tệ? Đúng là muốn ăn thịt người mà?

Mà Cổ Dục lại nghĩ tới việc khác, trước đó hắn đã trồng cây trà trong không gian. Nếu như hắn trồng thêm hoa Lan, mà những thứ này đều biến dị mà nói, chẳng phải là sẽ có thêm một khoản tiền rất lớn nữa sao?

Một gốc Lan coi như bây giờ giá quy định là 2 triệu tệ, một mảnh đất có thể trồng 4,500 chậu thì chính là... 9 tỷ sao? Tốt nha, hắn có một chút ý nghĩ hảo huyền, việc này quả thật quá mê người. Hắn trồng mấy cây nhân sâm kia, xem như có thể dưỡng đến ngàn năm thì một gốc nhân sâm giá cũng xấp xỉ 100 triệu, cộng hết mấy gốc nhân sâm lại cũng chỉ có 2 tỷ mà thôi.

Hơn nữa còn phải tiêu tốn rất nhiều thời gian, nhưng nếu đổi lại là hoa Lan thì không cần mất nhiều thời gian như vậy.

“Có thể tìm cơ hội để thử một chút.” Hai mắt hắn lập tức sáng lên, cổ Dục nhỏ giọng lầm bầm.

Đương nhiên hắn cũng biết nguyên nhân là vật hiếm thì quý, cây Lan đáng giá hơn 10 triệu kia. Ngoại trừ việc thổi phồng quá lên thì chủ yếu nhất chính là việc nó là thứ độc nhất, thế gian này chỉ có duy nhất một chậu, cho nên nó mới có giá tiền như thế.

Nếu như có thể trồng đại trà, vậy thì cũng không biết giá cả sẽ như thế nào.

Nhưng vẫn là có thể thử một chút, đáng tiếc bây giờ trong không gian của hắn đã đầy, cũng không biết bao giờ mới xuất hiện thêm một mảnh đất không gian nữa.

“Đúng! Loại hoa Lan này của cháu là lần đầu xuất hiện trên thế gian này, cháu đặt cho nó một cái tên đi.” Yêu thích không buông tay, nhìn hoa lan này hồi lâu cuối cùng cụ Tổng cũng xoa xoa tay đi tới bên người Cô Dục nói.

“Đặt tên sao...” Vừa nghe cụ Tổng nói, Cô Dục không khỏi gãi đầu. Hẳn đối với việc đặt tên cũng không quá để tâm, xem tên của động vật trong nhà hẳn mặc dù rất bá khí nhưng không phải cái tên dễ gọi hay dễ nhớ gì, giống như Đại Hoàng, Đại Tro, Đại Hắc thì sẽ dễ dàng nhớ hơn nhiều.

Trong thôn Cổ gia hiện tại còn không ít người gọi là Bạo Quân và Vua Núi đây này.

Bây giờ lại để cho hắn đặt tên thì hắn thật sự có chút lo lắng, nhưng dù sao thì hoa này cũng là do hắn chăm sóc, cho nên sau một lúc do dự. Lúc này hắn ngồi xuống bên cạnh hai chậu hoa.

“Cái chậu Huệ Lan này thì gọi là Lan Hỏa Diễm đi...” Nhìn một hồi lâu Cô Dục suy nghĩ một chút rồi nói.

“Được! Lan Hỏa Diễm là chuẩn xác, hoa của nó thật sự giống như là lửa cháy vậy. Thế còn chậu Lan Quý này thì sao?” Khẽ gật đầu một cái, cụ Tổng cũng nóng lòng nhìn về phía chậu Lan Quý kia.

Huệ lan biến dị đổi tên thành Lan Hỏa Diễm mặc dù cũng là hiếm có, nhưng mà so độ trân quý thì Huệ lan thật sự kém hơn lan Quý nhiều.

Cho nên, đặt tên chậu lan này vẫn là quan trọng nhất.

“Nhìn dáng vẻ mặt xanh nanh vàng của nó, không bằng gọi là Lan Ác Quý đi?”

“Không dễ nghe, không dễ nghe, hơn nữa còn có điềm xấu.” Nghe Cô Dục nghĩ nửa ngày rồi nói ra cái tên lan Ác

Quý, cụ Tổng có chút oán trách, bày ra bộ mặt khó chịu rồi nói.

“Nếu đặt tên là lan Ác Quý vậy không bằng đổi lại một chút là lan U Linh đi, được không?” Sờ lên cằm suy nghĩ một chút, quả thật cái tên Ác Quý đúng là không dễ nghe. Nhất là người Trung Quốc trời sinh không thích những cái tên như vậy, cho nên cái tên này đúng là không tốt. Nhưng mà cái từ Quý Lan phát âm giống U Linh, vậy không bằng gọi nó là lan U Linh.

“U Linh lan cũng không được, đã có loại hoa lan tên này rồi.” Khẽ lắc đầu, cụ Tổng có chút đáng tiếc nói, ông nhớ kỹ trước đây đã từng có một gốc lan biến dị, nó biến dị thành màu sắc thuần trắng. Sau đó người ta bèn kêu loại lan đó là U Linh lan.

“Ài! Nếu đã như vậy thì U Linh đổi thành U Minh đi, vậy có thể gọi là U Minh lan.” Nghe cụ Tổng nói xong, lúc này vẫn đang ở bên cạnh chụp ảnh, Tống Minh đột nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn Cổ Dục cười nói.

“U Minh lan!” Nhìn gốc Quý lan biến dị này, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười. Vậy thì quyết định gọi loại hoa này là U Minh Lan đi.

Chương 254. Không phải mua hoa

Chương 254: Không phải mua hoa

Cổ Dục nhớ trước đây có một nơi nào đó bán vòng tay thủy tinh, trong đó có một loại thủy tinh gọi là Lục U Linh. Vậy sau này mấy cây lan biến dị này cứ gọi là U Minh lan cũng không thành vấn đề.

Nếu sau này có biến dị mà nó có màu đỏ thì gọi là Hồng U Minh, màu xanh lục thì kêu là Lục U Minh, biến thành xanh lam thì kêu Lam U Minh, cứ thế mà suy ra cách gọi tên. Đúng là cái tên này cũng không tệ đó nha.

“Được! Tên rất hay, Tống Mính cháu nhanh chóng giúp cậu ấy đăng ký một chút. Đúng rồi, nhanh viết cái tên này lên giấy, đừng để đến lúc đó khiến người ta đăng ký nhầm.” Thấy Cổ Dục có vẻ rất hài lòng với cái tên này, bên này cụ Tống cũng ngay lập tức nói với Tống Mính.

Nghe cụ Tống nói như vậy, Tống Mính cũng lập tức mở app đăng ký nhãn hiệu chuẩn bị giúp Cổ Dục đăng ký. Ở thế giới này, đối với những vật có bản quyền, những nhãn hiệu đồ vật luôn là thứ cực kỳ quan trọng. Cổ Dục đoạt được cái tên này, vậy thì người khác không thể dùng nó rồi.

Nghe được lời cụ Tống, Cổ Dục cũng đi lên lầu để lấy một cây bút mực để viết ra giấy. Nhưng mà gần đây, ở trong nhà hắn không cần đến bút mực, bút chì thì lại có rất nhiều. Bởi vì Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi hiện tại đang sử dụng thứ này.

Nhất thời nhìn thấy trên bàn của hắn cũng chỉ có mấy cây bút lông do hắn làm.

Suy nghĩ một chút, bút lông thì bút lông, hắn cũng không phải là không viết ra được. Sau đó hắn bèn lấy mấy tờ giấy luyện viết lúc rảnh rồi, tiếp đó đổ vào một chút mực, thấm chút mực. Tiếp đó thì ở trên tờ giấy viết ra ba chữ to U Minh Lan.

Hắn dùng chính là kỹ thuật viết Hành Thư, sau khi viết xong nhìn lại mấy chữ này quả nhiên rất đẹp. Vừa cứng cáp có lực, đồng thời không khiến cho người ta quá kinh ngạc. Cùng với U Minh Lan ở dưới lầu có thể nói là vô cùng hòa hợp. Mà ngoài ba chữ này thì hắn còn viết xuống ba chữ Hỏa Diễm Lan cho chầu Lan biên dị kia. Sau khi viết xong hai tờ giấy, Cổ Dục cầm cả hai đi xuống dưới lầu, theo thứ tự đặt vào phía trước bồn hoa lan.

Lúc Tổng Minh đăng ký cho Cổ Dục, cụ Tổng cũng chụp lại hình ảnh chữ cùng với hoa cùng một chỗ, tiếp đó đăng lên vòng bạn bè biểu thị loại hoa này đã có tên.

Nhưng vừa mới đăng lên xong thì đã có người nhắn tin riêng cho ông.

“Ông Tổng! Tôi ra 500 ngàn.”

Nhìn tin nhắn của đối phương gửi tới, cụ Tổng không khỏi nhú mày một cái. Người gửi tin nhắn đến thì ông cũng có quen biết, người này là Trần Vĩnh Khang, hắn cũng không phải là người bình thường, quan hệ giữa hai người cũng coi như không tệ. Nhưng theo tính cách của ông ta, kỳ thực bạn bè của ông ta cũng không nhiều.

Bởi vì ông bạn này tính khí vừa thối lại bướng bỉnh, có thể nói tính tình như vậy cũng là do nghề nghiệp của ông ấy. Ông ta là một nhà nghệ thuật, hiện tại đang tạm giữ chức vụ hội

trưởng hiệp hội Thư Họa Trung Quốc. Có thể nói là đại nhân vật số một trong giới thư pháp, kỳ thực ông ấy mang danh hội trưởng thế nhưng chỉ là một hội trưởng trên danh nghĩa, cũng không có quản lý công việc gì cả.

Tính khí người này giống như trình độ nghệ thuật của ông vậy, hiện tại có thể nói ông ấy là một trong những nghệ thuật gia hàng đầu vẫn còn sống, tác phẩm nghệ thuật của ông ấy được đem đấu giá với giá rất cao.

Sở dĩ cao như vậy cũng một phần là vì trình độ cực cao của ông ấy, có thể nói là trấn áp cả một phương, thứ hai cũng là vì ông ấy gần như không còn viết nữa.

Ai mặt mũi cũng không cho! Ai cầu chữ ông ấy cũng không viết.

Hiện tại trong tầng lớp thượng lưu có lưu truyền của ông ấy một vài tác phẩm, chủ yếu là do ông ấy cố ý quyên tặng cho hội đấu giá để làm từ thiện trong những thời điểm thiên tai nhân họa.

Có thể chính vì như vậy mà ông ấy mới được người đời kính ngưỡng. Chẳng qua là dù ông ta được nhiều người kính ngưỡng thì cụ Tổng cũng không có kính ngưỡng.

“Ông đang nghĩ cái gì vậy hả? Vừa rồi ông Lý đối với U Minh Lan kia đã báo giá tới 3,5 triệu. Ông chỉ trả bằng số lẻ của người ta thôi!” Cầm điện thoại di động lên, cụ Tổng lập tức mắng lại.

“Hoa? Tôi đối với hoa không có hứng thú, tôi chính là muốn mua hai bức thư pháp kia.” Nghe được lời nói của cụ Tổng, Trần Khang Vinh bên kia sừng sốt một chút, sau đó tỏ ra ý định của mình là muốn mua chữ.

“Chữ?” Nghe được Trần Khang Vinh nói như vậy, cụ Tổng lúc này cũng đã để ý tới chữ của Cổ Dục. Khi ông nhìn thấy

chữ của Cổ Dục không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Ông ấy là một đại sư rang trà, nói tới trà thì vật này cũng phải là nhóm người nhân sĩ văn nhã thì mới thưởng thức.

Cho nên vòng tròn nhỏ của cụ Tổng có thể nói chỉ có học giả không có dân thường.

Không phải phong nhã chi sĩ thì không được vào vòng bạn bè của ông, bằng không thành linh xuất hiện một tên nhà giàu mới nổi mở miệng ngậm miệng đều là tiền, bọn họ không thể chịu được.

Quân tử chi giao đàm luận như nước, nhưng cũng có lúc nước này chính là có giá trên trời.

Vừa rồi cụ Tổng chú ý thưởng thức hai bồn hoa kia nên không chú ý đến chữ của Cổ Dục, mà bây giờ nhìn thấy thì ông cụ cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Chữ Trần Khang Vinh ông đã nhìn thấy rất nhiều lần, Hành Thư của Trần Khang Vinh ông cũng biết. Bây giờ đột nhiên nhìn thấy chữ của Cổ Dục ông không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì dựa theo phong cách viết Hành Thư, chữ này Cổ Dục viết vậy mà không kém chữ của Trần Khang Vinh trong trí nhớ của ông. Phải biết năm nay Trần Khang Vinh đã 82 tuổi, khi ông ta 6 tuổi đã chìm đắm trong đạo thư pháp này, ròng rã 76 năm mới viết ra trình độ như thế. Mà bây giờ Cổ Dục có lẽ còn chưa đến 26 tuổi, hắn làm như thế nào viết được loại chữ này.

“Chữ này... Tiểu Cổ, cháu còn biết viết thư pháp sao?” Nhìn hai bức thư pháp này, cụ Tổng không khỏi khiếp sợ nhìn về phía Cổ Dục.

“À! Cháu có biết một chút.” Nghe được lời nói của cụ Tổng, Cổ Dục sờ lên sau ót rồi tùy ý nói. Nghe được lời nói của ông mình lúc này Tổng Minh cũng đã chú ý tới 6 chữ này.

Cô tự nhiên cũng đã nhìn qua chữ của Trần Khang Vinh, cô đối với những thứ này cũng biết đôi chút.

Cô cũng đương nhiên nhìn ra, chữ của Cổ Dục đúng là rất tốt, điểm này khiến cô có chút kinh ngạc. Cổ Dục còn là một nhà nghệ thuật sao? Còn có thể viết ra thư pháp ư?

“Cháu thế này không phải là hiểu sơ sơ, có người muốn mua hai bức thư pháp này của cháu giá 500 ngàn tệ, cháu có bán không?” Cười khở lắc đầu, cái cậu Cổ Dục này, cụ Tổng càng ngày càng không nhìn thấu hần.

Trước đây ông không tin có thiên tài, chỉ tin tưởng có thiên phú, thiên phú có thể khiến một người đi trên một con đường phát triển thật nhanh. Nhưng bây giờ ông không thể không tin là có thiên tài, một số người sinh ra thì đã biết.

Bằng không ông không thể lý giải Cổ Dục là như thế nào làm được.

Khi nghe được lời nói của ông, mấy người ở trong nhà đột nhiên yên tĩnh lại. Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thu Nhân đều kinh ngạc, các cô nghĩ mãi mà không rõ, Cổ Dục chỉ viết có mấy chữ như vậy mà có thể đáng giá 500 ngàn tệ.

Nếu tiền dễ kiếm như vậy thì còn đi học làm gì nữa, tìm công việc làm gì chứ? Ở trong nhà viết chữ cả ngày là được rồi, không phải sao?

Mà lúc này ánh mắt Tống Minh lại có cảm giác rất phức tạp, cô cảm thấy ông của mình cũng có cảm giác giống như cô. Ông của cô thường xuyên nói tốt cho hần trước mặt mình, cô còn cảm thấy là ông mình cố ý hợp tác cho mình và Cổ Dục cho nên mới nói tốt như vậy, vốn dĩ cô còn chưa đưa ra quyết định...

Dù sao nếu để Cổ Dục theo đuổi cô, vậy thì cô nguyện ý cho Cổ Dục có cơ hội. Nếu như muốn cô chủ động theo đuổi

Cổ Dục, lòng kiêu ngạo của một công chúa nhỏ như cô sẽ không dễ dàng thỏa hiệp. Nhưng mà lúc này, cô công chủ đó có một chút dấu hiệu muốn thỏa hiệp rồi...

p/s: Cầu đề cử, cầu kim phiếu... các đạo hữu ơi.

Chương 255. Trà mới

Chương 255: Trà mới

Sáu chữ kia, Cổ Dục cuối cùng cũng không có bán, đương nhiên cả hoa hãn cũng sẽ không bán.

Thứ nhất là bởi vì Cổ Dục căn bản không thiếu tiền, hãn không nhất thiết phải bán. Thứ hai là bởi vì cái chữ kia là cổ ý viết cho hoa, ngoại trừ chữ ra thì trang giấy và mực nước, thực sự là vẫn chưa đủ trình độ để đem ra bán cho người khác.

Con người Cổ Dục mặc dù ưa thích tiền, nhưng cái chuyện lừa gạt người khác hãn sẽ không bao giờ muốn làm. Đồ mà hãn muốn bán, đương nhiên phải khiến cho đối phương cảm thấy đáng giá thì mới được.

Cho nên chữ, hãn sẽ không bán. Mà hoa thì hãn vẫn còn phải trông cậy vào việc nhân giống nữa. Một gốc hoa thì bán được bao nhiêu chữ? Chỉ cần vẫn còn nước giếng, hãn tự tin mỗi một gốc hoa cũng có thể biến dị, càng ngày càng biến tốt lên. Đến lúc đó mấy trăm, thậm chí mấy ngàn chậu, đó mới gọi là kiếm tiền.

Do đó, lúc này Tống Minh đang giúp hãn đăng ký tên hai bồn hoa này. Đợi sau khi kết thúc, hãn sẽ đặt chúng ở trong phòng của mình. Dù sao thì giá trị của bọn chúng quả thật rất lớn, nếu cứ đặt ở đây như vậy, tiền tài động nhân tâm, không chừng thực sự sẽ có người bí quá hóa liều.

Dĩ nhiên hãn không lo hai người Lâm Lôi và Lý Vân Vân, bởi nếu hai người bọn họ thật sự nhắm đến tiền thì ngay ngày hôm qua, Lý Vân Vân sẽ chẳng nói với Cổ Dục như vậy. Nếu không thì lúc đó cô ấy có lẽ đã trực tiếp nhân thể hợp nhất

cùng Cổ Dục... Đến lúc đó cô ấy không phải sẽ chiếm được nhiều chỗ lợi hơn sao.

Nhưng mà cô ấy không hề làm như vậy, do đó có thể nhìn ra được, cô ấy không phải là loại người như vậy.

Sau khi xử lý chuyện hoa cỏ xong, lúc này cũng đến giữa trưa, cụ Tổng cùng Tống Minh tự nhiên muốn ở lại nhà Cổ Dục ăn chực bữa cơm. Trong thâm tâm bọn họ mong chờ nhất chính là thời điểm này.

Bữa trưa Cổ Dục cũng chẳng cố ý nấu nhiều thứ làm gì, nhưng mà bữa ăn thường ngày cũng có thể tính như là một bữa tiệc. Cụ Tổng cùng Tống Minh ăn một bàn thật vui vẻ.

Đang lúc bữa cơm diễn ra được một nửa, Tống Minh đột nhiên có chuyện đột xuất, phải rời đi gấp. Thế là cô vội vàng lôi kéo cụ Tổng cùng đi với mình. Nhưng đối với một bàn mỹ vị trước mặt này, ông cụ Tổng thực sự là lưu luyến không nỡ rời đi.

“A đúng rồi! Hai người nán lại một chút đã.” Cổ Dục vui vẻ nhếch miệng cười khi nhìn thấy dáng vẻ lưu luyến không rời của ông cụ Tổng. Nói xong hần bèn chạy lên lầu, đến lúc hần xuống trong tay đã xuất hiện thêm hai bao lá trà, đây là hần mới vừa từ trong không gian thu hoạch được.

Ở trong không gian của Cổ Dục, thời gian so với bên ngoài nhanh gấp 30 lần. Những cây trà từ lúc gieo xuống đến bây giờ đã qua 20 ngày, 20 ngày thì tương đương với 600 ngày bên ngoài, cũng gần khoảng hai năm. Những cây trà kia không những có thể sống lâu, lá trà cũng có thể yên tâm mà hái..

Nhưng hiện tại không phải thời điểm thu hoạch chính, cho nên lá trà cũng không phải đặc biệt nhiều. Mà cho dù có vậy đi chăng nữa, một cây trà cũng chỉ có thể thu hoạch được nửa cân lá trà tươi, hơn 500 cây mới thu được 125kg lá trà. Dựa

theo tỷ lệ rang trà 5 được 1, số lượng trà này sau khi rang xong còn lại khoảng 25kg.

Khi Cổ Dục đem một bao hồng trà, một bao trà xanh đặt trước mặt cụ Tổng, ngay lập tức cụ Tổng cùng Tống Minh có chút sững sốt. Bọn họ đương nhiên biết đến những lá trà này, chuyện hợp tác giữa hai bên cũng là từ những lá trà này mà ra. Chẳng qua hiện tại thứ khiến bọn họ đang có chút đắn đo chính là ở số lượng trà mà Cổ Dục mang ra. Tuổi tác của ông cụ Tổng thì ai ở đây cũng rõ hết rồi, chỉ riêng lá trà, nếu không phải là loại xếp nhất nhì thì sẽ không nhận rang. Cổ Dục lần này cầm đến tận hai bao lớn như vậy, thật sự là quá nhiều rồi.

Tống Minh có chút lo lắng cho thân thể của cụ Tổng. Bởi cô biết, cụ Tổng sẽ không cự tuyệt Cổ Dục, dù sao Cổ Dục đối với cụ Tổng cũng rất lễ phép, thường xuyên quan tâm, lo lắng đến ông. Nhưng nếu vì chuyện lá trà mà làm cho ông cụ Tổng mệt nhọc, vậy cô lại không đành lòng.

Tống Minh muốn cùng Cổ Dục trao đổi lại một chút, chẳng qua ông cụ Tổng lại nhanh trước một bước ngồi xổm xuống bắt đầu kiểm tra lá trà, càng xem hai mắt ông cụ càng tỏa sáng.

“Cậu có thể đem phương pháp trồng trọt hai gốc trà ở hậu viện phổ cập được không?” Nhìn xem mấy chồi non ở trước mặt, cụ Tổng lộ vẻ khiếp sợ rồi khẽ hỏi.

“Cái gì? Là loại trà cao cấp kia sao?” Lời cụ Tổng vừa nói ra khiến cho Tống Minh sợ đến ngây người, không khỏi ngay lập tức tiến lên nhìn. Mắt của cô rất tốt, vừa liếc một cái đã nhìn ra lá trà này của Cổ Dục cùng với cây trà trồng ở sau vườn kia quả thực là cùng một cấp bậc, thậm chí có khi còn cao hơn. Bởi lá trà này vậy mà một chút xú tro bụi hay lá sâu cũng không hề có.

Đương nhiên cô sẽ không hoài nghi Cổ Dục sử dụng thuốc trừ sâu, bởi mùi của mấy loại thuốc hóa học đó cô rành hơn ai

hết. cô có thể khẳng định rằng số lá trà này của Cổ Dục tất cả đều hoàn toàn sạch sẽ. Vậy thì chỉ còn duy nhất một khả năng nữa thôi, đó là Cổ Dục đã dành nhiều thời gian, tốn công lựa chọn tỉ mỉ từng lá trà một, loại bỏ hết những lá không đẹp. Nhưng nếu phải lựa chọn kỹ lưỡng như vậy thì phải bao nhiêu mới nhiều bằng chỗ Cổ Dục mang ra đây chứ?!

Một cây trà có thể thu hoạch được nửa cân, nhưng đó là đối với cây trà của Cổ Dục. Còn nếu là cây trà của người khác có thể sẽ không thu hoạch được nhiều như vậy. Cô còn nhớ sản lượng của trà Long Tỉnh ở khu vực Giang Nam, Chiết Giang, một cây trà chỉ có thể hái được 200 mầm trà, 200 mầm gộp lại chỉ được có nửa kg lá trà tươi. Vậy tức là ít nhất cần phải có đến 36 cây trà. Mà chỗ của Cổ Dục có hết thảy 125kg. Đương nhiên, đối với hồng trà thì cách tính sẽ có đôi chút khác, nhưng bây giờ mới chỉ là phép tính sơ lược.

Nếu vậy thì sẽ cần có khoảng 9,000 cây trà mới có thể tạo ra số sản lượng này. Con số vừa tính ra kia quả thực quá dọa người, từ lúc nào mà Cổ Dục không có động tĩnh gì, mà lại trồng ra được cả một đồi trà lớn như vậy chứ.

“Coi là vậy đi... Về sau hẳn là mỗi tháng đều có thể cung ứng, hơn nữa sẽ còn nhiều hơn thế này. Số lá trà này ông về giúp cháu rang lại, tiếp đó ông cứ giữ lại 1/3 chỗ đó, còn lại 2/3.... Chẳng phải ông cũng bán lá trà hay sao? Ông xem xem hay là giúp cháu bán số trà này đi?” Cổ Dục không để ý đến vẻ mặt khiếp sợ của cụ Tổng và Tổng Minh, hẳn thản nhiên mỉm cười nói.

Hẳn quả thực không hề để ý, hẳn ở đây một tháng tương đương trong không gian là hơn hai năm. Hơn hai năm đương nhiên số lần thu hoạch trà ít nhất phải có đến hai lần, một lần là 150kg, hai lần chính là 300kg. Sau khi rang xong cũng phải được 60kg, cái này đều phải nhờ cụ Tổng giúp đỡ rồi.

“Cậu chuẩn bị bán trà sao?”

“Một phần ba thì nhiều lắm!”

Cụ Tổng cùng Tống Minh gần như là đồng thời mở miệng nói, chỉ là hai người nói rõ ràng không phải là cùng một chuyện. Trùng mắt cảnh cáo Tống Minh, tiếp đó cụ Tổng lại đi tới trước mặt Cổ Dục.

“Một lão già như tôi không thể uống nhiều như vậy trà được, hơn nữa nếu cháu muốn bán thì những thứ này đều rất đáng giá đó nha. Thế này đi, ông chỉ lấy một phần mười là được rồi.”

“Một phần là quá ít, vậy thì một phần tư đi?” Suy nghĩ một chút, quả thật ông cụ cũng đã lớn tuổi, như vậy còn giúp mình rang trà. Nếu là cầm một phần quả thật là quá ít, nhưng mà một phần ba thì ông cụ chắc chắn cũng không muốn. Vậy thì giảm xuống một chút đi vậy.

“Một phần tư cũng quá nhiều rồi, bằng không một phần tám nhé?”

“Một phần năm thế nào!”

“Một phần sáu đi! Như vậy đã là tốt nhất rồi, không cho phép mặc cả nữa! Chàng trai trẻ à! Số lượng này đã là không tồi rồi, còn cò kè nữa là tôi đây không giúp cậu rang trà nữa đâu.” Thấy Cổ Dục còn muốn nói gì đó, cụ Tổng trực tiếp đem lời mình nói rõ.

Thấy cụ Tổng đã nhất quyết như vậy, Cổ Dục cũng đành nuốt lại lời muốn nói, hắc hắc cười thỏa hiệp. Được rồi! Vậy thì nghe ông ấy vậy!

Edit: SENSELESS

Cầu kim phiếu, cầu đề cử, truyện rất quá thảm rồi aaa.

Chương 256. Làm ăn lớn

Chương 256: Làm ăn lớn

Sau khi đưa hai bao trà này lên xe của Tống Minh, Cổ Dục cũng trở về nhà. Mà Tống Minh sau khi chở cụ Tống về nhà thì cũng không đến trà lâu nhà cô, bởi vì so với chuyện ở trà lâu kia thì rõ ràng lá trà của Cổ Dục quan trọng hơn một chút.

Trước tiên cô giúp ông cụ Tống chuẩn bị tốt ba cái bếp tiếp, sau đó bắt đầu ở bên cạnh giúp đỡ, một bên bắt đầu tính toán.

Những loại trà tươi này của Cổ Dục tổng cộng có 125kg. Sau khi rang xong có lẽ còn lại khoảng 25kg, đương nhiên cũng có thể nhiều hơn một chút. Thế nhưng một ít trà vụn khẳng định là không thể tính vào trong đó được.

Dựa theo thỏa thuận để lại 16% cho ông cụ Tống, vậy thì còn phải đưa lại cho Cổ Dục 21kg. Cổ Dục nhất định là uống không được nhiều đến như vậy, có lẽ hẳn sẽ giữ lại 1kg để uống, còn lại 20kg thì có thể đem bán. Mà phẩm chất của lá trà này có lẽ đạt tới trình độ của Đại Hồng Bào và Long Tĩnh Ngự Tiền Thập Bát. Đương nhiên, không có khả năng theo cái giá kia mà thu mua, giá cả nhất định phải thấp hơn một chút.

Nếu như lá trà này nhà bọn họ bán ra ngoài, một ký trà đại khái có thể bán được từ 4,6 triệu đến 5 triệu tệ. Trừ đi chi phí vận chuyển cùng đóng gói, nhân công, vân vân... Cô có thể đưa ra giá cao nhất cho Cổ Dục là khoảng 2,05 triệu tệ cho 1kg trà. Giá cả tốt thế này chỉ có nhà bọn họ mới có thể đưa ra, Tống Minh dù sao cũng là một người tài giỏi. Sở dĩ cô có thể tự mình tách ra làm ăn, thoát khỏi sự quản lý của cha mẹ thì

ngoại trừ dựa vào sự sủng ái của ông nội, bản thân cô cũng là người có năng lực. Những chuyện làm ăn thế này cô rất nhanh đã tính toán được rõ ràng.

Đương nhiên, cô cũng không nghĩ tới việc ép giá cả của Cổ Dục, bởi vì có rất nhiều người đều biết lá trà này là của Cổ Dục. Cái khác không nói, chỉ riêng Tiết Thanh Hoa, còn có chỗ Tôn Lập Xuân, còn có Hứa Cẩm vẫn luôn có quan hệ hợp tác với Cổ Dục, tất cả bọn họ đều biết.

Nếu như khi bọn họ biết được lá trà của Cổ Dục trông muốn bán với số lượng lớn. Mà giá cả mình thu mua không được tốt, vậy thì bất cứ lúc nào Cổ Dục cũng có thể cắt đứt mối làm ăn này, tiếp đó tìm nhà khác bán để được giá tốt hơn, đến lúc đó cũng không chỉ có mỗi vấn đề kiếm tiền.

Mà có lẽ, mối quan hệ giữa bọn họ và Cổ Dục cũng sẽ hoàn toàn kết thúc, đến lúc đó ông nội cô không đánh chết cô mới là lạ. Hơn nữa, chủ yếu nhất chính là, trong lòng Tống Minh không phải cũng đang có chút rục rịch hay sao?

Vẫn còn có không gian thao tác, cho nên có thể thử một chút. Một bên giúp ông cụ Tống, một bên Tống Minh cũng thăm ra quyết định trong lòng.

Một trăm hai mươi lăm ký trà, đương nhiên ngày hôm nay không thể nào rang xong, nhưng mà cũng đã rang xong một số lượng lớn. Hôm nay lúc trở về thì trời cũng đã tối muộn, ông cụ Tống cũng đã rang được ba nôi. Những lá trà kia cũng đã rút lại còn một phần tư, rang thêm hai ngày nữa có lẽ cũng sẽ xong việc.

Mà buổi tối hôm nay, ông cụ Tống ăn cơm tối xong thì cầm điện thoại di động trò chuyện với mấy ông bạn già, vẻ mặt vô cùng đắc ý. Tống Minh cũng lấy ra điện thoại gọi cho cha của cô.

Sau khi điện thoại vang lên vài tiếng, bên kia truyền đến thanh âm uy nghiêm của cha cô.

“Alo! Minh Minh, có chuyện gì không?” Nhìn thấy điện thoại là con gái mình gọi tới, cha Tổng Minh sau khi nhận điện thoại lập tức hỏi.

“Cha! Là thế này, bên con phát hiện một cơ hội kinh doanh. Cha còn nhớ lúc trước con có gửi cho cha một ít trà không?” Nghe được giọng nói của cha, Tổng Minh cũng trực tiếp đi vào vấn đề

“Con nói là loại trà có thể so sánh với Đại Hồng Bao và Long Tĩnh Ngự Tiền Thập Bát đó sao?” Vừa nghe Tổng Minh nói, cha cô lập tức nhớ ra. Sau đó nhanh chóng đáp lời.

“Vâng! Chính là loại trà kia, chủ nhân của loại trà này cũng chính là Cổ Dục. Cậu ấy đã tiến hành trồng số lượng lớn, hôm nay con và ông nội vừa mới gom được hơn 125kg trà tươi từ nhà cậu ấy. Ông nội mới vừa rang ba nồi trà xong, lúc này đang khoe khoang với mấy người bạn của ông. Hơn nữa, theo lời Cổ Dục nói, sau này mỗi tháng số lượng trà tươi cũng không thấp hơn số lượng hôm nay.”

“Cái gì? Làm sao có thể, loại trà cấp bậc cao như thế này cũng chỉ có loại trà Long Tĩnh mới có thể, hơn nữa còn là mỗi tháng đều có sao?” Tổng Minh vừa dứt lời, ở bên này cha của cô lập tức lộ vẻ mặt khiếp sợ, khẽ thốt lên.

“Cha! Bí mật của vị họ Cổ này rất nhiều, hôm nay con mới biết cậu ấy còn là bậc thầy về thư pháp nữa đó. Trình độ thư pháp của cậu ấy, thậm chí không thua kém gì ông Trần Vĩnh Khang. Ông Trần Vĩnh Khang còn cố ý thông qua ông nội để mua của Cổ Dục 6 chữ, còn ra giá 500 ngàn cho 6 chữ này, thế nhưng cậu ấy vẫn không bán. Cho nên, theo con nghĩ là chúng ta cũng đừng nên hỏi cậu ta nhiều làm gì, theo ý nghĩ của con thì chúng ta cứ dựa theo lời của cậu ấy mà nắm lấy cơ hội

này.” Nghe thấy cha mình thốt lên vẻ khiếp sợ, không biết vì sao trong lòng Tống Minh lại có một chút vui thích. Giống như là Cổ Dục làm cho người khác khiếp sợ thì cô cũng vui vẻ theo.

“A! Xin lỗi, là cha vô ý quá. Quả thật, vị này không phải là người bình thường, nếu như mỗi tháng đều có thể cung cấp loại trà có phẩm chất cao thế này, vậy thì cũng chỉ có duy nhất một khả năng. Đó chính là hẩn ở khắp nơi trên thế giới, mỗi nơi tìm được một vài cây trà cực phẩm, hơn nữa còn có kỹ thuật trồng trọt cực kỳ tiên tiến. Chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo cung ứng mỗi tháng loại trà có cấp bậc như trà Long Tĩnh Ngự Tiền Thập Bát, nhưng mà nếu là như vậy thì thế lực của cậu ta cũng rất lớn, vậy hẩn đâu cần trồng trà làm cái gì?”

Ở bên kia điện thoại, cha của Tống Minh không khỏi lau mặt một cái. Sau đó trong đầu bắt đầu ‘nhảy số’ cố gắng giải thích nguyên nhân Cổ Dục có thể làm được như vậy, nhưng sau khi nghĩ nát óc thì ông lại tiếc nuối. Nếu Cổ Dục thật sự có thế lực lớn như vậy, vậy tại sao hẩn không ra nước ngoài xưng vương xưng bá đi?

Sống trong một ngôi làng nhỏ để làm cái gì chứ?

“Cha! Chúng ta không nên phỏng đoán suy nghĩ của những vị cao nhân ẩn thế kia nữa làm gì.”

“Đúng đúng đúng! Vừa nói xong ha ha, nhưng mà cha càng ngài càng cảm thấy hứng thú với tên nhóc này. Lúc Trung Thu cha sẽ quay về một chuyến, đến lúc đó đi xem tên nhóc ẩn thế cao nhân này. Việc kinh doanh loại trà này con cứ toàn quyền phụ trách, không có vấn đề gì chứ.” Nghe Tống Minh nói, bên kia cha của Tống Minh cũng nở nụ cười rồi đáp lại.

“Không thành vấn đề! Con đã tính qua, loại trà có phẩm chất cao thế này chúng ta cứ dựa theo giá cả cao nhất mà bán. Giá có thể bán ra từ 2,3 triệu đến 2,5 triệu cho nửa ký là thông

thành vấn đề. Ý nghĩ của con chính là trà xanh chủ yếu là bán trong nước, hồng trà thì có thể bán ra nước ngoài. Bên kia chúng ta có thể bán giá cao hơn, còn bên này con sẽ thu mua với giá 2,05 triệu, như vậy thì vẫn còn không gian lợi nhuận cho chúng ta.”

Nghe được lời nói của cha, Tống Minh cũng đem kế hoạch trong lòng mình ra nói thẳng.

Nghe Tống Minh nói như vậy, cha cô cũng tán thành đáp lại một tiếng.

Trong mắt cha cô, chiến lược của cô là không có vấn đề, bởi vì Tống Minh dù sao cũng là thiên tài. Mặc dù là một thân con gái, nhưng cha cô vẫn lựa chọn tin tưởng. Chờ đến khi bọn họ già thì có thể đưa Tống Minh lên đứng đầu họ Tống cũng không có vấn đề. Nhưng mà, chính vì con gái ông quá thông minh, không chịu nghe theo lời người trong nhà sắp xếp, khiến cho người ta có chút nhức đầu. Ngoài trừ cái đó ra thì Tống Minh có thể nói là một người hoàn mỹ.

Mà Lúc này Cổ Dục cũng không biết, lá trà của hắn đều đã được định giá, chuẩn bị bán ra thị trường. Hiện tại hắn đang nằm trên giường chơi điện thoại di động, thuận tiện buôn dưa lê...

Chương 257. Buôn dưa???

Chương 257: Buôn dưa???

Lúc này trong nhóm chat của Cổ Dục rất náo nhiệt, nhưng cũng rất cầu huyết.

Nhóm này là nhóm bọn họ lập ra hồi còn học cấp 2, ngoại trừ lúc bình thường để cho những người giả vờ khoe khoang ra, hầu như không có bất cứ người nào sủi bọt.

Nhưng mà hôm nay quần chúng ăn dưa trong nhóm này rõ ràng không phải như lúc bình thường.

Chuyện xưa là thế này, gần nhà Cổ Dục có một nam sinh. Từ lúc học cấp ba đã thích một cô gái trong lớp, từ hồi cấp ba đã bắt đầu theo đuổi, ba năm cấp ba theo đuổi xong rồi lại theo đuổi 4 năm đại học. Sau đó tiến vào xã hội, hắn lại theo đuổi cô gái này một năm, mãi cho đến năm ngoái thì cuối cùng hắn cũng thành công.

Theo đuổi một cô gái tám năm mới có được, hắn đương nhiên là cực kỳ quý trọng đoạn tình cảm này.

Mà đầu năm nay, một ông chủ nhỏ của công ty A cũng là bạn học thời cấp 3 của cổ Dục. Sau khi công ty hai bên tiếp xúc, cậu bạn này thấy đây là một cơ hội, vì thế nhảy việc đến công ty của ông chủ nhỏ này. Bởi vì đều là bạn học, hơn nữa cậu ta quả thật có một ít năng lực, cho nên rất nhanh ngồi vào vị trí quản lý bán hàng.

Nhưng gần đây cậu ta phát hiện ra rằng mình bị cho đội nón xanh...

Kỳ thật không cần phải nói cũng biết, đều là bạn học. Đương nhiên lúc tụ tập cậu ta đều sẽ mang theo bạn gái, sau đó hai bên trao đổi phương thức liên lạc qua lại. Trùng hợp một ngày ông chủ nhỏ bên này vừa sắp xếp cậu ta đi công tác, sau đó dép lê của cậu ta đã bị người khác mang. Thật sự là quá trùng hợp, vừa đi công tác lập tức dép lê bị cướp...

Ngay từ đầu cậu ta còn không có ý thức ra được, mãi cho đến đêm qua cậu ta trở về nhà sớm thì bắt được tại trận. Cậu bạn này cũng là người Đông Bắc, mà người Đông Bắc làm sao chịu nổi cơn tức này chứ. Thế là cậu ta đập tơi bời ông chủ nhỏ kia một trận.

Ông chủ nhỏ kia đương nhiên cũng không phải là dạng dễ chọc, lúc đầu thì hấn không kịp đánh trả. Một lúc sau thì đã biến thành ẩu đả lẫn nhau, tiếp đó người bạn gái của hai người này cũng là dạng người cực phẩm, vậy mà cô ta đi báo cảnh sát... bắt cả hai.

Tiếp đó cảnh sát bắt hai người này giam lại một đêm, chiều hôm sau mới thả họ ra.

Vừa được thả ra, ông chủ nhỏ này lập tức mở liên lạc của cậu bạn này chặn số liên lạc. Cho nên cậu bạn này mắng không được cập tiện nhân đó, do đó mới lên nhóm chat mà mắng chửi, đồng thời gửi lên mấy bức ảnh chụp được đêm hôm đó. Mà hai người kia sau khi thấy được cũng bắt đầu mắng chửi lại. Cô gái kia nói hấn không tốt, ông chủ nhỏ kia thì nói hấn dựa dẫm vào phụ nữ cho nên mới ngồi lên được vị trí hiện tại. Mà cậu bạn này cũng không cam lòng yếu thế, đôi gian phu gian phụ gì đó, lời lẽ thô tục đều nói ra, mắng một trận điên cuồng. Trong khoảng thời gian này nhóm chat bạn học hồi cấp 3 này vô cùng náo nhiệt.

Mặc dù nói đều là bạn học, nhưng bạn học cũng có người gần có người xa, Cổ Dục và ba người này đều không quen

biết. Cô gái này lúc còn học cấp 3 cũng có danh tiếng không tốt, thuộc loại nữ sinh lưu manh. Cậu bạn bị cho đội nón xanh kia cũng là một tên côn đồ, ông chủ nhỏ kia thì thuộc loại người chỉ biết giả vờ khoe khoang. Cổ Dục cùng bọn họ khi đó không phải là người cùng một con đường. Khi đó Cổ Dục tinh thần và sức lực đều dồn vào quán net.

Lại nói tiếp, thời cấp 3 Cổ Dục có thiên phú chơi game. Mỗi ngày hắn chuyên cúp học để đánh Warcraft III, thậm chí hắn còn có chút danh tiếng ở quán net phía sau trường học. Năm thứ 4 cấp 2 hắn cũng không hề để ý đến áp lực thi cử, lúc đó thậm chí hắn còn lấy được vị trí tranh tài trong khu vực, thành công giành quyền đại diện cho tiệm net lớn nhất của khu vực của hắn, để bắt đầu tiến hành vào vòng thi đấu Offline.

(Ở TQ tiểu học 5 năm, sơ trung cấp 2 học 4 năm, cao trung cấp 3 học 3 năm)

Năm đó hắn tham gia cuộc thi tuyển chọn khu vực Đông Bắc WCG, lặn lẽ giấu cha mẹ đến thành phố Giang Tô để tham gia thi đấu. Tuy rằng thành tích thi đấu rất kém cỏi, một ván cũng không thắng nên bị đào thải...

Nhưng như vậy cũng coi như là có chút thiên phú. Đương nhiên, bởi vì một lòng luyện cái này, dẫn đến thành tích thi cấp 2 của hắn cũng rất kém cỏi. Cuối cùng vẫn là bỏ tiền ra để được vào học cấp 3.

Nhưng mà lên cấp 3 hắn cũng không có học tập tốt, vẫn tiếp tục nghiên cứu làm thế nào để chơi trò chơi thật tốt. Nhưng mà lúc đó hắn cũng không nhận được mà bắt đầu tiếp xúc với game online, tiếp đó thì... không có sau đó.

Đến khi thi đại học, hắn chỉ đạt được ba trăm hai mươi bảy điểm. Sau đó lại phải tốn tiền để vào học một trường đại học hạng ba gà rừng, tốt nghiệp rồi đi làm hai năm thì bị sa thải. Sau đó hắn quay lại quê nhà, kết quả thì ai cũng biết. Vô thanh

vô tức nổ một tiếng sấm trở thành người giàu có, vận mệnh thế này ai có thể đoán được đây chứ?

Đang lúc Cổ Dục còn đang suy tư về 20 năm thăng trầm của cuộc đời mình, lúc này trong nhóm chat thoáng có chút thay đổi.

Có cảm giác ông chủ nhỏ kia cùng cô gái, mắng chửi có chút áp chế cậu bạn kia. Lúc này bọn họ từ mắng chửi biến thành khoe khoang...

Vừa bắt đầu, cô gái kia đã bắt đầu khoe khoang, cô ta chụp ảnh son môi, các loại túi xách và quần áo, giày dép. Tiếp đó, cô ta chất vấn cậu bạn kia, hỏi hấn có biết những thứ này có giá bao nhiêu tiền không? Còn nói một vật này có giá bằng nửa tháng lương của cậu ta, những thứ này đều do ông chủ nhỏ kia mua tặng cho cô. Thân thể là của cô ta, cô ta muốn dùng thế nào là quyền của cô, tên quý nghèo như cậu ta thì đáng đời bị đội nón xanh.

Nhìn xem ngôn từ thế này, Cổ Dục không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Quả nhiên trà xanh đúng là trà xanh, cô ta cũng lười tìm một lý do hợp lý để nói.

Không còn gì để miêu tả, quả thật câu nói của người xưa rất hay ‘ruồi không thể ăn trứng lành lặn’. Sau khi cô ta khoe khoang một trận xong thì ông chủ nhỏ kia cũng đã chuẩn bị xong, gã ta bắt đầu gửi ảnh xe của mình. Xe của gã là một chiếc Porsche Cayenne, tiếp đó là đồng hồ đeo tay là loại Vacheron Constantin, còn có ảnh ngôi nhà rất lớn của gã.

Sau khi những hình ảnh này được post lên, cậu bạn kia lập tức bị áp chế càng thảm. Bởi vì đối phương đã không biết xấu hổ nói rõ. Tôi có tiền, cho nên có thể gạ gẫm bạn gái hám tiền của cậu, tôi có thể dùng tiền để đập cậu. Cậu có thể làm gì được tôi đây!

Cổ Dục có thể cảm giác được. Nếu lúc này ông chủ kia dám đứng trước mặt cậu bạn bị đội nón xanh này, không chừng gã dám cầm dao cho hấn ta một nhát.

Sau đó, ông chủ nhỏ này còn gửi những lời thậm chí còn quá đáng hơn nữa.

“Tôi không phải chỉ nói cậu mà thôi, tôi còn muốn nói với tất cả mọi người trong nhóm này nữa. Các người nên cân nhắc một chút, có nhiều thứ các người khi sinh ra đã không mua nổi thì suốt đời cũng không mua nổi. Tất nhiên nếu đã mua không nổi, vậy thì cũng đừng làm ảnh hưởng người khác mua chứ!”

Nhìn lời gã ta nói, lông mày Cổ Dục không khỏi nhú một chút, cái này không phải là tai bay vạ gió hay sao? Hóng hớt cũng bị gã ta sỉ nhục?

Quả dưa này xem ra ăn thật ngon nha. Như thế nào đột nhiên mình cũng trở thành một thành viên bị hấn xem như rác rưởi như vậy?

Vốn dĩ là ba con chó cắn nhau, hấn muốn hóng hớt xem chuyện vui. Không nghĩ tới nằm không cũng bị lãnh đạn, Cổ Dục suy nghĩ một chút, tiếp đó thì mở album ảnh của mình trên điện thoại.

Trong điện thoại di động của hấn có không ít ảnh chụp chung của Phùng Thụ Nhân với những chiếc xe của hấn. Hấn chọn một vài tấm ảnh chụp, tiếp đó gửi lên năm tấm ảnh lên nhóm chat còn ghi thêm một câu.

“Tiền có khó kiếm như thế không? Chỉ cần cố gắng một chút, mọi người phát tài rồi cũng có thể mua được mấy cái xe này, không cần phải mua chiếc xe nát mấy trăm ngàn kia làm gì.” Sau khi năm tấm ảnh Cổ Dục đăng lên nhóm, toàn bộ nhóm chat lúc này bỗng yên tĩnh trở lại. Tiếp đó, vô số người vốn vẫn còn đang lặn ăn dưa đều lập tức xuất hiện.

“Ui là trời! Đây là Mercedes G6X6?”

“Đây là Roll Royce Cullinan phải không?”

“Các người đang nói cái gì thế, tôi chỉ biết chiếc này là Lamborghini mà thôi.”

“Tôi không yêu cầu nhiều lắm, đời này tôi có thể lái con mãnh thú Ford kia là trong lòng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.”

“Cổ Dục, cổ đại ca, anh phát tài rồi sao?”

“Không phải là xe thuê đấy chứ...”

“Là trúng xổ số hay sao? Không có khả năng, cho dù là trúng số thì cũng không có khả năng mua được Cullinan cùng Mercedes G6X6 nha?”

Chương 258. Thu nhập một tháng hơn 100 triệu

Chương 258: Thu nhập một tháng hơn 100 triệu

Nhìn đám người trong nhóm đang hóng hớt, Cổ Dục khẽ mỉm cười. Sau đó thì đóng lại nhóm chat và thiết lập chế độ im lặng. Giả vờ khoe khoang một chút, đúng là thật sang khoái!

Một đêm trôi qua, sáng hôm sau Cổ Dục thức dậy, hân hoan phát hiện tin nhắn thêm bạn tốt của mình đã vượt qua ba mươi tin nhắn. Không cần phải nói cũng biết, chắc hẳn là những người trong nhóm muốn thêm bạn với hắn. Nhưng mà Cổ Dục không có ý muốn thêm bạn với bọn họ, hắn rời giường như thường lệ rồi xuống lầu đi câu cá.

Hôm nay vận khí bình thường, không có câu được kỹ năng nào, chỉ có cá bình thường.

Sau khi câu xong rồi cho cá vào ao cá, Cổ Dục lựa một con cá mú để ném cho Vua Bầu Trời đang đậu ở trên cây, tiếp đó thì hắn đi làm điếm tâm.

Khi hắn làm xong điếm tâm thì lúc này Vua Núi và Bạo Quân cũng ngậm thao đựng thức ăn của chúng đi tới để chuẩn bị ăn sáng. Mà giáo sư Thương thì bò lên đầu Vua Núi đang ngơ ngác nhìn Cổ Dục. Chuột hamster cái gì cũng ăn, cho nên Cổ Dục cũng không cần đặc biệt chuẩn bị thức ăn cho nó.

Đương nhiên, nếu là nhốt ở trong lồng thì vẫn cần phải cho ăn, nhưng Cổ Dục lại không nhốt nó trong lồng, cho nên nó sẽ tự mình đi tìm đồ ăn.

Có đôi khi Cổ Dục nấu ăn còn sót lại nguyên liệu bên cạnh như rau củ, hạt dưa mà Phùng Thu Nhân mang tới, đôi khi là trái cây sấy khô Cổ Dục mua, thậm chí là sâu bọ, nó đều có thể ăn.

Vì vậy, nó sẽ không bị đói.

Sau khi Cổ Dục cùng Vua Núi, Bạo Quân ăn xong điểm tâm thì lâm Lôi và Lý Vân Vân bên kia cũng đã tới. Sau khi Phùng Thu Nhân vào nhà, cô nhóc này sẽ đi đến bên ao cá trước, mỗi ngày cô nhóc đều sẽ tới đây phát sóng trực tiếp mấy loại cá mới câu được của Cổ Dục. Đương nhiên, nếu Cổ Dục không câu được cá mới, vậy cô cũng sẽ nghĩ biện pháp phát sóng trực tiếp một số thứ khác.

Mà Cổ Dục thì lúc này ngồi ở cửa, nhìn Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi chơi cầu trượt.

Vốn dĩ hẳn cho rằng hôm nay sẽ là một ngày thoải mái và nhàn chán như thường lệ. Nhưng mà hơn chín giờ sáng thì Tống Minh lại tới, mà đi theo cô còn có một người đàn ông trung niên, người đàn ông trung niên này thoát nhìn trông rất nghiêm túc, đi đường mắt đều nhìn thẳng không có chớp mắt.

”Cổ Dục!” Đẩy cửa ra nhìn thấy Cổ Dục, Tống Minh mỉm cười rồi kêu lên.

“Ài! Sao cô đột nhiên lại tới, cũng không gọi điện thoại cho tôi trước. Vị này là bạn của cô sao?” Thấy Tống Minh đi vào, Cổ Dục cũng đứng lên, sau đó mỉm cười hỏi.

Hắn thật sự không đoán ra được người trung niên này có phải là bạn trai của Tống Minh hay không. Dù sao người trung niên này thoát nhìn cũng đã hơn bốn mươi tuổi, Bạch Phú Mỹ đỉnh cấp như Tống Minh thì hẳn là sẽ không coi trọng người đàn ông trung niên này đâu nhỉ?

“Còn không phải là do lá trà của anh hay sao, không xử lý chuyện này ổn thỏa, trong lòng tôi không được thoải mái. Vị này chính là luật sư Trịnh, ông ấy sẽ là người làm chứng cho chúng ta.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Tống Minh bên này cũng đáp lời.

Vừa nghe có liên quan đến lá trà, Cổ Dục không khó đoán ra. Chắc hẳn là cô ấy muốn mua lá trà của mình, vào cửa thì chính là khách. Huống chi người ta còn đến để đưa tiền cho mình, lúc này Cổ Dục cũng tỏ ra rất nhiệt tình.

Sau khi dẫn hai người vào phòng, Tống Minh cũng không khách khí trực tiếp lấy bộ trà cụ của Cổ Dục rồi sau đó pha trà. Sau khi pha trà xong, cô nhấp một ngụm nhỏ rồi mới lấy ra hợp đồng đưa cho Cổ Dục.

Sau khi Cổ Dục nhận hợp đồng thì nhìn thoáng qua. Cũng được, không thể không nói Tống Minh vẫn rất để tâm điều khoản hợp đồng cũng không nhiều lắm, điều này đại biểu cho hai bên đều có sự tự do không nhỏ.

Hơn nữa, chủ yếu nhất chính là hợp đồng không quá rối rắm, Cổ Dục xem xong cũng không đến mức đầu óc choáng váng.

Hắn xem kỹ các điều khoản, về cơ bản chỉ có ba loại. Một cái là giá cả, một cái là số lượng cung cấp, một cái là tiền phạt vi phạm hợp đồng.

Tuy nhiên, trên ba điều khoản này thì chỉ có tiền phạt vi phạm hợp đồng đã được điền vào sẵn. Hơn nữa tiền phạt vi phạm hợp đồng này, mức phạt chỉ là đúng theo qui định pháp luật, chỉ có 10 ngàn tệ.

Số lượng cung ứng, cái này muốn Cổ Dục điền vào, giá cả cũng là để trống để còn thương lượng.

“Đêm qua tôi đã tính toán một chút, dựa theo sản lượng mà anh cung cấp. Dù sao thì trà này cũng được anh trồng số lượng lớn, cho nên đơn giá hơi thấp một chút. Tôi dự định bán ra ngoài giá từ 2,3 - 2,5 triệu cho nửa ký, do đó đơn giá thu mua cao nhất của tôi là 2,05 triệu, với mức giá thế này thì tôi mới có không gian lợi nhuận.” Nhìn Cổ Dục đã xem xong hợp đồng, Tống Minh cũng trực tiếp nói.

Tuy rằng thời gian cô quen biết Cổ Dục không lâu, nhưng cô cũng biết rõ tính cách của Cổ Dục. Người này thích nói chuyện thẳng thắn, có chút thua thiệt thì cũng nên thẳng thắn mà nói ra. Còn nếu mà nghĩ đến việc tính toán với hắn, cho dù chỉ là chiếm của hắn một phần tiền thì có lẽ về sau, cũng đừng nghĩ đến chuyện hai bên tiếp tục qua lại nữa.

Không thể không nói, Cổ Dục kỳ thật cũng không phải là một doanh nhân hợp cách. Nhưng mà thật sự hắn rất có bản lĩnh, cho nên Tống Minh cũng không có gì quanh co thế là trực tiếp nói thẳng.

“Hai triệu lẻ năm mươi ngàn à. Thôi thế này đi, để cho bên cô kiểm nhiều hơn một chút, cứ tính chẵn là 2 triệu cho 0.5kg. Tất cả cứ dựa theo đơn giá này đi.” quả nhiên, giống như hắn đã tính. Cổ Dục trả lời rất bình thản, sau đó trực tiếp thoải mái bỏ mấy con số lẻ kia đi.

Phải biết rằng, đây là 50 ngàn tệ chứ không phải là 5 ngàn hay 5 tệ. Một kg là 100 ngàn, 10kg là 1 triệu tệ rồi. Những thứ khác không nói, chỉ riêng 21kg lá trà Cổ Dục gửi ở chỗ ông cụ Tống đã đáng giá hơn 2 triệu tệ rồi. Vậy mà hắn nói không cần là không cần.

Nghe Cổ Dục và Tống Minh đàm phán, vị luật sư họ Trịnh ở bên cạnh cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Nhiều năm làm việc như vậy, hắn chưa từng thấy qua một cuộc đàm phán hòa bình thoải mái đến như thế. Người khác đều tranh nhau từng

tất đất, hai vị này thì tốt rồi. Một người lên bàn đàm phán tiết lộ bí mật giá cả, còn một vị thì chủ động giảm giá nhường ra lợi nhuận lớn hơn cho đối phương.

Dưới tình huống như vậy, nói không có chuyện mới là lạ đó nha.

Vì vậy, luật sư Trịnh cũng đã chứng kiến một trong những hợp đồng lớn và nhanh nhất trong lịch sử được ký kết.

Trước sau không đến năm phút, dựa theo hai người xác định giá tiền. Sau đó Tống Minh dùng máy in xách tay in ra ba bản hợp đồng, Cổ Dục cùng cô ký tên ở trên. Hơn nữa cô cũng đóng dấu lớn của công ty bọn họ, sau đó hợp đồng chính thức bắt đầu có hiệu lực.

“Sau khi trà bên ông nội làm xong, tôi sẽ gọi video tới đây để xác nhận với anh. Sau đó tôi sẽ trực tiếp đem tiền trà chuyển khoản tới.” Nhìn hết thấy đã xong, Tống Minh cũng mỉm cười nói.

“Được! Đến lúc đó cứ bỏ mấy số lẻ đều không sao cả.” Nghe Tống Minh nói, Cổ Dục cũng không thêm đề ý mà đáp lời.

Làm xong hợp đồng, vị luật sư Trịnh trước tiên rời đi. Ông ấy còn phải đem hợp đồng này đi về văn phòng luật sư để cất vào tủ bảo hiểm. Xem như là xong việc của người làm chứng. Nhưng mà Tống Minh thì sẽ không đi, nói gì thì cũng phải cọ một bữa cơm chùa mới được.

Buổi chiều Tống Minh cảm thấy mỹ mãn rời khỏi nhà Cổ Dục, mà trong lòng Cổ Dục cũng rất vui vẻ, cứ như vậy lại qua hai ngày.

Buổi sáng ngày thứ ba, Cổ Dục cũng nhận được video Tống Minh gửi tới, lá trà của hắn đều đã được rang xong. Không ngoài dự đoán của Tống Minh, tổng cộng rang xong thì

còn lại 21,5kg trà. Trong đó 20kg Tống Minh sẽ mua, còn lại 1.5kg thì hai ngày nữa Tống Minh sẽ tự mình đem tới, chủ yếu nhất chính là cô có lý do để tới ăn chực.

Mà sau khi cúp máy, điện thoại của Cổ Dục cũng lập tức vang lên một tiếng, tài khoản ngân hàng thông báo có tiền chuyển vào.

Tám mươi triệu tệ.

Chương 259. Vấn đề âm nhạc

Chương 259: Vấn đề âm nhạc

“Hô... Vẫn là chỗ này của chú là thoải mái...nóng nực thật.” Phùng Thu Nhân lúc này hoàn toàn không có một tia thực nữ, sau khi đi vào phòng khách nhà Cổ Dục, cô nhóc trực tiếp nằm xuống ghế sofa, dáng vẻ như vừa mới thoát nạn.

Mà nhìn dáng vẻ của cô, Cổ Dục không khỏi mỉm cười.

“Chúng ta ở đây chính là nơi cực bắc của Trung Quốc, cũng là nơi mát mẻ nhất toàn Trung Quốc. Cháu ở đây còn than nóng như vậy, nếu là đi phương nam còn sống được hay không hả?” Nhìn vẻ mặt như nóng sắp chết của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục không khỏi buồn cười nói.

“Cháu cũng không có đi vào nam, là do cháu livestream. Mà livestream ở quê của cháu thôi, đi vào phương nam làm cái gì chứ?” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân làm ra bộ mặt nghiêm túc nói.

“Chắc, chắc... Đợi khi nơi này vào mùa đông, chú định dẫn mọi người đi qua Indonesia chơi một vòng, sẵn tránh đông luôn. Cháu không muốn đi sao? Vậy cháu ở lại giữ nhà nha!”

“Ai nha, người ta nói đùa mà! Khi nào chúng ta đi?” Vừa nghe Cổ Dục nói muốn dẫn các cô đi Indonesia chơi, Phùng Tiểu Tiểu lập tức ngồi bật dậy. Sau đó cười hì hì nói.

Nhìn xem dáng vẻ vui vẻ của cô nhóc này. Quả nhiên, từ xưa đến nay chân tình luôn không được lòng người, chỉ có giả

ý mới lòng người lay động nha. Nhưng mà hấn nói lời này cũng không phải là nói đùa.

Hấn thực sự đã chuẩn bị mùa đông sẽ đi ra ngoài.

Con người có tiền, ngoài việc chi tiêu, nhu cầu tinh thần cũng rất quan trọng. Bởi vì vậy du lịch mới bùng nổ và phát triển như bây giờ.

Nhưng mà Cổ Dục không muốn đi nước ngoài, châu u bên kia cần phải ngồi máy bay quá lâu. Tuy rằng hấn có thể mua vé hạng nhất, nhưng như vậy lại quá mệt mỏi, thật sự không cần thiết.

Mà hoàn cảnh Đông Nam Á bên kia thì quá kém, tuy rằng cũng có vài người nguyện ý đi Thái Lan du lịch, thế nhưng Cổ Dục lại không muốn đến nơi quân phiệt hỗn chiến như vậy. Hơn nữa, dân chúng địa phương cũng không hoan nghênh du khách nước ngoài.

Chủ yếu nhất là Cổ Dục là người có tiền, nếu mà những người kia, hay là đám quân phiệt gì đó biết hấn là người có tài sản hơn trăm triệu. Làm sao có thể chắc chắn bọn hấn sẽ không có ý đồ xấu?

Quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm, vẫn là ở quốc gia tương đối tốt một chút du lịch thì ổn hơn.

Mà bên Indonesia, bất kể là xuân, hạ, thu. Ba mùa này kỳ thực đều không thích hợp để người ta đi chơi, bởi vì quá nóng. Cũng chỉ có mùa đông là thích hợp nhất để đi chơi.

“Còn phải đợi đến mùa đông nha.” Cổ Dục đáp.

“Ừm! Mùa đông cũng đúng, bằng không bên đó sẽ nóng lắm.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Phùng Thư Nhân cũng ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn ngập hy vọng nói.

“Tích Tích...”

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng còi xe từ ngoài cửa nhà Cổ Dục truyền tới, khi Cổ Dục đẩy cửa ra ngoài thì phát hiện người tới không phải là ai xa lạ. Chính là Lương Tuyết và Triệu Hàn lần trước đã tới đây chơi.

Hai người bọn họ lại đến, Cổ Dục cũng không bất ngờ. Bởi vì trước đó Lương Tuyết cũng đã gọi điện thoại cho hắn, nói hai ngày nữa sẽ tới gặp mặt. Chẳng qua là không xác định được thời gian cụ thể mà thôi. Dù sao Cổ Dục cả ngày đều ở nhà, nên hắn nói với cô ấy nếu muốn tới lúc nào thì cứ trực tiếp tới.

“Vào đi!” Nhìn hai người có chút mong chờ nhìn hắn, Cổ Dục cũng đi ra mở cửa lớn rồi cười vui vẻ nói.

Sau khi xe của hai cô dừng lại ở trong sân nhà của Cổ Dục, lúc này hai người cũng cùng nhau bước xuống xe. So với Lương Tuyết chỉ gật đầu chào hỏi thì Triệu Hàn nhiệt tình hơn nhiều, cô ấy lập tức nhào tới.

Nhìn cô gái có huyết thống Trung Quốc này, Cổ Dục cảm thấy cô ấy càng giống như một cô gái người Nga hơn. Tính cách rõ ràng là vô cùng nhiệt tình, điều này cũng làm cho Cổ Dục không biết nên phải làm sao.

“Cổ Dục! Tôi nhớ anh muốn chết nha!”

“Ặc!” Nhìn Triệu Hàn ôm chặt lấy mình, Cổ Dục nhìn thoáng qua Lương Tuyết, hiện tại hắn muốn làm sao bây giờ? Cũng ôm đáp trả? Hay là làm sao đây?

“Được rồi! Trời nóng như vậy còn không cảm thấy nóng sao?” Tuy nhiên còn chưa đợi Lương Tuyết giải vây cho Cổ Dục, Phùng Thư Nhân ở bên cạnh đã lên tiếng nói, sắc mặt rõ ràng là có chút không vui.

Phùng Thư Nhân đương nhiên cũng biết chuyện Lương Tuyết muốn tới tìm Cổ Dục. Nhưng mà cô không tin lời Lương Tuyết nói là tới đây chỉ vì nhờ Cổ Dục viết ca khúc.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn. Ặc! Được rồi, thật ra là giác quan thứ sáu của các cô gái. Giác quan thứ sáu của cô ấy đang nói cho cô ấy biết, mục đích của hai người phụ nữ này tuyệt đối không thuần khiết như những gì cô ấy nói.

Nhất là Lương Tuyết, cô gái này khiến cho cô cảm thấy rất áp lực.

Phải biết rằng, vị này chính là chị đại trong giới livestream ca hát, nhảy múa ở trong nước. Mà bản thân Phùng Thu Nhân... cũng xem như là chị cả trong việc livestream ngoài trời nha. Có thể xem như họ là kẻ tám lạng người nửa cân.

Nghe Phùng Thu Nhân nói như vậy, Triệu Hàn cũng buông tay Cổ Dục ra. Sau đó cười tủm tỉm nhìn về phía Phùng Thu Nhân. Mà Phùng Thu Nhân nhìn Triệu Hàn, cô không khỏi lại có một chút ghen khí. Tuổi cô còn nhỏ cho nên điểm ấy không được tốt, không có nảy nở như thế!

“Cổ tiên sinh, lần này còn phải làm phiền anh.” Mà lúc này Lương Tuyết cũng đi tới, cúi người về phía Cổ Dục, sau đó nói một câu khách khí.

“Không sao đâu! Bài hát là dành cho cô, giúp cô chỉnh sửa một chút cũng không quá quan trọng.” Bài hát cũng đã đưa, Cổ Dục cũng không quan tâm mấy chuyện nhỏ này, dù sao thì tiền Phật cũng nên tiền đến Tây phương, Cổ Dục vừa cười vừa đáp lời cô.

“Woa! Cổ Dục, anh lại mua xe mới sao? Đây có phải là Mercedes Big G phải không? Đây có phải là Cullinan không? Wow, wow!” Thấy Cổ Dục đã đồng ý, lúc này Triệu Hàn ở bên cạnh cũng đã chú ý tới mấy chiếc xe ở trong sân. Lần trước khi cô tới đây, chỉ có duy nhất một chiếc Ford F150. Kết quả bây giờ thì chiếc xe này lại trở thành chiếc xe rẻ nhất trong đám, nhìn thấy mấy chiếc xe này hai mắt cô lập tức lóe sáng.

“Hừm! Đồ hiếm thấy còn nhiều, có nhiều chuyện các cô còn không biết đâu.” Nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Triệu Hàn, Phùng Thu Nhân ở bên cạnh khẽ bĩu môi, vẻ mặt khinh bỉ nói.

“Ồ? Tôi rời đây mới một đoạn thời gian, ở đây có chuyện gì xảy ra sao?” Vừa nghe Phùng Thu Nhân nói như vậy, Triệu Hàn vẻ mặt hưng phấn nghênh đón, sau đó tò mò hỏi.

Nhìn ánh mắt lóe lên hào quang tò mò của Triệu Hàn, Phùng Thu Nhân có chút thỏa mãn.

Trẻ con chính là trẻ con, tuy rằng Phùng Thu Nhân trưởng thành rất sớm. Nhưng so với Triệu Hàn, Lương Tuyết lẫn lộn mấy năm trong xã hội thì vẫn còn rất non nớt. Vì thế cô nhóc bèn đem chuyện xảy ra gần đây nói một chút, ví dụ như hoa Cổ Dục trông chính là độc nhất vô nhị.

Chữ hán viết ra, thậm chí hội trường hiệp hội thư họa Trung Quốc cũng phải bỏ ra 500 ngàn tệ để mua.

Hán trồng trà, vài ngày trước mới bán được mấy chục triệu tệ, vân vân và mây mây.

Nghe Phùng Thu Nhân kể lại, Triệu Hàn ở bên cạnh không khỏi hô to kêu nhỏ, mà vẻ mặt của Lương Tuyết cũng khiếp sợ nhìn về phía Cổ Dục.

Vốn cô cho rằng Cổ Dục mà mình đã hiểu về Cổ Dục rồi, dù sao đối với cô thì Cổ Dục cũng đã quá thần. Nhưng bây giờ, có lẽ đó chỉ là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi.

“Được rồi! Đừng nghe cô bé thổi phồng, nào có thần kỳ như vậy chứ. Đi vào nhà rồi nói chuyện, tôi muốn nghe cô nói một chút.” Nhìn dáng vẻ Phùng Thu Nhân càng nói càng hưng phấn, Cổ Dục không khỏi mỉm cười đặt lên đầu Phùng Thu Nhân xoa xoa. Tiếp đó thì nói với Lương Tuyết cùng Triệu

Hàn, sau đó dẫn theo hai người đi vào trong nhà, bọn họ sẽ ở đây chém gió một lúc, đợi một hồi rồi cùng nhau ăn cơm trưa.

Nhà Cổ Dục trước giờ không có lưu khách lại, bởi vì như vậy sẽ làm chậm trễ việc câu cá của hắn. Mà buổi trưa lúc ăn cơm, có lẽ sẽ lại cùng Triệu Hàn uống rượu, buổi chiều e là cũng không có thời gian. Cho nên chỉ có thể nhân lúc này làm chuyện chính sự cho xong rồi lại tính tiếp...

Chương 260. Hướng dẫn

Chương 260: Hướng dẫn

“Ồ, bài hát này...” Cổ Dục đang ngồi trong phòng khách nhìn Lương Tuyết phát bản demo thì trầm tư một chút sau đó nhỏ giọng nói.

“Bài hát này quả thực không giống phong cách trong nước, mặc dù ca từ thì giống nhưng phong cách âm nhạc lại vận dụng cách làm của phương Tây. Bài hát này được xem như một ca khúc kết hợp giữa phong cách RB của Trung Quốc với một vài phong cách phương Tây, cả hai phong cách đều cùng tồn tại trong một bài hát. Chính vì vậy, ban đầu tôi đã dùng ghita để làm nhạc đệm cho nó.”

Cổ Dục sờ cằm của mình suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói.

Phong cách âm nhạc giữa nhạc Trung Quốc và nhạc phương Tây hoàn toàn không giống nhau. nhạc Trung Quốc chủ yếu là tự thuật, âm nhạc nhẹ nhàng, thư giãn, giống như một bức tranh sơn thủy. Nó không chú trọng hiện thực mà ngược lại nó chú trọng về ý tưởng hơn.

Bài hát như vậy khi nghe sẽ cảm thấy đặc biệt thoải mái, giống như dạng nhạc kinh kịch. Giai điệu của nó nếu là người biết nghe sẽ cảm thấy hay vô cùng, sẽ nghe đi nghe lại nhiều lần. Ca từ giống như là ẩn chứa rất nhiều điều bên trong, khiến cho người nghe cảm thấy rất nhiều ẩn ý trong đó.

Nhưng có một vấn đề chính là nó không nói rõ sự việc một cách thẳng thắn.

Mà nhạc phương Tây thì khác, trực bộc lộ một cách thẳng thắn.

Giận dữ thì sẽ mắng, vui sướng thì sẽ cười, đau khổ thì sẽ khóc. Còn nhạc Trung Quốc lại chú trọng việc thể hiện cảm xúc một cách uyển chuyển, véo von, nó sẽ không trực tiếp nói ra tâm sự trong lòng đối phương.

Nói thẳng ra thì nhạc Trung Quốc hơi khó hiểu và chưa đủ thẳng thắn.

Một số ca khúc nổi tiếng thuộc dòng nhạc này từ trước đến nay như ‘Chia tay’, ‘Trên sông Tùng Hoa’, ‘Bài ca bốn mùa’... đều là những ca khúc chậm rãi, tự thuật, giai điệu êm tai lại có chút cởi mở. Cổ Dục đưa cho Lương Tuyết bài hát ‘Hong Chiêu Nguyên’, đây là bài hát được sáng tác vào thời điểm nhà nước mới vừa được thành lập.

Không biết có phải do bài hát có quá nhiều từ ngữ cổ đại hay không, cho nên ca khúc có một chút giống với nhạc Trung Quốc. Mặc dù nghe rất lồi cuồn nhưng không kém sự mới lạ.

Cổ Dục cảm giác tình cảm của nàng Chiêu Quân trong bài hát này dành cho đất nước đều không thua kém bất kì một đấng nam nhi nào. Còn bản demo của Lương Tuyết nghe như một nỗi ai oán, không muốn rời xa quê hương, cảm giác Chiêu Quân mùa xuân thì đau khổ còn mùa thu thì bi thương. Bài hát hoàn toàn đi chệch hướng.

“Hả?! Tôi làm sai rồi sao?” Nghe được lời nhận xét của Cổ Dục, Lương Tuyết gãi đầu một cái sau đó nhỏ giọng hỏi.

“Đúng vậy! Toàn bộ đều sai! Cô có mang theo phần mềm soạn nhạc chứ!” Nhìn ánh mắt của cô, Cổ Dục khế gật đầu một cái, thay cho lời nói đúng là toàn bộ đều viết sai.

“Có, tôi có mang, để tôi đi lấy.” Nhìn Cổ Dục hỏi phần mềm soạn nhạc, Lương Tuyết lập tức đứng lên rồi đi đến xe

của mình lấy laptop xuống, sau đó cô đưa nó cho Cổ Dục. Cổ Dục làm quen với phần mềm một chút, rất nhanh hần đã có thể nắm giữ phần mềm này.

Dù sao Cổ Dục cũng là một tay ghita siêu cấp, kỹ năng ca hát cũng là siêu cấp, kỹ thuật hacker cũng siêu cấp không kém. Tất cả kỹ năng kết hợp lại thì việc xử lý cái phần mềm soạn nhạc này đối với hần không có gì là khó khăn cả.

Rất nhanh hần đã dựa theo suy nghĩ trong đầu mình viết lại bài hát một cách hoàn chỉnh. Phải biết rằng Lương Tuyết viết nhạc đệm bài này phải mất hơn một tuần còn phải nhờ tới giáo sư âm nhạc ở học viện chỉnh lý để bài hát có thể hoàn chỉnh được như thế.

Nhưng trong tay Cổ Dục chỉ mất mười lăm phút, đại khái sau khi nghe năm lần, hần cũng đã biên soạn lại xong. Sau đó dựa theo cách hát tươi sáng mà Cổ Dục dạy, Lương Tuyết rất nhanh hát lại một lần. Mà lần này hát xong, cho dù là người không hiểu âm nhạc như Phùng Thư Nhân cũng đã hiểu, hát lần thứ hai lại muốn tốt hơn lần trước.

Đương nhiên ở đây chúng ta không nói ai hay ai dở, mà bài hát này chỉ thích hợp với cách viết như thế, nó hoàn toàn không thích hợp với kiểu âm nhạc Trung Quốc.

“Rất tốt!” Nghe Lương Tuyết hát xong bài này thì Cổ Dục cũng mỉm cười vẫy tay một cái, coi như đã giải quyết xong!

Lương Tuyết sau khi nghe được lời Cổ Dục nói thì cũng gật đầu một cái, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Cổ Dục. Không thể không thừa nhận Cổ Dục đúng là người rất có năng lực, thật là một người quá tài năng!

Nếu như không phải Lương Tuyết biết Cổ Dục là người không màng danh lợi thì có lẽ cô ấy sẽ dùng mọi cách để Cổ

Dục cùng cô ấy xuống núi. Cô cho rằng Cổ Dục ở đây thật quá lãng phí tài năng của hấn.

Triệu Hàn ở bên cạnh nhìn dáng vẻ tự do phóng khoáng của Cổ Dục thì cũng không nhìn được hai mắt sáng lên. Nhưng mà cô ấy không có ý nghĩ giống như Lương Tuyết là Cổ Dục ở đây sẽ làm lãng phí tài năng của hấn, mà cô ấy nhìn thấy dáng vẻ thể hiện năng lực của Cổ Dục thật sự quá đẹp trai.

“Được rồi! Mọi người sắp xếp lại một chút đi. Tôi đi nấu cơm đã, lát nữa cùng uống một chút chứ!” Dem máy tính khép lại, Cổ Dục đẩy sang cho Lương Tuyết sau đó nhìn Triệu Hàn cười nói.

“Tất nhiên là phải uống rồi!” Nghe thấy Cổ Dục nói thì Triệu Hàn cũng bắt đầu cười, mặc dù là người Trung Quốc chính thống nhưng dù sao cô ấy vẫn có ba phần tư huyết thống là người Nga, vì vậy Triệu Hàn cũng rất thích uống rượu.

Nhìn dáng vẻ háo hức muốn thử của cô ấy thì Cổ Dục cũng nhanh chóng đi vào phòng bếp. Lâm Lôi và Lý Vân Vân đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn để nấu bữa trưa, cho nên bây giờ Cổ Dục chỉ cần vào nấu là được.

Không bao lâu sau thì tám món ăn đã được bung lên bàn. Trong khi những người khác uống nước ép đào thì chỉ có Cổ Dục và Triệu Hàn uống bia. Hôm nay bọn hấn không uống rượu ngâm bởi vì rượu thì chỉ thích hợp uống vào mùa đông. Lúc đó uống xong thì có thể khiến cơ thể ấm áp, thoải mái hơn.

Còn mùa hè uống rượu thì cảm giác sẽ không được sáng khoái.

Mùa hè vẫn nên uống bia thôi. Bia này vì đã được ngâm trong nước giếng nên khi uống một ngụm vào trong bụng đã

cảm thấy vô cùng sảng khoái, cảm giác lỗ chân lông trên cơ thể đều giãn nở ra. Đúng là khiến cho người ta phải say mê.

Triệu Hàn đúng là tửu lượng rất tốt, trình độ của Cổ Dục có thể uống được hai mươi mấy chai là xỉn, vậy mà tới xế chiều hôm nay Triệu Hàn cũng đã uống được mười tám chai rồi. Thế nhưng nhìn trạng thái của cô ấy lúc này còn tốt hơn cả Cổ Dục.

Tuy nhiên Cổ Dục cũng không muốn uống nữa bởi vì nếu còn tiếp tục uống thì trời sẽ tối mất. Đến lúc đó mà phải giữ các cô ấy ở lại thì một là sẽ có những lời bàn luận không tốt, hai là việc câu cá ngày mai sẽ bị chậm trễ. Vì vậy Cổ Dục đã chủ động kêu mọi người dừng trận chiến này, sau khi ngừng uống hẳn đã tiễn Lương Tuyết và Triệu Hàn ra về.

Đương nhiên sẽ do Lương Tuyết lái xe chở Triệu Hàn về.

Các cô tối nay sẽ phải ở lại Trùng Khánh một đêm sau đó ngày mai bọn họ sẽ lái xe đi Tề Tề Cáp Nhĩ rồi lại đến sân bay của Tề Tề Cáp Nhĩ bay trở về thủ đô.

“Ai...” Ngồi kế bên ghế phụ, nhìn thấy nhà của Cổ Dục cách càng ngày càng xa, lúc này Triệu Hàn thở dài một cái.

“Sao vậy? Đang lo lắng chuyện công việc sao?” Khi nghe thấy Triệu Hàn thở dài thì Lương Tuyết cười hỏi lại, bởi vì cô biết gần đây công việc của Triệu Hàn rất bận rộn.

Hai người mặc dù là bạn học của nhau nhưng Triệu Hàn sau khi tốt nghiệp thì không đi theo con đường âm nhạc, mà đi làm một người mẫu. Bởi vì ngoại hình quá xuất sắc nên cô ấy bây giờ đã trở thành một siêu mẫu có chút danh tiếng. Hàng năm không biết có bao nhiêu nhãn hàng tới tìm cô ấy để đóng quảng cáo.

Vừa rồi cô ấy đưa mình đến đây bởi vì mình cần cô ấy dẫn đường. Mình nghe nói vì chuyến đi này mà cô ấy phải nhường

hợp đồng quảng cáo cho người khác để đích thân dẫn mình đi. Chính vì điều đó đã khiến cho Lương Tuyết cảm thấy vô cùng áy náy.

Nhưng mà đáng tiếc là Lương Tuyết đã suy nghĩ nhiều rồi, nguyên nhân Triệu Hàn thở dài đơn giản là cô ấy đang không biết lần này đi thì đến bao giờ mới có thể lại được đến nhà Cổ Dục ăn cơm nữa. Hiện tại cô ấy càng nhìn mặt Cổ Dục thì lại càng cảm thấy mê muội!

Chương 261. Chiêu đãi

Chương 261: Chiêu đãi

Lương Tuyết và Triệu Hàn tới chơi, đối với Cổ Dục mà nói chẳng qua giống như thêm một đoạn nhạc dạo vào cuộc sống bình thường nhạt nhẽo của hắn mà thôi.

Hắn là loại người có thể chấp nhận một cuộc sống bình thường cũng như mong muốn chỉ cần sống như một người bình thường là được. Ấc, nhưng mà điều kiện tiên quyết là phải cho hắn đủ tiền xài mới được. Đối với hắn chỉ cần có đủ tiền thì hắn nguyện ý làm người bình thường.

Huống hồ, theo như hắn cảm thấy thì thật ra mùa hè ở nông thôn cũng không có nhàm chán như vậy.

Hắn muốn chơi thì có thể ở trong nhà chơi. Hắn muốn uống rượu thì sẽ gọi Cổ Tấn hoặc Khổng Hạo Văn đến uống cùng. Nếu hắn muốn đi câu cá thì cứ xách cần câu đi câu cá, muốn đi bắt ếch xanh, bắt ốc bươu thì cứ đi bắt những con vật này. Nói chung hắn muốn làm gì thì có thể làm cái đó.

Mà ở đây còn có hai cô bé Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi suốt ngày đòi đi ra bên ngoài chơi, vì vậy Cổ Dục cũng được tham gia rất nhiều trò chơi phong phú và thú vị.

Tuy nhiên tất cả những điều tốt đẹp và hạnh phúc này lại sắp kết thúc. Tỉ như bây giờ, có lẽ vào khoảng giữa tháng bảy thì Vạn Vũ Dương cũng chính là người muốn mua san hô đỏ của Cổ Dục, ông ấy đã liên lạc với Cổ Dục và nói rằng chuyện làm ăn của ông ta đã làm xong, hơn nữa ông ta cũng đã chuẩn bị xong tiền.

Tuy nhiên, vấn đề bây giờ chính là phải giao dịch ở đâu.

Cách tốt nhất là đến nơi ở của Triệu Văn Quang để giao dịch, ở đây hẳn cảm thấy tương đối yên tâm. Nhưng lỡ như xảy ra vấn đề gì đó, không biết phải mất bao lâu mới có thể trở về, vì vậy sau khi Cổ Dục suy nghĩ một chút thì đưa ra quyết định. Hẳn sẽ trực tiếp giao hàng đến nhà cho Triệu Văn Quang.

Người khác mua đồ của hẳn thì hẳn giao hàng đến cho người đó, chắc là cũng không có vấn đề gì. Dù sao cũng có Triệu Văn Quang làm bảo đảm, đoán chừng ông ta cũng không dám làm gì. Mà nếu cho dù có muốn làm gì thì Cổ Dục cũng chưa chắc sợ, cho dù có là địa bàn của ông ta đi chăng nữa.

Dựa theo ý nghĩ của mình, Cổ Dục quyết định giao hàng đến nhà cho Triệu Văn Quang, đồng thời hỏi ông ta tình hình bên đó.

Người mà hẳn giao dịch lần này chính là Vạn Vũ Dương, ông ta là người tỉnh Sơn Đông, công ty của ông ta được đặt tại thành phố Uy Hải.

Thành phố Uy Hải thì Cổ Dục cũng biết, đây là một thành phố thuộc tỉnh Sơn Đông. Mặc dù nơi đây không nổi tiếng như Thanh Hải hay Yên Đài, hơn nữa hẳn cũng chưa từng đi qua, nhưng mà khi hẳn tra thông tin trên mạng thì mới phát hiện nơi này cũng khá nổi tiếng.

Ở triều đại trước đây thì nơi đây từng rất nổi danh. Nó có vị trí địa lý rất gần với Nhật Bản và Hàn Quốc. Đây là nơi hình thành đội hải quân đầu tiên của Trung Quốc thời Trung Hoa Dân Quốc. Đội hải quân này đã từng trải qua một trận hải chiến lớn, sau đó quay về cảng rồi bị chiếm đóng bởi giặc ngoại xâm.

Năm 1984 nơi này trở thành một trong những thành phố đầu tiên mở cửa dọc theo bờ biển Trung Quốc. Năm 1990 nó được đánh giá là một thành phố vệ sinh cấp quốc gia. Về sau nơi đây cũng không ngừng xây dựng phát triển thêm và trở thành một thành phố cảng rất nổi danh về xuất nhập khẩu, về du lịch và buôn bán trao đổi hàng hóa.

Cho nên Vạn Vũ Dương đặt tổng bộ ở chỗ này bởi xuất nhập hàng hoá ở đây có thể tiết kiệm rất nhiều nhiên liệu và các loại chi phí khác.

Sau khi xác định vị trí thì Cổ Dục cũng chuẩn bị xuất phát.

Dù sao thì tiền đến tay mình mới là của mình, khi nó chưa tới tay mình thì chung quy vẫn là của người khác.

Sau khi chọn một ngày có thời tiết tốt trong mấy ngày qua, hấn giao nhà lại cho Lâm Lôi và Lý Vân Vân, sau đó lái xe rời Cổ gia thôn để đi về Cáp Nhĩ Tân.

Tính ra hấn đã lâu chưa có trở về nhà, tất nhiên là muốn quay về để nhìn một chút.

Sau khi đến nơi hấn đoàn tụ cùng cha mẹ của mình, buổi tối ba người bọn họ cùng quây quần nói chuyện với nhau. Sang ngày thứ hai hấn ngồi xe của cha hấn đi ra sân bay để bay tới Uy Hải.

Từ Cáp Nhĩ Tân đến Uy Hải cũng không xa lắm, chỉ cần ngồi hai giờ là đến nơi.

Khi máy bay hạ cánh, hấn đi xuống sân bay thì thấy có hai người đang giơ tấm bảng có tên của hấn đứng ở cửa ra vào để chờ đón hấn.

Hai người này nhìn đều khá cao, chắc khoảng 1m8. Người đang giơ tấm bảng thì nhìn khá trẻ, tuy nhiên lại rất cường tráng, nhìn chắc phải trên dưới 70kg. Người còn lại là một người đàn ông trung niên nhìn rất mập mạp chắc cũng phải

130 hay 140kg gì đó. Mặc dù sân bay có điều hòa nhưng nhìn ông ta có vẻ đang rất nóng nực và khó chịu.

Người đàn ông này mặc một chiếc áo hiệu POLO, cùng một chiếc quần tây. Tay ông ta thì đang cầm một cái cặp, đang không ngừng lau mồ hôi. Nhìn thấy hai người này Cổ Dục lập tức đi tới.

“Xin chào, có phải ông là tổng giám đốc Vạn?” Khi nhìn thấy dáng vẻ của hai người này thì Cổ Dục nghi hoặc hỏi.

“A! Xin chào, xin chào, xin tự giới thiệu tôi là Vạn Vũ Dương. Anh chính là Cổ Dục đúng không? Anh ngồi máy bay có mệt lắm không? Chúng ta về quán bar trước nhé. À, chỉ có mình anh đi thôi sao?” Vừa nghe thấy lời nói của Cổ Dục thì người trung niên kia lập tức đưa tay ra nhiệt tình nắm lấy tay Cổ Dục vừa cười vừa nói.

“Chỉ có mình tôi thôi, còn san hô thì tôi đã vận chuyển nó bằng con đường khác tới đây trước rồi.” Thấy sự nhiệt tình của Vạn Vũ Dương thì Cổ Dục cũng cười một cái, sau đó thuận miệng giải thích.

Hiện tại san hô của hắn đang nằm trong không gian bí mật, tuy nhiên làm sao hắn có thể nói ra điều này cho người khác biết được chứ?

“À! Thì ra là như thế. Được rồi, tôi đã sắp xếp xong cho anh một buổi tiệc tẩy trần. Nào chúng ta nhanh chóng đi tới đó thôi.” Vạn Vũ Dương dù sao cũng không phải là một tên ngu ngốc.

Ông ta không chỉ là một thương nhân mà còn là một thương nhân rất thành công.

Dù có Triệu Văn Quang đứng ra đảm bảo cho hai bên nhưng ông ta vẫn sai người đi tra xét một vài tin tức liên quan

tới Cổ Dục. Chính vì vậy nên ông ta mới quyết định tự mình đến đón Cổ Dục.

Bởi vì Cổ Dục quả thật rất đang đề ông ta đích thân ra đón.

Dù sao Cổ Dục cũng là một thương nhân, mà còn là một thương nhân đặc biệt. Anh ta chuyên bán những loại hải sản cao cấp. Ông ta biết rất rõ về Cổ Dục, thứ nhất là ông ta có giao dịch với Hứa Cẩm, thứ hai Cổ Dục có quen biết với Khổng Hạo Văn là đời thứ ba của lãnh đạo cách mạng cấp cao. Ngoài ra ông ta còn biết ở thủ đô Cổ Dục còn có quan hệ rất tốt với nhà họ Tiết nữa.

Cổ Dục và đại sư rang trà của nhà họ Tống cũng có quan hệ rất tốt.

Chỉ cần có một trong những quan hệ này đều có thể khiến cho Vạn Vũ Dương xem Cổ Dục như một nhân vật cùng đẳng cấp với mình mà tiếp đãi. Nhưng một người mà đồng thời có nhiều mối quan hệ cấp cao cùng lúc đan lại với nhau. Giống như một cái mạng nhện cực lớn khiến cho ông ta không thể xem thường được, do đó luôn phải cẩn trọng trong mọi việc để có thể cùng Cổ Dục kết giao bạn bè. Ít nhất ông ta sẽ không dám có những ý đồ xấu.

Đi ra khỏi sân bay mọi người lên chiếc xe Mercedes-Benz mà Vạn Vũ Dương đã chuẩn bị từ trước. Cái người đàn ông giờ tằm bắng ở trong sân bay chính là tài xế của ông ta, ông ta mở cửa mời Cổ Dục và Vạn Vũ Dương lên xe. Trước đó Vạn Vũ Dương đã đặt cho Cổ Dục một khách sạn tốt nhất ở Uy Hải.

Đến khách sạn thì cũng không cần phải đi đâu nữa bởi vì bữa tối ông ta cũng đã đặt trước tại khách sạn này rồi.

Không thể không nói, người Sơn Đông quả thật là rất hiếu khách mà bọn họ cũng rất thích uống rượu.

Uống một trận thoải mái trong buổi tối hôm nay là không thể nào tránh khỏi. Ngoài trừ Vạn Vũ Dương ra ông ta còn sắp xếp thêm ba người ngồi tiếp Cổ Dục nữa. Ba người này cũng là những người có chức vụ quan trọng trong công ty của ông ta, tuổi tác của bọn họ cũng ngang ông ấy. Bọn họ biết rõ về nhân vật như Cổ Dục nên tiếp đãi hẳn vô cùng lịch sự. Tất nhiên rượu thì vẫn phải mời.

Tuy nhiên tử lượng của Cổ Dục rất tốt, cho nên trong trường hợp này hẳn vẫn có thể ứng phó được.

Năm người họ uống đến hơn chín giờ đêm, vậy mà đã nốc hơn một trăm chai bia. Ban đầu Cổ Dục còn tưởng rằng như vậy là kết thúc nhưng rõ ràng hẳn đã làm to rồi.

Uống xong chỗ này, bọn họ lại chuyển đến nơi khác uống tiếp!

Vạn Vũ Dương làm chủ, năm người bọn họ lại chuyển đến một quán bar, tại quán bar này họ lại uống đến mười giờ. Sau đó ông ta lại lần nữa quyết định, thế là bọn họ lại chuyển đến một quán karaoke, ở đây bọn họ uống đến hơn nửa đêm. Khi mấy người Cổ Dục từ quán karaoke đi ra, ngoài trừ Cổ Dục thì có vẻ tất cả đều không thể đứng được nữa. Tuy nhiên bọn họ cũng không lo lắng vấn đề bị ngã bởi vì ai cũng có hai cô gái xinh đẹp ở hai bên dìu bọn họ. Loại chuyện như này rõ ràng bọn họ cũng đã làm không ít lần...

Chương 262. Bến tàu

Chương 262: Bến tàu

“Oẹ.... A.... Phi... Trời đất ơi, những thứ đồ này cũng lấy làm rượu được sao? Dù có là nước cũng không uống nhiều đến nỗi như vậy chứ!”

Cúi đầu vào bồn cầu trong nhà vệ sinh, Cổ Dục không ngừng ói.

Buổi tối hôm nay uống bao nhiêu hần đã không còn nhớ rõ.

Hần chỉ nhớ lúc ăn cơm hần đã uống khoảng 20 chai bia. Sau đó lại đi tới quán karaoke uống rượu tây là loại Chivas Regal hay là Hennessy gì đó hần không nhớ rõ, tiếp đó lại uống thêm bia và Champagne. Cứ thế hần uống theo phương pháp của bọn họ, chính là lấy bia để giải rượu.

Trước đây Cổ Dục cho rằng chỉ có ở Đông Bắc mới dùng bia để giải rượu, không nghĩ tới ở Sơn Đông cũng sử dụng phương pháp này.

Hần uống bao nhiêu ly, uống bao nhiêu chai hần đã không còn nhớ rõ nữa. Nếu không phải cơ thể của hần khỏe mạnh, hơn nữa hần vẫn luôn có chút cảnh giác, có lẽ bây giờ hần đã bất tỉnh nhân sự rồi. Hôm nay thật sự đã uống rất nhiều, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời hần uống nhiều như vậy.

Cảm thấy đã ói sạch đồ trong dạ dày ra, hần đứng lên lấy bàn chải đánh răng súc miệng sạch sẽ. Sau đó dùng nước lạnh rửa mặt để tỉnh táo lại một chút rồi hần đẩy cửa nhà vệ sinh đi ra ngoài. Khi vừa bước ra hần thấy có hai cô gái mặc đồ đơn giản đang ngồi trên giường của hần.

Nhìn thấy Cổ Dục đi ra thì cả hai cô gái này đều đứng lên.

“Anh có cảm thấy tốt hơn chút nào chưa?” Hai cô gái này chính là người đưa Cổ Dục trở về. Dù đã xong việc rồi nhưng hai cô vẫn tiếp tục ở lại đây không về, không cần nói thì cũng biết là họ tính làm gì.

“Ừm, tốt hơn nhiều rồi.” Quay lại nhìn hai cô gái Cổ Dục chậm rãi nói.

“VẬY chúng tôi đi tắm trước sau đó...” Nhìn thấy trạng thái hiện tại của Cổ Dục, một cô gái đứng lên nói.

“Hôm nay kết thúc thôi...” Nhìn ánh mắt của hai cô gái Cổ Dục lắc đầu, sau đó từ trong túi lấy ra 4.000 tệ tiền mặt. Số tiền này là hần mới lấy lúc này, bây giờ hần lấy ra chia cho hai cô gái mỗi người một nửa.

“Hôm nay đến đây thôi, cảm ơn hai cô đã đưa tôi về tới nhà. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, hai cô hãy về nhà nghỉ ngơi đi, trên đường về nhớ chú ý an toàn nhé.” Nhìn hai cô gái trước mặt Cổ Dục lạnh nhạt nói.

Nghe Cổ Dục nói xong, hai cô gái khẽ liếc nhìn nhau có chút thất vọng.

Thật ra khi làm loại hình công việc này, nếu không cần phải làm gì nhưng vẫn được nhận tiền thì chắc hẳn hai cô gái nên vui mới phải. Tuy nhiên hai cô lại có một chút suy nghĩ tư lợi đối với Cổ Dục, vì vậy họ mới cảm thấy thất vọng.

Có thể nói dáng dấp của Cổ Dục không tệ, hơn nữa bây giờ là mùa hè hần đang mặc trên người một cái áo tay ngắn kết hợp với một cái quần đùi nhìn tổng thể dáng người của hần lại càng cực kỳ đẹp. Đặc biệt là vừa rồi các cô ấy còn thấy trong túi áo của Cổ Dục là một chiếc đồng hồ đeo tay rất có giá trị, cả dáng người và tài lực đều có thể nói là cực phẩm. Loại đàn

ông như hấn, cho dù là không có trả tiền phục vụ thì các cô cũng nguyện ý, miễn phí cũng được.

Nếu như các cô có thể phục vụ người đàn ông này tốt thì chắc chắn sau này sẽ không sợ thiếu tiền.

Đáng tiếc là Cổ Dục mặc dù có lòng, nhưng hấn cũng sẽ không làm những loại chuyện này ở đây.

Bởi vì nơi đây dù sao cũng không phải là địa bàn của hấn, lỡ như bị tổng tiền vì lộ cảnh nóng thì sao... như vậy sẽ rất là xấu hổ. Mặc dù hấn cũng biết Vạn Vũ Dương sẽ không làm ra những chuyện như vậy, nhưng dù sao hấn vẫn rất sợ... Biết người biết mặt không biết lòng mà. Cho nên hấn coi như là đang bỏ tiền ra mua bình an, hấn sẽ không cùng người khác làm những loại chuyện thế này.

“Được thôi, vậy hai chúng tôi đi trước.” Nhìn thấy Cổ Dục không có nhu cầu trên phương diện này, hai cô gái liếc mắt nhìn nhau, sau đó chào tạm biệt Cổ Dục rồi rời đi.

Phía dưới khách sạn này có rất nhiều taxi hoạt động, cho nên Cổ Dục cũng không lo lắng cho an nguy của hai cô gái. Sau khi đưa hai cô gái ra cửa thì hấn cũng leo lên giường nằm.

Hấn liếc mắt nhìn điện thoại, không ngờ bây giờ đã là 2:00 sáng rồi.

“Không nghĩ tới đám người kia tinh lực thật dồi dào, bọn họ đều biết làm chủ thời gian của bản thân hay sao?” Vuốt vuốt huyệt thái dương của mình sau đó hấn đi pha một tô mì ăn liền. Vừa rồi hấn đã ói toàn bộ đồ ở trong bụng ra, bây giờ bụng của hấn trống rỗng rất khó chịu vì vậy hấn cần phải kiếm cái gì đó để ăn lót bụng.

Trong lúc đang đợi mì tôm chín thì hấn cũng tranh thủ đi tắm một cái. Vừa ngồi xem tivi vừa ăn mì xong xuôi hấn lên giường ngủ thiếp đi.

Hắn đã ngủ một mạch cho tới giữa trưa ngày hôm sau, đến khi Vạn Vũ Dương gọi cho hắn một cú điện thoại thì hắn mới tỉnh dậy. Ban đầu Cổ Dục cho rằng bọn họ đều biết quản lý tốt thời gian của mình, còn tưởng có lẽ bọn họ đã khôi phục tình trạng của mình từ lâu. Kết quả là đến bây giờ Vạn Vũ Dương vẫn còn đang ở nhà ngủ vì vậy bọn họ quyết định dời giao dịch sang ngày hôm sau. Sau khi nghe xong điện thoại thì Cổ Dục cũng xuống lầu để ăn cơm trưa.

Uy Hải mặc dù không phải là một thành phố du lịch nổi tiếng, nhưng nơi này cảnh đẹp vẫn có rất nhiều. Tuy nhiên Cổ Dục lại không có hứng thú với cảnh vật ở đây.

Bởi vì tính cách của Cổ Dục có chút cực đoan.

Nếu như ở đây có những địa điểm liên quan tới những trận chiến đấu hào hùng của dân tộc thì hắn còn hứng thú đi xem. Thế nhưng đáng tiếc lịch sử nơi đây khá tối tăm, cho nên hắn cũng không có hứng thú lắm.

Ở đây ngoại trừ những di tích lịch sử kia thì vẫn có vài chỗ khiến cho Cổ Dục cảm thấy hứng thú, ví dụ như bến tàu chẳng hạn.

Đừng quên Cổ Dục đối với những loại hải sản nhỏ vẫn cảm thấy rất hứng thú, mà những loại hải sản này đều dùng lưới câu để câu lên. Cho nên chẳng mấy khi mới tới bờ biển, hắn đương nhiên phải mua nhiều một chút. Không cần phải nói nhiều, việc đem những loại hải sản này về nuôi cũng là một ý kiến không tệ.

Dùng điện thoại di động tra thông tin, rất nhanh Cổ Dục đã tìm thấy một vài bến tàu. Hắn đón một chiếc xe đi tới bến tàu có khoảng cách gần nhất so với nơi hắn đang ở.

Trong tháng 7, có vài nơi đang trong thời gian cấm đánh bắt cá. Nhưng có vài nơi vẫn cho phép quăng lưới đánh cá gần

bờ, mà chỗ Cỏ Dục tới là một trong những nơi như vậy.

Phải công nhận vận may của hắn thật là tốt, nếu như hắn đi vào buổi sáng thì chắc chắn sẽ không có cá. Bởi vì ngư dân ở đây đều đi bắt cá vào buổi sáng sớm tới buổi chiều bọn họ mới trở về.

Lúc hắn vừa đến nơi cũng chính là lúc thuyền đánh cá cập vào bến cảng.

Khi Cỏ Dục vừa đến bên tàu thì phát hiện có một số ngư dân trở về từ sớm đang đưa cá lên bờ.

Ngư dân đi đánh bắt cá không giống như ở chợ thủy sản, bởi vì trong lưới cá này không ai biết sẽ vớt lên những loại cá nào, vì vậy khi nhìn vào trong lưới sẽ thấy rất nhiều cá và đa dạng về chủng loại.

Những người này vừa bày quầy hàng ra bán vừa phân các loại hải sản ra. Họ cũng đem những loại hải sản to nhỏ khác nhau để ở chỗ riêng biệt.

Bởi vì là câu cá gần bờ nên những loại tôm hùm hay cá lớn hầu như rất hiếm.

Nhiều nhất ở đây có lẽ là tôm tích, một số nơi còn gọi nó là tôm búa hay bẹ bẹ. Ngoài tôm tích ra thì còn có nghêu sò ốc hến, tôm, cua...

Nhìn những con vật này trong đầu của Cỏ Dục đã bắt đầu suy nghĩ nên làm gì với chúng nó. Dù sao mấy con vật này muốn câu thì có lẽ phải câu từ sáng sớm đến chiều tối mới được. Hơn nữa, một lần chỉ câu được một con đúng là quá phiền toái, mất rất nhiều thời gian để chuẩn bị, cho nên hắn quyết định trực tiếp mua về ăn cho nhanh. Nhìn xem mấy thứ này, hắn biết hôm nay có lẽ hắn sẽ cần phải mua rất nhiều rồi đây.

Chương 263. Giao dịch

Chương 263: Giao dịch

“Tôm này bán thế nào vậy?”

“Giá 62 tệ một kg, cậu xem những con tôm này đều là tôm sống vừa mới đánh bắt xong, cho nên mang về nhà ăn nhất định sẽ rất ngon.”

“Vậy tôm tí này thì bán như thế nào?”

“Loại nhỏ thì 90 còn loại lớn lớn thì 110, cậu có muốn mua không? Nếu mua tôi sẽ lấy giá rẻ cho, loại lớn hai kg chỉ 210 tệ thôi.”

“Còn cua thì sao?”

“Loại nhỏ 60 loại vừa 90 loại to nhất là 240.”

Tại một nơi trên bến tàu Cổ Dục vừa đi dạo, tình cờ ghé vào một quầy hải sản.

Hải sản ở thành phố Uy Hải chủ yếu là được đánh bắt từ biển Hoàng Hải. Mà Hoàng Hải là một trong bốn biển tiếp giáp với Trung Quốc đó là Bột Hải, Hoàng Hải, Biển Hoa Đông và biển Đông.

Bốn vùng biển này mỗi vùng đều đánh bắt ra những loài hải sản khác nhau.

Ở phía Bắc của biển Bột Hải đánh bắt được các loại sò hến, hải sâm và cá hổ.

Sò hến, hải sâm và cá hổ được đánh bắt ở nơi đây là ngon nhất tại Trung Quốc. Vì vậy biển Bột Hải tương đối nổi tiếng về những loại hải sản này.

Còn biển Hoàng Hải thì hải sản nổi tiếng nhất đó là hào. Và ở thành phố Uy Hải này thì hào sữa chính là đặc sản nổi danh nhất cả nước.

Đây là nơi duy nhất trong cả nước có thể cạnh tranh được với hào ngọc lục bảo của châu Âu hay là hào Girardeau. Đặc điểm của hào ở đây chính là bên trong có nhiều thịt, kích thước to và có mùi vị thơm ngon.

Xuống một xíu nữa chính là biển Hoa Đông, chính là vùng biển giáp với Giang Tô, Chiết Giang là cảng cá nổi tiếng nhất. Ở đây nổi danh nhất là cá và cua.

Nổi tiếng nhất chính là cá đù vàng. Mặc dù loài cá này ở đâu cũng có nhưng mà ở đây lại là nơi có sản lượng cao nhất. Nổi tiếng thứ hai chính là cua, cua ở đây thì đặc biệt mập.

Xuống nữa chính là biển Đông. Ở đây nổi tiếng nhất là các loại ghẹ biển, ví dụ như ghẹ xanh là loại ghẹ to nhất, ngon nhất. Ngoài ra ở đây còn có tôm hùm, sản lượng tôm hùm ở đây cũng là cao nhất.

Bản thân là một người tham ăn. À không, là một người đầu bếp thì Cổ Dục đối với những loài vật này rất là quen thuộc.

Hiện tại đã tới Uy Hải, hẳn chắc chắn phải mua những đặc sản hải sản ở đây, còn về những thứ khác thì hẳn không quan tâm.

Ví dụ như con cua này, cua bơi ở vùng trung lưu và hạ lưu biển Hoàng Hải bán rất đắt, Cổ Dục chắc chắn sẽ không mua.

Cổ Dục đã mua rất nhiều hải sản, như tôm hay sò hến đều là loại tốt nhất. Chính vì vậy trong lúc không để ý hẳn đã tiêu tốn hết hai mươi ngàn tệ. Ở nơi không có người cũng như không có camera, hẳn tranh thủ để những hải sản đó vào trong bể nước bí mật của mình. Ngoài trừ hào thì hẳn cũng cảm thấy cực kỳ hài lòng với số tôm tít mua được.

Hắn không mua những loại tôm tít thông thường, bởi vì ở Cáp Nhĩ Tân cũng có bán. Tôm tít hắn mua là loại tôm tít vô cùng hiếm có. Loại tôm tít đặc biệt này khác với tôm tít thường ở chỗ màu sắc trên thân của nó trắng mịn hơn, nhìn xinh đẹp hơn nhiều.

Loại tôm tít này được gọi là tôm bộ ngựa, tên khoa học là tôm răng đảo, chúng sinh sống ở đáy biển sâu khoảng 75 mét so với mực nước biển. Loại này từ Ấn Độ đến Châu Úc đều có. Nhưng có lẽ Nhật Bản là quốc gia đầu tiên phát hiện ra, nên được gọi là Tôm răng Nhật Bản.

Loại tôm tít đặc biệt này so với tôm thường thì nhiều thịt hơn, ngọt hơn nhưng nó cũng tanh hơn nhiều. Nếu như biết cách xử lý hoặc là thích ăn tanh thì đây quả là cực phẩm. Nhưng nếu như không ưa mùi tanh thì sẽ phải dùng phương pháp rất khó mới có thể xử lý được mùi tanh này. Nếu bỏ qua phần mùi tanh của nó thì thịt của nó ăn quả thật cực kỳ ngon.

Tôm tít to nhỏ đều bán như nhau. Loại thường thì khoảng 27 tệ một kg, còn loại đặc biệt thì khoảng 37 tệ, hơn nữa dù có mua nhiều thì cũng sẽ không được ưu đãi. Tuy nhiên Cổ Dục cũng không quan tâm những vấn đề nhỏ nhặt này.

Hắn mua một lần cả 10 kg. Dự tính về sẽ bỏ chúng vào trong một cái bể thủy tinh để nuôi riêng. Nhưng nuôi trong bể thủy tinh cũng khá phiền phức, bởi vì Cổ Dục thật sự sợ bọn chúng sẽ đập nát cái bể thủy tinh này. Bằng không thì đem bọn chúng nuôi trong một cái vạc nước vậy.

Tất nhiên nuôi bọn chúng như thế nào thì sau khi Cổ Dục trở về rồi mới tính toán, bây giờ cũng không cần thiết phải nhắc tới làm gì.

Sau khi đi dạo một vòng quanh chợ Cổ Dục tìm một chỗ không có người đem san hô của hắn từ trong không gian lấy

ra, rồi đón một chiếc xe trở về khách sạn. Tối hôm nay hắn quyết định sẽ ăn những thứ hải sản mà hắn đã mua về.

Những hải sản này so với những hải sản mà hắn câu lên thật ra là không ngon bằng. Tuy nhiên những loại mà hắn câu cũng không phải ngay từ đầu đã ăn ngon như vậy, chẳng qua là bọn chúng đã được ngâm trong nước giềng sau đó lại do chính tay hắn chế biến cho nên mới có thể ngon được như vậy.

Còn những hải sản này là do đầu bếp ở đây chế biến, vì vậy hương vị không ngon bằng cũng là chuyện bình thường.

Dù sao mùi vị bình thường hắn đã thử qua rồi thì sau khi trở về nếm thử mùi vị cao cấp hơn, tự nhiên sẽ cảm thấy ngon hơn nhiều.

Buổi tối hôm nay Cổ Dục cũng không có đi dạo lung tung. Một là do hắn chưa quen với cuộc sống ở đây, với lại nửa đêm rồi hắn cũng lười đi dạo. Hai là bởi vì bây giờ trong phòng của hắn đang để gốc san hô đỏ, lỡ đâu có người đi vào lúc này hoặc là có camera nào đó quay được vậy thì rất phiền toái vì vậy lựa chọn tốt nhất lúc này là ở yên trong phòng.

Sau khi tắm rửa xong Cổ Dục mở tivi lên để nghe âm thanh, một bên thì nằm trên giường chơi điện thoại. Chỉ lát sau Cổ Dục cũng đã tiến vào giấc mộng đẹp.

Nháy mắt đã tới sáng hôm sau, Vạn Vũ Dương phái một chiếc xe tới đón hắn.

Khi hắn đi tới công ty của Vạn Vũ Dương thì thấy ở đây ngoài Vạn Vũ Dương cùng với mấy người uống rượu ngày hôm đó. Lúc này còn có thêm một vài chuyên gia đã chờ ở đây từ lâu.

Dù sao cũng là món đồ 200 triệu tệ, bọn họ cẩn thận giám định một chút cũng là điều tất nhiên. Đối với điều này thì Cổ

Dục cũng không có ý kiến gì cả dù sao cái này là do hấn đánh bắt từ dưới biển sâu nên nó không thể là giả được.

Sau khi trải qua một hồi giám định thì không có bất kỳ vấn đề gì xảy ra. Lúc này Vạn Vũ Dương vui mừng đem 200 triệu tệ chuyển cho Cổ Dục. Còn đối với Cổ Dục thì đương nhiên đây cũng là một niềm vui lớn.

Ban đầu Vạn Vũ Dương còn muốn chiêu đãi Cổ Dục một bữa nữa, nhưng mà Cổ Dục sợ mình sẽ uống giống như hôm bữa vì vậy hấn đã từ chối, lấy lý do là hấn đã đặt vé máy bay vào chiều hôm nay. Với lại do hấn chưa có đi dạo ở đâu cả vì vậy hấn dự tính sẽ đi xung quanh nhìn một chút.

Đối với việc này Vạn Vũ Dương cũng chỉ có thể cảm thấy đáng tiếc. Quả thật Vạn Vũ Dương cảm thấy Cổ Dục là một người rất được. Là một chàng trai vừa có bản lĩnh, vừa có mối quan hệ rộng rãi hơn nữa tính cách cũng rất tốt, đặc biệt là hấn còn biết uống rượu. Những điều này đều khiến ông ta cảm thấy hài lòng.

Do ông ta không có con gái nếu không ông ta đã giới thiệu cho Cổ Dục rồi.

Sau khi chào tạm biệt với Vạn Vũ Dương thì Cổ Dục cũng bắt đầu đi dạo một vòng tại Uy Hải. Quả thật ở đây vẫn có rất nhiều chỗ có thể đi bởi vì đây là thành phố có khoảng cách gần nhất với Hàn Quốc và Nhật Bản, vì vậy có rất nhiều hàng hóa ngoại quốc được buôn bán ở đây.

Nhật Bản, Hàn Quốc ngoại trừ những bức họa thì còn có những vật phẩm nhỏ nhìn rất được, có thể mua về để làm quà tặng. Đến trưa hấn ăn một bữa với những món ăn nổi tiếng của Hàn Quốc, sau đó hấn đón xe ra sân bay rồi ngồi máy bay bay trở về Cáp Nhĩ Tân.

Chương 264. Thúc giục cưới

Chương 264: Thúc giục cưới

“Con đó, con mới trở về được một đêm bây giờ lại muốn đi. Suốt ngày con cứ đi qua đi lại là đang làm cái gì vậy hả?”

Vào buổi sáng, mẹ của Cổ Dục đang nhìn hấn ăn sáng thì có chút trách móc.

Vốn tưởng lần này Cổ Dục trở về có thể ở nhà khoảng mười ngày nửa tháng, kết quả là mới trở về thì lại phải đi rồi. Điều này khiến cho tâm trạng của mẹ hấn không tốt.

“Được rồi! Bà lằng nhằng làm cái gì. Chẳng phải lúc trước nó ở nhà cả ngày thì bà lại luôn muốn đuổi nó ra ngoài sao. Bây giờ nó ra ngoài kiếm tiền như vậy không phải tốt hơn rồi à?” Nghe thấy lời mẹ của Cổ Dục nói thì cha của hấn uống một ngụm trà sau đó vừa cười vừa nói.

Đúng ra là loại trà này không nên uống vào buổi sáng, thế nhưng bởi vì nó quá ngon cho nên ông không thể chịu nổi mà đã lấy ra uống.

Số lá trà mà Cổ Dục rang được khoảng 21,5kg, 20kg hấn bán cho nhà họ Tống được 80 triệu tệ, số lẻ còn lại thì hấn giữ lại cho mình một ít, còn nửa kg đem về cho cha hấn uống. Khi cha hấn biết số lá trà này bán một kg khoảng 5 triệu tệ thì lập tức choáng váng. Sau đó ông ấy muốn Cổ Dục đem số lá trà này bán đi, bởi vì ông ta cảm thấy không nỡ uống nó.

Nhưng Cổ Dục đã giải thích cho cha hấn nghe, những lá trà này đều là do hấn làm ra. Hấn chính là nhà cung cấp, người

khác phải bỏ ra 5 triệu tệ để mua còn đôi với hần muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu.

Sau khi nghe Cổ Dục giải thích thì cha của hần cũng bắt đầu thưởng thức ly trà trên tay.

Lái một chiếc xe Mecedes, uống trà với giá 5 triệu tệ một kg. Cho nên cảm giác ông ấy lúc này đang lâng lâng khó tả, cảm giác như vậy thật sự quá tuyệt vời.

“Ông đúng là lão già xấu xa, cả ngày ra ngoài vui chơi nên làm sao có thể biết được tôi suốt ngày ở trong nhà cảm thấy buồn chán tới cỡ nào? Bằng không con hãy đi kiếm đôi tượng để kết hôn đi, sau đó nhanh chóng sinh cho mẹ một đứa cháu, lúc đó mẹ sẽ trông giúp con.” Nghe lời nói của cha Cổ Dục thì mẹ của hần tức giận nói.

Đúng là khi Cổ Dục ra ngoài kiếm tiền thì cha mẹ không nên ngăn cản. Bây giờ con cái đã có sự nghiệp thì làm cha mẹ lại càng không nên làm chậm bước chân của nó.

Nhưng bây giờ bà ấy đang tới thời kỳ mãn kinh. Nếu mà mỗi ngày không tìm cho mình việc gì đó để làm thì bà ấy thật sự rất khó chịu.

“À! Tạm thời vấn đề này thì con chưa có suy nghĩ tới.” Nghe mẹ của hần thúc giục cưới vợ, Cổ Dục sờ sờ lỗ mũi của mình sau đó vừa cười vừa nói.

“Có gì mà phải suy nghĩ vấn đề này hay vấn đề kia. Mẹ đã nghĩ kỹ rồi, cô gái Lâm Lôi và cô gái Lý Văn Vân kia cũng rất tốt, vừa hiếu thuận với cha mẹ vừa có thể chịu được vất vả cực khổ. Nếu được con hãy cùng với các cô ấy kết hôn đi. Ban đầu mẹ tính giới thiệu cho con với đồng nghiệp và học trò của mẹ nhưng mà sau khi mẹ nhìn thấy họ, mẹ lại cảm thấy hai cô gái kia dễ thương hơn, tốt hơn...”

Sau khi nghe được Cổ Dục tạm thời không có suy nghĩ về việc tìm đối tượng để kết hôn, mẹ của hắn lúc này lại bắt đầu đứng lên cảm râm.

Xưa nay đều nói phụ nữ là người rất hay thay đổi. Cổ Dục có thể nhìn thấy được điều này từ chính mẹ của hắn.

Rõ ràng lúc đầu khi Cổ Dục vừa đi tới nơi đó thì bà ấy rất sợ Cổ Dục phát sinh quan hệ với Lâm Lôi và Lý Vân Vân. Bởi vì dù sao cả hai cô gái này đều đã được gả cho người khác hơn nữa còn đã có con.

Thế nhưng sau khi họ lấy chồng thì đã xảy ra nhiều chuyện không may, cho nên hiện tại họ đều là độc thân.

Từ nơi ở của Cổ Dục bà ấy đã mang về rất nhiều thứ tốt, đương nhiên là bà cũng muốn khoe khoang một chút với đồng nghiệp hay những người làm việc chung với bà. Ngoài ra còn có học trò của bà cũng được bà cho xem những đồ vật này. Sau khi nhìn thấy những đồ vật này bọn họ ai cũng bắt đầu bàn luận về căn nhà của Cổ Dục, không biết rốt cuộc là hắn giàu có như thế nào.

Có phòng có xe, hơn nữa còn... Không ít người đều có tâm tư muốn làm mai cho Cổ Dục. Lúc đầu mẹ của Cổ Dục còn có hứng thú xem xét người này người kia, nhưng mà sau khi nhìn đi nhìn lại bọn họ bà ấy lại nghĩ tới Lâm Lôi và Lý Vân Vân.

Chuyện gì cũng vậy không sợ người ta nghĩ không ra, chỉ sợ người ta đem ra so sánh.

Ở thành phố dù sao cũng không giống như ở nông thôn. Lý Văn Văn và Lâm Lôi ở đây cũng giống như là ngọc trai dưới biển vậy, đều là những cô gái lương thiện.

Những cô gái trong thành phố đặc biệt là những người có chút nhan sắc thì hầu như đều được chiều chuộng từ nhỏ đến lớn.

Đừng nói tới bây giờ mới đi tìm kiếm đối tượng kết hôn, đoán chừng vừa mới lên trung học thì họ đã sớm đi tìm đối tượng rồi.

Mà bây giờ chủ yếu thông qua việc xem mắt để làm quen với đàn ông, mặc dù cũng có một số thành phần không muốn quen sớm thì số đông còn lại đều là bởi vì hai điểm.

Thứ nhất là bản thân không có điều kiện, đáng đáp thì không có gì nổi bật, tư tưởng không gì đáng nói, nhưng lại có yêu cầu đặc biệt cao đối với những người khác.

Ví dụ như mẹ của Cổ Dục đã từng thấy có một cô gái đáng đáp cũng khá, mặc dù so với Lý Vân Vân và Lâm Lôi thì không được đẹp bằng, nhưng cũng có thể được tám phần, đây cũng được coi là một cô gái xinh đẹp. Nhưng mà trong nhà cô ấy thì không được tốt lắm, cha của cô ta thì bị tai biến mạch máu não, còn mẹ cô ta thì sau khi bị tai nạn xe cộ đã không thể đi lại được nữa. Ngoài ra còn có một đứa em trai phá gia chi tử, ăn chơi đánh bạc, cá cược không việc nào không làm.

Gia đình như vậy, ai điên rồi mới có thể cùng với cô gái đó làm người yêu.....

Còn loại thứ hai, cô gái này đáng vẻ cũng tạm được, có thể cho khoảng 75 điểm đi.

Là một người bình thường, tốt nghiệp thạc sĩ nhưng tự cao tự đại. Cô ta muốn tìm đối tượng ít nhất phải là tiến sĩ bằng không sẽ không thể có tiếng nói chung.

Thu nhập hằng năm của người đàn ông đó ít nhất phải 10 triệu tệ, hơn nữa tiền đều phải đưa cho cô ta giữ, vì đàn ông thì không nên giữ tiền trong người. Nhà ở của cha mẹ bên đàn trai cũng phải ghi tên của cô vào, tiếp đến cha mẹ đàn trai mỗi tháng phải chu cấp cho cô ta 10 ngàn tệ, bởi vì đây là tiền mà cô ta để dành cho con cái sau này đi học.

Người đàn ông cũng không được làm tăng ca, không được đi ra ngoài xã giao, không được cùng bạn bè đi ra ngoài chơi, không được cùng bất kỳ người khác phái nào qua lại, nói chuyện làm ăn đều không thể được.....

Mẹ của Cổ Dục không đợi nghe xong yêu cầu của cô ta thì đã lập tức cúp điện thoại. Nếu như không phải là đang nói chuyện qua điện thoại thì có lẽ bà ấy đã tát cho cô ta một cái bay ra ngoài dính lên trên tường luôn rồi.....

Vẫn là câu nói đó, không sợ không biết hàng, chỉ sợ so sánh hàng.

Nếu đem những cô gái được nuông chiều kia ra để so sánh thì mẹ của Cổ Dục cảm thấy Lâm Lôi và Lý Vân Vân rất vừa lòng mình. Vì thế ngày hôm nay mới có đoạn đối thoại với Cổ Dục như vậy.

“Ặc, mẹ nghĩ cái gì vậy, bọn con chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần mà thôi.” Nhìn dáng vẻ háo hức của mẹ mình thì Cổ Dục không khỏi nghĩ tới sự cố phát sinh trong xe cùng Lý Vân Vân vào hôm ngày đó. Hắn cảm thấy có chút ngại ngùng khi nói chuyện với mẹ của hắn.

“Con đúng là không có bản lĩnh gì cả. Con xem con trai của chú Lưu làm chung đơn vị với cha con kia. Anh chàng đó dụ dỗ vợ mình làm sao cuối cùng dù chưa đăng ký kết hôn nhưng người ta cũng đã có em bé rồi kia.” Nhìn qua Cổ Dục mẹ của hắn lại đứng lên cảm râm lần nữa.

“Học nó làm cái gì, nó chẳng qua chỉ là một thằng đầu đường xó chợ mà thôi. Cả ngày không làm được việc gì cho đảng hoàng, đến bây giờ vẫn còn đang ở nhà ăn bám kia kia, có phải người tốt lành gì đâu? Không đợi Cổ Dục nói, cha của hắn đã trừng mắt nói lý lẽ với mẹ của hắn.

“Tôi cũng không bảo con mình đi học cậu ta cách chơi bời lêu lổng, tôi chỉ muốn con học cách dụ dỗ cô gái kia thôi..... Ai, được rồi, đây cũng không phải là năng lực tốt gì, tuy nhiên con phải nhanh chút cho mẹ!” Thở dài một hơi, mẹ của Cổ Dục mặc dù thừa nhận mình nói sai nhưng vẫn như cũ liếc mắt sang, vẻ mặt đầy hung hăng nói.

Sau khi nghe được lời nói của mẹ hấn, Cổ Dục cũng xấu hổ cười cười, tiếp tục vừa ăn sáng vừa nghĩ tình huống ở trong nhà. Tìm đối tượng sao? Ừm, đúng là một chuyện phiền phức.

Chương 265. Tiếp tục thăng cấp

Chương 265: Tiếp tục thăng cấp

“Chú về rồi đây!”

“Chú!”

“Chú về rồi à!”

“Chú về rồi ạ? Có mang thứ gì thú vị về cho bọn cháu không?”

Ở lại nhà nửa ngày, ăn cơm trưa xong thì Cổ Dục lập tức lái xe quay trở về thôn Cổ gia, cả đoạn đường hấn lái xe vừa nhanh vừa ổn định, chính vì vậy khoảng năm giờ chiều hấn đã trở về nhà. Sau khi cất xe vào sân thì những thành viên ở trong nhà hấn đều chạy ra chào đón hấn. Lao ra đầu tiên tất nhiên là Vua Núi rồi, trên đầu nó còn có giáo sư Thương nữa.

Tiếp theo chính là ba cô bé Cổ Tú Tú, Lưu Phi Phi và Phùng Thư Nhân, cái người mà đòi quà chính là Phùng Thư Nhân, cô nhóc này thật đúng là một người có tố chất của thương nhân.

Lúc này Lý Vân Vân và Lâm Lôi đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa ăn tối cũng chỉ nhìn hấn cười. Mặc dù trong lòng hai người đều muốn lao vào Cổ Dục. Điều này cũng không có gì lạ bởi vì người đẹp thì thường sẽ hấp dẫn nam nhân và đương nhiên nam nhân ưu tú cũng sẽ hấp dẫn nữ nhân.

Cổ Dục có ưu tú sao?

Ít nhất là đối với Lý Vân Vân và Lâm Lôi đều cho rằng hấn là nam nhân ưu tú nhất.

Nếu như không phải các cô đã từng gả cho người khác thì bây giờ có thể sẽ chủ động theo đuổi Cổ Dục rồi. Dù là làm vợ bé cũng được nhưng tiếc là các cô đều tự nói với bản thân mình là không được.

Cứ như vậy trái tim dần dần chìm đắm sâu hơn, nhất là mấy ngày nay Cổ Dục không có ở đây đã khiến các cô lo lắng rất nhiều.

Mà Phùng Thu Nhân cũng giống như vậy, cứ như người mất hồn mất vía...

Nhìn ánh mắt của các cô, Cổ Dục cũng nhìn sang cười. Khi nhìn thấy hai người Cổ Dục lại nhớ tới lời nói của mẹ hấn vào sáng nay. Ài! Thật là đau đầu quá.

Tuy nhiên, rất nhanh hấn đã dời sự chú ý sang cái khác. Bởi vì lúc này Bạo quân và Vua Bầu Trời cũng đã bay lên trên nóc nhà để nhìn Cổ Dục.

Không thể không nói mấy con động vật của Cổ Dục đều không phải tầm thường, bọn chúng đều có linh tính cả. Điều này thực sự quá tuyệt vời.

“Chú đã mang rất nhiều đồ vật hay ho về đây, chúng ta vào nhà rồi nói.” Sờ lên đầu Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, Cổ Dục lập tức quay lại xe lấy ra một đồng đồ vật sau đó vội vã đi vào trong nhà.

Những thứ hấn mua chủ yếu có ba loại dùng để ăn, chơi, ngoài ra còn có tranh và mỹ phẩm.

Hấn nhắc lên món đồ vật từ Hàn Quốc, nếu là fan nam bình thường hoặc người hâm mộ sẽ nghĩ tới oppa, unnie trong phim truyền hình hay là những nhóm nhạc nam, nhóm nhạc nữ.

Nhưng mà đối với một chàng trai khô cứng đến mức có thể so với sắt thép còn cứng hơn như Cổ Dục, thứ đầu tiên khi nghĩ đến Hàn Quốc là quốc gia đứng đầu ở khu vực Đông Á về phẫu thuật thẩm mỹ.

Việc phẫu thuật thẩm mỹ là một việc rất nguy hiểm, vì vậy chi phí cho nó cũng rất đắt đỏ. Ngoại trừ việc dùng dao kéo để làm đẹp thì dùng mỹ phẩm trang điểm cũng là một lựa chọn rất tốt.

Phía bên kia đại dương thì có Nhật Bản cũng rất nổi tiếng về các ca phẫu thuật thẩm mỹ, mặc dù có động dao kéo nhưng chủ yếu vẫn là do trang điểm.

Kỹ thuật trang điểm của hai quốc gia Nhật Bản và Hàn Quốc rất nổi tiếng. Cổ Dục không biết tới thương hiệu mỹ phẩm nổi tiếng Shiseido hay CPB. Hắn cũng không biết cái gọi là làm trắng da hay nhuộm da, trong đầu hắn thì mấy vấn đề làm đẹp này chỉ toàn một màu đen thôi. Hiện tại hắn tắm rửa thì không có dùng sữa tắm, hắn chỉ dùng một loại dầu gội đầu vừa dùng gội đầu vừa dùng rửa mặt vừa xoa đều khắp người một cách qua loa rồi xối sạch bằng vòi hoa sen là xong.

Nhưng không biết cũng không sao, hắn là người có tiền, không mua thì thôi chứ một khi mua là phải mua loại sản phẩm đắt tiền. Chính vì vậy hắn đã tiêu tốn khoảng mười mấy nghìn tệ cho một sản phẩm.

Đương nhiên phần lớn tiền của hắn đều do mẹ hắn cầm, hắn chỉ giữ lại một ít nhưng một ít này của hắn cũng là rất lớn. Bây giờ Cổ Dục bắt đầu tiến hành chia quà.

Ban đầu thì Lý Vân Vân và Lâm Lôi cũng không muốn nhận, bởi vì các cô cũng không biết trang điểm. Bình thường vào buổi sáng, sau khi rửa mặt thì các cô cũng chỉ thoa một lớp kem dưỡng là xong. Đồ trang điểm còn chưa nghe qua chứ đừng nói chi là dùng nó.

Dù sao Cổ Dục cũng mua nó cho bọn họ rồi, còn hấn thì đương nhiên không cần dùng tới. Hấn cũng đưa cho Phùng Thi Nhân một số đồ trang điểm. Còn về Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đều không dùng tới đồ trang điểm, nên hấn chỉ mua cho các bé đồ ăn vặt và đồ chơi.

Đây chính là những món đồ mà mấy cô bé thích nhất.

Khi hai đứa nhỏ đang tò mò và chơi vui vẻ với đồng đồ chơi này thì Cổ Dục cũng bắt đầu vào nhà bếp để làm bữa tối. Bữa cơm tối này khiến cho Cổ Dục cảm giác được rằng mình đã về nhà.

Buổi tối Cổ Dục lại tiếp tục trở thành một người bận rộn.

Trước tiên hấn đem những hải sản ở trong không gian bí mật lấy ra.

Những con vật khác thì dễ rồi nhưng riêng tôm tít thì đây đúng là một vấn đề phiền toái. Tuy nhiên trước khi trở về thì Cổ Dục cũng đã suy nghĩ tới cách để giải quyết. Tạm thời hấn sẽ đem số tôm tít này thả vào bên trong ao cá bỏ trống, cái ao này lúc bình thường hấn câu cá xong sẽ bỏ vào đây. Một thời gian sau sẽ chuyển bọn chúng qua một cái hồ lớn hơn, bây giờ chỉ có thể để bọn chúng ở chung như vậy thôi.

Mà quan trọng nhất là hồ cá này được làm bởi gỗ và xi măng nên những con tôm tít này có đánh cỡ nào thì cũng không sợ nó bể.

Sau khi đem những con vật này xử lý xong thì cũng đã hơn mười giờ tối. Vì vậy Cổ Dục đi tắm rửa rồi trèo lên giường đi ngủ. Rất nhanh hấn đã tiến vào giấc mộng đẹp, chung quy được ngủ trên giường của mình vẫn là thoải mái nhất.

Bất tri bất giác đã qua một đêm. Sáng sớm hôm sau, Cổ Dục rửa mặt xong sau đó đi xuống lầu, hôm nay hấn lại tiếp tục muốn câu cá.

“Mấy hôm rồi không đi câu, mình đoán hôm nay sẽ có thu hoạch không tệ.” Thả đầu cần câu xuống nước Cỏ Dục lẩm bẩm nói.

Quả nhiên, sau khi dây câu đầu tiên được thả vào giếng nó bắt đầu chìm xuống không ngừng. Nó rơi xuống tận 2.900 mét nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Lúc này Cỏ Dục dừng thả dây câu và bắt đầu thu dây câu trở về.

Sau khi thu hồi dây câu Cỏ Dục cúi đầu xuống xem xét thì lúc này hắn nhìn thấy trước mắt là một vòng xoáy, ngay sau đó nó đã biến thành một vệt sáng bay vào trong đầu của hắn.

Lúc này Cỏ Dục hưng phấn phát hiện ra một chuyện, đó chính là bể nước bí mật của hắn đã thăng cấp. Mà lần thăng cấp này có một chút khác biệt so với lần trước. Đó là lần này không phải thăng cấp ở bãi cát mà là ở bể nước. Lúc này Cỏ Dục nhìn thấy bên trong bể nước có một cái vòng xoáy, qua tìm hiểu thì Cỏ Dục biết được cái vòng xoáy này chính là một cái cửa.

Điểm kết nối của vòng xoáy này là ở dưới đáy giếng. Nói cách khác, sau này Cỏ Dục có thể câu cá trực tiếp từ giếng nước bỏ vào không gian bí mật. Từ nay về sau Cỏ Dục sẽ không còn lo lắng về vấn đề va chạm vào thành giếng bị hỏng, khi câu được các loại đồ cổ hoặc san hô đỏ.

Đồng thời cũng giải quyết được vấn đề lỡ như hắn câu được con cá còn to hơn cả miệng giếng.

Tuy nhiên khi nghĩ đến đây, Cỏ Dục không khỏi có chút bối rối, miệng giếng không đủ lớn là sao? Chẳng lẽ hắn dự định đi câu cá voi hay sao?

—

Cầu đạo hữu tặng đề cử và kim phiếu nữa ạ.

Rất cảm ơn các đạo hữu.

Chương 266. Tiết Thanh Huyền đến

Chương 266: Tiết Thanh Huyền đến

Mặc dù là hắc cũng muốn như vậy, nhưng hôm nay không phải cơ hội tốt để câu cá voi.

Sau vài giờ Cổ Dục câu được không ít cá lớn, nhưng đừng nói là cá voi, cá heo cũng không có....Mà cá mập tất nhiên là càng không có....

Tuy nhiên cái vòng xoáy này vẫn có vài chỗ tốt.

Đầu tiên là Cổ Dục sẽ không cần phải đi tắm lại, bởi vì hắc có thể trực tiếp đưa cá ở trong giếng vào trong bể nước trong không gian bí mật. Quan trọng hơn nữa là, sau này hắc không cần phải đến bên cạnh giếng để thêm nước cho bể nước bí mật nữa, điều này quả thật rất thuận tiện.

Câu xong cá, Cổ Dục đem cá đã câu từ trong không gian đổ vào trong ao. Sau đó hắc đi lên lầu hai đem đồng hải sản kia để vào bên trong bể nước bí mật.

Gần đây có một số vấn đề liên quan tới đồng hải sản được nuôi trong nước giếng của hắc.

Thông thường hải sản sau khi bắt lên sẽ không sống được bao lâu. Cho dù là dùng muối hòa tan thay thế cho nước biển cũng không sống nổi quá hai ngày.

Còn Cổ Dục nuôi hải sản theo phương pháp của riêng hắc. Hắc lấy nước giếng hoà vào trong nước để ít nhất là ngày trở lên. Vì vậy những loại hải sản mà hắc nuôi có sức sống vô

cùng tốt, khi bán xong phía bên chỗ Hứa Cẩm nuôi bốn năm ngày cũng không có vấn đề gì xảy ra, cái này đối với Hứa Cẩm có lẽ là một tin tốt nhưng đối với những người khác thì đây lại là một tin xấu.

Bởi vì hiện nay trên thế giới hải sản sau khi đánh bắt muốn sống được lâu ngoại trừ phải chú trọng tới việc chăm sóc thì còn phải áp dụng một phương pháp. Đó là phải tập trung công nhân để tạo ra muối tinh chế. Ở đất liền có rất nhiều loại hải sản trên thị trường sống nhờ loại muối này.

Loại muối này không những tiện lợi mà độ mặn của nó cũng phù hợp giúp cho những loại hải sản không dễ dàng chết được, cũng giống như người ta hay nói là hồi quang phản chiếu vậy. Nhưng mà loại muối tinh chế này có một nhược điểm, đó chính là nó không tốt đối với cơ thể con người. Không chỉ là do độ mặn của loại muối này khiến người ăn bị phù nề, mà còn có nguyên nhân khác nữa.

Thông thường tất cả các loại hải sản trước khi chết thì đều tiết ra một loại độc tố. Đây cũng là lý do những món sashimi phải được ăn tươi, giết ngay rồi ăn ngay, cá chưa kịp tiết ra độc tố đã chết thì sẽ không có vấn đề gì.

Mà người ta sử dụng loại muối tinh chế này nhằm mục đích giúp những con hải sản sắp chết kéo dài sự sống.

Phải biết rằng kéo dài ở đây cũng không phải là cứu sống bọn nó. Mà là để bọn nó duy trì ở trạng thái sắp chết, chính vì vậy bọn nó vẫn không ngừng bài tiết ra độc tố.

Loại độc tố này nếu ăn nhiều con người có khả năng sẽ chết sớm.

Loại muối này chỉ có giá bốn, năm tệ một bao, hải sản được nuôi bằng cái này thì một tuần cũng chưa chết. Còn nếu dùng nước biển đã được phơi thành muối ăn thông thường thì

loại này bán mười mấy tệ một bao. Thế nhưng dùng nó để nuôi hải sản thì chỉ được khoảng hai ngày là bọn nó sẽ chết.

Cho nên nhà buôn thường lựa chọn loại nào thì không cần nói mọi người cũng đã biết rồi chứ?

Khi chuyện này được phơi bày ra ánh sáng, nhà nước cũng từng truy cứu trách nhiệm, nhưng mà cũng không có kết quả gì. Nguyên nhân là do Trung Quốc quá rộng lớn, bọn họ đã từng yêu cầu các vùng bờ biển duyên hải phải quản lý chặt chẽ. Vậy còn trong đất liền thì sao?

Ví dụ như vùng Tứ Xuyên, vùng Tây Bắc, Thanh Hải, Tây Tạng, Mông Cổ... và những nơi khác, thị trường hải sản những nơi đó làm sao quản lý? Riêng việc vận chuyển hải sản tới đó ít nhất cũng là hai ngày. Chẳng lẽ lại quyết định không vận chuyển hải sản sao?

Nhưng nếu như nhà nước yêu cầu xử lý quyết liệt, vậy thì những khu vực sản xuất loại muối này trong đất liền thì sao? Bên khu vực duyên hải thì xử lý còn trong đất liền thì không xử lý, ở bên này không cho làm, nhưng bên kia thì lại cho là sao? Kỳ thị vùng miền sao?

Chuyện này nếu làm quá gắt thì sẽ không xong, cho nên nếu như muốn đối xử công bằng thì cũng phải xử lý quyết liệt các vùng sản xuất loại muối này trong đất liền. Bằng không thì chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện này.

Kể từ khi Vườn trái cây Khinh Khinh lấy cá từ phía Cổ Dục thì có thể nói là phát triển ngày càng lớn mạnh. Điều này khiến cho không ít người đỏ mắt thèm thuồng, trong đó cũng có một vài người sau khi nhìn thấy cá của Hứa Cẩm có thể sống lâu như vậy thì bắt đầu hợp lực lại để tố cáo công ty của Hứa Cẩm. Bọn họ vu oan Hứa Cẩm sử dụng muối tinh chế, nhưng điều này lại không làm cho Hứa Cẩm lo lắng mà ngược

lại Hứa Cẩm lại còn thấy vui. Bởi vì cái này chẳng khác nào là đang quảng bá miễn phí cho ông ta cả.

Vì vậy sau khi bị tố cáo, ông ta đã tự mình dẫn người của phòng thị trường và phòng thí nghiệm đi lấy mẫu. Sau đó ngay trước mặt những người mua đã nghi ngờ ông ta, họ làm thí nghiệm và đưa ra kết quả báo cáo.

Ông ta không hề sử dụng muối tinh chế, toàn bộ muối ở đây chính xác đều là muối phơi từ nước biển mà có. Cá của ông ta bán ra, một chút xiu độc tố cũng không có thậm chí dinh dưỡng bên trong con cá còn cao hơn nhiều so với những con cá trên thị trường. Có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm!

Sau khi đám người tung tin kia biết chuyện, bọn họ còn làm việc kinh tế hơn, một kẻ không thành lại tiếp tục tìm kẻ khác để hãm hại. Bọn họ thuê đám anh hùng bàn phím đi bình luận nói xấu công ty của Hứa Cẩm.

Tuy nhiên Hứa Cẩm là loại người nào chứ? Đừng nghĩ lần này ông ta được lợi thì ông ta sẽ bỏ cho qua đám người này. Ông ta sẽ lập tức cho những người tham gia vào chuyện này đều phải trả giá.

Là thương nhân của Trung Quốc, hiếm có người nào mà tay không dính bùn. Mà Hứa Cẩm lại là một thương nhân có máu mặt trong cả giới chính trị và kinh doanh, bọn người đắc tội với ông ta có thể sống tốt được hay sao?

Khi Cổ Dục biết chuyện của Hứa Cẩm thì hắn không khỏi cảm khái một hồi. Đây đúng là không sợ bị trộm chỉ sợ kẻ trộm nhớ mà thôi. Cũng may là hắn đã đem cá bán cho Hứa Cẩm, nếu như chính hắn tự mình bán ra ngoài thị trường thì người bị công kích bây giờ có lẽ sẽ là hắn, như vậy thì sẽ rất phiền toái.

Cũng may là Cổ Dục không có thói quen ôm hết tất cả, dù sao thì yêu cầu người khác làm việc nhưng bản thân không cần phải đụng tay vào vẫn là thoải mái nhất.

Hôm nay, sau khi bắt hải sản xong thì Cổ Dục đi vào nhà bếp làm bánh, bánh này có nhân bên trong được làm từ thịt bò và thịt heo.

Hắn cùng Vua Núi, Bạo Quân đi ra sân trước. Một người, một chó, một heo mỗi người một phần ăn rất vui vẻ.

Chỉ một lát sau Lâm Lôi và Lý Vân Vân tới. Các cô ấy chủ động giúp Cổ Dục dọn dẹp nhà bếp, rửa mớ chén bát. Mặc dù có máy rửa chén tự động nhưng trước giờ Cổ Dục rất ít khi sử dụng.

“Cuộc sống như vậy đúng là càng ngày càng thoải mái.” Ăn no xong hắn nằm trên ghế sofa duỗi thẳng cái lưng mỏi của mình vừa cười ha hả vừa nói.

Khi thoải mái, sung sướng, vui vẻ thì cảm thấy thời gian trôi qua cũng rất nhanh.

Giống như lúc còn đi học, cảm thấy thời gian được nghỉ hè hay nghỉ đông trôi qua rất nhanh, cứ như chưa tới hai ngày vậy.

Đương nhiên Cổ Dục cũng không nói quá, đối với hắn một tuần lễ nhoáng cái đã trôi qua.

Trong nháy mắt đã đến giữa tháng bảy, thời tiết càng ngày càng nóng. Tuy nhiên đối với Cổ Dục không có ảnh hưởng gì lớn. Vì dù sao ở Đông Bắc nhà ai có điều hòa thì cho dù là mùa hè cũng không có gì đáng sợ cả.

Cổ Dục sau khi trở về thì trong một tuần lễ này nơi hắn đi xa nhất chính là nhà của ông Hai cũng chính là căn nhà sát vách, trừ nơi đó ra hắn đều không hề rời khỏi nhà.

Cuộc sống như vậy thật sự là quá nhàm chán. Không có chút gì là tinh thần phấn chấn cả, nhưng mà được cái là rất sáng khoái.

Nhưng mà hôm nay Cổ Dục không thể không đi ra ngoài một chuyến, bởi vì hôm qua Tiết Thanh Huyền gọi điện thoại cho hắn, nói rằng cô ấy sắp tới. Cô ấy chuẩn bị đáp chuyến bay về Tề Tề Cáp Nhĩ rồi ngồi xe đi tới Trùng Khánh, vì vậy cô ấy cần Cổ Dục mang bức tượng Phật bằng vàng cho cô ấy.

Mặc dù Cổ Dục cũng rất thắc mắc cô ấy đã đến Trùng Khánh rồi sao còn gọi mình đi đến đó để đưa đồ làm gì?

Nhưng thôi dù sao cô ấy cũng chính là khách hàng của mình, bỏ ra 230 triệu để mua đồ vật của mình thì mình đi đến đó một chuyến giao hàng cũng là việc nên làm.

Thế là hắn canh thời gian rồi trực tiếp lái xe đi Trùng Khánh.

Chương 267. Yêu cầu cùng đi lên núi

Chương 267: Yêu cầu cùng đi lên núi

“Cô chủ, là anh ta sao?” Tại một quảng trường của Trùng Khánh, khi Tiết Thanh Huyền nhìn thấy bóng dáng phía xa đang vẫy tay chào cô là Cổ Dục, thì lúc này có một vị giống như là bảo tiêu ở sau lưng cô tiến lại gần thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy. Đi theo tôi!” Nhìn thấy Cổ Dục vẫy tay, Tiết Thanh Huyền cũng lạnh lùng gật đầu một cái, sau đó đeo một cái túi sách lập tức đi tới.

“Đã lâu không gặp rồi! Đây là bức tượng Phật bằng vàng mà cô muốn, tôi cũng mang rượu tới cho cô đây.” Nhìn thấy Tiết Thanh Huyền cùng người trung niên kia đi tới, Cổ Dục nở một nụ cười, sau đó vỗ vỗ cái rương ở phía sau, bên cạnh còn có một chai nước suối.

“Bức tượng Phật này ông đem về cho bác gái của tôi, còn rượu này tôi sẽ mang về.” Mở nắp rương ra liếc mắt xác nhận bức tượng Phật đúng là đồ mình cần, Tiết Thanh Huyền đem bức tượng Phật ra đưa cho người đàn ông trung niên phía sau lưng mình.

“Cô chủ, nên kiểm tra cẩn thận.” Nhận lấy cái rương, người trung niên này có chút đề phòng liếc mắt nhìn Cổ Dục, sau đó nhỏ giọng nói.

“Yên tâm đi! Nếu như anh ta không thành thật, tôi sẽ lừa dối hắn cả đời.” Câu trả lời của Tiết Thanh Huyền cũng không giống như người đàn ông này tưởng tượng. Lời này vừa nói ra,

không chỉ có người trung niên kia mà ngay cả Cổ Dục cũng đều mơ hồ, cái gì gọi là lừa dối mình cả đời chứ?

Lúc này Tiết Thanh Huyền đi đến chiếc Lamborghini Urus mà Cổ Dục lái tới, mở cửa bên ghế phụ ngồi xuống, đồng thời cũng thắt dây an toàn lại.

“Này, cô đây là đang làm gì thế? Không phải bảo tôi đem tượng Phật cho cô thôi sao? Tôi tưởng cô có việc quan trọng nên mới chạy tới nơi này, tình huống bây giờ là sao?” Nhìn thấy Tiết Thanh Huyền ngồi ở vị trí ghế phụ, Cổ Dục gãi đầu một cái sau đó nghi hoặc hỏi.

Đồng thời hắn cũng liếc mắt nhìn người trung niên kia, người trung niên nhìn hắn một cái thật sâu, sau đó lập tức quay người leo lên xe của ông ta rồi phóng ga rời đi.

Chuyện này làm cho Cổ Dục càng thêm mơ hồ, đây lại là cái quỷ gì chứ?

“Tôi đúng là có việc, hơn nữa việc này cũng có liên quan đến anh. Lên xe đi chúng ta vừa đi vừa nói.” Nhìn thấy Cổ Dục còn đang chần chờ, Tiết Thanh Huyền ngẩng đầu lên, vẻ mặt thành thật nói.

“Cái gì?” Nhìn dáng vẻ của Tiết Thanh Huyền thì Cổ Dục cũng không dám leo lên ghế tài xế ngồi. Tuy nhiên hắn suy nghĩ một hồi, hẳn đường đường là một nam nhi đại trượng phu không lẽ còn sợ một cô gái làm gì với hắn hay sao?

Thế là hắn leo lên xe sau đó mở động cơ, vừa lái xe trở về nhà, vừa tò mò suy nghĩ. Trong đầu cô gái này đang suy nghĩ cái gì vậy nhỉ?

“Thật ra lần này tôi tới mục đích chủ yếu cũng không phải là tới lấy bức tượng Phật, mà là tới tìm anh mua dược liệu.” Nhìn thấy xe đã chạy trên đường, lúc này Tiết Thanh huyền cũng nói ra mục đích tới đây của mình.

“Mua được liệu sao? Được liệu gì? Là được liệu mà tôi ngâm rượu sao? Vậy cô cũng đừng nghĩ tới, đây là phương pháp bí truyền độc nhất của tôi đó.” Nghe được lời nói của Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục phát tay đồng thời lộ ra vẻ mặt không quan tâm nói.

“Đương nhiên! Nếu như có thể lấy được cách ngâm rượu thuốc kia thì đúng là rất tốt, tuy nhiên mục đích chủ yếu của tôi có liên quan đến những nguyên liệu Đông y mà anh viết trong đơn thuốc kia mà thôi.” Nghe lời nói của Cổ Dục, lúc này Tiết Thanh Huyền một tay dựa vào cửa sổ bên cạnh cảm nhận từng đợt gió thổi ở phía bên ngoài, vừa xem phong cảnh vừa nói với Cổ Dục.

Lần trước Cổ Dục kê đơn cho cụ Tiết, sau khi trở về nhà bọn họ phối đúng theo đơn thuốc hẳn đưa. Kết quả cụ Tiết sau khi ăn xong thì cảm giác cơ thể khỏe mạnh hơn lúc trước nhiều.

Trước đó ngay cả đi còn không đi được vậy mà bây giờ ông ấy thậm chí còn có thể đánh được một bài thái cực quyền vào buổi sáng nữa. Gần đây nhất đi làm kiểm tra thì tình trạng xơ gan cổ trướng đã giảm gần hết, chức năng gan cũng đang được khôi phục, chức năng phổi cũng đã được cải thiện tới 47%. Những vị bác sĩ ngoài kia đều cho rằng điều này là quá thần kỳ, bởi vì thông thường bệnh như vậy căn bản là rất khó có thể chữa trị.

Nhưng loại thuốc mà ông ấy đã sử dụng ngoại trừ sự thần kỳ mà nó đem lại thì cũng có một vài vấn đề nhỏ.

Vấn đề này chính là năm loại dược liệu mà Cổ Dục đã ghi lại bên trên kia.

Ví dụ như Thảo ma hoàng, Bán Hạ (gừng thông), những vị thuốc này cả nước chỗ nào cũng bán.

Nhưng những loại mà Cổ Dục nói tới phải là loại lâu năm mà loại lâu năm thì rất hiếm.

Mà nhà họ Tiết không biết vị lão tổ này cần uống thuốc này trong bao lâu, cho nên họ đã tìm kiếm loại dược liệu hoang dã lâu năm này khắp nơi trên thế giới nhưng kết quả lại không được khả quan.

Lúc này Tiết Thanh Huyền lập tức nghĩ tới Cổ Dục, bởi vì người khác có thể không có cách nào nhưng hẳn chắc chắn sẽ có biện pháp.

Nghe được lời nói của Tiết Thanh Huyền xong thì Cổ Dục lập tức quay lại nhìn cô một cái.

“Muốn mua thuốc cũng không phải vấn đề gì lớn. Chỉ cần cô nói với tôi một tiếng thì tôi sẽ đi hái chúng rồi lập tức gửi qua cho cô thôi. Cô cũng không cần thiết phải đích thân đi xuống đây làm gì.” Nghe Tiết Thanh Huyền nói mục đích tới đây Cổ Dục gãi đầu một cái. Đây rõ ràng chỉ là vấn đề nhỏ, đừng nói Tiết Thanh Huyền đưa tiền cho hắn, cho dù cô ấy không đưa tiền thì với 230 triệu phía trên kia cũng đủ để hắn lên núi hái một chút Thảo ma hoàng cùng Bán Hạ gửi qua cho họ rồi, không cần thiết phải tự mình đi một chuyến tới đây làm gì, đúng không?

“Không, tôi sẽ tự mình đi hái, đây là báo hiếu vì vậy lần này tôi phải tự mình tới.” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Cổ Dục thì Tiết Thanh Huyền một mặt nghiêm túc đáp lời.

“Hả?” Nghe được lời nói của Tiết Thanh Huyền, lúc này ánh mắt của Cổ Dục lập tức mở to, sau đó chân đạp phanh gấp. Lúc này xe của hắn đã đứng im trên đường quốc lộ rồi. Không thể không nói cái kỹ thuật lái xe của Cổ Dục không phải là để trưng cho đẹp, dừng đột ngột như vậy nhưng vẫn có thể tránh được xe trên đường.

“Xin lỗi, tôi từ chối.” Nhìn sang Tiết Thanh Huyền, vẻ mặt Cổ Dục nghiêm túc nói.

Giờn cái gì vậy, dẫn Tiết Thanh Huyền lên núi sao? Điều này chắc chắn là không thể nào. Nếu đồng ý vậy thì phải để Tiết Thanh Huyền qua đêm tại nhà hấn sao?

Đúng là một ngày không câu cá cũng không quan trọng, nhưng rõ ràng trong lòng Cổ Dục thì Tiết Thanh Huyền cũng không quan trọng như vậy. Hơn nữa nếu như Cổ Dục đi một mình lên núi thì đây chính là đi du ngoạn. Cũng giống như đi lên núi, xuống biển hấn muốn chơi thể nào đều được. Nhưng một khi hấn mang theo Tiết Thanh Huyền vậy thì rõ ràng là không được thoải mái rồi.

Không nói những cái khác, đầu tiên là rất bất tiện. Cổ Dục vốn dĩ rất là lười, nếu có thể có cuộc sống nhàn nhã, có nào lại muốn tăng thêm độ khó cho mình? Đây là điều hấn không muốn thấy.

“Đừng có vội cự tuyệt, tôi đưa cho anh một triệu tệ được không?” Nhìn dáng vẻ kiên quyết của Cổ Dục thì Tiết Thanh Huyền cũng nghiêng đầu qua sau đó nói chắc như đinh đóng cột.

“Cô nhìn tôi giống người thiếu tiền sao? Cô không phải không biết tôi vừa mới kiếm được 400 triệu, mà trong đó còn có một nửa là của cô đó.” Gục đầu trên tay lái, Cổ Dục nghiêng đầu nhếch miệng nhìn Tiết Thanh Huyền, vẻ mặt coi thường nói.

“Anh quả nhiên sẽ không vì tiền mà mang tôi lên núi. Vậy nếu như không phải vì tiền, thì coi như là vì cảm tình đi được không?” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Tiết Thanh Huyền ngược lại nở một nụ cười, sau đó nghiêng đầu nhìn qua Cổ Dục hỏi.

“Tôi với cô có cái gì là cảm tình cơ chứ, lần đầu tiên gặp mặt, tôi đã lột sạch tiền bạc của cô. Sau này thì cô chỉ là người mua, tôi chỉ là người bán mà thôi.” Khinh bỉ liếc mắt nhìn Tiết Thanh Huyền một cái. Cô gái này có phải đang quá đề cao bản thân mình hay không?

Hắn và cô ấy có cảm tình cái búa, chuyện vậy mà cũng có thể nói, Ài!

Chương 268. Chương 268:

Cho phép

Chương 268: Cho phép

“Ha ha, đúng là tôi chưa đủ tư cách dùng cảm tình để yêu cầu anh.” Nghe thấy lời nói của Cổ Dục thì Tiết Thanh Huyền khẽ cười to nói, thật ra kết quả này cô ấy cũng đã biết trước. Cổ Dục nghe thấy tiếng cười của cô thì hắn cũng nhếch miệng suy nghĩ, vẫn còn tốt nha, xem ra cô ấy còn chưa bị mất trí, lúc này tâm trạng của hắn đã tốt hơn nhiều.

Mặc dù dáng vẻ Tiết Thanh Huyền rất xinh đẹp, gia cảnh lại tốt, nhưng Cổ Dục lại không yêu thích cô ấy. Sao có thể hạ thấp nhân phẩm của mình để đi phục vụ cô ấy được cơ chứ? Cô ấy đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Nếu như người yêu cầu anh là Tống Minh, anh có thể đáp ứng hay không?” Nở một nụ cười tự giễu Tiết Thanh Huyền nghiêng đầu nhìn Cổ Dục vui vẻ nói.

“Không.” Nghe lời nói của Tiết Thanh Huyền, lúc này Cổ Dục suy nghĩ về Tống Minh một chút sau đó trả lời.

Tất nhiên hắn và Tống Minh thân quen hơn nhiều so với Tiết Thanh Huyền. Tống Minh đã tới nhà hắn biết bao nhiêu lần rồi, hơn nữa cô ấy cũng là bạn làm ăn với hắn, nhưng mối quan hệ giữa hai người vẫn chưa đủ để hắn có thể tiết lộ bí mật của mình cho cô ấy biết.

“Được rồi! Anh trả lời do dự như vậy tức là Tống Minh ở trong lòng anh quan trọng hơn so với tôi phải không? Nhưng có lẽ vẫn chưa đủ thân thiết. Như vậy đi, tôi lại đưa thêm điều

kiện cho anh, anh xem một chút hai thứ này có đủ làm điều kiện hay không?” Chổng cầm lên hai tay mình, Tiết Thanh Huyền nhìn thấy Cổ Dục như có điều suy nghĩ thì nói. Sau đó cô ấy lấy cái bọc tài liệu mang theo trên người. Trong đó có hai bản hợp đồng đặt trước mặt Cổ Dục, Cổ Dục cúi đầu xem xét thì hần phát hiện đây lại là hai bản hợp đồng của tòa án.

Một bản là hợp đồng đánh bắt cá hợp pháp, một bản là hợp đồng trục vớt hợp pháp.

Một cái là dành cho cho việc kinh doanh cá, một cái là dành cho việc trục vớt đồ cổ trong thuyền đắm.

Nhìn thấy hai bản hợp đồng này, mắt Cổ Dục lập tức híp lại. Nếu như bây giờ, những đồ vật của Cổ Dục có vấn đề gì thì hần cũng không thể nói rõ nguồn gốc của chúng.

Bây giờ đều lan truyền tin đồn, hàng của hần có được là do hần ở nước ngoài có một đội trục vớt thuyền đắm, nhưng tại sao hần có được đội đó thì không ai biết được.

Không ít người đều đang đồn hần buôn lậu, nhưng Cổ Dục sở dĩ không đi phủ định tin đồn là bởi vì hần biết mình không làm việc đó, mà tất cả đồ của hần có được đều nhờ giếng nước.

Xã hội bây giờ đều phải tuân thủ pháp luật, chuyện gì cũng phải có bằng chứng. Châm ngôn xưa nói rất hay, bắt trộm thì phải có đồ ăn trộm làm chứng, bắt được kẻ gian thì phải có hai người làm chứng. Hiện tại không có chứng cứ có thể chứng minh đồ vật của Cổ Dục là đồ buôn lậu thì sẽ không thể nào định tội được hần. Bây giờ chỉ sợ có một vài người sẽ đem chuyện này làm âm ỉ lên.

Người xưa có câu, tiền tài động nhân tâm, mặc dù bây giờ tiền tài của Cổ Dục ngoài mặt cũng không có nhiều. Nhưng mà sau này thì không thể nói trước được điều gì. Có thể về sau

công việc kinh doanh của Cổ Dục được mở rộng, một tháng bán được khoảng 6 triệu tệ tiền cá, trên dưới 200 triệu tiền trà, thỉnh thoảng lại bán ra một số đồ cổ.

Một tháng này hẳn kiếm được hơn 200 triệu, một năm sẽ hơn 2 tỷ, vậy thì mười năm sẽ hơn hai mươi tỷ. Mặc dù so với những đại gia ngàn tỷ thì vẫn có chênh lệch rất lớn, nhưng số tiền này cũng khiến người ta động tâm.

Mà hai bản hợp đồng này của Tiết Thanh Huyền vừa vặn bổ sung những lỗ hổng trong vấn đề của Cổ Dục. Cổ Dục nhìn lại hai bản hợp đồng này mắt của hắn híp lại.

Nói thật hai bản hợp đồng này rất quan trọng, vô cùng quan trọng, nó sẽ quyết định tới con đường kinh doanh sau này của Cổ Dục có được mở rộng hay là không.

Mà Tiết Thanh Huyền cũng không thúc giục hắn, cô chỉ lẳng lặng ở bên cạnh, tay đỡ lấy cằm của mình, đôi mắt xinh đẹp không ngừng lưu chuyển nhìn Cổ Dục để đợi đáp án từ hắn.

“Hô... Được rồi, cô thắng, tuy nhiên số tiền kia tôi cũng muốn.” Thật lâu sau, cuối cùng Cổ Dục đã quyết định thu lại hai bản hợp đồng, sau đó hung hăng nhìn Tiết Thanh Huyền rồi nói.

“Anh thật đúng là tham lam, nhưng điều này không quan trọng, chỉ cần anh mang tôi lên núi. Biết đâu lúc đi ra tôi còn có thể cho anh một vài phần thưởng khác đó.” Nghe thấy lời nói của Cổ Dục, lúc này Tiết Thanh Huyền bắt đầu cười, bởi vì cả cô ấy và Cổ Dục đều biết thật ra một triệu kia cũng không được tính là gì.

Sở dĩ Cổ Dục muốn một triệu kia là bởi vì Cổ Dục muốn tâm tình của mình dễ chịu hơn một chút mà thôi. Khi Tiết

Thanh Huyền nhìn thấy ánh mắt của Cổ Dục thì cô ấy cũng bắt đầu cười.

“Đi thôi!” Im lặng nhìn cô gái ở bên cạnh mình, sau đó Cổ Dục dậm lên chân ga, lập tức lái xe trở về nhà của mình. Khi mấy người Lâm Lôi nhìn thấy Tiết Thanh Huyền đến thì các cô cũng chẳng suy nghĩ gì cả.

Bởi vì Cổ Dục cũng không có tính là lừa gạt các cô. Hắn nói đi đưa đồ cho Tiết Thanh Huyền, cho nên Tiết Thanh Huyền theo Cổ Dục trở về cũng là chuyện bình thường. Chỉ có điều khiến các cô giật mình là sau khi Tiết Thanh Huyền chào hỏi các cô xong thì lập tức đi lên lầu hai dọn dẹp phòng để ở lại.

Điều này làm cho các cô hết sức kinh ngạc. Phải biết rằng từ trước đến giờ Cổ Dục chưa bao giờ giữ khách ở lại, ở đây ngoại trừ Cổ Dục cũng chỉ có cha mẹ của hắn là từng ở qua. Ngay cả người bạn thân của hắn là Khổng Hạo Văn cũng chưa từng được ở đây qua đêm. Nhưng mà không hiểu vì sao, Tiết Thanh Huyền chỉ gặp qua Cổ Dục mấy lần thì lại được ở lại, điều này làm cho các cô ấy hết sức bất ngờ.

Mà điều bất ngờ này khiến ánh mắt của Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thu Nhân cảm thấy có một chút mất mát. Mặc dù Lâm Lôi và Lý Vân Vân ngoài miệng nói sẽ không cùng Cổ Dục phát sinh chuyện gì, nhưng khi một màn này xuất hiện, các cô lại có cảm giác vô cùng lo lắng.

“Cô ấy phải vào núi giúp ông nội của cô ấy hái thuốc, nói cái gì mà muốn làm trọn đạo hiếu. Tôi đoán chắc là cô ấy không tin tôi sẽ thay cô ấy hái được liệu tốt, vì vậy hôm nay cô ấy sẽ nghỉ ngơi ở đây một đêm, sáng ngày mai thì lên núi cùng tôi hái thuốc. Có thể cuối ngày cô ấy sẽ rời đi thôi, dạng đại tiểu thư như cô ấy chắc chắn cơ thể không chịu đựng được cuộc sống bên trong rừng rậm của thôn chúng ta đâu.” Nhìn

ánh mắt của ba cô gái trước mặt, ban đầu hẳn cũng không muốn giải thích nhưng không hiểu sao lại bất tri bất giác giải thích một hồi. Sau khi ba cô gái nghe được lời giải thích của Cổ Dục thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên sau khi thở phào xong thì tự dưng khuôn mặt của các cô cũng bỗng chốc đỏ lên, trong lòng u ám. Rõ ràng là hẳn cũng đâu có quan hệ gì với mình đâu chứ?

“Có lẽ phải làm anh thất vọng rồi, chú hai của tôi ở trong quân đội, chính vì vậy từ nhỏ tôi đã được đối xử như một quân nhân. Mà chú hai của tôi cũng từng đem tôi ném vào khu bộ đội đặc chủng để huấn luyện mấy năm. Do đó tôi cũng không cho rằng có hoàn cảnh nào mà tôi không thể đi được.” Đang lúc nghe Cổ Dục giải thích cho ba cô gái trong nhà thì lúc này Tiết Thanh Huyền cũng từ trên lầu đi xuống, vừa đi vừa cười tủm tỉm nói.

“Ồ! Cô có xác định là bọn họ không phải đang chơi cùng cô không?” Nghe lời nói của Tiết Thanh Huyền thì Cổ Dục khinh bỉ nhìn cô một cái, cô ta nói cô ta là lính đặc chủng sao, chắc là xem phim truyền hình quá nhiều rồi.

“Anh cứ đi thử là sẽ biết thôi mà!” Nghe lời nói xem thường của Cổ Dục, lúc này Tiết Thanh Huyền cũng cao ngạo ngẩng đầu lên, mặt khiêu khích hướng về phía Cổ Dục nói.

Có phải là cao thủ thật hay không thì sáng mai đi vào núi thì sẽ biết thôi.

“Khụ, Được rồi, cũng gần tới giờ làm cơm trưa rồi. Tiểu Dục trưa nay muốn ăn gì, bọn tôi đi chuẩn bị.” Nhìn dáng vẻ của Cổ Dục và Tiết Thanh Huyền đang đứng nhìn nhau, lúc này Lâm Lôi ho nhẹ một tiếng sau đó đứng ra hòa giải. Nghe được Lâm Lôi nói thì Cổ Dục cũng lập tức đứng lên.

Mặc dù không muốn dẫn Tiết Thanh Huyền lên núi, nhưng do hấn đã đáp ứng rồi, do đó hấn cũng không nhất thiết phải ở đây tức giận làm gì. Nhanh chóng đưa cô ta đi để hoàn thành việc này sớm mới là điều quan trọng nhất.

Chương 269. Đêm đầu tiên

Chương 269: Đêm đầu tiên

Theo màn đêm dần dần buông xuống, mấy người Lâm Lôi đều rời nhà Cổ Dục, trong nhà lúc này cũng chỉ còn lại có Cổ Dục và Tiết Thanh Huyền.

Nói thật, trong nhà bất thành linh xuất hiện thêm một người cho nên Cổ Dục cảm thấy có chút khó xử. Cũng không phải là không thoải mái lắm, nhưng chính là cảm giác trong nhà của mình tự nhiên nhiều hơn một người làm hắn cảm thấy có chút là lạ. Nhất là khi nhìn thấy Tiết Thanh Huyền đang ngồi ở trên ghế sofa không ngừng điều chỉnh remote tivi, dáng vẻ như muốn kiểm cái gì đó, việc này làm cho Cổ Dục có một loại cảm giác rất không chân thật.

“Được rồi! Tôi đi lên lầu ngủ đây.” Cổ Dục nhún vai một cái sau đó đi lên lầu. Khi về tới căn phòng phía sau thì Cổ Dục không đi ngủ sớm, mà hắn nằm trên giường chơi game đến hơn chín giờ, sau đó đi tắm rồi mới đi ngủ.

Nhưng trước khi đi ngủ thì người bình thường đều sẽ uống nước và tất nhiên Cổ Dục cũng không ngoại lệ.

Mặc dù bên trong không gian của hắn có không ít nước, tuy nhiên hắn lại không có ý muốn uống chúng cho nên hắn xuống lầu đi vào bếp uống một ít nước ướp lạnh.

Khi hắn xuống lầu mới phát hiện Tiết Thanh Huyền cũng đã tắt tivi đi lên trên lầu. Lúc này lầu một là một màu đen kịt, tuy nhiên Cổ Dục vẫn nhìn thấy được bóng dáng của Vua Núi đang nằm ở cửa ra vào. Sau khi nghe được tiếng bước chân thì lúc này Vua Núi cũng ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Cổ Dục.

Sau đó nó lại tiếp tục nằm xuống ngủ, Cổ Dục mở tủ lạnh lấy ra một bình nước vừa nhìn mặt trăng ở bên ngoài vừa chậm chậm uống.

Tuy nhiên trong đầu hắn lúc này vẫn đang suy nghĩ vấn đề đi lên núi vào ngày mai. Hắn không hi vọng phải ở trong rừng rậm cùng Tiết Thanh Huyền quá lâu. Không thể sử dụng không gian bí mật ở trong rừng rậm chắc chắn sẽ rất khổ, mà hắn cũng không thích chịu khổ.

“Này? Anh còn chưa ngủ à!” Đang lúc Cổ Dục suy nghĩ xác định tuyến đường ngày mai thì đột nhiên âm thanh của Tiết Thanh Huyền từ lầu hai truyền tới. Cổ Dục ló đầu nhìn một cái thì phát hiện Tiết Thanh Huyền lúc này đang vừa lau tóc vừa đi từ lầu hai xuống.

Chắc là cô ấy vừa mới tắm rửa xong, tóc mới ướt như vậy, thêm vào đó có ánh sáng của mặt trăng chiếu vào người cô cho nên Cổ Dục cũng nhìn ra được cô đang mặc gì.

Lúc này trên người Tiết Thanh Huyền đang mặc một bộ quần áo, phía trên chắc là một cái áo thể thao còn phía dưới là một loại quần giống như quần leg. Không thể không nói, như này thật đúng là rất mê hoặc người ta, đáng người Tiết Thanh Huyền đúng là quá quyến rũ.

Cái đó của cô ấy so với Lý Vân Vân không có gì phải tự ti, nhưng có lẽ do cô ấy và Lý Vân Vân từ nhỏ sinh hoạt không giống nhau, cho nên làn da của cô ấy so với Lý Vân Vân rõ ràng đẹp hơn.

Đáng người lại càng cân xứng, Lý Vân Vân không tính là thấp, chắc trên dưới 1m7. Nhưng mà Tiết Thanh Huyền thì cao hơn cô ấy một chút, có lẽ là trên dưới 1m73.

Vì vậy nhìn đôi chân của cô ấy dài và đẹp hơn.

Không thể không nói đáng người cộng với dung mạo hoàn mỹ của Tiết Thanh Huyền như đang đắm chìm dưới ánh trăng thể này, giống như hình tượng về nữ thần mà mọi nam nhân luôn mơ tưởng tới... Thật hoàn mỹ, cô gái này làm cho người ta có một loại cảm giác không tự chủ được mà muốn quỳ xuống tôn thờ.

Ánh trăng bên ngoài chiếu rọi trên người cô, đem làn da của cô tỏa sáng rực rỡ.

Tuy nhiên những người đàn ông mơ tưởng nét đẹp đó chắc chắn không có Cổ Dục trong đó, hắn chỉ liếc mắt nhìn một cái sau đó lập tức quay đầu. Phản ứng về mặt này của hắn có chút chậm hơn người thường.

“Anh có máy sảy không?” Đi tới cửa nhà bếp, Tiết Thanh Huyền nhìn Cổ Dục sau đó hỏi. Tuy nhiên con mắt của cô vẫn luôn quan sát Cổ Dục.

Nhưng khi nhìn xong thì cô lại thấy có một chút hụt hẫng. Trong ánh mắt của Cổ Dục không có một chút biểu hiện của sự say mê nào, điều này làm cho Tiết Thanh Huyền cảm giác có phải mình vẫn chưa đủ hấp dẫn hay không.

“Không có! Tôi là một nam nhân nên tất nhiên không cần dùng đến cái này.” Cổ Dục lắc đầu quả quyết nói, trong nhà hắn đúng là không có vật này thật.

“Ha ha, anh như vậy cẩn thận về sau không tìm được bạn gái đó nha.” Nghe lời nói của Cổ Dục thì Tiết Thanh Huyền quần lại cái khăn mặt sau đó mỉm cười nói.

“Điều này không quan trọng, tôi có tiền là được rồi.” Cổ Dục nhún vai một cái, thái độ không thèm để ý nói. Sau khi nghe được Cổ Dục nói như vậy, lông mày của Tiết Thanh Huyền nhíu lại một chút.

“Anh sẽ không ngây thơ đến mức cho rằng có thể dùng tiền để mua tình yêu đấy chứ!” Rõ ràng với cách nói này của Cổ Dục thì Tiết Thanh Huyền không cách nào đồng ý được.

“Đúng là mua không được, nhưng mà không có tình yêu thì cũng không thành vấn đề. Tôi có tiền, cũng sẽ không thiếu nữ nhân.” Nhìn Tiết Thanh Huyền xong Cổ Dục lạnh nhạt nói. Mặc dù dùng vật chất hóa đổi với phụ nữ là không đúng lắm, nhưng Cổ Dục biết hẳn chỉ đang nói sự thật mà thôi.

“Hừ! Đồ nam nhân cứng nhắc, rõ ràng bây giờ anh cũng không thiếu tiền nhưng sao bên cạnh anh không có nữ nhân nào?” Nhìn Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền nhú lông mày tiếp tục nói. Mặc dù nói xong cô ấy cảm thấy rất không thoải mái, nhưng nhìn lại dáng vẻ của Cổ Dục thì cô lại không khỏi vui vẻ.

“Ặc, tôi đi tìm nữ nhân còn để cô biết hay sao, ngưng...” Nghe được lời nói của Tiết Thanh Huyền lúc này ánh mắt của Cổ Dục hơi né tránh, đúng là có càng nhiều thì lại càng sợ mất đi.

Nhớ lúc trước khi đang còn nghèo thì Cổ Dục còn từng ăn chơi đàn đấm, nhưng kể từ khi có tiền thì nội tâm của hắn đúng là có một loại cảm giác bất an. Chuyện phạm pháp, loạn kỷ cương đương nhiên hắn không dám làm cũng sẽ không đi làm. Còn việc bàn luận về tình cảm thì hắn lại có chút sợ, cho nên đến bây giờ ngay cả ra ngoài đi chơi hắn cũng không dám. Chắc chắn thời điểm này hắn đang gắng gượng chống cự mà thôi.

“Anh là con vịt chết mạnh miệng. Thôi đi ngủ sớm một chút sáng sớm ngày mai còn đi lên núi đó.” Nhìn dáng vẻ kinh nghiệm đầy mình của Cổ Dục, lúc này ánh mắt của Tiết Thanh Huyền lưu chuyển trên người hắn sau đó thì cười khẽ một tiếng, vịn mình một cái rồi đi lên lầu.

Nhìn bóng lưng của Tiết Thanh Huyền rời đi, Cổ Dục không khỏi nhếch miệng, cô gái này đúng thật là rắc rối.

“Ngày mai phải cố gắng hái xong cho sớm, như vậy mới nhanh chóng xong công việc này.” Hít một hơi thật sâu Cổ Dục đuổi thẳng cái lưng mệt mỏi. Hắn uống cho xong số nước còn lại rồi sau đó cũng lên lầu đi ngủ.

Một đêm này không có chuyện gì xảy ra nữa, trong nháy mắt đã sang ngày hôm sau.

Buổi sáng hôm nay Cổ Dục vẫn như cũ dậy rất sớm, bởi vì hắn còn cần phải chuẩn bị một chút. Ngoài trừ việc phải làm bữa sáng thì hắn còn phải làm thêm đồ ăn cho cả ngày hôm nay thậm chí là ngày mai, phòng trường hợp phải ở lại trong rừng.

“Anh chuẩn bị nhiều đồ ăn thức uống như vậy để làm gì? Trong rừng rậm không phải cái gì cũng có sao?” Trong lúc Cổ Dục chuẩn bị thì Tiết Thanh Huyền cũng đi xuống lầu. So với sự chuẩn bị của Cổ Dục thì cô ấy hầu như không chuẩn bị gì nhiều. Lúc này cô ấy chỉ mặc trên người một bộ quần áo nguy trang rằn ri của quân đội, nhìn đúng là rất chuyên nghiệp. Đồ đạc cô ấy chuẩn bị cũng đều là những đồ vật cần thiết dành cho sinh tồn dã ngoại, thậm chí còn chuyên nghiệp hơn nhiều so với Cổ Dục.

Cô mang theo dụng cụ kiểm tra thành phần không khí, dụng cụ kiểm tra thành phần nước, dụng cụ lọc nước mà những thứ này tất nhiên là Cổ Dục không có.

Sau khi nhìn thấy những đồ vật chuyên nghiệp kia của Tiết Thanh Huyền thì Cổ Dục cũng quay lại nhìn cô ấy một cái.

Chương 270. Dẫn người lên núi

Chương 270: Dẫn người lên núi

“Những vật này của cô không có tác dụng, chúng ta không vào sâu trong đầm lầy, cô chuẩn bị những vật này cũng vô dụng thôi. Trong rừng rậm mặc dù có động vật, nhưng cũng không thể tùy tiện ăn được. Ngoại trừ thảo, còn lại đều là động vật được bảo hộ, không những vậy trong các loài thảo thì thảo Tuyết cũng là động vật được bảo hộ. Hơn nữa, động vật hoang dã đều có ký sinh trùng, tự chuẩn bị một chút đồ ăn mới là đảm bảo và an toàn nhất.

Vừa nhét đồ vào balo đeo lưng, Cổ Dục vừa nói với Thanh Huyền.

Nghe được lời nói của Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền gật đầu một cái. Nếu như Cổ Dục không nói, cô cũng không biết những thứ này. Có thể nói, cô đã được huấn luyện chuyên nghiệp nhưng đó là huấn luyện lính đặc chủng, mà không phải là huấn luyện sinh tồn, ở phương diện này cô đúng là rất nông cạn.

Khi Cổ Dục chuẩn bị xong mọi thứ, hai người cùng ăn bữa sáng. Lúc này Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng vừa tới. Sau khi giao lại công việc trông nhà cho họ, vì để tiết kiệm thời gian nên Cổ Dục lái chiếc Mercedes 6x6 chạy về phía rừng rậm.

Chiếc xe này là xe địa hình, có sáu cầu và giảm xóc cực tốt, chỉ cần là mặt đất thì nó đều có thể đi qua, xem ra Cổ Dục thật sự muốn mau mau thoát khỏi Tiết Thanh Huyền.

Hai người lái xe mang theo Vua Núi, một đường rất nhanh đã đến bên ngoài bìa rừng.

Nhìn bên trong khu rừng càng sâu càng rậm rạp, xe không thể đi tới được nữa. Lúc này hai người Cổ Dục cũng xuống xe, tiếp đó đi về hướng khu đất mà lần trước gấu nâu đã dẫn hẳn đến đào dược liệu.

Cùng hai người xuống xe còn có Vua Núi, ngay lập tức nó chạy vào bụi cỏ phía trước, nó là muốn dò đường. Đã là lần thứ hai vào núi cùng Cổ Dục, bây giờ Vua Núi đã trở thành một con chó săn kinh nghiệm lão làng rồi. Có nó dò đường thì Cổ Dục cũng yên tâm hơn nhiều.

Đương nhiên nếu như trên đường bắt gặp dược liệu mà ông nội của Tiết Thanh Huyền cần dùng, đương nhiên Cổ Dục cũng sẽ thuận tay hái chúng. Đây đều là những cây thuốc đại, với lại Cổ Dục cũng lựa chọn những cây thuốc đúng độ tuổi, cho nên dược hiệu so với những cây thuốc của nhà thuốc sẽ tốt hơn.

Đi theo ngay phía sau Cổ Dục và thu hết những hành động của Cổ Dục vào tầm mắt, khóe miệng của Tiết Thanh Huyền khẽ mím lại, cái tên này đúng là khẩu phật tâm xà mà. Những cây thuốc mà Cổ Dục hái, cô tất nhiên điều biết tên và công dụng của chúng.

“Chỉ giỏi làm bộ làm tịch.” Nhìn bóng lưng của Cổ Dục, Thanh Huyền chớp chớp mắt, sau đó mỉm cười nói.

Cứ như vậy, hai người đi cùng nhau suốt ba giờ, hai người cũng đã đến một khu vực lớn hơn. Xem xét thời gian thì cũng đã hơn 11 giờ rồi, Cổ Dục bèn chủ động tìm một chỗ để dừng chân.

“Sắp đến nơi rồi, chúng ta dừng ở đây ăn cơm đã.” Liếc mắt nhìn Tiết Thanh Huyền đang ở phía sau lưng, Cổ Dục vừa

cảnh giác nhìn bốn phía vừa nói.

“Được thôi.” Cả đoạn đường tới đây, Tiết Thanh Huyền thực chất không phải làm gì. Nhưng cô biết rõ, không làm gì mới là kết quả tốt nhất. Bởi vì điều này biểu thị Cổ Dục đã bảo vệ cô khỏi mọi nguy hiểm.

Cô cũng không phải một người không biết gì mà muốn thám hiểm. Cô biết trong mảnh rừng nguyên sinh này nguy hiểm đến mức nào, cho nên không xảy ra chuyện gì mới là tốt nhất.

Dọn dẹp qua một chút, xác định xung quanh không có rắn rết, chuột hay kiến độc, Tiết Thanh Huyền cũng ngồi lên một tảng đá mà cô tìm được. Sau đó nhận đồ ăn mà Cổ Dục mang theo rồi bắt đầu ăn. Cổ Dục cũng vừa ăn vừa đưa mắt nhìn bốn phía đề phòng bị.

Vào rừng rậm nguyên sinh, nếu như chỉ có một mình hẳn thì dĩ nhiên có thể muốn gì làm nấy. Nhưng bây giờ còn mang theo một người, hẳn không thể không cẩn thận hơn một chút.

Chẳng bao lâu bụi cỏ trước mặt Cổ Dục lắc lư liên tục. Sau đó hẳn thấy Vua Núi từ trong bụi cỏ đi ra, lần này so với lúc mới vừa vào núi thì nó đã rất khác.

Trên cơ thể Vua Núi dính đầy cỏ, lá cây các loại. Hơn nữa gây chú ý nhất chính là trên miệng nó dính đầy máu tươi. Máu này nếu không có gì bất ngờ thì có lẽ là của con thỏ hay con gà rừng nào đó. Kể từ lần trước, nó biết Cổ Dục không ăn những con mồi này. Cho nên nếu không có dạn dò đặc biệt nào của Cổ Dục thì nó sẽ một mình ăn hết những con mồi đó.

Cổ Dục biết chuyện này, thế nhưng cũng không ngăn lại. Chủ yếu vì Cổ Dục đang luyện cho Vua Núi tính hoang dã, cho nên vấn đề ký sinh trùng cũng không cần phải lo lắng. Và lại có nước giếng ở đây, Vua Núi cũng sẽ không sao.

Sau khi Vua Núi trở về, nó nằm sấp trên mặt đất và bắt đầu nghỉ ngơi.

Có nó ở đây, Cổ Dục cũng yên tâm hơn hẳn.

Nhưng lúc hấn nghỉ ngơi đồng thời cũng liếc mắt nhìn qua Tiết Thanh Huyền bên cạnh. Lúc này vẻ mặt của Tiết Thanh Huyền có chút thay đổi khi nhìn thấy vết máu trên miệng của Vua Núi, nhưng vẻ mặt của cô không phải sợ hãi mà thực ra là có chút hưng phấn.

Đầu óc người này thật khó lý giải.

Sau khi hai người ăn trưa xong, Cổ Dục cũng thu dọn túi nhựa tiếp tục đi sâu vào rừng. Xác định phương hướng, Cổ Dục cùng Vua Núi còn có Tiết Thanh Huyền một lần nữa tiến vào núi sâu. Sau khoảng hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng nhóm Cổ Dục cũng đã tới khu đất kia.

Vận may của bọn họ thật sự là không tệ, bởi khi vừa đi tới nơi thì bọn họ lập tức phát hiện những cây thuốc có tuổi thọ không dưới trăm năm. Trong đó cũng có 2 loại hấn đang tìm kiếm.

“Canh chừng!” Nói với Vua Núi một câu, Cổ Dục bèn lấy cái xẻng nhỏ ra bắt đầu đào hai gốc dược liệu. Hai loại dược liệu này không giống như nhân sâm phải mất quá nhiều thời gian để đào từng sợi rễ, cho nên hấn đào lên rất nhanh. Nhưng sau khi đào xong hai gốc dược liệu kia, hấn phát hiện ở phía sau còn có dược liệu. Nếu đã đến được đây, vậy hấn cũng không khách sáo nữa, hấn bắt đầu đào hết lên.

Ở phía sau lưng, Tiết Thanh Huyền nhận lấy hai cây dược liệu từ Cổ Dục, cô cũng chăm chú nhìn Cổ Dục đào dược liệu. Bởi vì cô thực sự rất tò mò về những thứ này.

Cứ đào tiếp tục như vậy, Cổ Dục xem đồng hồ sau đó quyết định hôm nay đào đến đây thôi. Dù sao nơi này dược liệu cũng

là vô tận, nhưng trời cũng đã sắp tối rồi.

Đúng vậy, bây giờ đã cũng đã sắp 3 giờ chiều. Nếu muốn cắm trại ở trong rừng, vậy thì bây giờ nên tìm một nơi đốt lửa để nấu cơm, Cổ Dục không có ý định ở lại qua đêm ở nơi này, đương nhiên bây giờ trở về là hợp lý.

Nhưng ngay lúc Cổ Dục định rời đi, đột nhiên Vua Núi ở bên cạnh hần dưng đứng đôi tai lên. Mà lúc này, ngay giữa núi rừng cũng đồng thời truyền đến mấy tiếng sói tru...

“Có đàn sói sao?” Nghe được tiếng sói tru, Tiết Thanh Huyền bước hai bước tiến gần lại Cổ Dục, một mặt cảnh giác nhìn bốn phía.

Nghe cô nói vậy, ánh mắt Cổ Dục cũng nheo lại. Đàn sói ư? Gặp trường hợp thế này, tốt nhất là nên tránh mặt bọn chúng thì vẫn tốt hơn. Hiện tại nghe được tiếng sói tru cách nơi này còn khá xa, có lẽ không phải là nhắm vào hai người bọn họ.

“Đi, nhanh rời khỏi đây.” Nhìn một vòng bốn phía không có dấu hiệu gì của sói, Cổ Dục chuẩn bị dẫn Vua Núi và Tiết Thanh Huyền rời đi.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên có hai tiếng rống từ trong núi rừng vọng ra...

“Gào...” “Gào...”

Chương 271. Đàn sói

Chương 271: Đàn sói

“Hô và gấu đúng không?” Nghe hai tiếng rống này, Tiết Thanh Huyền đang đứng bên cạnh Cổ Dục không khỏi nghi hoặc hỏi.

Cô ấy đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nên biết rằng trong rừng rậm, kẻ địch của lính đặc chủng ngoài con người ra còn có uy hiếp từ những động vật hoang dã. Cho nên họ phải phân biệt được tiếng kêu của các loại dã thú, từ đó biết được tiếng kêu nào sẽ uy hiếp đến mình.

Nhưng tại sao Tiết Thanh Huyền lại hỏi như vậy?

Đó là bởi vì, gấu và hổ đều có ý thức về lãnh thổ của mình. Trong những trường hợp bình thường chúng sẽ không tiến vào địa bàn của đối phương, trừ khi là đoạt địa bàn hoặc là bất ngờ phải chiến đấu.

Nhưng nếu như là hai trường hợp trên thì sẽ chỉ có tiếng của hổ và gấu, vậy tiếng tru của sói là vì sao?

Chẳng lẽ lại giống như trong phim hoạt hình, là cuộc họp của các loài động vật ăn thịt sao?

Mặc dù Tiết Thanh Huyền có bồ đầu làm hai làm ba thì cô cũng không hiểu được, nhưng dường như Cổ Dục lại biết được điều gì đó.

Cổ Dục đưa ngón tay ngậm lại trong miệng.

“Rít...Gào...!” Tiếng huýt sáo vang lên. Sau đó, Tiết Thanh Huyền bất ngờ phát hiện Vua Bầu Trời, cũng chính là con Đại bàng vàng ở nhà Cổ Dục đang vỗ cánh sà xuống từ

trên cao. Đại bàng vàng chính là loài đứng đầu trong các loại chim lớn và dũng mãnh.

Mà trong thời gian gần đây, do được Cổ Dục tận tình chăm sóc, Đại bàng vàng lớn lên không ít.

Trước đây, khi Tiết Thanh Huyền nhìn thấy con chim này thì thường là lúc nó đứng trên cành cây, cho nên đối với nó cũng không hiểu rõ lắm. Chỉ biết là nó lớn nhưng không biết là lớn bao nhiêu.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Vua Bầu Trời từ trên cao sà xuống, Tiết Thanh Huyền không khỏi nghĩ đến một câu thành ngữ: Trích Thiên Tị Nhật (to lớn che khuất mặt trời).

Đúng vậy, Vua Bầu Trời giương đôi cánh ra rất lớn. Thậm chí vượt xa kích thước tối đa của một con Đại bàng vàng thuần chủng.

Đại bàng vàng sải cánh lớn nhất cùng lắm là trên dưới 2m3, nhưng bây giờ nhìn Vua Bầu Trời giương cánh đã gần 3 mét, cho dù là so sánh cùng thú dữ cũng không có thể.

Từ phía xa nhìn qua, nó giống như một mảng mây đen.

“Đi do thám một chút, xem có phải là bầy sói cùng với hổ đông bắc và gấu nâu đánh nhau hay không?” Khi Vua Bầu Trời sà xuống, Cổ Dục cũng đi tới sờ đầu của nó và nói.

“Rít... gào!” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Vua Bầu Trời cũng gật đầu một cái, tiếp đó hai cánh dùng sức bay lên lần nữa. Cảm thụ được cuồng phong khi nó cất cánh, Tiết Thanh Huyền cũng không khỏi có chút choáng váng khi nhìn Vua Bầu Trời. Cô không tự chủ nhớ tới nhân vật thần điêu, nhớ tới thần điêu bèn nghĩ tới Dương Quá. Châm ngôn nói rất hay, gặp Dương Quá một lần là say mê cả đời.

Dương Quá nhìn như thế nào Tiết Thanh Huyền cũng không rõ, nhưng gặp Cổ Dục một lần có vẻ như cũng muốn

say mê hấn cả đời nha.

Tuy nhiên bây giờ Cổ Dục không phát hiện ra được trạng thái của Tiết Thanh Huyền có gì không đúng.

Hắn đang chờ đợi tín hiệu của Vua Bầu Trời, không đến vài phút thì Vua Bầu Trời đã quay lại đồng thời cũng rít lên một tiếng. Cổ Dục và Vua Bầu Trời đã ước định từ trước, một tiếng là đồng ý, kêu hai tiếng là không đúng. Vậy nên khi Vua Bầu Trời quay lại và rít lên một tiếng có nghĩa là lời Cổ Dục nói lúc này đã đoán đúng rồi.

Đúng vậy, hổ Đông Bắc cùng gấu nâu đều có lãnh thổ của riêng mình trừ khi chúng kết bạn với nhau.

Lần trước khi Cổ Dục vào núi đã phát hiện ra lãnh thổ của hổ đông bắc và lãnh thổ của gấu nâu đã hợp lại thành một. Khi chúng càng ngày càng thông minh, nước giếng uống càng lúc càng nhiều, thì việc qua lại địa bàn của nhau cũng không có gì là ngoài ý muốn. Tình huống bây giờ chắc là do bọn chúng và đàn sói đánh nhau gây nên.

“Đi, đi xem một chút.” Nhìn theo hướng Vua Bầu Trời bay đi, Cổ Dục vỗ đầu Vua Núi rồi bắt đầu chạy về phía truyền đến tiếng rống.

Nhìn thấy Cổ Dục di chuyển, Tiết Thanh Huyền ở đằng sau hai mắt lập tức sáng lên, cô không hề oán giận mà còn rất hưng phấn đi theo. Xem ra cô nàng cũng không phải người thích an phận đâu nha.

Có Vua Bầu Trời dẫn đường ở trên không, bọn họ rất nhanh đã chạy tới nơi diễn ra sự việc. Khi hai người một chó đến nơi này thì đã phát hiện ra trên mảnh đất trống trong rừng, gấu nâu và hổ đông bắc đang tựa vào đằng trước một hốc cây. Cổ Dục thấy được bên trong hốc cây có hai con hổ con và hai

con gấu nâu con. Thế nhưng bốn con vật nhỏ lúc này nhìn thảm hơn lần gặp mặt trước rất nhiều.

Trong đó, một con hổ con đã nằm im, toàn thân đầy máu, nhìn có vẻ không ổn. Ngoài ra ba con còn lại trên lông của chúng cũng toàn là máu.

Ở gốc cây phía xa có xác của ba con sói đang nằm đó. Trong bãi đất trống phía trong, có ít nhất mười lăm đến mười sáu con sói đang xoay quanh hồ đông bắc và gấu nâu.

Trên thân hồ đông bắc và gấu nâu đã có không ít vết thương. Tuy không phải vết thương trí mạng nhưng nếu cứ tiếp tục dây dưa thì bọn chúng chắc chắn sẽ thua.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, có thể đoán ra là hồ đông bắc đến tìm gấu nâu để chơi. Kết quả đuổi được đàn sói đang xâm lấn vào lãnh địa của gấu nâu. Sau đó, đàn sói tập kích bốn con thú non. Nghe tiếng kêu của con mình, hồ đông bắc và gấu nâu vội trở về, hai con thú đánh nhau với đàn sói rồi giăng co đến bây giờ.

Đàn sói này là sói Trung Quốc hay còn gọi là Tàng Địa Lang, Mộng Địa Lang, là loài sói xám lai tạp, phân bố ở một số nơi trong cả nước. Tuy nhiên, những con sói Trung Quốc ở trước mặt Cổ Dục này rõ ràng có cơ thể lớn hơn những vùng khác một chút, có thể là vì nơi này nhiều thức ăn hơn.

Loài sói này khi đứng lên bằng hai chân có thể cao đến 1m2, nặng đến 20kg. Đây có thể là một đàn sói đã thành lập từ lâu, bởi vì dường như khi đứng trước loài săn mồi cao cấp hơn mình, chúng cũng không hề lùi bước. Thậm chí đã có ba con sói bị chết, nhưng mà chúng cũng không có dấu hiệu rút lui.

Cái này có thể so sánh như quân lính tinh anh và quân lính bình thường. Trước địch thủ chỉ có chiến đến cuối cùng, dù

chết cũng không lùi. Do đó chỉ có thể lựa chọn giằng co kéo dài, nếu mà cứng chọi cứng thì lập tức sẽ thua.

Những con sói này chính là tinh anh. Bất cứ thứ gì cũng không thể ảnh hưởng được việc chúng đi săn.

“Ồ...ồ!” Chính vào lúc mấy người Cổ Dục đang quan sát những con sói này thì bọn sói canh gác cũng đã phát hiện sự có mặt của bọn họ.

Sau một tiếng sói tru, trong nhóm mười mấy con sói kia thì hơn một nửa là nhìn về phía mấy người Cổ Dục. Nhìn thấy như vậy, Tiết Thanh Huyền vẻ mặt lập tức hoảng hốt, mà Cổ Dục thì lại nở nụ cười.

“Xem ra không có cách nào để đánh lén, cô mau leo lên cây đi!” Cổ Dục cười một tiếng, sau đó hướng về phía Tiết Thanh Huyền mà nói.

Dù sao trước đó Tiết Thanh Huyền đã được rèn luyện qua, trèo cây không phải vấn đề gì lớn. Cô nhìn qua hai phía, nhanh chóng tìm được một cái cây, tiếp đó chạy mấy bước đến bên dưới cái cây, rồi bắt đầu leo lên chạc cây cao hơn mặt đất tầm năm, sáu mét. Khi cô bò tới trên cây, đàn sói cũng đã lao tới, Cổ Dục cùng với Vua Núi cũng không lùi bước mà họ chủ động tiến tới xông vào đàn sói!

Chương 272. Vua Núi chiến đấu với Vua Sói

Chương 272: Vua Núi chiến đấu với Vua Sói

“Rống!.....Gâu...!” So về lực bộc phát, Vua Núi mạnh hơn Cổ Dục nhiều, dù sao cũng là bốn cái chân, tốc độ kia không phải là thứ Cổ Dục có thể so được.

Nhìn thấy đàn sói lao tới, Vua Núi đánh đòn phủ đầu. Nó sủa to một tiếng, rồi ngay lập tức lao lên phía trước đâm vào một con sói, nhưng con sói kia cũng không phải thứ tầm thường. Con sói này tương đương với cao thủ đi săn, lúc Vua Núi đang lao tới chỉ vừa mới được một nửa quãng đường thì con sói này đột nhiên nghiêng đầu. Sau đó há miệng định táp vào gáy của Vua Núi, chiêu này vừa ra có thể nói là vô cùng hung hiểm. Thế nhưng khi xem thấy cảnh này, Cổ Dục cũng không hề có chút lo lắng nào.

Nếu như nó mà bị thương vì một chiêu này thì đã không gọi nó là Vua Núi!

“Ô!” Nhìn thấy con sói kia đang nghiêng đầu định cắn về phía mình, lúc này chỉ thấy Vua Núi đột nhiên đổi hướng, tiếp đó nó lao lên ở trên không chuyển người cắn về phía con sói kia.

Lực cắn của Vua Núi vô cùng mạnh mẽ, thậm chí so với con hổ Đông Bắc cũng không hề thua kém. Vua Núi cắn trúng con sói kia một cái, Cổ Dục lập tức nghe được tiếng xương vỡ. Tiếp đó Vua Núi ném con sói này sang một bên, trúng vào một cây cổ thụ rồi trượt xuống. Con sói này xem như đã mất hy

vọng sống sót, bốn chân không ngừng cào loạn xuống đất, hoàn toàn không thể đứng lên nổi nữa.

Tình huống của con sói này chỉ có Cổ Dục nhìn thấy, à không còn có Tiết Thanh Huyền đang ở trên cây nhìn thấy được. Sau khi xử lý xong con sói đó, lúc này Vua Núi lại đang lao lên tấn công con sói thứ hai.

Mà vào lúc này lại có một con sói lao tới bên phía Cổ Dục, Vua Núi có thể dễ dàng giải quyết mấy con sói này, hướng chỉ là Cổ Dục. Nhìn thấy con sói đang lao đến, Cổ Dục thậm chí có thể ngửi thấy mùi hôi thối từ miệng của nó. Chân hấn khễ chuyển, ở ngay tình huống nguy hiểm nhất khễ lách thân người, nhẹ nhàng tránh được cú tấp của con sói. Đồng thời tay phải của Cổ Dục cũng nện một cú thật mạnh vào bên hông của con sói này.

Sói, hoặc là tất cả các loài động vật họ chó đều có chung nhược điểm, chính là ở đầu và đuôi thì cứng như sắt nhưng ở bên hông thì mềm như đậu hũ.

Khi cú đâm này của Cổ Dục nện lên người con sói, thế là nó rơi xuống đất rồi không thể động đậy được nữa. Một cú đâm này chuẩn xác đánh vào bên hông chỗ cái eo mảnh khảnh của nó, khiến vùng bụng bị rách toạc. Thậm chí còn rơi cả nội tạng ra ngoài, cho nên con sói này chết thẳng cẳng không nhúc nhích được nữa.

Mà vào lúc này Vua Núi cũng đã tạt bay con sói thứ hai, hơn nữa khiến con sói thứ hai này đụng trúng thân con sói thứ ba. Thừa dịp hai con sói này còn chưa trở lại vòng chiến, nó đã lao quá gần vào cổ họng của con sói thứ tư.

Vua Núi hoàn toàn xứng đáng với cái tên “cỗ máy giết chóc”. Mặc dù nếu so bì lực lượng hay hình thể thì nó không đánh bại được hổ hay báo, thế nhưng bàn về kỹ xảo chiến đấu thì có thể nói nó là tồn tại cao cấp nhất.

“Ồ...” Nhìn thấy trong đàn sói chớp mắt đã mất đi ba con, lúc này trong đàn sói truyền đến tiếng sói tru, những con sói đang vây quanh lúc này lập tức lùi lại đến một chỗ khác. Mà nghe theo tiếng sói tru, Cổ Dục nhìn sang bên phát hiện được hai con sói đang đứng ở giữa bầy.

Hai con sói này so về hình thể thì rõ ràng to hơn những con sói bình thường khác. Nhất là con cao lớn nhất, con sói này cao khoảng 1m50 có lông màu xám đậm. Trên mặt, trên thân của nó đều có không ít vết thương, nếu như không có gì bất ngờ thì đây chính là con sói đầu đàn.

Mà bên cạnh nó chắc hẳn là con sói cái.

Lúc này hai con sói đang hung tợn mà nhìn Vua Núi, mà lúc này Vua Núi cũng đang hí mắt nhìn hai con sói.

“Bọn bay sao rồi?” Dẫn theo Vua Núi đi tới chỗ con hổ Đông Bắc cùng gấu nâu, khi hai con vật này nhìn thấy Cổ Dục, Cổ Dục có thể nhìn ra chúng có vẻ thở phào nhẹ nhõm.

Trần an hai con vật này một chút, Cổ Dục lập tức đi vào xem tình huống của bốn con non ở bên trong hốc cây. Mà nhìn bốn con non này lông mày Cổ Dục không khỏi nhíu chặt lại.

Lúc này chỉ còn lại bốn con non ở bên trong hốc cây, ba con thì không có vấn đề gì lớn. Trong đó hai con gấu nhỏ cùng một hổ con là không sao, chỉ bị trầy ngoài da nhưng có một con hổ con bị thương khá nghiêm trọng. Trên thân nó có bốn dấu răng đã xuyên thủng da, hơn nữa ở dưới bụng còn có một vết thương không nhỏ, chắc hẳn nó là đối tượng bị đàn sói kia công kích.

“Tình huống không tốt lắm!” Nhìn con hổ con bị máu thấm ướt cả lông, Cổ Dục nhỏ giọng lầm bầm một câu, bây giờ phải tiến hành phẫu thuật. Dùng cơ thể để chặn tầm nhìn của Tiết

Thanh Huyền, đảm bảo cô ấy không thể nhìn thấy. Tiếp đó Cổ Dục lấy ra dao găm Thụy Sĩ của mình cùng nước giếng.

Trước tiên cho hổ con uống một chút nước giếng để đảm bảo tính mạng của nó. Tiếp đó bắt đầu cạo lớp lông ở khu vực bị thương đi để dễ cho việc xử lý vết thương.

“Gào....gào...” Cảm nhận được động tác của Cổ Dục, hổ con giống như chú chó nhỏ gào khóc lên. Nhưng lúc này hổ Đông Bắc và gấu nâu cũng không nhìn về bên này, bởi vì bọn chúng tin tưởng Cổ Dục, mà dĩ nhiên Cổ Dục cũng không để bọn chúng thất vọng.

“Yên tâm đi! Có tao ở đây, mày sẽ không sao đâu.” Nở nụ cười, Cổ Dục sờ đầu hổ con rồi nói, tiếp đó bắt đầu xử lý vết thương.

Mà ở bên kia có Vua Núi, hổ Đông Bắc cùng gấu nâu, cho nên đàn sói cũng có chút kiêng dè. Bọn chúng đã tổn thất ba con sói tinh nhuệ, dù sao chúng cũng là sói tinh nhuệ nên chúng rất thông minh, rõ ràng chúng cảm thấy lúc này đang lâm vào thế khó. Hiện tại bọn chúng có chút chần chừ, nhưng vì có sói đầu đàn nên chúng vẫn còn ở, vẫn chưa rút đi. Bọn chúng đang đi lòng vòng xung quanh để tìm kiếm nhược điểm của đám Cổ Dục.

“Ô!!!!” Mà đúng vào lúc này, Vua Núi bỗng tiến lên trước một bước, nhìn về phía sói đầu đàn bên kia kêu lên một tiếng. Nghe được tiếng kêu của Vua Núi đàn sói bên kia đang có chút ồn ào thì đều yên tĩnh trở lại, tiếp đó nhìn về thủ lĩnh của bọn chúng.

“Đây là muốn khiêu chiến sói đầu đàn sao?” Nghe thấy tiếng kêu của Vua Núi, Cổ Dục cũng không khỏi quay đầu lại nhìn, hẳn cho rằng Vua Núi sẽ không khiêu chiến vậy mà không nghĩ nó dám khiêu chiến với sói đầu đàn.

“Ngao ô!” Cảm nhận được những con sói khác đang nhìn mình, lúc này sói đầu đàn cũng đứng dậy lớn tiếng kêu lên. Sau khi tiếng kêu vừa dứt thì trong đàn sói cũng chủ động nhường đường để sói đầu đàn đi qua, mà lúc này Vua Núi cũng đi về phía bãi đất trống. Nhìn thấy tình huống này, con hổ Đông Bắc bỗng chầm chậm cúi người, nó đây là muốn phục kích con sói đầu đàn kia, nhưng mà Cỗ Dục đã lập tức vỗ vào lưng nó.

“Giao cho Vua Núi đi, cứ tin tưởng nó.”

“Gào....!” Nghe thấy Cỗ Dục nói như vậy, con hổ này lập tức ngồi xuống, tiếp đó khẽ liếm miệng của mình. Nhưng hai mắt của nó vẫn nhìn chăm chăm vào con sói đầu đàn kia.

Rõ ràng lúc này con hổ Đông Bắc đang có tâm lý trả thù, con của nó bị thương thành dạng này. Mặc dù đã có Cỗ Dục giúp đỡ giữ lại tính mạng, nhưng không có nghĩa là nó sẽ bỏ qua cho những con sói kia.

Nếu như hôm nay Cỗ Dục không tới thì xem ra bốn con non kia đều không qua khỏi, lấy sức mạnh của hổ Đông Bắc và gấu nâu thì giết một đường trốn ra khỏi vòng vây thì không thành vấn đề. Mà sau khi chúng dưỡng thương xong thì sẽ không tránh khỏi việc tìm đàn sói này trả thù.

Bây giờ chỉ chết sáu con sói, sau đó trực tiếp khiêu chiến sói đầu đàn, xem như là tiện nghi cho bọn chúng rồi!

Chương 273. Vua Núi hay Tào Tháo?

Chương 273: Vua Núi hay Tào Tháo?

“Gào....!” Vua Núi và sói đầu đàn cùng đi vào trong bãi đất trống, bọn chúng bắt đầu cảnh giác quan sát, cả hai đều đang tìm kiếm nhược điểm của đối phương. Nhưng việc này thật sự rất khó, nhất là đối với sói đầu đàn áp lực này quả thực quá lớn.

Vua Núi là kết tinh tinh yêu của sói đầu đàn cùng chó Caucasus, nó kế thừa năng lực hoàn mỹ cùng tính cách của cha mình, cũng kế thừa kích thích khổng lồ của mẹ nó.

Chó Caucasus có thể đạt đến trọng lượng 81kg, mặc dù Vua Núi từ nhỏ đã không nghe lời Cổ Kiến Quân, nhưng mà ông ấy vẫn chăm sóc nó rất tốt. Cho nó ăn rất đầy đủ, do đó hình thể của nó tất nhiên cũng không nhỏ.

Hơn nữa, khi nó ở với Cổ Dục được cho ăn no uống sướng, cộng thêm nước giếng nuôi lớn. Do đó dẫn đến việc thể trọng của nó đã vượt qua 180 cân cũng chính là hơn 90kg rồi.

Một con chó 90kg, so với con sói kia thì nó đã to hơn hai vòng, cảm giác áp bách kia dĩ nhiên là rất kinh khủng.

Đối với sói thông thường mà nói thì sói đầu đàn giống như một người bình thường so với đô vật Johnson (The rock).

Mà đối với sói đầu đàn, thì Vua Núi giống như là O’Neal, hơn nữa còn là O’Neal thời kỳ đỉnh cao.

(Có tấm ảnh The Rock và O'neal chụp chung, đọc giả search thử xem nha.)

Áp lực này dĩ nhiên là không phải bình thường.

Nó có thể nghiền ép những con sói kia, cũng nhờ có kinh nghiệm đi săn và tính cách máu lạnh. Thế nhưng đối thủ trước mắt của nó cũng không hề thua kém.

Cho nên dưới áp lực như vậy sói đầu đàn đã ra tay công kích trước.

Nó gào to một tiếng rồi trực tiếp vọt lên, nhưng mà nó không lựa chọn cắn vào cổ Vua Núi. Bởi vì nó biết, đối thủ trước mặt rất đáng gờm, nếu như công kích không thành, vậy thì sẽ chết chắc. Cho nên nó áp dụng sách lược thận trọng hơn, chính là dùng móng vuốt. Nhưng điều này có thể nói lên một điều. Nó sợ, sợ sẽ bại trận!

Ở phía đối diện, Vua Núi dùng vai của mình để đối phó với một vuốt này, tiếp đó thì cũng dùng móng vuốt để đáp trả. So với Vua Núi, một vuốt của sói đầu đàn chỉ làm cho Vua Núi chấn động một chút, còn một vuốt của Vua Núi giống như là sinh viên đại học đâm vào mồm một tên học sinh tiểu học tép riu, do đó một vuốt này đập xuống lập tức đánh bay sói đầu đàn.

Thế nhưng con sói đầu đàn này cũng không dễ dàng chịu thua, lúc nó bị đánh bay trên không thì lập tức lấy lại thăng bằng. Sau khi rơi xuống đất thì dùng sức một lần nữa nhào tới chỗ Vua Núi, mà lần này Vua Núi cũng lao lên.

Trước đó Cỗ Dục chưa từng xem đầu chó, nhưng có lẽ sẽ không có trận đấu chó nào đánh nhau ác liệt như lúc này, đây là cuộc chiến của Vua Chó và Vua Sói.

Vua Núi rất nhanh đã bị thương, trên thân bắt đầu rỉ ra không ít máu, thậm chí trên mặt cũng xuất hiện mấy vết cào.

Nhưng so với sói đầu đàn thì những vết thương của Vua Núi không tính là gì cả, bởi vì lúc này đầu sói đầu đàn này cơ hồ sắp bị đánh nát.

Trên đầu nó có không dưới ba mươi vết thương lộ ra cả thịt, tai trái thì bị rách hoàn toàn. Điều này là do khoảnh khắc vừa rồi Vua Núi muốn dùng một chiêu tát sát cắn vào gáy của nó, nhưng ở thời điểm then chốt nó đã co người lại. Tuy rằng không bị Vua Núi cắn chết, nhưng lỗ tai của nó đã bị Vua Núi cắn đứt.

Nếu những vết thương của Vua Núi đều bao trùm toàn thân, thì vết thương của sói đầu đàn chỉ tập trung ở trên đầu.

Có thể nói, cho dù là như thế nào thì sói đầu đàn lúc này đã rơi vào thế hạ phong rồi.

Nhìn thấy cảnh này những con sói kia lập tức lo lắng, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Đến mức, con sói cái đầu đàn kia cũng lo lắng nhìn xem tình huống ở bên này.

Nhưng Vua Núi cũng không để cho nó nhìn quá lâu, bởi vì mười phút sau. Vua Núi cuối cùng cũng tìm được cơ hội, nó liều mạng để sói đầu đàn dùng móng vuốt vồ lên người, nhân cơ hội đó nó hút bay con sói đầu đàn bay ra ngoài. Lúc này sói đầu đàn không còn năng lực và thể lực chống đỡ, hơn nữa vừa từ trên không rơi xuống mặt đất còn chưa kịp đứng dậy...

Vua Núi ngay lập tức tận dụng cơ hội này, một bước nhảy lên há mồm cắn được vào cổ họng sói đầu đàn. Một cú cắn này cắn trúng sói đầu đàn nhất định phải chết.

Mà ngay lúc này từ trong đàn sói bỗng xông ra hai con sói, một con là sói cái đầu đàn, còn con kia là sói nhỏ chưa trưởng thành cũng xông ra, bọn chúng lao về phía Vua Núi cắn nó. Nhìn thấy viện quân tới giúp đỡ sói đầu đàn, Vua Núi ngay lập

tức chuyển từ cổ họng xuống phần bụng của sói đầu đàn để rút ngắn hành động.

Sau một cú cắn, Vua Núi dùng sức hất bay sói đầu đàn ra ngoài. Ở trên không trung, Cổ Dục nhìn thấy con sói này đã không cứu được nữa rồi. Bởi vì bụng của nó đã bị Vua Núi cắn rách, ruột cũng đã lòi ra ngoài. Mà phương hướng con sói đầu đàn bay tới cũng đúng ngay hướng của con sói nhỏ kia.

Lập tức nghe được tiếng “Phanh”, sói đầu đàn đụng vào sói nhỏ. Mà thân thể của nó trùng hợp cũng đè lên người sói nhỏ, sói nhỏ này dù sao cũng là sói chưa trưởng thành, bị đè thế này ngay cả cử động cũng không thể nhúc nhích được.

Chỉ có thể cùng một chỗ với sói đầu đàn kia, phần nộ tru tréo nhìn về phía Vua Núi.

Nhưng Vua Núi không hề bị ảnh hưởng bởi phương diện này, lúc này nó nhìn về phía con sói cái đang lao tới kia. Tiếp đó dùng một vuốt đánh bay con sói cái ra ngoài, đây chỉ là một con sói bình thường, mặc dù vẻ ngoài của nó đẹp đẽ. Nó có bộ lông màu trắng, thoát nhìn sẽ tưởng nó là một con sói trắng, thế nhưng nó chỉ là một con sói bình thường mà thôi. Sau khi rơi xuống thì nó còn chưa đứng dậy, Vua Núi đã đứng ở phía sau nó há miệng ra cắn một cái.

Thế nhưng lại không có một màn như trong tưởng tượng là cổ của con sói này bị Vua Núi cắn nát. Mà Vua Núi chỉ cắn hờ vào cổ nó rồi cố định ở chỗ đó mà thôi.

Nhìn thấy Vua Núi không có hạ đòn kết liễu, Cổ Dục không khỏi cảm thấy kỳ quái. Con chó này chẳng lẽ còn biết thương hoa tiếc ngọc hay sao? Ặc, con chó này! Đây là gì?

Nhưng rất nhanh Vua Núi đã cho Cổ Dục biết nó định làm gì.

Bởi vì bọn Cổ Dục nhìn thấy Vua Núi bò hai chân lên lưng của con sói cái. Sau đó thì... Āc... Ủm, mọi người có thể hình dung như thế nào rồi chứ?

Mà nhìn thấy màn này, Tiết Thanh Huyền ở trên cây không khỏi đỏ mặt, tiếp đó âm thầm chửi trong lòng, cô không ngờ Vua Núi còn có một mặt thế này.

Hơn nữa, việc này này cũng quá mức tà ác rồi...

Vừa cắn chết chồng của nó xong, nhân lúc chồng của nó còn chưa tắt thở, ở trước mặt nó và con của nó mà làm cái việc này... cái này rất giống tình cảnh của nữ chính trong cảnh mở màn của một bộ phim khổ tình nào đó. Cho dù là Tiết Thanh Huyền, lúc này cũng có chút không nhịn được mà muốn... nhìn thêm một chút.

“Đều nói, chủ nhân dạng gì thì chó cũng sẽ giống vậy, Cổ Dục cũng sẽ có một dạng này sao!” Nhìn Vua Núi ở bên kia còn đang làm rất hăng hái, Tiết Thanh Huyền liếc mắt nhìn Cổ Dục cũng đang trợn mắt há mồm. Hình ảnh này cũng quá gian ác rồi, quá dã man, quá vô sỉ, quá cuồng dã, quá... cái kia đi.

Mà Cổ Dục đang nhìn hành động của Vua Núi cũng không khỏi nghiêng đầu suy nghĩ, hắn bây giờ đang đắn đo suy nghĩ, xem có nên đặt lại một cái tên khác cho Vua Núi hay không?

Chẳng lẽ phải gọi nó là Tào Tháo? Hay là Máy đập?

Đều nói chó sẽ giống chủ nhân, nhưng vấn đề là Cổ Dục cũng không có một mặt như vậy nha. Đột nhiên hắn liền nghĩ tới Lâm Lôi cũng Lý Vân Vân...

Tốt, vẫn nên chữa trị là quan trọng hơn, đừng nghĩ ngợi những thứ linh tinh này...

Chương 274. Mối quan hệ hỗn loạn

Chương 274: Mối quan hệ hỗn loạn

Sau khi Cổ Dục giúp hổ con ổn định trạng thái thì Vua Núi ở bên kia cũng đã kết thúc trận chiến của mình. Nhìn con sói cái kia đang nằm liệt trên mặt đất Cổ Dục không khỏi nhếch miệng cười.

“Ô...” Sau khi cứu hổ con xong, Cổ Dục đang định đứng lên thì bên kia Vua Núi cũng kêu lên một tiếng. Nghe được tiếng tru của Vua Núi, những con sói kia đều tản đi. Rõ ràng bọn chúng biết Vua Núi không thể nào trở thành vua của bọn chúng được, vì vậy chúng cản trở lại rừng để chọn lựa một vị vua mới.

Sau khi những con sói kia rời đi, Vua Núi đi tới chỗ con sói đầu đàn bị mình cắn rách bụng đang hấp hối kia. Đối diện với ánh mắt bi phẫn của sói đầu đàn, Vua Núi trực tiếp há miệng cắn vào cổ của nó. Lúc này con sói cái kia cùng con sói nhỏ bị đè phía dưới cũng lớn tiếng tru lên. Cổ con sói đầu đàn bị Vua Núi cắn đứt, tiếp đó bị nó vứt thi thể ra phía xa. Nhìn thấy con sói nhỏ đang từ dưới đất đứng lên, vẻ mặt của nó mang đầy sự cừ hận. Lúc này Vua Núi bỗng nhiên há miệng ra, cắn về phía con sói nhỏ.

“Con mẹ nó! Không phải đấy chứ, Vua Núi lại tàn nhẫn như vậy?” Nhìn hành động của Vua Núi, Cổ Dục có chút giật mình, không phải là Vua Núi chém giết đến đỏ mắt rồi đấy chứ. Lúc này vừa mới làm hành động không thể miêu tả với con sói cái kia xong, bây giờ lại muốn giết chết con sói nhỏ

này nữa sao? Đây là việc Cổ Dục không thể chấp nhận, nhưng lúc hấn vừa định kêu Vua Núi dừng lại, thì phát hiện Vua Núi không hề cần chết con sói nhỏ. Mà là trực tiếp cắn lên gáy của nó rồi kéo tới chỗ con sói mẹ kia, tiếp đó nhìn sói mẹ một cái rồi đi về phía của Cổ Dục.

Con sói cái nhìn thấy hành động của Vua Núi đối với sói nhỏ, nó miễn cưỡng đứng lên. Sau đó vẻ mặt có chút ủ rũ đi theo phía sau Vua Núi.

Nó bây giờ đã bị bầy đàn vút bỏ, chồng của nó và cũng là sói đầu đàn cũng bị con chó lớn này cắn chết. Bây giờ nó cũng chỉ còn duy nhất một người thân là con của mình, rõ ràng là Vua Núi đang dùng con sói nhỏ này để uy hiếp nó để nó cùng đi theo.

Nhìn dáng vẻ của Vua Núi, Cổ Dục không khỏi nhếch miệng, con chó này thật đúng là điên rồi.

“Sao trước đây tao không nhìn ra mày khôn kiếp như vậy hả?” Ôm lấy hổ con, Cổ Dục đập vào mũi Vua Núi một cái, có chút nói không lên lời. Nhưng mà hấn cũng chẳng cần phải giả vờ thánh mẫu, bảo Vua Núi thả hai mẹ con sói cái hay gì. Nếu Vua Núi coi trọng con sói cái này, vậy thì mang về nuôi là được rồi.

Còn vấn đề con sói cái kia cùng với con của nó có báo thù hay không, đó là vấn đề của Vua Núi.

“Đi thôi! Chúng ta đi chữa thương cho bọn nhóc này.” Ôm lên hổ con, Cổ Dục đi tới dưới gốc cây đại thụ, rồi hướng về phía Tiết Thanh Huyền đang trên cây nói.

Nghe thấy Cổ Dục nói như vậy, Tiết Thanh Huyền cũng từ trên cây nhảy xuống, nhưng khi cô nhìn thấy tiểu đội đằng sau Cổ Dục, ánh mắt của cô không khỏi có chút kỳ lạ.

Đầu tiên là hổ cái dẫn theo con nhỏ kết bạn với gấu nâu, điều này đã vô cùng kỳ quái rồi. Hơn nữa hai con thú mẹ này lại cùng nhận Cổ Dục làm chủ nhân, con hổ này giống như là một con mèo nhỏ đi theo sau lưng Cổ Dục, cái này thì lại càng kỳ lạ hơn nữa.

Tiếp đó lại có thêm Vua Núi, trước tới giờ vẫn luôn lạnh nhạt. Thế nhưng không ngờ lại có tính cách bá đạo như vậy. Nói tóm lại, Cổ Dục đúng là không tầm thường, những động vật ở bên cạnh hắn cũng không tầm thường chút nào.

“Ồ, chúng ta không rời khỏi núi sao?” Nhìn Cổ Dục, cô nhỏ giọng nói.

“Hôm nay thì không thể, bây giờ đã hơn bốn giờ, quá muộn để rời khỏi đây. Lại nói vết thương của bọn nhóc này cũng cần phải xử lý.” Nhìn Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục có chút bất đắc dĩ nói. Hắn nguyện ý ở bên trong khu núi rừng này ở một đêm hay sao?

Hiện tại là mùa hè, hơn nữa còn không thể vận dụng không gian bí mật, hắn thích ở lại nơi này mới lạ. Nhưng mà, nếu đã gặp phải chuyện này, vậy thì hắn nhất định sẽ ở lại hỗ trợ.

“Được rồi.” Nhìn một chút vết thương trên người của gấu nâu và hổ đông bắc, đúng là không hề nhẹ chút nào.

Đương nhiên, sức sống của động vật hoang dã rất mạnh, nếu như mặc kệ cũng không có chuyện gì xảy ra. Nhưng không sợ thì cũng phải đề phòng, lỡ như nó bị nhiễm bệnh thì sẽ phiền toái rồi.

Nhìn Cổ Dục đối tốt với hai gia đình gấu nâu và hổ như vậy, không khó nhìn ra được ở trong lòng của hắn, mấy con thú này giống như là thú cưng trong nhà. Lúc này Tiết Thanh Huyền cũng không tỏ vẻ tiểu thư mà trêu chọc hắn, mặc dù lần này vì muốn lên núi cô đã trêu chọc hắn một trận, nhưng thật

ra cô rất thông minh. Biết lời nào nên nói, lời nào không nên, cho nên lúc này cô chỉ yên lặng đi theo.

Một lần nữa đi theo con đường cũ, nhóm Cổ Dục cuối cùng cũng tìm được ngôi nhà gỗ kia.

Trước tiên hắc đế Vua Bầu Trời trở về nhà nghỉ ngơi, thuận tiện nói cho Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân biết bọn họ ở bên ngoài không việc gì. Sau đó Cổ Dục đốt lên đồng lửa, thừa dịp trời còn chưa tối lắm Cổ Dục tìm nguồn nước ở gần đó để xử lý vết thương của mấy con thú này. Nói là xử lý vết thương nhưng thật ra chỉ là rửa qua, sau đó lại dùng nước giếng rửa lại để đề phòng bị nhiễm trùng, tiếp đó cho bọn nhóc này uống chút nước giếng là tốt rồi.

Tranh thủ lúc này, hắc lấy nước giếng ra cho vào trong ấm nước, rồi quay người trở về nhà gỗ.

Khi trở về thì phát hiện Tiết Thanh Huyền đang ngồi một bên nhìn đồng lửa, thỉnh thoảng nhìn Vua Núi cùng hai con sói đang nằm bên trong góc.

Rõ ràng cô đối với cả nhà ba con vật mới được thành lập này có chút sợ hãi.

“Không có việc gì, Vua Núi sẽ trông chừng bọn chúng.” Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Cổ Dục tiến vào nhà vừa cười tủm tỉm nói.

Nghe được lời nói của Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền liếc mắt một cái. Lúc này cô cũng đã nhìn thấy sau lưng Cổ Dục còn có gấu nâu cùng hổ Đông Bắc. Đối với hắc mà nói thì đám thú này không có gì nguy hiểm, nhưng đối với Tiết Thanh Huyền thì chỉ riêng hai con sói cùng với Vua Núi cũng đã rất đáng sợ rồi.

Nhất là hôm nay cô đã nhìn thấy Vua Núi điên cuồng tàn sát tứ phương, lúc này rất khó để cô có thể xem Vua Núi như

là một con chó bình thường, hoặc là một người bạn tốt của con người.

“Cái này là cho cô, đây là cho chúng, ăn đi.” Nhìn ánh mắt vẫn còn có chút khiếp sợ của Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục cũng cười một chút. Cô ấy biết sợ là tốt, về sau tốt nhất là đừng đến gần hẳn tránh tìm phiền toái.

Vừa nghĩ Cổ Dục lấy ra trong túi chút đồ ăn, còn có chút nước cho vào trong chén, đẩy tới trước mặt Vua Núi.

Khi Cổ Dục đi tới chỗ hai con sói kia còn bày ra bộ mặt cảnh giác, nhưng sau khi mỗi con chịu một cái tát của Vua Núi thì bọn chúng cũng đành hoảng hơn. Khi bọn chúng thấy đồ ăn và nước giếng Cổ Dục đưa qua, ban đầu cả hai có một chút kháng cự. Nhưng lúc sau cũng cúi đầu xuống ăn, mà Cổ Dục nhìn thấy bộ dạng của bọn chúng thì cười một tiếng. Có lẽ về sau trong nhà hẳn sẽ có thêm động vật rồi, hơn nữa lại là hai con chó sói nữa chứ?

Một con là sói cái, vợ của sói đầu đàn kia và một con là... con gái của của sói đầu đàn.

Nghĩ tới ở đây, Cổ Dục không khỏi lắc đầu, quan hệ này thật đúng là loạn!

Chương 275. Thành viên mới

Chương 275: Thành viên mới

“Đi ngủ sớm một chút, sáng ngày mai chúng ta trở về.” Sau khi ăn no, Cổ Dục cũng nằm ở trên sàn gỗ, gối đầu lên ba lô của mình, rồi nói với Tiết Thanh Huyền.

Nếu là vừa rồi, Tiết Thanh Huyền còn chưa dám ngủ, nhưng bởi vì lúc này trong nhà gỗ đều chặt kín mấy con thú. Mặc dù cô đều đang nhắc nhở chính mình là những dã thú này không làm tổn thương người.

Nhưng nhắc nhở cùng hiện thực lại là hai chuyện khác nhau, giống như nhìn thấy một con hổ xa lạ và một con gấu ở bên cạnh thì bạn có dám ngủ không? Ai mà không sợ ngủ một giấc xong thì đã thăng thiên rồi chứ!

Nhưng mà bây giờ, Cổ Dục đã đuổi Vua Núi cùng hai con sói, còn có gấu nâu và hổ ra bên ngoài, ngoại trừ bốn con thú con thì trong nhà lúc này không có dã thú nào đáng sợ. So với những con hổ Đông Bắc và gấu nâu trưởng thành thì những con thú con này đáng vẻ dễ thương hơn nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao những đồ chơi thú nhồi bông kia đều có hình dáng thú con.

Mà hổ con cũng vậy, người xưa nói rất hay: “Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.”

Đối mặt với bốn con thú nhỏ này, Tiết Thanh Huyền nói ngủ là ngủ nhưng mà rất nhanh cô đã tỉnh lại, bởi vì ngủ ở bên ngoài thật sự là không thoải mái.

Mặc dù ở trong phòng Cổ Dục có treo phẩn đuôi côn trùng và thảo dược, cho nên không có con muỗi nào. Thế nhưng mùa hè ở trong rừng rậm vừa nóng vừa ẩm ướt làm cho cô thật sự khó chịu.

Ban ngày mồ hôi nhễ nhại, quần áo ướt sũng, cả người đều rất khó chịu. Buổi tối so với ban ngày chênh lệch nhiệt độ rất lớn, ban đêm sẽ rất lạnh. Nhất là khi quần áo vẫn còn ẩm ướt thế này, nếu mà lại gần đồng lửa thì sẽ nóng rồi sẽ đổ mồ hôi, quả thật là một chuyện không hề thoải mái.

Cho nên lần qua lộn lại rất lâu, Tiết Thanh Huyền không thể không ngồi dậy một lần nữa. Nhìn thấy Cổ Dục đang nằm ngủ bên cạnh đồng lửa, cô cẩn thận từ từ bò dậy. Từ bên hông lấy ra một chút nước, chuẩn bị lau người mình một chút.

Nhưng sau khi mở cửa căn nhà gỗ, cô nhìn thấy những đôi mắt màu xanh lục đang phát sáng của những con thú trong đêm tối, rõ ràng là động tĩnh của cô đã đánh thức hổ, gấu, chó và hai con sói đang ở ngoài cửa.

Nhìn bọn chúng đang nhìn chăm chăm về phía mình, Tiết Thanh Huyền do dự một chút rồi đem cửa đóng lại. Sau đó quay đầu lại liếc mắt nhìn về phía Cổ Dục, cô bất đắc dĩ thờ dài một hơi.

“Lau thôi, nếu không sẽ rất khó chịu.” Nhỏ giọng lắm bầm một câu, Tiết Thanh Huyền đi về chỗ cũ của mình. Tiếp đó một bên cẩn thận nhìn Cổ Dục một bên cẩn thận cởi quần áo, nhưng khi cô vừa cởi áo khoác ra, Cổ Dục đã lật người, chuyển hướng sang bên khác.

Nhìn thấy động tác của Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền cảm thấy giận mà không có chỗ phát tiết, quả nhiên cái tên này đang giả vờ ngủ, nhưng bây giờ đây là ý gì đây?

Xem như đang giả vờ ngủ cũng không nguyên ý nhìn mình hay sao?

Con gái, không thể không nói là một sự tồn tại kỳ quái, khi bạn nhìn họ chăm chăm thì sẽ bị nói là lưu manh. Còn nếu bạn không xem thì họ lại nói bạn không phải là đàn ông?

Đây quả thực là ở giữa lần ranh lựa chọn, giữa cầm thú và không bằng cầm thú!

“Hừ!” Nhìn bóng lưng của Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền không nhìn được mà giơ lên cái chân đã cởi giày, đá lên mông Cổ Dục, sau đó mới bắt đầu cởi tiếp. Không biết có phải cô đối với Cổ Dục cực kỳ yên tâm hay không, bởi vì lúc này cô còn thay một bộ đồ lót mới, sau đó mới đi ngủ lại.

Nằm trên sàn gỗ cứng rắn, nhìn đồng lửa và bóng lưng của Cổ Dục, trong mắt rõ ràng lại có một chút ý nghĩ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, quả đúng là không phát sinh chuyện gì.

Nếu người lúc này ở bên cạnh Cổ Dục là Lâm Lôi hoặc Lý Vân Vân, nói không chừng hẳn sẽ có một chút không không chế được bản thân. Nhưng với Tiết Thanh Huyền thì hẳn sẽ không làm như vậy, bởi vì hẳn biết nhà họ Tiết không phải là gia đình bình thường.

Nếu như hẳn đụng vào Tiết Thanh Huyền vậy thì cuộc sống tự do của hẳn sẽ kết thúc. Cổ Dục không muốn bản thân bị cuốn vào ân oán của gia đình giàu có hay là chốn quan trường chính trị đầu.

Cho nên một đêm này không đụng đến cây kim sợi chỉ nào cả, đảo mắt một cái đã đến ngày hôm sau

Sau khi Cổ Dục thức dậy trước tiên là kiểm tra tình huống của hồ con kia, thương thế của hồ con kia đã tốt hơn rất nhiều,

vết thương cũng đã kết vảy. Thế nhưng rõ ràng vẫn có một chút yếu ớt, dù sao thì nó cũng đã mất máu rất nhiều.

Nhìn con hổ nhỏ này, Cỏ Dục suy nghĩ một chút. Nếu để nó lại ở trong rừng thì có lẽ sẽ nó sẽ gặp vấn đề lớn, tốt nhất vẫn là mang nó trở về để chữa trị. Thế nhưng không biết hổ mẹ có nguyện ý hay không. Nghĩ tới đây, Cỏ Dục lại tranh thủ đi làm bữa sáng.

Chờ khi Tiết Thanh Huyền ăn xong bữa sáng đi ra ngoài, mới phát hiện bên ngoài có khá là nhiều máu. Bởi vì hiện tại, kể cả là Vua Núi, hổ Đông Bắc, gấu nâu hay hai con sói kia đều đang ôm con mỗi gặm. Vua Núi và hai con sói thì đang ăn gà rừng, động vật cấp 2 được quốc gia bảo vệ, nhưng đây không phải là Cỏ Dục bắt nên không có quan hệ gì với hắn.

Mà hổ Đông Bắc và gấu nâu thì ăn thỏ rừng. Nhìn thấy Cỏ Dục đi ra bọn chúng đều ngẩng đầu lên, gấu nâu còn cố ý vẫy vẫy tay xem như đang gọi Cỏ Dục.

“Là thế này, con của mày tạm thời đã qua cơn nguy hiểm, nhưng dù sao thân thể của nó vẫn còn yếu. Nếu như ở trong rừng rậm cùng mày thì có chút nguy hiểm, không biết mày có muốn tao dẫn nó trở về để chữa trị cho khỏi hay không.”

Cỏ Dục bước tới, lần lượt chào hỏi bọn thú một tiếng, tiếp đó Cỏ Dục ngồi xổm trước mặt hổ đông bắc. Đồng thời đặt hổ con ở bên cạnh nó rồi nói.

“Rống!” Nghe được lời Cỏ Dục nói, con hổ Đông Bắc ngay lập tức đẩy hổ con còn đang kêu gào tới trước mặt Cỏ Dục, dường như nó không hề lo lắng khi hai con của mình được Cỏ Dục mang đi. Mà thấy dáng vẻ này của nó, đầu tiên Cỏ Dục có chút sững sờ sau đó bèn nở nụ cười.

Bởi vì hắn biết con hổ mẹ này cũng không phải là không chào đón con của nó. Mà là nó biết, con của nó đi theo Cỏ Dục

mới là lựa chọn tốt nhất, không nói những cái khác thì chỉ riêng nước giếng của Cổ Dục là bọn chúng có thể uống thỏa thích rồi.

Nhìn Vua Núi mà xem, nếu một con thú mạnh mẽ như hổ, mà cũng được chăm sóc và nuôi tốt như Vua Núi, vậy còn không biến thành voi luôn sao.

Dường như nghĩ tới đây, hổ Đông Bắc mẹ đột nhiên đứng lên ngậm lấy cổ một con hổ con khác, rồi đem tới trước mặt Cổ Dục.

Ý tứ này rất rõ ràng, chính là Cổ Dục phải nuôi luôn cả hai con hổ con.

Nhìn xem động tác của nó Cổ Dục cũng không nhịn được cười lên, đây coi là gì? Ý lại vào mình sao?

Nhưng không đợi hắn nói gì, bên kia gấu nâu cũng học dáng vẻ của hổ mẹ. Nó đem hai con gấu con đẩy tới, tiếp đó nhìn Cổ Dục đang cười.

Rõ ràng bây giờ bọn chúng đang xem nhà Cổ Dục như cái vườn trẻ, nhìn xem bộ dạng của bọn chúng Cổ Dục không khỏi gãi đầu. Vốn hắn chỉ muốn chăm sóc cho con hổ nhỏ bị thương kia thôi, nhưng làm sao hiện tại lại biến thành bốn con rồi?

Hơn nữa, quan trọng nhất đây chính là hai con hổ và hai con gấu, việc này khác với con đại bàng vàng kia. Hắn cũng không biết giấy chứng nhận nuôi động vật hoang dã kia, có quyền nuôi bọn này hay không?

Cầu các đạo hữu tiếp tục ủng hộ kim phiếu ạ.

Thanks các đạo hữu đã ủng hộ ạ.

Chương 276. Bây giờ đã có?

Chương 276: Bây giờ đã có?

“À! Làm phiền cô giúp chuyện này nhé?” Nhìn Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục quay đầu sang hỏi.

Trong những người hấn quen biết có không ít người có thể giúp hấn giải quyết vấn đề này, nhưng rõ ràng Tiết Thanh Huyền là lựa chọn hàng đầu.

“Có thể.” Nhìn thấy Cổ Dục quay lại, Tiết Thanh Huyền lạnh nhạt trực tiếp đáp ứng, ngay cả liếc mắt một cái cũng không nhìn. Thấy bộ dạng dứt khoát của cô ấy, Cổ Dục cảm thấy có chút xấu hổ. Tiếp đó nói với cô ấy một tiếng cảm ơn rồi xoay người đi.

Ăn xong bữa sáng, đoàn người và thú của Cổ Dục chuẩn bị rời đi. So với khi mới đến đây, đội ngũ của hấn rõ ràng mạnh hơn rất nhiều. Đội ngũ bây giờ đã có thêm hai con sói, ba con hổ và ba con gấu.

Nhưng khi đến bìa rừng, gấu mẹ và hổ mẹ dừng lại. Bọn chúng biết xã hội loài người không phải là nơi bọn chúng có thể đến được, vẫn là ở lại núi sẽ tốt hơn.

Sau đó chỉ còn lại Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền, Vua Núi, cùng hai con sói và bốn con thú con cùng nhau rời khỏi khu rừng rậm.

Đoạn đường trở về này cũng mất một khoảng thời gian, đại khái hơn một giờ chiều thì bọn hấn mới đến chỗ đậu xe. Ở trên xe bọn họ ăn một chút đồ ăn đơn giản, trong lúc ăn uống, hai con sói, hai nhóc hổ và hai nhóc gấu nâu lập tức đi quanh cái

xe một hồi. Bởi vì bọn chúng thật sự chưa từng nhìn thấy cái thứ này bao giờ.

Nhất là khi Cổ Dục đem bọn chúng để vào phía sau. Lúc xe rời đi, nhất thời tiếng động cơ khiến sáu con thú giật nảy mình. Đặc biệt là bốn con thú con kia bị dọa sợ đến phát run. Nhưng rất nhanh bọn chúng biết thứ này không có nguy hiểm gì, cho nên ánh mắt bọn chúng trở nên hiếu kỳ, tiếp đó nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đến ba giờ chiều thì đám người Cổ Dục đã về đến nhà, trong nhà hẳn lúc này có Lâm Lôi, Phùng Thư Nhân và Cổ Tú Tú. Khi họ nhìn thấy hai con sói, hai con hổ và hai con gấu thì đều có chút mơ hồ. Nhưng mà đối với Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi thì vô cùng hưng phấn, bởi vì hổ con cùng gấu con thật sự rất đáng yêu.

Sau đó Cổ Dục không hề nhàn rỗi, hẳn bắt đầu chuẩn bị chỗ ở cho chúng nó.

Hai con sói trực tiếp ở cùng Vua Núi, cái này thì không cần phải chuẩn bị, hai con hổ cùng gấu thì cần có chỗ ở riêng.

Bận rộn đến tận chiều thì cuối cùng đã hoàn thành ổ của chúng, tiếp đó Cổ Dục đi ra chuẩn bị cơm tối. Không nói những cái khác chỉ riêng việc ở trong núi hai ngày một đêm đã rất khổ cực rồi, nhất là việc không thể vận dụng không gian bí mật, hẳn thật sự có chút tưởng nhớ những món ăn này. Khi ăn tối xong, Lâm Lôi cùng những người khác đều tự mình về nhà.

Mà Tiết Thanh Huyền còn cần ở chỗ của Cổ Dục một đêm nữa mới được.

Cô đã liên lạc với người nhà, ngày mai chỉ cần Cổ Dục đưa cô đến thị trấn là được. Sau khi mấy người Lâm Lôi rời đi, Tiết Thanh Huyền đã sớm tắm xong. Lúc này cô lấy trong tủ lạnh ra hai chai bia đưa tới trước mặt Cổ Dục.

“Cùng tôi uống một chút chứ?” Nhìn Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền vừa cười vừa nói.

“Được!” Nhìn chai bia ướp lạnh kia, Cổ Dục cũng có chút thèm. Sau khi nhận lấy bia hần còn tới phòng bếp một chút, lúc trở ra đã thấy hần bung một đĩa đậu phộng, một đĩa thịt bò, uống rượu thì phải có đồ nhắm mới được chứ.

“Ha ha ha ha, cô có chuyện gì phiền lòng hay sao?” Khi Cổ Dục đem những thứ kia dọn ra, bên kia Tiết Thanh Huyền mở bia ra tiếp đó ngửa cổ lên uống một hơi hết nửa chai. Nhìn dáng vẻ của cô, Cổ Dục không tim không phổi cười một cái, tiếp đó có chút trêu chọc hỏi.

“Người sống trên đời, ai lại không có chuyện phiền lòng cơ chứ.” Nghe thấy lời Cổ Dục nói, bên này Tiết Thanh Huyền cũng chậm lại, ăn một chút thịt bò sau đó mỉm cười nói

“Wao! Công chúa nhà họ Tiết vậy mà cũng có chuyện phiền lòng hay sao, vậy những người dân đen như chúng tôi biết sống thế nào đây.” Trong miệng nhét đầy đậu phộng, Cổ Dục cười hì hì nói.

“Đừng nói những thứ vô dụng kia, tôi biết cuộc sống của anh sáng khoái biết bao nhiêu, anh thì có cái rắc gì mà phiền lòng.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền liếc xéo hần một cái, sau đó tiếp tục uống bia.

“Ha ha, chắc...chắc, tôi đúng thật là vui vẻ, nhưng cũng không phải không có chuyện phiền lòng. Cô xem mẹ tôi ngày nào cũng giục tôi tìm đối tượng, đây không phải chuyện phiền lòng thì là cái gì?” Nhìn bộ dạng ấy của cô, Cổ Dục khẽ nhún vai, nhớ tới việc lần trước quay về nhà bị mẹ cảm ràm một trận quả thật rất kinh khủng. Cổ Dục cũng không khỏi rùng mình một cái.

“Anh còn chưa có bạn gái à?” Nghiêng đầu nhìn sang, Tiết Thanh Huyền nhìn về phía Cổ Dục, vẻ mặt như si ngốc nói.

“Đúng vậy.” Nhìn ánh mắt của cô ấy, Cổ Dục không khỏi có cảm giác sợ sệt.

“Vậy bây giờ anh có rồi.” Nói xong Tiết Thanh Huyền ngửa đầu uống sạch chỗ bia còn lại, tiếp đó chủ động ngồi xuống bên người Cổ Dục. Nhưng khi cô vừa mới ngồi xuống thì Cổ Dục lập tức nhích ra xa. Nếu như lời này là của người khác, có lẽ Cổ Dục đã thử làm cảm thú một lần. Nhưng mà lời này là của Tiết Thanh Huyền, thì Cổ Dục phải suy nghĩ kỹ một chút.

Theo hẳn nghĩ, có lẽ Tiết Thanh Huyền sẽ không vừa ý hẳn. Bởi vì người có thể sánh đôi với cô ấy không phải là con cháu đứng đầu đời thứ ba của quan chức chính phủ, thì cũng là con trai của một vị đại gia giàu có. Cho nên hẳn cho rằng, Tiết Thanh Huyền lúc này chỉ là đang đùa giỡn với hẳn.

Lui một ngàn bước suy nghĩ, cho dù là cô ấy có nói thật chẳng nữa. Cổ Dục cũng không muốn có gì đó phát sinh với cô ta. Không phải là vì Tiết Thanh Huyền không xinh đẹp, hay là đáng người không tốt.

Mà trong tất cả các cô gái mà Cổ Dục biết thì Tiết Thanh Huyền và Tống Minh là có đáng người xinh đẹp nhất. Nếu là nói về ngũ quan thì Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân sẽ không thua, nhưng khí chất trên người các cô đều bị áp đảo. Cho nên nếu bàn về nhan sắc cùng khí chất thì hai người này xứng đáng đạt được 100 điểm.

Mà đáng người Tiết Thanh Huyền càng nổi trội, khiến người ta giận sôi máu. Tiết Thanh Huyền đáng người như là siêu mẫu, cao 1m73, thể nhưng có ngực cúp F, quả nhiên là khuôn mặt thiên sứ cùng đáng người mà quý kết hợp tạo thành

một thể hoàn mỹ. Dáng người thể này nói Cổ Dục không muốn là không thể nào.

Nhưng nghĩ đến sau lưng cô là thể lực vô cùng phiền phức thì Cổ Dục tự nói với mình, tuyệt đối không thể đụng vào.

“Đi ra chỗ khác, đừng nói linh tinh.” Khinh bỉ nhìn Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục bình tĩnh nói. Nghe xong, Tiết Thanh Huyền không khỏi bĩu môi một cái, tiếp đó đột nhiên nở nụ cười.

“Tôi càng ngày càng cảm thấy anh rất thú vị, anh cũng biết gia cảnh và thân thế của tôi. Người theo đuổi tôi có thể xếp hàng quanh trái đất một vòng, nhưng anh yên tâm tôi không có đùa giỡn với anh. Mà thật sự là tôi rất coi trọng anh, cho nên bây giờ anh đợi tôi đến chinh phục anh đi! Giờ thì uống nào!”

Cầm lên chai bia, Tiết Thanh Huyền nhẹ nhàng cụng vào chai bia của Cổ Dục rồi ngửa đầu lên uống.

Nghe thấy tuyên bố của Tiết Thanh Huyền, cùng dáng vẻ của cô, Cổ Dục cảm giác đầu mình có chút lớn ra. Có phải trong lúc vô tình hắn đã tìm cho mình một cục phiền phức to rồi không...

Chương 277. Nhà của Khổng Hạo Văn

Chương 277: Nhà của Khổng Hạo Văn

“Tôi đi đây, đừng nhớ tôi nha.”

Đứng ở trước xe, Tiết Thanh Huyền đeo túi xách nhìn Cổ Dục. Vốn dĩ gương mặt đẹp và lạnh lùng, nhưng lúc này lại tràn đầy vẻ tươi cười, cô khẽ nhướn mày và nở nụ cười nói với Cổ Dục.

“Yên tâm đi! Sẽ không nhớ cô đâu, về sau có thiếu được liệu thì cứ trực tiếp nói với tôi là được, tôi sẽ lên núi hái được liệu rồi sau đó gửi cho cô.” Nhìn gương mặt xinh đẹp của Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục có chút không nói thành lời.

“Anh làm như vậy là không muốn tôi tới đây à.” Nghe được Cổ Dục nói lời này, Tiết Thanh Huyền không khỏi nhún mày, khó chịu đáp.

“Ha ha...” Đối với lời này của cô, Cổ Dục chỉ cười ha ha.

“Anh chờ đấy! Tôi nhất định sẽ tới nữa! Hừ!” Nhìn xem bộ dạng kia của Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền khẽ liếc Cổ Dục một cái, sau đó cầm đồ mà Cổ Dục đã chuẩn bị cho cô và ông của cô rồi quay trở về xe của mình.

“Tiểu thư, hẳn không có làm gì cô đâu chứ.” Nhìn Tiết Thanh Huyền ngồi lên xe, người đàn ông trung niên ở vị trí tài xế lập tức hỏi.

“Tôi còn hy vọng hẳn thật sự sẽ làm cái gì đó với tôi kìa! Lái xe đi nào.” Sờ lấy chiếc cầm của mình, Tiết Thanh Huyền

nhìn Cổ Dục vẫn còn đứng ở quảng trường, không khỏi nhếch miệng cười, tiếp đó bình tĩnh nói. Nhưng khi nhìn thấy những thứ trong tay, cô lại không nhịn được mỉm cười, cái tên này nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng lại mềm mỏng vậy...

Thật ra cái này không phải là Cổ Dục nói năng chua ngoa mà tấm lòng mềm mỏng. Mà bởi vì, hắn không muốn xem Tiết Thanh Huyền là bạn gái, nhưng là một người bạn thì không thành vấn đề.

Huống chi lần này cô ấy còn giúp hắn giải quyết vấn đề nuôi dưỡng cho hổ con cùng gấu con, đúng là giúp hắn rất nhiều, cho nên Cổ Dục cho cô không ít đồ vật.

Ngoại trừ thuốc hái ở trong núi cho cụ Tiết, ngoài ra hắn còn tặng thêm rượu quý. Hơn nữa Cổ Dục cũng cho cô không ít đồ.

Ví dụ như trái cây, Cổ Dục đã cố ý đưa cho cô một trái dưa hấu, còn có Cherries. Đương nhiên cũng không thiếu lá trà của hắn, cuối cùng cô còn lừa Cổ Dục lấy thêm cả một tảng thịt bò kho tương đối lớn, đương nhiên cũng là hắn muốn cho cô.

Mang theo nhiều đồ như vậy lên xe, nếu lên máy bay thì có lẽ sẽ không mang lên được. Nhưng đây là công chúa của nhà họ Tiết, nào phải là người bình thường.

“Tên ngu ngốc này!” Sờ trái dưa hấu bên cạnh, Tiết Thanh Huyền không khỏi nở nụ cười, lời nói đêm qua nói với Cổ Dục cũng không tính là giả, bởi vì cô càng ngày càng phát hiện Cổ Dục là một người rất thú vị...

Muốn một cô gái đối với một chàng trai càng ngày càng yêu thích thì làm thế nào?

Biện pháp đơn giản nhất là để cô ấy ngưỡng mộ đối phương.

Tiết Thanh Huyền cùng Cổ Dục vốn dĩ là hai đường thẳng song song, đời này có lẽ sẽ không có chuyện giao nhau hay tập hợp gì. Thế nhưng bởi vì năng lực của Cổ Dục khiến cho Tiết Thanh Huyền dần dần đối với hắn có cảm giác, hơn nữa còn là cảm giác hiếu kỳ. Có thể nói hắn giống như là một con dao hai lưỡi, để cô tiếp xúc với hắn thì sẽ hiểu rõ hắn.

Nếu như Cổ Dục chỉ có cái vỏ bề ngoài, thực chất không có tài năng gì, vậy thì cô sẽ lựa chọn cách xa hắn. Nhưng mà Cổ Dục thật sự là người có bản lĩnh, cho nên Tiết Thanh Huyền từ hiếu kỳ ban đầu đã trở thành ngưỡng mộ. Mà sau khi biến thành ngưỡng mộ thì khoảng cách với thích đã còn không còn xa.

Thế nhưng Cổ Dục cũng không phải là người yêu đương, phần lớn thời gian hắn đối với thứ này không hề hiểu rõ, cũng không nguyện ý đi tìm hiểu.

Hắn chỉ biết là sau khi đưa Tiết Thanh Huyền đi, ngày mai hắn sẽ có thể câu cá trở lại.

“Ừm! Thật vất vả mới tới đây một lần, hay là tới nhà Khổng Hạo Văn xem sao.” Mặc dù bây giờ Cổ Dục hận không thể bay trở về câu cá nhưng đáng tiếc là hắn không thể.

Dù sao thì mấy người Lâm Lôi vẫn còn ở nhà, Cổ Dục cũng không tiện câu cá ở trước mặt họ. Cho nên đành để sáng mai, vậy không bằng tới nhà Khổng Hạo Văn chơi một chút.

Thực ra ngày đó tới gặp Tiết Thanh Huyền để đưa Kim Phật và rượu xong, hắn dự định sẽ đến nhà Khổng Hạo Văn chơi. Nhưng kết quả lại bất ngờ lại dẫn Tiết Thanh Huyền trở về nhà.

Hôm nay chung quy là không còn vấn đề gì nữa, cho nên hắn định đi tìm Khổng Hạo Văn chơi một lúc.

Nghĩ tới đây hắn bèn gọi điện thoại cho Không Hạo Văn, điện thoại kết nối bên kia lập tức truyền đến âm thanh ngáy ngủ của Không Hạo Văn.

“Alo! Người anh em, có chuyện gì vậy?” Nhận điện thoại, Không Hạo Văn vẫn còn mơ màng nói, nhìn ra hắn vẫn còn trong cơn say ngủ.

Nhìn thời gian lúc này đã là mười giờ rồi, cũng không biết đêm qua gã ta đi ngủ là lúc nào.

“Không có chuyện gì, tôi tới Hưng An rồi định tới nhà của anh chơi.” Nghe âm thanh của Không Hạo Văn, Cổ Dục cũng cười nói.

“A? Ở đây sao. À được, để anh gửi định vị cho chú em, cậu cứ theo hướng dẫn là đến nhà anh, bây giờ anh lập tức dậy sửa soạn. Cũng vừa vặn đến giờ cơm trưa, anh sẽ dẫn chú em đi ăn vài món ngon.” Nghe Cổ Dục tới Hưng An, Không Hạo Văn lên tinh thần, tiếp đó cười nói vui vẻ.

Cúp điện thoại, tin nhắn định vị cũng được gửi đến.

Dựa theo định vị, Cổ Dục rất nhanh đã tìm đến một khu chung cư, chỗ này chắc là dành cho công chức. Nhìn cũng không phải là quá xa hoa nhưng lại có đầy đủ mọi thứ, bên trong khu chung cư này có đầy đủ cơ sở vật chất, có một sân bóng rổ, một sân quần vợt, khu vực đánh bóng bàn. Còn có cả sân cỏ, mặc dù không hoàn chỉnh nhưng cũng có thể đá bóng. Trừ cái đó ra thì tiệm cơm, siêu thị đều có, cả trung tâm thể hình, bể bơi mặc dù nhìn rất phổ thông nhưng lại rất đầy đủ.

Ở ngoài cửa, tất nhiên bảo vệ sẽ bắt đăng ký, cũng không phải vì Cổ Dục đi Rolls Royce mà sẽ trực tiếp cho qua. Sau đó đậu xe vào bãi xe dưới khu chung cư của Không Hạo Văn, tiếp đó Cổ Dục đi thang máy lên lầu. Tòa chung cư cũ này có 7

tầng, nhìn qua có lẽ đã xây cũng rất lâu rồi. Nhưng mà nó lại có thang máy, điều này thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Phải biết nhà của Cổ Dục cũng là một tòa nhà đã cũ, nhưng đừng nói là thang máy, ngay cả bảo vệ cũng không có đâu.

Đi tới tầng lầu của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục cuối cùng cũng đến được căn hộ của gã.

Quan sát khắp nơi một chút, chỗ ở của Khổng Hạo Văn là một căn nhà có ba phòng lớn.

Diện tích đại khái khoảng 120 mét vuông, nhưng chỉ có một mình hắn ở, thế này quả là rộng rãi.

Khi Cổ Dục tới thì thấy Khổng Hạo Văn lúc này đang mặc cái quần cộc lớn, gã đang ở phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

“Trong tủ lạnh có đồ uống, chú em cứ ngồi trước đi, tôi còn chưa đi vệ sinh xong, đợi tôi một chút.” Nhìn Cổ Dục đóng cửa lại, Khổng Hạo Văn cười ha hả nói.

Tiếp đó Khổng Hạo Văn tiếp tục vệ sinh cá nhân, còn lúc này Cổ Dục đã đi tới phòng bếp. Nhìn xem căn phòng bếp sạch sẽ như mới, Cổ Dục không khỏi vui vẻ. Tốt rồi, đàn ông độc thân còn mong hắn ở nhà nấu cơm ăn sao? Nằm mơ đi.

Mở tủ lạnh lấy ra một lon Coca cola, Cổ Dục bắt đầu đánh giá nhà của Khổng Hạo Văn.

Chương 278. Gà quay

Chương 278: Gà quay

“Đi thôi” Khoảng mười mấy phút sau, Không Hạo Văn từ trong nhà vệ sinh bước ra. Sau đó đi về phía Cổ Dục cười hi hi nói.

“Đi đâu?” Mà lúc này Cổ Dục cũng cất điện thoại di động, đáp lại Không Hạo Văn.

“Hắc hắc, anh dẫn chú em đi ăn gà nha.” Thấy ánh mắt nghi hoặc của Cổ Dục, Không Hạo Văn cười rất bí ối. Mà nghe gã ta nói vậy, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười.

“Chơi PUBG sao? ông anh có thể gánh team à?” Khinh bỉ nhìn Không Hạo Văn, Cổ Dục nghi hoặc hỏi.

Nghe Cổ Dục nói vậy, Không Hạo Văn lập tức vung tay phản bác.

“Không phải không phải! Thật sự là đi ăn gà. Đi theo tôi sẽ biết, lái xe của cậu đi nào!” Vỗ bả vai Cổ Dục một cái, Không Hạo Văn vội vã thúc dục Cổ Dục.

Nghe Không Hạo Văn nói như vậy, Cổ Dục cũng rất tò mò, cầm điện thoại di động đi xuống lầu. Sau khi ngồi lên xe của Cổ Dục, hai người lập tức di chuyển đến nơi Không Hạo Văn chỉ định.

Không thể không nói, Không Hạo Văn quả đúng là một tên ăn hàng, và cực kỳ sành ăn. Mặc dù thành phố này không lớn, nhưng cũng không phải là một địa phương nhỏ. Nếu Cổ Dục đoán không lầm, có lẽ gã này đã ăn khắp góc ngách của cái thành phố này rồi.

Cái quán lần trước mà Lâm Lôi và Lý Vân Vân đánh người, thực ra nó tương đối khó tìm. Quán đồ nướng mà hần ta thường xuyên dẫn Cổ Dục đi ăn cũng vậy. Nhưng mà mấy chỗ đó chỉ cần tìm một chút thì sẽ thấy, thế nhưng bây giờ Khổng Hạo Văn lại dẫn Cổ Dục đi đến một chỗ rất thần kỳ.

Lúc này gã dẫn Cổ Dục đi vào một khu phố cổ, nơi này khá là tồi tàn, có một góc tường còn tràn ra ngoài nước thải sinh hoạt.

Khi Cổ Dục lái xe vào chỗ này, hầu như tất cả mọi người đi ngang qua đều nhìn bọn họ. Bọn họ có thể không biết Cullinan, nhưng vừa nhìn cũng biết là chiếc xe này có giá trị tuyệt đối không nhỏ. Mà kiểu người thế này sẽ đến đây ăn cơm hay sao? Đùa à.

Nếu không phải Cổ Dục hoàn toàn tin tưởng Khổng Hạo Văn, thì lúc này có lẽ hần đang hoài nghi Khổng Hạo Văn đang muốn bắt cóc mình. Nơi này hoàn cảnh đúng là quá chênh lệch.

“Ừm! Đến rồi” Trong lúc Cổ Dục đang chuyên tâm lái xe, Khổng Hạo Văn mở cửa sổ ra, ngửi bên ngoài một cái rồi cười nói.

Nghe xong Cổ Dục cũng sững sốt một chút, sau đó mở cửa sổ ngửi thử một cái, ngay lập tức ánh mắt hần không khỏi sáng lên. Bởi vì hần cũng ngửi được một mùi thơm, rất thơm. Hần đối với cái mùi này cũng không lạ lắm gì, bởi đây là mùi gỗ bị cháy của cây vải, còn có một mùi nữa chính là mùi thơm của gà nướng.

“Gà nướng sao?” Ngửi thấy mùi thơm này, chân mày Cổ Dục không khỏi nhướng lên, ít nhất thì cái mùi này đúng là không tệ nha.

“Sai, là gà quay, ha ha ha ha” Thấy Cổ Dục vậy mà đoán sai, Khổng Hạo Văn ở bên cạnh bèn cười vui vẻ.

Thân là bậc thầy nấu ăn, quay và nướng hẳn có thể phân biệt rất rõ.

Gà nướng, chính xác mà nói, cũng có thể gọi là gà xông khói. Ở các vùng Đông Bắc thường xuyên làm như vậy. Chỗ tốt của làm gà kiểu này là hương vị sẽ thấm vào sâu bên trong con gà, chất thịt xốp giòn tan, ăn không quá ngán. Nhược điểm là bởi vì quay cho nên gia vị không quá ổn định, lúc làm thường xuyên gặp trường hợp không phải bị mặn thì bị nhạt, tay nghề của đầu bếp ảnh hưởng rất nhiều đến món ăn.

Mà gà quay đương nhiên ở đâu cũng có, nhưng dù vậy thì nghe nhiều nhất chính là vịt quay Bắc Kinh, có lẽ mọi người đều biết. Gà quay cách làm cũng tương tự vịt quay. Cách làm này có ưu thế là chất thịt xốp giòn, thịt căng mọng nước, ăn cũng không khô, đặc biệt là có mùi thơm. Nhưng cũng chính vì mùi thơm này nên ăn nhiều sẽ bị ngán.

Đây chính là một con dao hai lưỡi, gà nướng chất thịt ăn không ngán, vừa xốp vừa giòn tan, nhưng thịt sẽ có mùi của củi nướng, hương vị có chút là lạ. Nhưng gà quay thì thịt rất thơm, chất thịt nguyên vẹn, nhưng ăn sẽ rất ngán.

Thịt vịt quay tương đối lớn, cho nên sau khi cắt thành lát xong có thể gói vào bánh lá sen cuộn lại ăn. Nhưng gà quay thì không làm được như vậy, chính vì thế cho nên gà quay ở trong nước cũng không quá thịnh hành.

Ở nước ngoài thì ngược lại, họ thường xuyên ăn gà quay, ví dụ như gà tây quay.

Thật sự Cổ Dục không nghĩ đến chỗ này còn có một quán gà quay.

Đỗ xe lại xong, Cổ Dục và Khổng Hạo Văn đi xuống xe, đi vào sân nhỏ để xem. Đứng thấy bây giờ mới hơn 10 giờ, vẫn chưa đến 11 giờ, thế nhưng khu nhà nhỏ này bên trong đã có không ít người.

Những người này đều ngồi thành tốp ba, tốp bốn ở trước cái bàn nhỏ, ăn đồ nhắm và uống bia. Mà ở giữa sân có một người trung niên cao lớn để trần hai tay, đang quay về phía cái nồi hơi kiểu lớn để thêm củi.

Cổ Dục vừa nhìn đã biết mấy cây củi này là từ cây vải thượng hạng, nhà này đúng là lấy cây vải để quay gà.

“Ông Thất, cho hai con gà nha.” Sau khi Khổng Hạo Văn dẫn Cổ Dục đi vào cái sân nhỏ này, gã hô lên một tiếng với người trung niên cao lớn đang châm thêm củi trong sân kia.

“Được rồi anh Khổng! Bà nó ời, bắt hai con hoa lau nha.” Khi quay đầu nhìn thấy là Khổng Hạo Văn, người đàn ông trung niên này lập tức hô lên với người thân trong nhà mình.

Nghe ông ta hô như vậy, lúc này một người phụ nữ cao lớn khá mạnh mẽ từ trong nhà bước ra. Tiếp đó trực tiếp đi vào sân bên cạnh, khi quay trở về đã cầm theo hai con gà trống màu trắng đen đang xen.

Hai con gà trống này, Cổ Dục vừa nhìn đã biết là gà hoa lau chính tông. Loại gà này nguyên bản đến từ tỉnh Lỗ, là loại gà chăn nuôi nổi danh ở trong nước. Hai con gà này Cổ Dục nhìn từ trên xuống dưới một lần, lập tức biết là gà được thả vườn. Hơn nữa đây còn là gà trống tơ, không phải loại gà đã trưởng thành.

Thực tế, gà này trưởng thành có thể nặng đến một ký rưỡi, nhưng hai con gà béo tròn kia có lẽ chỉ nặng hơn một ký một chút, cũng không tính là lớn.

Nhìn hai con gà này, Cổ Dục không khỏi có chút mong đợi.

Động tác của người phụ nữ rất nhanh, sau khi bắt gà thì đi vào cái phòng bên cạnh giết gà. Giết gà ở chỗ đó, nhô lông, không đến 10 phút đã xử lý xong hai con gà trống.

Sau đó cầm hai túi gia vị nhét vào trong bụng gà, tiếp đó người đàn ông trung niên treo hai con gà bỏ vào trong lò quay. Mà lúc này, người phụ nữ cũng bung ra một ít đồ ăn. Nhưng cũng chỉ là một chút rau dưa để nhắm rượu, có đậu phộng, trứng muối ngâm dấm, tào phớ, đậu phộng và đậu tương, còn có rong biển, và một số món khác.

Khi mấy món đồ nhắm được bung lên, Khổng Hạo Văn đắc ý rót cho mình một ly bia.

Nhìn cảnh này, Cổ Dục không khỏi khinh bỉ nhìn hắn, thực ra hắn biết đây là Khổng Hạo Văn cố ý. Gã biết mình lái xe tới, cho nên không thể uống bia rượu, vậy mà còn cố ý tới chỗ này để uống bia.

Thấy Cổ Dục đang nhìn mình bằng ánh mắt khinh bỉ, Khổng Hạo Văn lại cười hắc hắc.

“Tôi nói với cậu, mấy con gà quay nhà ông Thất chính là tuyệt nhất, mặc dù không thể bằng cậu làm, nhưng là chỗ tôi cảm thấy ăn ngon nhất khi ở bên ngoài. Cậu cũng ném thử xem, học hỏi kinh nghiệm, sau đó về nhà nghiên cứu một chút.”

Đắc ý uống một ly bia. Tiếp đó Khổng Hạo Văn nghiêm túc nói với Cổ Dục, lúc này Cổ Dục cũng nhìn về cái lò quay đặt ở giữa sân, hắn thật sự có một chút mong đợi.

Chương 279. Đại hội đặt tên

Chương 279: Đại hội đặt tên

“Ừm, thật thơm!” Khi gà quay được đặt lên bàn, Cổ Dục xé một cái đùi, lúc ăn vào miệng ánh mắt của hắn không khỏi sáng lên.

Mùi vị của cái đùi gà này đúng là rất ngon, cực kỳ ngon.

Da gà đã được quay giòn xốp. Khi cắn xuống một miếng không chỉ có giòn, còn đặc biệt ngon miệng. Thịt gà cũng không có một chút khô, không thể không nói tay nghề quay gà của ông Thất thật tốt.

Đương nhiên, nếu muốn so với Cổ Dục thì còn kém một chút, bởi lông tìm vết thì vẫn có một số chỗ chưa đạt. Như gia vị phối không đúng lắm, thời điểm lật gà còn thiếu một chút nhiệt độ, lúc cắt cổ gà đã làm hỏng phần yết hầu, dẫn đến lúc thưởng thức cổ gà thì nó đã không còn trọn vẹn.

Những điều đơn giản này chỉ là do lúc xử lý gà không được tốt mà thôi, dù sao thì mấy con gà này cũng chỉ đắt hơn gà thường một chút. Một con chỉ có 80 tệ, không phải là 8 ngàn tệ một con. Cho nên không cần phải đánh giá quá gắt, do đó Cổ Dục ăn rất là vui vẻ.

“Ông chủ! Bán thêm cho tôi 5 con, chút nữa để tôi mang về.” Cổ Dục vừa ăn vừa nói với ông chủ.

“Ài, được rồi!” Nghe Cổ Dục gọi thêm, ông Thất cũng lên tiếng. Sau đó vợ ông đang ở bên cạnh dọn dẹp đồ đạc, lúc này cũng đi bắt gà.

“Tôi không gặt cậu chứ, mấy con gà này mùi vị không tệ, nhưng cậu đem về thì da sẽ bị mềm đó.” Nhìn Cổ Dục, Không Hạo Văn vừa gặm gà vừa có chút đắn đo nói.

“Tôi tự nhiên có biện pháp để cho nó giòn xốp lần nữa, ha ha. Tốt, không nói nữa, ăn thôi!” Thấy Không Hạo Văn nghi hoặc làm cách nào để da gà này trở nên giòn lần nữa, Cổ Dục cũng cười tủm tỉm nói.

Bữa ăn này, hai người ăn đến hơn hai giờ chiều mới xong.

Sau đó Cổ Dục đi trả tiền, rồi cầm 5 con gà quay đã đóng gói mang về. Đầu tiên là đưa Không Hạo Văn trở về nhà, đương nhiên không quên đưa cho gã chút rượu. Những đồ vật này bây giờ hẳn không thiếu, nhưng hẳn biết Không Hạo Văn chắc chắn cần.

Sau khi chở gã về nhà, Cổ Dục trực tiếp lái xe quay về thôn Cổ gia.

Lúc hắn về đến nhà thì phát hiện Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang cùng bốn con thú con chơi quên cả trời đất. Mà hai con sói vẫn như cũ đứng ở phía xa, muốn cho bọn chúng tiếp nhận chỗ này trở thành nhà của mình, dĩ nhiên không dễ dàng như vậy.

Nhưng Cổ Dục cũng không cần lo lắng vấn đề này, có Vua Núi trông chừng, hai bọn nó cũng không thể lật nổi trời.

Thực ra, hiện tại hắn lo lắng nhất chính là bốn con thú nhỏ này, mặc dù hôm qua Tiết Thanh Huyền trở về đã cùng kiểm lâm chào hỏi qua, nhưng phiền phức chắc vẫn sẽ không thiếu.

Đầu tiên là bọn săn trộm.

Một con hổ Đông Bắc, Cổ Dục tra trên mạng một chút thì giá chợ đen có thể bán khoảng 2 triệu tệ, hai con là được 4 triệu. Gấu nâu thì rẻ hơn một chút, cũng có thể bán với giá 500 ngàn.

Bốn con này tính ra đã là 5 triệu tề.

Đời sống của người dân tuy bây giờ đã khá hơn, nhưng bình quân đầu người một năm chỉ có thể mấy trăm ngàn, hoặc cao nhất là vài triệu. Cho nên, chắc chắn là sẽ có người nhớ thương đám thú con của hấn.

Giống như đám trộm chó kia, bọn hấn không biết mình đang phạm pháp sao?

Bọn hấn biết đấy chứ, nhưng tại sao họ vẫn trộm. Chính là vì bọn họ biết thực ra cái tội này không quá nặng, trên cơ bản trộm chó sẽ bị kết án ngồi tù nửa năm hoặc một năm, hơn nữa bị phát tán trên mạng dễ dàng chọc đám fan yêu chó làm những hành động náo loạn, chọc giận những người qua đường.

Cho nên dù biết là phạm pháp, nhưng đám người này vẫn dám làm như thế.

Mặc dù những động vật này không giống như chó, chúng là động vật hoang dã, cho nên bị kết án thì thời gian sẽ dài hơn. Nhưng chỉ là tăng thêm chứ không phải là tử hình, dùng mười năm tù để đổi lại 5 triệu tề có lẽ sẽ có nhiều người nguyện ý. Thế nhưng công khai vào nhà Cổ Dục cướp thì bọn trộm không dám, bởi vì tỉ lệ thành công quá thấp, hơn nữa đây được coi là đột nhập vào nhà trộm cướp, tội sẽ nặng hơn. Nhưng mà nếu Cổ Dục ở bên ngoài không có ở nhà thì sao? Không phải là rất nguy hiểm ư.

Đồng thời còn phải đề phòng, có một ít người cố tình gây sự. Sẽ nói mấy con hổ con và gấu con này sẽ gây tổn thương người trong thôn, sống chết không để cho hấn nuôi. Hoặc là tới cửa chơi xấu đòi tiền, những việc thế này cũng phải đề phòng.

Nhưng mà, trước mắt Cổ Dục chỉ đề phòng cái trước, những thứ còn lại hấn không để ý.

Dù sao hấn cũng không cần cho bất cứ kẻ nào mặt mũi, dám đùa giỡn xảy ra chuyện, trực tiếp báo cảnh sát là được. Dám tụ tập tới nhà leo tường gây chuyện, trực tiếp đánh gãy chân ném ra. Hấn không để tâm đến hàng xóm hay thân thích, vẫn là câu nói cũ kia. Ai hấn cũng không ngán!

“Tới đây! Chú có chuyện này nói với mấy đứa”. Nhìn mấy đứa nhỏ, Cổ Dục đi vào phòng bếp, cầm cái lò nướng đem gà quay nướng lại một chút. Hấn có nói đến biện pháp khiến da trở nên giòn lại lần nữa, chính là đem gà quay nướng lại một chút. Lúc đang nướng gà, Cổ Dục dẫn Lưu Phi Phi cùng Cổ Tú Tú và bốn con thú nhỏ đến phòng khách.

“Mấy đứa, về sau ở trong nhà chơi với 4 con thú nhỏ, chơi thế nào cũng được. Nhưng tuyệt đối không thể mang bọn nó đi ra ngoài biết không. Bốn đứa bọn mày tuyệt đối không thể ra ngoài, phải biết mấy đứa bọn bây trong mắt người khác chính là một cục tiền đó nha. Mẹ bọn mày giao bọn mày cho tao, vậy tao phải đảm bảo an toàn cho bọn mày.”

Nhìn sáu ánh mắt dễ thương trước mặt, Cổ Dục nghiêm túc nói.

“Dạ, cháu đã biết rồi chú!” Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đều nghiêm túc gật đầu, hai đứa vừa mới cùng bốn con thú nhỏ trở thành bạn, cho nên chắc chắn không để cho chúng bị người khác bắt đi mất.

Mà bốn con thú nhỏ kia cũng liếc mắt nhìn nhau, mặc dù không biết bọn nó có nghe hiểu hay không, nhưng nhìn dáng vẻ có thể nhận ra bọn nó hiểu.

“Đúng rồi! Chú, bọn nó ở chỗ này ở rất lâu, vậy chúng ta phải đặt tên cho bọn nó nha!” Thấy chuyện nghiêm chỉnh đã nói xong, lúc này Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đều bu lại, một mặt vui vẻ nói. Nhưng mà nghe đặt tên, Cổ Dục cũng có chút đắn đo.

Hình như trình độ đặt tên của hắn không được tốt cho lắm.

Nhìn bây giờ xem, tên của bốn con vật trong nhà, được tán thành nhất vẫn là giáo sư Thương. Ừm! Nói đúng hơn thì cái tên này rất dễ nghe.

Vậy bốn con thú nhỏ này cũng lấy theo tên loại này chẳng? Giáo sư Trạch? Giáo sư Sóng? Giáo sư Dữ? Giáo sư Vũ? Ừm, không được, vậy thì bại lộ sở thích của mình mất.

“Bằng không gọi nó là Hoa Hoa đi.”

“Không tốt, mình cảm thấy phải gọi là Điều Điều...”

Thấy Cổ Dục không nói gì, lúc này Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi lần nữa bắt đầu tự do phát huy. Được rồi, Cổ Dục cảm thấy hai đứa đặt tên còn không bằng mình.

Đầu tiên bế bốn con thú nhỏ lên nhìn xem là đực hay cái, có một con hồ nhỏ là đực, con còn lại là cái. Hai con gấu nhỏ đều là đực, sau khi xác định giới tính thì đặt tên sẽ dễ hơn một chút.

Trong lúc Cổ Dục ở chỗ này nghĩ tên, thì bốn con thú nhỏ cũng bắt đầu tự mình chơi. Trong đó con hồ đực nhỏ chạy đến bên cạnh ghế sofa, sau đó nhảy dựng lên bắt đầu đánh lên ghế sofa. Chắc bởi vì nó nhìn thấy một chiêu này của mẹ nó quá lợi hại, cho nên muốn luyện cái chiêu này. Thế nhưng rõ ràng nó còn quá nhỏ, một cái đụng này của nó tự đem chính mình bị dội ngược lại ở bên cạnh.

Mà lúc này con hồ cái nhỏ cũng đang tiến lại, thế là cả hai đụng nhau ngã lăn quay.

Hai con gấu nhỏ nhìn bộ dạng của hai con hồ cũng chạy tới, kết quả cũng đụng vào nhau. Thế là bốn con ngã lăn quay ra, đúng là 4 con đầu đất mà...

Thấy bộ dạng cùng lúc ôm đầu nằm dưới đất của tụi nó, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười “bốn đứa bọn bây thật đúng là bốn con ngu ngơ....ừm....Ngu ngơ?”

Chương 280. Người một nhà

Chương 280: Người một nhà

“Vậy thì quyết định....”

Nhìn bốn con thú nhỏ này, Cổ Dục tóm lấy con hổ cái đầu tiên, hai mắt nhìn về phía nó. Sau khi thấy ánh mắt tội nghiệp của nó liền nghĩ cho nó một cái tên.

Đương nhiên, nó có phải là chị hay là không, Cổ Dục cũng không biết. Theo lý mà nói hai con hổ nhỏ và hai con gấu nâu nhỏ đều là song bào thai. Dù sao hổ mẹ và gấu nâu mẹ cũng không có khả năng sinh một đứa để lại một đứa. Nhưng mà hổ đực nhỏ trên người bị thương, bây giờ hắn rất hy vọng con hổ cái nhỏ này là chị, như vậy mới có thể chiêu cố nó.

“Từ hôm nay trở đi, mày gọi là Ngu Ngơ đi.”

“Gào?” Nghe Cổ Dục nói, con hổ cái nhỏ vẻ mặt nghi hoặc. Rõ ràng, dựa vào suy nghĩ non nớt của nó rất khó lý giải, cái gì gọi là Ngu Ngơ.

Sau khi đặt tên xong, Cổ Dục lại cầm lên con hổ đực nhỏ chơi với ghế sofa lúc này bị đung ngã.

“Chị mày gọi Ngu Ngơ, vậy mày sẽ gọi....Ngốc Ngốc, ai biểu bọn mày là chị em ruột.” Sờ đầu hổ nhỏ, Cổ Dục rất hài lòng nói.

“Mày, sẽ gọi là Khờ Nhất, mày sẽ gọi là Khờ Nhị.” Sau khi thả hai con hổ nhỏ, Cổ Dục nhắc hai con gấu nâu lên, đồng thời cũng đặt tên cho bọn chúng.

“Chú, chú đặt tên này là có ý gì?”

“Đúng thế, cái gì mà Ngu Ngơ, một chút cũng không dễ nghe gì hết.” Nghe Cổ Dục đặt tên cho bốn con thú nhỏ, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng không nhịn được mà lớn tiếng kêu lên.

“Ha ha, mấy đứa bây giờ còn nhỏ. Chờ trưởng thành, sẽ biết cái tên này rất thích hợp. Được rồi, nhớ kỹ tên bọn nó, đi chơi đi thôi!” Sờ đầu Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, Cổ Dục cười nói đứng lên, sau đó vung tay lên ra hiệu hai đứa có thể đi chơi.

Hai cô nhóc này không biết nói gì hơn, nhưng vẫn đi theo bốn con thú nhỏ cùng nhau chơi đùa. Đối với hai đứa mà nói, việc đặt tên dĩ nhiên là chuyện của Cổ Dục. Cổ Dục nói tới đây là xong, nhìn bộ dáng chơi đùa của bọn chúng, Cổ Dục cũng nằm trên ghế sofa xem tivi. Nhưng mà vào lúc này, Vua Núi nhẹ nhàng đi tới chân Cổ Dục, sau đó nhìn về phía đôi mẹ con sói đang nằm trong góc kia.

“Mày muốn tao cũng đặt tên cho bọn chúng?” Nhìn động tác của Vua Núi, Cổ Dục không khỏi ngồi dậy. Sau đó nhìn hai con sói còn chưa quy thuận, khẽ sờ cằm một cái.

Thực ra hẳn đang ý nghĩ, nếu không quy thuận trước thì hẳn sẽ không đặt tên. Bởi vì nếu không có lòng quy thuận trước, dã thú thì vẫn là dã thú, lúc nào cũng có thể trở mặt.

Đặt tên, bất luận gọi là cái gì thì đều đại biểu Cổ Dục đối với nó có tình cảm và yêu thích.

Hắn không hi vọng tình cảm của mình đều đổ xuống sông.

Nhưng bây giờ Vua Núi tới cầu tên, Cổ Dục cũng không thể vứt bỏ mặt mũi của Vua Núi.

Dù sao đây cũng là thú cưng đầu tiên của hắn, với lại cũng giúp hắn không ít chuyện. Nhất là buổi tối trong nhiều ngày qua, cũng chỉ có nó sẽ ở trong nhà đợi mình, loại cảm giác

sống nương tựa lẫn nhau để cho Cỏ Dục rất khó coi nhẹ ý nghĩ của Vua Núi.

“Tốt nha.” Sờ đầu nó một cái, Cỏ Dục cầm cái ghế nhỏ, sau đó cầm một bình nước giếng ngồi trước mặt hai con sói kia.

Lúc Cỏ Dục ngồi xuống, hai con sói cũng nhe răng lên, ánh mắt tràn đầy băng lãnh và hận ý.

Mặc dù giết chết chồng và cha của bọn chúng là Vua Núi, lấy chút trí thông minh của bọn chúng để suy nghĩ thì chủ nhân của Vua Núi chính là nhân loại trước mặt. Bọn chúng không đối với Cỏ Dục tức giận mới là lạ.

Không để ý đến sự phản nộ của bọn nó, Cỏ Dục đổ nước vào trong cái bát rồi đặt trước mặt bọn chúng. Ngửi mùi nước giếng, lúc này hai con sói liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng con sói cái để cho sói con uống trước, mà nó thì tiếp tục nhìn chăm chăm Cỏ Dục.

“Không nên nhìn tao như vậy, nếu không phải vì Vua Núi nhìn trúng mày, tao sẽ không thu nhận mày đâu. Ở chỗ tao có cái gì không tốt chứ, có ăn, có uống. Tao cũng không cần lòng trung thành của bọn mày, bọn mày chỉ cần biết điều một chút là được rồi. Còn có, đừng có thù hận tao như vậy, bọn mày không phải là mạnh được yếu thua hay sao, luật rừng không phải để người thắng làm chủ ư? Vua Núi giết sói đầu đàn của bọn mày, thì đó chính là sói đầu đàn mới của bọn mày. Sói đầu đàn mới giành lấy vợ của sói đầu đàn cũ, đây không phải rất bình thường hay sao. Tao nhớ trước kia có không ít dân tộc du mục cũng có thói quen này mà nhỉ...”

Nhìn con sói cái hung tợn nhìn chăm chăm mình, Cỏ Dục lạnh nhạt nói.

Hắn không biết sói cái có nghe hiểu hay không, nhưng Vua Núi nghe hiểu là được. Nó sẽ phiên dịch cho bọn nó nghe. Hắn

không yêu cầu con sói mẹ bị cướp đoạt này nghe hiểu tất cả những gì hắn nói, nhưng ít ra đừng có gây phiền toái cho hắn là được.

Về phần đặt tên thì Cổ Dục phải suy nghĩ một chút. Nhìn sói cái trước mặt này, Cổ Dục không khỏi tán thành, quả thật con sói này đúng là rất đẹp. Nó không phải có bộ lông thuần trắng, mà là có màu trắng xen lẫn màu xám, càng giống màu trắng của tuyết hơn. Không biết có phải lớn lên thành ra đáng vẻ thế này, hay là bởi vì bộ lông mùa đông vẫn chưa được đổi, nhưng mà nó đúng là đẹp mắt.

Nhìn ngoại hình của nó kết hợp thêm thân thể, Cổ Dục không khỏi nghĩ đến một người.

Tiêu thị, nếu như mà tra cái họ này, đoán chừng sẽ xuất hiện Tiêu Hoàng Hậu thời Liêu. Nhưng mà Cổ Dục nghĩ đến không phải bà ấy, mà là Tiêu thái hậu của thời Tùy, Tiêu thị.

Bà ấy là một nữ tử truyền kỳ, là người rất thông minh và hiểu chuyện. Tương truyền rằng bà ấy cực kỳ xinh đẹp, lúc đầu bà là thê tử của Thái tử Dương Dũng, nhưng mà bị Tùy Dương Đế Dương Quân trợn cướp đoạt, sau đó lập làm hoàng hậu. Về sau khi Dương Quân chết, bà lại đến với Vũ Văn Hóa, Đậu Kiến Đức, lại cùng công chúa Nghĩa Thành đi đến Đột Quyết. Sau khi nhà Đường diệt Đột Quyết, bà được Lý Thế Dân đón về Đại Đường.

Tương truyền rằng không có người nào là không bị sắc đẹp của bà làm cho điên đảo, dù là lúc bà trở lại Đại Đường đã hơn sáu mươi bốn tuổi, Lý Thế Dân còn muốn nạp bà ấy làm phi tần.

Đương nhiên có phải thật hay không, Cổ Dục cũng không rõ, nhưng con sói cái đúng là bị trắng trợn cướp đoạt tới đây.

“Từ hôm nay trở đi, mày sẽ gọi là Tiêu Hoàng Hậu, dù sao Vua Núi cùng là Vu mà đúng không?” Nhìn con sói cái, Cổ Dục đã cho nó một cái tên rất phù hợp.

“Mẹ mày gọi là Tiêu Hoàng Hậu, vậy mày sẽ là Trưởng Công Chúa đi, như vậy được không hả?” Sau khi đặt tên cho Tiêu Hoàng Hậu xong, Cổ Dục cũng thuận tiện đặt cho con gái hờ của Vua Núi một cái tên, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Vua Núi.

Lúc này Vua Núi ở sau lưng hắc đang ra sức vẫy đuôi, nhưng mà cái đuôi to với dáng vẻ muốn nịnh bợ giả vờ dễ thương của nó thật sự rất khó coi, thế nhưng nó hắc là đang rất vui vẻ.

“Cái tên chó này.” Đứng lên đá vào mông của Vua Núi một cái, Cổ Dục về lại ghế sofa. Nhìn nhà mình ngày càng náo nhiệt, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười. Thực ra bây giờ suy nghĩ một chút, mình không có bạn gái cũng không đến nỗi quá tịch mịch.

Dù sao bây giờ hắc cũng có nhiều thú cưng như vậy. Không, bọn chúng không chỉ là thú cưng, cũng coi như người nhà của hắc rồi.

Chẳng qua nếu coi bọn chúng là người nhà, vậy Cổ Tú Tú, Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân có tính hay không?

Chương 281. Nhà họ Tiết

Chương 281: Nhà họ Tiết

“Tiểu thư, cô đã về rồi!” Trong lúc Cổ Dục ở trong nhà đặt tên cho những thành viên mới, ở thủ đô bên này Tiết Thanh Huyền cũng vừa quay trở về nhà.

Vừa đi vào căn nhà ở ngoại ô, lập tức có một người mặc trang phục hầu gái từ bên trong nhà đi ra, trên mặt ngập tràn nụ cười vui vẻ.

Cô gái này có vóc dáng không tệ, cũng là một mỹ nhân bại hoại, chiều cao tầm 1m65, giá trị nhan sắc cũng trên chín mươi lăm điểm. Tuổi của cô ta khoảng chừng hai lăm, hai sáu. Trang phục hầu gái càng làm cho cô ta tăng thêm vài phần đáng yêu.

Nhưng Tiết Thanh Huyền thì ngược lại, lúc nhìn tới cô gái này thì trên mặt cô không có một tia vui vẻ. Cô chỉ lạnh nhạt gật đầu một cái, rồi sau đó đi vào phòng của ông nội cô.

“Tiểu thư! Cụ Tiết vẫn còn đang ngủ trưa, bằng không một chút nữa rồi cô lại đến.” Nhìn động tác của Tiết Thanh Huyền, cô gái mặc đồ hầu gái cũng đi tới vừa cười vừa nói.

“Tôi làm gì còn cần được cô cho phép nữa sao?” Nghe lời nói của người hầu gái này, lông mày của Tiết Thanh Huyền khẽ nhíu lại một cái, sau đó không nhìn được mà nói.

“À! Tiểu thư, vậy mời cô.” Nghe Tiết Thanh Huyền nói như vậy, người hầu gái này không khỏi sững sờ một chút, sau đó cô ta lập tức lui ra phía sau cung kính cúi đầu. Trong lúc cô ta cúi đầu có thể thấy được rõ ràng ánh mắt chán ghét và lạnh lùng của cô ta.

Lạnh nhạt liếc người phụ nữ này một cái, Tiết Thanh Huyền đi đến phòng của ông mình.

Lúc đẩy cửa đi vào thì phát hiện ông của cô vừa mới thức dậy, ông cụ đang đứng trước cửa sổ tập lắc eo. Khi nhìn thấy Tiết Thanh Huyền đi đến, ông cụ không khỏi nở nụ cười.

“Thanh Huyền đã về rồi đó à! Lần này thu hoạch thế nào?” Nhìn Tiết Thanh Huyền, khuôn mặt ông cụ Tiết mang đầy ý cười khẽ nói.

Ông cụ Tiết dĩ nhiên biết Tiết Thanh Huyền đi đến chỗ của Cổ Dục. Mà nhìn bộ dáng xách theo túi lớn túi nhỏ của cô thì ông cũng không khó đoán, chắc hẳn là đã có thu hoạch rất tốt.

“Rất tốt ạ, ông à! Đây là rượu Cổ Dục bảo cháu mang đến cho ông, còn có một ít trái cây, để cháu đi rửa cho ông ăn.” Nghe lời ông mình nói, Tiết Thanh Huyền nở một nụ cười. Tiếp đó khoa tay múa chân khoe khoang những đồ vật mà cô mang về, sau đó cầm cherry đi vào phòng bếp để rửa.

Nhìn bóng lưng Tiết Thanh Huyền, bên này ánh mắt của ông cụ Tiết có một chút tĩnh mịch.

Tài sản của nhà họ Tiết có thể nói là rất lớn, đương nhiên nó cũng không yên bình như mặt ngoài.

Ông cụ Tiết có tất cả bốn người con, hai nam hai nữ. Con trai cả lãnh đạo nhà họ Tiết hiện tại cũng coi như là rất nổi danh ở trong nước, gã làm chính trị rất có thủ đoạn và năng lực, nhưng mà mắt nhìn người của gã ta có chút không ổn.

Con trai cả của cụ Tiết có một người vợ, người vợ này rất tốt, tính cách lại dịu dàng, hiền lương thực đức, đồng thời cũng là một vị tiểu thư khuê các. Lúc con trai cả của ông bắt đầu sự nghiệp chính trị, vợ của gã đã giúp gã rất nhiều.

Nhưng lòng người khó đoán, nhất là một người phụ nữ hiền thực như vợ của gã thì thật sự không biết cái gì gọi là tình

thú.

Cho nên sau này, dần dần con trai cả của ông ở bên ngoài có người phụ nữ khác.

Người phụ nữ này là một diễn viên, gia thế không có, năng lực cũng không giỏi. Nhưng lại sinh được cho con trai cả của ông một đứa con trai, cho nên gần như đã chiếm được vị trí của vợ cả.

Nếu không phải có ông cụ Tiết ở đây trấn áp, không chừng nhà của bọn họ đã đến đây làm loạn rồi.

Coi như là vậy thì cũng không thể nào coi thường người vợ bé này của gã.

Không chỉ có không ít sản nghiệp dưới danh nghĩa nhà họ Tiết bị người phụ nữ này thâm tóm. Mà khu nhà cũ cũng bị xâm lấn, vừa nãy lúc Tiết Thanh Huyền đi vào nhà, người phụ nữ chào hỏi cô chính là em gái của người phụ nữ đó. Cô ta bây giờ là trưởng giúp việc ở trong nhà này, địa vị gần với quản gia.

Mà cha mẹ Tiết Thanh Huyền vốn dĩ phụ trách xử lý sản nghiệp và thương nghiệp của nhà họ Tiết, thế nhưng mà năm năm trước đã bất ngờ qua đời. Bây giờ tiếp nhận sản nghiệp nhà họ Tiết là hai người cô của Tiết Thanh Huyền.

Đương nhiên vì có ông cô ở phía sau hỗ trợ, sau khi tốt nghiệp đại học cô đã một lần nữa tiếp nhận lại hơn phân nửa số sản nghiệp của cha cô để lại.

Nhưng cô biết rằng, với năng lực của mình bây giờ thì không thể bảo vệ sản nghiệp. Nếu như ông của cô mất đi, đến lúc đó không chừng bác cả và người phụ nữ kia sẽ xem cô là thẻ bài chính trị mà gã cô đi. Dĩ nhiên bà ta cũng từng ảo tưởng, định gả Tiết Thanh Huyền cho em trai của bà ta, không thể không nói bà ta đúng là đang suy nghĩ hão huyền.

Nhà họ Tiết lớn như vậy, thực ra lại rất bấp bênh. Mặc dù mặt ngoài vô cùng vẻ vang nhưng thực tế như thế nào chỉ có bọn họ mới là người biết rõ.

Đây cũng là nguyên nhân Cổ Dục không muốn bị cuốn vào vòng xoáy tranh chấp này của gia đình họ.

Tiết Thanh Huyền có dáng vẻ xinh đẹp, nhưng những phiền phức do cô ấy mang tới có lẽ Cổ Dục thà ở thôn Cổ gia cũng không muốn đến nơi ăn người không nhả xương này.

“Hy vọng sự lựa chọn của cháu là đúng! Ông còn có thể chống đỡ một khoảng thời gian, chỉ cần ông không chết, cháu sẽ vẫn còn thời gian.” Nhìn Tiết Thanh Huyền đang bận rộn, ông cụ Tiết không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm. Nhìn hoàng hôn phía ngoài kia, ông hình như có cảm giác mưa to gió lớn sẽ sắp nổi lên.

Lúc này đang nhớ Cổ Dục không chỉ riêng nhà họ Tiết. Mà Lương Tuyệt cũng vì nhớ hần mà đem ca khúc kia nghe lại một lần.

—

Cầu các đạo hữu tặng phiếu, đề cử, donate...

Rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Chương 282. Mảnh đất mới

Chương 282: Mảnh đất mới

Bài hát Cổ Dục làm lại cho cô, cô cũng đã cho các giáo viên của mình nghe thử. Sau khi nghe xong, các giáo viên ngoại trừ cảm thán và kích động như gặp phải thần tiên, cũng không có từ nào khác bọn họ có thể diễn tả.

Bởi vì bọn họ vắt hết não suy nghĩ lâu như vậy, cũng không tìm được cách phối nhạc thích hợp như thế. Đây là sự kết hợp nhạc của phương Đông và phương Tây, mặc dù nó đã thoát khỏi phong cách nhạc Trung Quốc, nhưng lại vô cùng thích hợp với bài hát này. Không thể nghĩ ngờ đây là một bài hát vô cùng xuất sắc.

“Người này thật tài giỏi! Anh ta thật sự không muốn dần thân vào giới âm nhạc hay sao? Phải biết đây là chính tồn thất của giới âm nhạc Trung Quốc đó!” Gõ nhẹ lên mặt bàn, giáo viên của Lương Tuyết cảm khái nói.

Kể từ khi những nhóm thần tượng bắt đầu nổi tiếng. Đã không có người nào để ý tới việc học âm nhạc. Dường như chỉ cần biết ca hát, vóc dáng xinh đẹp, gương mặt ưa nhìn là đủ rồi. Cái gì mà chuyển âm, âm vực, khuông nhạc tất cả đều không còn là những yếu tố quan trọng nữa. Thế hệ trẻ bây giờ đã không thể toàn tâm toàn ý vào việc làm nhạc nữa rồi.

Mỗi ngày của bọn họ đều không rời xa giải trí, báo chí, ăn chơi trụy lạc. Khi một nhóm nghệ sĩ ký kết dài hạn kết thúc thì sẽ có một nhóm tiếp theo tiến lên, tư bản không ngừng tìm kiếm lợi nhuận trong đó. Việc này đối với giới âm nhạc, ngành giải trí gây nên tổn thương rất lớn.

Bởi vì bọn họ sẽ dần dần già đi, dần dần rút khỏi sân khấu. Hoạt động nhiều ở màn ảnh cũng chỉ có những người hơn 20 tuổi, ngoại trừ đẹp, quyến rũ thì không có gì cả.

Những chuyện này trong mắt bọn họ vô cùng đau lòng. Bây giờ Cổ Dục xuất hiện như một nhân tài hiếm thấy, bọn họ có bao nhiêu mong muốn và hoài bão thì đột nhiên Cổ Dục xuất hiện, hắn giống như nhân vật thần tiên. Nhưng mà đáng tiếc, bọn họ mong muốn hoài bão bao nhiêu cũng không có nghĩa lý gì, bởi Cổ Dục không muốn gia nhập vào cái ngành giải trsi này.

Hắn ngay cả phát sóng trực tiếp còn không mở thì họ còn hy vọng hắn tiến vào giới giải trí sao? Đừng đùa, chuyện đó không phải còn khó hơn lên trời à?

Lúc này Cổ Dục không biết có rất nhiều người đang nhớ thương hắn, dù là thân thể hay là tài nghệ, hắn không hề hay biết.

Sau khi hắn đặt tên xong cho những thành viên mới trong nhà, Cổ Dục bắt đầu đi nấu cơm.

Đương nhiên, đám động vật trong nhà hắn ăn gì cũng phải tách nhau ra.

Ví như Vua Núi và Bạo Quân có thể ăn đồ ăn thừa của Cổ Dục.

Nhìn Vua Núi dữ như vậy nhưng chung quy nó vẫn là một con chó, nó có thể tiêu hóa thức ăn thừa. Bạo Quân cũng như vậy, lợn rừng là loài động vật ăn tạp cũng có thể ăn đồ ăn thừa.

Nhưng những động vật khác thì không thể.

Tuyệt đối không nên cho động vật hoang dã ăn thức ăn đã được nấu chín, bởi vì dạ dày của bọn chúng chưa được thuần hóa, đồ ăn nấu chín của con người đối với chúng không khác gì là độc dược.

Có không ít người tỏ ra thánh mẫu, dạo chơi trong sở thú thì cứ dạo chơi đi, hà cớ gì lại ném thức ăn cho nhóm động vật hoang dã làm gì. Kỳ thực hành động này của bọn họ đối với đám động vật hoang dã này rất nguy hiểm, tiếp đó những người này còn đi công kích nhân viên trong nông thú. Nói họ vì sao lúc cho thú ăn lại không nấu chín đồ ăn, lỡ như có ký sinh trùng ở bên trong thì sao?

Theo thống kê, tỷ lệ hổ bị chết do bị nhiễm ký sinh trùng là một trong 10 ngàn con, cái tỷ lệ này đã xem là quá cao rồi.

Nhưng nếu cho 10 ngàn con hổ ăn thịt đã được nấu chín, không chừng có trên hai ngàn con chết vì thức ăn nấu chín này. Bên nào nặng, bên nào nhẹ người không bị ngốc đương nhiên sẽ biết lựa chọn thức ăn thế nào là tốt nhất.

Sau khi cho bọn thú ăn no say, Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng giúp Cổ Dục dọn dẹp vệ sinh trong nhà. Sau đó bọn họ mới trở về nhà, Cổ Dục thì cũng chuẩn bị đi ngủ.

Một đêm trôi qua trong yên bình, chớp mắt đã qua ngày hôm sau.

Hôm nay hắc đã dậy rất sớm. Tính ra thì hắc đã có ba ngày rồi không đi câu cá, không biết là hôm nay hắc có thể có chiến lợi phẩm nào tốt hay không nữa.

Rửa mặt xong, Cổ Dục bèn đi xuống lầu, lúc hắc đi xuống cũng làm cho đám động vật bị đánh thức. Nhưng mà, ngoại trừ bốn con thú nhỏ, hai con sói cũng không có nhúc nhích. Đoán chừng bây giờ bọn nó vẫn còn đang trong giấc ngủ.

Ở chỗ này tá túc một hai đêm, lòng báo thù của bọn chúng cũng đã phai nhạt đi một ít. Không nói đến cái khác, bọn chúng có ngốc cũng biết giếng nước kia khá hữu ích đối với bọn chúng. Hơn nữa ở với Cổ Dục ăn uống không cần phải lo, đêm qua Cổ Dục còn cắt cho chúng nó một tảng thịt bò để ăn.

Nếu là ở trong rừng bọn chúng sẽ không có khả năng ăn được loại thịt ngon như thế này.

Dù sao trong rừng cũng không có trâu hay bò gì cả, mà bọn chúng cũng không dám rời núi để đi tập đám gia cầm này, do đó chỉ có ở chỗ Cổ Dục mới có thể ăn được đồ ăn ngon như vậy.

Khẽ liếc mắt nhìn bọn thú trong nhà, Cổ Dục đi tới giếng nước ở sân sau, tiếp đó thả dây câu bắt đầu câu cá.

Lần thứ nhất thả dây câu liên tục chìm xuống, giống như là một cái động không thấy đáy, biết là câu được món gì mới là lạ.

Cổ Dục thả dây câu hơn 2,900m, lúc này hẳn mới đem dây câu thu lại, quả nhiên là câu lên được một rương bảo vật.

Thu dây câu đến vị trí vòng xoáy, đáy giếng sáng lên rồi rương bảo vật cũng tự động chuyển đến bên trong bể nước bí mật. Sau đó Cổ Dục chăm chú nhìn vào cái rương bảo vật, trong nháy mắt cái rương lập tức được mở ra, bên trong hiện ra một mảnh đất.

Thấy được cái này, Cổ Dục vô cùng vui mừng.

—

Cám ơn đạo hữu đã vote phiếu, mong mọi người tiếp tục ủng hộ

Chương 283. Người bạn đường của phụ nữ

Chương 283: Người bạn đường của phụ nữ

Thứ này trước đó hắn đã từng câu lên, nhưng mà hiện giờ hắn đang trồng trà và nhân sâm trên mảnh đất đó rồi. Quả nhiên khi mảnh đất kia xuất hiện bên trong không gian bí mật của Cổ Dục thì lập tức truyền tới một loạt tiếng động, tiếp đó mảnh đất trước mặt hắn cũng từ từ biến hóa.

Ở bên cạnh mảnh đất ban đầu vậy mà có thêm một mảnh đất rộng bằng với nó. Nói cách khác là Cổ Dục có đến hai mảnh đất. Nhìn một chút, lúc này Cổ Dục thực sự rất hưng phấn.

Chẳng qua ngoài hưng phấn, hắn cũng cân nhắc và suy nghĩ nên trồng thêm cái gì trên mảnh đất này.

Theo tình hình bây giờ, cây trà là thứ hắn trồng nhiều và chiếm lợi nhuận nhiều nhất. Nhưng có một câu châm ngôn nói rất hay “vật hiếm thì quý” sở dĩ lá trà của hắn bán giá cao như vậy cũng liên quan đến sản lượng, bởi vì chúng sản xuất ra không quá nhiều.

Nếu như lại trồng thêm một trà cộng thêm 600 gốc trà ban đầu. Đối chiếu với tốc độ thu hoạch thì một tháng hắn thu hoạch sắp xỉ từ 650 đến 700kg trà tươi.

Coi như lấy tỉ lệ là 5-1 sao khi sơ chế thì tính ra cũng vẫn còn 120-125kg trà.

Một tháng 120-125 kg trà thì dĩ nhiên không thể nào bán với giá cao giống như 50kg một tháng rồi, lúc đó giá thị

trường chắc chắn sẽ giảm.

Nếu giảm đi một nửa từ 200 triệu xuống 100 triệu thì coi như mảnh đất này của Cổ Dục coi như uổng phí. Nếu như giá càng giảm nhiều hơn nữa thì thật sự là thảm rồi.

Cho nên vào lúc vừa nghĩ đến trồng trà, Cổ Dục lập tức bỏ qua ý nghĩ này. Hắn muốn trồng thứ gì đó mới, nhưng mà là loại nào thì phù hợp? Việc này cần phải suy tính kỹ một chút mới được.

Mặc dù trong lòng đang suy nghĩ nhưng tay hắn cũng không chậm. Lưỡi câu lần hai rất nhanh đã chìm xuống, tuy lần này thả không sâu lắm nhưng đã câu được đồ vật. Hơn nữa trước đó đã từng câu lên rồi, đương nhiên không thể nói vật này không đáng tiền. Mà là dựa theo tình huống hiện tại, Cổ Dục không có biện pháp biến nó thành tiền.

Lần câu thứ hai này câu lên, chính là Long Diên Hương, tiếp đó thì lần thứ ba, thứ tư...

Tổng cộng hôm nay câu lên tầm 250kg Long Diên Hương. Nếu án lấy theo giá bình thường bán thì có thể bán hơn 80 triệu tệ, nhưng bán cho ai thì mới là vấn đề. Hiện tại hắn đã cất trữ hơn 500kg Long Diên Hương ở trên bãi cát bí mật, nhìn qua cái thứ này, hiện tại trong lòng hắn thật sự là không quá thoải mái.

Câu cá xong Cổ Dục đem cá phân loại rồi bỏ vào bể cá. Lúc đi ra cầm theo một con cá mú đốm ném cho Vua bầu trời ăn. Tiếp đó hắn đem cua, tôm hùm, bào ngư gì đó bình thường giữ lại đặt ở lầu hai. Cuối cùng mới đi chuẩn bị bữa sáng.

Ăn sáng xong Cổ Dục tiếp tục suy nghĩ nên trồng cái gì có giá trị lên mảnh đất mới này, nhưng vấn đề lớn nhất hiện tại là không biết nên chọn loại nào thích hợp.

Hắn biết cây trà tất nhiên không thể trồng, gỗ nguyên liệu hẳn là đáng giá nhất. Nhưng nó có một vấn đề chính là chiều rộng của mỗi mẫu đất nhỏ chỉ có một mét vuông. Nếu như mảnh đất kia có thể to nhỏ theo ý hắn, hay là được hai mảnh đất thì hẳn chắc chắn sẽ trồng các loại gỗ nguyên liệu như Lim, gỗ sưa, cây đàn tử, những thứ này loại nào mà không đáng giá chứ?

Nhưng vấn đề là hiện tại hắn trồng không được, nếu không thể trồng thì Cổ Dục bèn nghĩ tới được liệu. nhưng mà muốn trồng được liệu có giá trị cũng là một vấn đề.

Giống như nhân sâm Cổ Dục đang trồng, khi chúng kết trái thì hẳn sẽ dùng hạt của nhân sâm để trồng ở mẫu đất còn trống bên cạnh. Rõ ràng hắn đang muốn lấp đầy những mẫu đất này bằng vốn vụn mấy cây nhân sâm này là đều không thể. Mà trồng những giống nhân sâm nhân tạo kia thì Cổ Dục lại không thêm. Còn những được liệu khác thì hắn chỉ có thể đi lên núi để hái về trồng, nhưng thứ nhất là làm như vậy quá phiền phức, thứ hai là những được liệu kia quả thật cũng không đáng tiền bao nhiêu.

Đang lúc Cổ Dục còn mãi đắn đo suy nghĩ thì Lâm Lôi và mấy cô gái cũng đã tới.

“Làm sao thế? Ở chỗ này ngày người nghĩ gì vậy? Nhớ cô Tiết sao?”

Sau khi mấy người Lâm Lôi đến, Lâm Lôi với Lý Vân Vân vội vàng tới chỗ bể cá. Mà Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng đi tìm bốn con thú con và giáo sư Thương để chơi. Hai ngày gần đây giáo sư Thương đã đổi địa điểm, trước kia ngày nào nó cũng thích nằm trên người Vua Núi nhưng bây giờ nó hiện là đại ca của bốn con thú con, cả ngày đều ở bên cạnh bọn nó.

Những người khác đều bận việc nên không có mặt ở đây, khi Phùng Thư Nhân thấy Cổ Dục đang ở một bên suy nghĩ,

thế là cô nhóc chạy đến bên cạnh hắn rồi tò mò nhìn hắn hỏi.

“Nói cái gì thế? Chú đang suy nghĩ làm thế nào để kiếm tiền? Cháu có biết đồ gì đáng tiền không?” Nhìn Phùng Thu Nhân, Cổ Dục sờ lên cằm mình rồi nói.

“Chú còn muốn kiếm tiền? Ài... giờ cháu đã hiểu, người với người sao lại khác biệt như vậy. Máy người kia một tháng kiếm được mấy ngàn, cả ngày đều muốn được đi chơi. Mà một vị tỷ phú như chú cả ngày chỉ suy nghĩ kiếm tiền, chênh lệch này thật sự là quá lớn.” Phùng Thu Nhân thở dài một hơi rồi nói. Mà nghe được lời này, Cổ Dục cũng mỉm cười. Đúng thế thật, bản thân hắn dường như muốn kiếm tiền đến đỏ mắt rồi.

Trước kia hắn nghĩ là cố gắng làm việc kiếm đủ 1 triệu tệ thì có thể mua nhà, mua xe, sau đó chuyển tới nơi mà mình muốn sống. Kết quả bây giờ tài sản có mấy trăm triệu, có nhà có xe, nhưng hắn vẫn muốn kiếm tiền đúng là đã tâm càng lúc càng lớn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không có việc gì làm, không trông trọt cái gì, hắn sẽ luôn cảm thấy thật lãng phí. Thế nhưng nên trông cái gì đây? Lại tiến vào ngõ cụt.

Chương 284. Cây nghệ tây

Chương 284: Cây nghệ tây

“Nếu chú hỏi cháu vật gì đáng tiền. Ừm... vậy thì nhân sâm thì sao, thứ này rất đáng tiền đó nha?” Nhìn nụ cười của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân do dự một chút ngập ngừng nói.

“Nhân sâm không được, mấy loại nhân sâm hoang dã dù sao cũng không có nhiều.” Nghe ý kiến của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục lập tức bác bỏ. Đương nhiên hẳn còn nửa câu chưa nói, đó là hẳn đã trồng rồi.

“Nhân sâm không được, vậy thì cây trà thì sao. Cháu thấy lá trà của chú bán đáng tiền như thế cơ mà...”

“Trà cũng không được, nếu trồng nhiều quá thì sẽ bị rớt giá rất thảm, hại nhiều hơn lợi.”

“Vậy... hoa lan thì sao? Hoa lan của chú không phải cũng rất đắt tiền sao?”

“Hoa lan à? Cái này cũng không được....” Nghe Phùng Thu Nhân nhắc tới hoa lan, hai mắt Cổ Dục lập tức tỏa sáng. Thế nhưng rất nhanh hẳn cũng bỏ qua ý định này, bởi vì loài hoa này là vật hiếm có, loại này cũng là hàng tinh phẩm, càng ít mới càng có giá trị.

“Ừm, cháu thật sự không còn biết nên trồng thứ gì? À đúng rồi! Cháu nghĩ tới một loài cây, chú biết cây nghệ tây không?” Nghe Cổ Dục nói Phùng Thu Nhân đột nhiên vỗ tay một cái, cô nhớ tới chuyện mới xảy ra mấy ngày trước.

Mấy ngày trước cô tới nhà Lữ Thi Văn chơi, nhìn thấy mẹ Lữ Thi Văn đang pha nghệ tây, lúc đó cô hiếu kỳ nên cũng hỏi

một chút.

Mẹ Lữ Thi Văn cũng là một người thích khoe khoang, ngay lập tức giới thiệu bà đang uống chính là cây nghệ tây.

“Cây nghệ tây sao?” Cô Dục nhú lông mày một cái.

Vừa rồi hẳn thực sự không nghĩ tới loài này...

Cây nghệ tây tên khoa học là *Crocus sativus* hay còn gọi là Tạng hồng hoa, loại cây này có đặc điểm là ở đầu cánh hoa có màu hồng tím.

Mặc dù gọi là Tạng hồng hoa nhưng kỳ thật cũng không phải chỉ trồng ở Tây Tạng, ở đâu cũng có thể trồng, nhưng mà số lượng cũng không được nhiều. Khu vực trồng nhiều nhất chính là các nước Tây Á, ở trong nước thì 90% cây nghệ tây được trồng ở khu vực Thượng Hải.

nước Ba Tư, ở trong nước 99% cây nghệ tây nội địa trồng ở Thượng Hải.

Đúng vậy, cây nghệ tây mọi người uống thực ra là được trồng ở Thượng Hải.

Mà sở dĩ tại sao được gọi là cây nghệ tây, chuyện này phải nói về thời điểm xuất hiện của nó.

Cây nghệ tây xuất hiện vào cuối thời Chu Minh và được nhập vào Trung Quốc. Bởi vì được giấu ở trạm trung gian nên người Trung Nguyên cũng không biết, nhưng loại này ở phương Tây mới có vì bọn chúng đến từ phương Tây, cho nên mới được gọi là cây nghệ tây.

Sở dĩ ngay từ đầu Cô Dục không có nghĩ tới loại này, chủ yếu là vì nó chỉ có tác dụng tốt đối với phụ nữ, nhất là phụ nữ có tuổi thì thứ này thật sự là rất tốt đối với họ.

Cây nghệ tây được bán ở trong nước hàng chất lượng loại một, được nhập khẩu từ các nước Tây Á có giá bán trên dưới

100 tệ mỗi 1g, theo lý thuyết 1kg phải 100 ngàn! Quả thực là không hề rẻ.

Nhưng thứ này sản lượng cũng không cao, một mẫu đất nhiều lắm thì thu hoạch khoảng 15kg, tốt xấu lẫn lộn. Coi như là loại một thì chẳng qua cũng chỉ thu được 100 ngàn mà thôi.

Nhìn qua cũng không phải quá phù hợp, nhưng loại này một năm có thể thu hoạch hai lần.

Ừm, có lẽ một mẫu đất một năm có thể kiếm lời khoảng 3 triệu tệ, đương nhiên nếu ở ngoài thế giới hiện thực trồng chắc chắn không thể tính được như vậy. Trồng ở thế giới hiện thực một mẫu đất có thể kiếm lời 10 ngàn đã xem là không tệ rồi. Nhưng mà so với tốc độ trồng của Cổ Dục thì không thể so sánh.

Dựa theo tỷ lệ thời gian nhanh gấp ba mươi lần mà tính, Cổ Dục đại khái tầm sáu ngày đã có thể thu hoạch một đợt.

Một năm có thể thu hoạch sáu mươi lần. Mỗi lần 1,5 triệu, đó chính là 90 triệu tệ.

Cầm điện thoại di động tính ra con số, Cổ Dục nhú mày một cái, bởi vì hắn thấy một năm doanh thu 90 triệu không phù hợp cho lắm.

Không biết nếu người khác biết được ý nghĩ này của hắn, không chừng có thể đập cho hắn một trận. Một năm lời 90 triệu mà còn không phù hợp, đúng là không biết xấu hổ...

Nhưng mà, so với mấy loại cây khác Cổ Dục đang trồng thì loại này đúng là không thích hợp. Nếu như có chỗ tốt đáng nói khi trồng thứ này, thì đó chính là sau khi thu hoạch có thể tặng cho mẹ của hắn sử dụng. Dù sao thứ này đối với phụ nữ có tuổi đúng là rất tốt.

Hơn nữa, chủ yếu là loài cây này có chu kỳ sinh trưởng ngắn, nếu như có một ngày hắn mở rộng thêm một mẫu đất,

vậy hẳn có thể trồng thêm cây lim, đàn tử, gỗ sưa.

Không giống như cây trà, nhân sâm, những loài này sống càng lâu càng đáng tiền, đến lúc đó muốn mạng hẳn cũng cam lòng.

“Ừm, cây nghệ tây này xem ra cũng được!” Nghĩ tới đây Cổ Dục gật đầu một cái, đây đúng là một loại cây không tệ, hơn nữa cái này trông xong cũng có chỗ lợi.

Mặt khác, nếu hẳn trồng loại cây này cũng không rắc rối giống như những người khác, có thể trực tiếp dùng ý nghĩ ở trong không gian gieo trồng và thu hoạch, vô cùng thuận tiện và tiện lợi.

Nghĩ tới đây, Cổ Dục vỗ bả vai của Phùng Thư Nhân một cái.

“Cảm ơn cháu nhé! Đề nghị này không tồi, chú đi ra ngoài một chuyến đây!” Nghĩ tới đây Cổ Dục lập tức ra cửa. Đây chính là tính cách của hẳn, nghĩ xong thì lập tức đi làm ngay.

Hắn còn tiện đường tới chỗ Hoàng Hưng Triết mua một chút thịt bò. Bây giờ nhà hẳn có thêm hai con thú lớn và bốn con thú nhỏ, mỗi ngày đều muốn ăn thịt bò và dê, cho nên hẳn không chuẩn bị nhiều một chút thì sao được.

Lên xe, nhấn ga. Cổ Dục rời khỏi nhà, nhanh chóng phóng xe hướng lên thị trấn mà đi.

Nhìn Cổ Dục vội vàng rời đi, Phùng Thư Nhân không khỏi nhếch miệng, Cổ Dục đúng là chạy rất nhanh. Đúng lúc cô muốn theo Cổ Dục ra ngoài chơi, kết quả là còn chưa kịp nói thì người đã không thấy bóng dáng nữa rồi.

Chương 285. Kẹt xe và xử lý kẹt xe

Chương 285: Kẹt xe và xử lý kẹt xe

Nếu như trở về mười mấy, hai mươi mấy năm về trước đúng là không dễ tìm thấy cây nghệ tây, nhưng bây giờ thì rất đơn giản. Trên cơ bản mỗi tiệm hạt giống đều có bán thứ này, trừ khi tiệm hạt giống đó quá nhỏ mới không có.

Bởi vì bây giờ không ít người thích trồng hoa trong chậu, cho nên muốn mua hạt giống loại cây này thật sự không khó.

Cổ Dục lái xe đến tiệm hạt giống ở trên thị trấn, sau khi nói ra ý định của mình ông chủ tiệm hạt giống cũng lấy cho hắn một hộp nhỏ chứa hạt giống cây nghệ tây. Thật sự là có cây này, hơn nữa giá cũng không mắc. Lý do là vì giống cây nghệ tây này hạt giống được chia thành hai loại là hạt và củ, bởi vì không xác định được hạt giống này khi trồng có thể nở ra đúng là hoa nghệ tây hay không, do đó đã có khá nhiều người bị lừa gạt. Nhưng việc này không liên quan gì tới chủ tiệm, bởi vì ông ấy cũng chỉ lấy hàng từ cửa hàng bên trên.

Cho nên Cổ Dục quyết định chọn mua củ để trồng, giá của củ là 1kg 100 tệ có khoảng 20 củ, bởi vì Cổ Dục mua số lượng nhiều nên ông chủ tính rẻ hơn cho hắn một chút.

Mua xong ít củ giống, Cổ Dục lại đi đến cửa hàng Hoàng Triết Hưng mua không ít thịt bò. Khi hắn mua thịt bò, đúng lúc bắt gặp người nhà của Hoàng Triết Hưng tới nhập hàng thêm cho anh ta. Một xe tải lớn chở dê tiến vào, xem mấy con dê này Cổ Dục có chút động tâm. Hắn tiếp tục ở lại đây xem

giết dê, có tất cả là chân sau của mười con dê, tổng cộng là hai mươi cái chân. Hơn nữa đều là dê trưởng thành, mỗi một cái chân sau đều nặng hơn 3kg, chân này sau khi về nhà nướng mùi vị sẽ rất tuyệt.

Sau khi thịt đã chuẩn bị xong, Cổ Dục cũng lái xe trở về thôn Cổ gia. Đương nhiên lúc đi được nửa đường hẳn tìm một chỗ vắng vẻ, đem củ cây nghệ tây bỏ vào trong không gian. Sau đó ý nghĩ dịch chuyển một chút, đem tất cả củ giống trồng theo phương pháp mà chủ tiệm hạt giống đã chia sẻ. Nhìn một mẫu đất trồng đầy ắp củ giống Cổ Dục không khỏi vui vẻ, giờ chỉ cần đợi sáu ngày là có thể thu hoạch. Tiếp đó lại đợi sáu ngày nữa là có thể thu hoạch đợt hai.

“Hôm nay gặp được vận tốt nha, lão Lang sẽ mời ăn gà”. Có lẽ vì giải quyết xong vấn đề, cũng có thể là có chút mong đợi món đùi dê nướng, Cổ Dục vừa hát vừa lái xe trở về nhà.

Nhưng mà hẳn còn chưa đi được bao xa, thì ngoài ý muốn thấy được cảnh tượng đường quốc lộ nhỏ bị kẹt xe. Phải biết rằng đoạn quốc lộ này không phải là con đường lớn gì. Hơn nữa còn là đường một chiều, đoạn đường ngắn này cũng rất gần với đường cao tốc. Con đường này chủ yếu là để kết nối những thôn lân cận với con đường lớn đến thị trấn. Nếu miễn cưỡng, con đường này cũng có thể đi đến thành phố Hưng An, thế nhưng tiền xăng có lẽ còn phải tốn hơn phí đi đường cao tốc một chút.

Cho nên xe lớn thì không muốn đi vào con đường này, trên con đường này lúc bình thường ngoại trừ người dân mấy thôn gần đây đi lại, nhiều lắm thì cũng chỉ có một ít xe lấy hàng nhỏ sẽ đi qua. Nhưng quỷ mới biết hôm nay xảy ra chuyện gì, sao lại bị kẹt xe như vậy?

Lúc này, xe Cổ Dục từ từ tiến đến gần, lúc đầu hẳn còn kiên nhẫn chờ đợi một chút, nhưng chờ mười mấy phút cũng

không có người di chuyển cho dù một tấc. Hơn nữa, lúc này xe phía sau đã càng ngày càng nhiều, hẳn có chút không nhìn được, chuẩn bị xuống xe đi xem phía trước rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả, sau khi tới nơi thì phát hiện đang có năm, sáu người tài xế nam đang đứng vây quanh một người nói cái gì đó. Sau khi hắn đi qua mới phát hiện người này là nữ, nhìn thoáng qua chừng hai mươi lăm, hai sáu tuổi. Cô ta không cao lắm chắc là khoảng 1m50, trên người mặc một chiếc áo thun, bên dưới mặc một cái váy màu hồng phấn, còn mang theo kính mắt. Mà cô ta lúc này đứng trước chiếc ô tô màu hồng phấn của mình, chống eo, nhìn những người khác với vẻ mặt tức giận.

Nếu như một màn này bị phát lên trên mạng, có lẽ sẽ có người cho rằng mấy người đàn ông đang bố trí để bắt nạt một người phụ nữ. Nhưng mà Cổ Dục nhìn hướng đầu xe của cô ta thì có cảm giác không thích hợp chút nào.

“Có chuyện gì xảy ra thế?” Kéo lấy một người bên cạnh đang xem náo nhiệt, Cổ Dục hỏi.

“Còn có thể là chuyện gì nữa, cô ta chạy xe ngược chiều. Tiếp đó bị chặn lại ở đây, vậy mà còn không phân biệt đúng sai, còn cảm thấy bản thân mình có lý...” Nghe Cổ Dục hỏi, người tài xế này buồn cười nói.

Sau đó người tài xế nói cho Cổ Dục một chút chuyện đã xảy ra.

Đơn giản là nữ tài xế này muốn đi thành phố Hưng An có suối nước nóng, nhưng bởi vì mới có bằng lái xe nên không lên được cao tốc, cho nên quyết định đi quốc lộ này, kết quả cô ta đi sai đường. Mấy xe bình thường hay chạy chỗ này, thấy cô chạy sai đường nên nhắc nhở để cho cô ta quay lại đi con đường khác, thế mà cô ta nhất quyết không đi!”

Có nói và giải thích kiểu nào cô ta cũng không đi, còn tỏ ra là mình đúng, yêu cầu mọi người phải nhường đường cho cô ta đi trước.

Nhưng đối với những tài xế này mà nói, tại sao lại phải nhường cho cô ta? Bọn họ đang chạy bình thường, hơn nữa bây giờ đằng sau đã có xấp xỉ hai mươi chiếc xe đang chờ, sao nói nhường là nhường được đây?

Nhưng mà người phụ nữ này cũng mặc kệ, sau đó còn giả bộ giống như mình bị bắt nạt, ở chỗ này chặn các xe đang lưu thông. Nghe người này nói xong Cổ Dục cũng ngây người.

Trước kia có nghe nói đến nữ tài xế xe điên, không nghĩ đến hôm nay hẳn lại gặp được.

—

Cầu các đạo hữu tiếp tục ủng hộ, vote phiếu, đề cử và để lại bình luận.

Cám ơn các đạo hữu đã ủng hộ nhaaaa.

Chương 286. Nữ tài xế điên

Chương 286: Nữ tài xế điên

“Cô có đi hay không? Cô xác định có chết cũng không đi đúng không!” Trong lúc Cổ Dục hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện thì mấy người kia đã không kiên nhẫn được nữa, có người chỉ vào cô ta rồi hỏi.

“Tôi sẽ không đi! Tôi sẽ không đi! Xe tôi để chỗ này, mấy người có bản lĩnh tới đập đi!” Nghe mấy người kia còn muốn bắt mình quay xe, nữ tài xế cũng nổi giận, chỉ vào xe rồi hét lên.

“Cô đúng là có bệnh thần kinh! Ai đập xe của cô? Đập xe không cần bồi thường tiền à.” Nhìn nữ tài xế đang phát điên, Người bên cạnh đều có chút bối rối, có ai nói muốn đập xe cô ta đâu chứ?

“Mấy tên đàn ông các người, công khai bắt nạt một người phụ nữ như tôi đúng không!” Nhìn đám người đang dùng một kiểu ánh mắt nhìn mình, cô ta càng nổi giận.

“Chúng tôi bắt nạt cô? Cô có làm hay không vậy? Ở đây có mấy chục chiếc xe bị chiếc xe ngược chiều của cô chặn ở đây, cô còn ở đây nói lý nữa à!” Nghe lời cô ta nói mấy người này bị chọc giận quá đến nỗi bật cười.

“Tôi nói cho mấy người biết, mấy người hiện tại cách xa tôi một chút, không cần nói chuyện với tôi. Tôi có cảm giác mấy người đang uy hiếp tôi, đe dọa đến tự do của tôi, tôi muốn báo cảnh sát!” Có thể mấy người anh em này thật sự bị tức phát điên rồi, giọng nói không khỏi có chút lớn, mà người phụ

nữ này cũng không nhịn được lùi về sau một bước, sau đó cầm điện thoại di động lên lớn tiếng nói.

“Muốn báo thì báo nhanh lên! Cô không báo thì để tôi báo, mấy người nói lý với cô ta làm gì cho phiền phức, cô ta cũng không biết lý lẽ. Mấy người báo cảnh sát nhanh một chút thì cảnh sát đã sớm xử lý xong chuyện này rồi.” Nhìn nữ tài xế đang nổi giận, Cổ Dục lúc này mới tiến lên trước, sau đó trực tiếp gọi điện thoại báo cảnh sát.

Nghe Cổ Dục nói, mấy người phía trước vừa rồi còn muốn tính toán làm rõ đúng sai với người phụ nữ này này đều xấu hổ cúi đầu, đúng thật là ở chỗ này có nói bất cứ điều gì thì với cô ta cũng không được....

“Anh báo đi! Tôi muốn tố cáo mấy người uy hiếp, đe dọa tôi, mấy người đợi xem cảnh sát sẽ tới bắt ai.” Nghe Cổ Dục nói, nữ tài xế đứng lên chỉ vào mặt Cổ Dục mà nói.

Nhìn bộ dạng của cô ta Cổ Dục khinh thường lắc đầu, cô ta nghĩ mình có thể hù dọa được hần sao?

Cổ Dục ngay lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát, trình bày rõ tình huống sự việc ở bên này.

Cảnh sát sau khi nhận được thông báo đã lập tức phối hợp cùng với cảnh sát giao thông đi tới nơi.

Không đến 10 phút xe cảnh sát giao thông đã đến.

“Đồng chí cảnh sát bọn họ uy hiếp tôi, đe dọa tôi! Trên thế giới này còn có luật pháp hay không hả?” Thấy cảnh sát đi tới, nữ tài xế lập tức cáo trạng.

“Là ai báo cảnh sát?” Nhưng mà cảnh sát chỉ liếc mắt nhìn cô ta, sau khi xác định cô ta không bị bất kỳ uy hiếp gì thì đi tới, nói với đám người đang tụ tập xung quanh.

“Là tôi báo.” Thấy cảnh sát tra đến hỏi, Cổ Dục lập tức đi ra. Sau đó đem chuyện đã xảy ra ở đây nói lại một lần cho cảnh sát.

Không cần nhìn vào camera hành trình, cảnh sát giao thông dĩ nhiên biết con đường này là đường một chiều. Một chiếc xe chặn mấy chục chiếc xe, không phải trách nhiệm của cô ta thì là ai?

“Cô gái! Hiện tại cô đang đi ngược chiều, xin xuất trình bằng lái xe. Chúng tôi sẽ tiến hành xử phạt lỗi số 3 đối với hành vi của cô, tiền phạt là 200 tệ. Mời cô lập tức di chuyển xe, đừng làm ảnh hưởng đến giao thông đang qua lại.” Sau khi xem xét và đưa ra kết luận, cảnh sát giao thông và cảnh sát đi đến trước mặt nữ tài xế nói.

“Dựa vào cái gì mà phạt tôi, mấy người thi hành luật pháp như thế sao? Dám gây khó dễ cho người từ vùng khác đến như tôi hay sao? Các người đang che chở cho đám người này phải không? Tôi muốn kiện mấy người, uổng công cho đám cảnh sát các người thực thi luật pháp nhưng các người căn bản không xứng mặc trang phục này.” Vừa nghe người bị phạt là mình, cô ta lập tức nổi điên lên.

Nghe cô ta nói mấy lời hồ ngôn loạn ngữ, cảnh sát giao thông và cảnh sát khu vực đồng thời thay đổi sắc mặt.

“Cô gái, đây là lần hai cảnh cáo. Mời cô lập tức đem xe di chuyển, đừng làm ảnh hưởng đến xe cộ đang lưu thông trên tuyến đường này.” Nhìn cô ta, cảnh sát đã cầm bình xịt hơi cay trên tay. Nếu như cô ta không thi hành vậy thì sẽ cưỡng chế thi hành.

“Tôi không làm đó, mấy người có năng lực thì đánh chết tôi đi, mấy người đem xe tôi đập rồi đẩy nó xuống rãnh đi!”

Nhìn thấy mấy con mắt như hồ đang rình mồi của cảnh sát, cô ta vẫn như cũ trợn to hai mắt không phục mà kêu gào.

“Lần thứ ba...”

“Chờ chút... chờ chút! Xin lỗi... xin lỗi đây là bạn gái tôi, tôi vừa tới, tôi sẽ lập tức đem xe dời đi.” Nhưng vào lúc này đột nhiên từ giữa đám người chen ra một người, người này vừa lau mồ hôi vừa chạy đến bên cạnh cô ta, tiếp đó quay về phía cảnh sát cười nói.

Nghe được lời hấn ta nói, cảnh sát và cảnh sát giao thông liếc nhìn nhau, tạm thời lùi về sau một bước. Nếu như có thể bình tĩnh giải quyết bọn họ cũng sẵn sàng bình tĩnh giải quyết.

Nhưng rõ ràng người phụ nữ này không muốn.

Vừa nhìn thấy người đàn ông này, cô ta đã trợn mắt nhìn.

“Anh đi theo tôi làm cái gì? Vì sao anh lại đi theo tôi? Còn bỏ mặc tôi bị mấy người này uy hiếp, vợ anh bị người khác bắt nạt anh còn không giúp tôi báo thù!”

“Chị gái à! Ai ăn hiếp chị chứ! Đúng là lái sai đường, em đi sai anh sao có thể đi theo được chứ? Anh gọi điện thoại cho em nửa ngày, em cũng không bắt máy. Thôi quên đi, trước tiên chúng ta nhanh chóng đưa xe dời đi thôi.” Thấy cô ta lại có tình gây sự anh ta chỉ có thể cười khổ nói.

...

Chương 287. Ngẫu nhiên gặp lại bạn học

Chương 287: Ngẫu nhiên gặp lại bạn học

“Tôi không đi! Anh có còn là đàn ông không, người phụ nữ của anh bị người ta ăn hiếp thành dạng này, anh lại qua nói là tôi không đúng. Anh là loại đàn ông cặn bã, cả đời nên độc thân luôn đi, anh cắt đi, chúng ta chia tay.” Nghe xong lời nói của anh ta, cô ta càng thêm nổi giận, điên cuồng quát mắng.

“Con mẹ nó! Rõ ràng là cô chạy sai đường, bây giờ cảnh sát khu vực và cảnh sát giao thông đều ở đây. Ai bắt nạt cô, cô nói một tiếng đi. Bọn họ ai đụng một đầu ngón tay vào người của cô, tôi sẽ đi chặt tay bọn họ. Không có ai đụng vào cô, cô còn ở đây lẩn tẩn cái gì. Cô có thể nói đạo lý một chút có được hay không?” Nghe cô ta nói như vậy, người đàn ông cũng nổi giận về mặt tức giận quát. Xem ra người đàn ông này coi như vẫn còn có lý trí.

“Tôi với anh nói chuyện yêu đương, không phải là cùng anh nói chuyện đạo lý, đồ cặn bã nam!” Sau khi nghe được lời đàn ông nói, cô ta càng thêm phần nộ cũng lớn tiếng rống lên.

Mà nghe tiếng người phụ nữ rống, cảnh sát khu vực và cảnh sát giao thông đang ở bên cạnh đều thở dài một hơi. Ánh mắt nhìn về phía người đàn ông cũng tỏ vẻ thương hại cho hắn, ở trước mặt người khác đã như vậy không biết sau lưng còn có bộ dạng gì nữa đây. Ài! Đều nói người Đông Bắc đánh vợ nhưng...

Nhưng không có người biết, sợ vợ đứng thứ ba cả nước không thể không nói đến tỉnh Hắc Long. Được biết vị trí này thậm chí còn hơn cả Thượng Hải, Tứ Xuyên là thánh địa của những người sợ vợ được xếp cao nhất.

Điều này không phải là không có nguyên nhân...

“Đưa chìa khoá ra, để tôi lái đi!” Nhưng dù sao ở trước mặt người khác, người đàn ông vẫn còn có chút xấu hổ. Tất nhiên nếu nói đạo lý không được thì trực tiếp lái xe đi cho xong.

Lấy chìa khoá xe trong tay người phụ nữ, tiếp đó đẩy cô ta vào ghế bên cạnh. Sau đó người đàn ông lái xe đến ngã rẽ ở đầu đường, tiếp đó hắn ta nói gì đó với cô bạn gái để cô ta bình tĩnh trở lại. Sau đó cô ta bày ra vẻ mặt không tình nguyện cùng với hắn ta đồng thời trở về để nhận xử phạt.

Con đường này cuối cùng cũng đã được thông, xe từng chiếc từng chiếc một chậm rãi rời đi.

Về phần Cổ Dục cũng chuẩn bị trở lại xe của mình để lái về nhà, nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị lái đi thì người đàn ông kia gọi hắn.

“Cổ Dục?” Nghe hắn ta vậy mà gọi đúng tên mình, Cổ Dục không khỏi sửng sốt. Sau đó cẩn thận quan sát xem người này là ai? Vậy mà thật sự có chút ấn tượng, hình như là... bạn học cũ?

“Cậu là...?”

“Thật đúng là cậu, tôi là Đinh Thịnh nè!” Thấy ánh mắt nghi hoặc của Cổ Dục, lúc này hắn ta lập tức nói ra tên của mình.

Nghe xong tên của hắn ta, Cổ Dục cũng nhớ ra người này. Đinh Thịnh là bạn học thời cấp hai của Cổ Dục, nhưng mà Cổ Dục cùng anh ta không quen. Bởi vì thời cấp hai bọn họ cũng không có học chung lớp, mãi cho đến nửa năm cuối cấp thì

trường học bắt đầu chia lớp. Cũng không phải là chia lớp chuyên các môn, mà là chia lớp dựa trên thành tích. Học sinh giỏi dồn vào một lớp, học sinh kém dồn vào một lớp.

Cổ Dục thuộc dạng học tập kém, hẳn cùng Phương Hiện, Đinh Thịnh cùng chung một lớp.

Nhưng vì chỉ có nửa năm nên Cổ Dục đối với hẳn ta cũng không có ấn tượng gì nhiều. Dù sao cũng là bạn học của mình, tất nhiên cũng ở lại hàn huyên một chút.

Chẳng qua vào lúc này, ở đằng sau cũng vang đến tiếng còi thúc dục, Cổ Dục xem đoàn xe phía sau cũng sắp tới lượt mình, cho nên cũng nhanh chân trở về xe.

“Chờ một chút, tôi đem xe đỗ ở phía bên kia rồi chúng ta tiếp tục trò chuyện.” Nói với Đinh Thịnh một câu, Cổ Dục cũng đi lái xe rồi đi rồi đỗ đến bên cạnh chiếc xe golf của hẳn ta. Không bao lâu sau hẳn ta cũng lái một chiếc xe Ford chờ theo bạn gái của hẳn ta đến chỗ này.

Nhưng mà rõ ràng, bạn gái của hẳn ta cũng không muốn nhìn thấy Cổ Dục. Dù sao vừa rồi là Cổ Dục báo cảnh sát, cho nên chỉ có hẳn ta xuống xe đi đến bên cạnh Cổ Dục.

“Bạn học cũ, đã lâu không gặp!”

“Đúng vậy! Đã ba hoặc bốn năm rồi nhỉ.” Khi hai người gặp mặt, Cổ Dục bắt tay hẳn ta và cười nói.

Sở dĩ nói là ba, bốn năm chưa từng gặp lại là vì khi còn học đại học, bọn họ đã cùng tổ chức một buổi họp lớp trong kỳ nghỉ đông. Lúc đó, khi đó Cổ Dục và Đinh Thịnh đều tham gia, nhưng kể từ đó về sau cũng không có liên lạc nữa.

“Đúng vậy nha! Mà hôm nay làm sao cậu lại đến đây? Cậu cũng đi thành phố Hưng An chơi sao?” Xúc động thở dài một hơi, Đinh Thịnh nhìn Cổ Dục tò mò hỏi.

“Không phải, bây giờ tôi sống ở đây. Ông nội của tôi có để lại cho tôi một ít sản nghiệp, một ít đất đai trồng trọt cùng nuôi cá.” Nghe Đinh Thịnh hỏi, Cổ Dục cũng không hề giấu giếm mà trực tiếp nói ra hoàn cảnh hiện tại của mình.

Nhưng mà hắn cũng không có nói quá nhiều, bạn học cũ cũng không cần thiết tiết lộ nhiều quá.

“Có lẽ cậu không chỉ là trồng trọt và nuôi cá đâu nhỉ, ha ha. Nhưng thấy cậu sống tốt như vậy tôi cũng rất vui. Đúng rồi, mùa đông năm nay có vẻ như lớp trưởng bọn họ muốn tổ chức bữa tiệc họp lớp, lúc đó cậu có đến không?” Liếc mắt nhìn sau lưng Cổ Dục là một chiếc Cullinan, Đinh Thịnh bèn nở nụ cười. Tuy rằng, miệng hắn ta nói mình rất vui vẻ, nhưng chỉ có hắn ta mới biết có vui vẻ thật hay là không, dù sao bọn họ cũng là bạn học với nhau

Đã nhiều năm không gặp, trước sau vẫn sẽ có một chút ganh đua so sánh ở trong lòng.

“Có lẽ tôi sẽ suy nghĩ một chút, đợi đến lúc đó thế nào đã. Nếu như tôi còn ở Cấp Nhĩ Tân thì lúc đó sẽ đi, còn không thì đành chịu vậy.” Suy nghĩ một chút, bây giờ Cổ Dục đã hoàn toàn coi thôn Cổ gia là nhà của mình.

Vào mùa đông, nếu như nhà hắn có chuyện gì, có thể hắn còn phải trở về một chuyến. Nhưng nếu như không có chuyện gì, có lẽ hắn cũng không muốn trở về.

Chương 288. Cô thì biết cái gì

Chương 288: Cô thì biết cái gì

Hắn không thể vì một cái hộp lớp, chủ yếu là để khoe khoang này nọ mà mất công đi một chuyến. Do đó việc này chỉ còn phụ thuộc vào thời gian sắp tới, nếu trùng hợp thì đi còn không thì thôi.

“Vậy thì thật là đáng tiếc, đến lúc đó nếu có thể đến được thì nhất định phải đến đây nhé.” Nghe Cổ Dục nói có thể không đến được, Đinh Thịnh ở bên cạnh cũng cười nói một câu.

Sau đó, hai người trên cơ bản là cùng với nhau chém gió một chút, ha ha. Xem thời gian cũng không còn sớm nữa, lúc này Cổ Dục cũng lái xe trở về nhà.

Ở bên kia, Đinh Thịnh nhìn xe Cổ Dục đi xa, thở dài một hơi rồi mới bước lên xe. Nhưng vừa mới ngồi xuống, người phụ nữ phía sau đã đá vào ghế của hắn ta.

“Này, cái gã này có đáng để em chém gió với hắn lâu như vậy không?”

“Ừm! Đáng chứ, cái tên này đã nhiều năm mới gặp lại, thế nhưng không ngờ vậy mà hắn lại phát tài đó... thật đúng là chuyện đời khó lường mà.” Nghe bạn gái mình hỏi, Đinh Thịnh cười nhẹ rồi trả lời.

“Phát tài? Ở nông thôn làm sao phát tài? Em còn tưởng rằng xe của hắn lớn lắm, nhưng hiện tại xem ra xe hắn cùng xe của anh cũng ngang nhau.” Nghe Đinh Thịnh nói, bạn gái hắn

ta khẽ nhếch miệng. Tuy vừa rồi cô ta không có xuống xe, nhưng mà hai người Cổ Dục và Đinh Thịnh trò chuyện với nhau cô ta đều nghe rõ ràng. Hơn nữa đối với Cổ Dục cô ta vẫn còn tức giận, cho nên nói chuyện rất khó nghe.

“Em thì biết cái gì.... Em đừng có nâng anh lên, số lẻ của cái xe của người ta đều có thể mua được hai chiếc xe này đó. Anh biết là em không biết các nhãn hiệu xe, nhưng không nghĩ rằng cái này em cũng không biết. Cái xe của hấn là Cullinan đó biết không? À, Rolls Royce đó, biết chưa?” Nhìn bạn gái đang ngồi phía sau với vẻ bối rối khi nghe nói đến Cullinan, Đinh Thịnh xoa xoa thái dương sau đó nói ra cái tên Rolls-Royce.

“A! Đó chính là Rolls-Royce sao? Anh không đùa em đây chứ? Rolls-Royce cũng sản xuất xe Jeep à? Nhìn cũng không đẹp cho lắm, không bằng BMW X7 gì cả” Cái khác thì cô không biết, nhưng Rolls-Royce thì cô ta từng nghe qua. Nhưng lại chưa bao giờ thấy một chiếc Rolls-Royce SUV.

“Ồ trước mặt hấn X7 chỉ là cái rắm, X7 tốt nhất cũng không thể mua được một phần tư cái xe của hấn, giá của cái xe này là hơn 6 triệu đó. Hơn nữa xe này còn chưa phải là xe tốt nhất của hấn đâu, hấn có một chiếc xe bán tải cỡ lớn của Mercedes-Benz hơn 10 triệu tệ nữa.”

Nghe bạn gái nói khiến đầu đau như búa bổ, Đinh Thịnh đành thở dài nói.

Đúng vậy, lý do khiến Đinh Thịnh nhận ra Cổ Dục không phải là trí nhớ của hấn ta thực sự tốt, mà là bởi vì mấy ngày trước hấn ta nhìn thấy ảnh chụp mấy chiếc xe trong nhà của Cổ Dục. Cho nên hấn ta mới cố ý nhớ mở avatar của Cổ Dục ra xem một chút, không ngờ hôm nay lại tình cờ gặp phải.

Có thể nói là hữu tâm vô ý, nếu không thì hấn ta cũng không nhận ra Cổ Dục là ai.

“Cái gì? Một chiếc xe bán tải có giá 10 triệu tệ? Cái xe cùi bắp kia mà cũng 6 triệu tệ? Vừa rồi hần nói là hần làm cái gì? Bằng không anh thử xem, kiếm tiền lời bằng một cái xe là đủ chúng ta kết hôn rồi.” Nghe Đinh Thịnh nói chiếc xe của Cổ Dục có giá hơn 6 triệu, chiếc khác cũng có giá 10 triệu. Cô gái này hai mắt lập tức như tỏa sáng, tiếp đó mừng rỡ kêu lên.

“Em đang nghĩ về chuyện vợ vẫn gì đó. Người ta có thể kiếm được tiền, chắc chắn là có con đường riêng. Nếu dễ kiếm tiền như vậy thì còn có người đi làm nữa sao? Không phải bây giờ chúng ta đều về quê hay sao? Anh sẽ giữ liên lạc tốt với cậu ta, về sau xem có cơ hội hay không vớt chút canh uống cũng đã là không tệ rồi.” Đối với cô bạn gái mình chỉ giỏi nịnh bợ nhưng mà kiến thức hạn hẹp của mình, Đinh thịnh chỉ đành thở dài nói.

Nếu như trên thế giới cũng nghĩ đơn giản giống như cô ta vậy, thì sẽ không có người nghèo trên thế giới này nữa.

“Anh đó, tại sao không có chút tiền đồ gì hết, hai người đều là bạn học. Tại sao hần làm được còn anh không làm được hả? Thật là không có chí khí gì cả. Hừm, đi thôi, để em lái xe.” Nghe những lời tự giễu của Đinh Thịnh, cô ta không khỏi tức giận rồi vỗ vào ghế ngồi của hần một cái để phát tiết, sau đó xuống xe đi tới chiếc xe golf kia.

Ngồi trong xe nhìn động tác của cô ta, Đinh Thịnh cũng khẽ hít sâu một hơi. Nói thật, hần ta không chỉ một lần có ý nghĩ muốn chia tay với người phụ nữ này. Người phụ nữ này thật khiến cho hần ta... không biết nói sao nên lời.

Nếu như chỉ là có chút điều ngoa thì vẫn còn có cơ hội sửa lại, nhưng cô ta ngốc nghếch, ngỗ ngược, lại phóng túng, tự cao tự đại. Hơn nữa còn mắc bệnh công chúa siêu nặng, thậm chí hần ta cảm thấy người phụ nữ này có chút bị điên. Suy cho cùng, một người phụ nữ bình thường làm sao có thể tự mình đi

chặn hàng chục chiếc xe trên đường cơ chứ. Còn muốn tự mình đối phó với cảnh sát đến xử lý cô ta, tiếp đó còn muốn liều mạng với cảnh sát một phen nữa chứ?

“Sau khi trở về, phải bàn bạc với cha mẹ một chút, thật sự không ổn thì dẹp đi thôi.” Nhìn người này, Đinh Thịnh khẽ lắc đầu. Hắn ta có cảm giác mình đã sắp đạt đến cực hạn chịu đựng rồi.

Nếu như Cổ Dục biết được suy nghĩ của Đinh Thịnh, có lẽ sẽ nói với hắn ta một câu. Đừng có đợi quay về rồi mới chia tay, nên lập tức chia tay ngay đi. Bởi vì hắn thật sự không nghĩ ra được lý do gì để bọn họ có thể ở bên nhau.

Nếu như Đinh Thịnh và cô ta ở cùng nhau, vậy thì... chỉ có một khả năng là bọn họ thực sự yêu nhau. Bằng không, Cổ Dục thật sự không tìm ra được lý do nào để họ có thể ở bên nhau...

Thật may bên cạnh Cổ Dục không có loại người bệnh thần kinh như vậy, hắn lái xe nhanh chóng trở về nhà. Buổi trưa ăn đơn giản một bữa, buổi chiều thì bắt đầu nghiên cứu vấn đề thịt nướng.

Chương 289. Nâng cao vị giác

Chương 289: Nâng cao vị giác

Đùi dê vàng giòn tan, sau khi được ngâm trong nước ớt chuông chính tông, đã hoàn toàn loại bỏ mùi tanh bên trong đùi dê cùng kết hợp với tài nấu nướng tuyệt vời của Cổ Dục. Tối nay, nhóm người Cổ Dục ngồi ở trong đình nghỉ mát ở sân sau để ăn cơm tối, trong lúc mọi người chờ đợi thì mùi thơm bay quanh quần khắp nơi ở trong sân.

“Chúng ta ăn được chưa!” Nhìn đùi dê trước mặt, Phùng Thu Nhân nuốt nước bọt một cái, có chút hưng phấn nói.

“Bắt đầu đi, khách sáo làm gì, ăn đi nào!” Nhìn hai mắt của cô nhóc sáng rực, Cổ Dục cũng xua tay. Sau đó cười nói, giọng của Cổ Dục vừa dứt thì mọi người bắt đầu cầm dao lên để cắt cái đùi dê nướng màu nâu vàng vô cùng hấp dẫn ở trước mặt.

Cổ Dục làm đùi dê nướng thậm chí không cần thêm nguyên liệu để tăng hương vị, thế nhưng cũng khiến món này ăn cực kỳ ngon.

Một cái đùi dê nặng hơn 3kg rất nhanh đã bị ăn sạch. Mặc dù nói cái đùi dê này nặng 3kg đã là nhiều, nhưng chủ yếu phần xương đã chiếm mất nửa ký rồi, cho nên phần ăn được chiếm khoảng 2,5kg. Một mình Cổ Dục có thể ăn hơn nửa ký, phần còn lại chưa tới 2kg. Dĩ nhiên, ba người lớn và hai trẻ em sẽ ăn không đủ.

Thế nhưng Cổ Dục đã sớm chuẩn bị, sau khi ném xương dê cho Vua Núi, Tiêu Hoàng Hậu cùng Trưởng công chúa xử lý. Cổ Dục cũng đem lên xiên nướng đã được chuẩn bị sẵn, cùng với Tôm hùm cháy tỏi, còn có một chút rau trộn cùng dưa chuột và tàu hũ. Tiếp đó mọi người cùng nhau vui vẻ thưởng thức các món ăn trong cái đình nhỏ.

Bữa cơm tối này đương nhiên khiến mọi người đều vô cùng hài lòng.

Sau khi mấy cô gái thu dọn chiến trường, rửa bát đĩa và giá nướng xong thì trời cũng đã rất muộn. Cổ Dục đưa mọi người về nhà, sau đó hắn cũng trở về phòng.

Vọt vào tắm một cái, hắn nằm trên giường chuẩn bị ngủ. Đây là việc hắn làm hằng ngày, tuy sinh hoạt thế này rất nhàn nhã và không có bất kỳ thử thách gì, thế nhưng hắn đã quá quen rồi. Nếu bây giờ lại để cho hắn sinh hoạt trong một thế giới đèn xanh đèn đỏ, uống rượu ca hát, có lẽ hắn sẽ không quen.

Một đêm trôi qua không có chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt đã tới sáng ngày hôm sau.

Sáng hôm nay tỉnh lại, mở mắt liếc nhìn điện thoại, hắn không khỏi thở dài một hơi. Hiện tại chỉ mới bốn giờ hơn, điều này khiến hắn có chút buồn bực. Thật ra, Cổ Dục cũng không biết hiện tại tình trạng này của hắn là tốt hay là không tốt.

Theo lý mà nói, một người trẻ tuổi như hắn, hơn nữa còn không lo chuyện ăn mặc, kiếm tiền. Vậy thì phải ngủ đến sáng hoặc ít nhất cũng là chín giờ đúng không?

Mới bốn hoặc năm giờ thức dậy? Ài! Nhắc lại chuyện này chỉ có rơi nước mắt.

“Bữa sáng để một lát nói sau, đi câu cá trước vậy.” Cổ Dục lắc lắc đầu, từ trên giường lác lác ngồi dậy. Sau đó, đi vào

phòng tắm bên cạnh tắm rửa sạch sẽ, tiếp đó thay một cái áo rộng và một chiếc quần cộc, mang theo đồ nghề đi ra chỗ cái giếng ở sân sau.

Khi lưỡi câu đầu tiên được thả xuống, ngay từ đầu Cổ Dục cũng không quá để ý, nhưng ngay sau đó hắn lại trợn to mắt. Bởi vì dây câu liên tục chìm xuống, trong nháy mắt đã đến 2,900 mét thì dừng lại, điều này khiến cho Cổ Dục rất sốc.

“Cái quái gì vậy? Kỹ năng sao?” Cổ Dục thì thảo nhìn dây câu vẫn đang chìm xuống. Tuy rằng, lúc bình thường hắn vẫn có thể câu được kỹ năng, nhưng cơ hội như vậy thật sự rất nhỏ.

Hôm nay may mắn của hắn lại tốt đến vậy sao?

Mang theo một tia mong đợi, Cổ Dục nhìn dây câu vẫn đang chìm xuống. Cuối cùng, khi đã hơn 2,980 mét. Cổ Dục kéo dây câu lại và bắt đầu thu dây.

Ngay sau đó, một chiếc rương vàng lọt vào tầm mắt của Cổ Dục.

Khoảnh khắc chiếc rương tiếp xúc với ánh mắt của Cổ Dục, nó cũng hoá làm một vệt sáng đi vào trong đầu của hắn. Sau khi Cổ Dục hiểu được trong cái rương này là kỹ năng, hắn không khỏi ngây ngẩn cả người. Bởi vì kỹ năng này, có chút ... không giải thích được.

Bởi vì kỹ năng này được gọi là cải thiện vị giác, không nên hiểu lầm. Nó không phải là để cải thiện vị giác của Cổ Dục, mà là cải thiện vị giác của những người đã ăn món ăn của Cổ Dục.

Theo mô tả của kỹ năng, khả năng này được kết hợp với kỹ năng nấu ăn siêu đầu bếp của hắn. Mỗi người đều có hơn 10 ngàn vị giác, mỗi vị giác có từ 50 đến 70 tế bào vị giác, có

nghĩa là có 500 ngàn đến 700 ngàn tế bào vị giác trên bề mặt của lưỡi.

Bọn chúng tiếp thu được tin tức sẽ phản hồi cho não, để não tiến hành phản ứng.

Mà kỹ năng này, chính là làm cho lượng thông tin được cung cấp trở lại bởi các tế bào vị giác này tăng lên gấp trăm lần, thậm chí một ngàn lần so với trước đây. Nghĩa là, nếu Cổ Dục làm món gì đó mà hấn cảm thấy ngon miệng, thì khi người khác ăn món này của hấn sẽ cảm thấy cực kỳ ngon. Nhưng, nếu món đó hấn làm, khi ăn có cảm giác không ngon, thì khi người khác ăn sẽ cảm thấy cực kỳ khó ăn, thậm chí còn tệ hơn cả việc ăn “kít”.

Đây chính là tác dụng của kỹ năng này.

Nhưng điều này chỉ giới hạn ở những gì Cổ Dục làm mà thôi. Nếu như không có hấn, nó sẽ chẳng có tác dụng gì.

“Kỹ năng này, có cái khi gì tác dụng đây...” Xem xong kỹ năng này, Cổ Dục không khỏi gãi đầu, cái kỹ năng này không có một chút tác dụng gì cả? Hấn thật sự không biết phải làm gì với nó.

“Kệ đi! Dù sao một lát cũng phải làm cơm, sau khi làm xong sẽ biết.” Nở nụ cười, Cổ Dục tiếp tục câu cá.

Không bao lâu sau, hấn đã câu xong cá trong ngày, tiếp đó đem cá thả vào trong ao cá bên cạnh. Tiện tay bắt ra một con cá mú sao cho Vua Bầu Trời ăn, rồi hấn trở về lầu hai đem mấy con tôm, cua để vào mấy cái bồn. Cuối cùng Cổ Dục bắt đầu trở về phòng bếp dưới lầu để chuẩn bị bữa sáng.

Độc giả yêu quý có phiếu thì quăng cho truyện nhé, không cần 1 cục to đùng đâu, mỗi tuần có quăng là được, mặt truyện

sẽ được xuất hiện trên top và tạo động lực cho dịch giả ra chương nhanh hơn. Cảm ơn mọi người rất nhiều!!!

Chương 290. Cảm giác kỳ lạ

Chương 290: Cảm giác kỳ lạ

Buổi sáng hôm nay hấn ăn khá đơn giản, chỉ là làm một ít bánh kẹp trái cây.

Bánh kẹp trái cây là một món ăn vặt truyền thống, về cơ bản được chia làm hai loại. Phổ biến nhất chính là bánh được làm từ đậu xanh và ngũ cốc tinh chế, nó có vỏ ngoài mềm. Còn một loại khác có vỏ ngoài làm từ bột, ở Cáp Nhĩ Tân và Sơn Đông gọi là bánh rán trái cây. Cụ thể thế nào thì hấn cũng không rõ, nhưng mà hôm nay hấn chuẩn bị làm chính loại bánh làm từ bột này.

Đêm qua hấn cũng đã làm xong bột, cho nên hôm nay Cổ Dục chế biến rất nhanh. Một thìa bột ngọt, một ít gia vị, cho vào chảo nấu cho sệt lại làm nước sốt. Tiếp đó thêm rau xà lách, rau thơm, bánh rán, xúc xích, chuẩn bị mọi thứ xong, hấn bắt đầu cuộn bánh lại. Tiếp đó thì thưởng thức, thế nhưng vừa cắn miếng thứ nhất thì Cổ Dục cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì sau khi hấn nuốt xuống miếng này, ngay lập tức hấn cảm thấy cái bánh rán trước mặt bắt đầu phát ra ánh sáng màu vàng, tiếp đó cảm giác giòn tan của vỏ ngoài phối hợp với nước sốt bên trong kèm theo nhân bánh như hòa quyện vào nhau, mang lại cảm giác hài hòa ngon lành, khó mà có thể giải thích được.

Bây giờ hấn có cảm giác mình đang trải qua cảnh ăn uống trong bộ phim hoạt hình ‘Tiểu đầu bếp cung đình’ thứ này làm sao có thể ăn ngon được như vậy cơ chứ?

Cảm giác này thực sự khiến cho đầu óc của hắn có một chút ngừng hoạt động.

“Đây coi là, kỹ năng anime sao?”

Nhìn bánh rán trong tay, Cổ Dục một đầu đầy dấu chấm hỏi...

“Kỹ năng này, nói thế nào đây? Mặc dù có chút vô vị, nhưng đúng là thật sự rất tuyệt.”

Nhìn cái đĩa trong tay trông trơn, Cổ Dục nhỏ giọng thì thào.

Đây đã là cái bánh kẹp trái cây thứ hai mà hắn đã ăn, ngoài ra hắn còn làm một cái cho Vua Núi và một cái cho Bạo Quân. Bốn con thú nhỏ phải ăn thịt tươi, cho nên vô duyên với loại bánh này.

Kỹ năng này nếu hỏi nói có lợi ích gì không, thì câu trả lời sẽ là không. Nhưng dù là vậy thì cảm giác tự mình làm đồ ăn ngon hơn một chút, quả thật là một chuyện cũng thật thoải mái.

“Chú ơi, bọn cháu tới rồi” Ngay khi Cổ Dục vui vẻ rán xong cái bánh thứ ba, thì lúc này bên ngoài cửa truyền tới âm thanh của Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi.

“Nào, vào đây.” Sau khi dùng xẻng lấy cái bánh kẹp ra, Cổ Dục một tay cầm bánh, rồi đi ra cổng lớn để mở cửa ra. Vừa mở cửa, đã thấy ba người lớn cùng hai đứa nhỏ tươi cười đi vào.

Khi nhìn thấy cái bánh kẹp trong tay Cổ Dục, mắt các cô lập tức sáng lên.

Thật ra, buổi sáng các cô đều ăn sáng rồi mới sang bên đây. Thế nhưng không hiểu vì sao hôm nay lại cảm thấy bánh kẹp do Cổ Dục làm lại đặc biệt thơm như vậy.

“Mấy người muốn ăn sao? Ha ha, vậy cầm lấy ăn đi!” Nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ, Cổ Dục lập tức đưa bánh tới.

“Tôi không ăn đâu, các cô ăn đi.” Nhìn bánh rán mà Cổ Dục đưa tới, Lâm Lôi trước tiên là mỉm cười rồi lắc đầu. Sau đó Lý Vân Vân ở bên kia cũng nói không ăn, các cô ăn cơm rồi, hơn nữa dành ăn cùng bọn nhỏ đúng là không được tốt lắm, có phải không?

Nhìn thấy hai người lớn đều không ăn, bên này Phùng Thu Nhân không khỏi nhếch mép cười, sau đó tiếp nhận cái bánh rồi cắn một miếng lớn trước mặt Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi.

Ban đầu, cô định trêu chọc Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, thế nhưng khi cô đang vui vẻ nhai bánh. Đột nhiên não của cô oanh một tiếng rồi trở nên trống rỗng. Lúc này, dường như cô có cảm giác mình đang xuất hiện ở thảo nguyên đầy ắp bánh kếp, hoa nở bốn phía đều có hình bánh kếp. Ngay cả cỏ cũng là bánh kếp, mặt trời cũng trở thành cái bánh kếp to lớn.

Cảm giác giòn tan đó không ngừng xâm chiếm toàn thân cô, trong bóng tối dường như có hai bàn tay to đang không ngừng an ủi từng bộ phận trên cơ thể cô. Và trong bóng tối, cô dường như cảm giác được chủ nhân của đôi bàn tay to lớn kia, đã biến thành dáng vẻ Cổ Dục....

“Ồ...!” Một tiếng kêu khó giải thích được phát ra từ cổ họng của cô, khiến Phùng Thu Nhân ngay lập tức tỉnh giấc. Nhìn bên cạnh Lâm Lôi và Lý Vân Vân đã rời đi. Lúc này chỉ còn có hai đứa nhỏ không ngừng nhảy nhót, đòi ăn bánh kếp. Gương mặt Phùng Thu Nhân lập tức đỏ lên, cô đưa hai tay ôm lấy hai má của mình.

“Không đúng, tại sao mình lại có cảm giác kỳ lạ thế này?” Cảm nhận được sự khác lạ của cơ thể, Phùng Thu Nhân không khỏi có chút bối rối, cô cảm thấy cơ thể của mình bỗng nhiên nóng lên. Sau đó, cô đưa mắt nhìn chiếc bánh kếp trước mặt.

Mà khi cô nhìn thấy nó, đột nhiên lại có cảm giác không nhịn được muốn ăn thêm. Muốn trải nghiệm cảm giác đó một lần nữa, thế nhưng cô vẫn cưỡng ép ngăn lại.

“Chẳng lẽ trong này có cái gì?” Nhìn cái bánh rán trong tay, Phùng Thư Nhân nhỏ giọng lầm bầm, sau đó vẻ mặt có hơi thay đổi.

Cô không tin rằng Cổ Dục sẽ làm như vậy, nhưng nếu không phải có thứ gì đó trong cái bánh này, tại sao cô lại có cảm giác như vậy?

“Trước tiên phải bình tĩnh, chúng ta đi nào.” Nhìn hai đĩa nhỏ vẫn ồn ào ở bên cạnh, Phùng Thư Nhân khẽ hít sâu một hơi. Nếu như Cổ Dục thật sự bỏ thứ gì đó vào, cô cũng đang suy nghĩ vậy phải đối mặt với Cổ Dục như thế nào đây?

Là lạng lẽ nói với hắn một chút không nên làm như vậy?

Hay là ồm ờ cho qua... Ài, cô căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện muốn gây sự.

Nhưng mà, lúc này Cổ Dục cũng không biết là cô đang nghĩ gì.

Giấu tâm tư trong lòng như vậy, Phùng Thư Nhân đi vào phòng bếp. Lúc này cô nhìn thấy Cổ Dục làm xong cái bánh kẹp mới, rồi tự mình thưởng thức trông đáng vẻ của hắn vô cùng đắc ý. Điều này khiến cho cô không khỏi liếc mắt nhìn đám nguyên liệu ở bên cạnh, trông chúng vẫn bình thường mà nhỉ?

...

Cám ơn các đạo hữu đã ủng hộ phiếu.

Chương 291. Đây chính là cảm giác yêu thích sao?

Chương 291: Đây chính là cảm giác yêu thích sao?

“Chú ơi, cháu muốn ăn cái của chú đang ăn.” Chóp mắt, Phùng Thụ Nhân lớn tiếng kêu lên.

“Cháu ăn cái bánh kia là do chú tự tay làm đấy, không phải còn chưa ăn xong sao?” Nghe Phùng Thụ Nhân nói như vậy, Cổ Dục không khỏi có chút nghi hoặc hỏi.

“Không! Cháu muốn ăn cái bánh này của chú, cháu ăn một miếng đi, cắn một miếng thôi.” Nhìn Cổ Dục, Phùng Thụ Nhân cũng duỗi tay ra vừa cười vừa nói.

“À! Được rồi.” Nhìn dáng vẻ kỳ quái của cô nhóc, Cổ Dục cũng đưa cái bánh tới.

Khi Phùng Thụ Nhân cắn vào chiếc bánh kếp, cô cảm thấy như mình bước vào một thế giới bí ẩn và huyền bí kia một lần nữa.

Một lúc lâu sau, sau khi hoàn hồn, gương mặt của cô càng đỏ hơn, nhưng đồng thời ánh mắt cũng trở nên khó hiểu hơn. Cổ Dục ăn cái bánh này, cô tận mắt nhìn thấy hắc nuốt vào, điều đó có nghĩa là nếu Cổ Dục bỏ thuốc vào thì khi ăn nhất định bản thân hắc cũng bị nhiễm thuốc.

Nhưng tại sao hắc không xuất hiện tình huống giống như mình?

“Cháu muốn tự mình làm một cái.” Nhìn thấy dáng vẻ của Cổ Dục vẫn như cũ, Phùng Thụ Nhân suy nghĩ một chút rồi

nghiêm túc nói với Cổ Dục.

“Cứ tự nhiên.” Nhìn bộ dáng kỳ lạ của cô, Cổ Dục cũng không thêm để ý. Cô nhóc thích tự làm thì cứ tự làm thôi, dù sao nguyên liệu vẫn còn đó.

Sau đó, Phùng Thu Nhân tự tay làm một cái trước mặt Cổ Dục, sau khi làm xong thì cắn thử một miếng, cô phát hiện bánh mà cô làm quả nhiên cũng không tệ. Dù sao thì đồng nguyên liệu mà Cổ Dục làm sẵn ở đây, còn có nước sốt đều là do tự tay hấn làm, hơn nữa nguyên liệu đều từ trong vườn rau của hấn, không ngon mới là lạ. Nếu nói có gì không ổn thì chính là việc cô để lửa hơi lớn, dẫn đến việc bánh hơi đen một tý mà thôi.

“Không đúng, không đúng, không đúng, chú cho cháu làm lại cái khác nha?” Gãi đầu một cái, Phùng Thu Nhân trong đầu đầy dấu chấm hỏi, sau đó nhìn Cổ Dục nhỏ giọng nói.

Nhìn hai cái bánh rán trong tay Phùng Thu Nhân chỉ mới cắn một miếng, Cổ Dục không khỏi nhướn mày một chút. Mặc dù hấn không thiếu tiền nhưng cũng không thể để lãng phí đồ ăn như vậy.

“Để chú làm cho cháu, nhớ là phải ăn hết đấy nhé.” Nhìn cô, Cổ Dục lại cảm xéng lên và bắt đầu làm. Không bao lâu, một cái bánh kẹp mới đã ra lò. Mà quá trình này Phùng Thu Nhân tự mình nhìn rõ ràng tất cả, Cổ Dục ngoài cách làm so với cô muốn lưu loát hơn thì không có gì khác biệt, hấn cũng không bỏ bất cứ đồ gì khác lạ vào.

Nhưng khi cô cắn một miếng bánh kẹp, cô lại tiến vào thảo nguyên kia...

“Chẳng lẽ là vì trong lòng mình thích chú ấy, cho nên khi chú ấy làm bữa sáng cho mình thì mình xuất hiện ảo giác hay sao?” Sau khi ăn mấy miếng bánh trước mặt, Phùng Thu Nhân

nhỏ giọng lắm lắm. Tiếp đó, vì để xác nhận lại một chút, cô còn cố ý để cho Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi ăn cái bánh kẹp ban đầu kia.

Kết quả, hai đứa nhóc này chỉ nói là bánh quá ngon, cũng không có cái cảm giác gì khác lạ. Nhìn thấy cảnh này, Phùng Thư Nhân trong lòng khẽ trầm xuống, trong lòng càng thêm bồi rồi.

“Có chuyện gì mà mắt hồn mắt vía vậy?” Lâm Lôi vỗ một cái trước mặt Phùng Thư Nhân rồi hỏi.

Kể từ sau buổi sáng, Phùng Thư Nhân một mực ngồi ở bên ao cá, cũng không đi ra ngoài chơi.

“Không có, không có chuyện gì.” Nhìn ánh mắt lo lắng của Lâm Lôi, Phùng Thư Nhân miễn cưỡng nở nụ cười, sau đó nhẹ nhàng vuốt tóc của mình một chút, nhưng trong lòng lại càng thêm bồi rồi.

Sau khi ăn bánh kẹp của Cổ Dục vào lúc sáng, trái tim của Phùng Thư Nhân có chút hỗn loạn.

Thực ra, trong lòng cô đối với Cổ Dục đã có một chút thay đổi từ rất sớm rồi.

Cô gái nào mà chẳng mộng mơ cơ chứ?

Có một số người cá biệt, đầu óc có vấn đề nên thích đàn ông nước ngoài. Còn lại đa phần các cô gái chọn chồng đều thống nhất quân điểm và tiêu chuẩn, đó chính là cao ráo, đẹp trai, trẻ tuổi, hài hước, có tiền, vân vân...

Cổ Dục có thể nói là một người khá phù hợp với những tiêu chuẩn này.

Chiều cao của hắn không phải là thấp so với người vùng Đông Bắc, dáng dấp cũng rất tốt, tính tình vui vẻ, thích nói đùa, cũng không quá già, hơn nữa còn rất có tiền.

Lúc đầu, có lẽ Phùng Thu Nhân không có cảm giác gì, dù sao cô vẫn luôn coi Cổ Dục như một người chú. Giống như Cổ Dục cũng một mực luôn coi cô là một người cháu.

Nhưng kể từ khi Lữ Thi Văn và Đan Đình Đình có một chút suy nghĩ về Cổ Dục, sau đó cô đột nhiên phát hiện dường như mình cũng có một tình cảm nào đó không thể giải thích được dành cho Cổ Dục.

Nhưng dù sao thì cô vẫn còn nhỏ, cho nên dù trong lòng có tâm ý đi chăng nữa, cô cũng chỉ có thể giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tiếp đó thì cô vẫn chơi đùa như một đứa trẻ như thường ngày.

Kết quả, hôm nay sau khi cô ăn bánh kẹp của Cổ Dục. Bởi vì nó là do Cổ Dục làm, vị giác của cô được cải thiện gấp ngàn lần. Cũng không ngừng kích thích não bộ của cô, khiến cho não bộ của cô cũng cảm nhận được món ăn rất tốt, dần dần chuyển sang trên thân thể người đã làm chuyện này, cũng chính là Cổ Dục. Mà cảm giác yêu thích đó trong lòng cô cũng được tăng lên gấp ngàn lần, cứ như vậy cô triệt để mê man.

“Cô gái nhỏ, có phải là có đối tượng rồi không? Để dì nói cho con biết, đàn ông bên ngoài rất xấu xa và tàn nhẫn. Con còn nhỏ, đừng có gấp gấp tìm người yêu làm gì, nhất là tìm đối tượng trên mạng càng là không được, có biết không hả?” Nhìn Phùng Thu Nhân có chút không được tự nhiên, lúc này Lý Vân Vân cũng đi tới nhìn cô rồi nghiêm túc nói.

“Dì Lý, dì nói vậy bậy bạ gì vậy, con không có... tìm đối tượng đâu.” Nghe được lời nói của Lý Vân Vân, Phùng Thu Nhân không khỏi nhỏ giọng nói một câu, nhưng ánh mắt lại có chút né tránh.

Nghe Phùng Thu Nhân nói vậy, Lâm Lôi và Lý Vân Vân liếc mắt nhìn nhau, các cô cũng từng trải qua tuổi trẻ. À, thực ra hiện tại các cô cũng không tính là lớn, nhưng các cô biết rất

rõ ánh mắt Phùng Thư Nhân đại biểu cho cái gì. Cô gái nhỏ này, thật sự rất có thể là đã có người mình thích.

Chương 292. Ảo giác hay là tâm tư trong lòng

Chương 292: Ảo giác hay là tâm tư trong lòng

Thấy vậy Lâm Lôi nhất thời cũng thả lỏng, rồi thở dài một hơi.

Thở dài một hơi bởi vì Phùng Thư Nhân cũng đã trưởng thành và đã có người mình thích. Cô cũng thở phào nhẹ nhõm vì chuyện này, dù sao cô cũng rất sợ Phùng Thư Nhân bị lừa.

Cho nên lúc này Lâm Lôi, trong lòng thật sự cảm thấy có chút lo lắng nho nhỏ.

Nhưng mà, loại lo lắng này đã sớm bị cô đè xuống. Bây giờ đoán chừng cô cũng không hỏi Phùng Thư Nhân được cái gì, vẫn là cứ yên lặng mà theo dõi sự việc.

Rất nhanh đã đến giữa trưa, để Lý Vân Vân ở coi ao cá, Lâm Lôi đi đến phòng khách tìm Cổ Dục hỏi bữa trưa ăn cái gì.

Cổ Dục suy nghĩ một chút, bữa trưa hôm nay hẳn muốn ăn một chút bánh gân, vậy thì ăn bánh gân đi.

Tất nhiên, quyết định xong ăn cái gì, Lâm Lôi cũng bắt đầu đi chuẩn bị đồ ăn, Cổ Dục thì bắt đầu nhào bột mì. Bánh gân cũng còn gọi là bánh xuân. Cách ăn này cũng tương tự như chả giò miền Nam, cũng là dùng bánh cuốn rau và thịt.

Điểm khác biệt của bánh gân là vỏ bánh rất mỏng, rất mềm và dẻo.

Một miếng bánh trắng gân mỏng được đặt trên tờ báo mà không trở ngại việc đọc thì đó mới là chuẩn nhất.

Cách làm bánh gân rất khó, nhưng đối với Cổ Dục mà nói nó cũng không tính là cái gì. Lấy ra bột mì có hàm lượng cao, Cổ Dục bắt đầu tay vào công việc.

Sau khi hấp bánh xong, Cổ Dục bắt đầu xào các nguyên liệu để một lát dùng để ăn cùng với bánh.

Bánh gân có thể ăn kèm với nhiều thứ, trên cơ bản có thể bao nó lại trong bánh thì thứ gì kẹp cũng được. Nhưng nếu nói Cổ Dục thích ăn nhất, thì đó chính là ba loại nhân thịt. Thứ nhất là thịt lợn sốt bắc kinh, hai là thịt băm hương cá, cuối cùng là thịt sốt cay. Nếu có mọi người có cơ hội đến Cáp Nhĩ Tân, nhất định phải nếm thử bánh gân, cùng với ba loại nhân thịt này.

Đương nhiên, cũng có thể dùng thịt xông khói để cuốn với bánh, nhưng mà Cổ Dục không có thịt này trong nhà.

Ngoài ba loại nhân thịt này ra, hẳn còn làm bò xào cần tây, khoai tây nấu tiêu, còn thêm một đĩa trứng xào nước sốt. Hôm nay, đúng là hiếm thấy khi không có món hải sản nào được làm. Đơn giản chính là vì bánh gân ăn với tôm thì không được ngon cho lắm.

Ngoài những món rau xào, thì còn có các món ăn kèm như dưa leo bào sợi, hành tây thái sợi, ớt thái sợi, thịt dê thái mỏng còn có tương ngọt.

Cổ Dục chuẩn bị những thứ này với sự giúp đỡ của Lâm Lôi, khi làm xong thì cũng đã là giữa trưa. Sau khi Cổ Dục hô một tiếng, lúc này cả nhà đều vây quanh ở trước bàn ăn, ai nấy đều xắn tay áo chuẩn bị đại chiến.

Lúc này, ánh mắt Phùng Thư Nhân nhìn về phía Cổ Dục luôn có một chút gì đó muốn nói nhưng lại thôi.

“Được rồi, bắt đầu ăn thôi.” Tuy nhiên Cổ Dục ở phương diện này phản ứng chậm không phải ngày một ngày hai ngày, cho nên hắn cũng không để ý chút nào. Nhìn những món ăn bày ra trước mặt, Cổ Dục phát tay ra hiệu mọi người bắt đầu ăn, hắn tự mình cuộn một cái bánh rồi cho vào miệng.

Khoảnh khắc cái bánh gân được đưa vào miệng, lông mày của Cổ Dục bỗng nhiên nhướng lên. Hương vị tuyệt vời của miếng bánh lan tỏa, tay nghề của hắn kết hợp với vị giác nâng cao quả thực có thể nói là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Nhìn thấy dáng vẻ Cổ Dục ăn ngon như vậy, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi ở bên cạnh cũng vội vàng ăn, sau đó không khỏi phấn khích hét lên, đúng là thật sự rất ngon.

Nhìn dáng vẻ của hai cô nhóc, ba người lớn ở bên kia cũng thêm nhỏ dãi, đồng thời ba người cũng tự cuốn cho mình một cái bánh gân. Tiếp đó, ba người gần như đồng thời đều cho vào lên miệng cắn một cái.

Bánh gân ở trong miệng trong nháy mắt làm cho vị giác của họ bùng nổ, ý thức của các cô lập tức tan biến. Lúc này ba người bọn họ, À! Phải tách riêng ba người ra nha. Lúc này các cô cảm giác chính mình đang ở trên một cánh đồng lúa mạch trải dài vô biên vô tận, bốn phía đều là hương thơm của lúa mì. Mà ở dưới chân, các cô đang bước trên cái bánh gân.

Lúc này trên trời các loại nguyên liệu nấu ăn bay lượn, cùng với mảnh đất các cô đang đứng bỗng nhiên bị gói lại với nhau thành một cái túi vải. Sau đó nó bị một đôi bàn tay rộng lớn nhẹ nhàng cuộn lại, mà khi các cô quay lại nhìn thì thấy người đang gói các cô lại chính là... Cổ Dục.

“Cổ Dục? Cổ Dục! “Lúc nhìn thấy khuôn mặt cổ Dục, trên mặt của ba cô gái đều lộ ra một tia mê say. Nhưng rất nhanh các cô đã tỉnh lại. Sau đó cả ba người gương mặt đỏ bừng nhìn

về phía Cổ Dục đang ngồi ở đối diện, lúc này Cổ Dục đang gói một cái bánh gân cho vào miệng.

“Nhìn tôi làm gì? Ăn đi chứ?” Nhìn ánh mắt bọn họ, Cổ Dục vừa nhai vừa gói miếng bánh tiếp theo, vẻ mặt không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Phốc...” Rửa mặt một cái, Lý Vân Vân nhìn gương mặt đỏ bừng của mình trong gương, trong mắt không khỏi loé lên một tia khó chịu.

“Thật là, làm sao lại có thể như vậy chứ? Rõ ràng hôm trước đã nói không thể, tại sao, tại sao bây giờ lại không nhận được...” Xoa xoa thái dương của mình, Lý Vân Vân nhỏ giọng nói.

Vừa rồi trong lúc ăn cơm sinh ra ảo giác, ban đầu cô cũng nghĩ giống Phùng Thư Nhân có phải Cổ Dục đã bỏ nhầm thứ gì vào không?

Nhưng ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, cô đã bác bỏ. Bởi vì, cô biết Lâm Lôi đã giúp làm đồ ăn và bánh này. Hơn nữa chủ yếu nhất là Cổ Dục, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đều ăn, rõ ràng họ không có chuyện gì xảy ra, nhưng tại sao chính mình lại có những ảo tưởng như vậy?

Ngay từ lúc bắt đầu chất vấn Cổ Dục, cô đã nhanh chóng chuyển sang chất vấn bản thân.

So với Phùng Thư Nhân mộng mộng mê mê, vẫn chưa rõ ràng cái gì gọi là thích và cái gì gọi là yêu, thì Lý Vân Vân và Lâm Lôi đều hiểu rõ.

Khi xác định vấn đề không phải ở Cổ Dục, cô cho rằng có thể là do chính mình.

Chẳng lẽ cô không kiểm chế được suy nghĩ của mình về Cổ Dục?

Nghĩ tới đây cô bật vòi nước và rửa mặt lần thứ hai.

Chương 293. Chỉ có con nít mới lựa chọn, người lớn dĩ nhiên là chọn hết

Chương 293: Chỉ có con nít mới lựa chọn, người lớn dĩ nhiên là chọn hết

“Lý Vân Vân, cô phải biết cô không có một mình, cô còn có Lưu Phi Phi, cô không thể chỉ nghĩ đến bản thân mình được.”

“Nhưng mà Cổ Dục cũng rất thích Lưu Phi Phi, nếu cô ở cạnh hẳn, Lưu Phi Phi nhất định sẽ được chăm sóc tốt hơn.”

Ngay khi cô muốn củng cố suy nghĩ trong lòng, một giọng nói khác lại cất lên, tự mình phủ nhận những gì Lý Vân Vân vừa nghĩ.

“Không được! Tôi không xứng với chú ấy. Dù sao thì tôi cũng đã kết hôn rồi.” Nhìn thấy phòng tuyến bên trong của mình đang dần sụp đổ, Lý Vân Vân lại tự nhủ.

“Kết hôn rồi thì làm sao chứ? Cô lại không có đăng ký kết hôn, cũng chưa từng quan hệ vợ chồng. Nếu Cổ Dục thực sự quan tâm điều đó, cô cũng có thể không cần kết hôn với hắn. Đã là nữ nhân của hắn, còn phải để ý một tờ giấy kia sao?” Nhưng vừa dứt lời, một giọng nói khác trong lòng cô lại lên tiếng phản bác.

“Không, không, không, tôi... tôi không thể làm điều này, tôi... tôi muốn từ chức...” Lý Vân Vân run rẩy nói, nhìn phòng tuyến bên trong đang dần tan rã.

“Từ chức? Cô bằng lòng sao? Nghĩ đến Cổ Dục một chút, cô đi đâu tìm được một người đàn ông tốt như vậy? Cô quên rồi ư, mấy ngày nay hấn đi vắng, không phải có người nào đó mất ăn, mất ngủ vì hấn sao?”

“Ngậm miệng ...” Nghe giọng nói khác trong lòng không ngừng lên tiếng phản bác, Lý Vân Vân có chút choáng váng bởi âm thanh này. Lúc này, cửa phòng vệ sinh cũng bị đẩy ra. Sau đó, Cổ Dục tò mò nhìn vào bên trong, nhìn gương mặt Cổ Dục phản chiếu qua gương, Lý Vân Vân lập tức quay lại.

“Ặc! Cô có sao không?” Nhìn vẻ mặt của Lý Vân Vân, Cổ Dục có chút nghi ngờ hỏi. Bữa cơm này ngon như vậy, tại sao mới ăn có một nửa ba cô gái mặt đỏ bừng bỏ chạy như vậy chứ? Có chuyện gì sao? Ăn nhầm thứ gì à?

“Cổ Dục... . “ Nhìn Cổ Dục đang đứng ở cửa lo lắng nhìn cô, Lý Vân Vân đột nhiên không tự chủ được, xoay người đi đến bên cạnh Cổ Dục, sau đó chui vào ngực hấn vòng tay ôm ngang hông của Cổ Dục.

Cảm nhận được động tác của Lý Vân Vân, Cổ Dục sửng sốt, cái gì vậy trời?

Hấn thực sự không biết rằng tất cả là do kỹ năng nâng cao vị giác của hấn. Bởi vì kỹ năng không ảnh hưởng nhiều đến hấn, cho nên hấn chỉ cảm thấy ăn ngon mà thôi. Dù sao hấn cũng không có bệnh tâm thần, không thể tự thích chính mình được, do đó hấn không có cảm giác gì khác lạ.

Nhưng mà ba cô gái này thì khác, sau khi ăn đồ ăn Cổ Dục làm, thì vị giác bị ảnh hưởng bởi kỹ năng nâng cao vị giác, cho nên đã không thể khống chế được bản thân.

Nếu như lúc này Cổ Dục là một người có kinh nghiệm, hấn có thể trực tiếp bế Lý Vân Vân trở về phòng, Lý Vân Vân có

lẽ sẽ không phản kháng chút nào, hơn nữa có thể còn phối hợp với hắn hết sức.

Nhưng vấn đề là Cổ Dục không phải là người như vậy, cho nên hắn mới cảm thấy choáng váng rồi đứng ngây người ở đây.

Rõ ràng mấy ngày trước, Lý Vân Vân nói rằng cô không muốn xảy ra chuyện gì, chỉ cho phép mình nhìn lên, tại sao bây giờ cô ấy lại trực tiếp nhào tới? Cái quái gì thế này?

Thời gian hắn bối rối dần trôi qua, ước chừng 10 phút sau Lý Vân Vân mới bình tĩnh trở lại, không biết là do thời gian hay là do ôm Cổ Dục, cuối cùng cô cũng bình tĩnh trở lại.

Sau đó cô ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy u oán. Bởi vì, mặc dù họ không nói lời nào với nhau, nhưng cô cảm thấy dường như không thể sống thiếu Cổ Dục.

“Kiếp trước tôi thật sự mắc nợ anh.” Nhìn Cổ Dục, Lý Vân Vân nhỏ giọng nói một câu, sau đó nhẹ nhàng đẩy Cổ Dục ra rồi bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Mà nghe câu này, Cổ Dục càng thêm bối rối, đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết hay sao?

Mang tâm trạng vô cùng khó hiểu, Cổ Dục cũng rời khỏi phòng. Nhưng vừa mới bước ra ngoài, ở một góc, hắn đã nhìn thấy Lâm Lôi đang đứng ở đó. Đúng lúc Cổ Dục định hỏi cô xảy ra chuyện gì, Lâm Lôi vậy mà cũng kéo Cổ Dục một phát, trực tiếp chui vào trong ngực của hắn và vòng hai tay ôm chặt lấy eo hắn.

Cảm nhận được động tác của cô, Cổ Dục lại có chút không biết làm sao: “Ặc, chị...”

“Đừng nói chuyện, để tôi ôm một lát.”

Nghe lời Lâm Lôi nói, Cổ Dục cũng không biết phải nói gì, nên hắn chỉ có thể đứng tại chỗ chờ Lâm Lôi hồi phục.

Quả nhiên, cô cũng giống Lý Vân Vân. Hơn 10 phút sau, Lâm Lôi hít sâu một hơi. Cô ấy cũng không nói gì với Cổ Dục, chỉ là nhìn sâu vào mắt hắn, tiếp đó trở về bàn ăn. Bởi vì bọn họ còn chưa ăn cơm trưa xong.

Khi Cổ Dục quay lại, hắn thấy Phùng Thư Nhân cũng đã trở về. Nhưng rõ ràng cô bé cũng đang nhìn về phía hắn, ánh mắt cũng càng không hiểu thấu.

Trên bàn cơm, không có thay đổi cũng chỉ có Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, hai cô nhóc nhỏ trong nhà. Dù sao cảm giác của hai cô nhóc cũng giống như Cổ Dục, chỉ là cảm thấy thức ăn rất ngon mà thôi.

“Chúng ta tiếp tục ăn thôi.” Nhìn mấy người dường như đã kìm nén được nội tâm của mình, Cổ Dục cũng cầm đũa lên chuẩn bị ăn tiếp

“Đây!”

“Đây!”

“Đây!”

Nhưng hắn còn chưa kịp bắt đầu gói bánh thì đột nhiên có ba bàn tay xinh xắn đã gói sẵn ba cái bánh đưa sang.

Nhìn một màn này, hắn cảm thấy thật sự quá kỳ quái, tình cảnh như thế này hắn đã từng xem qua ở đâu đó trong mấy bộ tiểu thuyết trên mạng, hoặc là phim truyền hình. Mặc dù hình ảnh như thế này đã từng xem qua, thế nhưng gặp chuyện như thế ở trước mặt đúng là thật khó xử nha.

Tuy nhiên, Cổ Dục cũng là một tên quỷ thông minh, chỉ có con nít mới lựa chọn, người lớn dĩ nhiên là chọn hết.

“Cảm ơn, các cô cũng ăn đi.” Sau khi nhận lấy ba cái bánh gân trước mặt, Cổ Dục bỏ vào miệng cười nói, có người giúp hăn cuốn vậy thì tốt rồi.

“Ừm.” Nghe được lời nói của Cổ Dục cùng hạnh đồng của hăn, Lý Vân Vân, Lâm Lôi cùng với Phùng Thư Nhân cũng nhẹ giọng đáp lại, sau đó liếc nhìn nhau, cũng một lần nữa bắt đầu ăn...

Chương 294. Ngủ trưa

Chương 294: Ngủ trưa

Ăn cơm trưa xong, ai nên làm cái gì thì đi làm cái đó.

Có thể vì Phùng Thư Nhân hôm nay trong lòng có chút rối loạn, cho nên cô bé cũng không chạy loạn khắp nơi mà đi đến bên chỗ ao cá. Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi thì ở giữa sân chơi cầu trượt với bốn con thú con (hai hổ, hai gấu), trẻ con lúc nào cũng dư thừa tinh lực.

Về phần Cổ Dục, hẳn tất nhiên không thể đi cùng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đi chơi cầu trượt được, cho nên lúc này hẳn nằm trên ghế sa lông xem TV một lúc, hơi có cảm giác buồn ngủ.

Con người chính là như vậy, thời tiết mùa xuân và mùa thu dễ làm người ta mệt mỏi và buồn ngủ. Hơn nữa đây còn là Đông Bắc, mùa đông đến là muốn ngủ đông luôn.

Cho nên một năm bốn mùa đều buồn ngủ là rất bình thường, nhất là buổi chiều sau khi ăn cơm trưa.

Đương nhiên, nói nhiều như vậy cũng chỉ là lời chém gió. Nguyên nhân chủ yếu là do đồ ăn, máu trong người đều chạy đến dạ dày hỗ trợ tiêu hóa dẫn đến não bộ và những bộ phận khác bị thiếu máu. Cho nên chân tay sẽ như nhũn ra, và não bộ cũng cho ta một cảm giác rất mệt mỏi. Cơ bản thì cảm giác này chỉ kéo dài khoảng 2 tiếng rồi sẽ suy yếu dần.

Người già và trẻ con có thể thuận tiện ngủ một giấc, người trưởng thành thì không cần.

Có điều Cổ Dục là ai cơ chứ?

Cuộc sống của hắn bây giờ cũng chỉ theo đuổi một chữ “thoải mái”. Cảm thấy buồn ngủ thì hắn đi ngủ thôi, tựa vào gối dựa trên sa lông, chỉ chốc lát hắn đã ngủ thiếp đi.

Thế nhưng có thể do ngủ trên gối dựa sa lông không được thoải mái cho nên một lúc sau cái gối dựa đã bị hắn vứt xuống đất mà hắn cũng không phát hiện.

Đúng lúc Phùng Thu Nhân cũng từ bên ao cá quay lại, cô bé tất nhiên không phải quay về tìm Cổ Dục mà là về để lấy nước uống.

Khi cô nhìn thấy Cổ Dục nằm đó, thần xui quỷ khiến thế nào không biết, cô đi tới bên người Cổ Dục. Nhìn gương mặt Cổ Dục, Phùng Thu Nhân khẽ thở dài một hơi...

“Ai nha, thật là phiền phức... Sao lại vứt gối tựa xuống đất rồi, ngủ không thoải mái sao?” Nhìn Cổ Dục, nửa câu đầu thì nói là phiền phức, nhưng nửa câu sau lại lo lắng cổ của Cổ Dục khi ngủ sẽ khó chịu.

Suy nghĩ một chút, Phùng Thu Nhân chưa đi uống nước vội mà nhẹ nhàng nâng đầu Cổ Dục lên. Sau đó ngồi xuống ghé sa lông, từ từ đem đầu Cổ Dục đặt lên đùi của mình. Không biết mọi người đã thử qua dạng này chưa, nhưng không thể không nói, hình dạng của đùi quả thật rất thích hợp để gối đầu. Cứng mềm vừa vặn, còn rất co giãn, hơn nữa đùi còn có đường cong, vừa vặn đỡ vị trí xương cổ. Hai đùi cùng một chỗ thì có thể cùng lúc nâng đỡ luôn cả cái ót, thật sự là rất thoải mái.

Vốn là do gối tựa không thoải mái nên lông mày Cổ Dục khẽ nhíu chặt, sau khi đầu được gối lên đùi của Phùng Thu Nhân thì cũng nhẹ nhàng dần ra. Nhìn dáng vẻ Cổ Dục, Phùng Thu Nhân khẽ nhếch miệng, sau đó khẽ nở nụ cười. Trước kia cô cũng chỉ là cảm thấy Cổ Dục rất đẹp trai, rất cường tráng, cũng rất lợi hại. Ở trong mắt cô, Cổ Dục giống như một ngọn

núi cao vậy, đối với cô chỉ cần có Cổ Dục ở đây thì sẽ chẳng có vấn đề gì xảy ra.

Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ khi ngủ của Cổ Dục, cô không nhận được nở nụ cười. Tiếp đó nhẹ nhàng đưa tay ra khẽ vuốt tóc mai của Cổ Dục.

Nhìn Cổ Dục, lúc này Phùng Thu Nhân không khỏi tưởng tượng ra cảnh, hai người bọn họ lúc này không phải là đang ở trong nhà Cổ Dục. Mà là ở trên băng ghế dài trong trường học, hai người lúc này đang mặc đồng phục, Cổ Dục thì gối lên đùi của cô đang ngủ. Cảnh tượng như vậy, quả thật là đẹp...

“Phi, nghĩ gì thế? Chẳng qua nếu thời gian có thể đứng im ngay lúc này thì tốt biết bao!” Nhìn Cổ Dục đang nằm ngủ mơ màng, Phùng Thu Nhân nhỏ giọng lầm bầm.

Nhưng lúc này cô cũng không phát hiện, ở chỗ ngoặt giữa phòng khách và sân vườn. Ngay lúc này Lâm Lôi đã nhìn thấy cảnh này, ánh mắt của cô ấy rất phức tạp cũng mang theo vài phần cảm khái, cộng thêm một chút kinh hãi. Còn có chút bất đắc dĩ, kèm một chút lo lắng. Nhưng càng nhiều hơn chính là... hâm mộ?

Nhìn một lúc lâu, vẻ mặt Lâm Lôi tràn đầy bối rối, tiếp đó thì mới quay người rời đi trở về sau vườn.

Mà Lúc này, Cổ Dục và Phùng Thu Nhân tất nhiên là không biết có chuyện gì xảy ra. Cổ Dục còn ngủ rất thoải mái, hân ngủ hơn một giờ mới tỉnh lại

Nếu như không phải có tên ngốc nào đó đụng phải cánh cửa, truyền đến tiếng động không nhỏ thì có lẽ hân đã ở chỗ này ngủ thêm lúc nữa. Khi hân mở mắt, vừa lúc nhìn thấy Phùng Thu Nhân đang mặt đỏ phừng phừng. Cổ Dục đầu tiên thấy ngỡ ngàng, sau đó thì có chút bất ngờ.

“Khục.. tôi thấy gối tựa của chú rơi mất nên... À mà chú có thể ngồi dậy được không, chân cháu hơi tê rồi.” Nhìn dáng vẻ mơ hồ của Cổ Dục, Phùng Thư Nhân ngẩng đầu lên, mắt cỡ đến đỏ cả mặt nghiêm túc nói.

“À, à, à, tê chân sao, vậy có cần chú giúp xoa một chút...” Nghe được Phùng Thư Nhân nói vậy, Cổ Dục lúc này mới phản ứng được, lập tức ngồi dậy. Sau đó hơi lúng túng một chút hỏi. Nhưng mà nói xong, mặt Phùng Thư Nhân lại càng đỏ lên. Ban đầu Cổ Dục còn thấy lạ, cô ấy đỏ mặt cái gì? Nhưng sau khi nhìn thấy dấu vết mình gối đầu lên hấn mới phản ứng được.

Nói hay quá, vị trí chân tê kia có chút không được... Nếu là xoa bóp thì không phải chiếm tiện nghi người ta sao? Nhưng quả thật Cổ Dục không có cái ý nghĩ chiếm tiện nghi này nha.

“Không có gì đâu, cháu đứng dậy hoạt động một chút là tốt thôi”. Quay đầu nói với Cổ Dục xong, Phùng Thư Nhân chân thấp chân cao rời đi. Đầu tiên là đi uống nước rồi sau đó đi ra hậu viện, cô muốn rời khỏi nơi này trước đã.

Mà nhìn bộ dáng bối rối mà chạy đi của cô bé, Cổ Dục cười khỏ một cái rồi lau mặt, mặc dù EQ của hấn thấp, nhưng cũng không đến mức phản ứng chậm thế này. Hấn cảm giác được, Phùng Thư Nhân có ý với hấn đó nha?

—

Các đạo hữu có phiếu hãy đề cử cho truyện nha, để dịch giả có thêm động lực

thanks mọi người

Chương 295. Mẹ con cùng nói chuyện

Chương 295: Mẹ con cùng nói chuyện

Theo lý mà nói, bây giờ Cổ Dục đã xác định được, hẳn là cũng đã nghe thấy tiếng còi báo động, báo hiệu xe lửa sắp vào ga rồi.

Nhưng mà biết được như vậy, Cổ Dục cũng chỉ đành cười khổ một cái. Bởi vì một nguyên nhân quan trọng, đó chính là... Phùng Thu Nhân năm nay mới mười bảy tuổi, vẫn còn chưa trưởng thành đâu.

Mặc dù ở nông thôn, đã đến tuổi nói chuyện cưới gả, nhưng Cổ Dục lại không đồng ý với phong tục nơi này. Muốn kết hôn, ít nhất cũng phải trên mười tám. Dù sao quốc gia quy định tuổi kết hôn của nữ tận 20 tuổi cơ mà, vẫn còn 3 năm nữa, như thế này còn quá sớm.

Nếu như hôm nay cho Cổ Dục gồi đầu là Lý Vân Vân hay Lâm Lôi, Cổ Dục có lẽ đã hạ thủ. Nhưng tiếc đối phương lại là Phùng Thu Nhân, hẳn không hạ thủ nổi.

“Ài, còn quá nhỏ.” Xoa xoa mặt, Cổ Dục lẩm bẩm nói.

“Chú ơi, cái gì quá nhỏ.” Sau khi Cổ Dục nói xong, bên kia Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cùng tiến vào, một mặt tò mò hỏi.

“Chú nói các con kích thước quá nhỏ, phải ăn cơm thật ngon, không thì sau này lớn sẽ không cao.” Nhìn hai cô bé hạt tiêu này, Cổ Dục không khỏi mỉm cười.

Một ngày này, sự hứng thú của Cổ Dục chỉ tập trung vào việc vui chơi giải trí.

Buổi tối hẳn lại làm cơm, mọi người vây quanh vui vẻ ăn uống, trải qua việc ngày hôm nay. Phùng Thu Nhân, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân đối với chuyện kia đã có chút đề kháng, đương nhiên không phải vì ăn không ngon.

Mỹ vị vẫn là như thế, vẫn ngon gấp trăm ngàn lần, nhưng do nội tâm bên trong đã tiếp nhận rằng chính mình thích Cổ Dục, dẫn đến việc các cô có cảm giác mâu thuẫn này nũa.

Cho nên bữa cơm tối nay, cũng giống mọi bữa ăn bình thường, chỉ là trong bát Cổ Dục thường xuyên có đồ ăn do ba cô gái gấp cho, Cổ Dục đương nhiên là vui vẻ ăn nhiều một chút.

Ăn cơm tối xong, giúp Cổ Dục thu dọn đồ đạc, như thường lệ Cổ Dục đưa bọn họ trở về nhà.

Đưa Cổ Tú Tú về trước, sau đó là hai nhà kia, ai cũng về nhà nấy.

Sau khi về nhà, vẫn là giống như thường ngày, rửa mặt, nghỉ ngơi.

Lưu Phi Phi sau khi đánh răng xong, bị mẹ ném lên giường. Cô bé cười khanh khách mở TV lên xem, trẻ em xem TV nhiều lúc không phải xem nội dung mà là xem hình ảnh, cứ có ảnh là được.

Mà Lý Vân Vân lúc này thì đang tắm, hôm nay quần áo bẩn cũng nhiều thuận tiện giặt giũ một lượt.

Tuy nhiên, giặt giũ được một lúc, động tác của cô không khỏi chậm lại.

Nhìn thấy con gái, lại tưởng tượng thấy Cổ Dục, Lý Vân Vân nhẹ nhàng cắn môi một cái.

“Phi Phi ơi...”

“A, mẹ! Có chuyện gì ạ?” Nghe được Lý Vân Vân gọi mình, Lưu Phi Phi nghi hoặc nhìn lại, chớp chớp đôi mắt to đầy khả ái hỏi.

“Phi Phi, con....có muốn hay không, một người cha?” Do dự một chút, Lý Vân Vân vẫn nhắm mắt, nhỏ giọng hỏi.

“Không muốn.”

Nghe Lưu Phi Phi không một chút do dự trả lời, Lý Vân Vân đang thu dọn đồ đạc không khỏi ngừng lại. Tiếp đó trong lòng thở dài một hơi, vẫn là chính mình nghĩ nhiều. Xem ra con gái đã giúp mình lựa chọn.

Thế nhưng cô còn chưa kịp tỉnh lại thì bên kia Lưu Phi Phi lại nói.

“Bởi vì con có chú rồi ạ.”

Nghe Lưu Phi Phi nói câu kế tiếp, Lý Vân Vân sững sờ, sau đó nhìn về phía Lưu Phi Phi. Cô biết, chú mà Lưu Phi Phi nhắc đến là ai, ngoại trừ Cổ Dục còn có thể là ai đây?

“Con là muốn chú làm cha của con sao?” Nhìn Lưu Phi Phi, Lý Vân Vân đột nhiên rất muốn nghe được đáp án từ miệng con gái mình.

“Không phải, con muốn làm vợ... Nhưng mà, nếu như mẹ cũng thích chú thì con nhường chú cho mẹ đấy, ai bảo con vẫn thích mẹ nhất cơ chứ.” Nhìn bộ dáng kích động của Lý Vân Vân, Lưu Phi Phi không khỏi cười hì hì nói.

“Hừ, nói vớ vẩn gì đấy, mẹ với... trẻ con không nên nghĩ những thứ lộn xộn này, con ngủ đi!” Nghe Lưu Phi Phi vừa cười hì hì vừa nói, khuôn mặt Lý Vân Vân không khỏi đỏ lên, tiếp đó nghiêm mặt nhìn về phía Lưu Phi Phi nói.

Trong phòng vang lên tiếng cười hì hì của hai mẹ con.

So với một nhà Lý Vân Vân và Lưu Phi Phi, một bên khác ở nhà Lâm Lôi và Phùng Thu Nhân có chút âm trầm. Không, không chỉ là nặng nề, còn có chút mùi thuốc súng.

Về đến nhà, sau khi đánh răng rửa mặt xong, hai mẹ con mỗi người nằm trên một cái giường chơi điện thoại. Qua rất lâu, Lâm Lôi mới để điện thoại di động xuống. Sau đó, nhìn sang con gái trên danh nghĩa của mình ở bên cạnh.

“Thu Nhân, mẹ nhỏ muốn hỏi con chuyện này.” Do dự một chút, Lâm Lôi mở miệng nói.

“Vâng, mẹ nói đi.” Mặc dù trả lời Lâm Lôi, nhưng Phùng Thu Nhân vẫn không bỏ điện thoại xuống. Bởi vì cô không dám đối mặt với Lâm Lôi.

“Con thích Cổ Dục sao...?” Thấy đáng vẻ Phùng Thu Nhân, Lâm Lôi do dự hỏi.

Mặc dù là câu hỏi, nhưng có thể thấy rõ đây là một lời khẳng định.

“Vâng, mẹ nhỏ không phải cũng thích hấn sao?” Nghe Lâm Lôi nói, Phùng Thu Nhân cũng lập tức trả lời.

Mà nghe được Phùng Thu Nhân trả lời, Lâm Lôi có chút ngoài dự liệu. Bởi vì cô nghĩ, dù sao mình cũng là trưởng bối của Phùng Thu Nhân. Ở cái tuổi này bị trưởng bối hỏi về vấn đề này, bình thường không phải đều né tránh hay sao?

Như thế nào Phùng Thu Nhân trực tiếp thừa nhận rồi còn hỏi ngược lại như vậy.

Việc này làm cho Lâm Lôi có chút luống cuống, theo bản năng cô muốn phủ nhận.

“Mẹ làm sao có thể, làm sao có thể....”

Thế nhưng lời đến bên miệng rồi cô cũng không nói thêm chút nào được nữa. Trong đầu cô rất muốn nói, tôi làm sao có

thể thích hẳn? Nhưng mà trong lòng cô lại không cho phép cô nói như vậy.

“Mẹ nhỏ, mẹ và dì Lý đôi với hẳn có tình cảm gì con đều biết. Thế nhưng kẻ cả kẻ địch là mấy người thì con cũng sẽ không chịu thua.” Khi nói câu này, Phùng Thư Nhân cũng buông điện thoại trong tay xuống, một mặt ý chí chiến đấu sục sôi nói.

“Kẻ địch cái rắm, con nên ngủ đi.” Nhìn dáng vẻ của Phùng Thư Nhân, Lâm Lôi không khỏi tức giận trợn mắt nhìn cô. Sau đó ra hiệu cho cô có thể đi ngủ.

Chương 296. Con nít thôn bên cạnh

Chương 296: Con nít thôn bên cạnh

Nghe Lâm Lôi nói như vậy, Phùng Thư Nhân cũng cười đi về phòng của mình. Nói ra được tâm tình thì tâm trạng đã tốt hơn nhiều.

Thế Nhưng tâm tình Lâm Lôi lúc này lại không phải quá tốt. Nằm trên giường, đầu óc cô một mực xoay quanh lời nói của Phùng Thư Nhân và khuôn mặt Cổ Dục.

“Ài! Thật là phiền, thật là phiền!” Dùng sức lấy gối đập vào đầu một cái, Lâm Lôi cũng không nhịn được nhỏ giọng lẩm bầm. Có một số việc chính là phiền phức như vậy.

Mà lúc này ở nhà Cổ Dục....

Tốt lắm, hần phiền cái rắm, hần đã ngủ rất say...

Trong nháy mắt đã đến ngày hôm sau.

Sáng nay, Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân đều đã điều chỉnh xong tâm tình của mình. Về phần Cổ Dục, hần điều cái rắm, hần căn bản không để trong lòng, vẫn tham ăn tham uống như cũ.

Buổi sáng ở nhà chơi cho tới trưa, buổi trưa ăn cơm xong, thì cùng với hai anh em Cô Dững và Cổ Vận đi đến bên kia núi, tất nhiên cũng có cả Cổ Tú Tú cùng với Lưu Phi Phi rồi. Bọn họ muốn đi hái hạch đào ở nơi đó, chỗ đó có một đám

Cổ Dục đi tìm Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cùng nhau nô đùa. Hai anh em Cổ Dững và Cổ Vận cùng sang bên kia núi, bọn họ

muốn đi hái quả óc chó. Ở bên đó có một đám cây óc chó dại, lúc trước Cổ Dục đã từng nói qua.

Mà bây giờ, những quả óc chó ở trên cây có một ít đã có thể hái được rồi.

Người trong thôn không ai đi hái thứ này. Bởi vì những quả óc chó này đa phần là quả óc chó cứng, không có cách nào để ăn. Có người nói, quả óc chó này cũng có thể làm đồ chơi văn hóa gì đó, có thể bán kiếm tiền. Nhưng phải biết, những thứ này đều là cây hoang dại.

Không chỉ là trời sinh trời dưỡng, còn phải đề phòng rắn rết, chim, chuột, kiến. Trước đó cũng có người bỏ ra hơn 30,000 để thu mua, cuối cùng cũng không thu hoạch nổi cái gì mà còn phải bỏ tiền ra bồi thường. Dù sao những thứ này cũng không có người trồng, nếu trồng thì có thể không chế điều chỉnh một chút, còn những thứ này thì không có cách nào để bồi dưỡng.

Cho nên dần dà, cũng không còn người vào núi hái thứ này nữa. Cái này cuối cùng chỉ làm đồ chơi cho bọn trẻ ở vùng nông thôn này.

“Chú, nhanh lên, nhanh lên!”. Cầm gậy tre thật dài, dưới sự thúc giục của bọn trẻ, Cổ Dục cũng đi theo bọn chúng đi đến mảnh rừng đầy quả óc chó kia.

Có thể thấy, đám cây óc chó này thật sự không đáng tiền. Mặc dù quả óc chó bây giờ đã chín, thế mà không có lấy một người đến để thu hoạch.

Cổ Dục liếc mắt nhìn bốn phía, sau đó chọn trúng một cây óc chó tương đối thấp bắt đầu thu hoạch, loại cây óc chó này khá là cao, một cây cao trung bình từ 20 đến 25 mét, tương đương với toà nhà cao khoảng bảy tám tầng.

Cây óc chó nơi này không thiếu những cây có tuổi đời trên trăm năm, thậm chí có cây già hơn ngàn năm, nên thân cây vô cùng cao lớn.

Muốn hái từ những cây này thật sự không dễ dàng.

Đây cũng là nguyên nhân mà không ai đến thu hoạch. Nếu là được trồng nhân tạo thì cây không lớn như vậy, cây hoang dại muốn hái được quả thật sự là khó khăn.

Thế nhưng cũng may, bọn trẻ Cổ Dũng, Cổ Vận đối với việc hái quả óc chó rất hứng thú. Bọn chúng hôm nay mang theo sáu cây gậy tre thật dài, sau đó sẽ nối lại với nhau. Trước đây cần rất nhiều bạn nhỏ mới có thể dựng cây gậy này lên, nhưng hôm nay đã có Cổ Dục đến, cho nên việc này sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Rất nhanh Cổ Dục và bọn trẻ đã dùng băng dính nối sáu cây gậy tre lại với nhau chắc chắn rồi dựng đứng nó lên. Sau khi được cả nhà đồng tâm hiệp lực, cuối cùng Cổ Dục đã dựng được cây gậy rồi sau đó bắt đầu đập những quả óc chó trên cao để chúng rơi xuống đất.

Ngoại trừ Cổ Dục, những đứa trẻ khác đều bị quả óc chó rơi trúng, bọn nhỏ lập tức bỏ chạy tản ra xung quanh. Nhìn bộ dạng của chúng, Cổ Dục không nhịn được cười.

Sau khi những quả óc chó rơi xuống đất, công việc tiếp theo là đi nhặt lại chúng.

Bởi vì bên ngoài óc chó có một lớp vỏ rất dày, cho nên không thể thấy được hình dạng bên trong của nó. Bọn nhóc trực tiếp cho chúng vào túi đựng.

Nhặt lên một quả óc chó, Cổ Dục nhìn thấy bề ngoài quả này rất giống quả mận. Nói thật, nếu không gặp qua người trồng óc chó thì rất khó để liên tưởng quả này với quả óc chó. Nhưng đây đúng là dáng vẻ nguyên bản của quả óc chó.

Kỳ thật lớp vỏ xanh bên ngoài của quả óc chó cũng không tầm thường, nó cũng là một vị thuốc Đông y, hiệu quả trị liệu làm giảm đau rất tốt, dùng để trị liệu các bệnh ghê, vậy nên rất tốt.

Cho nên dân gian rất nhiều người mang cái này đi ngâm rượu để uống,

Nhưng mà cũng phải chú ý, vì nó có chút dược tính, mà thuốc thì cũng có ba phần độc, cho nên thứ này cũng có độc. Nhất là nhựa của quả óc chó khi còn xanh, nếu như dính vào tay... Tất nhiên, nó sẽ không làm cho tay bị thối nát hay gì cả, nhưng sẽ nhuộm đen cả bàn tay, đã thế còn rất khó rửa sạch và bốc lên một mùi rất khó ngửi.

Nhưng cũng chính nhờ đặc điểm này, cho nên thứ này cũng là thành phần chủ yếu trong thuốc nhuộm tóc. Thế nhưng hẳn cũng không có ý nghĩ muốn nhuộm tóc.

Chẳng qua cũng bởi vì cái thứ nhựa đáng ghét này cho nên bọn trẻ nơi này sẽ không nhặt những quả óc chó đã chín rồi rơi trên xuống đất. Mà chỉ nhặt những quả óc chó vừa rơi xuống từ trên cành, vì những quả mới sẽ không có nhựa làm đen tay.

Những cây óc chó này đều là những cây già, tất nhiên là quả rất nhiều. Tuy Cổ Dục chỉ đập mấy cái nhưng óc chó rơi xuống đã không ít.

Sau khi bọn trẻ nhặt hết óc chó vỏ xanh trên đất xong, bao tải anh em họ Cổ mang đến đã được một phần ba. Cổ Dục lại cầm gậy lên, chuẩn bị thu hoạch lần thứ hai.

“Dừng tay!” Đúng lúc Cổ Dục gậy lên định đập lần thứ hai thì có tiếng nói từ đằng xa vọng tới.

Chương 297. Trẻ trâu

Chương 297: Trẻ trâu

Khi Cổ Dục nhìn qua, phát hiện có không ít trẻ em cũng đang khiêng gậy gỗ và bao tải chạy đến với vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Dừng tay, cây óc chó khu này là của chúng tôi! Thôn Cổ Gia chúng mày mau rút đi!” Trong núi bọn trẻ con đúng là rất gấu, dù nhìn thấy Cổ Dục nhưng không hề sợ hãi chút nào. Tên nhóc cầm đầu là một thằng nhóc mập mạp khoảng bảy, tám tuổi. Một ngón tay chỉ vào Cổ Dục rồi lớn tiếng nói.

“Đỉnh Hoàn Tử, mày bảo ai rút đi hả? Mảnh rừng này thuộc về thôn Cổ Gia chúng tao. Muốn rút thì chính mày mới phải rút!” Lần này không cần Cổ Dục lên tiếng, Cổ Dũng bên này đã đứng dậy, tức giận mà hô lên.

Nghe lời nói của Cổ Dũng, Cổ Dục lập tức hiểu ra. Đám trẻ con này hẳn là người ở thôn Vĩnh Bình trên thượng du. Cũng chính là thôn của Đỉnh Quang mà Cổ Dục đã mua ếch Cỏ và chim đa đa.

Giống như Phùng Thu Nhân đã giới thiệu qua cho Cổ Dục, bởi vì liên quan đến nguồn nước nên quan hệ của thôn Vĩnh Bình và thôn Cổ Gia từ xưa đến nay không tốt cho lắm. Quan hệ mấy chục năm nay mới tốt lên một chút là nhờ đã từng cùng nhau đánh trận, cùng nhau buôn bán.

Lại thêm khoa học phát triển, nên vấn đề tranh đoạt nguồn nước cũng đã được giải quyết triệt để. Cho nên hai thôn mới có thể tương đối êm đẹp như hiện giờ.

Nhưng thế hệ trước lại thường xuyên mang mâu thuẫn với thôn Cổ Gia làm chuyện kể cho bọn trẻ nghe. Đương nhiên, cái này không chỉ có người thôn Vĩnh Bình kể, người già thôn Cổ Gia cũng kể chuyện như vậy cho đám trẻ. Cho nên bọn Cổ Dũng và Cổ Vận mới có định ý như thế.

“Cổ Dũng, có phải mày ngứa da không?” Nghe Cổ Dũng nói xong, thằng nhóc mập bên kia cũng ra vẻ vén ống tay áo lên, cũng không để ý mình đang mặc là áo ba lỗ, ống tay áo đâu mà vén.

“Tao thấy mày mới ngứa da đấy!” Nghe được lời của tên nhóc đó, Cổ Dũng và Cổ Vận đều đứng dậy. Đánh trận thành huynh đệ, ra trận phụ tử bình. Cổ Dục với Cổ Dũng đứng trước Cổ Dục thì ngoan ngoãn là vì Cổ Dục có hỗ trợ.

Cha chúng, mẹ chúng, ông chúng đều dặn Cổ Dục là người có năng lực, không được chọc chú ấy tức giận. Đã thế trong nhà Cổ Dục còn có Vua Núi, lại có Vua Bầu Trời. Hai con thú có lực uy hiếp quá lớn, dẫn đến bọn chúng không dám hỗn láo, chỉ sợ Cổ Dục gọi bọn kia đến cắn mình.

Cuối cùng lại chính là do Cổ Dục làm đồ ăn quá ngon, cho nên bọn chúng mới đành ngoan ngoãn trước mặt Cổ Dục. Nhưng không có nghĩa là trẻ con ở độ tuổi này cũng sẽ ngoan ngoãn khi ở trường học.

Rõ ràng bọn chúng và tên nhóc mập mập kia đánh nhau không phải ngày một ngày hai. Ngay lập tức ba đứa đã muốn xông vào một chỗ. Chứng kiến cảnh này, Cổ Dục có chút ngơ ngác, bọn chúng là không thèm nhìn đến mình sao?

“Đùng, đùng” hai tiếng. Gậy tre trong tay Cổ Dục vung lên, ngay lập tức ngăn cản hai đám trẻ sang hai bên. Sau đó, hần đến trước mặt Cổ Dũng và Cổ Vận nhìn đến đám người bên thằng nhóc mập mập kia.

“Này, người lớn trong nhà các cháu không dạy các cháu thế nào là phải xếp hàng theo thứ tự à? Muốn hái óc chó thì một là đi chỗ khác, hai là chờ bọn chú hái xong.” Đứng nhìn lũ trẻ con này, Cổ Dục nhướn lông mày lên, giả vờ hung dữ với bọn chúng, nói.

“Đúng vậy! Phải có trước có sau, tới trước phải đi ra cho người tới sau đến, người lớn trong nhà chú không có nói với chú sao?” Nghe được lời Cổ Dục, một tên nhóc đầu trọc, hơi gầy trong đám nhóc thôn Vĩnh Bình chạy ra, chỉ vào Cổ Dục nói.

“Hắc hắc, bộ giáo viên thể dục dạy các cháu ngữ văn hay sao hả? Chú phải gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm để hỏi, cho giáo viên dạy dỗ lại các cháu!” Nghe tên nhóc này nói, đầu Cổ Dục cũng bốc khói trắng, đây gọi là nguy biến kiểu hay sao?

“Bọn cháu mới học lớp 1, Đinh Tứ Hỉ mới có hai tuổi, bọn cháu còn chưa học cái này đâu! Lêu lêu lêu...” Nhìn Cổ Dục, đám trẻ con đều lè lưỡi, xoay mông lên, vẻ mặt đắc ý nói. Nhìn những thằng nhóc ngứa đòn này, Cổ Dục cảm giác mình sắp tức chết.

“Cháu cho chú biết, chú cũng đừng cậy lớn bắt nạt bé nha, bọn cháu trẻ con đánh nhau, đến cảnh sát cũng mặc kệ. Nhưng nếu chú đánh bọn cháu, cảnh sát sẽ bắt chú!” Có thể là cảm nhận được sát khí trên người Cổ Dục, lúc này tên mập mập tên là Đinh Tứ Hỉ bên kia cũng cười bỉ ổi nói.

Đây là năm nay nó mới học qua luật bảo vệ trẻ em vị thành niên. Khi nó về nhà còn lấy cái này ra uy hiếp cha mẹ nó. Đương nhiên... nó bị đánh một trận te tua....

Sau khi bị đánh, nó lặng lẽ báo cảnh sát. Cảnh sát đến nhà quan sát, thấy là cha mẹ ruột đánh thằng con hư nên lại đi, sau đó.... Nó lại bị đánh trận nữa....

Về sau nó phát hiện, chiêu này không có tác dụng gì với cha mẹ. Tuy nhiên đối với người lớn ở bên ngoài vẫn có chút tác dụng.

Quả nhiên, sau khi nghe mấy lời của thằng nhóc, khoé mắt Cổ Dục không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy, cũng không trách được bây giờ trên mạng toàn là đám trẻ trâu phản nghịch. Bọn này quá muốn ăn đòn!

“Đánh chúng mày không cần đến chú Dục, xem đây!” Đúng lúc Cổ Dục đang phân vân có nên vút cái tôn nghiêm của người lớn xuống, để đánh bọn này một trận hay không, thì Cổ Dũng ở bên cạnh đã hét to, rồi ném một quả óc chó vỏ xanh sang.

Thứ này bên ngoài vẫn khá cứng chắc, bị đập trúng tất nhiên là đau. Hơn nữa, nhựa của nó còn có độc, chạm vào người là đen cả người. Có tắm cũng không sạch, lại bốc lên mùi khó ngửi.

Nhóc mập mạp bên kia bị Cổ Dũng ném cho ngơ ngác. Hú lên một tiếng, định đi tìm chỗ trốn, rồi chuẩn bị quả óc chó xanh để ném trả.

Thế nhưng bọn chúng vừa mới đến, lấy đâu ra óc chó vỏ xanh để ném trả đây? Cho nên chỉ có thể nhặt những quả đã rơi trên mặt đất. Nhưng óc chó vỏ xanh đã rụng là chín rồi, vỏ đã nát, bọn chúng nhặt lên cuối cùng tay chính mình lại bị đen.

—

Độc giả yêu quý có phiếu thì quăng cho truyện nhé, mặt truyện sẽ được xuất hiệp trên top và tạo động lực cho dịch giả ra chương nhanh hơn. Cảm ơn mọi người rất nhiều!!!

Chương 298. Sức chiến đấu của lũ trẻ con

Chương 298: Sức chiến đấu của lũ trẻ con

Có mấy đứa trẻ con thích sạch sẽ không chạy đến nhặt, chỉ còn lại có mấy đứa dám nhặt. Cho nên hoả lực không bằng bọn trẻ thôn Cổ Gia, ngay lập tức bị ném trúng phải chạy trốn chết.

Nhìn tình trạng thảm hại của bọn trẻ này, Cổ Dục cũng không ngờ tình huống lại thay đổi nhanh như vậy.

Châm ngôn nói rất hay, có thể cắn chết chó cũng chỉ có... Ặc! Đây là châm ngôn cái quái gì. Đây là lời mà Cổ Dũng thường xuyên nói, mà người đề nó xuống dạy dỗ chính là chú hai của nó.

Lời này cũng hơi nói quá một chút, không chết chó? Sư tử cắn không chết chó? Con báo cắn không chết chó? Mà linh miêu cũng có thể cắn chết chó đấy.

Nhưng bây giờ Cổ Dục dường như mới hiểu ý, giống bây giờ. Nếu như mình không biết xấu hổ có thể đánh mấy thằng nhóc mập mập kia chạy, thế nhưng vấn đề là chẳng lẽ mình không cần thể diện sao? Cho nên dưới tình huống đặc biệt này, có thể đối phó bọn trẻ con cũng chỉ có bọn trẻ con. Có thể cắn chết chó cũng chỉ có chó, ừm, hợp lý!

“Chúng mày, chúng mày đợi đây!” Nhìn qua hoả lực bên mình không đủ, nhóm trẻ thôn Vĩnh Bình bắt đầu lúng túng. Nhóc mập mập kia kêu lên một tiếng trước rồi trốn đi, sau đó nhận thua. Những đứa trẻ bên thôn Cổ Gia cũng hưng phấn

reo lên. Đối với những đứa trẻ này mà nói, có thể đánh lui bọn trẻ thôn bên cạnh chính là chuyện đáng vui nhất. Mà nhìn dáng vẻ của bọn chúng, Cổ Dục cũng không kiềm được mà nở nụ cười.

Tuy rằng bọn chúng thắng, nhưng mà thắng hơi vất vả.

Có mấy đứa không sợ bắn, bị ném trúng là quả óc chó đã nát, quả đầy tuy đập vào người không đau nhưng trên người, trên quần áo, khắp nơi đều là nước thôi. Sau khi về, chắc hẳn mấy đứa trẻ này cũng bị cha mẹ đánh cho một trận.

“Được rồi! Chúng ta tiếp tục thôi.” Thế nhưng nhìn bọn chúng vui vẻ như vậy, Cổ Dục cũng không nói cho chúng biết kết quả khi về nhà, mà một lần nữa ra hiệu cho chúng tiếp tục thu hoạch quả óc chó.

Những đứa trẻ này cũng hò reo một tiếng rồi tiếp tục đi nhặt quả.

Buổi trưa này, Cổ Dục cũng nhặt đầy ắp một túi, bọn trẻ thì giờ cao bao tải đi sau Cổ Dục trở về thôn.

Sau khi chia cho mỗi nhà một ít, Cổ Dục vẫn thừa nửa bao tải, hẳn cũng cầm trở về.

Mà nhìn thấy Cổ Dục mang nửa bao tải óc chó về, Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân đều đi theo cười. Lúc nhỏ, các cô cũng từng đi hái quả này, chẳng qua hái xong cũng chẳng có tác dụng gì. Hơn nữa óc chó này cũng là óc chó cứng, cũng không có thịt để ăn. Ngoại hình thì xấu, không bán được tiền. Tuy nhiên, những thứ này dù không đáng tiền, nhưng là do Cổ Dục mang về nên các cô vẫn sắp xếp giúp Cổ Dục.

Đầu tiên là rửa sạch vỏ, sau đó là phơi trên nóc nhà dưới nắng to, phơi mấy ngày cho vỏ bên ngoài khô lại. Đến lúc đó

sẽ mang đi xử lý phần vỏ bên ngoài, phần nhân óc chó bên trong sẽ xuất hiện.

Việc này không vội được. Dù sao thì Cổ Dục chỉ hái chơi, hẳn cũng không để ý lắm.

Lúc Lý Vân Vân đưa Lưu Phi Phi và Cổ Tú Tú đi tắm, Cổ Dục cũng đi tắm một cái, rửa sạch những mùi kia trên cơ thể.

Mặc dù vừa rồi không có quả óc chó nát nào ném vào người Cổ Dục, nhưng mùi cũng bám vào trên thân, mùi này đúng là quá khó ngửi....

Tắm rửa sạch sẽ, Cổ Dục chuẩn bị đi nấu cơm tối. Một ngày này trôi qua quá nhanh, dường như mình vẫn đang ở buổi sáng, chưa làm được cái gì đã đến giờ làm cơm tối rồi.

Nhưng thời gian trôi nhanh như vậy cũng không ảnh hưởng gì đến Cổ Dục. Thời gian nhanh có nghĩa là Cổ Dục không có gì phiền lòng. Mỗi ngày đều vui vui vẻ vẻ, nên thời gian cũng thật tự nhiên mà trôi nhanh.

Như bây giờ, Cổ Dục cảm thấy cuộc sống như vậy không có gì là không tốt.

Ăn cơm xong, dọn dẹp đồ đạc, cho nhóm động vật nhỏ trong nhà ăn xong. Sau đó Cổ Dục tiễn Lâm Lôi các cô về rồi lại lên tầng hai, nằm trên giường, xem TV, chơi điện thoại.

Mùa hè vùng đông bắc, buổi tối không cần mở điều hoà cũng rất mát mẻ. Cổ Dục bây giờ chính là một bên hóng gió, một bên nằm trên giường hưởng thụ, thật vô cùng thoải mái.

“Cứ như thế này, nếu có thể sống kiểu này mãi thì không còn gì bằng!” Nở nụ cười tự giễu, Cổ Dục cắm sạc điện thoại sau đó trở mình. Cuộc sống như vậy, quá thoải mái!

Một đêm trôi qua yên bình, sáng ngày hôm sau.

“Chú ý một chút, cẩn thận một chút, đúng rồi đừng để lệch... Ở đó có dây điện cẩn thận chút, cách xa một chút, chú ý an toàn, đừng để dính nước...”

“Kít!!” Một tiếng phanh xe vang lên, một chiếc xe Jeep dừng lại ngay trước cửa nhà Cổ Dục. Tiếp đó, Khổng Hạo Văn mang theo vẻ mặt nghi hoặc từ trên ghế lái bước xuống.

“Chú em Cổ, nhà chú em lại định trang trí gì sao?” Đi vào trong nhà, nhìn thấy Cổ Dục đang ngồi một bên chọn quả óc chó, Khổng Hạo Văn không khỏi mở miệng hỏi.

“Không có đâu, cái này là kính cường lực, em chuẩn bị bọc cái tiểu viện này lại. Như vậy thì nơi này bốn mùa đều như là mùa xuân.” Nghe Khổng Hạo Văn nói, Cổ Dục nở nụ cười. Sau đó tiếp tục chuyên tâm mà mang một nắm óc chó để ra trước mặt.

Nhưng mà sự thật chứng minh, vận khí của Cổ Dục cũng không có nghịch thiên đến mức có thể chọn ra phẩm chất tương hảo trong đồng quả óc chó rách nát này. Những quả óc chó hấn nhặt về, ngoại trừ dùng để ném chơi ra thì không có tác dụng gì khác.

Hôm nay đã là ngày thứ tư hấn mang quả óc chó về. Buổi sáng hôm qua, những quả óc chó này đã nứt vỏ, nhưng hấn muốn để cho dễ bóc hơn nên cố ý phơi thêm một ngày, sáng hôm nay mới bắt đầu bóc vỏ.

Thật đáng tiếc là, những quả óc chó hấn mang về, cũng phải một hai trăm quả, nhưng mà một quả đẹp cũng không tìm ra được. Trong lúc đang ngồi lựa mấy cái này, thì bên kia Cổ Tuấn Tài cũng đã mang đội thi công đến giúp Cổ Dục xây dựng nhà kính tới nơi.

—

Cầu phiếu, cầu đề cử, cầu bình luận!!!

Chương 299. Chocolate

Chương 299: Chocolate

Nhà kính đã lắp đặt xong, anh ta cũng đi kiểm tra một lượt cho đến khi không thấy bất kỳ vấn đề gì. Mặc dù Cổ Dục cũng không vội vàng, hắn nói rằng trước mùa đông hoàn thành là được. Nhưng anh ta không muốn như vậy.

Đây chính là một công trình lớn, xong sớm một chút, anh ta cũng yên tâm hơn một chút.

Cho nên hôm nay buổi sáng đến nơi này, anh ta lập tức bắt đầu lắp đặt, sau đó thì lắp kính vào vị trí. Bởi vì tránh kéo dài thời gian, cho nên anh ta còn gọi thêm rất nhiều người đến thi công.

Do đó, hôm nay Cổ Dục cố ý gọi hết đám động vật nuôi đi vào bên trong phòng, không có việc thì không cho đi ra ngoài. Bên ngoài chỉ cần có hắn, Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân đứng nhìn là được.

Thật không nghĩ tới, hắn vừa mới chọn xong mấy quả óc chó thì Không Hạo Văn lại đến.

“Chú em đúng là biết hưởng thụ. Chậc chậc! À đúng rồi! Cái này cho chú!” Nhìn thấy đám công nhân đang bận tít tít, Không Hạo Văn hơi nhỏ giọng lầm bầm. Sau đó tay cầm ra một thứ đưa cho Cổ Dục.

Không Hạo Văn rất hay đến nhà Cổ Dục chơi. Trên cơ bản thì mỗi tuần sẽ đến một lần, thức ra là muốn đến ăn chực. Mà mỗi lần đến anh ta rất ít khi đến tay không.

Lúc trước khi còn chưa quá quen biết, anh ta thường xuyên cầm đến rượu hoặc thuốc lá hay thứ gì đó. Mặc dù toàn là đồ đắt tiền, nhưng đối với Cổ Dục lại không có ý nghĩa gì.

Bởi vì Cổ Dục không hút thuốc lá, rượu thì bọn họ thỉnh thoảng mới uống một chút.

Có điều, kể từ khi Cổ Dục ngâm rượu, anh ta phát hiện ra rượu của mình có chút không ra hồn gì. Cho nên anh ta cũng không mang rượu đến cho Cổ Dục nữa, nhưng lúc bình thường cũng sẽ không đến tay không. Đương nhiên, Cổ Dục cũng không muốn nhận đồ của anh ta.

Thế nhưng nhìn từ góc độ của Khổng Hạo Văn, đến ăn chực là không được đi tay không. Đây là truyền thống của gia đình cho nên không cần nói lại. Do đó Cổ Dục cũng đành miễn cưỡng không đề cập tới nữa.

Bởi vì về sau, đồ Khổng Hạo Văn mang đến cũng không nói là quá quý giá. Dem so sánh mà nói, ví dụ Khổng Hạo Văn bình thường thích nhất là uống bia, bia có giá một tệ một chai, anh ta sẽ mang đến một két bia. Mặc dù so với thuốc lá và rượu có giá thấp hơn, nhưng cũng sẽ không thấp hơn quá nhiều.

Thế nhưng hôm nay anh ta lại mang theo thứ khác.

Bởi vì cái này là mấy hộp Chocolate...?

“Ặc, cái này?...” cầm mấy hộp Chocolate. Cổ Dục hơi nghi ngờ, anh ta nghĩ thế nào mà lại tặng hẳn Chocolate?

“Hắc hắc, không phải tôi nói với chú em là tôi có đối tượng sao, quan hệ vẫn đang tiến triển. Mấy hôm trước, nhà cô ấy đi Châu Âu chơi nên đã mang về cho anh đấy.” Nhìn ánh mắt Cổ Dục, Khổng Hạo Văn cười hì hì rồi mở ra một hộp Chocolate. Tiếp đó cầm lấy một viên ném vào miệng ăn.

“Oa, có Chocolate! Tú Tú, Phi Phi, đến đây nhanh, có Chocolate này.” Nghe thấy âm thanh ở đằng trước nhà, Phùng Thu Nhân cũng chạy ra xem, liếc mắt đã nhìn thấy Cổ Dục và Khổng Hạo Văn, còn cả Chocolate trên tay Cổ Dục.

Nghe có Chocolate ăn, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đều chạy tới, mỗi người cầm một viên vui vẻ ăn. Sau đó vừa ăn vừa khen ngon.

Chính xác, thì từ xưa đến nay người Trung Quốc không ăn thứ này. Mặc dù trong nước có rất nhiều hãng sản xuất, nhưng họ vẫn thích lựa chọn những thương hiệu và hương vị đến từ nước ngoài, như vậy sẽ ngon hơn một chút. Đặc biệt là một số nhà máy sản xuất Chocolate thủ công ở châu Âu.

Những loại Chocolate này chắc chắn là bạn gái của Khổng Hạo Văn đã chọn lựa tỉ mỉ để mang về. Hương vị dĩ nhiên là rất tốt.

Nhìn thấy bọn trẻ ăn vui vẻ như vậy, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười. Tiếp đó, một loại trêu đùa ác ý dâng lên trong lòng của hắn

“Chocolate ăn ngon không?” Nhìn bọn trẻ, Cổ Dục cười ha hả hỏi.

“Ăn ngon ạ!”

“Chú không ăn sao?”

“Vâng, ăn ngon lắm!”

Nghe được lời Cổ Dục, Phùng Thu Nhân, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đều đứng lên, mà nghe được lời khen, Khổng Hạo Văn không nhịn được cười đắc ý. Chocolate anh ta ăn đều là loại ngon, sao có thể kém được.

“Các cháu biết không? Kỳ thật loại các cháu đang ăn ngoại trừ Chocolate còn có một ít xác côn trùng, lông chuột, phân

chim....” Cổ Dục vừa nói vừa giơ ngón tay đếm. Nghe được lời Cổ Dục, bốn người bên này không khỏi biến sắc.

“Khục, chú em cứ nói đùa.” Khổng Hạo Văn một mặt không tin, lúng túng ho một tiếng. Thấy anh ta không tin, Cổ Dục cũng từ từ nói đến cách chế biến Chocolate.

Điều biết, nguyên liệu Chocolate làm từ hạt ca cao, cây này có nguồn gốc từ Nam Mỹ, bây giờ vùng ven xích đạo mới có thể trồng một ít. Đây cũng là nguyên nhân trong nước Chocolate không có tên tuổi, bởi vì trong nước không có trồng loại cây này.

Cây này là cây chịu nóng, những nơi khác đều không trồng được.

Mà những quốc gia gần vùng xích đạo, mọi người cũng biết, là một số nước chưa phát triển. Dưới tình huống ẩm ướt còn khó có được, điều kiện vệ sinh tất nhiên là không được tốt. Nhưng mà ca cao sau khi lấy xong phải sấy khô tại chỗ, còn phải phơi trên mặt đất lộ thiên. Mà những ngày này, nhiệt độ cao, ca cao lại thơm đương nhiên trở thành món ăn ngon của chim chuột, côn trùng.

Mà chỗ những người đó lại không có khả năng làm sạch ngay lập tức, cho nên....

Theo tiêu chuẩn vệ sinh quốc tế, trong một thanh Chocolate (100g) được phép có 60 xác côn trùng, cùng với một ít phân, nước tiểu và lông của động vật gặm nhấm (chuột), cho nên Cổ Dục nói cũng không có sai...

“Oe... Cái tên này... cậu thật ác độc...” Nghe Cổ Dục miêu tả, Khổng Hạo Văn không khỏi bịt miệng lại, dù là đang nhai chocolate rất thơm cũng cảm thấy có chút nuốt không trôi.

Đến nổi, bên kia Cỏ Tú Tú, Lưu Phi Phi cùng Phùng Thư Nhân cũng ngừng lại động tác của mình. Cỏ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi thì trực tiếp chạy tới sân bên ngoài, đem chocolate trong miệng nôn hết ra, thật sự là quá buồn nôn.

Chương 300. Ý nghĩ

Chương 300: Ý nghĩ

Chỉ có Phùng Thu Nhân ăn quá nhanh, cô nhóc đã hoàn toàn nuốt chocolate xuống bụng.

“Không được! Không thể chỉ có chúng ta giẫm mìn, còn có... Mẹ nhỏ, dì Lâm!” Mặc dù sắc mặt có chút khó coi, nhưng ánh mắt Phùng Thu Nhân bắt chợt di chuyển, sau đó quay qua cướp lấy chocolate Cổ Dục đang cầm trong tay, chạy về hướng hậu viện.

Nhìn bộ dạng của cô ấy, Cổ Dục cũng không nhịn được nở nụ cười. Thật tốt, cảm giác chơi như thế này rất vui.

Khi Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi nhìn thấy Phùng Thu Nhân chạy ra hậu viện, hai cô bé cũng chạy theo xem náo nhiệt, không thể không nói nhà của Cổ Dục đúng là rất vui vẻ.

“Ôi! Tình huống bên này có tiến triển gì không?” Nhìn thấy ba cô nhóc chạy mất, lúc này Khổng Hạo Văn nhỏ giọng hỏi.

“Cái gì, tiến triển chứ?” Nhìn Khổng Hạo Văn, Cổ Dục có chút không rõ mà hỏi lại.

“Giả bộ, lại còn giả bộ, còn có thể có tiến triển gì chứ! Chính là mấy người có hay không?” Nhìn Cổ Dục làm ra vẻ nghiêm túc, Khổng Hạo Văn khinh bỉ nhìn hấn một cái, sau đó làm ra hành động đưa hai bàn tay đập vào nhau rồi cử động rất nhanh phát ra tiếng ‘phập phập phập’.

Động tác này, nếu là đàn ông thì đều hiểu nó là gì, Cổ Dục đương nhiên cũng biết.

“Không có...” Khinh bỉ liếc mắt nhìn lại Khổng Hạo Văn, Cổ Dục nghiêm túc nói.

Quả thực mấy ngày nay, kể từ sau khi hắn rút trúng vị giác nâng cao, thái độ của Lâm Lôi, Lý Vân Vân cùng Phùng Thu Nhân đối với hắn hình như có chút không giống như trước.

Đầu tiên là lúc đang dùng cơm, các cô sẽ chủ động gấp thức ăn cho Cổ Dục, điều này trước kia không có. Nhất là khi ăn tôm cua, các cô đều lột sẵn rồi mới đặt vào chén cho Cổ Dục. Cho nên, Cổ Dục cũng không cự tuyệt, có người lột sẵn để cho hắn ăn thì cũng rất sáng khoái nha!

Hơn nữa, các cô ấy dường như không hề để ý đến việc tiếp xúc cơ thể với hắn. Có lúc khi đang nấu cơm, Cổ Dục thậm chí còn có cảm giác Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân đi qua sau lưng, sau đó còn vô ý đụng chạm cơ thể của hắn.

Những lúc Cổ Dục nhìn lên, bọn họ cũng không che đậy hay ngượng ngùng gì cả. Cảm giác như vậy, Cổ Dục không biết phải dùng từ nào để hình dung cho tốt, ngược lại hắn lại cảm thấy có chút mừng thầm trong lòng.

“Chú em như thế này là không được nha! Tôi đều có thể nhìn ra bọn họ đối với chú em có ý. Nếu như gặp chuyện không giải quyết được, vậy thì cứ kéo họ đi khách sạn, đến lúc đó thì coi như nước chảy thành sông.”

“Cút! Cái tên sắc lang này.” Nhìn dáng vẻ không đứng đắn của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục khinh bỉ liếc hắn một cái, một mặt khó chịu nói.

“Ôi! Chú em đúng thật là, có phải chú em thích hưởng thụ loại cảm giác này phải không vừa gần lại vừa xa? Nếu như cậu thật sự không có hứng thú với các cô ấy, vậy qua mấy ngày nữa để anh sẽ dẫn bạn gái của anh ghé qua chỗ này của chú chơi. Sẵn tiện để cô ấy dẫn bạn thân của cô ấy đến, anh đây sẽ

giới thiệu cho hai người làm quen một chút, thế nào?” Thấy Cổ Dục làm ra bộ dạng khó chịu, Không Hạo Văn tiếp tục mở miệng dụ hoặc.

Thế nhưng, vừa nghe Không Hạo Văn nói xong, Cổ Dục lập tức xua tay. Hiện tại hắn cũng đang suy nghĩ, có phải bản thân quá mức tự kỷ hay không, nhưng mà hiện tại hắn cũng có chút rục rịch, cũng có hơi lo lắng.

“Đúng rồi, lươn huyết nuôi trong nhà đã trưởng thành. Một hồi ông anh có thể lấy về một ít, ăn bồi bổ một chút đi!” Xoa mặt một cái, Cổ Dục đưa ra quyết định, tạm thời không thêm nghĩ đến những thứ này nữa. Hắn đứng lên, nhìn Không Hạo Văn rồi nói.

“Lươn huyết sao? Đây đúng là đồ tốt, còn rất tốt nữa nha!” Mặc dù biết rõ là Cổ Dục đang cố nói sang chuyện khác, nhưng Không Hạo Văn vẫn như cũ, vui vẻ chuyện chủ đề cùng hắn.

Không Hạo Văn đã muốn ăn những con lươn này rất lâu rồi, nhưng Cổ Dục vẫn không cho ai đụng vào chúng. Bởi vì hắn còn muốn giữ lại bọn lươn này để sinh sản thêm một ít, nhưng bây giờ cũng đã trôi qua hơn hai tháng, lươn con mới sinh cũng càng ngày càng nhiều. Mấy con lươn lớn lúc trước bây giờ đã có thể thịt rồi.

Có lẽ sẽ có người nghi hoặc, tại sao lại muốn ăn những con lươn đầu tiên làm gì?

Giữ lại mạng cho bọn chúng không phải là càng tốt sao?

Thật ra là thế này! Những con lươn huyết này, cùng giống với lươn thường. Đến một độ tuổi nhất định, chúng sẽ thay đổi thành đực cái rõ ràng.

Những con lươn này lúc mới sinh đều là cái, đại khái sau một năm nuôi thì có thể dài ra khoảng 10 centimet. Khi cơ thể

đạt tới kích thước 20 centimet, trên cơ thể sẽ bắt đầu xuất hiện thay đổi ở một số bộ phận. Cuối cùng, khi kích thước dài khoảng 36 centimet thì cơ thể chúng đã đổi thành một nửa đực, một nửa cái. Đây chính là lúc chúng bắt đầu giao phối và sinh sản, khoảng thời gian để đạt đến trình độ này đại khái là mất 2 năm.

Thêm một năm nữa, trải qua thời kỳ sinh sản, khi chúng dài đến 53 centimet trở lên thì cơ thể bắt đầu lại thay đổi, không còn con cái nữa mà trở thành con đực.

Cổ Dục muốn giữ một đám lươn đực lại làm cái gì đây? Chẳng lẽ con đực con cái ở chung là vì để sinh sản, còn con đực ở chung mới là chân ái??? Cho nên, Cổ Dục chỉ có thể đem chúng làm thịt, chỉ giữ lại số lươn chưa trưởng thành để sinh sản.

Con lươn để trứng không tính là nhiều, nhưng cũng không thể nói là ít, một lần sinh sản đại khái khoảng 500 trứng. Nếu là trong môi trường tự nhiên, 500 trứng này có thể phát triển thành 10 con lươn đã xem như là không tệ rồi. Nhưng ở trong bể cá của Cổ Dục, 500 trứng này toàn bộ sẽ biến thành 500 con lươn, tỉ lệ thành công là 100%.

Hơn nữa cả 500 con này toàn bộ đều có thể khỏe mạnh mà phát triển, bởi vì hiệu quả của nước giếng rất tốt, có thể cung cấp dinh dưỡng rất đầy đủ cho chúng, hoàn toàn có thể sống rất thoải mái.

Cho nên bây giờ, Cổ Dục không thiếu lươn để ăn. Thứ này lúc nào hấn cũng có thể đem ra làm thịt.

Tuy nhiên, nếu như muốn bán lươn thì khẳng định là không đủ, nhưng nếu hấn chỉ để ăn thôi thì không có vấn đề gì.

Chương 301. Nhà kính

Chương 301: Nhà kính

“Đi thôi!” Đem quả óc chó trên mặt đất thu thập một chút, sau đó Cổ Dục đi lên lầu vớt mấy con lươn xuống, buổi trưa trước tiên làm vài món nếm thử một chút.

Về phần nói muốn cho Không Hạo Văn mang về, trước khi đi lại đi lên lầu bắt là được.

Những con lươn này thật ra sức sống không kém như tưởng tượng, bởi vì bên ngoài thân chúng có dịch nhờn. Cho nên chỉ cần bảo vệ cho thân bên ngoài luôn ẩm ướt, chúng sẽ không dễ dàng chết đi, ít nhiều cũng có thể tự chống đỡ đến hai ngày. Vậy là hẳn ta có thể ăn được hai bữa, đến lúc đó bạn gái hẳn ta đến, có thể cho hẳn thể hiện một mặt uy phong ở trên giường cũng không còn là vấn đề lớn.

Hơn nữa, trong nhà Cổ Dục không chỉ có lươn, mà còn có cả hàu, rượu thuốc... Nếu thật sự không được, chỉ cần đem những thứ này ra sử dụng, cũng không tin hẳn không thể mạnh mẽ như hổ.

Đắc ý ở lại nhà Cổ Dục ăn ké hai bữa cơm. Buổi tối khi về, Không Hạo Văn xách theo hơn 20 con lươn huyết, còn có 10kg hàu đi lên xe, tiếp đó đắc ý lái xe trở về thành phố.

Không Hạo Văn đi rồi, nhưng những lời hôm nay hẳn ta đã nói với Cổ Dục cũng lưu lại trong lòng Cổ Dục. Nếu như trong lòng Cổ Dục không thích cái cảm giác như gần như xa kia, vậy có phải hay không cũng phải nghĩ ra biện pháp thoát khỏi kiếp độc thân? Đây đúng là một vấn đề...

Giữa trưa hôm qua, Cổ Tuấn Tài đã làm xong đường đi ở sân trước và sân sau nhà của Cổ Dục. Quá trình làm cái này rất nhanh nhưng khó khăn nhất vẫn là cái nóc nhà bằng kính.

Ngày hôm sau, khi Lâm Lôi và Lý Vân Vân tới làm, Cổ Tuấn Tài cùng công nhân của gã cũng đến để bắt đầu xây dựng mái kính nhà Cổ Dục. Bởi vì đã bị giam một ngày, cho nên những con vật nhỏ trong nhà của Cổ Dục không còn lo lắng như hôm qua nữa.

Mà sau khi đặt những tấm kính vào đúng vị trí đã được định sẵn, lúc này nhà của Cổ Dục thực sự đã có cảm giác như là một cung điện làm bằng thủy tinh.

Chẳng mấy chốc đã đến trưa, tuy nhiên muốn hoàn thành cái mái này cũng cần ít nhất hai ngày. Đã là làm việc cho nhà Cổ Dục, Cổ Dục tuyệt nhiên sẽ không bao giờ keo kiệt, hẳn xuống bếp làm bữa trưa cho mọi người cùng ăn.

Bữa trưa này ngon đến mức đảm Cổ Tuấn Tài muốn nuốt lưỡi vào trong, quả thực ngon đến mức có thể nhìn thấy ảo giác.

Mấy ngày nay ăn càng ngày càng nhiều, gặp ảo giác càng ngày càng nhiều, suy nghĩ về chuyện Cổ Dục có chuốc thuốc gì hay không của Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân đã sớm tan thành mây khói. Không nói cái khác, nhiều người như vậy đều ăn đồ ăn giống nhau.

Nếu Cổ Dục thực sự bỏ thuốc gì đi vào, tại sao những người này không có phản ứng gì cả?

Cho nên những suy nghĩ đó trong nháy mắt đã bị đập tan, tất nhiên cũng không phải là đi Cổ Dục dùng thủ đoạn nào đó. Chỗ nên, tình cảm trong lòng các cô đối với Cổ Dục lại càng sâu, cũng chỉ có một khả năng...

Đó chính là các cô cảm giác như mình có thể đã thực sự yêu thích Cổ Dục...

Trong lòng mấy cô gái nghĩ thế nào, Cổ Dục cũng không biết, thế nhưng lời nói của Khổng Hạo Văn thì Cổ Dục vẫn ghi nhớ trong lòng, tuy nhiên mấy ngày nay bận rộn hẳn lại quên mất.

Trong hai ngày tấm kính cuối cùng cũng đã lắp xong, sân trước và sân sau của nhà Cổ Dục đều được bao phủ bởi một lớp kính.

Bây giờ từ bên ngoài nhìn vào nhà của Cổ Dục có thể nói thật sự rất đẹp, giống như một viên kim cương lớn phản chiếu ánh sáng khắp nơi, vô cùng hấp dẫn.

Đương nhiên, nhìn từ bên trong thì cũng đẹp không kém, nhưng những thứ này đẹp là phụ chủ yếu vẫn là để giữ ấm. Đến mức, vào mùa đông khi ở đây còn có thể cảm giác được như là mùa xuân, đương nhiên chỉ dựa vào những tấm kính thủy tinh là không đủ, mà còn phải cần hệ thống sưởi dưới sàn. Cổ Tuấn Tài cũng trực tiếp lắp miễn phí cho Cổ Dục một số đường ống sưởi sàn.

Chỉ là một vài đường ống sưởi mà thôi, so với cái công trình lắp đặt giá trị thế này cũng chẳng tính là cái gì.

Hơn nữa, mấy ngày nay bọn họ được ăn đồ ăn ngon ở nhà Cổ Dục, cũng có thể tính là đã thu hồi lại vốn rồi. Sau khi bọn họ rời đi, tin tức về tài nấu nướng của Cổ Dục cũng bị bọn họ truyền đi.

Nhưng nói ra cũng không có tác dụng gì. Nói đùa gì chứ, trong chu vi 10 dặm cái thôn này, có mấy ai mà không biết Cổ Dục rất giàu, họ còn muốn Cổ Dục nấu ăn cho họ sao?

E rằng bọn họ cũng không có mắt lý trí đến như vậy...

Tất nhiên, sau khi những tấm kính này được lắp xong, nó lập tức có tác dụng. Nhất là vào mùa đông, bởi nó giữ ấm rất tốt, nhưng vào mùa hè chúng sẽ gây nóng.

Cổ Dục đã nghĩ về điều này từ trước rồi, cho nên mái kính của hắn có thể kéo ra bất cứ lúc nào. Chỉ cần nhấn một nút bấm, tấm kính sẽ được thu lại sang hai bên của ngôi nhà, để lộ ra phần nóc nhà, rất tiện lợi hơn nữa cũng không thấy nhàm chán.

Đồng thời, nếu trời mưa hay gì đó, có thể mở thứ này ra rồi ngồi trong sân ngắm mưa bên ngoài, vừa ăn bánh vừa uống trà...

Tốt rồi! Mặc dù nhìn rất tao nhã, nhưng đoán chừng Cổ Dục cũng sẽ không làm chuyện như thế, hắn là kiểu người khi trời mưa sẽ nằm trên giường, từ nhỏ hắn đã không có hứng thú với việc ngắm mưa.

Cổ Tuấn Tài hoàn thành công việc, Cổ Dục cũng chuyển tiền tới tài khoản của anh ta, hắn sẽ không nợ người khác tiền, thứ nhất là không cần thiết. Mặc dù những thứ khác hắn không có nhiều, thế nhưng vốn lưu động thì hắn vẫn có, còn rất nhiều là đằng khác.

Thứ hai, hắn thực sự không phải kiểu người thích nợ nần, thậm chí chưa bao giờ sử dụng dịch vụ trả góp hay vay mượn. Hắn không bao giờ thích phá hủy tương lai của bản thân bằng cách tiêu tiền như thế. Tất nhiên, nếu giếng nước nhà hắn không có biến dị thì sau này hắn có lẽ sẽ vay tiền để mua nhà, nhưng giờ thì không cần nữa rồi.

—

Độc giả yêu quý có phiếu thì quăng cho truyện nhé, mặt truyện sẽ được xuất hiệp trên top và tạo động lực cho dịch giả ra chương nhanh hơn. Cảm ơn mọi người rất nhiều!!!

Chương 302. Càng ngày càng rõ

Chương 302: Càng ngày càng rõ

Bây giờ đừng nói là mua nhà tại Cáp Nhĩ Tân, cho dù hắn có mua căn hộ lớn ở cạnh sông Thượng Hải, mua Tứ Hợp Viện ở Thủ Đô. Hay mua một căn hộ gần biển ở Thẩm Quyến, thì số dư trong tài khoản của hắn vẫn đủ. Hắn không phải là đệ nhất phú hào nhưng nếu so vốn lưu động thì hắn có thể xem như là một nhân vật có số má.

Quan trọng nhất chính là, hắn chỉ mới thu được cái giếng biển di này chẳng bao lâu, tính ra cũng chưa đến bốn tháng. Vậy mà hắn đã kiếm được một khối tài sản lớn như vậy, nếu là trải qua thêm bốn năm hoặc mười bốn năm nữa thì sao?

Việc trở thành người giàu nhất thế giới là điều hoàn toàn có thể xảy ra!

Vì vậy hắn không vội vàng chút nào, bây giờ cũng không có gì khiến hắn dùng đến tiền.

Hai ngày sau, khi mái nhà đã được sửa và hệ thống sưởi sàn trong sân được lắp đặt, nhà của Cổ Dục đã hoàn toàn mang một dáng vẻ mới.

Nghĩ đến vài tháng nữa mùa đông sẽ đến, nhà người khác thì trong sân đầy tuyết, mà nhà hắn lại có thể ngắm cây cảnh ngay trong sân, suy nghĩ một chút thì đã thấy thích thú rồi.

Còn Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đương nhiên rất vui vẻ, bao gồm cả những con vật trong nhà Cổ Dục, kỳ thực chúng cũng rất vui mừng.

Trong số những con vật này, ngoại trừ Thương lão sư một mực bị chăn nuôi, thì những con thú con mới tới như Ngưu Ngơ, Ngốc Ngốc, Khờ Nhất, Khờ Nhị đều đã từng ở bên ngoài trải qua mùa đông lạnh giá.

Chúng hiểu rõ hơn hết mùa đông khôn khổ như thế nào. Không chỉ lạnh giá mà còn rất khó để săn mồi, đặc biệt là đối với một loài chim ăn thịt to lớn như Vua Bầu Trời. Bọn chúng phải tiêu hao năng lượng vô cùng nhiều cho việc đi săn, nếu như bắt được con mồi không đủ lớn, không béo mập thì không thể bù đắp được năng lượng của một lần đi săn. Huống chi chưa kể còn có những lần đi săn không thành công.

Số lần không thành công lớn hơn rất nhiều so với số lần thành công, cho nên đa phần các loài động vật đều không thích mùa đông. Nhưng năm nay thì khác, với cái nhà kính này, có lẽ đây là năm trải qua mùa đông mà chúng thoải mái nhất.

Ngay cả ánh mắt của Tiêu hoàng hậu và Trương công chúa lúc này cũng đã dịu đi. Đương nhiên, chủ yếu là vì mấy ngày nay bọn chúng uống nước giếng của Cổ Dục, bọn chúng trở nên thông minh hơn, tự nhiên hiểu được cái gì là sẽ có lợi cho bản thân.

Con thú dù có thông minh đến đâu cũng không phải là người. Cho dù là người thì cũng tồn tại cảnh chồng, cha bị giết. Tiếp đó, cũng chỉ đành sống nương nhờ kẻ thù. Huống chi đây chỉ là hai con sói, mạnh được yếu thua, luật rừng đã được khắc sâu vào trong cơ thể của chúng.

Cho nên mấy ngày nay, bọn chúng cũng có chút dấu hiệu quy thuận, nhưng đối với Cổ Dục mà nói, có nên tin bọn chúng hay không lại là chuyện khác ...

...

“Thật thoải mái ...” Phùng Thụ Nhân nằm ở trên ghế tựa của Cổ Dục liếc mắt nhìn ánh mặt trời vừa duỗi eo nói.

“Lười chảy nước rồi kia! Mau đứng lên hoạt động đi, nhanh đi quét sân!” Phùng Thụ Nhân chưa thoải mái được bao lâu thì Lâm Lôi đã cầm cây chổi đi tới đưa cho cô nhóc.

“A...” Nghe mẹ nhỏ nói như vậy, Phùng Thụ Nhân không khỏi bĩu môi rồi cầm chổi đứng lên đi đến phía dưới cây xuân bắt đầu quét lá, mặc dù lá rụng không nhiều nhưng mỗi ngày cũng cần có người đến quét dọn.

Những ngày qua, tình cảm của Phùng Thụ Nhân dành cho Cổ Dục ngày càng sâu đậm, cô dường như ngày càng trở nên ‘ỷ lại’ hơn. Tất nhiên, sự “ỷ lại” này phải được để trong dấu ngoặc kép. Trước đây sau khi phát trực tiếp xong, cô còn muốn chạy đi khắp nơi để tìm kiếm xem ngày mai mình sẽ phát trực tiếp cái gì hay là đi nghe ngóng tin tức các kiểu, dù sao đối với một cô gái nhỏ mà nói cái gì cũng rất hiếm kỳ.

Nhưng bây giờ, mỗi ngày sau khi phát trực tiếp xong thì cô ở lại trong nhà Cổ Dục bày ra vẻ mặt ngẩn ngơ suy nghĩ. Nhưng mà thật ra là cô nhóc đang một mực quan sát Cổ Dục để tìm cơ hội để tán tỉnh Cổ Dục.

So với Lâm Lôi và Lý Vân Vân, Phùng Thụ Nhân trẻ trung và táo bạo hơn rất nhiều.

Ví dụ, nếu cô ấy nhìn thấy Cổ Dục nằm trên ghế sofa xem TV hoặc nghịch điện thoại di động, cô ấy sẽ chạy đến bên cạnh Cổ Dục tiếp đó ra hiệu rằng Cổ Dục có thể tới nằm trên đùi của mình.

Mấy ngày trước là lạng lẽ làm chuyện đó trong lúc Cổ Dục đang ngủ, nhưng bây giờ có thể tính là mặt dày trắng trợn. Ví dụ, khi Cổ Dục đang ngồi và xem TV, cô nhóc sẽ ngồi bên cạnh Cổ Dục và đặt chân của mình lên chân của Cổ Dục, hoặc

chủ động nắm tay Cổ Dục khi đi dạo, khoác vai Cổ Dục khi đứng cạnh hắn.

Cô nhóc quả thực táo bạo hơn nhiều so với Lâm Lôi và Lý Vân Vân, bởi vì hai người họ nhiều nhất cũng chỉ dám chạm tay Cổ Dục, hoặc là lúc Cổ Dục đi qua họ sẽ làm như rất chen chúc đi sát qua lưng hắn.

Ngồi bên cạnh Cổ Dục lúc đang nghỉ ngơi họ cũng không dám làm bất cứ điều gì quá phận.

Ngay khi Phùng Thư Nhân dọn dẹp lá cây Cổ Dục cũng từ trong bếp đi ra. Đừng hiểu lầm, hắn không phải đang nấu ăn hay gì đó mà là đang chuẩn bị đồ ăn cho đám thú nhỏ không thể ăn được thức ăn nấu chín của con người.

Trong nhà Cổ Dục có ba dạng. Núi Vương, Bạo Quân, Vua Bầu Trời rất dễ giải quyết vấn đề ăn uống. Bạo Quân và Vua Núi thì ăn thức ăn thừa trong nhà Cổ Dục. Còn Vua Bầu Trời thì chỉ cần ném cho nó một con cá vào buổi sáng là xong, không cần biết con cá đó nặng bao nhiêu kg, ăn xong là xem như có thể sống qua một ngày.

Tiêu Hoàng Hậu và Trưởng công chúa là hai con sói cũng rất dễ giải quyết, Cổ Dục trực tiếp cắt cho bọn chúng một chút thịt bò là được, hoặc trong lúc ăn cơm ném cho bọn chúng một ít thức ăn vậy là đủ rồi.

—

Đầu tháng, mong các đạo hữu tiếp tục ủng hộ phiếu cho truyện nha!!! Thêm donate để dịch giả có thêm động lực ^^ thanks mọi người

Chương 303. Câu cá tranh tài

Chương 303: Câu cá tranh tài

Nhưng mà đối với bốn con thú con thì còn quá nhỏ, cho nên Cổ Dục phải giúp bọn chúng điều chỉnh lại thực đơn một chút. Nhất là Khờ Nhất và Khờ Nhị, hai con gấu con này về bản chất là loài ăn tạp, do đó Cổ Dục dành bớt chút thời gian để chuẩn bị thức ăn cho bọn chúng.

Trong khi bốn con thú con đang ra sức ăn phần thức ăn của mình, thì lúc này Cổ Dục cũng lê cái thân mệt mỏi ra hậu viện. Mặc dù bây giờ trời rất nóng, nhưng dù sao thì con người cũng cần phơi nắng một chút.

Mà nhìn gương mặt của Cổ Dục dưới ánh mặt trời, gương mặt của Lý Vân Vân, Lâm Lôi và Phùng Thư Nhân không khỏi có chút đỏ lên. Trong mắt người tình hóa Tây Thi, hướng chỉ các cô còn say mê hấn sâu đậm như vậy.

“Chú Dục, chú Dục!” Lúc Cổ Dục đang đứng ở sân sau hít thở bầu không khí trong lành thì giọng nói của Cổ Dững và Cổ Vận cũng vọng ra từ sân trước.

“Là hai cháu à, tìm Tú Tú và Phi Phi chơi sao? Bọn họ ở trên lầu đó!” Nghe được lời nói của Cổ Dững và Cổ Vận, Cổ Dục liếc nhìn bọn nhóc cười nói.

“Bọn cháu không đến đây để tìm Tú Tú và Phi Phi. À! cũng là đến để tìm bọn họ, nhưng quan trọng nhất là tìm được chú.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Cổ Dững và Cổ Vận

không có vội lên lầu, mà chạy tới bên cạnh Cổ Dục rồi lo lắng nói.

“Có chuyện gì vậy?” Không tìm Tú Tú và Phi Phi mà lại tìm mình? Cổ Dục không khỏi có chút nghi hoặc hỏi.

Nếu chỉ đơn giản là tìm hắc thì chắc chắn có chuyện gì đó, rất có thể là có chuyện không hay xảy ra trong gia đình. Nhưng bây giờ vừa tìm hắc lại tìm cả Cổ Tú Tú với Lưu Phi Phi, vậy thì nhất định là muốn ra ngoài chơi. Mặc dù Cổ Dục thường xuyên cùng đám trẻ con này đi ra ngoài chơi, nhưng dường như đám trẻ con này sẽ không chủ động tìm mình như thế này, đây là tình huống gì vậy?

“Đúng vậy, tất cả đều là do lũ tiểu nhân ở thôn Vĩnh Bình kia!”

“Đúng, chính là tên Đinh Hoàn Tử kia, tên tiểu nhân hèn hạ!”

Sau khi nghe Cổ Dục nói, Cổ Dũng và Cổ Vận tỏ thái độ tức giận lập tức mở miệng nói.

Đinh Hoàn Tử là thằng nhóc mập mạp ở thôn Vĩnh Bình, người mà lần trước bị đám nhóc nhà Cổ Dục đuổi đi ở chỗ rừng cây óc chó vào ngày hôm trước. Khi trở về, Cổ Dục cũng hỏi thăm một chút về thông tin của nó.

Tên đầy đủ của nhóc mập đó là Đinh Tứ Hỉ, vì khi thằng nhóc sinh ra thì trong nhà xảy ra bốn việc vui. Một là nhóc này được sinh ra, hai là chú hai của nhóc đỗ đại học, ba là cha nhóc đã trúng số lúc chăm sóc cho mẹ nó. Tuy không nhiều nhưng cũng có hơn mấy trăm ngàn, sau khi trả tiền viện phí thì vẫn còn dư, thứ tư là con lợn do ông nội của nó nuôi đã bán được giá rất cao. Tứ hỉ lâm môn, vì vậy mới có cái tên là Đinh Tứ Hỉ.

Vốn dĩ cái tên chẳng có gì, ở quê cũng không mấy ai biết món Tứ Hỷ Hoàn Tử, dù gì đây cũng không phải là món ăn ở Đông Bắc. Nhưng mà tên nhóc này là cháu trưởng, từ nhỏ đã tham ăn tham uống, được chăm sóc cẩn thận, cho nên nhóc con này đáng vẻ rất mập mạp.

Sau đó đến tuổi đi học, có một lần ở trường học nhà ăn làm món Tứ Hỷ Hoàn Tử. Từ đó về sau, ở trong trường nhóc con bị bạn bè gọi thành Đình Hoàn Tử, quả thật quá thích hợp...

Hôm nay là ngày bọn trẻ thôn Cổ Gia và thôn Vĩnh Bình đánh nhau, nhưng mà đánh tới đánh lui vẫn không ai phục ai, khi về nhà còn bị người lớn giáo huấn.

Ở Đông Bắc khi trẻ con đánh nhau sẽ không có người lớn nào được can thiệp, ngoại trừ một số rất ít phụ huynh không biết xấu hổ mà xen vào.

Cổ Dục khi còn nhỏ cũng đã như thế này. Đi chơi hay đi đánh nhau không quan trọng, nếu thắng về nhà sẽ được thưởng, cha hẳn sẽ làm cho hẳn món thịt ướp nước mắm rồi chiên. Nếu phụ huynh đưa đứa trẻ bị đánh tới tận cửa để tìm, thì phụ huynh trong nhà chắc chắn sẽ giả vờ nói vài câu dễ nghe, tiếp đó thì tiễn họ ra về. Quay đầu sẽ nói với con họ là về sau không cho phép chơi cùng đứa đó nữa.

Những đứa trẻ chơi xấu như vậy, thì tuổi thơ sẽ không còn bạn để chơi, hoặc có thể nói là rất ít bạn bè.

Những đứa trẻ ở thôn Cổ Gia và thôn Vĩnh Bình cũng chính là như vậy, rất khó để phân biệt người chiến thắng sau một cuộc chiến dài. Nhưng hôm nay những đứa trẻ này đã nghĩ ra một cách khác để phân định người chiến thắng, đó chính là đi câu cá!

Ban đầu đây chỉ là cuộc chiến giữa những đứa trẻ, nhưng hôm nay khi Cổ Dũng và Cổ Vận đi ra bờ sông để câu cá, bọn

chúng phát hiện ra bọn nhóc ở thôn bên kia lại mang theo ngoại viện. Đinh Tứ Hỉ thậm chí còn gọi chú của nó đến, điều này thật sự không công bằng, cho nên bọn nhóc bèn chạy về tìm Cổ Dục để làm cứu viện.

Vốn dĩ Cổ Dục rất lười đối phó với lũ nhóc này.

Nhưng Cổ Dục lại không chịu được cảnh bọn nhóc này làm ầm ĩ bên cạnh mình, hơn nữa hắn cũng không có chuyện gì gấp gáp, thế là hắn bèn quyết định đi xem thử một chút.

“Được rồi! Được rồi! Đi thôi, chú giúp các cháu báo thù.” Bất lực liếc nhìn hai tên nhóc con trước mặt, Cổ Dục đi lên lầu cầm túi đồ, mang theo ít trang bị rồi đi theo Cổ Dũng, Cổ Vận, còn có Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cùng nhau tới bờ sông.

Nhưng khi vừa đến bờ sông, hắn đã nhìn thấy một người quen.

“Đinh Quang?” Nhìn thấy Đinh Quang đang hí hoáy với đồng dụng cụ câu cá, Cổ Dục không khỏi hô lên một tiếng.

“Cổ Dục? Ha ha ha ha, chà chà, có vẻ như cậu cũng bị mấy tên nhóc nhỏ này kéo tới đây nhỉ.” Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Cổ Dục, Đinh Quang không khỏi vui vẻ cười nói.

“Tên nhóc mập mập kia là cháu của anh sao?” Thấy Đinh Quang cũng là người quen, Cổ Dục đi qua ngồi xuống, một bên loay hoay với dụng cụ câu cá của mình, một bên nói chuyện với Đinh Quang.

--

Đầu tháng câu phiêu đạo hữu ời

Chương 304. Mè đầu to

Chương 304: Mè đầu to

“Đúng vậy, nó tên là Đinh Tứ Hỉ. Hôm nay không phải nó đánh cược câu cá với mấy tên nhóc thôn cậu sao, nhưng nó không biết câu cá nên mới kéo tôi đi qua. Có điều cậu cũng biết, cha mẹ tôi có quan hệ với nhà của tên nhóc này, không đến không được!”. Nhìn Cổ Dục, Đinh Quang lắc đầu thở dài sau đó mang theo vẻ bất lực nói.

Chuyện này thực ra cũng bình thường, ở quê từ xưa đến nay luôn có tình trạng trọng nam khinh nữ. Đặc biệt ở vùng Đông Bắc có câu ‘lão nhi tử đại tôn tử, lão đầu lão thái thái mệnh căn tử.’ (ý là ông bà trong nhà luôn quý con trai trưởng và cháu trai trưởng hơn)

Đinh Tứ Hỉ này chính là cháu trai trưởng của nhà họ Đinh, thường hay ở trong nhà quậy phá, chỉ muốn đi câu cá mà phải lôi cả chú Hai của nó đến hộ tống.

“Anh mà không đi theo, có nước bị chửi sập mặt ha ha. À, đúng rồi! Trại chăn nuôi của anh gần đây thế nào, bây giờ vẫn còn bận rộn không?” Nhìn thấy nụ cười gượng gạo của Đinh Quang, Cổ Dục không khỏi cảm thán nhưng cũng không nhịn được mà vui vẻ trò chuyện, tiếp đó lại nói việc nhà cùng với Đinh Quang.

“Gần đây trang trại đã được tăng cường lên rồi, nên không còn bận rộn như trước nữa.” Nghe được câu hỏi của Cổ Dục, Đinh Quang cũng mỉm cười trả lời hẳn.

Đinh Quang chủ yếu nuôi ếch rừng, kẻ đó là Phi Long.

Phi Long nghe thì có vẻ cao xa, nhưng thật ra nó là chính là chim đa đa. Nuôi thứ này không khác gì nuôi chim trĩ, chỉ khác là không thể nuôi nhốt. Cho nên chỉ còn cách là rào lại cả ngọn đồi để nó không bay ra ngoài là được, đồng thời cũng cần phải đề phòng một chút mấy con thú săn mồi như chồn, rắn... là được.

Về cơ bản chỉ cần cho nó ăn hai hoặc ba lần trong một ngày, chủ yếu là chúng phụ thuộc vào số lượng côn trùng ở khu vực xung quanh. Nếu có quá nhiều côn trùng, ví dụ như mùa hè như bây giờ cho chúng ăn hai lần một ngày là đủ. Vào mùa xuân và mùa đông không có côn trùng thì cho chúng ăn ngày ba lần, đồ ăn cũng không phức tạp, có thể là thức ăn thừa, cơm thừa, lá rau, vỏ dưa, vân vân... những thứ này đều được, Cổ Dục cũng nuôi bọn này cho nên hẳn cũng biết rõ.

Còn về ếch rừng, Cổ Dục cũng nuôi nhưng hẳn nuôi nó bằng nước giếng, cho nên không có gì để trao đổi kinh nghiệm. Nước giếng của hẳn không có thứ gì mà nuôi không được.

Nhưng mà Đinh Quang muốn nuôi thì phức tạp hơn nhiều.

Nhưng mà dù sao thứ này cũng sống trong rừng, đối với chúng điều quan trọng nhất chính là nhiệt độ và độ ẩm, hiện tại vẫn đang là mùa hè, Đinh Quang không cần canh chừng nhiệt độ, chỉ cần giữ độ ẩm là được, cho nên bây giờ Đinh Quang mới có thời gian mà đi câu cá thể này.

Trong khi trò chuyện, Cổ Dục và Đinh Quang cũng lắp ráp xong cần câu của họ, hai người hát cần câu lên quãng lười câu xuống nước.

Cổ Dục dùng tổng cộng hai chiếc cần câu, một chiếc dài và một chiếc ngắn. Chiếc dài thì dành để câu cá lớn ở giữa sông, chiếc cần ngắn hơn thì để câu cá nhỏ gần bờ.

Tuy nhiên, khi cần câu vừa mới buông xuống, hai đám nhóc rầm thối vốn dĩ còn chơi đùa xung quanh. Lúc này lập tức bu lại rồi bắt đầu kêu gào.

“Cố lên, cố lên, cố lên!”

“Đi, đi, đi ra chỗ khác chơi, không ai câu cá mà đứng ở trên kêu gào như vậy cả, làm như vậy sẽ làm cá sợ chạy hết mất.” Nghe thấy tiếng cổ vũ ồn ào chói tai của bốn nhóc, Cổ Dục không thể không phát tay đuôi bọn chúng đi, bọn nhóc này chỉ giỏi làm loạn mà thôi.

Có thể lúc này ai đó sẽ nói rằng hò hét cổ vũ cũng không sao, bởi vì cá không nghe được âm thanh. Nếu ai đó nói điều này thì người này là một gã ngoài nghề thực thụ, một gã không hiểu nhưng lại giả vờ hiểu biết.

Cá mặc dù không nghe được âm thanh, nhưng cơ thể chúng có thể cảm nhận được sóng rung trong nước. Sau khi âm thanh truyền vào mặt nước thì rung động sẽ lan truyền, điều này đương nhiên ảnh hưởng đến việc câu cá. Loại kiến thức này chỉ cần học đến tiểu học là không thể không biết.

Sau khi đuổi mấy đứa nhóc này đi chơi, Cổ Dục và Đinh Quang cũng bắt đầu câu lên cá, nhưng bọn chúng đều là cá nhỏ. Một số con cá tuyết, cá lòng tong, cá bông tượng, vài con cá diếc nhỏ, cá chép nhỏ, cá trê... Đám cá này sau khi được câu lên đều bị Cổ Dục và Đinh Quang ném trở lại sông. Mấy con cá nhỏ này đều là tài nguyên trên sông, câu cá cũng không phải là đánh cá, không cần thiết phải bắt hết mấy con cá nhỏ này. Trong lúc câu cá, hai người vừa câu vừa trò chuyện.

Mấy đứa nhóc ở bên kia cũng đã chơi lại với nhau rồi. Trẻ con chính là vậy đấy, giây trước còn có thể đánh nhau long trời lở đất, nhưng chỉ vồn vện mấy giây sau thì chúng có thể lại chơi với nhau như những người bạn tốt. Và rồi có thể mọi chuyện sẽ lại bắt đầu trong vài phút nữa.

Cổ Dục cũng trải qua tuổi thơ như thế này, vì vậy hẳn biết rằng sẽ ôn thôi nếu để đám nhóc này chơi một mình, chỉ cần trông coi một chút không để chúng có nguy hiểm gì là được.

Bất tri bất giác mặt trời đã lặn và một ngày của Cổ Dục lại sắp kết thúc. Sống ở đây thật khó để có cảm giác về thời gian, bởi vì nó quá nhàn nhã, nhưng đây chính là điều mà Cổ Dục theo đuổi. Ngay khi hắn vừa định thu cần câu lại thì, đột nhiên cần câu dài vốn bất động bỗng nhiên rung động.

“Hả? Có cá lớn sao?” Thấy vậy, Cổ Dục lập tức cất cần câu ngắn đi, một tay cầm cần câu dài, cẩn thận quan sát phao đằng kia.

Phao từ từ lắc lư, rồi đột nhiên phao chìm xuống, Cổ Dục lựa thời điểm thích hợp nhất cũng nhấc cần câu lên, cảm nhận được sức nặng ở phía bên kia của cần câu, Cổ Dục không khỏi cảm thấy vui mừng.

“Đã câu được cá rồi à?” Nhìn thấy cần câu của Cổ Dục cong lên, Đinh Quang ở bên cạnh cũng cao hứng hỏi.

“Ừm! Cũng khá to, có cảm giác nó nặng khoảng 5kg!” Trong khi kéo con cá lên, Cổ Dục vừa nói vừa cười ha hả, kèm với âm thanh vù vù của tay quay. Không thể không thừa nhận, lực của con cá này khá mạnh, cứ thế nó và Cổ Dục cùng nhau giằng co.

Nhưng không may cho nó là kỹ thuật của Cổ Dục vẫn quá tốt, cần câu cũng quá tốt. Cho dù con cá này có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra được.

Mười phút sau, khi Cổ Dục kéo được con cá này lên, mọi người cũng đã nhìn thấy được một con cá mè đầu to cực lớn, lúc này nó đang thoi thóp nằm trên bờ...

Chương 305. Chung cá

Chương 305: Chung cá

Mè Đầu to, tên khoa học gọi làm cá mè hoa, ở phía nam còn gọi cá chép hoa. (về sau gọi cá mè hoa cho dễ)

Loại cá này về cơ bản thì Đông Bắc quả thật không có, Hoàng Hà phía bắc cũng rất khó nhìn thấy nó. Nhưng bởi vì loại cá này vảy không nhiều và cá trưởng thành có cơ thể khá lớn, là một loại cá mang lại kinh tế cao. Cho nên ở Đông Bắc cũng rất sớm được đưa vào nuôi dưỡng, thế nên bây giờ ở Đông Bắc vùng nước nào cũng có loại cá này.

Nhưng mà loại cá này tại Đông Bắc kỳ thực cũng không thường gặp loại cá này trên bàn ăn, bởi vì người Đông Bắc ăn cá sông thì chọn lựa đầu tiên vẫn là loại cá chép có ba đường vảy, còn có các loại cá trích.

Cá mè hoa tại Miền nam được nhiều người ưa chuộng hơn, đặc biệt là người dân tỉnh Hồ Nam, ở đó hương vị đúng là rất ngon.

Nhìn con cá này, theo tiềm thức trong đầu Cổ Dục nghĩ đến làm món đầu cá chua cay, phần thân thì có thể làm được làm thành món cá chưng tương cũng không tệ.

Nhắc cá lên nhìn một chút, hấn thấy con cá này kỳ thực không hề nhỏ, nó nặng khoảng hơn 6kg. Nhìn là muốn ăn ngay, nhưng mà Cổ Dục lại không muốn ăn loại cá này.

Bởi vì con cá này mặc dù là cá ngoài tự nhiên, nhưng mà nếu muốn ăn thì phải thả nó trong nước giếng một chút.

Loại cá bắt ngoài tự nhiên thế này hẳn cũng chẳng muốn ăn, cho nên sau khi xem qua một chút thì hẳn đem con cá này đưa cho người đang mang về mặt đầy hâm mộ là Đình Quang.

“Cho anh, cầm về ăn đi !”

“Hả? Đây là cá cậu bắt được, sao lại cho tôi mang về ăn, không thích hợp đâu.” Nghe Cổ Dục muốn đem cá đưa cho mình, Đình Quang lập tức khoát tay từ chối.

Hắn cùng Cổ Dục nhiều lần là xem như có quen biết, cũng không tính là bạn bè. Hơn nữa, một con cá mè hoa thiên nhiên nặng hơn 6kg thế này. Nếu như muốn bán, thì giá cũng không hề thấp chút nào.

Thế nhưng, Cổ Dục là người quan tâm đến chút tiền nhỏ này hay sao?

À! Đúng, Cổ Dục đúng là quan tâm đến tiền, nhưng mà chút tiền lẻ này hẳn không quan tâm.

“Có gì mà thích hợp hay không thích hợp, tôi làm gì anh cũng không phải không biết. Nếu là muốn ăn thì chỗ của tôi cũng có, cho anh đó cứ cầm lấy đi.” Nhìn dáng vẻ của Đình Quang, Cổ Dục nở nụ cười, sau đó đem con cá nhét vào tay Đình Quang. Khi nghe Cổ Dục nói như vậy, Đình Quang cũng cười cười, tiếp đó hơi ngại ngùng đem cá cất xuống rồi.

Nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng thầm nghĩ, chờ sau khi một nhóm chim Đa Đa vàẾch rừng trưởng thành. Hẳn nhất định sẽ đem qua đưa cho Cổ Dục, giao tình có lúc chính là như thế.

“Đi, về nhà thôi!” Thấy Đình Quang đã nhận cá, Cổ Dục cũng cười, khẽ liếc bầu trời một cái. Ở chân trời đã xuất hiện ráng đỏ, đã đến lúc cần phải trở về.

Vung tay lên một cái, Cổ Dục dẫn đám nhóc nhỏ của thôn Cổ gia đi trở về thôn.

Đương nhiên, mặc dù bọn chúng còn chưa có chơi chán, nhưng cũng đành bắt đắc dĩ đi theo. Bọn chúng đã đi học, cho nên chúng cũng biết thời gian này là phải về nhà ăn cơm. Thế là tất cả theo thứ tự cùng Cổ Dục chào hỏi rồi ai về nhà nấy. Mà Cổ Dục cũng mang theo Cổ Tú Tú cùng Lưu Phi Phi trở về nhà của mình.

Hôm nay mặc dù hấn không có giữ con cá mè hoa đó lại, nhưng mà không có nghĩa là hấn không ăn.

Sau khi về nhà rồi đi một vòng quanh ao cá ở hậu viện, Cổ Dục chọn lấy một con cá mè hoa mà hấn bắt được ngày hôm trước. Khi bị bắt con cá này lên thì nó nặng hơn 7kg, sau ba ngày nuôi trong nước giếng thì con cá này đã nặng 8 - 9kg sức sống rất mãnh liệt

Sau khi bắt cá lên, Cổ Dục đi vào trong phòng bếp để chế biến.

Sau khi làm sạch vảy cá, mang cá, cùng nội tạng... thì bắt tay vào chế biến, Cổ Dục ra tay xử lý có thể nói chính là xe nhẹ đường quen. mấy ngày gần đây, Cổ Dục cũng xử lý không ít hải sản, mặc dù hấn không thích ăn cá, thế nhưng ở trong nhà số lần xử lý cá cũng không ít. Sau khi xử lý con cá xong, Cổ Dục cũng cắt cái đầu con cá xuống.

Hôm nay làm hết thấy hai món ăn, một món là đầu cá sốt cay, một món chính là cá chưng tương.

Đầu cá sốt cay món ăn này cũng không phải quá khó, cách làm rất đơn giản. Món ăn này chủ yếu chính là xem nguyên liệu có tươi hay không.

Nguyên liệu cũng chỉ có hai thứ. Một cái là đầu cá, một cái là nước sốt ớt.

Đầu cá thì không cần phải nói nhiều, nước sốt ớt cũng không tệ. Tuy rằng ớt này không phải do hấn trồng, nhưng mà

xem tay nghề nấu nướng của hấn thì nước sốt ớt này không có vấn đề.

Muốn làm mấy món ăn này, trước tiên cần nấu nước sốt, gừng, tỏi, xì dầu, tương, món cá chung thì không thể thiếu những gia vị này.

Sau khi điều chế nước sốt thì cho đầu cá vào. Tiếp đó cho ớt băm nhỏ lên đầu cá, đun sôi nổi và nấu trong một lúc, tùy theo kích thước của đầu cá mà canh thời gian nấu cho phù hợp.

Cuối cùng, đổ bỏ phần nước thừa rồi cho hành tím và ngò gai vào, lại tiếp tục đun một chút dầu nóng rồi đổ lên trên và thế là đã hoàn thành món đầu cá sốt cay.

Cá chung tương thì rắc rối hơn một chút, nhưng mà cũng không phải là quá phiền phức.

Vấn đề là ở chỗ nêm gia vị, nhưng cái này đối với Cổ Dục thì không có vấn đề.

Món ăn này chỗ khó đầu tiên chính là cá rán và chung phải tách riêng ra làm.

Trước tiên làm nước canh, cá rán tốt rồi thì đổ dầu ra và cho nước canh đã chuẩn bị vào. Sau đó cho thịt và nước vào đun sôi, vặn lửa nhỏ đun trong 25 phút rồi cho sợi bún vào, cho thêm khoai tây, nấm và các thành phần khác.

Có một khó khăn nho nhỏ đó là bún sẽ bị nát và bị dính đáy nồi.

Chờ những nguyên liệu này sắp được nấu chín, thêm vào đậu hũ cùng cải trắng. Lại chung tiếp 5 - 6 phút cho phần đậu hũ cùng cải trắng hấp thụ gia vị của nước canh, đến đây món này xem như đã nấu xong. Ngoại trừ món này và đầu cá sốt cay, Cổ Dục còn làm thêm mấy món khác.

Chương 306. Nhà cụ Tổng

Chương 306: Nhà cụ Tổng

Đồ ăn nhiều như rừng, tổng cộng có 6 món. Cả nhà Cô Dục ở dưới trời chiều bắt đầu ăn một bữa thoải mái.

Sau bữa tối, đồ ăn còn thừa tự nhiên sẽ thuộc về Vua Núi cùng Bạo Quân, mà con lợn Bạo Quân này có bao nhiêu đồ ăn nó đều có thể ăn hết, không cần lo lắng vấn đề lãng phí.

Lúc Lâm Lôi, Lý Vân Vân cùng Phùng Thư Nhân thu dọn đồ đạc, Cô Dục cùng với Cô Tú Tú và Lưu Phi Phi thì ngồi ăn tráng miệng bằng trái cây. Quả thật! Lúc này cảm giác bọn họ giống như là người một nhà.

Đáng tiếc là sau khi dọn dẹp xong mọi thứ, mấy người bọn họ sẽ rời đi.

Tuy vậy, Cô Dục cũng đã quen với chuyện này, hôm nay có thể nói là một ngày nhàn nhã đối với hấn. Hấn mỗi ngày đều nguyện ý thoải mái nhàn nhã thế này cho qua ngày.

Tâm lý hiện tại của hấn đang dần chuyển biến giống như cảm giác ‘Hái cúc dưới hàng rào phía đông, thân nhiên nhìn thấy Nam Sơn’. Châm ngôn nói rất hay. Nếu bạn không cố gắng, cho nên bạn không biết được, đỉnh cao sẽ như thế nào. Nếu bạn chưa từng từ bỏ, cho nên bạn không biết, từ bỏ sẽ có được sự thoải mái thế nào.

Bây giờ Cô Dục chính là rất thoải mái.

Cứ như vậy, chớp mắt đã qua mấy ngày, thời gian trôi qua quá nhanh. Hiện tại đã là cuối tháng bảy cách tháng tám chỉ còn có mấy ngày.

Những ngày này Cổ Dục vẫn như thường lệ, trải qua cuộc sống nhàn nhã của mình. Thế nhưng hôm nay hắn muốn bận rộn một chút, bởi vì hắn muốn đi đưa lá trà cho ông cụ Tổng.

“Buổi trưa hôm nay chắc tôi sẽ không trở về, mọi người cứ ăn trước đi. Đến tối tôi xem tình hình thế nào rồi sẽ gọi điện cho mọi người sau.”

Sáng hôm nay sau khi thức dậy thì việc đầu tiên của Cổ Dục là đi câu cá, sau khi câu cá xong hắn đi tới phía sau chiếc xe địa hình Mercedes-Benz G63 6X6. Tiếp đó đặt mấy bao lá trà mà hắn hái được trong ngày hôm nay bỏ lên đó, sau đó mới đi chuẩn bị điễm tâm.

Chờ khi Lâm Lôi, Lý Vân Vân đến thì Cổ Dục cũng nói cho các cô ấy biết rằng hôm nay hắn có việc phải đi ra ngoài. Sau đó dưới ánh mắt của các cô ấy, xe của hắn cũng bắt đầu di chuyển ra khỏi nhà.

Vị trí của nhà cụ Tổng thì cụ Tổng đã nói cho Cổ Dục biết từ lâu. Tuy nhiên bình thường Cổ Dục rất lười đi ra ngoài, cho nên dù cụ Tổng đã tới nhà hắn mười mấy hai mươi lần nhưng Cổ Dục một lần cũng chưa đi qua nhà ông ấy. Hôm nay số lá trà này căn bản hắn có thể gọi ông ấy tới lấy, nhưng sau khi hắn suy nghĩ một chút thì quyết định mang lá trà qua cho cụ Tổng một lần, dù sao con đường này cũng không phải là rất xa.

Đối với đường ở nông thôn thì Cổ Dục cũng có thể dễ dàng lái xe vượt qua. Không thể không nói xe Mercedes-Benz G63 6X6 đúng là trâu bò, với 6 cái bánh xe lớn này thì vấn đề trèo đèo lội suối đều không thành vấn đề.

Tuy nhiên nếu xe này xui xẻo chết máy thì nó cũng không dễ dàng đẩy giống như xe nhỏ, bởi vì nó thật sự là quá lớn và quá nặng.

Khi xe chạy trên đường thì có một vài người quay lại nhìn, đương nhiên đối với những người hiểu biết về xe thì họ sẽ biết đây là một chiếc xe siêu cao cấp. Tuy nhiên ở phía xa một chút cũng có một số người không hiểu nhiều về xe, đại đa số là tài xế nữ họ sẽ không hiểu vì sao lại có một chiếc xe bán tải mà lại mang logo của thương hiệu Mercedes Benz? Chắc chiếc xe này là giả rồi....

Đối với những suy nghĩ này của nữ giới thì đại đa số nam giới cũng chỉ có thể cười trừ mà thôi.

Cổ Dục đương nhiên sẽ không có suy nghĩ nhiều như vậy, hắn mua xe kỳ thực cũng không phải muốn phô trương. Ặc! Đúng, chủ yếu là không nhằm mục đích phô trương, hắn cũng chắc chắn rằng hắn không phải người ham hư vinh.

Hắn mua xe chủ yếu với mục đích là dùng nó thuận tiện thôi, cũng vì chính lý do đó mà hắn có tới hai chiếc xe bán tải. Một chiếc là SUV, một chiếc là MPV.

Đương nhiên điểm quan trọng của hai xe này chính là thuận tiện, nhưng ngoại trừ thuận tiện nó còn có những điều thiết thực khác nữa. Ví dụ như là đi rất thoải mái, khả năng xử lý cũng như khả năng vượt địa hình rất là ưu việt... đương nhiên để có thể có được những tính năng tuyệt vời như trên thì quan trọng nhất là bạn phải có khả năng tài chính thật cao.

Vừa lái xe vừa xem bản đồ chỉ dẫn, rất nhanh Cổ Dục đã đi đến nhà cụ Tổng.

Tuy nhiên khi hắn đi tới nhà cụ Tổng thì hắn không khỏi ngạc nhiên mà ồ lên một tiếng.

Tất nhiên hắn biết nhà cụ Tổng chắc chắn sẽ không nhỏ, hơn nữa chắc chắn là rất đẹp, nhưng hắn không ngờ nó lại quá to lớn và quá đẹp như vậy.

Nhà của cụ Tổng cũng không phải ở trong thôn mà là ở ngoại ô thành phố, chính vì vậy giao thông cũng thuận tiện hơn nhiều. Toàn bộ khu nhà này có diện tích khoảng 2,000m².

Đường nghĩ 2,000m² là nhỏ, nhà của Cổ Dục tuy lớn nhưng đó là tính cả sân trước và sân sau chứ không phải diện tích của cả căn nhà.

Mà nhà của cụ Tổng thì ngoại trừ một cái sân vườn trước nhà rất đẹp thì còn lại là diện tích của căn nhà.

Nhà này đúng là một biệt thự giống như trong các bộ phim truyền hình hay chiếu.

Khi Cổ Dục lái xe tới hắn đã thấy từ phía xa là cụ Tổng, Tổng Minh và một vài người nữa đang đứng chờ hắn ở cửa.

Sau khi hắn dừng xe tại giữa sân thì có mấy người đã đi tới để đỡ lá trà xuống, còn Cổ Dục lúc này thì tò mò nhìn xung quanh nhà của cụ Tổng.

Nhà của cụ Tổng rõ ràng là được trang trí theo phong cách Trung Hoa cổ kính.

Ở sân trước có hòn non bộ, có hồ cá, có bồn hoa, còn có những dây thường xuân leo trên vách tường trông rất là xinh đẹp. Ở một góc của sân trước còn có một cái đình nghỉ mát rất to, so với cái đình nhỏ của Cổ Dục thì lớn hơn rất nhiều. Xung quanh cái đình là một ao nước thông với hồ cá bên cạnh và một cái cầu nhỏ bắc ngang qua. Phía sau cái đình còn có trồng một vài cây trúc mặc dù những cây này khi mùa đông đến thì đều sẽ chết.

Nhưng chỉ cần cụ Tổng thích thì đoán chừng cứ đến mùa xuân hai người con trai của ông ấy sẽ trồng lại những cây trúc khác thôi.

...

Chương 307. Tâm Tình

Chương 307: Tâm Tình

Ngoài sân trước thì căn nhà của ông ấy cũng rất lớn và đẹp.

Nhà của Cổ Dục đương nhiên là không nhỏ nhưng so với nhà của cụ Tổng thì không là gì cả. Nhà của cụ Tổng có diện tích ít nhất phải gấp đôi nhà của Cổ Dục trở lên, hơn nữa nó còn được trang trí theo phong cách Trung Hoa cổ đại.

Căn nhà tổng cộng có hai tầng rưỡi, phía trên hai tầng còn có một cái gác xếp giống như cảnh trong phim vậy. Nhìn thấy ánh mắt của Cổ Dục thì cụ Tổng cảm thấy rất là tự hào.

“Đã gọi cậu tới nhiều lần nhưng mãi mà cậu cũng không tới, ha ha ha ha. Đến đây, ta sẽ đưa cậu đi xem nhà của ta một chút.” Hải lòng nắm tay của Cổ Dục, cụ Tổng tự hào nói.

“Trước tiên không vội, để cháu lấy một số đồ vật trên xe xuống cho ông trước đã.” Nhìn thấy dáng vẻ tự mãn kia của cụ Tổng thì Cổ Dục cũng cười lắc đầu. Sau đó hắn đi lại ghé sau lấy ra một số món đồ đã chuẩn bị từ trước. Dù sao cũng là lần đầu tiên đi tới nhà cụ Tổng, vì vậy cũng không thể đi tay không đến được.

Đương nhiên những đồ vật này hắn cũng không thể chọn bừa được, bởi vì hắn biết cụ Tổng sẽ không muốn chúng. Vì vậy hắn đã mang một số đồ vật trong nhà để làm quà như một trái dưa hấu, vài chậu lan, một lít rượu thuốc mà hắn đã ngâm và còn có một số rau quả.

Khi cụ Tổng nhìn thấy những thứ này, hai mắt ông ấy đều đang sáng lên. Bởi vì ông ta đều biết những thứ này đều là đồ

tốt, vì vậy ông lại càng vui vẻ hơn. Sau đó ông ta vội vàng kéo tay Cổ Dục vào nhà. Còn về phần Tống Minh thì cô ấy còn phải ở lại đây để xử lý số lá trà kia.

Đừng thấy Cổ Dục chỉ tùy tiện đem những lá trà này vào túi rồi ném lên trên xe mà xem thường. Những lá trà này sau khi được rang xào xong thì đều có giá hàng trăm triệu, vì vậy mà cô ấy phải thật cẩn thận.

Tuy nhiên khi cô ấy nhìn về phía Cổ Dục thì ánh mắt của cô lúc này cũng trở nên dịu dàng hơn.

Đi theo cụ Tống vào nhà. Đầu tiên Cổ Dục đem số đồ vật mang theo vào nhà bếp giao cho đầu bếp của nhà ông cụ nấu nướng, sau đó hắn đi theo cụ Tống trở vào phòng.

Người xưa nói càng già thì càng trẻ con, bây giờ cụ Tống quả thật giống như một đứa trẻ vậy. Ông ấy bắt đầu lôi Cổ Dục ra khoe khoang không ngừng về nhà của ông ấy.

Mặc dù Cổ Dục cũng muốn mạnh miệng phản bác lại một lần, nhưng không thể không thừa nhận cụ Tống quả thật có lý do để khoe khoang. Trong nhà này dù là sắp xếp hay là trang trí thì so với nhà hắn đều tốt hơn rất nhiều...

Mang cảm giác ngưỡng mộ trong lòng, Cổ Dục và cụ Tống đã xong việc giới thiệu nhà. Sau đó cả hai người đi đến phòng trà ở tầng một. Lúc này Tống Minh cũng đã kiểm tra xong đồng trà dưới kia và vừa mới đi tới. Khi cô nhìn thấy Cổ Dục và cụ Tống thì chủ động đi tới pha trà cho hai người bọn họ.

“Ha ha ha ha, Cổ Dục này, tay nghề nấu nướng của cậu đúng là thiên hạ vô song, khả năng nuôi dưỡng đồ vật của cậu đúng là từ cổ chí kim không ai sánh bằng. Hơn nữa, còn biết ngâm rượu chữa bệnh, biết thư pháp, làm vườn. Tất cả đều quá tuyệt vời, nhưng mà hình như nhà của cậu không có đẹp bằng nhà của ta phải không, ha ha.”

Tự hào uống một ngụm trà mà Tống Minh đã pha, lúc này cụ Tống cười một cái rồi nói.

Nghe lời nói của cụ Tống thì Cổ Dục không khỏi cong môi, ông ấy đúng là một người có tính trẻ con. Nói thật sau khi xem xong nhà của cụ Tống thì hẳn có một suy nghĩ là có nên trang hoàng lại nhà cửa của hẳn một lần nữa hay không?

Đương nhiên là hẳn cũng không thể nào làm giống như vậy, hẳn cần phải thiết kế nhà của hẳn thật đặc sắc mới được. Nhưng phải làm như thế nào và nhờ ai làm, điều này mới chính là vấn đề...

“Có phải anh đang suy nghĩ về việc trang trí và thiết kế lại nhà không?” Nhìn thấy Cổ Dục trầm mặc thì lúc này Tống Minh đang rót một chén trà cho Cổ Dục không khỏi mở miệng cười nói.

“Ặc! Đúng là tôi đang có ý nghĩa này.” Nghe được lời nói của Tống Minh, Cổ Dục bưng chén trà lên sau đó nhìn cô ấy một cái, có chút ngại ngùng nói.

Không thể không thừa nhận cô nàng Tống Minh này thật sự rất lợi hại. Đôi mắt như cười của cô ấy cứ như một cái máy chiếu X-quang vậy. Cổ Dục có cảm giác bản thân ở trước mặt của cô thật sự không có bí mật gì có thể giấu được. Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác mà thôi, quan trọng vẫn là do cô ấy quá thông minh. Đây cũng không phải phim hoạt hình mà có thể làm giống như vậy được.

Thật ra nếu như Cổ Dục có ý muốn lừa dối cô thì tất nhiên vẫn có rất nhiều cơ hội. Đừng quên Cổ Dục còn có kỹ năng diễn xuất bậc thầy tuy nhiên kỹ năng diễn xuất này thì cũng cần phải có kịch bản trước mới được.

Diễn xuất cũng không phải là nhân cách phân liệt. Nhân cách phân liệt là một người hoàn toàn biến thành một người

khác, còn diễn xuất là mình đi đóng vai một người khác, đây gọi là cấp bậc.

Chỉ cần trong đầu Cổ Dục dựng sẵn nội dung cốt truyện đầy đủ, nguyên nhân hậu quả hoàn toàn tự nhiên thì khi hắn diễn xuất chắc chắn Tống Minh sẽ không thể nhìn ra được.

“Việc này tôi có thể giúp cho anh bởi vì tôi có một người bạn học thời cấp ba, anh ấy có bằng đại học chuyên ngành thiết kế bây giờ đang rất nổi tiếng. Trước đây vài năm anh ta chủ yếu ở nước ngoài để thiết kế mấy toà nhà cho những người nước ngoài, nhưng những năm gần đây anh ấy đã trở về nước làm thiết kế sân vườn ở trong nước. Để lúc nào đó tôi mang anh ấy đến nhà anh để giúp anh thiết kế sân vườn theo ý anh nhé.”

Nghe thấy Cổ Dục có ý nghĩ như vậy, Tống Minh cũng cười nói.

“A, vậy thì làm phiền cô rồi.” Nghe được Tống Minh có thể giúp mình giải quyết vấn đề, Cổ Dục cũng không nhịn được lập tức lên tiếng. Quả nhiên nếu so về mối quan hệ xã hội thì Tống Minh so với hắn quen biết rộng hơn nhiều.

Chương 308. Sửa nhà

Chương 308: Sửa nhà

“Không có chi, đối với tôi anh không cần ngại.” Nghe lời nói của Cổ Dục thì Tống Minh cũng bấu môi một cái, sau đó bùng chén trà lên nói với Cổ Dục.

Nghe thấy lời nói của cô ấy thì Cổ Dục có chút xấu hổ, lời nói thế này đúng là có chút mập mờ rồi. Mà cụ Tống ngồi ở bên cạnh nhìn dáng vẻ của Tống Minh và Cổ Dục lại cười vui vẻ hơn. Thật ra ông ấy vẫn luôn rất lo lắng cho việc chung thân đại sự của cô cháu gái này.

Điều này trước đó đã từng nói qua, không phải cô ấy không tốt mà là vì cô ấy quá tốt.

Vì sao những người cầm quyền thời cổ đại đa số đều cho rằng phụ nữ không có tài thì chính là có đức?

Thứ nhất là bởi vì nếu như phụ nữ quá mức xuất sắc thì đối với đàn ông đó chính là một loại áp lực.

Thứ hai là bởi vì nếu như phụ nữ quá xuất sắc thì đối với đàn ông trong gia đình cũng là một loại áp lực. Có thể điều này là kỳ thị giới tính nhưng quả thật nó đã được toàn thế giới công nhận.

Giống như Tống Minh bây giờ, tất cả những gia tộc phù hợp với nhà họ Tống đều đã từng nghĩ qua rồi.

Nếu con trai của bọn họ kết hôn với Tống Minh thì về sau nếu họ chết đi thì con trai của họ có thể đảm bảo tài sản và sản nghiệp không rơi vào tay của Tống Minh hay không?

Họ không biết khi cho con trai của họ kết hôn với Tống Minh thì có đâu lại được Tống Minh hay không?

Hay là bị tính toán của Tống Minh hủy hoại khiến bản thân họ phải phá sản, và bị đuổi ra khỏi nhà?

Đây đều là điều mà bọn họ phải đắn đo và suy xét.

Những gia đình giàu có sẽ không quan tâm một cô gái có hành động gì hay gây rắc rối hay không, bởi vì nếu như làm ra những hành động nghiêm trọng và quá mức thì họ chỉ cần lập tức đuổi đi là được. Nhưng nữ nhân như Tống Minh thì bọn họ bắt buộc phải đề phòng.

Chính vì vậy mà nhà họ Tống hiện tại vẫn luôn lo lắng, bọn họ không biết Tống Minh rốt cuộc có thể tìm được người thực sự yêu thương mình hay không, về sau có thể bị ức hiếp hay không...

Dù gì Tống Minh năm nay cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi vì vậy trong nhà bọn họ không vội vàng mới là lạ.

Tuy nhiên bây giờ cụ Tống đã nhìn thấy thái độ của Tống Minh đối với Cổ Dục, ông ta có cảm giác như được an ủi phần nào. Tuy ông ta cũng không biết sau này Tống Minh và Cổ Dục có thể ở cùng một chỗ với nhau hay không, nhưng dù sao đây cũng là một khởi đầu tốt. Nhìn tình huống trước mắt có lẽ Cổ Dục đã lọt vào mắt xanh của Tống Minh rồi.

“Trưa nay chúng ta hãy ăn uống một trận thoải mái nha. Đúng rồi, cháu ra đây chơi cờ tướng với ông đi, ta sẽ cho cháu xem bộ cờ tướng bằng ngọc của ta!” Uống một ngụm trà vào miệng, cụ Tống tự hào nói sau đó ông ấy lôi Cổ Dục đi lên lầu hai rồi bắt đầu chơi cờ tướng. Tống Minh thì ở bên cạnh pha thêm trà và nước cho hai người họ. Nghiêm túc mà nói thì cái cảm giác này có chút khác biệt so với Lâm Lôi và Lý Vân Vân.

Nhưng khác biệt như thế nào thì với EQ của Cổ Dục cũng rất khó hình dung ra.

Giữa trưa Cổ Dục và gia đình nhà cụ Tổng ăn một bữa. Tuy nhiên bọn họ cũng không có uống rượu bởi vì Cổ Dục còn phải lái xe. Mặc dù cụ Tổng có ý định muốn Cổ Dục ở lại chỗ này, nhưng Cổ Dục chắc chắn sẽ không ở lại đây. Dù sao nhà hắn cũng không xa nơi đây thì ở lại đây làm gì?

Cho nên sau khi ăn cơm trưa xong thì hơn ba giờ chiều Cổ Dục lái xe trở về nhà.

Tạm biệt cụ Tổng và Tổng Minh xong Cổ Dục lập tức rời khỏi nhà họ Tổng.

“Tiểu Minh à, con cảm thấy tiểu Cổ là người như thế nào?” Nhìn thấy đèn đuôi xe của Cổ Dục dần dần biến mất thì lúc này cụ Tổng mới mở miệng hỏi Tổng Minh.

“Anh ta là một người rất lợi hại, không chỉ kiếm tiền giỏi mà tính cách cũng rất tốt.” Nghe câu hỏi của ông nội mình lúc này Tổng Minh cũng nở một nụ cười rồi nhỏ giọng nói. Tất nhiên cô ấy biết lời nói của ông nội cô nói là có ý gì, tuy nhiên cô cũng không ghét việc tiếp xúc với Cổ Dục.

“Đúng vậy, vấn đề tình cảm thì cứ từ từ, ha ha ha ha, cái này phải dựa vào con rồi.” Thấy Tổng Minh cũng hài lòng đối với Cổ Dục thì cụ Tổng cũng bật cười, tuy nhiên lại bị Tổng Minh nhìn chằm chằm với cặp mắt khinh thường. Nhưng sau đó cô lại nghĩ tới Cổ Dục, lúc này ánh mắt của cô lại có thêm vài phần tò mò.

Mặc dù miệng của cô chưa hề nói gì nhưng mà trong lòng của cô vẫn đưa ra một vài quyết định.

Lúc này Cổ Dục tự nhiên là không biết bên kia đang phát sinh chuyện gì. Hắn vẫn còn đang lái xe về nhà, trong đầu hắn đang suy nghĩ tối nay sẽ ăn cái gì.

Buổi trưa hôm nay ở trong nhà của cụ Tổng ăn cơm. Mặc dù đầu bếp của nhà ông ấy trình độ nấu ăn không tệ, nhưng những thức ăn đó quá đạm bạc rồi. Dù sao trong nhà này ăn cơm cũng chỉ có cụ Tổng và Tổng Minh, cụ Tổng thì đã hơn 70, nếu như không có nước giếng trợ giúp thì hệ tiêu hoá của ông ấy chắc chắn sẽ không tốt như bây giờ. Còn Tổng Minh là một cô gái, vì để duy trì dáng của mình thì cũng không thể suốt ngày đi ăn thịt được.

Cho nên hăn ở đó ăn bữa cơm trưa tương đối thanh đạm. Mặc dù cũng bày ra trên bàn tới tận 10 món ăn dành cho ba người họ ăn, nhưng số lượng thịt mà 10 món này cộng lại cũng không bằng một món ăn ở nhà Cổ Dục.

“Ặc! Nghĩ đến ăn tự dung lại thấy đói bụng, trở về làm bánh nhân thịt ăn thôi!” Vỗ nhẹ một cái Cổ Dục nhỏ giọng lầm bầm nói. Chỉ cần nghĩ tới tối nay được ăn thịt, thì tốc độ của Cổ Dục lại nhanh lên một chút. Trong đầu hăn lúc này chỉ toàn nghĩ tới thịt.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay đối với hăn cũng không quá coi trọng. Theo hăn nghĩ thì dù là việc xào trà hay là việc Tổng Minh tìm nhà thiết kế cho hăn thì đều không thể hoàn thành nhanh được. Nhưng thực tế hăn đã xem thường năng lực của Tổng Minh rồi.

Chương 309. Nhà thiết kế

Chương 309: Nhà thiết kế

Khi Tống Minh muốn làm việc gì thì cô ấy đều làm rất sạch sẽ gọn gàng.

Cũng như bây giờ, tính từ thời điểm Cổ Dục từ nhà cụ Tống trở về, thì tới sáng ngày thứ ba Tống Minh đã dẫn một người tới trước cửa nhà Cổ Dục rồi.

“Ồ! Nhanh như vậy sao, tôi còn tưởng rằng phải mất mấy ngày nữa cô mới tới, xin chào.” Cổ Dục dẫn hai người vừa mới lái xe tới vào nhà hắt. Nhìn thấy người đàn ông đi cùng với Tống Minh xuống xe lúc này Cổ Dục khách khí duỗi tay ra vừa cười vừa nói.

“Đã đáp ứng giúp anh rồi nên tôi cũng không dám chậm trễ, vị này là Khâu Ninh bạn học năm cấp 3 của tôi, là kiến trúc sư nổi tiếng ở trong nước về thiết kế nhà cửa và thiết kế nội thất.” Nghe thấy lời nói của Cổ Dục thì Tống Minh cũng giới thiệu người đàn ông bên cạnh cho Cổ Dục.

“Xin chào, anh Cổ.” Người đàn ông này vừa nhìn Cổ Dục vừa nở một nụ cười sau đó bắt tay hắt.

Cả hai cùng nắm chặt tay nhau đồng thời lúc này Cổ Dục cũng đánh giá người đàn ông tên là Khâu Ninh này.

Người đàn ông này nhìn rất nam tính, dáng dấp cũng không có mỏng manh ngược lại cảm giác rất kiên cường, ngũ quan sắc sảo, chiều cao trên dưới khoảng 1m85 ngang bằng với Cổ Dục. Tóc trên đầu không dài nhưng cũng không phải là đầu đinh. Dưới cằm còn để râu, chắc là cố ý không cạo sạch.

Ngoài ra thân hình của hắn khá vạm vỡ, có lẽ là thường xuyên tập thể dục.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba thì lập tức đi nước ngoài du học về ngành thiết kế kiến trúc, vì vậy nhìn anh ta có nét rất tây, phải nói thế nào nhỉ?

Phong cách của anh ấy rất giống với phong cách của quý ông, mạnh mẽ theo kiểu người phương Tây khác hẳn với phong cách nam tính bình dị của Cổ Dục.

Không hiểu sao Cổ Dục thấy ánh mắt của Tống Minh nhìn anh ta dường như không có quá nhiều cảnh giác, điều này làm cho trái tim của hắn đập thành thịch.

Đương nhiên đây cũng không phải là do Cổ Dục thích Tống Minh, chỉ là tự dưng bên cạnh một người phụ nữ xinh đẹp mà hắn quen biết là Tống Minh đột nhiên xuất hiện một người đàn ông như thế khiến tâm trạng của Cổ Dục có chút lạ. Tuy nhiên hắn cũng không hề thể hiện động thái gì, chỉ đơn giản mời người đàn ông đó đi vào.

Trong khi anh ta đi quan sát sân trước và sân sau nhà Cổ Dục thì lúc này Cổ Dục cũng lặng lẽ đi tới bên cạnh Tống Minh.

“Có vẻ như cô và bạn học của cô quan hệ rất tốt nhỉ?” Sau khi do dự một chút cuối cùng Cổ Dục cũng nhỏ giọng hỏi.

” n? Anh đây là... Đang ghen à?” Nghe thấy lời nói của Cổ Dục, Tống Minh đang đi theo phía sau nghi ngờ nhìn hắn một cái, sau đó vừa cười vừa nhỏ giọng hỏi lại.

“Tôi ghen cái gì chứ, tôi đây là đang hiếu kỳ.” Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tống Minh thì Cổ Dục không khỏi sửng sốt một cái, sau đó vừa cười vừa nói.

“Yên tâm đi! Tôi không có hứng thú gì đối với anh ta cả, nhưng so với tôi thì anh mới là người nên cẩn thận thì đúng

hơn.” Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Cổ Dục lúc này Tống Minh cũng nhỏ giọng nói.

“Tôi sao?” Nhìn dáng vẻ của Tống Minh, Cổ Dục chỉ tay vào mình càng thêm khó hiểu.

“Anh ta, mặc dù là đàn ông nhưng chính là một cái “Tiểu Thụ” đó nha, hắn không thích phụ nữ, chỉ thích đàn ông mạnh mẽ, hiểu không?” Tống Minh vừa nói, vừa vỗ vào bờ ngực cứng như đá của Cổ Dục, nhướn mày nói.

Nghe thấy Tống Minh nói như vậy, Cổ Dục không khỏi rùng mình một cái. Điều này khiến cho hắn nghĩ tới mấy video trên mạng mà cảm thấy sợ hãi.

Chẳng lẽ mấy tên đàn ông vạm vỡ như thế này ở nước ngoài lại thích chơi đấu vật với nhau hay sao? Thật khó có thể tưởng tượng được...

Lắc đầu một cái Cổ Dục tiếp tục đi về phía trước tuy nhiên hắn cũng đi cách xa Khâu Ninh một chút. Mà vào lúc này ở trong trại cá hình ảnh Cổ Dục cùng Tống Minh nói chuyện với nhau đều bị Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân nhìn thấy rõ ràng.

Mấy người bọn họ chú ý đến cảnh Cổ Dục và Tống Minh nói thì thầm với nhau. Đến cảnh Tống Minh nũng nịu vỗ một cái vào ngực của Cổ Dục thì lúc này một tia lạnh lẽo chợt loé lên trong mắt của các cô.

Lúc bình thường bọn họ cùng Cổ Dục không có tiến triển gì lớn đó là bởi vì không có áp lực gì từ bên ngoài. Còn bây giờ quan hệ của Tống Minh và Cổ Dục dường như có chút phát triển vì vậy tâm tình của các cô cũng đã bắt đầu chuyển biến, nhưng làm thế nào thì bọn họ vẫn đang suy nghĩ.

Cổ Dục lúc này vẫn không biết những suy nghĩ trong lòng của các cô gái, hắn vẫn đang bận đưa Khâu Ninh đi dạo phía

trong phía ngoài căn nhà của hắn.

Hiện tại bên trong căn nhà của hắn chỗ nào cũng có thể xem, những thứ không thể xem đều được hắn đưa vào bên trong không gian và bể nước bí mật của hắn, vì vậy tất cả mọi thứ ở đây Khâu Ninh đều có thể xem được.

“Anh Cổ, khoảng sân này của anh đúng là không nhỏ, tôi có thể hỏi một chút được không? Bây giờ anh dự định trang trí khu vườn này thế nào, phong cách ra sao? Sau khi Khâu Ninh đã xem xong nhà thì Cổ Dục lập tức mời Khâu Ninh tới phòng khách để nói chuyện. Lúc này Khâu Ninh ngồi trên chiếc ghế salon tại phòng khách lấy ra một xấp giấy từ trong chiếc cặp anh ta mang tới sau đó vẽ một bức phác thảo liên quan tới nhà của Cổ Dục.

Không thể không thừa nhận, anh chàng này thật đúng là có bản lĩnh, Cổ Dục cũng không muốn hỏi nhiều về việc anh ta là ‘công’ hay ‘thụ’. Nhưng phải công nhận một điều rằng thực lực vẽ tranh của anh ta quả thật rất mạnh. Chỉ mới nhìn qua mà đã có thể tính đại khái được rồi, bao gồm cả vườn rau ở sân sau và các thứ khác nữa.

“Ặc, những thứ này tôi cũng không hiểu lắm, anh nói phong cách là sao?” Nghe đối phương hỏi lúc này Cổ Dục cũng hỏi lại. Trước giờ hắn đúng là chưa bao giờ sửa sang lại nhà cửa, nhà hắn ở đều đã được trang trí sẵn vì vậy hắn thật sự không hiểu nhiều về những thứ này.

Chương 310. Phong cách thiết kế

Chương 310: Phong cách thiết kế

Phong cách trang trí chủ yếu được chia làm hai loại, một là phong cách Trung Hoa, hai là phong cách phương Tây. Trong những năm gần đây phong cách phương Tây được sử dụng rất nhiều, phong cách Baroque là loại phù hợp nhất để xây nhà lầu. Nhà của anh Cổ đây muốn theo phong cách châu u, phong cách Mỹ, phong cách đồng quê Mỹ hay phong cách Địa Trung Hải đều được....”

Nhìn thấy Cổ Dục có vẻ như không hiểu lắm lúc này Khâu Ninh lấy một chiếc ipad từ trong túi xách của mình ra, sau đó mở file PPT của mình lên bắt đầu trình chiếu những bức ảnh thể hiện những phong cách khác nhau.

“Kiểu phong cách nhà Trung Hoa gần đây phổ biến, ngoài ra cũng có phong cách Nhật Bản, phong cách Thái, hoặc là phong cách Đông Nam Á. Những thứ này đều giống như kiểu nhà Trung Hoa, đương nhiên nếu như anh Cổ thích phong cách Trung Hoa thuần túy cũng vẫn được. Phong cách Trung Hoa thì được chia thành phong cách sông nước Giang Nam, phong cách vườn Tô Châu, phong cách biệt thự miền bắc, phong cách Trung Hoa với các yếu tố hiện đại đang xen, và còn phong cách nữa đó là phong cách cổ điển. Anh có thể thấy nhà của cụ Tổng chính là trang trí theo phong cách cổ điển.”

Nghe thấy lời nói của Khâu Ninh, Cổ Dục cũng nhìn xem từng bức hình trong slide PPT. Nói thật là hắn đều rất thích, tuy nhiên làm kiểu gì, dạng gì hắn vẫn chưa có chủ ý nào cả.

“Thư Nhân, chị Lâm, chị Lý có ở đó không, lại đây giúp tôi đưa ra một vài ý kiến nào.” Cô Dục chính là như vậy, có lúc hần cũng sẽ lộ ra vẻ do dự, thiếu quyết đoán. Bởi vì bản thân không thể quyết định được vậy thì hỏi ý kiến người khác sẽ tốt hơn. Dù sao nhà này có thay đổi hay không thì ba người Phùng Thư Nhân bọn họ cũng thường xuyên nhìn vậy thì hỏi ý kiến các cô ấy một chút cũng tốt.

Khi ba người họ nghe thấy Cổ Dục gọi thì cũng đi tới giúp đỡ đưa ra ý kiến. Tuy nhiên lúc này Tống Minh đang ngồi bên cạnh, ánh mắt nhìn ba người họ chột nheo lại một chút.

Giống như Lâm Lôi, bọn họ đều cảm thấy được sự uy hiếp từ Tống Minh. Tất nhiên Tống Minh cũng cảm nhận được uy hiếp của các cô ấy, các cô ấy so với Tống Minh đều có ưu nhược điểm rất rõ ràng.

So sánh ba người Lâm Lôi, Phùng Thư Nhân, Lý Vân Vân với Tống Minh thì ai cũng có những ưu điểm và nhược điểm rất rõ ràng.

Điểm bất lợi là cả ba người họ đều không mạnh bằng Tống Minh, gia thế không tốt bằng, bối cảnh cũng không tốt bằng, cả thông minh và học thức cũng không thể sánh bằng.

Nhưng ưu thế của bọn họ chính là... tòa nhà gần mặt nước sẽ là tòa nhà đầu tiên đón được ánh trăng, tức là người ở gần thì sẽ có lợi hơn so với người ở xa.

Nữ nhân theo đuổi nam nhân khác với nam nhân theo đuổi nữ nhân. Nam nhân theo đuổi nữ nhân phụ thuộc nhiều vào việc theo đuổi và kiên trì.

Những nữ nhân vì để thể hiện sự dè dặt tất nhiên sẽ không muốn chủ động tấn công, cũng rất ít biểu lộ. Đương nhiên đây chỉ là rất ít, cũng không phải không có người chủ động.

Tổng Minh có hứng thú đối với Cổ Dục cũng không phải ngày một ngày hai, tuy nhiên cô ấy vẫn án binh bất động. Một là muốn cân nhắc lại bản thân, hai là đang quan sát Cổ Dục. Đương nhiên, điều thứ ba cũng là vì cô ấy hy vọng Cổ Dục sẽ chủ động theo đuổi cô ấy trước.

Tuy nhiên nhìn tình hình bây giờ có vẻ như là có chút nguy hiểm.

Không nói những cái khác chỉ riêng ba cô gái mà trước đó Tổng Minh không có để ở trong mắt, vậy mà bây giờ rõ ràng thân phận của các cô ấy trong lòng của Cổ Dục là rất cao, vì vậy Tổng Minh cần phải chú ý những cô gái này.

Mấy người Lâm Lôi tất nhiên là không biết suy nghĩ này của Tổng Minh. Bây giờ các cô vẫn đang bận nhìn cái PPT kia để xem thử mình thích loại phong cách nào.

Trong ba người bọn họ thì Phùng Thu Nhân là người đưa ra lựa chọn nhanh nhất, dù sao cô ấy cũng còn nhỏ lại bị nhiệm nặng phim truyền hình Hàn Quốc. Chính vì vậy cô đã đưa ra lựa chọn của mình là... phong cách Nhật Bản...

Điều này cũng không thể trách cô được, bởi vì cách trang trí nội thất trong phim Hàn rất giống với phong cách Nhật Bản.

Đất nước Hàn Quốc thật sự rất kì lạ, không chỉ bởi vì con người bọn họ kì lạ, không biết xấu hổ mà tư tưởng của bọn họ cũng rất khác người. Ví dụ như trong cộng đồng quốc tế bọn họ quả thật rất ghét Nhật Bản, bởi một số vấn đề về lịch sử dẫn đến toàn bộ Châu Á đối với Nhật Bản cũng không có hảo cảm mấy, do đó tất nhiên Hàn Quốc cũng không ngoại lệ.

Nhưng mặt khác, bọn họ lại rất hy vọng có được sự công nhận từ Nhật Bản. Có vẻ như toàn bộ nhóm nhạc, mặc kệ là nam hay nữ sau khi đạt được thành tích nhất định ở quê hương

của mình thì họ phải đi đến Nhật Bản để chinh phục. Nếu như họ muốn được công nhận, điều này rất được hoan nghênh ở trong nước họ.

Về vấn đề kinh tế thì bọn họ cho rằng Trung Quốc đang đuổi theo họ, còn bọn họ thì đang đuổi theo Nhật Bản. Nhưng bọn họ lại không biết trên thực tế Trung Quốc căn bản không có để bọn họ và Nhật Bản vào trong mắt, mục tiêu của Trung Quốc vẫn là đứng thứ nhất.

Mặc dù quốc gia này kỳ lạ, dân tộc này kì lạ, nhưng bọn họ vẫn có sức mạnh to lớn để đầu độc đại đa số thế hệ trẻ và Phùng Thụ Nhân chính là nhân chứng cho điều này. Tuy nhiên ý kiến của cô rất nhanh đã bị phủ nhận.

Còn phong cách Thái và phong cách Đông Nam Á cũng đều bị bỏ, ngay cả phong cách biệt thự ở miền Bắc và phong cách vườn ở miền nam cũng đều bị lược bỏ.

Đầu tiên là phong cách biệt thự miền Bắc, phong cách này ngôi nhà sẽ được thiết kế tạo thành một mảng giống như thương điểm Sơn Tây của triều đại trước, ngôi nhà phải hợp thành một mảng như vậy mới có khí thế.

Nhưng chỉ có một cái cửa ra vào thì Cổ Dục cảm thấy nó không có ý nghĩa.

Còn phong cách vùng sông nước hay phong cách nhà vườn thì cần chiếm diện tích rất lớn, nếu như bỏ đi cái ao cá ở phía sau thì vẫn đủ diện tích để làm, nhưng tất nhiên hẳn sẽ không có khả năng bỏ đi đúng không?

Chương 311. Chuyển biến

Chương 311: Chuyển biến

Còn về phong cách phương Tây thì hiện tại nhà của Cổ Dục đang mang phong cách đồng quê phương Đông, lại đổi qua phong cách đồng quê phương Tây thì nó hơi kỳ? Cái này người ta gọi ăn no rừng mỡ á.

Còn những kiểu khác thì hẳn cũng không có nhìn trúng loại nào cả.

Cuối cùng Lâm Lôi và Lý Vân Vân coi trọng phong cách Địa Trung Hải còn Cổ Dục khá thích phong cách mới của Trung Quốc.

“Quả thật ở đây cũng không thích hợp với phong cách Địa Trung Hải dù sao Địa Trung Hải thì ít nhất ở đây cũng phải có biển mới được. Tuy nhiên gần đây ngay cả một con sông nhỏ cũng không có hướng chỉ là biển.” Nghe thấy mấy người Cổ Dục nói ra phong cách trang trí mà bọn họ thích thì lúc này Tống Minh mới lên tiếng. Tuy nhiên khi vừa nói là biết ý cô ấy đang đứng về phía của Cổ Dục.

Nghe thấy Tống Minh nói như vậy, bên này Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều khẽ nhìn nhau một cái. Hai người họ tuy chưa học qua trường lớp nào nhưng cũng không ngốc, vì vậy khi nghe xong lời nói của Tống Minh bọn họ đều có thể đại khái đoán được ý của cô nàng Tống Minh này.

Thế là bọn họ đều khẽ dùng tay uôn tóc mình sau đó nhìn về phía Cổ Dục.

“Chúng tôi cũng không hiểu nhiều về những thứ này, cô Tống là chuyên gia, cô ấy hẳn là rành những cái này hơn so với chúng tôi.” Nhìn qua Cổ Dục, Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng cười nói.

Nghe được các cô ấy nói như vậy, Cổ Dục cũng không có cảm giác gì, nhưng mà ánh mắt của Tống Minh lại khẽ nheo lại một chút. Một chiêu lấy lùi làm tiến này dùng thật chính xác, quả thật đã xem thường các cô ấy rồi.

Có vẻ như Lâm Lôi và Lý Vân Vân tán thành lời nói của Tống Minh, nên đã nhượng bộ.

Nhưng châm ngôn nói rất hay, tranh đấu chính là không tranh đấu, không tranh đấu chính là tranh đấu.

Nam nhân cũng chỉ là cái móng heo lớn, đặc biệt là Cổ Dục, về phương diện tình cảm thì hẳn là người không quyết đoán. Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân cùng nói như vậy, tất nhiên sẽ khiến trong lòng của hắn như mang thêm quả cân, như vậy cho dù là ban đầu hắn có phản đối thì cũng sẽ có chút hoà hoãn.

Quả nhiên khi hai người Lâm Lôi và Lý Vân Vân nói xong thì lúc này Cổ Dục cũng sờ cằm một cái rồi sau đó mở miệng nói.

“Nếu như tất cả đều thiết kế theo phong cách mới của Trung Quốc thì đúng là có chút đơn điệu. Nếu như có thể kết hợp với một chút hương vị của Địa Trung Hải thì chắc chắn cũng không tệ.”

“Đúng là hai cao thủ.” Nhìn động thái của Cổ Dục thì lúc này Tống Minh cũng nheo mắt lại khẽ liếc qua Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân, sau đó cười nhẹ.

“Khâu Ninh, phong cách Trung Quốc mới kết hợp với một chút phong cách Địa Trung Hải không có vấn đề gì lớn chứ.”

Tổng Minh vào lúc này đã cho thấy một khía cạnh khác của mình, đó là quyết đoán và dứt khoát, mà cái này chính là khuyết điểm của Cổ Dục.

Sau khi nghe Tổng Minh giúp mình quyết định, Cổ Dục cũng không có bất kỳ bất mãn gì. Quả thật dạng kết hợp này chính xác là không tệ. Khi nhìn thấy Cổ Dục gật đầu thì lúc này Khâu Ninh cũng bắt đầu cười.

“Không có vấn đề gì, khoảng một tuần sau tôi sẽ đưa ra phương án thiết kế. Đến lúc đó anh Cổ hãy tìm người tới thi công là được rồi.” Khâu Ninh đề giúp cho Tổng Minh tăng chút thể diện vì thế đã lập tức đồng ý.

“Quá tốt rồi, để tôi chuẩn bị bữa cơm trưa, anh Khâu đừng vội đi ở lại cùng dùng bữa cơm nhé. Không biết Tổng Minh đã nói với anh về tài nghệ nấu nướng của tôi khá tốt chưa nhỉ?” Nhìn thấy Khâu Ninh thống khoái như vậy, Cổ Dục cũng cười một cái sau đó thì đi lên lầu hai để chuẩn bị làm một vài món ăn.

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.” Nghe xong lời nói của Cổ Dục lúc này Khâu Ninh cũng lập tức nở nụ cười. Quả thật trước khi cậu ta tới đây đã nghe Tổng Minh nói qua, đồ ăn của Cổ Dục làm ra đã được đầu bếp chuyên nghiệp của chính phủ công nhận, những món ăn đó phải gọi là thiên hạ vô song.

Mà vừa rồi lúc ở tại lầu hai anh ta cũng đã nhìn thấy những nguyên liệu cực phẩm của Cổ Dục trên đó. Nào là tôm hùm lớn, bào ngư lớn, cua lớn... Anh ta bây giờ thực sự rất mong chờ tới bữa cơm này.

Khi Lâm Lôi và Lý Vân Vân nhìn thấy Cổ Dục rời đi thì lúc này hai người họ cũng hướng về Khâu Ninh và Tổng Minh nở một nụ cười, sau đó cũng rời đi. Lý Vân Vân thì đi ra vườn

rau phía ngoài còn Lâm Lôi thì đi lên lầu hai tìm Cổ Dục hỏi hôm nay chuẩn bị làm cái gì.

“Bạn học cũ này, tôi thấy anh Cổ đây đúng là diễm phúc không cạn đâu nha, nếu như bạn có ý gì với anh ta thì cần phải nhanh lên đi.” Nhìn dáng vẻ thông thạo của Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân lúc này Khâu Ninh liếc mắt nhìn Tống Minh ngồi bên cạnh sau đó vừa cười nói rất nhiệt tình.

“Ừm, Ừm! A! Ngon thật, ngon đến mức khiến tôi thấy ảo giác luôn rồi, ngon quá đi mất!” Khâu Ninh ngồi ở trước bàn ăn vừa ăn vừa kinh ngạc hô to.

Ban đầu anh ta cũng rất mong chờ đồ ăn Cổ Dục nấu nhưng khi thật sự được nếm thử thì anh ta cảm thấy cái này còn ngon hơn nhiều sự mong chờ của anh ta nữa.

Cái gì gọi là thiên hạ vô song, cái gì gọi là thế gian vô địch? Hôm nay hắn đã có thể hiểu được rồi. Mà khi thấy bộ dạng Khâu Ninh hô to gọi nhỏ thì lúc này Tống Minh ở bên cạnh hai mắt cũng sáng lên.

Cô cũng bắt đầu ăn thử, quả thật tài nấu nướng của Cổ Dục đúng là đã tiến bộ rồi, hơn nữa còn tiến bộ rất nhiều.

Khi tất cả mọi người đều cho là tài nấu nướng của hắn đã lên tới đỉnh cao giới hạn là trần nhà rồi thì hắn lại nói cho tất cả mọi người biết trần nhà của hắn cao 6m, hơn nữa phía trên cái trần nhà cứng rắn thì còn có một tầng lầu nữa.

Khác với Khâu Ninh hưng phấn kêu la om sòm, sau khi Tống Minh ăn những thứ này thì trong đầu cô cũng có ý nghĩ khác. Đó chính là tình cảm mà cô giấu ở trong lòng đối với Cổ Dục dường như càng lúc càng tăng mạnh liệt và có sự chuyển biến.

Chương 312. Tạ lễ

Chương 312: Tạ lễ

Không thể không nói, Cổ Dục câu lên cái nâng cao vị giác này, thế nhưng hắn lại không biết công dụng và hiệu quả của nó lại có thêm đặc tính này. Đương nhiên, nếu như hắn mà biết thì cũng sẽ không định nấu ăn tiếp.

Hắn nấu đồ ăn, cũng không khác gì bỏ thuốc mê cho người ta...

Một bữa cơm trưa này khiến mấy người Cổ Dục ai nấy cũng đều tương đối vui vẻ. Đương nhiên khi Khâu Ninh đi về thì Cổ Dục cũng đã cho anh ta không ít đồ vật mang về. Bởi vì theo Tống Minh nói, Khâu Ninh chịu vẽ ra bản thiết kế thế này là cực hiếm. Nếu người khác muốn hắn vẽ một bản thiết kế thì trước hết hắn phải xem diện tích của đối phương có đủ lớn ko.

Sao đó định giá một mét vuông là một ngàn tệ, theo tính toán thì một cái biệt thự bốn, năm trăm mét vuông anh ta có thể thu về tiền thiết kế đến 400 - 500 ngàn tệ. Vậy mà cung còn không đủ cầu.

Ban đầu Cổ Dục muốn đưa tiền, do nơi này của hắn diện tích quá lớn. Mà bởi vì hắn quen biết Tống Minh nên chỉ cần giảm giá cho hắn là đã tốt lắm rồi. Vậy mà sau khi Khâu Ninh ăn đồ ăn hắn nấu thì nhất quyết không lấy tiền của Cổ Dục. Đối với anh ta việc được làm quen với Cổ Dục tốt hơn nhiều so với việc kiếm lời số tiền thiết kế này.

Nghe thấy anh ta không lấy tiền, Cổ Dục cảm thấy rất ngại, dù sao nợ vật có giá trị thì còn có thể trả được chứ nợ ân tình

thì rất khó trả. Vì vậy lúc Khâu Ninh đi về hẳn đã đưa tặng cho anh ta khá nhiều đồ vật.

Rất nhanh Tống Minh đã đưa Khâu Ninh ra sân bay Tề Tề Cấp Nhĩ. Khâu Ninh xách theo những bảo bối này, yên lặng ngồi trên máy bay bay trở về Thượng Hải. Nói chung hôm nay anh ta thu hoạch tương đối khá.

Sau khi đưa Khâu Ninh ra sân bay thì Tống Minh cũng trở về nhà. Tuy nhiên bây giờ trời cũng đã tối rồi nên cô ấy tùy tiện ăn một chút salad xem như xong bữa cơm chiều. Tống Minh đi tắm một cái sau đó nằm trên giường của mình bắt đầu chơi điện thoại.

Tuy nhiên sau khi suy nghĩ một chút, cô lập tức tắt ứng dụng video ngắn đã mở lúc này. Sau đó mở ra wechat, nhìn phía trên avatar của Cổ Dục một lúc rồi nhẹ nhàng ấn vào, sau đó gửi một câu tin nhắn thoại: “Anh đang làm gì vậy?”

Nhắn xong câu sau thì Tống Minh lập tức bĩu môi, cô thực ra không hài lòng về câu nói mà mình vừa gửi đi. Câu này thật không tốt chút nào, kỳ thực câu này giống như là lộ ra nòng nặc mùi điều ti, hạ thấp bản thân.

“Tôi vừa tắm xong, đang xem TV đây. Khâu Ninh đã về rồi à!” Lúc cô còn đang do dự có nên rút tin nhắn thoại về hay không thì Cổ Dục ở bên kia đã truyền tới một giọng nói.

Trên thực tế gửi tin nhắn thoại so với tin nhắn chữ thì không nghiêm túc bằng. Nếu như không phải là người rất thân thì gửi tin nhắn chữ vẫn tốt hơn là tin nhắn thoại.

Giống như Cổ Dục và Tống Minh vậy. Trước đây bọn họ vẫn luôn nhắn tin bằng chữ, nhưng mà không biết do cái gì hôm nay Tống Minh lại rất muốn nghe âm thanh của Cổ Dục. Cho nên cô mới gửi tin nhắn bằng thu âm, đây có lẽ là do tình cảm trong lòng có sự chuyển biến.

“Ừm, đã đưa anh ta ra sân bay từ lâu, lúc tôi trở về nhà thì anh ta đã nhắn tin cho tôi nói rằng đã tới Thượng Hải rồi.” Nghe Cổ Dục hỏi Tống Minh cười vui vẻ nói.

“Vậy là tốt rồi, lần này thật đúng là cảm ơn cô.”

“Không cần phải khách sáo với tôi. Thật là, chẳng qua nếu như anh muốn cảm ơn tôi thì chỉ cần cử động miệng là được rồi.” Nhẹ nhàng nghịch tóc của mình, Tống Minh nghe Cổ Dục nói, thì nói lại một câu nghịch ngợm. Mặt khác Cổ Dục nghe được Tống Minh nói như vậy thì cảm thấy sừng sốt một chút.

“Ặc, vậy để tôi mời cô ăn cơm nha?” Lời nói của Tống Minh như vậy, chắc chắn không phải là muốn đòi tiền. Vị phú bà này so với Cổ Dục lại càng có tiền hơn. Hơn nữa cô ấy và Cổ Dục bây giờ đang là bạn làm ăn của nhau. Lá trà của Cổ Dục đều giao cho cô ấy buôn bán, giá cả thì lại được ưu đãi. Nếu không phải vì tiền thì biện pháp mà Cổ Dục trả nhân tình chỉ có thể là mời khách thôi.

“Tốt, vậy thì ngày mai nha, tuy nhiên không phải ở nhà anh ăn, chúng ta ra ngoài ăn đi.” Nghe thấy lời nói của Cổ Dục lúc này ánh mắt của Tống Minh nheo lại một chút sau đó vui vẻ nói.

Nghe thấy cô ấy nói như vậy, Cổ Dục cũng không có suy nghĩ gì. Muốn ra ngoài ăn thì ra ngoài ăn thôi. Dù sao hắn cũng không có chuyện gì làm vì vậy hắn lập tức đồng ý.

“Tốt, vậy ngày mai nhé.”

“Được, vậy ngày mai tôi sẽ chờ anh.”

Nghe Cổ Dục nói đồng ý, Tống Minh bên này cũng cười hi hi trả lời một câu, sau đó để điện thoại di động xuống, nhìn TV trước mặt rồi nở một nụ cười.

Lúc này Tống Minh có tâm trạng gì tất nhiên Cổ Dục sẽ không biết. Sau khi đồng ý chuyện này xong hấn lập tức quên mất. Xem TV một lúc rồi đi ngủ luôn không nghĩ ngợi gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, hấn vẫn như thường lệ rời giường, câu cá, rồi cho vào bên trong ao. Sau đó hấn đi làm điểm tâm, ăn điểm tâm xong thì mấy người Lâm Lôi cũng tới.

“Buổi trưa hôm nay mọi người tự giải quyết nhé, hôm nay tôi phải đi ra ngoài một chuyến.” Nhìn thấy mấy người họ đều đến rồi thì lúc này Cổ Dục cũng cười nói một câu.

“Muốn đi mua cái gì sao?” Nghe thấy lời nói của Cổ Dục thì lúc này Lâm Lôi cũng không nhịn được hiếu kỳ hỏi.

“Không có, chẳng phải Tống Minh đã bận rộn giúp tôi sao? Dù sao cô ấy cũng đã giúp tôi tìm Khâu Ninh, vì vậy hôm nay tôi mời cô ấy đi ăn cơm.” Nghe Lâm Lôi hỏi Cổ Dục cũng thản nhiên đáp lại.

“Đi... Hẹn hò sao?” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Lâm Lôi, Lý Vân Vân tim cũng lập tức đập thình thịch, mà lúc này Phùng Thu Nhân ở bên cạnh cũng nhỏ giọng hỏi.

“Ặc, không phải vậy....” Nghe thấy Phùng Thu Nhân nói như vậy, Cổ Dục theo bản năng muốn gạt bỏ, nhưng nói phân nửa, hấn tự dung cũng cảm thấy mơ hồ. Đây chẳng lẽ là hẹn hò sao? Cái này chắc không được tính là hẹn hò đâu nhỉ.

Chương 313. Hẹn hò

Chương 313: Hẹn hò

Nhìn thấy vẻ mặt chán chừ của Cổ Dục, ba cô gái lúc này nhìn nhau sau đó đều mỉm cười rồi rời đi làm công việc của mình. Tuy nhiên trong mắt của các cô ấy rõ ràng đều có một chút mất mát, ngoài cảm giác mất mát thì còn có một hương vị không thể nói rõ được...

Có thể các cô cảm giác gần đây tiến triển quá chậm rồi, đây là thời điểm phải đẩy nhanh tốc độ Bằng không sẽ có một ngày tự nhiên rơi xuống một bà chủ vậy thì các cô sẽ là người buồn bực nhất.

Lúc này Cổ Dục đang lái xe ở trên đường không hề biết mấy cô gái đang nghĩ đến mình.

“Hẹn hò?” Ngồi trên chiếc Cullinan của mình, Cổ Dục lái xe rời khỏi nhà, một bên nhỏ giọng nói một bên suy nghĩ về những gì Phùng Thư Nhân đã nói vừa rồi.

Bây giờ hẳn như thế này có phải là đi hẹn hò hay không nhỉ?

Trên thực tế, cái từ này vẫn còn cách Cổ Dục quá xa xôi.

Đánh giá tính cách của Cổ Dục, không khó để nhận ra rằng Cổ Dục là một tên thẳng nam tổng hợp của nhiều tên thẳng nam lại. Mặc dù chưa bao giờ nghiêm túc yêu đương, thế nhưng hắn đã từng hẹn hò với người con gái khác.

Lúc hắn còn học đại học, bạn cùng phòng của hắn đã giúp hắn giới thiệu một cô gái là bạn cùng ký túc xá của bạn gái cậu

ta, sau đó bọn họ cũng đi chơi với nhau... Đây xem như là một buổi hẹn hò.

Chỉ là cuối cùng vẫn không có kết quả.

Ở quãng thời gian hần không có tiền, không có tương lai, gia cảnh bình thường, học hành kém cỏi, chơi thể thao cũng không phải là quá tốt. Những chàng trai cùng cảnh ngộ khác thì lại dùng cái miệng khéo léo để thu hút các cô gái, còn cái miệng của hần thì đàn ra, giống như cái thất lung quần chỉ chung cho có.

Chỉ có cô gái nào mà mới đi tìm hần làm bạn trai?

Con gái và con trai phải kết giao bạn bè chắc chắn phải vì điều gì đó bị thu hút, hoặc vì họ có cùng sở thích hoặc là có chung chủ đề để nói chuyện. Hoặc đơn giản là vì người con trai có điều gì đó đặc biệt khiến người con gái ngưỡng mộ, cho nên mới sùng bái vì vậy mà được hoan nghênh, bằng không cũng là bởi vì người đó có tiền và quyền lực, những cô gái thích vật chất sẽ ở bên hần ta.

Nhưng vấn đề là Cổ Dục không có cái gì cả, tính khí lại còn rất cứng rắn, không biết nói những lời dễ nghe, tuy rằng tính tình tương đối tốt và chính trực. Thế nhưng với tính cách như vậy, con gái cùng lắm xem hần như là một người bạn, đến làm lớp dự phòng cũng khó có khả năng. Tiền đề của một chiếc lớp dự phòng là trở thành một loại người la liếm lấy lòng người khác.

Nhưng mà tính cách của Cổ Dục sao có thể hạ mình trở thành một người la liếm như vậy được?

Vì vậy, Cổ Dục cho đến nay đã 25 tuổi tuy đã hẹn hò vài lần trong đời, nhưng những mối quan hệ này chưa từng được xác nhận dù chỉ một lần, nói ra đúng là có chút xấu hổ.

“Này, đang nghĩ cái gì vậy hả? Không chừng chỉ là đi ăn một bữa mà thôi, đừng có tự mình đa tình” Có lẽ là do tính cách của hắn. Ban đầu, Cổ Dục còn hơi lo lắng khi nghĩ đến chuyện hẹn hò, nhưng ngay sau đó, hắn buộc mình phải nói với bản thân rằng đây có thể chỉ là ảo giác.

Sau đó hắn lại tiếp tục lái xe đến nhà của cụ Tổng.

Khi đến nơi, cụ Tổng và Tổng Minh đang ngồi nói chuyện ở trong sân, thấy Cổ Dục đến thì cụ Tổng lập tức đuổi Tổng Minh ra khỏi nhà.

Tổng Minh hôm nay rõ ràng là ăn mặc chỉnh tề, thân trên mặc một chiếc áo sơ mi ngắn màu trắng tôn lên đường cong của cô một cách hoàn hảo, thậm chí còn mơ hồ nhìn thấy bụng, khoác bên ngoài là một cái áo khoác thun màu xanh lá cây bó sát người. Thân dưới là một cái váy xếp ly, váy ngắn khoe đôi chân siêu dài thon thả và thẳng tắp, dưới chân là đôi giày thể thao màu trắng, trong vừa vặn lại trẻ trung, đúng là xinh đẹp hết chỗ chê.

Tổng Minh có trang điểm, Cổ Dục cũng không hiểu nhiều về cái này, nhưng vẫn nhìn ra dáng vẻ vốn có của cô. Trời sinh cô ấy đã có nét đẹp sẵn có, cho nên cũng không có trang điểm quá đậm, cô ấy trang điểm chính là loại nhẹ nhàng hoặc quá trang (trang điểm ngọt ngào như trái cây, mọng nước khiến người ta nhìn thấy là muốn cắn một miếng).

Tổng Minh là như vậy, bởi vì cô ấy rất tự tin vào bản thân.

“Nhóc con, chú ý an toàn!” Nhìn Tổng Minh đã lên xe, ông cụ Tổng nở nụ cười nham hiểm nói.

“Cháu biết rồi, cháu nhất định sẽ đưa cô ấy trở về an toàn.” Nghe được lời nói của ông Tổng, Cổ Dục lập tức trả lời.

“Ý của ta không phải là như vậy, nếu tối nay hai người không về cũng không sao.” Nhưng sau khi nghe được lời nói

của Cổ Dục, cụ Tổng xua tay, nhướn mày đáp.

“Ặc...” Nhìn bộ dạng của ông cụ Tổng, Cổ Dục cảm thấy ông ta có vẻ không đứng đắn? Mà Tổng Minh lúc này không khỏi đỏ mặt mắng thầm trong lòng.

“Đi thôi, đi thôi!” Đẩy Cổ Dục một cái, Tổng Minh thúc giục nói.

Nghe Tổng Minh nói vậy, Cổ Dục cũng khởi động xe và rời khỏi nhà ông cụ Tổng.

“Chúng ta đi đâu đây?” Xe lăn bánh trên đường, lúc này Cổ Dục cũng nhìn Tổng Minh rồi hỏi.

“Chúng ta trước tiên là đi mua sắm, sau đó buổi trưa đi ăn lẩu, chiều đi xem phim rồi lại đi ăn tối...” Nhìn Cổ Dục, Tổng Minh cười nói về việc sắp xếp kế hoạch đi chơi ngày hôm nay.

“Ồ, lên kế hoạch cũng khá đầy đủ rồi. Tốt lắm, hôm nay đều nghe lời Tổng tiểu thư hết.” Nghe Tổng Minh nói như vậy, trong lòng Cổ cũng có chút kỳ quái, rốt cuộc hắn vừa mới phủ nhận mình đến đây không phải là vì hẹn hò gì cả, kết quả là bị Tổng Minh sắp xếp thành thế này, rõ ràng những việc này chỉ có những người đi hẹn hò mới làm. Thế này thì bọn họ là đang hẹn hò hay là không hẹn hò đây? Ài, suy nghĩ một chút cũng có chút cảm giác thú vị... cũng có chút kích thích nha...

Mặc dù trong lòng như có con hươu chạy loạn, nhưng bề ngoài Cổ Dục vẫn tỏ ra rất lãnh đạm, vừa lái xe vừa cười nói.

Chương 314. Đạo chơi trong trung tâm thương mại

Chương 314: Đạo chơi trong trung tâm thương mại

Mà Tống Minh nhìn Cổ Dục đang giả bộ dừng dung như vậy không khỏi bật cười, đôi mắt như có lửa của cô không có nhìn lầm, rõ ràng là Cổ Dục đang có chút căng thẳng?

Nghĩ tới điều này? Cô không khỏi tự hào nghiêng đầu sang một bên, cảm giác này thật sự rất tuyệt vời.

Theo sự hướng dẫn của cô, Cổ Dục lái xe đưa bọn họ đến một tòa nhà trung tâm thương mại.

Khi Cổ Dục đi mua đồ, hắn suy nghĩ về thứ mình muốn mua ở nhà trước, sau đó thì sẽ đi mua ngay cũng không dừng lại quá lâu làm gì. Mua xong thì lập tức trở về nhà, nhưng mà đối với phụ nữ thì là một chuyện hoàn toàn khác.

Mặc dù Cổ Dục chưa bao giờ nhìn thấy lợn chạy, nhưng cũng đã ăn qua thịt lợn. Cho nên hôm nay hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho cuộc dạo chơi và mua sắm này. Nhưng mà để cho hắn bất ngờ là sau khi đến nơi này, Tống Minh lộ ra dáng vẻ không giống như lúc ở nhà, bọn họ ở đây đi dạo Tống Minh còn chủ động lôi kéo Cổ Dục đi ăn quà vặt, cùng đi chơi gấp thú, chơi đủ các loại trò chơi...

Không thể không nói, Tống Minh thật sự không phải người bình thường. Có lẽ cô ấy cũng giống như những người con gái khác, thích đi mua sắm, xem quần áo đẹp, mua đồ trang điểm. Nhưng không thể không nói cô ấy cũng biết đề ý đến nội tâm và ý nghĩ của Cổ Dục, cô không hề để cho Cổ Dục nhàm chán

chiều theo ý mình mà lẻo đẻo theo phía sau. Mà cô lựa chọn chính là chủ động tìm một thứ gì đó hoặc đồ vật mà cả cô và Cổ Dục đều hứng thú, tiếp đó hai người vừa chơi đùa vừa đi dạo ở trong trung tâm.

Ban đầu, Cổ Dục đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để sống một ngày dài như một năm. Nhưng kết quả hần phát hiện là hai người họ đi chơi rất vui vẻ, vô tình hai người chơi xong thì đã phát hiện lúc này đã là giữa trưa. Tiếp đó họ tìm đến một nhà hàng lẩu hải sản, nhà hàng này trước đó Cổ Dục đã đưa Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thu Nhân đến đây ăn rồi, hương vị cũng tạm được. Nhưng không thể không nói, những nhà hàng nổi tiếng ở trên mạng như thế này đúng là rất hấp dẫn thực khách, nhất là hấp dẫn sự chú ý của các cô gái.

Xem như Tống Minh là một người thuộc dạng người lý trí cũng không thoát khỏi sự dụ hoặc.

Hôm nay hai người đến đây ăn một bữa thịnh soạn, ăn lẩu xong hai người lại lên lầu xem phim, sau đó lại xuống lầu uống một tách cafe, tiếp đó ăn một số món tráng miệng ở quán cafe trong trung tâm thương mại rồi mời rời khỏi đây.

Nhưng mà, hai người bọn họ cũng không có lập tức lái xe rời đi, bởi vì nhà hàng họ định ăn vào buổi tối cũng ở gần đó. Hơn nữa vừa vặn bên cạnh chỗ này có một dòng sông nhỏ, bọn họ có thể đi dạo một chút trên con đường nhỏ ven sông này.

Trời ở đông bắc sáng rất sớm, và những người chưa từng đến đông bắc sẽ khó hình dung ra mới ba giờ sáng thì trời đã sáng là cảnh tượng thế nào, nhưng sự thật chính là vậy.

Cũng như vậy, sáng sớm thì cũng sớm tối.

Cổ Dục và Tống Minh ăn trưa xong là đã hai giờ chiều, sau khi họ xem phim xong và đi uống cafe lúc đi ra ngoài đã là 5

giờ chiều. Lúc 5 giờ chiều thì những địa phương khác ở Trung Quốc chỉ là buổi chiều, nhưng ở đây thì trời đã chạng vạng tối rồi.

Dù cho là thời điểm bầu trời sáng lâu nhất thì đối với ở nơi này, bảy giờ rưỡi tối thì trời đã hoàn toàn tối đen. Hiện tại là 5 giờ chiều, bầu trời lúc này đã ngã về phía tây rồi.

Gió bên sông thổi nhẹ nhẹ, Cổ Dục và Tống Minh đi song song với nhau trên đường, cảnh tượng này đúng là có chút tươi mới và thú vị.

Cổ Dục và Tống Minh, mỹ nam và mỹ nữ, thật sự rất hòa hợp khi đi cùng nhau, đặc biệt là thỉnh thoảng họ lại nói chuyện và cười đùa, quả là hấp dẫn ánh mắt của người xung quanh.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có nhiều người quay đầu lại nhìn bọn họ.

Đương nhiên cũng không xuất hiện tình huống cầu huyết hại não nào, dù sao cũng chỉ mới có 5 giờ nên sẽ không có người uống quá chén. Hơn nữa, nhìn dáng người của Cổ Dục như vậy, chắc chắn sẽ không có người nào có đầu óc mà lại đi tìm hấn gây phiền phức.

Bờ sông vào mùa hè chính là nơi náo nhiệt nhất, đặc biệt là vào thời điểm này, ngoài Cổ Dục và Tống Minh ra thì có rất nhiều người ở đây. Một số người trẻ tuổi cũng đang đi dạo trên đường, nhưng nhiều hơn là những người già, các cô các dì cơ bản đều đang nhảy múa ở đây.

Múa ở quảng trường cũng có nhiều loại, phổ biến nhất là loại thể dục nhịp điệu, ngoài loại này còn có nhảy đồng diễn, nhảy hiphop, dạng gì cũng có.

Mấy ông chú thì ở dưới mấy gốc cây để chơi đánh cờ, có cờ tướng, cờ vây. Lúc này ở bên cạnh đang có một nhóm

người đang vây quanh một bàn cờ tướng, lúc này đang đánh giết rất kịch liệt. Cũng có một số người tương đối nhàn nhã thanh lịch, cầm bút lông lớn thấm nước rồi viết ở trên nền gạch. Cũng có một số người trèo ra lan can bảo vệ, ở phía ngoài để câu cá.

Mặc dù cá ở trên sông này không có nhiều, cũng không lớn, thế nhưng họ câu cá cũng chỉ vì để giải trí.

Ngoài những người này đi chơi, cũng có rất nhiều bạn trẻ thể hiện tài năng của mình ở quảng trường. Ở trên đường, Cổ Dục gặp không ít người chơi ván trượt patin các loại, thứ này hồi nhỏ Cổ Dục cũng từng chơi qua.

Lúc đó trong lớp có một người bạn học chơi với hấn rất thân, cậu ta rất thích chơi ván trượt. Trước khi cậu ta chuyển trường đã dạy cho Cổ Dục chơi ván trượt. Nhưng mà khi đó Cổ Dục không có thiên tính cân bằng, cho nên hấn bị ngã không ít lần.

Lần cuối cùng, chính là vì hấn ngã đặc biệt nặng, đầu gối bị vỡ lộ ra cả xương, cho nên từ đó về sau hấn không chạm vào thứ này nữa.

Hiện tại nhìn thấy mấy người này chơi vui như vậy, thế nhưng hấn cũng chỉ có thể ngưỡng mộ mà thôi.

Chương 315. Chơi bóng rổ

Chương 315: Chơi bóng rổ

Dù sao, người chơi ván trượt cũng chỉ có một đoạn đường, sau khi qua đoạn đường này thì ở xa xa xuất hiện một sân bóng rổ. Cái sân bóng rổ này nhìn qua đã có không ít năm rồi, mặt sân đã xuống cấp nhựa đường loang lổ, trên rổ cũng không có lưới, vạch kẻ ba điểm cũng chỉ còn mờ không còn thấy rõ ràng.

Nhưng dù vậy, vẫn có rất nhiều người đang chơi ở đây vào lúc này.

Một số là sinh viên, nhưng nhiều hơn là người trong xã hội, đang thi đấu năng nổ nhất, chói mắt nhất chính là một ông chú đã hói đầu. Ông chú này đi bóng có thể nói là không tệ, phía đối diện là mấy sinh viên đại học đang nghỉ phép bị ông chú vờn cho chết đi sống lại.

Nhìn bọn họ thi đấu, Cổ Dục không khỏi đi chậm lại rồi đứng ở bên cạnh xem.

Mà nhìn theo ánh mắt Cổ Dục, Tống Minh đương nhiên sẽ không thúc giục hắn, ngược lại cô cũng đi theo hắn dừng chân lại xem. Mặc dù xem không hiểu quá nhiều, nhưng cô vẫn nguyện ý cùng Cổ Dục xem mới là điều quan trọng nhất. Nhìn một hồi, lúc này đột nhiên có một người cao to đội mũ ném bóng tới, tốc độ của quả bóng này không tính là chậm, thế nhưng đối với Cổ Dục mà nói là chậm hơn nhiều.

Hắn nhẹ nhàng vươn tay ra, sau đó đỡ được quả bóng.

“Này, người anh em, ném lại đây.” Nhìn thấy Cổ Dục nhặt được quả bóng, người bên kia cũng giơ tay kêu lên. Mà Cổ Dục cầm quả bóng trong tay, cũng nhẹ nhàng chùn gối nhảy lên một cái, tiếp đó tay phải nhẹ nhàng đẩy quả bóng ra.

Động tác ném rổ này của hắn, chính là lúc còn học đại học bắt chước của một cầu thủ ngôi sao bóng rổ học được. Ra tay nhanh, đường bóng đi cao, nhưng khuyết điểm là dễ bị đối phương quấy nhiễu. Đương nhiên đây không phải là sân bóng chuyên nghiệp, đơn giản đây chỉ là một sân bóng chung để mọi người cùng chơi giải trí.

Cho nên không cần chú ý nhiều vấn đề như vậy, hơn nữa hắn học xong thì đã định hình, cho nên hiện tại hắn cũng không nguyện ý sửa lại động tác làm gì.

Bình thường lúc ở trong nhà chơi bóng, hắn ngẫu nhiên cũng luyện một chút bóng rổ. Nhưng nói thật, hắn ném bóng ở gần tỷ lệ ném trúng so với ở xa ném thì thấp hơn...

Cũng không biết có phải bởi vì tổ chất thân thể trở nên quá mạnh hay không, mà lúc ở trong vòng lúc ném bóng thì lúc nào cũng không cảm nhận lực đạo tốt. Lúc nào bóng cũng mạnh hơn, nhưng mà khi ở xa ném bóng thì càng xa lại càng chuẩn. Đương nhiên ở trong sân thì ném vẫn là chuẩn nhất.

Hiện tại chỗ hắn đứng chính là ở khu vực bên ngoài sân bóng. Nhìn thấy người ở ngoài sân là Cổ Dục ném bóng, quả bóng rổ như là một cái đạn đạo lao nhanh bay về phía cái rổ.

Tiếp đó... “Xoát”... bóng vào rổ...

“A!!”

“Wao!”

“Quá trâu!”

“Có làm không? Tôi gặp ảo giác rồi sao?”

Thấy quả bóng đi vào rổ, lúc này mọi người ở trên sân đều mang vẻ mặt chấn kinh.

Mà lúc này Cổ Dục cũng sờ một lúc rồi cũng bắt đầu cười, từ trước tới giờ hắn chưa từng ở khoảng cách xa như vậy mà ném được bóng vào rổ. Không nghĩ hôm nay lại làm được như vậy.

“Anh bạn! Thay tôi đấu một lát đi, vừa lúc tôi đang mệt không có ai để thay.” Nhìn thấy động tác của Cổ Dục, lúc này một ông chú ở trên sân cười ha hả đi về phía Cổ Dục, ông chú này nhìn qua tuổi tác đã không còn nhỏ, nhưng chơi bóng lại là phong cách liều mạng cứng rắn. Vừa rồi chính là ông chú này chơi cứng với một sinh viên bên kia, tiếp đó thì bị úp rổ nên bóng mới bay sang bên này.

Có thể thấy ông chú này bây giờ thật sự có chút mệt mỏi, hơn nữa nhìn thấy Cổ Dục có vẻ chơi bóng cũng không tệ, cho nên mới tới bắt chuyện với Cổ Dục.

“Đi đi, nhanh nào!” Nghe được ông chú nói như vậy, Cổ Dục đúng là có chút động tâm. Chơi bóng rổ thì nhiều người mới thú vị, hắn ở nhà luyện một mình đúng là có chút nhàm chán. Nhưng mà hiện tại hắn cũng không phải đi một mình, cho nên hắn đang chuẩn bị cự tuyệt. Nếu như sau này muốn chơi, lúc đó hắn lại đến đây chơi là được. Thế nhưng hắn vẫn còn chưa lên tiếng thì lúc này Tống Minh đã đẩy hắn tới, tiếp đó cười tủm tỉm đi đến ghế dài bên cạnh ngồi xuống.

“Ặc! Được rồi!” Nhìn dáng vẻ của Tống Minh, Cổ Dục mặc dù có chút do dự nhưng cuối cùng cũng đi tới chơi bóng một hồi.

Khẽ khởi động vai một chút cùng cổ chân, Cổ Dục đi tới, tiếp đó thì nhìn về phía hai ông chú đồng đội của mình.

“Đại ca, chơi như thế nào đây?” Bởi vì vừa rồi bị đối phương chặn được, đồng thời bóng cũng ra ngoài sân nên Cổ Dục thay ông chú này cầm bóng đứng tại giữa sân. Sau khi Cổ Dục nhận bóng, hắn vừa ôm bóng vừa hướng về hai người đồng đội của mình hỏi thăm.

“Nhóc con, cậu ném rổ rất chuẩn đó, cậu chơi trong vòng nhé?” Nhìn về phía Cổ Dục ông chú dừng lại một chút rồi cười nói.

Mấy ông chú này chơi bóng rổ cũng có thâm niên cả chục năm, bọn họ không thiếu kỹ thuật cũng biết làm sao bảo vệ thân thể khi chơi đối kháng thế này. Nhưng mà chiều cao của họ quả thật không tốt, rất khó có thể ở trong vòng đứng vững gót chân. Bây giờ thật vất vả mới tìm được một người đồng đội trẻ tuổi mạnh mẽ, hơn nữa trông rất cường tráng, cho nên ông chú không khỏi hỏi một chút.

“Chơi trong vòng cũng được, tôi sẽ chơi trung phong đúng không?” Vốn chỉ tùy tiện chơi đùa nên khi Cổ Dục nghe thấy yêu cầu của ông chú thì mỉm cười phát bóng cho ông, sau đó hắn chạy về phía cái vòng tròn, lúc này trước mặt hắn là một cậu sinh viên rất cao.

Kỹ thuật của người này có chút thô, nhưng tố chất thân thể của cậu ta quả thực không tồi.

Chiều cao so với Cổ Dục còn mãnh liệt hơn một chút, chính là bởi vì nguyên nhân này nên cậu ta có thể phụ trách nhiệm vụ bảo vệ bảng rổ. Do đó đối phương không dễ dàng gì bị mấy ông chú ngoắc tay lên rổ được.

Khi Cổ Dục đi tới bên cạnh, người này nhìn thoáng qua Cổ Dục thế nhưng ánh mắt kia rõ ràng là không để Cổ Dục vào mắt. Ngược lại cậu ta còn liếc mắt nhìn về phía Tổng Mịch một cái, đồng thời còn âm thầm cao hứng. Đối với ánh mắt này của cậu ta Cổ Dục cũng không lấy làm gì lạ.

Chương 316. Tùy tiện chơi đùa

Chương 316: Tùy tiện chơi đùa

Bởi vì lúc Cổ Dục còn đi học khi chơi bóng cũng như thế. Nếu như có tên nào dẫn theo bạn gái đi cùng, thế nào cũng phải chơi cho tên đó một hai vố, để tên đó mặt mặt trước bạn gái.

Đương nhiên bọn hắn sẽ không có ngu ngơ cho rằng làm đối phương mặt mặt như vậy, thì sẽ khiến cho bạn gái người ta đối với bọn hắn coi trọng. Nhưng mà cái loại cảm giác làm cho người ta khó chịu đúng là rất thoải mái trong lòng đó nha.

Người này có lẽ hiện tại cũng chính là đang suy nghĩ như vậy đi.

Ông chú bên cạnh bắt đầu đi bóng, ông nhìn thoáng qua bên trong vòng. Lúc này có thể nói là vị trí nhận bóng của Cổ Dục rất tốt, nhưng dù sao ông cũng chưa từng chơi bóng với Cổ Dục. Hơn nữa bên trong vòng đối phương còn có một tên rất mạnh, cho nên ông chú này quyết định không chuyền bóng cho Cổ Dục, mà là chuyền cho một ông chú khác bên cạnh.

Hai ông chú chuyền bóng với nhau một hồi, tiếp đó giả vờ đột phát rồi hai người chạy ngang qua nhau thuận tay chuyền bóng nhanh một cái. Tiếp đó thì ngăn cản đối phương tạo không gian cho ông chú giữ bóng ra tay.

Đối phương lập tức phòng ngự rất nhanh, nếu như là ném rổ mà nói thì dựa theo tốc độ ra tay của ông chú này chắc chắn

là cơ hội ghi điểm là không có. Nhưng mà ông chú này quen thuộc nhất chính là lên rổ, như vậy là cũng đủ rồi.

Một cái xoay người, sau đó tay phải ngoắc nhẹ một cái thả bóng lên rổ, trong nháy mắt được thực hiện ra.

Thế nhưng khi quả bóng này rời tay, tất cả mọi người đều biết. Lực hơi mạnh rồi, bởi vì bóng bay thẳng tới mép rổ.

“Bình!” Một tiếng giòn tan vang lên, quả bóng rổ này đập vào mép rổ rồi sau đó bắn ra ngoài. Tên sinh viên đứng dưới rổ vừa định nhảy lên cướp bóng, thì trong phút chốc cảm giác được một cỗ lực mạnh mẽ truyền đến. Lúc này gã kinh hãi quay đầu lại nhìn, thì đã phát hiện Cổ Dục vốn còn bị chắn phía sau đã hoàn toàn bật cao lên, đầu của Cổ Dục lúc này đã vượt qua độ cao của giỏ. Sau đó Cổ Dục nhanh chóng vươn tay đoạt được quả bóng bật ra, tiếp đó động tác liền mạch và mạnh mẽ như đang bỏ xuống một cái rìu chiến.

“Bang!” Một tiếng giòn tan, tên sinh viên kia thì trực tiếp bị đẩy ra ngoài, còn Cổ Dục thì đang ở trên rổ đu một chút rồi mới nhảy xuống, dù sao thì an toàn vẫn là trên hết.

Thế nhưng lúc hấn tiếp đất thì những người khác đều cảm thấy choáng váng, con mẹ nó, bật cao thế này làm sao mà phòng thủ đây?

“Ặc! Tốt hơn là tôi nên ở bên ngoài vòng ném rổ vậy!” Nhìn dáng vẻ kinh hãi của tên sinh viên bị đẩy ra kia, Cổ Dục không khỏi sờ sờ mũi, cười nói.

“Ừm! Cậu vẫn nên chơi ở vòng ngoài đi.” Nuốt một ngụm nước bọt, ông chú bên này cũng đồng ý với Cổ Dục. Tiếp theo Cổ Dục chơi ở khu vực bên ngoài vòng, nếu hấn còn đứng ở trong vòng, đoán chừng cũng không ai dám chơi tiếp nữa. Nhưng cho dù hấn ở bên ngoài thì cũng không có ai có thể ngăn cản hấn được.

Trước đó đã nói, Cổ Dục ném ba điểm là cực kỳ chuẩn, hơn nữa tốc độ cực nhanh, chỉ cần có một không gian là có thể ném rõ. Lần thứ hai bóng được chuyển đến, vị trí của Cổ Dục kỳ thật cũng không quá tốt, hiện tại hắn cách đường ba điểm tương đối xa. Kỳ thật khoảng cách này gần vạch giữa sân hơn một chút, nhưng mà sau khi hắn tiếp nhận bóng thì lập tức ném rõ...

Hắn cứ như vậy mà ném rõ... sau đó bóng đi thẳng một đường vòng cung vào rõ...

“Con mẹ nó! Vậy sao chơi nữa đây...” Nhìn bóng rõ trực tiếp bay vào rõ, lúc này đối phương cũng đành buông xuôi. Sau đó mang về mặt bắt đắc dĩ nói, cái này cũng thật sự là quá khi dễ người ta rồi.

Mà nghe đối phương nói, Cổ Dục cũng nở nụ cười. Quả thật, nếu như mình vẫn chơi như vậy thì không có cách nào đấu lại nữa. Thấy vậy, bắt đầu tiếp bóng lần thứ ba, Cổ Dục cũng thu liễm lại, hắn cũng không có ném bóng ở vạch ba điểm, trừ phi đồng đội thử qua vài lần không thành công thì hắn mới chớp cơ hội ném một cái. Hơn nữa, khi nhận bóng xong cũng không đột phá vòng tròn bên trong, nhiều lắm là luyện một chút khả năng đột phá cùng dẫn bóng, đa phần thời gian còn lại đều chuyển bóng cho đồng đội ghi điểm.

Lúc phòng thủ cũng chỉ phòng thủ khu vực của mình, trên cơ bản chính là chơi một kèm một.

Cho dù là như vậy, miễn cưỡng không tung hết thực lực ở trên sân, nhưng mà đội của Cổ Dục tuyệt đối sẽ không thua. Bởi vì có Cổ Dục ‘bug’ tồn tại, lúc sắp thua thì hắn sẽ bộc phát thực lực ra một chút để cân bằng lại trận đấu. Cứ như vậy đấu hơn nửa giờ đồng hồ, Cổ Dục và hai ông chú cũng không có thua.

Nếu như không phải vì có người nói đã sáu giờ rồi muốn trở về ăn cơm, có lẽ Cổ Dục có thể còn đang nghiền. Nhưng mà vừa nhìn thấy Tống Minh còn ở bên cạnh, hắn biết mình có chút mạo phạm giai nhân rồi.

“Tôi còn có hẹn, mấy huynh đệ cứ chơi tiếp đi nha!” Theo cú ném rỏ chuẩn xác từ vị trí gần giữa sân, Cổ Dục cũng mỉm cười rồi nói với mọi người một câu.

Nghe được Cổ Dục cuối cùng cũng rời đi, đôi phương lúc này đều thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng ngoài miệng đều nói là ‘ở lại chơi chút đi, vẫn còn sớm cơ mà’. Thế nhưng ánh mắt họ lúc này đều lộ ra ý tứ là muốn Cổ Dục nhanh chóng đi giùm. Mà Cổ Dục cũng không để ý làm cái gì, hắn cười một tiếng rồi trở lại chỗ của Tống Minh.

“Mệt lắm không!” Nhìn Cổ Dục quay lại, lúc này Tống Minh cũng từ bên cạnh lấy ra chai nước đưa tới, cái này là cô cố ý mua cho Cổ Dục từ sớm.

“Không mệt nha! Tôi cũng còn chưa đổ mồ hôi.” Tiếp nhận nước, Cổ Dục lặng lẽ đi theo Tống Minh, sau đó vừa uống nước, vừa cùng Tống Minh đến nhà hàng mà Tống Minh đã đặt trước kia.

Kỳ thuật đây là một nhà hàng nổi tiếng ở trên mạng, chuyên bán xiên nướng.

Nói đến cái này, trong mắt Cổ Dục những món như nôi lẩu, xiên nướng, bún thập cẩm, lẩu cay... những thứ này hắn đều có thể làm được, dù sao hắn cũng có kỹ năng siêu đầu bếp.

Chương 317. Thẳng thắn

Chương 317: Thẳng thắn

Dù sao thì những món ăn này, nguyên liệu để làm điều rất dễ kiếm. Đơn giản là một ít đồ xào, một ít thịt mỡ, ớt cay, rau củ... chỉ có điều là phương pháp ăn có chút khác biệt mà thôi. Nhưng mà dù gì thì khác biệt cũng không quá lớn.

Nhưng mà mấy cô gái ở vùng Tứ Xuyên có vẻ là thích ăn cay, thế nhưng ăn được hay không mới là một chuyện, không phải người nào cũng giống nhau.

Nhưng mà đối với chuyện này Cổ Dục cũng chỉ có thể cười trừ, nếu Tống Minh muốn ăn thứ này thì hẳn nhất định vẫn ở bên cạnh bồi tiếp.

“Hương vị của nhà hàng này ngon thật, nhưng nhất định không ngon bằng anh làm!”

Ngồi trong xe Cổ Dục nhớ lại hương vị bữa ăn vừa rồi, Tống Minh hiếm khi lộ ra vẻ ngây thơ chất phát, cười nói.

“Đó là điều chắc chắn, nhưng tôi hiếm khi làm những thứ này. Mùi vị quá nồng, hơn nữa rất lâu mới tẩy được mùi.” Nghe được lời của Tống Minh, Cổ Dục vừa lái xe vừa cười nói, nhưng hẳn nói đây cũng là sự thật. Bây giờ hẳn có thể cảm thấy tóc và quần áo của mình lúc này đều có mùi như thế, vừa rồi ăn thì rất ngon nhưng bây giờ mùi bám trên người rất khó chịu.

“Ừm, điểm này đúng là có chút khó chịu. Ài, về nhà lại phải tắm rửa lại rồi giặt quần áo.” Nghe Cổ Dục nói lời này, Tống Minh cũng thở dài nói với vẻ bất lực.

“Phụ nữ các cô không phải mỗi ngày đều thích tắm sao? Có gì mà phiền phức chứ? Quần áo thì cứ quăng vào máy giặt để nó tự lo.” Nghe những lời than thở của Tống Minh, Cổ Dục không khỏi mỉm cười tiếp đó vừa lãnh đạm cười nói.

“Tắm là tắm, gội đầu là gội. Đàn ông các anh tắm gội nhanh, một phút là giải quyết xong, nhưng phụ nữ bọn tôi tắm gội rất lâu. Tắm xong còn phải tẩy da chết, tiếp đó gội đầu còn phải dùng dầu xả để bảo vệ tóc. Gội đầu xong không mất hơn 10-18 phút thì đừng nghĩ, hơn nữa sau khi gội đầu xong còn phải sấy tóc.” Tựa trên chỗ ghé ngồi, người thấy tóc của mình có mùi đồ ăn như vậy, Tống Minh trầm mặc nói.

“Ha ha ha, vậy thì tôi đúng là không hiểu.” Nghe cô nói với vẻ bất lực như vậy, Cổ Dục không tim không phổi cười một cái. Sau đó thì chậm rãi nói, quả thật có những thứ hán không thể hiểu được.

Nhìn bộ dạng của Cổ Dục, Tống Minh cũng khẽ đảo mắt một cái. Tiếp theo thì thỉnh thoảng cùng Cổ Dục tán gẫu vài câu, Tống Minh cũng rất lợi hại, hầu như không có gì mà cô không hiểu. Cổ Dục nói đến vấn đề gì, cô cũng có thể xen vào một hai câu. Cho dù đó là bóng rổ thì cô ấy cũng có hiểu biết một chút, không giống như nhiều bạn gái chỉ biết Jordan, Kobe và Đại Diêu. Ngoài mấy người đó ra thì không còn biết ai nữa, nhưng mà Tống Minh thì ngược lại, cô có hiểu biết đối với bóng rổ. (ở Trung Quốc môn thể thao quốc dân của họ chính là bóng rổ, đó là lý do vì sao nền bóng đá của họ không quá nổi.)

Ngay cả Duncan và Manu Ginobili Tống Minh cũng biết đến.

Điều này khiến Cổ Dục hơi bất ngờ, trò chuyện với Tống Minh thực sự cảm thấy có rất nhiều điều để nói, không cần tốn quá nhiều trí óc để suy nghĩ.

Hai người vẫn tiếp tục trò chuyện trên đường, Cổ Dục rất nhanh đã lái xe đến trước cửa nhà của cụ Tổng.

“Được rồi, chúng ta đến rồi.” Vừa dừng xe, hắn cũng nhìn về phía Tổng Minh, Tổng Minh cũng cởi dây an toàn, nhưng cô không có vội vàng xuống xe, mà là nhìn Cổ Dục.

“Cổ Dục, anh có bạn gái chưa?” Nhìn Cổ Dục, Tổng Minh cười hỏi.

“Ặc, không có...” Nghe được lời này của Tổng Minh, Cổ Dục không biết tại sao trong đầu đột nhiên lại loé lên khuôn mặt của Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Tiết Thanh Huyền. Nhất là Tiết Thanh Huyền, bởi vì cô ấy là người duy nhất nói với hắn là muốn làm bạn gái của hắn. Nhưng mà Cổ Dục đến bây giờ vẫn cho rằng là cô ấy chỉ nói đùa mà thôi.

Vì vậy, sau khi Cổ Dục do dự một lúc, thì nói rõ ràng là mình chưa có bạn gái.

Mà Tổng Minh khi thấy được một tia do dự của Cổ Dục, trong lòng cô chợt nghĩ ra hai loại. Thứ nhất là trong đầu của hắn đang lọc ra mấy cô gái có liên quan đến hắn, sau đó xác định hắn có phải là vẫn còn độc thân hay không.

Cái thứ hai chính là hắn đang nghĩ lời nói dối với mình.

Từ phương diện hiện tại, cái loại thứ hai khó có thể xảy ra, bởi vì câu trả lời của hắn rất thành thật. Nhưng mà rơi vào loại thứ nhất thì cũng khiến Tổng Minh cảm thấy có chút bị uy hiếp.

“Nếu anh không có bạn gái, anh xem tôi thế nào?” Nhưng cô cũng là một người sáng suốt, lập tức đề xuống một tia uy hiếp này xuống đáy lòng. Sau đó quay đầu nhìn về phía Cổ Dục mỉm cười rồi nhẹ giọng hỏi.

“Ặc, cô không phải là đang nói đùa đấy chứ!” Nhìn vào mắt Tổng Minh, Cổ Dục có chút lúng túng nở nụ cười. Sau đó

có chút choáng ngợp hỏi, hẳn thật sự không biết làm sao để xác định.

“Không phải! Tôi đang nói thật, anh đối với tôi có cảm giác hay không?” Nhìn chằm chằm vào Cổ Dục đang cố né tránh ánh mắt của mình, Tống Minh chậm rãi nói. Mặc dù đây là câu hỏi, nhưng đồng thời tay của cô cũng khẽ động.

Tay trái của Tống Minh nắm tay của Cổ Dục, nhìn thấy người trước mặt dường như có chút không biết trả lời thế nào, tiếp đó tay trái cô kéo tay hắn đặt ở lên đùi của mình, đồng thời tay phải của cô cũng đặt trên ngực chỗ trái tim của Cổ Dục.

Ngay khi cô vừa làm hành động như vậy, nhịp tim của Cổ Dục cũng bắt đầu tăng tốc, điên cuồng tăng tốc. Mà cảm nhận được nhịp tim của Cổ Dục, Tống Minh cũng nở nụ cười.

Bởi vì cô chắc chắn rằng Cổ Dục đối với mình cũng có hứng thú, ít nhất là đối với thân thể của cô cũng rất hứng thú. Cô cũng không có yêu cầu mới đến với nhau thì Cổ Dục phải lập tức trở thành người yêu hoàn mỹ. Bởi vì cô biết rõ, đây là chuyện không mấy dễ dàng, nhưng mà chỉ cần hắn đối với cô có hứng thú, những thứ còn lại hắn sẽ từ từ thay đổi, trở thành một nửa hoàn hảo của mình trong tương lai.

Đây là lòng tin của cô vào bản thân và cũng là lòng tin của cô đối với Cổ Dục.

Chương 318. Kẻ trộm

Chương 318: Kẻ trộm

“Tôi đang hỏi thật đó.” Cảm nhận được nhịp tim của Cổ Dục, Tống Minh ngẩng đầu lên nhìn Cổ Dục và cười nói.

“Ặc, tôi... Tống Minh... cái này...” Nhìn thấy gương mặt tươi cười và động tác của Tống Minh, Cổ Dục có chút choáng váng nên cũng không biết trả lời thế nào. Miệng cứ mở to, ắp a ắp ứng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Không cần nói, tôi biết trong lòng anh bây giờ đang rất loạn, không biết phải trả lời thế nào. Nhưng mà không sao, chúng ta còn có nhiều thời gian. Do đó anh phải cho tôi một vị trí mới được đó biết không hả.” Nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của Cổ Dục, Tống Minh lập tức tiến lại gần, sau đó dưới ánh mắt ngơ ngác của Cổ Dục cô ôm cổ hắn. Tiếp đó thì nghênh đón...

Rất lâu sau Cổ Dục mới phản ứng lại, động tác của Tống Minh rất vụng về. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên của cô, khi Cổ Dục chuẩn bị chuyển từ thủ sang công, thì Tống Minh nhẹ nhàng rút lui trở lại vị trí của mình, sau đó che lấy khuôn mặt của mình, bây giờ mặt của cô đang đỏ bừng.

“Ừng ực.” Nuốt nước bọt một cái, Cổ Dục cũng ngồi tựa vào ghế lái, khẽ liếc mắt nhìn về phía Tống Minh, hắn không biết tiếp theo nên làm gì mới tốt.

Nhưng mà qua một lúc sau, khi Tống Minh bình phục trở lại, cô lập tức chiếm thế chủ động nói.

“Từ hôm nay trở đi, anh chính là bạn trai của em. Sau này mỗi ngày đều phải nói chuyện với em trước khi đi ngủ biết

không. Tiếp đó thì khi nào em có ngày nghỉ, phải cùng em đi ra ngoài chơi, cũng chính là hẹn hò. Chúng ta trước tiên cố gắng tìm hiểu đôi phương một chút! Được rồi! Muộn rồi, em về đây.”

Sau khi nói xong, Tống Minh lập tức xuống xe, trên xe chỉ còn lại Cổ Dục vẫn còn đang có chút choáng váng. Hắn có cảm giác hình như tiến độ như thế này có chút nhanh, dù gì thì trước đó mấy ngày cả hai còn chưa từng bao giờ chạm tay nhau. Vậy mà hôm nay lại đột nhiên nhảy qua tầng 2, lúc này hắn vẫn còn có chút hoảng hốt.

“Ừm, lúc trở về phải lái xe chậm một chút, an toàn là trên hết!” Vô vớ mặt mình để tỉnh táo lại một chút, sau đó Cổ Dục khởi động xe hướng về nhà mình. Nhìn thấy xe Cổ Dục rời đi, Tống Minh ở tầng hai cũng nở nụ cười, tiến triển ngày hôm nay thực sự ngoài mong đợi, rất hoàn mỹ!

...

“Anh về nhà chưa?”

“Ừm, đã về rồi.”

“Vậy đi nghỉ ngơi sớm đi!”

“Được...”

Hắn cúp máy với vẻ mặt kỳ lạ. Thành thật mà nói, Cổ Dục không quen với việc đột nhiên có một người phụ nữ không phải là mẹ ruột của mình lại quan tâm đến mình nhiều như vậy.

Nhưng sau đó hắn lắc đầu, mặc dù có chút kỳ lạ nhưng hắn cũng không chán ghét.

“Trước tiên cứ nói chuyện đã.” Sau khi nhỏ giọng lầm bầm, Cổ Dục vỗ vỗ đầu Vua Núi, sau đó thì lên tầng hai tắm rửa đi ngủ.

Khi hắn trở lại, Lâm Lôi mấy cô gái đã đi về hết rồi, nên bây giờ chỉ có hắn và mấy con vật nhỏ bị bỏ lại trong nhà mà thôi.

Sau khi tắm xong, Cổ Dục lên giường rồi tiến vào mộng đẹp.

Nhưng giấc mơ đêm nay có chút thú vị, là theo một cái kịch bản.

Kịch bản vẫn là ở trong xe của hắn, vẫn là Tống Minh hôn hắn, nhưng sau khi hai người tách ra, Tống Minh đang ngồi đó lúc này lại trở thành Tiết Thanh Huyền.

Chỉ thấy Tiết Thanh Huyền nhìn Cổ Dục, đôi mắt đầy mắt mát và đau đớn.

“Đồ căn bã!”

“Ừm, căn bã giống như em...” Nhìn Tiết Thanh Huyền trước mặt, Cổ Dục không khỏi thấp giọng lầm bầm. Nhưng trước khi hắn có thể nói cái gì khác, cảnh tượng trước mặt lại thay đổi, lần này lại là Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thu Nhân xuất hiện trước mặt hắn.

“Chú và Tống Minh rất tốt, vậy chúng tôi phải đi rồi.”

“Tôi với Tống Minh tốt liên quan gì đến việc mọi người rời đi? Đây...” Nhìn ba người đang dần dần mờ mịt, Cổ Dục cúi đầu, trên trán hiện lên ba vạch đen, hắn cảm thấy như thể mình đã bỏ lỡ điều gì đó.

Sau khi cả ba người cũng rời đi, Lương Tuyết và Triệu Hàn lại xuất hiện trước mặt Cổ Dục.

“Không phải chứ! Hai người cũng có liên quan nữa sao?” Nhìn hai người bọn họ, Cổ Dục sờ sờ trán của mình, sao lại cảm thấy không thể giải thích được thế này?

“Đừng nói là anh không biết chúng tôi nghĩ cái gì!”

“Hừm, đồ cặn bã!”

Nhưng rõ ràng là họ phớt lờ những gì Cổ Dục nói, chỉ là bọn họ xuất hiện rồi tự nói lời của mình xong thì cũng biến mất. Lúc này hình ảnh lại biến thành Lữ Thi Văn cùng Đan Đình Đình.

“Hai cô gái này tại sao cũng lại xuất hiện. À! Tôi biết rồi, là tôi đang nằm mơ.” Nhìn hai cô nhóc này, Cổ Dục lúc này mới nhận ra mình đang nằm mơ.

Sau đó trong tiềm thức hắn tự nhủ sẽ tỉnh lại, lúc này không khỏi mở mắt ra nhìn trần nhà, Cổ Dục mỉm cười, thật sự đây là một giấc mơ ...

“Nhưng có quá nhiều người xuất hiện trong giấc mơ này.” Dùng hai tay lại mắt của mình, Cổ Dục có chút lẩm bẩm nói không nên lời, sau đó xoay người đi ngủ tiếp. Nhưng mà hắn còn chưa ngủ, đột nhiên Ngu Ngơ và Ngốc Ngốc vẫn đang nằm trong phòng của hắn ngủ, lúc này lại từ dưới sàn ngổi dậy nhảy lên giường của hắn.

Ngay khi nó nhảy lên, Cổ Dục tự nhiên lại mở mắt ra.

“Không phải tao đã nói rồi sao, đừng leo lên giường ngủ.” Nhìn xem hai đôi mắt đang phát màu xanh lục của Ngốc Ngốc và Ngu Ngơ, Cổ Dục không khỏi trầm giọng nói.

“Ô ô...” Nghe được lời nói của Cổ Dục, lúc này Ngu Ngơ và Ngốc Ngốc không khỏi dùng móng vuốt của mình chỉ về phía sân sau. Mà khi nhìn thấy hành động của bọn nó, Cổ Dục không khỏi sững sờ một lúc, sau đó ngổi dậy đi tới cửa sổ trong phòng.

Trăng ở quê ban đêm rất sáng, ở đây không có mây mù, ngoại trừ lúc trời nhiều mây. Ban đêm trăng sao rất sáng, khi mới đến đây thì Cổ Dục rất thích nhìn bầu trời đêm vào ban đêm, nhưng bây giờ hắn đã quen với nó rồi.

Nhưng vào lúc này, Cổ Dục phát hiện ra rằng dưới ánh trăng, trên cánh đồng ở bên ngoài trại cá của hắn có một chiếc ô tô đang đậu trong bóng tối.

Nếu không phải phòng của Cổ Dục ở trên tầng hai và có độ cao nhất định, thì khi nhìn thẳng tuyệt đối không thấy được chiếc xe này. Hơn nữa, có thể thấy chiếc xe này là cố tình đậu vào một điểm mù.

Chương 319. Trộm ghé thăm

Chương 319: Trộm ghé thăm

Tại sao lại có xe ở đó, ánh mắt Cổ Dục đột nhiên nheo lại.

Xe của người trong thôn tuyệt đối sẽ không đậu lại ở đó, bởi vì bên kia không có cái gì cả. Hơn nữa còn là đường đất, đậu xe ở đó một đêm chắc chắn là hôm sau phải đi rửa. Cho nên xe này không phải là của người trong thôn, chỉ có thể là của người ở bên ngoài thôn.

Mà những người ngoài thôn đậu xe chỗ đó để làm cái gì?

“Trộm cá?” Nghĩ đến đây, Cổ Dục nheo mắt lại rồi nở một nụ cười gian xảo. Sau đó hắn nhanh chóng mặc quần áo, cầm cung tên đi xuống dưới lầu. Đồng thời cất tiếng gọi Vua Núi, tuy rằng Tiêu hoàng hậu và Trương công chúa đã tỉnh lại. Thế nhưng Cổ Dục cũng không có yêu cầu bọn chúng đến, dù sao bọn chúng vẫn là động vật hoang dã.

Mặc dù Cổ Dục có quyền chăn nuôi động vật hoang dã, việc này nhà họ Khổng và Tiết Thanh Huyền đã giúp hắn giải quyết rồi. Thế nhưng nếu bọn thú tấn công người thì bản chất sẽ khác, còn Vua Núi thì không sao.

Mang theo Vua Núi, Cổ Dục lặng lẽ mở cửa trại cá rồi chậm rãi bước vào. Vừa bước vào, hắn đã nghe thấy âm thanh mở khoá ở cửa lớn.

Ngoài âm thanh mở khoá còn có những đoạn hội thoại của những người này...

“Đại ca! Em nghe nói nhà của Cổ Dục người này, bên trong có rất nhiều bảo bối. Bao gồm cả hổ con, sói con, cả Hồng

Long giá trị hơn mấy triệu. Vì sao chúng ta không đi vào nhà hăn trộm, đi trộm cá ở đây làm gì?”

“Cậu ngu thật hay ngu giả vậy, sân trước nhà hăn ta có cả chó sói, cậu định ăn trộm đồ hay đi nộp mạng cho mấy con thú của hăn hả? Vua Núi nhà hăn có thể cắn chết cả Sói Vương đó mà biết không hả?”

Nghe được nghi vấn của đôi phương, một giọng nói khác vội vàng trách móc.

Tiếng trách móc này là của một người khác, cũng chính là lão đại của nhóm người này, tên hăn là Triệu Học Chí, biệt danh là Triệu lão đại. Hăn ở trong 10 dặm tám thôn xung quanh đây xem như là một người có tiếng.

Tất nhiên, danh tiếng cũng không phải là cái gì tốt để mà khen ngợi. Hăn ở vùng này có tiếng là một tên lưu manh, hăn cũng không phải là người của thôn Cổ gia. Cho nên mặc dù chuyện Cổ Dục có tiền thì khắp xung quanh nơi này đều đã nghe bàn tán, dù vậy thì ngay từ đầu cũng không thực sự làm cho hăn để ý đến Cổ Dục.

Bởi vì mặc dù là một tên lưu manh du côn ở địa phương, nhưng hăn không có gốc, ít nhất hăn sẽ hỏi cặn kẽ trước khi bắt đầu hành động.

Hăn ta cũng biết Cổ Nhạc Thành, Ngô Đạo Hỷ thì hăn còn thân thiết hơn. Mà cả hai người này đều thua trong tay Cổ Dục, điều này đủ để giải thích vấn đề, hơn nữa hăn ta cũng tra ra được dường như Cổ Dục còn có một số quan hệ trong thành phố. Trên quan trường hăn cũng có người, tầng lớp cao hơn thì hăn không nghe ngóng ra được, nhưng mà Khổng Hạo Văn thì hăn cũng đã tra ra được.

Thêm vào đó người này cũng có quan hệ với Hứa Cẩm, điều này càng chứng tỏ cái người tên Cổ Dục này trên thương

trường cũng có người.

Đối với dạng người như Cổ Dục thế này, rủi ro ra tay tỉ lệ thành công quá thấp. Rất có thể trộm gà không thành lại mất cả nắm thóc, đến lúc đó hẳn ta trộm không thành mà còn khiến bản thân rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Vì vậy, đến bây giờ gã vẫn chưa có động thủ, nhưng gần đây liên quan đến gia đình Cổ Dục, bỗng nhiên xuất hiện một tia tích cực. Cái cơ hội lần này là do một người trong nhà nói cho hẳn biết được, là do chồng của cô em gái hẳn nói cho hẳn biết!

Chồng của em gái Triệu Học Chí làm việc với chú ba của Cổ Dục và những người khác ở nhà máy nuôi gà ở thôn bên cạnh, bởi vì vừa vặn tiện đường nên thỉnh thoảng hẳn ta lại đi cùng chú ba và thím ba của Cổ Dục đi ngang qua phía sau nhà Cổ Dục.

Cũng là do thím ba thích khoe khoang, cho nên có một hôm lúc trở về có tình cờ đi ngang qua sau nhà Cổ Dục. Lúc đó thấy được người của vườn trái cây Khinh Khinh đến kéo cá, thế là bà thuận miệng nói một câu rằng cái ao cá này của Cổ Dục có giá trị hơn mấy triệu tệ.

Người nói không có ý gì nhưng người nghe lại để tâm.

Sau khi nghe những lời của thím ba, người này lập tức đã chú ý đến nhà Cổ Dục.

Qua lại vài lần gã cũng tìm ra được một số manh mối, đó là nhà của Cổ Dục được bảo vệ rất mạnh. Nhưng mà ở phía sau ao cá thì được bảo vệ rất ít, ngoại trừ camera thì cũng chỉ có cái cửa lớn kia là có chút phiền phức.

Vài ngày trước, khi đi uống rượu ở nhà cha của Triệu Học Chí. Rượu vào thì lời ra, cho nên hẳn mới nghe được chuyện

này. Vẫn là câu nói cũ, người nói không có ý nhưng mà người nghe thì lại để tâm.

Triệu Học Chí để mắt tới Cổ Dục cũng không phải ngày một ngày hai, tiền tài động nhân tâm.

Dù không biết Cổ Dục có bao nhiêu tiền, nhưng hẳn ta biết rằng nhà Cổ Dục rất giàu.

Người dân trong mười dặm tám thôn ở xung quanh đều nói nhà Cổ Dục giống như là một cái kho bạc.

Nhìn vào ngôi nhà của Cổ Dục, khắp nơi đều là tiền.

Đồ vật gì cũng đều đáng giá hơn mấy triệu

Hoặc hơn mấy triệu là bình thường!

Dù bây giờ cuộc sống của người dân đã khá hơn nhưng cũng chỉ giới hạn tại việc không bị đói, mùa đông không bị lạnh mà thôi. Mấy triệu tệ đối với họ chính là một con số viễn vông và xa vời.

Nói không động tâm thì tuyệt đối là chuyện không có khả năng, đặc biệt là những người tham lam như bọn hắn.

Nhưng vấn đề là nhà của Cổ Dục quá nguy hiểm, gần nhất truyền ra tin tức trong nhà hắn không chỉ có chó dữ, hơn nữa còn có Báo Quân, có đại bàng. Nghe nói gần đây hắn còn có thêm hai con sói, đây chính là sói đỏ nha, là chó sói ở trong núi đỏ.

Nếu như bị chúng cắn thì bọn họ sẽ tìm ai để nói lý lẽ?

Nếu chỉ là những người bình thường, là người thấp cổ bé họng thì có thể lừa gạt một trận. Nhưng mà Cổ Dục không phải là người không quen biết giới quan chức và người trong giới kinh doanh, nếu hắn thực sự gọi cảnh sát và đâm đơn kiện, bọn họ sẽ không còn chiếm được chỗ tốt nào.

Chương 320. Đổi trộm thành cướp

Chương 320: Đổi trộm thành cướp

Hiện tại Cổ Nhạc Thành và Ngô Đạo Hỉ vẫn còn đang ở tù đấy.

Mặc dù đang chuẩn bị tài liệu cho việc truy tố, nhưng cũng sẽ không hoàn thành sớm. Hơn nữa, nghe phong phanh hình như Cổ Nhạc Thành phải ngồi tù ít nhất sáu bảy năm, mà Ngô Đạo Hỉ kia càng thảm hơn, có thể tám đến mười năm cũng có thể chưa ra được.

Do đó, rủi ro là quá lớn và lợi ích không tỷ lệ thuận với rủi ro. Khả năng lớn sẽ là lấy giỏ trúc múc nước mà chẳng được gì, mà bản thân có nguy cơ rơi xuống sông, như vậy không đáng.

Nhưng tin tức lần này mà hần ta nhận được đã khiến cho hần có một chút ý nghĩ.

Mặc dù cá trong trại cá ở sân sau của Cổ Dục tuy không có giá trị bằng những thứ trong nhà của hần. Nhưng những con cá ở trong cái ao này cũng có giá trị vài triệu, chỉ cần bắt một nửa thôi thì cũng đáng giá mấy trăm ngàn. Hơn nữa, cái này nguy hiểm so với đi vào nhà trước thì thấp hơn nhiều.

Cho nên Triệu Học Chí lần này bèn tụ tập một đám tiểu đệ của mình, chạng vạng tối thì đến đây. Đáng tiếc động tác của bọn họ tuy rằng không có đánh thức Vua Núi ở sân trước, thế nhưng tiểu hồ trong phòng lại cảm ứng được.

Phải biết rằng lãnh thổ của loài hổ ở trong núi là rất lớn. Nó ở địa bàn phía đông, nhưng nếu ở phía tây có gì xâm lấn thì nó đều biết. Dù nhà Cổ Dục lớn đến đâu thì cũng không bằng lãnh thổ của hổ, vì vậy những người này vừa đến, con hổ con đã cảm ứng được điều đó.

“Đại ca, em nói là anh cẩn thận quá, nếu chó đến thì em để chó cắn, nếu nó cắn thì em có thể tống tiền hắn một trận.” Nghe tiếng trách móc, lúc này một người khác ở bên cạnh người kia không khỏi có chút oán trách lên tiếng nói.

Bọn hắn là lưu manh chân chính, không sợ bị đánh, đánh chết là tốt nhất. Chỉ cần đánh không chết thì sẽ phải bồi thường tiền nha! Đánh chết bọn họ thì cũng phải đền mạng?

Bọn họ chính là dùng cái thân thịt rẻ tiền này để kiếm tiền.

“Còn định lừa bịp hắn một trận? Trong nhà hắn có sói đó biết không? Khi sói cắn người thì cậu nghĩ nó sẽ cắn vào cánh tay, hay là mông của cậu? Nó sẽ cắn cổ họng cậu đấy, nếu mà bị cắn thì chỉ có chết. Đến lúc đó hắn thả sói vào trong núi, cảnh sát không tìm thấy nó thì xem như cậu chết vô ích, còn định lừa tiền của hắn à...”

Nghe được người này nói lời này, Triệu Học Chí tức giận đáp.

Nghe thấy Triệu Học Chí nói như vậy, người đàn ông này lập tức ngậm miệng, xem ra đây là sự thật. Nếu chó cắn người thì chủ phải bồi thường, nhưng nếu sói cắn chết người thì cảnh sát chẳng lẽ phải đi vào núi để tìm sói? Tốt rồi, bản thân hắn ta cũng cảm thấy điều đó khó có thể xảy ra.

“Ài! Thật đáng tiếc, nghe nói những thứ đáng giá trong nhà hắn rất nhiều, nếu như đi vào vớ vét một vòng, chắc cả đời cũng không cần phải lo nữa.” Lúc này, một người khác cũng chen miệng vào, có một số ít người chính là như vậy. Thấy

người khác có tiền rồi, họ cũng không nghĩ đến việc bản thân phải cố gắng, để có thể kiếm được tiền như đối phương.

Mà thay vào đó là họ lại nghĩ cách làm thế nào để cưỡng đoạt đồ vật của đối phương biến nó thành của mình, đây chính là tình cảnh hiện tại.

“Két...”

“Đừng nói nữa, cửa mở rồi.” Đúng lúc này, người mở cửa cuối cùng cũng mở được cửa nhà Cổ Dục. Cửa mở ra, dưới ánh trăng Cổ Dục có thể thấy hết thấy có bốn người. Trong bóng tối đều mặc đồ màu đen và che mặt, nhìn rất là chuyên nghiệp, chắc hẳn không phải là lần đầu tiên bọn hắc gậy án.

Mà khi bốn người họ mở cửa đi vào và nhìn thấy Cổ Dục, bọn họ không khỏi choáng váng.

Đặc biệt là hai người đứng phía sau, sau khi nhìn thấy bên trong có người. Bọn họ theo bản năng là muốn bỏ chạy, thế nhưng lại bị Triệu Học Chí kéo lại.

“Bên người hắc không có sói, hắc chỉ có một người và một con chó!” Thời điểm nhìn thấy Cổ Dục, hắc ta thực sự có chút bối rối, nhưng ánh mắt quét qua một chút lập tức có thể nhìn ra tình huống nơi đây.

Bây giờ ở trong trại cá này, ba cái ao lớn đều có đầy cá. Lúc này trong trại cá chỉ có Cổ Dục và Vua Núi đứng đó, không có mai phục, cũng không có sói.

Hắc biết rất rõ nếu bây giờ bốn người bọn họ rút lui, cảnh sát truy tìm không nói. Thế nhưng Cổ Dục sẽ có sự đề phòng, nhất định hắc sẽ đối khoá, đến lúc đó bọn họ muốn trở lại trộm đồ thì sẽ càng thêm khó khăn.

Vì vậy ánh mắt của hắc lóe lên, Triệu Học Chí này muốn chuyển từ ăn trộm thành ăn cướp.

“Hắn cũng chỉ có một người, lên! bắt hắn lại!” Nhìn Cổ Dục đang đứng ở phía xa, Triệu Học Chí hừ lạnh một tiếng rồi trầm giọng nói. Vừa rồi bên ngoài hắn còn trách móc tiểu đệ mình vì sao không đi vào từ sân trước, thế nhưng bây giờ hắn lại vung tay lấy ra một con dao ở trên người, tiếp đó lao về phía Cổ Dục.

“Đáng lẽ ra phải làm từ lâu rồi, ha ha ha ha.” Mặc dù tên này đang che mặt, thế nhưng Cổ Dục có thể tưởng tượng ra được gương mặt của tên này hiện tại đang nhe răng cười. Thật trùng hợp, lúc này khuôn mặt của Cổ Dục cũng đang cười...

“Thật đúng là thiên đường có lỗi cậu không đi, địa ngục không cửa lại đâm đầu vào. Vậy mà lại chủ động công kích tôi vậy thì cũng đừng trách tôi.” Nhìn gã đàn ông đang lao tới kia, Cổ Dục cười nhẹ rồi nhanh chóng lấy cây cung trên lưng xuống. Tiếp đó liếc nhìn cánh tay của người này, trong nháy mắt mũi tên lập tức bay ra.

“Tung!” Một âm thanh nhỏ vang lên, những người này nào đã được chơi cung tên bao giờ? Chơi ná bắn chim thì còn tạm được. Cho nên người này còn không kịp phản ứng gì thì mũi tên của Cổ Dục đã xuyên qua cánh tay của hắn, con dao trong tay của hắn lập tức rơi xuống đất. Thế nhưng hắn ta không có dừng lại mà vẫn tiếp tục lao về phía của Cổ Dục, khi ba người còn lại nhìn thấy điều này, bọn họ cũng hô lên rồi lao đến.

Chương 321. Phản ứng cấp thần

Chương 321: Phản ứng cấp thần

Lúc này, cái gã cầm dao đầu tiên lao lên kia bị Cổ Dục nhẹ nhàng tránh né, tiếp đó thì cho gã một cú đá. ‘Rốp’ một tiếng giòn tan vang lên, cú đá này của Cổ Dục khiến cho chân của tên này bị gãy. Lập tức gã kêu thảm một câu quỳ mọp xuống đất, thế nhưng cũng chưa hết, sau khi đã gãy chân của gã này Cổ Dục lập tức lùi lại. Hắn nhắm vào đầu của gã này tung thêm một cú đá ngang, lực có thể nói là rất mạnh.

Chỉ nghe một tiếng ‘Đùng’ giòn tan, người này lập tức bị bay ra ngoài, thực sự là bị bay ra ngoài xa hơn 3 mét. Gã ta lăng mấy vòng ở trên mặt đất, lúc này trên mặt gã máu me lênh láng, mũi của hắn rõ ràng là đã bị gãy và hắn lúc này cũng đã bất tỉnh.

Nhìn thấy tên này đã gục, Cổ Dục lập tức đi đến bên hai tên bị hắn bắn tên lúc trước. Tiếp đó hắn lại tung ra một cú đá, cú đá này trong thi đấu UFC gọi là đá bóng. Mà trong tranh tài thì nghiêm cấm việc thực hiện cú đá này, thế nhưng Cổ Dục đâu cần quan tâm điều đó chứ?

Những kẻ này đều là bọn cướp trắng trợn, không cần phải khách khí và nương tay với chúng làm cái gì.

Cổ Dục trực tiếp đá một cước vào đầu gã này, ngay lập tức gã quẹo cổ hôn mê bất tỉnh. Hơn nữa nhìn bộ dạng trên mặt chắc chắn cũng nhiều chỗ bị gãy xương, chấn động não ắt là điều cũng không tránh khỏi.

“Tôi, tôi, tôi đầu hàng...” Lúc này, người cuối cùng nhìn thấy ánh mắt của Cổ Dục nhìn mình, gã này không khỏi lập tức đầu hàng, nhưng Cổ Dục còn không có cho hắn ta cơ hội đầu hàng. Lại một cú đá vào đầu, gã này cũng như đồng bạn ngoẻo cổ sang một bên bất tỉnh nhân sự.

Lúc này chỉ còn lại mỗi tên đang bị Vua Núi cắn thành bộ dạng máu me be bét.

“Tiễn mày cùng huynh đệ của mày ngủ một giấc nhé!” Nhìn ánh mắt khiếp sợ của đối phương, Cổ Dục cười cười sau đó lại đá ra một cái, người này cũng ngoẻo cổ nằm xuống đất.

“Gâu gâu!” Nhìn người đàn ông đã ngã xuống, Vua Núi cũng sủa lên một tiếng, giống như là đang hỏi Cổ Dục tiếp theo nên làm gì. Còn làm sao nữa, đương nhiên là báo cảnh sát rồi!

Nói đúng ra, ở nông thôn gặp trường hợp thế này, đa phần mọi người đều không có gọi cảnh sát. Dù sao đều là người trong thôn và quen biết, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, báo cảnh sát thì cũng hơi ngại ngùng.

Nhưng Cổ Dục làm gì có chuyện nể mặt đám người này chứ?

Ngay lập tức, hắn nhắc điện thoại di động rồi trực tiếp gọi cho cảnh sát, viên cảnh sát đang làm nhiệm vụ gần đó sau khi nghe tin nhà Cổ Dục có cướp lập tức chạy đến.

Tiếng xe cảnh sát vang vọng khắp thôn khiến buổi tối đang yên tĩnh bỗng nhiên lúc này náo nhiệt lên hẳn. Nhưng sự náo nhiệt này chỉ mới bắt đầu, bởi vì sau khi cảnh sát đến nơi nhìn thấy thương tích của đám người này. Họ ngay lập tức gọi xe cấp cứu đến, sau đó tiến hành ghi chép, điều tra các loại.

Sử dụng những bằng chứng này để chứng minh rằng Cổ Dục là đang tự vệ và những người này chính là cướp.

Khi cảnh sát rời khỏi nhà Cổ Dục thì trời cũng đã gần sáng.

“Quên đi! Trước tiên đừng ngủ, tranh thủ đi câu cá vậy!” Sau khi tiễn cảnh sát đi, Cổ Dục liếc mắt nhìn thời gian một chút. Hắn dự định sáng nay sẽ ngủ bù, lúc này hắn lê cái thân mệt mỏi đi khoá lại cửa ở sân sau, tiếp đó thì đi câu cá.

Không biết có phải vì hắn vừa đánh nhau hay không, mà vậy may hôm nay của hắn khá tốt, rốt cuộc lần này lại câu được kỹ năng. Kỹ năng được câu lên có tên là phản ứng cấp thần.

Đúng như tên gọi của kỹ năng này, khả năng này giúp hắn cải thiện tốc độ phản ứng của bản thân.

Về mặt lý thuyết, tốc độ phản ứng của con người có thể đạt khoảng 0,1 giây, nhưng đây chỉ là số liệu lý thuyết. Về cơ bản, thời gian phản ứng của mọi người trong khoảng 0,2 – 0,3 giây.

Nhưng bây giờ sau khi Cổ Dục có được kỹ năng này, tốc độ phản ứng của hắn đã thay đổi từ 0,2 – 0,3 giây ban đầu thành xấp xỉ 0,01 giây.

Khái niệm 0,01 giây là gì? Ví dụ, tốc độ ban đầu của súng trường tự động là khoảng 800 mét /giây, nếu một người đứng trước Cổ Dục mười mét và bắn vào anh ta bằng súng trường tự động, không báo trước mà chỉ dựa vào phản ứng thì hắn có thể tránh được đạn.

Đúng thế, chính là cường điệu như thế, bằng không sao có thể gọi là phản ứng cấp thần được chứ!

Nhưng kỹ năng này nằm trong tay Cổ Dục...

“Vô dụng? Tôi sống cuộc sống thoải mái như vậy, cũng không muốn đi đấu súng với người khác đâu!” Cổ Dục gãi đầu, kỹ năng này quả thực có chút vô vị đối với hắn.

Nhưng ngay sau đó hắn lập tức đã biết được lợi ích của kỹ năng này.

Câu cá xong Cổ Dục đi ăn sáng, sau khi Lâm Lôi và Lý Vân Vân đến, hắn bèn lên lầu ngủ, Cổ Dục ngủ đến tận trưa vẫn chưa dậy.

Sau bữa trưa, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đi cho hổ con và gấu con ăn, còn Cổ Dục thì ngồi trên ghế sofa chơi game. Kết quả là khi bắt đầu chơi game, hắn đã phát hiện ra chỗ lợi hại của phản ứng cấp thần này.

Hắn đang chơi game PUBG, trước đây hắn chơi rất kém, thực sự là rất kém. Điều duy nhất hắn giỏi là bắn súng trực diện, bởi vì liên quan giữa kỹ năng chiến đấu bậc thầy và vì cả ngày được uống nước giềng. Do đó dẫn đến việc hắn kiểm soát cơ bắp của mình rất tốt, cho nên khi giữ cò súng hoàn toàn không có áp lực. Nhưng chỉ có như vậy thì không đủ, hắn chơi toàn phải ngửa mặt lên trời từ sớm. (Ai chơi game PUBG thì sẽ hiểu mấy thuật ngữ này.)

Mười trận mà có được năm trận có thể vào đến vòng bo cuối cùng thì coi như là không tệ rồi, cho đến tận bây giờ hắn chỉ ăn qua được hai lần gà. Một lần là do hắn ném liên tục 10 quả lựu đạn nên cuối cùng nổ thắng, lần còn lại là do đối phương chạy bo không kịp nên chết ở ngoài vòng.

Nhưng mà hôm nay thì khác, hắn vừa mới chơi ván đầu tiên thì đã thắng...

Chương 322. Liên tục câu được kỹ năng

Chương 322: Liên tục câu được kỹ năng

Bởi vì hắn nhận ra khi vừa phát hiện người chơi khác, hắn hoàn toàn không có hoảng hốt. Hơn nữa trong nháy mắt hắn có thể quan sát được hành động của đối phương, nghe tiếng bước chân đoán ra hướng di chuyển. Trong tay có súng ngắm cũng không chỉ vào người đối phương, mà sẽ nhẹ nhàng ngắm vào đầu của đối phương...

Tiếp đó hắn bắt đầu show diễn của mình...

“Phanh Phanh Phanh...Phanh Phanh Phanh...Phanh Phanh Phanh...” Mỗi một súng là nổ đầu, tiếp đó... chiến thắng!

...

“Chúc mừng bạn đã nhận được kỹ năng... Thị lực linh hoạt...”

“Chúc mừng bạn đã nhận được kỹ năng... độ linh hoạt của ngón tay được thăng cấp MAX.

Cũng không biết có phải là do mối quan hệ không minh bạch giữa Cổ Dục và Tống Minh, hay là do gần đây vận may của hắn tăng lên.

Kể từ đêm đó bắt được đám người kia, liên tục ba ngày Cổ Dục đều câu lên được ba gương kỹ năng. Thế nhưng ba cái gương kỹ năng này, theo Cổ Dục nhận thấy thì những kỹ năng này đều hướng hắn theo con đường game thủ chuyên nghiệp...

Ặc, thật ra thì nếu suy nghĩ kỹ một chút thì những kỹ năng này phù hợp với việc đi làm lính hơn cả. Nhưng mà dùng để chơi game thì những kỹ năng này quả thực là rất tuyệt.

Phản ứng cấp thần có thể cải thiện đáng kể tốc độ phản ứng của hần. Bậc thầy chiến đấu và sức mạnh của nước giếng giúp hần cải thiện cơ thể và không chế tốt cơ bắp, có thể nói bây giờ hần có thể né được cả đạn. Thị lực linh hoạt và rõ nét giúp hần có thể nhìn thấy bất kỳ biến động nhỏ nào, ngón tay linh hoạt có thể uốn nắn cùng thao tác nhanh nhẹn đối với bất kỳ trò chơi nào...

Những thứ này tổng hợp lại, không chỉ giới hạn khi hần chơi game PUBG, mà ngay cả khi hần chơi LOL cũng là bất khả chiến bại. Mấy ngày nay hần cũng chơi lại một chút tài khoản cũ trước đây của mình.

Cái nick game này là trước đây còn đi học đại học chơi, thành tích tốt nhất chỉ là cấp bạc. Bây giờ cũng sớm đã rơi xuống cấp đồng, nhưng mà bây giờ hần chơi lại, lập tức khiến cái nick game này thăng cấp trên bảng điểm một cách đáng sợ. Phản ứng thần cấp cùng ngón tay linh hoạt, kết hợp với sự không chế cơ bắp một cách nhanh nhẹn. Khiến cho hần khi chơi game thì triển kỹ năng của nhân vật vào đối phương, lập tức đối phương không thể trốn thoát. Đương nhiên là chỉ nói đến kỹ năng trong game, mỗi lần hần sử dụng kỹ năng thì đối phương sẽ không thể nào tránh khỏi.

Hơn nữa, thị lực linh hoạt giúp cho hần có thể nhìn bản đồ nhỏ một cách chi tiết, có thể bất cứ lúc nào cũng biết được hướng đi của đối phương.

Đối phương hoàn toàn không thể bắt được hần, không có đối thủ nào thao tác một chọi một mà hần không thể thắng. Bất cứ nghề nghiệp hay trình độ dạng gì, hần mặc dù không biết, thế nhưng ở trong cái hồ cá này hần chính là vô địch thiên hạ.

Chỉ trong vòng ba ngày, Cổ Dục đều không thua trận nào, cũng không có bị giết chết lần nào cả. Hắn trực tiếp thắng lên hạng bạch kim, muốn tiếp tục đánh thắng hạng nữa hắn hoàn toàn không cảm thấy chút áp lực nào, loại cảm giác này đúng là quá tuyệt vời.

“Chỉ là tôi già quá rồi. Nếu bây giờ còn trẻ, có lẽ tôi sẽ tiến đến địa vị cao đấy chứ. Ha ha, mà tham gia đánh chuyên nghiệp làm cái gì? Cuộc sống bây giờ không tốt hay sao? Đánh chuyên nghiệp cái rắm!” Lại một ván game kết thúc, đối phương trực tiếp đầu hàng. Lúc này Cổ Dục nhìn trên màn hình biểu tượng thắng lợi duyên dáng kia, không khỏi nở nụ cười mãn nguyện.

Hắn mấy ngày nay quả thực cảm thấy rất phiêu, chẳng qua nếu như thật sự hắn trẻ lại năm hoặc sáu tuổi thì có lẽ sẽ tham gia những chiến đội kia. Mà những chiến đội chuyên nghiệp kia nếu thấy được khả năng của hắn, có lẽ họ sẽ mời hắn vào đội. Hiện tại hắn so sánh với những tuyển thủ chuyên nghiệp kia, khuyết điểm chính là cái nhìn tổng thể, nắm bắt thời gian, vân vân... Nhưng nếu nói về thao tác chiến đấu liều mạng, có lẽ tuyển thủ mạnh nhất cũng không phải là đối thủ của hắn đâu nha.

Nhưng một lần nữa phải nói rằng, những thứ này chỉ là sở thích chứ không phải yêu thích. Nếu trước đây hắn không thể kiếm tiền bằng cách nằm dài như thế này thì có lẽ đây cũng là một hướng đi tốt.

Nhưng bây giờ hắn có thể nằm dài mà vẫn kiếm được tiền, tại sao hắn còn phải phấn đấu làm gì?

Một số người có thể nói rằng đó là vì nổi tiếng, vì sự nghiệp, vì đất nước,... nhưng đối với Cổ Dục, điều quan trọng nhất là hắn cảm thấy thoải mái là được.

Những ngày qua Cổ Dục rất thoải mái khi ở nhà. Sau tất cả, hiện tại hắn không phải chịu bất kỳ áp lực nào. Mỗi sáng thức dậy câu cá, kiếm một số món ăn ngon, chơi trò chơi hoặc đi dạo với đám nhóc Cổ Tú Tú, một ngày nhàn nhã như vậy cứ thế trôi qua.

Nhưng những tin đồn trong thôn về Cổ Dục càng ngày càng nhiều.

Triệu Học Chí và nhóm bốn người của gã ta thực sự bị đánh quá nặng.

Thảm nhất chính là gã cầm dao, tay phải bị cung tên của Cổ Dục bắn xuyên qua, gân cốt trực tiếp bị đứt. Xem như cánh tay này đã phế, thật sự bị phế. Tay của gã về sau đừng nói là làm việc, ngay cả cảm giác cũng không còn cảm nhận được nữa.

Kể đó, gương mặt của gã cũng bị Cổ Dục đá cho bị thương tổn cực nặng, chấn động não cấp năm là điều hiển nhiên. Mặc dù hiện tại gã đã tỉnh, nhưng lại có hiện tượng ù tai nghiêm trọng, hoàn toàn không nhớ ra bất cứ cái gì. Lúc nào gã cũng mơ mơ hồ hồ, giống như là bị đánh đến ngốc luôn vậy.

Đồng thời, xương trên mặt cũng bị gãy nát nhiều chỗ, mũi trực tiếp bị gãy thành tám mảnh, xương gò má bên trái gãy thành ba mảnh, xương gò má bên phải cũng bị gãy, răng cũng rơi mất 6 cái.

Hai người còn lại bị Cổ Dục đá cũng không khá hơn là bao, vết thương ở chân trái đã tổn thương đến gân cốt, khiến họ sau này coi như bị què rồi. Hai cú đá của Cổ Dục mặc dù không khiến họ bị chấn động não cấp 5, nhưng cũng khiến họ bị cấp 3 chấn động não, răng rơi 4 cái. Bây giờ vẫn còn mơ mơ hồ hồ, mũi thì triệt để nát.

Chương 323. Kết cục của bọn cướp

Chương 323: Kết cục của bọn cướp

Mà người bị Vua Núi tấn công kia, chính là Triệu Học Chí, tình trạng của hắn cũng rất tệ.

Trên người bị Vua Núi cắn không dưới 20 vết thương, nghiêm trọng nhất là ở vai trái. Máu thịt be bét, hơn nữa còn nát cả xương vai, đừng nói là tay. Sau này nửa người bên trái coi như không dùng được nữa rồi.

Theo luật của Trung Quốc, nếu là dùng dao xông vào nhà cướp, đối phương có thể phòng về tối đa. Ủm, xem như Cổ Dục có giết bọn hắn, thì có thể nói bọn hắn chết một cách vô ích. Đương nhiên, dựa theo pháp luật trong nước hiện hành, nếu thực sự giết họ, Cổ Dục vẫn có thể bị kết án phòng thủ quá mức, nhưng vấn đề là bây giờ không ai trong số bốn người này chết cả. Do đó chỉ có thể coi là điều xui xẻo của chính bọn hắn, quan trọng nhất là dù bọn hắn bị thương nặng như vậy, nhưng mà còn phải ngồi tù nữa nha.

Cổ Dục chưa bao giờ là người mềm lòng, huống chi những tên này đã xâm nhập vào nhà hắn, còn dùng dao uy hiếp hắn, sao hắn có thể bỏ qua cho bọn họ được chứ?

Kết cục bi thảm cho bốn người này như vậy, sau khi tin tức được truyền ra, tên tuổi của Cổ Dục cũng được truyền đi trong 10 dặm tám thôn xung quanh đây. Không phải chuyện gì khác mà là bởi vì Cổ Dục quá hung ác và nhẫn tâm.

Điều này khiến một số người vốn dĩ muốn chiếm một chút lợi lộc từ Cổ Dục, cũng có chút e sợ. Ít nhất thì một vài tên lưu manh nghe được chuyện này, cũng không dám có ý nghĩ này nữa.

Đặc biệt, Cổ Dục còn là một người ở ngoài thôn, cho nên hẳn không cần để ý mặt mũi cho ai, đây mới là thứ đáng sợ nhất. Đối với nhiều phụ nữ nông thôn mà nói, không thể lợi dụng được thì chính là kẻ thù của chính họ, cho nên bọn họ bàn tán rất nhiều nhưng Cổ Dục chưa bao giờ để tâm tới những chuyện như vậy. Nếu có thời gian rảnh rỗi như vậy, không bằng hẳn chơi trò chơi còn tốt hơn.

Những người chân chính quan tâm hẳn thì sẽ không vì những lời bôi xấu này mà xa lánh hẳn. Mà người nào mà xa lánh hẳn thì họ cũng không xứng đáng để hẳn nếu kéo làm cái gì.

Cứ như vậy, trong nháy mắt mấy ngày đã trôi qua, thời gian đã bước sang tháng tám, cũng là thời điểm nóng nhất trong năm của vùng Đông Bắc.

Cho dù có hoạt bát như Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi thì mấy ngày gần đây bọn chúng cũng hiếm khi ra bên ngoài, chúng chỉ muốn ở trong điều hòa ở phòng khách của Cổ Dục mà xem TV.

Chỉ có Cổ Dục là thỉnh thoảng lại lái xe đến chơi với Tống Minh.

Nhưng hôm nay, Lý Vân Vân đột nhiên đến tìm Cổ Dục, bởi vì cô ấy muốn xin nghỉ phép...

“Ngày mai là sinh nhật cha tôi, tiệc sẽ được tổ chức ở trên thị trấn. Tôi phải đi một chuyến.” Nhìn Cổ Dục, Lý Vân Vân nói rõ lý do nghỉ phép vào ngày mai.

Không giống như Lâm Lôi, bị người cha cờ bạc bán đến Cổ Gia thôn. Lý Vân Vân là được gả tới, mặc dù một cô gái sống ở nông thôn nơi trọng nam khinh nữ cũng không quá tốt, nhưng chuyện gì đều có cái giá của nó.

Giống như trường hợp của Lâm Lôi, tuy không quá phổ biến ở nông thôn nhưng cũng không phải là hiếm thấy. Cả nước chỗ nào cũng có vài trường hợp, có một số ít người mê cờ bạc đến đỏ cả mắt, ngay cả con gái của mình cũng đem đi bán là chuyện bình thường.

Theo quan niệm của họ, con gái của mình thì mình có quyền định đoạt số phận của nó. Đừng nói là con gái, ngay cả vợ bọn họ cũng có thể bán. Thế nhưng vợ làm sao bán được giá cao như con gái.

Sau khi Lâm Lôi bị bán, cô ấy cũng hoàn toàn cắt đứt liên lạc với cha của mình. Bảy năm nay cô không hề liên lạc với cha của mình, kể cả khi ông nội và bà nội cô qua đời. Từ khi bị bán đi, cô đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với gia đình đó.

Hoàn cảnh của Lý Vân Vân khác với Lâm Lôi, mặc dù bị cha mẹ ép lấy chồng sớm như vậy quả thật là vô nhân đạo, nhưng loại chuyện này rất phổ biến ở các vùng nông thôn trên toàn quốc. Cô đã tốt nghiệp trung học cơ sở, mười sáu tuổi tốt nghiệp trung học thì đã có thể lập gia đình.

Mà cô đã kết hôn vài lần, mỗi lần chồng cô đều không may qua đời. Trước khi kết hôn với cha của Lưu Phi Phi, cô đã có tiếng là một ngôi sao chổi, có mệnh khác phu. Với tiếng xấu như vậy, cha mẹ cô ở trong thôn đương nhiên cũng bị người ta khinh thường, cho nên mới để cô ở nhà. Việc này cũng khiến cô cảm kích cha mẹ rất nhiều.

Có người nói đây đều là mê tín thời phong kiến, còn có thể đuổi con của mình ra khỏi nhà được sao?

Có lẽ nếu là ở thành thị thì sẽ không, nhưng ở nông thôn thì khác.

Cổ Dục cũng nghe nói ở Cổ Gia thôn từng có loại người như vậy, khi đứa trẻ vừa được sinh ra, ông và bà trong gia đình kích động vui mừng bỗng nhiên lẫn ra chết vì xuất huyết não. Sau đó thầy bói lại nói rằng đứa trẻ kia sẽ khắc chết cả gia đình, tiếp đó người trong nhà quả thật đem đứa trẻ mới sinh đó bóp cổ cho chết.

Nơi càng nghèo, càng hẻo lánh thì sẽ càng mê tín. Bởi dường như chìa khóa thay đổi vận mệnh của họ không nằm trong tay họ mà là nằm trong tay ông Trời.

Ông trời cho bạn giàu thì bạn mới giàu, thay vì dựa vào sự nỗ lực của bản thân, chăm chỉ học tập, mở rộng tầm nhìn và kiếm tiền đúng cách.

Cổ Dục thấy rất khó hiểu những điều này, theo quan điểm của hần, việc Lâm Lôi cắt đứt quan hệ với gia đình cô là đúng. Nếu mà là hần, hần cũng sẽ làm vậy.

Đối với Lý Vân Vân và gia đình của cô ấy, Cổ Dục thấy cũng cần đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ, để ý đến bọn họ làm gì?

Dựa theo những gì mà hần biết được từ Lý Vân Vân còn có Lâm Lôi. Các cô từ nhỏ đã có không ít lần bị đánh, có khi các cô bị đánh mà không có nguyên do. Có lẽ cha mẹ các cô nhìn các cô không vừa mắt thì sẽ lôi các cô ra đánh.

Cho dù có phải hay không là ruột thịt, sự khác biệt duy nhất chỉ là bị một người đánh và bị cả hai đánh tới chết.

Ở nông thôn, nếu trong nhà có con trai là anh và người con gái làm em thì chính là thảm kịch cho người em gái. Đây không phải là ví dụ, cũng không phải chỉ xuất hiện những trường hợp thế này ở Đông Bắc.

Chương 324. Giới thiệu

Chương 324: Giới thiệu

Theo như Cổ Dục biết, vùng trung nguyên, các vùng nông thôn phía Tây Bắc, Tây Nam và Đông Nam thậm chí còn có nhiều trường hợp như vậy hơn ở đây. Những chuyện này đều là kiểu chỉ có người trong nhà với nhau mới biết được.

Mặc dù Cổ Dục cảm thấy gia đình của Lý Vân Vân đối xử với cô ấy không ra gì, nhưng cô ấy muốn đi gặp cha mình thì đương nhiên Cổ Dục sẽ không ngăn cản, cho nên hắn thoải mái cho cô xin nghỉ phép.

Vì vậy sáng sớm hôm sau, chỉ có Lâm Lôi, Phùng Thu Nhân, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đến nhà Cổ Dục. Trong khi Lý Vân Vân ngồi xe của Cổ Tấn đi huyện thành.

Về phần tại sao không mang theo Lưu Phi Phi đi cùng, còn cần phải nói sao? Lý Vân Vân coi Lưu Phi Phi như con gái ruột của mình, nhưng cha mẹ cô thì không nghĩ như vậy, con bé đi cùng cô thì chỉ bị khinh bỉ. Vậy không bằng ở lại trong nhà Cổ Dục chơi, ở đây vừa ăn ngon lại an toàn, đi lên huyện thành làm cái gì chứ?

Ngồi trên xe Cổ Tấn, khoảng hơn chín giờ sáng Lý Vân Vân đã đến thị trấn.

Nếu là người khác, Cổ Tấn chỉ đưa khách đến trạm xe sau đó thì vội vội vàng vàng rời đi.

Nhưng dù sao Lý Vân Vân cũng là người nhà Cổ Dục, nên hắn ta đặc biệt đưa Lý Vân Vân đến nhà hàng mà cô đã được hẹn trước đó.

Nhìn nhà hàng trước mặt, Lý Vân Vân khẽ hít sâu một hơi.

Thực ra cô cũng không muốn đến đây cho lắm. Bởi vì một bữa tiệc như thế này chắc chắn không thể chỉ có cha mẹ cô đến, nhất định sẽ còn có những thành viên khác trong gia đình cô.

Nói chuyện riêng với cha mẹ của cô thì vẫn ổn, nhưng những người còn lại trong gia đình của cô thì sao?

Dì bảy, dì tám, chị dâu và em dâu, có lẽ sẽ không dễ giải quyết như vậy.

Đến lúc đó là trò chuyện thảo luận, so sánh lẫn nhau, các loại câu hỏi và đề tài được đặt ra. Suy nghĩ một chút đã khiến cô có chút đau đầu rồi. Thế nhưng là đã tới đây rồi, cho nên cô cũng cố gắng bình tĩnh lại, tiếp đó thì đi vào nhà hàng.

Cô đến tương đối muộn, lúc lên lầu vào phòng riêng thì hầu như mọi người trong gia đình cô ấy đã đầy cả đến rồi.

Đẩy cửa bước vào, Lý Vân Vân trước tiên liếc mắt nhìn vào bên trong. Vừa nhìn thấy, lông mày không khỏi nhăn lại, quả thực sau một lần liếc mắt này, cô thấy đại khái mọi người trong nhà đều đã tới. Cha mẹ, anh trai, em gái của cô, chị dâu, dì hai, chú hai, dì hai, chú ba, dì ba, và một số người con của họ. Ngoại trừ người cô đã lấy chồng nước ngoài, thì những người khác đều ở đây.

Nhưng lúc này, lẽ ra chỗ ngồi của người được ăn mừng sinh nhật phải là của cha cô. Thế nhưng, trước mặt lại là một người đàn ông trung niên tuổi tầm ngoài năm mươi, đầu to bụng phệ, trên tay còn đeo mấy chiếc nhẫn vàng.

Lúc Lý Vân Vân bước vào, người đàn ông này cũng nhìn Lý Vân Vân. Sau đó ánh mắt của ông ta chợt lóe lên, liếc mắt nhìn Lí Vân Vân.

“Ồ! Vân Vân đến rồi sao, lại đây, ngồi ở đây. Để chú giới thiệu với cháu, đây là ông chủ Tiền, công ty hậu cần lớn nhất ở thị trấn là của anh ấy, cháu qua đây trò chuyện vui vẻ với anh ấy đi...” Khi Lý Vân Vân tiến vào, chú hai của Lý Vân Vân đang ngồi bên cạnh người đàn ông này lập tức đứng dậy, tiếp đó nhường lại vị trí cho cô vừa cười vui vẻ nói.

Ngay khi Lý Vân Vân nhìn thấy khuôn mặt của người này, không cần nói thì Lý Vân Vân đã biết ông ta đang nghĩ cái gì.

Trên thực tế, đây không phải là lần đầu tiên điều này xảy ra.

Lý Vân Vân rất xinh đẹp, cô cũng biết điều đó. Đương nhiên cũng có rất nhiều người để ý tới cô, kỳ thật chú hai của cô cũng chưa từng có ý tốt.

Người chú hai này của cô là một tay môi giới, sống nhờ tiền hoa hồng. Ông ta sẽ làm bất cứ điều gì để có thể kiếm ra tiền.

Theo quan điểm của gã, xuất thân của Lý Vân Vân rất có lợi. Một quả phụ xinh đẹp, người thế này nếu đem đi giới thiệu cho mấy ông chủ lớn mà gã biết. Chỉ cần mấy ông chủ chơi vui vẻ, không cần chịu trách nhiệm. Đến lúc đó họ sẽ chiếu cố một chút cho việc làm ăn của gã, có sao mà không làm chứ?

Đối với Lý Vân Vân? Nếu cô ta có khả năng thì có thể sử dụng tuổi trẻ và nhan sắc để kiếm chút tiền từ những ông chủ lớn này. Nếu không có năng lực thì cứ đổ lỗi cho vận đen đi.

Điều này thực tế đã xảy ra nhiều lần.

Lý Vân Vân lần nào cũng từ chối yêu cầu của gã một cách mạnh mẽ, nhưng sau khi từ chối yêu cầu của gã, ngược lại người bị mắng lại là Lý Vân Vân. Bởi vì trong suy nghĩ của gã, gã làm như vậy là đang chiếu cố cho cô.

Đồng thời, gã vẫn đang tẩy não cha mẹ của Lý Vân Vân, tại sao xã hội ngày nay lại chú ý đến người nghèo chứ không phải kỹ nữ? Làm tiểu tam mà cầm được một số tiền lớn thì có gì là sai?

Lý Vân Vân có điều kiện tốt như vậy tại sao không tận dụng cho tốt?

Cha mẹ của Lý Vân Vân chỉ là người nông dân bình thường, lúc đầu cũng có chút lo lắng. Nhưng sau khi nói chuyện nhiều hơn, nhìn thấy những người khác ở trong thôn đều xây nhà hai tầng, lái xe hơi, họ cũng có chút chạnh lòng. Cho nên, cuối cùng họ vẫn bị lợi dụng, nếu không thì trong sinh nhật của cha cô, làm sao họ lại đồng ý để cho chú hai mang theo người lạ tới chứ.

“Không cần đâu, chú hai! Con đã lâu không gặp mẹ rồi, con sẽ ngồi với mẹ.” Nhìn chú hai ở đằng kia, trên mặt Lý Vân Vân lộ ra một tia giễu cợt, sau đó cô bước nhanh đến chỗ của mẹ mình. Nhìn hành động của Lý Vân Vân, bầu không khí trên bàn lập tức trở nên không tốt lắm.

Ông chủ Tiền mặt chợt biến sắc, chú hai của Lý Vân Vân cũng mang vẻ mặt oán hận, ngay cả khuôn mặt của cha mẹ cô cũng hiện lên một tia xấu hổ.

“Vân Vân! Chú hai của con dù sao cũng là người thân của con, sẽ không làm hại con. Để cho con mở mang hiểu biết có cái gì không tốt chứ.” Dì hai của Lý Vân Vân đang ngồi bên cạnh cũng lầy lăm lăm lập tức nói.

Chương 325. Có bạn trai

Chương 325: Có bạn trai

“Không cần! Con chỉ là người quê mùa, con không cần biết quá nhiều làm gì.” Nghe được lời của dì hai, Lý Vân Vân cười đáp một tiếng, sau đó trực tiếp ngồi ở bên cạnh mẹ mình, cười nói với mẹ.

Mà nghe lời nói trong nhu có cương của Lý Vân Vân, vẻ mặt dì hai của Lý Vân Vân cũng không quá hài lòng.

“Còn trẻ, nên da mặt mỏng ấy mà. Chuyện này sẽ nói sau, nói sau nha ông chủ.” Thấy không khí bàn ăn không ổn, chú hai của Lý Vân Vân chủ động ngồi xuống, vừa cười vừa nói với ông chủ Tiền.

Sau khi ông chủ Tiền liếc nhìn Lý Vân Vân một cái, cơn tức giận ban đầu của ông ta cũng lập tức giảm đi nhiều.

Nghiêm túc mà nói, ông ta chưa bao giờ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như Lý Vân Vân. Nếu thật sự có thể thu phục được thì bỏ ra nhiều tiền, cũng có thể là điều chấp nhận được.

Sau khi bùng tách trà trước mặt lên nhấp một ngụm, ông ta nhất thời đè nén lửa giận trong lòng. Sau đó lại tiếp tục cười nói, nhưng khi ông ta nói chuyện mắt của ông ta vẫn nhìn về phía Lý Vân Vân.

Lúc này, không khí lại náo nhiệt trở lại.

Chẳng mấy chốc đã đến trưa, các món ăn đã đặt lần lượt được dọn lên hết.

Mọi người đều lịch sự mời nhau sau đó bắt đầu dùng bữa.

Lý Vân Vân không muốn ở đây quá lâu nên ăn rất nhanh, nhưng có người lại không muốn cô ăn nhanh như vậy.

Vừa mới ăn uống được mấy ngụm ông chủ Tiền kia lập tức đứng lên, đi thẳng ra sau lưng cha mẹ Lý Vân Vân đến ngồi cạnh Lý Vân Vân.

“Cô Lý! Thật may mắn khi được gặp cô hôm nay. Nào, chúng ta cùng uống một ly đi.” Cầm ly rượu, ông chủ Tiền cười nói.

“Tôi rất biết ơn chú Tiền đã đến dự tiệc sinh nhật của cha tôi. Tôi không biết uống rượu, vì vậy tôi lấy trà thay rượu vậy.” Nghe lời ông chủ Tiền nói, Lý Vân Vân cũng mỉm cười, đồng thời cầm tách trà lên nói một cách nghiêm túc. Nhưng ngay sau khi những lời này nói ra, khuôn mặt của ông chủ Tiền càng trở nên khó coi hơn trước.

Mọi người trong bàn bây giờ đều biết rằng ông chủ Tiền này không ở đây để gặp cha của Lý Vân Vân, ngay từ đầu mục tiêu của hắn ta là chính Lý Vân Vân.

Bây giờ Lý Vân Vân lại đang giả vờ hồ đồ và còn gọi mình là chú?

Đây là ý gì?

Đang chửi hắn ta là trâu già gặm cỏ non hay sao?

Nghĩ đến đây, mặt ông chủ Tiền lại tối sầm lại.

“Cô Lý cứ nói đùa. Chú gì mà chú chứ? Thực ra tôi cũng không già như vậy. Cứ gọi là anh Tiền được rồi.” Nhưng nhìn dáng vẻ hấp dẫn của Lý Vân Vân trước mặt mình, ông chủ Tiền hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục cười nói. Thế nhưng lúc này hắn ta đã thay đổi thái độ, khẽ nhếch mép cười như không cười.

“Gọi chú là anh cũng được, nhưng tôi không dám lỗ mãng, vẫn nên gọi là chú thì tốt hơn!”

“Hừ!” Nghe xong Lý Vân Vân không nể mặt mình như thế, sắc mặt của ông chủ Tiền hoàn toàn tối sầm lại, rượu trên tay hắn cũng không uống nữa, nặng nề đặt xuống bàn.

Mà khi hắn ta đặt nó xuống, mọi người trên bàn đều nhìn về phía bên này.

“Anh! Anh dạy dỗ đứa con gái này như thế nào vậy, ăn nói như thế là sao? Ông chủ Tiền là người dễ dắc tội như vậy sao? Mau xin lỗi với ông chủ Tiền đi!”

Nhìn thấy sự tình ở đây trở nên nghiêm trọng, lúc này đi hai của Lý Vân Vân mới đứng lên lớn tiếng nói.

“Anh trai! Chị dâu! Không phải trước đây em đã nói rồi sao. Em cũng đã cho Vân Vân mấy cơ hội rồi, nhưng Vân Vân lại không biết điều. Em không cần nói thì anh cũng biết xã hội bây giờ là cái dạng gì, Vân Vân cháu có biết hay không hả? Xem lại hoàn cảnh của cháu đi, một góa phụ còn dẫn theo một đứa con, hơn nữa đứa trẻ đó không phải của cháu, cháu có thể trông cậy vào nó sau này hay sao? Sao cháu không tận dụng lúc mình còn trẻ để tìm cho mình một mái ấm khác, cũng nghĩ xem mười hoặc hai mươi năm nữa mình sẽ sống thế nào?”

Nhìn thấy bầu không khí lại trở nên căng thẳng, chú hai của Lý Vân Vân châm một điếu thuốc, rồi nhìn cha mẹ Lý Vân Vân nói.

Phải nói, người này đúng là ăn tiền để nói tốt, rõ ràng đen cũng có thể nói thành trắng. Rõ ràng là muốn lợi dụng Lý Vân Vân để lấy lòng ông chủ lớn, nhưng cuối cùng lại giống như là hắn đang vì suy nghĩ cho Lý Vân Vân.

Mà mẹ của Lý Vân Vân cũng cảm thấy như vậy, sau khi nghe người chú hai của này nói, bà khẽ kéo tay áo của Lý Vân

Vân lại.

“Vân Vân! Lời bác hai nói không sai. Dù sao Phi Phi cũng không phải là con của con, về già cũng không phụng dưỡng con, vậy thì con sẽ làm sao đây? Giờ còn trẻ, tìm một người đàn ông có thể nương tựa cũng tốt.” Nhìn Lý Vân Vân, mẹ cô khẽ thì thầm.

Nghe những lời mẹ nói và ánh mắt của cả nhà, Lý Vân Vân thực sự cảm thấy rất khó chịu. Chuyện gì thế này? Giả vờ đạo đức giả, lấy cớ muốn tốt cho mình để đẩy mình vào hố lửa? Đột nhiên Lý Vân Vân cảm thấy ngôi nhà này thực sự không đáng để trở về chút nào.

“Mẹ! Con gái mẹ không cần, bởi vì con đã tìm được người rồi. Tại sao lại muốn làm tiểu tam làm gì, tại sao không tìm một người trẻ tuổi, đẹp trai, tốt với con. Mà lại đi tìm một lão sắc quỷ thế này?” Nhìn mẹ của mình, Lý Vân Vân hít sâu một hơi rồi nói.

“Cái gì? Cháu đã có bạn trai, chuyện này là không thể nào!” Nghe được lời nói của Lý Vân Vân, lúc này sắc mặt ông chủ Tiền tím tái như thận heo. Hơn nữa cũng hung tợn nhìn chằm chằm chú Hai của Lý Vân Vân. Mà lúc này chú Hai của cô cũng tức giận, trực tiếp đứng lên. Kế hoạch lần này của gã ta, không khéo đổ vỡ tan tành rồi!

“Vân Vân, không phải là dì đã nói với con rồi sao. Lần trước con tìm một người chồng chết đã làm nhà chúng ta bị liên lụy chưa đủ hay sao? Giờ con lại muốn tìm thêm một người nữa, cái gì mà trẻ tuổi đẹp trai? Có người trẻ tuổi đẹp trai mà coi trọng con à? Con khắc chết mấy đời chồng rồi, chẳng lẽ trong lòng con không cân nhắc hay sao?”

Chương 326. Không xứng

Chương 326: Không xứng

Nhìn thấy dáng vẻ thất thố của chồng mình, dì hai của Lý Vân Vân lại tiếp thêm sức, bà ta nhìn Lý Vân Vân rồi nói.

“Đúng vậy! Hấn trẻ tuổi, đẹp trai, có tiền và quan trọng nhất là đối xử rất tốt với con. Con đúng là không xứng với hấn là vì con chỉ là một đứa không danh không phận thôi. Còn nữa, dì nhắc lại những chuyện mê tín kia làm gì, dì có tin là con báo cảnh sát bắt dì không? Nếu quả thật sợ bị con khắc chết, vì sao ông ta lại còn ở đây?”

Nghe lời của dì hai cô nói, Lý Vân Vân khinh thường nở nụ cười. Tiếp đó cô nhìn về phía ông chủ Tiền. Quả thật nếu như sợ bị khắc chết vậy thì ông chủ Tiền tới đây làm cái quỷ gì?

“Ông chủ Tiền là người làm ăn buôn bán lớn, ngài ấy mệnh cứng, đương nhiên sẽ không sao cả. Anh à, anh dạy dỗ con gái như thế nào mà nó muốn báo cảnh sát bắt em đây này. Con muốn bắt dì à. Đến, con đến đây, bắt dì ruột của con đi.”

Sức chiến đấu của người đàn bà nông thôn đánh đá này cũng không phải hạng xoàng, Lúc này dì hai của Lý Vân Vân lập tức đứng lên làm âm ỉ.

“Hừ, dì hai ruột thịt... Kể từ khi dì gả cho tên đàn ông trong mắt chỉ có tiền này, tôi đã xem dì không phải là người thân của tôi rồi. Bởi vì dì không xứng.” Nhìn người dì đánh đá của mình, Lý Vân Vân cũng hí mắt nói.

Đàn bà đánh đá, cô mà sợ à? Nhiều năm qua, cô với Lâm Lôi cũng đã “chiến” qua rất nhiều loại người. Không chỉ có dùng vũ lực uy hiếp đám người lưu manh du côn ở trong thôn, mà những mục đàn bà nhiều chuyện đánh đá họ cũng đã đấu qua nhiều lần. Nói chuyện, động tay động chân các cô đều chưa từng sợ ai nha.

“Anh! Anh xem nó nói này!” Nhìn thấy Lý Vân Vân trực tiếp đáp trả mình, lúc này dì hai của cô không nhịn được mà kêu lớn.

“Được rồi! Em đừng ồn nữa. Vân Vân à, hôm nay con làm vậy là không đúng lắm. Dì hai với dượng của con cũng là vì tốt cho con thôi mà. Nếu con tự mình tìm chồng thì cha cũng không yên tâm cho lắm. Cha thấy ông chủ Tiền cũng không tệ, bằng không con thử cùng ông ấy làm quen đi.”

Nghe thấy em gái mình nói vậy, lúc này cha của Lý Vân Vân cũng đứng lên, trực tiếp quyết định mọi chuyện. Mà nghe cha của Lý Vân nói xong, ông chủ Tiền bên này không khỏi nhìn về phía Lý Vân Vân, trong lòng ông ta thầm nghĩ cuối cùng ông ta cũng sẽ ôm được người đẹp về rồi.

“Cũng được! Vậy thì các người phải hỏi hấn một chút có để cho tôi đi hay không đã?” Nhìn dáng vẻ của cha mình, Lý Vân Vân lắc đầu. Quả nhiên, con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi. Trong cái nhà này thì chỉ có chính mình mới giúp được mình mà thôi. Lý Vân Vân hít một hơi thật sâu rồi gật đầu. Tiếp đó nhìn về phía ông chủ Tiền nói.

“Ha ha, cô Lý! Không phải tôi đây khoe khoang. Nhưng tại nơi đây tôi cũng được xem là người có mấy phần mặt mũi. Người đàn ông của cô là ai nói thử xem, tôi sẽ cùng hấn nói chuyện.” Nghe thấy Lý Vân Vân đưa ra yêu cầu, ông chủ Tiền vỗ ngực vẻ mặt đầy hưng phấn nói.

“Cổ Dục.” Nhìn thấy dáng vẻ tự tin đến buồn nôn kia của ông ta, Lý Vân Vân ánh mắt híp lại một chút, sau đó nhẹ nhàng nói ra một cái tên.

Khi nghe thấy cái tên này, trong nháy mắt tất cả người trong phòng đều im lặng. Họ Cổ, vậy thì chắc là người trong thôn Cổ gia mà Lý Vân Vân đang ở. Nhưng Cổ Dục là người của nhà nào, sao bọn họ không có chút ấn tượng gì vậy nhỉ?

Trong lúc mọi người còn suy nghĩ xem Cổ Dục là ai thì ông chủ Tiền bên này cũng đang tự ngẫm lại. Nhưng mà ông ta càng ngẫm thì cảm thấy mồ hôi trên đầu chảy ra ngày càng nhiều, mặt ông ta ngày càng đỏ ra.

“A, a, đó là người cùng... cùng ông chủ Hứa làm ăn... Cổ Dục sao?” Ông chủ Tiền miễn cưỡng nuốt nước miếng một cái nói, lúc này ánh mắt ông ta có chút dờ dẩn.

Người khác không thể biết Cổ Dục là ai, nhưng một doanh nhân được coi là thành công như ông thì không thể nào không biết. Tại khu vực này, có hai doanh nhân lớn nhất.

Một người là Hứa Cẩm, người còn lại là Lý Thiệu Huy.

Nếu ông chủ Tiền cùng hai người này so sánh thì ông ta cũng không bằng cả ngón chân của bọn họ.

Hứa Cẩm là buôn bán hoa quả, Lý Thiệu Huy buôn bán gỗ. Nếu mà so về người có sức ảnh hưởng lớn ở khu vực này ai cao hơn thì Lý Thiệu Huy mạnh hơn Hứa Cẩm.

Nhưng mà hiện tại thì Lý Thiệu Huy tiêu rồi... Tại sao hắn ta tiêu đời hả? Bởi vì hắn ta đắc tội với Cổ Dục...

Hơn nữa ông ta còn nghe nói, Cổ Dục còn có giao tình với vị tam thiếu gia của nhà họ Khổng nữa. Hơn nữa Khổng gia còn dắt mối giúp Cổ Dục liên hệ với cơ quan nhà nước. Nghe nói cụ Tổng ân cư ở chỗ này cũng là khách quý của nhà hắn.

Thậm chí nhà họ Tiết, gia tộc đầy quyền lực cũng có không ít lần liên hệ với Cổ Dục.

Đây cũng chính là lý do tại sao Cổ Dục là một người bình thường, nhưng lại được cấp quyền nuôi dưỡng động vật hoang dã như vậy.

Nuôi hổ đó nha, dù cho trong nhà có ba đời làm cách mạng đi nữa thì không có người dám nuôi. Thế nhưng Cổ Dục lại dám nuôi đó!

Cái gì gọi là quan hệ rộng, cái gì gọi là thực lực, chính là đây chứ đâu!

Hơn nữa ông ta còn nghe nói Cổ Dục không chỉ quen biết nhiều người trong giới thượng lưu, mà tài sản của hắn cũng có hơn trăm triệu.

Và quan trọng nhất, chính là người này lòng dạ rất hẹp hòi. Cực kỳ hẹp hòi đó nha.

Nghe nói việc kinh doanh của Lý Thiệu Huy bị hủy cũng bởi vì con trai của hắn ta. Lý Cảnh Đức trong lúc ăn cơm không cẩn thận chọc phải Cổ Dục. Sau đó Cổ Dục đã làm cho hắn ta nhà tan cửa nát!

Cái tên Cổ Nhạc Thành người của thôn hắn muốn đi trộm cá nhà hắn kết quả là bị chó cắn bị thương toàn thân, sắp ngủm tới nơi, đã vậy còn bị cảnh sát bắt giam tận sáu, bảy năm. Có mười mấy người của Ngô Đạo Hỉ muốn đánh hắn, nhưng sau khi biết hắn là Cổ Dục thì đã bị hù tới mức tự cầm dao đâm chính mình (dạo này lời đồn đại đáng sợ đến như vậy sao?) Kết quả là bọn họ cũng bị bắt giam mười mấy năm.

Chương 327. Danh tiếng của Cổ Dục

Chương 327: Danh tiếng của Cổ Dục

Nghe nói vài ngày trước có người đi vào nhà hấn trộm cá, kết quả là bị hấn bắt lại đánh ba ngày ba đêm (????, Có phải ông chú này đã nghe mấy câu chuyện thêm mắm dặm muối vào hay không?) Có bốn người thì có ba người bị đánh thành đũa đần, người còn lại bị đánh đến nổi sắp ngủm. Đã vậy bọn họ còn bị cảnh sát bắt đi nhận hình phạt.

Kinh khủng!

Cái gì gọi là đáng sợ, chính là đây chứ đâu!

Người khác không dám đánh người, hấn thì dám đánh!

Người khác không dám nuôi hổ, hấn dám nuôi!

Người khác không dám gây sự, hấn dám gây sự!

Một người hết lần này đến lần khác kiêu ngạo như vậy lại được nhà nước đặc cách ưu ái như vậy, có thể nói là bá chủ một phương!

Mà đã là người phụ nữ của hấn, Tiền Đại Phú vậy mà cũng dám động đến!

Bây giờ ông ta cảm giác như cả nhà ông ta đã bước một chân vào quan tài rồi, hơn nữa đất đã chôn tới cổ rồi. Đã vậy ông ta còn xuất hiện ảo giác thấy trước cửa có bảy anh da đen mặc lễ phục đang lắc lư theo nhạc nền huyền thoại kia. (COFFIN DANCE)

“Loong coong...” Mắt tối sầm lại, ông chủ Tiền trực tiếp quỳ trước mặt Lý Vân Vân, làm cho cô bị giật mình. Kỳ thực cô nói tên Cổ Dục ra chỉ là muốn cho người khác biết là cô đã có bạn trai rồi mà thôi, cô thậm chí còn không có xác định quan hệ với Cổ Dục đâu.

Nhưng mà việc mà ông chủ Tiền nghĩ gì, cô cũng không biết được nha.

Trong mắt cô, Cổ Dục là một người rất tử tế, cả ngày đều vui tươi hơn hở. Hơn nữa còn có chút lười biếng, thế nhưng hắn là một người đàn ông rất đáng tin cậy. Cô nói ra tên hắn cũng chỉ muốn lợi dụng tài sản của Cổ Dục, còn có mối quan hệ của hắn với Hứa Cẩm, Không Hạo Văn để dọa ông chủ Tiền một chút mà thôi.

Nhưng mà sao ông ta lại quỳ xuống như vậy? Cái tình huống gì thế này?

“Cô Lý... Lý tiểu thư, tôi cảm thấy hình như giữa chúng ta có chút hiểu lầm...” Nhìn thấy Lý Vân Vân, ông chủ Tiền sắp khóc đến nơi rồi nhưng ông ta vẫn cố gắng nở nụ cười, lúng túng nói.

“Ông chủ Tiền, ông làm sao vậy?” Lúc này chồng của dì hai Lý Vân Vân bên kia mới phản ứng lại lập tức chạy tới chỗ ông ta. Hắn ta muốn đỡ ông chủ Tiền đứng dậy, mà bây giờ ông chủ Tiền nào dám đứng lên. Ông ta vẫn như cũ sợ hãi nhìn Lý Vân Vân.

“Ông chủ Tiền à, ông đứng dậy trước rồi nói sau.” Nhìn thấy dáng vẻ của ông chủ Tiền, cha của Lý Vân Vân có chút ngại người ra, sau đó cũng đi tới gia nhập đội ngũ nâng ông ta dậy.

Nhìn thấy cha của Lý Vân Vân cũng đến nói, lúc này ông chủ Tiền mới rầu rĩ đứng dậy. Dù sao cũng là cha của Lý Vân

Vân, ông ta phải nể mặt mới được.

Có điều ánh mắt của ông ta vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào Lý Vân Vân. Ông ta sống hay chết đều phụ thuộc vào lời nói của vị mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành này.

Nhưng mà lúc này thực ra Lý Vân Vân cũng có chút hoảng, bởi vì cô không biết tiếp theo nên nói gì đây. Lúc này vì cô tức giận nên mới lỡ lời, bây giờ không biết phải nói cái gì đây?

“Ông chủ Tiền, ông đừng nghe nó nói bậy nha. Con bé này làm gì quen biết với nhân vật lợi hại gì chứ. Nó chỉ là một đứa con gái quê mùa mà thôi.” Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của ông chủ Tiền, lúc này di hai của Lý Vân Vân cũng đi tới, lộ ra vẻ mặt ghen ghét nhìn Lý Vân Vân rồi nói.

Nghe thấy vậy, ông chủ Tiền vốn là đang hoảng sợ, lúc này trong lòng cảm thấy có chút lạc quan hơn. Con người chính là như vậy, khi một người đang cảm thấy tuyệt vọng thì chỉ biết cầu mong sao kỳ tích xuất hiện. Hiện tại ông ta chính là người như thế.

Bây giờ ông ta chỉ hy vọng là Lý Vân Vân cáo mượn oai hùm, hoặc là người tên Cổ Dục mà cô nói không phải là Cổ Dục mà ông ta biết.

Nhìn thấy ánh mắt của những người này, Lý Vân Vân thờ dãi. Xem ra hôm nay cô phải làm phiền tới Cổ Dục rồi. Nghĩ đến đây, cô lấy điện thoại ra gọi điện cho Cổ Dục.

Lúc này Cổ Dục đang ở trong nhà chơi game.

Cách chơi game của Cổ Dục so với người bình thường không giống nhau lắm. Thực ra Cổ Dục luôn tin tưởng vào một câu nói, hẳn là đang chơi game chứ không phải là bị game chơi đùa. Cho nên nếu như người khác cho đối phương ăn

hành nhiều như vậy, có lẽ cảm giác lúc này đã chán rồi, dù sao thì vô địch chính là quá tịch mịch đó nha.

Nhưng mà Cổ Dục lại rất tận hưởng điều đó. Kể từ khi hấn câu lên phản ứng cấp thần, tầm nhìn kính hoạt cùng với độ linh hoạt của ngón tay đạt cấp độ tối đa thì mấy ngày gần đây hấn chơi game rất sung.

Chơi ăn gà (game Pubg), trên cơ bản nếu không tính trường hợp bị treo máy thì 10 trận có đến 8 trận là ăn gà thành công, còn chơi LOL thì có thể nói là bất khả chiến bại.

Mấy ngày gần đây, hấn đã đánh tới bậc thách đấu. Hơn nữa mấy ngày gần đây chưa từng thua qua trận nào, điểm thắng cứ tăng lên không ngừng. Chắc là mấy ngày nay đội ngũ LOL cũng đang âm thầm điều tra hấn nhiều lần. Nhưng mà hấn không có bất hack, hoàn toàn là dựa vào chính khả năng của mình.

Cho nên đối phương muốn cấm hấn cũng cấm không được.

Bây hấn chơi LOL gần như không có khả năng thua. Thậm chí có lần trong đội hấn có hai người rút mạng rời game, chỉ còn lại ba đánh với năm, hấn cũng có thể đánh thắng. Thật sự mạnh đến mức không còn gì để nói.

Sau khi hấn ăn xong bữa trưa thì lại tiếp tục đánh một ván, mới đánh thắng xong một ván nữa. Lúc này hấn tạm thời dừng lại để đi vệ sinh, nhưng lúc hấn vừa mới về phòng thì chuông điện thoại di động của hấn vang lên.

“A lô.” Nhìn thấy là số điện thoại của Lý Vân Vân, Cổ Dục cũng bắt máy nói.

“À thì, Tiểu Dục à! Làm phiền chú có thể đến đây đón tôi được không?” Nghe thấy Cổ Dục bắt máy, Lý Vân Vân bên kia có chút xấu hổ nhờ vả.

Chương 328. Xong!

Chương 328: Xong!

“Được thôi, chị gửi địa chỉ qua cho tôi đi.” Nghe Lý Vân Vân nói vậy, Cổ Dục cũng lập tức đồng ý. Chỉ là đi đón người, đối với hắn thì sao cũng được, dù sao thì hắn cũng không có chuyện gì làm. Nghe thấy Cổ Dục dứt khoát đồng ý, Lý Vân Vân bên kia cũng thoáng thở ra một hơi. Quả nhiên, Cổ Dục rất đáng tin cậy, vô cùng đáng tin.

“Được, vậy để tôi gửi địa chỉ qua wechat của cậu.” Nghe thấy Cổ Dục đồng ý, Lý Vân Vân cũng cười đáp lại. Sau đó cô cúp máy đồng thời cũng gửi địa chỉ đến wechat của Cổ Dục.

Cổ Dục ở bên kia vừa nhận được địa chỉ xong thì lập tức lái xe đi lên trấn. Mà Lý Vân Vân bên này, sau khi cắt điện thoại thì cô lạnh nhạt nhìn những người trước mặt. Nhìn thấy dáng vẻ của ông chủ Tiền, cha cô, dì hai, chồng dì hai, lúc này trong ánh mắt cô tràn đầy vẻ thất vọng với đám người này.

“Hắn đang tới đón con, con muốn đi xuống lầu chờ hắn. Cha, mẹ làm con cảm thấy rất thất vọng, tha thứ cho đứa con gái bất hiếu này, về sau... Vẫn là ít liên lạc với con đi.” Nhìn về phía cha mẹ mình, Lý Vân Vân hít một hơi rồi sau đó cứng rắn nói. Bây giờ dù chỉ một giây cô cũng không nguyện ý đứng ở nơi này. Nói xong cô lập tức quay người đi xuống lầu.

Mà sau khi cô vừa đi thì những người khác cũng trở nên lúng túng. Đến nỗi ông chủ Tiền bên kia càng ngày càng hoảng hốt. Bởi vì ông ta nhìn thấy Lý Vân Vân khí thế cũng rắn như vậy, ông cảm thấy hy vọng của mình càng ngày càng xa vời.

“Không được, tôi phải đi xác nhận mới được.” Ông chủ Tiền lập tức xông ra ngoài cửa. Mà ông ta vừa mới rời đi thì dì hai với chồng cô ta cũng chỉ có thể đi theo. Bọn họ lần lượt rời đi như vậy, những người khác ở trong phòng cũng chuẩn bị đứng lên đi xuống lầu xem một chút.

Nói thật, bọn họ có chút tò mò với người tên là Cổ Dục mà Lý Vân Vân nhắc đến.

Thế là cả một nhà đều đi theo xuống dưới lầu, rất nhanh bọn họ đã đứng ở cửa ra vào của nhà hàng. Nhìn thấy Lý Vân Vân đang đứng ở ven đường, bọn họ cũng nhỏ giọng bàn tán.

Ban đầu họ có chút hiếu kỳ, nhưng rất nhanh sau đó họ bắt đầu cảm thấy có chút không kiên nhẫn nữa.

Thôn Cổ gia cách trấn cũng là một đoạn đường, cho nên Cổ Dục cũng cần một khoảng thời gian để chạy tới. Dần dần những người kia nghĩ là liệu có phải Lý Vân Vân đang lừa gạt bọn họ hay không?

Có phải cô ta đang giả bộ không?

Ánh mắt ông chủ Tiền lần nữa lại có chút nghi ngờ.

Nhưng mà còn chưa đợi nổi nghi hoặc trong lòng bọn họ lắng xuống thì ở phía xa đột nhiên có một chiếc Rolls Royce Cullinan chạy lại. Hơn nữa lại chạy tới chỗ Lý Vân Vân, sau đó một chàng trai trẻ tuổi mở cửa xe bước xuống.

Khi những người kia nhìn thấy chàng trai trẻ tuổi này, bọn họ thật sự sửng sốt. Bởi vì chàng trai trẻ tuổi này thật sự giống như những gì Lý Vân Vân nói, trẻ tuổi, dáng dấp cũng không tệ lắm. Chẳng lẽ đây là Cổ Dục trong truyền thuyết mà cô ta nói đó sao?

Những người khác còn có thể đang do dự nhưng mà ông chủ Tiền đã ngàn phần chắc chắn.

Ngay lúc cái xe kia dừng lại, sau đó lúc Cổ Dục bước xuống xe thì ông ta đã xác định.

Xong!!!

Người khác có thể không biết cái xe kia là hiệu gì. Nhưng mà ông ta biết rất rõ, chiếc xe kia là Cullinan, là một chiếc xe có trị giá hơn mấy triệu. Ở tỉnh Hắc Long Giang có bao nhiêu chiếc Cullinan thì ông ta không biết nhưng mà ở khu vực gần đây thì cũng chỉ có duy nhất một chiếc. Mà chủ nhân của chiếc xe kia, tên là Cổ Dục!

Nghĩ đến đây, ông chủ Tiền hai chân mềm nhũn, trong nháy mắt bị tê liệt. Ông ta cảm thấy chính mình sắp xong rồi... (COFFIN DANCE)

“Ông chủ Tiền...”

“Ông chủ Tiền, ông làm sao vậy?”

Ông chủ Tiền bên này bỗng nhiên co quắp lại, người nhà Lý Vân Vân đều luống cuống, mà Cổ Dục cũng đã nhìn sang.

“Có chuyện gì sao? Muốn tôi giúp không?” Nhìn đám người luống cuống tay chân bên kia, Cổ Dục có chút nghi hoặc hỏi.

“Không có việc gì, bọn họ chính mình tự giải quyết là được. Chúng ta đi thôi.” Nhìn sang đám người đang hoảng sợ bên kia. Lý Vân Vân cắn nhẹ môi rồi đi đến ghế phụ rồi ngồi lên xe. Mà Cổ Dục nghe cô nói vậy cũng không có xen vào việc của người khác. Tiếp đó hắn bước lên xe, khởi động rồi chạy xe về nhà.

Sau khi xe đã rời đi rất lâu, lúc này ông chủ Tiền mới dần dần bình phục.

Khi ông ta từ trong mơ hồ tỉnh lại, vừa nhìn thấy chồng của dì hai Lý Vân Vân, quả nhiên ông ta vô cùng tức giận. Sau đó

ông ta dùng hết sức lực của mình cho gã ta một cái tát.

“Bốp!” Một tiếng giòn tan vang lên, chồng của dì hai Lý Vân Vân bị tát một cái thật mạnh. Sau đó hắn lấy tay che mặt, trên mặt lộ rõ sự mơ hồ. Gã không biết tại sao mình lại bị đánh rồi nhìn về phía ông chủ Tiền.

“Tên khốn này! Tao đã làm gì mày mà mày lại hại tao như vậy hả! Nếu mày muốn nhìn thấy tao nhà tan cửa nát thì tao nói cho mày biết, mày cũng đừng hòng sống tốt. Mày chắc chắn phải chết trước tao đây!” Ông chủ Tiền giãy giụa đứng lên rồi nhìn về phía gã chồng dì hai lớn tiếng quát.

“Ông chủ Tiền... tôi... tôi... tôi không biết ông đang nói cái gì cả. Tôi có làm gì hại ông đâu?” Gã lấy tay che lấy gương mặt của mình, hoảng sợ đến sắp khóc rồi. Ban đầu gã ta chỉ muốn làm mai mối thôi mà, sao bây giờ lại thành đi hại người khác rồi.

“Ông chủ Tiền à! Cơm có thể ăn bậy nhưng lời thì không thể nói loạn nha. Chồng tôi làm gì mà hại ông!” Lúc này dì hai của Lý Vân Vân cũng đứng dậy, nhìn thấy dáng vẻ bị đánh của chồng mình, bà ta có chút đau lòng nói.

“Mụ đàn bà đánh đá kia, muốn cãi bướng đúng không, vừa nãy bà có thấy chàng trai trẻ tuổi kia không hả? Người đó chính là Cổ Dục, hắn có liên quan đến chính phủ đấy, những người như chúng tôi còn không dám chọc hắn. Thị trưởng thấy hắn còn phải nể ba phần, các người vậy mà còn dám kêu tôi đi chọc người phụ nữ của hắn sao! Còn không phải do các người muốn hại chết tôi sao!” Nhìn hai vợ chồng kia còn cãi bướng, ông chủ Tiền điên cuồng quát lớn. Bây giờ trên đầu ông ta hiện đầy gân xanh, nhìn là biết bây giờ ông ta đang rất tức giận.

Chương 329. Có vấn đề

Chương 329: Có vấn đề

Nghe xong ông chủ Tiền nói, người nhà của Lý Vân Vân đều sững sốt. Sau đó bọn hắn vô cùng vui mừng rồi lại từ từ cảm thấy rầu rĩ.

Bọn họ mừng như vậy là vì không ngờ đến thân phận của Cổ Dục. Châm ngôn nói rất hay, một người đắc đạo, gà chó cũng thăng thiên. Em gái (chị gái, con gái, cháu gái) nhà mình có thể làm dâu nhà đó thì có phải nhà mình cũng có thể phát tài rồi hay không?

Nhưng bọn họ rầu rĩ chính là vì họ có chút hối hận, tại sao lúc trước không đối xử tốt với Lý Vân Vân một chút. Cái người tên Cổ Dục kia nếu hắn yêu Lý Vân Vân, giả sử hắn đối tốt với Lý Vân Vân thì bọn họ chẳng phải cũng sẽ được hưởng ké hay sao, may mắn thì còn được chu cấp đầy đủ nữa ấy chứ.

Không thể không nói, nếu biết được suy nghĩ của bọn họ lúc này, không chỉ Cổ Dục mà đến Lý Vân Vân cũng tuyệt đối sẽ không chu cấp cho loại họ hàng như vậy. Bởi vì bọn họ chỉ thích suy bụng ta ra bụng người, không đáng để giúp đỡ và cảm thông.

Bên kia thì rất náo nhiệt, bên phía Cổ Dục thì tất nhiên là không giống như vậy. Hắn đi đón Lý Vân Vân sau đó chuẩn bị đi về, nhưng mà trên đường về thì hắn phát hiện ra tâm tình của Lý Vân Vân rất kém. Cô một mực ngồi ở một bên không nói lời nào, chỉ nhìn khung cảnh lướt qua bên cửa sổ xe.

Thấy vậy Cổ Dục cũng không hỏi, chỉ tự mình tập trung lái xe.

“Có thể dừng xe một chút không? Tôi muốn ra ghế sau ngồi, chú có thể cùng ngồi với tôi không?” Trong lúc Cổ Dục đang lái xe thì đột nhiên Lý Vân Vân nhìn về phía Cổ Dục nói.

“Hả, được thôi.” Nghe theo yêu cầu của Lý Vân Vân, Cổ Dục nhìn thoáng qua một chút. Vừa may ở đây có một ngã rẽ, thế là hắn chuyển tay lái rời khỏi quốc lộ, hắn lái xe đến bên cạnh rừng cây rồi dừng lại. Sau khi dừng xe thì Cổ Dục với Lý Vân Vân cùng mở cửa xuống xe rồi sau đó xuống ghế sau xe ngồi. Khi cả hai cùng ngồi xuống xong thì Lý Vân Vân do dự một lát rồi mới nói chuyện.

“Thật xin lỗi chú! Vừa rồi tôi đã mượn tên tuổi của cậu.”

“Mượn tên tuổi tôi?” Nghe Lý Vân Vân nói vậy, Cổ Dục nhìn cô có chút nghi hoặc hỏi.

“À... thì mọi chuyện là như thế này...” Lý Vân Vân lặng lẽ nhìn Cổ Dục rồi kể mọi chuyện vừa mới xảy ra cho Cổ Dục nghe. Khi Cổ Dục nghe đến đoạn người nhà Lý Vân Vân bắt cô đi làm tiểu tam thì lông mày Cổ Dục không khỏi nhíu lại. Cái gia đình này tam quan lệch lạc đến cỡ nào mà lại bắt con gái mình đi làm tiểu tam cho người ta.

Có gia đình như vậy, tốt nhất vẫn là nên sớm đoạn tuyệt quan hệ thì tốt hơn.

“Không sao cả, nếu sau này lại gặp chuyện như vậy thì chị cứ lấy tên tuổi tôi mà dùng.” Nghe Lý Vân Vân nói xong, Cổ Dục không thềm để ý phát tay. Chẳng qua chỉ là lá chắn thôi, hắn thật sự không để ý cho lắm.

“Nhưng mà... Em không muốn mượn cái danh phận này. Mà tôi hy vọng cái danh phận này là thật.” Nhìn thấy dáng vẻ không để ý của Cổ Dục, Lý Vân Vân cắn răng nghiêm túc nói.

Nghe cô nói xong, Cổ Dục cảm thấy có chút ngu người. Kịch bản này không thích hợp lắm nha.

Dù sao tháng trước Lý Vân Vân còn nói với hắn là nhìn trộm cũng không sao, nhưng không thể có thêm ý gì khác. Dù sao thì cô ấy cũng không có ý định tìm bạn trai. Thế nhưng mới sau có một tháng, tại sao lại thay đổi như vậy chứ?

“Anh có phải... để ý em đã từng gả cho người khác hay không. Em không cần danh phận, em biết chuyện của anh và cô Tống rồi. Em... em chỉ hy vọng có thể ở bên cạnh anh thôi.”

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của Cổ Dục, Lý Vân Vân vội vàng nói.

Nói thật, nếu để bất cứ người phụ nữ nào mà nghe Lý Vân Vân nói như vậy thì chắc chắn họ cũng thấy khó chịu. Biết rõ người ta có chủ rồi mà lại nói cái gì không cần danh phận, thật sự là không biết xấu hổ.

Nhưng mà đàn ông nghe xong, thật sự trụ không nổi. Đặc biệt là cái tên Cổ Dục có thói quen thích bị động này. Bây giờ quả nhiên về mặt hắn tràn đầy sự mơ hồ.

“Anh cũng không thêm để ý những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng mà em thật sự... bằng lòng vậy sao?” Cổ Dục nuốt nước miếng nhìn Lý Vân Vân rồi nhỏ giọng nói.

Mà Lý Vân Vân nhìn thấy Cổ Dục cẩn thận hỏi mình như vậy, cô cẩn nhẹ môi rồi trực tiếp nhào tới bên người hắn. Nhận thấy được động tác của Lý Vân Vân, ban đầu Cổ Dục có chút ngần ra nhưng sau đó hắn bắt đầu đáp lại. Nhưng mà hắn vừa mới động nhẹ thì đã bị đụng đầu...

Mặc dù chiếc Cullinan rất lớn, nhưng không lớn đến mức có thể chơi “đầu vật” ở bên trong được đâu. Nhất là Cổ Dục là loại người lý luận tri thức rất phong phú, nhưng kinh nghiệm thực tế lại vô cùng cùi bắp. Cho nên vừa mới xông lên như vậy thì lập tức gặp phải khó khăn.

Nhìn dáng vẻ bức rức kia của Cổ Dục, Lý Vân Vân không khỏi nở nụ cười.

Mà nghe thấy tiếng cười của Lý Vân Vân, Cổ Dục không khỏi cười khỏ.

“Bằng không... để anh giúp em trước nha...” Nhìn thấy ánh mắt của Cổ Dục, Lý Vân Vân cũng chậm rãi ngồi xuống.

...

“Hai người về rồi à! Tối rồi, hai người đã ăn cơm chưa?”

Cổ Dục lái xe về nhà, vừa mới đậu xe xong thì Lâm Lôi đang ở trong nhà bếp đi ra, nhìn về phía Cổ Dục với Lý Vân Vân rồi cười nói.

“Chúng tôi vẫn chưa ăn đâu, không phải bọn tôi chỉ mới vừa về thôi sao.” Nghe Lâm Lôi hỏi, Cổ Dục không khỏi có chút lúng túng cười nói. Mà Lý Vân Vân càng lúng túng hơn đứng bên cạnh nở nụ cười. Lâm Lôi nhìn bọn hắn cười không khỏi cảm thấy có chút kì quái.

Lâm Lôi cũng không quan tâm việc trong bếp nữa, mà cô tiến lại chỗ Cổ Dục với Lý Vân Vân. Sau đó ngửi nhẹ rồi mang theo một đồng thắc mắc.

“Mùi hoa hạt dẻ... Mùa này mà vẫn còn hoa hạt dẻ sao?” Lâm Lôi nhìn Cổ Dục với Lý Vân Vân rồi tò mò hỏi.

Nghe Lâm Lôi nói xong, khuôn mặt Lý Vân Vân đỏ lên còn Cổ Dục thì càng lúng túng.

“Ha ha, tôi cũng không biết. À đúng rồi! Đi nấu cơm, đi nấu cơm.”

Chương 330. Việc nhà

Chương 330: Việc nhà

Cổ Dục nhanh chóng đổi chủ đề sau đó đẩy Lâm Lôi vào nhà bếp. Còn Lý Vân Vân lúc này đi lên lầu đánh răng. Mặc dù lúc này đã súc miệng rồi nhưng mùi vị kia cũng không dễ phai đi chút nào.

Đợi cô lần nữa xuống lầu thì cái mùi kia cũng đã nhạt đi nhiều rồi.

Nhìn thấy dáng vẻ lảng tránh của Cổ Dục và Lý Vân Vân, Lâm Lôi khẽ nhú lông mày. Cô có cảm giác mọi chuyện chắc chắn không đơn giản như vậy.

Bữa tối rất nhanh đã ăn xong, sau đó Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi đều về nhà. Còn Cổ Dục thì đi tắm xong rồi lên giường nằm.

Cổ Dục lấy điện thoại ra, lướt tới tấm ảnh chụp Lý Vân Vân. Trong ảnh Lý Vân Vân cười rất tươi, mà lúc này tâm tình Cổ Dục cũng trở nên vui vẻ.

Nhưng vừa mới lướt qua tấm hình đó thì lại tới tấm ảnh của Tống Minh. Hắn cảm thấy có chút bối rối. Bản thân mình như vậy có phải không tốt lắm hay không?

“Haizzz, tạm thời không nghĩ đến vậy. Tính cách này của mình đúng là phiền toái mà.” Cổ Dục lắc đầu rồi quăng sau đầu ý nghĩ kia rồi đi ngủ.

Nhưng mà hôm nay giấc mơ của hắn không cách nào có thể dùng lời để hình dung được. Chắc mọi người cũng có thể hiểu nó như thế nào.

Rất nhanh đã đến sáng hôm sau. Như mọi ngày, buổi sáng Cổ Dục đi câu cá trước sau đó làm bữa sáng. Nhưng mà sau khi Lâm Lôi với Lý Vân đến thì ánh mắt Cổ Dục nhìn Lý Vân Vân trở nên có tính xâm lược hơn.

Thực ra hắn cũng muốn không chế nhưng thật sự có đôi khi hắn không thể không chế được.

“À thì, cô đi đến trại cá trước đi để tôi dọn dẹp nhà cho.” Nhìn ánh mắt Cổ Dục, Lý Vân Vân nhỏ giọng nói.

“À, được.” Nghe Lý Vân Vân nói vậy, Lâm Lôi cũng không để ý quá nhiều. Bởi vì trước đó các cô cũng thường xuyên trao đổi nhiệm vụ dọn dẹp nhà Cổ Dục cho nên Lâm Lôi đồng ý rồi đi đến trại cá.

“Khụ, chú còn có chút chuyện bận. Thư Nhân cháu giúp chú trông Phi Phi, lát nữa chú mới xuống.” Nhìn thấy Lý Vân Vân lên lầu, Cổ Dục ngồi ở phòng khách nhìn về phía Phòng Thư Nhân dặn dò rồi mới từ từ lên lầu.

Khi hắn đi lên lầu thì thấy Lý Vân Vân đang ở phòng hắn dọn dẹp. Nhìn thấy cô, Cổ Dục cũng nhẹ nhàng đi đến phía sau cô rồi ôm lấy.

“Đừng! Nói nhỏ một chút, bọn nhỏ còn ở dưới lầu. Tiểu Lôi cũng sẽ thấy được.” Cảm nhận được động tác của Cổ Dục, Lý Vân Vân lập tức đè tay Cổ Dục xuống rồi nhỏ giọng nói.

“Anh không hiểu, tại sao chúng ta phải lén lút lút lút làm gì?” Nhận thấy cơ thể của Lý Vân Vân run rẩy, Cổ Dục không khỏi thở dài.

Thực ra hôm qua ban đầu hắn tính tuyên bố chuyện của hắn với Lý Vân Vân rồi.

Tuy rằng hắn chưa tìm ra cách giải quyết nếu như trong nhà xuất hiện thêm một bà chủ nữa, nhưng hiện giờ vấn đề câu

cá vẫn là quan trọng nhất. Dù sao thì hấn cũng không phải loại tra nam thường gặp kia.

Có lẽ hấn không thể cam đoan cho Lý Vân Vân được một hôn lễ trang trọng, nhưng Cổ Dục đảm bảo là có thể giữ cô ở bên mình được.

Nhưng mà Lý Vân Vân có vẻ như cũng không muốn công khai quan hệ giữa bọn họ.

“Em, em cần thêm một khoảng thời gian nữa, xin anh đó...” Nghe Cổ Dục nói vậy, Lý Vân Vân cũng nhỏ giọng nói. Mà sau khi nghe Lý Vân Vân nói xong, Cổ Dục thở dài. Thôi được rồi, trong chuyện này hấn vẫn là nên tôn trọng ý kiến của cô.

“Em, em tới giúp anh nha!” Mặc dù cô cảm thấy hai tay Cổ Dục nói lỏng nhưng mà cảm giác của Cổ Dục, cô cảm nhận được. Sau đó Lý Vân Vân liếc nhìn xung quanh rồi kéo Cổ Dục vào thư phòng. Lúc Cổ Dục đang mở máy tính lên thì cô chui xuống dưới bàn máy tính.

Đến khi Lý Vân Vân xuống lầu cũng đã là mười giờ rồi. Liếc mắt nhìn thấy Lưu Phi Phi đang ngồi ở ghế sofa xem tivi thì cô lập tức đi tới trại cá.

Mà lúc này Cổ Dục thì ngồi trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ là trại cá, ở đó còn có Lâm Lô đang nói chuyện với Lý Vân Vân. Thứ cảm giác lén lút này....

Được rồi, thật ra nghĩ lại thì nó cũng thật kích thích nha.

“Chơi một ván game thôi.” Cổ Dục duỗi lưng rồi mở game ra chơi.

Lúc này thì điện thoại hấn rung lên, hấn cúi đầu xem, kết quả là thấy Tống Minh gửi tin nhắn tới. Tin nhắn đầu tiên là một văn kiện. Cổ Dục nhấn mở sau đó hấn lập tức biết đây là bản thiết kế nhà mới của Khâu Ninh đã vẽ xong cho hấn.

Không thể không nói, mặc dù Khâu Ninh là một người không có chút thú vị nào, nhưng mà trình độ thiết kế của anh ta thật sự tốt.

Mà dường như những nhà thiết kế đứng đầu hầu hết đều như vậy. Coi như nếu đó là dạng người thích yếu điệu thì tính tình chắc cũng dài dòng như phụ nữ. À thì trừ nhà thiết kế nữ ra.

Theo như trong bản thiết kế thì sân trước, sân sau của Cổ Dục bố cục đều thay đổi không nhỏ. Trong nhà cũng được chỉnh sửa tinh tế. Mặc dù bố cục trong nhà không động được, nhưng mà thay đổi vật phẩm trang trí với giấy dán tường các kiểu thì không thành vấn đề.

Nhìn hiệu quả sau khi chỉnh sửa nhà trong bản vẽ đúng là rất đẹp. Nó làm cho mắt người xem đều phải tỏa sáng.

Hầu như mọi không gian trong nhà đều được sử dụng rất hợp lý, hoàn toàn không có chút lãng phí nào. Hiện giờ trong nhà Cổ Dục có khoảng 30% trở lên đều bị lãng phí. Nhìn thì rất lớn nhưng trên thực tế không gian không được sử dụng một cách hiệu quả.

“Anh đã xem qua bản thiết kế, nó thật sự rất đẹp.” Sau khi nhìn xong văn kiện thì Cổ Dục cũng cầm điện thoại lên nhìn về phía Tống Minh ở đầu dây bên kia rồi cười nói.

“Đẹp không? Vậy anh có thưởng cho em gì không?” Nghe Cổ Dục nói vậy, Tống Minh bên kia cũng cười hì hì rồi hỏi.

“Được, em muốn anh thưởng gì nào?” Nghe Tống Minh nói xong, Cổ Dục cũng cười nói.

“Em còn chưa nghĩ ra, mấy ngày nữa em được nghĩ, đến lúc đó anh tới chỗ em đi rồi nói sau vậy.” Nghe thấy Cổ Dục đáp ứng thoải mái, Tống Minh cũng cười một chút rồi nghịch ngợm nói.

Nghe Tống Minh nói vậy, Cổ Dục cũng đáp lại một chút.
Chưa nghĩ ra thì đợi mấy ngày sau rồi nói vậy.

Chương 331. Tháng tám là tháng nhàm chán nhất

Chương 331: Tháng tám là tháng nhàm chán nhất

“Phù...” Cổ Dục thở ra một hơi thật dài, cơ thể căng thẳng cũng được thả lỏng. Một lát sau, mới nhìn thấy Lý Vân Vân từ dưới bàn bò ra, sau đó chỉnh lại quần áo của mình rồi lau miệng.

“Em đi ra ngoài trước đây.” Lý Vân Vân chỉnh sửa lại quần áo xong rồi chỉ ra ngoài cửa, nhìn về phía Cổ Dục nhỏ giọng nói.

Nhưng mà cô còn chưa đi thì đã bị Cổ Dục nắm lấy tay kéo cô lại. Lý Vân Vân vừa mới kêu lên thì lúc này đã ngồi trọn vẹn trong lòng Cổ Dục.

“Khi nào chúng ta mới tiến thêm bước kế tiếp đây?” Cổ Dục nhẹ nhàng gỡ một chút tóc rối của Lý Vân Vân vừa nhỏ giọng hỏi.

“Chờ... chờ khi có cơ hội nha. Em đi trước đây.” Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Cổ Dục, Lý Vân Vân có chút đỏ mặt nói. Sau đó cô nhanh chóng rời khỏi phòng của Cổ Dục. Nhưng mà cô vừa mới đi ra thì đã thấy Phùng Thu Nhân đang cầm ly nước đứng ở đầu cầu thang, cô nhóc đang nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Là Thu Nhân đó à, con tìm Cổ Dục sao?” Nhìn thấy ánh mắt của Phùng Thu Nhân, trong lòng Lý Vân Vân lộ bộ mấy tiếng rồi sau đó cười hỏi.

“Không phải! Con lên xem cá, dì Lý, dì có sao không?” Nhìn ánh mắt Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân có chút nghi ngờ hỏi.

“À! Không có việc gì... không sao... dì đi xuống trước đây.” Lý Vân Vân nở nụ cười nói rồi vội vã đi xuống lầu. Tiếp đó đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Phùng Thư Nhân nhìn thấy bộ dạng kia của cô, cảm thấy có chút không thích hợp.

Phùng Thư Nhân mở cửa phòng ra liếc sơ qua thì thấy Cổ Dục đang đeo tai nghe chơi game. Cô gái nhỏ dù sao vẫn còn quá trẻ nên có chút tò mò cũng là chuyện đương nhiên. Sau khi cô nhóc nhìn xong không thấy gì khác lạ thế là tiếp tục đi xem cá.

Mà sau khi cô nhóc đi rồi, Cổ Dục cũng không ấn bàn phím nữa. Kỳ thực hắn đang chờ ghép trận, không cần ấn bàn phím làm cái gì, sở dĩ hắn làm vậy chỉ là muốn gạt Phùng Thư Nhân mà thôi.

Kể từ ngày Cổ Dục chấp nhận Lý Vân Vân thì quan hệ giữa hai người có thể nói là đột nhiên tiến triển mạnh. Bây giờ ngoại trừ bước cuối cùng ra thì cơ hồ những chuyện khác hai người đều đã làm qua. Nhất là Cổ Dục, mấy ngày ném được mùi vị kia hắn dường như không muốn dừng lại.

Mỗi ngày nhìn thấy Lý Vân Vân thì trong đầu hắn toàn nghĩ tới những việc khác. Hắn chính là suy nghĩ những hình ảnh như xe lửa đi vào sơn động, trâu cày ruộng cật lực. Cho nên mấy ngày nay chỉ cần Cổ Dục thấy Lý Vân Vân đi một mình là sẽ đi tìm cô giao lưu một chút.

Mặc dù Cổ Dục muốn giao lưu cấp độ sâu hơn nhưng tiếc là vẫn không có cơ hội.

“Ngày mai là đến ngày hẹn với Tống Minh ra ngoài chơi. Đường đi có vẻ khá xa nhỉ.” Cổ Dục duỗi lưng rồi xem lịch, sau đó đứng lên rồi cười nói.

Nhưng lúc này, một tiếng ‘Đinh’ vang lên, trận đấu đã ghép xong, bây giờ là tới lúc chọn tướng. Cổ Dục dùng tướng nào, đi vị trí nào hắn không quan tâm lắm. Tướng hắn chơi được chỉ cần chất tướng tốt là hắn đều dùng được.

Cho nên hắn căn bản không để ý đối thủ mình dùng là tướng gì.

Rất nhanh hắn đã đánh xong hai trận, cũng đến giờ ăn trưa. Ăn trưa xong Cổ Dục nằm trên ghế sofa xem tivi.

Nói thật với một đứa trẻ thì thời gian được đi chơi là rất vui rồi. Nhưng mà đối với người trưởng thành mà nói, tháng tám thật sự là quá nhàm chán.

Tháng tám, ngoại trừ nóng ra thì còn gì khác sao?

Việc làm, không có, thực phẩm, rau quả tháng tám còn chưa tới kỳ thu hoạch đâu, cho nên việc gì cũng không có. Về phương diện hoa quả thì trái cây tháng tám đã chín chỉ có quả cam. Nhưng vấn đề là Cổ Dục không có trồng loại cây đó. Những hoa quả như chanh dây, việt quất, nhãn, quả sung, quả đào, dưa hấu thì gần cuối tháng bảy số lượng càng ngày càng ít đi.

Trời bây giờ nóng muốn chết, ngay cả mấy đứa nhỏ cũng không chịu ra ngoài chơi. Bây giờ thứ giải trí duy nhất đó là nghịch nước, trong nhà Cổ Dục mấy thứ khác không có nhưng nước làm sao mà không có được.

Cái ngày mà hắn bán xong cá cho Hứa Cẩm rồi thì hắn đã vệ sinh ao cá. Sau đó hắn đổ nước vào trong ao. Lúc này mấy cái ao cá chứa nước giếng ở bên trong, nước còn sạch hơn cả nước hồ bơi.

Bên trong ao lúc này lại không có cá.

Mấy ngày nay nếu muốn nghịch nước, bơi lội đều có thể chơi. Được dịp thì cứ chơi cho thoải mái.

À! Đúng rồi, còn muốn nói một chút về chuyện ổ khoá ở sân sau bị trộm ghé thăm. Nhân tiện Cổ Dục cũng đổi luôn ổ khoá, đổi thành loại khoá từ phía trong.

Tất nhiên, bây giờ chỉ số an toàn của nhà hấn cũng đã được tăng mạnh. Nhưng Cổ Dục hiện giờ cũng đang suy nghĩ một vấn đề, đó chính là có cần nuôi thêm hai con chó để trông coi trại cá hay là không đây.

Không thể không nói, nuôi thêm chó đối với hấn thì cũng chỉ là chút chuyện nhỏ. Ở nông thôn cái khác không có chứ chó đất thì có rất nhiều, muốn mua bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Nhưng mà vấn đề nằm ở chỗ, mấy chú chó bình thường dám ở gần nhà Cổ Dục sao?

Vua Núi chỉ là tên để gọi chơi thôi sao? Việc tìm chó này phải từ từ tìm kiếm mới được.

Tạm gạt qua vấn đề về mấy chú chó. Lại nói về tháng tám, quả thật đối với Cổ Dục đúng là quá nhàm chán.

Đương nhiên là hấn rất thoải mái. Nhưng mà nhìn qua sinh hoạt của hấn thì chẳng mấy thú vị.

Thời tiết này, cũng không thể lên núi, rất dễ dẫn đến cháy rừng. Trên núi cũng chẳng có gì ngoài mấy con côn trùng có độc cùng với rắn độc. Ngay cả mấy con vật bình thường cũng không thích dạng thời tiết như thế này.

Trong thôn thì không có chuyện gì làm. Người có việc thì đi công tác, còn người không có việc thì tận lực nghỉ ngơi, cố gắng giữ sức đến tháng chín. Đến lúc đó lại phải bận rộn làm việc.

Chương 332. Khu nghỉ dưỡng Tennis

Chương 332: Khu nghỉ dưỡng Tennis

Gần đây tần suất Khổng Hạo Văn đến nhà hấn cũng ít lại. Có thể thấy được cái tên mập mạp ấy cũng chẳng muốn làm gì trong cái thời tiết oi bức này.

Nếu như nhà của ông Cổ Dục ở bờ biển thì bây giờ có nhiều trò để chơi rồi. Lúc đó bọn hấn có thể đi bắt hải sản, đi lặn biển, đi câu cá,... Nhưng tiếc là nơi này là khu vực dãy núi Đại Hưng An Lĩnh, ở đây vào cái tháng này, muốn cái gì cũng không có.

Đương nhiên, không phải nói bên này không có gì để chơi. Ngắm lại thì Xuân, Thu, Đông ở đây đều có thứ để chơi nhưng mà mùa Hè thì đúng là chẳng có gì chơi thật.

Cứ như vậy mới đó đã trôi qua một ngày.

Trong nháy mắt đã đến hôm sau. Sáng sớm hôm sau, Cổ Dục làm xong mọi việc, đợi Lâm Lôi đến thì hấn lái xe rời đi. Hôm nay hấn phải đi gặp Tống Minh.

Mặc dù Lý Vân Vân nói rằng không cần danh phận, nhưng mà khi nhìn thấy dáng vẻ rời đi của Cổ Dục, trong lòng cô vẫn có chút không thoải mái.

“Quan trọng là đã xác định quan hệ, vậy thì phải xác định kiên quyết. Nhưng mà Phi Phi vẫn còn ở đây, nên mình có chút xấu hổ không thể làm được. Nếu thế thì cũng chỉ có thể chờ con bé khai giảng rồi tính tiếp vậy.” Những ngày gần đây, ý nghĩ của Cổ Dục, tất nhiên là cô biết.

Cô thật sự cũng muốn sớm giao chính mình cho Cổ Dục. Nhưng mà bây giờ không tiện cho lắm, thật sự không được. Vậy cũng chỉ có thể chờ đến tháng chín rồi tính tiếp vậy.

“Hi, anh yêu!”

Sau khi Tống Minh tươi cười chào hỏi Cổ Dục một tiếng thì cô ấy cũng ngồi xuống bên ghế phụ của chiếc xe Lamborghini Urus mà Cổ Dục lái tới. Sau đó cô ấy còn tiến lại hôn Cổ Dục một cái rồi mới thắt dây an toàn.

“Hôm nay em muốn đi đâu đây?” Nhìn thấy Tống Minh đã thắt dây an toàn xong thì Cổ Dục cũng cười hỏi, xem như đáp lại nụ hôn của cô ấy. Gần đây hắn đã quen với kiểu chào hỏi như vậy, nhưng không thể không nói kiểu chào hỏi như vậy cũng tốt, nó khiến cho Cổ Dục cảm thấy rất hạnh phúc.

“Anh biết đánh tennis không?” Nghe Cổ Dục hỏi thì Tống Minh cũng hỏi lại hắn một câu.

“Biết một chút, lúc trước có học qua một chút.”

Cái môn Tennis này, quả thật Cổ Dục có biết một chút. Bởi vì lúc trước hắn đã xem qua bộ phim hoạt hình có tên là Prince Tennis. Loại trò chơi này nếu hiểu thì chơi rất dễ, nhưng không hiểu thì coi như xong. (anime này khá hay nên coi nha)

Bộ anime này chủ yếu nói về môn thể thao Tennis, lúc hắn xem xong thì hắn cảm thấy rất thích môn thể thao này. Cho nên khi hắn mới lên đại học biết được trong trường học có câu lạc bộ Tennis thì hắn ngay lập tức hắn đã đi đăng ký.

Hắn còn cố ý mua một cái vợt riêng cho mình.

Tuy nhiên hắn cũng chỉ nhiệt huyết được ba phút thôi, mặc kệ là đánh tennis hay là chơi bóng rổ thì lúc luyện tập cũng rất là buồn chán và vô vị. Mà khi đó Cổ Dục làm gì cũng đều dựa vào sự nhiệt huyết nên khi hết nhiệt huyết thì đương nhiên hắn cũng sẽ không chơi nữa.

Hơn nữa ở Đông Bắc cũng không ủng hộ việc chơi tennis là mấy, chung quy là do sân quần vợt ở đây 90% đều là ở ngoài trời. Do đó mùa đông không thể nào chơi môn này được, thế nhưng lại có rất nhiều sân bóng rổ ở trong nhà. Cơ bản thì tất cả sân bóng rổ của trường Đại học đều thiết kế ở trong nhà. Đồng thời giá cả thuê cũng không mắc bao nhiêu, chỉ mất vài tệ cho một giờ, cũng không mắc hơn giá internet là mấy.

Tất nhiên lúc đó bọn họ đều có Laptop nên việc đi quán net hay không cũng không thành vấn đề. Mặc dù trường của Cổ Dục chỉ là một trường học bình thường, cơ sở vật chất cái gì cũng kém nhưng mà được cái là tốc độ đường truyền internet lại tương đối nhanh và mạnh.

“Đánh được là tốt rồi, vậy hôm nay chúng ta đi đánh Tennis nha.” Nghe thấy lời nói của Cổ Dục, Tống Minh cũng mỉm cười, sau đó lấy túi xách mang theo ra đưa cho Cổ Dục xem.

Cổ Dục nhìn vào bên trong thì thấy bên trong đó có hai bộ quần áo thể thao, hai cái vợt còn có một ống bóng tennis. Có vẻ như cô ấy đã chuẩn bị từ trước rồi.

“Được rồi, em chỉ đường đi.” Nhìn thấy những thứ đồ này, Cổ Dục cũng cười một cái sau đó đạp chân ga rồi nhìn về phía Tống Minh cười nói.

Sân quần vợt mà Tống Minh chỉ dẫn lần này cũng không xa lắm, nằm ngay bên cạnh thành phố Hưng An.

Tuy nhiên sau khi Cổ Dục đặt chân đến đây, hần bất ngờ phát hiện ra nơi đây không chỉ là sân quần vợt, mà nó còn là một khu nghỉ dưỡng, có cả suối nước nóng.

Mọi người đều biết thành phố Hưng An là một thành phố nổi tiếng với khu nghỉ dưỡng và suối nước nóng. Bởi vì vậy ngoài những khu tắm suối nước nóng lớn thì quả thực còn có

không ít những khu nghỉ dưỡng có suối nước nóng cao cấp khác của tư nhân.

Mà trong số đó cũng có một số khu tắm suối nước nóng mang những chủ đề khác nhau.

Mà nơi mà Cổ Dục đến chính là khu nghỉ dưỡng suối nước nóng phục vụ cho người chơi Tennis. Nơi đây chuyên phục vụ cho những người thuộc giới thượng lưu ưa thích đánh tennis.

Muốn ở chỗ này chơi tennis không chỉ đơn giản bỏ tiền ra là có thể được chơi. Mà trước tiên bạn cần phải thuê một căn biệt thự ở đây, bạn có thể không ở nhưng vẫn phải bỏ tiền ra để thuê nó.

Một căn biệt thự này sẽ có giá hai ngàn tám một ngày một đêm. Bên trong biệt thự sẽ có một suối nước nóng nhỏ, bạn có thể ngâm mình ở đây mà không cần phải chen chúc ở hồ bơi lớn.

Đương nhiên sau khi thuê biệt thự thì bữa trưa và bữa tối đều được phục vụ ở đây, nói chung là đều khá ngon. Tất cả những điều này đều là Tống Minh nói cho Cổ Dục biết.

Trước khi hai người tới thì Tống Minh cũng đã đặt xong biệt thự rồi. Sau khi lái xe đến nơi này thì Cổ Dục cùng Tống Minh cũng xuống xe, đi tới sảnh để làm thủ tục nhận phòng. Sau đó hai người lấy một chiếc xe điện nhỏ bốn bánh chạy tới căn biệt thự mà họ đã thuê.

Sau khi thay xong quần áo trong phòng riêng thì Cổ Dục và Tống Minh bước trở ra.

Khi hai người gặp lại nhau thì trong mắt của hai người đều sáng lên.

Chương 333. Dạy đánh tennis

Chương 333: Dạy đánh tennis

Lúc này hai người đều mặc loại quần áo chuyên dùng để đánh tennis. Tống Minh thân trên là một cái áo màu hồng phần ngắn tay, thân dưới là một cái váy trắng. Mái tóc dài được búi gọn thành một cục tròn ở sau đầu, trông rất trẻ trung và hoạt bát.

Còn Cổ Dục thì mặc một cái áo màu xanh da trời ngắn tay, phía dưới là một cái quần đùi màu trắng.

Tuy nhiên phong cách này khác với phong cách mà Cổ Dục bình thường thích mặc.

Bởi vì Cổ Dục rất thích chơi bóng rổ vì vậy quần áo của hắn trước đây đều là những dạng quần áo rộng rãi, thoải mái

Có một chút cảm giác hip-hop đương nhiên hắn cũng có thể hát RAP nha, điều này cũng nằm trong kỹ năng ca hát của hắn.

Mà bộ quần áo tennis này thì không có rộng rãi như vậy nên nó đem dáng người của Cổ Dục phô bày ra, Đây là một loại phong cách thích phô trương và thể hiện.

Nhìn thấy dáng vẻ của Cổ Dục, lúc này hai mắt của Tống Minh đều đang tỏa sáng, quả thật là đẹp trai quá rồi.

“Đi thôi!” Nhìn thấy Cổ Dục, Tống Minh chủ động cầm vợt rồi nhanh chóng kéo cánh tay Cổ Dục rời khỏi biệt thự. Sau đó hai người chạy xe điện tới sân quần vợt ở phía trên.

Các sân quần vợt ở đây đều được ngăn cách nhau thành từng sân riêng biệt, bởi vì họ sợ sẽ làm phiền người khác. Toàn bộ sân đều được trải thảm mà không phải dùng hắc ín hay là sân xi măng thông thường.

Sau khi Cổ Dục và Tổng Minh đi tới sân của mình thì hai người họ cũng bắt đầu đánh thử.

Tuy nhiên vừa mới bắt đầu thì Cổ Dục lập tức cảm thấy thích thú.

Tốt rồi! Lúc đầu hắn vẫn cho là bản thân mình sẽ chơi Tennis được, nhưng trên thực tế hắn lại không thể chơi được...

Vừa đánh thử này thì hắn cảm thấy mặc dù tốc độ phản ứng của hắn theo kịp, hành động và tầm nhìn vô cùng rõ ràng, ngón tay linh hoạt giúp hắn thoải mái muốn đánh bóng vào vị trí nào thì có thể đánh tới được. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ chính là hắn không thể khống chế tốt sức mạnh của mình.

Giống như luyện tập bóng rổ vậy, mặc dù hắn đã chơi nhiều năm như vậy. Nhưng cho tới bây giờ hắn đều không thể khống chế được cường độ khi lên rổ ở trong vòng, hướng chỉ cái môn Tennis này, cũng không phải là chỉ ném vào rổ là xong.

Cho nên ngay từ đầu hắn đánh Tennis không phải quá mạnh thì lại quá nhẹ, còn không thì đánh bóng không qua lưới hoặc đi ra ngoài. Thật đúng là có chút xiu lúng túng.

Tuy nhiên dù sao đây cũng chỉ là chơi vui mà thôi. Tổng Minh lúc này nhìn bộ dạng của Cổ Dục lúng túng như vậy thì cũng nở nụ cười, sau đó chậm rãi chơi cùng của Cổ Dục.

Ban đầu thì đây chỉ là một trò vui nho nhỏ của Cổ Dục và Tổng Minh mà thôi, không có liên quan gì đến những người khác cả. Tuy nhiên lại có một số người cứ muốn thể hiện sự tồn tại của mình.

Ví dụ cái sân bóng bên cạnh sân của Cổ Dục.

Cái sân bóng này hiện tại có tất cả tám người, bốn nam bốn nữ. Lúc này sân bên đó 4 người nữ thì đang nghỉ ngơi còn 4 người nam thì chơi PK một chọi một tranh tài với nhau ai thua thì sẽ thay người.

Trong đó người đánh tốt nhất là một người có mái tóc khá dài, vẫn còn rất trẻ tuổi. Anh chàng này không chỉ đánh khá tốt hơn nữa còn có những trang bị đặc biệt, tỉ như băng đô cột đầu hay là đồ bảo vệ cổ tay...

Thật ra khi Tống Minh và Cổ Dục mới tới đánh thì hắn đã để ý đến Tống Minh rồi. Điều này cũng không có cách nào, bởi vì vẻ ngoài của Tống Minh thật sự là quá đẹp.

Cho dù là chiều cao, dáng người, khí chất hay là ngoại hình thì cũng là hoàn hảo nhất.

Dù hắn ta đã có bạn gái rồi nhưng khi vừa nhìn thấy Tống Minh thì hắn ta vẫn muốn thể hiện sự tồn tại của mình. Chính vì vậy lúc hắn ta đánh bóng thì thường xuyên hô to gọi nhỏ... Hây! Hừm! A! Lên...

Tuy nhiên hắn ta kêu la nửa ngày trời thì phát hiện Tống Minh căn bản là không hề để ý tới hắn. Do đó hắn ta quyết định chủ động tới tiếp cận với Tống Minh.

“Này! Anh bạn, có phải đây là lần đầu tiên anh chơi không vậy, anh có muốn tôi dạy anh cách chơi không?”

Rõ ràng cái gã này chính là một cao thủ trong việc tán gái.

Gã ta cũng không bỏ qua sự tồn tại của Cổ Dục để trực tiếp đi bắt chuyện với Tống Minh, mà ngược lại gã ta lại tới nói chuyện với Cổ Dục trước. Cách làm của gã ta rất đơn giản và rõ ràng.

Nhân cơ hội chỉ dạy cho Cổ Dục, rồi cùng đánh với Cổ Dục sau đó thể hiện năng lực của mình. Để cho Cổ Dục chịu thiệt thòi sau đó thể hiện sự rộng lượng của mình sẽ tới dạy cho Cổ Dục, đợi thời điểm thuận tiện thì làm quen với Tống Minh. Bởi vì theo gã ta nghĩ chỉ cần gã ta đã ra tay thì sẽ không có cô gái nào mà gã ta không tán đổ được, đến lúc đó Cổ Dục sẽ phải thối lui thôi.

Đương nhiên, gã ta cũng đã suy nghĩ đến trường hợp Cổ Dục không cần gã ta dạy, lúc đó gã ta sẽ thực hiện phương án B.

Bởi vì nếu như Cổ Dục không để gã dạy thì gã ta sẽ cùng ba người bạn của gã thỉnh thoảng chế nhạo Cổ Dục. Loại chuyện như vậy không phải là bọn họ chưa từng làm qua.

“Dạy tôi sao? Ha ha, anh có thể dạy cho tôi cái gì chứ?” Nghe người này nói, Cổ Dục đầu tiên là sững sờ sau đó sờ lên cằm cười hỏi.

“Có thể dạy anh rất nhiều thứ như phát bóng, chặn bóng...” Nhìn thấy nụ cười của Cổ Dục những người bên này trong lòng đều mắng Cổ Dục ngu ngốc.

Tiếp đó nở nụ cười tự mãn nói.

“Đừng chỉ nói chuyện, tới đánh một trận thử xem nào!” Chuyển động cánh tay của mình một chút sau đó Cổ Dục lạnh nhạt nói. Nghe thấy Cổ Dục chủ động rước lấy nhục thì gã đàn ông này con mắt lập tức sáng lên.

“Nếu anh đã yêu cầu như thế, vậy chúng ta tới chơi một chút nha!” người này nở một nụ cười, tiếp đó cầm vợt của mình lên rời khỏi sân của gã ta đi tới sân của Cổ Dục.

Khi gã ta vừa tới nơi thì Tống Minh lập tức tự giác ngồi xuống sau lưng Cổ Dục. Nhìn đôi chân dài miên man của Tống Minh anh chàng này lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Một cô gái tuyệt vời như vậy hẳn nghĩ nếu như mình có thể được trảm mình vào tình yêu của cô ấy thì cảm thấy kiếp này có chết cũng không hối tiếc.

Chương 334. Trật chân

Chương 334: Trật chân

Không thể không nói, anh chàng này sức tưởng tượng thật đúng là quá phong phú. Có lẽ vừa nhìn thấy Tống Minh lần đầu tiên thì ngay cả tên của con hấn cũng đã nghĩ tới rồi, vậy mà dáng vẻ vẫn còn giả vờ bình tĩnh.

“Ừm! Vậy anh giao bóng trước đi!” Khi bước tới sân, bộ dáng người này vẫn đang giả vờ bình tĩnh, sau đó cầm một quả bóng ném cho Cổ Dục rồi mở miệng nói.

“Vậy bắt đầu đi!” Sau khi cử động vai của mình một chút Cổ Dục cũng đi lại vị trí của mình. Hấn cầm banh lên nhẹ nhàng xoa một cái sau đó dùng sức đánh quả bóng đi.

Động tác này gọi là cú phát bóng xoáy, trong anime cú phát bóng xoáy kỳ thực là xuất phát từ động tác này mà ra. Đặc điểm của động tác phát bóng này là bóng sau khi rơi xuống đất sẽ nảy lên rất cao cộng thêm sức mạnh của Cổ Dục kết quả lực của quả bóng kia dĩ nhiên sẽ rất khủng bố.

“Bang!” Cơ hồ anh chàng kia còn chưa phản ứng thì quả bóng tennis đã đập trúng mặt đất sau đó với tốc độ cực nhanh suýt nữa đập vào mặt gã ta rồi rơi xuống hàng rào xung quanh. Khi nhìn thấy một màn này thì không chỉ gã này mà ngay cả những người đang xem náo nhiệt ở bên cạnh cũng đều há hốc mồm ngạc nhiên, đây là cái quái gì vậy chứ?

“Khục, tôi chưa chuẩn bị kỹ càng, lại nào.” Ngại ngừng ho một tiếng sau đó hít một hơi rồi nhìn về phía Cổ Dục nói.

“Được thôi.” Nghe lời nói của gã ta, Cổ Dục cũng cầm lấy quả bóng tennis thứ hai ra. Sau đó lại xoa một cái rồi dùng lực đánh bóng một cái.

“Bang!” lại một tiếng vang giòn giã, có vẻ lần này còn nhanh hơn so với lần trước. Mặc dù người này đã chuẩn bị tâm lý xong rồi nhưng khi gã ta nhìn thấy quả bóng bay nhanh về phía mặt của mình, gã ta vô cùng kinh hãi. Tiếp đó vội vàng cầm vợt cản lại, tuy nhiên khi vợt của gã ta vừa chặn quả bóng tennis thì ngay lập tức gã cảm nhận được một lực rất mạnh truyền vào tay của mình.

Tay phải cầm vợt của gã ta hoàn toàn không chịu nổi lực vừa rồi của quả bóng mà Cổ Dục đánh ra, vì vậy ngay lập tức vợt trong tay gã rớt xuống đất, lúc này gã cũng ngồi bệt xuống sân.

“Anh không sao chứ!” Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của gã này thì lúc này Cổ Dục cũng tiến lại gần sau đó cười hỏi. Tuy khuôn mặt của gã đang cười nhưng lúc này tinh thần của gã lại đang rất khủng hoảng và khiếp sợ. Lúc này gã mới hiểu rõ ràng nguyên nhân vì sao lúc này Cổ Dục chơi bóng lại tệ như vậy.

Không ngờ là ban đầu cái tên này chỉ là muốn chơi đùa một chút cho vui vẻ mà thôi.

Ài, nếu như cô gái tên Tống Minh này cũng là bạn gái của mình, chắc chắn là mình cũng sẽ giả vờ chơi đùa như vậy. Thế mà mình cứ tưởng đối phương là không biết đánh tennis, thật sự quá mất mặt rồi.

“Ha ha, không có, không có việc gì, tôi vẫn nên về sân của mình đánh thôi, tôi không quấy rầy hai người nữa.” Gã ta miễn cưỡng nở một nụ cười. Vốn dĩ là gã muốn tới làm Cổ Dục mất mặt không ngờ tới người mất mặt lại chính là mình. Sau đó gã nhặt vợt tennis của mình lên sau đó mang theo khuôn mặt u ám rời khỏi sân bóng của Cổ Dục.

Mà sau khi gã ta rời đi thì Tống Minh cũng đi tới, sau đó tò mò nhìn Cổ Dục.

“Anh... Mới vừa rồi là đang nhường em à?” Mắt của Tống Minh nhìn thẳng Cổ Dục rồi nghiêng đầu hỏi hẩn.

Cô gái Tống Minh này có rất nhiều điểm tốt. Đầu tiên là xinh đẹp, dáng người chuẩn, chiều cao cũng không thấp, tất cả đây đều là những thứ thể hiện bên ngoài. Thứ hai chính là học thức cao và rất thông minh. Đôi mắt của cô ấy dường như có thể nhìn thấu lòng người. Có thể nói là cô ấy không có bất cứ khuyết điểm gì.

Nếu như nhất định phải nói khuyết điểm thì đó chính là khát vọng chiến thắng của cô ấy có phần quá mạnh mẽ.

Cô ấy chưa bao giờ cho rằng tại môn thể thao này cô ấy sẽ thua bởi người khác, cho dù đó có là Cổ Dục thì cũng là vậy. Về nghệ thuật có thể cô ấy không thể so được với những người khác nhưng đối với tennis thì cô vẫn có lòng tin, phải biết rằng trước đó cô đã được huấn luyện chuyên nghiệp về môn thể thao này.

Cho nên khi nhìn thấy Cổ Dục vừa mới đối đối thủ thì lập tức đại sát tứ phương. Lúc này ham muốn thắng thua của cô ấy lại bắt đầu bùng cháy.

“Không có! Em suy nghĩ quá nhiều rồi đó, là do gã ta quá cùi bắp thôi.” Hẩn thản nhiên xua tay, lời của Cổ Dục thực sự là đang nói thật, vừa rồi đúng là trình độ của hẩn không tốt, nhưng bây giờ không phải đã khôi phục lại rồi sao.

“Vậy chúng ta bắt đầu lại nào. Tuy nhiên lần này anh phải dùng toàn lực để đánh với em.” Nhìn Cổ Dục một cái, sau đó Tống Minh cũng nghiêm túc nói rồi đi ra phần sân bên kia của mình.

Nhìn thấy hành động của Tống Minh. Lúc này Cổ Dục cũng nhún vai sau đó chuẩn bị nhận đòn.

Hắn tất nhiên là không thể nào dùng toàn lực đánh cùng Tống Minh rồi, tuy nhiên hắn có thể thể hiện một chút thực lực của mình.

Thời gian tiếp theo chính là Cổ Dục dành cho Tống Minh.

Hắn không thể dùng toàn lực đánh trực diện vì vậy hắn cũng chỉ có thể đánh bóng chéo sân mà thôi. Càng đánh hắn càng cảm thấy dễ dàng chỉ có Tống Minh là càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi.

Mọi người cũng biết đó, có rất nhiều bệnh tật được sinh ra do mệt mỏi quá độ mà ra. Cũng giống như Tống Minh bây giờ vậy, nửa giờ trước còn có thể chống đỡ, nhưng mà nửa giờ sau thì cô lại không thể chịu nổi nữa. Trong một lần nhảy lên để đỡ bóng, sau khi chân cô tiếp đất thì cảm thấy chân mình mềm nhũn, rồi lập tức ngã bệt ngồi trên mặt đất.

Nhìn thấy động tác của cô ấy, lúc này Cổ Dục cũng sợ hết hồn sau đó lập tức chạy tới ngay bên cạnh.

“Trật chân sao?” Nhìn thấy cô đang ngồi dưới đất che lấy mắt cá chân của mình. Cổ Dục có chút ngại ngùng nói, xem ra vẫn dùng lực quá lớn rồi....

Chương 335. Thẳng thẳng

Chương 335: Thẳng thẳng

“Ừm, hơi đau.” Vừa thấy Cổ Dục thì Tống Minh lập tức bấu môi, giọng thì thảo nói.

Cổ Dục nghe Tống Minh nói đau thì ngay lập tức bế cô lên. Lúc này hẳn có liếc mắt nhìn qua, chân của cô ấy đúng là đã bị trật khớp. Tuy nhiên nó cũng không quá nghiêm trọng, không phải là gãy xương mà ngay cả bong gân cũng không phải. Đây chẳng qua là tiêu hao thể lực quá lớn nên dẫn đến chân bị mềm nhũn đi, chỉ cần nghỉ ngơi một lát sẽ tốt lại thôi.

Tuy nhiên cũng không thể ở đây nghỉ ngơi vì vậy hẳn chuẩn bị đưa cô trở về biệt thự.

Cổ Dục vừa bế Tống Minh vừa mang theo hành lý, sau đó lái xe điện về căn biệt thự mà bọn họ đã thuê. Ở sảnh biệt thự hẳn cởi vớ của Tống Minh ra, nhìn vào bàn chân như ngọc kia của Tống Minh, lúc này Cổ Dục cũng nhẹ nhàng ấn vào mắt cá chân của cô.

Đừng quên, Cổ Dục chính là một bậc thầy về y học cổ truyền, mấy loại chuyện như xoa bóp này thì tất nhiên hẳn cũng biết làm. Sau khi được ấn khoảng vài lần thì Tống Minh cảm thấy dường như đau đớn đã biến mất, hiện tại chỉ còn lại cảm giác thoải mái, không thể không nói xoa bóp đúng là rất thoải mái.

“Khá hơn chút nào không?” Nhìn Tống Minh Cổ Dục vừa xoa bóp vừa nói.

“Không, em cảm thấy toàn thân đều rất khó chịu.” Nghe thấy Cổ Dục nói như vậy Tống Minh nũng nịu lắc đầu, sau đó cầm tay của Cổ Dục lên đặt ở đầu gối của mình.

“Ở đây..... Còn có ở đây nữa (Chân), ở đây nữa nè (Bả vai), còn có ở đây nữa (Eo)... Tất cả đều đau hết nha.”

Cảm thụ được tay của mình bị Tống Minh cho đi du lịch khắp toàn thân của cô ấy, hô hấp của Cổ Dục lúc này không ngừng tăng lên.

“Cô bé, em có biết là em đang làm gì không hả?” Nuốt nước miếng một cái, Cổ Dục nhìn Tống Minh thấp giọng hỏi.

“Em biết! Em đang làm chuyện mà tất cả các cặp đôi đều làm đó nha.” Nhìn ánh mắt của Cổ Dục, Tống Minh đột nhiên dùng sức. Sau đó lập tức ngồi ở trên người của Cổ Dục, hai tay ôm người Cổ Dục rồi mỉm cười nói.

Có rất nhiều sự tình cũng giống như nước chảy tự nhiên tạo thành kênh, có những chuyện không cần phải cố ý sắp đặt gì cả. Chỉ là khi ánh mắt của hai người nhìn nhau, Cổ Dục biết đây chính là thời điểm quyết định...

Sau đó hai người đã phát sinh sự tình gì thì điều này không thể nói với người ngoài, cuốn sách này sẽ bị khoá nếu là kẻ quá chi tiết, cho nên một xíu liên quan đến vấn đề này sẽ không được miêu tả cũng sẽ không thể tồn tại được đâu nha.

Chỉ có thể nói tóm tắt là nội dung của nó chắc khoảng được ba chương, muốn thêm nước cũng không có cách nào cho thêm nước được.....

Khi ý thức của hai người lần nữa trở lại cơ thể thì đã là hơn hai giờ chiều. Lúc này Cổ Dục gọi điện thoại cho nhân viên quản lý ở đây để kêu họ mang cơm trưa tới.

Sau khi ăn cơm trưa xong thì hai người họ lại một lần nữa rơi vào trạng thái khác thường kia.

Ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng vẫn ngon. Loại chuyện này trước đó mấy ngày Cổ Dục đã cảm nhận được từ Lý Vân Vân, tuy nhiên hôm nay hắn mới thật sự trải nghiệm nó với Tống Minh.

Buổi tối ăn cơm xong thì Cổ Dục cũng quyết định hôm nay sẽ không trở về nhà. Hắn cùng với Tống Minh qua đêm ở đây. Nhưng một đêm này, nói thật là thời gian hắn ngủ còn chưa đủ hai tiếng nữa.

Sáng sớm hôm sau, khi Cổ Dục và Tống Minh ăn xong bữa ăn sáng thì Cổ Dục mới đưa Tống Minh về nhà.

Tuy nhiên nhìn dáng vẻ của Tống Minh đi đường khiến Cổ Dục không khỏi nở nụ cười.

“Anh còn cười nữa à, còn không phải do anh sao...” Liếc Cổ Dục một cái, Tống Minh oán trách nói. Tuy nhiên trong lòng của cô cũng có một chút rầu rĩ.

Bởi vì cô nhận ra rõ ràng thể lực của mình cùng trạng thái thân thể là rất tốt, nhưng mà khi so sánh cùng Cổ Dục lại kém hơn nhiều, điều này khiến cô có chút rầu rĩ.

“Cổ Dục...” Ngồi lên xe rồi thắt dây an toàn, Tống Minh suy nghĩ một chút rồi nhìn qua Cổ Dục nói

“Ừm? Có chuyện gì?” Nghe thấy Tống Minh nói, Cổ Dục mỉm cười hỏi lại.

“Ừm... Em ở nhà còn phải trông coi việc kinh doanh của gia đình vì vậy không có cách nào ở bên cạnh anh suốt được. Nếu như về sau anh có muốn... một tuần. Không, một tháng thì em có thể cho phép anh vượt giới hạn một lần.” Đưa mắt nhìn Cổ Dục lúc này Tống Minh nghiêm túc nói.

Tống Minh nói như vậy bởi vì cô biết khi một người đàn ông có tiền, có địa vị, có năng lực thì hắn ta càng lúc sẽ có càng nhiều sự cảm dỗ hơn. Cô không ‘cầu’ Cổ Dục phải đậu

mãi ở trên ngọn cây buộc chết vào mình cô. Bởi vì cô biết việc này là rất khó, cũng giống như cha của cô. Người khác có thể không biết nhưng mà cô biết cha của cô phải có ít nhất là ba người tình nhân ở bên ngoài.

Tuy nhiên người mà cha cô yêu nhất vẫn là mẹ của cô, hơn nữa để tâm trạng của mẹ cô luôn thoải mái thì cha của cô cũng không có sinh con cùng với những người tình nhân đó. Điều này chính là muốn tránh sau này sẽ xảy ra cuộc chiến trong gia đình. Vì vậy cô biết rằng có những thời điểm đối với đàn ông, lấp kín không bằng khai thông, cô thể hiện rộng lượng một chút thì đối với cả cô và Cổ Dục đều tốt cả.

“Ặc....” Tuy nhiên khi cô đem những lời này nói ra thì khuôn mặt của Cổ Dục cũng có chút bối rối, ánh mắt thì có chút né tránh, cũng có chút ngại ngùng, hơn nữa còn có chút kinh ngạc.

Hắn thật sự không nghĩ tới Tống Minh sẽ nói với hắn như vậy...

Hơn nữa chuyện của hắn và Lý Vân Vân.Ặc, nói ra thế nào mới phải đây?

“Anh sao thế? Trước kia anh đã làm qua loại chuyện này với người khác rồi sao?” Nhìn thấy khuôn mặt của Cổ Dục đầy tâm trạng, Tống Minh nhướn mày chẳng lẽ thật sự có người đến trước mình sao?

“Cái kia thì không có, tuy nhiên anh với Lý Vân Vân ngày hôm đó...” Cổ Dục gãi đầu suy nghĩ một chút, ban đầu hắn muốn giấu giếm chuyện này nhưng hắn cảm giác Tống Minh là người thông minh như vậy. Muốn lừa cô ấy hoàn toàn không có khả năng, thay vì để đến khi cô phát hiện dấu vết rồi đoán ra mọi việc thì tốt nhất mình nên thẳng thắn ngay từ đầu sẽ hay hơn.

Chương 336. Ngả bài

Chương 336: Ngả bài

Nếu như cô không thể tiếp nhận được... Vậy thì tính sau vậy....

“Lý Vân Vân, mẹ của Lưu Phi Phi à?” Nghe thấy Cổ Dục đem sự tình của hần và Lý Vân Vân thành thật khai báo thì lúc này Tống Minh cũng không có nổi nóng, ngược lại cô hết sức bình tĩnh hỏi lại.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Tống Minh, lúc này Cổ Dục không khỏi có chút thấp thỏm. Trước đó hần đã nghe qua một câu nói, nếu như người phụ nữ đã cùng bạn làm chuyện đó, cùng bạn vui vẻ thì cho dù có chuyện gì, chỉ cần dỗ ngọt là sẽ tốt.

Nhưng mà nếu như người phụ nữ đó bình tĩnh cùng bạn nói chuyện, vậy thì đại biểu cho lòng của họ đã chết rồi.

Nghĩ tới đây thì tim của Cổ Dục không khỏi đập thành thịch, sau đó có chút rầu rĩ nhìn về phía Tống Minh. Không lẽ mới thoát kiếp độc thân đêm qua, hôm nay lại lập tức khôi phục tình trạng độc thân rồi hay sao....

“Cô ấy... vậy là anh chưa có gì với cô ấy và Lâm Lôi sao?” Nhìn thấy ánh mắt rầu rĩ của Cổ Dục Tống Minh mỉm cười một cái, sau đó tiếp tục hỏi.

“Lâm Lôi, cái này cùng với Lâm Lôi có quan hệ gì chứ?” Nghe thấy Tống Minh nói, Cổ Dục gãi đầu một cái sau đó có chút khó hiểu hỏi lại.

“Anh đừng nói với em là anh không nhìn ra chuyện Lâm Lôi cũng thích anh đó nha..... Được rồi, anh chính là một tên đầu gối, nếu như là hai người bọn họ... Vậy để sau rồi nói.” Nhìn Cổ Dục rồi khẽ lắc đầu, tiếp đó Tống Minh cũng không truy hỏi nữa.

Tuy nhiên, Cổ Dục lúc này cũng cảm thấy có chút mơ hồ, ‘để sau rồi nói’ là có ý gì?

Cái này có giống với ‘cứ như vậy đi’ hay là ‘không được’ hoặc là ‘được’ đây nhỉ?

Mặc dù Cổ Dục rất rầu rĩ nhưng hắn cũng không dám hỏi. Hắn nhìn thấy Tống Minh cũng không muốn nói gì thêm, vì vậy hắn chỉ thở dài một hơi, vậy chỉ có thể... Để sau rồi nói đi...

“Em cẩn thận một chút, có cần anh đưa em lên lầu không?” Lái xe tới cửa nhà cụ Tống, Cổ Dục nhìn thấy bộ dạng của Tống Minh thì mở miệng hỏi.

“Không cần đâu, anh cứ đi làm việc của anh đi.” Nghe thấy Cổ Dục nói, lúc này khuôn mặt của Tống Minh cũng bắt đầu đỏ lên. Dù sao cũng là một cô gái, loại chuyện tế nhị như vậy tất nhiên là không muốn nhiều người biết rồi, vì vậy cô cũng chỉ nói với Cổ Dục một câu rồi lập tức quay người xuống xe.

Nhìn thấy bóng dáng cô đi vào trong nhà, lúc này Cổ Dục cũng không hiểu mà gãi đầu một cái, sau đó hắn đạp chân ga phóng xe về nhà của mình.

Sau khi Tống Minh đi vào trong nhà thì lập tức thấy bộ dạng đang loay hoay với hoa cỏ của cụ Tống. Khi cụ Tống nhìn thấy Tống Minh giờ này mới trở về thì ông cụ cũng không có nổi giận giống như những nhà khác, ngược lại còn cười híp mắt nhìn về phía Tống Minh.

“Cháu bắt được tiểu Cổ rồi chưa?” Nhìn cháu gái mình cụ Tổng nhướn mày nói.

“Hứ! Không nói cho ông biết đâu.” Nghe thấy lời nói không nghiêm túc của ông nội mình, Tổng Minh trừng mắt liếc ông ta một cái sau đó bước nhanh vào phòng của mình.

Nhìn thấy dáng đi của Tổng Minh có chút kỳ quái, lúc này cụ Tổng vừa sờ râu mình vừa mỉm cười. Tình hình này về sau nếu ở nhà Cổ Dục muốn cái gì thì cứ yên tâm và thoải mái mà mang đi thôi ha ha.

Mà lúc này Tổng Minh tất nhiên sẽ không biết suy nghĩ của ông nội mình. Sau khi cô về tới phòng của mình thì ngay lập tức nhảy lên giường nằm, sau đó cầm điện thoại di động suy nghĩ một chút cuối cùng quyết định mở ra nhóm chat. Cô quyết định tạo ra nhóm chat cùng với Lý Vân Vân và Lâm Lôi.

Trong lúc này ở thôn Cổ Gia, Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi đang bận rộn ở trong trại cá.

Các cô đã ở đây làm việc hơn hai tháng rồi vì vậy Cổ Dục cũng rất yên tâm đối với các cô. Hắn đưa cho hai người bọn họ mỗi người một cái chìa khóa, dù sao còn có Vua Núi ở đây thì sẽ không xảy ra vấn đề gì cả. Khi Cổ Dục không có ở đây thì các cô cũng có thể đến giúp ao cá, đồng thời còn cho những con vật nhỏ này ăn, Cổ Dục đối với các cô rất là yên tâm.

Nhất là sau ngày hôm đó mối quan hệ của hắn và Lý Vân Vân đã gần hơn một chút.

Hôm qua Cổ Dục đi với Tổng Minh ra ngoài chơi các cô đều biết, mà chuyện Cổ Dục một đêm hôm qua chưa có trở về các cô cũng biết.

Nói thật trong lòng hai người bây giờ rất trống rỗng. Biết rõ hôm qua người đàn ông mà mình yêu thích cùng với một cô

gái khác yêu đương ở chung với nhau, cảm giác này thật sự rất là khó chịu.

Chính điều này khiến hai người họ thất thần cả ngày hôm nay. Lúc nào trong đầu cũng suy nghĩ khi nào Cổ Dục mới trở về.

Tuy nhiên khi Cổ Dục còn chưa về tới thì họ đã thấy Tống Minh thêm hai người vào nhóm chat riêng. Khi vừa nhìn thấy ảnh đại diện của Tống Minh hai người họ đều cảm thấy có chút chột dạ, nhất là Lý Vân Vân.

Các cô đều đã gặp qua Tống Minh nên đương nhiên các cô biết Tống Minh là một cô gái cực kỳ thông minh. Bây giờ cô ấy muốn liên lạc với họ có phải hay không là muốn thách thức họ?

Nói thật là lúc này cả hai người họ đều cảm thấy có chút hoảng sợ, cũng có một chút cảm giác được giải thoát. Bởi vì các cô không biết làm sao để có thể cùng Cổ Dục chung sống bình thường được, các cô sợ bản thân mình sẽ chìm đắm trong đoạn tình cảm không có kết quả này. Thế nhưng rời xa Cổ Dục thì hai người họ lại không có đủ dũng khí để làm.

Có thể lúc này sẽ có chút động lực để từ bỏ.

Nghĩ đến điều này, hai người họ hít sâu một hơi, sau đó mở group chat ra.

“Chào hai em gái, tôi là Tống Minh, hôm nay tôi và Cổ Dục đã xác định quan hệ.” Khi hai người họ vừa tiến vào trong nhóm thì cả hai người đều nhìn thấy tin nhắn đầu tiên của Tống Minh. Khi đọc xong tin nhắn này cả hai người đều cười khổ một cái.

Tốt rồi, bọn họ vẫn còn nghi ngờ thì giờ đây đã chân chính biết được sự thật, trong lòng các cô lúc này vẫn còn có chút khó chịu.

Chương 337. Liên minh

Chương 337: Liên minh

“Bà chủ, có phân phó gì sao?” Hít một hơi thật sâu, đè xuống cảm giác đau đớn trong nội tâm, Lâm Lôi nói trước một câu.

“Không cần khẩn trương, tôi biết tâm ý của hai cô đối với Cổ Dục mà nhất là Vân Vân. Hôm nay tôi nhắn tin cũng không phải muốn tới chia rẽ uyên ương, mà là muốn nói cho hai người biết tôi có thể ngầm đồng ý chuyện của hai người cùng với Cổ Dục, cũng có thể ngầm đồng ý sự hiện diện của hai người. Nhưng hai người cũng biết năng lực cũng như tình trạng hiện tại của hai người, chúng ta là quân tử thà mất lòng trước được lòng sau. Tôi nói thẳng, nếu như hai người nguyện ý làm ‘nhỏ’ thì tôi có thể chấp nhận hai người. Chẳng qua nếu như hai người có dã tâm gì đó, vậy thì chúng ta không thể sống chung hòa bình với nhau được rồi...”

Nhìn Tống Minh viết một tin nhắn dài như vậy khiến tim của Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều đập loạn nhịp. Nhất là Lâm Lôi, cô gần đây chỉ cảm thấy Cổ Dục và Lý Vân Vân có chút là lạ, chẳng lẽ bọn họ đã ở cùng nhau? Vậy mà bản thân mình cái gì cũng không biết?

Nghĩ tới đây, Lâm Lôi không khỏi trầm mặc, chẳng lẽ mình là người chậm nhất sao?

Nhìn sang Lý Vân Vân, lại nhìn tin nhắn trên điện thoại di động mà Tống Minh gửi lúc này, Lâm Lôi nhẹ nhàng cắn môi. Hiện tại cô cũng không biết phải nói gì mới tốt nữa.

“Cho chúng tôi suy nghĩ một chút.” Nhìn thấy Lâm Lôi không nói gì, lúc này Lý Vân Vân lặng lẽ đánh một hàng chữ rồi gửi lại, xong xuôi cô cũng cắt điện thoại di động của mình đi.

“Vân Vân có phải chị và Cổ Dục đã làm chuyện đó không...” Nhìn thấy Lý Vân Vân cắt điện thoại di động đi, lúc này Lâm Lôi đi tới bên cạnh cô nhỏ giọng hỏi.

“Không, không có, nhưng mà tôi có giúp anh ấy, Ặc....” Đối mặt với sự tra hỏi của Lâm Lôi, ánh mắt Lý Vân Vân né tránh, nhỏ giọng nói.

“Mùi hạt dẻ kia là... Tôi hiểu rồi...” Nhìn thấy dáng vẻ của Lý Vân Vân thì Lâm Lôi lúc này không khỏi cười khở một cái, chỉ có chính mình ngáy thơ cho là bọn họ đi hái hạt dẻ, ai ngờ....

“Vân Vân, chị có thể giúp tôi được không?” Mặc dù trong lòng có chút hơi mất mát, nhưng Lâm Lôi rất nhanh phần chân trở lại, nhìn qua Lý Vân Vân ánh mắt sáng rực nói.

“Muốn tôi giúp chị thế nào?” Nghe thấy Lâm Lôi nói như vậy, Lý Vân Vân thở dài một hơi, mặc dù cô cũng không nguyện ý chia sẻ Cổ Dục nhưng với tình huống hiện tại thì không chia sẻ cũng không được.

“Ít nhất tôi phải giống như chị!” Nhìn vào mắt của Lý Vân Vân, Lâm Lôi nghiêm túc nói.

“Tút tut!” Đang lúc Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân ở đây trò chuyện thì đột nhiên bên ngoài cũng truyền hai tiếng còi xe, sau đó thì nghe bốn con vật nuôi kêu lên. Không cần phải nói cũng biết là Cổ Dục đã trở về.

Liếc mắt nhìn ra bên ngoài, bây giờ ánh mắt của Lâm Lôi lại càng thêm kiên định.

“VẬY ĐƯỢC RỒI... CHÚNG TA CỨ THỬ XEM SAO...” NGHE LÂM LÔI NÓI, LÝ VÂN VÂN HÍT MỘT HƠI THẬT SÂU RỒI GẬT ĐẦU MỘT CÁI. NẾU NHƯ CÓ THỂ DUY TRÌ TÌNH TRẠNG NHƯ BÂY GIỜ, VẬY THÌ CÔ VẪN CÓ THỂ CHẤP NHẬN ĐƯỢC, KHÔNG SAO CẢ. HƠN NỮA VỚI SỰ HIỂU BIẾT CỦA CÔ ĐỐI VỚI CỔ DỤC THÌ NGƯỜI ĐÀN ÔNG HAY ĐÁNH ĐO VÀ THIẾU QUYẾT ĐOÁN NÀY NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG LÀM CHUYỆN CÓ LỖI VỚI BỌN HỌ, VẬY THÌ CỨ THỬ XEM SAO.....

“ỪM! CỨ THỬ VẬY!!” NHÌN THẤY LÝ VÂN VÂN ĐỒNG Ý, LÂM LÔI CŨNG HÍT MỘT HƠI THẬT SÂU SAU ĐÓ HAI MẮT LÓE SÁNG NÓI. SỰ VIỆC PHÁT TRIỂN NHƯ VẬY CÔ THẬT SỰ LÀ CÓ MỘT CHÚT MONG ĐỢI.

LÚC NÀY CỔ DỤC CÒN CHƯA BIẾT BẢN THÂN MÌNH ĐÃ BỊ BÁN ĐỨNG. THẬM CHÍ BA NỮ NHÂN KIA CÒN LẶNG LẼ THÀNH LẬP MỘT LIÊN MINH. KHÔNG THỂ KHÔNG NÓI HẮN TA ĐỐI VỚI NHỮNG CHUYỆN NHƯ NÀY, THẬT SỰ LÀ PHẢN ỨNG RẤT CHẬM...

“HỒ...” THỞ RA MỘT CÁI THẬT DÀI, CƠ THỂ CỦA CỔ DỤC YẾU ỚT NGÃ LÊN GIƯỜNG. HẮN NHÌN LÊN TRẦN NHÀ, TRONG MẮT CỦA HẮN BÂY GIỜ CÓ MỘT CHÚT NGHI HOẶC CÙNG KHÓ HIỂU, NHƯNG CÀNG THÊM MẤY PHẦN THẢN NHIÊN.

“CÓ... CÓ ĐƯỢC KHÔNG?” MỘT LÁT SAU, LÂM LÔI NGỒI DẬY, MẮC CỖ NHÌN CỔ DỤC, NHỎ GIỌNG NÓI.

“ỪM! KHÔNG SAO, NHƯNG MÀ CHỊ... CHỊ ĐÂY LÀ...”

“CÒN GỌI EM LÀ CHỊ SAO, NHƯNG THÔI KHÔNG SAO, ANH MUỐN GỌI NHƯ VẬY THÌ CỨ GỌI ĐI, EM CŨNG KHÔNG GHÉT.” NGHE CỔ DỤC NÓI, LÂM LÔI ĐỎ MẶT CÓ CHÚT GIẬN DỖI ĐÁNH CỔ DỤC MỘT CÁI, TUY NHIÊN CÔ CŨNG KHÔNG CỰ TUYỆT CỔ DỤC GỌI NHƯ VẬY. NÓI THẬT, GỌI NHƯ VẬY THẬT ĐÚNG LÀ CÓ CHÚT CẢM GIÁC... LÀ LẠ.

“CHỈ CẦN ANH THÍCH LÀ ĐƯỢC, VẬY SAU NÀY EM VÀ VÂN VÂN, ANH... ANH BIẾT RỒI ĐÓ, EM ĐI RỬA MẶT TRƯỚC ĐÂY.” CÔ LẶNG LẼ LIẾC NHÌN CỔ DỤC ĐANG CÓ CHÚT KHÓ HIỂU. SAU KHI LÂM LÔI NÓI XONG THÌ LẬP TỨC ĐI RA KHỎI PHÒNG CỦA CỔ DỤC. NHÌN THEO BÓNG

lưng của cô ấy, Cổ Dục lập tức vỗ mạnh vào cái miệng của mình.

Hắn mặc dù không biết đang xảy ra chuyện gì. Nhưng có vẻ như tới thời điểm hiện tại mọi chuyện đều phát triển theo hướng có lợi cho hắn, không có cái gì là không tốt cả.

“Ngủ trước một giấc rồi tính vậy.” Nghĩ mãi mà vẫn không hiểu vậy thì không nghĩ nữa. Cổ Dục ôm cái chăn bên cạnh rồi tiến vào mộng đẹp. Hắn cảm giác được giấc ngủ này của hắn rất là thoải mái.

Hắn ngủ một mạch mãi tới chiều mới dậy. Lúc này Phùng Thư Nhân, Lưu Phi Phi cùng Cổ Tú Tú cũng đã trở về. Lúc này Cổ Dục cũng đã rửa ráy mặt mũi, bắt đầu đi làm cơm tối. Sau khi mọi người cùng ăn một bữa cơm ngon miệng thì ai về nhà nấy. Còn Cổ Dục cũng chơi game một lát rồi sau đó nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau hắn đi câu cá, lần câu đầu tiên Cổ Dục đã câu lên được một cái kỹ năng, tuy nhiên kỹ năng này đối với Cổ Dục thật sự cũng không có ích lợi gì. Đây là kỹ năng hội họa, trước thì có thư pháp, sau thì có hội họa. Bây giờ dường như cũng chỉ còn lại kỹ năng đánh cờ mà thôi, về cầm thì hắn biết gảy đàn ghita rồi. Cái giếng nước thật đúng là đem hắn bồi dưỡng giống như là đại ẩn sĩ vậy.

Tuy nhiên việc bồi dưỡng như thế nào đối với hắn cũng không quan trọng, bởi vì cuộc sống của hắn hiện tại cũng vẫn giống như trước kia.

Chương 338. Thôn trưởng tới nhà

Chương 338: Thôn trưởng tới nhà

Mỗi ngày hắn đều thức dậy sớm để câu cá. Nếu như Tống Minh không làm việc gì thì hắn sẽ đi chơi với Tống Minh. Còn chơi cái gì thì mọi người cứ tự đoán đi?

Mà Tống Minh cũng rất tôn trọng hắn, cô ấy không ép hắn ở lại trong thành phố. Dù sao thì Cổ Dục cũng có sự nghiệp của riêng mình, cho nên đa phần buổi tối Cổ Dục sẽ trở về nhà.

Nếu như Tống Minh có việc của mình thì Cổ Dục cũng không cần phải đến tìm cô, bởi vì Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi sẽ tìm một cái cớ rồi đi lên tìm hắn, còn họ làm cái gì... thì mọi người phải đoán.

Nghiêm túc mà nói, trước đây Cổ Dục đối với sinh hoạt thế này có cái gì không hài lòng thì đó chính là không có một nửa kia của mình. Từ đầu đến cuối đều cảm thấy có gì đó hơi thiếu vắng.

Thế nhưng bây giờ cái cảm giác đó đã nhanh chóng biến mất, mặc kệ là Tống Minh hay là Lâm Lôi và Lý Vân Vân thì tình cảm mà Cổ Dục đối với các cô ấy cũng đều rất là nghiêm túc. Mặc dù nói như thế này không tốt, nhưng mà các cô ấy còn không thêm để ý thì Cổ Dục để ý làm gì chứ.

Đương nhiên những ngày này Cổ Dục cũng không có suy nghĩ về những chuyện này. Mặc dù những chuyện này có chút

ghien tuy nhiên hắn vẫn dành chút thời gian để đi làm chính sự.

Hàng tuần Hứa Cẩm sẽ tới lấy cá, nếu như cá Huyết Long đủ lớn thì ông ấy cũng tiện thể giúp Cổ Dục bán chúng. Đương nhiên, nếu như bên chính phủ muốn tổ chức tiệc và cần đặt hải sản thì dĩ nhiên bọn họ cũng phải người tới để lấy.

Trừ việc đó ra thì Cổ Dục còn mời Cổ Tuấn Tài đến nhà. Bây giờ Cổ Tuấn Tài vừa nghe nói đi đến nhà Cổ Dục ăn cơm thì anh ta so với người khác đều hơn hử hơn. Bởi vì anh ta đã từng ăn qua món ăn Cổ Dục nấu rồi.

Lúc ở nhà Cổ Dục ăn cơm thì Cổ Dục đưa cho anh ta xem một chút về bản thiết kế mà Khâu Ninh làm cho hắn. Nói thật bản thiết kế này thực sự rất đẹp, nhưng đồng thời độ thi công cũng rất khó. Công việc này thì Cổ Tuấn Tài có thể làm, tuy nhiên bây giờ không thể thi công được bởi vì dù gì thì bây giờ cũng là đang giữa tháng tám, chẳng bao lâu nữa sẽ sang tháng chín rồi. Đây là thời điểm bận rộn nhất của công việc đồng án.

Công nhân dưới trướng của anh ta đều là nông dân ở gần đây. Tháng 9 về quê thu hoạch cho nên phải cuối tháng 9, đầu tháng 10 mới có thể quay trở lại làm việc.

Mà chuyện này đối với Cổ Dục cũng không có vấn đề gì, chỉ cần không đóng băng luôn chuyện này là được rồi.

Còn Cổ Tuấn Tài thì càng chắc chắn không có vấn đề gì.

Ngoại trừ những chuyện này, hình như... Cổ Dục cũng không có chuyện gì quan trọng để làm nữa.

Cũng không có cách nào bởi vì hắn là một người không ưa thích làm việc, hay là có chí tạo dựng sự nghiệp gì cả. Đối với hắn cứ thoải mái chơi đùa, không lăn lộn bên ngoài. Tận hưởng cuộc sống làm một con cá ướp muối thoải mái như vậy tốt hơn nhiều.

Ít nhất là đối với hắn như vậy cũng đã rất tuyệt vời, hơn nữa hắn cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng thời gian vui vẻ nói chung cũng có hạn. Hắn còn chưa sáng khoái được bao lâu thì thôn trưởng Cổ Kiến Quốc đã tìm tới cửa nhà hắn nên hắn lại phải hoạt động rồi.

“Chú Kiến Quốc, chú đến có chuyện gì vậy?” Mặc dù hắn rất hiếu kỳ không hiểu vì sao Cổ Kiến Quốc tới tìm hắn nhưng Cổ Dục vẫn mời ông ta vào nhà. Sau đó hắn đi pha một bình trà, hai người mỗi người một chén, vừa uống vừa nói chuyện một lát thì Cổ Dục mới cười hỏi.

“Ài, đúng là hôm nay chú đến là có một chút chuyện muốn hỏi cháu.” Nghe thấy Cổ Dục vào thẳng vấn đề lúc này Cổ Kiến Quốc cũng cười một cái, sau đó không giấu diếm nói ra mục đích của mình đến đây.

“Tiểu Dục à, cháu cũng biết khu đất hoang ở phía đông thôn của chúng ta phải không? Thị trấn là muốn chúng ta biến nó thành một chỗ để kinh doanh. mà chú thì không có năng lực gì, cũng không biết làm cái gì cho tốt. Chính vì vậy hôm nay chú mới tới đây hỏi cháu một chút xem có suy nghĩ gì không, hay là có muốn thuê nó lại hay không?”

Nhìn qua Cổ Dục, Cổ Kiến Quốc có chút ngại ngùng nói.

Nghe Cổ Kiến Quốc nói xong thì lúc này Cổ Dục cũng đã hiểu mục đích ông ta tới đây.

Nói đơn giản là do tình hình thuê ở nơi đây đang thấp. Mà họ muốn làm một khu chuyên sản xuất đặc sản địa phương, lại còn muốn xây dựng lớn nữa.

Ở phía đông của thôn đúng là có một khu đất hoang, mà khu đất hoang đó đúng là không nhỏ chút nào, chắc khoảng năm trăm mẫu đất tức là khoảng 330.000 mét vuông.

Tuy nhiên mảnh đất này lại rất xấu hầu như chỉ toàn đất và đá. Trong thôn cũng đã từng muốn khai hoang mảnh đất đó để sau này trồng lương thực hay vườn cây ăn trái gì đó. Thế nhưng vấn đề là không thể sử dụng được.

Nó thật sự rất cằn cỗi, bề mặt của nó không chỉ toàn đá vụn, mà lớp đất phía trên cũng rất mỏng, phía dưới nó chỉ toàn đá. Vì vậy trừ cỏ ra thì không thể trồng hoa quả hay lương thực gì cả, nó quá cằn cỗi để có thể trồng trọt.

Không nói những cái khác, chỉ việc đem những lớp đá phía dưới kia dọn dẹp sạch sẽ cũng đã là một công trình lớn rồi.

Cho nên từ từ thì mảnh đất kia cũng trở thành đất hoang. Nhưng mảnh đất này lớn như vậy tất nhiên cả thị trấn hay thôn đều nhìn thấy đây chính là tiền.

Trồng trọt không được, đào ao nuôi cá cũng không được. Nhưng dù sao mảnh đất này cũng lớn như vậy biết đâu có thể nuôi bò, dê gì được thì sao. Dù gì chỗ đó cỏ vẫn có thể mọc được mà...

Thu nhập của một địa phương chủ yếu đến từ thuế và phần lớn thuế đến từ thuế kinh doanh và thuế thu nhập cá nhân. Tuy nhiên, chúng ta đều biết rằng thuế cá nhân được áp dụng khi đạt đến một mức lương nhất định, vì vậy thuế địa phương chủ yếu đến từ thuế công thương nghiệp.

Chương 339. Trang trại bò

Chương 339: Trang trại bò

Nhưng mà tỉnh Hắc Long Giang lại có chút rắc rối, vấn đề là bởi tỉnh này là một tỉnh nông nghiệp lớn nhất cả nước. Tỉnh Hắc Long Giang là nơi cung cấp sản lượng lương thực hàng đầu cho cả nước, nắm giữ vị trí thứ nhất đã 10 năm liên tiếp.

Đất ở đây không được tùy tiện khai triển thương nghiệp hay xây dựng nhà máy, chính là vì để đảm bảo lượng lương thực đủ cho người dân cả nước.

Chỉ cần tỉnh Hắc Long hoạt động bình thường thì lượng lương thực ở đây tạo ra sẽ đủ cho người dân cả nước ăn trong ba tháng. Trước đây là phụ thuộc vùng Lương Hồ, bây giờ lại phụ thuộc vào Đông Bắc.

Nếu không có thương nghiệp, công thương nghiệp phát triển thì sẽ không có thuế má. Nhất là sau khi chính phủ thi hành chính sách cách đây hơn mười năm và thực hiện bãi bỏ thu thuế nông nghiệp đã thực hiện hàng nghìn năm nay, thì người dân không phải nộp thuế nông nghiệp nữa, do đó thuế ở đây bị giảm mạnh.

Vào những năm 1950, 1960 và 1970 tỉnh Hắc Long Giang là nơi tốt nhất cả nước, không có nơi nào sánh bằng. Nơi này đất đai phì nhiêu, lương thực sản lượng cao, lại thêm khu công nghiệp phát triển, chính xác nơi này đã trở thành nơi tốt nhất cả nước.

Trong phạm vi cả nước, có rất nhiều người sống ở thế hệ 60 70 lúc nhỏ trong nhà đều có người chết vì đói, nhưng tỉnh Hắc Long Giang gần như không có ai chết. Ít nhất Cổ Dục

cũng chưa nghe ai kể qua, hơn nữa vào thời điểm đó, cơ sở công nghiệp ở đây đã phát triển khiến cho nhiều người dễ dàng tìm được việc làm.

Có công việc, có lương thực thì không phải lo ăn lo mặc, ngay cả nhà ở cũng do đơn vị giải quyết, bởi vì lúc đó vẫn là thời kỳ đơn vị phân phối nhà ở.

Đây nghiêm nhiên là thiên đường nơi hạ giới trong mắt nhiều người khi đó, nhưng thiên đường này không tồn tại được lâu. Với sự phát triển thương nghiệp bắt đầu phát triển nhanh chóng của các vùng duyên hải, vùng Tây Nam ngành công nghiệp cũng phát triển theo. Vùng Trung Nguyên bốn phương đường xá thông suốt, cho nên Đông Bắc bên này lập tức có chút trầm xuống.

Mặc dù hoàn cảnh chung là như vậy, nhưng không có nghĩa là những người ở đây không muốn giàu lên.

Xây dựng một trang trại gia súc trong thôn đối với thị trấn đương nhiên là việc làm trăm hại mà không có hại. Nếu như trong thôn có tiền, cộng với tiền quyên góp từ thôn để xây dựng trang trại chăn nuôi bò, dù là bán thịt bò hay bán sữa bò, chỉ cần có lợi nhuận thì chắc chắn sẽ tăng thu nhập cho nông dân.

Bất kể là lò mổ hay nhà máy chế biến sữa, đây đều là đơn vị thương mại, chính phủ địa phương cũng có thể thu thuế.

Nếu thôn không có tiền thì có thể đem mảnh đất này cho người ta thuê xây trang trại chăn nuôi bò. Như vậy thì đầu tiên là sẽ có một khoản tiền cho thuê, kế tiếp trang trại cũng cần công nhân. Do đó cũng giải quyết được vấn đề lao động, tương tự có thể giúp thôn cải thiện thu nhập bình quân của người dân trong thôn.

Và vẫn câu nói cũ, nuôi con gì cũng chỉ để bán mà thôi, và nếu bán thì chính phủ lại có thể thu thuế, một công đôi việc.

Lăn qua lăn lại để cho tiền tự chảy vào túi, nơi đó mới có thể càng ngày càng phồn vinh đuổi cái không khí âm u đi.

Sau cuộc họp ở thị trấn, trưởng thôn đến gặp Cổ Dục hỏi hấn có nghĩ đến việc nuôi gia súc không, nghe những lời nói của trưởng thôn, Cổ Dục quả thực đang cân nhắc.

Chăn nuôi gia súc quả thực là một công việc tốt, đặc biệt là Cổ Dục rất tin tưởng vào nguồn nước giếng của mình. Điều quan trọng nhất là hấn cũng không phải người chưa từng va chạm xã hội.

Có thể đối với trưởng thôn và những người khác mà nói, thịt bò mười mấy tệ một cân cũng được, một con bò có thể giết ra 300 - 500 kg thịt, bán được 20 ngàn. Khấu trừ chi phí thì một con bò có thể kiếm lời trên dưới hai ngàn tệ, điều này đã là rất tốt rồi.

Ở đó có khoảng năm trăm mẫu đất, nửa mẫu đất có thể nuôi được một con bò tức là tổng cộng có thể nuôi được một nghìn con bò, lúc đó bán một lúc được 2 triệu tệ đã là không tệ... Hấn chỉ sợ nhất chính là bệnh lở mồm long móng, bệnh bò điên... dễ mất cả chì lẫn chài.

Nhưng Cổ Dục lại không nghĩ vậy.

Một con bò nuôi trên nửa mẫu đất là đúng và không có vấn đề gì với số lượng một nghìn con trên năm trăm mẫu đất. Nhưng những con bò mà hấn nuôi sẽ không bán với giá 60 tệ một ký.

Mặc dù chất lượng thịt bò phụ thuộc rất nhiều vào giống bò, nhưng cũng không được kiêu ngạo. Phải biết rằng thịt bò Wagyu nổi tiếng khắp thế giới, trên thực tế nó cũng không phải là một giống bò quý hiếm, mà là một giống bò lai tạp.

Từ thế kỉ XVI - XIX, Nhật Bản đã thông qua quá trình lai tạo và cải tiến liên tục, mới tạo thành bốn loại bò cực phẩm. Theo thứ tự là bò Nhật Bản lông đen, bò Nhật Bản lông nâu, bò Nhật Bản sừng ngắn và bò Nhật Bản không có sừng.

(Giải thích một chút: Wagyu là tên gọi chung của các giống bò Nhật Bản. Bò Wagyu (chữ Nhật: 和牛 ; phiên âm: Wagyu/Hòa ngư) là loài bò đặc sản của đất nước Mặt trời mọc. Thịt bò Nhật Bản nổi tiếng khắp Thế Giới, tuy mọi người quen gọi chung loại bò thịt đắt giá của Nhật Bản là bò Kobe nhưng đúng ra có 4 giống bò trong bò Wagyu, bò Kobe là thuộc nhóm bò lông đen.

Trong bốn loại bò này thì bò Nhật Bản lông đen là loại có giá trị nhất.

Trong đó, phần thịt bò phi lê A5 của bò lông đen (hay còn gọi là Wagyu A5) là loại thịt bò chưa chế biến đắt nhất trên thế giới. Giá trung bình của nó là khoảng 3,500 tệ một kg.

Cổ Dục rất tin tưởng vào nguồn nước giếng của mình, nếu như hấn mà nuôi bò thì không chỉ về phẩm chất thịt cao, ngay cả sản lượng thịt cũng phải tăng lên cực lớn.

Đến lúc đó, mỗi con bò có thể cho ra khoảng 350kg thịt bò. Trung bình một ký thịt bò bán được 2,000 tệ, một con bò có thể bán được 700 ngàn, một ngàn con có thể bán 700 triệu.

Mặc dù kiếm tiền không bằng lá trà của hấn, nhưng cái này cũng không thể xem thường có phải không?

Chương 340. Nghĩ quá nhiều

Chương 340: Nghĩ quá nhiều

Chủ yếu nhất là hấn cũng có thể được ăn. Cổ Dục rất thích ăn thịt dê và thịt bò, đương nhiên hấn cũng thích ăn thịt lợn. Nhưng những thứ này dù sao cũng không phải tự mình nuôi nên hương vị có lúc cùng với những con cá, hải sản các loại vẫn có một chút khác biệt. Tuy rằng sự chênh lệch đó không lớn nhưng quả thực là có, nếu hấn thực sự tự mình chăn nuôi gia súc, như vậy quá tốt rồi. Không chỉ có thể kiếm tiền mà còn có thể thỏa mãn khẩu vị của mình. Quả là một sự lựa chọn đúng đắn.

Và điều quan trọng nhất là khu vực đó không quá xa trại cá của Cổ Dục, hấn hoàn toàn có thể liên kết hai khu vực này, lúc đó sẽ thuận tiện hơn.

“Cháu có thể xây trang trại bò, cháu trực tiếp đầu tư mở trang trại là được. Nhưng mà cháu cũng cần mọi người nỗ lực cháu một chút. Trước tiên, cháu hy vọng khu vực của cháu có thể nối liền thành một mảnh, về giá cả thì mong trong thôn hãy giảm giá một chút cho cháu mới được nha”. Sau khi suy nghĩ một lúc, Cổ Dục nói một cách chắc chắn.

Nghe Cổ Dục nói lời này, Cổ Kiến Quốc cũng hoàn toàn yên tâm. Hấn ta sợ rằng Cổ Dục sẽ không chấp nhận sạp hàng này, thế nhưng chỉ cần Cổ Dục bằng lòng, vậy thì tất cả đều là chuyện nhỏ.

Trước khi đến ông cũng đã nghĩ đến việc nên nối liền hai mảnh đất của Cổ Dục lại làm một. Còn về giá đất thì những thứ này tự nhiên sẽ không thành vấn đề.

“Cháu nhận thầu mảnh đất đó, ta có thể đảm bảo mảnh đất hoang liền kề 51 mẫu kia cũng sẽ giao cho cháu. Hạn mức nhận thầu cao nhất là 60 năm. Ôi... Tiểu Dục à! Lần này cháu đã giúp tôi rất nhiều rồi, tiền thuê đất này sau khi quyết toán xong thôn chúng ta cũng có thể làm thêm đường!”

Một mảnh đất hoang 51 mẫu cộng thêm mảnh đất 500 mẫu kia hết thấy 25 ngàn. Theo hợp đồng thuê đất của Cổ Dục, hắn cũng trả hết tiền hết một lần, tức là 1,5 triệu. Quả thật có một khoản tiền này, cộng thêm tiền Cổ Dục thuê đất lần trước, con đường cũ hổng bên ngoài thôn Cổ Gia cuối cùng cũng có thể được sửa chữa.

Nghe được lời của trưởng thôn Cổ Gia, Cổ Dục cũng sững sốt trong giây lát. Sửa đường? Hắn cũng có chút hứng thú với chuyện này nha...

Sau khi một số người dân ở Trung Quốc phát đạt, từ thời xa xưa họ đã có thói quen xây cầu và làm đường.

Về cầu thì Cổ Dục và thôn của hắn không cần xây, bởi vì nơi này không có sông nhiều. Hơn nữa đây cũng là công trình của chính phủ không liên quan gì đến hắn, nhưng việc sửa đường ở trong thôn thì hắn vẫn rất quan tâm.

Tuy nhiên khi hắn nói chuyện này với Lâm Lôi, Lý Vân Vân còn có ông Hai thì mọi người đều có chút do dự. Không phải họ phản đối, vì họ không thể phản đối những gì Cổ Dục đã quyết định. Nhưng một chút do dự là điều không thể tránh khỏi.

Cuối cùng, sau khi Tống Minh và Cổ Dục nói chuyện, Cổ Dục cũng hiểu tại sao họ lại phản đối.

“Anh nha! Chính là nghĩ quá nhiều, anh không thể dùng tư tưởng của mình yêu cầu người trong thôn đều nghe theo mình

được?” Nghe Cổ Dục nói, Tống Minh qua điện thoại cũng cười đáp.

Thật vậy, việc phổ cập kiến thức cho mọi người trong những năm qua đã tăng, nhiều người đã bước ra khỏi quê để vào thành phố lớn, học được nhiều kiến thức tiên tiến hơn và tầm nhìn của họ cũng mở mang hơn rất nhiều.

Nhưng Trung Quốc vẫn luôn là một quốc gia đang phát triển, mặc dù người dân không còn phải vật lộn về cơm ăn, áo mặc. Chỉ cần bọn họ chăm chỉ một chút thì ăn no mặc ấm là chuyện dễ dàng. Nhưng rõ ràng nhiều người vẫn chưa đạt đến trình độ đó, nếu mà đạt tới mức độ đó thì cần gì phải có những đợt cứu trợ nữa chứ.

Do đó, nghèo thì chỉ tự lo cho bản thân. Ở trong thành phố thì còn tốt hơn một chút, nhưng ở nông thôn mặc dù người dân rất nhiệt tình. Nhưng về cơ bản thì vẫn là tuyết trước nhà ai nấy quét, đèn nhà ai thì nhà đó sáng.

Theo quan điểm của Cổ Dục, hắt bỏ tiền ra làm đường là để giúp đỡ hàng xóm, đó là một việc làm công đức.

Suy cho cùng muốn làm giàu trước hết cần phải làm đường, bởi khi đường đã hoàn thiện thì những sản phẩm trong thôn có thể mang ra bên ngoài bán, nhưng người khác nhìn vào thì lại không thấy như vậy.

Ông Hai hay Lâm Lôi, Lý Vân Vân cho rằng, đường này không phải đường đi của nhà họ, tại sao Cổ Dục lại phải bỏ ra nhiều tiền như vậy để sửa chữa nó làm gì?

Nếu muốn sửa chữa con đường này, cả thôn nên đóng một số tiền như nhau để sửa chữa nó. Theo lời của những người trong thôn nói thì việc Cổ Dục sửa đường cũng không liên quan gì đến bọn họ, cũng không cho bọn họ tiền...

“Tư tưởng tiểu nông?” Nghe Tống Minh giải thích, Cổ Dục không khỏi cười khở một cái, quả thật đúng là hắn đã suy nghĩ quá nhiều.

Bây giờ hắn cũng giống như những nhà Nho thời cổ đại. Họ ở trên nghĩ rất tốt, cho nên muốn bên dưới những người bình dân cũng nghe theo lời mình, giống như một bậc hiền nhân, thánh hiền, nhưng hiển nhiên đó là điều không thể.

“Cho nên anh đừng biến mình thành con thiêu thân, hơn nữa mảnh đất kia có thể dùng để chăn gia súc thì cũng được. Anh có thể tìm đến chú Ba hỏi ý nha.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Tống Minh cũng nở nụ cười vui vẻ đáp. Mặc dù Cổ Dục đúng là có ý tốt, nhưng mà người khác không có tán thành thì thôi hãy quên nó đi thôi.

Nghe được cô ấy nói như thế, Cổ Dục khẽ nhún vai. Nếu đã là như vậy thì đành chịu, cứ để xem tình hình rồi tính sau.

Nghe lời Tống Minh nói, Cổ Dục cũng tạm gác kế hoạch làm đường lại, dù sao việc xây đường cũng phải đợi đến mùa thu, tốt hơn hết vẫn là tính chuyện 500 mẫu đất kia trước vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cổ Dục đến tìm ông hai, định tìm chú Ba để đi xem đất. Nhưng khi hắn đến đây lại thấy hôm nay có khá nhiều người trong nhà của ông Hai.

Không chỉ có chú Ba, cùng thím Ba ở nhà máy gà mới trở về. Hơn nữa còn có con trai cả nhà chú Hai, cùng với thím hai cũng đã ở đây, còn mang về không ít đồ ăn, bọn họ là về thăm ông Hai. Nói không ngoa, năm người con của ông Hai thật sự đều rất hiếu thuận.

Chương 341. Đến tìm chú Ba

Chương 341: Đến tìm chú Ba

Mà ngoại trừ cả nhà chú Hai, chú Ba còn có một tên nhóc choai choai. Nhìn có vẻ là 17 - 18 tuổi, dáng dấp khá giống chú Ba của Cổ Dục. Lúc Cổ Dục đi tới, cậu ta đang ở bên cạnh chơi điện thoại.

Đây là người mà Cổ Dục chưa từng gặp trước đây, nhưng nghe nói cậu ta là con của chú Ba, Cổ Chí Nghiệp. Hiện tại đang học cấp ba ở trên thị trấn, thứ bảy và chủ nhật cũng phải học thêm không nghỉ nên hiện tại đang ở nhờ nhà chú Hai trên trấn.

Tên nhóc này thành tích học tập không được tốt nhưng không đến nỗi quá kém, cho nên chú Hai và chú Ba cũng thường xuyên trao đổi, xem có nên cho cậu nhóc tiếp tục học lên đại học sau khi tốt nghiệp cấp ba hay không.

Không phải gia đình họ không trả được học phí, mà là họ sợ rằng nếu cho cậu nhóc đi học xong ra trường cũng vô dụng.

Nhưng kể từ khi Cổ Dục ở sát vách làm ăn càng ngày càng lớn, trong lòng bọn họ cũng có chút thay đổi. Theo họ thấy, việc cho con đi học đại học và học thêm một số kỹ năng cũng không tồi. Nói không chừng đi học về lại giống như Cổ Dục nữa nha?

Không thể không nói gia đình họ vẫn rất là lạc quan.

“Ài! Tiểu Dục đến rồi đó à! Lại đây, vào đây ngồi đi.” Thấy Cổ Dục đẩy cửa bước vào, thím Hai nhìn thấy thì lập tức nở nụ cười nói.

Thím Hai mở một siêu thị nhỏ trên trấn, với sự phát triển của thương mại điện tử trong những năm gần đây. Một cái siêu thị nhỏ có thể tiếp tục mở cửa là nhờ hàng xóm chiếu cố, nên thím Hai là người rất hiểu chuyện lại rất biết cách nói chuyện. Do đó rất được lòng ông Hai.

Mà sau khi nhìn thấy Cổ Dục, trong nhà ông Hai không khỏi náo nhiệt hẳn lên. Nhất là chú hai, đôi mắt nhìn Cổ Dục như là đang phát sáng. Tuy rằng ông chưa từng hưởng được lợi lộc gì của Cổ Dục, nhưng dù sao thì Cổ Dục vẫn là cháu trong gia đình, đi ra ngoài nói chuyện mượn danh Cổ Dục cũng rất có mặt mũi đó nha.

Trong cả gia đình, người duy nhất vẫn chơi game mà không hề dă động gì chính là Cổ Chí Nghiệp.

Nhìn Cổ Chí Nghiệp, Cổ Dục cũng không tức giận, hẳn thật sự không coi trọng tên nhóc này. Điều là họ hàng thân thích, ông Hai chăm sóc hẳn như vậy nên hẳn cũng không tức giận vì chuyện này. Hơn nữa tên nhóc này vẫn còn nhỏ, hẳn còn nhớ khi bản thân còn học cấp ba thì cũng đã từng như thế này.

Nam sinh ở vào cái thời kỳ phản nghịch này, trong lòng rất rối rắm. Khi thì thấy bản thân có chút lợi hại, khi thì thấy mình nổi bật nhất. Đôi khi thì lại thấy bản thân rất trâu bò, dường như trên trời dưới đất đều không có ai bằng mình vậy...

Đương nhiên đây chỉ là nói Cổ Dục hồi trẻ, nhưng hẳn nghĩ có thể đại đa số bọn nhỏ bây giờ cũng sẽ như vậy, dù sao cũng là ở độ tuổi mà mục đích của cuộc sống là để chống lại mọi thứ.

Nhưng mà Cổ Dục không quan tâm không có nghĩa là người khác không quan tâm.

“Anh của con tới chơi con còn ngồi đây chơi game làm gì, còn không mau chào anh con đi.” Thím ba đi lên đập một cái vào đầu Cổ Chí Nghiệp rồi mở miệng nói.

“Ài! Sao mẹ lại khó chịu như vậy chứ... Anh!” Nghe thấy lời của mẹ nói, Cổ Chí Nghiệp không khỏi liếc nhìn mẹ mình một cái rồi nhỏ giọng lẩm bẩm, nhưng vẫn nghe lời đứng lên tiếp đó thì lễ phép chào hỏi Cổ Dục.

Gần đây Cổ Dục ở trong thôn Cổ Gia rất nổi tiếng, hẳn cũng đã được nghe nói.

Trên thực tế, Cổ Dục kiếm được bao nhiêu tiền và kinh doanh lớn thế nào thì cậu ta cũng không hiểu rõ lắm.

Không tin thì tùy tiện tìm một trường cấp 3 hỏi bọn họ một chút, xem doanh nhân bản địa và mấy mình tinh thì bọn họ hiểu rõ ai hơn? Ngay cả khi doanh nhân này là người thân của gia đình cậu ta...

Mà Cổ Chí Nghiệp đối với Cổ Dục lễ phép như vậy chính là bởi vì... Cổ Dục chính là người làm cho Cổ Nhạc Thành, Ngô Đạo Hỉ và bốn tên ăn trộm cá mấy hôm trước...

Rõ ràng trong mắt những học sinh này, Cổ Dục là người đánh nhau rất lợi hại. Đây mới chính là điểm mà bọn hắn kính nể Cổ Dục...

“Lại đây Tiểu Dục, ngồi xuống đây.” Cổ Chí Nghiệp vừa chào Cổ Dục xong, thím Hai lập tức mang chiếc ghế mới cho Cổ Dục và đặt nó trước mặt hắn.

“Vâng, thím Hai.” Cổ Dục nở nụ cười và ngồi xuống ghế.

Từ đây có thể thấy, thân phận của Cổ Dục có vấn đề, khi hắn mới tới, ngay cả ông Hai và bà Hai đều đứng lên. Khi hắn ngồi xuống thì mấy người bọn họ mới ngồi xuống.

Nhưng vừa ngồi xuống, thím Hai bắt đầu hỏi liên tục. Thật ra đó chỉ là một thói quen của người trong gia đình, hỏi Cổ Dục sống ở đây như thế nào, có bạn gái chưa... Những câu hỏi như thế này, bây giờ Cổ Dục cũng không còn chán ghét như trước nữa.

Trước đây hẳn không kiếm được nhiều tiền và không có bạn gái, vì vậy hẳn tự nhiên chán ghét những chủ đề như vậy. Nhưng bây giờ, mặc dù không thể nói là nổi tiếng khắp cả nước, nhưng ít nhất hẳn cũng có rất nhiều tiền, và chỉ có thể càng ngày càng nhiều tiền hơn.

Về vấn đề bạn gái, mặc dù Lâm Lôi và Lý Vân Vân không muốn nói ra, nhưng Tống Minh thì có thể nói ra được.

Bất kể là ngoại hình, học thức, tài sản, bối cảnh Cổ Dục đều đứng đầu, nên hẳn cũng không còn sợ những vấn đề như vậy nữa.

“Đúng rồi, Tiểu Dục! Hôm nay cháu đến đây có chuyện gì sao?” Sau khi nói chuyện phiếm, chú Ba nhìn Cổ Dục rồi hỏi.

“Đúng vậy! Chuyện là cháu chuẩn bị thầu hết mảnh đất phía sau trại cá. Tiếp đó thì định nuôi bò, nuôi dê trên mảnh đất này. Nhưng mà cháu không rành về chuyện này, cho nên định tìm chú Ba để thảo luận.” Nghe được chú Ba đoán được mục đích tới đây của mình, Cổ Dục cũng không giấu giếm mà trực tiếp nói thẳng.

“Mảnh đất đó à, tôi vẫn còn ấn tượng. Khá là rộng đó nha, ít nhất cũng phải hơn 500 mẫu. Đất này không thể giữ nước nên không thể trồng cây, vậy thì nuôi bò cũng được nhỉ?” Nghe được lời nói của Cổ Dục, lúc này chú Hai cũng nhìn chú Ba rồi hỏi.

Chương 342. Lương một năm mấy trăm ngàn???

Chương 342: Lương một năm mấy trăm ngàn???

“Chăn nuôi bò thì cũng được, nhưng mà có một chút phiền phức”. Phải nói rằng chú Ba của Cổ Dục là một người rất có năng lực, tuy rằng thường ngày ít nói, những thứ khác có thể không biết nhưng công việc đồng áng thì thật sự là người có hiểu biết.

Chú Ba biết trồng cây làm ruộng, biết nuôi gà, nuôi lợn, thậm chí có thể nuôi bò...

Khả năng này chính là khả năng của con nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà, mặc dù chú Ba không có học nhiều, nhưng thật sự đã từng làm không ít công việc. Những công việc xung quanh đây đã bị chú ba chinh phục hết rồi, hơn nữa chú Ba làm người rất trung thực, có trách nhiệm, thực sự là con người của công việc.

Vì vậy mỗi năm khi đến mùa nông nhàn, chú Ba của Cổ Dục là một người rất được săn đón.

Chú ba cùng với dì Ba chỉ lấy tiền của hai người nhưng lại có thể làm việc của ba người, có ông chủ nào mà không thích như vậy chứ?

Sau đó chú Ba kể cho hần nghe những thuận lợi và khó khăn của việc chăn nuôi gia súc trên mảnh đất đó. Ưu điểm là đất rộng, bằng phẳng, bên dưới có những tảng đá lớn nên không lo trâu bò đi lại, giẫm đạp làm lún đất... sửa chữa cũng tiện hơn rất nhiều.

Nhưng nhược điểm thật sự lớn hơn nhiều so với ưu điểm. Thứ nhất là đất ở đó quá mỏng, không giữ được nước nên ngoại trừ cỏ thì không trồng những loại cây khác được. Thứ hai là đất trống, mùa đông quá lạnh và nhiều gió. Nếu gió quá lạnh, gia súc có thể không chịu được, đồng thời còn phải xử lý vấn đề về thức ăn vào mùa đông.

Đều là vấn đề, nhưng những vấn đề này không quá phiền phức đối với Cổ Dục.

Hắn muốn mua mảnh đất kia chính là vì nuôi bò, hắn cũng không định trồng cây gì khác. Nếu muốn trồng, hắn cũng sẽ trồng cỏ để nuôi gia súc. Hắn có tìm hiểu một chút thì có vẻ loại cỏ tốt nhất cho bò ăn chính là cỏ Voi. Nhưng mà loại cỏ này ở Đông Bắc rất khó trồng, nếu như muốn mua thì hiện tại giá khoảng 600 tệ cho một tấn. Một con bò một năm thì ăn khoảng 18 tấn cỏ...

Lượng tinh bột cho bò ăn chỉ cần 0.5% là được rồi. Thế nhưng Cổ Dục nuôi bò, đâu phải là loại bò bình thường. Cho nên hắn đã sớm tính đến chuyện thức ăn tốt nhất cho chúng, hắn dự định không dùng cây bắp để bổ sung tinh bột, mà là cho bò ăn cỏ cùng với đậu.

Tính như vậy, chi phí thức ăn hàng năm của một con bò là khoảng 11.000 nhân dân tệ, hơn 1.000 con là hơn 10 triệu nhân dân tệ, chưa bao gồm các chi phí khác về lao động, địa điểm, điều trị y tế, kiểm tra và các chi phí khác.

Ở những nơi khác thì không biết thế nào, nhưng ngoại trừ Cổ Dục ở thôn Cổ Gia ra thì không ai dám nuôi bò mà lại dùng một số tiền lớn như vậy để mua thức ăn. Còn những cái khác thì cũng là một chút vấn đề nhỏ mà thôi.

Tỉ như vấn đề về gió thì có thể được giải quyết bằng cách sử dụng tường vây và cây cối. Tường vây xây cao một chút sẽ

có độ che chắn cao hơn, sau đó trồng một số cây lớn quanh tường vây, tự nhiên sẽ cản gió được nhiều.

Bởi vì mặt đất toàn đá, nên thường xuyên sẽ gặp được đá lởm chởm nhô lên trên mặt đất, cái này thì cần mọi người cẩn thận một chút, đem những loại đá này nhặt đi thì coi như xong.

Nhưng những vấn đề này đều có thể được giải quyết bằng tiền, vậy thì nó không còn là vấn đề gì lớn nữa.

“Bây giờ đã là mùa thu, năm nay nuôi chắc là không kịp rồi. Nhưng mà cuối mùa thu có thể cho đội xây dựng thi công tường vây cùng chuồng bò, tiếp đó thì dọn dẹp một số đá vụn. Đến mùa xuân sang năm có thể mua lúa ghé con đầu tiên, đồng thời trồng một số cỏ. Bò trưởng thành, cỏ cũng phát triển, đợi đến mùa đông thì có thể bán lúa đầu tiên, sang năm sau thì có thể nuôi lúa thứ hai rồi.” Nhìn Cổ Dục, chú Ba cũng giúp hắn sắp xếp kế hoạch.

Đối với Cổ Dục, những gì chú ba nói đương nhiên không có vấn đề gì, và nó cũng giống như những gì hắn đã nghĩ.

“Vậy được! Chú ba, nếu lát nữa chú rảnh, chú cùng cháu đến đó xem một chút đi. Sau đó nhớ là, năm sau... à không, sau này chú cũng đừng ra ngoài làm việc nữa. Sang năm đem mấy chuyện này xử lý giúp cháu, cháu tin chú có thể làm được. Từ bây giờ cho đến mùa xuân, chú giúp cháu quản lý trang trại bò này đi. Một năm cháu trả cho chú... 300 ngàn!” Nhìn chú Ba, Cổ Dục nở nụ cười nói.

Quả thực, có chú Ba giúp hắn thì hắn rất an tâm.

Nếu không phải trời xui đất khiến, có lẽ bây giờ chú Ba và dì Ba của hắn đang làm công việc ở trại cá của hắn. Nhưng chính trời xui đất khiến thế nào mà chuyện này lại rơi vào tay Lâm Lôi và Lý Vân Vân thế là bọn họ đến với nhau. Không thể không nói, nhiều chuyện cũng là do duyên phận.

Nhưng lần này Cổ Dục sẽ không cho phép chú Ba lại chạy thoát.

Mà khi nghe thấy mức lương hàng năm mà Cổ Dục đưa ra cho người chú ba của mình, cả ngôi nhà lập tức trở nên yên lặng. Lúc này dì Hai đỏ ngầu cả hai mắt, gia đình bọn họ mở siêu thị nhỏ, một năm chỉ kiếm được hơn 100 ngàn. Điều này có thể nói là thu nhập cao rồi, mặc dù bà là một người bình mình biết người. Thế nhưng ở trong lòng của bà cũng có một chút ý nghĩ xem thường gia đình của chú Ba.

Cứ cho là chú Ba thành thật chăm chỉ làm việc đi nữa, thì có cái tiền đồ gì đâu chứ?

Kết quả bây giờ thì bà đã biết, thành thật chăm chỉ làm việc cũng là có tiền đồ đó nha!

Chuyện mảnh đất coi như giải quyết xong

Công việc của Cổ Dục tất nhiên đã kết thúc, hôm nay hắn không về nhà ăn cơm mà lại ông Hai ăn. Chú Hai lâu lắm mới tới đây nên làm gì thì cũng phải uống rượu một bữa mới được nha.

Mấy ngày tiếp theo hắn cũng không nhàn rồi. Ừm, nói chính xác là chú Ba của hắn không nhàn rồi, sau khi xác định công việc cần làm, ngày hôm sau chú Ba lập tức đi xem mảnh đất kia một lần, đương nhiên là Cổ Dục có đi cùng. Mặc dù hắn xem không hiểu lắm, nhưng dù sao hắn cũng phải đi theo xem.

Chương 343. Bài tập hè

Chương 343: Bài tập hè

Bước tiếp theo chính là tìm người, liên hệ với những người trong thôn có thể chăn nuôi bò, là người đang hoàng lương thiện, tìm người ở thôn gần đây tới giúp sẽ an tâm hơn. Thôn Cổ Gia đương nhiên là lựa chọn hàng đầu, nhưng mà những người ở thôn khác cũng được. Bởi vì công việc này sang năm mới có thể làm, cho nên chỉ là đặt trước chỗ thì cũng tốt, còn lại thiếu người thì cứ để sang năm lại tính tiếp.

Về phần Cổ Dục bên này, sau vài ngày, hắn đã đến ký hợp đồng với thôn.

Ngoài hợp đồng 500 mẫu đất thì hắn còn có một cái hợp đồng mảnh đất ở phía sau trại cá nữa. Mảnh đất này sẽ liên kết nhà hắn với mảnh đất 500 mẫu kia. Tuy nhiên mảnh đất này ký xong hợp đồng thì cũng chưa thể đến tay, cần chờ họ thu hoạch xong mùa vụ thì nó mới chính thức là của hắn. Dù sao thì hiện tại trong ruộng vẫn còn trồng đầy lúa mà.

Được sự ra mặt hỗ trợ của thôn, hơn nữa Cổ Dục cũng đưa không ít tiền lót tay nên không có người nào dám gây sự kiêu chuyệ. Do đó Cổ Dục dễ dàng mua được mảnh đất này, như vậy đất của hắn giờ đã liên thành một mảnh.

Lần này, công việc kinh doanh của Cổ Dục thực sự là ngày càng lớn mạnh.

Đương nhiên, hắn cũng tính đến sự an toàn và bảo vệ cho khối tài sản lớn như thế này.

Quả thật, hấn có ý định khi xây dựng trang trại bò thì có thể thuận tiện xây vài căn phòng ở, tuy nhiên vì để đảm bảo an toàn và cảnh giới thì tốt nhất vẫn là nuôi thêm vài con chó. Dùng mấy con chó này canh giữ trang trại bò thì khỏi phải bàn rồi.

Nhưng vẫn là vấn đề kia, khi Vua Núi ở đây thì chó cũng không dám đến, hiện nay ngoài Vua Núi ra còn có hai con sói cái nữa, vì vậy chó lại càng không dám bén mảng đến nơi này.

Hấn muốn nuôi cũng không dễ dàng chút nào.

Suy nghĩ một hồi, Cổ Dục nghĩ ra một giải pháp, đó là đi tìm Cổ Kiến Quân.

Nếu nói ở thôn Cổ Gia, không! Nói đúng ra là trong mười dặm tám thôn quanh đây, có thứ gì không sợ Vua Núi thì đó chỉ có thể là những con chó của nhà Cổ Kiến Quân.

Đương nhiên, Cổ Dục không phải đến tìm Cổ Kiến Quân để mua chó và Cổ Kiến Quân tuyệt đối sẽ không bán mấy con chó đó nên Cổ Dục ý muốn là thuê Cổ Kiến Quân. Hấn muốn Cổ Kiến Quân giúp hấn trông coi trang trại bò này. Đương nhiên, tiền lương chắc chắn là không thể thiếu, một năm ít nhất cũng 250 ngàn tệ. Mặc dù không bằng chú Ba nhưng Cổ Kiến Quân chỉ có nhiệm vụ bảo an vậy thì đây cũng là cái giá rất cao rồi.

Cổ Kiến Quân trông có vẻ lợi hại như vậy nhưng thực ra ông ta không có nhiều tiền. Trước đây đi lính kiếm được rất ít, sau này làm kiểm lâm, thu nhập cũng thấp đến đáng thương. Giờ ông ta sống dựa vào lương hưu, mà cũng chỉ có hơn 1.000 nhân dân tệ một tháng, thực sự là rất ít.

Lần này, Cổ Dục trả một năm 250 ngàn, cái giá này quả thực trực tiếp giải quyết vấn đề sinh hoạt của Cổ Kiến Quân và đó còn là giải pháp lâu dài.

Đi nói chuyện này với Cổ Kiến Quân, khi nghe được ông ấy lập tức có chút đắn đo. Không phải là ông không muốn đi, quả thực ông rất sẵn lòng đi. Dù sao có cơ hội kiếm tiền thì ai mà không muốn chứ?

Nhưng mà điều làm ông ấy cân nhắc chính là, liệu Cổ Dục trả cho ông lương thế này có phải là quá nhiều hay không? Chỉ riêng tiền lương của chú Ba và ông ấy một năm đã là 550 ngàn tệ rồi! Ông ấy là sợ Cổ Dục bị lỗ.

Tuy nhiên chỉ có một mình Cổ Dục là rõ nhất, hẳn tuyệt đối không lỗ chút nào.

Sau khi thương lượng xong, hẳn còn cố ý cùng Cổ Kiến Quân ký hợp đồng. Đương nhiên, phí bồi thường vi phạm hợp đồng chỉ là con số tượng trưng. Cái hợp đồng này chủ yếu là để cho Cổ Kiến Quân không còn lo lắng về sau.

Mấy ngày nay Cổ Dục đi đi lại lại ở trong thôn, những người khác ở trong thôn cũng nghe nói đến chuyện này. Hâm mộ nhất định là hâm mộ, nhưng đồng thời, bọn họ tất nhiên là đang xem chừng. Đương nhiên trong những người này cũng có không ít người đều đang đợi đến thời cơ sẽ chế giễu hẳn.

Theo quan điểm của bọn họ, bò không phải nuôi dễ dàng như vậy, tiền cũng không phải dễ dàng kiếm như thế?

Nhưng đến năm sau họ sẽ biết, bò thực sự rất dễ nuôi, và tiền thực sự rất dễ kiếm, ai bảo đây lại là Cổ Dục cơ chứ?

Sau mấy ngày bận rộn công việc, Cổ Dục coi như đã nhàn rồi. Tuy hẳn rảnh rồi nhưng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi lại bắt đầu bận rộn.

Không phải là bận rộn đi chơi mà là bận rộn...làm bài tập.

Có lẽ học sinh tiểu học trên toàn quốc đều là như vậy, dù sao Cổ Dục lúc nhỏ cũng là như thế này. Thường thì trong kỳ nghỉ hè và nghỉ đông, hẳn sẽ không bận rộn làm bài tập nhưng

mà đến khi còn mấy ngày nghỉ cuối cùng thì hần lúc này mới ngồi xuống điên cuồng làm bài.

Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng thừa hưởng những đặc điểm của những người học ít chơi nhiều, bọn nhóc này chơi cả kỳ nghỉ hè bây giờ chuẩn bị đi học mới cắm đầu cắm cổ làm bài tập về nhà.

Mấy ngày đầu thì không sao nhưng đến ngày thứ tư thì Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đến tìm Cổ Dục dạy hai cô nhóc này làm bài tập, mắt phải của hần không tự chủ mà nhảy lên, khó khăn ập đến rồi!

Dạy học sinh tiểu học quả nhiên là một chuyện khiến người ta buồn rầu.

Đặc biệt những gì Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi được học trong năm học và học kỳ tiếp theo thật khiến người ta nói không nên lời. Bởi vì dù chưa chính thức học phép nhân nhưng bọn nhóc này cần phải học thuộc bảng cửu chương nha. Cái gì mà bảy lần bảy bốn mươi chín, hay ba lần bốn mươi hai... Dạng khẩu quyết thế này, hai cô bé đúng là có thể hạ bút thành văn nha.

Đến nỗi hần cũng không thể quản bọn nhóc gọi hình tam giác là sừng nhọn, hay hình tròn là cái túi, đó đều là chuyện thường gặp. Còn ghép vần thì khỏi phải nói, khiến cho hần giận sôi cả máu. Cái gì mà củ cải lại ghép thành quả dưa, tiến lên lại ghép thành lá thắm... mấy chuyện kiểu này chỉ là khúc dạo đầu thôi nha. Do đó, Cổ Dục cần rằng dạy bọn nhóc hai ngày, đến ngày thứ ba là hần chạy mất dép, hần trốn đi tìm Tống Minh cho xong.

Vứt lại hai cô nhóc này cho Phùng Thu Nhân xử lý vậy.

Chương 344. Trốn đi thị trấn chơi

Chương 344: Trốn đi thị trấn chơi

Kết quả là ngày thứ tư, mặc dù hôm nay Tống Minh có việc phải làm không thể đi chơi cùng Cổ Dục, nhưng hắn vẫn chuẩn bị đi ra ngoài. Lúc hắn vừa định lên xe rời đi thì Phùng Thu Nhân lập tức vội vàng đến mở cửa ở vị trí ghế phụ.

“Cháu lên xe làm gì?” Nhìn Phùng Thu Nhân, Cổ Dục không nhịn được buồn cười hỏi.

“Chú! Cháu van xin chú, đừng hành hạ cháu nữa, để dì Lý dạy bọn nhóc đi.” Nghe được lời của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân ngay lập tức thắt dây an toàn, sau đó mang vẻ mặt đáng thương nói.

Nghe những gì cô bé nói, Cổ Dục không khỏi thở dài, vì vậy hắn chỉ có thể hờ hững Lý Vân Vân một chút vậy.

“Mở cửa, đi thôi!” Nhìn Phùng Thu Nhân, Cổ Dục thấp giọng lầm bầm một câu, sau đó kêu Phùng Thu Nhân mở cửa, hai người chuồn ra ngoài.

Khi Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đi đến chỗ Lý Vân Vân cầm theo bài tập của chúng, Lý Vân Vân mới biết rằng hai người này đã chạy mất. Nhìn vào đồng bài tập, cô cũng cảm nhận được cái ý xấu này của bọn họ. Nhưng không còn cách nào, đành phải nhắm mắt mà làm thôi nha!

Nhưng trong thâm tâm, Lý Vân Vân vẫn ghi hận của Cổ Dục, chờ lần sau lên lầu để xem làm thế nào để giày vò cái tên Cổ Dục này nha.

Mà lúc này, Cổ Dục cũng cảm thấy lạnh cả người, luôn cảm thấy có chuyện chẳng lành gì đó sắp xảy ra.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Nhìn thấy càng chạy càng cách xa nhà, Phùng Thu Nhân không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó nhìn Cổ Dục cười hỏi.

“Không biết, có đề xuất chỗ nào không?” Cổ Dục nhỏ giọng vừa lái xe vừa nói. Hắn thực sự không biết sẽ đi đâu, lúc bình thường Cổ Dục đi ra ngoài lúc nào cũng có mục đích, hắn xác định xem mình muốn đi làm việc gì tiếp đó mới bước chân ra ngoài, nhưng hôm nay hắn đi ra ngoài để trốn hai tiểu quý đó.

“Hay là chúng ta đi thị trấn chơi đi.” Nghe thấy Cổ Dục không có mục đích gì, Phùng Thu Nhân chống cằm nhìn Cổ Dục rồi nói.

“Đi đến thị trấn? Được, nhưng lên trấn chơi cái gì?” Nghe Phùng Thu Nhân nói muốn đi lên trấn, Cổ Dục sao cũng được chẳng qua là lên trấn chơi cái gì hắn cũng không biết.

“Có muốn tìm Đan Đình Đình và Lữ Thi Văn chơi không?” Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân lập tức đề nghị, nghe thấy đề nghị của cô, Cổ Dục muốn vả vào miệng mình một cái.

Bởi vì theo hắn cảm nhận được thì hai cô gái nhỏ kia cũng có mục đích không đơn thuần đối với mình, cứ như là đưa dê vào miệng cọp vậy.

Nhưng nghĩ lại, hai người họ là bạn học của Phùng Thu Nhân, lại còn là bạn thân. Huống hồ hắn bây giờ còn có bạn gái, mấy cô nhóc này hắn là sẽ không quá mực đâu.

“Được!” Sau khi suy nghĩ một lúc, Cổ Dục cũng đồng ý. Tiếp đó Phùng Thu Nhân cầm điện thoại di động của mình lên và gửi tin nhắn cho Đan Đình Đình và Lữ Thi Văn, nói với họ

rằng cô ấy đang định lên thị trấn cùng Cổ Dục. Hỏi họ có muốn cùng đi chơi hay không.

Hai cô gái kia đương nhiên là rất vui vẻ đồng ý.

Không mất nhiều thời gian để Cổ Dục lái xe đến thị trấn, hôm nay hắn đang lái chiếc Lamborghini URUS màu vàng rực rỡ. Nhắc mới nhớ, sau khi mua chiếc xe mới thì hắn cũng không có gặp qua Đan Đình Đình và Lữ Thi Văn đâu. Khi hai cô gái nhìn thấy chiếc xe này, hai người họ không kiềm chế nổi xúc động.

Mặc dù trước đây chiếc bán tải Ford F150 của Cổ Dục là một chiếc xe khá hầm hố, nhưng trong mắt các cô gái thì một chiếc xe bán tải là một chiếc xe bán tải, họ cũng không có hiểu tại sao một chiếc xe bán tải lại đắt như vậy.

Nếu không biết giá xe, họ có thể còn nghĩ rằng chiếc bán tải này chỉ có giá vài chục ngàn tệ, nhưng mà đối với chiếc xe Lamborghini này thì khác.

Giống như những cô gái khác, họ có thể không biết những dòng xe khác nhưng đối với các dòng xe hạng sang thì họ có thể nhận biết nha. Ví dụ như BMW, Maserati, Lamborghini.

Porsche và Ferrari thì không thể phân biệt được sự khác nhau, nhưng vẫn biết là cái này không phải cái kia.

Bây giờ trên đầu xe của Cổ Dục là một con bò lớn, ngay lập tức khiến hai người họ vô cùng thích thú.

Sau khi nhìn thấy chiếc xe, họ cố tình gọi Cổ Dục và Phùng Thư Nhân ra khỏi xe, tiếp đó họ thì bắt đầu quay chụp một cảnh quay đặc biệt với chiếc xe.

Đặc biệt là Đan Đình Đình, cô nhóc là một streamer khiêu vũ. Mặc dù cô nhảy chỉ là những vũ đạo bình thường nhưng dù sao cũng coi là nhảy đi. Thế nhưng, đứng trước một cái xe sang trọng thế này nhảy, đúng là rất thú vị. Lúc trước có một

đoạn thời gian phong trào đứng trước xe sang nhảy múa, rất được khán giả yêu thích nha.

Vì vậy, Cổ Dục còn cố ý hỗ trợ quay phim, chụp ảnh lúc Đan Đình Đình ngồi trong xe, bước xuống xe. Tiếp đó phối hợp tắt mở đèn xe giúp cô nhóc quay một đoạn video. Cái video này quay xong thì chưa thể dùng được ngay, còn phải về nhà chỉnh sửa lại một chút. Sau khi quay xong vài đoạn nhảy múa, mấy cô nhóc mới yên ổn ngồi lên trên xe, tâm trạng vẫn còn vô cùng hưng phấn.

“Có như vậy mà đã hưng phấn như thế? Chú ấy trong nhà còn mua thêm mấy chiếc nữa đó. Một chiếc Lamborghini, một chiếc bán tải 6 bánh có giá hơn 10 triệu. Còn có một chiếc xe Jeep Rolls Royce lớn hơn và giá trị hơn chiếc xe này. Trong đó còn có một chiếc xe gọi MVP gì đó, ngồi êm và thoải mái nhất nữa.” Nhìn thấy dáng vẻ phía sau của hai cô bạn thân như chưa từng va chạm xã hội, Phùng Thư Nhân đặc ý nói.

Nghe Phùng Thư Nhân nói như vậy, ánh mắt của hai cô nhóc càng sáng lên.

Mà Cổ Dục nghe những lời của Phùng Thư Nhân xong thì hần cũng thở dài ra một hơi. Đúng là quá trâu bò rồi, xe sang của hần vậy mà cô nhóc lại gọi là xe Jeep, MVP...

Nhưng mà, điều này cũng không cần thiết phải giải thích với mấy cô nhóc này. Họ không thể hiểu được sự khác biệt giữa Jeep hay SUV, họ đã không muốn hiểu cho nên hần cũng chả cần phải giải thích làm gì.

Chương 345. Mỹ phẩm

Chương 345: Mỹ phẩm

So với Cổ Dục và Phùng Thu Nhân, Đan Đình Đình và Lữ Thu Văn chính là địa đầu xa của nơi đây, hai người Cổ Dục không biết đi đâu chơi, nhưng mà hai cô gái này thì biết.

Đến khi bọn họ tới nơi hai cô nhóc nà chỉ định, Cổ Dục không khỏi nhún vai một cái. Bây giờ thì hẳn đã hiểu vì sao có người nói con gái giống như là toa xe lửa.

Đừng hiểu lầm, không phải hẳn nghĩ bọn họ là ham vui. Ừm! Mà đúng là các cô đúng là ham vui thật, vừa rồi ở trên xe ba cô gái cùng Cổ Dục thảo luận mấy địa điểm ăn chơi. Thế nhưng, Cổ Dục nói họ giống như toa xe lửa cũng đúng, bởi vì bọn họ chỉ biết đi dạo rồi ăn, rồi lại đi dạo, lại ăn...

Chắc mọi người cũng đã nghĩ ra, nơi bọn họ đưa Cổ Dục đến chính là trung tâm mua sắm ở thị trấn nhỏ này, tuy nó không lớn nhưng cũng có đến mấy tầng, thế là Cổ Dục phải đi theo sau mấy cô gái.

Lúc trước đã từng nói, khi Cổ Dục và Tống Minh đi dạo phố, hẳn cũng đã chuẩn bị tâm lý chuyện các cô gái thích ăn hàng. Thế nhưng Tống Minh là người rất thông minh, không hề ép buộc Cổ Dục làm bất cứ điều gì hẳn không thích, điều này khiến cho Cổ Dục sáng mắt ra.

Nhưng ba cô gái trước mặt này không có ý khách sáo với Cổ Dục, bọn họ trực tiếp đi dạo, lâu một, lâu hai, lâu ba... Bọn họ cái gì cũng nhìn, chỗ nào cũng đi dạo, chỉ là không mua gì hết... à, đây cũng là vấn đề chung của phụ nữ.

Nhưng mặc dù họ không mua nhưng khi Cổ Dục đi mua sắm với họ, hắn đã tìm thấy một số thứ có thể mua được. Những thứ này không thực sự đắt tiền, chỉ là một số sản phẩm chăm sóc da. Ý nghĩ về vấn đề này phải bắt đầu từ hôm qua.

Ngày hôm qua, để trốn hai tiểu hồn thể ma vương kia. Sáng sớm hắn đã đi tìm Tống Minh, Tống Minh vừa mới tỉnh dậy thì hắn đã đến. Tuy rằng Tống Minh hầu như không trang điểm, nhưng cô vẫn cần bảo dưỡng một chút. Cho nên sau khi cô xuống lầu, ngồi lên xe Cổ Dục thì bắt đầu xoa một chút kem dưỡng.

Loại kem giúp làm mềm da, dưỡng ẩm, chống lão hóa, hỗn độn và đủ thứ. Cổ Dục nhìn thấy cũng có chút tò mò, nhưng sau khi trở về, hắn nhìn vào đồ trang điểm của Lâm Lôi và Lý Vân Vân, phát hiện ra rằng họ ngoài Đại Bảo (một loại sữa rửa mặt ở bên Trung) ra thì chẳng có gì khác cả.

Từ đây cũng có thể thấy được, hai cô gái này thực sự là đẹp tự nhiên, chỉ dựa vào Đại Bảo nhiều năm như vậy, còn có thể duy trì 98% nhan sắc, thật là kinh người nha.

Hôm nay lúc Cổ Dục đang đi mua sắm với mấy người Phùng Thư Nhân, hắn thấy những mỹ phẩm trang điểm được bày bán ở đó. Sau khi suy nghĩ một chút, Cổ Dục quyết định mua một ít cho họ.

Cổ Dục không hiểu mỹ phẩm chăm sóc da nên hắn chỉ chọn mua những loại đắt tiền. Những đồ trang điểm hắn không cần, nhưng mà những loại mỹ phẩm chăm sóc da như dưỡng ẩm, kem chống nắng hắn đều mua hết. Đương nhiên hắn cũng không để cho Phùng Như Nhân các cô nhìn thấy.

Cho nên tất cả các loại hắn đều mua mấy bộ, kết quả lúc tính tiền hết mấy chục ngàn...

Ừm, hẳn bây giờ đã tin câu nói, trên thế giới này đối tượng dễ moi tiền nhất đó chính là phụ nữ. Chỉ có mấy món đồ như vậy mà đã tốn đến mấy chục ngàn, đúng là quá hồ người.

Mày đây vẫn chưa phải là nhãn hiệu đắt tiền gì đó, chỉ là một cái huyện nhỏ thì làm gì có nhãn hiệu đắt tiền nào mở ở đây chứ? Do đó chỉ có thể mua mấy loại này, nếu mà là của mấy nhãn hiệu lớn thì không biết còn phải mất bao nhiêu tiền nữa chứ. Chẳng thể trách những người giàu có trên thế giới đều chuyên môn bán xa xỉ phẩm.

Quả nhiên, tiền của phụ nữ luôn là thứ dễ kiếm nhất!

“Chú ơi!”

Sau khi đi dạo xong, đối với mấy thiếu nữ mà nói, ăn chính là lúc hạnh phúc nhất.

Có Cổ Dục, muốn ăn món gì cũng được, nhưng mà theo nhận biết của các cô. Cổ Dục chưa bao giờ làm món ăn tây, hoặc là món ăn cung đình gì.

Trong lòng các cô thì ăn ngon nhất chính là đồ ăn do Cổ Dục làm, ngoài trừ cái đó ra thì cũng chỉ có lẩu hoặc là ăn thịt nướng. Cổ Dục không tình nguyện ăn lẩu cho lắm, cho nên bọn họ đến một nhà hàng Hàn Quốc để ăn thịt nướng.

Bốn người một bàn, Cổ Dục cùng Phùng Thu Nhân ngồi cùng một hàng. Còn ở đối diện, Lữ Thi Văn cùng Đan Đình Đình thì ngồi ở một bên khác. Có thể bởi vì thói quen ở nhà, Phùng Thu Nhân gấp thức ăn cho Cổ Dục cũng đã thành quen rồi. Cho nên khi thịt nướng đã chín, miếng thịt thứ nhất Phùng Thu Nhân không gấp cho mình, mà cầm rau xà lách, chấm miếng thịt vào chén nước tương, gấp thêm một lát tỏi cuộn vào rau xà lách rồi đưa đến bên miệng Cổ Dục.

Nhìn thấy động tác của Phùng Thu Nhân, Lữ Thi Văn cùng Đan Đình Đình ở bên kia không khỏi cảm thấy có chút mơ hồ.

Trước kia, bọn họ từng trêu ghẹo Phùng Thư Nhân, hỏi cô có phải đang theo đuổi Cổ Dục hay không. Nhưng Phùng Thư Nhân lại tỏ vẻ bản thân không hề có những suy nghĩ này.

Nhưng bây giờ thì là tình huống gì đây? Sao lại thân mật chứ vậy chứ?

Mà bên phía Cổ Dục, ở nhà hắn cũng đã được chăm sóc như vậy thành thói quen nên trực tiếp há mồm ăn. Lúc nhìn thấy trên tay Phùng Thư Nhân bị dính nước tương chấm thịt, trong tiềm thức lập tức liếm nước tương trên tay cô. Cảm nhận được động tác của Cổ Dục, Phùng Thư Nhân cười khanh khách, sau khi thu ngón tay về cũng đưa lên miệng liếm một chút.

“Hai người, bộ đang hẹn hò sao?” Nhìn thấy hình ảnh dọa người trước mặt, Đan Đình Đình có chút khiếp đảm hỏi.

“Không có đâu, chú đã có bạn gái rồi, chính là chị Tống Minh. Ai da, hai người cũng không biết chị ấy, là một người rất rất xinh đẹp đó nha, dáng người cực chuẩn, gia thế cũng tốt, tóm lại là một chị gái có tính cách cực kỳ tốt luôn.” Nghe được lời Đan Đình Đình hỏi, Phùng Thư Nhân mỉm cười trả lời.

Chương 346. Ngã bài

Chương 346: Ngã bài

Nghe được Phùng Thụ Nhân nói như vậy, Lữ Thi Văn cùng Đan Đình Đình dường như lại càng mơ hồ hơn nữa.

Nếu đã có đối tượng, vì cái gì hai người này còn thân mật hơn so với lúc trước như vậy?

Đừng nói là Phùng Thụ Nhân muốn làm nhỏ đó nha?

Nghĩ tới đây, hai người không khỏi bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ hết hồn. Nhưng mà nhìn qua mấy loại mỹ phẩm giá trị bên cạnh mình, trong lòng cả hai cũng có chút dao động.

Kỳ thật, lúc đầu khi biết Cổ Dục đã có bạn gái, trong lòng bọn họ cảm thấy có chút chua xót. Dù sao trước đó, bọn họ đã rất hy vọng sẽ giành được tình cảm Cổ Dục.

Mặc dù tuổi Cổ Dục lớn hơn so với hai người không ít, nhưng Cổ Dục là người không quá cứng nhắc, cũng không cổ hủ, yêu đương với hắn không phải là vấn đề gì lớn. Chủ yếu, Cổ Dục lớn lên đẹp trai, vóc người cũng đẹp, lại còn có tiền nên hẹn hò với hắn cũng mang cho họ không ít mặt mũi.

Đáng tiếc, Cổ Dục đã có chủ mất rồi, trong lòng bọn họ không khỏi có chút chua xót.

Lúc hai người nhìn thấy Phùng Thụ Nhân cùng Cổ Dục thân mật, đầu tiên là kinh ngạc tiếp đó lại có chút suy nghĩ.

Làm nhỏ thì chắc chắn bọn họ không tình nguyện. Lấy điều kiện của bọn họ, nếu như muốn tìm đối tượng thì đã sớm tìm

được người rồi. Nhưng mà bọn họ không có chọn đối tượng, bởi vì cả hai đều không muốn tìm.

Bây giờ nhìn thấy Cổ Dục thân mật với Phùng Thu Nhân trước mặt mình, Lữ Thi Văn cùng Đan Đình Đình híp hai mắt lại một chút. Nếu như phải làm nhỏ để ở bên Cổ Dục, chuyện này hai người cũng không phải là không thể tiếp nhận. Không chừng cha mẹ bọn họ còn rất tình nguyện ủng hộ việc này nữa ấy chứ.

Nghĩ tới đây, trong vô thức, hai người không hẹn mà cùng một lúc duỗi thẳng chân. Sau đó dưới ánh mắt bất ngờ của Cổ Dục, bọn họ đem chân khoác lên đùi hấn, nhẹ nhàng đụng một cái.

Ban đầu Cổ Dục cũng không phản ứng, hấn nghĩ rằng là do bọn họ không cẩn thận đụng phải. Nhưng bị đụng chạm liên tục mấy lần, Cổ Dục không khỏi liếc mắt nhìn xuống phía dưới bàn. Thấy rõ cái chân đang gác của hai em gái trên đùi, hấn không khỏi có chút choáng váng. Phía bên kia, gương mặt xinh đẹp của hai cô gái cũng đỏ bừng lên.

Nhìn thấy một màn này, lúc đầu Phùng Thu Nhân phản ứng có chút không kịp. Sau đó cô bĩu môi, duỗi thẳng chân tới đẩy chân hai người kia ra.

“Hai người làm gì vậy?” Nhìn thẳng vào mặt bọn họ, Phùng Thu Nhân mặt không vui bĩu môi nói. Nghe Phùng Thu Nhân hỏi, sắc mặt bọn họ không tốt lắm, bị hỏi khiến hai cô cũng có chút tức giận.

Trong suy nghĩ của các cô, quạ già không cười lộn đen, ai cũng đen như ai. (ý là ai cũng có ý nghĩ giống nhau)

Phùng Thu Nhân này biết rõ Cổ Dục đã có bạn gái, còn cùng hấn mập mờ như vậy, không phải rõ ràng đang định làm

nhỏ hay sao? Cô ta có thể làm, vì sao bọn họ lại không thể chứ?

“Làm gì, làm cái mà cô đang làm đó.” Nhìn Phùng Thu Nhân đang tức giận thở hổn hển, Đan Đình Đình bên kia vừa cười nói, vừa gói rau xà lách ăn.

“Làm cái gì còn cần nói rõ sao?” Lúc này, Lữ Thi Văn bên cạnh cũng cười hì hì nói, dường như bọn họ thực sự không cảm thấy có gì sai cả.

“Ha, mặt của hai người thực sự quá dày luôn nha, bạn bè mà như vậy sao?” Nghe được lời hai người bọn họ nói, lông mày Phùng Thu Nhân khẽ nhíu một cái, sau đó một mặt không vui nói.

“Cô cũng biết rõ anh ấy có bạn gái, vậy vừa rồi cô làm cái gì vậy? Còn không phải đang câu dẫn anh ấy sao?” Nghe Phùng Thu Nhân nói như vậy, bên này Đan Đình Đình cũng đáp lại.

Nhận thấy âm thanh của ba cô gái càng ngày càng cao, thu hút sự chú ý của những người xung quanh, Cổ Dục có chút toát mồ hôi lạnh, hấn cảm thấy chuyện này đang dần trở nên không ổn.

“Khụ, nói nhỏ một chút đi! Không nên quấy rầy người khác ăn cơm.” Nhìn ba cô gái, Cổ Dục ho nhẹ một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói.

Cổ Dục đã nói như vậy, bọn họ mới dần dè xuống cảm giác khó chịu trong lòng mình, cúi đầu tiếp tục ăn thịt nướng. Bữa ăn trôi qua trong không khí không hề vui vẻ.

Suốt bữa ăn đó, thật may là không còn chuyện gì phát sinh thêm nữa.

Sau khi ăn thịt nướng xong thì Cổ Dục đi trả tiền, sau đó cùng ba cô gái lên xe. Đã xảy ra chuyện như vậy, buổi chiều

chắc chắn không còn cách nào tiếp tục đi chơi nên Cổ Dục đưa Lữ Thi Văn và Đan Đình Đình về nhà bọn họ trước.

Nhà của hai người bọn họ Cổ Dục đều biết. Lúc trước gặp Lữ Thi Văn ở nhà tắm công cộng, rồi cùng cô nhóc ăn cơm tối hần cũng đã đưa cô trở về nhà. Còn lúc bắt gặp Đan Đình Đình trong công viên, cô cũng đã chỉ nhà mình ở đâu rồi. Thế nên con đường Cổ Dục đưa hai người bọn họ trở về đều rất suôn sẻ.

Thế nhưng, sắc mặt của Phùng Thu Nhân vì chuyện này mà lại càng trở nên khó coi.

Cô nhận ra, rõ ràng Cổ Dục đã biết nhà của hai người bọn họ. Chắc chắn là bởi vì Cổ Dục cùng bọn họ đã làm qua cái gì đó. Không thể không nói, sức tưởng tượng của phụ nữ đúng là cực kỳ khủng khiếp.

Sau khi đưa bọn họ về nhà, Cổ Dục chuẩn bị cùng Phùng Thu Nhân quay trở về nhà.

Ngay lúc bọn họ sắp về đến cửa thôn, Phùng Thu Nhân đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Cổ Dục.

“Chú! Dừng xe lại một chút đi.” Nghe thấy Phùng Thu Nhân nói, Cổ Dục nhìn cô một cái. Sau đó hần phát hiện sắc mặt của cô nhóc không được tốt lắm, nên tìm một chỗ để dừng xe lại.

“Muốn đi nhà vệ sinh sao?” Hần nghĩ, sắc mặt cô khó coi như vậy, có lẽ là đang muốn đi giải quyết nỗi sầu. Kết quả, sau khi nghe hần nói, khuôn mặt của Phùng Thu Nhân càng xanh thêm.

“Không phải! Chú, cháu có việc muốn nói với chú.” Phùng Thu Nhân lắc đầu một cái, sau đó quay qua nhìn Cổ Dục rồi nghiêm túc nói.

“Nói cái gì?” Thấy cô nhóc nói như vậy, Cổ Dục có chút nghi hoặc hỏi.

“Chú! Cháu thích chú.” Nhìn thẳng vào mắt của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân hơi xụ mặt, cố gắng lấy hết dũng khí, nghiêm túc nói.

Chương 347. Còn quá nhỏ

Chương 347: Còn quá nhỏ

“Đừng đùa nữa...” Nghe Phùng Thụ Nhân nói như vậy, Cổ Dục theo bản năng lập tức bác bỏ.

“Cháu không có đùa, là nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc.” Nhận thấy Cổ Dục không chút suy nghĩ mà bác bỏ lời nói của mình, sắc mặt Phùng Thụ Nhân đang ửng đỏ ngay lập tức nổi giận nói.

“Cháu còn quá nhỏ.” Nhìn cô nhóc đang tức giận, Cổ Dục gãi đầu một cái. Đúng là hẳn cũng cảm nhận được sự nghiêm túc trong lời nói của Phùng Thụ Nhân. Nhưng phần tình cảm này, làm sao hẳn có thể dễ dàng tiếp nhận đây chứ.

“Cháu nhỏ chỗ nào chứ?” Nghe Cổ Dục nói mình còn nhỏ, Phùng Thụ Nhân ưỡn người ra làm ra dáng vẻ không phục đáp lại. Thật ra, Phùng Thụ Nhân mặc dù tuổi còn khá nhỏ, khuôn mặt và dáng người cũng chưa phát triển hết, nhưng chính xác cũng không thể tính là nhỏ.

Cho dù không đến mức mê người giống như Lâm Lôi hay Lý Vân Vân, nhưng cũng rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

Nhìn cô nhóc một cái, tiếp đó Cổ Dục vẫn là thu ánh mắt về.

“Chỗ nào cũng còn nhỏ!” Cổ Dục chỉ có thể đành trái lương tâm mà nói.

“Gì chứ, chú nhìn xem nhỏ chỗ nào!” Thấy dáng vẻ của Cổ Dục như vậy, Phùng Thụ Nhân nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Sau đó, vậy mà ở trước mặt Cổ Dục, cô nhóc kéo cửa lên góc áo của mình.

Thế nhưng chỉ vừa kéo lên được một chút, Cổ Dục đã đè tay cô nhóc lại.

“Được rồi, được rồi, được rồi, không nhỏ, không nhỏ. Nhưng mà, chú nói thật với cháu, ngoại trừ có Tống Minh là bạn gái chính thức. Chú còn có dì Lý của cháu, còn có Lâm Lôi nữa cũng có quan hệ kia, hiểu không?” Nhìn vào ánh mặt giận dữ của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục do dự hồi lâu. Cuối cùng không còn cách nào khác là nói rõ ràng cho cô nhóc biết. Nếu như mà không nói rõ, Cổ Dục chỉ sợ không cô nhóc này không biết sẽ tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn gì nữa.

Quả nhiên, sau khi Cổ Dục nói xong, bàn tay Phùng Thu Nhân vốn còn đang giãy giụa đã chậm rãi thả xuống.

Thấy cô nhóc không giãy giụa nữa, Cổ Dục mới buông lỏng tay ra.

“Cháu đã sớm cảm thấy giữa các người có chuyện gì đó. Không nghĩ tới, đúng là thực sự có chuyện... Bắt đầu từ lúc nào vậy?” Ngồi lại vị trí của mình, Phùng Thu Nhân im lặng rồi nhỏ giọng hỏi. Nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc của cô, Cổ Dục không khỏi gãi đầu một cái.

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để do dự. Phùng Thu Nhân quả thật còn quá nhỏ, nhân sinh quan, giá trị quan của cô nhóc này còn chưa tới đâu. Cổ Dục không thể kéo cô theo, làm hại đến nha đầu này.

“Đã được một thời gian rồi.” Suy nghĩ một chút, Cổ Dục trực tiếp mở miệng nói ra.

“Được, cháu hiểu rồi!” Lau mặt một cái, Phùng Thu mạnh miệng nói. Sau đó nhìn nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ. Có lẽ,

cô nhóc đã thật sự thông suốt, Cổ Dục cũng thở dài một hơi rồi lái xe trở về.

Lúc bọn họ trở về vẫn còn tương đối sớm. Sau khi xe dừng lại, Phùng Thu Nhân lập tức nhảy xuống xe, chủ động đi qua dạy Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi làm bài tập.

Nhìn dáng vẻ của cô nàng, Cổ Dục có chút không nói nên lời.

Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng nhận thấy sự khác thường của Phùng Thu Nhân.

Thế là buổi tối lúc hấn đang nấu cơm, hai người bèn hành động, cùng lúc nhìn về phía Cổ Dục.

“Anh cùng Phùng Thu Nhân hôm nay đi chơi ở đâu vậy? Vì sao lúc trở về, dường như con bé có chút rầu rĩ không vui?” Lâm Lôi đi tới kế bên Cổ Dục, nhỏ giọng hỏi.

“Hôm nay anh đã nói chuyện của chúng ta cho con bé.” Nhìn Lâm Lôi đang tra hỏi, lại nhìn tới ánh mắt tò mò của Lý Vân Vân bên cạnh, hấn chọn kể một phần của câu chuyện cho các cô.

“Ài! Em vốn không định nói cho con bé biết sớm như vậy. Nhưng mà như vậy cũng tốt, nói sớm một chút, giải thoát cũng sớm một chút.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Lâm Lôi không khỏi thở dài một hơi, có hơi đắn đo đáp lại. Nhưng cô cuối cùng cũng suy nghĩ thoáng hơn.

“Lại nói tới, chúng ta quen nhau cũng được một thời gian rồi, lúc nào thì có thể...” Nhìn ra Lâm Lôi đã nghĩ thông suốt rồi. Lúc này, Cổ Dục cũng buông con dao đang cầm trong tay xuống. Sau đó mỗi tay một người, vòng qua eo của Lý Vân Vân và Lâm Lôi, dò hỏi.

Mặc dù Cổ Dục không nói rõ ràng là cái gì, nhưng hai người họ cũng không ngốc, cũng biết rõ hấn đang nói đến cái

gì. Khuôn mặt Lý Vân Vân và Lâm Lôi lập tức đỏ lên.

“Chờ, chờ lúc nào có cơ hội đi...” Vùng vẫy một hồi, hai người từ trong ngực Cổ Dục thoát ra, sau đó liếc nhau một cái. Chuyện này, kỳ thật hai người họ cũng có một chút khản trương...

Một bữa cơm tối, không khí diễn ra vô cùng bình thường. Sau khi Cổ Dục tiễn mấy người Lý Vân Vân và Lâm Lôi về, hấn cũng lên lầu hai, rửa mặt rồi lên giường nằm. Cả ngày hôm nay dường như hấn chưa được nghỉ ngơi lần nào, quả thật có chút nhớ cái giường thân yêu.

Đương nhiên là, nếu như trên giường có thêm một người nữa thì càng tốt hơn.

Cổ Dục ở bên đây không tìm không phổi chuẩn bị đi ngủ. Còn phía bên kia, Lý Vân Vân sau khi về nhà, nên làm gì thì cũng tự mình đi làm.

Mà Lâm Lôi và Phùng Thu Nhân sau khi về đến nhà cũng không nói lời nào. Rốt cuộc, dù sao Lâm Lôi và cha của Phùng Thu Nhân cũng không phải chân chính kết hôn, quan hệ giữa hai người rất phức tạp. Hơn nữa họ cũng không có chuyện gì để nói với nhau.

Sau khi rửa mặt, Phùng Thu Nhân cũng trở về phòng của mình.

Sau đó, cô phát hiện, điện thoại di động của mình vậy mà có hơn mười thông báo.

Mở ra xem, cô phát hiện thông báo đều là tin nhắn của Đình Đình và Lữ Thi Văn.

Kỳ thật lúc đó khi đang ăn cơm, cô đã muốn đem hai người này kéo vào danh sách đen. Làm gì có chị em nào ở trước mặt mình câu dẫn người đàn ông mà mình yêu thích chứ?

Nhưng vừa rồi cô tỏ tình với Cổ Dục, quên mất đi chuyện này. Phùng Thu Nhân đang chuẩn bị kéo bọn họ vào danh sách đen, lại nhìn thấy tin nhắn của bọn họ.

Chương 348. Tâm tình chuyển biến

Chương 348: Tâm tình chuyển biến

“Này này này này!”

“Không phải chứ, cậu không để ý đến tội mình thật à?”

“Tình chị em của chúng ta tốt như thế, vì một người đàn ông mà cậu muốn cạch mặt tội mình sao?”

“Này Nhân Nhân ơi, này Nhân Nhân à.”

“Nhân Nhân, chỗ của mình có loại kem ly cậu thích ăn nhất nè!”

Đọc xong mười tin nhắn gần nhất, Phùng Thu Nhân cảm thấy trực tiếp block thì quá đơn giản với bọn họ rồi. Cô phải mắng bọn họ một trận trước khi block mới hả giận được.

“Hai tiện nhân các người còn dám nói chuyện với tôi sao? Chuyện hôm nay các người làm có còn là con người không? Thấy đàn ông thì không màng chết sống gì luôn hả?” Nhìn ảnh đại diện của hai người họ, Phùng Thu Nhân đánh chữ thật nhanh trả lời tin nhắn.

“Cái gì mà gọi là tiện nhân chứ! Được rồi, mình thừa nhận hôm nay đúng là có chút không không chế được chính mình, nhưng cậu cũng không nhìn lại bộ dạng của mình đi chứ, cậu còn không biết xấu hổ mà nói mình sao?” Thấy tin nhắn của Phùng Thu Nhân, lúc này bên kia Lữ Thi Văn lập tức đáp trả lại.

“Tôi? Tôi thế nào! Tôi vẫn bình thường mà!” Nhìn thấy Lữ Thi Văn trả lời, Phùng Thu Nhân tức giận bèn đáp trả.

“Nhân Nhân, nếu như cậu vẫn bình thường như cậu nói, vậy thì có vấn đề gì chứ. Mình cùng Thi Văn là người thấp hèn, thêm thân thể người ta. Nhưng cậu thì sao? Không phải cũng giống như bọn mình hay sao hả?” Nhìn thấy tin nhắn của Phùng Thu Nhân, lúc này Đan Đình Đình ở bên kia cũng phản hồi lại một câu.

“Tôi...” Nhìn thấy tin nhắn của Đan Đình Đình, Phùng Thu Nhân muốn phản bác lại, nhưng sau khi gõ một chữ ‘tôi’ thì cô cũng dừng tay lại.

Bởi vì dường như cô cũng nhận thấy những thay đổi gần đây của mình.

Đôi khi cô chủ động bảo Cổ Dục gồi lên đùi mình ngủ, lúc ăn cơm thì gấp thức ăn cho Cổ Dục. Lúc Cổ Dục ngồi trên sofa thì cô sẽ đặt chân lên đùi Cổ Dục, lúc đi bộ sẽ khoác tay Cổ Dục...

Cho dù là sau khi đã biết chuyện của Cổ Dục và Tống Minh, cô cũng không có thu liễm hành động của mình.

Nếu như nói Lữ Thi Văn cùng Đan Đình Đình là có mục đích không thuần khiết, vậy mục đích của cô dường như cũng không thuần khiết rồi.

Lại nhớ tới dáng vẻ thường ngày của Cổ Dục, cô lập tức cảm giác mũi mình có chút chua xót.

“Tôi nói các cậu cũng đừng nghĩ nữa, người thích hẳn quá nhiều, tôi đều không cạnh tranh được thì các cậu cũng đừng suy nghĩ gì nữa? Làm tiểu tam sao? Đó là hy vọng xa vời nha, nếu tôi mà xác định thì cũng chỉ là Tiểu Ngũ mà thôi!”

Lau nước mắt một cái, Phùng Thu Nhân nhanh chóng gõ chữ trả lời.

“Vậy bọn tôi sẽ làm Tiểu Lục, Tiểu Thất. Tuy rằng tôi cũng biết, tất cả mọi người đều hy vọng có được tình yêu hoàn chỉnh, nhưng cậu cho rằng điều này sẽ dễ có được sao? Cái khác không nói, khi cha cậu còn sống thì mẹ của cậu đã làm những gì, cậu đã quên mất rồi sao? Còn nữa, lúc trước tôi đã tận mắt chứng kiến cha của tôi đi ra từ tiệm mát xa chân, cậu nghĩ mẹ tôi không biết hay sao?” Thấy được tin nhắn của Phùng Thu Nhân, ngay lập tức Lữ Thi Văn ở bên kia cũng lập tức trả lời lại.

“Ài! Tình yêu chính là như vậy, đối với người toàn tâm toàn ý tốt với cậu, nhưng cậu lại cảm thấy chướng mắt không thèm người ta. Thế nhưng bản thân cậu lại đi thích người khác, người này như trăng trên cao thì đương nhiên cũng có không ít người cũng thích hẳn. Hơn nữa, người càng có năng lực cùng thực lực thì sẽ càng có nhiều quyền lựa chọn. Thế nhưng, nếu không may gặp phải một tên khốn, chỉ muốn cùng cậu chơi cho vui thì phải làm sao bây giờ?”

Lúc này tin nhắn của Đan Đình Đình cũng đã gửi tới.

Nhìn lời nói của hai tỷ muội này, không biết bởi vì cái gì nhưng trong lòng Phùng Thu Nhân cảm thấy có chút dễ chịu hơn một chút. Đúng vậy, chẳng lẽ Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân không biết chuyện của Cổ Dục và Tống Minh hay sao? Vậy vì sao bọn họ còn giống như con thiêu thân nhào về phía Cổ Dục như vậy chứ?

Đó là bởi vì bọn họ tin tưởng ánh mắt của mình, cũng tin tưởng cách làm người của Cổ Dục.

Cổ Dục chưa từng làm cho người ta thất vọng. Trước kia không có, sau này cũng khẳng định sẽ không có.

“Đột nhiên tâm tình tốt hơn không ít, Tiểu Ngũ thì Tiểu Ngũ đi. Tên chết tiệt, bị anh hại chết rồi.” Lau nước mắt một

phen, Phùng Thu Nhân nhỏ giọng nói thầm, sau đó trực tiếp chặn số của Lữ Thi Văn cùng Đan Đình Đình.

Tuy rằng cô đã quyết định tiếp nhận vận mệnh của Tiểu Ngũ, nhưng ai lại muốn để Lữ Thi Văn cùng Đan Đình Đình làm Tiểu Lục, Tiểu Thất chứ?

Tâm tình Phùng Thu Nhân bên này có chuyển biến, Cổ Dục thì không hề hay biết.

Nhưng mà ngày hôm sau hấn vừa mở cửa để cho mấy cô gái tiến vào nhà, ngay lập tức phát hiện hình như Phùng Thu Nhân so với trước kia càng thêm nhiệt tình, có thể là bởi vì đã thổ lộ quan hệ với Cổ Dục nên cô nhóc đối với hấn càng thêm thân cận.

Đối với chuyện này Cổ Dục thật sự có một chút rối rắm, cũng có một chút vui mừng.

Vui mừng chính là Phùng Thu Nhân không cùng mình chiến tranh lạnh nữa, đây là một chuyện tốt. Tuy rằng hấn không đem Phùng Thu Nhân tính vào trong hậu cung của mình, nhưng chỉ cần không bị cháy nhà thì đã là tin tức tốt rồi.

Nhưng đồng dạng, Phùng Thu Nhân còn chưa buông bỏ ý định của mình, vẫn còn đang theo đuổi hạnh phúc của bản thân, điều này làm cho Cổ Dục thật sự có chút bó tay rồi.

Lúc hấn nhìn về phía Lâm Lôi, Lâm Lôi cũng đành bó tay, chuyện này cô ấy cũng không nghĩ tới. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, cuộc sống vẫn phải tiếp tục trôi qua mới được.

Mùa hè nóng nực cuối cùng cũng đã kết thúc.

Sau khi bài tập hè của Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi hoàn thành, lúc này thời gian cuối cùng cũng đi đến cuối tháng tám, sắp khai giảng vào đầu tháng 9.

Thế nhưng trước khi khai giảng, Cổ Dục thừa dịp có một ngày người của Hứa Cẩm đến thu gom hải sản xong. Hắn tranh thủ chở mấy cô gái lên thành phố Hưng An chơi.

Chương 349. Bọn nhỏ đi học

Chương 349: Bọn nhỏ đi học

Lần này là đến đây để chơi, ngoài ra cũng là đến mua đồ dùng.

Nào là bút chì, túi xách, sách giáo khoa, văn phòng phẩm, cộng với quần áo thay đổi, vân vân...

Cổ Dục mua cho Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi không ít thứ.

Ngoại trừ mấy thứ này, Cổ Dục cũng mang theo các cô ở trong thành phố đi chơi một vòng.

Buổi tối trở về, hai cô bé rõ ràng đã mệt mỏi, ở trên xe ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi Cổ Dục lần lượt đưa cả nhà Lâm Lôi và Lý Vân Vân đến nhà, cuối cùng hẳn cũng lái tới nhà của Cổ Tú Tú. Sau khi ôm Cổ Tú Tú đã ngủ say từ trên xe xuống, hẳn nhẹ nhàng quen thuộc đi vào nhà Cổ Tú Tú.

Khi hẳn đi vào, ông nội cổ Tú Tú là Cổ Quốc Khánh đang ngồi trong sân. Ông ấy, đang ngồi hút thuốc, nhìn dáng vẻ của ông dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Chú Quốc Khánh.”

“Ài! Tiểu Dục tới rồi à, đưa nhỏ Tú Tú này lại ngủ quên rồi. Đến đây, cháu ôm con bé vào phòng đi.” Nghe được Cổ Dục nhẹ giọng gọi tên mình, lúc này Cổ Quốc Khánh mới phản ứng lại, khi nhìn Cổ Dục và Cổ Tú Tú trong lòng hẳn, ông cũng miễn cưỡng nở nụ cười, sau đó dẫn Cổ Dục đem Cổ Tú Tú đặt ở trong phòng của con bé.

“Chú! Có chuyện gì phiền lòng hay sao?” Sau khi Cổ Dục đặt Cổ Tú Tú lên giường xong, hắn cũng từ trong phòng đi ra, nhìn dáng vẻ của Cổ Quốc Khánh hắn không khỏi nhẹ giọng hỏi.

“Không, không có gì.” Nghe được lời của Cổ Dục, Cổ Quốc Khánh lập tức há miệng định nói nhưng sau đó thì nhỏ giọng nói thêm một câu, nhưng từ ánh mắt né tránh của ông ấy thì hắn đoán ra chắc chắn là có việc.

Nhưng người xưa nói rất hay, nhà nào cũng có chuyện của nhà đó. Ông ấy không muốn nói thì Cổ Dục cũng không tiện hỏi nhiều, nhưng mà Cổ Dục quả thật còn có một việc lớn muốn giao cho ông ấy.

“Đúng rồi chú! Chú biết chuyện cháu muốn xây trang trại bò rồi phải không? Bên kia cháu còn phải xây phòng cho công nhân, giường công nhân, tủ quần áo, bàn ghế đồ nội thất. Đến lúc đó còn phải phiền chú rồi, còn có cột kèo này nọ vân vân, đều cần phải nhờ đến chú nha.” Xoa xoa tay, Cổ Dục nói với Cổ Quốc Khánh.

Những công việc này tuy rằng không có bao nhiêu tiền, nhưng cộng lại cùng một chỗ thì cũng bằng thu nhập một năm Cổ Quốc Khánh. Nghe Cổ Dục nói như vậy, Cổ Quốc Khánh cũng vỗ ngực cam đoan.

“Yên tâm đi! Máy thứ này, chú khẳng định làm cho cháu vừa tốt lại vừa đẹp.” Đối với tay nghề của mình, Cổ Quốc Khánh vẫn là khá tự tin.

“Được rồi! À đúng rồi, ngày mai chính là ngày phải đưa bọn nhỏ đi đến trường. Dù sao cháu cũng sẽ đưa Phi Phi đi, đến lúc đó cháu dẫn Tú Tú đi cùng luôn một lượt, chú không cần phải lo đâu nha.” Nhìn dáng vẻ vui vẻ của Cổ Quốc Khánh thì Cổ Dục cũng nở nụ cười, đồng thời nói chuyện của bọn

nhỏ, dù sao hấn cũng không có việc gì coi như là cho quá giang xe thôi mà!

...

“Nhớ kỹ! Muốn ăn đồ ăn vặt gì thì cứ mua, đừng có uỷ khuất mình!”

Sáng sớm hôm sau, Cổ Dục lái xe chở Lý Vân Vân, Lưu Phi Phi và Cổ Tú Tú đến trường. Sau khi đến trường, đương nhiên vẫn như thường lệ là cần phải đi giúp các cô bé thu dọn sắp xếp ký túc xá.

Chăn mới, đệm mới và sau đó là thu xếp gấp gọn quần áo lại.

Ông trời đúng là không công bằng cho lắm, hiện tại đứa nhỏ thế này trong thành thị, đều còn đang được cha mẹ che chở sinh hoạt. Đừng nói là tự mình ra ngoài ở tự chăm sóc chính mình, phỏng chừng có không ít trẻ em đi học tiểu học, ngay cả dây giày cũng còn không biết buộc.

Nhưng Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đã phải sống ở bên ngoài, tuy rằng chỉ có một tuần, nhưng dù sao đây cũng là sống tự lập mà trẻ em trong thành phố không thể tưởng tượng được.

Sau khi dọn dẹp xong phòng ngủ, Cổ Dục bèn dẫn các cô đi ăn cơm. Sau khi ăn cơm xong, hấn cố ý lấy ra bốn mươi tệ, mỗi đứa hai mươi tệ nhét vào trong túi hai đứa nhóc, đây là cho các nhóc tiền tiêu vặt.

Về phần trẻ em có tiền, có thể bị đứa trẻ lớn hơn cướp tiền hay không, Cổ Dục cũng không quá lo lắng. Bởi vì thứ nhất đây là ở trường bán trú, học sinh ngoại lai không thể vào được trường.

Thứ hai chính là vì hai lần đến đây Cổ Dục đều lái Xe Curinan tới, hơn nữa cũng không có đi tay không. Sau khi xe của hấn đi tới trường học, chủ nhiệm phụ trách Cổ Tú Tú và

Lưu Phi Phi lập đi ra chào đón. Đương nhiên, Cổ Dục cũng tặng cho cô ta một vài thứ.

Tiền gì đó cô có thể không dám đòi, nhưng một ít hoa quả, hải sản gì đó thì cô nhận rất gọn gàng, dù sao mấy thứ này cũng là tiền đó nha.

Hơn nữa vì thân phận của Cổ Dục, có lẽ giáo viên này sẽ rất chiều cô cho bọn nhỏ.

“Ừm! Tạm biệt chú, tạm biệt mẹ!”

“Tạm biệt chú, tạm biệt mẹ!”

Sau khi cất tiền kỹ càng vào túi, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi cũng mỉm cười rồi chạy vào trong trường.

Nhìn bộ dáng vui vẻ của hai đứa, nói thật trong lòng Cổ Dục thật đúng là có một chút trống rỗng, có lẽ mấy ngày tới đây trong nhà hẳn sẽ không còn náo nhiệt như lúc trước. Tuy rằng lúc phụ đạo bài tập có chút phiền lòng, tuy rằng lúc muốn đi ngủ cảm giác có chút ảm ỉ.

Nhưng nhà mà, phải có chút ồn ào như vậy thì mới giống nhà, đúng không?

Khác với Cổ Dục có chút ‘buồn xuân thương thu’ thì hai cô nhóc lại trông cực kỳ vui vẻ.

Mặc dù đem so sánh thì bọn chúng thích ở nhà hơn, nhưng mà trường học cũng có thể tạm chấp nhận được. Điều quan trọng nhất là bọn chúng mỗi tuần đều sẽ được nghỉ, tiếp đó lại có thể trở về chơi một lần.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Nhìn hai cô nhóc chạy vào trường tìm bạn bè khác chơi, lúc này Lý Vân Vân cũng đi tới bên cạnh Cổ Dục nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy, chúng ta cũng đi thôi!” Sửa sang lại một chút trong lòng mát mát, Cổ Dục và Lý Vân Vân cũng lên xe, để

trở về nhà

Nhưng mà không đợi đi được bao xa, bỗng nhiên Cổ Dục đang lái xe lại đặt tay lên đùi Lý Vân Vân đang ngắm phong cảnh bên cạnh.

Cảm nhận được động tác của Cổ Dục, Lý Vân Vân không khỏi run lên một chút, sau đó nhìn về phía Cổ Dục sắc mặt lại có chút đỏ bừng.

Chương 350. Nhà Lý Vân Vân

Chương 350: Nhà Lý Vân Vân

“Bọn nhỏ đi học rồi, chúng ta có phải cũng nên hay không...” Vừa lái xe, Cổ Dục vừa hỏi Lý Vân Vân.

Mấy ngày nay, tuy Rằng Lý Vân Vân cũng có biện pháp giúp hấn giải quyết nhu cầu, nhưng hấn không thể cứ mỗi lần có tình lực dồi dào lại đi tìm Tống Minh để giải quyết. Từ đầu đến cuối đều thiếu một chút chuyện kia, cho nên hấn vẫn hỏi hai người Lý Vân Vân cùng Lâm Lôi khi nào được. Hai người bọn họ đều nói là đợi đi khi bọn nhỏ đi học lại, bây giờ mấy đứa nhỏ đều đã đi học, vậy chuyện này có thể...

“Buổi tối, anh lặng lẽ đến nhà em đi.” Nghe Cổ Dục nói, Lý Vân Vân đương nhiên hiểu được hấn đang nói cái gì, kỳ thật cô cũng muốn sớm xác định quan hệ. Thế nhưng trước kia dù sao cũng còn có Lưu Phi Phi ở đây, không phải quá thuận tiện. Nhưng hiện tại... cô cũng không từ chối nữa.

“Được.” Nghe được lời lý Vân Vân nói, Cổ Dục cũng nở nụ cười, cuối cùng cô ấy cũng đồng ý rồi.

Tập trung lái xe, Cổ Dục rất nhanh đã trở về nhà. Nhưng mà sau khi trở về nhà thì chỉ mới có ba giờ chiều, cho nên Cổ Dục đành ngoan ngoãn ở nhà chờ cho đến khi trời tối.

Rốt cục sắc trời dần tối, sau khi bọn họ ăn cơm xong thì Cổ Dục tiễn Lâm Lôi, Phùng Thư Nhân, còn có Lâm Lôi đến cổng trước. Nhưng mà, sau khi các cô rời đi không lâu thì Cổ

Dục đã lặng lẽ rời khỏi nhà mình, ở trong nhà có Vua Núi canh nhà nên hẳn rất yên tâm.

Dọc theo đường đi cũng không gặp phải bất kỳ ai, rất nhanh hẳn đã đi tới nhà Lý Vân Vân. Tiếp đó hẳn gửi cho cô một tin nhắn, không lâu sau Lý Vân Vân mới lặng lẽ mở cửa ra, còn cố ý nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó mới tránh thân thể ra.

“Anh vào đi...” Nhìn Cổ Dục, Lý Vân Vân nhỏ giọng nói.

“Ừm...” Mà Cổ Dục cũng cười đáp một tiếng rồi đi vào nhà cô.

Khi Cổ Dục đi vào nhà Lý Vân Vân, đánh giá chung quanh một chút, kết quả trong lòng hẳn lập tức có một chút cảm giác không thoải mái.

Nói thật, tuy rằng gần đây Lý Vân Vân kiếm được một ít tiền lương ở chỗ Cổ Dục, nhưng hoàn cảnh trong nhà của cô kỳ thật vẫn rất kém. Đây là do Cổ Dục đến muộn, nếu như hẳn đến đây sớm hơn một chút, khi đó chính phủ còn chưa hỗ trợ xây dựng nông thôn mới, lúc đó căn nhà này càng thảm hơn!

Mấy năm trước chính phủ hỗ trợ sửa nhà, chính sách chính phủ hỗ trợ là họ hỗ trợ một phần, người dân bỏ tiền ra một phần để sửa sang lại nhà cửa. Trên cơ bản là giống như sửa nhà nhưng được giảm giá 30 - 40%.

Cũng chính vì thế, cho nên cha Cổ Dục mới bỏ ra một khoản tiền để sửa căn nhà lớn như vậy.

Nhưng có một số người, không thể bỏ ra một phần tiền kia nổi, vậy thì chỉ có thể để cho chính phủ xem xét và sửa chữa giùm, nhà của Lý Vân Vân chính là như thế. Nhà cô chính là nhà mẫu mà chính phủ muốn người dân tu sửa. Một căn nhà trệt đại khái 60-70 mét vuông, chỉ có một cái phòng ngủ, một

cái giống như phòng khách, kể đến là phòng vệ sinh, phòng bếp...

Bếp không phải là loại dùng gas, mà là loại bếp dùng than và củi, cũng chả có máy hút khói. Bên trong nhà còn có một cái TV, là loại không biết đã dùng qua biết bao nhiêu năm rồi. Chính là loại TV đầu to kia, nhưng như vậy thì chỉ cũng chỉ là loại 21 inch mà thôi.

Cổ Dục nhớ rõ lúc hắn mới sinh ra, dường như nhà hắn đã dùng loại TV này, kết quả đến bây giờ nhà Lý Vân Vân vẫn còn đang dùng.

Tủ lạnh trong nhà là loại màu xanh lá cây, loại tủ lạnh nhỏ thời thập niên tám mươi, máy giặt vẫn là loại bán tự động. Ngoài ra những thứ đó ra, dường như nhà cô ấy không có thiết bị gia dụng nào khác nữa. Ủm, ngoại trừ đèn ra, dường như ngay cả ấm đun nước cũng không có, hiện tại cô còn đang dùng que nóng nhanh, chính là cái thứ để cho vào ấm đun nước. Thứ này không cẩn thận có thể dễ dàng bị nổ gây hỏa hoạn, đến lúc đó lại cần phải dùng đến bình chữa cháy...

Được rồi, có lẽ cái đó Lý Vân Vân cũng không biết sử dụng.

“Nhà em, có chút cũ nát rồi...” Nhìn Cổ Dục đang đánh giá căn nhà của mình, lúc này Lý Vân Vân cũng đã đi vào cửa nhìn bóng lưng Cổ Dục. Cô không khỏi có chút khó chịu mà kéo góc áo của mình, quả thật cô thật sự cảm thấy nhà mình đúng là có chút không ra gì.

“Nói cái gì vậy chứ, nhà anh mới là nhà của em. Cái này, nhiều lắm cũng xem như là nhà cũ của em mà thôi.” Nghe giọng nói của Lý Vân Vân phía sau, Cổ Dục cũng quay đầu lại, hắn kéo tay cô lại rồi cười nói.

Nghe Cổ Dục nói như vậy, Lý Vân Vân không khỏi lập tức vui vẻ, sau đó thì đâm đầu vào trong ngực Cổ Dục.

Giờ khắc này cô cảm thấy rất hạnh phúc, nếu như có thể cứ ở trong lòng Cổ Dục như vậy, để cho cô làm cái gì cô cũng nguyện ý. Đừng nói chỉ là làm tiểu tam, tiếp nhận Lâm Lôi, cho dù là chuyện khoa trương hơn nữa thì cô đều sẽ làm, chỉ cần... Cổ Dục vui vẻ, cô thế nào cũng được!

...

“Tiểu Dục, Tiểu Dục, dậy đi...”

Sau một hồi tiếng gọi nhỏ vang lên, Cổ Dục cuối cùng cũng mở mắt ra. Thế nhưng khi hắn nhìn xem bên ngoài, mặt trời chỉ mới hừng sáng và xung quanh vẫn còn đang yên tĩnh. Hắn không khỏi có chút nghi hoặc nhìn Lý Vân Vân đang ở trong ngực mình.

“Sao vậy?” Ôm Lý Vân Vân, Cổ Dục nhỏ giọng hỏi.

“Anh cần phải trở về nhà nha, bình thường anh không phải dậy sớm như thế này sao?” Nghe được Cổ Dục hỏi, Lý Vân Vân ở trong ngực hắn cũng nhỏ giọng đáp lại.

Sờ lấy điện thoại của mình liếc nhìn một cái. Tốt rồi, đã gần bốn giờ sáng.

Thế nhưng bây giờ Cổ Dục cực kỳ lười biếng, giai nhân trong lòng còn muốn dậy sớm làm con khỉ gì.

“Bỏ đi, hôm nay dậy không nổi rồi.” Tiếp tục chôn đầu vào trong ngực của Lý Vân Vân, Cổ Dục nhỏ giọng lẩm bẩm, như thế này quả thật ngủ rất thoải mái đó nha.

“Không được đâu! Em cũng không muốn làm trở ngại công việc của anh, nhanh lên trở về nhà đi, chúng ta còn rất nhiều thời gian cơ mà.” Sờ lấy tóc của Cổ Dục, Lý Vân Vân cũng thở dài một hơi, kỳ thật cô cũng hy vọng Cổ Dục có thể cứ

như vậy mà ôm lấy mình. Thế nhưng cô biết chuyện này hiện tại vẫn không được.

Chương 351. Ngày mới

Chương 351: Ngày mới

Nghe cô nói vậy, Cổ Dục khẽ vuốt cái mũi của cô một cái tiếp đó thì thay xong quần áo lạng lẽ rời khỏi nhà của Lý Vân Vân.

Khi Cổ Dục trên đường trở về nhà, hắn đã thấy người ta đi lại trên đường đã nhiều hơn.

Có không ít người già lúc này cũng đang chuẩn bị ra ruộng hoặc đã ở trên ruộng rồi.

Bây giờ mặc dù đã tiến vào tháng chín, nhưng mà vẫn tính là cuối mùa hè nên giữa trưa và buổi chiều rất nóng. Do đó để tránh nóng thì họ phải đi ra ruộng từ lúc này.

Có người gặp phải Cổ Dục thì cũng sẽ chào hỏi một tiếng.

Bọn họ đối với việc gặp Cổ Dục vào lúc sáng sớm thế này cũng không có suy nghĩ gì, cũng không nghĩ đến việc Cổ Dục đi về từ hướng nhà của Lý Vân Vân. Bởi vì trước đây Cổ Dục cũng có vài lần đi ra ngoài sớm thế này, ví dụ như có vài lần hắn muốn làm bữa sáng nhưng trong nhà không còn gạo, không có đậu xanh, rau dưa... Thế là hắn lập tức đi sang nhà ông Hai hoặc là đi qua vườn rau của Cổ Tấn để hái một chút, ngẫu nhiên cũng có một vài người gặp được.

Một đường lác lác về đến trong nhà, Cổ Dục nhìn cửa lớn nhà mình. Lúc này hắn cũng cân nhắc đến một chuyện, nói chính xác ra là bí mật quan trọng về cái giếng. Chuyện cái giếng từ trước tới giờ hắn chưa từng nói với bất kỳ ai cho dù là Lý Vân Vân, Lâm Lôi hay ngay cả Tống Minh cũng vậy.

Nhưng hắn cũng không thể một mực đầu điểm như vậy được. Phải có biện pháp gì đó để xử lý chuyện này?

“Chẳng lẽ đem cái giếng kia giấu đi?” Một bên vừa mở cửa vào nhà, một bên Cổ Dục nhỏ giọng lẩm bẩm.

Kế tiếp hắn bắt đầu suy nghĩ biện pháp, lúc đi câu cá hắn cũng một mực suy nghĩ...

Thế nhưng suy nghĩ rất lâu hắn mới phát hiện, thật sự không có biện pháp nào cả!

Tiện tay nhắc lên một con cá mú đốm ném cho Vua Bào Trời đang ở trên cây, tiếp đó thì cắt một chút thịt bò cho Tiêu Hoàng Hậu và Trưởng Công Chúa. Còn có một đồng tạp vật xen lẫn thịt và rau quả trái cây cho bốn con thú con cùng nhau ăn.

Còn lại thức ăn thừa của buổi sáng giao cho Vua Núi và Bạo Quân xử lý, tiếp đó là cho giáo sư Thương một ít hạt dưa đây là con vật thoát ẩn thoát hiện trong nhà của Cổ Dục. À! Còn có một con baba già nữa chứ.

Con vật này Cổ Dục bắt về là muốn làm thịt nó, thế nhưng Lâm Lôi, Lý Vân Vân cho rằng con vật này đã sống lâu năm như vậy đã có linh tính nên không muốn giết nó. Do đó Cổ Dục đành tạm thời nuôi nó.

Chỗ nuôi chính là ở trong một cái vạc nước, đến nỗi thức ăn thì chỉ là một số tôm cá nhãi nhép mà Cổ Dục và Phùng Thư Nhân câu được ở bờ sông. Sau khi câu về thì ném vào trong vạc, lúc nào ăn xong thì lại tính tiếp, mà con vật này cũng ăn không nhiều.

Hơn nữa từ khi Cổ Dục mang về tới giờ cũng không có đặt tên cho nó. Kỳ thực cho đến bây giờ Cổ Dục vẫn xem nó như là một món đồ ăn...

“Vân Vân còn chưa tới hay sao?” Đang lúc Cổ Dục còn đang cân nhắc có nên xử lý con baba này thế nào thì lúc này có tiếng gõ cửa vang lên. Cổ Dục đi ra xem xét thì phát hiện người tới không phải ai khác đó chính là Lâm Lôi cùng Phùng Thư Nhân. Thế nhưng khi các cô không thấy Lý Vân Vân đâu thì không khỏi có chút tò mò hỏi.

“Hôm qua tôi ở lại nhà cô ấy qua đêm, thân thể cô ấy bây giờ không tiện cho lắm do đó tôi đã cho cô ấy hôm nay được nghỉ.” Lâm Lôi cùng với Lý Vân Vân xem như là người một nhà cùng với Cổ Dục, nên những chuyện thế này cũng không cần phải dấu diếm. Do đó Cổ Dục trực tiếp nói thẳng với Lâm Lôi.

“À! Là vậy sao...” Nghe xong Cổ Dục nói, Lâm Lôi cùng Phùng Thư Nhân không khỏi có chút mất mát, Lâm Lôi còn đang nghĩ bản thân phải làm gì đây?

Mặc dù cô cũng muốn để cho Cổ Dục đến nhà của mình qua đêm, thế nhưng Phùng Thư Nhân không giống Phi Phi. Cô nhóc không cần đến trường, chuyện này cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng một chút mới được.

Mà Phùng Thư Nhân ở bên cạnh cũng cảm thấy có một chút mất mát, cô nhóc vẫn còn đang suy nghĩ làm sao để trở thành tiểu Ngũ của Cổ Dục. Nhìn Lý Vân Vân đã tiến thêm một bước, cô thật sự không biết phải làm gì tiếp bây giờ?

Dẫn hai cô gái đang còn đắn đo suy nghĩ vào nhà, tự mỗi người có việc riêng của mình.

Cổ Dục tiếp đó cũng đi lên lầu, hẳn có cảm giác phải ngủ bù một giấc rồi.

Mặc dù tố chất thân thể của hắn rất tốt, không ngủ bù cũng không có vấn đề gì. Nhưng đi ngủ thì vẫn tốt hơn, đây mới là đạo lý sinh tồn của hắn.

Ngủ một giấc đến tận 11:00 mới tỉnh lại, đến lúc hấn đi xuống nhà thì đã thấy Lý Vân Vân đã tới. Mặc dù cô ấy cố gắng không chế thân thể để người khác không nhìn ra cô có bất cứ khác biệt gì, nhưng đối với Cổ Dục mà nói vẫn nhận ra có một ít khác biệt đó.

Trong lúc Cổ Dục chưa xuống lầu, Lâm Lôi đã kéo Lý Vân Vân sang một góc để nói chuyện, đơn giản là nhờ Lý Vân Vân chỉ dẫn một số sự tình cần phải chú ý. Còn có vấn đề chính là nhờ cô ấy nghĩ giúp biện pháp xử lý chuyện của Phùng Thư Nhân.

Theo cách nhìn của Lý Vân Vân, xử lý vấn đề của Phùng Thư Nhân đúng là có chút phiền toái nhỏ.

Các cô cũng không có ngốc, chuyện Phùng Thư Nhân yêu thích Cổ Dục các cô cũng nhận ra.

Thế nhưng các cô, nhất là Lâm Lôi còn chưa thể tiếp nhận được chuyện Phùng Thư Nhân và Cổ Dục sẽ ở chung với nhau. Cho nên bây giờ vẫn còn có chút lúng túng và khó xử.

Nếu như mặc kệ Phùng Thư Nhân, cứ để cho Cổ Dục ở trong nhà ngủ lại thì có lẽ Phùng Thư Nhân cũng sẽ không đồng ý. Nhưng mà nếu Phùng Thư Nhân vẫn ở trong nhà thì lại có chút phiền toái nhỏ.

Bằng không thì buổi tối ngủ lại trong nhà của Cổ Dục? Chuyện này cũng có chút phiền phức. Hơn nữa, chủ yếu nhất là Lâm Lôi cũng hy vọng là Cổ Dục ngủ lại trong nhà của mình để cô giao mình cho hấn, cho nên vấn đề này có chút phiền toái...

Chương 352. Chiếm một vị trí

Chương 352: Chiếm một vị trí

Thật ra liên quan đến vấn đề này thì có thể viết đến 20,000 chữ.

Nhưng vì một số lý do nên chỉ có thể làm đơn giản một chút.

Lý Vân Vân vẫn nghĩ cách giải quyết giúp cho Lâm Lôi. Buổi tối đó cô cũng ở nhà của Lâm Lôi nhưng đừng hiểu lầm, không phải hai người cùng nhau ở cùng một chỗ. Hiện tại cảm nhiều người cùng nhau ở cùng một chỗ vận động đó nha.

Nhà của Lâm Lôi mặc dù cũng nghèo giống như Lý Vân Vân nhưng mà nhà cô lại có hai gian phòng.

Bởi vì lúc xây nhà, ông bà của Phùng Thu Nhân còn sống nên phải xây thêm một phòng cho họ. Nhưng lúc nhà xây xong không được bao lâu thì họ lại qua đời, sau đó Phùng Thu Nhân cũng đã lớn nên ở riêng với Lâm Lôi.

Bây giờ Lý Vân Vân đến nhà Lâm Lôi chủ yếu là vì gặp Phùng Thu Nhân để cho cô nhóc này đừng quá kích động. Mà Lâm Lôi tất nhiên là để Cổ Dục ở cùng phòng với cô rồi... Tự mình suy nghĩ đi.

Tất nhiên là sáng hôm sau hắn sẽ phải rời đi, không thể không nói bị hành hạ như vậy thật mệt mỏi nha. Ít nhất là không thể nào ngủ đến lúc tự tỉnh nên làm cho hắn rất khó chịu.

Nhưng hắn lại không nghĩ ra được cách nào tốt hơn. Cho nên mấy ngày nay Cổ Dục đành phải ép buộc bản thân. Ban ngày nếu Tống Minh có thời gian sẽ tìm Tống Minh đi chơi, buổi tối thì ngủ lại nhà của Lâm Lôi hoặc Lý Vân Vân.... Thời gian này hắn đúng là rất thoải mái.

Bất tri bất giác mà đã qua tuần đầu tiên của tháng chín.

Lúc này Lưu Phi Phi và Cổ Tú Tú cũng đã trở về, cho nên Cổ Dục đành thu liễm lại hai ngày. Nhưng qua hai ngày thì lại khôi phục bình thường, khuyết điểm duy nhất chính là sinh hoạt kiểu này... sẽ thiếu ngủ.

Nhưng cũng may là ban ngày không có việc gì làm, lúc nào cũng có thể ngủ bù.

Sáng hôm nay hắn ngồi ở trên sofa ngủ thiếp đi. Mà sau khi thấy hắn ngủ, Phùng Thư Nhân cũng ngồi xuống bên cạnh đem đầu hắn gối lên đùi của mình.

Sau đó nhẹ nhàng vuốt tóc Cổ Dục, nhìn khuôn mặt khiến cô say mê. Mà trong lòng cô không khỏi thở dài, cô hy vọng người ngủ cạnh Cổ Dục là mình chứ không phải Lâm Lôi hay Lý Vân Vân...

Qua cửa sổ, Lý Vân Vân và Lâm Lôi cũng thấy đáng vẻ rồi rấm của Phùng Thư Nhân, trong lòng của cả hai bỗng cảm thấy có chút khó chịu.

“Thật sự không được rồi! Hay là để cho Tiểu Dục cũng thu Thư Nhân luôn đi!” Nghĩ một lúc, Lý Vân Vân nói một câu thăm dò với Lâm Lôi.

Lý Vân Vân và Lâm Lôi đã hoàn toàn chìm đắm trên người Cổ Dục rồi.

Giống như một câu nói, con đường ngắn nhất để đến tâm phụ nữ là....

Khụ, họ không phải lão tài xế, thế nhưng trong lòng họ thật sự chỉ có Cổ Dục.

Nếu như không phải không cho phép nhiều người vận động thì có lẽ bọn họ đã là một từ lâu rồi. Mà bây giờ Lý Vân Vân nhìn dáng vẻ của Phùng Thu Nhân đối với Cổ Dục. Mặc dù Cổ Dục không biểu hiện gì nhưng cô nguyện ý giúp Cổ Dục giải quyết chuyện này với Phùng Thu Nhân.

Hiện tại xem ra chỉ cần Cổ Dục vui vẻ thì muốn cô làm gì cũng được.

“Tôi sẽ bàn với Tiểu Dục chuyện này một chút.” Nghe Lý Vân Vân nói, mặc dù còn có chút do dự, nhưng dù sao cô ấy và Phùng Thu Nhân cũng làm mẹ con được 7 năm rồi. Nếu mà thật sự như vậy thì có một chút... Ài! Suy nghĩ một chút, cô vẫn là nên nói chuyện này với Cổ Dục vậy.

Nếu như Cổ Dục có ý nghĩ này thì thu Phùng Thu Nhân luôn cũng được, còn nếu không thì giống như Lâm Lôi với Lý Vân Vân bây giờ.

Chỉ cần Cổ Dục vui vẻ thì làm gì cũng được.

Không thể không nói, cái kỹ năng bị động vị giác đề thăng này thật sự có thể gọi là quá kinh khủng.

Đảo mắt đã đến giờ cơm trưa. Khi Cổ Dục làm đồ ăn xong, lúc bùng đến bàn thì Lý Vân Vân, Lâm Lôi và Phùng Thu Nhân đã chuẩn bị xong bát đĩa, đang chuẩn bị ngồi xuống.

“Được rồi, ăn thôi!” Cổ Dục cũng ngồi xuống, sau đó cầm đĩa lên vừa cười vừa nói.

Nhưng khi hấn vừa dứt lời thì lập tức có ba đôi đĩa gấp thức ăn bỏ vào chén hấn, đây đã là việc thường ngày rồi. Sau khi nở nụ cười hấn cũng bắt đầu ăn.

Phải nói là vị giác đề thăng đúng là quá kinh khủng. Hấn đã ăn mấy món này lâu như vậy, nhưng khi ăn lại vẫn có cái loại ảo giác kia xuất hiện.

Ba cô gái bên cạnh cũng như thế.

Một bữa cơm, 4 người ăn rất là ngon miệng. Tuy nhiên sau khi ăn xong, các cô cũng không vội dọn bát đĩa mà nhìn về phía Cổ Dục.

“Tiểu Dục! Có thể anh cũng nhìn ra là Thư Nhân, con bé cũng rất thích anh...” Sau một hồi do dự thì Lâm Lôi vẫn quyết định nói.

Vừa nghe được lời nói của Lâm Lôi, cơ thể Phùng Thư Nhân không nhịn được mà giật mình. Sau đó lại kinh hãi mà nhìn Lâm Lôi và Cổ Dục, cô đang nghĩ vì sao Lâm Lôi lại nói đến chuyện này.

Nhưng rất nhanh cô lại đỏ mặt cúi gục đầu xuống.

Bởi vì câu tiếp theo Lâm Lôi đã trực tiếp hỏi Cổ Dục: “Tiểu Dục! Nếu như anh cũng có ý với Thư Nhân, vậy thì anh cũng thu nhận con bé đi, tụi em không có ý kiến gì hết.”

Nghe Lâm Lôi nói như vậy làm cho Phùng Thư Nhân và Cổ Dục cũng sợ hết hồn, Phùng Thư Nhân xấu hổ, còn Cổ Dục cứ nghĩ là hấn đang nằm mơ.

“Tiểu Dục, anh nghĩ sao?” Thấy Cổ Dục không có trả lời, Lý Vân Vân lúc này không khỏi đụng nhẹ Cổ Dục một cái, hỏi lại.

Nghe được lời Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân cũng cúi đầu xuống nhưng lỗ tai lại dựng lên. Cô cũng muốn biết Cổ Dục có suy nghĩ gì về mình.

“Hay là... chờ một chút đi!” Hấn vẫn còn hơi do dự, đối với Phùng Thư Nhân nếu nói hấn không có một chút suy nghĩ

xấu nào thì là dối lòng. Thế nhưng để hấn hạ thủ đúng là không được tốt lắm.

“Có vấn đề gì sao?” Nghe Cô Dục do dự nói, Phùng Thư Nhân cũng có chút mất mát mà khẽ thở dài. Quả thực không nhận được câu trả lời khẳng định, ở bên này Lâm Lôi cũng tò mò hỏi.

“Thư Nhân vẫn còn quá nhỏ, năm nay chỉ mới 17 tuổi. Muốn gì cũng phải đợi trưởng thành đã.” Gãi đầu một cái, Cô Dục cũng không biết nên nói làm sao. Thế nhưng hấn cảm thấy Phùng Thư Nhân quá nhỏ, chỉ đơn giản là vẫn còn nhỏ tuổi.

Chương 353. Thu hoạch

Chương 353: Thu hoạch

Nghe thấy Cổ Dục nói như vậy Lâm Lôi và Lý Vân Vân thở dài một hơi, còn Phùng Thu Nhân cũng đầy sức sống trở lại, nhìn hấn với đầy sự vui vẻ.

“Vậy năm sau là có thể sao?” Phùng Thu Nhân nhìn hấn đầy hưng phấn hỏi.

“Sang năm rồi nói sau đi...” Nhìn hai mắt phát sáng của cô, hấn xoa đầu cô một cái, chỉ có thể đợi sang năm rồi tính thôi.

“Em mặc kệ! Vị trí tiểu Ngũ em đã chiếm, đây là tiền đặt cọc!” Nhìn vào mắt Cổ Dục, Phùng Thu Nhân nhào tới dùng miệng lau một miệng đầy dầu mỡ của hấn. Mà nhìn thấy dáng vẻ của Phùng Thu Nhân, Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều tức giận liếc cô bé một cái, cái con bé này đúng là quá ghê tởm.

Có thể là vì cuộc nói chuyện hôm nay nên tâm tình Phùng Thu Nhân tốt hơn rất nhiều. Cô gái hoạt bát của trước đây đã xuất hiện trở lại, đây cũng là một tin tức tốt.

Nhưng cuộc sống nhàn nhã của Cổ Dục cũng không kéo dài quá lâu, bởi vì qua mấy ngày nữa là đến mùa thu hoạch. Nhà của người khác hấn không cần quan tâm làm gì, nhưng nhà của Lâm Lôi và Lý Vân Vân thì hấn phải đi làm giúp nha...

Ở Đông Bắc không giống phía Nam, phía Nam có nhiều núi nên ruộng bậc thang có rất nhiều. Nhưng mà phía Đông

Bắc ở đây, ít nhất là Cổ Gia thôn là vùng đồng bằng nên không có ruộng bậc thang.

Vì vậy, ở một vùng đồng bằng như thế này, việc gieo trồng và thu hoạch thực sự rất đơn giản, có thể sử dụng máy móc lớn, cũng không cần nhân công đi thu hoạch thủ công các loại cây trồng này.

Đương nhiên có một số người nhà có nhiều lao động nên họ không muốn bỏ tiền ra mua máy công cụ lớn, vì vậy chỉ có thể thu hoạch bằng tay.

Nhưng bây giờ ruộng lúa của nhà Lâm Lôi và Lý Vân Vân đương nhiên đều phải thu gom bằng máy rồi. Nói đùa, Cổ Dục làm sao có thể khiến người phụ nữ của mình mệt mỏi như vậy chứ?

Nhưng ngay cả với một cỗ máy lớn, vẫn có một số việc mà bạn cần phải tự mình làm...

Ví dụ như vấn đề làm bờ ruộng để tránh nước vào và khi cần thì cho thoát nước ra.

Sáng sớm hôm nay, Cổ Dục cùng với Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thu Nhân đã vác cuốc ra đồng. Ruộng nhà bọn họ Cổ Dục cũng đã đến, lúc trước còn ở đây thả ếch mà. Nhưng lúc đó mầm lúa vẫn còn xanh, không giống như bây giờ đã chuyển sang màu vàng rồi.

Ngay khi gió thổi qua, những bông lúa nặng trĩu đung đưa trong gió.

Nhìn thấy điều này, Cổ Dục cảm thấy rất ngưỡng mộ vị Thần Nông trong thần thoại của Trung Quốc.

Thật sự là rất khó hiểu với những người chửi bới ông ấy trên mạng, có thể họ thực sự ủng hộ với thực phẩm thuần túy, hoặc họ đã nhận tiền của người nước ngoài để nói xấu quốc gia.

Trung Quốc dùng 7% diện tích đất canh tác trên thế giới, nuôi 20% người dân trong nước. Hơn nữa còn có thể đảm bảo rằng mọi người đều có cơm ăn áo mặc. Đối với những người mắng chửi nông nghiệp, Cổ Dục cảm thấy họ nên thực sự đi chết cho rồi.

“Được rồi, làm việc thôi!” Cắt ngang suy nghĩ của Cổ Dục, Lâm Lôi chỉ vào bờ ruộng và nói với Cổ Dục.

Xả nước không chỉ đơn giản là xả nước, vì những năm gần đây, với sự quan tâm sâu sát hơn đến kiểm soát sinh học và bảo vệ sức khỏe. Đó đó trên những ruộng lúa như thế này, ngày càng dùng ít thuốc trừ sâu hơn. Ngược lại, hầu hết mọi người sẽ trồng lúa kết hợp cùng một số loài cá được nuôi trực tiếp ở trên ruộng, gồm có cá diếc, cá chép, còn được gọi chung là cá hoa gạo.

Nuôi những con cá này thực sự là một giải pháp đôi bên cùng có lợi.

Thứ nhất, cả cá diếc và cá chép đều là loài ăn tạp, chúng thích ăn thịt. Nói chính xác là chúng muốn ăn côn trùng, ấu trùng, hoặc một số loài gây hại khác. Hầu hết chúng ở dưới nước khi chúng còn nhỏ, cho nên sẽ bị những con cá này ăn hết.

Mà sau khi cá ăn côn trùng, thải ra phân và nước tiểu sẽ thành phân bón giúp các loại cây trồng này phát triển tốt hơn và đồng thời giúp tiết kiệm tiền bón phân.

Và khi bắt đầu thu hoạch, bán những con cá này cũng là một khoản thu nhập đi kèm.

Những con cá này dù không lớn và cũng chỉ nuôi vài tháng, cũng không được cho ăn nên khá nhỏ. Thế nhưng thịt mềm vô cùng, bởi vì chúng ăn côn trùng để lớn lên nên có

chút mùi đất. Không có mùi tanh mà giá trị dinh dưỡng lại cao.

Dù dùng để nấu canh hay để ăn thì đều là món ăn rất tốt.

Do đó, lúc này ngoài người trong thôn, trong trấn cũng sẽ có rất nhiều người đi thu mua cá. Ngay bên cạnh còn đặt mấy cái bồn nước, chỉ cần lùa hết cá ra khỏi ruộng, đem cá cân lên xong thì có thể trực tiếp lấy tiền.

Tất nhiên, giá cá ở đây sẽ không cao, dù là cá chép hay cá diếc đều là 5 tệ một cân, nhưng sau khi họ gửi những con cá này vào thành phố. Họ sẽ bán chúng với giá hơn 15 tệ một cân, sự chênh lệch giá là rất nhiều.

Nhưng cho dù 5 tệ một cân thì cũng không sao, phải biết rằng một diện tích ruộng thế này có thể sản xuất gần 50kg cá, mảnh ruộng thế này có thể kiếm được năm sáu trăm tệ, 50kg cá thì coi như là bội thu rồi.

Khi Cổ Dục và những người khác đến đây, đã có khá nhiều người đang lom com trên ruộng kiếm cá, nhìn thấy Cổ Dục đều chủ động đến chào hỏi.

Mà Cổ Dục cũng chào lại bọn họ, đồng thời bắt đầu tiên hành xả nước theo những gì Lâm Lôi và Lý Vân Vân đã dạy, tiếng nước chảy ào ào cũng từ trong ruộng phun ra.

Vẫn còn rất nhiều cá ở giữa, Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân ở bên cạnh cũng đã chuẩn bị sẵn túi lưới, nếu họ cứ tiếp tục ở đây, không một con cá nào có thể trốn thoát được

Sau khi Cổ Dục mở ra một khoảng trống, hắn đã đi khoan lỗ thứ hai, và sau đó là cái thứ 3, 3 cái lỗ. Ba cô gái đều ở đây để bắt cá, còn Cổ Dục thì vẫn chưa xong chuyện, hắn còn phải đi vào ruộng để đuổi cá. Lúc này hắn mặc một cái áo tay dài, vì lá ở trên cây lúa rất sắc.

Ngoài việc lá lúa mỏng và sắc ra thì đầu lá cũng nhọn, mặc dù đây là cây lúa chứ không phải lúa mì. Thế nhưng nếu bị đâm cũng có cảm giác khá khó chịu, cho nên khi đi vào trong ruộng tốt nhất vẫn nên mặc áo tay dài.

Chương 354. Cá nường

Chương 354: Cá nường

Đi vào sâu vào trong đồng lúa, Cổ Dục bắt đầu đuổi cá. Ngoài việc đuổi cá ra thì hắn cũng thỉnh thoảng nhặt một số con cá bị mắc cạn và một số con cá chạch không kịp trốn thoát.

Tuy nhiên, nếu không bắt được cá chạch cũng không cần quá lo lắng, bản lĩnh đào hang của chúng cực mạnh, chui rất sâu. Nếu năm nay không bắt được thì năm sau chúng có thể lại xuất hiện nên không cần quá lo lắng chuyện này.

Nhưng mà cá không bắt được, khi nước cạn hết thì bọn chúng cũng sẽ chết.

Sau một buổi sáng bận rộn, nhóm Cổ Dục đã bắt được hết cá trong nhà của Lâm Lôi, tất nhiên là có cá lọt lưới, nhưng Cổ Dục cũng không cần tìm quá cẩn thận.

Hắn tới đây giúp đỡ, kỳ thật chủ yếu là để chơi đùa và tránh lãng phí, bằng không hắn sẽ không tới làm gì. Đồng thời hắn cũng đang nghĩ đến chuyện mảnh ruộng mới mua kia, sau khi thu hoạch thì nó sẽ là của hắn rồi. Năm sau có lẽ hắn cũng sẽ trồng lúa và nuôi cá, dù hắn không quá hứng thú với mấy con cá chép này.

Nhưng mà đối với mấy con cá chép nuôi bằng nước giếng thì hắn lại rất tâm đắc.

“Chọn lại mấy con lớn đi, lát nữa chúng ta đem về nường ăn, còn lại thì đem bán hết đi!” Cổ Dục cười nói, nhìn ba túi cá lớn trong tay mấy cô gái.

Mấy con cá tươi rói này, nếu so với đám hải sản ở nhà thì ăn ngon cũng không kém.

“Được rồi.” Sau khi nghe được lời của Cổ Dục, đám người Lâm Lôi cũng đáp lại.

Nếu là trước kia, bọn họ có thể phải so sánh xem ai mua giá cao hơn thì mới bán, nhưng bây giờ không cần nữa. Bởi vì bọn họ đã coi Cổ Dục là lãnh đạo của mình, nên Cổ Dục nói gì thì chính là cái đó.

Đương nhiên, Cổ Dục sẽ không đánh đập hay đối xử tệ với họ.

Vào ngày xác nhận mối quan hệ, Cổ Dục đã thưởng cho mỗi người 100 ngàn tệ, ban đầu hẳn còn muốn đưa cho bọn họ một triệu. Nhưng hai người sống chết cũng không chịu nhận, 100 ngàn đối với họ cũng đủ dùng rồi.

Sau khi bán hết cá ở đây, nhóm người Cổ Dục cũng trở về nhà, buổi trưa ăn cá nướng, buổi chiều còn phải đi bắt thứ này nữa...

Họ cá chép có chất thịt rất mềm, cho nên cách làm tốt nhất chính là làm thành món súp.

Thịt cá sau khi tan vào trong súp thì sẽ cực kỳ ngon.

Tuy nhiên, có rất nhiều thứ có thể dùng để làm món súp trong nhà của Cổ Dục, thậm chí hẳn còn có nguyên liệu đỉnh cấp để làm súp, đó chính là chim đa đa. Cho nên đối với mấy con cá này hẳn định làm cá nướng.

Nướng cá thực ra rất đơn giản, sau khi bọn người Cổ Dục trở về nhà. Ở ngoài sân sau nhóm lên một đồng lửa, tiếp đó Cổ Dục vào bếp thuần thực xử lý mấy con cá, rửa sạch sẽ xong rồi dùng mấy nhánh cây xuân ngoài sân để xiên cá. Dem mấy con cá xiên xong thì có thể nướng được rồi.

Hình như bây giờ nói đến cá nướng là ai cũng nghĩ ngay đến món cá nướng siêu cay ở thành phố Tokyo bên kia, kỳ thực món cá nướng làm như vậy ăn cũng rất ngon.

Cổ Dục dùng dao cắt chữ thập trên thân cá rồi ướp muối mịn, nướng sơ qua mà không cần thêm gì khác.

Vì đây không phải cá nuôi nên thân hình chúng thon gọn hình giọt nước, nướng sẽ chín đều so với cá được nuôi, cá nuôi bụng cá nhiều mỡ nên nướng sẽ không chín đều được.

Kỹ năng nấu nướng của Cổ Dục chính là siêu cấp đầu bếp, nên việc nướng cá thực sự chẳng là gì đối với hắn.

Ngồi trước đồng lửa, Cổ Dục bắt đầu nhẹ nhàng lật cá.

Vừa nói chuyện với Lâm Lôi, Lý Vân Vân, và Phùng Thu Nhân, thỉnh thoảng ăn nho các cô nhét cho hắn, thời gian cứ như vậy trôi qua thật nhanh.

À đúng rồi, Cổ Dục vẫn còn đang nghĩ xem liệu nho của mình trồng hiện tại đã thu hoạch hết chưa.

Nho này là hắn mới trồng trong năm nay, nhưng hắn không ngờ rằng dưới sự tác động của nước giếng vậy mà mấy cây nho này thực sự kết trái.

Nho của Cổ Dục là giống nho mẫu đơn của Nhật Bản, loại này có vỏ mỏng cơm dày ăn cực kỳ ngon.

Có vẻ như trái cây của Nhật Bản đều như thế, mặc dù chỉ là trái cây nhưng chúng đều có giá cao ngất ngưỡng khiến người ta giận sôi máu. Hơn nữa cũng không được người Trung Quốc ưa chuộng cho lắm bởi vì nó quá ngọt.

Quả của chúng hầu như không có vị chua nên ăn một ít là sẽ có cảm giác ngán.

Tuy nhiên, những loại trái cây do Cổ Dục trồng thì sẽ không gặp vấn đề này.

Nó cũng rất ngọt, chẳng hạn như dưa hấu vỏ đen của Cổ Dục, thứ này không quá ngọt chỉ là tương đối mà thôi, cho nên hương vị khiến người ta dễ chấp nhận.

Đồng thời, phần cơm cũng rất đặc biệt, vừa giòn lại mềm, vỏ thì mỏng ăn cực kỳ ngon. Hứa Cẩm cảm thấy hứng thú với loại dưa này không phải chỉ một hai ngày, nhưng Cổ Dục chỉ tặng chứ không bán.

Những quả dưa hấu này hiện đã qua thời thu hoạch. Cổ Dục cũng đã hái hết những quả dưa hấu đen này cách đây không lâu, trong không gian của hân hiện tại vẫn còn 300 quả. Quả nhỏ nhất nặng cũng gần 15kg, đủ để hân ăn đến tận năm sau.

Giống nho này cũng vậy, rất ngọt nhưng cũng không ngọt đến phát ngán mà là rất ngon. Thỉnh thoảng mấy người Cổ Dục không có chuyện gì làm thì cũng đi thu hoạch mấy đợt.

Nhưng mà sản lượng của loại nho mẫu đơn này cũng không quá nhiều, Cổ Dục đang cân nhắc có nên sử dụng thứ này để làm rượu hay không, nhưng ý tưởng này đã bị hân dập tắt ngay khi vừa nảy ra.

Thực tế không có nghĩa là nho càng ngon thì càng thích hợp để sản xuất rượu vang. Việc làm rượu vang cần phải có những loại nho đặc biệt để làm rượu chứ không phải nho nào cũng có thể làm được.

Bây giờ Cổ Dục vẫn chưa nắm bắt được công thức chung cất, về sau có cơ hội hân sẽ nghiên cứu một chút vậy.

Vừa nướng cá vừa ăn nho, hơn một tiếng đồng hồ trôi qua lúc nào không biết, cá đặt trên bếp lúc này cũng đã được nướng chín vàng.

Dầu trên thân cá một chút cũng không lãng phí, ngoài trừ thỉnh thoảng trên thân cá truyền đến tiếng nổ lụp bụp, thì một

ít dầu cá cũng không có thoát đồ ra ngoài.

Nhìn mấy con cá nướng này thôi cũng đủ khiến người ta không thể kiềm được nước miếng rồi. Mà chỉ ngửi được mùi thơm thôi càng khiến cho người ta không khỏi thèm nhỏ dãi.

—

Cám ơn các đạo hữu đã vote kim phiếu, cám ơn nhiều ạ!

Chương 355. Thu hoạch lúa

Chương 355: Thu hoạch lúa

“Phù phù phù... sắp xong rồi.” Cầm lên một con cá lên nướng, Cổ Dục thổi mạnh sau đó cắn một miếng rồi nhìn màu thịt bên trong mỉm cười nói. Nghe thấy lời Cổ Dục nói, ba cô gái cũng nắm tay nhau đi qua.

Bây giờ chỉ có bốn người bọn họ ở đây, mấy người Cổ Dục đương nhiên cũng không khách sáo, mỗi người cầm một xiên cá nướng ngồi trên ghế đầu ở sân sâu bắt đầu ăn.

Khi Cổ Dục cắn miếng cá đầu tiên, cho dù là một gã đã quen ăn ngon, mắt hắn cũng không thể không sáng lên, con cá này nướng quá vừa miệng.

Da cá giòn, thịt cá mềm nhưng không nhão, ăn vào miệng rất ngon nhưng hương vị có hơi nhạt. Nếu thích ăn mặn cũng có thể chấm với nước mắm tỏi ớt, hương vị kia lại càng thơm ngon.

“Ừm, ngon quá!” Ngay khi Cổ Dục đang đánh giá con cá này, Phùng Thu Nhân ở đằng kia đã cười phá lên, với vẻ mặt đầy hạnh phúc.

“Ăn ngon cũng nên ăn chậm một chút. Những con cá này có rất nhiều xương, cẩn thận mắc xương đấy.” Nghe Phùng Thu Nhân hô to gọi nhỏ như vậy, Lâm Lôi ở bên cạnh không khỏi vỗ cô nhóc một cái, sau đó nói với cười nói với cô nhóc một câu.

Nghe được Lâm Lôi nói với mình như vậy Phùng Thu Nhân cũng không cãi lại, mà vẫn nở nụ cười rồi tiếp tục

thường thức con cá trong tay.

Cổ Dục đã nướng tổng cộng chín con cá, mỗi con gần nửa kg trở lên, nội tạng bỏ đi vậy mà cũng gần nửa kg. Nhưng dù vậy thì chỉ có bốn người cũng đã ăn sạch 9 con cá này.

Còn lại xương cá thì cũng không có lãng phí, xương lớn thì cho Vua Núi cùng Bạo Quân xử lý, xương nhỏ thì cho đám chim đa đa và mấy con gà kia giải quyết, những thứ này đều có thể bổ sung canxi cho bọn chúng đó nha.

Sau khi dùng bữa cá nướng ở nhà, một nhà bốn miệng lần nữa đi ra, buổi chiều họ vẫn còn phải đi làm.

Tuy nhiên, so với buổi sáng thì buổi chiều đương nhiên quen thuộc hơn.

Cổ Dục nhanh chóng đào ba khoảng trống cho mấy cô gái, và sau đó bản thân lại chạy vào trong ruộng để đuổi cùng bắt cá.

Buổi chiều xong việc, trong tiếng cười vui vẻ bốn người Cổ Dục lại cũng trở về nhà mang theo một thân đầy bùn.

Buổi trưa bọn họ có tắm qua, nên khi trở về đương nhiên cũng muốn tắm rửa lại, thế nhưng lúc này Cổ Dục nhìn Lâm Lôi và Lý Vân rồi khẽ nháy mắt. Tiếp đó thì mỉm cười kéo hai người bọn họ đi lên lầu cùng nhau tắm rửa, chú ý là họ chỉ tắm rửa mà thôi không có chuyện khác đâu nha, cứ cho là họ tách ra tắm cũng được, đừng suy nghĩ lung tung nha...

Chỉ còn lại có Phùng Thư Nhân bị ném lại phía sau, chỉ có thể ở phòng tắm ở tầng một để tắm rửa.

Mà Phùng Thư Nhân dù sao vẫn là một đứa trẻ, cô nhóc cũng không có ý muốn trực tiếp lên lầu hai để cùng tắm rửa với họ. Đối với chuyện này cô cũng chỉ có thể buồn bực trong lòng mà thôi.\

“Còn có một năm nữa, năm sau nhất định phải hạ hấn, hừ!” Một bên tắm rửa một bên Phùng Thư Nhân âm thầm nói.

Mà loại oán giận này, sau khi tắm xong, thực sự càng khiến cô nhóc kéo dài thêm một thời gian nữa.

Bởi vì ba người Cổ Dục tắm... làm sao có thể nhanh chóng đi xuống được. Một mực kéo dài gần 2 giờ đồng hồ mới đi xuống, nhìn Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều có chút mệt mỏi thì Phùng Thư Nhân càng bĩu cái môi cao hơn. Bọn họ thật sự không phải là người mà, chân chính là chó mới đúng...

Nói đến chó, Phùng Thư Nhân không khỏi liếc mắt nhìn Vua núi. Tốt thật! Hiện tại Vua Núi đang bò lên người của Tiêu Hoàng Hậu, thật đúng là hợp với câu chủ dạng nào thì chó sẽ dạng nấy. Chó thật!

Sau khi đất được rút nước, để một hai ngày cho khô ráo thì máy gặt có thể đến thu hoạch.

Trước đây, lúa thu hoạch xong rất phiền phức, phải tuốt lúa rồi lại đem phơi khô.

Nhưng năm nay có Cổ Dục, Lý Vân Vân và Lâm Lôi đã tiết kiệm rất nhiều sức lực.

Việc tốn sức, Cổ Dục không có khả năng để họ tới làm, cho nên thu hoạch lúa xong, hấn kéo lúa đã gặt đến nơi tuốt lúa trong thôn.

Ở Đông Bắc và phía Nam có những thứ khác biệt, trước đó đã từng nói qua, đất bằng phẳng ở phía nam không nhiều cho nên mới có ruộng bậc thang nhiều như vậy, sản lượng lúa được trồng ra cũng không lớn.

Nhưng ở đây phía Đông Bắc đều là đồng bằng, đất đem năng suất cực cao, cho nên ở đây thu hoạch lúa hay tuốt lúa đều phải dùng đến máy móc.

Chuyện này cũng dễ, chỉ cần cho lúa vào máy tiếp đó rom sẽ được tuốt và phóng ra ngoài, còn lại một đầu khác sẽ cho ra lúa. Đương nhiên lúa này vẫn còn chưa ăn được, bởi vì có nhiều vụn nhỏ và ẩm ướt.

Do đó lúa này phải đem đi phơi cho khô, tìm chỗ phơi lúa đồng thời cũng phải chú ý đến mưa gió. Gió mạnh quá sẽ thổi bay mất, còn gặp mưa thì coi như hỏng, đương nhiên trong khi phơi thỉnh thoảng cần phải đảo nữa để cho hạt lúa khô đều.

Cổ Dục không cần đi làm những thứ này, bởi vì hắn cũng không hiểu, hắn chỉ có trách nhiệm là bỏ sức ra. Sau khi kéo những thứ này về nhà, hắn kéo lúa lên tầng trên cùng. Bình thường phòng này mở để thông gió, nếu như trời muốn mưa thì chỉ cần bấm nút một cái thì kính tự động che lại không để mưa lọt vào. Chỗ này có thể nói là nơi phơi lúa lý tưởng.

Còn việc thỉnh thoảng phải đảo lúa thì chuyện này có Lâm Lôi, Lý Vân Vân cùng Phùng Thư Nhân xử lý.

Cổ Dục cũng đi xem, nhưng nói thật là sau khi nghiên cứu hồi lâu, hắn cũng không hiểu được.

Bởi vì thứ này không chỉ phải đảo còn phải phân chia, đối với người mới học như Cổ Dục thì việc này đúng là quá rắc rối.

Sau đó hắn là người thường xuyên đi đảo lúa, còn có mấy người Lâm Lôi thỉnh thoảng cũng phải lên hỗ trợ, không thể không nói chuyện này đúng là cần phải có hiểu biết nhất định.

Cho nên về sau Cổ Dục cũng không còn bận tâm đến chuyện này nữa, tốt nhất hắn nên thành thật mà ngồi trong nhà. Bằng không sẽ càng làm tăng lượng lao động của mấy cô gái.

Chương 356. Chim sẻ

Chương 356: Chim sẻ

Nhưng họ cũng không nhàn rồi được lâu, bởi vì chạng vạng tối cùng ngày bọn họ phơi lúa, cũng chính là lúc bốn đến năm giờ chiều Phía Tây Bắc kéo tới một đám mây...

Ặc! Đây là không phải là tiếng lóng, mà thực sự là một đám mây đang kéo đến. Chỉ có đều đám mây này là từ vô số con chim sẻ hợp thành.

Chim sẻ, loại sinh vật này phân bố ở khắp nơi trên thế giới, bây giờ nó còn được coi là động vật được bảo hộ. Thế nhưng trước đây, thứ này là một trong bốn loài vật gây hại, mặc dù trước năm 80 đã được loại bỏ khỏi danh sách động vật gây hại và được đổi thành châu chấu. Thế nhưng trong mắt nông dân thế hệ trước thì thứ này được xem như là châu chấu.

Thường thì thức ăn chủ yếu của bọn chúng chính là côn trùng, thế nhưng đến mùa thu thì lương thực trở thành khẩu phần chính cho bọn chúng. Hơn nữa loài vật này không chỉ ăn mà còn phá hoại lương thực nữa.

Nó thường xuyên đem lương thực vung vãi khắp nơi, rất phiền phức.

Hơn nữa mấy năm gần đây bọn này cũng coi là biết khôn, hạt lúa khi gieo trong ruộng chúng sẽ không đi ăn. Bởi vì ăn những hạt lúa này cũng khá phiền phức, lúa này chúng không tiêu hoá được, cho nên bây giờ bọn chúng chuyên môn lựa lúc lúa được thu hoạch và tuốt ra xong thì mới tới ăn.

Trực tiếp ăn lúa đã tuốt rồi thoải mái hơn nhiều...

Hôm nay chính là như vậy, một đoàn chim sẽ bay về phía bên này.

Nhưng thật may, Cổ Dục không hiểu nhưng người khác còn có thể không hiểu hay sao?

Những con chim sẽ này vừa bay qua, đằng xa lập tức đã có tiếng đại bàng rít lên từ chiếc loa trong thôn. Chim sẽ dù thông minh đến đâu thì nó vẫn là loài chim, não của nó cũng chỉ lớn đến thế.

Vừa nghe thấy tiếng đại bàng kêu, rất nhiều con chim sẽ lập tức hoảng sợ, trong đội quân đó có gần 2/3 lập tức bay thẳng đến các nơi khác. Chúng sẽ đi đến các bãi cọc khác, hoặc thử vận may ở trong rừng.

Nhưng vẫn còn 1/3, những tên trộm lúa có kinh nghiệm vượt qua tâm lý sợ hãi mà trực tiếp tiến vào trong thôn. Kế tiếp bọn chúng sẽ gặp chiêu thứ hai của người trong thôn, khi chúng chuẩn bị đáp xuống tới một mảnh đất đang phơi lúa thì gặp ngay không ít bù nhìn rơm đang đứng ở trong sân.

Những con chim sẽ này tuy rằng không sợ tiếng đại bàng, nhưng vẫn sợ người nha. Cứ như vậy lập tức khiến không ít chim sẽ không dám tiến lên phía trước, nhưng trong đó vẫn có một số con có gan lớn, hoạt bát, thận trọng vừa nhảy ăn hạt lúa vừa chú ý quan sát.

Kỳ thực những tổn thất này không lớn, chính xác là các thôn dân vẫn để cho chúng ăn.

Bởi vì thức ăn rất khó kiếm, cho nên bọn chúng sẽ không lãng phí, mà một con chim sẽ có thể ăn được bao nhiêu? Mấy chục con bay xuống, nhiều nhất là ăn mất mấy kg lúa mà thôi.

Tỉnh Hắc Long Giang chính là một tỉnh có sản lượng lúa lớn nhất cả nước, mặc dù có sự khác biệt về sản lượng do các giống lúa, nhưng ít nhất một mẫu đất có thể sản xuất ra hơn

600kg lúa. Thậm chí nếu như loại ra một chút lúa có chất lượng thấp thì một mẫu đất cũng dễ dàng thu được 800kg lúa.

Bây giờ tất cả đều làm bằng máy móc, một gia đình dễ dàng có thể trồng được hơn 10 mẫu đất, 10 mẫu đất thì tổng cộng thu hoạch hơn 8 tấn lúa. Tổng diện tích trồng lúa ở thôn Cổ Gia là hơn 3.000 mẫu, theo lý thuyết thì thôn Cổ Gia có thể thu hoạch được hơn 2 triệu tấn lúa. Nhiều lúa như vậy có thể tồn thất hơn 500kg lúa thì có là gì.

Số tồn thất này chính là cho đám chim này ăn, còn có một số động vật khác ăn nữa.

Thế nhưng trên đời này không có cái gì gọi là tuyệt đối. Trên cơ bản thì 99% nhà dân trong thôn đều có bù nhìn rơm, thế nhưng cũng chỉ có nhà Cổ Dục là... không có.

Những con chim sẽ có chút thông minh thì đi đến những chỗ rác thải sinh hoạt của người dân để tìm thức ăn, còn một số con không quá thông minh thì bị bù nhìn rơm dọa cho sợ bay tản mác trong thôn.

Kết quả là. Ài! Bọn nó thấy trong nhà Cổ Dục không có bù nhìn rơm.

Vì vậy, những con chim sẽ này lập tức động tâm tư, nhưng chúng không biết rằng không phải là nhà của Cổ Dục quên đặt bù nhìn rơm, mà là nhà bọn hán thực sự không cần nó...

Lúc này, mấy con chim sẽ đã nhìn thấy lúa trước mặt chuẩn bị bỏ nhào xuống để chén một bữa no nê. thì lúc này bỗng nhiên một thân ảnh khổng lồ từ trên cây xuân bay lên.

Hiện tại Vua Bầu Trời ít nhất đã lớn hơn thêm một vòng so với lúc trước, cho nên vừa bay lên cái khí thế bá chủ một phương lập tức tỏa ra.

Nhìn trên bầu trời thấy mấy chú chim sẽ kia, nó lập tức đập cánh bay đến.

Mà khi nhìn thấy Vua Bầu Trời đang bỏ nhào về phía mình, đám chim sẻ đều bị dọa sợ đến phát điên.

Mấy con chim sẻ này cũng tính là rất có kinh nghiệm, mặc dù nghe tiếng kêu của đại bàng nhiều năm như vậy nhưng lại không thấy đại bàng đâu, cho nên chúng nghĩ là không có đại bàng, kết quả bây giờ... Tốt rồi, ở đây không những có mà còn là loại đại bàng bá chủ nữa chứ, chính là Đại bàng vàng!

Ngay lập tức đám chim sẻ này lập tức bay tán loạn, thế nhưng Vua Bầu Trời đã bay lên thì làm sao có thể tay không mà trở về được!

Vua Bầu Trời bay lên dùng vuốt bắt được một con chim sẻ, tiếp đó bay xuống đậu trên nóc nhà. Nhìn xem Vua Bầu Trời uy phong lẫm liệt như vậy, mấy con chim sẻ này có lẽ cả một đời cũng không dám trở lại nhà của Cổ Dục nữa nha!

“Chíp chíp chíp...” Nghe được tiếng chim sẻ kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Cổ Dục cũng chui đầu ra khỏi nhà bắt đầu dò xét. Lúc này hắn đang nấu bữa tối thì nghe thấy tiếng động bên ngoài, nhưng ngay khi hắn bước ra, thì nhìn thấy Vua Bầu Trời đang bắt nạt chim sẻ.

“Này, nhóc con đang làm gì vậy?” Cổ Dục tò mò, nhìn Vua Bầu Trời đang đứng trên mái nhà hỏi.

Nghe được lời Cổ Dục Vua Bầu Trời cũng đem móng vuốt dang quắp một con chim sẻ ném tới.

Theo lý mà nói, khi Vua Bầu Trời buông móng vuốt ra thì con chim sẻ này sẽ bay. Thế nhưng con chim sẻ này lại không bay đi, trực tiếp rơi từ tầng hai xuống.

Chương 357. Thanh lý vườn rau

Chương 357: Thanh lý vườn rau

Cổ Dục bước ra xem xét thì nhìn thấy con chim sẻ, đại khái hắn đã biết chuyện gì đã xảy ra. Vừa rồi, có một đám mây ở phía Tây Bắc bay đến, tiếp đó thì loa trong thôn phát ra tiếng đại bàng kêu, Cổ Dục hỏi Lâm Lôi và Lý Vân Vân thì mới biết âm thanh này là để đuổi chim sẻ.

Lúc này khi nhìn thấy con chim sẻ này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hắn là con chim sẻ này để mất tới nhà mình, kết quả bị Vua Bầu Trời bắt được.

Mà con chim sẻ này cũng không sống nổi rồi, không phải là vì bị Vua Bầu Trời bắt được khiến nó bị gãy xương hay là tổn thương.

Mà là vì con chim sẻ này đã sợ đến vỡ mật rồi.

Chim sẻ có rất nhiều, khắp mọi nơi đều có. Khi Cổ Dục còn nhỏ, những thứ này ở trong khu rừng gần nhà hắn rất nhiều, nhóm bạn của cha hắn thường dùng lưới để bẫy những con vật này, không phải bắt chúng để bán mà là để ăn.

Thứ này sau khi nhổ sạch lông rồi đem rán lên ăn rất ngon, mọi người có biết món trứng lộn không?

Thứ này so với trứng lộn còn ngon hơn nhiều.

Nhưng chung quy lại, nếu bạn không ăn được con non thì có lẽ bạn khó có thể chấp nhận được điều này.

Mà Cổ Dục lúc nhỏ khi đi học nếu có bắt gặp bạn của cha hắn đang bắt chim sẻ, về cơ bản họ sẽ tặng cho hắn một con chim sẻ nhỏ để Cổ Dục chơi.

Ban đầu, Cổ Dục rất muốn nuôi con vật này, nhưng về cơ bản thì một con chim sẻ bị bắt khó có thể sống sót qua ngày hôm sau. Không phải bởi vì những thứ khác thì cũng bởi vì bị dọa cho sợ mà chết.

Ở vùng Đông Bắc, loại chim này còn được gọi là chim trộm nhà, cái tên này một là trộm lương thực trong nhà, hai là nói gan của bọn này cũng chỉ to bằng một tên trộm.

Nếu ai đó bắt được nó, nó sẽ sợ hãi như thế này. Vì vậy bị con đại bàng lớn này bắt được nên nó sớm đã sợ đến phát điên rồi.

Nhìn con chim sẻ đang nằm trên đất, Cổ Dục liếc mắt một cái là đã biết không cứu được nữa rồi.

“Không cứu sống nổi thì chú mày ăn đi!” Ngắc đầu nhìn Vua Bầu Trời, Cổ Dục mở miệng nói.

Tuy nhiên, khi nghe điều này thì Vua Bầu Trời quay đầu khinh thường, dang cánh bay thẳng trở về cây xuân bên kia. Nói đùa, mặc dù nói rằng chim cũng ăn chim thế nhưng chim nhỏ như thế này nó không thèm! Nếu là thỏ, hươu hay một con vật khác thì nó đã ăn rồi.

Nó không thích một món ăn nhẹ như vậy.

Nhìn thấy dáng vẻ của nó, Cổ Dục khẽ nhún vai, nhặt con chim sẻ nhỏ không còn sống được ném vào bãi cỏ đối diện cửa nhà, tự nhiên sẽ có chó và mèo hoang tiêu hóa nó.

Cuộc tấn công của chim sẻ chỉ là một khúc nhạc dạo đầu ngắn ngủi, Cổ Dục muốn làm gì thì đi làm cái đó.

Có Vua Bầu Trời bảo hộ, không một con chim nào có thể động đến lúa trong nhà hấn.

Sau khi thu hoạch lúa, vẫn còn một loạt các loại cây trồng được khác cần được thu hoạch như ngô, mì, cao lương, lúa nếp... và một số loại cây trồng sắp thu hoạch khác.

Tất nhiên, hầu hết mọi người đều không trồng hai loại phía sau kia, cho nên nhà Lâm Lôi và Lý Vân Vân chỉ trồng một ít ngô, thậm chí họ còn không trồng lúa mì.

Phải một thời gian nữa mới thu hoạch được ngô, đến Tết Trung thu ngày 11 thì mới thu hoạch được.

Cho nên hấn bây giờ cũng tạm thời coi như không có chuyện gì làm.

Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của hấn, trong mắt kẻ lười biếng thì thế giới như không có sự sống, nhưng mà trong mắt người siêng năng thì thế giới này là tràn đầy sức sống.

Ví dụ như bây giờ, ngày hôm sau Cổ Dục đi theo Lâm Lôi giúp các cô đảo lúa. Làm xong hấn đã sẵn sàng để nghỉ ngơi nhưng mà Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân lại bắt đầu sửa sang lại vườn rau của hấn.

Sau khi trái cây trong vườn của Cổ Dục chín, hoặc là hấn để tự mình ăn hoặc là đem đi tặng, hoặc đơn giản là ném vào trong không gian. Nhưng đối với vườn rau thì hấn không có để ý qua.

Khi nào muốn ăn thì chỉ cần hái một ít, nhưng vấn đề là rau của hấn cũng được tưới bằng nước giếng nên một mình hấn làm sao có thể ăn hết được chứ?

Vì vậy, Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân bắt đầu thu hoạch rau quả trưởng thành. Một phần thì để lại ăn, một phần có thể để vào trong hầm.

Hầm, có lẽ một số người không sống ở nông thôn nên cũng không biết thứ này.

Đây có thể nói là một cái tủ lạnh thiên nhiên, dùng để chứa rau quả. Trước đây giao thông không được thông suốt, mỗi nhà ở Đông Bắc đều có thứ này.

Cổ Dục chỉ nhớ rằng khi hắn còn rất rất nhỏ thì trong nhà quả thật có thứ này, lúc đó vẫn còn ở nhà trệt. Sau này thì chưa từng gặp lại.

Nhà Cổ Dục hiện tại có một căn hầm, hầm này là do nhà ông nội trước đây để lại. Tuy nhiên, từ khi Cổ Dục dọn vào ở cho đến nay thì chưa từng mở ra.

Đương nhiên, bây giờ mà mở ra thì bên trong ngoài trừ bụi bậm thì cũng chẳng có thứ gì.

Lâm Lôi, Phùng Thư Nhân và Lý Vân Vân đặc biệt quét dọn sạch sẽ nơi này, sau đó thì dùng nơi này để chứa khoai tây, cà rốt, củ cải trắng, củ cải xanh, cải thảo, bắp cải, hành tây và các loại rau khác. Lúc trước Cổ Dục mua một đồng hạt giống rau quả đặc sản lúc này đều đã thu hoạch được hết rồi.

Hắn trồng hành tây Sơn Đông dài đến 2 - 3 mét, hắn trồng củ cải Vệ Thanh Thiên Tân ngọt như là dưa lưới, đúng là hết sức thần kỳ...

Một số rau quả khó để lâu như cà chua thì mấy cô gái nói qua với Cổ Dục, tiếp đó chuẩn bị đem tặng người quen. Sau khi chia xong thì gọi điện thoại cho họ đến lấy là được.

Nhà Nhị Gia, nhà Cổ Tấn, nhà Khổng Hạo Văn, Hứa Cẩm. Đương nhiên còn có Tống Minh cùng ông cụ Tống, những nhà này đều không thể thiếu quả.

Tuy nhiên, sau khi ruộng rau được thu dọn sạch sẽ, ngoài những loại rau này thì còn có thu hoạch ngoài mong đợi, hơn nữa thu hoạch ngoài mong đợi cũng không ít.

Chương 358. Trứng luộc nước trà giá trên trời

Chương 358: Trứng luộc nước trà giá trên trời

Những thu hoạch này là gì? Đó chính là... trứng ...

Lúc mùa xuân Cổ Dục đã từng bắt qua một ít chim đa đa và năm con gà hắc phong về nuôi, có lẽ mọi người còn nhớ chứ. Mà sau khi trải qua mấy tháng phát triển, hai chi tộc này đã lớn mạnh hơn không ít.

Hiện tại chim đa đa lớn nhỏ cũng đã hơn hai mươi con, đem chúng ăn thịt không còn phải đắn đo lo nghĩ nữa rồi. Mà năm con gà hắc phong thì càng nhiều hơn, đã có hơn 30 con thể nhưng phần lớn đều là gà con.

Ban đầu Cổ Dục vẫn có chút nghi hoặc, bởi vì Phi Long để tương đối ít trứng thì Cổ Dục cũng có thể lý giải được. Dù sao thì vật này bây giờ vẫn xem như là động vật hoang dã, thời kỳ động dục và thời kỳ đẻ trứng một năm là có quy luật, số lượng trứng đẻ ra cũng không nhiều.

Nhưng tại sao năm con gà đen cũng đẻ ít như vậy? Cho dù hắc thính thoảng ăn một lần, hoặc là Vua Núi có đi trộm trứng thì cũng không ít đến vậy mới phải.

Hắn còn tưởng rằng đó là do gà có vấn đề.

Bây giờ thì hắn đã biết, đúng là do gà có vấn đề. Bởi vì mấy con gà này đã hoá thông minh, bọn chúng biết đem trứng đi giấu. Chẳng thể trách bây giờ chỉ lo yêu đương như Vua Núi cũng không thể tìm thấy.

Thế nhưng bây giờ thu hoạch được một nồi trứng thế này thì lại phát sinh vấn đề khác...

Đem trứng đã thụ tinh thả lại ổ gà, hiện tại Cổ Dục vẫn còn hơn 80 trứng, làm thế nào để ăn hết đồng trứng này đây mới là vấn đề...

“Bằng không ta muối nó đi?” Nhìn 80 quả trứng vỏ xanh trước mặt, Lý Vân Vân suy nghĩ một chút rồi hỏi. Lúc này Cổ Dục phát hiện Lý Vân Vân thật sự rất thích làm những món muối.

Ví dụ như địa hoàng, củ cải, cải thảo muối ớt, dưa muối, trứng gà cùng trứng vịt đương nhiên cũng như vậy.

Tuy nhiên những món ăn này của cô ấy đều có hương vị khá ngon.

Bây giờ mỗi sáng Cổ Dục đều ăn một chút địa hoàng muối và cải thảo muối. Hương vị của chúng không những ngon mà còn rất chính thống.

“Nhưng cũng không biết đã bao nhiêu ngày rồi, sợ chưa ươm xong thì chúng đã hỏng rồi.” Lâm Lôi cầm lên một quả trứng xanh lắc nhẹ một cái thì nghe thấy bên trong có tiếng nước. Chứng tỏ những quả trứng này đã không còn tươi mới.

“Vậy thì ăn đi.” Cái này không thể muối được rồi, Lý Vân Vân lúc này cũng gãi đầu nói.

“Ài! Hơn 80 trứng sao mà ăn hết....” Nghe Lý Vân Vân nói như vậy, Phùng Thu Nhân lập tức nghĩ đến một bàn tiệc toàn trứng gà. Mặc dù trứng gà có rất nhiều dinh dưỡng, nhưng trong một ngày cũng không thể ăn quá nhiều đúng không?

“Luộc ăn không ngon, rán thì ăn không nổi. Vậy chúng ta phải nghĩ biện pháp khác thôi.” Lâm Lôi vừa nhìn đồng trứng gà này vừa chống cằm nói.

“Bằng không chúng ta làm trứng trà lược đi, món ăn này không mặn lắm, có thể ăn lúc rảnh rồi hơn nữa có thể đưa một ít cho ông Hai và Cổ Tấn.” Nhìn thấy khuôn mặt ba cô gái lộ vẻ rầu rĩ lúc này Cổ Dục đột nhiên vỗ tay một cái sau đó vẻ mặt hớn hờ nói.

“Hả? Cái này, cũng được sao.....” Nghe được Cổ Dục nói làm món trứng trà, 3 cô gái cùng đảo mắt nhìn nhau. Đúng là đã lâu các cô chưa được ăn món trứng trà này rồi.

Lúc họ ăn hình như là vào Tết Đoan Ngọ. Từ đó đến nay cũng đã gần 3 tháng rồi vì vậy khi Cổ Dục nhắc tới món ăn này thì thật sự là các cô ấy cũng muốn ăn lại.

Hơn nữa món trứng lược trà này có một xíu vị mặn vì vậy một người ăn mấy cái cũng không vấn đề gì. Số còn lại có thể đưa cho nhà ông Hai và nhà Cổ Tấn. Nếu như ngon chắc chắn bọn họ sẽ ăn sạch không để lại gì.

“Nào, bắt đầu làm thôi.” Đã quyết định được sẽ làm cái gì nên lúc này ba người Lý Vân Vân tất nhiên rất hào hứng. Họ nhanh chóng mang những quả trứng gà này đi xuống nhà bếp để rửa sạch chúng.

Vì vỏ bên ngoài của những quả trứng gà này còn dính phân và cây cỏ nên họ muốn mang đi rửa cho sạch sẽ một chút.

Sau khi các cô ấy đã rửa xong thì đồng thời Cổ Dục cũng đã chuẩn bị xong gia vị để làm.

Cổ Dục cho những quả trứng gà này vào trong nồi nước lạnh rồi nấu lên. Sau khi sôi hắt bớt nhỏ lửa nấu thêm mười lăm phút. Mục đích hắt làm như vậy không phải để tiết kiệm gas mà là vì để vỏ trứng gà không bị nứt.

Chờ khi trứng đã chín hắt vớt ra ngâm vào nước lạnh, điều này sẽ giúp vỏ trứng giòn hơn, lòng đỏ trứng càng thêm đông đặc lại.

Sau khi làm xong thì lấy một cái muỗng nhỏ gõ vỡ vỏ quả trứng, vì càng vỡ thì càng tốt cho nên lúc đập cũng có thể mạnh tay một chút.

Sau đó lấy một cái nồi đổ vào trong đó ít nước, kế tiếp đổ gia vị đã chuẩn bị trước đó vào.

Gia vị gồm lá nguyệt quế, vỏ quế, hoa hồi, gừng, hành lá sau đó thêm một chút muối, xì dầu, và tương đen vào.

Tất nhiên quan trọng nhất vẫn là trà. Trà dùng để luộc trứng đó là loại trà đen.

Có người nói dùng trà xanh cũng tốt bởi vì có thể phòng ngừa ung thư, chống oxi hoá, một công nhiều việc. Nhưng trên thực tế có nhiều loại trà xanh khi uống thì có vị đắng, lúc sau sẽ chuyển sang ngọt. Vì vậy dùng nó để nấu súp sẽ khiến trứng trà có vị ngọt.

Cho nên trà xanh ưu điểm thì ít mà nhược điểm thì lại rất rõ ràng. Trà xanh có tính hàn, chứa nhiều polyphenol trong lá trà. Bây giờ rất nhiều người sức khỏe không tốt, dạ dày cũng không được tốt nếu ăn loại trứng trà này rất dễ bị đau dạ dày. Người bị ốm cũng không thể ăn được thứ này.

Mặc dù Cổ Dục cảm thấy trà đen không dễ uống như trà xanh nhưng chất kích thích ít hơn lại có tính nhiệt. Mà bây giờ cũng coi như là vào thu nên tự nhiên là cần chút thức ăn có tính nhiệt rồi.

Về phần hán dùng loại trà đen gì thì..... Đương nhiên là đại hồng bào, trong nhà hán cũng không có loại trà đen nào khác cả.

Cho nên khi Cổ Dục đem một nắm lớn trà đen bỏ vào trong nồi. Do cả ba người Lý Vân Vân đều biết thứ này rất có giá trị nên lập tức nhắm mắt quay đầu đi, các cô không có cách nào dám nhìn nó bởi vì thật sự là quá đau lòng.

Chương 359. Đặc sản Đông bắc (1)

Chương 359: Đặc sản Đông bắc (1)

Có người từng nói, có một số người ở Trung Quốc không có tiền để mua trứng luộc trà. Mà bây giờ nhìn vào nồi trứng trà này của Cổ Dục thì có lẽ toàn thế giới này cũng rất ít người có thể ăn được.

Năm con gà hắc phong đẻ ra trứng xanh này được Cổ Dục dùng nước giếng nuôi, vì vậy mà loại trứng gà này bán 1kg 400 tệ vẫn rất hợp lý. Đương nhiên trứng gà chỉ là thứ yếu thôi, chủ yếu vẫn là loại trà này.

Theo giá bán sỉ mà Tống Minh đưa ra là một kg 4 triệu tệ, mà một nắm trà này của Cổ Dục phải trên dưới ba trăm gram, chính là 600.000 tệ.

600.000 chia đều cho 86 quả trứng ở trên, cộng thêm tiền trứng gà, tiền công của Cổ Dục. Vậy thì 1 quả trứng trà này sẽ bán với giá 10.000 tệ, quả nhiên là một cái giá thật có tâm.

Đây đúng là một cái giá trên trời, hơn nữa còn rất biến thái.

Khi nước sôi, Cổ Dục đem những quả trứng gà đã gõ nát vỏ ra, rồi cho từng cái từng cái vào nồi. Sau đó bật lửa nhỏ hầm trong 20 phút, xong rồi tắt bếp và ngâm trứng như vậy.

Thực ra lúc này có thể ăn được rồi nhưng mà hương vị còn chưa ngon. Nếu như để qua một ngày thì nó sẽ có hương vị thơm ngon nhất.

Tuy nhiên có vài người không thích ăn mặn thì có thể lập tức ăn ngay lúc này.

Một lúc sau. Chú mèo ham ăn Phùng Thu Nhân không thể nhịn được nên đã đi ăn trộm một cái. Khi vừa lấy trứng trà ra thì không khỏi cảm thán một tiếng.

Trứng trà là món mà cô ấy thường hay ăn. Cho dù là lúc đi học mua trứng trà của bà lão ở trước cổng trường hay là Lâm Lôì thường ngày làm cho cô ăn thì trong ấn tượng của cô trứng trà sau khi lấy ra chắc chắn sẽ có nhiều hoa văn, hơn nữa hương vị còn có chỗ mặn, chỗ nhạt.

Tuy nhiên trứng trà mà Cổ Dục làm phải nói là cực phẩm trong cực phẩm.

Hắn làm trứng trà nhưng trên trứng cũng không có nhiều hoa văn, mà toàn bộ quả trứng là một màu cà phê nhạt. Cái này chứng tỏ hắn gõ trứng đúng là cực kỳ trâu bò, trứng được gõ cực kỳ đều tay. Mỗi quả trứng gà đều đã được ngâm qua nước nhưng vẫn không mất đi hình dạng và vẻ đẹp ban đầu. Không thể không nói làm cái này đúng là không dễ một tí nào.

“Ừm ăn ngon, ăn thật ngon!” Nhìn cái này giống như là một tác phẩm nghệ thuật hơn là giống trứng trà. Phùng Thu Nhân không đợi được nữa mà cắn một cái, sau đó thì thốt lên.

Vốn là đang ăn vụng, kết quả bây giờ đều đem mọi người gọi tới. Mà khi nhìn thấy dáng vẻ ăn ngon của cô ấy thì Lâm Lôì và Lý Vân Vân cũng phát thèm, vì vậy mỗi người lấy một cái ra ăn thử, đương nhiên họ cũng lột cho Cổ Dục một cái.

Mặc dù không phải giờ ăn cơm nhưng cả bốn người trong nhà bếp cứ thay phiên nhau ăn hết quả này đến quả khác.

Ban đầu làm hơn 80 trứng, bọn họ định sẽ giữ lại một phần ba. Số còn lại một nửa đem qua cho ông Hai, một nửa đem qua cho Cổ Tấn. Kết quả bây giờ ăn một lần rồi thì cả ba cô gái

không ai nỡ cho. Thức ăn ngon như vậy tốt nhất là giữ lại cho nhà mình ăn thì tốt hơn.

Đến cuối cùng những quả trứng luộc nước trà này cũng không đem đi cho ai cả, mà mấy người Cổ Dục chỉ trong ba ngày thì đã ăn hết sạch nó rồi.

Nhất là Phùng Thư Nhân, cô nhóc này không có việc gì làm thì sẽ đi ăn vụng một cái. Những quả trứng trà này hơn một nửa là do cô nhóc ăn.

Bởi vì đã ăn quá nhiều rồi nên giờ tất nhiên là phải làm việc rồi.

Không qua mấy ngày nữa sẽ đến thời điểm thu hoạch ngô.

Ngô không giống như lúa có thể dùng máy móc để thu hoạch. Ngô muốn thu hoạch thì cần phải dùng tay để bẻ, còn lại thân bắp thì được dùng máy móc xới lên đợi đến mùa thu thì gom lại đốt.

Mùa đông ở Đông Bắc sương khói khá dày đặc. Ngoại trừ khói xe hơi thì vẫn còn hai loại khác nữa. Một cái là do đốt than để sưởi ấm, mọi người cũng biết bởi vì mùa đông lạnh nên tất nhiên cần phải có hệ thống sưởi trong nhà. Mà thứ này hoạt động bằng than đá, nếu như đốt loại than không khói kia thì chi phí lại quá cao. Phải biết là ở Cáp Nhĩ Tân, nhà của Cổ Dục chỉ có diện tích 70 mét vuông. Thế nhưng từ giữa tháng mười đến tận tháng tư năm sau mới ngừng. Trong thời gian nửa năm này chi phí để sưởi ấm cũng mất tới hai ngàn tệ. Nếu như ở phương nam chỉ phải mở điều hoà thì một tháng cũng chỉ tốn có 1500 tệ hoặc hơn một chút.

Đương nhiên phía Nam cũng không cần phải mở điều hoà tới nửa năm như vậy, chỉ cần mở hai tháng thôi thì cũng đã thoải mái và ấm áp hơn vùng Đông Bắc này rất nhiều rồi.

Chính bởi vì thu phí không thể quá cao, nên công ty cung cấp nhiệt sẽ không dùng loại than không khói này. Do đó chỉ có thể dùng than đá là loại than có khói, vì vậy mới có nhiều sương khói như vậy.

Còn có một nguyên nhân dẫn đến sương khói khác nữa, đó chính là do thôn dân đốt những cánh đồng ngô, lúa mì, lúa nước đã được thu hoạch. Những thứ này sao khi đốt thì khói bốc lên cũng rất nghiêm trọng.

Đây chính là lý do vì sao ở Đông Bắc sẽ có vài ngày khói dày đặc khắp nơi, nhưng những chuyện thế này vẫn chưa có biện pháp để quản lý.....

Đây chính là một vấn đề khó khăn. Bạn không thể bởi vì không muốn khói mà không cho người ta đốt. Nếu không cho người ta đốt thì chất thành đồng như vậy không những sẽ gây cản trở công việc mà độ màu mỡ của đất còn không được đảm bảo. Do những thứ này đốt đi sẽ tạo thành tro, rồi sẽ được rải vào trong đất.

Cái này chính là phân bón tốt nhất hơn nữa còn không gây ô nhiễm.

Như vậy nó cứ tạo thành một cái vòng luẩn quẩn, nếu như muốn môi trường tốt thì đất để trồng phải làm sao để giải quyết đây?

Nếu như không rắc loại tro này thì sẽ phải đổi thành phân bón, mà loại này không phải là tự nhiên vì vậy người ăn sẽ có hại cho cơ thể, không có lợi gì cả.

Còn việc không sưởi ấm lại càng không thể bởi vì thời tiết thực sự rất là lạnh.

Chương 360. Đặc sản Đông bắc (2)

Chương 360: Đặc sản Đông bắc (2)

Còn nếu như dùng than không khói thì phải tăng giá thành. Nếu như tăng gấp đôi thì một mùa đông sẽ tốn hết bốn ngàn tệ chỉ để sưởi ấm. Cái này thì người dân bình thường không thể chi trả nổi rồi.

Thu nhập ở phía Đông Bắc Trung Quốc thật sự rất thấp. Lấy Cáp Nhĩ Tân làm thí dụ, mặc dù nhà nước nói thu nhập bình quân đầu người ở Cáp Nhĩ Tân khoảng năm đến sáu ngàn tệ nhưng thật ra cái này là chỉ thu nhập của những công chức, nhân viên y tế, giáo viên, cảnh sát mà thôi. Đông Bắc vì muốn bảo đảm nhân dân cả nước có cơm ăn vì vậy họ không toàn lực phát triển công thương nghiệp, ở đây cũng không có công ty thương mại nổi tiếng nào, các công ty về công nghệ cũng không tồn tại ở đây.

Những người bình thường làm việc trong nhà máy hoặc ra ngoài làm việc thì một tháng kiếm được ba, bốn ngàn tệ đã là nhiều rồi.

Để bọn họ đem một tháng tiền lương này phí phạm vào việc sưởi ấm là điều không thể.

Cho nên tình hình bây giờ của Đông Bắc chính là như vậy. Vừa muốn bảo đảm nhân dân cả nước có cơm ăn, vừa muốn phát triển công thương nghiệp, vừa muốn giữ chân nhân tài thì cơ hồ là không thể nào, điều này thật sự rất mâu thuẫn.

Vấn đề đi xa quá rồi, những chuyện quốc gia đại sự này thì để cho người của nhà nước tới giải quyết thôi. Không liên quan gì tới Cổ Dục cả, tự mình sống cuộc sống của mình mới là quan trọng nhất.

Mấy ngày nay, mấy người Cổ Dục đều đi thu hoạch ngô. Ngô cũng giống như lúa vậy đều có rất nhiều loại. Lâm Lôi và Lý Vân Vân tự mình trồng những thứ này để làm thức ăn dự trữ cho nhà họ.

Vì vậy bọn họ đều chọn những loại lúa và bắp ngon để trồng.

Lúa họ trồng chính là Đạo Hoa Hương số hai.

Đạo Hoa Hương là một loại gạo của Đông Bắc trong đó loại số hai cũng là loại gạo tốt nhất.

Có không ít người đều biết gạo của thành phố Hưng An chính là loại gạo tốt nhất.

Nhưng mà bọn họ lại không biết sở dĩ gạo ở đây tốt là bởi vì được trồng phần lớn là loại lúa Đạo Hoa Hương số hai. Mặc dù điều kiện trồng trọt của thôn Cổ Gia không bằng một số nơi ở Hưng An nhưng gạo họ trồng ra ăn cũng rất ngon.

Loại gạo này ở tỉnh Hắc Long Giang cũng có bán và nó được bán với giá hơn 8 tệ 1 kg. Một số loại hảo hạng thì được bán 10 tệ trở lên. Mà với cái giá này cũng không thể chê đắt được bởi vì giá tiền này cũng chỉ có tại tỉnh Hắc Long Giang mới có. Ra tỉnh khác giá của nó sẽ cao hơn, ví dụ bán ở phía nam ít nhất phải bán trên 16 tệ, giá cao hơn gấp đôi ở Hắc Long Giang. Loại gạo hảo hạng bình thường bán 10 tệ thì ra khỏi tỉnh giá của nó sẽ là 26 - 28 tệ.

Sự thật chính là vậy, một số loại gạo bán ở siêu thị một bao 5 kg cũng đã có giá 160 -180 tệ. Thậm chí có những loại cao cấp có giá mấy trăm đều là gạo được sản xuất ở Đông Bắc.

Mà ngô cũng giống như gạo vậy, được chia ra rất nhiều loại.

Ngô hay được gọi là bắp thì có lẽ trên toàn thế giới ai cũng đã từng thấy qua.

Loại này có năng suất cao, hơn nữa lại dễ trồng. Bây giờ nó đã được trồng trên toàn thế giới.

Phổ biến nhất chính là bắp thường, thứ hai là bắp ngọt loại bắp này được du nhập từ Mỹ. Nhiều người nói rằng loại bắp này là loại bắp biến đổi gen nhưng thực tế không phải vậy, bắp cũng là một loại rau vì vậy nó ngọt cũng là chuyện bình thường.

Loại thứ ba là bắp đen, là loại mà hạt của nó có màu đen. Loại thứ tư là loại bắp có hàm lượng dầu cao. Chúng ta thường thấy loại dầu mầm ngô bán trong siêu thị chính là được ép từ loại bắp này.

Loại thứ năm là loại hiếm thấy nhất và cũng là loại ăn ngon nhất gọi là bắp nâu (bắp đỏ).

Loại bắp này dần được hình thành sau khi du nhập vào trong nước.

Bắp này có tên khoa học là “*Zea mays* L., Poaceae”

Đây là loại bắp khá thú vị, loại bắp này có mặt sớm nhất là ở khu vực trồng trọt Tây Nam. Nhưng về sau bởi vì liên quan đến khí hậu và năng suất nên không được trồng nữa. Bây giờ trên thế giới chỉ có Đông Bắc là trồng được thôi.

Nó cũng giống như đậu ngự vậy, toàn thế giới chỉ có Đông Bắc có thôi.

Loại bắp này có vị ngọt và dai, đương nhiên những người không thích ăn đồ dẻo mềm thì chắc chắn sẽ không thích ăn

nó. Nhưng đối với người bình thường thì loại bắp này là ngon nhất.

Và loại mà Lâm Lôi và Lý Vân Vân trồng chính là loại bắp này.

Bắp không giống những thứ khác, ăn ngon nhất là lúc tươi hoặc xay nhuyễn.

Cho nên sau khi thu hoạch xong, Cổ Dục lập tức rời khỏi nhà, lái chiếc 6X6G bắt đầu đi giao hàng.

Đầu tiên hắn muốn cho Tống Minh, hắn đưa cho Tống Minh và cụ Tống 50 kg gạo và 50 kg bắp còn có rau quả, trái cây. Sau đó Cổ Dục lại đi đến thành phố Hưng An đưa cho Hứa Cẩm một phần và Không Hạo Văn một phần.

Ở nhà Không Hạo Văn cự tuyệt dùng cơm, Cổ Dục lại tiếp tục lái xe trở về Cáp Nhí Tân.

Số hàng còn lại đương nhiên là cho cha mẹ hắn rồi.

“Ai nha, nhà các cháu là đem nguyên cái siêu thị về đây hay sao thế?”

Khi Cổ Dục đang cùng cha mẹ hắn khiêng đồ lên lầu thì bà cụ ở sát nhà hắn cười vui vẻ hỏi.

“Ai, dì Lưu. Đây là do con trai cháu lập nghiệp ở dưới thôn mang về. Hiện tại ở dưới đó thu hoạch bội thu nên nó mới đem về một ít gạo và ngô cho chúng cháu.” Nghe lời nói của bà cụ, lúc này mẹ của Cổ Dục nhanh miệng trả lời lại, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Nghe thấy lời mẹ Cổ Dục nói, bà cụ bên kia mặc dù trên mặt đang cười nhưng trong mắt cũng đang rất hâm mộ. Đứng ở bên cạnh nhìn nhà của Cổ Dục thu dọn mọi thứ rồi mới thờ dãi một hơi đi xuống dưới lầu.

Già rồi là vậy, đều thích tìm một chút lời. Thấy người khác có cái gì thì bà ấy cũng muốn có, đó là điều bình thường thôi.

Cổ Dục và cha mẹ hẳn sau khi đem những vật này vào nhà xong thì không khỏi có chút mệt mỏi, ngay cả Cổ Dục có tố chất thân thể tốt như vậy cũng không khỏi phải thở đôn dập.

Chương 361. Tưởng tượng quá phong phú

Chương 361: Tưởng tượng quá phong phú

Đương nhiên, Cổ Dục cũng không phải chỉ mang theo gạo và ngô, mà hắn còn mang theo rất nhiều những thứ khác.

Ví dụ như rau củ, hoa quả gì đó hắn đều mang về không ít.

Bằng không cũng sẽ không làm hắn mệt mỏi như hiện tại.

“Ai nha, nghỉ ngơi một chút cho khỏe, nhìn con trai mẹ có vẻ mệt lắm rồi phải không.” Nhìn trên mặt đất đang bày ra những thứ này, mẹ của Cổ Dục không khỏi cười vui vẻ nói.

Nhìn những nguyên liệu nấu ăn này, bà đang cân nhắc nên cho nhà ai thứ gì, chia cho ai một ít thứ kia.

Bà ấy đã ăn qua các loại rau quả do Cổ Dục trồng, đúng là hương vị rất ngon, số đồ ăn này mà đem đi tặng thì đúng là một món lễ vật lớn. Bà ấy không có ý định ăn những thứ này một mình, vì vậy đang chuẩn bị mang chúng đem đi tặng. Do Cổ Dục đã quá hiểu thói quen của mẹ mình vì vậy hắn mới mang về nhiều như vậy. Còn cha của Cổ Dục lúc này thì không quan tâm đến những thứ này, ông chỉ đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh hút thuốc rồi nhìn con trai của mình với vẻ mặt đầy tự hào. Đúng là con trai tốt không thua kém bất kỳ ai.

“Đúng rồi, lần này con về đây thì khi nào mới quay trở lại?” Đang dọn dẹp những đồ vật này thì lúc này mẹ của Cổ Dục tò mò hỏi.

“Không có chuyện gì thì ngày mai còn sẽ trở về.” Nghe mẹ của hắn hỏi thì hắn cũng thuận miệng trả lời. Bây giờ hắn ở nhà cha mẹ của hắn thật là có chút không quen.

“Con nhìn con đi, mới trở về một chuyến như vậy lại vội vã chuẩn bị đi làm gì. Mẹ nghĩ con hãy đợi qua tết Trung thu rồi hãy đi.” Nghe thấy Cổ Dục nói ngày mai sẽ đi thì mẹ của hắn không tự chủ đáp lại. Nghe mẹ hắn nói, Cổ Dục không khỏi cười khỏ.

Nói hay lắm, khoảng cách tới Trung thu còn gần cả tháng lận nha.

“Được rồi, bà cũng đừng cảm ràm con nữa, con trai chúng ta về nhà nó không phải là vì muốn kiếm tiền sao. Ở đó cũng không xa mà, nếu như bà nhớ con thì lúc nào cũng có thể sang đó thăm con.” Nhìn thấy Cổ Dục cười khỏ, lúc này cha của hắn nhanh chóng mở miệng giúp giải vây.

“Tôi cũng không phải là quá nhớ nó, chẳng qua tôi chỉ muốn cân nhắc chuyện chung thân đại sự của nó mà thôi. Lần trước sau khi nói xong, tôi đã suy nghĩ lại rồi. Các cô gái bên cạnh Tiểu Dục đúng là rất không tệ nhưng trong tình yêu nhìn vừa mắt mới là quan trọng nhất. Nếu như con thật sự không thích các cô ấy thì mẹ sẽ sắp xếp cho con gặp gỡ con gái của một số bạn học và đồng nghiệp của mẹ.....”

“Đừng.....” Nghe thấy mẹ hắn lại bắt đầu nói về đề tài này thì Cổ Dục lập tức làm một động tác ngăn cản.

“Mẹ, chuyện này cũng không nhọc lòng mẹ nữa rồi, hai cô gái lần trước là Lâm Lôi và Lý Văn Vân, chúng con đã bắt đầu qua lại rồi.”

“Thật sao?” Nghe Cổ Dục nói, ánh mắt của mẹ hắn lập tức sáng lên.

“Con thật lợi hại quá rồi nhóc con, bắt được cả hai luôn sao?” Cha của Cổ Dục vỗ một cái vào vai hấn, vẻ mặt lộ vẻ tán thưởng. Tuy nhiên khi vừa nghe thấy cha hấn nói xong thì mẹ hấn cũng phản ứng lại ngay, con mắt liếc ngang sang.

“Không được, con một lúc quen cả hai người sao?”

“À! Không phải hai người họ, người con chính thức quen tên là Tống Minh, hai người bọn họ, à.....” Nhìn ánh mắt của mẹ mình, Cổ Dục ngại ngùng gãi đầu. Chuyện này trong lòng hấn cũng có một chút chột dạ vì vậy không biết có nên nói cho mẹ hấn hay không?

“Cái gì? Ba người luôn? Ui là trời, con trai thật là giỏi nha!” Nghe Cổ Dục nói như vậy, lúc này cha hấn bật cười còn sắc mặt mẹ hấn thì lại càng khó coi.

Mặc dù nói heo nhà mình ỉu bấp cái nhà người khác nhưng chắc chắn tam quan của mẹ Cổ Dục vẫn có. Bà ấy không cho rằng hấn một chân đạp ba thuyền như vậy là đúng.

“Tiểu Dục à! Không phải mẹ trách con, nhưng con cũng không còn nhỏ. Nếu con không muốn kết hôn thì cũng không thể lừa gạt tình cảm của người khác như vậy được. Nhất là Lâmôi và Lý Vân Vân, các cô ấy đã từng thất bại một lần trong hôn nhân rồi, con gạt bọn họ thì không được tốt đâu. Còn có cô gái Tống Minh là ai vậy? Mẹ đã từng gặp qua chưa vậy?” Nhìn thẳng Cổ Dục mẹ hấn kiên nhẫn thuyết phục hấn.

“À! Con không có lừa người ta, Tống Minh thì cha mẹ chưa từng gặp qua, cô ấy chính là cháu gái của cụ Tống.” Nghe lời nói của mẹ hấn, trên mặt Cổ Dục hiện ra vô số vạch đen, cái gì mà lừa gạt chứ.....

“Cô ấy bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu, làm nghề gì? Đừng lừa gạt cô ấy chứ.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, mẹ hấn cũng lập tức hỏi dồn dập.

“Cô ấy lớn hơn con 2 tuổi, gia đình cô ấy kinh doanh trà đứng đầu cả nước. Mẹ yên tâm đi, cô ấy còn giàu hơn cả con, cụ Tổng là một trà sư đứng đầu có quan hệ với những người ở trong chính phủ. Bọn con cũng quen biết nhau qua việc mua bán trà mà thôi.”

Nghe mẹ mình tra hỏi, Cổ Dục cũng nói đơn giản về chuyện của Tống Minh sau đó mở điện thoại di động cho hai người nhìn ảnh của hắn và Tống Minh chụp chung.

Sau khi nhìn thấy bức ảnh thì cha của Cổ Dục cũng phải công nhận con của mình đúng là rất có năng lực. Ban đầu ông ta tưởng rằng chỉ có Lâm Lôi và Lý Vân Vân đã là những cô gái xinh đẹp nhất rồi, kết quả sau khi nhìn hình của Tống Minh thì lại thấy đẹp hơn cả hai người họ. Thật đúng là núi cao còn có núi cao hơn.

Mà mẹ của Cổ Dục sau khi nghe Cổ Dục giới thiệu rồi lại nhìn ảnh chụp của Tống Minh thì bà ấy đã nghĩ ra một câu chuyện khác.

Trong câu chuyện mà bà tưởng tượng, Cổ Dục chính là một tên cặn bã đã lừa Lâm Lôi và Lý Vân Vân. Sau đó khi họ ngây thơ cho là mình và Cổ Dục sẽ có kết quả thì Cổ Dục lại vì tiền và địa vị từ bỏ Lâm Lôi và Lý Vân Vân để đến với Tống Minh. Nhưng bởi vì lòng tham chiếm hữu nên Cổ Dục vẫn tiếp tục lừa gạt Lâm Lôi và Lý Vân Vân.....

Với câu chuyện như vậy của bà ấy, cảm giác có thể tạo nên một bộ phim truyền hình dài tám mươi tập cũng được.

Chương 362. Rút thưởng

Chương 362: Rút thưởng

Lúc này mẹ Cổ Dục đang tưởng tượng nhân vật chính của bộ phim truyền hình kia chính là bà, một bà mẹ chồng độc ác chuyên can thiệp vào cuộc sống của con, để cho con của mình vì tiền và địa vị mà phản bội lại vợ con...

“Mẹ chưa từng dạy dỗ con thành người như vậy. Tiểu Dục à! Có phải con quá cặn bã rồi không.” Mẹ của Cổ Dục có chút hoảng sợ khi nghĩ rằng chính mình đã trở thành một phản diện xấu xa trong mắt hàng ngàn phụ nữ, cho nên bà đã lập tức quay về phía Cổ Dục nói.

Cổ Dục tất nhiên không biết mẹ mình đang suy nghĩ cái gì, hắn chỉ cảm thấy trên đầu của mình bay qua ba vạch đen. Đây là chuyện quái quỷ gì nữa vậy?

Để thoát khỏi ánh mắt tra hỏi của mẹ mình thì Cổ Dục đã trốn ra khỏi nhà sau bữa ăn sáng vào ngày hôm sau.

Tuy nhiên lúc lái xe trở về hắn cũng suy nghĩ, liệu việc làm của mình đến cùng có tính là một người cặn bã không? Nếu nói không tính thì chắc chắn là không đúng, nhưng nếu là nói là tính thì dường như..... Được rồi, coi như là tính đi, nghĩ tới đây hắn không khỏi xoa cằm của mình.

“Không nghĩ tới có một ngày mình lại là một kẻ cặn bã, ha ha.....” Nhỏ giọng lắm bả một câu, Cổ Dục đạp chân ga phóng xe về thôn Cổ Gia.

Trước kia trong lòng của Cổ Dục thực sự không có cảm giác muốn về nhà nhưng mà từ khi ổn định cuộc sống tại thôn

Cổ Gia và điều quan trọng hơn nữa là cùng Lâm Lôi bọn họ xác định quan hệ thì hẳn thật sự có một chút cảm giác như vậy.

Lái chiếc xe G6x6 của mình phóng nhanh trên đường, không tới giữa trưa Cổ Dục đã về đến nhà.

Nhìn thấy Cổ Dục trở về, Lâm Lôi, Lý Vân Vân cùng Phùng Thu Nhân đều rất vui vẻ.

Nhìn thấy Cổ Dục xuống xe, ba người lập tức lao tới, mỗi người đều ôm một chút.

Phải nói rằng từ khi xác định quan hệ thì Lâm Lôi bọn họ đối với Cổ Dục ngày càng không có sức chống cự. Trên cơ bản Cổ Dục muốn làm gì thì các cô ấy đều sẽ không phản kháng, ngược lại sẽ ngoan ngoãn nghe theo ý của hắn. Nếu như đây là trò chơi thì có lẽ điểm thân mật trên đầu họ sẽ rất cao.

“Chúng tôi đã làm xong cơm trưa rồi, mặc dù không ngon bằng anh làm nhưng chúng ta cứ ăn trước đã!” Nhìn Cổ Dục, Lý Vân Vân ôm eo hắn nhỏ giọng nói.

“Được rồi.” Nghe Lý Vân Vân nói, Cổ Dục cũng cười một cái sau đó ôm hai người đi vào phòng. Nhìn thấy trên bàn đã dọn xong cơm trưa, Cổ Dục cảm giác mình không cần đòi hỏi thêm gì nữa.

Ăn xong cơm trưa thì đến buổi chiều Cổ Dục cũng không có nhàn rỗi. Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân chia ra đi làm nội ứng ngồi ở trong phòng hắn một chút, cũng chỉ là ngồi một chút mà thôi tuyệt đối không nên hiểu sai nha. Cổ Dục là một chính nhân quân tử, dù bạn có tận mắt nhìn thấy Cổ Dục cùng một cô gái trần trụi nằm ở trên giường, hơn nữa giường còn đang rung chuyển thì cũng chắc chắn là Cổ Dục với cô gái này cũng chỉ đang nói chuyện phiếm với nhau mà thôi, họ không có làm

gì cả. Giường lắc là bởi vì bọn họ đang lắc chân mà thôi, chính là như vậy đó....

Khi Cổ Dục xuống lầu đã tới giờ ăn cơm tối. Sau khi ăn cơm tối xong thì Cổ Dục không có ở nhà lâu, bởi vì trời vừa tối thì hắn đã đi đến nhà Lý Vân Vân.

Hơn hai giờ đêm hắn bị Lý Vân Vân đuổi về, nhìn mặt trăng bên ngoài còn chưa lặn, Cổ Dục không khỏi có chút xúc động.

Mùa hè mình dày vò bản thân đi đi lại lại như vậy thì không sao nhưng tới mùa đông thì phải làm sao bây giờ. Không nói những cái khác chỉ riêng trời lạnh thôi đã chịu không nổi rồi, có vẻ chuyện đưa các cô ấy về nhà mới là chuyện chính sự cần phải làm lúc này.

Nhưng mà chuyện giếng nước thì phải làm sao đây? Đây là một việc khiến cho mình phải đau đầu đây.

“Quên đi! Không nghĩ nữa, đã hai ngày không có cá rồi, hôm nay chắc sẽ câu được một vài đồ tốt đây!” Sờ mũi mình Cổ Dục đi vào nhà, sau đó hắn lại xuống phòng bếp nấu một nồi cháo. Mà gạo để nấu cháo chính là loại gạo mới mà hắn vừa thu hoạch.

Hắn dùng nồi đất để hầm cháo trên lửa nhỏ sau đó đi về phía giếng nước ở sau nhà.

Khi cần câu đầu tiên thả xuống, Cổ Dục cảm thấy nó lại ở trong trạng thái chìm xuống vô hạn.

“Quả nhiên, sẽ câu được thứ tốt, kỹ năng hay là gì đây?” Nhìn dây câu không ngừng rơi xuống, Cổ Dục nở một nụ cười sau đó lăm bằm và mong đợi.

Dây câu giống như là có năng lực vậy, nó không ngừng chìm xuống dưới, không có dấu hiệu dừng lại. Cho đến khi đạt độ sâu 2,900 mét thì mới dừng lại, tiếp đó thì bắt được kéo lên.

Một lúc sau, dây câu cuối cùng cũng đã thu lại. Đồ vật theo vòng xoáy trực tiếp tiến vào không gian bí mật của hắn. Kết quả lúc Cổ Dục kiểm tra lại thì bất ngờ phát hiện đây không phải là rương kỹ năng mà là một tờ giấy, phía trên tờ giấy này viết hai chữ nhỏ rút thưởng.

“Rút thưởng? Cái quỷ gì đây? Chẳng lẽ có người ném giải thưởng xuống biển bị mình câu lên sao?” Nhìn tờ giấy Cổ Dục có chút sững sờ nói.

Khi hắn đang suy nghĩ thì một giây sau, tờ giấy rút thưởng này đã xuất hiện trong tay hắn.

Trong lúc hắn đang chuẩn bị xem đây là cái gì thì đột nhiên tờ giấy rút thưởng này lại biến mất, sau đó trong tay Cổ Dục xuất hiện một cái hộp nhỏ.

Ngay khi Cổ Dục đang bối rối không biết đây rốt cuộc là cái quỷ gì, đột nhiên trong đầu của hắn truyền tới hai dòng tin tức.

Dòng đầu tiên là tin tức của tờ giấy rút thưởng. Trên lý thuyết cái cơ hội rút thưởng này có thể rút ra được bất cứ thứ gì, nhưng cơ bản vẫn là liên quan đến việc câu cá và các loại hải sản, sẽ không có chuyện rút thăm được cổ phần công ty hay là bất cứ thứ gì khác.

Dòng thứ hai là tin tức liên quan tới cái hộp nhỏ này.

Cái hộp nhỏ này được gọi là máy câu cá tự động. Nó là sản phẩm của một nền văn minh chưa được biết đến cách đây 1,000 năm. Trong cái hộp nhỏ này là một dây câu bằng sợi công nghệ cao dài 10 km. Với loại dây này nếu ta có sức mạnh đủ lớn thì có thể đem ô tô, máy bay, sắt thép cắt làm đôi, có thể nói là cực kỳ chắc chắn.

Chương 363. Cải tạo

Chương 363: Cải tạo

Vật này có thể tùy ý gắn vào bất kỳ chỗ nào. Sau một ngàn năm thì được gắn vào thuyền đánh cá, đặt thời gian xong thì cái hộp câu cá tự động này sẽ tiến hành thả câu. Nếu câu được thứ gì đó thì nó sẽ tự động thu vào, cực kỳ thuận tiện.

Điều duy nhất không phải tự động đó là phải đổi mỗi câu. Đương nhiên lúc đó sẽ do robot đổi chứ không phải là con người.

Nhưng bây giờ cũng không phải là không có robot? Mà hình như Cổ Dục cũng không cần mỗi? Những thứ này hẳn đều có thể tự câu ra được mà không cần mỗi nha.

Với cái này thì trên cơ bản Cổ Dục coi như là được giải phóng. Về sau hẳn không cần phải dậy sớm để đi câu cá nữa, hẳn sẽ có thêm thời gian để ngủ.

Tuy nhiên về việc thả cá vào ao thì phải chính hẳn tự thả vào mới được, cái này lại có chút phiền phức.

“Nếu như có thể câu được một cái vòng xoáy thông tới bên trong hồ nước vậy thì mình có thể kê cao gối không còn phải lo nữa rồi.” Nhỏ giọng lầm bầm một câu, Cổ Dục mỉm cười nhìn xuống giếng. Có vẻ như chỉ cần chờ được hẳn câu lên một cái vòng xoáy thì trong nhà của hẳn có thể để người đến ở chung được rồi.

Mặc dù nếu vô duyên vô cớ làm ra thêm một cái trại cá sẽ khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ nhưng dù sao cũng tốt hơn là Cổ Dục đích thân đi thả cá.

À, nhân tiện phải nói một chút, pin trong máy câu cá tự động này là pin phản ứng tổng hợp hạt nhân một ngàn năm tuổi. Đừng nhìn thấy kích thước của nó nhỏ mà khinh thường, nếu như nó mà nổ tung thì sức công phá sẽ tương đương với một quả bom Hydro. Đương nhiên hiện giờ muốn nó nổ tung là gần như không có khả năng, mà thứ này theo nghĩa nào đó thì nó cũng như là một cái động cơ vĩnh viễn.

Bởi vì pin sẽ không ngừng sinh ra nguồn năng lượng mới, ít nhất là cho đến khi vật này cũ đi, mà để vật này cũ đi thì cũng phải mất khoảng năm trăm năm nữa.

Tốt rồi! Đây đúng là một món đồ gia truyền tốt đó nha!

Cổ Dục lên xuống giếng và đặt cái hộp nhỏ này ở dưới giếng. Hẳn thiết lập tần suất câu cá xong thì cũng lập tức quay trở lại miệng giếng.

Cổ Dục thiết lập cứ 10 phút thì nó sẽ thả câu xuống một lần, như vậy trong một ngày sẽ thả xuống 144 lần. Con số này tương đương với số lần hất câu, phương thức câu là đung tới đáy thì sẽ tự động kéo dây câu lên, hơn nữa cũng không cần chờ gấn mồi câu.

Thiết lập sâu nhất mà Cổ Dục đặt là 9,900 mét, mục đích là đề phòng trường hợp câu được kỹ năng hay các thứ tương tự khác.

Sau khi chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ thì Cổ Dục cũng rời khỏi cái giếng đi lên lầu hai để tắm rửa. Trong lúc hất tắm thì cái máy câu cá này đã câu lên cho hắn không ít thứ.

Có một con cá kiếm lớn, một con cá đù vàng lớn, còn có một con cá ngừ mắt to, quả nhiên thứ này xài rất tốt nha.

“Về sau không cần phải dậy sớm đi câu nữa rồi!” Duỗi thẳng cái lưng mệt mỏi lúc này Cổ Dục vui vẻ nói.

Phải biết rằng đối với một người lười biếng như hấn thì sáng nào cũng phải dậy sớm đúng là một loại cực hình. Quả thực hấn càng ngày càng lười biếng nhưng cũng may bây giờ đã có thứ này rồi, từ nay về sau hấn cũng không cần phải dậy sớm làm việc nữa.

Như vậy hấn sẽ có thêm thời gian ôm Lâm Lôi và Lý Vân Vân ngủ hơn rồi.

Nghĩ tới đây quả thực hấn lại càng vui vẻ.

Tắm rửa xong, thỉnh thoảng Cổ Dục lại thấy xuất hiện thêm một con cá hay là sinh vật biển nào đó thì không khỏi vui vẻ. Hấn ngâm nga câu hát rồi đi vào nhà bếp ăn bữa sáng.....

Kể từ khi có mấy câu cá tự động này thì sinh hoạt của Cổ Dục dường như càng giống như cá ướp muối.

Công việc đồng án của Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng đã xong nên ban ngày Cổ Dục không phải ở trong nhà cùng 3 cô gái tâm sự thì lại cùng Lâm Lôi, Lý Vân Vân lên lầu trò chuyện, không thì lại đi tới chỗ Tống Minh để chơi. Buổi tối thì ôm Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân ngủ một giấc đến bình minh, không phải nói thì cũng biết cuộc sống dễ chịu thế nào rồi.

Một cuộc sống thoải mái, một cuộc sống căng thẳng và một cuộc sống sinh hoạt bình thường thì đều khiến người ta cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Nhưng không thể nghi ngờ, một cuộc sống thoải mái vẫn là tốt nhất.

Khi công việc đồng án của thôn Cổ gia trên cơ bản đều đã làm xong thì những công nhân kia cũng đã sẵn sàng quay lại công việc được trả lương cao hơn theo nghề nghiệp của họ.

Ví dụ như nhóm nhà thầu của Cổ Tuấn Tài cũng đã bắt đầu làm việc trở lại.

Năm nay các dự án của họ cũng không hề nhỏ, tất cả có 3 dự án lớn. Thứ nhất chính là sửa đường cho thôn, với hơn 1 triệu tệ Cổ Dục bỏ ra thì trong thôn cũng đột nhiên trở nên giàu có.

Vì vậy tất nhiên là muốn sửa đường trong thôn rồi.

Nhưng dù sao cũng là xây dựng cơ sở hạ tầng vì vậy nhà nước ủng hộ cho thôn Cổ gia hơn 1 triệu, thôn Cổ Gia bỏ ra 1 triệu, địa phương cũng góp 1 triệu. Như vậy gộp lại cũng đã có hơn 3 triệu kinh phí để sửa đường rồi.

Mà đường nhựa trên thực tế đắt hơn nhiều so với đường xi măng.

Hiện tại giá rẻ nhất của bê tông thành phẩm là khoảng 300 nhân dân tệ một mét khối. Nhưng xét đến việc ở nông thôn có thể tự mua sắm những vật liệu xây dựng liên quan, đồng thời cũng có thể tự trộn xi măng thì số bê tông này chỉ khoảng hai trăm hai mươi tệ một khối mà thôi.

Ván khuôn thì có thể được tái sử dụng hơn nữa nó cũng không lớn. Trên cơ bản nó không vượt quá 111 mét khối cộng thêm chi phí nhân công vân vân.

Đại khái 1 km đường xi măng sẽ tốn khoảng 80.000 đến 90.000 tệ.

Mà chi phí xây dựng đường nhựa đại khái cần một trăm hai mươi một mét vuông, 1 km đường lát gạch. Dù đường rộng chỉ 3 mét cũng cần khoảng 360.000 tệ trở lên, chi phí như vậy thật sự quá mắc.

Cho nên đường trong thôn chuẩn bị làm chính là đường xi măng.

Chương 364. Sửa nhà

Chương 364: Sửa nhà

Ngoại trừ việc sửa đường trong thôn thì Cổ Tuấn Tài còn có hai dự án nữa. Thứ nhất chính là tu sửa hậu viện cho Cổ Dục, cái này thì cũng không phải quá phiền phức, đã có bản vẽ, lại thêm chỉ là thay đổi nhỏ, cho nên không mất thời gian bao lâu đã có thể sửa xong rồi. Tuy nhiên còn một dự án khác mới là công việc lớn nhất của anh ta, đó là dựng trang trại gia súc cho Cổ Dục.

Xây dựng trang trại gia súc không chỉ đơn giản chỉ là giăng hàng rào.

Mà quan trọng nhất ở đây chính là xây chuồng trại, Cổ Dục dự định sẽ xây tổng cộng 6 cái chuồng lớn.

Chuồng trại rất quan trọng, cho nên Cổ Dục chuẩn bị lựa chọn phương án tốt nhất để làm. Từ tự động bơm nước, tự động xử lý chất thải đối với cái trang trại có thể nuôi 1,500 con bò. Đương nhiên, Cổ Dục sẽ không nuôi nhiều như vậy, nhưng nói chung làm lớn một chút thì vẫn tốt hơn, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Giả sử nếu như sinh thêm một đồng bê con mà lại không có chỗ chứa thì như vậy sẽ rất phiền phức.

Ngoại trừ chuồng bò cực lớn thì còn phải có chỗ ở cho công nhân nữa.

Chuyện ăn ở của chú Ba thì không cần lo, dù sao trang trại gia súc cũng nằm ở phía sau nhà của Cổ Dục. Còn chú Ba thì lại đang sống trong nhà của ông Hai sát bên cạnh nhà của Cổ Dục, đi qua bên chỗ làm không tới 10 phút.

Tuy nhiên những người công nhân khác thì dù sao cũng cần phải ở lại.

Cổ Dục chuẩn bị xây dựng một vài căn nhà trệt. Mỗi một căn nhà trệt này thì có một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, một phòng vệ sinh. Trong phòng vệ sinh thì có thể tắm luôn còn trong phòng bếp thì có kết nối khí gas. Hắn làm tất cả mọi thứ ở chỗ này để công nhân có thể được sống thoải mái một chút.

Mà tại cửa ra vào, hắn chuẩn bị xây dựng một phòng cho Cổ Kiến Quân, tất nhiên là càng tốt hơn những phòng khác một chút rồi. Không chỉ là lớn, hơn nữa còn có một cái sân nhỏ để làm chỗ ở cho bọn chó. Những thứ này là vì chuẩn bị cho nhóm chó của Cổ Kiến Quân ở.

Dựa theo những gì Cổ Dục thiết kế thì một mảnh đất này sẽ tốn không ít tiền. Nhưng đối với Cổ Dục mà nói thì tiền thật không quan trọng. Đừng nói đến sản lượng của hắn sau khi chăn nuôi gia súc, chỉ với thu nhập hiện tại của hắn thì một mảnh đất này đơn giản cũng chỉ là mưa phùn mà thôi.

Không thể không thừa nhận khả năng của Cổ Tuấn Tài đúng là không hề nhỏ.

Một lúc cả ba dự án vậy mà anh ta có thể sắp xếp nó rất trật tự. Đối với việc sửa đường ở trong thôn bởi vì anh ta căn bản không có tính toán tới việc kiếm lời ở đây, do đó anh ta chỉ liên hệ xong tất cả mọi thứ rồi để cho những cốt cán của mình giám sát mấy việc quan trọng là được. Ví dụ như các vấn đề về việc tu sửa đường có bị lệch không hay xi măng có trộn được không vân vân...

Còn trang trại nuôi bò bên kia thì trước hết anh ta sẽ để cho một số người không có kinh nghiệm đi theo những người cốt cán để làm nền móng cho mấy ngôi nhà kia trước. Vì nền móng của trang trại nuôi bò thì cần máy lớn để làm, còn một

số nhà trệt thì không cần tới, chỉ cần mấy người như bọn họ là đủ rồi.

Nền móng này nói quan trọng cũng được mà nói không quan trọng cũng được, vì chỉ cần làm thật tốt không ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, đừng làm qua loa thì tất cả đều không thành vấn đề gì cả.

Toàn bộ số nhân lực còn lại thì được sắp xếp đi sửa lại hậu viện cho Cổ Dục.

Theo bản thiết kế của Cổ Dục thì trước tiên anh ta sẽ chôn đường ống nước nóng cho sân trước và sân sau của Cổ Dục. Đây có thể gọi là hệ thống sưởi sàn, vào mùa đông khi lò hơi của Cổ Dục nóng lên thì toàn bộ căn nhà đều sẽ ấm áp.

Sau đó cậu ta tiến hành quy hoạch lại vườn rau quả lộn xộn ban đầu của Cổ Dục thành vài chục mảnh đất cách nhau trên dưới khoảng 5 phân. Sau này khi trồng trọt bất kỳ cái gì ở đây đều có thể tách riêng ra quy hoạch.

Tiếp đến dựa theo bản thiết kế của Khâu Ninh, ở giữa sẽ làm một con đường vừa đủ để có thể đi đến chăm sóc cho từng khu vực. Ngoài ra còn trang bị thêm thiết bị tưới nước tự động giống với máy phun nước tự động trong công viên vậy.

Sau đó lại đào một con suối nhân tạo chừng một mét quay xung quanh cái đình nhỏ. Còn việc đặt và bố trí cây xanh thì Cổ Tuấn Tài không lo được, những thứ này là chuyện của Cổ Dục. Thế nhưng suy nghĩ đến việc cái hậu viện này sau khi trang trí xong thì chắc chắn sẽ rất đẹp!

“Tiểu Dục, cậu xem một chút còn có chỗ nào chưa vừa ý để tôi cho họ làm lại cho cậu.”

Làm liên tục mấy ngày cuối cùng Cổ Tuấn Tài cũng đem sân trước và sân sau nhà Cổ Dục cải tạo xong. Phòng ở bên kia cũng đã tiến hành cải tạo lại.

Ban đầu dự định là cầu thang bằng sắt nhưng sau này đã đổi lại thành gỗ. Không cần phải nói cũng biết cái này xuất phát từ tay nghề của Cổ Quốc Khánh, hơn nữa nó cũng chắc chắn hơn nhiều, khi đi lên cũng không có phát ra tiếng động.

Sau đó tiếp tục đập bỏ bức tường ở phòng khách lầu một. Còn ở nhà bếp thì làm kiểu bán mở, như vậy khi nấu cơm sẽ không có cảm giác bí bách các loại.

Bức tường đối diện với tivi cũng bị đập bỏ. Cổ Dục dự định làm một cái bể cá khổng lồ đặt ở bên kia. Hấn chuẩn bị nuôi một vài con cá, tuy nhiên hấn không có ý định nuôi mấy loại như Rồng đỏ gì đó. Còn nhớ rõ trước đó Cổ Dục từng bán cho Hứa Cẩm một con cá mập phải không?

Lúc đó Cổ Dục từng nói hấn cũng muốn nuôi một con cá mập. Mấy hôm nay hấn đã bắt được không ít cá mập mặc dù không được tốt lắm tuy nhiên về sau thì rất khó nói. Vì vậy bây giờ hấn phải chuẩn bị trước những thứ này.

Ngoại trừ hai nơi này thì trong biệt thự cũng không có thay đổi quá nhiều, nhiều lắm chắc cũng chỉ là thay đổi màu sơn mà thôi.

—

Từ mai tăng chương lên, mong các đạo hữu vote kim phiếu nha, cảm ơn nhiều

Chương 365. Đầu tư

Chương 365: Đầu tư

Trước đó trong nhà của hắn cũng chỉ toàn là màu trắng. Đúng là trong mắt thế hệ trước thì nhà nên sơn màu trắng, tuy nhiên Cổ Dục lại không có tư tưởng như vậy cho nên hắn đã thay đổi màu sắc trong nhà một chút. Đa phần là đổi thành màu xanh da trời nhạt, như vậy thì vào mùa hè sẽ cảm thấy mát mẻ hơn.

Đương nhiên, cũng có mấy gian phòng được sơn thành màu cam, màu xanh lá cây nhạt. Nhìn nhà hắn bây giờ đã có sức sống hơn nhiều so với trước kia.

“Tôi thấy cũng không có vấn đề gì cả, đợi đến lúc nào tôi phát hiện có gì không ổn thì chúng ta lại nói sau!” Nghe Cổ Tuấn Tài nói, Cổ Dục nhìn bốn phía một chút rồi cười nói.

“Nếu vậy phải đợi sang năm rồi, ha ha.” Nhìn bộ dạng không quan tâm của Cổ Dục thì Cổ Tuấn Tài cũng cười đáp lại.

“Đúng rồi! Làm xong công việc ở đây thì anh cũng phải nghỉ ngơi chứ!” Nhìn qua Cổ Tuấn Tài, Cổ Dục lại nhìn thời tiết hôm nay một chút. Không thể không nói đông bắc bây giờ thật sự đã rất lạnh.

Hắn cảm thấy dường như Lưu Phi Phi và Cổ Tú Tú vừa mới khai giảng chưa tới mấy ngày thì hôm nay đã lạnh đến nỗi không thể mặc áo tay ngắn nữa rồi. Hắn bây giờ không chỉ có mặc quần dài, áo dài tay mà bên ngoài hắn còn mặc thêm một cái áo hoodie có mũ trùm nữa. Có thể không lâu nữa sẽ không thể mặc như vậy được nữa rồi, thời tiết thật sự lạnh quá nhanh.

“Đúng vậy, xong việc nhà cậu thì tiếp đến chính là trang trại nuôi bò của cậu rồi đến đường của thôn. Toàn bộ xong hết thì cũng nên nghỉ ngơi rồi.” Gật đầu một cái, Cổ Tuấn Tài nhìn nhà Cổ Dục một lượt rồi hài lòng nói.

Năm nay chắc chắn là một năm bội thu của anh ta.

Năm nay anh ta cùng với đội ngũ công trình kiếm được gần hai triệu nhân dân tệ. Sau khi chia xong tiền thì anh ta cũng có ít nhất một triệu tệ. Trước đây để kiếm được số tiền này anh ta cũng phải mất vài năm mới kiếm được.

Nghĩ tới đây anh ta thật sự cảm kích Cổ Dục ở bên cạnh. Đây chính là thần tài của anh ấy, 80% số tiền này đều là nhờ Cổ Dục mang đến.

“Năm nay chắc hẳn anh cũng kiếm lời không ít phải không? Anh có từng nghĩ đến việc thành lập công ty gì đó hay không? Nhưng mà với cuộc sống bây giờ của anh thì cũng không tệ, ít nhất thì cũng không cần phải lo lắng gì nhiều nhỉ!” Nghe Cổ Tuấn Tài nói, Cổ Dục cũng nhìn anh ta rồi cười nói.

“Làm sao không nghĩ qua chứ, để tôi nói cho cậu biết. Từ khi tôi bắt đầu làm xây dựng thì tôi đã muốn mở một công ty xây dựng rồi. Tuy nhiên cái khó ở đây đó là trước tiên phải có tiền. Phải biết bây giờ để làm một công trình gì đó thì ban đầu mình phải bỏ ra một số tiền đã. Đối phương họ chỉ đưa tiền cọc thôi số tiền còn lại khi làm xong công trình thì họ mới đưa. Mà nhà nước bây giờ lại không còn tiền cho những công ty nhỏ như bọn tôi vay, vì vậy tôi không có đủ sức để làm lớn.” Nghe thấy Cổ Dục hỏi thì Cổ Tuấn Tài cũng cười đáp lại.

Tuy nhiên khi vừa nói xong thì cậu ta lại bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa có tiền thôi cũng chưa đủ, cậu còn phải có một vài mối quan hệ nữa. Ví dụ như một số công trình của chính

phủ, nếu có người nói chuyện thì chắc chắn sẽ tốt hơn so với việc không có người nói chuyện giúp đúng không?”

“Tiền và mối quan hệ tôi đều có. Bằng không tôi bỏ tiền ra sau đó lại giới thiệu Khổng Hạo Văn cho anh làm quen, chúng ta cùng nhau làm!” Nghe Cổ Tuấn Tài nói, Cổ Dục ở bên cạnh đột nhiên cũng lên tiếng nói. Khi nghe thấy Cổ Dục nói như vậy, thì Cổ Tuấn Tài lúc này đều ngăn người ra.

Vốn dĩ anh ta chỉ muốn cùng Cổ Dục nói một chút về lý tưởng của mình. Không hiểu sao cuối cùng là Cổ Dục bỏ tiền ra? Tự dưng lại có cái bánh từ trên trời rơi xuống như vậy sao?

Bỏ qua ánh mắt của Cổ Tuấn Tài lúc này Cổ Dục khẽ cười một cái. Lúc này chắc sẽ có rất nhiều người thắc mắc vì sao Cổ Dục lại làm như vậy.

Kỳ thực chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, hẳn làm như vậy cũng không phải đơn giản vì lòng hảo tâm mà vì hẳn đã trải qua cân nhắc trước đó rồi.

Người không có tầm nhìn xa thì phải lo cái trước mắt, đúng không?

Bây giờ Cổ Dục đúng là rất có tiền, nhưng mà mối quan hệ của hắn kỳ thực cũng giống như lục bình không rễ vậy, chịu không được gió thổi, mưa rơi.

Mặc dù bây giờ nhà họ Tiết, nhà họ Khổng sẽ bảo đảm cho hắn lúc này nhưng bởi vì không có đủ lợi nhuận nên Cổ Dục đối với những thế gia này vẫn có một số cảnh giác.

Rất nhiều chuyện cũng là hai bên cùng có lợi, muốn sống tốt ở địa phương nào đó thì Cổ Dục cũng phải vì địa phương đó tạo ra một số giá trị nhất định. Hơn nữa hắn còn phải chứng tỏ rằng hắn là người không thể thiếu được.

Cho nên sau khi Cổ Dục suy nghĩ xong thì hắn thấy đầu tư một số ngành nghề cũng sẽ có tác dụng bảo vệ cho mình, tuy

nhiên hấn cũng không đầu tư bừa bãi được.

Ít nhất hấn phải biết người này là người như thế nào, có thể kiếm tiền được hay không. Hấn đầu tư không phải làm việc thiện, hoặc là giúp người khác giải mộng, hấn làm cũng là vì muốn có lợi nhuận cho bản thân.

Đến khi hấn có lợi nhuận, sẽ có thể đóng thuế cho chính phủ nhiều hơn. Đồng thời hấn cũng sẽ có càng nhiều nhân viên, giúp cho thu nhập của công nhân viên tăng cao hơn như vậy danh tiếng của hấn tại địa phương này sẽ ngày càng cao, ngày càng tốt hơn, cái này chính là một loại đầu tư có lợi.

Mà theo quan sát của hấn những ngày qua thì Cổ Tuấn Tài đúng là một nhân tài, cho nên Cổ Dục mới có ý nghĩ đầu tư cho anh ta.

“Thật, thật sao?” Nghe thấy Cổ Dục nói như vậy, Cổ Tuấn Tài sững sờ, sau đó có chút không dám tin mà hỏi lại. Nhìn thấy dáng vẻ của anh ta, Cổ Dục gật đầu một cái, chuyện này hấn cũng đã suy nghĩ kỹ rồi.

Chương 366. Cảnh sát tìm đến nhà

Chương 366: Cảnh sát tìm đến nhà

“Tôi sẽ bỏ ra 50 triệu cho công ty, sau đó anh bỏ ra 5 triệu cộng thêm những thành viên nòng cốt ban đầu nữa thì tôi sẽ chia cho mọi người 20% cổ phần. Anh yên tâm mặc dù cổ phần của tôi lớn nhưng mà tôi sẽ không tham dự vấn đề kinh doanh, tôi chỉ thu lệ phí bình thường thôi. Còn về phía Khổng Hạo Văn bên kia tôi sẽ giúp anh giới thiệu, tuy nhiên có thể lấy được những công trình kia hay không thì còn phải xem khả năng của anh rồi.”

Nhìn thấy Cổ Tuấn Tài ngạc nhiên, Cổ Dục dừng dừng nói.

Đối với hắn thì 50 triệu bây giờ không là gì cả. Hiện tại thẻ ngân hàng của hắn cũng đã hơn 700 triệu, vì vậy bỏ ra 50 triệu để đầu tư thật sự không đáng để quan tâm.

“Được.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Cổ Tuấn Tài cũng dùng sức gật đầu một cái. Anh ta thật sự không nghĩ tới, Cổ Dục vậy mà lại nhìn trúng mình, anh ta cũng chắc chắn sẽ không để cho Cổ Dục phải thất vọng.

...

“Đã đến lúc anh phải về rồi....”

“Không có việc gì đâu, anh đã sắp xếp xong xuôi rồi, trời sáng rồi về cũng được.”

“Thế nhưng mà.....”

“Không có gì đâu, ngoan ngủ đi nào.....”

Nhẹ nhàng ôm Lý Vân Vân vào trong ngực, Cổ Dục khẽ cười nói.

Kể từ khi có máy câu cá tự động thì đã có nhiều ngày rồi Cổ Dục không đi câu cá.

Nhưng mà Lý Vân Vân và Lâm Lôi vẫn sẽ theo thói quen kêu hản thức dậy để trở về nhà.

Lúc đầu thì Cổ Dục còn nghe lời của các cô ấy tuy nhiên từ hôm nay hản cũng không có ý định này nữa.

Cứ như vậy ngủ một giấc tới hơn 6 sáng. Khi Lý Vân Vân dậy làm điểm tâm thì Cổ Dục mới tỉnh lại. Nhìn thấy bộ dáng bận rộn của Lý Vân Vân trong nhà bếp thì Cổ Dục không khỏi có chút xúc động, thật là có một chút cảm giác gia đình.

“Dù sao cũng đã trễ rồi, anh ăn xong bữa sáng rồi hãy trở về.” Có thể cảm thấy được ánh mắt của Cổ Dục, lúc này Lý Vân Vân nhỏ giọng nói.

“Được.” Nghe cô ấy nói, Cổ Dục cũng vui vẻ đáp lại.

Rất nhanh đã làm xong bữa sáng. Lý Vân Vân làm bữa sáng cũng không có phong phú, nhưng lại đầy đủ và ấm áp. Có cháo, dưa muối, trứng vịt muối, còn có bánh bao hấp, hai cái trứng rán, trông rất giản dị và ấm áp.

Cổ Dục cùng cô ngồi xuống, sau đó vui vẻ ăn bữa sáng.

Sau khi ăn xong Cổ Dục mới rời khỏi nhà Lý Vân Vân, chuẩn bị trở về để thả cá.

Bây giờ hản rất hy vọng có thể nhanh chóng câu được một cái vòng xoáy. Dù hản không ở đó thả cá thì cá cũng có thể trực tiếp từ trong giếng đi tới bể nước bí mật, rồi dựa vào ý nghĩ của hản có thể từ bể nước bí mật đi tới ao cá. Như vậy thật là thuận tiện biết bao nhiêu.

Đến lúc đó sẽ có thể cho người khác đến nhà hấn ở rồi. Không cần phải giống như bây giờ, đi tới đi lui như vậy thật đúng là quá phiền phức.

“Bằng không để vài ngày rồi thử lại xem sao?” Nhìn lên bầu trời, Cổ Dục nhỏ giọng lầm bầm.

Hấn thu được kĩ năng bàn tay vàng cũng được một thời gian rồi, hấn cũng không phải là loại người bảo thủ cho nên khi hấn thu được kĩ năng này hấn cũng đã nghiêm túc nghiên cứu qua nó.

Theo nghiên cứu của hấn thì xác suất câu lên kĩ năng và vật phẩm đặc biệt sẽ được cộng dồn. Theo như lý thuyết thì sau 24 giờ tỷ lệ câu được vật phẩm đặc biệt khi thả câu lần đầu tiên trong ngày sẽ là khoảng 15%.

Tất nhiên đó là trước khi giếng nước được thăng cấp. Trên thực tế dù Cổ Dục câu được vòng xoáy, hay là câu được mảnh đất thì đây là một loại hình thăng cấp và mở rộng của giếng nước.

Cho nên, hiện tại lúc bình thường khi hấn câu đồ vật thì xác suất câu được các vật phẩm đặc biệt đã là 30% rồi, đây cũng có thể giải thích nguyên nhân vì sao mấy ngày trước hấn lại câu được kĩ năng.

Nếu như hấn một ngày không câu, đúng là có thêm một chút xác suất câu ra vật phẩm đặc biệt. Nhưng cũng không phải là $30\% + 30\%$ cao như vậy, mà là $30 + 20$. Hơn nữa càng dồn ngày lại thì càng ít.

Giống như ngày cuối cùng khi Cổ Dục câu được cái máy câu tự động kia vậy, xác suất của nó sẽ là $30\% + 20\% + 15\%$, cũng chính là trên dưới 65%.

Hơn nữa khái niệm vật phẩm đặc biệt này thì có rất nhiều thứ cũng được coi là vật phẩm đặc biệt.

Đó không phải là kỹ năng độc quyền hay là đồ vật gì đó....

Ví dụ như những thứ có giá trị cao giống như là cá sủ vàng, Long Tiên Hương, đồ cổ... những vật này đều tính là những vật phẩm đặc biệt. Cho nên có thể nói cách vài ngày thì đúng là có thể câu được đồ tốt. Nhưng để có thể tối đa hóa lợi nhuận thì mỗi ngày đều câu cá mới có thể đảm bảo nhất.

Tất cả những những vật này đều phải phụ thuộc vào hai chữ vận may.

Cổ Dục cũng từng có lúc cách qua mấy ngày mới câu, nhưng kết quả cũng không có câu được cái gì. Điều này cũng là chuyện bình thường thôi.

Cho nên bây giờ Cổ Dục đang ngồi lẩm bẩm suy nghĩ về những việc này.

Một đường suy nghĩ, Cổ Dục cũng đã về tới nhà. Tuy nhiên khi hắn đi tới cửa nhà mình thì phát hiện ngoài cửa nhà đang có mấy chiếc xe cảnh sát.

Điều này khiến hắn sửng sốt trong giây lát, ý nghĩ đầu tiên của hắn là nhà hắn có phải là bị trộm đột nhập rồi không?

Ý nghĩ thứ hai là có phải Vua Núi đã làm cho tên trộm đó bị thương rồi không?

Liếc mắt nhìn điện thoại di động của mình, có tín hiệu, cũng còn pin. Nếu như thật xảy ra chuyện gì đó thì chú Ba hắn sẽ gọi điện thoại cho hắn mới đúng. Bây giờ nhiều xe cảnh sát vây quanh như vậy là đang làm cái gì đây?

Chẳng lẽ chú Ba bị không chế rồi, đây là muốn đến bắt mình hay sao?

“Nhưng mình cũng không có làm chuyện gì hại nước hại dân mà.” Gãi đầu một cái, mấy ngày gần đây nhất hắn ngoại trừ cùng Cổ Tuấn Tài đi đăng ký tên công ty xây dựng Cổ Thị

thì cũng không có làm cái gì khác mà. Tại sao cảnh sát lại tới cửa nhà làm gì chứ?

Trong lòng nghi ngờ, nhưng dù sao thì cây ngay không sợ chết đứng, cho nên Cổ Dục cũng không hề rời đi mà tiếp tục đi lên phía trước, hẳn nhất định phải hỏi rõ ràng chuyện gì đã xảy ra.

Chương 367. Tội phạm truy nã

Chương 367: Tội phạm truy nã

“Ài! Chú em.” Tuy nhiên khi hắn vừa mới đi tới thì nghe được âm thanh của Khổng Hạo Văn, sau đó Khổng Hạo Văn lập tức mở cửa xe đi ra, trên gương mặt mập mạp kia tràn đầy ý cười. Điều này cũng làm cho Cổ Dục tạm thời yên tâm, Khổng Hạo Văn vui vẻ như vậy mang theo bọn họ tới đây không thể là tới bắt mình rồi.

Mà đi theo anh ta xuống còn có một người cảnh sát trung niên. Người cảnh sát này nhìn chắc ngoài 50 tuổi, gương mặt chính chắn đúng tiêu chuẩn, ánh mắt như điện, thật sự rất phù hợp với nghề cảnh sát này, nhìn rất là ấn tượng.

“Nhóc con này, cậu đi đâu vậy hả? Tôi tới đây đã nửa ngày rồi đó.” Đi tới trước mặt Cổ Dục, Khổng Hạo Văn vỗ nhẹ vào mặt hắn sau đó lộ ra vẻ vô cùng nghi hoặc hỏi.

Dựa theo sự hiểu biết của hắn về Cổ Dục thì tên này là một người muốn mọc rễ ở trong nhà, lúc bình thường không có việc gì là tuyệt đối sẽ không bao giờ ra khỏi cửa. Vì vậy đối với việc đi tập luyện buổi sáng là không có khả năng.

“Tôi từ nhà Lâm Lôi trở về, anh tới có việc gì vậy, sao lại không gọi điện thoại cho tôi?” Khổng Hạo Văn gần đây đều tới nhà hắn, anh ta cũng không có mù nên đương nhiên sẽ nhìn ra mối quan hệ giữa Cổ Dục, Lâm Lôi và Lý Vân Vân. Hơn nữa anh ta còn biết Cổ Dục cũng có quan hệ với Tống Minh.

Đối với loại chuyện này gã ta thật sự cảm giác Cổ Dục đúng là quá trâu bò. Không muốn tìm thì thôi, một khi đã tìm là một phát ba người. Hắn làm cách nào để hậu cung luôn hòa bình vậy nhỉ, thật đúng là làm cho gã ta có chút nghi hoặc.

“Này, không phải là sợ quấy rầy chú em hay sao, nhưng mà tôi tới tìm chú em đúng là có chút việc, chuyện chính sự.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Khổng Hạo Văn nhướn mày, làm ra vẻ là một cái đàn ông hiểu chuyện. Tuy nhiên sau đó lại nghiêm túc kéo Cổ Dục đi tới xe cảnh sát bên kia.

“Để tôi giới thiệu một chút, vị này là cục trưởng cục thành phố Hưng An, là Chu cục trưởng, chuyện hôm nay có liên quan tới ông ấy. Chu cục trưởng, vị này chính là Cổ Dục, anh nói chuyện với cậu ấy đi nha!”

Nghe Khổng Hạo Văn giới thiệu, lúc này vị Chu cục này hướng về phía Cổ Dục chào một cái, sau đó cùng hắn bắt tay.

“Đồng chí! Chuyện là như vậy, chúng tôi cần sự trợ giúp của anh.” Nhìn Cổ Dục, Chu cục trưởng cũng nghiêm túc nói. Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của ông ta, Cổ Dục khẽ liếc mắt nhìn Khổng Hạo Văn. Đây sẽ không phải có phiền toái gì rất lớn muốn tìm mình giúp đỡ đây chứ.

Hắn chỉ là một con cá ướp muối, hắn không nghĩ mình có thể hỗ trợ được cái gì cho bọn họ đâu....

Trong lúc hắn đang đứng im do dự thì Chu cục trưởng lúc này đã nói cho hắn biết một chút về sự tình này.

Vị Chu cục trưởng này đương nhiên không có chuyện rắc rối thì sẽ không đến điện Tam Bảo.

Hôm nay sở dĩ ông ta đến tìm Cổ Dục là bởi vì bọn họ cần Cổ Dục hỗ trợ lên núi để bắt người.

Người muốn bắt đó tên gọi là Dương Hâm.

Gã ta là một tên trộm thứ thiệt, người này không chuyện ác nào không dám làm.

Tên Dương Hâm này năm nay 53 tuổi, trước kia đã từng làm qua lính trinh sát, sau đó sang Đông Nam Á làm lính đánh thuê, lính đánh thuê Đông nam thì hiểu rồi đó.....

Một thời gian sau hắn trở thành tội phạm buôn bán ma túy của một tổ chức nhỏ, chuyên phụ trách vận chuyển những thứ kia về Hồng Kông. Những cảnh sát phòng chống ma túy biên giới đã từng phá hủy tổ chức này.

Nhưng mà tên này quá gian trá, hơn nữa thủ đoạn rất cao minh, thậm chí còn có thể chạy trốn được dù ở trong tình thế chắc chắn phải chết. Về sau hắn ta thông qua Hàn Quốc tiến vào vùng Đông Bắc.

Ở đây hắn ta tổ chức một nhóm những người liều mạng, ở Mộc An Lĩnh làm giềng trời.

Cái gì gọi là giềng trời?

Đó là vào những năm thập niên 90, khi máy bay không người lái và vệ tinh còn chưa có và chính xác như bây giờ. Trong những năm này, đám người xấu này sẽ ở trong rừng sâu chặt phá một khu vực rồi tiến hành trồng cần sa.

Cảnh sát Đông Bắc cùng hắn ta ở trong rừng rậm chơi trốn tìm tận ba năm mới có thể phá hủy được hang ổ của bọn hắn. Mà lúc đó hắn ta cũng thừa cơ chạy trốn tới Nga.

Tuy nhiên với loại người như hắn thì ở quốc gia nào cũng là tội phạm bị truy nã. Vì vậy hắn ta đã lang thang khắp nước Nga, rồi qua Mông Cổ và những nơi lân cận, hắn ta chạy tới chạy lui giống như một con chó vậy.

Nhưng gần đây nhất có thể hắn ta đã chán ghét việc làm một con chó.

Vì vậy ở Nga hẳn lại tiếp tục tham gia một vụ án lớn.

Mọi người đều biết có rất nhiều người Trung Quốc ở viễn đông nước Nga làm ăn.

Cho nên sẽ có khá nhiều người có tiền vì vậy vào tháng trước hẳn đã tụ tập một nhóm người liên tục tới nhà của những thương nhân Trung Quốc đó để ăn trộm. Số tiền bị cướp đó đã lên tới 4 triệu tệ.

Sau đó những người này đã bị cảnh sát của Nga liên tục truy đuổi vì vậy bọn hắn đã chạy về Trung Quốc để trốn.

Cảnh sát Trung Quốc đã sớm lấy được tin tức của hắn. Nhưng con cáo già này đúng là quá hung ác và gian trá. Vào khoảnh khắc nguy hiểm nhất hẳn ta đã giết hai người đồng bọn của mình sau đó cầm một số tiền chạy trốn vào rừng nguyên sinh.

Đây cũng chính là nguyên nhân những vị cảnh sát này tìm tới Cổ Dục. Nếu như cứ phải tìm rải rác ở trong rừng nguyên sinh thì gần như không thể làm được. Mà không thể trông cậy vào kiểm lâm được bởi vì hẳn ta có súng trong tay. Vì vậy điều quan trọng nhất ở đây chính là tìm một người vừa có sức chiến đấu vừa quen thuộc với rừng núi để có thể dẫn đường cho cảnh sát lên núi tìm kiếm.

Thế là sau khi biết chuyện này, Khổng Hạo Văn lập tức nghĩ ngay tới Cổ Dục.

Không nói những cái khác, trong nhà của Cổ Dục có Vua Núi đã từng giết sói đầu đàn. Ngoài ra Cổ Dục đã từng vào núi bắt trộm cho nên hẳn chính là ứng cử viên sáng giá nhất lúc này.

Chương 368. Tìm kiếm Dương Hâm

Chương 368: Tìm kiếm Dương Hâm

Đương nhiên chuyện này cũng không phải là giúp không công. Nếu hắn giúp được chuyện này thì sau này hắn sẽ có thêm mối quan hệ với cục cảnh sát thành phố địa phương. Hơn nữa người ta còn nợ ân tình của hắn nên chắc chắn hắn có thể thoải mái xông pha hơn ở nơi đây rồi.

Về phần nguy hiểm thì hắn mang theo mấy vị cảnh sát cùng lên núi. Nếu như mà có nguy hiểm, vậy coi như thật là chút bó tay rồi. Phải biết rằng đối phương cũng chỉ có một người mà thôi.

Nghe vị Chu cục trưởng này nói xong thì Cổ Dục cũng trầm tư suy nghĩ một chút.

Hắn suy nghĩ cũng không giống như Khổng Hạo Văn suy nghĩ. Cái hắn đang nghĩ là hắn lo lắng rằng tên tội phạm kia sẽ rời núi để đi tới thôn Cổ gia. Với một kẻ liều mạng như vậy, lỡ như hắn làm việc gì đó gian ác ở thôn Cổ gia thì sẽ rất phiền toái.

Những người này sợ dĩ tìm đến mình, vậy thì chắc chắn là do vị trí của tên kia cách nơi này của mình rất gần vì vậy điều quan trọng nhất lúc này là phải chú ý đề phòng một chút.

“Được rồi! Tôi sẽ đưa mọi người lên núi một chuyến.” Chuyến đi này đối với Cổ Dục rất là cần thiết, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất mà. Hơn nữa Cổ Dục lại là đứa con của

vận mệnh, nếu như nghe chuyện này rồi mà không quan tâm thì rất có thể tên kia sẽ thật sự tới đây đó nha.....

Tất nhiên câu nói đằng sau hoàn toàn là do hấn muốn tăng thêm kịch tính cho mình mà thôi. Đứa con của vận mệnh sao? Có thể xui xẻo như vậy được chứ?

Sau khi Lâm Lôi, Phùng Thu Nhân và Lý Vân Vân tới thì Cổ Dục chỉ nói đơn giản tình huống của mình cho các cô nghe. Sau đó hấn nói các cô ấy hai ngày tới đừng về nhà mà hãy ở đây giữ nhà giúp cho hấn. Nhiều nhất là ba ngày, ít nhất là ngày mai thì hấn sẽ trở về.

Sắp xếp xong việc nhà thì Cổ Dục mang theo Vua Núi, Tiêu hoàng hậu và trưởng công chúa chuẩn bị đi vào núi. Lái chiếc xe G6x6 lớn của mình, dẫn đầu là xe bọc thép hỗ trợ kiểm của cảnh sát, tất cả hướng về phía bìa rừng mà đi.

Khi máy chiếc xe dừng lại thì Cổ Dục cũng mang theo một chó và hai sói đi xuống xe.

Phía bên cảnh sát đã cho máy bay không người lái tiến vào trong rừng rậm trinh sát trước.

Còn Cổ Dục cũng mang mọi người tiến vào trong rừng rậm.

Dãy núi Đại Hưng An Lĩnh là một khu rừng rậm nguyên sinh có chiều dài hơn 1400 km, rộng hơn 200 km. Ở nơi này mà muốn tìm một người, thì cơ hồ không thể làm được.

Cái này cũng giống như mò kim đáy biển vậy.

Nhất là trước đây đôi phương đã từng làm một tên lính trinh sát ở rừng mưa nhiệt đới, làm lính đánh thuê, một tên buôn ma túy. Muốn tìm được hấn ở trong rừng rậm này là điều không thể nào.

Tuy nhiên Cổ Dục cũng không phải là người bình thường, đúng không?

Sau khi Cổ Dục tiến vào trong rừng rậm đương nhiên là hắn sẽ muốn tìm một số địa đầu xà ở đây để tìm hiểu một chút. Mà địa đầu xà mà hắn muốn tìm không ai khác chính là hồ Siberia và gấu nâu.

Cổ Dục hiện tại cũng không biết hai con vật này giờ đang ở đâu, nhưng hắn nghĩ chỉ cần hắn đi tới lãnh thổ của bọn chúng thì chúng sẽ tự động xuất hiện.

“Ở đây nghỉ ngơi một chút, chúng ta chờ viện quân tới.” Rất nhanh, Cổ Dục đã dẫn đội cảnh sát này tới địa bàn của gấu nâu. Đảo mắt nhìn hai phía, đồng thời nói cho mấy vị cảnh sát ở sau lưng biết một tiếng.

Tuy nhiên khi nghe có viện quân tới thì những cảnh sát này đều có chút mơ hồ, ở đâu ra viện quân sao bọn họ lại không biết cơ chứ?

Nhưng mà Cổ Dục cũng lười giải thích với bọn họ, hắn chỉ ngồi chỗ này và chờ đợi.

Quả nhiên không lâu lắm, ở phía xa đã truyền tới một vài tiếng bước chân hỗn loạn, còn có âm thanh xào xạc của cỏ. Thấy tình hình như vậy tất cả cảnh sát ở đây đều giơ khẩu súng lên, gương mặt đề phòng quan sát.

“Không cần lo lắng, chỉ là một con gấu và một con hổ mà thôi, bọn nó. À! Mặc dù chúng không phải là do tôi nuôi, nhưng mà bọn chúng đều nghe lời của tôi.” Nhìn xem dáng vẻ phòng bị của mấy vị cảnh sát, Cổ Dục thật sự sợ bọn họ sẽ bắn chết gấu nâu và hổ Siberia vì vậy hắn lập tức giải thích.

Nghe thấy Cổ Dục nói như vậy, mấy người cảnh sát này nhìn nhau có chút nghi hoặc. Cái gì mà không phải tôi nuôi thế

nhưng lại nghe lời của tôi? Bọn họ lại cảm thấy hoang mang hơn rồi.

Tuy bọn họ đều sừng sốt nhưng riêng Cổ Dục thì không. Cảm giác bọn chúng đã đến gần, lúc này Cổ Dục cũng đứng lên. Bên này vừa mới đứng lên thì ở phía xa xa bên trong bụi cỏ đi ra hai con thú. Đó chính là gấu nâu và hổ Siberia, tiếp đó thì chúng tiến tới bên cạnh Cổ Dục, cọ vào ống quần của hắn.

“Tốt tốt tốt, ngoan ngoan ngoan.” Xoa cái đầu to của hổ Siberia và gấu nâu, Cổ Dục vui vẻ cười nói. Mà khi chứng kiến cảnh tượng này thì mấy người cảnh sát ở phía sau đều một phen sừng sốt.

Đây là tình huống gì vậy? Nếu như không nhìn thấy ngoại hình của bọn chúng thì đám người này còn tưởng bọn chúng là một quả cam lớn và một con chó đấy. Rõ ràng bọn chúng là mãnh thú mà, sao nhìn bọn chúng ở trong tay Cổ Dục cứ như là thú cưng vậy?

“Bọn mày nhớ kỹ xem đã từng nhìn qua người có hình dáng như này không? Hay là mùi của hắn ta cũng được.” Sau khi trấn an gấu nâu và hổ Siberia thì Cổ Dục cũng lấy hình ảnh của Dương Hâm trong điện thoại của mình ra, còn có một cái ba lô dính mùi của gã.

Cái ba lô này ban đầu là chứa tiền bản. Lúc trước đã từng nói về việc đám người Dương Hâm cướp đoạt gần 4 triệu nhân dân tệ bao gồm tiền và trang sức. Đương nhiên ở Nga tiền hắn cướp được là tiền Rúp, tuy nhiên bọn hắn có con đường riêng của mình, vào ban đêm bọn hắn sẽ đổi Rúp thành nhân dân tệ.

Những đồ trang sức thì lại càng phải đổi như vậy.

Chương 369. Bị phát hiện

Chương 369: Bị phát hiện

Một tờ tiền 100 tệ mới toanh nặng khoảng 1,15 g vì vậy 1 triệu sẽ là 11,5 kg. Nhưng mà tiền hần ta đổi cũng không phải hoàn toàn mới, một triệu khoảng 15 kg. Ban đầu hần ta giữ 4 triệu này nhưng mà cuối cùng hần chỉ kịp mang đi một cái ba lô, nghĩa là hần ta chỉ mang theo 2 triệu để trốn thoát, và ba lô này là hai triệu còn lại kia.

Mặc dù không biết khứu giác của hổ và gấu so với chó có mạnh hơn hay không, thế nhưng chắc chắn là mạnh hơn so với người rồi. Vì vậy khi Cổ Dục lấy cái túi ra thì bọn chúng cũng ngửi một cái, sau đó nhìn tấm hình kia rồi hai con thú bắt đầu nhớ lại.

Tầm khoảng nửa ngày, đột nhiên hổ Siberia kêu lên một tiếng, sau đó gật đầu một cái.

“Mày nhớ kỹ xem? Đã thấy hần ta ở đâu?” Nhìn thấy dáng vẻ của hổ Siberia, Cổ Dục hưng phấn hỏi.

Tuy nhiên khi vừa mới hỏi xong thì ngay lập tức hổ Siberia nhìn về phía Tiêu Hoàng Hậu và trưởng công chúa.

Nhìn hai con sói này thì Cổ Dục lập tức hiểu ngay.

Hổ rất hay thù dai, chúa sơn lâm không phải là một nhân vật dễ chịu.

Nói chung sói không dám xâm phạm vào lãnh thổ của hổ bởi vì hổ mạnh hơn sói rất nhiều.

Lúc trước có hai lý do chính khiến Tiêu Hoàng Hậu và đàn sói kia dám xâm phạm vào lãnh địa của hổ. Thứ nhất là bọn nó

không biết hổ Siberia và gấu nâu ở chung với nhau, bọn nó cho rằng đây là lãnh địa của gấu.

So với hổ thì gấu dễ khiêu khích hơn.

Mà sau khi bọn nó thấy hổ và gấu ở chung rồi nhưng vẫn không có rút lui là bởi vì điều này có quan hệ với đàn con. Huống chi sói vương cũng thật sự rất mạnh.

Có thể nói, nó là con sói mạnh nhất ở trong dãy Đại Hưng An Lĩnh. Cho nên dưới sự chỉ huy của nó, bầy sói chưa hẳn là không có cơ hội đánh đuổi hổ Siberia cùng gấu nâu sau đó giết thú con.

Đáng tiếc là nó đã bị Vua Núi giết chết rồi.

Nhưng việc này chắc chắn còn chưa xong. Sau khi Cổ Dục rời đi, con hổ Siberia này không có đàn con vướng chân nên chắc chắn sẽ đi tấn công bầy sói để báo thù. Có lẽ vì vậy mà nó đã nhìn thấy gã tội phạm trong lãnh địa của bầy sói.

“Dẫn tao tới đó đi!” Sờ lên đầu hổ Siberia, Cổ Dục cũng đứng lên nói.

Nghe Cổ Dục nói, hổ Siberia lập tức đi trước dẫn đường, rất nhanh đã dẫn đám người đến lãnh địa của đàn sói. Khi Cổ Dục đến nơi thì những con sói kia đã sớm ẩn nấp rồi. Nói đùa, một con hổ Siberia còn không dám đụng vào, huống chi là có Cổ Dục và Vua Núi bên cạnh nữa.

“Kêu bọn chúng ra đi, tao bảo đảm sẽ không để cho Vua Núi và hổ Siberia làm chúng bị thương.” Bởi vì Cổ Dục còn muốn hỏi chuyện bọn chúng thế là hần quay sang nói chuyện với Tiêu Hoàng Hậu.

Dù sao trước đây Tiêu Hoàng Hậu cũng là sói cái đầu đàn của bọn chúng. Vì nó đã được uống nước giếng lâu rồi nên nó cũng đã có linh trí, hiểu được Cổ Dục nói cái gì vì vậy nó do dự một chút rồi mới ngẩng cao đầu tru lên mấy tiếng.

Sau khi nghe tiếng kêu của nó thì những con sói đang ẩn nấp cũng từ trong tảng đá, bụi cỏ, gốc cây chậm chậm bước ra. Khi nhìn thấy đám người Cổ Dục, những con sói này nhe răng gầm gừ cảm giác như rất hung dữ. Tuy nhiên khi nhìn thấy đuôi của bọn chúng cụp lại thì biết bọn nó đang sợ hãi nhiều hơn là đe dọa.

“Nào, tới uống chút nước đi.” Nhìn những con sói này, Cổ Dục lấy ra một bình nước giếng đổ vào hốc đá ở phía xa, sau đó lùi lại đằng sau rồi nhìn về phía những con sói này nói. Cùng lúc đó Tiêu Hoàng Hậu ở phía sau cũng dịch ra một chút.

Nghe Tiêu Hoàng Hậu kêu đến, cộng thêm nước giếng kia nữa, thật sự là quá hấp dẫn. Vì vậy những con sói này bắt đầu đi chậm chậm tới, sau đó bắt đầu liếm láp uống nước giếng, rất nhanh số nước đó đã bị uống sạch.

Sau khi uống thứ nước này xong thì biểu hiện của những con sói này đã ổn định hơn rất nhiều. Bọn chúng cũng không còn nhe răng trợn mắt với Cổ Dục nữa.

Sói vương trong đàn sói này được chọn ra dựa vào chiến đấu.

Bởi vì Vua Núi đánh chết vua sói trước đây nên nếu Vua Núi muốn thì nó thậm chí cũng có thể tới đây làm vua của bầy sói này cũng được. Nhưng Vua Núi lại không muốn, vì vậy bọn nó cũng không có gì để oán hận.

Lại thêm bây giờ được uống đồ tốt, dù có hận thù gì thì cũng đã tan thành mây khói rồi.

“Trong nhóm, ai đã từng thấy gã này rồi, đây là mùi của hắn.” Sau khi nhìn thấy những con sói này đã bình tĩnh lại rồi thì Cổ Dục cũng lấy ra ảnh chụp của Dương Hâm và cái ba lô kia cho những con sói này xem và nói.

Những con sói này đúng là có chút thông minh. Sau khi bọn chúng liếc mắt nhìn tấm ảnh, rồi lại hít hà ngửi mùi trên ba lô thì bọn chúng đã nhanh chóng gật đầu, đồng thời đều nhìn về một hướng.

Điều này cho thấy Dương Hâm đúng là đã đi qua lãnh địa của bầy sói rồi.

“Đi thôi, đã tìm được hắc rồi.” Nhìn thấy những con sói này thực sự biết được tin tức về gã ta thì Cổ Dục không khỏi cười nói. Sau đó huýt lên một tiếng, lúc này Vua Bầu Trời này giờ vẫn âm thầm bay theo bọn họ lập tức lao từ trên không xuống. Khi những người cảnh sát kia nhìn thấy con đại bàng vàng uy vũ và mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, bọn họ đều cảm thấy ngu người luôn rồi. Vừa rồi bọn họ cũng không có tiến vào nhà của Cổ Dục, cho nên bọn họ không biết là Cổ Dục còn có một con đại bàng vàng to lớn như thế này.

“Mày ở trên trời tìm kiếm tung tích của hắc. Nhưng khi tìm được cũng không cần gọi, đề phòng trong tay của hắc có súng rất nguy hiểm, mày chỉ cần theo dõi hắc là được rồi. Đi đi!” Dặn dò với đại bàng vàng vài câu, sau đó Cổ Dục lấy ra một thiết bị truy tìm từ trong túi ra, cái này là dựa vào trình độ Hacker của hắc tự mình làm ra để chơi một chút. Trong nhà của hắc thứ này vẫn còn rất nhiều.

Chương 370. Vây bắt Dương Bân

Chương 370: Vây bắt Dương Bân

Cổ Dục búng tay một cái, đại bàng một lần nữa bay lên không trung sau đó nó bay theo hướng đàn sói chỉ dẫn.

Còn đám người Cổ Dục thì đi theo đàn sói, dọc theo mảng thực vật xanh um tùm mà đuổi theo.

Khi Cổ Dục bận rộn dùng hai đường truy đuổi cái tên Dương Hâm kia thì lúc này Dương Hâm đang lao nhanh ở trong rừng. Không thể phủ nhận gã này đúng là một cao thủ đi trong rừng rậm.

Rừng nhiệt đới Đông Nam Á còn ác liệt hơn mà hắn ta còn coi nó giống như nhà, hướng chi là rừng rậm nguyên sinh Đông Bắc này thì lại càng dễ dàng hơn.

Hắn một bên tẩu thoát, một bên không quên xoá sạch dấu vết của mình.

Dọc theo một dòng suối nhỏ hắn ta đi bộ thêm 1 km sau đó mới lên bờ. Nếu quả thực chỉ dựa vào mấy con chó mà muốn bắt được hắn ta căn bản là không có khả năng.

Kinh nghiệm sinh tồn trong tự nhiên của hắn ta so với Cổ Dục cũng không thua kém là bao.

Dù sao trước đây hắn ta cũng đã từng sống trong rừng nhiều năm. Mặc dù bây giờ đã qua rất lâu rồi, có thể đã quên đường nhưng muốn ở chỗ này sinh tồn thì cũng không phải là việc quá khó khăn.

Trải qua một đường chạy trốn cuối cùng hẳn ta cũng đã có một chút mệt mỏi. Vì vậy hẳn ta đã tìm một chỗ khuất gió ngồi xuống nghỉ ngơi, tiếp đó hẳn lấy ra một hộp lương khô rồi chậm rãi ăn.

Nhìn hai túi tiền lớn bên cạnh mình, Dương Hâm nhe hàm răng to vàng khè của mình mà cười toe toét.

“Ô, thích nhất chính là hương vị này!” Ngồi chỗ này nghỉ ngơi, Dương Hâm kéo khoá kéo của một túi tiền ra. Từ bên trong túi hẳn ta lấy ra một xấp tiền, sau đó đặt dưới lỗ mũi hít một hơi thật sâu rồi nhe hàm răng vàng khè ra cười toe toét, gương mặt hưng phấn nói.

Tên này tâm lý vô cùng vẩn vơ, trên đời này hẳn ta không tin bất kỳ thứ gì, điều duy nhất hẳn tin tưởng cũng chỉ có tiền mà thôi. Tuy nhiên cũng chính bởi vì loại cẩn thận này nên hẳn mới có thể sống đến bây giờ.

“Mình phải cố gắng sống sót, chỉ cần thoát khỏi chỗ này đi đến Triều Tiên, sau đó lại đi vòng lên Hàn Quốc thì có thể trở lại Đông Nam Á rồi. Đến lúc đó với số tiền này cũng đủ cho mình sống một cuộc sống thoải mái rồi.” Dem hai ba miếng lương khô còn lại ăn sạch, Dương Hâm đem tiền nhét lại vào trong ba lô, hai mắt tràn đầy hy vọng đối với cuộc sống tốt đẹp trong tương lai.

Ở phía Đông Nam Á, có chỗ giàu có nhưng cũng có chỗ thì vẫn tương đối nghèo.

Có một số quốc gia rất nghèo ví dụ như Myanmar, Campuchia...v.v... Dem 2 triệu nhân dân tệ này tới nơi đó thì hẳn ta muốn sống thế nào đều được cả.

Nếu như có người Hoa nào đó cầm nhiều tiền như vậy đi qua đó thì còn bị coi là con dê để làm thịt. Nhưng mà đối với hẳn ta thì khác, ở nơi đó hẳn chính là chúa tể, chỉ có hẳn làm

thịt người khác chứ làm gì có chuyện người khác làm thịt hấn chứ.

Cho nên đối với người khác đó có thể là Địa Ngục, nhưng mà đối với hấn ta thì nơi đó lại là Thiên Đường. Hấn ta lúc này tìm thấy một con suối trên núi, đơn giản uống vài ngụm nước sau đó ở bên cạnh dòng suối nhỏ hấn ta cũng tìm vài cây thảo dược có thể giúp mình. Hấn nhai nát sau đó bôi lên người rồi lại bắt đầu cuộc hành trình đào tẩu mới của mình.

Nhưng mà hấn không có phát hiện được rằng lúc này ở cách hấn mấy trăm mét trên không trung, có một con chim đại bàng vàng cực lớn đang lặng lẽ đi theo hấn ta qua những tán cây.

Xét cho cùng thì thể lực của người này cũng không mạnh mẽ như Cổ Dục vì vậy hấn ta không thể liên tục đi xuyên qua rừng mãi, nhất là hấn ta đã chạy trốn mấy ngày rồi.

Hiện tại cơ thể của gã trên cơ bản đã đạt đến giới hạn cuối cùng, hấn ta hoàn toàn là dựa vào ý chí của mình đối với cuộc sống tốt đẹp trong tương lai mà chống đỡ. Nhưng có lẽ hấn ta cũng không chống đỡ được lâu nữa, quả nhiên khi trời vừa tối thì Dương Hâm đã tìm được một cái hốc cây.

Sau khi hái một vài vị thuốc Đông y xua đuổi côn trùng xong thì hấn đã chui vô hốc cây này để ngủ. Tính đến lúc này thì hấn đã chạy trốn gần được 20 ngày rồi.

Hồi ở nước Nga còn tốt, mặc dù hoang vắng nhưng mỗi ngày còn có thể ngủ 3, 4 tiếng. Tuy nhiên khi vừa đến biên giới ngày hôm kia thì đừng nói một ngày 3, 4 tiếng. Cho tới tận bây giờ hấn ta còn chưa được chợp mắt một giây nào.

Thân thể của con người ba ngày không ngủ đã là cực hạn rồi, vì vậy hiện tại hấn ta rất là buồn ngủ.

Cho nên sau khi chui vào hốc cây thì hấn ngủ ngay lập tức. Nhìn thấy hấn ta đã bất động, lúc này Vua Bầu Trời cũng bay xuống, đứng trên một tán cây có thể nhìn thấy vị trí của hấn rồi nhìn chăm chăm vào đó. Mà lúc này khi Cổ Dục cùng đám người cảnh sát nhìn thấy đại bàng bất động thì cũng đã xác định được vị trí ở đó, sau đó hấn nói cho những nhân viên cảnh sát khác biết để chuẩn bị xuất kích.

Tuy nhiên vì những người này không có đại bàng chỉ đường nên tốc độ có hơi chậm một chút.

Vì vậy đám người Cổ Dục đã đến vị trí đó đầu tiên.

Nhưng khi vừa tới vị trí đã định thì đột nhiên có một nhân viên cảnh sát đi trước bị vấp một cái gì đó nên đã ngã lăn ra đất.

Ngay khi những người này đang không biết chuyện gì xảy ra thì lúc này Cổ Dục đã phát hiện ra đồ vật khiến anh ta trượt chân là một sợi dây thép.....

“Không tốt, bị phát hiện rồi!” Nhìn thấy sợi dây thép này, sắc mặt Cổ Dục có chút căng thẳng, thấp giọng kêu lên. Khi nghe được lời nói của Cổ Dục, đám nhân viên cảnh sát đầu tiên là sững sốt sau đó cũng đã hiểu rõ chuyện gì. Bây giờ không thể đợi thêm được nữa, nhân viên cảnh sát cầm đầu vung tay lên lập tức tiểu đội này hướng về vị trí của Dương Hâm vội vã chạy tới.

Mà lúc này Dương Hâm ở trong hốc cây cũng đã nghe thấy một tiếng động nhỏ.

Chương 371. Bắn nhau

Chương 371: Bắn nhau

Trải qua nhiều năm sinh tồn trong hoang dã như vậy, lại thêm trước kia đã có nhiều năm làm lính đánh thuê nên hắn đã sớm phát triển năng lực chống trinh sát cực mạnh. Nhìn như hắn đang tùy ý đi lại nhưng thật ra hắn đã sớm đặt không ít cạm bẫy trinh sát. Cái dây thép đó đã được nối tới hốc cây mà hắn đang ngủ.

Phía bên kia nhân viên cảnh sát vừa bị trượt chân té thì trong nháy mắt sợi tơ thép phía bên này cũng không ngừng rung lên. Quan sát tần suất của sợi dây thì hắn biết là có người tới.

Trong rừng sâu núi thẳm như này thì kiếm lâm cũng sẽ không đi con đường này. Nếu có người thì chỉ có một khả năng đó là cảnh sát mà thôi.

“Đuổi tới rồi sao? Những người này thật sự tài giỏi, vậy mà cũng có thể đuổi tới được!” Lật người dậy, Dương Hâm từ trong hốc cây chui ra. Hắn ta nhìn lên bầu trời vẻ mặt có chút nghi hoặc, đoạn đường hắn ta đi đều là rừng cây rậm rạp, đừng nói là vệ tinh, dù là máy bay không người lái cũng không có khả năng bay vào, hắn cũng đã xử lý mùi trên người rồi mà.

Hơn nữa chỉ cần trên đường có dòng suối nhỏ thì hắn cũng đều sẽ nhảy xuống đi một đoạn. Chó tuyệt đối không có khả năng tìm được, không hiểu vì sao những người này lại có thể phát hiện ra mình ở đây?

Có lẽ Dương Hâm dù có nghĩ bẻ đầu cũng không biết được rằng trên đời này lại có loại người như Cổ Dục tồn tại.

Tuy nhiên bây giờ cũng không phải là lúc nghĩ tới chuyện này, hiện tại hấn đang cân nhắc làm thế nào chạy thoát mới là quan trọng nhất.

Khi hấn đang chuẩn bị đào tẩu thì đột nhiên những cái dây thép hấn cột không ngừng rung lên, điều này chứng tỏ hấn đã bị bao vây.....

Có phải nói đến đây mọi người sẽ thấy có chút khó hiểu phải không, rõ ràng chỉ có một nhóm người Cổ Dục tới đây thôi vì sao mà hấn ta lại cảm giác mình bị bao vây?

Điều này chính là do những con sói kia.

Dương Hâm trong tay có súng, theo như tin tức của cảnh sát bên kia truyền đến thì Dương Hâm trong tay có ít nhất là hai khẩu súng. Một cái là Ak74 và một khẩu súng lục Guiza.

Đối với những thứ vũ khí hiện đại này thì hiệu quả của động vật có thể mang lại là rất thấp.

Vì vậy ngay từ đầu Cổ Dục chỉ muốn bọn chúng tìm giúp vị trí của Dương Hâm mà thôi, không có ý định để cho bọn chúng tham gia chiến đấu.

Mà sau khi tiểu đội này bị phát hiện thì ngoại trừ việc Cổ Dục chạy tới đầu tiên hấn còn kêu Tiêu Hoàng Hậu nói cho những con sói kia từ bốn phương tám hướng chạm vào các cơ quan này.

Những sợi dây thép này dù sao cũng chỉ là những sợi dây thép bình thường, khi có người đi ngang qua thì nó sẽ rung vì vậy nếu động vật lớn đi ngang qua thì tất nhiên nó cũng sẽ rung. Cái này là bọn hấn muốn cho tên kia tưởng mình đang bị bao vây.

Vẫn là câu nói kia, Dương Hâm vì không biết Cổ Dục có năng lực như vậy nên hấn ta thật sự cho là mình đã bị bao vây. Hơn nữa theo tiếng rung càng lúc càng lớn, càng lúc càng gấp

rút, hấn ta cảm giác kẻ thù xung quanh mình so với trước mặt càng nhiều hơn nữa.

Hấn ta không hề nghi ngờ cái này là giả, bởi vì hấn biết cảnh sát Trung Quốc có thể xuất ra được nhiều nhân lực thế này. Vì vậy chỉ vài giây sau hấn ta quyết định hướng về phía Cổ Dục để phá vòng vây!

“Rít gào!” Nhìn thấy Dương Hâm lao nhanh về phía Cổ Dục thì Vua Bầu Trời lúc này đang ở trên cành cây kêu to một tiếng.

Người khác nghe được tiếng kêu này thì nhiều lắm chỉ cho rằng trong rừng rậm quá nhiều người nên đã làm cho con đại bàng ở trên cây giật mình mà thôi, nhưng Cổ Dục đã nói cho mọi người biết đây là lời cảnh báo của Vua Bầu Trời.

“Tên này đang lao về phía chúng ta, nhớ chú ý an toàn!” Nhìn qua đám cảnh sát bên cạnh, Cổ Dục nhỏ giọng nói. Nguyên cả đoạn đường đi tới đây, những cảnh sát này đã chứng kiến qua chỗ thần kỳ của Cổ Dục nên bọn họ cũng không có bất kỳ chất vấn nào đối với hấn. Ngay lập tức họ tản đội hình ra bao quanh khu vực phía trước.

Chưa tới một phút, người đi ở đằng trước đã nhìn thấy được Dương Hâm.

Những người cảnh sát tới đây vây bắt Dương Hâm đều là cảnh sát đặc nhiệm nên thực lực của họ không hề yếu.

Nhưng so với Dương Hâm, một tên tội phạm đã đầu đao liếm máu mấy chục năm rồi thì vẫn còn kém một chút.

Ngay khi có một viên cảnh sát nhìn thấy Dương Hâm, đang chuẩn bị giơ súng lên bắn thì Dương Hâm cũng đã nhìn thấy viên cảnh sát đó.

Gã ta không mất quá nhiều thời gian lấy ra khẩu AK 74 đang ở trên lưng, tiếp đó chuẩn xác bắn ra ba phát súng về

phía viên cảnh sát này.

Cảnh sát bên này mặc dù có vũ khí tốt, phòng hộ cũng mạnh hơn nhưng phản ứng lại chậm hơn gã ta mấy giây.

Mà trên chiến trường, với mấy giây cũng đủ quyết định thắng bại rồi.

“Phanh phanh phanh!” Ba tiếng súng vang lên, ba phát đạn cũng bắn trúng người viên cảnh sát kia. Cũng may trang bị phòng vệ cũng không tệ, có mũ giáp chặn được một kích trí mạng, áo chống đạn cũng chặn được một viên, chỉ có cánh tay phải là bị thương mà thôi.

Mà phản ứng của viên cảnh sát này cũng cực kì nhanh, đầu tiên là nằm lăn ra đất sau đó lăn một vòng xuống phía dưới một cây đại thụ.

“Đã phát hiện Dương Hâm! Đã phát hiện Dương Hâm! Chúng tôi đang cùng hấn đấu súng. Săn cáo đã bị trúng đạn!” Nhìn thấy phía trước đột nhiên bắn nhau, đám người cảnh sát phía sau cũng thể hiện trình độ quân sự đã qua huấn luyện của mình. Ngoại trừ chỉ huy đang báo cáo tình hình thì những người khác vẫn tiếp tục hành động theo sự sắp xếp lúc đầu. Đồng thời lúc này cũng có mấy người từ những hướng khác nổ súng để kiềm chế Dương Hâm lại.

“Mấy tên khốn này!” Nhìn thấy mấy tia lửa trong rừng, Dương Hâm lập tức lăn một vòng trên mặt đất tiến đến một gốc cây đại thụ. Tuy nhiên gã ta không có dừng lại mà tiếp tục mượn cây đại thụ làm vật cản để tránh tầm mắt của cảnh sát, tiếp đó thì lăn đến phía sau một tảng đá ở bên cạnh.

Chương 372. Bắt sống Dương Bân

Chương 372: Bắt sống Dương Bân

Mọi người tuyệt đối không nên bị trò chơi hay là tình tiết trong phim truyền hình lừa nha.

Cây chưa chắc có thể ngăn được đạn.

Cây, thì cũng phải xem đó là cây gì, mật độ cây khác nhau thì độ cứng cũng sẽ khác nhau.

Có thể sẽ có cây ngăn được đạn, nhưng 99% cây, cũng chính là những loại cây thường thấy sẽ không thể ngăn nổi đạn.

Nếu như Dương Hâm dám trốn ở phía sau cây thì chắc chắn hẳn sẽ bị đạn xuyên thành một cái rỗ.

So với cây thì tảng đá đáng tin hơn nhiều, đặc biệt Dương Hâm vẫn còn nằm dưới đất.

“Chết tiệt!” Nhìn đám người cảnh sát đang phong tỏa bốn phía, Dương Hâm không khỏi chửi thề một câu. Nhưng sau đó gã ta đã cho Cổ Dục biết tội phạm là như thế nào, gã ở phía sau tảng đá lợi dụng tất cả các khe hở mà không ngừng bắn trả.

Phá tan chiến thuật bao vây của đám người cảnh sát. Lúc này đám người này nhất thời còn chưa có biện pháp gì để bắt hắn. Hiện tại mảnh vụn đá, vỏ cây bay tán loạn. Tuy nhiên tiếp tục giằng co như thế này thì tất nhiên cảnh sát sẽ thắng, phải

biết rằng những người canh sát ở đây chỉ là một tiểu đội nhỏ, phía sau còn vài tiểu đội khác nữa.

Bên này bắn nhau thì bên kia chắc chắn sẽ nhanh chóng đi tới. Chỉ cần tiểu đội thứ hai, thứ ba, thứ tư gia nhập vào thì Dương Hâm bị bắt chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng những người canh sát này lại không chú ý đến sức chiến đấu của gã này đúng là cực kỳ mạnh.

Dương Hâm lúc còn trẻ đã từng đi lính, hơn nữa còn là lính trinh sát. Lính trinh sát lúc đó thực ra cũng giống như lính đặc chủng chỉ có điều được gọi là lính trinh sát mà thôi.

Về sau bởi vì vi phạm kỷ luật nghiêm trọng nên đã bị đuổi khỏi quân đội vì vậy gã ta đã đến Đông Nam Á để làm lính đánh thuê.

Mấy chục năm cầm súng, bắn hàng trăm nghìn viên đạn nên gã ta đã sớm tôi luyện ra sức chiến đấu phi thường rồi.

Chỉ cần xem tình hình bây giờ, gã ta lấy một chiến đấu với nhiều người nhưng vẫn không có ý định giơ tay chịu trời hay là mất bình tĩnh. Trong lúc gã ta áp chế hỏa lực của canh sát thì đồng thời cũng quan sát vị trí và hành động của những người này rồi sau đó mới đột ngột bắn trả.

Một tay hắn ta cầm súng Ak để áp chế hỏa lực, tay khác thì rút khẩu súng lục ra không cần nhìn về phía bên trái đã lập tức nổ hai phát súng trực tiếp làm bị thương cánh tay và đùi của một viên canh sát đang lao về trước, ngay lập tức làm cho người này ngã xuống bụi cỏ phía trước.

Khi thấy mình đã bắn trúng mục tiêu Dương Hâm nhanh chóng lặn tại chỗ tránh những viên đạn từ phía sau, tiếp đó nhanh chóng chạy thật nhanh về phía viên canh sát đó.

Nếu như để cho gã chạy tới đó không những sẽ có thể chạy thoát được mà viên canh sát bị thương bên kia cũng có thể sẽ

gặp nguy hiểm. Hơn nữa với sự hiểu biết của họ về Dương Hâm thì chắc chắn tên này sẽ lấy anh nhân viên cảnh sát kia làm con tin, đến lúc đó sẽ càng phiền toái hơn nữa.

“Hong rồi!” Nhìn thấy tình hình hiện tại, lúc bắt đầu thì rõ ràng nhưng bây giờ đã trở thành cục diện vô cùng nguy hiểm thì lông mày của Cổ Dục bắt đầu nhíu lại. Cái gã này không phải sẽ chạy thoát đó chứ, nghĩ tới đây Cổ Dục nhìn về phía viên cảnh sát ở bên cạnh.

“Cho tôi mượn khẩu súng.”

Nghe Cổ Dục nói thì viên cảnh sát cũng trầm tư suy nghĩ một lát, tuy nhiên chỉ vài giây sau anh ta đã lấy khẩu súng ngắn bên hông mình đưa cho Cổ Dục.

Anh ta cũng không có hỏi Cổ Dục có biết bắn súng hay không hoặc là lấy súng để làm gì, anh ta lúc này cực kỳ tin tưởng Cổ Dục. Vừa nhận lấy súng Cổ Dục huýt sáo một cái, lúc này Vua Bầu Trời từ trên trời lao xuống, Cổ Dục dùng toàn bộ sức nhảy mạnh lên bắt lấy móng vuốt của Vua Bầu Trời. Tiếp đó hấn mượn lực của Vua Bầu Trời đập mấy cái vào cây đại thụ.

Cái này giống như đang biểu diễn khinh công vậy. Đập mấy cái Cổ Dục đã nhanh chóng đứng trên nhánh cây bên cạnh sau đó hai tay cầm súng liếc mắt nhìn về phía Dương Hâm đang chạy trốn.

Tên này chắc chắn sẽ không ngờ đến mình còn bị tấn công từ trên trời.

“Ngã xuống đi, tên tội phạm kia.” Nhìn thấy Dương Hâm đã vào tầm nhìn của mình lúc này Cổ Dục khẽ nở nụ cười. Hấn vốn dĩ là bậc thầy về dã ngoại sinh tồn, hấn ta không chỉ có thể phân biệt được thực vật, động vật, nhóm lửa, nấu cơm, tìm nguồn nước...v...v..

Mà các loại cung tiễn, súng ống hấn vẫn có thể sử dụng được nha. Mặc dù không mạnh bằng những kỹ năng sở trường khác nhưng chắc chắn vẫn là trên mức tiêu chuẩn.

Cộng với năng lực về thị lực và năng lực thần cấp phản ứng thì cho dù Dương Hâm có chủ ý tính toán hay không, hấn ta cũng không thể trốn thoát được.

Dưới sự hỗ trợ của tiếng súng từ bốn phía, Cổ Dục lúc này đã bóp cò.

“Phanh!”

Một viên đạn trong nháy mắt từ trên cao bắn về phía Dương Hâm, lúc Dương Hâm phản ứng lại thì đã quá trễ rồi.

Viên đạn kia xoay tròn cắm vào bên chân trái của hấn ta, ngay lập tức hấn như mất đi sức lực mà ngã quỵ trên mặt đất gương mặt cũng đầy kinh ngạc và mơ hồ, không biết là chuyện gì đang xảy ra.

“Dương Hâm đã bị đánh ngã, tiến hành bắt giữ!” Nhìn Dương Hâm ngã xuống bụi cỏ, người phụ trách bên này lập tức lớn tiếng hô.

Sau đó, các viên cảnh sát khác bắt đầu tăng tốc tiến hành bao vây.

Nhưng tên cướp như Dương Hâm làm sao có thể an ổn thục thủ chịu trời. Cho dù là nằm sấp trên mặt đất, hấn cũng không ngừng giãy giụa bò về phía trước. Đồng thời súng trên tay không ngừng bắn phá, bức lui những cảnh sát kia. Tuy nhiên Cổ Dục làm sao có thể để cho hấn kiêu ngạo như vậy.

Nhìn trên tay hấn còn đang không ngừng bóp cò súng, Cổ Dục lại lay động cò súng.

“Phanh”

Lại một tiếng súng vang lên, tay phải cầm súng của Dương Hâm bị bắn trúng. Đồng thời thanh súng của hắn cũng bay ra ngoài, lúc này hắn xem như đã biết mình đại thế đã mất rồi.

Chương 373. Bình an trở về

Chương 373: Bình an trở về (1)

Nằm trên mặt đất, tay trái của hắn rút ra khẩu súng lục kia, muốn hướng đầu mình bắn một phát tự sát. Hắn ta biết mình làm nhiều điều ác, nếu như chết thoải mái chính là tốt nhất, không cần phải bị chờ đợi và tra tấn trước khi chết. Phải biết rằng, con người trước khi chết sợ cái gì nhất?

Chính là sợ chờ đợi nhất!

Nói rõ cho người này biết ngày mai sẽ phải chết, có thể hắn sẽ không đợi được đến ngày mai mà muốn tự mình tử tử. Do đó Dương Hâm không muốn trải qua tra tấn như vậy nên hắn muốn tự mình kết liễu.

Thế nhưng Cổ Dục là một người tốt, làm sao có thể nhìn người khác ở trước mặt mình tự kết liễu như vậy chứ? Vì thế hắn lại nổ súng, lúc này thì tốt rồi. Hai tay của Dương Hâm đều đã bị phế.

Lúc này cảnh sát cũng đã xông lên, trực tiếp còng tay của Dương Hâm lại. Sau khi cầm máu cho hắn tại chỗ, thì dẫn hắn về phía chỉ huy.

Mà sau khi Dương Hâm bị bắt, Cổ Dục cũng trượt từ trên cây xuống, lúc này Dương Hâm cũng thấy rõ bóng dáng của Cổ Dục.

Hắn biết, người kia ở trên cây bắn ngã hắn có lẽ chính là Cổ Dục.

Tuy rằng hiện tại hắn đã bị bắt, nhưng hắn vẫn muốn ly gián Cổ Dục và những người cảnh sát này.

“Huynh đệ, cứu tôi đi! Tiền của tôi sẽ chia cho cậu một nửa. Không, tiền của tôi đều cho cậu hết, thậm chí tiền tôi đã giấu đi cũng có thể cho cậu!” Nhìn Cổ Dục, Dương Hâm cười nói.

Nhưng mà đáng tiếc là sau khi hắn nói xong, bất kể là Cổ Dục hay là cảnh sát bên này đều không có một tia ý động.

Dương Hâm không biết Cổ Dục là ai, nhưng bọn họ còn có thể không biết sao?

Đừng nói chỉ là mấy triệu của một tên cướp, cho dù là hơn mười triệu Cổ Dục cũng sẽ không để vào mắt. Đùa sao? Vị này chính là người giàu nhất trong vùng của bọn họ.

Tình huống nhà Cổ Dục, lúc bọn họ đến đây cũng đã nghe cục trưởng cùng Không thiếu gia nói qua.

Vị Cổ tiên sinh này cũng không phải là người bình thường, hắn chính là người có thủ đoạn thông thiên.

Không chỉ là bạn tốt chí giao với Không thiếu gia, hơn nữa còn là người chuyên môn cung cấp nguyên liệu nấu ăn cho yến hội của chính phủ. Nghe nói còn có quan hệ không tệ với nhà họ Tiết ở thủ đô, cháu gái của lão Tổng là cư sĩ đã ẩn cư ở địa phương này cũng là bạn gái của hắn. Nghe nói, cá trong nhà của hắn tuy tiện bắt một con ra bán cũng có cái giá mấy trăm đến mấy triệu. Đối với hắn mà nói mấy triệu tệ chỉ là mưa bụi mà thôi...

Đồ đạc trong nhà của hắn đều có giá trị liên thành. Cái khác không nói, chỉ riêng con hổ Đông Bắc kia nếu muốn bán, ít nhất ở trong chợ đen cũng đáng giá mấy triệu rồi.

Dương Hâm này muốn Cổ Dục cứu hắn sao? Kế ly gián này quá vụng về rồi, bọn họ đều có một chút khinh thường.

“Đừng nghĩ nữa, tài sản của tôi mấy trăm đời của anh cũng không kiếm được.” Nhìn Dương Hâm một cái, tiếp đó Cổ Dục

giao súng lại cho chỉ huy rồi lộ ra vẻ mặt khinh thường nói với gã.

Nhìn kế hoạch ly gián của mình thất bại, Dương Hâm đành cúi đầu. Gương mặt của hắn nhăn nhó cảm thấy không cam lòng, hắn cực độ không cam lòng. Vì cái gì, vì cái gì sắp thoát khỏi nơi này hưởng vinh hoa phú quý thì lại thất bại chóng vánh như vậy chứ?

Nếu như lúc này hắn có thể động đây, hắn đều muốn cắn chết Cổ Dục.

Thế nhưng cho dù điên cuồng cũng vô dụng, bởi vì hắn chết chắc rồi.

Cho dù là bởi vì chuyện trước kia của hắn, hay là bởi vì chuyện hiện tại, hắn đều không có khả năng sống sót. Cho dù là án tử hình treo thì không có khả năng thoát được cái chết.

Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy hôm nay hắn là lần cuối cùng Cổ Dục nhìn thấy hắn.

Rất nhanh mấy đội đặc cảnh khác đều đã tới nơi, nhìn hai viên cảnh sát bị thương còn có Dương Hâm, tổng chỉ huy bên này, không khỏi khẽ thở ra một hơi. Tuy rằng có người bị thương, nhưng không có người chết, hơn nữa còn bắt sống Dương Hâm thì đây quả thật là một tin tức tốt.

“Cổ tiên sinh, thật sự là cảm ơn cậu rất nhiều.” Năm tay Cổ Dục, cục trưởng bên này cũng hưng phấn nói. Nghe được lời của hắn, Cổ Dục cũng khoát tay khiêm tốn nói chuyện này cũng không tính là cái gì.

Coi như là vì bảo đảm hòa bình của thôn Cổ Gia, hắn cũng có lý do để xuất thủ.

Nguyên bản bắt được Dương Hâm, những người này hắn là lập tức rời núi mới đúng. Tuy nhiên hiện tại sắc trời đã hoàn toàn tối sầm, trời tối mà rời núi đối với Cổ Dục cũng được.

Nhưng đối với những người này lại quá nguy hiểm, cho nên Cổ Dục suy nghĩ một chút thì dẫn bọn họ đến nhà gỗ của kiếm lâm.

Ở đó nghỉ ngơi một đêm. Đương nhiên, Cổ Dục cũng nhân cơ hội này mà cho hổ Đông Bắc, gấu nâu, còn có mấy con sói kia không ít nước giếng. Hôm nay chúng nó đều có công, cái khác không nói nhưng cho chút nước giếng vẫn không thành vấn đề.

Sau khi đuổi đi những con sói, hổ Đông Bắc và gấu nâu đi. Lúc này Cổ Dục cũng mang theo Vua Núi, Tiêu hoàng hậu cùng Trưởng công chúa trở về căn nhà nhỏ của kiếm lâm, về phần Vua Bầu Trời đã sớm bay trở về rồi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, đúng là không có chuyện gì để nói. Cổ Dục đi theo một đám cảnh sát thì có cái gì tốt để nói chứ, những người này còn đang chấp hành nhiệm vụ, cũng không thể uống rượu, nhiều lắm chỉ là tán gẫu mà thôi.

Hai người bị thương, bởi vì bọn họ đều mang theo túi y tế tùy thân xử lý thương thế, đến cùng cũng không có vấn đề gì. Cứ như vậy bọn họ ở trong nhà nhỏ của kiếm lâm qua đêm.

Sáng sớm hôm sau, sau khi rửa mặt một chút thì đoàn người áp giải Dương Hâm rời khỏi rừng rậm.

Vào rừng thì chậm, nhưng khi ra khỏi rừng thì lại rất nhanh.

Chưa đến buổi trưa thì bọn họ đã đi ra khỏi khu rừng.

Khi Khổng Hạo Văn nhìn thấy Cổ Dục lông tóc không sao cả đi ra, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm. Ngày hôm qua hắn cũng không có trở về thành phố, mà là ở chỗ này chờ đợi một đêm.

Chương 374. Bình an trở về

Chương 374: Bình an trở về (2)

Tuy rằng hắn ta đề cử Cổ Dục hỗ trợ, vốn là vì Cổ Dục mà suy nghĩ. Thế nhưng hắn cũng không hy vọng Cổ Dục xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, nếu không đời này hắn đều sẽ khó mà an ổn trong lòng.

“Tên nhóc cậu được đó nha! Vậy mà còn có thể chơi súng nữa đấy? Tôi nghe bọn họ nói là cậu dùng ba phát súng định càn khôn, nếu không thì Dương Hâm đã chạy thoát.” Nhìn Cổ Dục đi ra, lúc này Không Hạo Văn cũng đi tới, dậm lên ngực hắn một cái rồi vui vẻ nói.

“Ài! Tôi là thợ săn gà trong PUBG đó nha!” Nhìn Không Hạo Văn hưng phấn, Cổ Dục cũng cười ha hả nói, đây đúng là lần đầu tiên hắn được sờ súng thật. Nhưng hắn biết làm sao để sử dụng nó nha.

“Ha ha ha ha, coi như lần này cậu càng nổi tiếng đó nha, vốn dĩ chỉ là đề cử cậu hỗ trợ dẫn đường. Kết quả lại trở thành chủ lực, cỡ lẽ lần này trên quan trường không có ai dám động đến tên của cậu rồi đó.” Đối với Cổ Dục nở nụ cười, tiếp đó Không Hạo Văn kéo hắn qua một bên nhỏ giọng nói.

Nghe được Không Hạo Văn nói như vậy, Cổ Dục cũng cười đáp lại, đây không phải là thứ hắn cần hay sao?

...

“Oa, nguy hiểm như vậy?”

“Đúng thế, cũng không nhìn xem huynh đệ của tôi là ai!”

Nhìn Không Hạo Văn nhếch miệng to bắt đầu kể lại chuyện xảy ra trong rừng rậm, Cổ Dục cảm thấy có chút đau đầu, tuy rằng đàn ông đều nguyên ý ở trước mặt phụ nữ làm anh hùng.

Nhưng không phải giống như tình huống lúc bây giờ.

Sau khi bắt được Dương Bản, Cổ Dục mang theo Không Hạo Văn trở về nhà, cảnh sát tự nhiên cũng bắt Dương Bản rời đi. Sau đó hắn cùng Không Hạo Văn ở nhà ăn uống.

Một bữa cơm này ăn từ trưa cho đến tối, Không Hạo Văn cũng thật sự là uống vui vẻ, cái miệng kia cũng không có ai chặn lại nên cái gì cũng nói ra hết.

Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân nghe xong thì nước mắt lưng tròng nhìn Cổ Dục.

Nhìn bộ dáng lo lắng của các cô, trên đầu Cổ Dục không khỏi chạy qua ba đường vạch đen, cái tên này nói quá nhiều rồi.

“Được rồi, được rồi, anh uống nhiều quá rồi, để tôi gọi người đưa anh trở về!” Nhìn thời gian cũng đã trễ rồi, Cổ Dục lập tức cắt ngang lời Không Hạo Văn rồi cười nói.

Nghe được lời này của Cổ Dục, Không Hạo Văn cũng lập tức phản ứng lại. Lúc trước đã từng nói qua, rượu của Cổ Dục uống không có say. Sau khi uống xong đầu óc vẫn bình thường, không chế tay chân đều ổn. Dựa theo tình huống này Không Hạo Văn biết là do mình đã nói quá nhiều, thế nên hắn bèn cười ha hả rồi gọi một cuộc điện thoại cho cấp dưới của mình. Không bao lâu thì người này đã tới đón hắn ta.

“Sẽ không gây phiền toái gì cho chú em chứ! “Lúc đưa ra ngoài, Không Hạo Văn không khỏi kéo Cổ Dục lại, nhỏ giọng hỏi.

“Không có việc gì, ông anh tốt nhất về nghỉ ngơi cho tỉnh rượu đi.” Nhìn dáng vẻ của Không Hạo Văn, Cổ Dục vỗ vỗ bả vai ông ta rồi ném hấn vào ghế phụ. Nhìn ông ta rời đi Cổ Dục cũng lặng lẽ trở vào nhà. Thế nhưng khi hấn vừa tiến vào nhà đã phát hiện lâm Lôi và Lý Vân Vân đã dọn dẹp xong bàn ăn rồi.

“Sau này nhất định phải chú ý an toàn. Nhớ kỹ, anh hiện tại đã không còn một mình...”

“Đúng vậy! Nhất định phải chú ý an toàn, không cần phải tỏ ra nổi bật làm gì. Hôm nay cũng không còn sớm nữa, bọn em về trước đây.” Nhìn Cổ Dục đi vào nhà, Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều nói với hấn.

Các cô cũng chỉ là oán trách Cổ Dục một chút mà thôi, sau đó thở dài một hơi. Nhìn thoáng qua trời bên ngoài đã tối, các cô có chút luyến tiếc rồi nói.

“Tối nay đừng đi.” Nhìn hai cô gái chân tình lộ ra trước mặt. Cổ Dục lập tức đi tới, một trái một phải vòng qua eo các cô rồi nhìn bọn họ mà nói.

“Không... không tốt lắm!” Cảm thụ được ánh mắt của Cổ Dục, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân đều không khỏi rụt cổ lại, sau đó nhỏ giọng nói.

“Cái này có cái gì không tốt, anh từ nhà các em đi ra cũng không phải chưa từng bị người trong thôn gặp phải. Cũng không cần phải giả bộ làm đà điều hay bịt tay trộm chuông làm gì nữa. Về sau các em cứ trực tiếp ở lại chỗ này đi, làm quen một chút!” Sờ lên mái tóc của hai người, Cổ Dục nghiêm túc nói.

Nghe được Cổ Dục nói như vậy, Lâm Lôi và Lý Vân Vân không khỏi liếc nhau một cái. Nói thế nào cho phải đây? Nói là không muốn ở lại thì đó là chuyện không thể nào.

Hơn nữa Cổ Dục nói cũng đúng, bọn họ hiện tại đã xảy ra quan hệ, vậy thì về sau nói không chừng các cô còn phải ở trong nhà Cổ Dục, cũng đúng là cần phải thích ứng một chút.

Nghĩ đến đây, các cô không khỏi nhẹ nhàng gật đầu.

“Còn em thì sao, còn em thì sao?” Nhìn thấy Cổ Dục muốn cho Lâm Lôi và Lý Vân Vân ở lại, Phùng Thư Nhân ở bên này không khỏi kêu lên.

“Đi phòng khách ngủ nha...” Nhìn cô nhóc, Cổ Dục lập tức nói.

Nhìn Cổ Dục lôi kéo Lâm Lôi và Lý Vân Vân đi lên lầu hai, Phùng Thư Nhân không khỏi bĩu môi, sau đó mắng thăm một tiếng...

Tuy rằng cô hiện tại cũng muốn lẫn lộn cùng với bọn họ, nhưng rõ ràng điều này là không có khả năng.

Bởi vì bây giờ có thể câu cá bất cứ lúc nào, cho nên Cổ Dục cũng không cần phải vội đi thả cá, sáng nay ngủ đến hơn chín giờ thì hần mới dậy.

Đây còn không phải là hần chủ động muốn như vậy.

Dù sao buổi tối hôm trước ở trong rừng rậm hầu như là không được ngủ ngon. Hơn nữa, đêm qua sau khi trở về phòng cũng ngủ rất muộn, gần một giờ sáng mới đi ngủ. Cộng thêm việc sáng nay không muốn thức dậy đi thả cá, cho nên hần vốn muốn ngủ đến khoảng 11 giờ.

Kết quả hơn chín giờ sáng thì hần nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng còi xe. Lúc này hần mới vịn vào cửa sổ để nhìn, kết quả lại phát hiện người tới chính là Tống Minh.

Tốt, chính cung đến rồi. Hần cũng không biết hiệp ước giữa Tống Minh và Lâm Lôi và Lý Vân Vân. Lúc này, cơn

buồn ngủ của hắn lập tức không còn, hắn còn tưởng là Tổng
Mính tới đây bắt gian?

Chương 375. Bắt gian?

Chương 375: Bắt gian?

“Là ai vậy?” Đang lúc Cổ Dục ngây người thì lúc này Lâm Lôi cũng từ sau lưng đứng lên, lặng lẽ nhìn thoáng qua. Mà khi cô nhìn thấy là Tống Minh thì cũng hoảng sợ, sau đó lập tức lôi kéo Lý Vân Vân dậy thu dọn một chút.

Không thể không nói, tốc độ của ba người vẫn rất nhanh. Đại khái năm phút sau thì cửa lớn được mở ra, tiếp đó Cổ Dục có chút lo lắng mà bảo Tống Minh lái xe vào.

“À! Hôm nay, hôm nay em được nghỉ sao? Sao không nói với anh một tiếng, anh sẽ đi tìm em.” Nhìn Tống Minh xuống xe, Cổ Dục cũng đi tới, không khỏi có chút xấu hổ nói.

Hắn không biết là vừa rồi Tống Minh có nhìn thấy Lâm Lôi hay không, nhưng mà làm chuyện trái với lương tâm đúng là không dễ giải thích cho lắm. Hắn tuy rằng cần bã, nhưng cũng không phải cái loại cần bã lừa gạt tình cảm người ta. Mà là do sự nhu nhược do dự biến thành thế này, hiện tại đúng là hắn khó mà giải thích được.

“Thế nào? Sau này nhà anh chính là nhà em, em còn không thể tới hay sao? Đi rửa mặt đi, rên vẫn còn ở trên mắt kia.” Nhìn dáng vẻ xấu hổ của Cổ Dục, Tống Minh đi tới rồi lấy tay phải dùng ngón trỏ nhẹ nhàng nâng cằm Cổ Dục lên, sau đó trêu ghẹo nói.

Nghe cô nói như vậy, Cổ Dục cũng nở nụ cười rồi trở lại lầu hai để rửa mặt.

Lúc hẳn đi rửa mặt, ba người nhóm Lâm Lôi cũng đã xuống lầu. Đồng thời khi nhìn thấy Tống Minh, Lâm Lôi và Lý Vân Vân vẫn có chút không được tự nhiên. Tuy rằng các cô và Cổ Dục ở cùng một chỗ là được Tống Minh ngầm đồng ý, nhưng trong lòng vẫn có chút thấp thỏm.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta chính thức gặp mặt đó nha!” Nhìn Lâm Lôi và Lý Vân Vân, Tống Minh bên này lại nở nụ cười một chút, sau đó vẫy vẫy tay nói với hai người.

“Đúng, đúng vậy.” Nghe Tống Minh nói như vậy, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân cũng một trái một phải ngồi bên cạnh cô, sau đó có chút chột dạ nói.

Về phần Phùng Thư Nhân càng bị dọa, cô nhóc cũng không dám ngáy người ở đây mà trực tiếp chạy vào phòng bếp. Bởi vì cô có cảm giác trong chốc lát có thể sẽ có một trận gió tanh mưa máu, thế nhưng cảnh tượng mà cô nhóc tưởng tượng lại không có xuất hiện, điều này làm cho cô nhóc cực kỳ nghi hoặc.

Thật ra không chỉ có cô, sau khi Cổ Dục rửa mặt xong xuống lầu thì cũng rất nghi hoặc.

Làm sao lại có cảm giác Tống Minh không phải tới đây là để bắt gian, ngược lại giống như là xếp đặt một cái bẫy để bọn họ có thể ly hôn. Ặc! Bọn họ đâu có kết hôn đâu, ly cái gì mà hôn chứ?

“Rửa mặt xong rồi sao... Lại đây ngồi xuống đi!” Nhìn Cổ Dục từ lầu đi xuống với vẻ mặt nghi hoặc, Tống Minh tươi cười rồi nói.

“À! À, được rồi.” Nhìn nụ cười của Tống Minh, tuy rằng trong lòng Cổ Dục rất nghi hoặc, nhưng vẫn đi tới rồi ngồi ở giữa cô ấy và Lý Vân Vân.

Bởi vì ghế sofa thật sự là quá hẹp, bốn người ngồi ở chỗ này có hơi chen chúc, trên cơ bản là mỗi người đều chạm vào nhau.

Người thấy hơi thở trên người Tống Minh, Cổ Dục cảm giác mình càng chột dạ.

“Có phải anh cảm thấy trạng thái hiện tại của em không thích hợp phải không? “Nhìn Cổ Dục ngồi bên cạnh mình, Tống Minh bên này cười hỏi.

“Ặc! Ha ha...” Lúng túng nở nụ cười, Cổ Dục không dám tiếp lời của cô.

“Thật ra em đã sớm biết anh là người như thế nào rồi, trong lòng nhu nhược không quyết đoán. Đối với người nào cũng sẽ ôn nhu, tùy tiện, lại không cự tuyệt. Nhưng mà nhu cầu thì lại quá lớn...”

Nhìn Cổ Dục, tay của Tống Minh cũng điểm vài cái trên ngực của hắn, tiếp đó vừa nói tay cũng dần trượt xuống. Cảm nhận được động tác của cô, Cổ Dục lại càng không biết phải làm sao.

“Mà em, tuy rằng em cũng không thích sự an bài của cha mẹ, nhưng công ty của bọn họ sau này hẳn là sẽ để cho em tiếp quản. Mà em lại không yên lòng cho người khác quản lý thay, hoặc là bán công ty nên em chắc chắn là sẽ rất bận rộn. Đến lúc đó sẽ không có cách nào thường xuyên ở bên cạnh anh, thời gian ngắn còn tốt nếu như thời gian dài. Nói không chừng người như anh sẽ có tâm tư gì khác, đến lúc đó lại lên lúc đi ra ngoài chơi gây ra chuyện gì đó. Cho nên, không bằng tìm trước cho anh mấy người em có thể tin tưởng mà anh cũng tin tưởng đến làm người nhà của chúng ta. Tuy rằng như vậy sẽ làm cho em có chút khó chịu, nhưng mà đúng là sẽ giải quyết được vấn đề tiềm ẩn nguy cơ kia.”

Nhìn ánh mắt Cổ Dục, Tống Minh khẽ cười một chút, sau đó vỗ chân của hắn một cái.

Nghe cô ấy nói như vậy, Cổ Dục chớp chớp mắt... đây là ý gì?

“Có nghĩa là... mẹ út và dì Lý của em chính là người chỉ tìm đến để làm nhỏ hay sao? Chị! Em... em cũng thích chú. Đến lúc đó cũng tính em là một người nữa được chứ!” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Cổ Dục, lúc này Phùng Thư Nhân đang trốn ở phòng bếp lúc này cũng thò đầu ra nhỏ giọng nói

Nghe được lời của cô nhóc, Tống Minh không khỏi nở nụ cười. Suy nghĩ của cô gái nhỏ này cô còn không biết hay sao? Thế nhưng việc này không phải là việc cô có thể lo được nha.

“Hỏi mẹ út của em đi, chuyện của em chị không có lo được nha.”

“A...” Nghe Được Tống Minh trực tiếp đóng đề tài, Phùng Thư Nhân khẽ kêu lên một tiếng rồi cũng tự giác quay trở lại phòng bếp.

“Hôm nay em tới đây, một là vì kết toán tiền trà tháng này cho anh. Hai là vì tới đây cạo một bữa cơm, anh đi tìm em thì dù sao cũng phải ra ngoài ăn cũng không được ngon, nên em muốn ăn đồ ăn do anh làm do đó mới đến đây.” Sau khi đuổi Phùng Thư Nhân đi, Tống Minh cũng nhìn về phía Cổ Dục rồi trực tiếp nói.

“Ài! Tiền đó em xem rồi chuyển cho anh là được, còn muốn ăn thì em ăn món gì cứ nói anh sẽ làm cho em ăn?” Nghe đến đây, Cổ Dục cuối cùng cũng hiểu được, thì ra là Lâm Lôi và Lý Vân Vân được chính cung cho phép, chẳng thể trách mấy cô ấy so với mình còn bình tĩnh hơn nhiều.

Chương 376. Nhìn trong đêm

Chương 376: Nhìn trong đêm

Nhưng mặc kệ như thế nào, một cơn bão sắp tới đột nhiên biến mất ở chân trời thì đối với Cổ Dục mà nói đều là kết quả tốt nhất. Lúc này, hắn lập tức đứng lên. Nấu cơm sao? Đây là chuyện nhỏ!

“Em muốn ăn cua xanh.”

“Không thành vấn đề!”

Nếu Tống Minh đã gọi đồ ăn, vậy Cổ Dục tự nhiên cũng không có gì để nói, hắn lập tức đi lên lầu hai vớt mấy con cua bùn xuống. (cua xanh: loại cua biển mình hay ăn)

Cua xanh thuộc về loại cua biển có mai hình thoi, thế nhưng so với cua biển sống trong đại dương thì khả năng bơi lội của loài cua này không tốt bằng.

Chúng sống chủ yếu trong các bãi biển có bùn, rừng ngập mặn hoặc đầm lầy trong vùng có thủy triều lên xuống, chính xác là chúng sống quá bẩn.

Cho nên, loại cua này thường có ký sinh trùng các loại, ngay cả khi không có thì chúng cũng không quá sạch sẽ, cơ thể sẽ mang một số loại vi khuẩn khác.

Đồng thời bởi vì sinh hoạt trong bùn, nên loại cua này thịt của nó có một mùi lạ, có mùi thối cho nên có một số người không thích ăn nó.

Nhưng loại cua này cũng hoàn toàn không phải là không có chút ưu thế, loại cua này có ưu thế lớn nhất chính là gạch vàng của chúng.

Chúng là một loài cua biển có giá tốt nhất trong các loại cua biển, giá cả có thể dễ tiếp nhận, cho nên một số người không thích ăn gạch vàng thì cũng thích ăn thịt của loại cua này.

Đương nhiên cua của Cổ Dục cũng không phải là loại cua bình thường. Cua của hấn đều có trọng lượng hơn 2,5 kg, nếu như không phải nó có mai màu xanh đen thì có lẽ đã bị nhầm là cua hoàng đế rồi.

Mà đối với việc giải quyết mùi hôi của loại cua này, kỹ thuật cũng rất đơn giản.

Bởi vì lúc chúng ăn thức ăn thì sẽ thường xuyên đem một ít bùn cát ăn vào trong bụng, cho nên khi sơ chế phải đem phân và nội tạng làm sạch sẽ là được. Đương nhiên, vỏ ngoài cũng phải làm cho sạch thì sẽ không còn mùi hôi.

Quan trọng nhất là loại cua này không thể ăn sống, bởi vì có ký sinh trùng cho nên chỉ có thể đem đi nấu chín mà thôi.

Cổ Dục cầm ba con cua xanh đi vào phòng bếp và bắt đầu bận rộn.

Ba con cua lớn này một con thì hấp, một con thì dùng hành gừng xào một con, con còn lại thì dùng để kho. Ngoại trừ bà con cua xanh ra thì có những thứ khác, đương nhiên hấn cũng làm thêm không ít món.

Nhiều như rừng các món ăn được bày ra, buổi trưa có tổng cộng 8 món ăn, hơn nữa còn có rất nhiều. Nhìn xem một bàn đầy đồ ăn, mấy cô gái Tống Minh đều ngẩn ra. Vì sao cái tên này lại làm nhiều món ăn như vậy chứ.

May mắn là trong nhà có nhiều động vật, thức ăn thừa cũng không sợ, bằng không thì coi như sẽ lãng phí mất.

Buổi trưa ăn cơm xong, năm người Cổ Dục ở trong phòng khách ngồi xem TV, cùng nhau chơi game. Không biết vì sao,

mặc dù hôm nay bọn họ không đi ra ngoài, nhưng mà từ lúc Tống Minh đến thì trong nhà này thật sự có cảm giác giống như là nhà.

Lúc buổi tối, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân đều trở về nhà. Dù sao thì chính cung cũng đã về rồi, bọn họ cũng cần phải nghỉ ngơi một chút.

Đương nhiên buổi tối Tống Minh cũng sẽ ngủ lại nhà của Cổ Dục.

Một đêm không có gì xảy ra, đúng là không có chuyện gì để nói. Bởi vì nói ra sẽ vi phạm lệnh cấm, cho nên chỉ có thể nói là một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Chớp mắt đã đến ngày hôm sau.

Sau khi ăn xong buổi sáng rồi thể hiện cử chỉ yêu đương, lúc này Tống Minh cũng lái xe rời đi.

Mà lúc này Cổ Dục cũng đi đến trại cá, dù sao mấy ngày nay hắn cũng chưa có đi qua. Tiếp đó hắn đem mấy ngày nay đồ vật được câu lên và chứa trong bể cá trong không gian ra ngoài. Thế nhưng để cho hắn bất ngờ chính là lại nhìn thấy một cái bảo rương màu vàng chột loé lên.

“Cái này có lẽ là sáng nay được câu lên?” Khi ánh mắt của hắn tiếp xúc với bảo gương, trong nháy mắt bảo rương kia cũng hoá thành một vệt sáng chui vào trong đầu của hắn.

Được nha, vậy mà lại câu được kỹ năng? Xem ra cũng không tệ!

Sau khi Cổ Dục cẩn thận nghiên cứu một chút thì phát hiện cái kỹ năng này xem ra cũng được!

Mặc dù không phải là quá tốt, thế nhưng cũng không tính là quá kém. Kỹ năng này cũng không phải là kỹ năng bậc thầy gì, mà là một cái năng lực đặc biệt. Nhìn trong đêm!

Kỹ năng này đối với Cổ Dục mà nói, phải nói như thế nào đây?

Có thì so với không có mạnh hơn, tuy rằng cũng không có tác dụng gì là bao...

Sau khi Tống Minh đến nhà Cổ Dục một chuyến để xác định địa vị của mình một chút thì cuộc sống của Cổ Dục kỳ thật cũng không có gì thay đổi.

Hắn vẫn mỗi ngày trải qua cuộc sống an nhàn, buổi sáng thức dậy nếu Tống Minh được nghỉ hắn sẽ tìm Tống Minh đi chơi. Nếu Tống Minh không có nghỉ thì hắn ở nhà sẽ đi chơi cùng Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân.

Tiếp đó thì ăn sáng, ăn trưa, ăn trưa xong thì ăn tối. Buổi tối thì lặng lẽ đi đến nhà Lâm Lôi hoặc Lý Vân Vân để qua đêm, đôi khi thì các cô ấy sẽ ở lại nhà của hắn.

Tiếp đó thì Hứa Cẩm vẫn là một tuần tới thu hoạch cá một lần.

Không Hạo Văn vẫn thỉnh thoảng sẽ chạy tới đây cọ một bữa cơm.

Hoa nghệ tây được trồng trong không gian của Cổ Dục đã nở hoa và thu hoạch rất nhiều lần. Hiện tại mấy cô bạn gái của hắn, kể cả còn chưa phải là Phùng Thư Nhân, mỗi ngày đều uống cái thứ này.

Điều này thực sự là rất tốt cho phụ nữ, nhưng mà phụ nữ mang thai hoặc là tới tháng thì không thể uống nó được.

Những lúc khác đều có thể uống, đây chính là đồ bổ đó nha. Nhưng bởi vì trung hoà của nước giếng, cho nên cũng không bổ nhiều quá.

Tối thứ sáu, buổi sáng thứ bảy, chủ nhật, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi vẫn sẽ chạy tới tìm Cổ Dục chơi như thường lệ. Các cô

bé lên năm hai dường như đột nhiên đã lớn hơn một chút, thỉnh thoảng còn lôi Cổ Dục ra giúp giải bài tập về nhà, giả vờ làm học sinh chăm chỉ.

Nhưng mà đến lúc chơi thì chính là hai con điên.

Chương 377. Chuẩn bị ăn tết Trung Thu

Chương 377: Chuẩn bị ăn tết Trung Thu

Cứ như vậy, thời gian từng ngày trôi qua, Cổ Dục nhìn ngày tháng trên điện thoại di động của mình không ngừng biến hóa.

Mắt thấy sắp đến tháng 11 rồi, Trung thu năm nay cũng được nghỉ lễ mấy ngày.

Cho nên Cổ Dục cũng có một chút suy nghĩ, vì thế có một lần Tống Minh tới chỗ hán ăn cơm, Cổ Dục chủ động nói với các cô.

“Mười một tháng này, cũng chính là Trung thu. Anh muốn dẫn các em về nhà gặp cha mẹ của anh.” Nhìn những người bên cạnh, Cổ Dục cũng trực tiếp nói rõ ý định của mình.

“Bọn em... bọn em không đi được đâu, để cho chị Minh đi là được rồi.” Nghe được Cổ Dục nói muốn để các cô gặp cha mẹ hán. Lâm Lôi và Lý Vân Vân bên này cũng khẽ rụt cổ lại, các cô kỳ thật có chút sợ sệt, do dự một chút rồi mới trả lời với Cổ Dục. Nhưng mà, anh cũng không thể để cho bọn em ở khách sạn được đâu nha.” Gắp lên một miếng tôm hùm đã được chiên giòn, Tống Minh bỏ vào miệng ăn ngon lành, đồng thời cũng cười nói.

“Lúc anh đến Cáp Nhĩ Tân vào tháng tư đã mua một căn chung cư 2 tầng rồi. Cha anh nói với anh tháng trước đã trang trí nó xong rồi, hiện tại đang thông gió cho bớt mùi sơn. Hơn nữa, trong nhà dùng loại sơn bảo vệ môi trường cho nên mùi

cũng không quá nhiều. Với lại, anh cũng có biện pháp xử lý mấy cái mùi hôi kia. Nếu có thể, chúng ta cứ đi qua bên đó ở là được.” Vừa nghe Tống Minh nói như vậy, Cổ Dục ngay lập tức đáp lời.

Quả thật, người nhà hần bây giờ thật sự là quá nhiều, trở về chỗ cha mẹ hần đang ở khẳng định là không thể ở được. Cho nên, có lẽ phải sử dụng nhà mới trước thời hạn rồi.

Nhưng ngôi nhà mới cũng chỉ vừa trang trí xong, tuy rằng nói là dùng sơn bảo vệ môi trường. Thế nhưng formaldehyde vẫn còn vượt tiêu chuẩn một chút, do đó Cổ Dục cũng định vận dụng một chút công nghệ đen để xử lý chuyện này.

Mà công nghệ đen của hần cũng rất đơn giản, chính là dùng nước giềng để trồng một số thực vật siêu cấp.

Ví dụ như hút mùi formaldehyde thì dùng cây nhện hoặc hoa huệ.

Lọc không khí có thể trồng cây thường xuân, cây trầu bà.

Hấp thụ triclosan cực kỳ lợi hại là cây nha đam, cây Tequila.

Cây bạc hà giúp diệt khuẩn các loại, mỗi thứ hần đều có thể trồng một ít sau đó đưa về trước.

“Được! Có chỗ ở là được.” Nghe Cổ Dục nói, Tống Minh cũng cười đáp.

Cửa ải này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, cô đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Cho nên cũng không có gì để nói, đến lúc đó khi trở về nghe Cổ Dục an bài là được rồi.

Nghe được Tống Minh đều đồng ý, Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân ở bên kia cũng không có gì để đắn đo nữa, tiếp đó hai cô cúi đầu tỏ vẻ mình đã đồng ý.

Sau khi xác định ngày 11 sẽ trở về nhà ăn Trung Thu, Cổ Dục cũng bắt đầu trồng mấy loại cây này.

Mấy thứ này ở trong thành phố đều rất dễ tìm, hương hồ ở đây là nông thôn.

Giống như cây trầu bà hay nha đam thì ở bên nhà ông Hai cũng có, cũng là do ông Hai rảnh rỗi nên đi đào ở chân núi. Những thứ khác thì cũng dễ dàng tìm được ở trong thôn.

Hiện tại Cổ Dục ở trong thôn, chính là danh nhân đó nha. Mấy nhà có quan hệ tốt với Cổ Dục hiện tại đều đang được hưởng lợi, người trong thôn nhìn không đỏ mắt mới là lạ.

Đương nhiên, bọn họ đỏ mắt cũng vô dụng, bởi vì Cổ Dục từ bản chất mà nói, cũng không tính là người sinh ra và lớn lên trong thôn này. Hắn không cần nỗ lực bất luận kẻ nào, thân thích gì hay không thân thích ở chỗ hắn cũng không dễ sử dụng, hắn cũng không quan tâm thanh danh của mình, muốn mắng hắn thì cứ việc mắng.

Cho nên người trong thôn cho dù là đỏ mắt, đối với Cổ Dục cũng chỉ có thể nịnh bợ, cũng không dám trù dập.

Cho nên Cổ Dục chỉ mất mấy giờ thì đã thu thập đủ số thực vật hắn muốn trồng, sau đó thì bỏ vào trong không gian tiến hành dùng nước giếng để tăng tốc độ sinh trưởng. Một ngày tương đương với ba mươi ngày, ba ngày chính là ba tháng đó nha.

Ba ngày sau, những cây này về cơ bản đã phát triển.

Sau đó, hắn cố ý chọn ra một ngày rồi thức sớm lái xe trở về nhà.

Buổi trưa thì cũng đã trở lại Cáp Nhĩ Tân.

Sau đó cùng với cha mẹ ăn cơm trưa, buổi chiều một nhà ba người bọn họ bắt đầu xếp đặt mấy cái cây này ở nhà mới.

Sau khi chuẩn bị xong toàn bộ, Cổ Dục ở nhà nghỉ ngơi một đêm rồi mới trở về thôn Cổ gia, nhưng mà khi hấn trở về thì mới phát hiện, đường ở trong thôn cùng trang trại bò đều đã sửa lại gần xong rồi.

Có thể thấy hấn đã ở trong nhà quá lâu rồi, trang trại bò nhà hấn hay đường ở trong thôn đều không hề chú ý. Thế nhưng nhìn con đường bằng bê tông mới tinh, so với đường đất lúc trước đúng là tốt hơn nhiều. Lúc này, đi lên trấn hay đi huyện đều tiết kiệm rất nhiều thời gian. Trước kia phải mất hơn một giờ, hiện tại chỉ cần chưa đến một giờ là đã xong. Có thể có một số người không hiểu rõ cách phân loại các huyện, trấn, thị xã hay thôn.

Sẵn tiện giới thiệu một chút, lớn nhất khu vực thì được gọi là tỉnh, cái này mọi người đều biết, kể đến là thành phố. Dưới thành phố là huyện, huyện lẻ hay huyện cấp thành phố đều là cùng một cấp. Dưới huyện là thị trấn, dưới thị trấn là xã, mà xã với thị trấn là cùng một cấp. Nói cách khác thì có xã thì không có thôn.

Thôn Cổ Gia nằm ở khu vực vừa vặn nằm sát biên giới, cho nên đường đi lên thị trấn hay sang thôn bên cạnh đều tương đương nhau

Cho nên người thôn Cổ Gia cũng đều đi cả hai bên, nhưng từ giấy tờ hành chính phân chia thì lại có chút khác biệt.

Sau khi con đường này được sửa chữa, bất cứ muốn đi nơi nào cũng là thuận tiện hơn nhiều.

Mà trang trại chăn nuôi bò của Cổ Dục cùng những phòng ốc kia cũng đã được dựng lên. Hiện tại đang xây tường vây, Cổ Tuấn Tài đang chạy đồng thời việc của công ty vừa thực hiện những công việc này đều không có chậm trễ. Đúng là Cổ Dục không có nhìn lầm, người này đúng là một nhân tài nha!

Chương 378. Xe gắn máy

Chương 378: Xe gắn máy

“Tiểu Dục, Tiểu Dục!”

Ngày thứ ba sau khi Cổ Dục trở về nhà.

Sáng nay, Cổ Dục đang nằm trong nhà xem TV thì chú ba đẩy cửa bước vào. Vừa đi vừa lớn tiếng gọi Cổ Dục.

“Chú ba, có chuyện gì vậy?” Nghe được lời nói của chú ba, Cổ Dục không khỏi từ trên sofa ngồi dậy, rồi đi ra ngoài đón chú ba.

“Không phải là cháu hiểu biết về xe sao, giúp chú xem một chút đi?”. Nhìn thấy Cổ Dục bước ra ngoài, chú ba của Cổ Dục không khỏi mỉm cười nói.

“Chú ba, chú muốn mua ô tô sao?” Nghe thấy lời nói của chú ba, Cổ Dục không khỏi có chút nghi ngờ nhìn chú mình, chú ba hẳn cũng không có bằng lái, tại sao đột nhiên lại muốn mua xe ô tô làm gì?

Nhưng sau khi nghe những gì Cổ Dục nói, người chú ba hẳn lắc đầu.

“Không phải ô tô mà là xe máy. Máy người bán xe máy ở thị trấn nghe nói đường thôn chúng ta sửa xong, cho nên họ mang xuống quảng trường đầu thôn chúng ta bán hạ giá nè, rất rẻ nha! Cho nên chú nghĩ nên mua một cái xe máy cũng thuận tiện. Về sau có đi lên trấn hoặc đi trong huyện đều tiện lợi. Cháu không phải hiểu về xe sao, giúp chú đi xem một chút nha.” Nghe được lời của Cổ Dục, chú ba cũng mỉm cười và giải thích.

“À, xe máy!”

Nghe xong chuyện chú ba muốn mua xe máy, Cổ Dục cũng cười một chút.

Xe máy chắc chắn là phương tiện rất phổ biến và có thể nói là phương tiện đi lại rất phổ biến ở nông thôn, nhưng xe máy không được phép chạy bừa bãi trong thành phố. Ngay cả ở nông thôn cũng ít người quan tâm đến việc có bằng lái hay không... tất nhiên nếu bạn bị tạm giữ xe khi vào thành phố mà không có bằng lái thì xe chắc chắn sẽ không lấy về được rồi.

Ở trong thôn Cổ Gia cũng có một vài người trong mua xe máy, nhưng họ không lái chúng thường xuyên.

Chủ yếu là do con đường vào thôn quá nguy hiểm.

Ổ gà ổ chuột, còn chưa nói đến trời mưa trơn trượt, hố to đắp hố nhỏ, hố nhỏ đắp hố cũ, trong hố còn nước, đá vụn...

Lái xe trên con đường như vậy là một việc không hề dễ dàng, phải chạy chậm từ 20 đến 30 km/h, xe SUV và xe bán tải có thể vượt qua nhưng những chiếc ô tô rất dễ trầy xước, gầm xe thấp thì không thể lái được.

Trong tình huống như vậy, lái xe máy chính là quá nguy hiểm.

Nhất là vào mùa đông tuyết rơi dày đặc thì việc đi xe máy thực sự là chuyện sinh tử.

Trước đây, ở Cổ Gia thôn đã xảy ra một số vụ tai nạn xe máy, một số thì nhẹ chỉ bị gãy tay, gãy chân, nặng hơn thì thậm chí là tử vong. Từ từ, không còn ai ở Cổ Gia thôn đi xe máy nữa, nhưng bây giờ thì không. Sau khi con đường được sửa chữa bởi Ủy ban thôn Cổ Gia, đoạn đường tử thần vào thôn giờ đã trở thành một con đường đẹp trơn tru.

Ít nhất trong mười tám năm nữa, không cần phải lo lắng vấn đề đường đi trong thôn.

Các thương gia trong thị trấn đương nhiên nhìn thấy cơ hội. Trong thôn số người có thể mua nổi xe ô tô dù sao cũng rất ít. Hơn nữa cho dù họ có mua nổi thì chưa chắc sẽ bỏ ra số tiền lớn như vậy.

Nhưng xe máy thì khác, thứ này không cần nhà lớn để chứa, bảo dưỡng thuận tiện, và điều quan trọng nhất là giá thành lại rẻ...

Xe máy phổ thông như Changling, Lifan, Jialing, v.v... loại này đều là sản phẩm của các thương hiệu xe hơi trong nước.

Những chiếc mới được bán với giá hơn 3.000 nhân dân tệ, và một số thậm chí có thể được mua với giá hơn 2.000 nhân dân tệ.

Với cuộc sống hiện tại, để cho bọn họ cầm mấy chục ngàn tệ đi mua xe ô tô thì họ không nỡ, vay ngân hàng để mua thì lại mắc nợ của ngân hàng. Nhưng việc bỏ ra vài nghìn tệ để mua một chiếc xe máy không phải là vấn đề gì lớn, mặc dù Cổ Dục hiểu ý của chú ba là gì, nhưng vấn đề là...

“Cháu cũng không hiểu nhiều về xe máy. Thôi vậy, chúng ta cứ đi xem một chút đi!” Cổ Dục gật đầu một cái. Cổ Dục mua xe cũng là Khổng Hạo Văn hỗ trợ nhìn giúp hắn, hắn đối với ô tô đích thực cũng không hiểu biết gì nhiều.

Tuy nhiên, vì chú ba đã đến tận đây nhờ cậy cho nên Cổ Dục cũng đáp ứng mà đi theo chú đi xem xe. Tiếp đó hắn đi thay giày cùng chú ba đi ra quảng trường đầu thôn.

Khi họ đến đây, thì phát hiện có khá nhiều người ở đây.

Vào lúc này, rất nhiều người tập trung ở quảng trường, ngoài những người từ thôn Cổ Gia, thì cũng có những người từ

những thôn khác, chẳng hạn như người ở Thôn Vĩnh Bình cũng đến.

Một là xem cho vui, hai là xem rẻ thật thì mua luôn.

Giữa đám đông này, một tấm thảm đỏ được trải ra bên cạnh có rất nhiều xe máy mới tinh.

Nhưng bắt mắt nhất chính là ở phía sau mấy cửa hàng bán xe máy này còn dựng một cái sân khấu. Lúc này có một đám người ở trên đó biểu diễn tiết mục.

“Không khí thật là vui vẻ.” Nhìn thấy mấy người biểu diễn trên sân khấu, Cổ Dục không khỏi bật cười, đúng là khá thú vị.

Dù vậy, đám người này biểu diễn chính là tiết mục kinh kịch các loại. Mặc dù mấy năm nay internet truyền bá mở rộng, nhưng mà đối với mấy người trẻ tuổi thì dù sao vẫn nhỏ, biểu diễn cái này không có chọc cười, chỉ toàn là hát kinh kịch. Cho nên không làm cho Cổ Dục cảm thấy có gì hứng thú, do đó hắn đi theo chú Ba ở một bên mà chú ý xem xe máy.

Về cơ bản, những chiếc xe máy này được chia thành ba khu vực trưng bày, khu vực trưng bày lớn nhất thì giá xe là 4000 nhân dân tệ. Một đồng xe được trưng bày có hơn ba bốn trăm chiếc xe.

Ngoài những chiếc xe máy hai bánh thông thường, còn có nhiều xe máy ba bánh có thùng phía sau thường dùng để kéo hàng hoặc chở đồ.

Loại xe máy này thực sự phù hợp với nhu cầu của các vùng nông thôn hơn và loại xe máy này cũng rẻ.

Giá gốc 2.800, 2.600, có chiếc bán giá 2.400, 2.000, giảm giá cũng có, nhưng có một vấn đề là xe máy trong khu trưng bày này chỉ được bảo hành nửa năm.

Chương 379. Mắt chó coi thường người khác

Chương 379: Mắt chó coi thường người khác

Hệ số an toàn thế này thì thực ra không quá cao, mặc dù bây giờ chú Ba còn chưa có vào làm ở trang trại bò của hắn, chỉ là nhậm chức chứ chưa vào làm. Nhưng dù sao ông ấy cũng không có thiếu chút tiền này, cho nên chỉ liếc mắt nhìn một chút rồi cảm thấy mấy cái xe máy này không quá ổn. Thế là bọn họ lại đi tới một khu trưng bày khác.

Khu trưng bày này bán xe máy với giá từ 4.000 đến 8.000 nhân dân tệ.

Ngoại hình của những chiếc mô tô này đẹp hơn nhiều so với những chiếc mô tô dưới 4.000 kia và rất nhiều trong số đó cho trả góp. Sau khi nhìn một vòng, chú ba cuối cùng cũng thích thú với một chiếc Wuyang đến từ Quảng Đông. Xe máy giá gốc 4850 nhân dân tệ hôm nay bán 4388 tệ, đúng là rẻ hơn nhiều.

Sau khi xác định là chiếc xe này, Cổ Dục cũng đã giúp xem xét, thực ra hắn cũng chỉ tìm hiểu thông tin trên mạng, điều quan trọng nhất khi nhìn một chiếc xe máy là phải xem nó có phải là xe mới hay không.

Vì nó không phải là đồ cũ nên không cần quan tâm đến việc nó là một chiếc xe bị tai nạn hay những điều tương tự.

Miễn là không phải là loại tân trang là được.

Cửa hàng này là cửa hàng trên thị trấn, như người xưa nói, thỏ không ăn cỏ gần hang. Danh tiếng của cửa hàng này vẫn

tương đối có tiếng ở trong vùng, Cổ Dục liếc mắt nhìn là biết xe hoàn toàn mới. Sau đó chú ba cùng với nhân viên kia làm thủ tục thanh toán và nhận xe.

Mà Cổ Dục cũng tùy ý bước đến gian hàng ở giữa, những chiếc xe máy được trưng bày ở đây đều là những chiếc đắt nhất. Tất cả đều có giá hơn 8.000, nhưng cũng chỉ có hơn chục chiếc ở đây thôi, thực tế là họ đến đây để trưng bày chứ không định bán.

Trong đó có một chiếc xe bắt mắt nhất, đó là một chiếc xe máy màu vàng đen.

Đi đến phía trước chiếc xe Cổ Dục liếc nhìn nó.

Xe này nhìn thật đúng là không tệ, đây là một chiếc mô tô

Cảm nhận đầu tiên là nó đẹp.

Thật vậy, chiếc xe trông rất tinh tế, hoạ tiết không thấp kém chút nào, nhìn thật sự là đẹp mắt.

Cổ Dục cầm tấm biển treo trên xe máy lên và nhìn nó.

Tên của chiếc mô tô này là Zongshen Saikoron RX3, chắc hẳn Cổ Dục chưa bao giờ nghe đến cái tên này, dù sao thì hẳn cũng không chơi mô tô, chiếc xe này có dung tích 249 và bình xăng 16 lít, cũng không tệ lắm.

Lúc Cổ Dục đang nhìn ngắm chiếc xe, một người đàn ông gầy đeo kính đi qua, sau khi hắn liếc nhìn Cổ Dục thì trên mặt không tự chủ lóe lên vẻ chán ghét.

“Này, không mua thì đừng đụng vào, có biết chiếc xe này giá bao nhiêu không hả?” Nhìn Cổ Dục, người đàn ông đeo kính một mặt khó chịu nói.

“Này, anh có biết hắn là ai không? Sao anh dám nói chuyện với hắn như vậy?” Nghe thấy lời này của người đàn ông, Cổ

Dục ngẩng đầu lên, hắn chưa kịp nói gì thì một ông già bên cạnh đang phì phèo điếu thuốc đã đáp lại với một nụ cười.

Cứ nói đùa! Đây là sân nhà của Cổ Dục, những người ở Cổ Gia thôn sao có thể để Cổ Dục bị bắt nạt cơ chứ? Sau khi nghe được lời nói của ông lão, ánh mắt của người đàn ông có chút do dự, nhưng sau khi nhìn về phía Cổ Dục một lần nữa, sự do dự trong mắt ông ta chuyển thành khinh thường.

“Là ai chứ? Già bộ sói gà vậy đuôi cái gì, đi đi mau...” Phải nói là Cổ Dục gần đây đã ở trong thôn quá lâu, quần áo cũng bị đồng hóa với mọi người. Tất nhiên, Cổ Dục trước kia cũng không phải là loại người thích ăn mặc khoe khoang.

Dù hắn vẫn mặc quần áo thể thao hay gì thì khi nhìn thoáng qua người ta cũng có thể biết đây là người thành phố. Tuy rằng không biết miêu tả sao cho đúng, nhưng quả thực khí chất có sự khác biệt.

Nhưng bây giờ Cổ Dục mặc dù gần như không làm gì, nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn phải đi làm một số công việc thường ngày, chẳng hạn như thả cá, trồng rau, v.v..

Trong hoàn cảnh như vậy, việc mặc quần áo thể thao có phần hơi bất tiện, vì vậy hiện tại Cổ Dục đang mặc quần áo có khả năng chống mài mòn mặc để đi ra ngoài trời.

Tuy nhiên, quần áo ngoài trời này đôi khi trông tương tự như đồ lao động.

Cứ như thể chiếc quần hắn đang mặc được mua với giá 2,400 tệ trong cửa hàng thời trang Archaeopteryx nhưng mà trông nó giống như những bộ đồ lao động bình thường.

Hơn nữa có thể là do hắn đã tiếp xúc quá nhiều với đất đai, bản thân hắn cũng quá lười biếng để giao thiệp với người khác.

Kết quả là trên người hắn có cảm giác của một kẻ lười biếng ở nông thôn ...

Nếu nó được kết hợp với những chiếc xe của hắn, thì đây là phong cách nhàn nhã nghỉ hưu non. Thế nhưng nếu không có chúng, thì nhìn hắn với người trong thôn đều rất giống nhau, trừ phi là người hiểu rõ hắn, chứ chả có ai biết được những thương hiệu quần áo đắt tiền này.

Nhưng mặc kệ là người ở nông thôn hay là ở trên thị trấn thì làm sao có thể hiểu được điều này cơ chứ?

Chẳng thể trách người này mắt chó coi thường người khác.

“Này, nhóc con ăn nói kiểu gì vậy hả?” Nhìn thái độ của người đàn ông này, ông lão đằng kia không khỏi có chút nóng nảy, bước tới chỉ vào người đàn ông đeo kính rồi nói.

“Tôi cứ ăn nói như vậy đó thì sao! Chiếc xe này hơn 200 ngàn, nếu làm hỏng thì các ông có tiền trả sao?” Nghe người này nói lời này, người đàn ông đeo kính lên tiếng.

Cuộc cãi vã ở đây đương nhiên thu hút sự chú ý của nhiều người, đặc biệt là người phụ trách ở đây, thấy có cãi nhau hắn chạy đến ngay lập tức.

Bây giờ họ đang làm ăn ở thôn Cổ Gia, nếu có mâu thuẫn với người dân địa phương sẽ không tốt, cho nên phải lập tức xử lý một cách thích đáng mới được.

“Các vị!!! Tôi là người phụ trách ở đây, có chuyện gì vậy?” Bước tới nơi, quản lý nhìn Cổ Dục cùng ông cụ đang cùng người đàn ông đeo kính tranh cãi, tiếp đó thì lịch sự đưa tay ra, sau đó cười nói.

Như lời xưa có nói, thân tay không đánh người mặt tươi cười, ông lão thấy quản lý đi tới, nhất thời cũng thu tay lại.

Chương 380. Sân khấu ngoài trời

Chương 380: Sân khấu ngoài trời

“Quản lý, chuyện là như thế này. Cậu này cũng không mua xe. Tôi sợ cậu ta làm xước xe nên bảo đi chỗ khác xem.” Nhìn thấy quản lý đi tới, người đàn ông đeo mắt kính này cũng bu lại, vênh mặt cười nói.

Nghe những lời anh nói, người quản lý đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra.

Chó coi thường người, ở thành phố hiếm có chuyện này, nhất là mấy trung tâm thương mại lớn và những nơi tương tự, vì nó là biểu tượng cho hình ảnh thương hiệu của công ty, nhưng ở thôn xã thế này thì vẫn còn nhiều chuyện như vậy.

Nếu bình thường chuyện như vậy xảy ra với hắn, tất cả những gì hắn phải làm là ba phải, biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, rồi quên chuyện đó đi, nhưng lần này khi nhìn thấy nụ cười của Cổ Dục, hắn đột nhiên cau mày.

Hắn ta nhớ rằng khi mình đến, ông chủ đã đặc biệt chỉ thị cho mình là thôn Cổ Gia khác với những thôn bình thường. Ở đây có một thanh niên, hắc bạch hai bên đều quen biết, thực lực thông thiên triệt địa. Thậm chí tới chính quyền địa phương đắc tội với ai cũng không dám đắc tội với người trẻ tuổi kia.

Nghĩ đến đây, người quản lý không khỏi lạnh sống lưng, sẽ không trùng hợp như vậy chứ...

“À! Ha ha, vị này, tôi thực sự xin lỗi, đó là sự dạy dỗ không tốt của công ty chúng tôi. Đây là trách nhiệm của chúng

tôi, xe này cậu cứ việc xem thoải mái nha. Nếu cậu thích, chúng tôi sẽ giảm giá cho cậu.” Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất nhưng đề đề phòng, thái độ của quản lý vẫn rất tốt, chủ động nhận sai đồng thời cũng đưa ra phương án bù đắp.

Nhìn thái độ của hắn ta, Cổ Dục cảm thấy có chút nhàm chán, muốn tát vào mặt cũng không có chỗ đánh. Nhưng điều này cũng không thành vấn đề, hắn cũng không muốn vả mặt kẻ điên, không có hứng thú và nhàm chán như thế.

“Trong số mọi người ở đây ai là người có quan hệ tệ nhất với hắn?” Cổ Dục nhìn những người bán hàng ở đằng sau và mỉm cười hỏi. Sau khi liếc nhìn gã đàn ông đeo kính đang đứng phía sau với vẻ mặt phần nộ kia.

“Chắc là Triệu Văn.”

“Đúng! Chắc là Triệu Văn. Mấy ngày trước bọn họ còn vừa đánh nhau.”

Nghe những lời này của mọi người, một thanh niên mập mạp bị đẩy ra khỏi đám đông. Nhìn Cổ Dục hắn không khỏi cảm thấy hơi choáng váng, chuyện này liên quan gì đến hắn chứ?

“Cậu! Lại đây, tôi mua chiếc xe này, cậu ghi phiếu bán hàng cho tôi đi!” Nhìn tên thanh niên mập mạp vẫn còn đang choáng váng, Cổ Dục vẫy tay với cậu ta rồi cười nói.

Cổ Dục cũng không cần phải nói nhảm, hắn đúng là có ý nghĩ mua một cái xe máy.

Hắn đi lên trấn, lên huyện, và tất nhiên đi thành phố thì đều cần phải lái xe con đi.

Tuy nhiên, nếu hắn chỉ đi một vòng quanh thôn thì không cần phải lái xe con làm gì. Ví dụ như hắn muốn vào thôn mua đậu phụ, đi siêu thị nhỏ mua một số thứ, v.v... thì không cần thiết phải lái xe con ra. Nhưng mà đi thôn kế bên thì lại lười,

trùng hợp mua một chiếc xe máy thay đi bộ là hợp lý, bây giờ lại trùng hợp gặp tình cảnh này.

“Tôi? Tôi?...” Nghe được lời nói của Cổ Dục, cậu thanh niên mập mạp ngay cả người rồi nhìn người quản lý với ánh mắt khó hiểu. Trong khi gã đàn ông đeo kính kia vẻ mặt như vừa bị cào một phát thật đau.

Phải biết rằng, bán cái xe này tiền hoa hồng đều là của gã ta. Thế nhưng bây giờ... tiền một cắc cũng không có.

“Còn không cảm ơn vị quý nhân này đi.” Thấy Cổ Dục không đề cập đến chuyện trước đó, người quản lý không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó vỗ nhẹ lên bả vai tên thanh niên mập mạp, vừa cười vừa nói sau đó thì trở lại vị trí ban đầu của mình.

Mà gã đàn ông đeo kính lúc này tuy không muốn ở lại đây nhưng cũng không thể rời đi, vì vậy vô cùng lúng túng.

Mà tên thanh niên mập mạp lúc này cũng đã kịp phản ứng, cậu ta vô cùng vui vẻ khi đi thanh toán với Cổ Dục.

Giá gốc của chiếc xe máy này là 23.800 tệ, nay được giảm giá còn 23.000 tệ, Cổ Dục cũng không bận tâm nhiều, chỉ quyết thể mua là được.

Vào thời điểm xuất hóa đơn, Cổ Dục cũng đã thử xe mô tô ở đó.

Nhắc mới nhớ, Cổ Dục thực sự chưa bao giờ đi xe mô tô trước đây, vì vậy hẳn phải để tên thanh niên mập mạp hướng dẫn một chút.

Nhưng trong khi Cổ Dục đang học ở đây, trên sân khấu phía sau hẳn âm nhạc đột ngột thay đổi, mấy người đang hát cuối cùng cũng bước xuống.

Sau đó một người phụ nữ từ phía sau sân khấu đi ra...

Ừm, nói như vậy cũng không đúng lắm, tuổi người này cũng không quá lớn, nhưng hình như là ba mươi bảy mươi tám tuổi rồi. Người phụ nữ này tóc xoăn lộn sóng to, trang điểm có thể gọi là dày cộp, quần áo trên người thì nói thế nào nhỉ?

Mặc nhìn như không mặc vậy.

Dùng từ bại lộ đã không đủ để miêu tả cách ăn mặc của người này, bên ngoài là một chiếc váy bó trong suốt rất mỏng và cực kỳ trong suốt. Bên trong không có một bộ quần áo nghiêm túc nào, phía trên có hai ngôi sao lớn và một ngôi sao lớn nữa che ở phía dưới.

Khi Cổ Dục nhìn thấy người phụ nữ này lên sân khấu, hấn sững sờ, hấn chỉ nghe nói gian hàng ở nông thôn rất thô tục, nhưng hấn không tưởng tượng có thể thô tục đến mức như vậy?

Sau khi thoát khỏi sự gò bó trên sân khấu, hấn cũng tò mò nhìn người khác, kết quả là hấn phát hiện ra những người khác cũng đang xem màn trình diễn này một cách háo hức, ngay cả chú ba của hấn cũng rất mê mẩn, mà không ít phụ nữ đã nhìn vào cũng rất mê mẩn...

“Cái quái gì vậy?” Rút cổ một cái, Cổ Dục có chút nghi ngờ hỏi.

“Xin chào tất cả quý vị khán giả, các bậc cha chú, các anh, các chị, các chị các em và toàn thể mọi người.”

“Chào buổi sáng, mọi người hãy giang rộng bàn tay vàng, bàn tay bạc, và cùng high với âm nhạc của tôi nha...” Đang lúc Cổ Dục cảm thấy không thích hợp ở đây lâu thêm chút nào nữa, vị đại tỷ trên sân khấu cũng ra tay và bắt đầu hô lên.

Mà nghe cô ta nói, dưới khán đài thật sự có không ít người bắt đầu vỗ tay hô hoán.

Bao gồm cả cái tên mập nhỏ ở bên cạnh Cổ Dục, nước miếng của tên mập nhỏ này cũng sắp chảy xuống rồi. Phải nói, những người này không biết chọn người hay sao?

Chương 381. Tiết mục văn nghệ nông thôn

Chương 381: Tiết mục văn nghệ nông thôn

Ngay khi Cổ Dục cảm thấy tam quan của mình đang sụp đổ, người phụ nữ trên sân khấu kia bắt đầu hát.

“Sân ga dài, ôi, sự chờ đợi đã lâu ...”

Bài hát này rất cũ. Đó là một bài hát từ năm 1987. Cổ Dục chỉ nghe cha mình hát khi còn nhỏ, nhưng bài hát này bây giờ được hát ở đây. Hiện tại, có đến 90% khán giả đang chăm chú nghe bài hát, có thể thấy khán giả ở đây vẫn còn rất đón nhận đó nha.

Mặc dù người phụ nữ này ăn mặc hơi thô tục nhưng hát cũng được, ít nhất là không lạc tông.

Nhưng bạn cho rằng điều này đã kết thúc à? Sao có thể như thế được chứ!

Sau khi hát xong đoạn thứ nhất, trong đoạn nhạc dạo, người phụ nữ này lại rap, nhưng lời bài hát của đoạn rap này có chút hỗ báo.

Ví dụ như câu này Cổ Dục đang nghe...

“Lên không được cầu lớn làm sao bây giờ?”

Làm gì? Người đàn ông mập bên cạnh nói gân giọng nói cho Cổ Dục ...

“Tìm cô gái Tiêu Âm.” (Tiêu Âm: ý là thổi tiêu, nghĩa đen nghĩa bóng đọc giả tự hiểu nha, hắc hắc...)

Hắn rất khó tưởng tượng, lên cầu với tìm cái kia có liên quan gì?

Sau đó, hắn thấy rằng dường như cả quảng trường chỉ có bản thân là trở thành người duy nhất khác lạ ở đây, như thể mọi người đều biết điều đó là gì. Đột nhiên hắn hiểu tại sao phát sóng trực tiếp bọn họ là hết lại kiếm được tiền như vậy, mặc dù hắn không hiểu ý tứ của những tiếng la hét của bọn họ có nghĩa là gì, nhưng có người lại hiểu.

Mặc dù toàn bộ Trung Quốc hiện có 400 triệu cư dân thành thị, nhưng vẫn còn hơn 700 triệu người có hộ khẩu ở nông thôn, đều rất đông.

Nếu dựa vào số lượng dân số, chủ lưu và phi chủ lưu mà nói, trên thực tế thì cái gọi là chủ lưu thực sự là phi chủ lưu, chủ lưu không phải là chủ lưu chính thống.

Nghĩ về điều này, lông mày Cổ Dục bất giác nhíu miêng lên, trong lòng luôn cảm giác mình phát hiện ra một cái gì đó phi thường.

Sau khi dừng xe một cách đầy cứng nhắc, tiếp đó Cổ Dục đẩy xe ra phía sau quảng trường cuồng nhiệt để bắt đầu tập lái.

Hiện tại hắn đã biết cách khởi động xe, tăng ga và thắng thì chả còn vấn đề gì lớn nữa.

Dù sao ô tô hắn còn biết lái, mô tô này càng không là vấn đề rồi. Cho nên sau khi thành thạo được một chút và nắm giữ các thao tác cần thiết thì hắn chuẩn bị đi tìm chú Ba để trở về nhà. Mà lúc này vị đại tỷ kia ở trên sân khấu hát hai ba bài rồi cũng chuẩn bị bước xuống.

Nhưng người lên sân khấu tiếp theo còn cây con mắt hơn.

Người lên sân khấu cũng là một đại tỷ, mặc váy da, áo vest nhỏ, còn hở nhiều chỗ, mặc như không mặc. Phải biết bây giờ là cuối tháng 9 nên trời rất lạnh, Cổ Dục đã mặc một chiếc áo

khoác để giữ ấm cơ thể của mình rồi, thế nhưng cô ấy vẫn ăn mặc như vậy.

Mà cô ấy cũng không có một mình đi lên. Còn có một người khác vác một cái ống thép cho cô ấy rồi đặt nó lên sân khấu. Không cần phải nói thêm về những gì sẽ được biểu diễn...

Chắc chắn rồi, khi âm nhạc vang lên người phụ nữ đang ở trên sân khấu cũng bắt đầu.

Cổ Dục đã từng xem kiểu nhảy này trước đây, nhưng đó là một cuộc thi đấu trên TV.

Tuy nhiên người phụ nữ này lại có những cử chỉ thể kia... Cô ta xoay ở phía trên, rồi thỉnh thoảng đem áo lót nhỏ làm lộ ra ngoài, hoặc thỉnh thoảng còn vén váy lên khiến cho đám thôn dân ở dưới đài hò hét một trận vang trời. Đối với chuyện này, Cổ Dục đành bó tay rồi...

Ngay khi hắn đang suy nghĩ xem mình có nên về trước hay không thì Phùng Thu Nhân đã đi tới. Cô nhóc đến tìm Cổ Dục để đi gọi hắn về nhà ăn cơm, Lâm Lôi thấy Cổ Dục đã đi lâu còn không về, cơm trưa đã dọn xong rồi nên cô kêu Phùng Thu Nhân đi tìm hắn. Kết quả vừa tới thì thấy ngay một màn này.

“Này?” Khi Cổ Dục nhìn thấy Phùng Thu Nhân, Phùng Thu Nhân cũng nhìn thấy hắn đang chăm chú nhìn người phụ nữ đang xoay trên cái cột ở trên sân khấu. Tiếp đó hai mắt cô bé như toả sáng rồi chạy tới cười tùm tùm nói.

“Đi thôi, đi thôi, tôi không có nhìn những thứ này, tôi vốn là muốn kéo chú ba đi mà thôi.” Nhìn Phùng Thu Nhân chạy tới, Cổ Dục có chút ngượng ngùng nói.

“Đừng có gấp! Chú xem cô ấy xoay tốt chưa kìa.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, ai biết Phùng Thu Nhân cũng không

cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn cười nói. Sau đó nghiêm túc nhìn về phía sân khấu, đồng thời quan sát bộ dạng của cô ta. Lần này đến lượt Cổ Dục cũng sững sốt ...

“Nhìn... có cái gì mà nhìn chứ?”

“Nhìn xem, sao lại không nhìn chứ. Hiện tại cũng là ban ngày mà, nếu như xem tiếp một hồi đến buổi tối. Không chừng còn có hát “Nhị nhân chuyên” cái này càng hay nữa, còn có biểu diễn ở trên sân khấu thoát y nữa đó nha.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Phùng Thu Nhân cười tủm tỉm nhìn hắn nói.

Mà nghe được cô bé nói như vậy, Cổ Dục ở trên đầu lập tức bay ra ba đường vạch đen. Cái quỷ gì thế này? Đầu độc thanh thiếu niên sao?

“Trong thôn mấy năm trước diễn kịch đúng là rất loạn, có khi còn cởi quần áo thoát y, khán giả còn có thể đi lên sờ một cái nữa chứ. Thế nhưng mấy năm gần đây thì đã không có nữa rồi, nhưng mà mở hội xe thì vẫn sẽ thường như vậy”

Khi Cổ Dục đưa Phùng Thu Nhân về nhà, hắn thấy Lâm Lôi và Lý Vân Vân đã làm xong bữa trưa.

Bữa trưa chính là món bánh kẹp của Lâm Lôi, giòn ở bên ngoài bên trong mềm.

Ngoài hạt tiêu và khoai tây cắt nhỏ, Cổ Dục còn dạy họ làm thịt lợn băm tẩm hương cá, thịt lợn cay, cũng như thịt bò muối mà Cổ Dục đã chế biến cách đây một thời gian. Còn có thịt xông khói, cộng với nước sốt mì ngọt, dưa chuột bào sợi. Bởi vì Cổ Dục không thích mùi vị của hành lá, cho nên trừ hắc mọi người đều cho thêm hành lá vào, cuộn những thứ này vào bánh kẹp, sau đó cắn một miếng.

Phải nói là cực kỳ thơm ngon, mà ăn kèm có có súp cà chua cùng món thịt bò hầm.

Chương 382. Đắc tội không nổi

Chương 382: Đắc tội không nổi

Bình thường nói thì khi hầm thịt bò thì bộ phận ngon nhất chính là phần nạm bò. Nhưng mà Cổ Dục cho rằng nó béo nên đã đổi dùng phần vai bò để hầm. Chủ yếu là muốn thử xem như thế nào, bởi vì hầm trong thời gian dài, thịt bò bị nát sẽ không ngon. Thịt bò này được hầm trước khi hấn rời đi, mà hấn cũng nói với Lâm Lôi khi nào thì tắt lửa, vì vậy không cần phải lo lắng những thứ này.

Khi những món ăn này được bung ra bàn, Cổ Dục cũng không khách sáo, hấn vừa cuộn bánh ăn vừa uống canh. Sau khi ăn liên tiếp ba cái bánh lớn thì Cổ Dục nói với cảnh tượng đã nhìn thấy hôm nay. Thành thật mà nói thì nghĩ lại hấn vẫn còn thấy sợ.

Nhưng khi hấn nói xong, Lâm Lôi và Lý Vân Vân ở phía đối diện lại rất bình tĩnh, hiển nhiên bọn họ đã từng nhìn thấy những điều đó rồi.

Nghĩ xem, nếu bọn họ còn chưa nhìn thấy thì ai đã đưa Phùng Thụ Nhân đi xem đây?

Cổ Dục chỉ có thể bày tỏ sự xấu hổ của mình về điều này, tại sao hấn lại là người duy nhất trong cả thôn chưa xem một vở kịch như vậy. Nhưng thành thật mà nói, nếu có, thì hấn thực sự cũng muốn xem một chút.

“Chắc sẽ có cơ hội thôi. Về cơ bản, những đoàn hát này sẽ về hát ở nhiều thôn khác nhau sau khi thu hoạch mùa thu.

Không phải chúng ta ngày mười một sẽ... đi nhà của anh sao? Khi chúng ta trở lại có lẽ cũng có thể xem được, đến lúc đó em sẽ giúp anh đi hỏi một chút.”

Nhìn thấy sự tò mò trong mắt Cổ Dục, Lý Vân Vân ở bên cạnh cũng cười nói với Cổ Dục, có thể thấy rằng cô thực sự không có bất cứ mâu thuẫn nào với những thứ này.

Nghe những gì họ nói, Cổ Dục cũng gật đầu một cái, có lẽ cũng cần phải phổ cập kiến thức một chút. Tốt thôi, loại kiến thức này có hay không cũng không có quan trọng.

Dù sao thì ở bên cạnh hẳn lúc này cũng có rất nhiều đại mỹ nữ mà.

Sau khi Cổ Dục và những người khác dùng bữa xong thì lúc này chú Ba mới chạy xe máy về đến nhà. Hiển nhiên là chú ba giờ này mới về là do ở lại đó xem mấy tiết mục kia, thật sự là nhìn không ra chú Ba bình thường thành thật như vậy lại thích xem mấy cái tiết mục này như vậy.

“Tiểu Dục, cháu về sớm quá, đằng sau vẫn còn nhiều tiết mục hay lắm nha.” Nhìn thấy Cổ Dục đang nghịch mô tô ở cửa, chú Ba cười tủm tỉm nói.

Nghe thấy lời nói của chú ba, Cổ Dục không khỏi gượng cười. Lúc này hẳn đang tưởng tượng đến, tiết mục hay và chú Ba nói đến là tiết mục gì. Nhưng hẳn chỉ có thể nói chú Ba này thật sự là quá nhàm chán rồi.

Cuộc trò chuyện giữa Cổ Dục và chú ba ở đây đương nhiên người khác không biết.

Mà ở bên kia, những cửa hàng bán xe máy giảm giá gần như đã đóng cửa vào lúc hai giờ chiều. Trong đó có những chiếc xe máy giá rẻ có giá 8000 tệ được 90% người dân ở thôn Cổ Gia mua đi.

Xe máy tầm trung cũng được bán khoảng 40% và lực lượng chủ yếu vẫn là người đến từ Cổ Gia thôn.

Trong số những chiếc mô tô cao cấp đó, chỉ có Cổ Dục là người đã mua chiếc xe đắt nhất.

Kỳ thực thành tích tiêu thụ cũng không tệ, nhưng sau khi quay trở lại cửa hàng, sắc mặt của những người này không được tốt cho lắm.

Nguyên nhân chính là vì Cổ Dục

Người quản lý ở đó không để ý nhiều đến Cổ Dục sau khi giải quyết chuyện của Cổ Dục, nhưng anh ta vẫn nhớ vấn đề này.

Sau khi Cổ Dục rời đi, anh ta cố ý hỏi những người ở thôn Vĩnh Bình bên cạnh mình để xem Cổ Dục này có phải là người mà anh ta biết và không thể đắc tội hay không.

Mà sau khi nhận được xác nhận, chân anh ta cũng bị dọa cho mềm nhũn.

Kể từ đó, mặc dù vẫn tươi cười niềm nở nhưng trong lòng anh ta đang mắng mỗ. Sau khi tất cả người trong thôn rời đi, sắc mặt anh ta lập tức tối sầm lại, tiếp đó thì gọi điện thoại cho ông chủ để thông báo lại chuyện này.

Lúc này, cái gã đeo kính còn chưa biết chuyện gì xảy ra, gã vẫn còn đang chán nản chuyện hoa hồng của mình đã bị tên mập mập kia lấy mất.

Hoa hồng của họ khi bán những chiếc xe máy này là 5%. Chiếc xe máy mà Cổ Dục mua ban đầu là 23,800 giảm đi 800 vậy là còn 23.000. Sau đó, do mâu thuẫn mà người quản lý đã giảm giá hẳn 1.000 tệ, và giá giao dịch là 22.000 tệ.

Năm phần trăm chính là 1,100 tệ. Lương trung bình trong thị trấn chỉ có hơn 2,000 tệ. Cậu thanh niên mập mập tương

đương với việc vô duyên vô cớ nhặt được nửa tháng tiền lương, việc này khiến hắn ta cảm thấy chán nản. Nhưng mà hắn không biết chuyện buồn bực hơn còn ở phía đằng sau.

Sau khi bọn họ quay trở lại cửa hàng trong thị trấn, việc tổ chức một cuộc họp tổng kết là điều đương nhiên.

Khi những người này vào họp, câu đầu tiên của quản lý kia chính là: “Đào Tu, cậu bị đuổi việc, có thể đi ngay bây giờ.”

Đào Tu là tên của gã đàn ông đeo kính, sau khi nghe thấy lời của quản lý nói, hắn sững sốt một chút thì lập tức kinh ngạc chỉ tay vào chính mình.

“Quản lý, tôi sao? Tại sao?” Nhìn quản lý trước mặt, Đào Tu sững sốt.

“Cậu còn cần hỏi tôi sao? Cậu không biết mình đã làm gì sao?” Nhìn bộ dạng của Đào Tu, người quản lý không khỏi cười thầm, nhưng lời nói lại rất kiên định.

“Không phải chứ! Quản lý, anh định sa thải tôi chỉ vì hai tên nhà quê kia sao?” Nghe quản lý nói vậy, vẻ mặt của Đào Tu bối rối, phải biết rằng bình thường anh ta đút lót và nịnh nọt quản lý rất nhiều, nhưng bây giờ quản lý lại nói anh ta đã bị sa thải, làm cho anh ta cảm thấy thực sự thiệt thòi.

“Chúng ta đang bán hàng, cậu suýt chút nữa đánh nhau với khách hàng, không sa thải cậu thì sa thải ai đây? Tôi đã nói với ông chủ về việc này rồi, cậu có thể rời đi được rồi.” Nhìn Đào Tu, trong lòng người quản lý không khỏi lẩm bầm khinh bỉ. Tên này bị đuổi việc mà không biết tại sao lại bị đuổi, bọn họ sa thải hắn đơn giản vì sợ Cổ Dục sẽ gây rắc rối cho bọn họ thôi.

Quả thực đó là lỗi của Đào Tu, hắn ta không thể để công ty chịu trách nhiệm vì lỗi của hắn được, đúng không?

Vì vậy, sa thải hắn ta ngay lập tức là lựa chọn tốt nhất.

Chương 383. Phỉ thúy

Chương 383: Phỉ thúy

Cổ Dục đương nhiên không biết cửa hàng xe máy kia đang chọn việc làm để tránh rắc rối.

Nếu hắn biết... thì vẫn là câu nói đó, đoán chừng hắn cũng không để tâm.

Suy cho cùng với thân phận của hắn bây giờ thật sự không cần quan tâm đến những vấn đề nhỏ nhặt này.

Buổi chiều Cổ Dục một lòng nghiên cứu chiếc xe mô tô, dù sao cũng mới mua. Giống như một đứa trẻ mới mua đồ chơi, phải chơi vui vẻ mấy ngày mới được.

Điều này cũng đúng với Cổ Dục, hắn chạy xe máy và đi dạo quanh thôn vào buổi chiều. Tất nhiên, hắn không quên đến cây xăng trên đường quốc lộ để đổ một ít xăng mới quay trở về.

Một buổi chiều bình dị trôi qua, buổi tối sau khi Cổ Dục ăn xong thì tiếp tục cùng Lâm Lôi về nhà, sau đó hắn làm gì thì mọi người cứ tự mình đoán..

Nhưng ngày hôm sau khi đứng dậy về nhà, hắn phát hiện bể nước bí mật của mình, trong đó ngoài cá còn có một số thứ khác.

Trên thực tế những ngày này ngoài cá Cổ Dục quả thực đã bắt được rất nhiều thứ.

Ví dụ, một cây san hô đỏ không quá lớn, hoặc một số long diên hương các loại.

Nếu bán chắc cũng được mấy triệu, hiện tại hẳn cũng không thiếu tiền nên chưa có bán mà dự định sau một thời gian sẽ tính tiếp.

Nhưng hôm nay trong bể nước bí mật của hắn đột nhiên xuất hiện vài chiếc rương lớn.

Không phải một mà là một vài chiếc, hơn nữa nhìn vào những chiếc rương có phần mục nát này còn có rong rêu bám ở bên trên. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì những thứ này hẳn là đồ cổ rồi.

“Nhìn xem một chút nào...” Gãi đầu một cái, Cổ Dục không khỏi thấp giọng lầm bầm một câu.

Nhất định phải biết ngày thường đồ cổ sẽ là câu từng cái một, bây giờ thì cái quái gì đã xảy ra đây? Còn nhiều món câu được một lúc như vậy?

Trở về phòng Cổ Dục trực tiếp lấy những chiếc rương này và mở ra, quả nhiên có một số đồ cổ bên trong.

Có vẻ như là từ thời nhà Minh, tổng cộng có 4 cái rương. Trong đó có 4 cái đựng bình gốm sứ, cũng là cùng loại với cái bình sứ trước kia Cổ Dục đã bán cho Tiết Thanh Huyền.

Nó có kích thước gần như nhau và tay nghề cũng tương tự, có vẻ như sự chênh lệch về giá là không lớn.

Tuy nhiên, có một chiếc rương bên trong không phải đồ sứ mà là một khối ngọc bội có ánh sáng xanh lục, khối ngọc phi thúy này là một khối ngọc nguyên khối, kích thước rất lớn.

Đường kính khoảng ba mươi phân, chiều rộng khoảng ba mươi phân, tuy rằng có một số góc cạnh, nhưng về cơ bản có thể coi như một khối ngọc phi thúy vuông vắn ba mươi phân.

Theo quan điểm của Cổ Dục, khối ngọc này làm vòng tay mười đôi hay tám đôi đối với khối đá này không thành vấn đề.

Những mảnh vụn còn sót lại cũng có thể chế tác thành nhẫn đeo cũng được.

Vấn đề duy nhất là thứ này quá đẹp, độ trong suốt và màu xanh lục có chút không giống thật, nhưng Cổ Dục rất rõ đây là thứ tuyệt đối không thể làm giả được.

Dù sao cũng là đồ vật mà hần câu lên được, rất có thể vào thời nhà Minh, khi Trịnh Hòa trở về sau chuyến du hành tới Tây Dương. Ông ta bắt những quốc gia Đông Nam Á cống nạp châu báu cho, nhưng không ngờ lại bị đắm tàu và sau đó hiện tại lại bị hần câu lên được.

Mặc dù trong lòng có một số suy nghĩ nhưng Cổ Dục vẫn quyết định hỏi chuyên gia.

Vì vậy, trước tiên hần gửi tin nhắn cho Triệu Văn Quang, bảo nếu hần ta rảnh thì cùng hần video call một chút, hần có đồ vật muốn cho ông ấy xem.

Triệu Văn Quang vẫn rất có lòng, khi nhận được tin nhắn của Cổ Dục, ông ta thực sự có khách nhưng vẫn đưa khách cho trợ lý của mình đón tiếp rồi ông đi đến chỗ khác để gọi cho hần.

“Yo, chú em đó sao, đã lâu không gặp, cậu vẫn khỏe chứ !”

Vừa bắt máy bên kia Triệu Văn Quang đã cười ha hả nói.

“Nhờ phúc của ông, tôi sống khá tốt. Đúng rồi, anh Triệu! Tôi có một vài món đồ mới đây. Làm phiền ông xem và đánh giá một chút.” Nghe Triệu Văn Cương nói Cổ Dục mỉm cười rồi chấp tay trước mặt hần ta, tiếp đó cầm ba cái bình lên.

Quả nhiên đúng như hần nghĩ, sau khi Triệu Văn Quang nhìn thấy ba chiếc bình sứ này. Ông ta lập tức nói với Cổ Dục về những đồ vật này, mấy món này với cái bình sứ bán trước đó giá cũng không khác là bao, trên cơ bản thì giá khoảng 28-30 triệu. Cổ Dục muốn bán thì ông ta có thể giúp giới thiệu

người mua. Tất nhiên, nếu Cổ Dục muốn tiền đến tay nhanh hơn thì có thể bán với giá 29 triệu.

Gần đây, lô tiền vàng mà Triệu Văn Quang nhận được từ Cổ Dục lần trước đã được bán hết rồi. Tuy không tính là rất nhiều tiền nhưng đó là một khoản lãi không hề nhỏ.

Hiện tại kinh phí đã có, mua ba cái bình sứ này cũng không là vấn đề lớn. Dù sao bán thứ này cũng không cần lo lắng sẽ không bán được. Ở Trung Quốc hay người nước ngoài đều thích đồ cổ loại này.

Những thứ này dù ở Trung Quốc hay nước ngoài đều khá phổ biến, đương nhiên hẳn ta không muốn bán những thứ này ra nước ngoài.

Đồ cổ cũng được phân thành nhiều hạng. Loại cao nhất đương nhiên là bảo vật quốc gia, nhưng giống như những món đồ mà Cổ Dục câu được, những món đồ cổ này ban đầu được sản xuất vào thời nhà Minh để mang đi và tặng để thể hiện khí chất của một đất nước vĩ đại và được sử dụng để ngoại giao, nếu không Trịnh Hòa sẽ không thể mang nó lên thuyền, phải không?

Vì vậy, không có vấn đề gì khi bán những thứ này ra nước ngoài.

Triệu Văn Quang dù có thế nào cũng không thể muốn sưu tầm những thứ giá trị này.

Nghe hẳn nói cái này, Cổ Dục cũng gật đầu, có thể bán cho hẳn ta thì đỡ phiền phức. Hơn nữa hẳn ta cũng biết rõ hơn về đồng đồ cổ này.

“Được, vậy thì quyết định như vậy 29 triệu, tôi bán một lúc 3 cái cho ông. Tìm thời gian thích hợp tôi sẽ đi Đế Đô mang tới cho ông. Nhân tiện, ông lại xem một chút cái này dùng để

làm gì hoặc có thể bán không?” Cổ Dục cũng suy tính tới vấn đề này, vì vậy trực tiếp nói.

Chương 384. Về nhà

Chương 384: Về nhà

Sau khi nói xong, hắn cũng cầm điện thoại hướng tới khối ngọc phỉ thúy kia.

Nhìn khối ngọc phỉ thúy này, Triệu Văn Quang ở đằng kia lập tức đen mặt.

Nhìn thứ này ấn tượng đầu tiên của hắn ta chính là, đây là đồ giả ư?

Bởi vì trong mắt ông ta, cái này nhìn rất giống thủy tinh. Bằng không màu xanh lục lại trong suốt như vậy? Nhưng ông ta biết rằng Cổ Dục không phải là người dám cầm pha lê để đi gạt người.

Mà cho dù đó là không phải thủy tinh, chưa nói đến những người trong nghề, ngay cả ông ta cũng có thể nhìn ra được. Rõ ràng dựa trên kiến thức và suy nghĩ tổng hợp lại thì ông ta đoán khối ngọc này có thể là đồ thật...

“Hít hà...” Nghĩ đến đây, đôi mắt của Triệu Văn Quang sáng lên ngay lập tức, đây chắc chắn là ngọc bích thật, và nó dường như là loại ngọc hiếm nhất trong số các loại ngọc bích. Đây là loại pha lê Đế Vương Lục, hơn nữa còn lớn như thế, cái này ... cái này ... vô giá

Nếu đây là sự thật thì tính ra một gram có giá không dưới 70 ngàn tệ. Ở đây Cổ Dục có miếng lớn như vậy, theo kích thước này thì trọng lượng ít nhất cũng phải 10 cân, tức là 5kg. Ước tính bán 70 ngàn tệ mỗi gram thì cái này cũng có giá vào

350 triệu. Nếu tính giá trị lịch sử của món đồ này, thì nó là thứ từ thời nhà Minh, giá trị tổng thể của thứ này, ôi...

Triệu Văn Quang không nhìn được mà hít sâu một hơi, cái giá này thật khó ước lượng nha...

“Cậu Cổ, đồ này của cậu tôi định giá không tốt cho lắm, nhưng tôi có thể giúp cậu liên hệ với một người mua, đến lúc đó lại nói.....”

“Cũng được, không nóng vội.” Nhìn khỏi phi thủy trong tay, Cổ Dục suy nghĩ một chút, sau đó vừa cười vừa nói.

Sau khi tắt kết nối video, Cổ Dục đem những đồ vật này ném vào bờ cát trong không gian. Sau đó đi về hồ cá, đem mấy con cá có thể thả ra đều thả ra. Tuy nhiên sau khi thả hết ra, Cổ Dục nhìn gần trăm con cá ngừ, hắn không khỏi có chút xoắn xuýt, phải tìm thời gian bán chúng đi mới được.

“Cũng không biết Hứa Cẩm có con đường bán hay không, người trong nước dường như không thích ăn loại cá này lắm, người mua chủ yếu hình như là người của Nhật Bản? Hình như mình nhớ người mua cây san hô đỏ lúc trước là Vạn Vũ Dương. Ông ta chuyên môn mua bán với Nhật Bản và Hàn Quốc. Ừm, đợi có thời gian liên lạc một chút rồi nói sau!”

Sờ cảm một cái, Cổ Dục nhỏ giọng lầm bầm.

Nhưng mà hắn chỉ lầm bầm một câu mà thôi. Bề nước bí mật của hắn và miếng đất không gian rất khác biệt. Đất thì ít mà nước thì lại nhiều, để ở chỗ đó cũng không đáng ngại, chỉ là không tiện thay đổi, từ đầu đến cuối có cảm giác hình như thiếu một chút gì đó.

Sau khi đem cá thả ra, Cổ Dục cũng trở về ngủ một giấc.

Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều có chìa khóa nhà của Cổ Dục, các cô tự mình mở cửa đi vào.

Ngủ một giấc tỉnh dậy thì đã là giữa trưa, sau khi ăn xong cơm trưa, buổi chiều Cổ Dục cùng Phùng Thư Nhân cùng nhau chơi game.

Gần đây mặc dù Phùng Thư Nhân vẫn chủ yếu làm trực tiếp ngoài trời, nhưng mà cuối cùng trực tiếp ngoài trời cũng không có ý gì. Cho nên cô nhóc sẽ ngẫu nhiên phát trực tiếp trò chơi. Lúc trước cô nhóc có phát trực tiếp trò chơi Sekiro: Shadows Die Twice, kết quả là chết một cách rất thảm.

Mặc dù những người xem nhìn cô chơi chết thảm như vậy, họ cũng biết là do kỹ thuật của cô không ra gì. Thế nhưng nhìn cô chết thảm như vậy đúng là cũng không tệ.

Nhưng mà cô có chút không vui, dù sao thì cho dù là ai mà chơi game mà nhìn màn hình máu me be bét thế này chắc chắn là cũng không vui nổi rồi.

Thời điểm máu chốt cô nhóc sẽ đi tìm Cổ Dục tới hỗ trợ, Cổ Dục thực lực cường hãn, chỉ dựa vào phòng ngự hãn cũng có thể dễ dàng thông qua ả, chính là ngang tàng như vậy đây.

Đối với Cổ Dục mà nói, một ngày tùy tiện qua đi, thực ra cuộc sống như vậy hãn vẫn rất vui vẻ.

Cứ như vậy lại qua mấy ngày, Cổ Dục đi lên trường tiểu học trên trấn đón Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, ngày nghỉ cũng tính là đến rồi.

Lúc trước Cổ Dục đã cùng Cổ Quốc Khánh nói qua, quốc khánh hãn muốn trở về, Tống Minh, Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân cũng muốn cùng đi với hãn. Dĩ nhiên Lưu Phi Phi cũng cùng hãn ở một chỗ, như vậy Cổ Tú Tú ở lại một mình trong thôn cũng không có gì để chơi.

Cho nên Cổ Dục cũng chuẩn bị mang Cổ Tú Tú cùng đi theo.

Đối với chuyện Cổ Dục muốn dẫn Cổ Tú Tú đi Cáp Nhĩ Tân chơi, Cổ Quốc Khánh cũng hết sức yên tâm, cũng đã nói đáp ứng hẳn.

Về vấn đề an toàn trong nhà, đã giao cho chú ba.

Chú ba chỉ cần bớt chút thời gian trong ngày đi trông nom mấy con thú trong nhà.

Thực ra mấy con vật trong nhà của Cổ Dục có thể tự chiếu cố chính mình.

Chủ yếu là vì có nguyên nhân.

Vua Bầu Trời không biết là đực hay cái, nhưng gần đây nó có bạo phát một chút tình thương của mẹ. Nó thường giúp Cổ Dục chiếu cố bọn thú trong nhà.

Ví dụ như nếu lúc nó thấy đói bụng hay buổi sáng Cổ Dục quên cho nó ăn, nó thỉnh thoảng sẽ bay vào núi, bắt một ít gà rừng trở về. Nếu ăn không hết cũng sẽ cho Tiêu Hoàng Hậu, Trương Công Chúa tới ăn. Dù sao bây giờ Cổ Dục có mấy câu cá tự động, cũng không cần mỗi ngày đều câu, thỉnh thoảng quên cho nó ăn cũng là chuyện bình thường.

Lúc đó nó sẽ tự vào hồ cá đi bắt cá, thuận tiện còn có thể bắt cho Bạo Quân một ít. Giáo sư Thương chủ yếu ăn lương thực, các loại hạt dưa và hoa quả khô, nó có kho lúa nhỏ của mình. Bốn con thú nhỏ mặc dù bây giờ chưa đủ lớn, không thể tự mình đi săn. Nhưng mà ăn gì thì không thành vấn đề, Vua Bầu Trời có thể cho bọn nó ăn.

Về phần Vua Núi nó có thức ăn cho chó, Cổ Dục đối với Vua Núi hết sức yên tâm. Thức ăn cho chó đã đặt trực tiếp ở phòng bếp, nó đói bụng thì tự mình lấy ăn.

Chương 385. Mua lễ vật

Chương 385: Mua lễ vật

Nhiệm vụ của chú ba chủ yếu là đi xem một chút vấn đề an ninh trong nhà, không có gì ngoài ý muốn là được.

Sau khi thu xếp ổn thỏa, buổi chiều ngày 30 tháng 9, Cổ Dục lái chiếc GMC của hắn rời thôn Cổ Gia, đi theo sau là Tống Minh, Cổ Dục vội vã lái xe về Thành phố Cáp Nhĩ Tân.

Đi thẳng đến chạng vạng tối, Cổ Dục cũng về đến Thành phố. Nhưng mà hắn không có về nhà đầu tiên, nếu chỉ có hắn thôi, vậy chắc chắn hắn sẽ trực tiếp về nhà.

Nhưng một nhà lớn như vậy, nhất là còn có ba người là bạn gái hắn. Lần đầu ra mắt cha mẹ hắn cho nên cần chuẩn bị một chút lễ vật, ra mắt chính thức một chút vẫn tốt hơn.

Lúc này, bọn họ lái về đến khu nhà ở hắn mua lúc trước.

Ban đầu còn muốn căn nhà này để đầy lúc mùa xuân mới có thể ở, nhưng mấy cái cây của Cổ Dục thực sự quá mạnh mẽ. Trong thời gian cực ngắn đã đem mùi phòng xưa tan toàn bộ. Nhìn nhà mới của Cổ Dục, trong mắt của Tống Minh rất hài lòng.

Nếu mà nói xa hoa, thực sự nhà cô ở Đế Đô và Ma Đô càng thêm xa hoa. Nhưng mà nơi này chính là nhà của cô và Cổ Dục, dĩ nhiên nhìn nhà còn hài lòng hơn nhà của cha mẹ cô.

Mà ngoại trừ cô, mắt mấy người khác cũng phát sáng, Cổ Dục nhìn cái nhà mới này cũng tương đối hài lòng.

Đương nhiên, hấn đối với nhà ở thôn Cổ gia càng thêm hài lòng hơn. Nhưng phong cách khác biệt, cho nên cảm nhận là không giống nhau.

Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thu Nhân lúc mới bước vào còn có một chút khiếp sợ, chỉ sợ đụng hổng đồ gì. Nhưng mà Lưu Phi Phi và Cổ Tú Tú bắt đầu thích ứng hoàn cảnh, bắt đầu chạy nhảy lêu trên lêu dưới, mấy cô gái cũng từ từ thích ứng.

Nghỉ ngơi một chút, Cổ Dục mang theo mấy cô đi ăn một bữa cơm ở nhà hàng bên bờ sông, lúc trước Cổ Dục thích ăn cá sông, bởi vì mùi vị thực sự rất ngon.

Nhưng gần đây hấn đã ăn quen hải sản của hấn, những món này mùi vị hiện tại cũng trở nên bình thường, nhưng mà cuối cùng nói tới vẫn là ăn rất ngon.

Ăn xong bữa ăn, bọn họ còn đi dạo một vòng bên bờ sông, sau đó mới trở về nhà đi ngủ. Buổi tối hôm nay có Tống Minh ở, đặc biệt là Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi.

Lâm Lôi và Lý Vân Vân không tiện ở bên người Cổ Dục góp vui, nhưng mà chỉ có một mình Tống Minh, hôm nay Cổ Dục ngủ cũng tương đối trễ.

Ngày thứ hai, hấn vừa mở mắt phát hiện đã hơn 9 giờ, sờ bên cạnh một cái, để cho hấn bất ngờ là không thấy Tống Minh.

Ngẩng đầu lên thì thấy trên tủ đầu giường có để lại một tờ giấy.

Trên tờ giấy là chữ viết của Tống Minh, nhấn là dẫn mấy người Lý Vân Vân đi mua quần áo và quà ra mắt, một chút nữa sẽ trở về đón Cổ Dục cùng đi đến nhà cha mẹ hấn.

“Ách, đúng là mình sai lầm, mấy cô ấy lần đầu tiên tới nhà, sao có thể đến tay không....” Nhìn tờ giấy của Tống Minh để lại, đầu tiên Cổ Dục sững sờ, sau đó hiểu rõ.

Trước kia hắn không có mang bất kỳ cô gái nào về nhà, hắn không biết những thứ này cũng là chuyện bình thường.

Nhưng cân nhắc đến đồ muốn mua, Cổ Dục cầm điện thoại lên rồi trực tiếp chuyển cho Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Tống Minh mỗi người 1 triệu, đây là tâm ý của hắn.

Mà lúc này trong chiếc GMC của Cổ Dục, điện thoại của Tống Minh và mấy người kia cũng vang lên một tiếng. Khi thấy thông báo, Lâm Lôi và Lý Vân Vân giật nảy mình.

Sau đó sắc mặt của hai cô trở nên có chút là lạ.

Thực ra nội tâm của mấy cô có chút mâu thuẫn, Cổ Dục cho mấy cô tiền vì quan tâm tới các cô. Nhưng bản thân mình cùng một chỗ với Cổ Dục căn bản không phải vì tiền của hắn.

Cho nên lúc trước Cổ Dục muốn cho các cô tiền rất nhiều lần, nhưng mà các cô cũng không muốn. Cuối cùng cũng chỉ nhận 100 ngàn, hiện tại còn đang cất chưa động vào. Bây giờ đột nhiên nhận thêm 1 triệu, chuyện đầu tiên các cô muốn làm là chuyển tiền trả lại.

“Được rồi, đừng có khách khí với anh ấy. Mấy cô cũng là người của Cổ Dục, anh ấy cho các cô một ít tiền là việc phải làm, mấy cô không nên phụ tấm lòng của Cổ Dục.” Nhìn động tác của hai cô, Tống Minh đang lái xe làm sao không biết được các cô đang nghĩ gì. Trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của hai cô, sau đó cười nói với họ.

Cô biết rõ Cổ Dục làm vậy là có ý gì.

Giống như tài sản của cô bây giờ thực ra còn nhiều hơn Cổ Dục, nhưng Cổ Dục cho cô tiền, cô sẽ không cự tuyệt. Đó không phải là vì cô tham lam, mà vì cô biết, chút tiền này mặc kệ là Cổ Dục hay là cô đều sẽ không để ở trong lòng.

Số tiền này, đối với cô thì chính là việc tỏ thái độ, điều này có thể cho thấy thái độ của Cổ Dục đối với bọn họ.

Nghe Tống Minh nói như vậy, Lâm Lôi và Lý Vân Vân nhìn nhau, sau đó đặt điện thoại xuống. Mặc dù các cô không hiểu nhiều cái gì mà tỏ thái độ với không tỏ thái độ.

Nhưng mà lời Tống Minh nói hẳn là đúng, các cô chỉ cần nghe theo Tống Minh là được.

Thành phố Cáp Nhĩ Tân mặc dù không phải là một thành phố cấp một, cũng không quá lớn, nhưng dù sao nó cũng là thủ phủ của tỉnh Hắc Long Giang. Trong các thành phố cấp hai thì cũng có thể xếp ở giữa, dĩ nhiên cũng không thiếu cửa hàng xa xỉ phẩm, chẳng qua nếu nói tương đối tập trung thì ở đây cũng chỉ có mấy chỗ.

Lần này Tống Minh mang theo Lâm Lôi. Lý Vân Vân và Phùng Thu Nhân, còn có hai cái đuôi nhỏ đi theo tới trung tâm thương mại.

Vừa tiến vào, các cô có cảm giác có chút hoa mắt, trên cơ bản cửa hàng hàng hiệu quốc tế đều có ở đây, gì mà Chanel, Dior, Prada, Burberry, Cartier, Gucci, ở đây có thể nói là cái gì cần có thì đều có.

Mặc dù chắc chắn không bằng Ma Đô, Đê đô, nhưng cơ bản muốn mua gì đều được.

Liếc mắt nhìn hai bên, Tống Minh dẫn mọi người vào cửa hàng Prada.

Chương 386. Có bất ngờ

Chương 386: Có bất ngờ

Khi Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân nhìn thấy cửa hàng này một cái áo khoác đã bán hơn 30 ngàn, một cái áo vest hơn 20 ngàn, một cái váy hơn 7,8 ngàn. Chân của mấy cô có chút phát run, trong lòng muốn đi ra thể nhưng bị Tống Minh đè trở lại.

“Người dựa vào ăn mặc, phát dựa vào mạ vàng, hôm nay toàn bộ mấy người không tiêu hết một nửa tiền thì không thể được. Đi thôi, tôi sẽ gọi người đến lấy số đo của mấy người”. Nhìn Lâm Lôi và Phùng Thư Nhân có chút hoảng hốt, Tống Minh nở nụ cười.

Số tiền này ban đầu là cô muốn tự mình bỏ ra, nhưng mà bây giờ có Cổ Dục bỏ tiền. Vậy cô càng có nghĩa vụ đem hai cô em gái này ăn mặc cho thật xinh đẹp.

Sau đó cô gọi nhân viên tới lấy số đo cho Lâm Lôi và Lý Vân Vân.

Khi từng số đo xuất hiện, Tống Minh không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Trước đó cô chỉ biết là Lâm Lôi và Lý Vân Vân có giá trị nhan sắc rất cao, dù sao bình thường hai cô ấy mặc nhiều nhất chính là các loại quần áo thể thao không thể hiện dáng người. Kết quả số đo hình thể, khá lắm, đột nhiên Tống Minh cảm thấy có chút xiu cảm giác nguy cơ.

Lâm Lôi cao 1m65, nặng 48 ký, chân dài 103cm, ba vòng 101(G)-56-83, thân hình ma quỷ thể này làm cho người ta giận

sôi cả máu.

Lại phối hợp thêm gương mặt tinh xảo trời sinh của Lâm Lôi, có chút lạnh lùng nhưng lực sát thương cực kỳ mạnh mẽ.

Mà bên Lý Vân Vân cũng không lo lắng.

Lý Vân Vân cao 1m7, nặng 51 ký, chân dài 102cm, ba vòng 99(F)-55-86, đôi chân dài cũng khủng bố, vóc dáng người này cũng rất bá đạo.

Nhìn số đo này, Tống Minh không khỏi lấy số đo của mình và Lý Vân Vân so một chút.

Tống Minh cao 1m77, 48 ký, chân dài 106cm, ba vòng 93(D)-56-84.

Lúc bình thường cô đối với dáng người của mình rất có tự tin, nhưng mà nhìn Lâm Lôi và Lý Vân Vân, hai cô ngoài trừ khí tràng có chút không đủ, có vẻ như chỉ luận về giá trị nhan sắc và dáng người thì đúng là thật sự rất BUG.

Đồng thời cô cũng cân nhắc, Cổ Dục tìm mấy cô gái, dáng người đều có chút khủng bố như vậy. Hắn có phải hay không đối với dáng người cảm thấy rất hứng thú.

Trong lúc Tống Minh đang suy đoán, Phùng Thu Nhân cũng lấy số đo xong cũng đi ra.

Cao 1m63, nặng 45 ký, ba vòng..... 82(B)-52-79.

Tốt rồi, xem ra Phùng Thu Nhân muốn uy hiếp mấy cô còn sớm

Lấy số đo xong, Tống Minh đứng lên chọn đồ phù hợp cho các cô.

Phụ nữ mua quần áo, mấy ngày đều chưa chắc có thể phối xong. Nhưng bây giờ thời gian cấp bách, tất cả đều là do Tống Minh tính toán.

Rất nhanh, Tống Minh mua cho Lâm Lôi một cái váy liền thân không tay có hoa văn, sau đó cũng mua cho Lý Vân Vân một cái váy đen không tay, lại đi qua cửa hàng LV mua 1 túi xách. Lại qua tiếp Dior mua một đôi giày, sau đó lại đi qua cửa hàng khác mua một cái áo khoác. Chỉ với bốn trang bị này đã tiêu gần 100 ngàn.

Ban đầu Tống Minh nhìn mấy đồ này vẫn chưa đủ đâu, nhưng Lâm Lôi và Lý Vân Vân nói gì cũng không mua. Tiêu số tiền này các cô sắp lên cơn đau tim rồi.

Cho nên cuối cùng chỉ có thể từ bỏ đồ trang sức, sau đó đi cửa hàng nước hoa và mỹ phẩm, mua một ít nước hoa và đồ trang điểm. Cũng may Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng không có thói quen trang điểm.

Chỉ cần trang điểm nhẹ nhàng là được

Còn Phùng Thu Nhân Tống Minh cũng không có cho cô phôi cái gì, cô bé vẫn là một đứa nhỏ 17 tuổi, cho nên ăn mặc tùy tiện một chút, tươi tắn một chút là được.

Một cái quần jean, một áo khoác Prada, một đôi giày thể thao là được rồi.

Nhưng mà đừng tưởng như thế này là xong, ngoại trừ đồ các cô mặc, còn cần phải mua quà cho cha mẹ Cổ Dục nữa. Tống Minh làm chủ, cô mua cho cha Cổ Dục một cái thắt lưng Emma, mua cho một cái cặp táp .

Quà của Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng do cô hỗ trợ chọn, hai cô một người tặng cha Cổ Dục một cái bật lửa, một người thì một cái đồng hồ.

Cho mẹ hắn thì một người mua một cái áo khoác, một người thì tặng một bộ mỹ phẩm, hoàn mỹ. Nhưng mà phải nói, Cổ Dục là con trai quả thật không quá chú trọng những thứ này.

Chính hắn cũng không đeo đồng hồ, không mang thắt lưng, còn trông cậy hắn mua quần áo cho cha mẹ sao. Đó là điều không có khả năng, tặng quà hắn sẽ không, hắn chỉ cho tiền.

Nhưng mà lần trở về, mấy vấn đề này tự động đã được giải quyết rồi.

“Anh lái xe đi!” Hơn 10 giờ sáng, cuối cùng các cô ấy cũng vội vàng trở về nhà, khi Cố Dục xuống thì đã thấy mọi người đang đứng bên cạnh xe Tống Minh.

“Sao em không mua bộ quần áo nào vậy?” Quan sát Tống Minh một chút, Cố Dục tò mò hỏi.

Lúc này Tống Minh vẫn mặc bộ đồ lúc cô đến vẫn là một bộ tây trang nữ màu trắng, kết hợp với một cái quần dài, có lẽ đây là một phong cách gì đó. Nhưng Cố Dục là một tên thẳng nam, hắn có thể biết cái gì về phong cách thời trang, hắn chỉ biết là Tống Minh không có thay quần áo mà thôi.

“Em không thiếu quần áo, mau lên xe đi có bắt ngờ.” Nghe lời Cố Dục nói, Tống Minh nở nụ cười, sau đó nhướng lông mày nói.

“Có bắt ngờ sao?” Nhìn bộ dạng của cô ấy, Cố Dục nghi hoặc rồi ngồi lên vị trí lái, sau đó quay đầu nhìn sang, kết quả thật sự hai mắt tỏa sáng.

Châm ngôn nói rất hay, người đẹp vì lụa, ngựa đẹp vì yên.

Dáng vẻ của Lâm Lôi và Lý Vân Vân vốn dĩ rất dễ nhìn, nhưng bởi vì ăn mặc bình thường cho nên nhìn thật sự rất đơn giản chất phát. Nhưng mà bây giờ Tống Minh giúp cho các cô ấy thay đổi một chút, hai cô gái này trong nháy mắt từ mỹ nữ nông thôn đã biến thành mỹ nhân thời thượng rồi.

Thật là xinh đẹp, trước kia hai cô cùng Tống Minh có kém hơn một chút. Thế nhưng bây giờ hầu như không có chút khác biệt gì.

“Đẹp không?” Nhìn ánh mắt của Cố Dục, lúc này Lâm Lôi rụt rè hỏi một câu.

Chương 387. Cả nhà mở tiệc

Chương 387: Cả nhà mở tiệc

“Ừm, đẹp.” Mà nghe cô ấy rụt rè hỏi như vậy, Cổ Dục cảm giác khí chất ban đầu không có gì khác nhau, dường như bị phá vỡ ngay lập tức. Tốt rồi! Châm ngôn nói rất hay, phụ nữ xinh đẹp nhất là phụ nữ tự tin. Tống Minh đẹp như vậy, có liên quan rất lớn với khí tràng và sự tự tin của cô ấy.

Tự tin của cô ấy đến từ học thức, sự nghiệp và gia đình.

Mà những thứ này, người khác không có được.

Chuyện xưa có nói, mặc vào long bào cũng không giống thái tử, đây là nói Lâm Lôi và Lý Vân Vân bây giờ. Mặc dù nhan sắc 98 điểm nhưng không thể tiếp cận 99 điểm, nhưng kém một chút chính là vẫn kém một chút.

Nhưng mà Cổ Dục rất thích việc các cô vẫn kém một chút kia.

“Chú! Còn cháu?” Nghe được lời nói của Cổ Dục, Phùng Thư Nhân ở phía sau cũng mỉm cười bu lại. Mà nhìn cô, hẳn cũng bắt đầu cười.

“Cháu? Còn kém xa lắm, quá gầy, xem hai cái chân đũa của cháu đi. Sau khi trở về phải ăn thêm nhiều thịt.” Nhìn Phùng Thư Nhân, Cổ Dục vừa cười vừa nói.

“Dừng! Chú thật là bất công, mẹ và thím Lý chân nhỏ cũng giống cháu, chị Tống so với cháu còn nhỏ hơn, cháu cũng đâu thấy chú ghét bỏ. Hừ!” Nghe Cổ Dục nói, Phùng Thư Nhân không khỏi nhăn mũi một cái, sau đó vẻ mặt không vui nói.

Nghe cô bé nói, người trong xe không khỏi nở nụ cười, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi ở phía sau cũng cười theo.

Hai đứa vừa rồi mặc dù chỉ đi theo, nhưng không có khả năng chỉ mua cho người lớn mà không mua cho hai đứa nhỏ. Nhưng mà cũng không phải mua ở mấy cửa hàng kia, mà mua ở cửa hàng quần áo trẻ em.

Bây giờ hai đứa nhỏ mặc hai bộ đồ này, thật đúng là dễ thương.

Ở trong xe cười đùa một lúc, Cổ Dục và mọi người lái xe đi về nhà cha mẹ hẳn. Đến dưới nhà cha mẹ Cổ Dục, khi bọn họ đi lên lầu thì không ít người nhìn lại.

Không thể không nói, mấy người Tống Minh thật sự quá đẹp, làm cho không ít người đều có một chút ghen tị. Tuy nhiên bọn họ nghĩ như thế nào, những chuyện đó cùng bọn họ không có quan hệ gì.

Dẫn theo mọi người, Cổ Dục đi lên lầu, khi hẳn mở cửa vào nhà.

Cha mẹ của hẳn đang ở trong nhà bận rộn.

Bởi vì biết hôm nay Cổ Dục muốn dẫn cả một nhà tới, cha mẹ Cổ Dục đã bắt đầu chuẩn bị từ mấy ngày trước. Nhất là hôm qua, một chút đồ ăn tương đối khó xử lý đã được bọn họ sớm chuẩn bị tốt, đợi đến hôm nay để nấu.

“Cha, mẹ, chúng con về rồi.” Nghe tiếng máy hút khói trong phòng bếp không ngừng vang lên, Cổ Dục lớn tiếng kêu, cha mẹ Cổ Dục cũng từ phòng bếp thò đầu ra.

Thời điểm nhìn thấy cả một nhà đầy người, bọn họ cũng ngây ngẩn cả người.

Không phải ngạc nhiên vì nhiều người, vì bọn họ biết sẽ đến nhiều người như vậy. Bọn họ kinh ngạc mấy người Lâm

Lôi trông khác quá, còn có Tống Minh rất cao nữa chứ.

“Nào, nào nào! Nhanh vào đi, đồ ăn xong ngay thôi.” Sửng sốt một chút, mẹ Cổ Dục mới cười nói.

“Anh đi giúp mẹ.” Sau khi đưa dép lê cho mọi người, Cổ Dục cũng muốn đi phòng bếp giúp đỡ, nhưng bị Lâm Lôi và Lý Vân Vân kéo lại.

“Đề bọn em đi.i” Nhìn Cổ Dục, hai cô nở nụ cười rồi sau đó đi vào phòng bếp giúp đỡ. Mà các cô đúng là dân chuyên nghiệp, so với cha Cổ Dục giúp đỡ thì chuyên nghiệp hơn nhiều. Thấy như vậy, cha hẳn cũng đi ra ngoài hút thuốc.

Một bên hút thuốc, một bên nhìn con mình mang về những người con dâu này, ông càng thêm hài lòng. Thêm Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi vây bên người ông, gọi ‘ông ông ông’ không ngừng, ông lại càng thêm vui vẻ. Mặc dù không phải cháu gái ruột, nhưng cảm giác có cháu thế này quả thật là quá tuyệt vời.

Dưới sự giúp đỡ của Lâm Lôi và Lý Vân Vân, đồ ăn rất nhanh đều dọn lên bàn. Khi mọi người đều ngồi xuống, Tống Minh cũng rất hào phóng giới thiệu trước chính mình cộng thêm tặng quà ra mắt.

“Chào chú, dì! Cháu là bạn gái của Cổ Dục, cháu gọi là Tống Minh. Lần đầu gặp mặt, đây là chút quà, còn xin hai người vui vẻ nhận.” Tống Minh nhìn cha mẹ Cổ Dục, tự nhiên hào phóng nói, trước đó Cổ Dục có nói qua tình huống của Tống Minh với cha mẹ.

Cho nên cha mẹ hẳn biết, vị này chân chính là một người xuất thân giàu có. Lúc đầu bọn họ còn nghĩ kiểu người thế này có phải là sẽ ngang ngược càn rỡ giống như trên phim truyền hình hay không.

Ai biết... kết quả lại rất lịch sự, ít nhất ấn tượng ban đầu thật sự là không tệ.

“Dì chú.... Đây là chút tâm ý của cháu.”

“Đây là, của cháu...” Thấy Tống Minh đưa quà, lúc này Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng lập tức lấy quà của mình ra đưa qua.

Mặc dù hai cô không biết nói chuyện giống như Tống Minh, nhưng cha mẹ Cổ Dục cũng rất vui vẻ. Ưu tú, xinh đẹp, hiền dịu, còn có thể chăm sóc người khác. Hơn nữa cũng xem như là vợ của con mình, còn có cái gì mà không hài lòng đây? Còn bất mãn nữa thì sẽ bị trời phạt đó nha.

“Tốt tốt tốt, tốt tốt tốt, đây là lì xì dì chuẩn đi cho mấy cháu, cầm lấy nha.” Sau khi nhận quà, mẹ Cổ Dục cũng nói thật nhiều tiếng tốt, sau đó từ trên người lấy ra 3 bao lì xì đưa tới, cái này là tập tục của Đông Bắc.

Bạn gái lần đầu tiên đến nhà phải cho lì xì.

Cổ Dục cũng không để cho cha mẹ hấn thua thiệt, mấy ngày gần đây hấn cũng chuyển tiền cho cha mẹ. Không có chuyển hết một lần, là vì sợ chuyển một lần, cha mẹ hấn sẽ cầm đi tiết kiệm, không nở tiêu, cho từng chút từng chút thì bọn họ sẽ tiêu.

Trong ba phong bao lì xì đều có năm ngàn, không có bao nào gọi là nhỏ hết.

Nhưng mà khi bọn họ thấy quà của Tống Minh, bọn họ có cảm giác năm ngàn này có phải có chút ít quá hay không.

Nhưng mà Cổ Dục không để bọn họ suy nghĩ những chuyện này, đi ra chào sân khấu coi như kết thúc, vậy sẽ phải tiến vào chủ đề chính, chủ đề là cái gì? Ăn đó nha! Còn có thể là cái gì cơ chứ?

Chương 388. Trung Thu

Chương 388: Trung Thu

“Cha nói với con, mấy cái cô gái này đều là cô gái tốt, về sau con không được ức hiếp người ta, phải thật sự đối tốt với người ta. Nhất là Tiểu Lôi và Vân Vân, thân thể của hai đứa đã đủ thảm, nếu con dám phụ bạc bọn họ cha chính là người sẽ đánh gãy chân của con đấy.”

Trước đó thường xuyên nghe mâu thuẫn không thể hóa giải giữa mẹ chồng và con dâu.

Dù sao đối với mẹ chồng mà nói, con chính mình nuôi lớn nhưng bây giờ đột ngột có một người phụ nữ muốn cướp nó đi, tâm lý thoải mái mới là lạ.

Coi như là nữ mạnh nam yếu, hoặc là vì có quan hệ đến thể lực của gia tộc nên tạm thời cúi đầu, thế nhưng chuyện như vậy về sau ở trong lòng cũng là một khối u.

Nhưng mà mẹ của Cổ Dục không cần lo lắng đến chuyện này.

Nếu quả thật chỉ có một mình Tống Minh, đoán chừng bà ấy cũng có loại suy nghĩ như thế.

Nhưng bây giờ Cổ Dục trực tiếp mang về ba, hơn nữa có hai cô gái có thân thể đáng thương. Còn có thể chăm sóc cho Cổ Dục, tâm tư của bà cũng có chút khác.

Thực ra bà cũng ủng hộ Tống Minh làm vợ chính thức, dù trong pháp luật và thân thể của Lâm Lôi và Lý Vân Vân. Mặc dù bọn họ chưa có động phòng với bất kỳ người nào, thế nhưng về mặt đạo lý thì đã gả cho người khác rồi.

Nếu muốn cưới mấy người bọn họ, trong lòng bà cũng có ít nhiều băn khoăn. Nhưng mà để cho các cô là người thứ ba, bà lại cảm giác con mình có lỗi với người ta.

Loại tâm tình mâu thuẫn này, để cho bà và ba cô gái ở trong một môi quan hệ hòa bình, thật sự rất khó hình dung.

Nhưng bữa cơm này, không thể nghi ngờ rằng tất cả mọi người đều ăn rất vui vẻ.

Buổi tối, sau khi cả nhà ăn xong cơm xong, Cổ Dục mới lái xe đưa mọi người về đến nhà mới, lúc này Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đã ngủ.

Sau khi ôm hai đứa vào phòng, Cổ Dục cũng nhìn Lâm Lôi và Lý Vân Vân. Nhưng hai người mặt đều đỏ lên rồi trốn về phòng của mình. Mặc dù Phùng Thư Nhân muốn tự đề cử chính mình, nhưng cũng bị Lâm Lôi kéo đi. Đến cuối cùng vẫn là chính cung Tống Minh ở cùng với Cổ Dục.

Ngày 11 năm nay, đối với Cổ Dục thật sự là một ngày rất vui vẻ.

Mà hai ngày này dĩ nhiên cũng sẽ không nhàn rồi.

Năm nay trung thu là ngày mừng 4 tháng 10, chắc chắn bọn họ phải qua hết Trung thu rồi mới về.

Ngày đầu, chắc chắn là phải đi ra ngoài chơi, đương nhiên chỗ khác Cổ Dục không định đi. Đoán chừng bây giờ trên cao tốc đều kẹt xe, ở trong thành phố chơi cũng tốt.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ ăn xong bữa sáng, sau đó cả nhà sẽ đi ra ngoài chơi. Nếu hỏi chỗ nào có thể đi chơi với trẻ con là tốt nhất thì câu trả lời chính là công viên trò chơi.

Thành phố Cáp Nhĩ Tân có hai cái công viên trò chơi, một cái là công viên trò chơi Cáp Nhĩ Tân, một cái là khu vui chơi dành cho trẻ em. Nói đến công viên trò chơi, dù Cổ Dục là

người ở đây nhưng không thể không thừa nhận, các trò chơi trong công viên này thật sự đã quá cũ rồi.

Những thành phố khác, đương nhiên không nói đến Disneyland, bây giờ trong nước chỉ có ở Ma Đô và Hồng Kông. Nhưng những thành phố khác cũng có rất nhiều công viên trò chơi chủ đề.

Cái gì mà trường long, thung lũng hạnh phúc, các buổi biểu diễn và những thú tương tự.

Nhưng ở Cáp Nhĩ Tân thì không có, công viên trò chơi Cáp Nhĩ Tân vẫn là loại công viên cũ, chơi thì vẫn chơi được. Nhưng mấy cái khác thật lòng là không được, hơn nữa bây giờ còn phải chia ra hai loại vé. Nếu như chỉ vào đi dạo thì mua vé vào cửa là hai đồng một tấm. Sau đó muốn chơi trò gì, lại bỏ tiền mua vé chơi riêng trò đó, đây là mô hình hoạt động đã cũ.

Mà khu vui chơi trẻ em, còn không tốt bằng công viên trò chơi, chỗ tốt duy nhất là đồ chơi quá ít, cho nên vé rẻ. Nhưng đối với Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi thì hai cái công viên này đã chơi đủ tốt rồi. Trước tiên Cổ Dục dẫn bọn nhỏ đi công viên trò chơi.

Sau đó lại đi khu vui chơi trẻ em, chơi quên cả trời đất.

Nhưng hơn một giờ chiều bọn họ đã rời khỏi khu vui chơi trẻ em, bởi vì không còn gì để chơi nữa.

Tuy nhiên buổi chiều Cổ Dục dẫn hai đứa đi thủy cung xem gấu Bắc Cực và cá voi trắng.

Ai, cái này không thể không thừa nhận, thủy cung Cáp Nhĩ Tân vẫn rất được, nhất là xem biểu diễn cá voi trắng rất đẹp, là một chỗ đáng giá nên đi.

Xem xong thủy cung, Cổ Dục trực tiếp lái xe đi ra đường trung tâm.

Buổi tối bọn họ đi đến nhà hàng để ăn cơm.

Nhà hàng này nghe nói là đã mở khoảng trăm năm, là một trong bốn nhà hàng Tây lớn của Trung Quốc.

Đương nhiên, cái này chỉ là lịch sử trước đây.

Nhưng người có tên, cây có bóng, mùi vị của tiệm này bây giờ vẫn được.

Nhất là đồ ăn Nga, súp củ cải đường, cá hồi áp chảo, làm rất ngon. A đúng, nhớ kỹ nếu như ăn ở chỗ này tuyệt đối đừng ăn bò bít tết, vừa đắt vừa không ngon, phải ăn những món ăn Nga chính thống.

Đã ăn xong cơm tối xong, hắn cũng dẫn theo mọi người đi dạo ở ven sông trung tâm thành phố. Ngắm mặt trời dần lặn trên sông, con đường xung quanh được thắp sáng, gió lạnh cũng len vào quần áo của mình, mấy người Cổ Dục cũng không khỏi vui vẻ cười đùa.

Mặc dù không có cảm giác lãng mạn cho lắm, nhưng đây mới là cuộc sống.

Về đến nhà nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai cũng chính là tết Trung thu. Trước tiên Cổ Dục đi ra ngoài mua đồ. Bởi vì hôm nay cha mẹ muốn tới bên này ăn cơm.

Hải sản thì hắn không thiếu, không nói tới bể nước bí mật ở trong còn đang không ngừng câu lên thủy sản. Lúc hắn trở về cũng mang theo không ít cá tôm, bây giờ còn đang dùng nước giếng nuôi, một chút có thể làm ăn hết.

Nhưng ngoại trừ hải sản những thứ khác cũng cần phải mua.

Ví dụ như thịt bò, thịt heo, thịt dê, các loại gia vị, còn có rau quả các loại.

Chương 389. Tự làm bánh trung thu

Chương 389: Tự làm bánh trung thu

Những đồ này hấn cũng lười lần lượt đến chỗ mua chọn, cho nên trực tiếp đi đến một cái siêu thị lớn, chuẩn bị mua vài món đồ.

Nhưng mà sau khi đi vào, hấn phát hiện siêu thị này bày bán nhiều nhất là đủ loại đủ kiểu bánh Trung Thu, nhìn mấy cái bánh này Cổ Dục không khỏi lâm vào trầm tư.

Theo lý mà nói, tết Trung Thu chắc chắn là phải ăn bánh Trung Thu, bánh này tương truyền là vì cúng Nguyệt Thần mà được sáng tạo ra.

Đương nhiên, nói tới Nguyệt thần bây giờ chỉ nhiều nhất là Hằng Nga, còn có Hi Hoài hay Thương Hi hay không, chuyện đó Cổ Dục cũng không biết.... Dù sao cái này cũng không phải là truyện Hồng Hoang.

(Hi Hoài, Thường Hi nữ thần mặt trăng trong truyện thần thoại Trung Hoa.)

Theo thuyết chính thống, bánh Trung thu sớm nhất là dùng để miêu tả sự đoàn tụ, hấn là từ đời Minh ‘Cổ Hồ Du Lâm Chí Hội’ bên trong ghi lại ‘Ngày mười lăm tháng tám gọi là Trung thu, tức là mọi người sẽ quây quần, đoàn tụ bên mâm cỗ Trung thu’, chỉ có ăn bánh Trung thu mới có ý nghĩa đoàn tụ.

Thực ra Cổ Dục không thích ăn bánh Trung thu, chuyện này chủ yếu là do mẹ hấn thích ăn bánh Trung Thu thập cẩm...

Mà bánh Trung thu nhân thập cẩm khó ăn bao nhiêu, chắc tất cả người trẻ tuổi đều biết. Nhưng người già lại rất thích ăn như thế, cho nên không có cách nào.

Cha Cổ Dục thì thích ăn mứt táo, nhưng người nắm giữ quyền tài chính trong nhà là mẹ hắn. Cho nên lúc nhỏ mỗi lần đến Trung thu, mẹ hắn sẽ mua một đồng bánh Trung thu thập cẩm về, sau đó cha hắn sẽ mua vài miếng mứt táo cùng hắn chia ra ăn. Nhìn mẹ hắn vừa ăn bánh Trung thu vừa mắng hai người bọn họ không biết ăn đồ ngon, làm lãng phí lương thực.....

Chính bởi vì có liên quan đến mẹ hắn.

Cho nên mỗi khi Cổ Dục nhìn thấy bánh Trung thu, toàn thân sẽ cảm thấy lạnh lẽo, sau đó sẽ cách xa mấy cái bánh này. Dù sau này hắn có biết bánh Trung thu cũng có các loại nhân khác, nhưng hắn cũng không muốn ăn. Tính đến bây giờ hình như nhiều năm rồi hắn cũng chưa ăn lại bánh Trung thu.

Năm nay khi thấy mấy cái bánh này, lông mày Cổ Dục không khỏi nhíu lại.

Nếu là hồi xưa, hắn chắc chắn sẽ không mua nó ăn, nhưng mà năm nay không chỉ có ba người nhà hắn ăn tết.

Mấy người Tống Minh cũng ở đây.

Chính mình không ăn, cũng không thể để cho các cô ấy không ăn, nhưng ăn vị nào thì hắn phải nghiên cứu kỹ một chút.

Chỗ bày bán bánh Trung thu, có cắt nhỏ bánh để dùng thử, Cổ Dục cũng nếm thử một chút.

Bánh Trung thu bây giờ càng ngày càng nhiều loại nhân, ngoại trừ thập cẩm, dưa lưới, mứt táo. Bây giờ còn có rất nhiều vị như trái cây, phúc bồn tử, dưa nạo, lòng đỏ trứng, loại nào cũng đều có.

Cổ Dục nếm mỗi thứ một chút, lập tức điều này đã mở ra cho hắn một bầu trời mới.

Bánh Trung thu nhân hoa quả cũng không tệ lắm, lòng đỏ trứng cũng vậy, dứa nạo ăn cũng ngon. Về phần thịt....Ừm , Cổ Dục nhìn thịt trong bánh chưng và bánh Trung thu cũng quá quái dị đi, hắn có thể ăn không quen.

Nhưng mấy cái bánh Trung thu này đều có một vấn đề, đó chính là quá ngọt, ăn dễ ngán. Chủ yếu nhất là mấy cái bánh này không còn mới, từ túi chất bảo quản bên trong cũng nhìn ra, nhưng mà những vật này làm cho hắn bưng tỉnh.

“Mình có thể tự làm nha.” Hắn nhíu hai lông mày, bậc thầy nấu ăn ngay cả cái bánh Trung thu cũng không giải quyết được hay sao? Được rồi, trong đầu hắn đúng là không có công thức làm bánh Trung thu.

Đừng nói tài nấu nướng cấp siêu đầu bếp của hắn là giả, phải biết rằng nấu ăn cũng chia ra rất nhiều trường phái. Bánh Trung thu thuộc về bánh ngọt, đầu bếp làm bánh cùng Cổ Dục không phải một đường.

Nếu không hãy nhìn Cổ Dục, mấy tháng hắn nấu ăn, hắn có làm bánh mì, bánh ngọt chưa? Hắn làm nhiều nhất là mì sợi, bánh nướng, bánh bột.

Bánh thì hắn không biết nhiều.

Nhưng không có nghĩa là hắn không thể học, giờ mọi thứ trên mạng đều có. Cổ Dục vừa xem công thức làm bánh Trung thu như thế nào, vừa mua nguyên liệu cần dùng.

Không lâu sau hắn cũng mua sắm đầy một xe.

Thanh toán xong, khi về nhà, hắn phát hiện ra cha mẹ hắn cũng đã tới, hơn nữa quan hệ với mấy người Tống Minh cũng khá tốt.

Nhìn Cổ Dục trở về, mọi người vây xung quanh Cổ Dục và bắt đầu giúp đỡ.

Khi nhìn thấy Cổ Dục mua đồ ăn còn mua thêm khuôn làm bánh, tất cả đều ngẩn người một chút.

“Con không mua bánh Trung thu, con muốn tự làm à? Con có biết làm không đấy?” Nhìn mấy cái khuôn của Cổ Dục, mẹ hấn tò mò hỏi.

Cổ Dục cười nói: “Chưa làm qua, nhưng mà có thể thử một chút, dù sao bánh Trung thu mua cũng không đảm bảo vệ sinh. Hơn nữa cũng không biết bọn họ làm bánh lúc nào, cũng không rõ nguyên liệu là gì, còn là nhân thập cẩm, quá khó ăn.”

“Thằng nhóc thối này, từ nhỏ đã kén chọn, sao lại nói ăn không ngon, ăn nói vớ vẩn!” Nghe Cổ Dục nói, lúc đầu mẹ hấn còn gật đầu tán đồng. Thế hệ của bọn họ luôn cho rằng, nhà mình tự làm luôn sạch sẽ hơn thì so với bên ngoài, rất mê mấy chữ nhà làm. Nhưng khi bà nghe Cổ Dục trêu chọc mình, bà không khỏi tát nhẹ hấn một cái. Nhìn Cổ Dục và mẹ hấn đùa giỡn, mọi người cũng đều cười.

Nhưng mà chơi thì chơi, giỡn thì giỡn, nên làm đồ ăn thì vẫn phải làm.

Bữa trưa là một bàn lớn, đặc biệt lần này là Cổ Dục làm. Cha mẹ Cổ Dục đều ăn vô cùng vui vẻ, Cổ Dục làm đồ ăn thật sự là ăn quá ngon.

Thậm chí hôm nay cha Cổ Dục còn uống nhiều thêm mấy chén, thật sự là quá cao hứng.

Tuy nhiên Cổ Dục lại không có uống nhiều, buổi chiều hấn còn phải làm bánh Trung thu.

Nhìn thời gian không còn nhiều, Cổ Dục cũng bắt đầu chuẩn bị.

Làm bánh Trung thu có hai chỗ khó, một làm bột, hai là làm nhân bánh.

Bột không phải chỉ bột sống thông thường là được, vẫn còn không ít công đoạn.

Đầu tiên phải cho đường, nước, dầu phụng, nếu thích ngọt thì có thể thêm một chút mật ong. Sau đó đun đường thành sirô, rồi trộn với mấy thứ trên, đánh lên cho có màu trắng đục.

Chương 390. Đầu tư bất động sản

Chương 390: Đầu tư bất động sản

Sau đó cho bột mì đã lược vào, đương nhiên cũng có thể cho thêm một chút sữa bột để giúp cho lớp bột càng thơm ngon hơn.

Sau khi trộn đều khối bột, lấy ra và nhào nặn vừa đủ, dùng màng bọc ủ trong hai tiếng. Lúc này, cũng có thể đi làm nhân bánh.

Cổ Dục chuẩn bị làm hai loại nhân, một loại là dưa lưới, một loại là táo. Mặc dù hẳn không thích ăn quả táo nhưng mà hẳn thích vị của táo.

Đem dưa lưới và táo đỏ cắt thành miếng riêng, sau đó nghiền nát và lọc lấy nước.

Tiếp đó cho đường trắng, kẹo mạch nha vào nước, trộn lại, sau đó lại bỏ thêm xác dưa lưới hoặc táo, rồi để lên bếp sên cho cạn nước, để nguội làm nhân bánh.

Cuối cùng là gói lại, đây là phần đơn giản nhất, chỉ cần gói rồi cho vào mấy cái khuôn Cổ Dục đã mua, là có thể nướng.

Nhà Cổ Dục có lò nướng, nướng ở nhiệt độ khoảng 180 độ, nướng 5 phút thì mở ra quét dịch trứng rồi nướng thêm 20 phút là được.

Lúc này bánh Trung thu đã có thể ăn.

Bánh này làm chơi cũng không phải quá phức tạp, nhưng vấn đề lớn nhất là bánh Trung thu vừa nướng xong thì ăn

không qua ngon. Bởi vì bánh này giống như rượu nho, cần để một khoảng thời gian, bánh Trung thu không cần để quá lâu, ước chừng gần 5 ngày là có thể dùng được.

Thuật ngữ chuyên nghiệp gọi là hồi dầu.

Người bình thường chắc chắn không có cách nào làm ăn luôn cùng ngày, nhưng Cổ Dục có thể làm được nha.

Đừng quên, hấn có không gian.

Không gian mảnh đất của hấn có tỉ lệ thời gian một trên ba mươi.

Để hai tiếng tương đương với hai ngày rưỡi, theo lý thuyết để 4 tiếng là đủ rồi.

1 giờ chiều Cổ Dục bắt đầu làm bánh Trung thu, hơn ba giờ là đã làm xong. Lặng lẽ bỏ bánh vào trong không gian 4 tiếng, đến buổi tối lúc 7-8 giờ vừa đúng lúc là thời gian ngắm trăng tốt nhất.

Tất cả điều này đều nằm trong tính toán của Cổ Dục.

Rất nhanh, mặt trăng từ từ mọc lên, cũng đến lúc ăn cơm tối. Buổi tối bọn họ cũng không làm quá nhiều đồ ăn, chỉ là đem một chút đồ ăn thừa buổi trưa hâm nóng lên. Sau đó cả nhà cùng ngồi vào bàn ăn, vừa xem TV vừa ngắm mặt trăng đang chậm rãi mọc lên cao.

Đến lúc này, Cổ Dục cũng đem bánh Trung thu hấn làm đem ra.

“Đến nào! Ném thử bánh Trung thu con trai làm.” Nhìn bánh Trung thu trước mặt, cha Cổ Dục vẫn tương đối nhiệt tình, thế là không phân biệt lớn nhỏ mỗi người một miếng, ngắm mặt trăng bên ngoài, mọi người cùng nhau cắn một miếng.

Lúc này, ánh mắt bọn họ cũng dần dần trở nên mê ly, bởi vì vị giác tăng lên, bọn họ đều thấy một bức tranh, hình ảnh có thể có chỗ khác biệt, nhưng mà nội dung giống nhau, bởi vì bức tranh này gọi là..... Hạnh phúc.

Tết Trung thu trôi qua rất nhanh trong niềm vui rộn ràng của nhà Cổ Dục.

Bởi vì cha Cổ Dục uống rượu, cho nên buổi tối sẽ ở lại đây. Nhà Cổ Dục rất lớn, đương nhiên không thiếu phòng ngủ.

Nhưng vào buổi tối, Cổ Dục suy nghĩ, tiền của hắn hiện tại đều nằm trong ngân hàng, không bằng mua cho cha mẹ một căn nhà mới ở đây luôn đi.

Mặc dù cha mẹ hắn thích ở khu nhà cũ hơn, dù sao bên đó người quen cũng nhiều. Nhưng mua nhà ở đây cũng coi như là một lựa chọn mới, cũng không tồi.

Nghĩ tới đây, vào buổi sáng hôm sau trong lúc ăn, Cổ Dục cũng hỏi cha mẹ chuyện muốn mua một căn nhà ở đây, đối với chuyện này cha mẹ hắn không có cự tuyệt.

Trong mắt người già, bỏ tiền mua vàng và nhà tuyệt đối là sự lựa chọn đúng đắn.

Dù sao giá cả của hai thứ này được đảm bảo, nếu lỡ có ngày trở nên nghèo khó, thì cũng có thể bán hai thứ này đổi lấy tiền. Phải nói suy nghĩ của của người lớn tuổi đúng là hơi quá cẩn thận.

Nhưng mà Cổ Dục cũng không phải là người thích đầu tư, hắn cũng không có ý tưởng đặc biệt, đầu tư bất động sản cũng được.

Tất nhiên quyết định rồi thì Cổ Dục đưa cả gia đình đến trung tâm bất động sản, với sự thu hẹp bất động sản trong nước những năm gần đây. Công ty xây dựng và chủ đầu tư

cũng không tốt lắm, nhất là mấy công ty nhỏ và chỗ bán những bất động sản cao cấp.

Lúc trước nói qua, cái khu nhà này được xem là khu nhà có giá đất nhất ở Cáp Nhĩ Tân không có cái thứ hai.

Vì vậy, nhà ở chỗ bọn họ cũng không dễ bán lắm.

Bình thường mấy ngày không bán được rất bình thường. Dương hiên, nếu như bán được vậy thì thu nhập cũng rất là cao.

Lấy căn nhà của Cổ Dục làm ví dụ, trước đây hắn mua là hơn 13 triệu.

Hoa hồng bán được một căn nhà cao cấp là 1%, vậy thì người tiếp đãi hắn đã kiếm được 130 ngàn, tương đương thu nhập hai năm của không ít người. Thêm lúc bình thường, bọn họ cũng có lương căn bản.

Cho nên chỉ cần bán được, dù bán lâu cũng không thành vấn đề gì.

Khi gia đình Cổ Dục đến trung tâm bất động sản, Cổ Dục thấy chỗ này còn khá nhiều nhà chưa bán, vẫn còn rất nhiều căn hộ và nhà bình thường.

Cổ Dục suy nghĩ một lúc và quyết định mua nếu hắn thích.

Đầu tiên là căn hộ, mặc dù không có loại căn hộ lớn, nhưng vẫn có hai căn thông thường. Cổ Dục mua toàn bộ, hai căn hộ này tổng cộng hơn 18 triệu, giá này ở Cáp Nhĩ Tân quả thực không hề rẻ.

Ngoại trừ hai căn hộ, Cổ Dục còn mua một số ngôi nhà bình thường trong khu này.

Mặc dù không phải là căn hộ rộng lớn, nhưng cũng là loại hai căn trên một tầng, một căn giá 7,8 triệu. Cổ Dục trực tiếp mua 10 căn, mấy căn nhà này có thể đặt ở đây.

Nếu như cha mẹ Cổ Dục muốn cho thuê thì có thể cho thuê, cũng coi như cho hai ông bà một cái nghề nghiệp mới.

Tất cả những căn nhà này tiêu tốn hết của Cổ Dục khoảng chừng gần 100 triệu, mà người phụ trách tiếp đãi hân cũng sắp chết vì phấn khích khi biết tiền hoa hồng là 1 triệu.

Bây giờ ánh mắt cô ta nhìn về phía Cổ Dục đầy ám chỉ, chỉ cần Cổ Dục ngoắc ngoắc ngón tay, đừng nói là dẫn hân đi thuê phòng, làm ngay ở đây đều được.

(làm gì tự hiểu nha...)

Chương 391. Ngày nghỉ kết thúc

Chương 391: Ngày nghỉ kết thúc

Đương nhiên, cô ta cũng tự hiểu biết về bản thân. Xem nhan sắc của mấy cô gái bên cạnh Cổ Dục, cô ta muốn đi góp vui cũng không có cửa rồi.

Châm ngôn nói rất hay, có tiền có thể sai khiến ma quỷ.

Ngay khi Cổ Dục thanh toán tiền, giấy tờ bất động sản đã nhanh chóng đến trong tay hắn. Đồng thời bên quản lý cũng cùng hắn thương lượng về phong cách trang trí.

Nhà đất như thế, đương nhiên là phải trang trí, nếu muốn tự mình trang trí thì cũng được.

Tuy nhiên Cổ Dục lười quản chuyện này, trực tiếp gọi Tống Minh đi thỏa thuận cùng quản lý.

Khi tất cả mọi người đi ra khỏi trung tâm bất động sản, trừ Tống Minh, những người khác đều có chút choáng váng. Dù sao đây cũng là 100 triệu, 12 căn nhà, nói mua hết là mua hết, không thể không nói lúc tiêu tiền đúng là sướng khoái.

Hôm nay mua nhà xong, mọi người ai cũng có cảm giác không chân thật, mất cả ngày mới chậm rãi tiêu hóa được.

Ngày hôm sau, khi cả nhà thức dậy, Cổ Dục lại dẫn mọi người đi ra ngoài chơi. Lần này còn có cha mẹ Cổ Dục, cả một nhà đến một vùng đất ngập nước ở Giang Bắc chơi, đương nhiên chủ yếu là để tổ chức tiệc nướng.

Ở ven sông, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang dạy mẹ Cổ Dục bơi lội, Cổ Dục và cha hấn thì ngồi ở bên cạnh uống rượu. Lâm Lôi và Lý Vân Vân thì nướng đồ ăn, Tống Minh thỉnh thoảng dùng điện thoại chụp hình, về phần Phùng Thư Nhân thì chạy nhảy khắp nơi, cô nhóc chơi rất vui vẻ.

Chơi cả một ngày, khi hoàng hôn buông xuống, Cổ Dục và người nhà lái xe trở về Cáp Nhĩ Tân.

Lúc về, Cổ Dục và cha hấn không thể lái xe nhưng Tống Minh có thể lái. Vì vậy không cần lo lắng đến vấn đề này.

Sau khi đưa cha mẹ Cổ Dục về nhà trước, mọi người cũng trở về nhà tắm rửa nghỉ ngơi. Xem thời gian thì hôm nay đã là ngày 6 tháng 10, ngày mai là ngày nghỉ cuối cùng, theo lý mà nói, ngày mai cũng nên trở về thôn rồi.

Nhưng Cổ Dục không muốn bị kẹt xe, cho nên hấn nghỉ thêm một ngày, ngày 7 tháng 10 mới trở về. Đương nhiên nói nghỉ ngơi nhưng không phải thật sự ở trong nhà nhàn rỗi.

Mà mang theo mấy người Tống Minh đi dạo chơi quanh thành phố một ngày. Buổi sáng dẫn mấy cô ấy đi mua quần áo, túi xách, mua trang sức. Giữa trưa ăn cơm xong thì đi xem phim, chơi game. Tiếp đó bữa tối thì đi ăn bên ngoài, sau đó mới trở về nhà.

Mười một ngày nghỉ này trôi qua rất nhanh, nhưng chậm ngôn nói rất hay, thời gian sung sướng lúc nào cũng qua rất nhanh. Câu này cũng từ khía cạnh nào đó chứng minh, cuộc sống của Cổ Dục trôi qua rất nhàn nhã, rất nhanh, không có bất kỳ chuyện gì đáng để miêu tả.

Ngày cuối cùng cũng đến, buổi sáng mấy người Cổ Dục đi qua nhà cha mẹ hấn, nói lời tạm biệt với cha mẹ hấn. Sau khi ăn xong cơm trưa, bọn họ cũng quay về thôn Cổ gia.

Nhưng mà trước tiên phải đi vào thành phố vì phải đưa Tống Minh về nhà.

Nói thật, lúc xuống xe Tống Minh thật có chút lưu luyến không nỡ rời, mấy ngày gần đây buổi tối cô và Cổ Dục ở chung, trong lòng cô đã nảy sinh ý lại với Cổ Dục. Trong thời gian đó, cô thậm chí sinh ra một chút dao động đối với dự định tương lai đã sắp xếp xong của mình, nhưng loại dao động này rất nhanh đã bị cô tạm thời đè xuống.

Cô bây giờ còn chưa có dự định làm bà chủ toàn thời gian, trước tiên cần phải xem lại.

Tiếp đó mấy người Cổ Dục lại đi lên trấn, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi phải đi học.

Theo lý mà nói, hôm qua hai đứa phải nên đến trường học rồi, kết quả hôm nay mới trở về.

Cuối cùng mấy người Cổ Dục mới cùng nhau trở về nhà.

“Này! Tao đã về rồi đây, ha ha ha ha. Tốt tốt, tao biết mày nhớ tao! Ôi ôi!” Khi Cổ Dục và những người khác về đến nhà. Mấy động vật nhà hần chạy ra hoan nghênh hần, nhất là bốn con thú nhỏ, bọn nó cực kì nhớ Cổ Dục.

Nhào lên người Cổ Dục liếm một trận, đối với chuyện này Cổ Dục cũng chỉ có thể cười rồi xoa đầu bọn nó. Sau khi cùng chơi đùa với bọn nó, mấy người Cổ Dục đi chuẩn bị bữa tối.

Khi cả nhà ăn xong bữa cơm, cũng đều đi tắm rửa.

Tối hôm nay Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều không nhắc đến chuyện muốn về nhà.

Dù sao mấy ngày gần đây, các cô nhìn Tống Minh và Cổ Dục ở chung một chỗ, trong lòng không có một chút ý kiến là không thể nào. Dĩ nhiên, tối hôm nay Cổ Dục cũng đừng nghĩ tới chuyện nghỉ ngơi.

Một đêm yên tĩnh, cũng không có cách nào nói bằng lời, bằng không sẽ bị ma quỷ giam cầm.

Sáng sớm hôm sau, khi Cổ Dục ăn sáng xong. Cũng lâu ngày hấn chưa khôi phục lối sinh hoạt ban đầu của mình, hấn đi lên phòng làm việc ở lầu hai, bật máy vi tính lên. Trong lúc đăng nhập trò chơi, hấn không khỏi nhìn bể nước bí mật của mình.

Mấy ngày gần đây, ngày nào hấn cũng đi chơi, đúng thật là không có chú ý đến cái rương của mình. Hiện tại có thể nhìn qua một chút, nhưng khi xem hấn không khỏi có chút bất ngờ, bởi vì hấn thấy một đồ vật hấn nằm mơ cũng muốn.

“Xoáy nước?” Nhìn hai vòng xoáy ở trong bể nước bí mật, hấn biết một cái trong đó, là vòng xoáy lúc hấn cùng liên kết với giếng nước, cái thứ hai câu lên từ lúc nào?

Mặc dù có chút kỳ quái, nhưng phải nói với thứ này chắc chắn kiếp sống cá ướp muối của hấn đã lên một tầm cao mới.

“Tuyệt! Cái này có thể giải quyết vấn đề chỗ ở của mấy cô ấy rồi.” Cổ Dục đứng lên cười nói. Ngay bây giờ hấn thật sự muốn đem cái xoáy nước này an bài cho tốt, nhưng hấn biết là không được, vì còn mấy người Lâm Lôi ở đây.

Nếu như tối nay Lâm Lôi và những người khác không rời đi, thì ban đêm hấn sẽ lặng lẽ đi. Không phải là hấn không tin mấy người Lâm Lôi, nhưng chuyện này tốt hơn hết là không nói cho ai biết, an toàn là trên hết.

Kìm nén sự phấn khích trong lòng, Cổ Dục tiếp tục chơi trò chơi.

Hôm nay tâm trạng của Cổ Dục tốt hơn rất nhiều, dù có bị đồng đội bẫy, hấn cũng không tỏ ra phần nộ mà còn chơi rất vui vẻ.

Chương 392. Cổ Dương nhờ hỗ trợ

Chương 392: Cổ Dương nhờ hỗ trợ

Ăn cơm trưa xong, hắn không tiếp tục chơi game nữa, không phải lương tâm của hắn đột nhiên trời dậy mà là chú Ba tới tìm hắn.

Mấy ngày hắn về thành phố, trang trại nuôi bò cũng gần hoàn thành nên cần ông chủ là Cổ Dục đi kiểm tra qua một chút.

Thật ra Cổ Dục cũng không cần đi kiểm tra gì. Dù sao bây giờ Cổ Tuấn Tài cũng là cấp dưới của hắn, chẳng lẽ hắn còn dám ăn xén nguyên vật liệu hay sao?

Nhưng mà vẫn phải đi kiểm tra một chút.

Đi theo chú Ba, Cổ Dục và chú Ba cùng cưỡi xe máy đi đến trang trại.

Ban đầu khi quyết định thuê mảnh đất này Cổ Dục đối với năm trăm mẫu, không, bây giờ là năm trăm năm mươi mẫu, vì trang trại bò và mảnh đất ở giữa ngăn cách nhà hắn với nó đều đã là của hắn rồi.

Vốn dĩ hắn cũng không có ý kiến gì về mảnh đất này, cũng không biết nó lớn cỡ nào. Nhưng khi đi cùng chú Ba đến đây, hắn thấy năm trăm mẫu thực sự cũng không quá lớn.

Phải biết một km theo chiều ngang và một km theo chiều dọc là một km vuông và một km vuông là 1500 mẫu đất. Hơn 500 mẫu của Cổ Dục cộng lại cũng chỉ hơn 300.000 mét

vuông, nhìn có vẻ như không hề nhỏ, nhưng cũng không thực sự lớn.

Sau khi đến đây với chú Ba, Cổ Dục đi dạo quanh bức tường đầu tiên.

Tường này được hoàn thiện rất tốt, không chỉ đơn giản là xây bằng gạch mà còn có thêm cốt thép vô cùng chắc chắn. Mấy cái chuồng nuôi bò trong trang trại cũng vậy, đều được đổ bê tông cốt thép. Chuồng bò cũng là một kiểu nhà đơn giản, dễ dàng vệ sinh sạch sẽ, còn chừa lại chỗ trống để tương lai mua các loại máy móc.

Chẳng hạn nếu sau này Cổ Dục muốn nuôi bò sữa, Cổ Tuấn Tài đặc biệt chừa lại chỗ để lắp đặt máy vắt sữa. Nếu như bò muốn sinh con, cũng chừa lại chỗ để đỡ đẻ.

Cổ Dục nhìn mấy thứ trước mặt mình, hẳn rất vui vẻ. Dù sao từ hôm nay trở đi những thứ này đều thuộc về hắn.

Trong mấy cái nhà khác, những đồ gia dụng khác chú Cổ Quốc Khánh cũng đều được đưa tới.

Bây giờ nó còn để đó, nhưng mà không quan trọng, ngược lại bây giờ cũng không ai ở.

Sau khi nhìn từ trong ra ngoài một lượt, dưới sự hướng dẫn của chú Ba. Cổ Dục xác định rằng không có vấn đề gì nên gọi điện cho Cổ Tuấn Tài, nói cho hắn biết có thể bàn giao công trình.

Đương nhiên, sau khi bàn giao công trình, chỗ này còn chưa thể vận hành được.

Hiện tại đã cuối mùa thu, một tháng nữa sẽ có tuyết rơi ở Đông Bắc. Nghé con mua về cũng không có đồ cho ăn, hơn nữa còn dễ xảy ra nhiều vấn đề phiền phức.

Thà để qua nửa năm, chờ đầu mùa xuân rồi tính.

Với lại Cỏ Dục cũng không không gấp gấp như vậy.

Sau khi xem xong hết mọi thứ, Cỏ Dục và chú Ba chuẩn bị đi về. nhưng khi họ ra cửa chuẩn bị đi thì Cỏ Dục thấy xa xa có một chú Ba khác, chính là chú Ba Cỏ Dương người nuôi cá đang đi chạy tới.

“Tiểu Dục! Cháu và Hoằng Viễn đều ở đây à, chú có chuyện muốn tìm cháu.” Thấy Cỏ Dục, Cỏ Dương không khỏi xoa xoa đôi bàn tay có chút lúng túng nói.

Cỏ Dương và Cỏ Hoằng Viễn cũng đều đứng hàng thứ ba, cho nên bình thường trong thôn, nếu chỉ có một mình thì người trong thôn sẽ gọi là chú Ba, anh Ba. Nếu hai người cùng ở một chỗ thì người trong thôn sẽ gọi tên họ chú Ba nhà ông Hai Cỏ Dục gọi là Cỏ Hoằng Viễn, Cỏ Dương gọi là Dương tử.

“Có chuyện gì ạ? Vào trong rồi nói.” Nghe Cỏ Dương nói, Cỏ Dục cũng cười một chút.

“Đúng thật là có một chút không dễ nói, chú tới tìm cháu là để mua cá.” Cỏ Dương lúng túng xoa đôi bàn tay, nói nhỏ giọng với Cỏ Dục.

“Mua cá? Dương tử! Nhà cậu nuôi cá, cậu còn muốn mua cá làm gì?” Nghe Cỏ Dương nói lúc này Cỏ Dục và chú Cỏ không khỏi có chút bất ngờ, sau đó nghi ngờ hỏi một chút.

“Không phải, chuyện là như vậy.” Thấy ánh mắt nghi hoặc của Cỏ Dục và Cỏ Hoằng Viễn, Cỏ Dương đưa tay sờ đầu rồi bắt đầu nói.

Chuyện này thực ra liên quan rất lớn đến chuyện sửa đường trong thôn.

Trước khi Cỏ Dục đến thì nhà Cỏ Dương từng là gia đình giàu sô một trong thôn.

Sáu cái ao cá lớn, cộng thêm nước ở thôn Cổ gia rất tốt. Hơn nữa không cần lo lắng đến tiêu thụ, nhưng mà chuyện gì đều sợ bị so sánh. So sánh một cái là xong.

Nhìn thấy Cổ Dục kiếm được hàng trăm, hàng triệu tệ. Cổ Dương thì còn ổn, nhưng mà vợ ông ấy chắc chắn có một chút không phục trong lòng.

Dựa vào cái gì mà cá của Cổ Dục lại đắt tiền hơn cá của nhà họ chứ?

Chẳng qua là cái con cá to hơn một chút, đẹp mắt hơn chút, thịt săn chắc một chút và ngon miệng hơn một chút. Mặc dù nhìn có vẻ không khác biệt nhau là mấy, nhưng thực tế khi tổng hợp lại thì có khoảng cách rất lớn.

Nhưng mà bà ấy không nghĩ như vậy, bà ấy luôn cho rằng cá nhà mình không kém hơn cá của Cổ Dục bao nhiêu, vì vậy bà khuyến khích Cổ Dương âm thầm lên giá.

Nhưng mà khi tăng tăng, bên thu mua cá cũng không mua nữa, sau đó họ đành phải tìm nguồn tiêu thụ khác. Kết quả là khi bị phát hiện tăng giá hàng bán không được, bọn họ lại âm thầm hạ giá xuống.

Sau vài lần bị đả kích như vậy, nhà Cổ Dương ghen ghét cá nhà Cổ Dục, nhưng đành chấp nhận số phận. Họ coi như Cổ Dục là sinh viên đại học có phương pháp đặc biệt, nhưng đây là bí mật thương nghiệp cho nên bọn họ không thể biết.

Nhưng mà ý nghĩ muốn kiếm nhiều tiền vẫn không bị dập tắt.

Chất lượng cá dĩ nhiên không có cách nào tăng lên, vậy thì bọn họ chỉ có thể mở con đường khác. Thế là cả nhà Cổ Dương bàn bạc một chút rồi quyết định đem hạng mục câu cá khai phá thêm.

Vừa đúng lúc con đường trong thôn đã sắp sửa xong, đã có thể thông xe.

Cho nên bọn họ đã sai người làm quảng cáo một chút, mời một số người tới câu cá. Mười một ngày nghỉ thật sự đã có không ít người tới đây.

Chương 393. Ông chủ lớn trong thành phố

Chương 393: Ông chủ lớn trong thành phố

Cá bọn họ mặc dù không thể so với cá của Cổ Dục nhưng chúng khá ngon so với cá nuôi, kích thước cũng không nhỏ, chất thịt ổn, tương đối hoang dã, khi câu lên thường xuyên cắn dây câu hoặc đem dây câu kéo đi.

Đây chắc chắn là một biểu hiện rất tốt, cho nên gần đây người tới rất nhiều.

Cũng coi như là thêm một hạng mục kiếm tiền.

Nhưng mà hôm nay đã xảy ra vấn đề.....

Hôm nay có một đoàn người công ty đến nhà bọn họ, người phụ trách liên hệ với những người này đã đến câu cá chỗ này ngày 11 nên biết cá chỗ này ngon. Khi trở về công ty vừa đúng dịp team building nên anh ta đã đề cử chỗ này.

Ngoại trừ câu cá, bọn họ còn muốn ở đây ăn cơm.

Vốn dĩ chuyện này sẽ không có vấn đề gì, cá kho trong nồi sốt khá ngon. Nhưng vấn đề là trong số đó có một ông chủ lớn, ông chủ này từ Đế Đô tới thị sát công việc, tới chơi không quan trọng nhưng mà ông ta không muốn ăn cá nuôi. Mà sở dĩ bọn họ đến chỗ này là vì vợ của Cổ Dương từng thổi phồng qua, chỗ bọn họ còn có cá hoang dã thế nhưng là giá cả rất mắc.

Bà ấy nghĩ giá cao như vậy, có lẽ những người này sẽ không tới ăn, nhưng ai ngờ, những người này thực sự muốn tới

ăn.

Cuối cùng bàn bạc một chút, hết cách nên cũng chỉ có thể đi đến chỗ Cổ Dục mua.

Vì vậy mới có chuyện như bây giờ.

“Như vậy à, không có chuyện gì, đi với cháu chọn một con là được.” Nghe Cổ Dương nói, Cổ Dục nở nụ cười. Sau đó ba người cùng nhau trở về nhà, khi về tới nhà hấn trực tiếp dẫn Cổ Dương đi ao cá.

Ao cá của hấn bây giờ tổng cộng chia thành 3 ao.

Một ao nước mặn dành riêng để nuôi cá biển, một ao nước ngọt chuyên nuôi cá nước ngọt và một ao nước mặn dành riêng cho cá nước mặn mới đánh bắt.

Qua đây có thể thấy, Cổ Dục đối với cá nước ngọt thực sự không có hứng thú quá lớn.

Thực ra cũng không thể nói như vậy, Cổ Dục không có hứng thú quá lớn với cá nước ngọt chủ yếu do đây là những loại cá thường ăn. Nhưng mà đối cá rồng thì hấn vẫn rất hứng thú nha.

Xét theo giá cả thì cá lóc, cá chép, cá trích, cá trắm đen, cá trắm cỏ, cá nheo, vân vân... không thể so sánh với cá biển, nó có khoảng cách chênh lệch rất lớn. Cho nên không lạ khi Cổ Dục không quá để tâm tới mấy con cá này.

“Chú ba, chú chọn đi.” Khi đi tới ao cá nước ngọt, Cổ Dục cũng cười nói.

“À! Để chú xem một chút.” Nghe xong lời của Cổ Dục, Cổ Dương nghiêm túc nhìn lại.

Đây là lần đầu tiên ông tận mắt nhìn thấy mấy con cá nước ngọt của Cổ Dục. Trước đây bọn họ cũng có nhận cá của Cổ

Dục chia, nhưng chúng đã được cắt ra, cá nước ngọt thể này cũng là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy.

Kết quả ông thật sự nhìn thấy nhiều điểm khác biệt, theo ông đánh giá những con cá của Cổ Dục có vẻ ngoài hoang dã, dù là hoang dã thể nhưng lại rất lớn. Điều này có nghĩa là mấy con cá này đã sống rất lâu rồi.

Những con cá như vậy bình thường cũng là có thể gặp không thể cầu, Cổ Dục đã tìm thấy chúng ở đâu? Nhưng cho dù trong lòng tò mò, nhưng ông ta thật sự bị thuyết phục.

Sau khi nhìn xung quanh, cuối cùng ông chọn được một con cá chép to, con cá chép này nặng chừng 5 rưỡi, 6 ký, cũng không nhỏ. Sau khi bắt xong, ông ta đưa mắt nhìn Cổ Dục, ý là hỏi giá. Cổ Dục suy nghĩ một chút.

Nếu như Cổ Dương lấy con cá này về ăn, Cổ Dục cũng sẽ không đòi tiền, chung một thôn nên không thể lấy tiền này. Nhưng Cổ Dương là đem về bán cho nên Cổ Dục nhất định phải thu tiền.

Giá cá chép mà hắn bán cho Hứa Cẩm là một ký 400, đây là giá bán sỉ. Hắn bán cho Cổ Dương đương nhiên không thể thấp hơn con số này, cho nên nghĩ một lúc Cổ Dục nói.

“Chú ba! Cá của cháu bán giá sỉ là một ký 400, chú lấy con này cũng khoảng chừng 5 rưỡi, 6 ký. Như vậy đi, chú đưa cho cháu 2,400 đi.”

“Cái gì? Mặc như vậy à?” Nghe Cổ Dục nói giá, Cổ Dương xem chút đem con cá đã chọn xong ném lại vào trong ao. Ui la trời! Ban đầu ông cho rằng một ký cá hoang dã có thể bán 100 tệ là tốt nhất rồi. Dù sao cá ông nuôi bán bên ngoài cũng chỉ 8 tệ một ký, 100 tệ đã gấp mười mấy lần, cuối cùng ông cảm giác mình vẫn còn quá non tay rồi.

Cá của Cỏ Dục bán trực tiếp với giá gấp năm mươi lần. Ui là trời, thật là quá khoa trương rồi.

“Chờ một chút.” Nhìn Cỏ Dục, Cỏ Dục chụp hình con cá rồi gọi điện về nhà để cho vợ ông hỏi đối phương một chút có còn muốn mua con cá hay không.

Khi vợ Cỏ Dương tìm người phụ trách liên hệ, cũng nói giá của con cá. Nhưng mà chắc chắn bà phải kiềm lời một chút, cho nên đã báo giá là 2,500 tệ một con.

“Mắc như vậy? Giá này đã đuổi kịp giá cá của vườn trái cây Khinh Khinh rồi đó.” Nghe báo giá, người phụ trách không khỏi sửng sốt một chút, cái này cũng có chút quá mắc đi.

“Là cá của vườn trái cây Khinh Khinh, chồng tôi đi tới nhà người chuyên cung cấp cá cho vườn trái cây Khinh Khinh, cũng chỉ nhà hắn có mà thôi.” Nghe người này nói, vợ của Cỏ Dương cũng nói nghiêm túc.

Nghe vợ Cỏ Dương nói vậy, người này cũng rất kinh ngạc, vốn dĩ anh ta cho rằng chỉ là cá hoang dã bình thường nhưng hóa ra là cá của vườn trái cây Khinh Khinh.

Vậy hắn cũng muốn ăn thử một chút, nhưng mà hơn 2,000 tệ để mua một con cá, chắc chắn hắn không làm chủ, hắn phải đi hỏi ông chủ mới được.

“Mua, tại sao không mua? Bình thường cá của vườn trái cây Khinh Khinh cướp còn cướp không được. Thật vất vả tìm được nguồn gốc của nó, chắc chắn phải mua.”

Khi anh ta đem chuyện này nói cho ông chủ, trong nháy mắt con mắt của ông ấy đã sáng lên. Phải biết rằng mỗi tuần Cỏ Dục cung cấp cá cho vườn trái cây Khinh Khinh là để cung ứng cho toàn quốc.

Mấy tháng gần đây, tên tuổi của vườn trái cây Khinh Khinh rất nổi tiếng.

Muốn mua cá của vườn trái cây Khinh Khinh là một chuyện không dễ dàng.

Bởi vì không chỉ có dân chúng tranh nhau mua cá, mà không ít nhà hàng, quán cơm cũng tranh nhau bể đầu để mua những con cá này.

Chương 394. Phát triển nguồn tiêu thụ

Chương 394: Phát triển nguồn tiêu thụ

Bởi vì Hứa Cẩm không cho ai mặt mũi, cho nên tất cả mọi người đều phải xếp hàng đến mua. Hơn nửa số lượng có hạn, điều này dẫn đến mỗi lần bán cá, trên cơ bản đều có nhân viên chuyên môn của nhà hàng đứng xếp hàng từ lúc nửa đêm.

Dân chúng bình thường, nào có tâm tư như vậy, nửa đêm còn xếp hàng mua cá về ăn?

Cho nên ngoại trừ người muốn tặng quà, người bình thường rất khó mua cá của vườn trái cây Khinh Khinh. Mặc dù trên mạng không ít người nói bọn họ đang làm hunger marketing, nhưng sản lượng ngay ở chỗ này bày ra. Dựa vào một mình Cổ Dục. À! By giờ là dựa vào máy câu tự động, muốn bổ sung lượng thiếu hàng toàn quốc là không có khả năng.

Ông chủ lớn này trước đó có may mắn ăn qua cá của vườn trái cây Khinh Khinh. Bây giờ nghe ở đây có thể mua được, chuyện này còn có gì mà nói, lập tức vui vẻ đáp lời.

“Vậy tôi sẽ quyết định.” Nhìn thấy ông chủ lớn nói như vậy, anh ta cười một chút, rồi trở về nói với vợ Cổ Dương.

Nghe bên kia xác nhận mua, Cổ Dương không khỏi thở dài một hơi, những người có tiền thật khó hiểu, ăn một con cá tiêu hơn 2,000 tệ. Chắc chắn, đúng là quá xa xỉ.

Nhưng mà khách hàng muốn, dĩ nhiên ông cũng sẽ không kéo dài. Cho nên trực tiếp chuyển cho Cổ Dục 2,400, sau đó

ông xách theo con cá đi thật nhanh về nhà.

Lúc đầu ông còn sợ con cá này chết trên đường, nhưng mà Cỗ Dục có lòng tin đối với cá của hắn. Đừng nói chỉ là đi một đoạn ngắn như thế, coi như là đem con cá ra khỏi nước một tiếng thì cá của hắn cũng không chết. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là không đem nó đi phơi nắng hay đi chôn dưới đất, chỉ cần đựng trong túi nilong và cung cấp nước, nó tuyệt đối sẽ không chết.

Kết quả sau khi về đến, Cỗ Dương phát hiện con cá này vẫn còn rất khỏe mạnh.

Khi xem con cá này, ông chủ lớn cũng rất hưng phấn, không phải ông nhìn được con cá tốt hay xấu. Mà do con cá vớt lên lâu như vậy mà không chết, hơn nữa còn sống như thế, đại biểu cho con cá này rất khỏe.

Kế tiếp thì đơn giản hơn nhiều, mấy người đang câu cá đều không câu nữa, đều vây xung quanh xem con cá có giá hơn 2,000 tệ này có gì khác biệt.

Cỗ Dương cầm cái bàn chải làm cá, giết, cạo vảy, moi nội tạng, rồi bắt nổi lên chuẩn bị món cá hấp áp chảo.

Ông đặt biệt học qua cách làm món này, vợ ông có một người thân mở cửa hàng bán món cá hấp áp chảo ở thành phố. Tay nghề của ông cũng học từ chỗ đó, bằng không nấu theo khẩu vị của người trong thôn, người trong thành phố ăn không quen, bởi vì sẽ quá mặn.

Người trong thôn nấu ăn thường cho rất nhiều muối vì nông thôn chỗ này chưa phổ biến tủ lạnh cho nên làm đồ ăn mặn một chút thì dễ bảo quản.

Thứ hai là vì người trong thôn làm rất nhiều việc nhà nông, làm việc rất nặng, ăn mặn mới có sức làm. Nếu không tin có thể đi công trường bên cạnh ném thử cơm hộp của họ, sẽ phát

hiện đồ ăn làm đặc biệt mặn, nhưng bọn họ vẫn ăn say sưa ngon lành, bởi vì cần bổ sung muối.

Nhưng nếu nấu theo khẩu vị này, mở tiệm cơm trong thành phố, chắc phải phá sản mất thôi.

Cổ Dương biết điều này, cho nên lúc cho muối ông chỉ cho lượng muối bằng 1/5 bình thường. Kiểu này mới thích hợp cho người trong thành phố ăn.

Các nguyên liệu nhanh chóng được nấu chín, sau đó cho cá vào nồi rán sơ qua rồi mới bắt đầu hấp.

Mùi cá ngày càng thơm, mấy người đang câu cá cũng không còn tâm tư câu cá nữa, đều nhìn về phía này.

Càng gần giờ ăn, cá càng trở nên thơm hơn, mấy người này có chút chịu không nổi được nữa rồi.

Có một ít người thì chờ ăn cá, một số không ăn được cá thì vội vàng thu cần câu chuẩn bị trở về để chờ ăn cơm.

Lúc này người của công ty đã ngồi vây xung quanh bếp lò, chuẩn bị ăn cá.

Khi nắp được mở ra, mùi thơm của cá xông thẳng vào trong đầu của bọn họ.

Hôm nay, bọn họ cũng không cần phải nói những lời khách giáo gì, chỉ cần ngồi vào ăn ma thôi. Đương nhiên thì người ăn đầu tiên chính là ông chủ lớn.

Khi ông chủ lớn cho cá vào trong miệng, mắt ông ta ngay lập tức sáng lên. Bởi vì ông nhớ kỹ vị cá của vườn trái cây Khinh Khinh, cá khác không có mùi vị như vậy, thật là ăn quá ngon.

Nghĩ tới đây, đôi đũa trong tay ông không ngừng gấp, những người khác cũng như thế, khi thịt cá vào trong miệng, mặt bọn họ đều lộ vẻ say mê.

Ngoài cá, thì còn có khoai tây, đậu khô và miến được nấu cùng với cá cá, đương nhiên cũng ăn ngon không kém.

Một nồi cá lớn hơn 5 ký, cộng thêm các nguyên liệu phụ cũng hơn 7 ký rưỡi đến 8 ký. Cả nhóm người ăn hết sạch sẽ, miệng đầy dầu mỡ.

Thậm chí mấy cô gái ăn không để ý hình tượng, vừa sờ bụng vừa nhìn trong nồi, vẫn muốn ăn thêm.

“Ông chủ! Có thể phiền ông giới thiệu cho tôi người bán cá này được không, tôi muốn cùng anh ta bàn luận chuyện hợp tác.” Lau miệng xong, mọi như người còn đang suy nghĩ lúc nào mới có thể ăn lại cá này thì ông chủ lớn đã cân nhắc đến những phương diện khác.

Tất nhiên cá của Cổ Dục có thể hợp tác với vườn trái cây Khinh Khinh, có thể cũng có thể hợp tác cùng ông?

Ông biết gần đây vườn trái cây Khinh Khinh kiếm lời không ít.

Chưa kể ngoài cá, ngay cả các loại trái cây của bọn họ doanh số bán hàng đã tăng lên rất nhiều, những thứ này đều là tiền đó nha.

Mặc dù ông không buôn bán hải sản nhưng nếu có thể hợp tác thì đó là việc cực tốt.

“Được! Bây giờ trời chưa tối, ông đi theo tôi đi.” Nghe ông chủ này nói, Cổ Dương nở nụ cười, sau đó đứng lên. Theo cách nhìn của ông thì chuyện này cũng không có vấn đề gì.

Nghe Cổ Dương đồng ý, ông chủ lớn lập tức đứng lên, đi theo ông tới nhà Cổ Dục.

Lúc này bên nhà Cổ Dục cũng ăn cơm tối xong, Lâm Lôi và những người khác đang dọn nhà bếp và phòng vệ sinh. Cổ Dục thì nằm trên ghế sofa, suy nghĩ buổi tối nay đi nhà ai qua

đêm. Vừa rồi hẳn hỏi Lâm Lôi và Lý Vân Vân thì họ nói đều phải đi về nhà. Dù sao rất lâu rồi không có về, cũng phải về nhà dọn dẹp một chút, Cổ Dục đi nhà nào chuyện này phải cân nhắc một chút.

Chương 395. Không cần

Chương 395: Không cần

“Tiểu Dục! Khách tới rồi.” Trong lúc Cổ Dục vừa xem TV, vừa suy nghĩ thì cửa chính nhà hắn truyền đến tiếng nói của Cổ Dương.

Cổ Dục đứng lên mở cửa xem, phát hiện bên ngoài trừ Cổ Dương còn có một người trung niên đứng phía sau, người này nhìn Cổ Dục rồi gật đầu cười.

“Tiểu Dục, để chú giới thiệu một chút, vị này là ông chủ Lưu đến từ Đế Đô. Cá chú mua của cháu là mua giùm ông ấy. Ông ấy ăn xong thì muốn tới tìm cháu bàn luận chuyên hợp tác. Ông chủ Lưu, đây là Cổ Dục.” Nhìn Cổ Dục đi ra, Cổ Dương vừa cười vừa giới thiệu, nghe ông ấy nói lúc đầu Cổ Dục cũng sững sờ, sau đó khẽ cười một cái.

Hắn dĩ nhiên không cần mở rộng nguồn tiêu thụ, nhưng đây cũng là ý tốt của Cổ Dương, đối phương nhìn cũng rất khách khí cho nên không cần quá lạnh nhạt làm gì. Thế là Cổ Dục giơ tay ra hiệu bọn họ đi vào.

Khi ông chủ Lưu đi theo Cổ Dương vào nhà Cổ Dục, ông đánh giá nhà Cổ Dục một chút, nhất là năm cái xe ở trong sân trước.

Lúc đầu trong lòng còn đang suy nghĩ chuyện hợp tác, nhưng khi nhìn thấy năm cái xe này thì đã không đánh mà chìm. Xe trong sân này có giá trị không nhỏ, nếu muốn đả động Cổ Dục hợp tác cùng ông không phải là một chuyện dễ dàng.

“Tới đây, mời ngồi.” Dẫn hai người tới phòng khách, lúc ba người ngồi xuống, Lý Vân Vân thấy khách thì cũng chủ động đi ra pha trà cho bọn họ.

Tay nghề pha trà này là mấy ngày trước Tống Minh dạy cho mấy cô, mặc dù các cô không cách nào làm tốt như Tống Minh nhưng dù sao cũng rất ra dáng.

Theo mùi thơm của lá trà bay lên, thần sắc của ông chủ Lưu không khỏi run lên.

Là người làm ăn ở Trung Quốc nếu như không biết phẩm rượu thì cũng không sao, nhưng nếu không biết phẩm trà sẽ có cảm giác kém đi rất nhiều.

Ông chủ Lưu này đương nhiên cũng biết phẩm trà, vừa ngửi thấy mùi thơm của trà thì ông đã có chút kích động. Nếu đoán không sai, lá trà này là loại trà ngon cực phẩm.

“Mời.” Lúc Lý Vân Vân rót trà xong, Cổ Dục cũng cười nói một câu.

Nhìn Cổ Dục bung trà lên uống, ông chủ Lưu cũng bung chén trà lên, ông nhẹ nhàng nhấp một ngụm thì cảm giác hai mắt sáng lên. Trà này uống rất ngon, có thể nói là loại trà ông uống ngon nhất từ trước tới nay, không thể nghi ngờ đây là cực phẩm trong cực phẩm.

“Ngài Cổ, trà này....” Lưu luyện đem chén trà để xuống, ông chủ Lưu hưng phấn hỏi, trong cái nhìn của ông thì đây cũng là một cơ hội buôn bán.

“Đây là một chút trà xanh tôi trồng, khiến ông chê cười rồi.” Nhìn đôi mắt sáng rực của ông chủ Lưu, Cổ Dục cũng cười nói.

“Không không không, tôi mới là chê cười, đây là trà tốt nhất tôi từng được uống, không biết trà của ngài Cổ có đại lý chưa...”

Nhìn Cổ Dục, ông chủ Lưu vội vàng khoát tay nói, sau đó cẩn thận dò hỏi.

“Thực sự trùng hợp, trà này đã có đại lý của nhà họ Tống thâu rồi.” Nghe ông chủ Lưu hỏi, Cổ Dục nở nụ cười, có lẽ với người khác có thêm một chỗ tiêu thụ quả thật tốt hơn trôi nổi ở trên một cây. Nhưng Cổ Dục không cần, vì hắn có lòng tin đối với sản phẩm của mình.

Toàn thế giới không ai có thể trồng và nuôi dưỡng ra những động, thực vật này, cho nên hắn không có sợ việc không có đầu ra.

“Tống.....là.....nhà họ Tống chuyên kinh doanh trà đó sao?” Lúc nghe là nhà họ Tống, ông chủ Lưu không khỏi sửng sốt, sau đó ông đã nghĩ tới lá trà trong truyền thuyết của nhà họ Tống chuyên kinh doanh trong giới trà.

Nhìn Cổ Dục khẽ gật đầu, ông chủ Lưu cũng rút đầu đáp lại, sau đó thở dài cảm khái, nếu là nhà họ Tống thì ông không chọc nôi.

“Vẫn nói chuyện chính đi, không biết ngài Lưu tới tìm tôi có chuyện gì không?” Đặt chén trà xuống, Cổ Dục cũng không hy vọng giữa đêm còn tiếp đón hai người bọn họ, tiêu hao thời gian quá nhiều. Còn không không bằng dành thời gian cho Lâm Lôi hoặc Lý Vân Vân, thế là hắn đi vào thẳng vấn đề.

“Đúng, nói chuyện chính đi, không biết ngài Cổ có tiện tiết lộ hình thức hợp tác với vườn trái cây Khinh Khinh không? Nếu như có thể, không biết tôi có vinh hạnh được cùng ngài Cổ hợp tác?”

Thấy Cổ Dục không phải là loại người thích đánh thái cực, bên này ông chủ Lưu cũng biểu lộ ý đồ của mình. Nhưng khi nghe ông ấy nói, Cổ Dục lại nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thực xin lỗi ngài Lưu, có thể phải để ông về một chuyến tay không rồi. Tôi và vườn trái cây Khinh Khinh mặc dù ký hợp đồng mua bán, cũng không có ký hợp đồng độc quyền nhưng số lượng hải sản của tôi thì có hạn. Ông cũng đã ăn qua cá của tôi, hẳn biết cá chỗ tôi đều là loại thuần hoang dại, hơn nữa là số năm cũng không nhỏ, nhiều loại cá được đánh bắt từ khắp nơi trên thế giới. Tôi và ngài Hứa hợp tác rất vui vẻ, mà ngài ấy cũng có thể tiêu thụ hoàn toàn hàng hoá của tôi, cho nên tạm thời tôi không có ý định phát triển thêm nguồn tiêu thụ.”

Nghe Cổ Dục thẳng thắn như vậy, ông chủ Lưu cũng gạt đầu một cái, ông biết rõ.

Thực ra ban đầu ông tới đây cũng chỉ muốn thử một chút mà thôi.

Dù sao thử sẽ khả năng thành công, lỡ như Cổ Dục và Hứa Cẩm hợp tác không thoải mái? Vậy thì có thể thừa dịp.

Nhưng bây giờ biết Cổ Dục và Hứa Cẩm hợp tác rất vui vẻ, ông cũng không có ý định gì khác. Mặc dù nói vung cuộc tốt, không có góc tường nào không đào được.

Nhưng vấn đề là nếu như đối phương xây tường quá vững, nếu muốn đào, thì lợi ích không tỷ lệ thuận với công sức bỏ ra. Ông chủ Lưu là một thương nhân, ông dĩ nhiên biết phải làm như thế nào.

Châm ngôn nói rất hay, mua bán không thành thì vẫn còn tình nghĩa.

Cho nên dù không có khả năng hợp tác, ông cũng không nhân mây hay rời đi, từ chỗ này có thể nhìn ra đây là một ông chủ rất biết cách làm người.

Ông vẫn ở đây cùng Cổ Dục kết giao một chút, hàn huyên một hồi, mới để lại danh thiếp của mình rời đi. Trong mắt ông

ấy kết thêm một cái thiện duyên là một lựa chọn không tồi.

Chương 396. Người động tâm tư

Chương 396: Người động tâm tư

Mà Cổ Dục cũng không thể ra tay đánh mặt người đang cười, mặc dù nói nhiều bạn bè chưa chắc là một con đường, nhưng ít hơn một kẻ thù vẫn tốt hơn nhiều.

Cho nên lúc ông chủ Lưu và Cổ Dương ở trong nhà hăn, hăn vẫn rất khách khí.

Ngồi khoảng chừng nửa tiếng, Cổ Dương và ông chủ Lưu cũng rời đi.

“Bọn họ tìm anh nói chuyện hợp tác sao?” Hai người bọn họ vừa rời đi, Lâm Lôi cũng từ phòng bếp đi ra, vừa dọn dẹp đồ uống trà vừa tò mò hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà tạm thời anh không cần, anh cần thứ khác.” Nhìn Lâm Lôi, Cổ Dục cười hì hì nói.

“Anh cần gì.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Lâm Lôi không khỏi tò mò nhìn hăn.

“Anh cần quyết định tối nay đi chỗ của em hay của Vân Vân.” Nhìn ánh mắt tò mò của Lâm Lôi, Cổ Dục cười nói hì hì, đồng thời nháy nháy mắt.

Nghe Cổ Dục nói, mặt của Lâm Lôi không khỏi đỏ lên, sau đó ánh mắt có chút tránh né nói: “Đi tới chỗ Vân Vân trước đi, cô ấy tới trước em, ngày mai... ngày mai đến nhà em.....”

Nói xong, Lâm Lôi đứng lên, chạy vào phòng bếp.

Nhìn bóng lưng của cô ấy, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười, thời gian này thực sự đúng là không tồi.

...

“Đặt xong, thử một chút nào.”

Buổi tối, Cổ Dục ở nhà Lý Vân Vân. Sáng hôm sau, hắn dĩ nhiên bị Lý Vân Vân đuổi về, nhưng khác lúc trước là cô ấy không có đuổi Cổ Dục về sớm như vậy, đợi Cổ Dục ăn xong bữa sáng thì mới về.

Đã về đến nhà, đầu tiên cho Vua Núi ăn rồi sau đó đi đến chỗ hồ cá, hắn đem cái vòng xoáy vừa mới câu được lên đặt vào bên trong ao cá.

Ý nghĩ của hắn vừa khê động, lúc này trong bể nước bí mật có không ít cá đang chậm rãi tiến vào vòng xoáy thứ hai, tiếp đó thì xuất hiện tại bên trong ao cá.

Thật đúng là vô cùng thuận tiện, về sau không cần hắn tới hấn động tay động chân nữa. Chỉ cần xác nhận ở đây không có ai thì sau đó chuyển động ý nghĩ một chút là được, cực kỳ thuận tiện.

Về phần cá nước ngọt cũng không cần phải vội vã, bởi vì xoáy nước này của hắn có thể tùy ý thu hồi rồi sau đó thả bên hồ cá nước ngọt là được. Cái vòng xoáy này người khác không thể lấy, nhưng mà không thể tùy tiện thả cá được, đây là chuyện không thể người khác biết được.

Sau khi xác định sinh hoạt lười biếng của mình từ giờ có thể được thăng cấp, tâm tình của Cổ Dục cũng trở nên tốt hơn. Thuận tiện bắt một con cá hồi rồi rời khỏi hồ cá, nhìn Vua Bầu Trời trên cây thì trực tiếp ném con cá hồi lên cho nó. Sau khi chụp được con cá, Vua Bầu Trời cũng ăn cực kỳ vui vẻ.

Sau khi cho Vua Bầu Trời ăn xong, lúc này bốn con thú con cũng đã ăn xong bữa sáng của mình rồi chạy tới. Mặc dù

bình thường bọn chúng rất thích cùng chơi đùa với Lưu Phi Phi và Cổ Tú Tú, nhưng bọn chúng cũng biết chỗ dựa chân chính của mình là ai.

Cho nên chỉ cần Cổ Dục có thời gian, bọn chúng sẽ nhào tới chỗ Cổ Dục chơi đùa. Mà Cổ Dục cũng thường xuyên sẽ cùng chơi với chúng nó một chút, dù sao hắn cũng không có việc gì.

Trong khi chơi, Lâm Lôi, Phùng Thu Nhân và Lý Vân Vân cũng đến.

Sau khi giúp Cổ Dục dọn dẹp nhà cửa, họ cũng vội vã đi về cá.

Vốn dĩ Cổ Dục muốn lên lầu chơi máy vi tính, kết quả khi hắn đi vào phòng bếp thì phát hiện hết nước tương.

Phải biết rằng, nước tương thực sự có rất nhiều công dụng.

Cho dù là nước tương nguyên chất hay cho thêm một số thứ khác, nước tương sệt, nước tương nhạt, nước tương ngọt, các loại nước tương hải sản, cũng có phân chia rất nhiều loại.

Cổ Dục thân là Siêu cấp đầu bếp, hắn sẽ không chịu đựng ở về mặt thiếu thốn gia vị, trong nhà hắn nước tương bình thường đã có năm loại.

Nước tương nhạt dùng để chấm, nước tương sệt dùng để tạo màu. Dầu trống để tăng hương vị cho các món hấp, nước tương nguyên chất là nước tương được ủ nguyên chất dùng để ăn sống. Ví dụ như bánh bao hay là trộn với mù tạc đều được. Còn có cá lộ, không phải cá vược, thứ này còn được gọi là nước tương cá, được ủ bằng cách lên men cá và tôm, có vị hơi tẻ, nhưng nó là thứ không thể thiếu khi nấu món ăn Quảng Đông.

Đối với nước tương ngoại trừ công dụng và khẩu vị khác nhau, muốn mua nước tương điều quan trọng nhất phải coi

bảng thành phần. Thực tế thì nước tương nguyên chất có vị không ngon lắm, có chút hơi chát. Mà phần lớn nước tương ăn có vị ngon, đều cho thêm caramen vì vậy chuyện này cần chú ý một chút.

Còn có độ mặn, cái này phải dựa theo khẩu vị cá nhân.

Hôm nay trong nhà Cổ Dục hết nước tương dùng để chấm, chỉ có nước tương sệt, cho nên hắn định đi tới tiệm tạp hóa trong thôn để mua.

Cười trên xe gắn máy, Cổ Dục đi về hướng tiệm tạp hóa trong thôn.

Khi hắn tới nơi, phát hiện Cổ Tuấn Tài và một đám công nhân dưới tay hắn đang ngồi ở cửa tiệm đang uống đồ uống.

Thời điểm nhìn thấy Cổ Dục tới, những người này đều chủ động đứng lên, phải biết đây là sếp lớn bây giờ của họ.

“Tiểu Dục! Tới mua đồ à.” Cổ Tuấn Tài vẫy tay với Cổ Dục từ xa xa.

“Trong nhà hết nước tương, tới mua một chai, mọi người đang nghỉ ngơi à... Đường trong thôn sắp xây xong, sắp tới có công trình nào khác hay không? Tôi không nghe Lỗ Hạo Văn nói gần đây trong thành phố có công việc, anh có liên lạc không?” Nghe Cổ Tuấn Tài nói, Cổ Dục cũng dừng xe gắn máy lại, dựng bên cạnh, đồng thời hỏi Cổ Tuấn Tài.

“Năm nay có rất nhiều, không cần lo.” Nghe Cổ Dục nói, Cổ Tuấn Tài lại cười một chút, sau đó hưng phấn nói.

“Trên trấn hay là huyện?” Thấy Cổ Tuấn Tài đã nhận công trình, Cổ Dục cũng gật đầu một cái, nhưng mà vẫn có một chút có nghi ngờ hỏi.

“Không phải, là trong thôn chúng ta. Cậu không biết đó thôi, gần đây trong thôn đều có một số người rất tiên bộ.”

Nghe Cổ Dục nói như vậy, bên Cổ Tuấn Tài cũng cười nói.

Trước đó thôn Cổ gia phát triển chậm chủ yếu có hai nguyên nhân.

Thứ nhất là vì ở đây không có nhân tài nào, thôn Cổ gia không phải không có sinh viên, nhưng sinh viên đi ra thì không trở lại.

Chương 397. Suy nghĩ và thực tế là hai chuyện hoàn toàn khác nhau

Chương 397: Suy nghĩ và thực tế là hai chuyện hoàn toàn khác nhau

Đừng nói là sinh viên đại học, coi như là học sinh cấp ba, học sinh cấp hai, sau khi ra ngoài đi làm, thì trở về thôn rất ít. Nếu có chút năng lực thì mua nhà trong thành phố, không tính là thành phố lớn hay nhỏ chỉ cần biết là thành phố là được.

Một số người không có năng lực thì họ thà làm bên ngoài còn hơn trở về thôn.

Cho nên người trong thôn Cổ gia, người có năng lực thì không ở lại trong thôn làm gì.

Đây cũng là lý do khi Cổ Dục quyết định ở lại trong thôn, có rất nhiều người ngạc nhiên vì bọn họ không tin trong thôn có thể kiếm được tiền.

Thứ hai là vì giao thông thông ở đây thực sự bất tiện.

Như đã đề cập trước đó, con đường cũ của thôn Cổ Gia. Từ thôn đi lên trấn cần mất một tiếng, từ thôn đi lên huyện thì cần hai tiếng đồng hồ, đi thành phố Hưng An thì cần hơn hai tiếng. Ngay cả khi muốn phát triển trang trại thì cũng không có ai ghé tới.

Con đường cũ đó, ngoại trừ xe bán tải và xe SUV thì xe con không thể đi được và đương nhiên cũng không có người nguyện ý khai phá nơi này.

Nhưng vì gần đây Cổ Dục mua đất, đem con đường trong thôn sửa chữa, thì cơ hội phát triển đã lớn hơn.

Ngoài ra người trong thôn nhìn thấy Cổ Dục thật sự kiếm được tiền, bọn họ cũng có chút dao động.

Giống như nhà Cổ Dương đang phát triển nông trại giải trí và câu cá, những người khác cũng có ít tâm tư. Xe lửa chạy nhanh, toàn bộ đều nhờ đầu tàu mang đi, bây giờ Cổ Dục chính là đầu tàu này.

Theo lời Cổ Tuấn Tài mới, trong thôn sau ngày mùa, trước khi mùa đông thì có không ít việc muốn làm. Có nhà muốn trồng hoa, dù sau ở đây gần núi, có không ít giống hoa dại có giá trị trong núi đều có, hơn nữa có giá trị không thấp.

Một số nhà làm lều lớn để trồng các loại hoa quả, trồng một số loại đồ ăn trái mùa. Một số thì muốn học theo Cổ Dục, không phải Cổ Dục đang xây trang trại bò sao, bọn họ cũng muốn làm một cái.

Mặc dù không lớn, nhưng trong nhà nuôi hai, ba con thì cũng không áp lực quá lớn.

Có thể nói, đầu óc của những người này dần dần linh hoạt, Cổ Dục đương nhiên cũng ủng hộ. Trước tiên nếu những người này muốn xây dựng gì thì phải tìm Cổ Tuấn Tài, mà bây giờ Cổ Dục là ông chủ của Cổ Tuấn Tài, chuyện này tương đương là hấn đang kiếm tiền.

Chủ yếu là sau khi những người này đều có việc làm, những người luôn nhìn chằm chằm hấn sẽ dần dần hết, dù sao nhìn đỏ mắt cũng không giúp họ kiếm được tiền.

“Đây là chuyện tốt, tất cả mọi người bận rộn là điều tốt.” Nghe Cổ Tuấn Tài nói, Cổ Dục cũng cười.

Nhưng nghe Cổ Dục nói, Cổ Tuấn Tài lại lúng túng cười.

Hắn làm nhà cho Cổ Dục không phải một hai lần, người khác không biết, hắn sao có thể không biết Cổ Dục lười như thế nào? Hắn còn không biết xấu hổ nói để người khác bận rộn một chút rất tốt.

Nhưng có lúc, không phục cũng không được. Mặc dù Cổ Tuấn Tài có cảm thấy mình chịu khó hơn Cổ Dục, nhưng hắn thật sự không có mệnh và năng lực như Cổ Dục.

Dù sao người bên ngoài nhìn, Cổ Dục có thể đem cá tới thôn Cổ Gia, chính là có năng lực. Hơn nữa có thể nuôi cá ăn ngon tới như vậy cũng là năng lực của Cổ Dục, người khác hâm mộ không hết.

“Tiểu Dục tới rồi sao, trong nhà thiếu gì à?” Trong khi Cổ Dục tán gẫu với những người này, thì bà chủ cửa hàng cũng đi ra.

Bà chủ tiệm này khá nổi tiếng ở thôn Cổ gia, không phải khác biệt mà vì bà ăn nói khá tốt. Dù sao buôn bán, mấy lời xã giao cũng có thể hạ bút thành văn. Về sau bà còn đem năng lực này mở rộng một chút, ngẫu nhiên còn làm mai cho người khác.

Lúc Cổ Dục vừa tới, bà còn đến hỏi qua ông Hai có muốn giới thiệu đối tượng cho Cổ Dục hay không, nhưng về sau khi biết Cổ Dục kiếm tiền là mấy triệu, trăm triệu, tài sản hơn tỷ, bà đã dập tắt ý nghĩ này. Nhất là gần đây có người nhìn thấy Cổ Dục từ trong nhà Lâm Lôi và Lý Vân Vân đi ra, bà lại càng không có ý nghĩ này nữa.

Nhưng không làm mai cho Cổ Dục, không có nghĩa là bà thấy Cổ Dục sẽ không nói chuyện.

“Trong nhà dùng hết nước tương rồi, cháu tới mua một chai nước tương.” Cổ Dục cười nói với bà.

“Vậy thì cháu cần loại gì, nước tương nhạt, nước tương sệt, cháu tự vào chọn đi.” Nghe Cổ Dục nói, bà chủ cũng cười một chút, sau đó nhường chỗ cho Cổ Dục vào trong tiệm chọn một chai nước tương.

Thuận tiện giúp mấy người Cổ Tuấn Tài thanh toán tiền đồ uống.

Sau đó lại cùng bọn họ nói chuyện một chút rồi Cổ Dục cười mô tô về nhà.

“Đứa nhỏ Tiểu Dục này thật có tiền đồ, có năng lực, biết kiếm tiền, không thích ăn chơi, lớn lên lại đẹp trai, cơ thể tốt. Nếu là con trong thôn chúng ta thì thật tốt.” Nhìn bóng lưng Cổ Dục rời đi, bà chủ vẫn còn ở cạnh nói. Hiển nhiên bà thật sự có chút chán nản khi không làm mai được cho Cổ Dục.

“Thế nào, thím còn muốn đem Phượng Anh giới thiệu cho ông chủ của chúng tôi sao?” Nghe bà chủ nói, một người trẻ tuổi trong thôn Cổ Dục ngồi xổm bên cạnh cười nói.

“Phượng Anh nhà chúng tôi không có cái số ấy, ha ha.” Nghe người trẻ tuổi nổi nói như vậy, bà chủ cũng thở dài một hơi, sau sau đó cười nói đứng lên.

Vẫn là câu nói kia, nếu như là Cổ Dục thì tốt, mặc dù bây giờ Phượng Anh không xứng với Cổ Dục. Nhưng nếu như hai đứa là thanh mai trúc mã, chơi với nhau từ nhỏ vậy thì quá tốt rồi.

Thế nhưng những thứ chuyện thế này bà cũng có thể nghĩ một chút mà thôi, nghĩ cùng thực tế là hai chuyện khác nhau hoàn toàn.

Lúc này Cổ Dục còn không biết bà chủ tiệm tạp hóa muốn giới thiệu đối tượng cho hắn, sau khi mua xong nước tương về, hắn lại đi lên lầu chơi game.

Chờ tới lúc sắp ăn cơm trưa hẵn mới xuống, Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân đã sơ chế xong nguyên liệu. Chỉ cần hẵn ra tay chế biến thôi, còn việc dọn rửa thì không cần hẵn.

Chương 398. Đi mua than đá

Chương 398: Đi mua than đá

Rất nhanh các món ăn đầy đủ hương vị và màu sắc đều đặt trên bàn. Mấy người Cổ Dục cũng bắt đầu ăn các món mới, gồm thịt bò, hải sản, thịt heo cái gì có đều có, chúng lại được phối hợp với gạo số hai Đạo Hoa Hương mới ra năm nay, ăn phải gọi là ngon cực kỳ.

Nhất là món bò hầm của Cổ Dục, nước sốt được chan lên, mùi vị thật không thể chê vào đâu được. Cổ Dục ăn ba bát vẫn muốn ăn, nếu không nhìn thấy ánh mắt nhìn chăm chăm của Vua Núi thì có lẽ hắn sẽ ăn luôn phần cơm của nó.

Sau bữa ăn, ba cô gái đi dọn dẹp. Cổ Dục thì đi pha trà, dựa vào ghế sofa vừa tiêu hóa thức ăn vừa tìm xem có phim hay gameshow nào hay ho để coi. Mỗi ngày của hắn đều sống tương tự như thế này.

Nhưng mà hôm nay, hắn còn chưa tìm thấy cái nào muốn xem thì ba cô gái đã thu dọn xong, sau đó Lâm Lôi đi tới bên cạnh Cổ Dục.

“Tiểu Dục! Xem thời gian cũng đến lúc chúng ta chạy thử rồi, sau đó còn phải tranh thủ đi mua than đá.” Nhìn Cổ Dục, Lâm Lôi lập tức nói.

“Chạy thử, thử gì nào? Còn mua than đá thì anh biết, nhưng mà anh chưa từng mua, anh phải mua nó ở đâu đây?” Lúc này Cổ Dục mới phản ứng khi nghe Lâm Lôi nói.

Đông Bắc, đặc biệt là nơi hắn ở, có thể nói là trời lạnh rất nhanh.

Đừng thấy hôm nay mới giữa tháng 10. Thế nhưng nhiệt độ bây giờ đã giảm rất nhanh, ở thôn Cổ Gia, ban ngày nhiệt độ chỉ còn khoảng 13-14 độ. Còn ban đêm thì chỉ có 4-5 độ.

Cũng may năm nay không có mưa, nếu không có thể đã dưới 0 độ rồi.

Bây giờ bên Cáp Nhĩ Tân có thể còn chưa chạy thử hệ thống sưởi ấm, nhưng ở đây quả thật cần phải chuẩn bị nghiên cứu vấn đề sưởi ấm rồi.

Cũng may bản thân Cổ Dục cũng tương đối sợ lạnh, cho nên hẳn đã sớm chuẩn bị tinh thần.

Ai cũng nói người Đông Bắc không sợ lạnh, nhưng thực ra người Đông Bắc còn sợ lạnh hơn người phương Nam.

Bởi vì phương Nam khí hậu có chút ẩm ướt khi vào mùa đông. Nhìn nhiệt độ bên ngoài cũng không thấp thế nhưng cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo thật sự khiến cho người ta có chút chịu không nổi.

Nhất là ở trong nhà, ở bên ngoài không lạnh, nhưng về đến nhà thì lại rất lạnh.

Cảm giác gió lạnh thấu xương, giống như là hung hăng chui vào trong xương. Điều hòa không khí cũng dùng ở mức vừa phải, mà người phía Nam sống trong môi trường như vậy cũng quen rồi.

Không giống như bên Đông Bắc, ở đây mặc dù ngoài trời âm -20, -30 độ nhưng trong nhà có lò sưởi, có bếp lò, có giường nên trong nhà cũng không quá lạnh. Quanh năm đều duy trì 25 độ, khi đi ra ngoài thì mặc thêm cũng nhiều.

Không đề cập tới vài thập niên trước khi tất cả mọi người đều gặp khó khăn. Nhưng bây giờ đã có áo lông, áo bông vải giữ nhiệt, áo lông chồn gì đó... chỉ cần mặc vào thì đi ra ngoài

cũng không hề sợ lạnh, cho nên lấy cứng chọi rét người Đông Bắc thật sự không bằng người phương Nam.

Trong nhà Cổ Dục đã lắp đặt lò hơi và các đường ống để sưởi sàn cũng đã được bố trí sẵn. Không chỉ lắp đặt trong nhà mà còn có sân trước, sân sau và hồ cá cũng được lắp đặt. Đến lúc mùa đông tới chỉ cần che lại mái nhà kính thì trong nhà Cổ Dục giống như mùa xuân, đây chính là chỗ thoải mái nhất.

“Chạy thử cũng rất dễ, một lát chúng ta chạy thử đi. Chủ yếu là xem có bị rò rỉ gì hay không. Còn than thì lúc trước cũng có người vào thôn bán, nhưng đây là than đá nên cũng không tốt, khi cháy sẽ sinh nhiều khói. Không tốt để sử dụng, hơn nữa mùi cũng khó ngửi, tốt nhất là vào thành phố mua sẽ ổn hơn.” Nghe Cổ Dục nói vậy, Lý Vân Vân ở bên cạnh cũng đáp lại.

“Anh biết rồi, ngày mai anh lái xe tìm Khổng Hạo Văn nghiên cứu chuyện mua than đá vậy.” Nghe Lý Vân Vân nói Cổ Dục mỉm cười, đây đều là vấn đề nhỏ mà thôi.

Buổi chiều mấy người Cổ Dục ở nhà thử hệ thống sưởi một chút, sau khi xác định các đường ống đều được thông suốt, cũng không có vấn đề gì lớn.

Hệ thống sưởi, thực ra không quá phức tạp, đặc biệt là kiểu sưởi ấm ở nhà trệt.

Phần chính là lò hơi và tất cả các đường ống chứa nước, rồi ống dẫn hơi nước được chia thành hai đường. Một đường để cấp hơi nước, một đường là để hơi nước trở về lò hơi.

Khi lò hơi chứa đầy nước, nước sẽ được đun nóng trong lò hơi. Dựa theo nguyên lý nóng lạnh và sự giãn nở, nước nóng sẽ ở trên còn nước lạnh sẽ ở bên dưới, sau khi nước nóng thì phát sinh bốc hơi, hơi nước nóng sẽ theo đường ống đi một vòng rồi lại trở về nồi hơi một lần nữa.

Đây là kiến thức đơn giản của vật lý cấp hai, nhưng lại thật sự hiệu quả.

Sau khi xác nhận không có rò rỉ trong tất cả các đường ống, nhà của Cổ Dục cơ bản đã được giải quyết. Ngày hôm sau hấn từ nhà Lâm Lôi về, chờ Lâm Lôi và Lý Vân Vân đến nhà thì hấn lập tức lấy con G6X6 vội vã đi lên thành phố Hưng An.

Trước khi tới, Cổ Dục đã gọi điện cho Không Hạo Văn nói mục đích chuyến đi lần này. Khi tới công ty của Không Hạo Văn, phát hiện Không Hạo Văn đang ở đây chờ hấn.

Thời tiết bây giờ thực sự có chút lạnh, một tên béo như Không Hạo Văn đương nhiên đã mặc một cái áo khoác jacket dày để đối phó, sau khi lên xe thì vẫn xoa tay một lúc lâu.

“Tôi nói này, cậu không lạnh hay sao?” Nhìn Cổ Dục vẫn còn mặc áo len, hơn nữa điều hòa còn không bật lên. Không Hạo Văn thực sự có chút buồn bực, nói thật, hấn thật sự hâm mộ cơ thể của Cổ Dục.

Bình thường cũng không có thấy Cổ Dục vận động gì, hơn nữa cũng không có ăn uống điều độ, hấn muốn ăn gì thì ăn cái đó. Nếu như Cổ Dục chỉ đơn thuần chỉ là gầy thì Không Hạo Văn cũng không thật sự hâm mộ, dù sao cũng là vấn đề của thể chất. Nhưng mà vì sao hấn lại có thể giữ dáng người tốt như thế?

Cổ Dục đương nhiên không thể nói cho Không Hạo Văn biết bởi vì quan hệ với nước giếng.

Đừng nói là hấn, ngay cả Lâm Lôi, Lý Vân Vân, còn có Phùng Thư Nhân thân hình của các cô cũng tương đối hoàn mỹ.

Chương 399. Nhà máy than đá

Chương 399: Nhà máy than đá

Lúc trước khi đi mua quần áo, lúc lấy số đo thì đã biết trên người của mấy cô không có chút mỡ thừa nào, nhất là vòng eo, mỗi người đều rất mảnh mai.

Đây đều là do tác dụng của nước giếng.

Hơn nữa nước giếng không chỉ giúp cho thân hình của hấn luôn hoàn mỹ, mà còn giúp cho hấn có sức đề kháng mạnh hơn. Bây giờ mặc dù trời đã không ẩm, nhưng hấn cũng không cảm thấy lạnh quá.

“Vẫn tốt chứ.” Nhìn bộ dạng hăm mộ của Không Hạo Văn, Cổ Dục đem cửa sổ đóng lại, sau đó bật điều hòa không khí. Hấn không thể để cho bạn mình bị cảm lạnh chỉ vì tiết kiệm chút xăng. Xe xuất phát, Không Hạo Văn chỉ hấn đi tới nhà máy than đá phụ cận thành phố Hưng An. Vừa tới nơi, đã thấy nhiều xe đang chờ than đá ra ngoài.

Nghiêm túc mà nói, tỉnh Hắc Long thực sự là một nơi phong thủy bảo địa, ngoại trừ không giỏi phát triển kinh doanh thì hầu như không có cái gì không am hiểu.

Trong nước có năm con sông lớn thì có hai sông thuộc tỉnh Hắc Long. Ngoài ra còn có bốn hồ nước lớn là hồ Hưng Khai, hồ Kính Bạch, hồ Ngũ Đại, hồ Liên Hoàn, tài nguyên nước không thiếu.

Tài nguyên đất cũng không thiếu, tài nguyên thực vật, thậm chí có núi Đại An, Tiểu An cũng không thiếu bất cứ gì.

Tài nguyên rừng, tài nguyên động vật cũng không thiếu.

Tài nguyên khoáng sản đã từng độc chiếm vị trí đầu, không nói cái khác chỉ riêng thành phố dầu thô ở đây thì đã đủ chứng minh. Mặc dù bây giờ trữ lượng sắp hết, thế nhưng cũng đã vì sự hưng thịnh của TQ mà công hiến.

Ngoại trừ dầu thô, những khoáng sản khác ở tỉnh Hắc Long cũng không ít.

Mỏ than lại càng nổi danh trong nước.

Cho nên tỉnh Hắc Long ở trong thời đại kinh doanh không phát triển quá nhiều thì quả thực là một nơi sống tốt, về cơ bản có thể tự cung tự cấp. Nhưng muốn phát triển thương nghiệp thì nó có một chút khó khăn, cho nên phát triển cũng không quá tốt.

Tất nhiên bây giờ không phải lúc để nói điều đó.

Chỉ là Cổ Dục có chút xúc động khi thấy nhìn than chất thành đống trong nhà máy trước mặt, hẳn có một chút cảm thán mà thôi.

Khi hắn lái tới nơi, Khổng Hạo Văn đã chào hỏi trước, gác cổng lập tức cho đi qua. Sau đó bảo vệ hướng dẫn Cổ Dục và Khổng Hạo Văn đi tới một ngôi nhà gỗ nhỏ gần núi than nhỏ, ở đây đã có người chờ sẵn.

Khi hai người xuống xe, có một người trung niên mặt háo hức đi tới.

“Hoan nghênh, hoan nghênh.” Nhìn Cổ Dục, người này bắt tay, rồi muốn mời Cổ Dục và Khổng Hạo Văn thuốc lá nhưng hai người bọn họ đều cự tuyệt, bọn họ đều không có hút thuốc.

“Vị này là ông chủ Tiền, chính ông ấy đã cung cấp than đá cho hệ thống sưởi của bộ phận của chúng tôi. Than rất tốt, cho nên cậu muốn mua than đá cứ tìm ông ấy.” Khổng Hạo Văn

đứng bên cạnh giới thiệu cho Cổ Dục một chút. Hắn đang giúp Cổ Dục thiết lập quan hệ, không phải tới để trả giá.

Vì hắn biết Cổ Dục không cần hắn trả giá giúp, hơn nữa cũng tránh bị người khác bắt được nhược điểm gì.

“Xin chào, Ông chủ Tiền! Không cần quá khách khí, tôi tới để mua than đá.” Thấy ông chủ Tiền có vẻ hơi sợ Khổng Hạo Văn, Cổ Dục cũng khách khí nói.

“Mua cái gì mà mua, than đá của tôi không phải là than đá của mọi người hay sao, đồ nhà mình thì cứ trực tiếp chở một xe về dùng là được.” Quả nhiên ông chủ Tiền phát tay, tỏ ý mình không muốn lấy tiền.”

“Ông đừng nói những thứ này không đáng tiền gì, vị này là người có tiền. Không cần để ý đến tôi, chọn loại than tốt mà xếp lên, giá bao nhiêu thì tính bấy nhiêu.” Nghe ông chủ Tiền nói, Cổ Dục có chút bó tay, nhìn Khổng Hạo Văn. Khổng Hạo Văn biết lúc này mình nên ra tay nên mới đặc biệt nói một câu.

Nhìn Khổng Hạo Văn và Cổ Dục không giống là ra vẻ, bên ông chủ Tiền cũng tạm thời yên tâm. Sau đó giới thiệu cho Cổ Dục một chút về than đá ở đây.

Than đá đều bán theo tấn, than đá kém nhất ở đây có giá bán là 430 tệ, đây chính là loại mấy người Lâm Lô nói. Loại than đá kém nhất được bán trong thôn, về cơ bản đều là than đá nát, bên trong còn lẫn không ít bùn đất, ngoại trừ rẻ thì không có gì để nói.

Thực ra ngoại trừ nông thôn, cũng không ít các công ty nhiệt trong thành phố mua than đá này vì nó rẻ... Như đã đề cập trước đó chi phí của hệ thống sưởi là rất cao, cho nên giá rẻ thì mới là đạo lý để kiếm tiền.

Mà than đá bình thường, thường cung cấp cho cho các cơ quan hay tư nhân đã bán với giá 520 tệ một tấn, những loại

than đá này đều là loại bình thường.

Cho dù là loại than không khói (Anthracit) tốt hơn một chút, thì bán giá 650 tệ một tấn, than đá này cũng có thể xem là loại than tốt nhất.

Đương nhiên nếu như nói về giá, ở chỗ ông ta còn có loại 2200 tệ một tấn than cốc, than này mới là loại đắt tiền nhất trong các loại than.

“Cậu có thể bỏ qua loại này, loại than cốc này dùng để luyện thép. Nếu cậu dùng nó thì lò hơi nhà cậu sẽ bị đốt thủng đấy.”

Nhìn mặt Cổ Dục không muốn mua đúng loại mà chỉ muốn mua loại đắt tiền, Khổng Hạo Văn không khỏi khinh bỉ nhìn hắn nói.

Nghe Khổng Hạo Văn nói như vậy, Cổ Dục mới nở nụ cười. Hắn không hiểu nhiều về than, tất nhiên cũng sẽ không mua than cốc, vậy thì mua loại than đá tốt nhất.

Loại than đá không khói có giá là 650 tệ một tấn. Cổ Dục biết nhất định là ông chủ Tiền đã hạ giá xuống, nếu như bán cho người ngoài khẳng định không có giá đó.

Nhưng hắn cũng không nói nhiều, mà tính toán trong nhà cần dùng bao nhiêu than đá.

Nhà Cổ Dục rất lớn, lúc trước đã nói qua, không chỉ sưởi ấm trong nhà mà còn cho sân trước, sân sau, hồ cá. Nhà hắn một ngày cần đốt khoảng 25 ký than, mà Cổ Dục cũng không muốn khi trời lạnh nhất mới sưởi.

Khoảng ngày 20 tháng 10 hắn sẽ bắt đầu đốt cho tới giữa tháng 4 năm sau, có nghĩa là cần đốt trong vòng 6 tháng.

Theo tính toán nửa năm là 183 ngày, đại khái cần 4,575 ký vậy là 4,5 tấn, cho nên Cổ Dục mua luôn 5 tấn để đốt.

Chương 400. Nguồn tiêu thụ cá ngừ vây xanh

Chương 400: Nguồn tiêu thụ cá ngừ vây xanh

Đương nhiên trừ nhà hấn, hấn cũng cần mua cho nhà Lâm Lôi, Lý Vân Vân một ít. Nhà của các cô không cần dùng quá nhiều than đá, dù sao ban ngày cũng ở nhiều nhất là trong nhà Cổ Dục, buổi tối mùa đông Cổ Dục cũng không muốn để cho họ trở về nhà.

Nhưng cũng không thể để cho nhà lạnh hoàn toàn, cho nên mỗi ngày cần phải đốt lửa một chút, mỗi nhà một tấn than xem ra cũng đủ. Đương nhiên chở một chuyến, Cổ Dục không thể chỉ mua 7 tấn. Không nói chuyện khác, những nhà trong thôn có quan hệ tốt với hấn cũng cần chiếu cố.

Nhà ông Hai, nhà Cổ Kiến Quân, nhà Cổ Kiến Quốc, còn có nhà Cổ Tấn lúc hấn đến hỏi thì họ đều cần. Mỗi nhà đại khái cần khoảng 2 tấn, gộp chung lại là 8 tấn, tính ra tổng cộng là 15 tấn, gần 100 ngàn tệ.

Lúc đầu Cổ Dục tự lái chiếc G6X6 trở về, nhưng lúc Khổng Hạo Văn và ông chủ Tiền biết Cổ Dục dùng chiếc G6X6 chở than về đều kinh hãi.

Mặc dù chức năng chính của xe bán tải là dùng để chở đồ, nhưng chiếc xe này hơn chục triệu tệ, ai sẽ cam lòng đem nó đi chở than.... Được rồi, Cổ Dục cam lòng.

Nhưng mà cuối cùng họ cũng không để hấn chở than, mà ông chủ Tiền cử mấy xe bán tải đi theo hấn về thôn.

Thực ra 15 tấn than đá một chiếc xe tải cỡ trung đã chở hết, nhưng Cổ Dục không cho bọn họ dùng loại xe tải cỡ trung. Vì đường mới xây của thôn Cổ gia không thể chịu được những chiếc xe tải hạng nặng chạy qua. Xe bán tải nặng chỉ có mấy tấn nên lái mấy chiếc là được.

Vốn Cổ Dục muốn trả phí vận chuyển, nhưng ông chủ Tiền chắc chắn không dám nhận.

Cuối cùng mỗi người nhường một bước, tiền than là 97 ngàn, hấn trả tròn 100 ngàn. Khi mấy cái xe đi vào thôn, đem than đến từng nhà, chất vào trong lều than đã chuẩn bị trước. Nhìn cục than đá đen bóng, mấy người ông Hai không khỏi có chút cảm thán, bình thường đã quen với việc đốt mấy loại than có lẫn bùn đất.

Bây giờ đột nhiên thấy than đá đẹp như vậy, bọn họ có chút không nở đốt.

Đương nhiên, hiện tại chỉ nhìn thôi, tới mấy ngày lạnh nên đốt cũng phải đốt mà thôi.

Về phần Khổng Hạo Văn thì dĩ nhiên đi tới nhà Cổ Dục để ăn chực cơm.

Nhưng trưa nay bọn họ không uống rượu, vì chút nữa Cổ Dục còn phải chờ Khổng Hạo Văn về, công việc của hấn ta vẫn còn rất nhiều.

Thực ra Khổng Hạo Văn không có làm một việc rõ ràng ở thành phố Hưng An.

Trên cơ bản chỗ nào bận rộn, thì hấn ta sẽ đến đó để chủ trì công việc. Lúc đầu nhà họ Khổng muốn để cho hấn luyện một chút, nhưng nhìn bộ dáng lười biếng của hấn ta, cũng biết là người không thích lịch luyện. Sắp tới mùa đông, Khổng Hạo Văn sẽ triệt để nhàn rồi, đến lúc đó lại đến tìm Cổ Dục chơi.

Ăn xong bữa trưa, nghỉ ngơi một lúc, Cổ Dục chở Không Hạo Văn về chỗ làm, hấn cũng trở về nhà.

Chớp mắt một đêm không có chuyện gì xảy ra, xảy ra chuyện gì còn xin tự động bỏ não.

Khi Cổ Dục đi bộ từ nhà Lý Vân Vân về, hấn kiểm tra xem cá mới câu được trong hai ngày nay.

Cũng không biết có phải hấn thọc trúng ổ cá ngừ vây xanh hay không, hai ngày này hấn câu lên được không ít cá ngừ vây xanh.

“Xem ra cần phải xử lý một chút.” Nhìn mấy con cá ngừ vây xanh đại dương lờ lờ trong nước, Cổ Dục sờ cằm lẩm bẩm.

Nghĩ đến việc xử lý, Cổ Dục dĩ nhiên sẽ không kéo dài quá lâu. Sau khi về đến nhà, hấn đi đến hồ cá, đem xoáy nước chuyển qua hồ nước ngọt, đem toàn bộ cá nước ngọt thả vào ao, rồi lại đem xoáy nước dời trở về. Cổ Dục đi ra khỏi hồ cá cầm một con cá mú đốm ném cho Vua Bầu Trời. Công việc hôm nay của hấn chỉ còn cho động vật trong nhà ăn. Sau hơn 10 phút, hấn ngồi trên ghế sofa lấy điện thoại để tìm Hứa Cẩm .

“Ông anh Hứa, bên tôi có một mẻ cá ngừ mới, có vây vàng, có mắt to, nhưng nhiều nhất là vây xanh. Không có con nhỏ, con nhỏ nhất cũng nặng hơn 50 ký. Anh có hứng thú hay không?” Hai tay nhanh chóng gõ chữ, nhấn xong Cổ Dục gửi đi.

“Có! Nhiều khách sạn lớn trong nước đều hỏi thăm anh có cá ngừ vây xanh hay không, nhưng mà chú em, một mẻ của cậu.... Là bao nhiêu? Người trong nước ăn cá này không nhiều, cho nên chắc không cần quá nhiều.” Thấy Cổ Dục nhắn tin tới, lúc này Hứa Cẩm đang họp ở Đế Đô. Cuộc họp còn

chưa bắt đầu, trước tiên là để cho quản lý tới nói trước mà ông ta lập tức cầm điện thoại đứng lên đi sang một bên.

Gần đây vườn trái cây Khinh Khinh của ông ta vì thủy hải sản của Cổ Dục, nên đột nhiên tăng trưởng mạnh. Đừng nhìn doanh thu tăng trưởng không nhiều, nhưng thực tế là không ít, tăng hơn 70% so với những năm trước.

Nhưng phát triển nhiều nhất chính là giá trị bản thân của ông ta, cũng chính là giá trị công ty của ông ta trên thị trường.

Gần đây giá trị tài sản của ông ta đã tăng gấp đôi, cho nên hợp tác với Cổ Dục là đôi bên cùng có lợi. Bây giờ nghe Cổ Dục có cá ngừ, ông ta dĩ nhiên thấy hứng thú.

Cá ngừ mắt to, vây dài, vây vàng đều dễ bán, vì ba loại cá ngừ này rẻ, trong tiệm của ông ta cũng bán, nhưng vây xanh thì giá cao hơn.

Hơn nữa chủ yếu là trong nước ít ăn loại cá ngừ này, thị trường chủ yếu chủ vườn trái cây Khinh Khinh là ở Trung Quốc. Nếu như mẻ cá của Cổ Dục quá nhiều vậy thì có một chút phiền toái.

Bởi vì cá ngừ đại dương bắt lên phải giết rồi ướp lạnh, chỉ có thể bảo quản tươi trong mấy ngày, nếu như số lượng quá lớn, ông ta thật sự nuốt không trôi.

Kỳ thực ban đầu cá ngừ vây xanh đại dương cũng không đáng tiền.

À, hơn một trăm năm trước thì không đáng tiền.

Bởi vì loại cá này giống như cá hồi, ăn sống sẽ ngon hơn ăn chín. Cá sống thì mềm, mịn và ngon hơn, còn cá chín thì hơi dai.

Mặc dù đôi khi người châu u sẽ ăn thịt bò sống, nhưng lại thích ăn cá chín hơn.

Cho nên hơn một trăm năm trước, cá ngừ vây xanh ở đại dương có rất nhiều.

Chương 401. Nguồn tiêu thụ ở nước ngoài

Chương 401: Nguồn tiêu thụ ở nước ngoài

Nhưng về sau khi thực dân phương Tây mở các tuyến đường thương mại đến Nhật Bản, mặc dù thịt bò của Nhật nổi tiếng một thời. Nhưng đồng thời họ cũng phải vứt bỏ một số thứ ở châu u mà họ không thích. Kết quả người dân ở đảo quốc này rất thích ăn sống, nên ăn cá ngừ vây xanh đại dương cũng ngon như ăn cá hồi vây.

Nhìn người Nhật ăn vui vẻ như vậy, người ngoại quốc cũng tò mò ăn thử. Kết quả phát hiện ăn rất ngon, sau đó món này phổ biến trên toàn thế giới. Thời gian trưởng thành của cá ngừ vây xanh rất lâu, hơn nữa loại cá này đẻ trứng cũng không quá nhiều, sản lượng ngày càng ít, dĩ nhiên giá cả cũng càng ngày càng đắt.

Nhưng phương pháp ăn loại cá này ngon nhất vẫn là ăn sống, đặc biệt là phần bụng, tương truyền ăn giống như bơ. Cô Dục không ăn sống cho nên hẳn cũng không biết rõ.

Hiện tại người trong nước ăn cá ngừ vây xanh đại dương, không phải ở cửa hàng Nhật thì cũng là ở khách sạn năm sao, sẽ đặc biệt mời người tới, mở một tiệc mổ cá, để cho các thực khách thưởng thức.

Nếu như bán nó ở trên thị trường thì không bán được.

Dù sao người bình thường sẽ không mua cá này, cho dù là người giàu có hay có chức có quyền thì đều lựa chọn đến các nhà hàng Nhật để ăn.

Đồ ăn sống, không phải là loại hình được yêu thích nhất ở Trung Quốc.

Đây cũng là việc mà Hứa Cẩm nhức đầu nhất.

Nhưng Cổ Dục đã sớm đoán Hứa Cẩm không thể giải quyết được, sau khi nói một tiếng với hắn ta, Cổ Dục lập tức liên lạc với Vạn Vũ Dương.

Kể từ lần trước sau khi kết thúc giao dịch San Hô Đỏ thì gần đây công việc của Vạn Vũ Dương cũng không tệ. Hắn ta tin chuyện này có liên hệ với gốc San Hô Đỏ kia, dù sao nó cũng là một điềm tốt mà?

Mà hôm nay, sau khi hắn ta vừa tiếp đãi xong một nhóm khách hàng Nhật, vừa chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi thì điện thoại của Cổ Dục đã gọi tới.

“Ngài Cổ! Xin chào, lâu rồi chúng ta không liên lạc.”

“Xin chào! Ông chủ Vạn, đây không phải là vì mỗi ngày ông đều bận rộn công việc hay sao.”

Sau khi nhận điện thoại, Cổ Dục và Vạn Vũ Dương khách sáo vài câu.

Nhưng mấy câu sau Cổ Dục đã trực tiếp nói ra ý định gọi điện thoại của mình..

“Là như vậy, ông chủ Vạn, tôi nhớ là ông chuyên nhập khẩu nông sản và phụ kiện sang Nhật và Hàn Quốc đúng không. Tôi làm công việc gì, ông có thể điều tra qua. Tôi cũng không vòng vo, bên tôi có một mẻ cá ngừ vây xanh đại dương. Ở trong nước vườn trái cây Khinh Khinh của ông Hứa đã bày bán không ít. Nhưng mức tiêu thụ trong nước đối với loại cá này không quá cao, cho nên tôi muốn hỏi bên ông một chút có cần thứ này hay không.”

Cổ Dục chính là như vậy, hàng của hắn không sợ bị ép giá hay bán không được, cùng lắm thì hắn không bán cá ngừ vây xanh đại dương nữa. Cho nên nói chuyện bình thường không quá cứng rắn, cũng không để ý đến bất kỳ lời đàm phán nào, mà trực tiếp làm rõ ý đồ của mình.

Nếu như đối phương có một chút do dự, hay muốn lấy thế chủ động trong đàm phán, vậy thì cùng lắm là Cổ Dục không bán nữa. Không có cách nào, có tiền thì tùy hứng, dù cao thủ đàm phán có lợi hại hơn nữa đụng phải kiểu như Cổ Dục đoán chừng cũng không chơi lại.

Cổ Dục và Vạn Vũ Dương từng có một lần nói chuyện qua, cho nên biết tác phong thẳng thắng của Cổ Dục.

Mà Vạn Vũ Dương cũng cảm thấy rất có hứng thú với cá mà Cổ Dục nói.

Vạn Vũ Dương đã ăn qua cá của vườn trái cây Khinh Khinh. Khi biết Cổ Dục là người cung cấp cá, Vạn Vũ Dương cũng có chút động tâm, nhưng khi biết giá của mấy con cá đó thì đã đem ý nghĩ dập tắt.

Bởi vì Vạn Vũ Dương buôn bán với nước ngoài, cho nên những con cá này Vạn Vũ Dương không có thị trường lớn để phát triển.

Hơn nữa chủ yếu là sản lượng cá cũng không cao, Vạn Vũ Dương đoán chắc là mình không tranh lại Hứa Cẩm, người có quan hệ tốt với Cổ Dục, cho nên mới không có bất kỳ động tác nào.

Nhưng bây giờ thì không giống, mặc hàng này Hứa Cẩm nuốt không trôi, nhưng mà Vạn Vũ Dương vẫn tương đối có lòng tin đối với nó.

Đột nhiên Vạn Vũ Dương nghĩ tới vị khách hàng Nhật Bản hôm nay mình chiêu đãi.

Vị khách này là người mua chủ yếu của Vạn Vũ Dương, gia đình ông ấy mở cửa hàng thực phẩm lớn nhất ở Nhật, 20% lượng hàng của Vạn Vũ Dương cũng cung ứng cho bên ông ấy.

Bây giờ nghe Cổ Dục nói, Vạn Vũ Dương có cảm giác đây là một cơ hội buôn bán lớn.

“Ngài Cổ! Tôi cảm thấy hứng thú đối với cá của ngài, không biết cá ở chỗ nào? Lúc nào có thể đưa tới? Chỗ tôi vừa đúng lúc có một vị khách hàng Nhật, gia đình ông ấy mở cửa hàng thực phẩm lớn ở Nhật Bản, cho nên...”

Nghe Cổ Dục nói, Vạn Vũ Dương cũng cười nói.

“Cá trên khắp thế giới tôi đều có, nhưng đều tụ tập ở nhà của tôi. Như vậy đi, ngày mai ông chủ Vạn đến nhà tôi một chuyến, nếm thử cá này, đồng thời định giá cho nó. Nếu như ông chủ Vạn cảm thấy có hứng thú, có thể đến.” Suy nghĩ một chút, Cổ Dục nói với Vạn Vũ Dương.

“Vậy khách hàng từ Nhật của tôi có thể đi cùng được hay không?” Nghe Cổ Dục muốn làm một con để ăn thử, Vạn Vũ Dương càng thêm yên tâm. Có ngon hay không, chỉ dựa vào một cuộc điện thoại không cách nào quyết định được. Nếu như có thể nếm thử một chút thì không thể tốt hơn.

Nhất là khách hàng của mình, nếu ông ấy hài lòng thì sẽ không cần lo nguồn tiêu thụ.

“Không thành vấn đề, cùng tới đi. Tôi đem địa chỉ nhà gửi qua cho ông, trưa ngày mai tới là được.” Nghe Vạn Vũ Dương nói như vậy, Cổ Dục cũng cười một chút không thêm đề ý nói.

Mặc dù hấn chán ghét người Nhật Bản, nhưng hấn không ghét tiền của người Nhật. Tất nhiên bọn họ thích ăn, vậy thì bán cho bọn họ, hơn nữa giá còn có thể định cao hơn một chút.

“Quá tốt rồi... Chuẩn bị xe, đi tìm Hợp Xuyên tiên sinh.”
Được Cổ Dục đồng ý, bên này Vạn Vũ Dương không khỏi nở
nụ cười. Sau khi cúp điện thoại, Vạn Vũ Dương lập tức nói
cho thư ký của mình một tiếng rồi lập tức đi tìm vị khách hàng
người Nhật để nói rõ tình hình.

Chương 402. Kinh ngạc một phen

Chương 402: Kinh ngạc một phen

Rõ ràng đối phương sau khi nghe xong cũng cảm thấy rất hứng thú với cá ngừ vây xanh đại dương của Cổ Dục, thế là đã sửa lại hành trình.

Ngày thứ hai, bọn họ ngồi máy bay đi tỉnh Hắc Long Giang. Hôm nay Hứa Cẩm cũng ngồi máy bay từ Đé Đô về Tỉnh Hắc Long Giang.

Tiếp đó máy bay của hai nhóm người hạ cánh, rồi họ cùng đi về hướng thành phố Hưng An.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, hai nhóm người lái xe hướng về nhà Cổ Dục. Bọn họ vẫn tương đối cảm thấy hứng thú với cá ngừ vây xanh đại dương của Cổ Dục.

Nhưng mà vị khách người Nhật thì có một chút mơ hồ, vì ông có chút không rõ, không phải ông muốn mua hải sản sao? Tại sao lại đi lên núi?

Nếu như không phải là ông hết sức tính nhiệm Vạn Vũ Dương. Ông ta có thể phải cân nhắc, có phải Vạn Vũ Dương muốn bắt cóc ông ta hay không, tình huống hiện tại là gì đây?

“A? Ông chủ Hứa.....”

“Ngài là....”

“Tôi tên là Vạn Vũ Dương, tôi kinh doanh xuất nhập khẩu ở thành phố Uy Hải. Hôm nay ngài Cổ bảo tôi đến, vị này là khách hàng của tôi, ông Kentoro Aikawa.”

Vào khoảng 10 giờ sáng, hai chiếc ô tô đậu trước nhà Cổ Dục. Hứa Cẩm và Vạn Vũ Dương cùng lúc đến nhà Cổ Dục.

Nhìn thấy Hứa Cẩm, Vạn Vũ Dương vô cùng khách khí chào hỏi.

Chờ nhìn vào tài sản của Vạn Vũ Dương và Hứa Cẩm không chênh lệch nhiều. À, trước đó chênh lệch không nhiều lắm, nhưng bây giờ Hứa Cẩm hơn anh ta rất nhiều.

Nhưng thể lực và nhân mạch của hai người hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Cửa hàng của Hứa Cẩm mở khắp cả nước, lại thêm Hứa Cẩm có không ít quan hệ với đời thứ ba làm cách mạng. Điều này khiến cho Hứa Cẩm dù là thương trường hay quan trường đều làm ăn được.

Điểm này dù Vạn Vũ Dương tốn rất nhiều tiền cũng không thể mua được. Cho nên Vạn Vũ Dương vô cùng khách khí đối với Hứa Cẩm, còn chủ động tới chào hỏi và tự giới thiệu mình.

Ông Kentoro Aikawa cũng đi tới cúi chào rồi mới bắt tay Hứa Cẩm chào hỏi. Người Nhật Bản bất kể là trong bụng có bao nhiêu ý xấu, nhưng ít nhất ở mặt ngoài bạn không thể tìm ra lỗi xấu nào của họ.

“Đi thôi, Cổ Dục cũng đã chuẩn bị sắp xong rồi.” Sau khi giới thiệu đơn giản một chút, Hứa Cẩm cũng cười đáp rồi ra dấu mời mọi người. Hứa Cẩm nhìn đồng hồ, đã sắp mười giờ rồi có lẽ Cổ Dục chắc đã xử lý cũng tạm ổn rồi.

Hứa Cẩm dẫn hai người vào nhà Cổ Dục, vừa mới đến giữa sân thì Hứa Cẩm đã nhìn thấy cảnh này quá quen, nhưng Kentoro Aikawa và Vạn Vũ Dương lại có một chút kinh ngạc.

Bọn họ ngạc nhiên trước mấy cái xe mà Cổ Dục đặt ở trong sân, dĩ nhiên bọn họ biết trị giá của chúng là bao nhiêu tiền.

Nhưng rất nhanh sự kinh ngạc đã trở thành sốc, bởi vì bọn họ nhìn thấy Vua Núi và hai con sói. Bọn họ đi vào trong sân thì lại thấy hai con hổ nhỏ và hai con gấu nhỏ đang đùa giỡn trước mặt một con lợn rừng cực lớn.

“Sở.....thú?” Nhìn những động vật này, Kentoro Aikawa không khỏi có chút kinh ngạc nhìn Vạn Vũ Dương hỏi.

“A! Không phải, Cổ Dục và chính phủ có liên hệ nên cậu ấy có giấy phép nuôi dưỡng. Những động vật này là cậu ấy nuôi, sân sau còn có một con đại bàng nữa đó.” Nghe được Kentoro Aikawa nói, Hứa Cẩm cũng giải thích. Hiển nhiên là Kentoro Aikawa có biết một chút tiếng Trung, ít nhất thì ông ấy có thể hiểu được, sau đó thì gật đầu trong vô thức.

“A! Mọi người tới rồi sao, mời vào bên trong, Cổ Dục đang làm cá.” Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, sau đó Tống Minh xuất hiện trước mặt mọi người.

Thực sự hôm nay không phải là ngày nghỉ của Tống Minh, nhưng mà nghe nói Cổ Dục có việc nên sáng sớm đã lái xe chạy tới giúp đỡ Cổ Dục. Bây giờ cô ấy đang phụ trách trang trí trong nhà và những thứ khác.

“Được.” Nhìn thấy Tống Minh, Hứa Cẩm nở nụ cười, dĩ nhiên hẳn ta biết Tống Minh là ai, cũng biết quan hệ của Tống Minh và Cổ Dục. Nhưng phía đằng sau Vạn Vũ Dương và Kentoro Aikawa nhìn Tống Minh có một chút kích động như là gặp phải thiên thần.

Thật sự là bởi vì vẻ bề ngoài của Tống Minh quá đẹp, khi bọn họ đi theo Tống Minh vào nhà, bọn họ cảm thấy mắt của mình lại sáng lên.

Bởi vì lúc này trong nhà, Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thu Nhân cũng đang bận rộn.

Nhìn ba người mặc dù khí chất không bằng Tống Minh nhưng giá trị nhan sắc lại hoàn toàn không kém chút nào, Vạn Vũ Dương và Kentoro Aikiwa nhìn nhau một cái.

Sau đó Vạn Vũ Dương lặng lẽ kéo tay áo Hứa Cẩm.

“Ông chủ Hứa, mấy vị này là ngài Cổ....” Vạn Vũ Dương nhỏ giọng hỏi Hứa Cẩm.

“Mấy cô ấy đều người của Cổ Dục.” Liếc mắt nhìn Vạn Vũ Dương, Hứa Cẩm không khỏi cười, thật ra không cần nói cũng biết hai người này có ý nghĩ xấu xa gì.

Nhưng mà không phải có câu nói “yêu điệu thực nữ quân tử hảo cầu” hay sao.

Nếu như mấy cô ấy thực sự không có quan hệ với Cổ Dục... Được rồi, mấy cô gái ở nhà Cổ Dục sao có thể không có quan hệ với Cổ Dục được chứ, nghĩ nhiều rồi đó.

Khi mấy người bọn họ ngồi xuống, Tống Minh cũng mang bộ ấm trà ra để pha trà cho họ.

Đương nhiên là pha trà Long Tĩnh do Cổ Dục trồng, khi ngửi thấy mùi trà này thì Hứa Cẩm còn tốt. Dù sao hần ta cũng đã uống qua rồi, bây giờ trong nhà vẫn còn giữ lại một ít trà lần trước Cổ Dục đưa cho, nhưng bình thường Hứa Cẩm cũng không nỡ uống, lúc có khách mới dám lấy ra pha.

Mà Vạn Vũ Dương và Kentoro Aikawa thì là lần đầu tiên thưởng thức loại trà này.

Mặc dù nói trà đạo của Nhật Bản cùng trong nước rất khác biệt. Nhưng mà, bọn họ đều có hiểu biết đối với trà đạo. Tiếp đó thì nâng chén trà lên, một ngửi, hai nhìn, ba nhấp.

Khi trà vào miệng, tinh thần của hai người họ không khỏi sững sốt.

“Ặc, Hứa tổng! Trà này cũng là của ngài Cổ trông hay sao?” Để chén trà xuống, Vạn Vũ Dương kinh ngạc hỏi Hứa Cẩm.

“Ừm! Đây hẳn là lá trà tốt nhất thế giới. Nhưng mà đừng nghĩ tới nữa, toàn bộ trà này được cung cấp cho nhà họ Tống kinh doanh rồi. Vị này chính là con gái của gia chủ nhà họ Tống, là Tống Minh, Tống tiểu thư.” Thấy được ánh mắt kinh ngạc của Vạn Vũ Dương, Hứa Cẩm giới thiệu Tống Minh một chút. Mà Vạn Vũ Dương vừa nghe Hứa Cẩm nói xong thì không khỏi thở dài một cái.

Chương 403. Cá ngừ đại dương

Chương 403: Cá ngừ đại dương

Nhà họ Tống, đó là thế lực còn lớn hơn cả Hứa Cẩm vô số lần, mình cùng họ tranh giành hoàn toàn không có phần thắng, cho nên chỉ có thể dập tắt hy vọng.

“Tống tiểu thư! Loại trà này, ở chỗ nào.....Mua được? Nghe Vạn Vũ Dương không lấy được quyền phân phối, lúc này Kentoro Aikiwa mới tò mò hỏi Tống Minh.

“Hiện tại loại trà này không có bán bên ngoài thị trường, cha tôi và mấy người bạn về cơ bản đã tiêu thụ hết. Chẳng qua nếu như ông chủ Vạn và ngài Kentoro Aikiwa muốn mua thì ở đây Cổ Dục còn một ít, có thể bán cho mọi người một chút.”

Nhìn Vạn Vũ Dương và Kentoro Aikiwa trước mặt, Tống Minh cũng cười nói.

“Như thế thì thực sự cảm ơn, giá cả thế nào?” Nghe Tống Minh nói có thể để cho một ít, Vạn Vũ Dương và Kentoro Aikiwa thở phào nhẹ nhõm, sau đó Kentoro Aikiwa hưng phấn hỏi.

“Loại trà này cha tôi bán cho bạn bè của ông ấy là 5 triệu 200 ngàn một ký, ông chủ Vạn là bạn của Cổ Dục nên tôi sẽ làm chủ chỉ lấy 4 triệu 800 ngàn một ký. Có thể bán nhiều nhất cho hai vị là một ký mà thôi.” Rót thêm cho hai người ly trà, Tống Minh cười nói.

“Hợp lý.” Nếu như là người khác, lúc nghe cái giá tiền này chắc phải còn giật mình. Nhưng Vạn Vũ Dương và Kentoro

Aikiwa đều biết, giá này không cao chút nào, lá trà này rất là đáng giá, đều lập tức gật đầu.

Trà này cũng không chỉ để mình uống không, mà còn phải dùng để khoe khoang, ít nhất là trong cảm nhận của bọn họ là vậy.

Đúng lúc này, sân sau vang lên tiếng bước chân, rồi sau đó bọn họ nhìn thấy Cổ Dục mang theo con cá ngừ vây xanh đại dương đã được xử lý xong bước đến.

Cá ngừ vây xanh đại dương là loại cá ngừ lớn nhất và đắt tiền nhất trong các loài cá ngừ, cũng được coi là loại cá ngon nhất.

Loại cá ngừ này rất dài, có thể dài hơn 4m, con dài nhất là 4m3, nặng hơn 400kg, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu là quái vật đại dương.

Hơn nữa chủ yếu là bọn nó còn nắm giữ tốc độ bơi cực nhanh.

Trong đại dương, loại cá bơi nhanh nhất trong các loại cá là cá cờ, có thể đạt được tốc độ bình quân lên tới 110km/h, bơi khá là khủng.

Thứ hai là loại cá kiếm cùng họ với cá cờ, rồi đến cá cờ xanh (cá Marlin). Thực chất là ba loại cá này đều cùng một họ, nhưng ngoại hình và cơ thể có sự khác biệt.

Ngoại trừ ba loại cá này, loài cá bơi nhanh thứ tư là cá thu Wahoo, thường bị nhầm với cá nhồng, nhưng đó là hai loài khác nhau.

Theo sau cá thu Wahoo là cá ngừ vây xanh đại dương.

Đừng nhìn chiều dài cơ thể của nó chỉ hơn 4m, nhưng nó lại có tốc độ lên tới 75km/h, trong đại dương nó hầu như không có thiên địch.

Tốc độ của cá mập cũng hoàn toàn không đuổi kịp nó. Cá kiếm, cá cò, cá Marlin có kích thước tương đương nhưng cũng chưa chắc thắng được nó.

Nó có thể bơi sâu tới độ sâu 950m dưới đáy biển. Các loài sinh vật bình thường không thể đến được độ sâu này, vì vậy cơ bản chỉ cần là cá ngừ vây xanh đại dương trưởng thành thì nó không có thiên địch. Chính vì như vậy cho nên thời kỳ mọi người không ai ăn nó, nó có số lượng rất nhiều.

Nhưng khi con người, bá chủ của Trái đất để mắt tới nó, thì không gian sinh sống của nó càng ngày càng bị thu hẹp.

Con cá ngừ vây xanh đại dương hôm nay Cổ Dục giết cũng không phải là một con cá ngừ lớn. Một số con cá ngừ vây xanh đại dương có thời gian sinh sống trong bể nước bí mật quá dài, mà hình thể của chúng nó đều có một chút không thể không chế được rồi.

Con lớn nhất sắp dài hơn 4m rưỡi, trọng lượng cơ thể đã lên tới hơn 450kg. Để kiểm tra chất lượng thịt dĩ nhiên Cổ Dục không thể lấy con to nhất ra.

Tất nhiên hắn cũng không định lấy con to nhất, hắn muốn nếm thử con cá ngừ vây xanh đại dương mình nuôi có ngon hay không. Cho nên con hôm nay hắn xử lý chỉ là một con cá ngừ vây xanh đại dương không lớn lắm, dài khoảng 2m nặng hơn 200kg.

“Đã khiến mọi người đợi lâu, bây giờ bắt đầu.” Nhìn Cổ Dục xách theo con cá, lúc này 3 người cũng đứng lên. Mặc dù nước trà uống rất ngon, nhưng bọn họ cũng không quên mục đích chính mình tới chỗ này làm gì, bọn họ nhìn chăm chăm vào con cá ngừ trong tay Cổ Dục.

Đánh giá từ độ ẩm trên thân cá và mắt cá, con cá này không phải là loại vừa mới rã đông mà là một con cá ngừ vừa

mới được đánh bắt lên.

Hơn nữa trên cơ thể cũng không có vết thương hay vết kéo, chắc không phải là dùng lưới bắt được. Vì vậy chỉ có một khả năng là câu lên, câu lên một con cá ngừ vây xanh đại dương tươi như thế này đúng là một việc không dễ dàng.

Trước mặt những người này, Cổ Dục đặt con cá lên ván gỗ mà Lâm Lôi và Lý Vân Vân đã đem ra, sau đó bắt đầu xẻ thịt cá.

Mặc dù hần không ăn cá sống, nhưng không có nghĩa là hần không biết làm.

Đầu tiên là mở phần bụng để moi nội tạng ra, lúc Cổ Dục đem nội tạng đặt bên cạnh, Kentoro Aikawa đi tới bên cạnh cẩn thận quan sát.

Chất lượng cá như thế nào, đồ ăn là gì, chỉ cần nhìn nội tạng là biết.

Khi Kentoro Aikawa phát hiện trong bụng con cá này vẫn còn tươi, Kentoro Aikawa cũng hoàn toàn xác nhận con cá này là vừa mới được câu lên.

Mà dĩ nhiên Cổ Dục cũng không để ý tới Kentoro Aikawa, con cá này hần vừa giết sáng nay, sao mà không tươi cho được. Sau khi đem nội tạng moi sạch, Cổ Dục bắt đầu xẻ cá.

Thịt cá ngừ giống như thịt bò, cũng phải chia thành nhiều bộ phận.

Trong đó phần ngon nhất là phần bụng cá được chia thành 3 vùng khác nhau: otoro, chutoro và akami. Phần thịt để ăn sashimi ngon nhất chính là otoro.

Cổ Dục hạ dao nhanh chóng lột da con cá, nhìn con cá ngừ tưởng chừng như nó không có vảy nhưng thực sự vảy của nó rất cứng và hầu như không thể cạo được.

Vì vậy khi ăn cá ngừ vây xanh đại dương người ta thường trực tiếp lột bỏ phần da đi.

Chương 404. Bán nhanh cá lớn

Chương 404: Bán nhanh cá lớn

Sau khi lấy thịt, Cổ Dục cắt nhỏ và để sang một bên.

Mà lúc này Phùng Thu Nhân đem nước sốt do Cổ Dục đã chuẩn bị ra, thực ra không phải nước sốt đặc biệt gì chỉ là nước tương mù tạt, bạn đồng hành ăn sashimi tốt nhất.

“Nào, thử xem.” Cổ Dục vừa xử lý phần cá ở giữa cũng chính là phần thịt trên xương cột sống vừa nói với mấy người Hứa Cẩm.

Nghe được Cổ Dục nói, ba người nhìn nhau sau đó cầm đũa lên, gấp miếng otoro chấm vào nước tương mù tạt sau đó bỏ vào trong miệng của mình, thịt cá vừa vào miệng, lông mày của ba người không khỏi nhú lại một cái.

Bởi vì loại mù tạt mà Cổ Dục mua không phải là loại mù tạt cay nồng, mặc dù mù tạt hắc mua cũng là loại có mù tạt nguyên chất chứ không phải ớt nhưng chất lượng thì đúng là có kém hơn một chút.

Cũng may là nước tương của Cổ Dục ngon, đây là nước tương được Cổ Dục ủ nguyên chất.

Như thế nào mới gọi là nước tương chính thống?

Đó chính là loại nước tương được ủ từ tương đậu nành, nước tương được sinh ra khi được phơi ngoài nắng, đây mới là nước tương thật. Nhưng loại này ăn không ngon, nhất là khi

nấu ăn, độ mặn quá cao và còn có vị đắng, chất khá là khó ăn so với nước tương nhạt.

Tuy nhiên nếu nước tương này kết hợp với mù tạt nó vừa có thể trung hòa được vị đắng vừa để vị chất kết hợp với vị cay nồng của mù tạt trở thành một hương vị khác, ngon không thể chống cự.

Ba người bọn họ nếm được chính là mùi vị này, mùi vị của Cỗ Dục đương nhiên rất vừa miệng, ngoại trừ mù tạt thì những thứ khác khá hoàn hảo.

Sau khi chấm nước tương mù tạt và ăn miếng cá, một vết sáng chợt lóe lên trong đầu ba người bọn họ. Bọn họ cảm giác răng của mình như hóa thành những thanh dao sắc bén nhẹ nhàng cắt đi phần thịt của cá. Mà phần thịt dễ dàng bị cắt đi kia còn đang không ngừng run rẩy, rung động, tạo cho người ta có cảm giác mềm dẻo không gì có thể sánh được.

Tiếp theo là cảm giác hương vị thịt cá thơm ngon như xông thẳng lên đầu, hoà quyện hoàn hảo với hương vị của nước tương hoàn mỹ kia.

Trong nhất thời ba người ăn xong đều xuất hiện ảo giác, bọn họ có cảm giác như bản thân rơi vào trong đại dương trở thành Vua của biển cả, ở xung quanh đều là những miếng thịt cá khiến cho người ta muốn ngừng ăn mà ngừng không được.

Hứa Cẩm và Vạn Vũ Dương thì còn ổn, dù sao bọn họ cũng không thường ăn sashimi, bọn họ chỉ cảm thấy nó ngon, ngon hơn bất kì loại sashimi nào mà họ ăn trước đây mà thôi.

Nhưng Kentoro Aikawa thì khác, từ nhỏ đã ăn những thứ này cho đến khi trưởng thành. Kentoro Aikawa có thể chắc chắn đây là loại cá ngừ vây xanh đại dương tốt nhất và đây là món sashimi ngon nhất từ trước đến nay. Đây quả thực là truyền thuyết...

“Rất, ngon.” Thật lâu sau ba người mới mở mắt ra, nhất là Kentoro Aikawa, lúc này trong mắt ông ấy vô cùng kinh ngạc. Hít một hơi thật sâu, Kentoro Aikawa tiếp tục cầm đũa gắp những miếng cá khác, ông ấy muốn thử đây chỉ là trạng thái tỉnh cờ hay là trạng thái bình thường.

Kết quả Kentoro Aikawa lại lần nữa rơi vào tình trạng ảo giác đó.

Thực sự, mỗi miếng thịt khi đưa vào miệng, cảm giác nhai và mùi vị đều không giống nhau. Nhưng mỗi miếng đều là cực phẩm trong cực phẩm. Kentoro Aikawa năm nay hơn 40 tuổi, đã ăn sashimi hơn 40 năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên ông ăn được món sashimi cực phẩm như vậy.

“Thịt này, tuyệt!” Mặc kệ Kentoro Aikawa như thế nào, lúc này Hứa Cẩm buông đũa xuống hướng về Cổ Dục giơ một ngón tay cái. Cũng chỉ Cổ Dục mới có thể làm được đồ ăn ngon như vậy, nuôi được loại cá cực phẩm như thế.

“Được rồi! Người ta nói miếng thịt này dùng để ăn sashimi ngon nhất nên tôi đặc biệt cắt nó ra. Số còn lại chúng ta làm cá kho, lại thêm một phần hấp, một phần chiên.” Nghe Hứa Cẩm nói, Cổ Dục vừa cắt cá vừa cười nói.

“Cá cực phẩm như thế mà nấu chín không phải đáng tiếc quá sao?” Nghe Cổ Dục nói, lúc này Vạn Vũ Dương và Kentoro Aikawa mới phản ứng lại, Cổ Dục chuẩn bị nấu chín để ăn sao? Nghĩ tới đây, hai người bọn họ có chút kinh ngạc, nhìn Cổ Dục không giống như là không muốn ăn. Tại sao lại muốn phung phí của trời như vậy?

“Haha, chút nữa mấy người sẽ biết thế nào là có một không hai. Tay nghề của Cổ Dục ngay cả người đầu bếp đứng đầu cả nước cũng phải chịu thua.” Nhìn bộ dạng ngạc nhiên của hai người bọn họ, Hứa Cẩm nở nụ cười, đến ông ta cũng hết sức mong chờ mấy món này khi được nấu chín.

Nghe Hứa Cẩm nói như vậy, Vạn Vũ Dương cùng Kentoro Aikawa đều có chút mơ màng. Bởi vì nhìn Cổ Dục không giống như cao thủ nhiều năm đắm chìm trong nghề nấu ăn, dù sao Cổ Dục còn quá trẻ tuổi.

Nhưng mà rất nhanh, bọn họ sẽ có chút xấu hổ vì ý nghĩ của mình.

Bởi vì không lâu sau, Cổ Dục cũng đem con cá cắt xong.

Xương cá thì hắn trực tiếp ném trong nồi để nấu canh, còn thịt cá chia làm ba phần, một phần kho, một phần hấp, một phần chiên.

Tất nhiên ngay cả như vậy, bọn họ cũng không thể nào ăn hết con cá nặng hơn 200kg.

Ngoài việc ném cho Vua Bầu Trời, bốn con thú nhỏ còn có Tiêu Hoàng Hậu, Trưởng Công Chúa ăn. Số cá còn lại cũng được chia thành mấy phần để đem đi tặng, Cổ Dục đưa cho nhà ông Hai một phần, Cổ Kiến Quân một phần, nhà Cổ Quốc Khánh một phần và nhà Cổ Tấn cũng một phần.

Chia cho mỗi nhà một chút, con cá cũng không còn bao nhiêu.

Nhìn bộ dạng hào phóng tặng cá của Cổ Dục, Vạn Vũ Dương và Kentoro Aikawa đều nghiêng răng nghiêng lợi, dù sao số thịt cá này đều là tiền đó nha.

Nếu lấy theo giá cao nhất của Nhật Bản để mua, thì số thịt cá mà Cổ Dục tặng đều đáng giá mấy trăm ngàn tệ, giá này là tệ chứ không phải là tiền Nhật.

Không thể không nói, Cổ Dục thật sự rất hào phóng, Hứa Cẩm biết Cổ Dục thật sự rất hào phóng, nhất là đối với người của mình.

Hôm nay cũng là lần đầu Hứa Cẩm biết giá trà mà Cô Dục đưa cho mình.

Chương 405. Bán cá

Chương 405: Bán cá

Mặc dù Cổ Dục đưa cho hắn ta không nhiều, chỉ hơn mấy lạng, thế nhưng cũng hơn 1 triệu rồi. Một triệu mà nói tặng là tặng, bạn bè như vậy thật sự không còn gì để nói.

“Ăn cơm thôi!” Khi mấy người Lâm Lôi đem hết cá vào nhà, Cổ Dục cũng đã nấu xong cơm trưa. Có tổng cộng hơn 10 món, ngoại trừ nguyên liệu chủ yếu là cá ngừ Cổ Dục còn làm một chút đồ ăn khác.

Bởi vì có một người ở Nhật Bản nên Cổ Dục đặc biệt chuẩn bị một đĩa đá lạnh, bên trong có các nguyên liệu chủ yếu là các loại tôm, tôm hồng y, tôm hồng đều có, còn có một con cua hoàng đế.

Nhưng mà ở trong đĩa chỉ có chân, thịt cua đã bị Cổ Dục tách ra xào với hạt tiêu rồi. Mai cua hoàng đế thì Cổ Dục dùng để hấp trứng, một con cua làm thành ba cách ăn, rất hợp lý.

Lúc Vạn Vũ Dương và Kentoro Aikawa thấy một bàn đồ ăn, bọn họ đều ngây ra.

Hiện tại bọn họ đã biết nguyên nhân vì sao Hứa Cẩm gọi Cổ Dục là đầu bếp có một không hai. Bởi vì đầu bếp thật sự có một không hai chưa cần ăn, chỉ cần ngửi đã có thể biết vị của món này nhất định vô cùng ngon.

“Nào! Bắt đầu ăn thôi.” Sau khi món cuối lên bàn, Cổ Dục cũng ngồi ở vị trí chủ vị, nói đùa, nhà hắn hắn không ngồi ở đây thì ai ngồi chứ.

Khi hẩn động đũa ba người Hứa Cẩm cũng gấp không chờ kịp mà ăn thử.

Có thể nói mỗi một món đều ngon, bọn đều ăn đến sinh ra ảo giác, thật sự ăn quá ngon. Nhất là cá ngừ, vốn dĩ bọn họ cho rằng chế biến chín sẽ ăn không quen nhưng mà không ngờ ăn ngon như vậy.

Sau khi bọn họ ăn xong, bọn họ thật sự rất kinh ngạc, họ không hiểu Cổ Dục làm thế nào để giữ được hương vị của cá khi được nấu chín, việc này thật sự rất thần kỳ.

Nhưng đây là năng lực của Cổ Dục, người khác hâm mộ cũng không thể làm được.

Bữa ăn này làm bọn họ ăn đến no căng bụng, nếu không phải không ăn thêm được nữa, bọn họ còn muốn ăn tiếp, nhưng đáng tiếc, bọn họ không có cơ hội.

Chỗ đồ ăn còn lại, mấy người Lâm Lôi trộn lại và đem cho Vua Núi và Bạo Quân ăn.

Nhìn cảnh này, Vạn Vũ Dương và Kentoro Aikawa đều có một chút buồn bực. Bọn họ đột nhiên cảm thấy đồ mình ăn trước kia thật sự ăn không ngon bằng heo chó nhà Cổ Dục.

Mà Hứa Cẩm đã sớm nghĩ thông suốt rồi. Trước kia hẩn ta và Khổng Hạo Văn cũng nghĩ như vậy, đúng là người so với người muốn tức chết.

“Khục! Cổ Dục, chúng tôi đã nếm thử rồi. Vậy giờ chúng ta bàn đến chuyện bán cá đi.” Ho nhẹ một cái, bây giờ Hứa Cẩm mới nhớ tới mục đích mà mình tới đây. Hẩn ta không phải tới để ăn nhờ ở đậu....Ách, được rồi, thật sự là tới ăn nhờ ở đậu, nhưng mà cũng phải thuận tiện làm chính sự mới được.

“Đúng! Hay là chúng ta bàn về chuyện cá trước đi.” Nghe Hứa Cẩm nói, Vạn Vũ Dương cũng lập tức nói. Mặc dù vô cùng hoài niệm về mấy món ăn Cổ Dục làm, nhưng bây giờ

không phải là thời điểm thích hợp, vấn đề phải cân nhắc bây giờ là làm thế nào để kiếm tiền.

Nghe nói tới trọng điểm, Kentoro Aikawa cũng nghiêm túc ngồi dậy.

“Tôi biết, cá này bán nguyên con phải tùy theo kích cỡ. Tôi có đầy đủ kích cỡ ở đây, tùy mọi người lựa chọn theo nhu cầu.” Nhìn Hứa Cẩm, Cổ Dục mở miệng nói trước.

“Có tổng cộng ng năm nhà hàng đã liên lạc với tôi, họ đều rất hứng thú với mấy con cá ngừ này, vì vậy tôi muốn có năm con. Kích thước nhỏ, tương đương với con của cậu vừa giết là được.” Hứa Cẩm lập tức nói.

Bây giờ nếu cá ngừ cỡ nhỏ thì bán theo ký, một ký đại khái khoảng 400 đến 1,200. Nhưng kể cả lấy giá cao nhất để bán một con cá ngừ hơn 200 kg thì cũng chỉ bán được 240 ngàn mà thôi, đây không phải là giá mà Cổ Dục muốn.

Tính toán trong lòng một chút, giá của hấn cộng thêm kích thước con cá, giá cả thì tính thêm một chút cũng không phải vấn đề gì lớn.

“Vậy đi, cá ngừ lớn như thế này, tôi chuẩn bị cho anh năm con, một con 3 triệu.”

“Ba triệu! Có thể, cái giá 3 triệu này rất hợp lý.”

Cổ Dục vừa mới lên tiếng, bên Hứa Cẩm vẫn chưa nói gì thì bên phía Vạn Vũ Dương đã giành nói trước.

“Vạn tổng! Đây là giá tiền của tôi..... 3 triệu không thành vấn đề, lúc nào có thể tới lấy cá đúng không?” Nghe Vạn Vũ Dương giành nói, bên này Hứa Cẩm cũng cười một cái đáp lại.

3 triệu đối với Vạn Vũ Dương đương nhiên có thể.

Phải biết rằng bất luận là con cá nào của Cổ Dục, nếu như được vận chuyển đến Nhật Bản thì đều là cấp bậc đầu giá, cấp

bậc đấu giá là gì?

Chính là hằng năm tại chợ Tsukiji ở Nhật Bản đều có tổ chức hội đấu giá cá ngừ vây xanh đại dương, trong đó con lớn nhất và ngon nhất sẽ được đem đi đấu giá.

Có một số ít người nói đây chỉ là dùng tiền để làm quảng cáo. Nhưng trên thực tế, người Nhật Bản cũng không có ngu, làm quảng cáo thì cần tiêu tiền nhiều như vậy làm gì?

Đó là vì giá của con cá ngừ mà họ đấu giá thu về cũng sẽ đắt hơn nhiều so với cá ngừ thông thường. Đó là vì chất lượng và thịt cá trong những phiên đấu giá này cũng ngon hơn nhiều so với cá ngừ vây xanh đại dương thông thường.

Nếu như có thể bán đấu giá được một con cá ngừ, là đã có thể thu hồi vốn, thậm chí có thể kiếm lời một chút.

Mà cá ngừ vây xanh đại dương của Cổ Dục, mặc dù không phải đặc biệt lớn nhưng chất lượng thịt tuyệt đối là đứng đầu. Bởi vì vừa rồi Vạn Vũ Dương đã cố ý thử cá mà không chams gia vị của Cổ Dục một chút, ăn ngon hơn nhiều so với cá ngừ cấp bậc đấu giá mà hắn ta đã ăn lúc trước.

Cá ngừ cao cấp như vậy, nếu như bây giờ muốn ăn, một ký bán 20 ngàn cũng không thành vấn đề. Hơn 200 ký đó là hơn 4 triệu, Cổ Dục bán 1 con 3 triệu, tất nhiên là giá bán hữu nghị. Nhưng lời Hứa Cẩm nói cũng làm cho Vạn Vũ Dương có chút lúng túng.

Đúng thế, đây là giá mà Cổ Dục cho Hứa Cẩm, không phải là giành cho Vạn Vũ Dương.

Chương 406. Ba ngày để chuẩn bị cá

Chương 406: Ba ngày để chuẩn bị cá

“Ba ngày sau, tới lấy cá. Về phần Vạn tổng..... Như vậy đi, 3 triệu 100 ngàn có được không?” Nhìn Vạn Vũ Dương, Cổ Dục nở nụ cười, sau đó cũng nói ra đáp án hần ta muốn.

“Không có vấn đề.” Mặc dù đắt hơn 100 ngàn nhưng Vạn Vũ Dương cũng không quan tâm 100 ngàn này. Nếu như có thể thành công bán cá vào Nhật thì trừ thêm tiền thuế, ông ta ít nhất có thể kiếm trên 500 ngàn. Một con 500 ngàn, mười con chính là 5 triệu, một trăm con chính là 50 triệu. Hơn nữa đây là công việc lâu dài, Cổ Dục không có khả năng chỉ bán một năm, chủ yếu nhất là nếu như nổi tiếng, thì các sản phẩm của ông ta cũng dễ tăng giá theo.

Nhất là khi nhìn Kentoro Aikawa bên cạnh, Vạn Vũ Dương cảm thấy số tiền này mình khẳng định kiếm lời được. Nghĩ tới đây, cặp mắt của Vạn Vũ Dương càng nóng rực lên, ngài Cổ trước mặt này đúng là một cây rụng tiền, phải phục vụ cho tốt.

“Ngài Cổ! Chuyện mua bán là ngài và Vạn Vũ Dương bàn với nhau, tôi muốn hỏi một chút, trung gian bên ngài còn trữ.....Sản lượng....” Bên kia mặc dù Kentoro Aikawa cũng đỏ mắt với chuyện buôn bán này. Nhưng Kentoro Aikawa biết, ông ấy và Cổ Dục không có giao tình gì, muốn cướp cá là không thể nào, nhưng không ảnh hưởng tới việc ông ấy lấy cá từ chỗ Vạn Vũ Dương.

Cho nên Kentoro Aikawa cần phải hỏi rõ sản lượng có bao nhiêu mới được.

“Về phương diện sản lượng, không phải quá nhiều cũng không quá ít, chỗ cá trước mắt có thể xác định tìm được là khoảng 50 con cá lớn cỡ này.” Sau khi suy nghĩ một lúc, Cổ Dục nhìn Kentoro Aikawa trước mặt nói. Đương nhiên hắn không nói quá rõ ràng, mà nói tìm được ý trong câu là nói bây giờ những con cá này đều còn ở trong biển. Nhưng chỉ có đám bọn họ có biện pháp theo dấu mà thôi. Chuyện này có thể giải thích ở một khía cạnh khác, vì sao hắn lại có nhiều cá ngừ vây xanh đại dương như vậy, dù sao thì loại cá này chỉ gặp chứ không thể cầu.

“Cá lớn như thế nào? Là so với con lúc này lớn hơn hay nhỏ hơn?” Nghe được Cổ Dục nói, hai mắt ba người đều tỏa sáng, tiếp đó Kentoro Aikawa hưng phấn hỏi.

“Đúng là có cá lớn hơn hay thế này, nhưng tôi không định bắt cá lớn. Dù sao chúng tôi cũng muốn để hệ sinh thái tiếp tục phát triển. Bắt cá nhỏ thì không thú vị, tôi càng thích tối đa lợi nhuận.” Nhìn ba người trước mặt, Cổ Dục cười nói.

Nghe được Cổ Dục nói như vậy, ánh mắt của ba người đều sáng lên. Hứa Cẩm chỉ nở nụ cười, sau đó nâng chén trà lên uống.

Nếu như nói hắn không hiểu kỳ hải sản của Cổ Dục từ đâu đến là nói dối.

Nhưng dù có tò mò đến đâu, Hứa Cẩm cũng không hỏi nhiều, đây cũng là sự ăn ý của hắn ta và Cổ Dục.

Vạn Vũ Dương cũng biết Cổ Dục khẳng định là có bí mật của riêng mình, nếu như muốn kiếm tiền thì phải kiếm tiền trong im lặng.

Về phần Kentoro Aikawa đang suy nghĩ đến chuyện khác, đó chính là ông ta có cơ hội đào được thủ hạ của Cổ Dục thành của mình hay không. Hay là tìm được phương pháp theo dấu cá ngừ vây xanh đại dương của Cổ Dục. Không thể không nói, cuộc sống của một số ít người Nhật không tồi, mơ tưởng cũng rất đẹp, nhưng mà khẳng định chỉ có thể không thành công.

“Được! Số cá còn lại, tôi muốn lấy hết, lúc nào có thể tới lấy cá?” Suy nghĩ một chút, Vạn Vũ Dương nghiêm túc nhìn Cổ Dục nói.

“Ba ngày sau, nhưng mà mấy người phải tự chuẩn bị xe ướp lạnh. Cá này cần ướp đá, tôi nghĩ mọi người đều hiểu. Tôi chỉ cam đoan, cá lúc lên xe mấy người là chết trong vòng 12 tiếng.” Nhìn mọi người, Cổ Dục nghiêm túc nói.

Thực ra hắn có thể đảm bảo là cá vừa mới chết, dù sao hắn muốn giết mấy con cá này, cũng không cần đem ra hiện thực để giết, chỉ cần chuyển động một chút ý nghĩ trong không gian thì đã xử lí xong đám cá này.

Nhưng mà lúc nào Cổ Dục cũng cần một khoảng thời gian chênh lệch, tất nhiên là do mấy người bọn họ cho rằng Cổ Dục có một đội đánh bắt cá toàn cầu, vậy thì tiếp tục để cho bọn họ về sau suy nghĩ theo hướng này.

“Không có vấn đề gì.” Nghe Cổ Dục ba ngày sau có thể giao cá, bên Hứa Cẩm và Vạn Vũ Dương đều lập tức lấy điện thoại ta bắt đầu liên lạc.

“A! Đúng rồi! Vạn tổng, cá ở chỗ tôi giống như san hô, cũng là một tay giao hàng, một tay giao tiền. Hứa tổng cũng giống như vậy, không có vấn đề gì chứ.” Nhìn Vạn Vũ Dương, lúc này Cổ Dục mới đột nhiên lên tiếng nói. Hắn cũng không phải là công ty, nên hắn không thể cho nợ được.

Lúc đầu Vạn Vũ Dương nghe Cổ Dục nói như vậy thì có một chút sững sốt, rồi lập tức biểu thị không có vấn đề gì. Thực ra ban đầu Vạn Vũ Dương còn muốn nói một chút, nhưng nhìn vào hai mắt của Kentoro Aikawa bên cạnh là Vạn Vũ Dương biết rằng nếu như anh ta còn dám nói thêm câu nào thì chắc chắn Cổ Dục sẽ không bán cá cho ông ta. Kentoro Aikawa bên cạnh cũng không thể buông tha cơ hội như vậy, tiền này ông ta không thể nào không kiếm.

Và quan trọng nhất là Vạn Vũ Dương tương đối có lòng tin đối với cá của Cổ Dục.

“Vậy được! Tôi gọi cho bọn họ chuẩn bị, 10 giờ sáng ba ngày sau sẽ tới đúng giờ để chở cá.” Nhìn trong không gian của mình, đám cá ngừ vây xanh đại dương phiên phức nhất đã được giải quyết. Cổ Dục cũng cười vui vẻ, mặc dù 10 con cá không tính là gì thế nhưng mấy con cá này cũng đáng giá hơn 1 tỷ, quan trọng nhất là có thêm một nguồn tiêu thụ.

Sáng thứ bảy ba ngày sau, khi mấy chiếc xe tải đông lạnh chạy vào trong thôn thì đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Nhưng khi thấy mấy chiếc xe này chạy hướng về nhà Cổ Dục thì mấy người này cũng không xem nữa.

Nếu như nhà người khác thì đó là một tin tức mới, nhưng nếu là nhà Cổ Dục thì không tính.

Khi những chiếc xe này chạy đến cổng ao cá của Cổ Dục, Cổ Dục cũng đã chuẩn bị xong cá. Toàn bộ quá trình được quay video, từng con cá ngừ vây xanh đại dương cũng được chất lên xe tải.

Sau khi cá được đưa lên xe thì bên kia cũng lập tức chuyển tiền qua.

Chương 407. Cua đồng

Chương 407: Cua đồng

Bên Hứa Cẩm là 15 triệu, mà bên Vạn Vũ Dương có tổng cộng tất cả là 51 con. Tính giá mỗi con 3 triệu 100 ngàn, tổng cộng khoảng chừng 558 triệu 100 ngàn.

Vạn Vũ Dương cũng đem tiền chuyển đến.

Tiền tới tài khoản, Cổ Dục mới cho xe của bọn họ rời đi. Bọn họ cũng lập tức chở mấy con cá này đến Cáp Nhĩ Tân. Trong vòng năm tiếng bọn họ phải đưa cá đến sân bay, sau đó lập tức vận chuyển máy bay đến chỗ muốn đến.

Mọi người đều biết ướp lạnh chỉ giữ tươi được trong khoảng 7 ngày, trong nhà Cổ Dục đã qua 12 tiếng. À, thực ra thì chỉ mới qua hơn 2 tiếng. Nhưng mà bọn họ không biết điều này, cho nên thời gian còn lại đúng là cần tranh đoạt từng phút từng giây.

Bên Vạn Vũ Dương thì khỏi cần lo bán.

Bởi vì khi vừa rời khỏi nhà của Cổ Dục ngày hôm đó, Kentoro Aikawa đã muốn ăn hết lô hàng này. Phải biết rằng, nhà ông ấy mở cửa hàng đồ ăn Nhật khắp cả nước Nhật Bản, mẻ cá này ông ấy có thể tiêu hóa hết. Nhưng Vạn Vũ Dương không có nhả ra toàn bộ.

Hắn ta chỉ cho Kentoro Aikawa 30 con, trứng gà không thể đặt trong cùng một cái giỏ.

Cổ Dục không biết chuyện giữa bọn họ, bây giờ hắn chỉ cần thu tiền vui vẻ là được. Sau khi đem cửa đóng lại, hắn

vươn eo một cách lười biếng rồi vui vẻ nhìn số dư tài khoản ngân hàng của mình trên điện thoại.

Số dư hiện có trong tài khoản của Cổ Dục là hơn 700 triệu, tiền mua nhà đã đều trở về toàn bộ, còn kiếm lời thêm 100 triệu, Cổ Dục rất vui.

Thực ra hắn chỉ cần dựa vào số tiền này ăn lãi ngân hàng là đủ rồi.

Vài ngày trước, hắn đem gửi 500 triệu vào trong ngân hàng, mặc dù lợi tức không phải quá nhiều, 100 ngàn mỗi ngày cũng chỉ lãi có 4 tệ.

Nhưng đây là 500 triệu, 100 ngàn là 4 tệ, 1 triệu là 40, 10 triệu là 400, 100 triệu chính là 4 nghìn, 500 triệu chính là 20 ngàn.

Theo lý thuyết mỗi ngày Cổ Dục không làm gì cũng có thể kiếm được 20 ngàn tiền lãi.

Huống chi hắn cũng không phải không làm gì, thu nhập của Cổ Dục thu vào vẫn rất khả quan.

Mỗi tuần bán cá hầu như đều có thể kiếm được hơn 1 triệu 800 ngàn, mỗi tháng chính là 7 triệu 200 ngàn. Ngẫu nhiên Hứa Cẩm sẽ lấy một ít Cá Huyết Long đi bán, bình quân mỗi tháng 5 con. Gần đây thì lại lên giá, 1 triệu một con, một tháng có thể thu vào 5 triệu.

Ngoài ra lá trà mỗi tháng thu hơn 100 triệu. Bây giờ một tháng Cổ Dục kiếm lời hơn 170, 180 triệu không phải là chuyện rất khó.

Cổ Dục thậm chí còn chưa bán những thứ khác mà hắn còn có thể bán.

Ví dụ như.....nghệ tây và long diên hương trong không gian của hắn.

Hiện tại long diên hương của Cổ Dục có hơn 400 ký trong kho và tính theo giá 300 tệ/g thì đã có giá 1,2 tỷ.

Mà cây nghệ tây hần thu hoạch 6 ngày một lần, bây giờ đã qua hơn một tháng, thu hoạch được 6 lần. Hiện tại số lượng cũng khá lớn, cũng có thể bán giá hơn chục triệu.

Nếu những thứ này được bán, chắc chắn sẽ là một số tiền lớn.

Nhưng những thứ này cũng có một chút vấn đề, đó là Cổ Dục không biết tìm ai để bán đây.

Nhìn những người bên cạnh mình, Hứa Cẩm kinh doanh trái cây và thủy sản, gia đình Khổng Hạo Văn chủ yếu tham gia chính trị, gia đình Tống Minh làm trà. Nước hoa và nghệ tây đúng là bán không tốt lắm, nhưng cũng may những thứ này cũng không phải quá vương vius, tạm thời còn cất được.

“Chú Dục! Chú Dục!” Lúc Cổ Dục bán cá xong, Lâm Lôi và Lý Vân Vân dọn dẹp hồ cá. Hần chuẩn bị trở về phòng đi chơi game thì Cổ Dũng và Cổ Vận chạy tới của nhà hần.

Nghe tiếng kêu của bọn nó, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đang chơi cầu trượt cũng tò mò nhìn sang. Vì bình thường Cổ Dũng và Cổ Vận đều tìm hai đứa chơi, nhưng sao hôm nay lại muốn gọi chú Dục?

“Có chuyện gì vậy?” Nghe tiếng trẻ con kêu, Cổ Dục cũng từ trong nhà đi ra, hiếu kỳ nhìn hai đứa nhỏ hỏi.

“Chú Dục, ruộng của nhà cháu đã có thể bắt được rồi, ông của cháu bảo cháu tới gọi chú qua bắt ít cua ăn.” Nhìn Cổ Dục, Cổ Dũng cũng cười hì hì nói.

Cua có thể nuôi trong thôn, chỉ có thể là cua đồng.

Thực ra bên Đông Bắc có lịch sử nuôi cua đồng từ rất sớm. Trước đây mấy năm, khi nuôi cá còn chưa phổ biến, người

nông dân nuôi cua trong ruộng sau đó đến mùa thu thì bán ra. Nhưng mà mấy năm gần đây căn bản đã không có ai nuôi cua trong ruộng nước.

Thật ra cũng có thể lý giải, chủ yếu là bởi vì cua không có giống cá, cá có thể gầy và nhỏ một chút, nhưng chỉ cần sản lượng nhiều thì có thể bán được giá tốt.

Nhưng mà còn cua, thì số lượng ít lại quá gầy thì không bán được giá tốt.

Mà mấy con cua nuôi ở trong ruộng đều rất gầy và nhỏ, chu kỳ sinh trưởng ngắn, hơn nữa không có đồ ăn, có thể lớn được mới là lạ.

Đồng thời chủ yếu nhất là cua có ý thức lãnh địa, bọn chúng mà gặp nhau thì sẽ tấn công lẫn nhau.

Cho nên nuôi cua trên ruộng để bán lấy tiền còn không bằng một nửa so với nuôi cá. Vì vậy từ từ cũng không có người nuôi cua trong ruộng nữa.

Tuy nhiên những năm gần đây giá cua trên thị trường càng ngày càng cao, đã có một số người chuyên môn dành hẳn một mảnh ruộng để nuôi cua.

Trong thôn Cổ gia có tổng cộng hai nhà nuôi cua, một nhà ở phía nam thôn, Cổ Dục cũng không quen, một nhà khác chính là nhà trưởng thôn.

“Bắt cua? Cua đồng sao?” Nghe Cổ Dũng và Cổ Vận nói, Cổ Dục sờ cảm một cái. Nói thật, hẳn đối với chuyện bắt cua cảm thấy có hứng thú hơn chuyện ăn cua.

Bởi vì hẳn chưa có bắt cua bao giờ, mà ăn cua, thực ra hẳn thích ăn cua biển hơn.

Không phải vì nguyên nhân gì, cũng bởi vì nó lớn....

Có người nói, thực ra cua đồng tươi ngon hơn cua biển, giống như cá sông mềm hơn cá biển, nhưng Cổ Dục thích uống từng ngụm rượu lớn, ăn miếng thịt to. Cua đồng rõ ràng rất khó thỏa mãn nhu cầu này của hắn.

Thật sự Cổ Dục cũng không hiểu rõ lắm, cua đồng thật ra là cua biển.

Chương 408. Bắt cua

Chương 408: Bắt cua

Bởi vì mấy con cua này chỉ sinh sản ở cùng biển cạn, chỉ có điều lớn lên trong sông, cho nên mọi người mới gọi nó là cua đồng.

“Đi bắt cua sao? Được được, cua nhà trưởng thôn có kích thước cũng không nhỏ, chủ yếu là gạch cua đặc biệt nhiều. Hơn nữa còn có thể bắt một ít về để chúng ta nuôi.” Nhưng ngay lúc Cổ Dục do dự, Phùng Thu Nhân lập tức nhảy ra ngoài, một mặt hưng phấn nói.

“Đi thôi!” Nhìn vẻ mặt háo hức muốn thử của Phùng Thu Nhân, Cổ Dục không nhịn được nở nụ cười. Đúng vậy, hắn không thích ăn món này, không có nghĩa là người khác không thích ăn phải không?

Hơn nữa chủ yếu chỉ là hắn lười mà thôi, chứ không hẳn là không thích.

Thực sự không được thì tự mình mua về, sau đó cắt ra làm thành món cua cay là có thể ăn được. Hơn nữa còn có thể tự mình nuôi một ít, khẳng định sẽ ngon hơn nhiều so với cua nước trong hồ.

Đúng vậy, cua nước cũng chính là cua đồng, đừng nghe những người khác nói mò linh tinh. Mấy con cua này có cách gọi khác nhau là bởi vì nuôi ở chỗ khác nhau, thực ra cua nước ngọt, cua lông, cua đồng đều là cũng một loại cua.

Tên khoa học của cua là Eriocheir (cua găng), do sinh sống ở môi trường khác nhau cho nên tên gọi cũng có chút khác

nhau mà thôi.

Tất nhiên đã quyết định đi, nên Cổ Dục vào nhà lấy một cái thùng nhỏ, sau đó đi theo Cổ Dũng và Cổ Vận đi tới chỗ nuôi cua của nhà bọn nó.

Khi bọn người Cổ Dục tới nơi, chỗ này đã tụ tập không ít người rồi.

Nhưng khi nhìn thấy động tác của bọn họ, tâm trạng đến bắt cua của Cổ Dục cũng đã dần phai nhạt.

Nghĩ lại cũng đúng, cũng không thể thật sự để cho người ta vào mò bắt từng con cua một nha, bắt như vậy không biết năm tháng nào mới xong đây. Ở đây bắt cua đồng cũng giống như kéo cá đều là dùng lưới.

Hơn nữa bây giờ còn có máy móc, ngay cả nhân lực đều giảm bớt đi.

Mọi người chỉ cần kéo lưới lên sau đó hỗ trợ phân loại là được.

Loại nhỏ trực tiếp ném vào trong túi, cỡ trung ném vào trong chậu, cỡ lớn thì giao cho những người phụ nữ ở sau dùng dây thừng buộc lại.

Giá cua đồng cỡ to nhỏ có sự khác biệt long trời lở đất.

Loại nhỏ nhất, một con khoảng 24g thì về cơ bản có giá là một ký 20 tệ. Còn loại càng nhỏ hơn thì càng rẻ, về cơ bản không ai mua.

Trọng lượng lớn hơn 24 - 75 gram thì bán với giá 40 tệ một ký.

Khoảng 75 - 200 gram thì bán với giá 80 tệ một ký, cua có trọng lượng 200 gram trở lên thì phải buộc lại. Những con cua này sẽ được lái buôn đến thu mua, cua đực có trọng lượng từ

200 gram trở lên thì sẽ bán được với giá 110 tệ một ký, cua cái thì cao hơn một chút là 122 tệ một ký.

Về cơ bản bọn họ sẽ đem mấy con cua này trộn lại với nhau, 14 con cua gồm 7 đực, 7 cái sẽ bán được hơn 170 tệ, từ chỗ này có thể thấy giá cua không hề rẻ chút nào.

Mà con cua từ 300 gram trở lên, bất luận là đực hay cái đều tính giá 162 tệ một ký, có thể nói là giá khá cao.

Ví dụ như nhà trưởng thôn nuôi tổng cộng tất cả là ba mẫu đất cua đồng, một năm bán được 50-60 ngàn là chuyện bình thường.

Nhưng đừng chỉ nhìn giá cua đắt như vậy, mấy con này không dễ nuôi chút nào. Hơn nữa chi phí cao, lại vất vả, lỡ gặp thời tiết mưa gió là cua chết hàng loạt.

Cua giống như tôm, mặc dù thị trường không nhỏ và lợi nhuận lớn, nhưng mà rủi ro cũng rất cao. Vì bọn họ đều cùng một thôn, nên đã thấy nhà trưởng thôn từng có lãi, cũng đã thấy ông ấy thiệt hại, vì vậy nhiều người không dám nuôi cua.

“Này! Tiểu Dục tới rồi à, mau đến đây đi. Mấy con cua vừa bắt lên, tới chọn một ít về ăn đi.” Nhìn Cổ Dục đi tới, lúc này trưởng thôn vẫy tay cười nói.

Gần đây ông ấy cũng có chút xuân phong đắc ý, trong thôn vì có quan hệ tốt với Cổ Dục nên không chỉ giải quyết được vấn đề sức lao động, hơn nữa còn thu được tiền thuê của một số lớn đất.

Bọn họ dùng số tiền cho thuê đất này sửa lại đường, sau đó không ít nhà đều nghĩ cách làm thế nào để kiếm tiền. Thôn Cổ gia có thể nói bây giờ là một khung cảnh thịnh vượng.

Vài ngày trước đi họp trên trấn, trưởng trấn còn đặc biệt gọi tên và biểu dương thôn Cổ Gia.

Mà trưởng thôn cũng tự hiểu, là ai mang những thay đổi này cho thôn.

Cho nên hôm nay thu hoạch cua, ông đã kêu Cỏ Dưng và Cỏ Vận gọi Cỏ Dục tới chọn cua.

Những người tới đây là để giúp đỡ, sau khi làm xong họ mới có thể mang một ít cua về ăn, mà Cỏ Dục thì chính là trực tiếp được tặng.

Nhưng mà Cỏ Dục cũng không thể lấy không, sau khi phát tay chào hỏi với trưởng thôn. Lúc này hắn đã đi vào trong ao cua, chuẩn bị tới giúp đỡ.

“Chú! Phải bắt thế nào?” Nhìn Cỏ Dục xuống ruộng, đám người bên trong ruộng cũng không khỏi sửng sốt một chút, sau đó đều nở nụ cười. Với số tài sản của Cỏ Dục mà còn nguyện ý xuống ruộng cua khiến cho người trong thôn rất có cảm giác gần gũi đối với hắn.

Mà người Cỏ Dục hỏi cũng cười và giải thích cho hắn cách bắt.

“Thì nhìn kích thước to nhỏ của nó là được, loại nhỏ ném vào trong chậu kia, loại trung ném vào trong chậu này, lớn thì ném vào chậu trong đó. Nếu bắt được con nào thiếu chân thì ném vào cái chậu nhỏ nhất kia, loại đó không bán được.

“Được rồi.” Nghe được lời chỉ dẫn của chú đó, Cỏ Dục gật đầu một cái.

Hắn đương nhiên hiểu được nhu cầu của người dân trong thành phố bây giờ. Mặc dù trên chân cua cũng không có bao nhiêu thịt, nhưng trong lòng người ta chính là như vậy. Nếu thiếu chân, bọn họ sẽ luôn cảm thấy dường như bị thiếu một cái gì đó nên không thích. Muốn buộc lại để bán cua giá cao hơn thì cần phải đầy đủ bộ phận, điều này rất quan trọng.

Cổ Dục lập tức làm theo chỉ dẫn của người đó nói, bắt đầu bắt cua.

Tuy nhiên bắt cua không chỉ bắt không, mà còn phải chú ý để không bị cua kẹp vào tay.

Chương 409. Cua cay

Chương 409: Cua cay

Lúc đầu Cổ Dục còn hơi vụng về, nhưng lúc sau hắn đã nhanh chóng phải biết làm sao đối phó với bọn này. Từng con cua được Cổ Dục lựa ra ném vào trong chậu so với người khác còn nhanh hơn, nhìn Cổ Dục từ bờ ngõ đến thành thạo trong thời gian ngắn như vậy, những người khác không nhìn được mà cảm khái.

Không hổ là ông chủ lớn có thể kiếm được nhiều tiền, ngay cả học bắt cua cũng nhanh như vậy, thật là quá thần kỳ.

Cổ Dục không biết suy nghĩ của những người này, chẳng mấy chốc thì bọn họ đã bắt gần xong, thời gian cũng đã gần trưa.

Tất cả mọi người cũng đều chuẩn bị về nhà ăn cơm, Cổ Dục cũng mang theo Phùng Thư Nhân và hai đứa nhỏ cùng trở về nhà. Về đến nhà, Lâm Lôi và Lý Vân Vân đã chuẩn bị xong cơm trưa, sau khi ăn trưa xong, mấy người Cổ Dục lại đi bắt cua.

Đừng nói, nếu như coi bắt cua như trò chơi thì nó thật sự thú vị. À đúng rồi, nếu như có chứng sợ hãi nơi đông đúc thì tuyệt đối đừng đi bắt, thật sự rất dễ khiến cho người ta phát bệnh.

Bất giác buổi chiều đã trôi qua, mấy người họ cũng đã vớt xong hết cua ở trong ao, sắc trời cũng dần dần tối đi.

Nhà trưởng thôn ở đằng kia cũng đã sớm chuẩn bị xong cua cho tất cả các đèn giúp đỡ, mỗi nhà một túi cứ thế mà

đem về.

Nhưng mà khi đến Cổ Dục thì hấn lại có hai túi, hấn một túi, Phùng Thư Nhân một túi. Cổ Dục liếc mắt nhìn thì thấy cua nhà người khác đa phần là loại nhỏ nhất 24 gram và một ít loại trung. Mà cua trong túi của Cổ Dục đều là loại khoảng 200 gram, mặc dù không phải là loại lớn nhất, nhưng cũng không phải là loại nhỏ.

“Cho cháu thì cháu lấy đi, cháu giúp đỡ người trong thôn ân tình lớn như vậy, mấy con cua này thì có gì mà ngượng. Huống chi cháu còn cho nhà chú cá đấy.” Thấy Cổ Dục muốn nói chuyện, trưởng thôn trực tiếp cắt đứt lời, sau đó cười ha hả nói.

“VẬY cháu sẽ không khách sáo nữa.” Nhìn bộ dạng trưởng thôn nếu như mình từ chối thì ông ấy sẽ trở mặt nên Cổ Dục nở nụ cười, cũng là vì tấm lòng của các hương thân, dĩ nhiên hấn cũng sẽ không làm mất mặt của mọi người.

“Khách khí cái gì, mau đi trở về ném thử đi.” Nhìn Cổ Dục đã nhận, bên trưởng thôn cũng cười nói.

Sau đó Cổ Dục lập tức mang Cổ Tú Tú, Lâm Phi Phi cùng Phùng Thư Nhân cùng nhau trở về nhà.

Khi đã trở về nhà, bọn họ kiểm tra một lúc, trưởng thôn thật sự cho bọn họ rất nhiều cua. Ông ấy đưa cho hấn toàn mấy con cua lớn, tổng cộng khoảng chừng 4,5 kí, nhiều cua như vậy chắc chắn ăn không hết.

Cho nên Cổ Dục chọn lấy một ít con có kích thước tương đối nhỏ ném vào trong ruộng nước ở sân sau nhà hấn. Đương nhiên, cái ruộng nước này không phải là rãnh thoát nước.

Không biết mọi người có nhớ trước đây hấn có tìm Khâu Ninh để vẽ bản thiết kế nhà. Khâu Ninh đặc biệt thiết kế một khu vườn nhỏ cho sân sau nhà hấn.

Một cái ao nhỏ và một cây cầu nhỏ được đào bên cạnh đình nghỉ mát. Sau đó có một con mương nhỏ chạy qua toàn bộ sân sau của ngôi nhà. Con mương không sâu nhưng cũng không quá nông, sâu khoảng chừng 1m, bây giờ bên trong đã cho nước vào. Vốn dĩ Cổ Dục muốn đợi đến mùa xuân năm sau mới mua một ít cá để thả vào, nhưng bây giờ không thành vấn đề thì có thể cho một ít cua và cá chạch vào trước.

Sau khi đem mấy con cua bỏ vào mương, mấy con còn lại thì đích thân Cổ Dục tới trông.

Hôm nay hắn chuẩn bị làm hai món cua, một loại thì hấp, còn một loại chính là cua cay.

Nhưng mặc kệ làm loại nào thì đầu tiên phải đem mấy con cua này để vào trong nước giếng, nuôi một lúc để loại bỏ hết tạp chất trong cơ thể bọn chúng.

Sau đó thì bắt đầu làm.

Hấp thì rất đơn giản, có lẽ tất cả mọi người đều biết.

Sau khi đem cua chà rửa sạch sẽ, trực tiếp dùng mũi nhọn để giết cua, tiếp đó đặt lên trên nồi hấp, cho thêm ít gừng lên trên rồi cho thêm nước vào nồi. Nhưng ngoại trừ cho thêm nước thì còn cần phải thêm bia, nấu hải sản thì không thể thiếu bia được. Bởi vì có nó thịt hải sản mới ngọt hơn, ăn ngon hơn, nhưng mà sau khi ăn xong thì nhớ không nên lái xe.

Lúc hấp cua đồng thời cũng cần chuẩn bị nước chấm, gừng, tỏi, giấm, xì dầu, sau khi chuẩn bị xong thì có thể chờ cua chín để ra lò.

Còn cua cay thì lúc làm có một chút tàn nhẫn.

Bởi vì cua cay ăn ngon nhất thì cần phải làm cua sống, thánh mẫu thì rút lui đi.

Nhưng Cổ Dục chính là kẻ thiết thủ vô tình, ngay sau đó hắn đã lột bỏ cangk và mai của con cua. Sau đó dùng dao cắt đôi thân con cua rồi xử lý phần mang của, thế là một con cua đã xử lý xong.

Sau đó cho dầu vào đun nóng rồi mới tiến hành chiên, khi chiên thì nhất định phải chú ý lửa.

Ngay từ đầu phải chiên từ từ ở lửa nhỏ, thời điểm này nhất định không nên vội. Sau khi đã chiên chín thì đem cua vớt ra, rồi bật lửa to chiên lại lần nữa, đây là vì để cho cua trở nên giòn. Sau đó lại tiếp tục vớt ra lại chiên thêm lần nữa, lần này là vì để vỏ cua giòn xốp hơn nữa.

Sau đó đem dầu thừa đổ vào trong bát, dầu này đương nhiên sẽ không để lãng phí.

Bình thường Cổ Dục rất thích ăn tôm, có rất nhiều món có tôm đều cần dùng dầu và đương nhiên dầu hải sản này sẽ không bị lãng phí.

Về phần nôi hấp bên này thì cho thêm một ít dầu sau đó đun nóng, rồi cho thêm hành , tỏi, gừng, tiêu, hoa hồi, quế, ớt khô vào xào cho thơm, rồi cho tương vùng , tương ớt vào xào thêm lần nữa. Sau đó cho cua đã chiên vào, cho thêm rượu gia vị, ớt tươi, hầm thêm một lúc để cho thấm vị hơn. Lại cho thêm vùng, muối, đường , bột ngọt, cuối cùng là cho vào ít rau thơm sấy khô vào nôi, món ăn đã hoàn thành.

Cua làm kiểu này thì sẽ giòn xốp ngon miệng hơn, mùi vị thơm nồng, hiếm nơi nào có được.

Chờ cua làm xong, mấy món khác cũng đã nấu xong, cùng nhau dọn lên bàn, nhìn mấy món mỹ vị trước mặt coi như là Cổ Dục cũng không nhịn được mà thém ăn nhỏ dãi.

Chương 410. Lại tiếp tục cuộc sống bình thường

Chương 410: Lại tiếp tục cuộc sống bình thường

“Bắt đầu ăn.” khi Cổ Dục vừa nói xong, hắn đã lập tức gấp trước một miếng cua cay, sau đó nhẹ nhàng cắn một cái.

Không thể không thừa nhận, Cổ Dục làm món này khá ngon.

Trong nháy mắt khi răng của Cổ Dục tiếp xúc với phần vỏ bao bọc thịt cua, phần vỏ giòn kinh khủng, cắn nhẹ một cái là cả vỏ và thịt chui vào trong miệng Cổ Dục. Cứ như ăn một loại bún giòn, không khó nhai chút nào và cũng rất thơm, chân cua cũng vậy, chỉ cần bỏ trực tiếp vào miệng là được.

Ăn cua ngon như vậy mà không kèm thêm bia thì cũng thật đáng tiếc.

Thế là ăn một nửa Cổ Dục cố ý đi phòng khách lấy bia đi ra uống, uống bia ướp lạnh vào, ăn một miếng cua giòn xốp, quả nhiên là một chuyện vui lớn của nhân sinh.

Mà ngoại trừ cua chiên, cua hấp hắn cũng ăn một con. Vẫn câu nói kia, hương vị cũng không tệ lắm, nhưng mà quá phiền toái. Cho nên Cổ Dục vẫn thích ăn cua biển hơn, đương nhiên không phải là loại biển hắn thường thấy mà là loại càng đắt tiền hơn.

“Chú! Thời xưa mọi người đều ăn cua uống rượu, chú thì uống bia, có chút dở dờ ương ương.” Nhìn Cổ Dục uống một ngụm bia, lúc này Phùng Thư Nhân bên cạnh cũng cười hì hì nói.

“Chú không thích uống rượu cho lắm, nhưng phòng bếp có rượu gia vị, cháu muốn uống thì đi xuống lấy đi.” Nhìn Phùng Thu Nhân Cổ Dục nở nụ cười, sau đó bình chân như vại tiếp tục uống bia, rồi gấp lấy cua ăn, tùy ý nói.

“ Ha ha ha ha.....” Nghe Phùng Thu Nhân bị mắng, lúc này Cổ Tú Tú và Lâm Phi Phi trước tiên cười, bọn nó rất ủng hộ Cổ Dục.

Hơn nữa nhìn Phùng Thu Nhân ăn thiết thòi, bọn nó cũng rất vui vẻ.

“Cắt! Chú mới uống rượu gia vị .” Nghe hai tiếng cười của hai đứa nhóc, Phùng Thu Nhân không khỏi liếc mắt Cổ Dục một cái, sau đó tức giận nói.

“Đúng vậy! Trong canh này đều cho rượu gia vị, không phải cháu cũng uống sao?” Mà nghe lời Phùng Thu Nhân nói, Cổ Dục cũng bắt đầu cười, chỉ vào canh thịt bò cô đang ăn một mặt nghiêm túc nói. Hẳn không có nói sai, canh này hẳn đúng là có cho thêm rượu gia vị.

Tuy nhiên ngay sau khi Cổ Dục vừa nói dứt lời, Phùng Thu Nhân cho Cổ Dục một cái liếc mắt, sau đó nhẹ nhàng dùng chân đá Cổ Dục một cái, thực ra không bằng nói là cọ một cái.

Mà một cái cọ này, Cổ Dục cũng không dễ trêu, tay phải quơ tới đã tóm lấy chân của cô. Sau đó để lên đùi mình, cảm nhận được động tác của Cổ Dục, khuôn mặt của Phùng Thu Nhân không nhịn được có chút đỏ lên. Tiếp đó lại liếc Cổ Dục một cái, nhưng cũng không có đem chân buông xuống, cử động như vậy bọn họ đã rất quen thuộc, chính là có chút khó chịu là vì cái gì lúc nào Cổ Dục cũng ghét bỏ tuổi của cô còn nhỏ? Chẳng lẽ tuổi còn nhỏ không phải là ưu điểm sao?

...

Đối với Cổ Dục bắt cua thực ra chẳng qua là một loại giải trí mà thôi.

Ngày thứ hai sau khi bắt cua, Cổ Dục đã lái xe chở Cổ Tú Tú và Lâm Phi Phi đưa đến trường học. Đương nhiên mỗi tuần đều không thể thiếu được 20 tệ tiền tiêu vặt, Cổ Dục thì sẽ không keo kiệt chút tiền này.

Sau khi đưa Cổ Tú Tú và Lâm Phi Phi về trường học, sinh hoạt của Cổ Dục đã trở lại phong cách cá ướp muối ban đầu, hơn nữa càng ngày càng vô lại.

Vì thời tiết ngày càng lạnh hơn, Cổ Dục thường xuyên không để cho Lâm Lôi và Lý Vân Vân về nhà vì để đỡ rắc rối, cho nên hẳn để hai cô ngủ lại trong nhà Cổ Dục.

Bây giờ có hai xoáy nước, còn có câu cá tự động, trên cơ bản Cổ Dục xem như đã triệt để giải phóng. Sau hai ba ngày câu thì hẳn sẽ thả cá xuống ao chung một lần. Sau đó nhân lúc ban ngày đến trại cá xem thì sex lạnh lẽ đem xoáy nước chuyển tới ao nước ngọt, buổi tối thì thừa dịp đêm khuya thanh vắng lạnh lẽ đem cá nước ngọt thả vào trong ao.

Mặc dù Lâm Lôi và Lý Vân Vân rất hiếu kỳ, là người nào đưa cá tới đây?

Nhưng Cổ Dục không nói, các cô tất nhiên cũng không hỏi nhiều, coi như là Cổ Dục có một đối tác thần bí sẽ nhân lúc buổi tối lạnh lẽ đến bỏ cá là được.

Không thể không nói kỹ năng vị giác tăng cường khiến cho các cô càng ngày không chỉ không có sức chống cự đối với đồ ăn của Cổ Dục, mà còn càng ngày càng không có sức chống cự đối với Cổ Dục.

Đừng nói Cổ Dục không có nói cho mấy cô những con cá này từ đâu ra, dù cho Cổ Dục có làm chuyện xấu thì mấy cô cũng không có bất cứ dị nghị nào, đây chính là thực tế.

Sau khi giải quyết được vấn đề phiền toái nhất là thả cá, sinh hoạt mỗi ngày của Cổ Dục quả nhiên rất nhàn chán nhưng cũng sáng khoái đến cực hạn.

Buổi sáng mỗi ngày thức dậy, ăn một chút điểm tâm, cho động vật trong nhà ăn. Buổi sáng thì chơi trò chơi hoặc xem phim, không thì sẽ đi dạo cửa hàng nào đó, xem có cái gì mình thích không. Giữa trưa lại ăn cơm, lúc chiều chơi trò chơi rồi lại xem tv hoặc ghé thăm một số cửa hàng nhỏ. Sau đó làm cơm tối, ăn xong cơm tối, chờ Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân dọn dẹp nhà cửa. Tiếp đó sẽ lôi kéo Lý Vân Vân hoặc Lâm Lôi, đương nhiên không có lôi kéo cả hai người cùng lúc. Bởi vì chính sách bây giờ không cho phép, nhưng buổi tối họ có thể thông cửa hay không vậy thì không biết.

Đi tắm, là có thể ngủ.

Ngủ một giấc đến ngày hôm sau, lại lặp lại sinh hoạt như trên lần nữa.

Việc ra ngoài duy nhất chính là thỉnh thoảng đi siêu thị hoặc lên thị trấn nhận hàng chuyển phát nhanh, không thì đi mua thịt. Vì gia đình hắn có thêm hai con sói và bốn con thú nhỏ nên việc tiêu thụ thịt bò và cừu là không hề nhỏ chút nào, nhưng đây chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi.

Hơn nữa thời gian mua những thứ này cũng sẽ không kéo dài quá lâu, dù sao sang năm hắn cũng sẽ nuôi mấy con gia súc này.

Hắn đã nói xong với Hoàng Hưng Triết rồi, đầu xuân sang năm thì hắn sẽ cùng Hoàng Hưng Triết cùng nhau đi trở về quê hắn ta một chuyến để chọn bò. Sau đó trực tiếp chở về, nên Cổ Dục không hy vọng bị lái buôn địa phương hét giá, nếu vậy thì sẽ không cần nữa.

Chương 411. Bánh tôm

Chương 411: Bánh tôm

À, ngoại trừ những chuyện đó thì việc còn lại chính là đi gặp Tống Minh.

Kể từ khi quan hệ giữa Tống Minh và Cổ Dục ngày càng thân mật, gần đây Tống Minh cũng không thích đi hẹn hò cùng Cổ Dục cho lắm, thực ra cô thêm đồ ăn Cổ Dục làm hơn.

Mặc dù ra ngoài hẹn hò là thế giới của hai người, nhưng việc không được ăn những món ăn Cổ Dục làm cũng khá là bức rức.

Vì vậy thỉnh thoảng Cổ Dục vẫn đón Tống Minh và ông cụ Tống đến.

Đương nhiên buổi tối chỉ có ông cụ Tống trở về, Tống Minh sẽ không rời đi.

Hơn nữa hai ngày nay, ngoại trừ lúc buổi trưa nóng nhất, căn bản hẳn đều ở trong nhà kính. Hơn nữa buổi sáng và buổi tối sẽ đốt than sưởi ấm cho nên trong nhà không có lạnh.

Những ngày như thế này lại càng không muốn đi ra ngoài.

Cũng như buổi hôm nay, Cổ Dục vẫn như thường lệ. Sau khi ăn xong buổi sáng, Cổ Dục nằm trên ghế sofa ở sân sau. Ngu ngơ, ngốc ngốc, khờ nhất, khờ nhị bốn con thú nhỏ này hiện tại đang đánh nhau với con cua.

Mấy con cua này rất khó chịu, mặc dù nước trong mương là nước giếng nhưng đôi khi sẽ có một số con cua bò ra bên ngoài.

Vua Bầu Trời đối với mấy con này không có hứng thú, vì mấy con này ăn sao ngon bằng cá. Mà Tiêu Hoàng Hậu và Trưởng Công Chúa cần không thùng mai cua cho nên cũng lười để ý đến bọn nó.

Cũng chỉ có bốn con thú còn này, mỗi ngày đều cùng bọn nó đánh nhau quên cả trời đất.

Bọn nó có thể đánh nhau mấy tiếng liên tục, mà mấy con cua này cũng không biết lấy đâu ra dũng khí mà giờ hai cái càng lên không hề sợ hãi chút nào.

Đương nhiên Cỗ Dục cũng không quan tâm đến việc bọn chúng thỉnh thoảng ăn vụng vài con cua hay không. Chỉ cần chúng không ăn hết, Cỗ Dục vẫn rất tự tin vào khả năng sinh sản của mấy con cua này vào sang năm.

Mặc dù nói cua đồng cần phải đi biên cạn mới có thể đẻ trứng, nhưng nước giếng của Cỗ Dục cũng không phải là thứ bình thường, nên sinh thì vẫn sẽ sinh.

Nhưng mà hôm nay, khi Cỗ Dục nằm trong nhà không có gì làm thì đột nhiên Phùng Thư Nhân đến gần.

“Chú Dục! Chúng ta đi bắt tôm đi?” Phùng Thư Nhân xách một cái lưới ngòi xỏm bên cạnh Cỗ Dục, vui vẻ nói.

“Bắt tôm?” Nghe Phùng Thư Nhân nói Cỗ Dục không khỏi có chút kinh ngạc.

Hắn biết bắt tôm không thể nào là bắt loại tôm bự kia, tôm mà Phùng Thư Nhân nói đến chắc chỉ là tôm sông.

Loại tôm này có ở khắp các sông hồ trên cả nước, nó không to lắm, dài chỉ khoảng 2-3 cm. Thứ này Cỗ Dục cũng bắt được rất nhiều vào mùa hè.

Mấy con tôm này chiên hay xào để làm đồ nhắm rượu đều rất được.

Nhưng món này chỉ ăn chơi mà thôi, ở phương nam vào tháng 4-5 là thời điểm nhiều nhất. Nhưng ở phương bắc tháng 7-8 mới là thời điểm có nhiều. Bây giờ là giữa tháng 10, tôm sông có ở chỗ nào chứ?

“Cháu xem video làm bánh tôm, nên thêm.”

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Cổ Dục, Phùng Thụ Nhân trợn to hai mắt nhìn Cổ Dục nói.

Cổ Dục cầm lấy điện thoại của Phùng Thụ Nhân xem thì thấy đúng là có một video dùng tôm sống để làm bánh tôm. Vốn dĩ người quay video này thực sự muốn chỉ trích việc dùng tôm sống để làm bánh tôm, cách làm bánh này quá tàn nhẫn.

Tuy nhiên những bình luận trên video này đều là: “Người bán có tâm.”

“Trông ngon quá.”

“Đây là cửa hàng nào vậy? Có thể chuyển phát nhanh đến không?” Xem mấy các bình luận này Cổ Dục chỉ biết cười, quả nhiên cái nghề thánh mẫu này, làm ở trên mạng cũng không dễ ăn nha.

Nhưng khi xem người trong video đang chiên bánh tôm, Cổ Dục cũng muốn ăn một ít.

“Đi xem một chút nào.” Cổ Dục vừa cười vừa nói với Phùng Thụ Nhân, sau đó hai người cùng nhau ra khỏi nhà, cầm lưới đi ra bờ sông.

Nhưng mà đáng tiếc, có nhiều thứ không phải mình muốn thì sẽ có được...

Quả nhiên, sau khi Cổ Dục và Phùng Thụ Nhân tới bờ sông. Đừng nói là tôm, với cái thời tiết này thì cá cũng không có. Trong con sông nhỏ kia có thể nói là tĩnh lặng thấy đáng sợ, vài lần thả lưới chỉ kéo lên được rong và rêu.

Kết quả cuối cùng chỉ vớt lên được toàn là rong, Cổ Dục đã biết cơ hội là không lớn.

“Cháu muốn bắt nữa không, bằng không về nhà chú lấy tôm to làm bánh tôm cho cháu?” Mò một hồi lâu, Cổ Dục đành đem lưới cầm lên, sau đó có chút bình tĩnh nói.

Nghe Cổ Dục nói như vậy, Phùng Thư Nhân cũng cười rồi nhún vai. Thực ra cô cũng biết là mình nghĩ nhiều rồi, ở phương nam vào cái tháng bây giờ có thể còn có tôm, nhưng mà phương bắc chắc chắn không có. Ài, có lúc xem nhiều video chưa hẳn là chuyện tốt.

“Vậy thì về nhà đi.” Nhìn bộ dạng của Phùng Thư Nhân, Cổ Dục sờ đầu của cô, tiếp đó cười ha hả nói. Nghe Cổ Dục nói như vậy, Phùng Thư Nhân cũng gật đầu một cái. Không bắt được cô cũng không thể để cho Cổ Dục biến ra bánh tôm, cho nên chỉ có thể đi về trước rồi nói.

Nhưng khi hai người họ đi vào thôn, lại phát hiện trong thôn lúc này lại vô cùng náo nhiệt.

Lúc đầu Cổ Dục đối với náo nhiệt trong thôn cũng không cảm thấy quá hứng thú, hẳn cũng không phải là loại người ưa thích tham gia chỗ náo nhiệt đông người. Nhưng mà Phùng Thư Nhân thì đúng vậy, cô gái nhỏ này đang ở độ tuổi thích tham gia náo nhiệt, cho nên không khỏi lôi kéo Cổ Dục đứng tại chỗ nhìn một lúc.

Kết quả của lần xem này là nhìn thấy trưởng thôn đang đi theo một phái đoàn đi từ trong thôn tới.

Người dẫn đầu kia, trước đó Cổ Dục đã gặp qua một lần, không ai khác chính là trưởng trấn.

Có thể làm ra tình cảnh lớn như vậy chắc cũng chỉ có thể là trưởng trấn trở lên thôi.

“Này? Tiểu Dục! Thật đúng là trùng hợp, sao cháu lại ở chỗ này? Chú vừa rồi định cho người tới nhà cháu tìm đây. Hôm nay lãnh đạo trên thị trấn đến thôn chúng ta thị sát, muốn gặp mặt cháu đó.” Khi Cổ Dục nhìn thấy rõ những người này, bên trưởng thôn cũng nhìn thấy Cổ Dục, tiếp đó chủ động cười chạy tới, vui vẻ nói.

“À! Cũng là con bé này muốn ăn tôm nên chúng cháu đã đi bắt một lúc, kết quả không bắt được cái gì nên giờ chuẩn bị trở về.” Nghe được lời trưởng thôn nói, Cổ Dục cũng cười sò đầu Phùng Thư Nhân, sau đó nói với trưởng thôn.

Chương 412. Lãnh đạo trên trần

Chương 412: Lãnh đạo trên trần

“Ôi chào! Vị này chính là Cổ Dục sao? Ngài Cổ, tôi là Liễu Lượng, đã sớm nghe qua ngài Cổ tuổi trẻ tài cao. Hôm nay gặp một lần, quả nhiên là nhân trung long phượng.” Nhìn thấy Cổ Dục, lúc này trưởng trần cũng không nhịn được mà đi tới, một mặt đầy ý cười nói với Cổ Dục.

Từ xưa đến nay Trung Quốc chính là một thể chế quan tước.

Tất cả mọi thứ đều kém, chỉ có đọc sách là cao, mà đọc sách là vì cái gì? Vì làm quan.

Ở thời xưa, dù là người có tiền đi nữa, một người làm bộ đầu thì cũng có thể làm cho nhà người ta nhà tan cửa nát. Tiền của thương nhân trong mắt những vị quan viên kia, chính là rau hẹ, cắt xong là có thể dưỡng lại một gốc là được.

Đây cũng là lí do vì sao vào cuối đời nhà Minh, những gia đình giàu có đó muốn nâng đỡ quan viên và tìm cách để có chức quan cho mình nhằm để đối phó lại triều đình.

Đều nói thương nhân lớn không có quốc gia, nhưng có lúc, những thương nhân lớn cũng là từng bước bị buộc vào tình cảnh không có quốc gia. Nhưng mà bây giờ cũng không phải là thời xưa, bây giờ là hiện đại.

Mặc dù ở hiện đại vẫn có không ít người mê làm quan và muốn đi làm quan chức, nếu không tại sao nhiều người đăng ký thi công chức hằng năm lại nhiều như vậy?

Nhưng bản chất của thế giới là đang hướng tới tiền tài.

Quan chức đó là vì nhân dân phục vụ, mà kẻ có tiền thì vì đảm bảo sinh hoạt cho người dân, đồng thời cũng thu thuế cho nhà nước.

Dù sao thì nếu làm ra thành tích gì, thì đó cũng là công lao của họ. Cho nên vị trưởng trấn Liễu Lượng này cùng Cổ Dục cũng không quen biết, nhưng ông ta biết Cổ Dục ở trước mặt chính là thần tài của mình, ngàn vạn không thể đắc tội, còn muốn dựng tấm bài vị để cúng bái.

Không phải chỉ vì Cổ Dục có tiền, mà còn bởi vì quan hệ của Cổ Dục cùng với phía trên.

Người khác không rõ quan hệ của Cổ Dục cứng bao nhiêu, nhưng mà ông ấy biết rất rõ.

Không chỉ có quan hệ rất thân mật với nhà họ Khổng, mà còn có quan hệ với người ở cấp thành phố. Thậm chí còn có thể có quan hệ trực tiếp với người ở bên trong chính phủ.

Không cần nhắc đến nhà họ Tiết, công việc của Cổ Dục chính là chuyên môn phụ trách cung ứng nguyên liệu cho các bữa yến tiệc của quốc gia.

Nếu như thời điểm Cổ Dục đem nguyên liệu chở đến, Cổ Dục tùy tiện nói xấu đám quan chức ở đây. Như vậy thì có thể lọt đến thẳng tới tai của các vị đại lão bên trên. Dạng người như thế này tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không thể đắc tội đó nha. Nếu như có thể nói chuyện có thể làm quan hệ tốt thì đó mới là việc đúng đắn nhất.

Chính bởi vì như vậy, thời điểm vị trưởng trấn Liễu Lượng này đối mặt với Cổ Dục mới câu nệ như vậy, cẩn thận, thậm chí đều có chút nịnh bợ.

“À! Trưởng trấn Liễu khách khí quá rồi, tôi chỉ là làm ăn nhỏ mà thôi.” Nghe được lời Liễu Lượng nói, Cổ Dục xua tay,

rất khách khí nói.

“Ai! Cậu cũng không phải chỉ làm ăn nhỏ, nếu cậu chỉ làm ăn nhỏ vậy chúng tôi thành cái gì. Ngài Cổ không nên khách khí, đúng rồi, nghe nói ngài Cổ chuẩn bị xây trang trại bò, không biết cần trên trần làm gì giúp đỡ hay không, chúng tôi sẽ không từ chối đâu.” Nhìn Cổ Dục vẫn còn tương đối dễ nói chuyện, bên này trưởng trần Liễu cũng cười nói, nhìn Cổ Dục không có như lời đồn cũng không khó để tạo mối quan hệ như vậy.

“Tạm thời không có, nếu như có thì tôi nhất định sẽ nhờ trên trần hỗ trợ đó nha.” Nhìn Liễu Lượng, Cổ Dục gật đầu cười nói. Đồ hán bán đều đi theo con đường cao cấp, sự giúp đỡ trên trần cùng hán quan hệ không quá lớn. Nhưng mấy lời khách sáo ai mà không biết nói, chỉ cần khách khí một chút là được rồi.

“Phải! Phải!” Nhìn Cổ Dục khách khí như vậy, Liễu Lượng cũng mỉm cười.

Tất nhiên trưởng thôn và trưởng trần đã thấy Cổ Dục thì dĩ nhiên không thể để Cổ Dục dễ dàng trở về rồi. Thế là Cổ Dục bị trưởng thôn nửa lời nửa kéo đi theo trưởng trần vào thôn để thị sát. Mà Cổ Dục nghe họ nói chuyện cũng biết đại khái mục đích tới lần này của trưởng trần.

Lần này ông ấy tới có tổng cộng ba chuyện, thứ nhất là thị sát tuyến đường bên này một chút.

Bởi vì đường này tính ra là người trong thôn tự mình tu sửa, người cung cấp vật tư xây dựng là Cổ Tuấn Tài một người trong thôn. Bây giờ còn là người cùng hợp tác với Cổ Dục, cho nên Cổ Tuấn Tài cung cấp vật liệu đều là loại tốt nhất, dĩ nhiên chất lượng của con đường này cũng là tốt nhất.

Nếu như con đường này không thường có xe lớn chạy qua thì ít nhất dùng được 10 năm hay 8 năm cũng không phải là vấn đề lớn.

Ngoài chuyện đường cái ra, chuyện thứ hai chính là thống kê một chút trong thôn này có bao nhiêu nhà muốn làm nghề phụ, Cổ Dục không cần trên trấn giúp đỡ nhưng mà không có nghĩa người khác không cần.

Một khoản vay nhỏ không lãi suất , trên trấn vẫn sẽ sẵn sàng giúp đỡ họ vay.

Đây là để cho họ có tiền vốn bắt đầu có thể làm thực nghiệp bước đầu.

Về chuyện thứ ba, cũng cùng Cổ Dục có liên quan, đó chính là muốn xác định phạm vi và thời gian để cho người dân trong thôn Cổ Gia đốt gốc lúa, ngô và những thứ tương tự.

Kể từ khi không khí của tỉnh Hắc Long càng ngày càng kém thì thời gian đốt mấy thứ này cũng được quy định nghiêm ngặt, lần này đích thân trưởng trấn đến đây chính là vì muốn quyết định thời gian đốt...

“Uống không ít đâu nha, con nói xem, sau con đi theo chú ấy mà cũng không nhìn một chút.”

“Mẹ! Mẹ không biết, kiểu uống rượu của mấy người trưởng trấn, con nào dám xen vào.”

Khi Cổ Dục về đến nhà lần nữa, kỳ thực đã đến buổi tối.

Cổ Dục bị trưởng thôn và trưởng trấn kéo đi theo, sau khi đi theo đám bọn họ vòng quanh trong thôn một vòng. Tiếp đó thì lại bị trưởng thôn kéo đi đến ủy ban thôn uống rượu.

Vốn là người Đông Bắc uống rượu rất dữ dội, người ở nông thôn thì càng uống dữ dội hơn.

Uống thẳng từ giữa trưa đến bây giờ, nếu như không phải
Cổ Dục mượn có đi tiểu rồi trốn thì có thể bây giờ còn chưa về
được đâu.

Chương 413. Tâm tư của mọi nhà

Chương 413: Tâm tư của mọi nhà

Không có cách nào, thân phận của Cổ Dục bày ở đó, Liễu Lượng ngồi bên cạnh hắn cũng trở thành vật làm nền cho hắn. Mà những người già trẻ trong thôn không một ai không muốn tìm cách thân cận với hắn, bị mời rượu nhiều là chuyện không khỏi tránh khỏi.

“Không có việc gì, anh thực sự không uống quá nhiều. Tửu lượng của anh, anh tự biết.” Nhìn bộ dạng oán trách của Phùng Thư Nhân, Lâm Lôi. Cổ Dục duỗi tay ra, kéo tay Lâm Lôi tiếp đó cười ha hả nói. Nghe Cổ Dục nói, Lâm Lôi cũng không nói lại cái gì, nhưng mà nam nhân mình có uy vọng cao trong thôn như vậy, thực ra cô rất vui vẻ.

“Buổi tối hôm nay mọi người đừng trở về, ở lại đây đi. Nhìn Lâm Lôi im lặng, Cổ Dục cũng qua kéo tay Lý Vân Vân bên cạnh nhỏ giọng nói.

Nghe được lời Cổ Dục nói, Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều cúi đầu. Nhưng cũng không có phản kháng, chuyện như vậy các cô cũng đã quen thuộc.

Chỉ có Phùng Thư Nhân lúc này còn bĩu môi, cô có cảm giác chính mình có chút dư thừa?

Ngay lúc gia đình của Cổ Dục đang nghỉ ngơi, tiệc rượu trong ủy ban thôn cũng đã kết thúc vì Cổ Dục đi tiểu rồi trốn nên Liễu Lượng uống không ít. Dĩ nhiên có tài xế đón rồi chở

về nhà trên trần, còn những người già trẻ trong thôn cũng đều tự trở về nhà.

Nếu mà khi bình thường, uống rượu mà trở về muộn như vậy, vợ ở trong nhà vui vẻ mới là lạ. Nhưng sau khi hôm nay biết có trưởng trấn, lại có thêm Cổ Dục thì những bà vợ này không có một tí lời oán giận nào.

Thậm chí còn lặng lẽ hỏi thăm chuyện của Cổ Dục.

Đừng nhìn Cổ Dục ở đây khoảng chừng nửa năm rồi, nhưng trên thực tế những người quen đối với Cổ Dục có thể đếm trên đầu ngón tay. Chỉ có mấy người, ông hai hấn, một nhà chú ba, Cổ Tấn, Cổ Kiến Quân và Cổ Quốc Khánh. Còn Cổ Dương chỉ tính là nhận biết cũng không thể xem như là thân quen.

Mọi người có ấn tượng lớn nhất đối với hấn là hấn có một chút không tử tế.

Lúc Cổ Dục vừa nói ra bản thân là tỷ phú, có không ít người muốn làm quen nhưng đều bị hấn đóng cửa cài then. Từ đó danh tiếng của hấn cũng không có mấy tốt đẹp.

Quả thực, đối với những người nông thôn này, đặc biệt là mấy bà già thì không kiếm được chỗ tốt từ người khác thì đại biểu người này không đáng kết giao, danh tiếng cũng sẽ không tốt lắm.

Nhất là về sau khi Cổ Dục cùng Lý Vân Vân còn có Lâm Lôi có chút trắng trợn, thì danh tiếng của hấn trong thôn càng kém.

Dù sao cùng hai quả phụ..... Đúng không.....

Nhưng dù có kém như thế nào đi nữa, hấn vẫn người có tiền nhất ở thôn Cổ Gia. À không, phải nói là mười dặm tám hương, và cả thị trấn? Toàn huyện? Toàn thành phố, không có ai hơn được hấn.

Cho nên có rất nhiều người muốn đến gần Cổ Dục, nhưng chỉ có điều trước đó không có cơ hội.

Buổi tối hôm nay uống rượu dĩ nhiên là một cơ hội tốt, sau khi trải qua khảo nghiệm của rượu, bọn họ phát hiện con người của Cổ Dục thực ra rất được.

Có tiền thế nhưng không mắc bệnh của những ông chủ lớn và những kẻ giàu có khác, Cổ Dục đối với những người trong thôn thực ra cũng không có cảm giác khoảng cách gì. Mặc dù có lúc ưa thích giả bộ nhưng cũng không có loại cảm giác ở trên cao kia.

Hơn nữa lúc uống rượu rất cởi mở, ai đến cũng không cự tuyệt, bia hay rượu trắng đều được, thoát nhìn rất dễ nói chuyện. Không thể nghi ngờ Cổ Dục bày ra bộ mặt này để cho không ít người trong thôn đều có chút ý nghĩ, tỉ như những gia đình có con gái.

Lý lão thất, tên gọi đầy đủ là Lý Hưng Quốc, ông ta cũng là người của thôn Cổ gia. Nhưng nhà ông ta không phải là gốc ở thôn Cổ Gia mà là đời ông nội của ông ta chạy nạn tới đây.

Nhưng cũng sống ở đây đã bốn đời rồi, nghiêm chỉnh mà nói thì cũng xem như là người thôn Cổ gia.

Hôm nay ông ta uống rượu rất vui vẻ, mặc dù chuyện hôm nay không có quan hệ gì với ông ta. Ông ta chỉ là một nông dân, chỉ có thể làm việc nhà nông, cho nên cũng không có chuẩn bị làm nghề phụ gì.

Nhưng lúc ông ta ngồi trên bàn tiệc thì ngồi cách chỗ ngồi của Cổ Dục không xa, Cổ Dục thậm chí còn kính qua ông ta một ly rượu, đó là điều khiến cho ông ta vui vẻ.

“Được rồi! Không phải chỉ kính ông một ly rượu hay sao? Cũng không phải cho ông đổi đời, làm gì mà cười cả đêm?”
Nằm ở trên giường nhìn Lý Quốc Hưng cười, vợ ông ta không

khỏi có chút buồn cười đánh ông ta một cái, tiếp đó nói với ông ta.

“Bà không hiểu, Cổ Dục là một ông chủ lớn như vậy, ở trước mặt người cả thôn cho tôi mặt mũi, chứng minh chồng bà là một người có năng lực đó nha.” Nghe vợ nói, Lý Quốc Hưng lắc đầu, mặt cười đắc ý nói. Mà nghe được chồng nói như vậy, vợ ông ta cũng chỉ biết ở bên cạnh mỉm cười.

“Được, được, được, ông có mặt mũi, người khác không biết còn tưởng ông là cha vợ của Cổ Dục.....” Liếc Lý Quốc Hưng một cái, vợ ông ta không nhịn nổi cười nói.

“Cũng không phải là không được.” Nhưng mà người nói thì vô ý, người nghe thì lại có tâm. Vừa nghe đến lời vợ mình nói, đột nhiên Lý Quốc Hưng ngồi dậy, sờ cằm nhỏ giọng lẩm bẩm nói.

Mà nghe lời Lý Quốc Hưng nói, bà vợ của ông ta không khỏi hết hồn, vội vàng mở miệng nói ra: “Tôi nói ông già kia, ông cũng chớ làm loạn, con gái của chúng ta vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ đó.”

“Không phải hoàng hoa đại khuê nữ tôi cũng không nghĩ tới đâu, Cổ Dục là người thế nào, vừa ý những kẻ tàn hoa bại liễu sao?” Nhìn vợ mình một cái, Lý Quốc Hưng mất hứng nói.

“Vậy cũng không được, Cổ Dục đã có bạn gái. Tôi nghe nói, có một cô gái họ Tống trong thành phố, nghe nói trong nhà rất giàu có, lại có năng lực. Con gái của chúng ta có thể dùng gì mà để cạnh tranh chứ?” Nghe lời Lý Quốc Hưng nói, vợ ông ta không vui nói.

“Tranh cái gì, xem con bé nhà họ Lâm, còn có con bé nhà họ Lý kia, làm vợ nhỏ có gì không tốt?” Lý Quốc Hưng có chút oán trách liếc nhìn vợ, có chút không vui nói.

Chương 414. Giám sát viên

Chương 414: Giám sát viên

“Cho con làm vợ nhỏ, người làm cha như ông vui lòng sao?” Nhưng ông ta vừa dứt lời, vợ ông ta nghiêm mặt nói.

“Nếu như là người khác, vậy chắc chắn tôi không vui. Nhưng nếu là Cổ Dục Bà không vui sao?” Nói đến đoạn cuối, Lý Quốc Hưng nhìn về phía vợ mình, hỏi ngược lại một câu.

Mà nghe Lý Quốc Hưng nói như vậy, vợ ông ta không khỏi há to miệng, tiếp đó thì câm nín. Bà ta đang suy nghĩ, nếu như quả thật là Cổ Dục thì dường như bà thật sự rất khó lòng mà cự tuyệt nha.

Nhất là vài ngày trước, bà đang trò chuyện ở cổng thôn thì có nghe một người qua lại thân thiết với Lâm Lôi nói rằng đám người Lâm Lôi đi theo Cổ Dục đến thành phố Cáp Nhĩ Tân. Sau khi trở về mua mấy thứ quần áo giày dép không thấp hơn mấy ngàn tệ, toàn bộ những thứ đó tính lại đến cả trăm ngàn. Hơn nữa còn nghe nói Cổ Dục cho mỗi người 1 triệu, đây chính là 1 triệu tệ lặn đó.

Nếu nói không động tâm là không có khả năng nha.

Mặc dù có không ít người nói, làm sao có thể vì 1 triệu tệ thì đã đem bán con gái của mình đi?

Nhưng ý nghĩa bán này không phải là bán theo cái kiểu kia.

Ở thời xưa nói bán con gái thì đó là bán vào trong phủ làm nha hoàn hay là trực tiếp bán vào trong lầu xanh, bất luận sống chết. Hơn nữa, bây giờ mua bán người là phạm pháp nha.

Nhiều lắm chính là sính lễ cực cao, nhưng cho dù cao đến tận trời thì con gái nhà người ta đến nhà của bạn, bạn thử đối với người ta không tốt xem?

Đừng nói là đánh người, dám mắng một câu thì cha mẹ người ta đều sẽ tới cầm dao phay liều mạng với bạn.

Nhưng mặc dù nói không có gì lo lắng đến tính mạng, nhưng nếu một cô gái thật sự đòi sính lễ 1 triệu để gả đến nhà trai. Có lẽ nhà trai không nói gì thì cha mẹ nhà trai cũng sẽ không coi trọng cô con dâu này.

Mặt mũi, tôn nghiêm và tiền bạc đều phải chọn như nhau.

Nhưng Lý Hưng Quốc cũng không quá lo lắng đến tình hình của Cổ Dục.

Hôm nay thoát nhìn qua con người Cổ Dục rất dễ sống chung, lại thêm Lâm Lôi và Lý Vân Vân cũng đi nhà Cổ Dục. Nghe nói là cùng với ba mẹ Cổ Dục ở chung cũng không tệ, cho nên họ càng cảm thấy yên tâm.

Chủ yếu nhất là Cổ Dục thật sự có tiền, cho dù làm vợ bé của Cổ Dục dù sao cũng tốt hơn nhiều so với đi tìm một người bình thường để gả.

“Con gái của chúng ta đã tốt nghiệp, lúc nào thì trở về?” Nhìn vợ mình không nói gì, Lý Hưng Quốc suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Bây giờ còn đang thực tập, nghe nói muốn ở lại bệnh viện. Chắc phải tốn khoảng chừng hơn trăm ngàn. Nhưng ông thật sự muốn để cho con trở về như thế? Không để cho nó tìm một người trong thành phố hay sao?” Nghe Lý Hưng Quốc nói như vậy, vợ ông ta cũng không có chống cự nữa mà chỉ nhỏ giọng hỏi.

Con gái của Lý Hưng Quốc, ở thôn Cổ Gia rất nổi danh, nhưng mà Cổ Dục chưa từng gặp qua. Thành tích học tập cũng

rất tốt, nhưng nhà ông ta chỉ là một nhà bình thường, không đủ khả năng nuôi sinh viên đại học, cho nên lúc thi đại học đã chọn trường y.

Năm nay sau khi tốt nghiệp, nghe nói biểu hiện rất tốt, được trực tiếp phân công ở thành phố thực tập. Nhưng nếu muốn làm chính thức, bệnh viện tuyển ba ít nhất cũng phải hơn trăm ngàn, vốn là vợ chồng Lý Hưng Quốc cũng còn đang suy nghĩ chuyện này.

Thực ra, ngoại trừ Lý Hưng Quốc, buổi tối hôm nay có không ít nhà trong thôn có con gái cũng có ý nghĩ như vậy, coi như nhà bọn họ cũng là họ Cổ thì cũng không có để ý đến vấn đề này.

Dù sao Cổ Dục và bọn họ cũng không tính là họ hàng gì, xem như ở cùng một họ mà thôi. Nhiều lắm cũng chỉ tính là cùng họ mà thôi, không có bất kỳ quan hệ máu mủ gì cả.

Đương nhiên, Cổ Dục dĩ nhiên không biết điều này, nếu như hắn biết chắc hắn sẽ có một chút vui vẻ. Nhiều người đứng xếp hàng như vậy muốn làm vợ nhỏ của mình, đoán chừng một người đàn ông bình thường nào biết thì sẽ đều rất vui vẻ.

Đương nhiên, buổi tối hôm nay hắn cũng rất vui vẻ, nhưng hắn là một người hoài niệm.

Nháy mắt đã tới ngày hôm sau, lúc đầu Cổ Dục còn tưởng hôm nay rốt cuộc có thể nghỉ ngơi rồi, dù sao thì hôm qua hắn cũng đã đi ra ngoài rất lâu, có lẽ bằng với thời gian một tuần đi ra ngoài của hắn.

Nhưng ông trời không muốn như vậy.

Hơn 10:00 sáng, trưởng thôn đã đi tới nhà của hắn, đi cùng trưởng thôn còn có mấy người. Trong đó có một người mà Cổ Dục biết mặt, đó là tài xế ngày hôm qua đưa đón trưởng trấn.

Nhưng mà hôm nay đi cùng ông ấy là một cô gái trông không lớn tuổi lắm.

“Tiểu Dục! Trong trấn lại có mấy người tới để thi sát, chú cũng không biết là có ý gì, không bằng cháu qua nói chuyện cùng họ đi.” Nhìn Cổ Dục, lúc này trưởng thôn Lý Kiến Quốc bắt đầu dĩ nhiên nói. Trước kia thôn Cổ Gia cha không thương mẹ không đau, về cơ bản làm gì mà có nhiều chuyện như vậy, trên trấn quyết định ngày nào đốt thì ngày đó bọn họ sẽ đốt là được.

Không giống như bây giờ, thôn Cổ Gia sửa đường lại thêm mấy cái nghề phụ kia nữa, còn có vị đại thần Cổ Dục ở nơi này thì dĩ nhiên sẽ thu hút sự quan tâm từ trên trấn.

Trước đó nếu đốt ruộng không cẩn thận bị cháy thì chắc cũng không gây nên sự chấn động quá lớn, chỉ cần dập tắt là được rồi. Nhưng bây giờ nếu như không cẩn thận cháy, nó sẽ trở thành tin tức lớn, thậm chí sẽ làm kinh động đến trong thành phố, thậm chí là cả tỉnh luôn ấy chứ.

Cho nên sau khi đi về, trưởng trấn đã lập tức sắp xếp một giám sát xuống.

Không vì cái gì khác, mà để đề phòng vạn nhất, đồng thời cũng muốn điều tra thêm tro bụi có ảnh hưởng gì đến thôn xóm hay không.

“Xin chào! Tôi là giám sát viên trên trấn cử tới, tôi tên là Ngô Á Nam.” Nghe được lời của trưởng thôn, lúc này một cô gái đã chủ động đi tới trước mặt Cổ Dục đưa tay ra.

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cô gái, Cổ Dục sững sờ một chút. Tiếp đó thì bắt tay cô, sau đó có chút khó hiểu nhìn trưởng thôn và cô gái.

Chương 415. Đốt đồng (1)

Chương 415: Đốt đồng (1)

Mặc dù hắn biết người này xuống đây làm gì, nhưng..... việc này cùng hắn thì có quan hệ gì đâu?

“Xin chào! Tôi là Cổ Dục.....”

“Tôi biết anh, ngài Cổ, danh tiếng của anh trên thị trấn rất nổi.”

Nhẹ nhàng bắt tay cô gái tên Ngô Á Nam một chút, không đợi Cổ Dục giới thiệu xong, bên Ngô Á Nam đã ngắt lời hắn.

Nghe Ngô Á Nam nói như vậy, Cổ Dục càng thêm nghi hoặc. Hình như mình cũng chưa gặp Ngô Á Nam bao giờ, làm sao cô gái này lại nhìn mình giống như ăn phải thuốc súng vậy?

“Ô! Vậy sao? Vậy cô cần tôi giúp gì không?” Tất nhiên cô gái này nếu không cho mình thái độ hòa nhã thì Cổ Dục đương nhiên cũng không phải là loại chó liêm, thích lấy mặt nóng dãn mông lạnh, cho nên hắn chỉ lạnh nhạt hỏi một câu.

Cô gái tên Ngô Á Nam này có dáng vẻ thực sự khá xinh đẹp, cô cao khoảng 1m65 hoặc 66 và có thân hình cân đối, nhan sắc không phân cao thấp với Phùng Thụ Nhân. Nhưng mà Phùng Thụ Nhân bởi vì tuổi còn nhỏ, nếu như thêm mấy năm nữa chưa chắc là không đuổi kịp Lâm Lôi và Lý Vân Vân. Nhưng Ngô Á Nam thì không được, miễn cưỡng có thể chấm 96 điểm.

Bên cạnh Cổ Dục có nhiều mỹ nữ, cho nên không cần thiết có suy nghĩ gì với Ngô Á Nam.

Nhưng mà rõ ràng đôi phương không muốn cùng Cổ Dục có qua lại cái gì, cho nên sau khi Cổ Dục hỏi, Ngô Á Nam cũng nói cho Cổ Dục biết những việc mà mình muốn làm.

Thực ra Ngô Á Nam xuống đây là vì phòng ngừa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ có điều cô gái này thường xuyên nói một số tên khoa học. Do đó khiến cho trưởng thôn Ngô Kiến Quân nghe không hiểu, sau đó thì để Cổ Dục phiên dịch cho bọn họ một chút, trưởng thôn nhờ vậy cũng đã hiểu ra, tiếp đó dẫn mấy người này cùng đi đến trụ sở thôn.

Mấy ngày sắp tới, bọn đều sẽ phải ở lại trong trụ sở thôn, cho đến khi đốt xong ruộng mới được rời đi. Sau khi bọn họ đi theo trưởng thôn đến căn phòng được bố trí cho mình. Khuôn mặt luôn căng thẳng của Ngô Á Nam không khỏi thở phào một cái.

“Chị Á Nam! Chị vừa rồi thật lợi hại, chị không thấy đây thôi, vừa rồi cái tên Cổ Dục kia cũng bị chị làm cho kinh ngạc đó.” Vừa thở phào một hơi xong thì ở bên này, một cô gái nhỏ khác cũng là người cùng phòng ban với cô, cùng đi với cô từ trên thị trấn xuống cười nói.

“Gì mà gọi là kinh ngạc, đó là do hấn không có quá đề ý đến chị.” Nghe được lời nói của cô gái này, Ngô Á Nam thở dài một cái. Sau đó nói lỏng dây buộc tóc ra, nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp đó ngồi ở bên cạnh giường.

Mặc dù nói thôn Cổ Gia là vùng nông thôn, nhưng nông dân cũng biết cách hưởng thụ. Bây giờ nhà ai cũng có giường sưởi, có một số ít người thì trải đệm, có một số thì xây mới cho thuận tiện, đặt trực tiếp lên tường ấm và máy sưởi, chỗ ngủ đã trực tiếp biến thành giường.

(tường ấm: tường có ống dẫn hơi nóng để sưởi ấm)

Mặc dù mấy người như Ngô Á Nam không phải là cán bộ lớn gì, nhưng chắc chắn trong thôn sẽ không tùy ý chiêu đãi. Chỗ ở của bọn họ mặc dù ở trụ sở thôn nhưng là hai người một phòng, chính là vì sợ mấy cô không quen, điều kiện nói chung cũng không tồi.

“Chị Á Nam! Chị vẫn phải chú ý một chút thì tốt hơn. Danh tiếng của Cổ Dục này không tốt, nghe nói phạm là cô gái đẹp một chút cũng không thoát khỏi được ma trảo của hắn. Không phải là y vào mình có mấy đồng tiền bản hay sao, dù có vẻ ngoài đẹp trai, vóc dáng đẹp nhưng vẫn là một tên cặn bã, hừ...” Nghe được Ngô Á Nam nói như vậy, lúc này cô gái ngồi ở bên kia giường trực tiếp nói với Ngô Á Nam.

“Em nói giống như là em bị hắn lừa qua rồi vậy.” Buồn cười nhìn cô gái này, Ngô Á Nam cười nói.

Cô gái nhỏ này bất kể là ngoại hình hay vóc dáng thực sự đều kém hơn so với Ngô Á Nam.

Chiều cao khoảng chừng một mét sáu, vóc dáng cũng bình thường. Mắt nhỏ, mũi tẹt, khuôn mặt hơi dài, dáng người gầy. Nếu như ôm cô này một chút, sẽ làm bị đau đến xương sườn, ngoại trừ da thì chính là xương.

Nhưng không thể không thừa nhận, kiểu này chụp hình rất ăn ảnh nhất.

Ví dụ như Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Tống Minh, thêm cả Phùng Thu Nhân và Ngô Á Nam nếu như tự chụp ảnh thì chưa chắc không đẹp bằng ở ngoài đâu.

Nhưng nếu để cho cô gái này tới chụp, nhan sắc bây giờ của cô cũng lắm là khoảng 50 điểm. À, do đã quen với việc nhìn mỹ nữ, Cổ Dục thực sự không hứng thú lắm với những cô gái bình thường này.

Nhưng đừng nhìn cô gái này bây giờ chỉ có 50 điểm, nếu như cô ta trang điểm, nhan sắc sẽ đẹp hơn nhiều, đạt đến 80 điểm không thành vấn đề, không có trò lừa gạt này thì sao có những vụ lừa gạt qua ảnh chứ.

“Thôi đi! Nếu như em đã bị hấn lừa gạt, chẳng phải em đã sớm đi lên thành phố từ lâu rồi sao? Hì hì, cho nên chị Á Nam, chị mới cần phải chú ý nha. Anh Dịch An đã cho em một cái bao lì xì để em xem chừng chị.” Nhìn Ngô Á Nam, cô gái cười hì hì nói.

Khi nghe đến cái tên mà cô gái nhắc đến, nụ cười trên mặt của Ngô Á Nam hơi cứng lại một chút, nhưng trên mặt vẫn còn có một chút tình cảm.

Cô gái này nhắc đến Dịch An, tên đầy đủ gọi là Thẩm Dịch An, là bạn trai của Ngô Á Nam. Hai người có thể tính là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, về sau cùng nhau học cấp ba, cùng nhau lên đại học. Sau khi tốt nghiệp đại học, Thẩm Dịch An ở lại thành phố phát triển, mà Ngô Á Nam thì về nhà thi công chức.

Đều nói yêu xa rất vất vả, nhất là dưới tình huống kinh tế không cách nào độc lập được.

Cho đến bây giờ, hai người đã tốt nghiệp hai năm rồi, tổng số lần gặp nhau đều không cao hơn 5 lần, thật không biết bao giờ mới gặp nhau.

“Không nói nữa, sửa sang kế hoạch một chút, chúng ta còn có việc phải làm đây.” Nhưng mà cũng may Ngô Á Nam rất nhanh đã ổn định lại tâm tình của mình, tiếp đó thì cười nói với cô gái kia. Các cô cũng không phải đến đây chơi, các cô còn có việc phải làm đó nha.

Chương 416. Đốt đồng (2)

Chương 416: Đốt đồng (2)

Trong nháy mắt mấy người Ngô Á Nam đã ở lại trong thôn mấy ngày.

Sau khi thôn Cổ Gia cũng thu hoạch xong tất cả lương thực. Tiếp đó Ngô Á Nam chỉ huy mọi người tập trung các loại rơm rạ, xác cây, thôn Cổ Gia cũng bắt đầu tiến hành đốt đồng.

Mà lần đốt này, Cổ Dục có chút buồn bực.

Bởi vì cái mùi này đúng là quá khó chịu.

Sương khói chủ yếu là do các hạt, bay lơ lửng trong không khí được tạo ra từ quá trình đốt cháy. Sau khi hít vào nó khiến cho con người cảm thấy không thoải mái, còn làm tổn thương cơ thể.

Hầu hết sương khói ở các thành phố là do một trong những nguyên nhân. Một là đốt cây nông nghiệp gần vùng giao nhau giữa thành phố và nông thôn, hai là do đốt than đá cho hệ thống sưởi ấm vào mùa đông, còn lại thì là do khí thải của xe.

Tại thôn Cổ Gia, khí thải của ô tô thì có thể bỏ qua, than đá cũng đốt không quá nhiều. Không có nguyên nhân khác thì cũng chỉ là do không nỡ lòng bỏ ra đốt mà thôi. Bây giờ là cuối tháng mười, trong nhà Cổ Dục bốn mùa đều đã như mùa xuân, nhưng những nhà khác thì về cơ bản chỉ cam lòng đốt than lúc buổi tối mà thôi, dù sao nhiệt độ cũng chưa đến âm, bọn họ vẫn còn chịu được.

Nhưng mà cái việc đốt đồng này thật sự sẽ khiến mùi rất hôi.

Cái mùi đốt đồng luôn quanh quẩn ở mũi Cổ Dục, lúc đầu Cổ Dục còn chịu được, dù sao trong nhà hắn cũng có máy làm sạch không khí. Nhưng một ngày trôi qua, ngày thứ hai khi hắn nhìn thấy bầu trời mờ mờ thì hắn đã có chút chịu không nổi.

“Chúng ta đi ra ngoài chơi đi.”

Cổ Dục là một người nguyên ý ở lì trong nhà, nhưng hiện tại hắn cũng bị ép cho phải đi ra ngoài. Hắn chuẩn bị ở bên ngoài ở một thời gian, chờ đốt đồng xong thì sẽ quay trở lại.

“Em thì sao cũng được, nhưng Phi Phi còn phải đến trường học, đi không được đâu.”

“Đúng vậy! Bọn em đều quen rồi, mình anh đi chơi là được rồi. Bây giờ sắp vào đông, bọn em muốn ở đây trông coi một chút.”

Nhưng sau khi nghe lời nói của Cổ Dục, Lý Vân Vân và Lâm Lôi sau khi suy nghĩ một chút thì đều lắc đầu không đi. Lưu Phi Phi còn phải đến trường, không thể bởi vì muốn đi chơi mà trốn, không để cô bé không đi học được. Lưu Phi Phi ở đây thì Lý Vân Vân chắc chắn cũng sẽ không đi chơi.

Mà bên Lâm Lôi cũng có rất nhiều chuyện gấp cần làm, những thứ rau quả trong nhà của Cổ Dục, còn có hoa màu thu hoạch trên ruộng đều do cô ấy quản lý và cũng cần cô ấy chăm sóc những cây trồng này, vì vậy Lâm Lôi cũng không có thời gian.

Nhìn thấy bọn họ không muốn đi cùng mình, Cổ Dục cũng không muốn đi. Nếu chỉ mình hắn đi thì có ý nghĩa gì, hắn không phải là hùng ung yêu thích sự tự do hay ngựa hoang gì cả, vì gia đình nên hắn nguyên ý ở lại nhà.

Nhưng mà mấy người Lâm Lôi lại không muốn để cho Cổ Dục ở lại chỗ này, không phải vì cái gì khác, chỉ là vì các cô

biết Cổ Dục ở lại đây sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Thế là các cô nhìn nhau rồi sau đó bắt đầu khuyên Cổ Dục.

“Đốt những thứ này, cần phải đốt mấy ngày lận đó, em nhớ anh không phải muốn đi Đế Đô một chuyến sao. Nhân dịp này anh đi một chuyến đem công chuyện làm cho xong đi.”

“Đúng vậy! Không cần lo lắng trong nhà, bọn em đều ở nhà, anh đi làm chính sự của anh đi.”

Nhìn Lâm Lôi và Lý Vân Vân một mực khuyên mình, Cổ Dục không khỏi há to miệng. Lại nhớ mấy món đồ cổ trong không gian của mình, còn có chuyện của mình với Triệu Văn. Được rồi, chủ yếu là vì hấn thật sự bị sặc mùi khó này quá mức, cho nên sau khi do dự một chút thì hấn quyết định đi xem một chút. Ngược lại trong nhà có mấy người Lâm Lôi, chính mình cũng yên tâm.

Sau khi bàn giao hết mọi việc trong nhà, Cổ Dục mới rời đi.

Sau nói chuyện với Lâm Lôi và Lý Vân Vân ngày hôm đó, hấn đã đặt vé máy bay cho đêm hôm sau.

Đương nhiên là ngày hôm đó dọn dẹp nhà cửa một chút, tiếp đó buổi tối lôi kéo Lâm Lôi và Lý Vân Vân. Ừm, không nói cho mấy người đâu.

Buổi sáng hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Cổ Dục đã lái xe rời thôn Cổ Gia, trực tiếp chạy thẳng tới thành phố Cáp Nhĩ Tân.

Buổi trưa hấn đã về tới nhà của mình, đưa đồ hấn mang từ nhà lên cho cha mẹ, giữa trưa ăn một bữa cơm với cha mẹ. Gần đây cha mẹ hấn đều bận rộn, vội vàng đi trông nom mấy căn nhà vừa mới mua.

Mặc dù khu chung cư như vậy, trang trí phòng ốc các kiểu cũng không cần người trông coi, bởi vì nó được bảo hành trọn đời nếu có vấn đề gì có thể trực tiếp tìm bảo vệ. Bảo vệ sẽ liên hệ người tới sửa chữa, cho nên để tránh làm lại, những công ty lắp đặt thiết bị làm việc cũng rất cẩn thận.

Nhưng người thế hệ trước thì khác, nếu họ không giám sát từ đầu tới cuối thì sẽ cảm giác đối phương muốn lừa gạt mình.

Nhưng như vậy cũng tốt, coi như là tìm cho cha mẹ một chút chuyện để làm. Đương nhiên Cổ Dục cũng không quên mua mặt nạ phòng độc cho bọn họ, giám sát thì được, nhưng cũng phải chú ý an toàn.

Cổ Dục ăn một bữa cơm trưa ở nhà, lại cùng cha mẹ tán gẫu một lúc rồi sau đó hăm trực tiếp lái xe đi ra sân bay.

Sau khi đổi vé lên máy bay, hăm vào phòng đợi của khu VIP chờ đăng ký.

“Chờ máy bay đúng là phiền phức, bằng không tự mình mua một chiếc?”

Vì sao bây giờ có không ít người tình nguyện đi tàu cao tốc cũng không muốn đi máy bay?

Thứ nhất bởi vì trên tàu cao tốc lúc nào cũng có tín hiệu, có thể dùng để lên mạng, sẽ không quá nhàm chán.

Thứ hai vì có một số địa điểm gần, tàu cao tốc chỉ đi có 3 tiếng. Máy bay thì chỉ cần một tiếng là có thể đến, nhưng mà mọi người lại không có tính đến thời gian phải chờ đợi.

Đi máy bay ít nhất cũng phải đến sân bay trước hai tiếng, sau đó lên máy bay nửa tiếng, xuống máy bay lại cần nửa tiếng. Tính gộp cả hai lần, thực tế còn xa hơn so hơn so với ngồi tàu cao tốc.

Chương 417. Lại đến thủ đô

Chương 417: Lại đến thủ đô

Nếu như không phải tàu cao tốc từ Cáp Nhĩ Tân đến thủ đô cần mất ròng rã bảy tiếng, thực sự quá xa. Còn đi máy bay thì chỉ cần mất hai tiếng, nếu không Cổ Dục cũng sẽ không ngồi cái thứ này đâu. Đương nhiên, nếu như sau này hắn có máy bay riêng của mình thì đó là câu chuyện khác.

Nhưng mà bây giờ Cổ Dục chỉ là tạm thời suy nghĩ một chút thôi, hắn hiện giờ căn bản không cần ra ngoài nhiều lắm. Máy bay thương vụ thực ra cũng chả có lợi ích gì. Hơn nữa lấy trình độ của Cổ Dục, máy bay hắn mua chắc chắn là loại máy bay lớn, ít nhất có thể bay thẳng đến Mỹ hay Châu Âu, loại máy bay này ít nhất cần phải bay trên 10 ngàn dặm rồi mới được.

Mà kiểu máy bay này, chẳng hạn như Gulfstream G650, phải mất ít nhất cũng hơn 400 triệu.

Mặc dù bây giờ Cổ Dục cũng mua nổi, nhưng cũng không có ý nghĩa gì. Dù sao đây cũng chỉ là một cái đồ chơi lớn mà thôi.

Lúc Cổ Dục đang suy nghĩ lung tung, chuyến bay của hắn cũng bắt đầu làm thủ tục, hắn cầm vé hạng nhất lên máy bay xong thì cũng ngồi vào chỗ và bắt đầu thưởng thức nước táo.

Nếu như nói khoang hạng nhất có gì tốt hơn khoang phổ thông thì ngoại trừ chỗ ngồi rộng rãi hơn, thoải mái hơn, ăn uống cũng ngon hơn cái gì cũng nhỉnh hơn một chút.

Sau khi ngắt kết nối internet, cầm điện thoại đọc tiểu thuyết trong bộ nhớ một lúc thì máy bay cũng đã đáp xuống sân bay thủ đô.

Sau khi ra sảnh chờ, Cổ Dục nhìn thấy một chiếc Mercedes-Benz đang đợi hắn ở phía xa.

Không nên hiểu lầm, xe này cũng không phải là của một người bạn nào cả. Nói thật hắn không có quá nhiều bạn bè ở thủ đô, lần trước tới thủ đô là Khổng Hạo Quân, anh của Khổng Hạo Văn tới đón. Nhưng mà ông ấy chủ yếu là tới nhận cá, đón Cổ Dục chỉ là tiện đường mà thôi.

Lần này tới thủ đô, có thể là do đi quá vội vàng nên Cổ Dục cũng không nói cho ai, cái xe tới đón hắn là xe hắn đặt ở khách sạn.

Bây giờ Cổ Dục có tiền, dĩ nhiên hắn sẽ không để bản thân chịu thiệt thòi, chớ nhìn hắn đi không có mấy ngày, nhưng mà hắn đặt khách sạn là loại tương đối tốt.

Hình như tên nó là khách sạn Di Hòa Man, tọa lạc phía sau Di Hòa Viên, là khách sạn kiểu vườn hoàng gia. Đương nhiên giá cả cũng rất không thân thiện. Một phòng bình thường có giá hơn 4 ngàn một đêm. Cổ Dục đặt ở trên mạng là phòng tốt nhất, có phải phòng tổng thống hay không thì hắn không biết, nhưng phòng hắn đặt là phòng có giá 11,787 ngàn một đêm.

So với lần trước vội vàng đến, vội vàng đi thì lần này Cổ Dục dự định ở thêm mấy ngày. Cho nên trực tiếp đặt phòng một tuần, về phần một tuần sau có thể ở lại hay không thì đó lại là vấn đề khác.

Chiếc xe này cũng là khách sạn hắn ở gửi tới, sau khi xác nhận thân phận của Cổ Dục, tài xế cũng cung kính mời hắn lên xe, tiếp đó lái xe về khách sạn.

Nhưng khi quay lại tài xế cố ý đi đường vòng. Đừng hiểu lầm, chiếc xe này không phải là xe taxi và tiền cũng không tính theo quãng đường, tài xế đi đường vòng là để cho Cổ Dục ngắm cảnh ở thủ đô, cũng coi như là một loại dịch vụ.

Sau khi đến khách sạn, Cổ Dục ăn khuya một ít, đi tắm rồi ngủ.

Sáng hôm sau khi thức dậy, Cổ Dục nhìn thấy khu vườn trong khách sạn, chưa nói tới nó thực sự rất đẹp. Cùng khu vườn kiểu trung tây kết hợp của Cổ Dục có vẻ đẹp khác biệt, khu vườn chỗ này xem trọng chính là đại khí, đúng là vô cùng xinh đẹp.

Nhưng mà đáng tiếc Cổ Dục trời sinh không có tế bào nghệ thuật, hấn ngoại trừ cảm giác khu vườn trước mặt có chút xinh đẹp thì hấn cũng không có gì để nói.

Sau khi đem 3 bình hoa lấy ra, hấn gọi cho Triệu Văn Quang một cuộc điện thoại. Tiếp đó đón một chiếc xe đi thẳng tới cửa hàng Nguyên Bảo Trai.

“A, Ngài Cổ!”

“Ngài Triệu, ha ha ha ha!”

Khi Cổ Dục đi tới cửa chính Nguyên Bảo Trai, hấn đã thấy được Triệu Văn Quang đang đứng chờ hấn, hai người gặp mặt tự nhiên khách sáo vài câu.

Đối với Triệu Văn Quang mà nói, hấn làm chính là các mối khách quen, cho nên có thể nói là rất phải phép. Sau thời phòng Cổ Dục mấy câu, hấn mới dẫn Cổ Dục vào phòng VIP. Khi Cổ Dục ngồi xuống, lúc này có một cô gái cũng bưng một bộ ấm trà đi tới rồi bắt đầu pha trà trước mặt Cổ Dục. Nhưng khi mùi thơm của trà tỏa ra, Cổ Dục đã cảm thấy một cảm giác quen thuộc.

“Hắc hắc, ngài Cổ! Trà này là thứ tốt, tôi cướp được không nhiều, nếu như ngài Cổ có hứng thú, lát nữa tôi sẽ đem cho ngài một ít.” Nhìn thấy Cổ Dục giật mình, Triệu Quang Văn còn tưởng Cổ Dục cảm thấy có hứng thú đối với lá trà, không khỏi cười nói.

“Cũng không cần đâu, trà này nhất định là ông mua từ nhà họ Tống đúng không.” Cầm chén trà lên, Cổ Dục uống một ngụm, sau đó càng thêm chắc chắn mà mỉm cười nói.

“Ồ? Ngài Cổ rất có kiến thức đó nha, trong nhà cũng có một ít sao?” Nghe được Cổ Dục nói như vậy, Triệu Quang Văn không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Cổ Dục.

“Tạm được, cũng không ít.” Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi nhìn về phía Triệu Văn Quang cười nói.

Nghe Cổ Dục nói vậy, Triệu Văn Quang không khỏi cảm khái vỗ mạnh vào mồm.

“Ngài Cổ! Tôi nói thật với ngài, thứ này thật đúng là không dễ lấy.” Để chén trà xuống, Triệu Văn Quang lập tức nói với Cổ Dục về loại trà xanh này.

Cổ Dục bán trà xanh cho nhà họ Tống, sau đó nhà họ Tống bắt đầu bán ra bên ngoài.

Mặc dù mỗi tháng Cổ Dục đều cung cấp cho nhà họ Tống tầm khoảng 400 ký trà.

Nhưng có một phần sáu lá trà này cũng chính là 16% là thù lao xào trà cho ông cụ Tống. Mà những lá trà của ông cụ Tống thì người trong nhà ông không có dám bán.

Còn một phần là phải để cho Cổ Dục, Cổ Dục thường sẽ tặng cho người khác, cho cha hắn, chủ yếu nhất là hắn cũng muốn uống.

Cho nên mỗi tháng có thể lưu thông đến trên thị trường trà đại khái chỉ có hơn 300 ký.

Một nửa hồng trà, một nửa trà xanh. Mặc dù giá cả cực cao, nhưng trên thế giới này kẻ có tiền nhiều lắm.

Chương 418. Người bán

Chương 418: Người bán

Tại Trung Quốc tài sản vượt qua 2 tỉ có chừng khoảng mấy ngàn người. Tài sản vượt qua 1 tỉ, nhiều thì không dám nói nhưng vẫn có mấy chục ngàn người.

Nếu để cho những người này lập tức bỏ hơn 2 triệu để mua nửa ký trà, bọn họ chắc chắn không nỡ lòng bỏ ra. Nhưng nếu chỉ mua mấy lạng, vậy thì có thể nha, dù sao cũng chỉ tốn có mấy trăm mà thôi.

Huống chi cũng có không ít thế gia, gia tộc, của cải của bọn họ chỉ sợ là không có ghi xuống và thống kê mà thôi.

Cho nên mỗi tháng hơn 150 ký trà xanh, về cơ bản được tiêu thụ hết ở trong nước. Thậm chí phải đặt trước, mỗi tháng cũng không đủ để bán.

Nhất là sau khi Cổ Dục bán một ít cho Kentaro Aikawa, Kentaro Aikawa về tới Nhật Bản cũng đắc ý một phen, nên cũng làm cho không ít người Nhật biết đến trà xanh của Cổ Dục. Đó đó cũng đưa đến chuyện tốt, người nước ngoài cũng bắt đầu cướp loại trà xanh này.

Mà so với trà xanh, hồng trà ở trong nước có ít người uống hơn, ít nhất lượng tiêu thụ không có cao như trà xanh. Nhà họ Tống để lại một nửa ở chi nhánh ở nước ngoài, phần lớn hồng trà đều được bán cho châu Âu như Thổ Nhĩ Kỳ, Ireland, Anh là các quốc gia tiêu thụ lớn loại trà này.

Nếu xét về số lượng uống trà, Thổ Nhĩ Kỳ là quốc gia đứng đầu thế giới, đừng nhìn Ireland chỉ là quốc gia nhỏ, thế nhưng

lượng tiêu thụ của nó lại đứng thứ hai. Thứ ba thế giới là nước Anh, về phần Trung Quốc....Đứng thứ mười chín thế giới. Được rồi, kỳ thực người Trung Quốc cũng không phải rất thích uống trà, ít nhất trên số liệu là như vậy.

Nếu như lấy số lượng trà tiêu thụ để xem thì Thổ Nhĩ Kỳ đứng đầu, Island đứng thứ hai thế giới. Thứ ba là nước Anh, thứ bốn thế giới là Nga, thứ năm thế giới là Ma Rốc, New Zealand đứng thứ sáu thế giới. Ai Cập đứng thứ bảy, Ba Lan đứng thứ tám, Nhật Bản đứng thứ chín thế giới, Ả Rập Xê Út đứng thứ mười thế giới.

Tất nhiên, mỗi quốc gia đều có cách uống khác nhau ví dụ như người Ma Rốc thích uống trà xanh, Ai Cập thích uống trà đường, bọn họ không thích uống hồng trà. Nhưng đối với những nước thích uống hồng trà thì trà của Cổ Dục chính là loại tốt nhất trên thế giới.

Nhà họ Tống đưa trà đến nước Anh trong hai tuần, hoàng thất nước Anh đều uống loại trà này. Cái nào hiếm thì quý, vì vậy trà này nếu muốn bán nhiều là không thể.

Vì vậy trà của nhà họ Tống tháng nào cũng là cung không đủ cầu.

Triệu Văn Quang chỉ có hơn ba lạng trà xanh, lúc bình thường không có khách quý thì cũng không dám lấy ra uống. Không phải hắn ta không nỡ lòng bobra, mà là uống hết sạch thì thật sự sẽ không mua được nữa.

“Không có việc gì, ông cứ yên tâm thoải mái uống đi, có thời gian thì đi tới chỗ tôi, tôi cho ông một ít.” Nhìn Triệu Văn Quang nói với mình chuyện liên quan đến trà, Cổ Dục phát phát tay tỏ vẻ không thèm để ý nói. Nghe Cổ Dục nói như vậy, hai mắt Triệu Văn Quang cũng phát sáng lên.

Quả nhiên ngài Cổ không phải người bình thường.

“VẬY TÔI SẼ KHÔNG KHÁCH KHÍ, CHỜ CÓ THỜI GIAN TÔI NHẤT ĐỊNH PHẢI ĐI QUẦY RẦY NGÀI.” BỤNG CHÉN TRÀ LÊN, TRIỆU VĂN QUANG CŨNG CƯỜI NÓI.

THỰC RA CỔ DỤC NÓI LÀ TỚI MUA BÁN BÌNH SỨ THANH HOA, NHƯNG KỲ THỰC BỌN HỌ CHỦ YẾU LÀ NÓI CHUYỆN PHIÊM. ĐỐI VỚI ĐỒ CỦA CỔ DỤC, TRIỆU VĂN QUANG TƯƠNG ĐỐI TÍN NHIỆM. MÀ GIÁ CẢ CŨNG NÓI XONG, CỔ DỤC KHÔNG ĐỊNH TRẢ GIÁ CHO NÊN GIAO DỊCH RẤT NHANH.

Sau khi thưởng thức trà và hàn huyên một lúc, Cổ Dục cũng mở ra ba cái hộp. Chiếu theo quy củ, tiền và hàng phải ở trước mặt rõ ràng, sau khi Triệu Văn Quang tự mình kiểm tra ba cái bình, cũng lập tức chuyển 84 triệu vào trong tài khoản ngân hàng của Cổ Dục, thanh toán xong.

“A! ĐÚNG RỒI, NGÀI TRIỆU! CHO TÔI HỎI MỘT CHUYỆN, Ở ĐÂY CÒN CÓ NGƯỜI MUA SAN HÔ ĐỎ KHÔNG? CÒN CÓ LONG DIÊN HƯƠNG, ÔNG CÓ BIẾT NGƯỜI NÀO MUỐN MUA NHỮNG THỨ NÀY KHÔNG?” NHÌN TRIỆU VĂN QUANG, CỔ DỤC CŨNG MỞ MIỆNG NÓI.

Triệu Văn Quang đoán là chi đội trực vớt ở trong biển sâu của Cổ Dục đã vớt được San Hô Đỏ và Long Diên Hương. Đây là chuyện rất bình thường, cho nên hẳn ta cũng không có quá bất ngờ.

“ỒI CHAO! NGÀI CỔ GIA, SAN HÔ ĐỎ NÀY CÒN TẠM ĐƯỢC, TÁC DỤNG CŨNG NHIỀU, TRONG NHÀ BÌNH THƯỜNG BÀY NÓ, MÀU ĐỎ NHÌN RẤT ĐẸP ĐÓ NHA. DÙ SAO, LỚN HAY NHỎ GÌ THÌ CHỈ CẦN NGÀI NÓI MỘT TIẾNG, TÔI ĐỀU CŨNG CÓ THỂ GIÚP NGÀI BÁN RA NGOÀI. CÒN LONG DIÊN HƯƠNG THÌ CŨNG CÓ GIÁ CẢ VÀ THỊ TRƯỜNG, MÀ CÔNG DỤNG CŨNG KHÔNG QUÁ NHIỀU.” SỜ CẢM MỘT CÁI, TRIỆU VĂN QUANG VỪA CƯỜI VỪA NÓI.

Cổ Dục biết Triệu Văn Quang cũng không có chém gió, San Hô Đỏ này cũng giống như ngọc thạch, lớn nhỏ đều có thể bán ra ngoài.

Lớn có thể xem như vật trang trí, trong nhà hay trong trong công ty có một cây san hô lớn, để một bên bày biện sẽ có nhiều khí thế, Vạn Vũ Dương cũng làm như vậy.

Nhỏ cũng có thể đặt trong nhà, đưa làm quà tặng, mặc kệ là ý nghĩa hay điềm báo hoặc giá trị cũng đều rất tốt. Dù không cẩn thận làm đụng hỏng cũng có thể chế tạo làm hạt châu hay làm thành phật châu, làm mặt nhẫn hay làm thành khuyên tai hay các mặt hàng mỹ nghệ, làm kiểu gì cũng đều bán chạy.

Nhưng mà cái đồ chơi như Long Diên Hương này, tác dụng chủ yếu chính là kích thích mùi thơm và ổn định mùi của nước hoa.

Thành phần chính của nước hoa là rượu cồn, nhưng mà nếu trực tiếp xịt cồn lên cánh tay thì cồn sẽ bay hơi trong vòng vài giây. Mà nước hoa có thể lưu hương thơm lâu đến như vậy cũng là bởi vì nhờ có Long Diên Hương để cố định lại mùi thơm.

Mặc dù nói Long Diên Hương là vật không thể thiếu nhưng bởi vì công dụng không quá rộng rãi dẫn đến ngoại trừ công ty nước hoa, cũng chỉ có bên công ty dược thỉnh thoảng sẽ thu mua.

Nhưng bên công ty dược thu mua số lượng cũng không quá nhiều.

Triệu Văn Quang sở hữu cửa hàng đồ cổ, đồ trang sức, thư pháp và tranh chữ và các loại hình tượng tự, nên hẳn ta có thể biết được người người bên này, nhưng nước hoa thì thật sự không biết.

“Không có việc gì, không nóng vội, ngược lại mấy thứ đó cũng không hỏng, trước tiên bán một ít San Hô Đỏ cũng được.” Nghe Triệu Văn Quang nói, Cổ Dục cũng không thêm đề ý nói.

Chương 419. Lại tìm Tiết Thanh Huyền

Chương 419: Lại tìm Tiết Thanh Huyền

Có người hỏi, vì sao Cổ Dục muốn bán Long Diên Hương? Chuyện này thực ra cũng dễ hiểu, dù sao sau khi vớt lên được thứ này thì cũng không có tác dụng gì, nó cũng không phát triển, cho nên giữ lại cũng vô ích.

Nhưng tại sao không nuôi San Hô Đỏ? Thứ này không phải sẽ lớn lên hay sao?

Trên thực tế, San Hô Đỏ thực ra là được tạo ra từ việc san hô chết rồi xếp chồng lên nhau. Thế nhưng trong bể nước bí mật của Cổ Dục làm sao có thể có san hô chết?

Ngay cả cá khi được câu lên, ký sinh trùng còn không sống được thì san hô kia làm sao sống. Cho nên bán vẫn tốt hơn, dù sao hẳn đối với mấy thứ này cũng không để ý.

“Vậy được, tìm một cơ hội, ông đi tới chỗ của tôi, tiện thể đem San Hô Đỏ và những thứ đó mang đi.”

“Có thể có thể, ngài Cổ cứ đợi tin tức của tôi.”

Sau khi bàn xong chuyện San Hô Đỏ, Cổ Dục cũng không có vội vã mà rời đi, hẳn bị Triệu Văn Quang lôi kéo đi ăn cơm trưa.

Người phương bắc thực ra đều có thói quen nói chuyện phiếm ở trên bàn cơm, huống chi Cổ Dục và Triệu Văn Quang trước lạ sau quen. Đây cũng đã là lần thứ ba, hai người cũng đều có ý kết bạn với đối phương.

Buổi trưa, Triệu Văn Quang biết Cổ Dục là kiểu người sành ăn, cho nên cố ý dẫn hắn đến một nhà hàng lâu đời, không gian không lớn lắm. Mặc dù nhà hàng không có tiếng tăm gì, nhưng khách tới đây ăn đều là khách quen, hơn nữa giá cả đặc biệt cao.

Tiệm này bán Dương Hạt Tử, Dương Hạt Tử chính là xương sống của dê, xương này được hầm nhừ, khi cắn vào hương vị ngon khó mà diễn tả được.

Bữa trưa này, coi như là Cổ Dục cũng ăn một miếng đầy dầu mỡ, hắn tương đối hài lòng.

Hai nồi Dương Hạt Tử, ngoài ra cộng thêm một thùng bia, cứ như vậy bị Cổ Dục và Triệu Văn Quang vừa ăn vừa nói chuyện đến tận ba giờ. Bởi vì trong tiệm của Triệu Văn Quang gọi điện tới có việc, nên Cổ Dục mới kết thúc một bữa này, nhưng mà bữa cơm này hắn ăn tương đối vui vẻ.

Dù vậy, hai người vẫn trò chuyện trước cửa hàng một lúc lâu, tiếp đó hắn mới đón một chiếc xe trở về khách sạn.

Về đến khách sạn, Cổ Dục đi tắm rửa để tẩy sạch mùi rượu trên người, rồi hắn mới nằm xuống. Chuyện đứng đắn hắn tới thủ đô đã xong xuôi. Mặc dù nói chuyện chính đã hoàn thành, nhưng hắn cũng chưa có ý trở về ngay bây giờ. Dù sao đốt đồng còn chưa có đốt xong đâu, hắn còn phải ở lại chống đỡ mấy ngày, đồng thời hắn còn có rất nhiều chuyện khác chưa có xử lý xong.

Ví dụ như tới đây một chuyến, nhà khác có thể không đi, nhưng khẳng định phải gọi điện nói cho Tiết Thanh Huyền một tiếng, còn có chỗ Ngu lão sư nữa.

Kể từ lần trước Ngu lão sư đi tới nhà Cổ Dục, sau đó vẫn nhớ mãi không quên rượu của Cổ Dục, trà của Cổ Dục, đồ ăn Cổ Dục làm, vân vân mây mây....

Lúc đầu ông ấy có một cái cớ để quay lại đó là tìm vợ cho Vua Núi. Kết quả ông ấy lại đột nhiên phải đi lưu diễn ở nước ngoài, chờ khi ông ấy trở về, Vua Núi đã cướp được Tiêu Hoàng Hậu, dĩ nhiên cũng không còn chuyện của ông ấy nữa rồi.

Không có cớ, khiến ông ấy ghen hết sức.

Cổ Dục dĩ nhiên nhìn ra, cho nên lần này tới đây, hẳn làm gì thì làm cũng phải đi thăm Ngu lão sư, ít nhất phải mang theo một ít rượu phải không?

Nghĩ tới đây, Cổ Dục cũng lấy điện thoại ra, trước tiên gửi cho Tiết Thanh Huyền một tin nhắn, nói cho cô biết một mình mình tới thủ đô.

Kết quả tin nhắn vừa gửi đi chưa đến năm giây, Tiết Thanh Huyền đã gọi điện tới.

“Này! Cổ Dục, anh tới thủ đô rồi sao?”

“Đúng vậy!” Nghe âm thanh bên kia điện thoại, Cổ Dục cũng cười nói.

Mặc dù hẳn và Tiết Thanh Huyền không có phát sinh qua chuyện gì, nhưng hai người coi nhau như bạn bè, cho nên lúc nói chuyện Cổ Dục rất thả lỏng.

“Tốt! Anh tới thủ đô cũng không nói cho em một tiếng, không phải là muốn cho em bất ngờ gì đó hả, anh tính tới tìm ông em cầu hôn đúng không?” Nghe Cổ Dục nhanh nhẹn trả lời, Tiết Thanh Huyền cũng cười hì hì nói, nhưng mà khi nghe cô nói xong thì trên đầu Cổ Dục xuất hiện đầy vạch đen.

Chuyện hẳn và Tống Minh ở chung với nhau, Tiết Thanh Huyền chắc cũng biết đến. Bởi vì Tống Minh đăng rất nhiều ảnh chụp chung với hẳn trong vòng bạn bè, tất nhiên bạn bè của Tống Minh không chỉ có mình hẳn thấy được. Vì hẳn cũng nhìn thấy một số cấp dưới của Tống Minh, dưới bức hình chụp

của cô ấy và hẳn còn có tin nhắn của Tiết Thanh Huyền và một cô gái tên Nhu Nhu.

“Đừng chém gió, không phải cô không biết chuyện của tôi với Tống Minh. Chủ yếu tôi tới là thăm ông cụ Tiết, thuận tiện còn mang cho ông ấy một ít rượu thuốc. Cô xem thử một chút ngày mai có được không?” Nghe Tiết Thanh Huyền nói, Cổ Dục suy nghĩ một chút nhưng vẫn kiên định, chỉ xem đây như một câu nói đùa và bỏ qua là xong.

“Dừng! Đừng tưởng em không biết, ngoại trừ chị Tống thì trong nhà anh còn hai tiểu quả phụ kia nữa, anh cũng đã thu rồi, anh còn cùng con nuôi của tiểu quả thụ mờ mờ ám ám. Có thêm em nữa thì có sao đâu, quan hệ của em với chị Tống tốt như vậy, chị ấy sẽ không chém anh đâu, ha ha. Ông của em mấy ngày trước còn nhắc về anh, nếu đã tới thì cần gì chờ ngày mai, bây giờ em đi đón anh.”

Nhưng mà Cổ Dục nói chưa hết lời, Tiết Thanh Huyền cũng hoàn toàn không thèm để ý nói. Còn chưa kịp đổi chủ đề thì cô cũng không cho Cổ Dục cơ hội nói cái gì. Nhìn thời gian, bây giờ là bốn giờ chiều xem ra cũng không phải quá trễ.

“Được! Để tôi phát định vị của cho cô, đi thăm ông cô một chút.” Sau khi xác nhận thời gian, Cổ Dục nói với Tiết Thanh Huyền một tiếng, sau đó gửi định vị cho Tiết Thanh Huyền.

Đồng thời hẳn cũng tạm thời xóa tin nhắn muốn gửi cho Ngu lão sư, hẳn cũng không thích đem nhiều chuyện cùng làm chung một chỗ. Mà hẳn thích làm xong một việc, rồi mới làm tiếp một chuyện khác.

Chương 420. Gặp lại Tiết Thanh Huyền

Chương 420: Gặp lại Tiết Thanh Huyền

Tất nhiên hắn đã đáp ứng bây giờ đi nhà họ Tiết, vậy thì phải chờ hắn sau khi trở về xác định không còn chuyện gì thì mới liên lạc với Ngu lão sư. A, Đúng rồi! Còn có Phương Lượng, có thể nói là rất lâu rồi chưa gặp cậu ta, lần trước tới thủ đô cũng không thấy, lần này đến phải gặp Phương Lượng một lần.

Cổ Dục vừa tính toán trong lòng phải làm gì, vừa chờ Tiết Thanh Huyền.

Chẳng mấy chốc, đại khái khoảng mười mấy phút sau thì điện thoại của Cổ Dục reo lên.

Sau khi nghe điện thoại biết là Tiết Thanh Huyền đã đến, Cổ Dục cũng thay một bộ đồ rời khỏi phòng.

Đi tới cửa khách sạn, Cổ Dục nhìn thấy một chiếc Bugatti Veyron đậu ở ngã tư xa xa, Tiết Thanh Huyền đang ngồi trong xe và vẫy tay với hắn.

“Bugatti Veyron, không tồi.” Đi đến bên cạnh xe, Cổ Dục nở nụ cười. Tuy rằng hắn đối với siêu xe không có hứng thú lắm, nhưng đối với loại xe đã thú hình giọt nước này nhìn cũng được lắm đó nha.

“Đáng tiếc, đường trong thôn của anh cho dù đã sửa chữa thì anh cũng không lái nó được. Bằng không em sẽ đưa nó cho anh, ha ha, lên xe đi nè.” Nghe được lời Cổ Dục nói, Tiết

Thanh Huyền cũng cười ha hả, sau đó mở cửa phụ ra, Cổ Dục cũng nằm vào xe.

Đúng vậy hẳn đã quen lái SUV với xe bán tải, chiếc siêu xe này đối với Cổ Dục nhìn giống như là đang nằm trong đó. Đặc biệt là cái ghế công thái học có thể bao quanh người, thực ra không có khó chịu gì, nhưng hẳn luôn cảm thấy trống ở chỗ thắt lưng và cổ.

“Thắt chặt dây an toàn, xuất phát.” Nhìn Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền mỉm cười, sau đó vui vẻ nói. Nhìn thấy bộ dáng của Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục cũng đã thắt dây an toàn xong, đồng thời đánh giá cô lại một cái, cô gái này thật sự là một ma nữ có nhiều tính cách đó nha...

Lúc Cổ Dục mới quen biết cô, Cổ Dục cảm giác cô là một nữ thần lạnh lùng như tảng băng trôi vậy. Sau đó, khi cô ấy sống ở nhà Cổ Dục vài ngày, Cổ Dục cảm thấy Tiết Thanh Huyền là một cô gái mạnh mẽ bên ngoài lạnh lùng, bên trong cứng cỏi. Nhưng bây giờ.....quan điểm này lại phải thay đổi rồi...

Hôm nay Tiết Thanh Huyền mặc một đồ bộ của thương hiệu JK.

Bên trên mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo dài tay màu xám.

Phía dưới là một chiếc váy xếp ly không quá dài, phối cùng với tất đen và một đôi giày bóng rổ AJ màu trắng, nhìn đúng là thanh xuân dào dạt, đồng thời vô cùng thu hút ánh nhìn.

Mọi người đều biết Hán phục, lolita và JK, được gọi là bộ ba đại khoáng phục. Mặc dù Cổ Dục không hiểu nhiều về những thứ này, nhưng nhìn bộ đồ này của Tiết Thanh Huyền tuyệt đối giá cả sẽ không rẻ.

Nhưng có sao nói vậy, thật sự là rất đẹp mắt. Hấn cũng đang suy nghĩ, có nên mua cho mấy người Lâm Lôi mấy bộ, nhưng mà ý nghĩ này vừa mới xuất hiện đã bị hấn bác bỏ.

Vì nguyên nhân gì thì chỉ là do dáng người của Lâm Lôi và Lý Vân Vân mặc bộ này có chút không hợp.

Dáng người của Tiết Thanh Huyền đại khái chỉ có cúp D, dù vậy phần trên đã rất chặt rồi. Trong khi Lâm Lôi và Lý Vân Vân cỡ cúp G, F bộ đồ JK này đúng là thực sự không dễ mặc. Mà đồ Lolita mặc dù không nói là người cao không thể mặc, nhưng thực ra nếu muốn mặc loại đồ này đẹp thì thường là những cô gái có dáng người tương đối nhỏ nhắn và xinh xắn.

Lâm Lôi cao 1m65, Lý Vân Vân 1m7, cũng không quá thích hợp.

Nhưng mà mặc dù hai loại trang phục này mặc không thích hợp, nhưng nếu như là Hán phục thì cũng không tệ chút nào.

“Này! Suy nghĩ gì thế?” Nhìn Cổ Dục có chút thất thần, lúc này Tiết Thanh Huyền không khỏi phát tay trước mặt Cổ Dục, đồng thời tò mò hỏi.

“Không có gì, buổi trưa có uống một ít nên chưa tỉnh hẳn rượu.” Nghe Tiết Thanh Huyền nói, Cổ Dục cũng lắc đầu, tiếp đó tùy ý đáp lời. Hấn cũng không nên nói trước mặt Tiết Thanh Huyền là mình đang suy nghĩ tới mấy người con gái khác. Nhưng nói thật, mặc dù vừa mới đi mới một thời gian, nhưng hấn có một chút nhớ ba người ở nhà rồi, đương nhiên còn có Tống Minh.

“Hắc hắc, chắc buổi tối anh còn phải uống, cố lên nha.” Nhìn Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền nở nụ cười, sau đó hướng hấn ra hiệu.

“Nhìn thật kỹ đường đi, nữ tài xế.” Nhìn thấy ánh mắt của Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục không khỏi nở nụ cười. Tiếp đó chỉ

chỉ phía trước, hấn cũng không hy vọng lấy tính mạng của mình ra nói đùa.

Nghe được Cổ Dục nói như vậy, Tiết Thanh Huyền cũng không khỏi nhăn mũi với Cổ Dục một cái, nhưng mà vẫn tiếp tục lái xe. Thực ra cô đối với kỹ thuật lái xe của mình cũng không có nhiều tự tin lắm, nhất là bây giờ cô đang lái một chiếc siêu xe.

Kỹ thuật lái siêu xe khác với xe bình thường, và có chỗ khác biệt. Nếu như không phải chiếc xe khoảng chừng hơn 50 triệu, phàm là người am hiểu về xe ô tô đều sẽ nhường đường cho cô, nếu không có lẽ cô cũng không dám lái.

Dù sao không có ai muốn bởi vì đụng phải một chiếc xe tử thần, mà dẫn đến mình bị tán gia bại sản.

Một đường lái xe bình yên đi tới ngoại ô thành phố, nhà lớn của nhà họ Tiết nằm ở khu vực ngoại ô này.

Sau khi Tiết Thanh Huyền đem xe đậu lại, Cổ Dục cũng xách theo đồ từ bên cạnh xuống xe. Vừa mới đi theo Tiết Thanh Huyền đi ra khỏi nhà để xe, hấn đã thấy một người có vóc dáng rất xinh đẹp mặc trang phục hầu gái đang đứng ở trước cửa nhìn Tiết Thanh Huyền.

“Thanh Huyền, em đã về rồi à! Vị này là...”

Mặc dù người phụ nữ này nhìn Tiết Thanh Huyền cười, nhưng Cổ Dục có cảm giác nụ cười của cô ta không chân thành. Dù nói em đã trở về nhưng Cổ Dục cảm thấy kỳ thực cô ta càng muốn Tiết Thanh Huyền sau khi ra ngoài thì đừng về nữa.

“Không có chuyện của cô.” Quả nhiên, mặc dù cô gái này nói lời khách sáo, nhưng Tiết Thanh Huyền căn bản là hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến ý của cô ta, trong lời nói trực tiếp bộc lộ ra vẻ chán ghét.

Nói xong, Tiết Thanh Huyền dẫn Cổ Dục đi thẳng tới thư phòng của ông cô.

Chương 421. Cổ Dục thể hiện tài lẻ

Chương 421: Cổ Dục thể hiện tài lẻ

Mà sau khi nghe Tiết Thanh Huyền nói, ánh mắt của cô ta cũng trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.

Thân phận của người phụ nữ này Cổ Dục cũng không rõ ràng.

Nhưng mà hắn nhìn ra, lúc Tiết Thanh Huyền nhìn thấy người phụ nữ đó thì tâm tình cũng không tốt.

Cổ Dục cũng không hỏi nhiều, mà đi theo cô đến thư phòng của ông cụ Tiết.

Khi cửa thư phòng mở ra, hắn đã nhìn thấy ông cụ Tiết lúc này đang viết thư pháp, khi ông cụ Tiết nhìn thấy Cổ Dục thì cũng đặt bút xuống và nở nụ cười.

“Này! Tiểu Cổ, ha ha ha ha. Lần trước chia tay, ông rất là nhớ cháu đấy nha.”

“Cháu nghĩ ông nhớ rượu của cháu thì có. Đương nhiên, hôm nay cháu cũng mang theo cho ông đây.” Nhìn ông cụ Tiết, Cổ Dục cũng mỉm cười nhấc tay mình lên, hai chai rượu đã được đóng chai lập tức xuất hiện trước mặt ông cụ Tiết.

Quả nhiên, khi nhìn thấy rượu, gương mặt của ông cụ Tiết vô cùng kích động, vội vàng bước tới vài bước rồi cầm lấy rượu của Cổ Dục, ông biết rượu của Cổ Dục cho dù có tiền cũng không mua được, ông ta không thể không trân quý.

“Hắc hắc, nhóc con cháu thật có lòng. Chậc chậc, ài! Bây giờ còn sớm, phòng bếp còn đang nấu cơm, một lúc nữa hai chúng ta cùng nhau uống một chút đi Đúng rồi! Ông nghe nói tên nhóc như cháu đối với thư pháp cũng có một chút hiểu biết, tới xem một chút nào.” Cầm rượu trong tay, ông cụ Tiết vui vẻ nói.

Đồng thời, ông cũng mang Cổ Dục đi đến trước bàn.

Cổ Dục biết thư pháp, hơn nữa không thua kém gì Trần Vĩnh Khang (chủ tịch hiệp hội thư pháp và hội họa). Thân là người trong ngành, ông cụ Tiết dĩ nhiên cũng muốn khoe khoang một chút.

Cho nên ông cụ Tiết đã sớm biết, Cổ Dục có trình độ thư pháp cực mạnh, nhưng mà vẫn không có cơ hội được tận mắt nhìn thấy. Hôm nay Cổ Dục tới nhà ông, vậy đương nhiên ông muốn để Cổ Dục phơi bày ra một ít.

Mà Cổ Dục cũng không phải là loại người ưa thích che giấu, nhìn tờ giấy trước mặt đã bày ra, chặn giấy đã được sắp xếp đầu vào đây, còn có bút lông đã thấm sẵn mực, nghiên mực cũng đã mài tốt. Lúc này, Cổ Dục cũng cũng xắn tay áo lên, sau đó trong đầu suy nghĩ trong đầu muốn viết cái gì.

Kể từ sau khi Cổ Dục tiếp nhận kỹ năng bậc thầy thư pháp và kỹ năng hội họa, ở trong đầu hắn tự động có rất nhiều kiến thức liên quan đến những thứ này.

Ví dụ như đủ các kiểu chữ thiếp, chữ khắc và các kết cấu hội họa, kỹ thuật vẽ.

Bây giờ đối với Cổ Dục, nói tới những vật này thì đó là hạ bút thành văn.

Nhìn tờ giấy trước mặt, Cổ Dục trầm tư một chút. Sau đó nhấc bút lên, hắn cũng không có gấp gáp viết cái gì, mà trước tiên vẽ một bức tranh.

Quốc họa của Trung Quốc chú trọng ý cảnh hơn, đương nhiên chủ yếu cũng phải để cho người khác nhìn và hiểu mới được.

Cổ Dục đi mấy nét bút lên tấm giấy, sau đó phát thảo cảnh ý của bức tranh, bức tranh cũng dần hiện ra. Bức tranh này vẽ một ông lão uống rượu một mình dưới ánh trăng.

Mặc dù vẽ đường nét cũng không nhiều, nhưng vẽ ông lão lại tình cảm dạt dào, vô cùng sinh động.

Sau khi vẽ xong, Cổ Dục cũng viết lên bức tranh.

Đây là phong cách thảo thư, không thể nói hết được sự tiêu sái của nó.

Mà lúc này Tiết Thanh Huyền cũng đi tới sau lưng của Cổ Dục nhẹ nhàng đọc....

“Trung thu bất phục bất đắc tương, vi tức thậm tĩnh như, hà nhiên thắng nhân hà khánh, đẳng đại quân...”

“Đây là, Trung thu thiệp?” Nhìn bức tranh của Cổ Dục và hai mươi hai chữ viết này, Tiết Thanh Huyền chớp chớp mắt đôi mắt sáng ngời, tò mò hỏi.

Mà ông Tiết người có nghiên cứu sâu đối với thư pháp và hội họa, lúc này hoàn toàn chết lặng.

“Tuyệt phẩm, tuyệt phẩm.” Khi Cổ Dục vừa viết chữ cuối cùng xong, ông cụ Tiết không thể chờ đợi ngắm bức tranh chữ ở trên mặt bàn, vẻ mặt khiếp sợ kêu lên.

“Không được! Cháu chưa có chết, đây không tính là cái gì.” Nhìn dáng vẻ hưng phấn của ông cụ Tiết, Cổ Dục lập tức phát phát tay, tiếp đó mỉm cười rồi đem bút đặt lại bên trong đồ rửa bút.

“Không! Chữ này, tranh này, Cổ lão đệ. Tôi dám nói, bức tranh thư pháp này của cậu nếu đem đi ra ngoài, trị giá ít nhất

4-5 triệu.” Nhìn bức tranh thư pháp này, mặt ông cụ Tiết khiếp sợ nói.

Tiết Thanh Huyền ở bên cạnh nghe được lời ông cụ Tiết nói, cũng không khỏi nhìn lại một cái. Ông của cô đúng là thực tế, một bức tranh chữ đã từ tiểu Cổ thành Cổ lão đệ. Nhưng không thể không nói, cho dù cô không biết nhiều về phương diện này, nhưng nhìn bức tranh thư pháp này cũng có cảm giác rất đẹp.

Phải biết những tác phẩm của nghệ thuật gia, sau khi chết thì nó mới có thể đáng tiền. Nhưng theo lời của ông cô nói, bây giờ giá trị bức tranh chữ của Cổ Dục đã phải 4-5 triệu. Có thể thấy được giá trị nghệ thuật của nó đã vượt xa các tác phẩm tầm thường khác rồi.

Nếu như chờ Cổ Dục qua một trăm năm, không biết giá của bức tranh thư pháp này sẽ lên gấp bao nhiêu lần.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi càng hiếu kỳ hơn nhìn về phía Cổ Dục. Người đàn ông này đúng là thần kỳ, trên người dường như có vô số bí mật không đếm hết, thật là hấp dẫn chết người.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi nhìn lại Trung thu thiếp mà Cổ Dục viết.

Tác giả của Trung thu thiếp là Vương Hi Chi, những người không hiểu nhiều về lịch sử thư pháp thì không biết quá rõ người này là ai, nhưng kỳ thật người này cũng tương đối nổi danh.

Trong lịch sử của Trung Quốc, Vương Hi Chi là người có thành tựu cao nhất về thư pháp, được xưng là thư thánh. Mà vị Vương Hi Chi này là người con thứ bảy của Vương Hi Chi, được xưng là tiểu thánh.

Ở trong một đạo thư pháp, ông ấy cùng cha mình cùng được xưng là Nhị vương, có thể được thực lực của ông ấy.

Mà Trung thu thiếp này, cùng Khoái tuyết thời tình thiếp của Vương Hi Chi và Bá Viễn thiếp của Vương Tuấn, được xưng là tam hy mặc bảo, chính là một trong những tác phẩm tiêu biểu của Vương Hiến Chi.

Nhưng mà đáng tiếc là, thiếp này ban đầu có năm dòng ba mươi hai chữ, nhưng hiện tại chỉ còn lại có ba dòng hai mươi hai chữ.

Chương 422. Thư họa song tuyệt.

Chương 422: Thư họa song tuyệt.

Trung thu thiệp phối hợp thêm tranh Trung thu, ngoài ra cộng thêm vừa mới tết Trung Thu không lâu. Quả thật là cực kì thích hợp, Tiết Thanh Huyền xem xong cũng cảm thấy có chút vui vẻ.

Mà ông cụ Tiết thì trực tiếp hơn, cầm điện thoại lên chụp, chuẩn bị có một chút đặc chí, khoe khoang với bạn bè.

Đương nhiên Cổ Dục cũng không quên mục đích tới đây của mình, xem bệnh cho ông cụ Tiết mới là việc chủ yếu nhất.

Bắt mạch cho ông cụ Tiết, Cổ Dục phát hiện nhà họ Cổ rất nghe lời, cơ thể của ông cụ Tiết đã cải thiện rất nhiều. Chỉ cần không xảy chuyện gì ngoài ý muốn, thì sống thêm 8, 10 năm không thành vấn đề.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, một lúc sau có người tới gọi, nói là đã có thể ăn cơm tối.

Lúc này 3 người mới rời khỏi thư phòng, đi xuống phòng ăn dưới lầu.

Khi 3 người ngồi xuống, ông cụ Tiết mở rượu mà Cổ Dục mang tới, trước tiên rót cho mình và Cổ Dục mỗi người một ly, tiếp đó bắt đầu đặc ý thưởng thức.

“Cổ lão đệ, đừng khách khí nhà, cứ coi như nhà của mình. Đồ ăn của tôi, chắc chắn không so được với nhà cậu, nhưng mà cậu cứ ăn tự nhiên nha. Nhưng mà cậu....cậu thật đúng là

để cho người khác hết sức hiếu kì.” Để ly rượu xuống, ông cụ Tiết càng nhìn Cổ Dục thì càng vui vẻ và càng nhìn lại càng hiếu kì. Bởi vì trong ánh mắt của ông, bất kì năng lực nào của Cổ Dục đều không dễ dàng đạt đến, đều cần mấy chục năm lắng đọng thì mới có được.

Nhưng mà năm nay Cổ Dục chỉ có hơn 20 tuổi. Vậy mà đối với những thứ này đều nắm trong lòng bàn tay, thật là để cho ông có chút ảo giác, chẳng lẽ mình sống cả đời trên lưng chó.

Kĩ năng nấu nướng thiên hạ vô song, kỹ thuật chăn nuôi thiên hạ vô song, y thuật vô song, nghe nói đánh nhau cũng là một tay cao thủ. Còn có thể tự soạn nhạc ca hát, ngoài ra cộng thêm thư họa song tuyệt.

Ông cụ Tiết cảm giác dường như ngoại trừ sinh con, không có gì là Cổ Dục không làm được.

Dù sao chẳng có ai hoàn mỹ, nhưng trong mắt ông cụ Tiết ít nhất về mặt kỹ năng nói Cổ Dục là hoàn hảo cũng không quá lời. Được rồi, Cổ Dục cũng không nghĩ đến chính mình cứ như vậy là xong.....

Đương nhiên, đây chỉ là nói đùa, nhưng ông cụ Tiết rất coi trọng Cổ Dục.

Mà Cổ Dục đối với điều này cũng chỉ có cười, hắn cuối cùng khó mà nói ra, những năng lực của hắn là do bàn tay vàng cho. Nhưng không thể không thừa nhận, bàn tay vàng của Cổ Dục thật sự rất ra sức.

Uống rượu Cổ Dục chưa sợ qua bao giờ, mặc dù hắn cũng không phải là một tên sâu rượu. Vì bình thường hầu như hắn không có uống rượu, cũng không có thèm rượu, cũng không chủ động đi tìm quán rượu. Nhưng nếu như trường hợp bữa tiệc bình thường, vậy thì ai đến hắn cũng không có cự tuyệt.

Rất nhanh hấn cùng ông cụ Tiết đã đem chai rượu uống cạn, chai thứ hai ông cụ Tiết chắc chắn không nỡ lòng đem uống, thế là hai người đổi qua Mao Đài. Đây là rượu Mao Đài bảy năm, mặc dù không ngon như rượu của Cổ Dục, nhưng cũng không tệ.

Buổi tối hôm nay ông cụ Tiết thật sự rất vui vẻ, bữa nhậu tối hôm nay uống đến tận hơn 10:00 mới kết thúc, tiếp đó Cổ Dục dìu ông cụ Tiết vào phòng để nghỉ ngơi.

Nhìn thời gian, mặc dù bây giờ Cổ Dục có thể về khách sạn, nhưng ông cụ Tiết có ý để hấn ở lại đây ngủ một đêm, thậm chí còn thu dọn xong phòng rồi.

Cổ Dục cũng không nói thêm nhiều lời, quyết định ở lại đây một đêm. Nhưng có chút đáng tiếc là tiền thuê khách sạn của hấn, dù sao hấn ở đây thì tiền khách sạn cũng không thể hoàn lại.

Phòng được dọn dẹp cho Cổ Dục là căn phòng tốt nhất dành riêng cho khách, có phòng khách riêng, phòng vệ sinh cùng phòng tắm bên trong. Sau khi Cổ Dục tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị đi ngủ, nhưng sau khi nằm trên giường một lát, hấn phải bất đắc dĩ ngồi dậy.

Bởi vì hấn khát.....

Chúng ta đều biết sau khi uống rượu rất dễ miệng đắng lưỡi khô, đặc biệt là rượu đế. Cho nên hiện tại Cổ Dục muốn tìm ít nước uống. Đương nhiên bên trong không gian của hấn cũng mang theo không ít nước bên người, trừ cái đó ra còn có nước đào và rượu đế, nhưng ở nhà người khác, cuối cùng hấn cũng không lấy ra một chai, tóm lại cẩn thận một chút vẫn hơn.

Nhưng khi hấn mở cửa phòng đi tới bên kia cầu thang, hấn đã thấy Tiết Thanh Huyền mặc bộ đồ ngủ từ trên lầu đi xuống.

Lúc này Tiết Thanh Huyền lại có một loại vẻ đẹp khác, dáng người cao ráo, đôi chân dài thẳng tắp, cộng thêm chiếc váy ngủ màu hồng và kiểu tóc búi cao khiến cô vừa dễ nhìn lại vừa gợi cảm, khi nhìn thấy cô Cổ Dục cũng có chút sững sốt.

“Ngủ không được?” Nhìn thấy Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền cười tiến lên hai bước hỏi hần.

“Không phải! Có chút khát.” Nghe được câu hỏi, Cổ Dục cười trả lời.

“Em cũng muốn uống ít nước, đi thôi.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Tiết Thanh Huyền cũng cười một cái, tiếp đó dẫn Cổ Dục đi tới phòng bếp dưới lầu. Mở tủ lạnh từ bên trong cầm ra một chai nước đưa cho Cổ Dục, Cổ Dục cũng không khách khí sau khi nhận đã uống một hơi nửa chai, uống xong cái cuống họng chung quy đã thoải mái hơn một chút.

“Ngồi xuống nói chuyện một lúc đi.” Nhìn Cổ Dục một hơi uống cạn nửa chai nước, Tiết Thanh Huyền cũng cầm một chai khác, sau khi tự vặn nắp chai, ngồi lên ghế bên cạnh Cổ Dục nói.

Nghe được Tiết Thanh Huyền nói như vậy, Cổ Dục cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp ngồi xuống.

Nhưng sau khi ngồi xuống, hần mới phát hiện vị trí ngồi của mình thật đúng là có một chút lúng túng, vừa vặn có thể nhìn thấy chân của Tiết Thanh Huyền, chân này đúng là vừa dài vừa đẹp.

“Đẹp không?” Nhưng trong lúc hần nhìn mê mẩn, Tiết Thanh Huyền lại đột nhiên đem cơ thể nghiêng qua, cười hỏi hần.

“Khục! Muốn nói chuyện gì...” Nghe được Tiết Thanh Huyền hỏi như vậy, Cổ Dục không khỏi lúng túng ho một

tiếng. Tiếp đó uống một hớp nước, rồi bắt đầu nói sang chuyện khác.

“Nói chuyện gì cũng được, bằng không nói một chút chuyện ở chỗ của anh thế nào?” Tiết Thanh Huyền chống cằm, cười tủm tỉm nói.

Chương 423. Hợp tác.

Chương 423: Hợp tác.

“Chỗ của anh?”

“Thực ra cũng không có chuyện gì để nói, chỉ là lúc trước có làm một ít đồ ăn, làm một chút công việc đồng áng. À, đúng rồi, tôi thuê 500 mẫu đất để chuẩn bị chăn bò...” Nghe Tiết Thanh Huyền nói, Cổ Dục suy nghĩ một chút, tiếp đó nói một ít việc phát sinh gần đây.

Nghe lời Cổ Dục nói, Tiết Thanh Huyền vẫn luôn nhìn hắn, trong mắt dường như đang có lời gì muốn biểu đạt. Nhưng mà đáng tiếc, Cổ Dục chưa bao giờ là cao thủ quan sát được điều này.

Thực sự hắn không hiểu tại sao Tiết Thanh Huyền lại nghe thích thú khi hắn chỉ nói về những điều nhỏ nhất này.

Nhưng bất kể nói như thế nào, Tiết Thanh Huyền đều có hứng thú, cho nên Cổ Dục tự nhiên sẽ không keo kiệt kể những câu chuyện này. Sau đó hai người tiếp tục ở trong phòng bếp, một hỏi một đáp.

Châm ngôn nói rất hay, gặp tri kỷ thì ngàn chén không say, không ăn ý nhiều hơn nửa câu cũng không cần.

Khi Tiết Thanh Huyền cảm thấy rất có hứng thú đối với cuộc sống của Cổ Dục. Hơn nữa cô ấy còn là một cô gái xinh đẹp, Cổ Dục thực sự có rất nhiều điều để nói với cô ấy.

Cổ Dục đem những chuyện phát sinh gần đây nói gần hết. Tiếp đó nói tới chuyện lần này tới thủ đô, hắn cũng nói với Tiết Thanh Huyền chuyện mình bán bình hoa cổ.

Nhưng mà lúc này trong tay của hắn cũng không thiếu đồ, ví dụ như San Hô Đỏ, còn có hắn câu lên được một miếng phi thủy. Miếng phi thủy này mặc dù hắn đã tìm Triệu Văn Quang xem qua, nhưng tạm thời còn chưa có người mua. Huống chi Cổ Dục thực ra cũng không phải rất muốn bán nó

Thứ này có thể bán để làm đồ cổ trang trí thì hắn rất sẵn lòng bán ra. Nhưng nếu chỉ để cắt ra làm thành phi thủy để bán, vậy thì không bằng hắn để lại. Về sau làm một cái vòng tay hay gì đó để đưa cho người phụ nữ của mình, còn có mẹ của hắn nữa.

Thời điểm nói đến San Hô Đỏ và phi thủy, Tiết Thanh Huyền thực ra cũng không có biến hóa gì. Bởi vì cô ấy không kinh doanh châu báu, nhưng lúc Cổ Dục nói đến Long Diên Hương, cô ấy lại có chút xúc động, có chút bất ngờ nhìn về phía Cổ Dục.

“Chỗ anh có Long Diên Hương? Số lượng rất lớn sao?”

“Ừ? Cô cảm thấy hứng thú đối với mấy thứ này sao?” Nghe Tiết Thanh Huyền hỏi tới Long Diên Hương, Cổ Dục không khỏi có hơi nghi hoặc nhìn về phía cô.

“Ừm! Số lượng cũng không nhỏ, cũng hơn trăm ký.” Nhớ lại đồng Long Diên Hương trong không gian bí mật của mình, Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi nói.

“Quá tốt rồi! Em đang lo lắng không biết nhập hàng ở đâu. Anh xem như là giúp em đỡ bận rộn.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Tiết Thanh Huyền lập tức cười nói.

“Em bắt đầu làm nước hoa khi nào vậy?” Nghe cô muốn mua Long Diên Hương, Cổ Dục biết cái đồ chơi này chủ yếu làm dùng trong ngành nước hoa. Nhưng trước đó chưa nghe Tiết Thanh Huyền làm kinh doanh nước hoa.

“Anh không biết cũng bình thường, vì cái công ty này là gần đây em mới thu mua.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Tiết Thanh Huyền cười giải thích.

Trong những năm gần đây, hoàn cảnh tài chính quốc tế không được tốt lắm, đặc biệt là ngành công nghiệp xa xỉ phẩm.

Mấy tháng trước, trong nhà của một người bạn rất thân với Tiết Thanh Huyền xảy ra mất xích tài chính bị đứt đoạn. Thế là họ đem một công ty nước hoa đã kinh doanh rất lâu bán cho Tiết Thanh Huyền.

Thực ra ban đầu Tiết Thanh Huyền cũng không muốn mua công ty nước hoa này lắm, chẳng qua chỉ hỗ trợ bạn bè quay vòng vốn mà thôi. Kết quả mấy tháng gần đây, số tiền mà nhà họ bán công ty nước hoa cũng sắp mất hết. Cô cũng đã biết, chắc đôi phương cũng không có khả năng mua lại công ty nước hoa, lúc này cô mới chú ý tới việc quản lý công ty nước hoa này.

Không thể không nói, tiền của phụ nữ là dễ kiếm nhất.

Nước hoa quả thực là một ngành béo bở, vốn một chai nước hoa giá đại khái chỉ mấy tệ, đó còn tính đã đóng gói bao bì và lọ thủy tinh phải tinh xảo.

Chẳng qua nếu như muốn bán, thì ở nước ngoài mấy thương hiệu nước hoa xa xỉ, một chai có thể bán mấy ngàn là không thành vấn đề. Hàng nước hoa nội địa tốt hơn một chút, bán được hơn trăm đồng cũng không phải là vấn đề lớn.

Tất nhiên, nước hoa ở đây là nói đến loại đắt tiền, chứ không phải là loại thông thường.

Kỳ thực Cổ Dục đối với loại đồ vật như nước hoa hiểu biết thật sự không nhiều, bởi vì thứ duy nhất trong nhà hắn liên quan đến nước hoa là Sussex một nhãn hiệu quốc tế, dùng để

đuôi muối. Giá đắt, hơn hai mươi tệ một chai, hẳn có cảm giác có chút mắc.

Theo ánh mắt của Tiết Thanh Huyền, công ty nước hoa của nhà này nội tình không tệ. Chỉ cần mở rộng hợp lý, cô ấy có thể kiếm được tiền, nhưng mà khi cô ấy hào hứng chuẩn bị đón lấy.

Mới bắt đầu đã phát hiện chất ổn định nước hoa là Long Diên Hương thật không dễ kiếm.

Long Diên Hương là vật không có cách nào nuôi dưỡng được.

Cho nên theo lý thuyết, có thể kiếm được bao nhiêu thì phải theo ý trời.

Mà các công ty nước hoa và nhãn hiệu lớn trên thế giới cũng đã sớm đem những thứ này vào vét sạch, bây giờ Tiết Thanh Huyền chỉ còn hai con đường.

Một là mua lại Long Diên Hương với giá cao từ những công ty nước hoa khác, nhưng không thể nghĩ ngờ cách này chi phí sẽ tăng lên nhiều, hơn nữa đây là chuyện không có lợi.

Bởi vì thời điểm này không ổn định, rất có thể đối phương nhìn thấy công ty của mình làm ăn được, thì sẽ trực tiếp ngừng cung hàng, đến lúc đó thì coi như xong đời.

Tuyệt đối không thể đem mạng sống của công ty nằm trong tay kẻ thù, điểm này Tiết Thanh Huyền rất rõ.

Con đường thứ hai là tìm được một nhà cung cấp mới ổn định.

Vốn dĩ cô còn đang tìm, kết quả cái bánh từ trên trời rơi xuống, vậy mà lại nằm ở chỗ của Cổ Dục...

“Anh đúng là phúc tinh của em, anh đã giúp em rất nhiều rồi đó.” Nhìn Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền cũng vui vẻ nói.

Cô cũng không nói nhiều lời khách sáo, Cổ Dục đúng là đã giúp cô rất nhiều lần.

Chương 424. Gặp lại Triệu Hàn

Chương 424: Gặp lại Triệu Hàn

Lần đầu tiên gặp mặt, Cổ Dục đã giúp cô giải quyết Lý Cảnh Đức theo đuổi, tiếp đó giúp ông cô chữa bệnh. Nếu như ông cô không còn nữa, dựa vào địa vị của cô trong gia đình, thì chắc cuộc sống của cô tiêu rồi. Bây giờ Cổ Dục lại giúp cô giải quyết vấn đề của công ty nước hoa.

“Thật không biết cảm ơn anh sao mới tốt, em cũng đã sớm chuẩn bị lấy thân báo đáp. Cái này không tính, anh dùng Long Diên Hương để gia nhập cổ phần, chúng ta hợp tác được không?” Nhìn Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền nở nụ cười, tiếp đó nháy mắt nói.

Lấy thân báo đáp, thực ra Cổ Dục cũng không coi là thật. Dù sau lấy thân phận của Tiết Thanh Huyền, cô ấy không thể nào giống như Lâm Lôi và Lý Vân Vân làm vợ bé của mình. Mà Tống Minh dĩ nhiên cũng sẽ không nhường lại vị trí của mình.

Cho nên Cổ Dục không quá coi trọng lời nói của Tiết Thanh Huyền.

Nhưng mà cầm Long Diên Hương gia nhập cổ phần, hẳn thật sự cảm thấy hứng thú.

Long Diên Hương nếu nói quý thì thật sự quý, nhưng nếu nói có tác dụng gì thì thật sự không có nhiều tác dụng. Nếu như có thể có một nguồn tiêu thụ cố định, thế thì Cổ Dục vẫn

rất vui lòng, thế là hắn đã quyết định hợp tác cùng Tiết Thanh Huyền.

Khi trở về phòng, hắn kiểm tra một lúc, tất cả Long Diên Hương câu được tới bây giờ đã có hơn 730 ký.

Long Diên Hương có giá sánh ngang với vàng, nhưng gần đây vàng đang tăng giá, không biết Long Diên Hương có tăng giá hay không. Nhưng cho dù tính giá ba trăm tệ một gram, tính ra thì cũng được hơn 200 triệu.

“ Hơn 200 triệu, cũng không biết có thể chiếm được bao nhiêu cổ phần.” Cổ Dục sờ cằm một cái, suy nghĩ rồi mở miệng lẩm bẩm một câu. Nhưng mà hắn cũng không đem mấy thứ này để ở trong lòng nhiều, quay người lại đã ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, khi hắn dậy thì Tiết Thanh Huyền cũng đã dậy rồi. Có lẽ là do từ nhỏ cô ấy đã ở chung với ông cụ Tiết nên Tiết Thanh Huyền cũng không có thói quen ngủ nướng.

Tuy nhiên, khi Cổ Dục và Tiết Thanh Huyền tỉnh dậy, thì ông cụ Tiết đã bắt đầu tập thái cực quyền trong sân rồi.

“Tới dùng cơm đi, sau đó đi với em tới công ty, chúng ta thương lượng một chút.” Nhìn thấy Cổ Dục đi xuống lầu, Tiết Thanh Huyền cười nói.

Bữa sáng của nhà họ Tiết rất ngon, số lượng món ăn trên bàn thì tuyệt đối nhiều hơn so với nhà Cổ Dục. Bởi vì trong nhà họ người cũng nhiều, bên trong nhà lớn này ngoại trừ Tiết Thanh Huyền và ông cụ Tiết còn có mười mấy người nữa.

Người phụ nữ hôm qua hắn thấy dưới quyền có 6 người giúp việc nữa. Họ phụ trách vệ sinh, lau dọn các loại. Trừ mấy người đó ra còn có thợ làm vườn, lái xe riêng, còn có vệ sĩ, vân vân... Những món ăn sáng làm nhiều hơn một chút cũng không có vấn đề gì.

Chủ nhà ăn không hết, thì những người này cũng có thể ăn.

Ví dụ như món tàu hũ mà Cổ Dục thích ăn, ở đây đều có, mà ở thôn Cổ Gia có thể ăn không được.

Sau khi ăn sáng xong, Cổ Dục ngồi lên xe Tiết Thanh Huyền, đi thẳng tới công ty nước hoa của cô ở trung tâm thành phố.

Tên công ty này là Phi Tuyết Các, nghe Tiết Thanh Huyền nói cái tên này là tên của bạn từ nhỏ của cô ấy. Bởi vì thời điểm bạn của cô ấy sinh ra chính là mùa đông có tuyết rơi, vào ngày bạn cô ấy đăng ký thành lập công ty này cũng có tuyết rơi, cho nên đã đặt tên nó gọi là Phi Tuyết Các.

Nhưng mà đừng thấy cái tên rất thơ mộng, nhưng mà thực chất nó luôn làm ăn thua lỗ.

Thời điểm công ty mới thành lập vốn đầu tư đã đập vào là 2 tỷ. Kết quả trừ bỏ lạm phát thì 5,6 năm trôi qua 2 tỷ tài chính bây giờ chỉ còn 1 tỷ theo giá trị thị trường, phải nói là rớt giá rất thê thảm.

Khi Tiết Thanh Huyền đỗ xe trước cửa chính của công ty, dĩ nhiên sẽ có người đưa xe của cô ấy xuống bãi đỗ xe. Lúc này cô cũng dẫn Cổ Dục đi vào tòa cao ốc.

Nhưng khi hai người bọn họ đi vào, một nhóm các cô gái nước ngoài từ bên kia cũng đi tới, vừa vắn cùng bọn họ đi thoáng qua nhau.

Lúc này Cổ Dục và Tiết Thanh Huyền đang nói gì đó, không có chú ý.

Nhưng có một cô gái trong nhóm người đó đã dừng bước lại.

“Cổ Dục?” Nhìn người đã đi vào thang máy, hơn nữa thang máy đã đóng lại, cô gái này có chút bất ngờ nói.

“Này, Hàn, cô sao thế” Thấy cô dừng lại, lúc này cô gái bên cạnh có chút nghi hoặc đi tới, tò mò hỏi.

“Hình như tôi nhìn thấy một người quen.” Nghe người này hỏi, cô gái do dự nói.

“Người quen? Người vừa rồi mới đi qua tôi biết, chính là chủ tịch mới của Phi Tuyết Các. Là Tiết tiểu thư, cô biết cô ấy sao?” Nghe lời cô gái này nói, cô gái đó có chút bất ngờ hỏi. Mấy người các cô sở dĩ ở đây thực ra chính là vì cạnh tranh quyền làm gương mặt đại diện.

Nếu cô gái này thực sự quen biết chủ tịch công ty, thì còn cần tranh làm gì nữa, trực tiếp quyết định nội bộ là được rồi.

“Không phải.....” Nhưng mà nghe được lời cô gái này nói, cô gái bên cạnh cũng lắc đầu. Tiếp đó do dự lấy điện thoại ra, tìm dãy số mà cô ấy thường gửi tin nhắn, nhấn một câu.

“Anh tới thủ đô rồi sao?”

Sau khi tin nhắn này gửi đi không tới 2 giây, trong thang máy điện thoại của Cổ Dục vang lên. Hắn cầm lên xem thì phát hiện là Triệu Hàn gửi cho hắn tin nhắn.

Đúng vậy, cô gái ngoài kia không phải ai khác chính là Triệu Hàn.

“Đúng vậy! Tới để đi làm việc, làm sao cô biết?” Cổ Dục trực tiếp gửi tin nhắn bằng giọng nói, ngay trước mặt Tiết Thanh Huyền. Thực ra hắn thường gửi tin với người ngoài bằng chữ hơn, bởi vì không ít người cho rằng gửi tin nhắn bằng giọng nói cho người không quá quen thuộc là một hành vi không lễ phép. Cho nên Cổ Dục cũng không gửi tin bằng giọng nói cho bọn họ.

Nhưng mà nếu như là người hắn rất quen, hắn sẽ tùy tiện hơn, tiện thì gõ chữ, không tiện thì gửi giọng nói.

“Hình như tôi vừa nhìn thấy anh, anh đang ở Phi Tuyết Các sao?”

Chương 425. Rắc rối của nhà họ Tiết

Chương 425: Rắc rối của nhà họ Tiết

“Thật sao? Vậy cô chờ tôi một lát. Nếu có thời gian, chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa.” Nghe Triệu Hàn nói như vậy, Cổ Dục không khỏi có chút kinh ngạc, không nghĩ đến quá trùng hợp, còn gặp được cô ấy.

“Đương nhiên, OK.”

“Ai vậy? Tình nhân nhỏ số mấy?” Nhìn thấy tin nhắn Triệu Hàn gửi tới, Cổ Dục cũng nhét điện thoại vô túi, mà lúc này Tiết Thanh Huyền cũng bu lại, nhướn mày hỏi.

Bây giờ trong thang máy không có người nào, nếu không có người ngoài Tiết Thanh Huyền sẽ không tỏ ra lạnh lùng.

“Cái gì tình nhân nhỏ chứ. Là Triệu Hàn. À! Cô biết đó, tôi có viết cho Lương Tuyết một bài hát. Cô ấy là bạn của Lương Tuyết, cũng tới chỗ tôi mấy lần, cũng xem như đồng hương.” Nghe Tiết Thanh Huyền nói, Cổ Dục nở nụ cười, tùy ý trả lời.

Thấy Cổ Dục giống như không phải nói dối, Tiết Thanh Huyền nhún mày một cái. Nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ mang theo Cổ Dục đến phòng chủ tịch ở tầng cao nhất.

Có sao nói vậy, những phú bà này thực sự rất biết hưởng thụ hơn cánh đàn ông.

Cái Phi Tuyết Các này, vốn đầu tư trước đây là 2 tỷ, trong có 500 triệu nhân dân tệ dùng để mua đất và xây dựng văn phòng. Trong tòa nhà chỉ có một công ty duy nhất là Phi Tuyết

Các, tuy rằng không quá cao cũng chỉ có 20 tầng, nhưng bất kể là phong cảnh hay thiết kế bên trong có thể nó là khá tốt. Toàn bộ tầng trên cùng là phòng làm việc của chủ tịch, khá ấn tượng.

Hiện tại, sở dĩ Tuyết Phi Các còn có giá trị 1 tỷ thì chính là bởi vì tòa kiến trúc này. Trừ tòa nhà ra, bản thân Phi Tuyết Các cũng không đáng giá bao nhiêu.

“Ngồi đi!” Khi hai người vào văn phòng chủ tịch, Cổ Dục cũng ngồi đối diện với bàn làm việc của Tiết Thanh Huyền. Sau đó Tiết Thanh Huyền lấy một xấp hợp đồng từ ngăn kéo bàn đưa cho Cổ Dục.

Sau khi Cổ Dục nhận lấy, phát hiện đó là hợp đồng chuyển nhượng công ty của bạn thân của cô ấy và số tiền chuyển nhượng chính xác là 1 tỷ.

“Anh nói với em là số Long Diên Hương của anh có giá trị khoảng 200 triệu à.” Lúc Cổ Dục đang xem hợp đồng, Tiết Thanh Huyền cũng mở miệng nói.

“Ừ! Cỡ chừng 737 ký, giá trị tầm trên dưới 200 triệu.” Cổ Dục vừa nhìn hợp đồng vừa thản nhiên trả lời.

“Như vậy đi, dùng số Long Diên Hương lần này, còn có tất cả số Long Diên Hương mà anh có trong tương lai để nhập cổ phần, em cho anh... 40% cổ phần, như thế nào?” Nghe được lời Cổ Dục nói, Tiết Thanh Huyền suy nghĩ một chút, rồi báo giá ra.

Thời điểm nghe được giá, Cổ Dục không khỏi có chút sửng sốt.

Thành thật mà nói, hắn không có ý muốn chiếm lợi gì từ Tiết Thanh Huyền.

Dựa theo giá của lô Long Diên Hương của hắn, nếu như quả thật gia nhập cổ phần thì đại khái chỉ có khoảng 16%.

Có người nói, tính như vậy sai, công ty này giá trị 1 tỷ, lô Long Diên Hương này giá trị 200 triệu, vậy thì hẳn là 1/5, 20% mới đúng.

Nhưng thật ra không phải tính như vậy. Mà giá trị công ty 1 tỷ, lô Long Diên Hương giá 200 triệu, cộng chung lại là 1,2 tỷ. Cổ Dục nắm giữ 200 triệu tiền cổ phần của Long Diên Hương, vậy là 1/6 thì là 16%.

Nếu như muốn tính cả số Long Diên Hương Cổ Dục sẽ cung cấp trong tương lai. Hơn nữa, do bây giờ Tiết Thanh Huyền mua không được Long Diên Hương, giá cả của Long Diên Hương cũng là một vấn đề. Trong lòng hẳn, cho hẳn khoảng 25% cổ phần là vô cùng hợp lý rồi, nhưng không nghĩ tới là Tiết Thanh Huyền trực tiếp đập tới 40%.

“Bốn mươi có phải hơi nhiều quá hay không?” Nghe được Tiết Thanh Huyền nói, Cổ Dục trong lòng tính toán một chút. Nếu như giữ 40% , vậy không phải nói mình trực tiếp giữ gần 500 triệu tiền cổ phiếu trên thị trường, nhưng có phải hơi nhiều quá rồi không.

“Có phải có chút không...”

“Đừng ngại nhiều.” Nhìn thấy Cổ Dục muốn nói chuyện, lúc này Tiết Thanh Huyền bất chợt cầm lấy tay hắn, ngắt lời hắn rồi tiếp đó cười nói.

“Em biết đồ của anh đều không giống như đồ bình thường, nếu mua nhất định phải mua giá cao hơn. Huống chi em cho anh 40% cổ phần cũng có lý do....ừm, nói cho anh cũng không sao, anh biết tình huống của gia đình em không?”

Nhìn Cổ Dục, Tiết Thanh Huyền suy nghĩ một chút rồi nói với hắn.

“Có biết đại khái.” Nghe Tiết Thanh Huyền nói như vậy, Cổ Dục cũng gật đầu cười một cái.

Thực ra hẳn có nghe từ ông cụ Tổng và Tổng Minh một chút.

Ông của Tiết Thanh Huyền tên là Tiết Xương, có tất cả hai đứa con trai, con trai lớn tên là Tiết Anh Duệ, con trai nhỏ tên là Tiết Anh Lợi.

Tiết Anh Duệ tòng quân, mà Tiết Anh Lợi làm kinh doanh. Đây là lựa chọn của rất nhiều gia đình thời đó, thậm chí có gia đình tham gia cả ba lĩnh vực chính trị, quân sự và kinh doanh.

Ban đầu nhà họ Tiết có thể nói là như mặt trời ban trưa. Bởi vì có quan hệ của Tiết Anh Duệ và còn có chỉ thị của ông cụ Tiết mà hai anh em nhà họ Tiết cũng được xưng là Tiết Gia song hổ.

Nhưng tiệc vui chóng tàn. Khoảng mười năm trước, khi Tiết Thanh Huyền học năm ba trung học, cha mẹ cô đột ngột qua đời. Sản nghiệp của nhà cô, mặc dù là cô thừa kế tài sản trên danh nghĩa, nhưng trên thực tế nó đã bị sáp nhập vào tài sản của gia tộc.

Nhưng chú cô đúng là không phải thiên tài kinh doanh gì, tòng quân thì được, nhưng làm kinh doanh thì thật sự không được. Cho nên những năm gần đây những sản nghiệp của nhà họ Tiết đều giao cho chuyên gia tới xử lý. Hằng năm thu nhập của những sản nghiệp này, Tiết Thanh Huyền chiếm ba phần, còn bảy phần còn lại giao cho nhà họ Tiết.

Đừng xem thường ba phần này, ba phần này có thể giúp Tiết Thanh Huyền kiếm được mấy tỷ mỗi năm, đó là lý do vì sao cô ấy giàu có như vậy.

Mà vì ba phần trong mắt không ít người nó là một miếng thịt mỡ cực kì béo bở.

Chú của Tiết Thanh Huyền mấy năm trước vẫn rất tốt, cũng không thềm để ý mấy thứ này, cũng đem Tiết Thanh Huyền

coi như con gái ruột của mình mà chăm sóc.

Nhưng trên đời này không có gì là tuyệt đối, mấy năm trước nhà họ Tiết gặp phải vấn đề.

Chương 426. Giải vây cho Triệu Hàn

Chương 426: Giải vây cho Triệu Hàn

Vốn dĩ thím của cô là Hà Lê, một người phụ nữ hiền lương thực đức, bởi vì tính cách có chút tiểu thư khuê các cho nên chú của Tiết Thanh Huyền không thích. Do đó, ông ta đã tìm ở bên ngoài một người khác.

Người này tên là Vệ Tú Khiết, lúc trước là một minh tinh nhỏ. Bà ta là một con hồ ly chân chính, hơn nữa là một con hồ ly thành tinh, bà ta đã sớm nhắm vào miếng thịt mỡ này.

Cả ngày thổi gió bên gối, nói chú của Tiết Thanh Huyền hạ thủ với cô.

Nếu như không phải vì ông của Tiết Thanh Huyền còn sống, số tiền này còn chưa chắc rơi vào tay cô.

Mà bây giờ cứng rắn không được, bà ta chuẩn bị tới mềm.

Giúp việc trưởng của nhà họ Tiết tên là Vệ Tú Lan, chính là em gái ruột của bà ta. Đồng thời bà ta còn muốn giới thiệu Tiết Thanh Huyền cho em trai ruột của mình là Vệ Trường Cẩm.

Nhà họ Tiết không cần hôn nhân chính trị. Nếu đã như vậy, dĩ nhiên không thể tiện nghi người ngoài, mà Vệ Trường Cẩm quả thật là một tên đàn độn.

Tên cận bã giống như hấn ta, không thể lọt vào mắt của Tiết Thanh Huyền.

Điều này dẫn đến quan hệ giữa Tiết Thanh Huyền và chú cô cũng càng ngày càng tồi tệ.

Tiết Thanh Huyền cảm giác chú cô đang nằm trong lòng bàn tay của Vệ Tú Khiết. Cuộc sống của cô sau này tuyệt đối không tốt đẹp được, cho nên cô cần phải đi trước vài bước.

Mà công ty này, thêm vào cổ phần của Cổ Dục, cũng là một phần trong bố cục của cô.

Nghe Tiết Thanh Huyền nói, mặc dù mặt của Cổ Dục không có thái độ gì, nhưng trong lòng đã bắt đầu mắng thăm. Con mẹ nó, hắn vẫn luôn cho rằng hắn là sống trong cuốn sách điền văn, làm sao bây giờ chuyển hướng sang sách quan trường rồi?

Nhưng mà hắn nhanh chóng đè xuống nghi hoặc trong lòng mình, mặc kệ người khác như thế nào, hắn cứ như vậy là được.

“Vậy được, vậy anh sẽ nhận.” Sau khi nghe được đáp án của Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục suy nghĩ một chút, cũng gật đầu tỏ ý đã hiểu, hắn sẽ giữ 40% cổ phần này.

“Đây là biện pháp tốt nhất. Đi thôi, bộ phận pháp lý đã làm xong hợp đồng. Chúng ta đi ký hợp đồng, từ giờ anh chính là cổ đông thứ hai của công ty này.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Tiết Thanh Huyền cũng cười nói, đồng thời kéo Cổ Dục đi xuống tầng của bộ phận pháp lý.

Sau khi Cổ Dục ký tên trên bản hợp đồng, hắn cũng đã trở thành cổ đông thứ hai của Phi Tuyết Các. Ký tên xong Cổ Dục vốn định gọi Tiết Thanh Huyền cùng xuống dưới sảnh đi ăn với Triệu Hàn, nhưng Tiết Thanh Huyền không có thời gian.

Bởi vì Cổ Dục xuất hiện, kế hoạch của Tiết Thanh Huyền có chút lệch hướng, cho nên cô còn rất nhiều việc phải làm.

Sau đó cô hẹn ngày mai đưa Cổ Dục đi chơi, Cổ Dục cũng chỉ đành đi xuống sảnh vậy.

Vừa đi ra khỏi thang máy, hắn đã thấy Triệu Hàn đang đứng cười ở đằng xa xa, mà bên cạnh Triệu hàn có một người đàn ông không lớn tuổi lắm đang nói gì đấy.

“Hà Dương! Đây là bạn trai tôi, tôi thực sự không có chút xíu hứng thú nào với anh.” Khi Triệu Hàn thấy được Cổ Dục, cô ấy nhanh chóng bước nhanh đến bên cạnh Cổ Dục. Tiếp đó rất tự nhiên kéo cánh tay của Cổ Dục. Sau đó nhìn người kia với sắc mặt nghiêm túc nói. Nhưng cái người tên Hà Dương lúc đầu nhìn động tác của Triệu Hàn thì có chút sững sờ, sau đó nhướn mày nở một nụ cười khinh thường.

“Tôi nói này Tiểu Hàn, cho dù cô muốn khảo nghiệm thành ý của tôi, cũng không cần tùy tiện kéo một người tới đây. Tên nhóc, ở đây không có chuyện của cậu, không nên làm bia đỡ đạn, cậu nhanh đi đi.” Nhìn thấy Cổ Dục, cái người tên Hà Dương này kiêu ngạo nói.

“Làm sao anh biết tôi không phải là bạn trai của cô ấy?” Nếu như trên đường đụng phải chuyện như vậy, chắc chắn Cổ Dục sẽ không quản. Bởi vì chưa chắc bọn họ có phải đang dàn dựng hay là đang quay mấy cái video ngắn với người qua đường hay không.

Nhưng bây giờ là Triệu Hàn, Cổ Dục vẫn tính là quen biết. Hắn biết cô gái này không thể nào bởi vì chuyện như vậy mà chinh hắn. Cho nên Cổ Dục nhìn người trước mặt, rồi sau đó hắn nhẹ nhàng vòng tay qua hông Triệu Hàn.

“Cậu!” Nhìn bộ dáng được một tác lại muốn tiến một thước của Cổ Dục, ánh mắt của Hà Dương như muốn sắp trợn ra. Phải biết rằng hắn ta theo đuổi Triệu Hàn đã ba năm rồi, đừng nói là ôm eo, tay cũng chưa từng có nắm qua. Kết quả tên này

vậy mà đã trực tiếp ôm eo cô ấy, đây là chuyện quý quái gì vậy?

Mà nhìn thấy Triệu Hàn không có phản kháng, hắn ta càng thêm giận dữ.

“Được! Cậu nói cậu là bạn trai của Triệu Hàn đúng không, vậy cậu biết cô ấy là ai không.” Hà Dương trừng mắt nhìn Cổ Dục, tức giận quát.

“Triệu Hàn, người dân tộc Nga, nhà ở tỉnh Hắc Long, vị trí cụ thể... tôi không nói cho anh. Cô ấy là đồng hương của tôi, hai chúng tôi là thanh mai trúc mã, có biết không?” Nhìn thấy bộ dáng chưa từ bỏ của người đàn ông này, Cổ Dục khinh thường nói.

Nghe Cổ Dục dễ dàng nói ra tên của Triệu Hàn, dân tộc và quê quán. Lần này hắn ta không tin cũng phải tin, ngay cả hắn cũng chỉ mới biết quê của Triệu Hàn mới gần đây thôi. Vậy mà người này dường như đã biết điều đó từ rất lâu.

Cho nên gã này sau khi khiếp sợ thì trong nháy mắt đã tin tưởng lời Cổ Dục nói.

“Thanh mai trúc mã có gì ghê gớm, chúng ta tới đơn đấu, cậu thắng mới có thể theo đuổi tiểu Hàn.” Nhìn Cổ Dục trước mặt, người tên Hà Dương này có chút thẹn quá hóa giận. Hắn dùng sức ném bó hoa đã chuẩn bị đem tặng cho Triệu Hàn mà ném xuống đất, rồi rồng to về phía Cổ Dục.

Mà nghe hắn ta nói như vậy, vẻ mặt khinh thường đối với hắn ta của Triệu Hàn ngày càng nhiều hơn.

Cô biết bản lĩnh của Cổ Dục, tên này đánh thắng được cả lợn rừng, còn đánh qua hổ, bắt sống được mấy tên săn trộm. Nhìn cánh tay và bắp chân nhỏ xíu của Hà Dương thì cô đã biết, tên này nhất định là tự tìm đường chết. Nhưng đồng thời

cô cũng vô cùng bất mãn với việc Hà Dương lấy mình làm món hàng đặt cược.

Đồng thời trong lòng cô cũng thấy rất may mắn là mình không đồng ý Hà Dương quấn quít bên mình.

Chương 427. Anh không phải nữa

Chương 427: Anh không phải nữa

Hôm nay hẳn ta có thể vì mình mà cùng Cổ Dục quyết đấu, như vậy nếu về sau có người coi trọng mình. Như vậy Hà Dương cũng sẽ thông qua quyết đấu để xác định mình thuộc về ai sao?

Chuyện như vậy, nếu như ở thời điểm học cấp hai, cấp ba sẽ có cảm giác rất lãng mạn. Nhưng bây giờ Triệu Hàn thấy ngoại trừ giống nảo tàn thì chính là nảo tàn.

“Đầu óc anh có bệnh không, bảo vệ, đem hẳn ném ra ngoài.” Quả nhiên, Cổ Dục trả lời không có để cho Triệu Hàn thất vọng. Cổ Dục sẽ không đánh nhau cùng tên này đâu. Đương nhiên, đánh nhau hẳn không sợ. Nhưng mấy tên như thế này, hẳn khinh thường phải động tay động chân. Hẳn trực tiếp vẫy vẫy tay với bảo vệ đang nhìn bọn họ.

Sau khi bảo vệ đi tới, bọn họ vẫn đứng sau lưng Hà Dương.

“Hừ! Cho mày cơ hội mà mày còn không dùng. Còn chưa có giới thiệu, tao là trưởng phòng bộ phận sản xuất kinh doanh của công ty này. Mày kêu bảo vệ ném tao ra ngoài, có phải mày bị mất trí rồi không.” Nhìn Cổ Dục, người đàn ông này nhẹ nhàng sửa sang lại quần áo của mình một cái, đồng thời về mặt vênh vảo nói.

“À, vậy bây giờ anh không phải nữa....” Nhìn Hà Dương phách lối, Cổ Dục nở nụ cười. Yieß đó nhẹ nhàng lấy ra một tờ giấy bỏ nhiệm.

Mặc dù những người này không biết các điều khoản trong tờ giấy bổ nhiệm là gì, nhưng điều đó không ngăn cản họ nhìn thấy những từ ngữ quan trọng nhất. Cổ Dục đã trở thành cổ đông lớn thứ hai của Phi Tuyết Các: Bổ nhiệm Cổ Dục thành thành viên trong hội đồng quản trị của Phi Tuyết Các và đồng thời đảm nhiệm chức Phó tổng giám đốc.

“Phó, phó tổng giám đốc?” Nhìn tờ giấy đó, tất cả mọi người bao gồm cả Hà Dương đều choáng váng. Ngay từ đầu Triệu Hàn còn chưa có nhìn tờ giấy, khi cô thấy bốn người Hà Dương choáng váng, cô không khỏi hiếu kỳ quay lại xem. Thấy rõ chữ trên tờ giấy viết thì không khỏi hít sâu một cái. Cổ Dục, đã trở thành phó tổng giám đốc?

“Bây giờ tôi hoài nghi tay chân của tên này không sạch sẽ, tạm thời không chế hấn lại. Trước tiên điều tra lý lịch của hắn, có vấn đề gì thì trực tiếp kiện hắn. Không có vấn đề gì thì sa thải hắn.” Thấy mọi người đã nhìn rõ trên tờ giấy viết gì, Cổ Dục cũng đem tờ giấy cất vào, tiếp đó nghiền ngẫm nhìn Hà Dương rồi mở miệng nói.

Mà nghe Cổ Dục nói, hai chân của Hà Dương như mềm nhũn, trực tiếp ngồi bệt trên mặt đất.

Người giống như hắn ta, dưới môn sao có thể sạch sẽ được. Coi như là sạch sẽ, hắn cũng không muốn vứt bỏ công việc này.

Mặc dù giá trị thị trường của Phi Tuyết Các giảm đi rất nhiều, nhưng dù sao đây cũng là một công ty lớn có giá trị thị trường hơn 1 tỷ. Làm quản lý một bộ phận ở kiểu công ty như này, lương cứng mỗi tháng thu vào từ 50 đến 60 ngàn. Đồng thời còn có thể mượn danh nghĩa a của công ty, cầm một chút nước hoa để đi lừa gạt một số nữ sinh.

Còn có thể mượn cơ hội cùng những người mẫu nhận quảng cáo cho công ty làm chút chuyện không minh bạch.

Sự nghiệp hoàn hảo, bởi vì chính mình làm bấy mà bấy giờ tan thành mây khói.

Lúc Hà Dương phản ứng lại, trong nháy mắt hấn đã đổi một bộ mặt khác. Tiếp đó thì ôm đùi Cổ Dục, nhưng Cổ Dục sao có thể để cho hấn ôm đùi được.

Hấn vòng tay ôm lấy Triệu Hàn, né tránh động tác của Hà Dương.

Mà bên bảo vệ nhìn thấy Hà Dương lại còn dám tập kích Cổ Dục, lập tức đem hấn đè lại.

“Mấy người thả tôi ra, Cổ Dục, phó tổng giám đốc Cổ. Tôi sai rồi, thực xin lỗi, anh, ba, ông nội, tôi sai rồi...” Lúc này Hà Dương vẫn còn bị bảo vệ giữ chặt, nhưng miệng thì vẫn kêu thảm.

Nhưng mà đáng tiếc, những tiếng kêu thảm thiết này, Cổ Dục chẳng thèm nghe. Hấn chỉ ôm rõ Triệu Hàn, trong ánh mắt tuyệt vọng của Hà Dương mà nhẹ nhàng đi ra khỏi tòa nhà. Sau đó đi đến bãi đỗ xe bên ngoài tòa nhà, ngồi vào chiếc Audi của Triệu Hàn.

Khi hai người đã ngồi vào trong xe, Triệu Hàn cũng kinh ngạc nhìn về phía Cổ Dục.

“Diễn xuất của anh không tồi nha. Hơn nữa, anh còn là thành viên hội đồng quản trị của Phi Tuyết Các thật sao?” Nhìn Cổ Dục, Triệu Hàn kinh ngạc hỏi.

Mà nghe Triệu Hàn hỏi, Cổ Dục cũng nhún vai, hấn cũng không thèm để ý đến chuyện nhỏ này.

Triệu Hàn khởi động xe, rồi bọn họ lái xe rời khỏi Phi Tuyết Các.

Nhưng khi bọn họ mới rời đi, Tiết Thanh Huyền ở trên tầng cũng đã nhận được tin tức chuyện phát sinh ở đại sảnh. Nhưng

mà ngoại trừ có chút đề phòng với Triệu Hàn, thì cô cũng không có ý gì khác. Người tên Hà Dương đó là thân tín trước kia của bạn cô, không phải của cô.

Cô đã sớm biết tên này ăn cây táo rào cây sung, lợi dụng thân phận ở công ty, quan hệ nam nữ rối loạn. Chỉ có điều trước kia cô chỉ muốn giữ cái công ty này cho bạn của cô, cô cũng không có ý định kinh doanh.

Tất nhiên bây giờ cô có ý định kinh doanh, chuyện khác thì không nói, những vị trí quan trọng trong công ty chắc chắn phải thay người của mình vào. Cái gã này chắc chắn phải đá đi.

Nếu như cái mông sạch sẽ, cùng lắm thì mình bồi thường hắn ta thêm mấy tháng lương. Nếu như cái mông không sạch sẽ, vậy thì để hắn ta vào nhà tù mà suy nghĩ lại.

“Cứ làm theo lời phó tổng Cổ đi.” Tiết Thanh Huyền nhìn thư kí đang báo cáo với mình, lạnh nhạt nói. Nói xong cô đứng lên, nhìn chiếc xe con của Triệu Hàn đang dần dần biến mất giữa dòng xe cộ.

Cổ Dục đương nhiên không biết Tiết Thanh Huyền đang suy nghĩ gì, bây giờ hắn đang thảo luận sôi nổi với Triệu Hàn chút nữa ăn cái gì.....

Theo quan điểm của Cổ Dục, nếu như đã đến thủ đô rồi thì nhất định phải ăn vịt quay, lẩu, các món ăn chính thức. Còn mấy món ăn vặt đặc trưng của thủ đô như nước đậu xanh, mấy món luộc Cổ Dục không thích ăn.

Cổ Dục biết nấu ăn, nhưng hắn thực sự không thích ăn những món có hương vị quái lạ.

Ví dụ như món đậu hũ thối, tuy hắn đã ăn qua đậu hũ thối chiên nhưng cho tới nay vẫn chưa ăn qua đồ tươi.

Còn có sấu riêng hấn cũng không ăn, dù nó được mệnh danh là vua trái cây.

Chương 428. Hướng dẫn viên du lịch Triệu Hàn

Chương 428: Hướng dẫn viên du lịch Triệu Hàn

Còn có các loại nội tạng, trong lòng hắc luôn cho rằng thứ này không quá sạch sẽ. Tim, gan, phổi, dạ dày hắc đều ăn, nhưng mà ruột thì hắc chưa từng ăn qua.

Cho nên những thứ này hắc thật sự không có phúc hưởng.

Bởi vì biết Cổ Dục không thích ăn những món này, hơn nữa Triệu Hàn biết tay nghề của Cổ Dục không phải người bình thường có thể làm được. Cho nên Triệu Hàn đề cử cho hắc những món cô cho rằng ngon và đặc sắc ở thủ đô.

Cuối cùng hai người quyết định đi ăn thịt dê nướng.

Nếu nhắc đến thịt dê nướng, thì chắc phải 9 trong 10 người đều nhớ tới Tây Thuận.

Nhưng thật ra người bản địa ở thủ đô không có nhiều người tới quán Tây Thuận ăn. Cũng có thể là vì quán cũ kỹ, có chút bất nạt khách hàng. Cho nên dẫn đến khách hàng đánh giá tiệm này không quá tốt, ngược lại thì cũng có một số người đánh giá cũng không tệ lắm.

Triệu Hàn không dẫn Cổ Dục đi Tây Thuận, mà là một quán ăn khác gọi là Mạn Phúc Lâu. Nhà này trang trí rất hoành tráng, lấp lánh. Tuy rằng nhìn như nhà giàu mới nổi, nhưng người Trung Quốc lại thích những màu này.

Màu vàng, màu đỏ đây đều là những màu được yêu thích nhất trong đó.

Khi Cổ Dục và Triệu Hàn đến quán thì đã thấy nhà hàng này thật sự là nổi tiếng. Nếu không phải là vì Triệu Hàn đã gọi điện đặt bàn trước, thì có thể bọn họ còn phải chờ một lúc.

Đi vào nhà hàng ngồi vào bàn, Cổ Dục và Triệu Hàn gọi không ít đồ ăn. Chẳng mấy chốc nồi đồng, thịt dê và thịt bò đã được dọn lên, Cổ Dục và Triệu Hàn ăn rất vui vẻ. Không thể không nói, thịt dê của nhà này ăn rất ngon.

Cổ Dục vừa ăn thịt dê vừa suy nghĩ, đầu xuân sang năm hẳn nuôi bò rồi. Thật ra vừa nuôi bò, đồng thời vừa nuôi một ít dê cũng không tồi. Đến lúc đó mình mua một cái nồi đồng kiểu này, nấu ăn ở trong nhà là được rồi.

Hắn tin rằng dê mình nuôi chắc chắn phải ngon hơn dê bán ở bên ngoài.

Vừa hay tất cả các cô gái dường như đều thích ăn lẩu, đến lúc đó ở nhà mình nấu là được. Mà thời điểm Triệu Hàn nghe Cổ Dục nói muốn bắt đầu nuôi dê bò, cô cũng rất mong chờ.

Nói thật, kể từ sau khi cùng Lương Tuyết đi nhà Cổ Dục, Triệu Hàn luôn có một số suy nghĩ với Cổ Dục. Nhưng chỉ là Cổ Dục có chút quá cá ướp muối, hắn ở thôn Cổ gia sống ngây ngô rất thoải mái.

Nếu để cho Triệu Hàn vứt bỏ sự nghiệp để đi cùng Cổ Dục, xem như là Triệu Hàn đồng ý thì người nhà cô chưa chắc sẽ đồng ý.

Chuyện này không liên quan đến có tiền hay không có tiền, nếu như thật sự đi theo Cổ Dục, Cổ Dục chắc chắn sẽ không để ý đến tiền. Nhưng con người ngoại trừ tiền bên ngoài thì còn rất nhiều điều khác.

Ví dụ như năm nay Triệu Hàn mới có hai mươi sáu tuổi. Theo cô ấy thấy, ngoài việc kết hôn với một người đàn ông

giàu có, thực ra làm thế nào để tạo giá trị bản thân ở cái tuổi này quan trọng hơn.

Nói cách khác, chính là mấy cô không cam lòng đi làm chim hoàng yến, mà cũng muốn giống như những người đàn ông khác, làm đại bàng bay lượn trên trời.

Người xưa nói phụ nữ không tài mới là đức, câu này quả thực là sự biểu hiện của việc nam nữ bất bình đẳng. Nhưng thật ra đó cũng là một phương thức cân bằng lúc bấy giờ.

Bởi khi kiến thức của phụ nữ không thua gì đàn ông và nhìn ra thế giới bên ngoài, họ sẽ khó mà bằng lòng với hiện thực và ở nhà giúp chồng dạy con.

Mặc dù bây giờ nói nam nữ bình đẳng, nhưng thực tế trong một gia đình thì chắc chắn không thể nào đạt được sự bình đẳng thực sự. Khẳng định phải có một bên hy sinh một ít gì đó.

Nam cường nữ nhược, phụ nữ sẽ lựa chọn một số công việc nhẹ nhàng. Chủ yếu là đem tinh thần đặt ở trên gia đình. Nữ cường nam yếu, có một số đàn ông sẽ giống như phụ nữ, nhưng xã hội bây giờ thì nếu đàn ông như vậy sẽ bị coi là ăn bám.

Nếu như là trước đây, Cổ Dục không ngại trở thành người như vậy, vì dù sao hắn cũng thích làm cá ướp muối. Nhưng bây giờ xem ra, hình như cũng không có ai có thể thoải mái như hắn bây giờ.

Cho nên kể từ sau khi Triệu Hàn trở về thủ đô, tuy rằng luôn duy trì liên lạc với Cổ Dục, nhưng vẫn chưa có quyết định tình cảm của mình. Nhưng nếu bây giờ Cổ Dục đã tới thủ đô, vậy cô chắc chắn phải nắm giữ thật chắc. Bất kể nói như thế nào, bồi dưỡng tình cảm nhiều một chút mới là vương đạo.

Sau khi ăn xong nồi lẩu, Triệu Hàn lái xe dẫn Cổ Dục đi ra ngoài chơi.

Lúc chiều bọn họ đi thủy cung ở thủ đô. Tuy rằng buổi chiều không có biểu diễn, nhưng xem các loài động vật biển khác cũng rất thú vị.

Nhất là Cổ Dục, người luôn thích những sinh vật có mùi tanh nồng thế này.

Thấy Cổ Dục thích thú với chuyến đi này, Triệu Hàn cũng rất vui vẻ. Quả nhiên dẫn Cổ Dục tới đây xem sinh vật biển đúng là một lựa chọn đúng đắn.

Thủy cung cũng không lớn lắm, nhưng hai người ở bên trong đó chơi rất vui vẻ.

Nháy mắt đã tới buổi tối, buổi tối dĩ nhiên phải đi ăn cơm. Nhưng lần này Triệu Hàn dẫn Cổ Dục đi tới một nhà hàng buffet.

Nhà hàng buffet này, có thể nói là nhà hàng buffet ngon nhất ở thủ đô. Một người 500-600 tệ đúng là không rẻ, nhưng đồ ăn cũng tạm được. Nhưng của Hoàng Đế thì có hạn, một người chỉ có thể ăn một cái chân.

Nhưng mà mấy thứ này, Cổ Dục ở nhà ăn đã ngán rồi. Cua tuyệt, cua hoàng đế, tôm hùm úc gì đó. Trong nhà hân có một đồng, nhưng mà nhìn thấy Triệu Hàn ăn vui vẻ thì Cổ Dục cũng rất vui .

“Ăn no rồi.” Hơn tám giờ tối, khi Cổ Dục và Triệu Hàn đi ra tiệm cơm, Triệu Hàn không nhịn được vỗ vỗ cái bụng của mình.

“Cô vẫn còn là người mẫu, ăn nhiều như vậy không sợ béo lên sao?” Nhìn Triệu Hàn, Cổ Dục không nhịn được cười nói. Nói thật Cổ Dục cũng rất tò mò làm thế nào mà Triệu Hàn có thể trở thành người mẫu, vì cô ấy cùng uống rượu với hân, lúc

ăn cơm cũng không hề thu liễm chút nào, lượng đồ ăn cũng tương đối nhiều.

Chương 429. Thăm nhà Triệu Hàn

Chương 429: Thăm nhà Triệu Hàn

Mặc dù trước đó không quen biết người mẫu nào, nhưng ít nhiều hẳn cũng nghe nói qua. Mấy người mẫu đó không phải sau khi ăn xong thì đi móc họng ói ra sao? Nhưng hẳn không nhìn thấy Triệu Hàn làm như vậy.

“Tôi à? Có lẽ là tôi vẫn còn trẻ, sự trao đổi chất vẫn còn rất tốt, ăn gì cũng không sợ mập, ha ha ha. Hơn nữa tôi khác với những người mẫu bình thường, tôi thường xuyên tập thể hình, không tin anh sờ thử đi.” Nghe được Cổ Dục nói như vậy, Triệu Hàn cũng cười hì hì nói, tiếp đó cũng không đợi Cổ Dục kịp phản ứng, đã kéo tay Cổ Dục để lên bụng của mình.

Nhưng mà vừa mới để lên, Cổ Dục đã lập tức thu tay lại. Chuyện này có chút không tốt lắm, Triệu Hàn thấy động tác của Cổ Dục mới nhớ cô và Cổ Dục không có loại quan hệ đó. Khuôn mặt xinh đẹp của cô hơi đỏ lên, nhưng đồng thời cô cũng có một chút tức giận.

Cái tên Cổ Dục này tại sao lại không có mắt nhìn vậy? Cho hẳn chiêm chút tiện nghi mà cũng không biết chiêm.

Nhưng dù chỉ tiếp xúc trong thời gian ngắn, Cổ Dục vẫn có thể sờ ra được.

Bụng dưới của Triệu Hàn tương đối bằng phẳng, không có xúu mỡ thừa nào. Đương nhiên cũng không có cơ bụng, dù sao Triệu Hàn cũng phải dựa vào dáng người để kiếm cơm. Mặc dù không nói phụ nữ có cơ là không tốt, nhưng ngoại trừ một

ít các thương hiệu thể thao, thì những thương hiệu khác không có ai chọn người mẫu có cơ nào làm người đại diện cả. Bởi vì như vậy, một là sẽ cướp đi danh tiếng của trang phục. Hai là bây giờ thẩm mỹ của đa số phụ nữ cũng không quá thích dáng người có cơ như vậy.

Mặc dù có một vài người phụ nữ suốt ngày hô hào nói phụ nữ bây giờ làm chủ thế giới, phụ nữ có thể nắm giữ nửa bầu trời. Nhưng thật ra đại đa số phụ nữ vẫn vì thân hình mảnh khảnh của mình mà kiêu ngạo, cơ thể nhiều cơ không có hấp dẫn được bọn họ.

Đương nhiên đàn ông thì ngược lại, nếu như không có cơ bắp thì sẽ không giành được quyền đại diện .

“Bây giờ đi đâu đây?” Triệu Hàn vì giảm bớt xấu hổ mà cười hỏi Cổ Dục.

“Bây giờ à, không biết.” Nghe Triệu Hàn hỏi, Cổ Dục cũng gãi đầu cười một cái. Tiếp đó có chút bất đắc dĩ, giờ này đúng là rất lúng túng.

Nếu như bây giờ quay về ngủ thì vẫn còn sớm, nhưng nếu muốn đi đâu chơi thì hắn cũng không biết giờ này làm gì.

“Anh có muốn tới hộp đêm chơi không?” Nhìn Cổ Dục cũng không biết đi đâu, lúc này Triệu Hàn suy nghĩ một chút rồi hỏi Cổ Dục. Nhưng vừa mới hỏi xong, Cổ Dục đã lắc đầu.

Ban đầu Cổ Dục không muốn đi hộp đêm vì hắn bị suy nhược thần kinh, không thích đi lại mấy chỗ quá ồn ào. Nếu hắn đi thì hắn sẽ bị mất ngủ cả một tuần, cảm giác không tốt này lúc đi học hắn đã trải qua. Nhưng hắn cũng chỉ đi một lần, sau đó cũng chưa từng quay lại, chủ yếu là vì hắn không thích phong cách của mấy hộp đêm.

Mặc dù điều đó không có nghĩa là người đến hộp đêm đều là người xấu, nhưng có thể chắc chắn ít nhất rằng 70% số

người đến hộp đêm đều có ý nghĩ xấu xa trong lòng.

Trên mạng phổ biến một câu nói. Mặc dù hút thuốc, uống rượu, có hình xăm, đi hộp đêm, nhưng các cô gái ấy là cô gái tốt. Cổ Dục không biết cô gái có tốt hay không, nhưng hẳn chắc chắn sẽ không tìm một cô gái như vậy làm bạn gái hẳn.

“Cũng được, tôi cũng không thích đi, chỗ đó quá ồn ào.” Nhìn thấy Cổ Dục không có ý định đi hộp đêm, Triệu Hàn không khỏi bật cười.

Nhìn ánh mắt của cô cũng có thể nhìn ra, cô ấy cũng không muốn đi hộp đêm. Có thể vừa rồi cô ấy cũng có chút đắn đo, nếu như Cổ Dục đi hộp đêm thì cô cũng sẽ cùng đi, nhưng may mà Cổ Dục không muốn đi vậy thì là tốt nhất.

“Đúng vậy, chỗ đó quá ồn ào.” Nghe Triệu Hàn nói như vậy, Cổ Dục cũng tán đồng rồi gạt đầu một cái. Chẳng qua nếu không đi hộp đêm thì đi chỗ nào đây?

Bây giờ trời đã tối, các địa điểm tham quan đều đóng cửa, chẳng lẽ cứ như vậy mà trở về khách sạn?

“Bằng không, anh tới chỗ tôi chơi? Nhưng mà đừng có chê nhà của tôi nhỏ nhà. Dù sao tôi cũng không có nhiều tiền, có thể thuê một căn hộ lớn như vậy cũng là tốt rồi.” Một lát sau, Triệu Hàn ngập ngừng nói với Cổ Dục, ánh mắt cô có chút né tránh.

Thực ra cô không muốn cùng Cổ Dục phát sinh chuyện gì cả, nhưng mà lời nói này đúng là rất mập mờ.

“Cái đó, được....” Nhìn thấy ánh mắt thử dò xét của Triệu Hàn, Cổ Dục gãi gãi đầu. Nếu không có nơi nào để đi, thì đi xem hoàn cảnh sống của Triệu Hàn cũng được.

Nghe được Cổ Dục muốn tới nhà, Triệu Hàn cũng không nhịn được mà nở nụ cười. Tiếp đó cô lái xe về nhà, căn hộ mà Triệu Hàn thuê cũng cách đây không quá xa, ở bên cạnh

đường vành đai số ba, đối diện với một tòa chung cư, chỗ này đi lại rất thuận tiện.

Sau khi đỗ xe ở dưới tầng hầm, Triệu Hàn dẫn Cổ Dục đi vào thang máy, không lâu sau đã đến trước cửa nhà của cô.

Nhưng mà khi vừa mở cửa ra, mặt cô không khỏi biến sắc, bởi vì cô quên dọn dẹp nhà cửa.

Nhưng bây giờ Cổ Dục đã theo cô đi vào, cô cũng không có thời gian thu dọn. Chỉ có thể lập tức thay dép, sau đó chạy thật nhanh vào trong phòng của mình.

Lúc Cổ Dục thay giày xong, mặc dù hần rất tò mò Triệu Hàn muốn làm gì, nhưng mà trước tiên phải nhìn căn hộ mà Triệu Hàn thuê cái đã.

Triệu Hàn thuê căn hộ này không tính là lớn, hai phòng ngủ một phòng khách, nhưng mà tiền thuê cũng không rẻ. Hai căn phòng, một phòng để cho Triệu Hàn ở, một phòng để quần áo. Dù sao cô ấy cũng là người mẫu, chuyện phối hợp các loại trang phục là chuyện thiết yếu phải coi trọng.

Nhưng khi Cổ Dục nhìn xong sơ qua cách bài trí của căn hộ và bắt đầu xem chi tiết thì Cổ Dục không nhịn được cười.

Lúc này, trên bệ cửa sổ có bày một dãy chai rượu, đều là rượu có nồng độ tương đối cao. Đủ các loại rượu, rượu đế, có vodka, rum, tequila, brandy, có thể thấy được tử lượng của cô gái này vô cùng kinh khủng.

Chương 430. Lãng Phí

Chương 430: Lãng Phí

Ngoại trừ rượu, ở trên bàn trà trong phòng khách còn có rất nhiều túi đồ ăn vặt, que cay, khoai tây chiên, cái gì cần đều có. Trên ghế sofa có tất lưới và quần áo cô ấy đã thay, mặc dù không có nội y, có lẽ cô ấy đã ném chúng vào phòng, nếu không thì tại sao cô ấy lại vội vàng thu dọn như vậy.

Ngay lúc Cổ Dục đang nhìn căn phòng bừa bộn của cô gái độc thân, Triệu Hàn cũng đi ra khỏi phòng. Sau đó có chút ngượng ngùng nhìn Cổ Dục, đồng thời cô cũng chú ý đến chiếc sofa và cái bàn bừa bộn, ngay lập tức cô chạy đến gom nó lại.

“Cái đó, anh muốn uống nước gì? Đừng có khách sáo, tự mình đi tủ lạnh lấy, hắc hắc.” Nhìn Cổ Dục, Triệu Hàn vừa dọn dẹp vừa nói.

Cổ Dục biết bây giờ hẳn đứng ở chỗ này càng làm cho Triệu Hàn lúng túng hơn, cho nên mỉm cười rồi đi vào phòng bếp.

Nhưng có sao nói vậy, phòng bếp của Triệu Hàn thì tương đối sạch sẽ. Bởi vì căn bản cô ấy không ăn cơm ở nhà. Mở cửa tủ lạnh trong phòng bếp, Cổ Dục càng chắc chắn tin suy đoán của mình, bởi vì trong tủ lạnh đồ ăn gì cũng không có, chỉ có Bia.

“Này?” Nhìn thấy một cái tủ lạnh toàn bia, lông mày Cổ Dục không khỏi nhướng lên.

Kỳ thực hạnh phúc của đàn ông rất đơn giản, có bia là được.

Có thể khi còn trẻ nhiều người không thích uống bia, nhưng sau khi lớn tuổi hơn thì bia trở thành một thứ không thể thiếu bên người.

Lúc vui muốn uống, lúc không vui cũng uống, lúc không có chuyện gì làm cũng uống, lúc có chuyện cũng muốn uống. Mặc dù không phải là kẻ nghiện bia, nhưng bia quả thật đã trở thành một thứ không thể thiếu bên người.

Cổ Dục cũng là một người thích uống bia, nhìn thấy một cái tủ lạnh đầy bia thế này, hẳn cũng có chút thèm nhỏ dãi, tiếp đó lấy một chai ra nhìn.

“Đó là bia xuất xứ từ châu Âu, mùi lúa mì sẽ thơm nồng hơn, cũng đắng hơn một chút. Cảm giác cũng không quá ngon, đây là đồng nghiệp của em đi biểu diễn thời trang bên châu Âu mang về cho em.” Trong lúc Cổ Dục đang nhìn nồng độ cồn, hàm lượng lúa mạch, lúc này Triệu Hàn cũng đi tới rồi cười hì hì nói.

“Nhiều loại bia ở chỗ của cô, tôi còn chưa có uống qua.” Nhìn bia trong tủ lạnh, Cổ Dục cũng cảm thấy rất có hứng thú, hẳn đang nhìn xem mình đã uống qua loại nào.

“Chưa uống qua thì đều ném thử đi. Tới tới tới, chúng ta vừa xem TV vừa uống.” Triệu Hàn cười hì hì, lấy trong tủ ra không ít bia, ôm vào phòng khách. Cổ Dục cũng đi theo cô, khi hai người cùng nhau ngồi xuống ghế sofa, Triệu Hàn mở ra một lon trước, nhưng hẳn cũng không vội bắt đầu uống, mà cầm điện thoại lên để đặt hàng.

Uống rượu sao có thể không có đồ nhắm được chứ? Nếu như là Triệu Hàn thì có thể là do cô ấy lười, trực tiếp uống luôn. Nhưng Cổ Dục thì phải có một chút đồ nhắm mới được.

Mà Cổ Dục cũng không có quan tâm Triệu Hàn, trực tiếp mở TV lên rồi tùy ý tìm một trang web xem phim. Nhìn qua nhìn lại đều là mấy chương trình hần đều xem qua, lại tùy tiện tìm một bộ phim điện ảnh hài để xem, mà lúc này Triệu Hàn cũng đã uống xong một lon.

Cùng Cổ Dục trò chuyện, vừa uống rượu vừa xem phim, tâm tình cũng thoải mái. Một lát sau, đơn hàng thức ăn nhanh cũng được giao đến. Cổ Dục thấy khá được, cũng là đồ tốt để nhắm rượu.

Ôc hương xào cay, tôm càng cháy tỏi, đậu phộng luộc, đậu ngự luộc, dưa chua...

Thấy những món này, đã làm cho người ta muốn uống thêm một ngụm bia rồi.

“Tới, uống nào.” Sau khi mở tất cả các món ăn, Cổ Dục nở một nụ cười với Triệu Hàn. Tiếp đó hai người ngồi trên ghế sofa bắt đầu ăn, vừa ăn vừa uống bia.

Nói thật khi người ta bắt đầu tiến vào trạng thái hưng phấn này, thời gian không còn quan trọng nữa. Khi Cổ Dục đi nhà vệ sinh lần thứ ba, hần nhìn thời gian một cái, kết quả vừa xem hần đã sợ hết hồn. Được lắm, cũng đã hơn mười hai giờ đêm rồi.

“Lại lãng phí thêm tiền khách sạn một đêm.” Cổ Dục cười cười, thấp giọng lầm bầm một câu. Trong lúc hần định quay lại nói với Cổ Dục một tiếng là hần cũng phải về rồi.

Nhưng Cổ Dục phát hiện Triệu Hàn này giờ đã uống quá nhiều bia, đang bắt động xem TV.

Cổ Dục đi tới và nhìn lướt qua, phát hiện đó là một bộ phim rất cũ, hình như tên là Tay cờ bạc 1999. Vừa này Cổ Dục đang xem phần hai của nó, Tay cờ bạc đại chiến Las Vegas. Thực ra Cổ Dục không thích thể loại phim âm mưu

giấu chiêu, vì vậy Tay cờ bạc đại chiến Las Vegas hợp với khẩu vị của hắn hơn một chút.

Nhưng mà không biết từ lúc nào, đã nhảy qua tới bộ phim này.

Mà lúc này tình tiết trong bộ phim cũng nhảy tới đoạn con trai của nhân vật chính bị phản diện đẩy khỏi thang máy và bị thương. Bạn gái cũ cũng bị nhân vật phản diện bắt đi, toàn bộ bóng tối bao trùm. Tiếp đó nhân vật nữ chính và nam chính ở trong nhà, rồi sau đó sấm sét.....

“Khục, cái kia, Tiểu Hàn....” Đoạn ngắn kiểu này thực sự đối với đôi cô nam quả nữ không tốt lắm, cho nên sau khi đi qua đi lại’. Sau đó Cổ Dục không khỏi ho nhẹ một tiếng, tiếp đó chuẩn bị nói với Triệu Hàn chuyện mình phải đi.

Về phần vì sao gọi Triệu Hàn là Tiểu Hàn, chuyện đó cần phải nói sao?

Dù sao cũng đã uống ba chén rượu rồi, gọi Tiểu Hàn có gì sai.

Nhưng mà sau khi Triệu Hàn nghe được lời nói của Cổ Dục, cô ấy có chút dờ dẩn nhìn hắn. Tiếp đó cơ thể từ từ nhích về phía Cổ Dục, hai tay ôm lấy mặt của Cổ Dục, sau đó muồn....

“Này! Cô uống nhiều quá.” Kéo Triệu Hàn ra, Cổ Dục có chút bất đắc dĩ nhìn cô nàng nói, tự chủ của hắn bị khảo nghiệm.

“Không có, em đang rất tỉnh táo, tửu lượng của em anh còn không biết sao?” Nghe được Cổ Dục nói như vậy, Triệu Hàn chu mỏ một cái, rồi cười ha hả nói.

“Vậy cô biết mình vừa rồi định làm gì không?” Nhìn ánh mắt của Triệu Hàn, Cổ Dục lúng túng nghiêng đầu, tiếp đó hỏi cô.

“Đương nhiên! Em không muốn đợi thêm nữa. Em thích anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh đã bắt đầu thích rồi.” Nâng khuôn mặt của Cổ Dục, Triệu Hàn cũng tiến sát lại, nghiêm túc nhìn chăm chăm mặt của Cổ Dục mà đáp.

Chương 431. Em nghĩ kỹ chưa

Chương 431: Em nghĩ kỹ chưa

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Triệu Hàn, Cổ Dục nuốt một ngụm nước bọt. Có vẻ như vấn đề bây giờ không phải là cảm thú hay không cảm thú, mà vấn đề bây giờ là đàn ông bình thường hay đàn ông không bình thường, Cổ Dục là đàn ông bình thường sao?

Ừm, được rồi, không thể nằm trong top 300, nhưng bây giờ hấn có.

“Em nghĩ kỹ chưa?” Nhìn chằm chằm Triệu Hàn, Cổ Dục nhỏ giọng hỏi.

“Đã sớm suy nghĩ xong rồi.” Nghe được Cổ Dục hỏi, Triệu Hàn nở nụ cười duyên rũ, sau đó đẩy hấn xuống..... Mà dĩ nhiên Cổ Dục cũng không cam lòng yếu thế, hấn làm sao có thể bị đặt ở bên dưới chứ?

Được rồi, lúc đầu Cổ Dục còn đang suy nghĩ chuyện lại lãng phí thêm tiền nữa đêm. Bây giờ nhìn lại là lãng phí tiền một đêm, hơn nữa còn chưa biết được ngày mai còn lãng phí nữa hay không.

Cứ như vậy, một đêm trôi qua, sáng sớm hôm sau, gà trống gáy, chim nhỏ gọi, mặt trời mọc. Khi Cổ Dục mơ mơ màng màng bị ngen nước tiểu tỉnh lại, hấn cũng nhìn thấy Triệu Hàn đang nằm gối đầu lên khuỷu tay của mình.

“Ài, lại thêm một người nữa....” Nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Triệu Hàn, Cổ Dục nhỏ giọng lẩm bẩm trong đầu một

câu. Tiếp đó từ từ rút cánh tay lại, đầu tiên phải đi nhà vệ sinh xử lý vấn đề cá nhân, sau khi xử lý xong hấn quay lại thì phát hiện Triệu Hàn đã tỉnh dậy rồi, bây giờ cô ấy đang đổi ga giường.

Lúc nhìn thấy Cổ Dục đang đứng ở cửa, khuôn mặt Triệu Hàn không khỏi đỏ lên, khuôn mặt sắp đỏ hơn cả vết máu ở trên ga.

“Nào, em tới đây, sao không ngủ thêm chút nữa?” Nhìn Triệu Hàn, Cổ Dục đi tới, đầu tiên là giúp cô ấy thay ga giường. Sau đó hai tay ôm Triệu Hàn ngã xuống giường.

“Ừm, em ngủ không được...” Triệu Hàn nằm trong lòng Cổ Dục, nhìn hấn. Đôi mắt to khê động, nhưng trong mắt lại đầy tình yêu nồng đậm, trên mặt cùng tràn đầy sự ngọt ngào.

Nhìn thấy sắc mặt của Triệu Hàn, trong lòng Cổ Dục không khỏi thở dài. Được mỹ nhân sủng ái là khó nhất, mặc dù tuy hấn có chút cặn bã, nhưng có mấy lời hấn phải nói rõ ràng mới được.

“Tiểu Hàn....”

“Hử?”

Khi ai người tắm rửa xong xuôi, bước ra khỏi căn phòng thì đã là mười giờ trưa rồi. Cổ Dục cũng phải phô bày một ít tài nấu nướng của mình làm một bữa sáng.

Thực ra bữa sáng rất đơn giản, cháo, trứng ốp la và đồ nhắm rượu còn sót lại từ đêm qua.

Tuy rằng chỉ là một ít đồ ăn bình thường, nhưng Cổ Dục lại nấu cực kì ngon miệng.

Trong lúc hai người ngồi xuống ăn sáng, Cổ Dục suy nghĩ một chút, hấn quyết định muốn ngả bài.

“Chuyện đó Tiểu Hàn. Em... anh... chuyện là... thực ra anh không chỉ có một bạn gái....” Do dự một chút, Cổ Dục nhắm mắt nói.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng rằng khi hắn nói xong, Triệu Hàn sẽ cho hắn một cái tát vào mặt. Sau đó khóc lóc đuổi hắn đi, như thường thấy như trong phim truyền hình cũng hay diễn như vậy.

Nhưng sau khi hắn nói xong lời nói, Triệu Hàn cũng không có động tác gì khác.

“Em biết.”

“Hả? Em biết?” Nghe được Triệu Hàn nói, Cổ Dục không khỏi có chút sững sốt, cô ấy biết cái gì?

“Em biết anh có tận mấy người bạn gái, anh ưu tú như vậy. Trong nhà anh có Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân sẽ không thích anh sao? Còn có Tiết tiểu thư, cũng đều là bạn bạn gái của anh.” Nhìn Cổ Dục, Triệu Hàn nhếch miệng có chút bất đắc dĩ nói.

Đôi lúc đàn ông quá ưu tú cũng không tốt lắm, quá hấp dẫn sự chú ý của phụ nữ.

“Ừm, Phùng Thư Nhân không phải, cô ấy còn nhỏ, Tiết Thanh Huyền cũng không phải. Nhưng mà có một cô gái tên là Tống Minh, cô ấy thì đúng.” Nhìn thấy bộ dạng đã biết từ lâu của Triệu Hàn, Cổ Dục gãi gãi đầu nói với cô ấy.

“Chùng nào có thời gian chúng em cũng phải gặp nhau một chút.” Nghe Cổ Dục nói một cái tên mà cô không biết, Triệu Hàn chống cằm nói.

Lâm Lôi và Lý Vân Vân đang ở cùng Cổ Dục, chuyện này cô đã sớm biết. Hơn nữa dựa vào sự hiểu biết của cô về Lâm Lôi và Lý Vân Vân, chắc là sẽ tiếp nhận chính mình. Nhưng

mà vị Tổng tiểu thư này thì không dễ nói, cho nên cô phải chuẩn bị tốt mới được.

“Con người cô ấy cũng được lắm.” Nghe được lời Triệu Hàn nói, Cổ Dục cũng cười nói một câu. Đồng thời trong đầu hắn cũng đang suy nghĩ tới mấy bộ phim cung đấu trước đó hắn coi, không phải những phi tần đó đều tranh giành người sống ta chết hay sao. Như thế nào đến phần hắn, tại sao lại an tĩnh như vậy?

“Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, em có dự định kế hoạch gì trong tương lai của mình không?” Sau khi Cổ Dục sắp xếp suy nghĩ của mình, hắn nhìn về phía Triệu Hàn hỏi.

Nghe Cổ Dục hỏi như vậy, Triệu Hàn cũng trầm tư, thực ra cô biết lời này của Cổ Dục có ý gì. Đó là hỏi cô có muốn cùng hắn cùng nhau về nhà hay là muốn tiếp tục ở bên này.

Chính là bởi vì như vậy, cho nên Triệu Hàn mới trầm tư.

Mặc dù cô không giống như Tiết Thanh Huyền, phải có sự nghiệp riêng của mình. Nhưng dù sao cô cũng ra khỏi nhà xông xáo lâu như vậy, hơn nữa cũng có một chút danh tiếng. Nếu như bây giờ về nhà, trong lòng cô vẫn có một chút không cam lòng.

“Ừm, anh hiểu được, tạm thời cứ duy trì như vậy đi.” Nhìn thấy ánh mắt trầm tư của Triệu Hàn, Cổ Dục cười cười, sau đó bình tĩnh nói.

“Bây giờ thừa dịp khi còn trẻ, thử một chút, sau này sẽ không hối hận.” Nghe được Cổ Dục nói như vậy, Triệu Hàn nhìn hắn một cái. Phát hiện hắn không có tức giận, cũng bắt đầu cười, sau đó nghiêm túc nói.

“Ừm, nói rất đúng, đúng là khi còn trẻ phải liều một phen, làm sao em biết chính mình làm không được chứ?” Cổ Dục gật đầu một cái, cũng rất bình tĩnh nói.

“Đi chết đi!” Nghe canh gà độc hại của Cổ Dục, Triệu Hàn không khỏi cười rồi đánh hấn một cái, tên này quá xấu xa rồi, mà Cổ Dục cũng cười ha hả.

Cổ Dục cũng không có ở nhà Triệu Hàn quá lâu, cũng không phải hấn vô tình, mà là hấn chuẩn bị đi khách sạn trả phòng. Nói đùa, dù sao hấn cũng không ở chỗ đó, vậy tại sao phải tiêu số tiền đó làm gì? Sau khi đề ý nghĩ muốn đưa hấn đến khách sạn của Triệu Hàn, Cổ Dục trực tiếp bắt một chiếc xe qua.

Chương 432. Giao phong

Chương 432: Giao phong

Trong lúc hắn thu dọn hành lí, chuẩn bị ra quây lễ tân trả phòng, thì điện thoại của hắn vang lên. Cổ Dục nhìn thấy tên người gọi tới, không ai khác chính là Tiết Thanh Huyền.

“Này! Anh đang ở đâu?” Khi Cổ Dục nhận điện thoại, Tiết Thanh Huyền đã hỏi một câu.

“Trong khách sạn, đang làm thủ tục trả phòng.” Nghe Tiết Thanh Huyền nói như vậy, Cổ Dục cũng tùy ý trả lời một câu.

“Anh muốn đi? Không đúng, không phải anh nói còn phải đến thăm Ngu lão sư sao? Vậy bây giờ anh trả phòng là bởi vì.... Anh và cô người mẫu nhỏ đó, đêm qua sao? Tốc độ của anh cũng quá nhanh đi, hơn nữa có phải anh xem thường em phải không. Anh ở nhà em ngủ 4, 5 ngày cũng chưa từng chạm qua em, anh ở cùng người khác một ngày đã đầu hàng?”

Tiết Thanh Huyền rất thông minh, cô chỉ thông qua một câu nói của Cổ Dục đã phân tích ra được nhiều chuyện như vậy. Nghe Tiết Thanh Huyền nói, Cổ Dục không khỏi có chút xấu hổ.

“Vừa đúng lúc bữa trưa, em không có việc gì, chúng ta cùng nhau ăn trưa đi, em phải xem cái móng chuồn chuồn nhỏ này.” Nghe bên kia Cổ Dục ngoại trừ chỉ nói ừm ừm, thì cũng không có phản bác gì, Tiết Thanh Huyền cũng cười nói.

“Chuyện này, được rồi.” nghe Tiết Thanh Huyền nói như vậy, Cổ Dục cũng gãi đầu một cái, chỉ cùng nhau ăn cơm, hắn không có chuyện gì.

Sau khi đáp ứng Tiết Thanh Huyền, Cổ Dục cũng gọi điện cho Triệu Hàn một cuộc điện thoại

Dĩ nhiên Triệu Hàn sẽ không khiếp sợ, có một số việc phải chú ý đến trước sau. Nếu như Cổ Dục trước đó đã ở cùng một chỗ với Tiết Thanh Huyền, vậy thì cô cũng có một chút chột dạ.

Nhưng mà ai biểu bây giờ cô đến trước làm chi, cho nên cô thực sự cũng không quá chột dạ.

Sau khi Cổ Dục giải quyết xong thủ tục trả phòng, Tiết Thanh Huyền cũng đã lái xe đến đây. Hôm nay Tiết Thanh Huyền không lái chiếc Bugatti kia nữa, mà là một chiếc đỉnh ba. Ủm, chính xác là xe Maserati. Mặc dù xe này có biệt danh là xe dành cho tình nhân, nhưng thực tế phải xem dòng xe nữa, ít nhất không có tình nhân nào có thể lái dòng xe dành cho tổng giám đốc.

“Tên nhóc được lắm, mới có một ngày không nhìn thấy. Anh đã tìm thêm một người, tốc độ rất nhanh đó. Lúc nào chúng ta mới đem chuyện đó ra làm đây?” Khi Cổ Dục ngồi lên ghế bên cạnh tài xế, Tiết Thanh Huyền cũng nhìn về phía hắn, nói với vẻ tươi cười.

Cổ Dục nghe Tiết Thanh Huyền nói như vậy không khỏi nhìn cô một cái, cô gái này thật đúng là cái gì cũng dám nói. Nhưng mà tiến độ của hắn và Triệu Hàn hình như có hơi nhanh một chút.

“Lái xe đi nào!” Lúng túng nói một câu, Cổ Dục và Tiết Thanh Huyền cùng nhau đi tới nhà của Triệu Hàn. Nhưng mà không có lên lầu, mà đợi ở dưới lầu. Triệu Hàn cũng đang đứng ở bên đường chờ, không thể không nói, nước giếng của Cổ Dục thật sự rất lợi hại.

Bởi vì khi buổi sáng hán làm đồ ăn, Cổ Dục đã lạng lẽ lấy nước giếng ra từ trong không gian để nấu cháo. Lúc này mới có mấy tiếng, Triệu Hàn đã có thể tự do hoạt động. Đương nhiên, khả năng này cũng có thể là do thể chất của cô ấy có liên quan nhiều hơn.

Khi Triệu Hàn ngồi vào xe, ánh mắt của cô ấy và Tiết Thanh Huyền cũng nhìn nhau. Mặc dù hai người đều đang cười, thế nhưng hai dòng điện cao thế trong hai đôi mắt đó tuyệt đối có số Volt không nhỏ đâu nha.

“Cô Triệu, cô là người ở đâu vậy?”

“A! Tôi là người Đông Bắc, tỉnh Hắc Long, là đồng hương của Cổ Dục.”

“Cô Triệu là người dân tộc Nga à.”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà tôi nghe nói, người dân tộc Nga không cho kết hôn với người ngoài tộc đúng không?”

“Không phải đâu, ông của tôi là người gốc Trung Quốc đó.”

“Đúng rồi, gia tộc lớn như nhà cô Tiết, chuyện hôn nhân chắc không thể tự mình làm chủ đâu nhỉ.”

“Đúng vậy, nhưng mà ông tôi rất thích Cổ Dục, cho nên nếu như là anh ấy muốn thì chuyện đó không quan trọng.”

Bữa cơm này, Cổ Dục ăn có thể gọi là sợ hết hồn hết vía.

Tuy nhiên, mặc dù Triệu Hàn và Tiết Thanh Huyền nói chuyện lửa văng tung tóe, nhưng thật ra Cổ Dục nghe ra được, kỳ thật hai người không có thực sự tức giận.

Sở dĩ Tiết Thanh Huyền không có tức giận là bởi vì cô biết rõ, nếu như kiểm soát một người như Cổ Dục quá nghiêm

khắc, thì sẽ không lâu dài.

Thực ra lúc nhỏ cô đã biết, cha cô ở bên ngoài có rất nhiều mối quan hệ không minh bạch, mà mẹ của cô cũng coi như không biết. Đương nhiên, đó cũng không phải là ủy khuất để cho gia đình trọn vẹn, mà là những người phụ nữ đó mẹ cô điều biết. Nhưng về sau cô mới biết được, thực ra có không ít những người phụ nữ không minh bạch với cha cô, đều là mẹ cô tìm cho cha của cô.

Đoán chừng nhìn đến đây, sẽ không có ít nữ quyền phỉ nhổ. Đây chính là muốn làm lừa, không đem bản thân mình làm người, nhưng thực ra không phải vậy.

Đàn ông, nhất là đàn ông cầm quyền ở bên ngoài, đương nhiên không loại trừ một số ít người thật sự rất chuyên tâm. Nhưng đại đa số đàn ông, cho dù là một trò đùa, cũng phải trả giá một ít thứ gì, châm ngôn nói rất hay, ‘Tứ Đại Thiết’.

Cùng nhau chui qua cửa sổ, cùng nhau vượt qua súng đạn, cùng nhau chia sẻ những thứ bản thủ, cùng nhau sống sung túc.

Cha của Tiết Thanh Huyền là trụ cột buôn bán của nhà họ Tiết, người thời đại đó không có học thức, không có hàm dưỡng và nề nếp như bây giờ.

Đối với người của thời đại kia mà nói, cùng hấn uống rượu đó chính là bằng hữu, không uống chính là không nể mặt mũi. Uống rượu xong cùng ra ngoài xả nước chính là bằng hữu, không đi đó chính là không nể mặt mũi, dựa vào cái gì mà làm ăn với nhau.

Nhà họ Tiết đúng là chiêu bài lớn, nhưng mà cũng không thể vì thế mà móc tiền trong túi người khác.

Mà trường hợp như vậy, lại không thể mang theo vợ. Thời đại đó đều có chút chủ nghĩa đại nam tử, anh mang vợ tới

chơi, tính xảy ra chuyện gì?

Cho nên lúc đó, mẹ của Tiết Thanh Huyền đã chủ động liên hệ một ít cô gái, cho các cô tiền. Sau đó để cho các cô trở thành tình nhân của cha Tiết Thanh Huyền, kiểu như vậy dẫn theo ra ngoài nói chuyện làm ăn mới thành công được. Đương nhiên, trước đó đã ước pháp tam chương.

Chương 433. Âm thầm giao phong

Chương 433: Âm thầm giao phong

Thứ nhất, các cô chỉ là quan hệ bao nuôi, họ có thể rời đi bất cứ khi nào và có thể lấy tiền đi, đây là cục diện đôi bên cùng có lợi.

Thứ hai, cha của Tiết Thanh Huyền đương nhiên cũng sẽ không có con riêng, nó sẽ sinh ra uy hiếp đối với Tiết Thanh Huyền. Đây là cách cha mẹ Tiết Thanh Huyền sống chung hòa bình.

Lúc nhỏ Tiết Thanh Huyền không thể tiếp nhận được chuyện cha mình phản bội mẹ của mình. Nhưng khi cô càng lúc càng lớn lên, cũng từng gặp những thứ dơ bẩn ở cái vòng tròn này, cô cũng suy nghĩ thông suốt, có lúc tình cảm thực ra giống như trị thủy.

Chặn không bằng khai thông, chính là vì như thế.

Nếu như cô là người bình thường, cũng nguyện ý tìm một người bình thường. Vậy cô có tư cách yêu cầu đối phương đối với cô toàn tâm toàn ý, nếu như đối phương không đồng ý, thì có thể lập tức ly hôn.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Tiết Thanh Huyền không phải là một người bình thường. Mà xem ra trước mắt, Cổ Dục có vẻ cũng không phải là một người bình thường, cho nên bọn họ sẽ cần một cách ở chung.

Tiết Thanh Huyền đã gặp qua rất nhiều con nhà danh giá có xuất thân giống mình, bọn họ thay bạn gái giống như thay

quần áo. Mà bọn họ không chỉ mặc một bộ quần áo. Nội y, áo, quần, dây lưng, giày,...Những thứ này đều xem như quần áo, cho nên đồng thời một lúc qua lại thật nhiều người thì cũng rất bình thường.

Nếu như có bộ đồ không muốn nữa, bọn họ lập tức ném đi. Đối với bọn họ, thì chỉ cần bỏ tiền ra để mua thêm một bộ đồ khác là được. Nhưng mà đối với những món quần áo bị vứt bỏ mà nói, cho dù là một món hàng hiệu thì chẳng qua chỉ là một món hàng hiệu được nhặt ra từ đồng rác mà thôi.

Ngoại trừ những người thực sự nghèo đến cực hạn, sống dựa vào việc nhặt rác thì những người bình thường sẽ không bao giờ nhìn vào những đồng rác này.

Cho nên nếu muốn lâu dài, vậy thì phải nghĩ ra cách thay đổi từ quần áo của hắn biến thành nhà thiết kế của hắn. Hắn muốn mặc quần áo gì, bạn đến giúp hắn chọn, đó mới là lựa chọn tốt nhất.

Tiết Thanh Huyền rất rõ điểm này, mà Tống Minh cũng vậy.

Cho nên trong mắt của Tiết Thanh Huyền, người duy nhất bên cạnh Cổ Dục có thể uy hiếp cô chỉ có Tống Minh mà thôi.

Đối với bữa cơm trưa này, mặc dù ăn sợ đến mất mật, nhưng dù sao cũng không có trực tiếp vạch mặt đánh nhau. Ưu thế duy nhất của Triệu Hàn hơn so với Tiết Thanh Huyền chính là cô đã xác định quan hệ với Cổ Dục. Nhưng nói thật, trong lòng Triệu Hàn vẫn có chút chột dạ.

Tiết Thanh Huyền là ai? Đại tiểu thư của nhà họ Tiết, là hòn ngọc quý trên tay của ông cụ Tiết.

So khuôn mặt thì hai người kẻ tám lạng người nửa cân, so dáng người thì không có nhiều để so. So khí chất, được rồi,

mặc dù cô là người mẫu, nhưng hoàn toàn bị nghiền ép. So tài sản, bị nghiền ép thảm hại hơn.....

Nên tất nhiên cô không có cách nào trở thành người duy nhất của Cổ Dục, vậy thì khiêm nhường chút cũng không sao.

Ưu thế chính là không có hoàn cảnh tốt, nhất là sau này hoàn toàn không có cái gì để mà đánh, chỉ chiếm được chút lợi ích chính là giành trước mạng đầu tiên. Sau đó chỉ đi loanh quanh, tiếp tục ôm trụ mà farm để mong bảo toàn thắng lợi.

Mặc dù Triệu Hàn không chơi gameMOBA, nhưng đấu pháp này cô rất quen thuộc.

Sau khi ăn xong bữa cơm này, Tiết Thanh Huyền đã đi trước. Sở dĩ hôm nay Tiết Thanh Huyền đến tìm Cổ Dục thực ra là tới ăn cơm cùng hắn. Bây giờ Cổ Dục đã có Triệu Hàn bên cạnh, cô cũng có thể yên tâm đi xử lý chuyện công ty.

Cô cũng không gấp gáp, dù sao không lâu sau cô còn phải đi đến nhà Cổ Dục lấy Long Diên Hương, cô còn có cơ hội ở chung một chỗ với Cổ Dục.

Sau khi Tiết Thanh Huyền đi, Triệu Hàn cũng lặng lẽ thờ dài một cái, áp lực này quá lớn.

Nhưng mà rất nhanh Triệu Hàn đã đem những chuyện này tạm thời buông xuống, bây giờ là thế giới hai người của cô và Cổ Dục, buổi chiều Triệu Hàn lại dẫn Cổ Dục đi ra ngoài chơi.

Lần trước tới thủ đô, Cổ Dục cũng chưa có chơi nhiều, lúc đó trong nhà cũng còn nhiều việc. Mặc dù trước kia hắn có tiền, nhưng tâm tư của hắn là càng muốn kiếm càng nhiều tiền hơn, còn có hắn phải về mua nhà để cho cha mẹ mình nở mày nở mặt.

Không có cách nào khác, đã quen nghèo, thật vất vả mới có tiền. Giàu mà về quê, đó chính là áo gấm về làng. Nhưng lần này hắn tới nơi này, ngoại trừ chính sự thì chủ yếu là vì đi

chơi. Mà Triệu Hàn thì là hướng dẫn viên du lịch thích hợp nhất.

Triệu Hàn thì không cần lo lắng về vấn đề quảng cáo nữa, có Cổ Dục và Tiết Thanh Huyền ở đây. Máy cái quảng cáo của Phi Tuyết Các đều không cần nghĩ nữa, tất nhiên phải có một phần của cô ấy. Cho nên Triệu Hàn không cần vì chuyện tiền bạc mà bôn ba nữa, huống chi Cổ Dục sẽ để cho cô thiếu tiền hay sao?

Qua một đêm, sáng sớm hôm sau lúc Triệu Hàn thức dậy đã thấy trong thẻ ngân hàng của mình nhiều hơn 1 triệu, tiền này không cần nói cũng biết là ai cho.

Triệu Hàn Không gặp khó khăn trong công việc và đang ở trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt.

Lúc này, Triệu Hàn hận không thể cùng Cổ Dục cả ngày dính chung một chỗ, tuy nhiên ở cùng một chỗ để làm cái gì thì cũng không nói cho mọi người.

Kỳ thực thì thời gian đúng là trôi qua thật nhanh, mới một lát mà đã qua một giờ và cũng rất nhanh qua hai giờ. Mấy ngày hôm nay Cổ Dục và Triệu Hàn ngoại trừ đi khắp nơi ăn uống ở Tứ Cửu Thành thì cũng chỉ đi dạo chơi, đương nhiên hầu hết vẫn là ở nhà.

Nhưng mà hôm nay bọn họ không dự định sẽ ở nhà.

Bởi vì vài ngày trước Cổ Dục đã liên lạc với Ngu lão sư.

Vài ngày trước, nhóm biểu diễn mà Ngu lão sư đi cùng đến Úc để biểu diễn thì hôm trước vừa trở về. Tuy nhiên, còn chưa điều chỉnh giờ giấc thì hôm nay lại biểu diễn. Cho nên hôm qua Cổ Dục không có đến làm phiền người ta.

Nhưng khi Ngu lão sư biết Cổ Dục đã đến thì đặc biệt gọi đồ đệ đưa tận tay hấn 3 tấm vé, và rất mong chờ Cổ Dục đến xem buổi biểu diễn của bọn họ hôm nay.

Chương 434. Hậu trường

Chương 434: Hậu trường

Cổ Dục là một người thích nghe hài độc thoại, thế nhưng xem trực tiếp tại chỗ thì chưa bao giờ.

Trước kia bởi vì nghèo không nỡ bỏ nhiều tiền ra mua vé cho nên chưa từng có xem qua. Sau này trở nên giàu có thì lại sống ở thôn Cổ Gia, thế nên cũng không có dịp đi qua nơi biểu diễn. Thật ra là ngày 11 hẳn muốn đưa cả nhà đi xem thế nhưng lại không mua được vé, không thể không không nói vé của xã đoàn Đắc Vân thật sự rất khó mua.

Hiện tại được Ngu lão sư cho vé mời, Cổ Dục dĩ nhiên là muốn đi xem.

Về phần tại sao là ba vé dĩ nhiên bởi vì Tiết Thanh Huyền và Triệu Hàn cũng muốn đi. Đầu giờ chiều thì Tiết Thanh Huyền đến đón Cổ Dục và Triệu Hàn.

Sau khi cả ba người cùng ăn một bữa cơm ở ngoài thì cả ba lên xe đi tới nhà hát Bắc Triền. Khi xe dừng lại lúc họ chuẩn bị đi vào bên trong thì bỗng nhiên cửa mở ra và Cổ Dục đã nhìn thấy người ngày hôm đó đưa vé cho mình.

Tuổi của người này với Cổ Dục không chênh lệch nhiều, là học trò của Ngu lão sư. Mà học trò của Ngu lão sư thì không nhiều lắm, nổi danh nhất là con trai Quách lão sư cùng với một diễn viên khác họ Phùng. Đồng thời, người này cũng là người ở Đông Bắc và là người ở Cáp Nhĩ Tân, cũng xem như là đồng hương với Cổ Dục.

Tuy nhiên người trước mặt này không phải hai người đó, anh ta hiện tại chưa giỏi để có thể biểu diễn một mình. Thế nên chủ yếu vẫn là một diễn viên nhỏ nhưng khi cần thì phải sang bên này làm nhân viên sai vặt.

Khi Cổ Dục nhìn anh ta thì anh ta cũng đã nhìn thấy Cổ Dục.

Thật sự thì khi đi cùng Tiết Thanh Huyền và Triệu Hàn một người thì 1m73, một người thì 1m75 thêm vào đó là gương mặt kia bộ tóc kia đứng ở đó thì vô cùng hấp dẫn ánh nhìn của mọi người.

Các cô rất dễ thu hút ánh nhìn của người khác, thế nên việc nhìn thấy anh rất dễ dàng.

“A! Cô tiên sinh ngài tới rồi!” học trò của Ngu lão sư vội vàng đi tới cười chào hỏi.

“A! Chào anh, bọn tôi tới rồi đây!” nghe thấy lời đối phương Cổ Dục vừa cười vừa nói.

“Cô tiên sinh, sư phụ tôi nói khi nào ngài tới thì mời ngài ra phía sau hậu trường ngồi một chút.” Nhìn thấy Cổ Dục, người này cũng cười nói nhiệt tình và vô cùng khách khí.

“Được, đi thôi!” Nghe người này nói xong, Cổ Dục cũng không nghi ngờ gì nên đi theo anh ta đến hậu trường. Ở đây đúng là có rất nhiều diễn viên nổi tiếng.

Tuy rằng đây không phải là chương trình giao thừa, đầu năm, hay cuối năm... các loại hình biểu diễn rất nhiều nhưng cũng không tính là ít. Lúc này, diễn viên cộng thêm người hỗ trợ ra vào bận rộn chuẩn bị đạo cụ cho các tiết mục, thế nên hậu trường rất là náo nhiệt.

Với sự hướng dẫn của anh ta, Cổ Dục đi theo đến một phòng nghỉ lớn nhất ở hậu trường, vừa bước vào thì thấy bốn cặp diễn viên nổi tiếng.

Trong đó nổi tiếng nhất dĩ nhiên là Quách lão sư và Ngu lão sư, ngoài ra còn có lão Nguyệt và cộng sự là lão Tôn nổi danh mấy năm gần đây cũng đều ở nơi này.

So với Nhạc lão sư thì Tôn lão sư cùng Ngu lão sư quan hệ thân hơn rất nhiều, bởi vì hai người là sư huynh đệ cùng bá cùng một thầy. Cho nên ngoại trừ Quách lão sư thì gần đây họ được xem là diễn viên hot nhất ở nơi đây. Hôm nay sở dĩ tụ họp ở chỗ này thứ nhất là vì trợ diễn, thứ hai là cũng Quách lão sư trò chuyện để tiếp đó chuẩn bị cho buổi biểu diễn sắp tới.

“Sư phụ! Cô tiên sinh đến rồi ạ!!!” Dẫn theo Cổ Dục đến đây, đồ đệ của Ngu lão sư cũng lễ phép nói với ông ấy một tiếng.

“Ồ, Cổ lão đệ! Tới đây tới đây, mau ngồi!” Vừa nghe đến lời của đồ đệ mình, bên kia Ngu lão sư lập tức đứng lên, vẻ mặt vui mừng nói.

Khi vừa nghe thấy lời Ngu lão sư, mọi người ai cũng nhìn Cổ Dục một cách đầy tò mò.

Trong số đó thì Quách lão sư và Tôn lão sư đã có nghe Ngu lão sư nhắc đến Cổ Dục.

Qua lời nói của Ngu lão sư thì Cổ Dục được tâng bốc đến tận mây xanh, nào là trên đời chỉ có một, nào là làm mọi việc đều rất giỏi. Ban đầu bọn họ đều không tin.

Nhưng mà Tôn lão sư từng uống rượu do Cổ Dục ngâm, sau khi biết rượu là do hắn ngâm thì đúng là chỉ có một không có hai.

Mà Quách lão sư ở chỗ Ngu lão sư có uống qua trà do Cổ Dục trồng. Trà này nói là có một không hai thì cũng không quá đáng, nhất là khi ông ấy rất am hiểu về trà. Nhà họ Tống bây

giờ bán trà này giá 5 triệu một kg, nghe xong cũng khiến ông bị doạ sợ một trận.

Hơn nữa, chủ yếu nhất là vì trà này dù có tiền cũng không mua được, muốn mua được thì phải có quan hệ rộng hoặc đi cửa sau. Nhưng đây cũng là một khuyết điểm lớn của Quách lão sư, bởi vì bình thường ông không thích xã giao. Thế nên dù rất thích trà của Cổ Dục nhưng cũng không thể nhờ vả Ngu lão sư được.

Nhạc lão sư thật sự không biết Cổ Dục là ai, dù sao ông ấy cũng là học trò của Quách lão sư, cho nên bình thường lúc nghỉ ngơi sẽ cùng đi chơi với mọi người trong nhóm của Quách lão sư. Mặc dù đi lại cũng gần nhưng Tôn lão sư cũng không biết Cổ Dục, thỉnh thoảng có nghe Ngu lão sư nhắc đến mấy điều thần kỳ, nhưng nhiều lắm là thuận miệng trò chuyện chứ ông ấy cũng không có ấn tượng gì mấy.

Nhưng mà ông ấy cũng không nói gì nhiều. Dù sao không ít bạn bè đều biết cách nâng đỡ quan hệ bằng cách chụp ảnh chung trong hậu trường, nên ông ấy cũng không cần phải đặc tội với ai.

“Ồ! Ngu lão sư, vẫn khoẻ chứ!” Nhìn thấy Ngu lão sư tiến đến, Cổ Dục cũng cầm tay hắn, vừa cười vừa nói.

“Nhờ phúc của cậu, đây cũng không phải là lời khách sáo, rượu kia của cậu quả thật đúng là đồ tốt. Sau khi uống xong, đối với thân thể đúng là rất tốt đó nha. Hai vị này là sư huynh đệ của tôi, tới tới tới, vào đây ngồi chung nào. Để tôi giới thiệu mọi người một chút nha, vị này là người hợp tác với tôi Quách lão sư. Còn đây là sư đệ cùng thầy của tôi Tôn lão sư. Đây là đồ đệ của Quách lão sư, Nhạc lão sư...”

Chương 435. Đi trường đua ngựa

Chương 435: Đi trường đua ngựa

Lôi kéo Cổ Dục ngồi vào ghế, Ngu lão sư giới thiệu hẳn với mọi người một cách nhiệt tình, mà Cổ Dục đi theo đều gật đầu chào với mọi người.

“Tôi đã xem mọi người trên TV, nhưng so với trên TV thì ngoài đời mọi người còn đẹp hơn rất nhiều.”

“Ha ha ha, Cổ lão đệ đúng là gạt người mà! Cậu nhìn lại mình xem, gương mặt, cái đầu, dáng người, lớn lên trong đẹp mắt như vậy. Cái này còn hông phải đem chúng tôi ra trêu đùa hay sao. Nhưng mà nói thật, bình thường Ngu lão sư cũng không ít lần khen ngợi cậu. Nói cậu có tài nấu nướng, ngâm rượu, trồng trà, còn có nuôi cá. Cái gì cũng nói là có một không hai. Hôm nay cuối cùng cũng đã gặp được người thật rồi!” Nhìn Cổ Dục khách sáo như vậy, bên này Quách lão sư lập tức đáp lại, cười nói rất nhiệt tình.

Có lẽ bởi vì Ngu lão sư sau khi từ nhà Cổ Dục trở về không ngừng khen Cổ Dục, cho nên dẫn tới người ở hậu trường đều đối với Cổ Dục tương đối khách khí.

Sau khi Cổ Dục ở đây hàn huyên vài câu thì cũng không có ở lại chỗ này lâu, Ngu lão sư cũng liên tục căn dặn Cổ Dục ngày mai nhất định phải đi trường đua ngựa của ông ấy. Sau đó Cổ Dục dẫn Tiết Thanh Huyền và Triệu Hàn đi ra ngoài hội trường.

Ngu lão sư cho Cổ Dục vé ngồi ở giữa hàng thứ hai, vị trí tốt cũng không ngồi ở hàng thứ nhất vì có vẻ quá gần, lại còn thấy rất rõ.

Khoảng ba giờ tiếp theo là những thời gian vui sướng.

Không thể không thừa nhận, mặc dù đoạn hài độc thoại này Cổ Dục đã nghe qua rồi, thậm chí nghe qua không một mà là tám, mười lần rồi. Nhưng nghe trực tiếp tại sân khấu vẫn tốt hơn là nghe qua TV, hay trong điện thoại đều không giống nhau.

Buổi tối hôm nay mấy người Cổ Dục đều rất vui vẻ.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc thì đã hơn mười hai giờ, lúc mấy người Cổ Dục đi về, Ngu lão sư vẫn không quên muốn Cổ Dục gọi điện thoại nói cho ông ấy một tiếng.

Mặc dù đây là thủ đô, trên cơ bản sẽ không xuất hiện vấn đề mất an toàn. Nhưng Cổ Dục vẫn chở Tiết Thanh Huyền về nhà trước, tiếp đó lái xe của cô ấy chở Triệu Hàn cùng nhau trở về nhà.

Tiết Thanh Huyền cũng không quá nóng lòng xác định quan hệ với Cổ Dục. Bởi vì cô ấy biết Cổ Dục thuộc về loại người vượt lòng lừa, quá lộ liễu chỉ vì cái lợi trước mắt ngược lại không tốt. Ngược lại cô ấy có rất nhiều cơ hội, cho nên bây giờ phải ra vẻ rộng lượng một chút. Triệu Hàn và Cổ Dục vừa mới ở chung một chỗ, dĩ nhiên là thời gian ngắn nhất, vậy trước tiên cô phải để cho Triệu Hàn và Cổ Dục ở chung thêm một đoạn thời gian.

Cứ như vậy, một đêm yên bình trôi qua, nháy mắt đã đến ngày hôm sau.

Thực ra hôm nay, ban đầu Cổ Dục muốn đưa Tiết Thanh Huyền và Triệu Hàn cùng đi đến trường đua ngựa của Ngu lão sư. Nhưng mà ở sau hậu trường ngày hôm qua, Cổ Dục cũng

đã hỏi một vài câu hỏi. Khi biết được hôm nay đi đều là đàn ông, không ai dẫn người nhà theo. Các cô cũng không quá muốn đi, vừa đúng lúc Tiết Thanh Huyền cũng có chuyện cùng bàn với Triệu Hàn.

Thế là đêm qua đã quyết định, hôm nay Triệu Hàn đi cùng với Tiết Thanh Huyền ký hợp đồng quảng cáo, mà Cổ Dục đi trường đua ngựa một mình.

Sau khi ăn sáng cùng Triệu Hàn, Cổ Dục chở Triệu Hàn đến công ty. Sau đó Cổ Dục cũng vừa lái xe vừa xem hướng dẫn mà Ngu lão sư gửi đến, lái về phía trường đua ngựa.

Không thể không nói, khoảng cách thật sự quá xa.

Mặc dù thành phố Cáp Nhĩ Tân là thành phố lớn thứ hai cả nước về diện tích đô thị, nhưng nếu xét về diện tích đô thị thì thành phố Cáp Nhĩ Tân không thể so với thủ đô.

Khi Cổ Dục đến trường đua ngựa của Ngu lão sư, thì đã gần giữa trưa.

“Này, huynh đệ, cậu tới rồi. Tới tới tới, tôi giới thiệu cho cậu mấy người bạn.” Khi Cổ Dục đỗ xe ở bãi đậu xe xong, Ngu lão sư cũng ở tại bãi đậu xe chờ hẳn. Vừa nhìn thấy Cổ Dục, ông ấy đã nhiệt tình đi đến, chắc hẳn ông ấy đã chờ lâu rồi.

“Ngu lão sư, đây là đồ tôi mang tới cho ông.” Nhìn thấy Ngu lão sư nhiệt tình như vậy, Cổ Dục cũng mỉm cười. Sau đó đưa một túi xách nhỏ trong tay cho ông.

Ngu lão sư nhận lấy cái túi nhỏ rồi mở ra xem bên trong, xem xong ông không cảm lòng được mà vui vẻ.

Đồ tốt, Cổ Dục chỉ mang tới hai món đồ, cũng là đồ quý giá nhất của hắn, cũng là hai thứ mà Ngu lão sư nhớ mong nhất là rượu và trà.

Trà thì không nói, bây giờ mặc dù có giá cao, nhưng mà trên thị trường thật sự quá là ít. Nhà họ Tống bán ra ngoài cũng không nhiều. Thứ này mặc kệ là dùng để tặng quà hay là để cho mình uống, đó đều là đồ tốt.

Về phần rượu của Cổ Dục, quả thực so với trà thì thứ này là đồ tốt khó kiếm được. Dù sao thì trà cũng có giá, nhưng rượu này căn bản là không có giá nha.

“Tốt, đồ tốt, cái này trước tiên để trên xe cậu đi, chút nữa tôi tới lấy.” Nhìn đồ trong túi, khuôn mặt cười của Ngu lão sư đều đầy nếp nhăn.

Nhưng sau khi nhìn xung quanh, ông ấy vẫn lấy một trong hai chai rượu mà Cổ Dục đưa cho mình rồi đưa cho Cổ Dục trước. Đương nhiên ông cũng không hy vọng rượu cứ như vậy mà bị mọi người uống cạn sạch.

“Không có sao! Chỗ tôi vẫn còn, chờ trước khi tôi đi, ông có thể đến chỗ tôi lấy.” Nhìn bộ dạng keo kiệt của Ngu lão sư, Cổ Dục nở nụ cười, không thêm để ý chút nào nói.

“A, vậy thì cảm ơn huynh đệ rồi, hắc hắc.” Nghe được Cổ Dục hào phóng như vậy, Ngu lão sư cũng cười vui vẻ, tiếp đó ôm bả vai Cổ Dục đi đến phòng bên cạnh.

Khi Ngu lão sư dẫn Cổ Dục đến gian phòng bên cạnh, Cổ Dục đã thấy trong phòng này đã có không ít người.

Thực ra phần lớn những người ở đây hẳn đều nhận biết, chẳng hạn như Tôn lão sư, người mà tôi hôm qua hẳn gặp ở phía sau hậu trường. Mã lão sư người nổi tiếng trong giới sưu tập đồ cổ và Ngô lão sư, người gần đây lấy hình tượng người đàn ông rắn rỏi hoạt động mạnh trên màn hình điện ảnh. Trước đó đã đóng một bộ phim sitcom tình cảm hài hước rất hot... Tất nhiên cũng có một số người trong giới Rock n' Roll, Cổ

Dục không thể nói tên họ được, bởi vì hắn không thường nghe nhạc Rock n Roll.

Chương 436. Chuông thú

Chương 436: Chuông thú

Nhưng khi Cổ Dục đi đến, những người ở đây đều nhìn về phía hắn.

Mặc dù những người này chưa có gặp qua Cổ Dục, nhưng bọn họ đều biết trận đấu hôm nay kỳ thực là do Ngu lão sư tổ chức vì Cổ Dục. Nói thật bọn họ cũng rất tò mò đối với Cổ Dục, nhất là càng hiểu rõ Cổ Dục thì lại càng tò mò.

“Tới, tôi giới thiệu cho các vị một chút, vị này chính là tiểu huynh đệ mà tôi nói, Cổ Dục. Tay nghề nấu ăn thiên hạ vô song, chăn nuôi thiên hạ vô song, tay nghề ngâm rượu thiên hạ vô song...” Ôm bả vai Cổ Dục, Ngu lão sư nhìn mọi người trước mặt cười nói.

“Ha ha, lão Ngu, ông không biết đó thôi, vị tiểu bằng hữu này, địa vị trong giới thư pháp và hội họa cũng là thiên hạ vô song.” Nhưng mà Ngu lão sư vừa nói xong, lúc này Mã lão sư bên cạnh cũng cười nói. Nghe được Mã lão sư nói như vậy, những người trong căn phòng này bao gồm Ngu lão sư đều hiếu kỳ nhìn về phía Cổ Dục, chuyện này thì Ngu lão sư thật đúng là không rõ lắm.

“Bức tranh chữ của lão Tiết vài ngày trước có lẽ là do vị Cổ tiểu huynh đệ này vẽ. Lão Tiết đã mang nó đến Hiệp hội Hội họa và thư pháp vào ngày hôm sau để khoe khoang, Trần Vĩnh Khang ra giá 8 triệu để mua, nhưng lão Tiết không chịu bán.” Nhìn ánh mắt tò mò của đám người, Mã lão sư cười ha hả nói.

Nghe được Mã lão sư nói như vậy, Cổ Dục mới phản ứng lại. Hình như hắn đã nghe Tiết Thanh Huyền nói qua, chính là cái ngày hắn rời khỏi nhà họ Tiết, ông cụ Tiết đã đóng khung bức tranh thư pháp của hắn đưa vào buổi sáng. Đến buổi chiều thì đã lấy nó ra để khoe, không nghĩ Mã lão sư cũng biết.

“Tên nhóc cậu còn có thể vẽ tranh chữ sao? Không đúng, tạo nghệ còn cao như thế? Được, được, đúng là lợi hại lắm đó nha.” Nghe được Mã lão sư nói như vậy, Ngu lão sư cũng không có nghi ngờ có phải Cổ Dục làm hay không. Trong ánh mắt của ông, Cổ Dục làm cái gì, cũng không ngoài dự liệu.

“Ha ha, ông Ngu, ông không biết đấy thôi, cái vị tiểu huynh đệ này còn có thể sáng tác nhạc nữa đó. Trước đó vài ngày có bài hát hai bài hát đang hot là ‘Cây lúa Hương’ và ‘Bắt đầu Rock n’Roll’. Còn có gần đây nhất có cô gái nhỏ tên Lương Tuyết hát bài ‘Hồng Chiêu Quân’ cũng đều là do hắn viết. Còn hai bài hát trước là hắn tự hát.” Trong lúc Ngu lão sư có cảm giác muốn lau mắt mà nhìn đối với Cổ Dục, lúc này lại có thêm một người bên cạnh cười nói.

“A? Cậu còn thể sáng tác nhạc sao? Thiên tài, huynh đệ, cậu đúng thật là thiên tài.”

Nghe được người này nói như vậy, Ngu lão sư không khỏi cảm khái thở dài một hơi.

Thật đúng là nhân tài đời nào cũng có, mỗi người đều tỏa sáng mấy trăm năm.

Mỗi khi Ngu lão sư nhìn đám thanh niên ưu tú này, ông không khỏi có chút xúc động. Một mặt là ông cảm thấy con người ở niên đại bây giờ thật đúng là lợi hại, mặt khác ông cảm thấy mình thực sự già rồi. Nhưng cũng may mắn loại cảm giác này nhanh đến cũng nhanh đi.

“Các vị lão sư, các vị lão sư, đừng khen! Khen nữa là tôi sắp bay lên trời rồi. Hôm nay may mắn được gặp các vị lão sư, cũng là vận mệnh của tôi.” Nhìn thấy những người trước mặt nhìn mình với ánh mắt vô cùng tò mò, Cổ Dục không khỏi lúng túng nở nụ cười.

Nếu như là một đám phụ nữ nhìn hắn, vậy thì hắn sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng mà đây là một đám đàn ông, vậy thì thôi đi.

“Ha ha ha ha, nói rất đúng, mọi người hôm nay tới đây cũng đều là huynh đệ, đừng khách sáo như vậy. Lại đây nhìn cho kỹ, đây là rượu huynh đệ của tôi mang tới cho chúng ta đây. Còn trà này, uống tiết kiệm một chút. Tôi mang cậu ấy đi nhìn chuồng ngựa trước, chút nữa vào trò chuyện tiếp.” Vỗ vỗ bả vai của Cổ Dục, Ngu lão sư kéo Cổ Dục đi tới chuồng ngựa của ông ấy.

Mặc dù Cổ Dục đã rời khỏi chỗ này, nhưng những người ở đây vẫn đang vui vẻ nói chuyện liên quan đến Cổ Dục. Không thể không nói, người trẻ tuổi Cổ Dục này thực sự làm cho những người khác rất thích.

Đầu tiên nói về bản lĩnh, tuy rằng bọn họ chưa nếm qua thức các món ăn do Cổ Dục làm, nhưng bọn họ cũng từng nghe nói qua. Đầu bếp giỏi nhất nước hiện nay là Tôn Lập Xuân đã từng nói, trình độ của ông ấy không bằng Cổ Dục. Mà những con cá được Cổ Dục nuôi dưỡng, bọn họ đều có cơ duyên xảo hợp ăn qua.

Rượu Cổ Dục ngâm, bọn họ cũng uống qua. Trà Cổ Dục trồng, vậy càng là cực phẩm trong cực phẩm.

Hiện tại bọn họ còn biết, ngoại trừ những bản lĩnh này. Cổ Dục còn có những bản lĩnh về thư pháp, hội họa và âm nhạc. Theo lý mà nói, một người trẻ tuổi có tài năng như vậy, mà không kiêu ngạo thì đó gần như là không thể nào.

Giống như Quách lão sư đã nói, người trước ba mươi tuổi không kiêu ngạo, đại biểu cho người này không có tiền đồ. Nhưng mà một người mà sau ba mươi tuổi vẫn còn kiêu ngạo, vậy thì càng không có tiền đồ. Cổ Dục năm nay vừa mới có hai mươi lăm, nhưng hắn không để cho người khác cảm thấy hắn kiêu ngạo, ngược lại là tâm cảnh của hắn lại vô cùng lão làng. Người trẻ tuổi như vậy, đúng mà rất khó để người khác không thích.

Mấy người bên trong phòng bàn luận về hắn, Cổ Dục cũng không biết. Hắn chỉ đi theo Ngu lão sư thăm thú chuồng ngựa. Nói là chuồng ngựa, nhưng chỗ này không chỉ có các loại ngựa , mà còn có các loài động vật khác.

Nhiều nhất chính là chó, các loại chó tương đối thường gặp ở đây đều có, có rất nhiều giống chó khác nhau. Thực ra lúc đầu hắn muốn lai giống Núi vương, cũng từng nghĩ đến, muốn mang nó đến đây xem thử. Hắn thật sự rất thích giống chó vua, nhưng mà đáng tiếc là Vua Núi đã trực tiếp đi ra sau núi cướp về một người vợ.

Ngoại trừ chó, còn có đủ các giống mèo. Như mèo xanh, mèo lông ngắn mỹ, mèo bản địa, loại gì cũng có. Tiếp đó còn có rất nhiều thỏ, cáo, còn có khỉ . Và còn có một cái lồng chim, bên trong có rất nhiều loại chim khác nhau trong đó.

Chương 437. Cưỡi ngựa

Chương 437: Cưỡi ngựa

Người già ở thủ đô rất thích chơi mấy thứ này, trong đó thường thấy nhất là chim và côn trùng. Tôn lão sư hiểu biết nhất chính là côn trùng, Ngu lão sư cũng có hiểu biết về chim.

Nhưng mà phần lớn số chim trong này là bồ câu, thực ra bọn nó có giá trị không nhỏ. Bồ câu đúng là rất được chú trọng, nhưng mà Cổ Dục không có nghiên cứu sâu về nó. Hắn chỉ biết thịt bồ câu ăn rất ngon, bồ câu đưa thư, những thứ khác thì biết không nhiều.

Nghe lời Ngu lão sư nói thì bồ câu còn phân ra con nào để thi đấu, thưởng thức, biểu diễn, đều được xem trọng vô cùng.

Sau khi tham quan một ít lồng chim, sau đó Ngu lão sư còn mang Cổ Dục đi cưỡi ngựa. Trước kia Cổ Dục chưa từng cưỡi ngựa qua, nhưng cũng may kỹ thuật lái xe của hắn rất cao. Hơn nữa trước đó cũng câu được kỹ năng diễn xuất, cho nên hắn nhanh chóng nắm giữ được bí quyết. Lúc đầu hắn còn phải để cho đồ đệ của Ngu lão sư hỗ trợ dắt ngựa, nhưng khi tới giờ ăn cơm trưa thì Cổ Dục đã có thể cưỡi ngựa chạy chậm chậm rồi.

Nhưng mà nói thật, cưỡi ngựa chơi thì được, nhưng mà muốn nuôi ngựa thì thực sự không dễ lắm. Bởi vì cần phải bồi dưỡng tình cảm, mỗi ngày đều phải chải lông ngựa các kiểu. Cổ Dục không có nhiều thời gian như vậy, cho nên hắn cũng coi như chơi thử mà thôi.

Tuy nhiên vẫn có một số điều thú vị trong chuồng ngựa của Ngu lão sư, ví dụ như những con vệt màu xám tro mà ông ấy

nuôi. Đây là loại vẹt rất thông minh. Mặc dù vẻ bề ngoài của nó không được đẹp, xám xịt, nhưng mà bọn nó học nói tương đối nhanh.

Hầu hết mỗi con vẹt của Ngu lão sư đều biết nói chuyện, bởi vì chúng cũng là do bạn bè của ông đưa tới, trước đó cũng chỉ có một mình ông ấy nuôi. Bây giờ thấy Cổ Dục có hứng thú, ông lập tức nở nụ cười.

“Lão đệ, cậu thấy hứng thú đối với mấy con vẹt này sao? Vậy thì khi về đem một con đi.” Nhìn Cổ Dục, Ngu lão sư cười ha hả nói.

“Đem một con thì thôi đi, mấy con vẹt này quá thông minh, nếu như không nuôi từ nhỏ thì sẽ không thân. Tuy nhiên nếu như lúc nào tui nó đẻ trứng, có vẹt nhỏ, thì lúc đó có thể gửi cho tôi một con nha.” Nghe được Ngu lão sư nói, Cổ Dục cũng cười nói.

“Không thành vấn đề, đến lúc ấp nở ra, tôi sẽ cho người gửi qua cho cậu.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Ngu lão sư nở nụ cười. Đây đều là vấn đề nhỏ, không thể gọi là có chuyện gì cả.

Sau khi quyết định xong vấn đề, Cổ Dục cũng cùng Ngu lão sư đi đến phòng ăn. Sau khi đến nơi mới phát hiện tất cả mọi người đã ngồi vào vị trí, hơn nữa trà cũng đã dọn lên gần hết. Cổ Dục cùng Ngu lão sư ngồi vào chỗ ngồi, thì bữa ăn cũng chính thức bắt đầu.

Đàn ông ăn cơm, sao có thể không uống rượu.

Cho nên sau khi ngồi vào chỗ ngồi, chưa ai động đũa thì chén rượu thứ nhất cũng đã bắt đầu. Lúc bình thường Ngu lão sư và những người khác đa phần đều uống bia, nhưng mà ai kêu hôm nay Cổ Dục mang theo hai bình rượu ngâm đến chứ, cho nên không nói hai lời bọn họ lập tức uống rượu.

So với lần trước Ngu lão sư có chút keo kiệt thì lần này ông ấy đã hào phóng hơn nhiều. Mỗi người đều được nửa ly, tiếp đó mọi người cùng nâng ly uống cạn.

Uống xong rượu trắng thì chuyển sang uống bia, người cầm ly, người cầm chén, bầu không khí trên bàn rượu lập tức lên đến đỉnh điểm.

Khuôn mặt của những người trên bàn rượu cũng đã sớm đỏ bừng.

Vốn dĩ Cổ Dục còn lo lắng mình không quen với loại tiệc rượu này, bởi vì trước kia khi còn làm việc, hắn cũng thường xuyên tham gia các loại tiệc rượu. Nhưng kỳ thật lúc đó hắn cảm giác mình cùng các buổi tiệc rượu này không hợp nhau.

Nhưng loại tình huống đó, không có phát sinh ở đây.

Chủ yếu là bởi vì trước kia đi làm thì trong tiệc rượu Cổ Dục là người ngồi bồi, hắn cần phải nhìn sắc mặt của sếp và những người khác. Hắn chỉ là một nhân vật nhỏ có hay không có đều được, nhưng ở đây thì hắn không cần phải như vậy. Mặc dù những người trước mặt đều là trưởng bối, nhưng tất nhiên có thể ngồi cùng một chỗ uống rượu như vậy thì cũng không cần quan lớn nhỏ, tất cả mọi người đều bình đẳng.

Hơn nữa chủ yếu nhất là, trước kia hắn là nhân vật phụ, nhưng hôm nay hắn chính là nhân vật chính nha.

Việc uống rượu này, phải nhìn vào tử lượng.

Cổ Dục vốn dĩ đã uống rất khỏe, bây giờ lại còn uống ác hơn.

Người đầu tiên không chịu nổi là Mã lão sư. Dù sao vấn đề tuổi tác vẫn bày lù lù ra đó. Sau khi uống rượu để xong lại uống tiếp hai chai bia là đã cảm thấy nhiều. Sau đó đến lượt Ngu lão sư cũng phải đi tìm phòng nghỉ để nằm. Những người khác đều đang tuổi trẻ khỏe, cho nên uống thì vẫn phải uống.

Nhất là anh đề họ Ngô, thật sự uống rất giỏi. Nên trên bàn rượu liên tục thấy hấn ta giơ chén lên: “Đến nào, nâng chén lên! Uống!” hoặc là “Nào, uống một chén, cảm ơn anh Ngu hôm nay đã chiêu đãi, uống!”, một lúc sau lại “Uống thêm một chén, hôm nay thật may mắn được quen biết và làm bạn với anh Cổ đây, uống!”

Cứ một chén nối tiếp một chén, đến mức Cổ Dục cũng cảm thấy uống hơi nhiều rồi.

Phải biết là, với tố chất thân thể của Cổ Dục vào mùa hè có thể cùng Khổng Hạo Văn uống hơn hai mươi chai bia. Bây giờ ít nhất cũng có thể uống hơn ba mươi chai.

Kết quả là cứ thế mà uống liên tục.

Bắt đầu uống từ 12 giờ, uống một mạch đến hơn bốn giờ chiều thì tất cả mọi người đều say và cao hứng.

Đàn ông, nhất là đàn ông trung niên, lại còn là đàn ông trung niên có chuyện cũ thì khi uống rượu đến một lượng nhất định bọn họ sẽ bắt đầu muốn ca hát.

Đã thế hôm nay ở đây còn có ca sĩ. Ngu lão sư vẫn là phó hội trưởng hiệp hội Rock N Roll. Cũng không biết là ai bắt đầu trước, sau đó bọn họ đã cùng nhau hợp xướng.

Nhưng cũng may, bọn họ không hát mấy bài cũ rích như Hồng Nhạn gì đó. Hơn nữa ngũ âm của bản thân vẫn rất đầy đủ nên cũng không khó nghe. Tuy nhiên Cổ Dục lại không biết đây là bài hát gì bởi vì hấn cũng không hiểu rõ lắm về dòng nhạc Rock n’ Roll này.

Chương 438. Ngôi sao

Chương 438: Ngôi sao

Như đã nói trước kia, Cổ Dục không đi quán bar. Mà cái loại nhạc Rock N' Roll này cần phải hát như gào lên. Lần đó Cổ Dục cũng gào lên, sau khi thức dậy thì bị suy nhược thần kinh. Cho nên hắn không gào nổi, hắn cũng không thể nào động vào cái loại nhạc Rock n' Roll này.

Nhưng hắn không động vào thì không có nghĩa là người ta sẽ quên đi hắn.

Sau khi mọi người hát xong mấy bài mà Cổ Dục chưa nghe bao giờ, lúc này ca sĩ Rock n roll bên kia đốt lên một điệu thuốc.

“Ui cha, tôi quên mất, Cổ lão đệ vẫn còn ở đây. Cổ lão đệ có tác phẩm gì hay thì biểu diễn cho mọi người nhìn qua đi nào!”

“Đúng! Tôi còn chưa biết là cậu biết hát nữa đấy, tôi từng nghe qua bài “Hương lúa”, nghe rất êm tay nhưng từ nhiều quá tôi không nhớ được.” Nghe thấy người này nói, Ngu lão sư cũng chậm chạp tiếp lời. Sau đó lôi kéo Cổ Dục vừa cười vừa nói.

“Hát à! Được thôi! Nhưng trong trường hợp này bài hát “Hương lúa” không phù hợp. Có ghita hay không? Để tôi hát cho mọi người nghe bài khác.” Nếu như là bình thường, mọi người nói như vậy thì Cổ Dục cũng sẽ đáp là không biết hát. Nhưng mà chẳng phải bây giờ đang có hơi rượu sao, nghe thấy những lời này đương nhiên là cũng muốn thể hiện rồi. Cho nên Cổ Dục đành vỗ ngực, vẻ mặt thành thật đáp.

“Có nha! Ai đó! Đi lấy hộ cái xem nào!” Nghe thấy Cổ Dục muốn hát, còn muốn dùng ghita, Ngu lão sư lập tức nói với đệ tử của mình đi đến chỗ để ghita, cầm một chiếc ghita cũng không tệ rồi mang đến.

Cổ Dục nhìn chiếc ghita được đưa đến, cũng không khách sáo, trực tiếp cầm đàn lên đánh. Nhìn thấy động tác của Cổ Dục, lúc này vị ảnh đế họ Ngô bên cạnh cũng đứng dậy, cầm điện thoại.

“Huynh đệ, không ngại anh quay lại chứ?” Nhìn ảnh đế có ý hỏi một câu, Cổ Dục tất nhiên sẽ không thêm đề ý chuyện này.

“Đừng nói là quay lại, mấy người muốn hát chung luôn cũng được. Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” Cổ Dục phát phát tay tùy ý nói.

“Phát trực tiếp cũng được sao?” Tôn lão sư ở bên cạnh nghe lời này cũng cười nói.

“Cũng được!” Nhìn Tôn lão sư nở nụ cười, Cổ Dục cũng nhẹ nhàng gảy dây đàn một cái.

Trong đầu của hắn đang nhanh chóng nghĩ xem bây giờ nên hát cái gì. Cuối cùng trong đầu hắn cũng xuất hiện một vài ca khúc vốn không thuộc về thế giới này. Tuy nhiên những ca khúc này cũng không miêu tả gì, có một vài bài thuộc dòng nhạc Rock n Roll nhưng Cổ Dục cũng không thích lắm.

Sau khi điếm qua một lượt mấy ca khúc trong đầu, đột nhiên Cổ Dục “tìm” thấy một bài hắn vẫn hay hát. Bài hát này cũng là Rock n Roll nhưng lại không quá gắt, hơn nữa hắn còn rất thích.

Theo ca khúc hắn chọn, Cổ Dục bắt đầu đánh đàn. Thanh âm đầu tiên của ghita vang lên, người trên bàn rượu đều nhìn

hắn. Nhất là vị ca sĩ kia, gương mặt đầy kinh ngạc, người trong nghề vừa nhìn đã biết hắn có làm được hay không.

Người khác có thể không biết nhưng hắn thì biết. Cổ Dục đánh đàn ghita cũng có thể coi là người trong nghề. Nhưng hắn còn chưa kịp kinh ngạc hoàn toàn thì Cổ Dục đã nhẹ nhàng hát lên.

“Ngôi sao sáng trên bầu trời đêm

Có thể nghe rõ hay không lời tôi...

Có người đang ngắm nhìn em...

Đáy lòng cô độc với câu thơ dài...

.....

Tôi cầu nguyện để có một trái tim trong sáng hoà vào dòng lệ trên đôi mắt.

Hãy cho tôi thêm can đảm và dũng khí.

OH! Vượt qua những mĩa mai để đến ôm em!

Bất cứ khi nào tôi không thể tìm thấy ý nghĩa của sự tồn tại, bất cứ khi nào tôi bị lạc trong bóng tối.

OH!

Bầu trời đêm hãy sáng lên, xin chỉ dẫn tôi tới gần em...”

Khi âm thanh của Cổ Dục bao hàm cả tình cảm và sự tang thương, nhưng đồng thời lại trong sáng rõ ràng vang lên, tất cả mọi người đều cảm giác thân mình bị chấn động. Sau đó cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trên người mình đều dựng đứng cả lên.

Cái cảm giác nổi da gà kia, lập tức bao lấy toàn thân họ.

Dường như Cổ Dục đang ngồi đó lúc này không còn là Cổ Dục nữa. Mà là một thiếu niên chỉ có một niềm tin duy nhất,

nhưng cũng là thiếu niên khiến họ mê mang.

Nhưng ngoại trừ sự mê mang thì thiếu niên cũng có sức mạnh của riêng mình, hấn bốc đồng. Bên trong sự hung hãn của hấn lại có tình yêu, loại cảm giác này rất khó nói được.

Đối với người theo đuổi nhạc Rock n Roll của thế hệ trước, Rock n Roll không chỉ để phục vụ cho việc nhảy múa. Cũng không phải công cụ phát tiết cho những người kia, mà là muốn thay lời người để nói những tâm tư bị giấu kín.

Từng lời ca của Cổ Dục dường như nói cho mọi người biết, đây chính là tính cách của hấn! Chính là bản thân hấn!

Sau khi ca khúc kết thúc, trên bàn rượu hoàn toàn sừng sốt mất ba giây, sau đó mọi người bắt đầu vỗ tay. Mà trong mắt bọn họ cũng rơm rớm nước mắt.

“Ôi chà! Lớn tuổi rồi, vừa mới nghe đã muốn rớt nước mắt, ha ha ha. Nhưng không thể không nói, bài hát này của cậu rất tuyệt. Đúng rồi! Gần đây tôi có tham gia một bộ phim, nhưng vẫn chưa tìm được bài hát chủ đề. Tôi cảm giác bài hát này của cậu khá là thích hợp.” Người đầu tiên tỉnh lại chính là ảnh đế họ Ngô. Sau khi tắt chức năng quay phim của điện thoại, vừa vỗ Cổ Dục một cái vừa hưng phấn nói.

“Nếu như cảm thấy thích hợp thì cứ lấy đi, ha ha ha.” Nghe được lời nói của ảnh đế họ Ngô, Cổ Dục cũng bắt đầu cười. Hấn cũng không quá để ý đến mấy bài hát này. Mặc dù hấn có kỹ năng đàn và hát bậc thầy có thể khiến người ta cảm thấy như là hấn đang kể một câu chuyện vậy.

Nhưng thật ra cái này đối với hấn cũng chẳng có cảm giác gì...

“Anh yêu à, anh lại hot rồi!” Khi Cổ Dục được học trò của Ngu lão sư lái xe đưa trở về, vừa mới bước vào cửa nhà Triệu Hàn thì Triệu Hàn đã nhào đến, hưng phấn nói.

“Hả? Cái gì hot?” Ôm Triệu Hàn, Cổ Dục vuốt vuốt mặt mình, có chút nghi hoặc hỏi. Thật sự hắn không biết là cái gì hot.

Chương 439. Rối rắm của Triệu Hàn

Chương 439: Rối rắm của Triệu Hàn

Hôm nay hắn uống rất vui vẻ, đương nhiên uống cũng không ít. Cho nên hắn cũng không hiểu là Triệu Hàn đang nói cái gì. Nghe lời nói của Cổ Dục, Triệu Hàn cũng không thèm để ý, cười hì hì đỡ hắn đến sô pha. Sau khi đưa cho hắn một cốc nước thì cầm điện thoại của cô mở ra cho hắn xem.

Trên điện thoại của cô là giao diện có tích xanh của vị ảnh đế họ Ngô. Bên trên đang phát dáng vẻ của Cổ Dục khi đang hát. Cổ Dục nhìn thoáng qua, khá lăm, bài hát này đúng thật là đã bùng nổ. Hơn hai triệu lượt xem, hơn bảy chục ngàn bình luận.

Đoán rằng rất nhanh sẽ lên hot search.

“Anh yêu, anh thật giỏi quá đi!” Nhìn Cổ Dục, trong mắt Triệu Hàn tươi như nở hoa. Người ta đã nói khi yêu, trí thông minh của phụ nữ sẽ trở về con số âm mà.

Rõ ràng bây giờ Triệu Hàn đang có biểu hiện này, đương nhiên chủ yếu cũng là vì liên quan đến việc tên Cổ Dục này quá trâu bò, dường như không có việc gì là hắn không làm được. Đúng là quá lợi hại.

“Ha ha ha! Nói bằng giọng Đông Bắc luôn rồi kìa! Anh giỏi như vậy có muốn thưởng gì cho anh hay không?” Nghe lời nói của Triệu Hàn, Cổ Dục sờ sờ lên tóc cô nói.

Vốn dĩ Cổ Dục chỉ định trêu đùa một chút, nhưng sau khi nghe lời nói của Cổ Dục, khuôn mặt Triệu Hàn lại đỏ lên, sau

đó từ từ tiến đến gần rồi mở ra thời gian trao thưởng...

Một đêm qua đi, nháy mắt đã đến ngày hôm sau.

Sáng ngày hôm sau, khi Cổ Dục vào nhà vệ sinh rửa mặt. Triệu Hàn bị giăng co cả đêm cũng đã tỉnh lại. Nhưng mà chuyện đầu tiên cô làm sau khi tỉnh giấc lại là xem hot search. Quả nhiên, bài hát kia của Cổ Dục trực tiếp vọt lên vị trí thứ nhất.

Vị trí thứ hai là một vị tiểu thịt tươi nào đó công bố chuyện tình cảm. Thứ ba là một vị minh tinh nào đó tung hàng hiệu...

Thấy những thứ này, Triệu Hàn không khỏi nở nụ cười. Đoán chừng hai người kia có nằm mơ cũng không ngờ tin tức mình vất vả mới làm ra được cứ thế mà bị đẩy xuống.

Mở hot search đầu tiên ra, một lần nữa nhìn Cổ Dục đang đàn hát, mặt mũi Triệu Hàn tràn đầy vui vẻ. Có lẽ đây chính là tình yêu...

“Nhưng mà, thật tiếc, loại cảm giác này lại không kéo dài được bao lâu. Đến cùng thì mình còn muốn duy trì hay không đây?”

Một lát sau, sau khi hot search đầu tiên phát hết, Triệu Hàn nhìn về hướng nhà vệ sinh chông cằm mà suy tư.

Bây giờ cô vô cùng rối rắm, một mặt cô rất muốn ở chung một chỗ với Cổ Dục. Nhưng cô cũng biết rằng, Cổ Dục không thể nào vì mình mà ở lại thủ đô.

Chưa nói đến ba người Tống Minh, Lý Vân Vân, Lâm Lôi, cho dù là cô thì cũng sẽ không nguyện ý để Cổ Dục vứt bỏ sự nghiệp ở quê mà ở lại bên cạnh mình.

Mà đi theo Cổ Dục trở về thì cô lại không quá cam tâm.

Cái này không liên quan gì đến chuyện tiền bạc.

Cô dốc sức ở thành phố lâu như vậy, tuy rằng người đàn ông của cô sẽ không để cô lo lắng về chuyện tiền bạc. Nhưng cứ xám xịt như thế này trở về cô vẫn cảm thấy có chút không cam lòng.

“Haizz, trước hết cứ giữ nguyên như thế này đã. Để xem thế nào đã, qua năm nữa rồi nói tính sau.” Suy nghĩ một hồi lâu, đến tận khi tiếng rửa mặt trong nhà vệ sinh kết thúc, Triệu Hàn mới ôm đầu nhỏ giọng nói, đồng thời trong lòng cũng hạ quyết tâm.

Nhưng lúc cô chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh rửa mặt thì điện thoại trên đầu giường của Cổ Dục lại đột nhiên vang lên.

Cổ Dục, nếu như bạn nói hần không cần bã thì không có khả năng, nhưng nói hần cần bã ư, lắm lúc hần lại biểu hiện rất vô tư. Được rồi. Đây chính là một tên cần bã vô tư.

Cổ Dục chỉ có một cái di động, không giống như phần lớn nam nhân đều có hai cái. Một cái cho công việc, một cái cho việc riêng tư.

Hơn nữa điện thoại di động của hần tất cả nữ nhân của hần đều có thể dùng vân tay của mình để mở. Điện thoại di động của hần đều lưu vân tay của các cô gái. Các cô lúc nào cũng có thể xem nội dung trong di động của Cổ Dục. Nhưng thật ra, khi bạn thản nhiên như vậy các cô ấy lại không tình nguyện đi tra xét. Đây có phải là một loại phản tâm lý hay không thì Cổ Dục không biết.

Bởi vì hần căn bản cũng không để ý những chuyện nhỏ nhặt này.

Triệu Hàn nhìn điện thoại của Cổ Dục, bên trên hiển thị tên gọi không phải của ai khác mà chính là của Lương Tuyết. Khi nhìn thấy cái tên này, Triệu Hàn bất giác mím môi.

Thật ra cô quen biết Cổ Dục coi như là thông qua Lương Tuyết, hai cô cũng là bạn thân của nhau. Hơn nữa, cô cũng biết Lương Tuyết có chút để tâm đến Cổ Dục, mà bây giờ mình lại đoạt mất anh ấy, trong lòng cô cũng có chút chột dạ.

Nhưng mà điều này cũng không thể trách Triệu Hàn. Ai bảo Lương Tuyết gần đây quá bận rộn công việc chứ.

Kể từ lúc Cổ Dục cho cô một bài hát, chỗ nền tảng livestream của Lương Tuyết và những tài nguyên kia dồn dập đổ lên đầu cô.

Không chỉ có ghi âm bài ‘hồng chiêu nguyện’ kia, còn có quay MV.

Còn tung lên mạng những đoạn vũ đạo, gây không ít tiếng vang trong cả giới vũ đạo bình thường lẫn giới vũ đạo cổ trang.

Mà cũng vì bài hát này hot lên mà cô ấy cũng bắt đầu bận rộn.

Không nói đến những cái khác, ít nhất là đi lưu diễn nhiều hơn. Gần đây nhất cô còn đi quay chương trình bên Thượng Hải cho nên không biết Cổ Dục đã đến thủ đô. Đoán rằng cuộc điện thoại này có lẽ để hỏi thăm.

“Dục à, điện thoại của tiểu Tuyết.” Do dự một chút, Triệu Hàn vẫn cầm lấy điện thoại di động, bước nhanh vào phòng vệ sinh rồi đưa điện thoại cho Cổ Dục lúc này đang cạo râu.

“À, nhận đi, ấn chế độ rảnh tay là được.” Nhìn bọt ngoài miệng mình, Cổ Dục cũng cười nói, không có ý kiêng dè Triệu Hàn.

“Được rồi.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Triệu Hàn cũng cười, không thể không nói, Cổ Dục làm vậy thì Triệu Hàn cảm thấy vô cùng yên tâm.

“Alo, Cổ Dục à, anh bây giờ đang ở thủ đô phải không?”

Điện thoại vừa mới bắt máy, Lương Tuyết bên kia đã vội vàng hỏi.

Chương 440. Phương Lượng

Chương 440: Phương Lượng

“Đúng vậy, bây giờ tôi đang ở thủ đô.” Nghe lương tuyết nói, Cổ Dục cũng trả lời lại.

“Ôi ôi, anh đến lúc nào cũng không nói với tôi một tiếng. Lần trước lúc tôi đến nhà anh, anh cũng không nói gì. Nếu tôi biết anh ở thủ đô, tôi cũng sẽ không ra ngoài. Anh còn ở đây bao lâu nữa vậy?” Nghe thấy Cổ Dục trả lời, Lương Tuyết bên kia cũng lập tức đáp.

“Ở bao lâu à? Cũng không ở được lâu đâu, mấy hôm nữa là phải về rồi.” Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi nói với Lương Tuyết.

Quả thật, vốn dĩ hắn cũng không định ở lại thủ đô này quá lâu. Hắn đến vốn là vì tránh khói đốt, thuận tiện cũng đi bán bình sứ cổ. Bây giờ không chỉ bán được bình sứ còn kiếm lời không ít cổ phần của Phi Tuyết Các, bây giờ hắn thật sự không còn việc gì.

Tiếp theo là lúc đi tụ tập một chút với Phương Lượng, xong rồi hắn cũng nên trở về...

“Anh phải chờ tôi, anh nhất định phải chờ tôi về đây. Bên tôi còn có hai ngày thôi, đến lúc ấy là về rồi, anh nhất định phải chờ tôi!”

Nghe Cổ Dục nói, Lương Tuyết bên kia cũng lập tức nóng lòng nói.

Lương Tuyết bây giờ không giống như những tiểu thị tươi đang hot khác. Rất nhiều tiểu thị tươi là do các công ty quản

lý bồi dưỡng.

Bọn họ bắt đầu từ khi là luyện tập sinh đã ăn của công ty, ở của công ty. Bản lĩnh của bọn họ cũng đều là do công ty dạy, cho nên bọn họ cần ký hợp đồng quản lý rất hà khắc để bồi thường lại tiền đầu tư và nuôi dưỡng của công ty đối với bọn họ.

Thật ra điều này cũng có thể giải thích, nó giống như học trò thời cổ đại vậy. Dập đầu một cái là báai đối phương làm thầy, vậy thì sau khi ăn của thầy, ở của thầy rồi xuất sư phải ở lại làm việc cho thầy ba năm. Để bù lại ân dưỡng dục và dạy bảo trong khoảng thời gian này.

Sau đó mới có thể bay một mình.

Mặc dù cái này bây giờ đã biến thành hợp đồng, nhưng cũng tương tự như trong quá khứ mà thôi.

Đây cũng là lý do vì sao phần hợp đồng thứ hai của các tiểu thit tươi, lại khác hoàn toàn với phần thứ nhất. Đương nhiên, tuy rằng Lương Tuyết có giá trị nhan sắc cùng đáng về đỉnh cấp, nhưng đồng thời cô cũng có thực lực và nhân mạch tương đương.

Đừng quên, trước kia cô từng tham gia đội tuyển quốc gia, thực lực của cô thì không thể bàn cãi. Cái cô thiếu chính là một tác phẩm, một điểm mấu chốt nữa là nguyện ý hi sinh cơ thể của chính mình để đổi lấy sự ủng hộ vô điều kiện của người khác.

Nhưng bây giờ có Cổ Dục tồn tại, để cho cô có tác phẩm đó chính là điểm mấu chốt. Bản chất của tư bản chính là kiếm tiền, khi thực lực phần cứng và mềm của cô đều đồng thời đạt tiêu chuẩn.

Tất nhiên những tư bản đó sẽ tự quán lấy cô. Hơn nữa cô còn không giống như những tiểu thit tươi kia, cô có quyền tự

chủ.

“Được rồi, chờ cô trở lại rồi nói.” Nghe thấy Lương Tuyết ở đầu dây bên kia nóng lòng như vậy, Cổ Dục cũng mỉm cười, chờ lâu thêm hai ngày cũng không sao. Dù sao thì hấn cũng rất thân quen với Lương Tuyết.

Sau khi nhận được câu trả lời chính xác của Cổ Dục, Lương Tuyết cũng vui vẻ cúp điện thoại. Cổ Dục thì tiếp tục cạo râu. Nhìn Cổ Dục đang cạo râu, Triệu Hàn cũng đang suy nghĩ chuyện liên quan giữa mình và Cổ Dục, còn có cả Lương Tuyết nữa...

Tuy nhiên cô cũng không nghĩ quá lâu, bởi vì sau khi Cổ Dục cạo râu xong là đến lượt cô rửa mặt. Sau khi rửa mặt xong, cô và Cổ Dục đi ra ngoài dạo phố.

Cổ Dục hẹn Phương Lượng ăn cơm vào trưa ngày mai. Dù sao Phương Lượng không giống như Cổ Dục, hấn là người kiếm tiền lời của người khác, nên không nghỉ ngơi cũng không sao.

Cho nên hôm nay, hấn chuẩn bị bồi Triệu Hàn chơi đùa thật tốt.

Mặc dù Cổ Dục đã cho Triệu Hàn 1 triệu, nhưng hôm nay hấn cũng tiêu không ít tiền.

Bởi vì hấn cảm thấy Triệu Hàn bây giờ hình như cũng không muốn về thôn Cổ Gia cùng mình. Nếu đã như thế, cho cô ấy thêm một chút tiền cũng không đến nỗi bị chỉ trích quá nhiều.

Buổi sáng bọn họ đi dạo phố trước, mua quần áo, quay đi quay lại đã tiêu mất của Cổ Dục hơn 600 ngàn. Nhìn đáng về Cổ Dục lúc dùng tiền, Triệu Hàn cảm giác có hơi tự ti, nhưng mà rất nhanh cô đã vui mừng hơn.

Bởi vì buổi chiều, Cổ Dục lại đi mua cho cô một cái xe.

Triệu Hàn thật ra cũng có xe, nhưng mà xe của cô không khác gì để thay đi bộ cả.

Làm nghề này của bọn cô không thiếu xe, dù sao thì rất nhiều người mẫu ở bên ngoài cũng làm thêm một nghề chuyên nghiệp khác, đó là làm tiểu tam. Nếu là được những người có tiền bao nuôi, trên cơ bản những người này đều sẽ lái MASERATI.

Mà với người có chút danh tiếng nhưng lại bên ngoài vòng, mặc dù thu vào không bằng được những người tiểu tam chuyên nghiệp kia, nhưng được cái là tự do. Bọn họ cơ bản đi lại cũng là một số loại xe như Nissan, BMW,...

Nhưng mà mặc dù Triệu Hàn cũng coi như là được Cổ Dục bao nuôi, thế nhưng Cổ Dục cũng không mua cho cô một cái xe thể thao như Ferrari... mà hần mua cho cô là một chiếc Mercedes G class.

Cũng không biết có phải gần đây Cổ Dục mở miệng ra là G class đến nghiện rồi hay không, mà so với Land Rover thì hần lại thích những đường nét cường tráng trên thân xe này hơn.

Thủ đô có một điểm cực kì tốt đó là chỉ cần có tiền thì chẳng có gì là vấn đề.

Mua xe, chuyển khoản, sau đó có thể trực tiếp thử xe, ký bảo hiểm, lấy giấy phép tạm thời, lái xe đi. Đi đến sở GTVT làm giấy tờ, làm một lần là xong hết, không giống như bên thị trấn chỗ hần bên kia, mua một chiếc xe còn phải chờ kéo từ trên thành phố về.

Buổi sáng mua quần áo, buổi chiều mua xe, tính vào cũng hơn hai triệu. Đương nhiên, lúc buổi tối Triệu Hàn cũng như tình như nước. Mặc dù cô theo Cổ Dục cũng không phải vì tiền của hần, nhưng không thể không thừa nhận một điều là khi nam nhân tiêu tiền, mị lực tăng thêm rất nhiều.

Lại là một đêm không biết xấu hổ đi qua, ngày thứ hai lúc hai người Cổ Dục bọn họ thức dậy cũng đã gần đến giữa trưa. Sắp xếp một chút, Triệu Hàn lái xe chở Cổ Dục ra chỗ hẹn với Phương Lượng ăn cơm trưa.

Chương 441. Lương Tuyết trở lại

Chương 441: Lương Tuyết trở lại

Bởi vì Phương Lượng cũng đưa theo bạn gái cho nên hôm nay Triệu Hàn cũng đi cùng. Khi hai người đỗ xe trước một nhà hàng, đúng lúc nhìn thấy Phương Lượng và một cô gái bước xuống từ một chiếc xe Camry cách đó không xa.

Lúc bọn họ xuống xe cũng vừa nhìn thấy được Cổ Dục. Khi Phương Lượng nhận ra Cổ Dục và bắt gặp Triệu Hàn bên cạnh Cổ Dục thì không khỏi sửng sốt một chút.

Được nha, hóa ra cậu ta cũng có thất tình lục dục. Thật ra hôm nay Phương Lượng hẹn Cổ Dục đi ăn cơm cũng có một chút tâm tư muốn khoe khoang, dù sao hẳn thấy mình cũng không tệ.

Cửa xe mở ra, dáng dấp bạn gái của hắn cũng không tệ, nếu theo như tiêu chuẩn của Cổ Dục, cũng phải cao 1m70 coi như là một người đẹp.

Theo hắn, so với những người bạn học cùng đại học trước kia, mình cũng không tệ. Dù sao bây giờ mình cũng đã đứng vững gót chân tại thủ đô. Mặc dù vẫn chưa mua được phòng, nhưng xe là tự mình mua lấy. Hơn nữa thu nhập hiện tại cũng không ít, tiếp đó tìm bên cạnh một người vợ thuộc gia đình tầm trung trở lên. Anh ta cũng đã khá hài lòng.

Nhưng châm ngôn nói rất hay, người so với người tức chết người. Không so sánh sẽ không có tổn thương.

Bây giờ xem ra, Cổ Dục người ta thế nhưng ngồi xe Mercedes G class. Người đẹp bên cạnh cũng quá ấn tượng, cao 1m75, giá trị nhan sắc phải đạt 98 điểm. Chỉ cần đứng ở chỗ đó đã đủ hấp dẫn ánh mắt người khác. Loại tồn tại như vậy đủ làm cho Phương Lượng vốn có ý định muốn khoe khoang một chút bị dập tắt suy nghĩ trong nháy mắt.

Tuy nhiên cũng may, anh ta tới khoe khoang chỉ là việc phụ, chủ yếu đến vẫn là vì ôn chuyện cũ. Cho nên trong nháy mắt anh ta đã điều chỉnh xong trạng thái, mỉm cười nghênh đón Cổ Dục.

“Nhóc con này được nha, quá lợi hại, lại còn lái cả Mercedes G class? Vị này là em dâu sao?” Phương Lượng đi đến trước mặt Cổ Dục, hai người đều đâm một cái vào ngực đối phương. Đương nhiên là chẳng dùng bao nhiêu sức.

“Đúng vậy, nhìn anh cũng không tệ nha!” Nhìn Phương Lượng, Cổ Dục cũng bắt đầu cười, sau đó hai người đi song song về phía quán ăn mà Phương Lượng đã đặt bàn trước.

Hôm nay không nói chuyện khác, chỉ là chuyện bạn cũ gặp nhau đã đủ để uống chúc mừng một phen.

Không cần phải nói, chắc chắn không thể thiếu rượu.

Chương 408: Lương Tuyết trở về.

Buổi trưa cùng Phương Lượng uống một bữa say sưa. Hai người coi như là nhiều năm không gặp, vừa nhìn thấy đã có rất nhiều lời muốn trò chuyện, đàn ông đôi khi ở trên bàn rượu nổi hứng lên nghiêm nhiên không kém hơn phụ nữ là bao nhiêu.

Bữa cơm này, bọn họ uống từ giữa trưa đến tận tối. Buổi chiều, Triệu Hàn và bạn gái Phương Lượng ngây ngốc mãi nên có chút nhàm chán. Cổ Dục cố ý bảo Triệu Hàn đưa bạn gái

Phương Lượng đi dạo phố một lát, lúc phụ nữ đi dạo phố cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Về phần Cổ Dục và Phương Lượng tất nhiên là tùy tiện để bọn họ uống.

Uống xong bữa trưa thì uống bữa chiều, sau khi uống xong bữa chiều lại tìm một quán nướng không tồi để bắt đầu uống bữa tối, Cổ Dục cũng không biết mình đã uống bao nhiêu rượu bia.

Dù sao cuối cùng thì vẫn là Triệu Hàn mang hấn trở về, hấn cũng đã thành như vậy thì đừng nói là Phương Lượng.

Sáng hôm sau Phương Lượng gọi điện thoại nói hôm nay anh ta đã xin nghỉ phép, thật sự là uống không dừng được. Cổ Dục cũng chỉ có thể mỉm cười.

Chuyện này đối với anh và Phương Lượng mà nói cũng chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn. Sau ngày hôm nay, Phương Lượng còn phải đi làm còn chuyện Cổ Dục muốn về nhà cũng phải lên lịch trình.

Tuy nhiên trước khi về nhà, còn phải chờ Lương Tuyết quay lại.

Sau khi ở nhà với Triệu Hàn một ngày thì nhận được tin nhắn của Lương Tuyết rằng chiều nay cô ấy sẽ trở về.

Nhưng mà đối với việc Lương Tuyết trở về, Triệu Hàn cũng không có biểu hiện quá mức vui vẻ.

Rõ ràng cô đang lo lắng chuyện giữa mình và Cổ Dục. Cô biết Lương Tuyết cũng thích Cổ Dục, nhưng mình cũng thích Cổ Dục. Thật ra cô cũng không có cảm giác mình làm gì không đúng, nhưng trong lòng tóm lại là vẫn có một chút chột dạ.

Bắt đầu từ sáng nay, cô cứ cầm điện thoại di động gửi tin nhắn. Cổ Dục nhìn lướt qua, phát hiện cô đang gửi cho Lương Tuyết thì cũng không để ý. Cô gửi cái gì Cổ Dục thật sự không biết, không có cách nào. Bởi vì cái tên này là thằng nam nên hẳn thật sự không biết cảm giác của Lương Tuyết, dù sao hẳn vẫn luôn đem ba ảo giác lớn của đời người treo bên miệng.

Cho nên thật ra trong nội tâm hẳn cũng chỉ coi Lương Tuyết là bạn bè mà thôi. Đương nhiên, nếu Lương Tuyết muốn cưỡng ép cái gì đó, đoán chừng tính cách ôn nhu do dự của hẳn sẽ chiếm thế thượng phong. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, ít nhất hiện tại hẳn cái gì cũng không biết.

Nhìn thời gian cũng đã gần đến giờ, lúc này Cổ Dục và Triệu Hàn cùng đi đón Lương Tuyết.

Xe của bọn họ dừng ở bãi đỗ xe, hai người cùng đi vào nhà chờ để đợi Lương Tuyết đi ra. Thời gian Cổ Dục tính vẫn tương đối chuẩn.

Ở chỗ này chờ không bao lâu đã nhìn thấy Lương Tuyết đi cùng hai người khác đi ra từ lối ra. Hai người này, một người là người đại diện của Lương Tuyết, một người là trợ lý của cô.

Mặc dù người đại diện này cũng không giống như người đại diện trong phim truyền hình, phim ảnh hay tiểu thuyết. Nhưng cô ta cũng không có quyền quản lý Lương Tuyết, cho nên sau khi Lương Tuyết nhìn thấy Cổ Dục và Triệu Hàn thì lập tức nói với người đại diện một vài câu. Tiếp đó cô ấy lập tức dẫn trợ lý của Lương Tuyết rời đi.

Mà Lương Tuyết cũng cười đi đến bên cạnh Cổ Dục, đầu tiên là cô nhìn về phía Cổ Dục. Nhưng khi cô nhìn về phía Triệu Hàn, ánh mắt lại không còn một chút dễ chịu như xưa nữa. Mà Triệu Hàn cũng xấu hổ mà nở nụ cười ngượng ngùng, sau đó lặng lẽ chỉ chỉ Cổ Dục.

Nhìn động tác của cô, Lương Tuyết một lần nữa hít sâu một hơi, sau đó nhìn về phía Cổ Dục.

“Tốt quá, anh còn chờ tôi trở về, nếu anh dám ngay cả mặt tôi cũng không gặp, đến lúc đó tôi sẽ trực tiếp giết đến tận nhà anh.” Nhìn Cổ Dục, Lương Tuyết cười nói.

Chương 442. Hẹn nhóm

Chương 442: Hẹn nhóm

“Được thôi, cũng không phải cô không biết tôi ở đâu, lúc nào tôi cũng hoan nghênh.” Nghe Lương Tuyết nói như vậy, Cổ Dục cũng không thêm để ý đồng thời nở nụ cười. Tính cách hiện tại của hắn đã tốt hơn không ít so với mấy tháng trước. Mấy tháng trước, hắn là một người rất ghét phiền toái.

Tốt nhất là người khác đừng đến tìm hắn, nếu như hắn cảm thấy cô đơn, vậy thì hắn sẽ đi tìm người khác chơi. Không thể không nói, loại ý nghĩ lấy bản thân làm trung tâm thật ra rất là không đúng.

Nhưng sau khi có Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân, thật ra chủ yếu nhất vẫn là Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, còn có đám thú cưng nhà hắn tiến vào cuộc sống của hắn thì tính cách vốn có chút quái gở này của Cổ Dục đã biến hóa rất nhiều.

Ít nhất hiện tại hắn sẽ chủ động mời người khác đến nhà hắn chơi.

“Anh nói đó nha, chờ tôi rảnh rồi đã.” Nghe Cổ Dục nói vậy thì Lương Tuyết cũng nở nụ cười, sau đó chỉ vào Cổ Dục nói.

“Tôi nói này, bây giờ cô đang là một ngôi sao lớn, có quỹ mới biết khi nào cô rảnh.” Nhìn Lương Tuyết, Cổ Dục cũng tùy ý đáp.

“Dừng! Tôi thì tính là ngôi sao gì chứ? Anh nhìn xem khi tôi trở về ngay cả người đón cũng không có. Tôi cũng không phải là ngôi sao có lưu lượng fan gì, bọn họ cần ngôi sao nổi

tiếng nhanh để điên cuồng mà kiếm tiền cho họ, phòng khi độ hot giảm đi thì cái gì cũng không còn. Nhưng mà tôi thì không cần như vậy, thời gian của tôi đều là tôi tự mình sắp xếp.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Lương Tuyết cũng không thêm đề ý mà nói.

Lại nói tiếp, với thân phận hiện tại của cô, đúng là có chút hỗn loạn. Nhưng không thể không nói, người có thực lực, có giá trị nhan sắc, chính là có thể tùy hứng như vậy.

Sau khi đón Lương Tuyết, nhóm người Cổ Dục đi ăn cơm trước.

Nhưng đang ăn cơm, khi Cổ Dục đi WC thì Lương Tuyết cùng Triệu Hàn vốn còn đang cười hì hì lại đột nhiên giấu đi nụ cười trên mặt.

“Tiểu Tuyết...” Do dự một chút, Triệu Hàn chủ động nói chuyện với Lương Tuyết.

“Triệu Hàn, trước hết đừng nói những thứ này, ngày mai chờ Cổ Dục đi rồi thì mình sẽ đến nhà cậu rồi nói sau.” Nghe được Triệu Hàn muốn nói cái gì, Lương Tuyết trước tiên dùng tay cắt ngang lời cô, sau đó nghiêm túc nói.

Nghe Lương Tuyết nói như vậy, Triệu Hàn cũng há miệng, sau đó đành ngậm miệng lại. Được rồi, nói bây giờ nhất định sẽ ảnh hưởng đến tâm tình, nếu thật sự để Cổ Dục phát hiện ra cái gì lại lo lắng như vậy thì không tốt.

Cho nên hai người phụ nữ lại một lần nữa đem tâm sự đè xuống. Không khí có chút âm ắng, mãi cho đến khi Cổ Dục trở lại thì các cô mới lại vui vẻ lên.

Đối với chuyện này tuy rằng Cổ Dục cũng cảm giác được có chút quái lạ, nhưng hẳn cũng không nói thêm gì, bởi vì hẳn cũng không biết mấy thứ này rốt cuộc kỳ lạ ở đâu...

Bữa cơm ăn đến hơn tám giờ tối, sau khi Cổ Dục và Triệu Hàn đưa Lương Tuyết về nhà thì bọn họ cũng trở về nhà. Nhìn xe Cổ Dục và Triệu Hàn dần biến mất, ánh mắt Lương Tuyết vốn vẫn luôn cười cũng trở nên có chút mất mát.

Cô nhẹ nhàng cắn môi một cái, cũng không nói thêm gì, cứ để ngày mai lại nói sau.

Triệu Hàn ở bên kia sau trở về nhà, nghĩ đến chuyện Cổ Dục ngày mai sẽ đi cũng trở nên cực kỳ chủ động. Dù sao qua hôm nay, lần tiếp theo bọn họ gặp mặt cũng không biết là khi nào. Có khả năng là vài tuần, cũng có thể vài tháng. Đương nhiên đến thời điểm năm mới cô nhất định phải trở về, nhưng trước đó thì không nói chính xác được...

Cổ Dục cảm nhận được sự chủ động của Triệu Hàn, tối nay tự nhiên cũng cực kỳ phối hợp. Haizz! Được rồi, thật ra hẳn cũng chẳng có lúc nào mà không phối hợp...

“Anh đi đường cẩn thận, xuống máy bay nhớ gọi điện thoại cho chúng em.”

“Anh biết rồi, trở về đi!”

Đi một bước quay lại ba lần cuối cùng Cổ Dục cũng đi vào cửa an ninh. Còn 3 cô gái ở bên ngoài vốn còn khéo léo cười thân nhiên thì khi hắn đi vào, sắc mặt bọn họ lập tức trầm xuống.

Sáng sớm hôm nay Lương Tuyết đã bắt taxi đến nhà Triệu Hàn. Tuy nhiên khi cô đến đây mới phát hiện, ngoại trừ Triệu Hàn ra, hôm nay còn có một cô gái muốn tới tiễn Cổ Dục. Người này không phải ai khác, chính là Tiết Thanh Huyền.

So với thân phận của Triệu Hàn, Lương Tuyết càng không biết gì về Tiết Thanh Huyền nhưng cô biết, vị Tiết tiểu thư này thật ra cũng không phải là người cùng một thế giới với bọn cô. Nói là thủ đoạn thông thiên cũng không quá đáng, nếu cạnh

tranh cùng Triệu Hàn thì cô còn dám có ý niệm này trong đầu. Nhưng nếu đi tranh cùng vị Tiết tiểu thư này thì thật sự cho dù là cô cũng có chút chột dạ.

“Đi thôi, chúng ta trở về nói chuyện.” Nhìn thoáng qua Triệu Hàn cùng Lương Tuyết bên cạnh, Tuyết Thanh Huyền nhẹ nhàng vuốt tóc mình lại, sau đó xoay người trực tiếp đi ra ngoài sân bay.

Triệu Hàn cùng Lương Tuyết nhìn Tuyết Thanh Huyền rời đi cũng bước nhanh đi theo.

Lúc này Cổ Dục đang ở phòng chờ VIP cũng không biết ở bên ngoài lại hiểm ác như thế.

Nếu hấn biết... Được rồi, đoán rằng hấn cũng chẳng làm được gì...

Ba cô gái bên này sau khi rời khỏi sân bay thì lái chiếc Mercedes G class lúc Cổ Dục chạy đến để cùng trở về nhà Triệu Hàn.

Sau khi ba người trở về nhà Triệu Hàn, Triệu Hàn vốn còn muốn đi pha trà cho các cô. Dù sao Cổ Dục cũng sẽ không để cho những người phụ nữ của mình chịu thiệt thòi. Tuy rằng hấn đi rồi, nhưng hấn để lại không ít thứ tốt, trà, rượu, ít nhất cũng đủ để Triệu Hàn sử dụng một đoạn thời gian.

Hơn nữa sau này Hứa Cẩm lấy đồ từ chỗ hấn, cũng có thể nhờ người của Công ty Hứa Cẩm gửi qua một ít cho cô. Tất nhiên, ngoại trừ Triệu Hàn ra thì Lương Tuyết cũng có và có lẽ cũng sẽ không ít.

“Đừng bận tâm chuyện đó, ngồi xuống trước đi!” Tuyết Thanh Huyền cũng không để cho Triệu Hàn bận rộn mà là lôi kéo cô trực tiếp ngồi xuống sofa. Tiếp theo, trong ánh mắt có chút nghi hoặc của Triệu Hàn và Lương Tuyết, cô mở điện thoại di động của mình ra.

Chương 443. Liên minh mới

Chương 443: Liên minh mới

“Cổ Dục rất ưu tú nên tôi rất rõ ràng, muốn các cô buông tha anh ấy là không có khả năng. Tôi có thể ngầm đồng ý sự tồn tại của các cô, nhưng mà các cô cũng phải rõ ràng vị trí của mình.” Vừa mở phần mềm trên điện thoại di động, Tuyết Thanh Huyền vừa nhẹ giọng nói.

Nghe Tuyết Thanh Huyền nói, Triệu Hàn và Lương Tuyết đều nhú lông mày lại, Triệu Hàn còn chưa nói cái gì, Lương Tuyết bên kia đã nhẹ nhàng gõ bàn.

“Xin lỗi, tôi sẽ không buông tha Cổ Dục, nhưng tình yêu mà tôi khao khát, là tình yêu thuần túy và là duy nhất. Ý tứ này của cô, tôi không thể nào đồng ý...” Nhìn Tuyết Thanh Huyền, Lương Tuyết giống như giáo nhon đấu với đao sắc, cô biết ý tứ của Tuyết Thanh Huyền, đó chính là muốn để cho các cô làm vợ nhỏ, làm sao có thể được chứ?

“À, có tự tin là chuyện tốt, nhưng ngàn vạn lần đừng để tự tin biến thành cuồng vọng. Tôi nghĩ mấy người này, các cô đều có quen biết nhỉ.” Nhìn ánh mắt Lương Tuyết, Tuyết Thanh Huyền có chút khinh thường cười khẽ một chút, sau đó đem điện thoại di động đặt ngang lên bàn trà.

Người hiển thị trên điện thoại di động không phải ai khác, chính là Tống Minh, Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thu Nhân.

Nhìn bốn người này, tất nhiên Triệu Hàn và Lương Tuyết đều quen biết ba người phía sau, nhìn bọn họ trong hình hai người này đều khẽ nhú mày.

Lương Tuyết tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Cổ Dục cùng ba người phía sau tiếp xúc lâu nhất, khó tránh khỏi sẽ không có gì liên quan. Mà Triệu Hàn biết, Cổ Dục đúng là đã ở cùng Lâm Lôi và Lý Vân Vân...

“Trong bốn người này, hai người Lâm Lôi và Lý Vân Vân, có lẽ hai người đều quen biết, các cô ấy đã đi theo Cổ Dục rồi. Hơn nữa với sự hiểu biết của tôi về Cổ Dục, anh ấy tuyệt đối sẽ không từ bỏ bất kỳ người phụ nữ nào có liên quan đến anh ấy. Cô Lương, nếu cô thật sự khao khát tình yêu thuần túy muốn rời khỏi, vậy bây giờ cô có thể rời khỏi.” Chỉ vào ảnh chụp của Lâm Lôi và Lý Vân Vân, Tuyết Thanh Huyền cười nói. Nghe Tuyết Thanh Huyền nói như vậy, Lương Tuyết vốn còn rất cứng rắn không khỏi mím môi. Nếu thật sự là như vậy, vậy mình rốt cuộc có còn muốn kiên trì nữa hay không?

Nhìn Lương Tuyết không nói gì, Tuyết Thanh Huyền tiếp tục nói.

“Vị này tên là Tống Minh, là trưởng nữ của nhà họ Tống. Nhà họ Tống là thương nhân kinh doanh trà lớn nhất của Trung Quốc hiện nay. Tài sản có mấy chục tỷ, mà cô ấy cũng là bạn gái chính thức trước mắt của Cổ Dục. Sự tồn tại của Lâm Lôi và Lý Vân Vân là cô ấy đã ngầm đồng ý. Ba người các cô ấy chính là một liên minh. Hai người các cô cho rằng, các cô có thể một mình một người đối đầu với ba cô ấy hay sao, tỷ lệ thắng là bao nhiêu?”

Ôm hai tay trước ngực, Tuyết Thanh Huyền nhìn Triệu Hàn cùng Lương Tuyết rất lạnh nhạt nói.

Nghe Tuyết Thanh Huyền nói, hai người này cũng không khỏi rơi vào im lặng.

Các cô đều đang tính toán phần thắng của mình có bao nhiêu. Nhưng không thể không nói, thật sự dường như không có khả năng nào. Nếu nói về giá trị nhan sắc, ba người này

không kém các cô, về gia thế, một nhà họ Tống cũng đủ giết chết tất cả. Nói về tính cách, dáng vẻ dịu dàng của Lâm Lôi và Lý Vân Vân, các cô cũng không có cơ hội tranh đoạt, phần thắng thật sự là không lớn.

“Tôi nghĩ hai vị đều không phải người ngu ngốc, biết nếu chiến đấu một chọi một, chúng ta không có cơ hội thắng lợi nào. Cho nên chúng ta cũng cần giống như các cô ấy, phải thành lập một liên minh mới được. Mà muốn chiến đấu với Tống Cầu, vậy không thể nghi ngờ gì, ở đây cũng chỉ có mình tôi là có năng lực này.”

Nhìn mặt Triệu Hàn cùng Lương Tuyết đã biến sắc, Tuyết Thanh Huyền trực tiếp làm sáng tỏ đề tài, đặt ở trên mặt bàn.

“Cổ Dục là một người không muốn nhìn thấy hậu viện bốc cháy, nếu như cô muốn mang theo tôi và Tiểu Tuyết đi tranh giành với vị Tống tiểu thư này thì tôi nghĩ tôi không thể gia nhập với cô. Dù sao cho dù là duy trì hiện trạng, tôi cũng nguyện ý.” Ngay khi lời nói của cô dứt lời, Triệu Hàn bên này vẫn trầm mặc, lại đột nhiên mở miệng nói.

“Ở cùng một chỗ cũng phải chia làm ba sáu chín đẳng cấp. Đừng quên hoàng đế, vương gia thời cổ đại, cưới nhiều vợ như vậy cũng phải phân ra ai là hoàng hậu, ai là quý phi, ai là phi tử, ai là quý nhân. Cuối cùng cũng đừng quên, thân phận vợ của Cổ Dục cũng chỉ có một.”

Nhìn ánh mắt Triệu Hàn, Tuyết Thanh Huyền không khỏi vui vẻ, kỳ thật trong lòng cô rất bội phục Cổ Dục, lúc này mới qua có mấy ngày, lại để cho Triệu Hàn đối với hấn hết lòng đập đất như vậy? Còn muốn duy trì nguyên trạng?

Không thể không nói, Cổ Dục này thật đúng là có tài.

Quả thật, Cổ Dục đúng là rất thẳng thắn, rất cặn bã. Nếu như không có người gặp qua hấn, chỉ nghe nói qua sự tích của

hắn, từ xa tránh ra vậy thì sẽ không có việc gì.

Nhưng nếu như vừa sinh ra giao tiếp với hắn, sinh ra hiểu biết về hắn, vậy Cổ Dục sẽ giống như độc dược, vô cùng mê người.

Bề ngoài của hắn rất đẹp trai, dáng người rất tốt. Phần cứng bên ngoài không thể bắt bẻ, hơn nữa năng lực bản thân hắn vẫn là đỉnh cấp. Hắn tuyệt đối không thiếu tiền, hơn nữa hắn cũng dám tiêu.

Nấu một món ăn ngon, trình độ nghệ thuật cũng cực cao, đánh nhau còn đặc biệt lợi hại. Hơn nữa chủ yếu nhất chính là, vào buổi tối, Cổ Dục đúng là mạnh mẽ khiến người ta tức giận.

Khi những thứ này tổng hợp lại với nhau, rất ít người gánh được mị lực của Cổ Dục.

Nhất là Triệu Hàn đã hoàn toàn hiểu rõ Cổ Dục, muốn cô rời khỏi Cổ Dục, quả thực so với giết cô còn khó hơn, đây chính là suy nghĩ hiện tại của Triệu Hàn!

Bên thủ đô, Tiết Thanh Huyền khuyên Triệu Hàn và Lương Tuyết đi theo mình như thế nào, Cổ Dục cũng không rõ ràng lắm. Cổ Dục bây giờ chỉ biết mình đã ngồi máy bay trở về Cáp Nhĩ Tân.

Lúc xuống máy bay, hắn gọi điện thoại ngay cho ba cô gái, nói với bọn họ rằng mình đã về nhà để họ yên tâm. Sau đó gọi điện thoại cho cha hắn, bởi vì cha hắn sẽ lái xe tới đón hắn.

Chương 444. Về nhà với cha mẹ

Chương 444: Về nhà với cha mẹ

Sau khi xác định được vị trí, Cổ Dục cũng đi tới bãi đỗ xe, tuy nhiên vừa mới đi ra khỏi nhà ga T2 thì hắn không khỏi rụt cổ lại, sau đó siết chặt quần áo.

Đừng thấy thủ đô và Cáp Nhĩ Tân đều thuộc về phương bắc mà lầm, thật ra nhiệt độ hai nơi chênh lệch vẫn rất lớn.

Hiện tại đã là cuối tháng mười, trong thành phố Cáp Nhĩ Tân bên này đều đã thông hệ thống sưởi ấm. Tuy rằng còn chưa có tuyết rơi, nhưng nhiệt độ cũng chỉ còn lại khoảng mười độ. Buổi tối còn có khả năng đạt tới nhiệt độ âm. Cho dù là tổ chất thân thể Cổ Dục có tốt đi nữa, mà bất thành lình bị gió thổi qua thì cũng sẽ cảm giác có chút lạnh.

Từ xa đã nhìn thấy cha hắn đang đứng ở cửa bãi đậu xe chờ hắn.

Mặc dù nơi này, tuy rằng trời rất lạnh nhưng trong lòng Cổ Dục lại cảm thấy ấm áp.

“Về rồi à! Nào, chúng ta về nhà trước, mẹ con ở nhà đã nấu cơm xong rồi.” Vừa nhìn thấy Cổ Dục, nụ cười trên mặt cha hắn là Cổ Đề đã nhếch lên không giấu được nữa.

Đối với ông mà nói, cuộc sống đời này cũng chỉ có mấy tháng gần đây là thoải mái nhất.

Cái khác không nói, chỉ riêng việc thắng nhóc con nhà mình giải quyết vấn đề tiền bạc, còn có vấn đề đối tượng kết

hôn, vậy là bọn họ không có gì phải lo lắng nữa rồi.

Mỗi ngày việc ông cần làm chính là muốn làm gì thì làm, lúc đi làm cũng là lái chiếc xe Mercedes của mình. Đi cùng những đồng nghiệp cũ của mình, đặc ý nhìn ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị của bọn họ. Tâm tình của cha Cổ Dục thật sự không phải là tốt bình thường.

Vợ chồng nghèo khổ trăm sự buồn. Nhưng nói cách khác, nếu như rất có tiền mà nói, vậy thì rất nhiều chuyện thật ra đều có thể giải quyết, tất nhiên cũng không có dễ buồn khổ như vậy.

“Được rồi, cha gần đây có bận không?” Nghe được lời cha hẳn nói, Cổ Dục cũng đi theo về phía chiếc xe bên kia.

“Gần đây cũng được, chủ yếu là đi xem qua những căn nhà con mới mua một chút, những thứ khác cũng không có gì phải quan tâm.” Nghe Cổ Dục nói, cha hẳn cũng nở nụ cười vui vẻ.

Những đồng nghiệp cũ của ông hiện tại không có ai không lo lắng, không phải lo hôn sự của con mình thì chính là lo công việc của con mình, nếu không thì chính là lo giá nhà quá cao.

Mà những chuyện này, cha Cổ Dục lại không cần lo lắng.

Trong mắt ông, cái khác không nói, chỉ riêng lần trước Cổ Dục trở về mua những căn nhà này thì cho dù hiện tại Cổ Dục có phá sản, vậy cũng đủ để Cổ Dục sống khỏe rồi.

Chỉ riêng tiền thuê nhà mỗi năm đã có thu nhập không ít, đủ sống cả đời.

Hơn nữa vẫn có thể truyền lại cho thế hệ sau, nhưng mà ông cũng biết rõ đạo lý, tiền không thể lộ ra ngoài.

Cho nên ở cơ quan bọn họ, ông cũng chỉ nói con trai nhà mình lại mua hai căn nhà, nhiều hơn ông cũng không nói, giấu

một tay tương đối tốt.

Tuy nhiên không thể không nói, cha mẹ Cổ Dục thật sự là người rất biết lo xa. Chỉ là hiện tại hấn có bàn tay vàng, hấn muốn kiếm tiền cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Dọc đường đi cùng cha vừa cười vừa nói, Cổ Dục rất nhanh đã trở về nhà. Vừa đi vào cửa nhà hấn đã ngửi thấy một mùi vị quen thuộc. Không cần phải nói cũng biết, mẹ hấn đang nấu đồ ăn trong nhà. Nghe được tiếng mở cửa, mẹ hấn cũng thò đầu ra ngoài một chút, sau đó nở nụ cười. Cổ Dục trở về, đương nhiên là bà cũng vô cùng vui vẻ.

“Đi rửa tay đi, sau đó chờ một lát là được ăn ngon uống đã rồi.” Nhìn Cổ Dục và cha hấn, mẹ Cổ Dục cũng cười nói, bên này Cổ Dục cũng đáp một tiếng.

Không bao lâu sau, một bàn cơm trưa rất phong phú đã làm xong. Cổ Dục vừa nhìn qua đã thấy đều là món hấn thích ăn. Hấn lập tức không khách khí, sau khi cha mẹ hấn đều ngồi xuống thì mọi người đều cầm đũa lên ăn một cách vui vẻ.

Nhìn hình ảnh Cổ Dục ăn, mẹ Cổ Dục cũng rất vui vẻ, con trai thích ăn đồ mình làm người làm mẹ làm sao có thể không vui chứ?

Một bữa cơm trưa dưới gió cuốn mây tàn của Cổ Dục rất nhanh đã ăn xong.

Sau khi ăn cơm xong, Cổ Dục cũng đem một ít thứ mình mua ở thủ đô ra, lần này hấn đi thủ đô, nhất định là muốn mua một vài thứ trở về. Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Tống Minh và Phùng Thư Nhân đương nhiên là phải mua một ít đồ cho người trẻ tuổi hay dùng.

Đủ loại túi xách, quần áo, đồng hồ đeo tay các loại. Còn mua cho cha mẹ hấn đương nhiên không thể mua những thứ

này, cho nên Cổ Dục mua một ít sản phẩm chăm sóc sức khỏe, quần áo, giày dép các loại.

Cha mẹ hẳn nhìn mấy thứ này cũng rất vui vẻ, dù sao đây cũng đều là lòng hiếu thảo của con trai, hơn nữa nhìn mấy thứ này, đúng là thật sự không tệ.

Toàn bộ nhà họ Cổ là một bầu không khí yên bình và hạnh phúc.

Sau khi Cổ Dục trở lại Cáp Nhĩ Tân, cũng không sốt ruột trở về thôn Cổ Gia, mà hẳn cố ý ở nhà ngây người thêm hai ngày rồi mới đi, coi như là bầu bạn với cha mẹ.

Hai ngày sau, Cổ Dục cũng lái xe chuẩn bị trở về thôn Cổ Gia.

Chạy một mạch về nhà, kỹ thuật lái xe của Cổ Dục làm cho hẳn không cần lo lắng về vấn đề an toàn. Rất nhanh đã từ trên đường cao tốc đi tới thành phố Hưng An, sau đó rẽ vào quốc lộ đi đến thôn Cổ Gia.

Khi hẳn xuống quốc lộ, đi lên con đường bê tông mới xây ở thôn Cổ Gia, bỗng nhiên Cổ Dục tăng tốc độ xe lên một chút, bởi vì hẳn thật sự có chút nhớ tới mấy người Lý Vân Vân, Lâm Lôi, Tống Minh. Đúng vậy, hôm nay Tống Minh cũng từ trong nhà đi qua nhà hẳn.

Bọn họ ở bên này, hôm nay cũng coi như là một ngày đoàn viên nhỏ.

Khi xe của Cổ Dục vào thôn thì có không ít người đều chủ động chào hỏi Cổ Dục, hiện tại công việc đồng áng trong ruộng đã làm xong, những thứ nên đốt cũng đã đốt hết.

Thôn Cổ Gia bây giờ lại khôi phục lại trạng thái non xanh nước biếc. Hít thở không khí trong lành kia, cảm thụ được nhiệt tình của mọi người, Cổ Dục vẫn rất yêu thích nơi này.

Chương 445. Đi tìm Không Hạo Văn

Chương 445: Đi tìm Không Hạo Văn

Trên đường đi được người trong thôn chào hỏi, Cổ Dục rất nhanh đã trở về nhà.

Khi Cổ Dục trở về nhà, hắn lập tức nhìn thấy mấy cô gái nhà hắn đều đứng ở cửa chờ hắn. Nhìn thấy được điều này, khoe miệng Cổ Dục khẽ nhếch lên, cảm giác như vậy thật sự rất tốt, rất thoải mái.

“Mừng anh trở về.” Nhìn Cổ Dục xuống xe, Tống Minh đang đứng ngây ngô bên này cũng nở nụ cười, sau đó tiến lên nghênh đón rồi kéo tay Cổ Dục và nhẹ giọng nói.

“Ừm, anh về rồi đây.” Cổ Dục gật gật đầu, nhìn Tống Minh một cái rồi cũng nghiêm túc nói.

Tuy rằng hắn đi thủ đô là để làm việc. À! Được rồi! Thật ra thì cũng không có chuyện gì quan trọng, nhưng quả thật cũng không có nhân rồi. Tuy nhiên khi hắn một lần nữa nhìn về phía những cô gái này, trong lòng hắn vẫn có chút kích động. Người ta từng nói tiểu biệt thắng tân hôn. Bây giờ Cổ Dục dường như hiểu được lời này rốt cuộc là có ý gì rồi...

Sau khi Cổ Dục trở về thôn, Tống Minh đã ở lại trong nhà Cổ Dục ba ngày.

Tuy nhiên lần này cùng lần trước khác nhau chính là, Lâm Lôi và Lý Vân Vân không có trở về nhà mình ở.

Đương nhiên, bây giờ cảm vận động nhiều người một lúc, Cổ Dục là một người rất tuân thủ luật. Hắn sẽ không cố tình vi phạm, cùng lắm thì hắn mệt hơn tí thôi.

Thời gian buổi tối ngủ rất ít, nhưng mà cũng may bây giờ hắn không cần mỗi buổi sáng dậy sớm để đi câu cá nữa, ban ngày hắn có rất nhiều thời gian để ngủ bù.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua, Tống Minh cũng phải trở về.

Tống Minh muốn đi, chắc chắn Cổ Dục phải đi đưa cô ấy về nhà. Không chỉ có đưa cô ấy về, mà hắn còn muốn đến thăm ông của cô ấy một chút, cũng chính là ông cụ Tống. Đồng thời hắn cũng phải đi thành phố Hưng An một chuyến, bởi vì lúc ở thủ đô Khổng Hạo Văn đã từng gọi cho hắn. Nhưng mà lúc nghe hắn đang ở thủ đô thì Khổng Hạo Văn không nói gì cả, chỉ nói cho hắn là có chuyện tốt, nói hắn sau khi trở về thì liên hệ với hắn ta.

Vừa vẹn ở trong nhà mấy ngày rồi, nên Cổ Dục cũng muốn đi xem một chút.

Tạm biệt Lâm Lôi, Lý Vân Vân cùng Phùng Thư Nhân. Cổ Dục và Tống Minh mỗi người mỗi xe, một trước một sau rời khỏi thôn Cổ gia, đi về hướng nhà ông cụ Tống.

Khi hắn đến nhà ông Tống, ông ấy đương nhiên muốn nói chuyện đàng hoàng với Cổ Dục.

Ông không không phải nói chuyện Cổ Dục ăn trong chén nhìn trong nồi.

Mà nói với Cổ Dục chuyện bức tranh thư pháp, dựa vào cái gì mà ông cụ Tiết có, mà ông ấy không có gì?

Nghe được lời ông cụ Tống nói, Cổ Dục cũng chỉ biết cười. Sau đó nói với ông cụ Tống không có gì đáng ngại, rồi bảo ông ấy trước tiên chuẩn bị bút mực cao cấp, chờ có cơ hội tới hắn sẽ viết cho ông ấy một bức. Thực ra Cổ Dục cũng có thể

viết ở nhà, nhưng đồ hần dùng ở nhà là để luyện tập, bản thân chúng chất liệu quá kém.

Nghe được Cổ Dục đồng ý, ông cụ Tổng mới buông tha cho Cổ Dục, rồi vui vẻ đi chuẩn bị đồ.

“Chút nữa đi tìm Không Hạo Văn thì uống ít rượu thôi.” Nhìn thấy Cổ Dục đã nói xong chuyện với ông của mình, Tổng Minh cũng giúp hần chỉnh lại quần áo, đồng thời nói với hần.

“Yên tâm đi, anh còn phải lái xe, uống rượu làm gì.” Nghe Tổng Minh nói như vậy, Cổ Dục cũng tùy ý nói, hần là một người thượng tôn pháp luật, lúc lái xe thì sẽ không uống rượu.

“Được, vậy thì đi thôi, xử lý xong mấy chuyện còn tồn đọng mấy ngày nay, em sẽ đi tìm mọi người.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Tổng Minh cũng bắt đầu cười, tiếp đó vỗ vỗ ngực Cổ Dục.

Cô sẽ không hoài nghi những gì mà Cổ Dục nói với cô, bởi vì Cổ Dục thật sự không có thói quen nói dối. Có những chuyện hần không muốn nói, hần sẽ không nói. Nhưng nếu hần nói cho bọn họ biết những chuyện đó thì tất cả đều là sự thật.

“Vậy anh đi trước.” Vỗ vỗ tay Tổng Minh, Cổ Dục rời khỏi Tổng gia.

Cổ Dục vừa lái xe đi đến thành phố, vừa gọi điện thoại cho Không Hạo Văn. Điện thoại vang đến tiếng thứ hai thì Không Hạo Văn đã nghe.

“Này, người anh em, cậu về rồi sao?” Giọng nói của Không Hạo Văn từ đầu dây bên kia truyền tới.

“Đúng vậy! Tôi đang đi đến chỗ của anh này, có chuyện gì vậy?” Cổ Dục vừa lái xe, vừa hỏi Không Hạo Văn.

“Hắc hắc hắc hắc, chuyện tốt, đi thẳng tới công ty của tôi đi. Chuyện này không thích hợp nói qua điện thoại, chúng ta gặp mặt rồi nói.” Nghe Cổ Dục nói, bên kia Khổng Hạo Văn cũng cười nói.

Sau khi cúp điện thoại, Cổ Dục cũng không có nghi ngờ gì khác, trực tiếp lái xe đến chỗ Khổng Hạo Văn. Lúc hắn dừng xe ở chỗ làm của Khổng Hạo Văn thì đã thấy thân hình của Khổng Hạo Văn từ trong phòng bảo vệ đi ra.

Đương nhiên Cổ Dục sẽ không cho rằng Khổng Hạo Văn đi làm bảo vệ, chắc chắn là Khổng Hạo Văn sau khi cúp điện thoại thì đi ra chờ, nhưng mà vì bên ngoài lạnh quá cho nên hắn ta mới đi tới phòng bảo vệ ở một lúc.

Không có cách nào khác, thành phố Hưng An gần phía Bắc hơn so với Cáp Nhĩ Tân.

Thành phố Cáp Nhĩ Tân ở tỉnh Hắc Long cũng coi như là tương đối gần phía nam. Ừm, theo lời của người tỉnh Hắc Long thì người ở thành phố Cáp Nhĩ Tân còn tính là người phương nam.....Được rồi, thật ra đây là chỉ là một câu chuyện cười.

Nhưng mà nhiệt độ ở Cáp Nhĩ Tân ban ngày là hơn mười độ, ban đêm thì gần không độ. Còn thành phố Hưng An này, thì nhiệt độ ban ngày đã gần không độ, buổi tối thì xuống âm luôn.

Nếu như buổi sáng mở cửa ra, sẽ phát hiện trên mặt đất có một lớp sương, thậm chí có một số hồ nước nhỏ, trên mặt nước đã bị kết một lớp băng mỏng, mãi cho đến khi mặt trời lên cao thì mới có thể tan đi.

Bây giờ đứng bên ngoài trời chờ ai đó đúng thật là một sự khảo nghiệm.

“ Chú em à, cuối cùng cậu đã tới, sắp chết cóng tôi rồi đây.” Khổng Hạo Văn chạy hai, ba bước đến trước xe của Cô Dục. Mở cửa ở vị trí phụ lái rồi chui vào. Vừa lên xe đã bắt đầu nói, nhưng đôi lại cũng chỉ nhận được một cái liếc mắt của Cô Dục.

...

Chương 446. Sử dụng kỹ năng hacker

Chương 446: Sử dụng kỹ năng hacker

“Khi này tôi nhìn thấy anh mới từ phòng bảo vệ đi ra, trong phòng bảo vệ không có máy sưởi à.” Khinh bỉ nhìn Không Hạo Văn một cái, Cổ Dục tùy ý nói, nhưng mà hắn vẫn tiện tay tăng nhiệt độ của điều hòa không khí lên cao một chút.

“Hắc hắc, không phải là tôi sợ bị đông lạnh hay sao.” Nghe được lời nói khinh bỉ của Cổ Dục, Không Hạo Văn cũng tùy ý xoa xoa tay, tiếp đó cười hì hì nói.

“Lần trước tìm tôi gấp như vậy là có chuyện tốt gì sao?” Nhìn bộ dáng của Không Hạo Văn, Cổ Dục cũng không nhiều lời mà trực tiếp hỏi thẳng.

“Đi chỗ này trước, chúng ta nói trên đường.” Nghe Cổ Dục tra hỏi, Không Hạo Văn mở điện thoại của mình ra cho Cổ Dục xem một cái định vị rồi cười nói.

Nhìn động tác của Không Hạo Văn, Cổ Dục hơi nghi hoặc một chút nhìn hắn, nhưng mà hắn vẫn lái xe đi về hướng đã định vị trên bản đồ.

Trong lúc Cổ Dục lái xe, đồng thời Không Hạo Văn cũng nói cho hắn chuyện tốt lần này là cái gì.

Thành phố Hưng An là một thành phố cấp quận, giá nhà ở nơi này thực ra vẫn luôn không cao, đều là giá chỉ có hơn 2000 tệ. Đương nhiên, đây chủ yếu là do những năm gần đây Đông Bắc xảy ra tình trạng chảy chất xám nghiêm trọng. Ngoại trừ

một số tỉnh lỵ và thành phố phát triển, thì giá nhà đất ở các thành phố khác cũng không cao.

Nhưng mà thành phố Hưng An cùng thành phố bình thường khác nhau, nó là một thành phố du lịch. Nó được xem như là một nơi an dưỡng nghỉ ngơi tốt, suối nước nóng ở đây không nói là vang danh toàn thế giới nhưng ít nhất là nổi tiếng cả nước.

Cho nên ở đây cũng khai phá rất nhiều khu nhà ở có suối nước nóng.

Phần lớn cũng là do các khách sạn khai thác.

Chuyện tốt Khổng Hạo Văn nói tới, chính là chuyện này.

Bởi vì gần đây hắn thu thập được tin tức ở phía trên, sẽ phát triển một khu du lịch ở thành phố Hưng An. Mà trong khu vực đó đúng lúc có một khu nhà được đầu tư bởi một khách sạn, do buôn bán không tốt, bây giờ nó đang trong tình trạng bị cạn kiệt tài chính.

Đương nhiên khách sạn sẽ không bán, bởi vì là khách sạn năm sao, nhưng chung quy vẫn là khách sạn. Nhưng các khu nhà xung quanh thì đều đang được xây dựng, dùng để đầu cơ tích trữ mấy khu nhà ở chất lượng cao. Bọn họ sẽ không ôm hết được, hơn nữa bọn họ đang bán ra bên ngoài, để đổi lấy tiền mặt xoay vòng vốn.

Theo Khổng Hạo Văn dự đoán, giá một căn phòng ở đây khi được đưa vào sử dụng, giá ít nhất phải đến 6 ngàn . Nhưng bây giờ giá phòng ở đây bây giờ là ba ngàn một, nếu như trả tiền mặt thì còn có ưu đãi, đây đúng là một cơ hội siêu tốt.

“ Thưa ngài! Ngài muốn mua nhà sao?” Khi chiếc xe Cullinan của Cổ Dục đỗ ở bãi xe ở trung tâm bất động sản. Cổ Dục và Khổng Hạo Văn cũng đi vào, nhưng khi bọn họ vừa mới vào thì ở phía đằng xa có hai cô gái vội vã chạy ra.

Mấy cô gái bán nhà này thế mà rất có mắt nhìn, mặc dù là người bắt xe taxi tới hay là lái xe bình thường tới, mấy cô cũng sẽ rất nhiệt tình. Nhưng mà chắc chắn họ sẽ không nhiệt tình đến thế này đâu.

Đặc biệt là khi họ thấy Cổ Dục và Khổng Hạo Văn, mấy ánh mắt đó như muốn nhanh chóng lột sạch quần áo của Cổ Dục. Lượng điện phóng ra đúng là không phải lớn bình thường đâu nha.

“Khổng tiên sinh, ngài đến rồi. Hai vị này để tự tôi chiêu đãi.” Nhưng mà đáng tiếc, ông trời không cho mấy cô cơ hội làm quen với Cổ Dục và Khổng Hạo Văn. Còn chưa kịp tới nói chuyện với Cổ Dục và Khổng Hạo Văn thì lúc này có một người đeo kính đã chủ động ra đón. Nhìn thẻ công tác trên ngực thì nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, vậy chắc hẳn vị này là quản lý.

Mà người này Khổng Hạo Văn cũng quen biết.

“Đây là huynh đệ của tôi, chúng ta đi vào xem nhà thử đi.” Nghe được lời của người quản lý này nói, Khổng Hạo Văn cũng mỉm cười, sau đó giới thiệu Cổ Dục một chút. Nhưng mà Khổng Hạo Văn không có nói tên của Cổ Dục là gì, cũng không nói bọn họ tới đây là để mua nhà. Đôi lúc cũng không nên quá vội vàng, cũng chưa chắc có mua nhà hay không, vì vậy cho nên trong lúc nói chuyện tốt hơn hết là phải lưu lại một khoảng trống.

“Được được được, mời qua bên này, để cho tôi giới thiệu cho hai vị một chút.” Thấy Khổng Hạo Văn nói như vậy, quản lý cũng không thềm đề ý. Tiếp đó người quản lý cung kính đưa tay ra mời hai người rồi dẫn hai người họ đi đến trước mô hình. Khi hẳn ta chuẩn bị mở miệng giới thiệu một chút thì vào lúc này Cổ Dục lại giơ tay.

“Anh xem trước đi, tôi đi nhà vệ sinh.”

“Tiên sinh, phòng vệ sinh nằm hướng này, đi thẳng là tới.” Nghe Cổ Dục muốn đi nhà vệ sinh, người quản lý cũng cười nói, có thể nhìn ra thái độ của người này rất tốt.

Mà sau khi Cổ Dục nở nụ cười cũng đi vào trong nhà vệ sinh. Nhưng mà khi đi vào trong nhà vệ sinh, Cổ Dục cũng không có gấp gáp đi nhà xí. Mà hắn lấy điện thoại của mình ra dùng kỹ thuật Hacker của để tra xét thông tin. Không phải là hắn không tin Khổng Hạo Văn, mà là hắn sợ Khổng Hạo Văn bị người khác lừa.

Xét cho cùng thì các sản phẩm bất động sản hiện tại chỉ tăng trưởng 4% hay 8% đã rất không tồi rồi, tăng hơn 10% là rất rủi ro.

Mà theo lời giới thiệu của Khổng Hạo Văn, đất đai ở đây có tốc độ tăng trưởng là 100%, nếu bỏ tiền ra đầu tư, tài sản sẽ tăng trưởng lên gấp đôi, điều này khiến cho Cổ Dục phải hết sức cẩn thận.

Ngồi trong toilet, hai tay của Cổ Dục nhanh chóng tiến vào điện thoại. Sau đó kết nối nó với máy tính để bàn ở nhà, thông qua điều khiển từ xa, Cổ Dục hack vào một số hệ thống thông tin để tìm kiếm dữ liệu mà mình muốn.

Quả nhiên trong một tập tài liệu, Cổ Dục phát hiện một văn kiện quy hoạch lại khu vực xung quanh của thành phố Hưng An, lần này không chỉ có quy hoạch lại mà còn được phát triển thành khu du lịch của tỉnh.

Chuyện này không phải nói chơi, nhiều điểm du lịch có không ít địa điểm là tự nhiên, nhưng cũng có không ít điểm là do bàn tay của con người tạo ra.

Chương 447. Bắt đay

Chương 447: Bắt đay

Ví như mấy năm trước đây trong nước không có bất kì cái sân trượt tuyết nào, nhưng bây giờ đã có một hai cái sân trượt tuyết lớn.

Mà trong đó ngoại trừ khai phá thành khu du lịch thì cũng chuẩn bị xây dựng khu trường học.

Có không ít trường trọng điểm cấp hai và cấp 3 đều ở chỗ này.

Điểm này coi như là Không Hạo Văn cũng không biết.

Nếu như chỉ là danh lam thắng cảnh thì chính xác giá nhà ở đây rất có thể từ ba ngàn một trực tiếp tăng đến sáu ngàn. Chẳng qua nếu như khu du lịch mà lại cộng thêm khu trường học vậy thì giá cả có chút thú vị đó.

Lại cộng thêm ở đây là khu nhà ở cao cấp, giá tăng bao nhiêu thì chưa có xác định được đâu nha.

Sau đó Cổ Dục còn có ý tra xét công ty khai thác khu này một chút, cái công ty này trong nước cũng rất nổi tiếng với khách sạn năm sao Liên Tỏa. Kiểu khách sạn năm sao giống như Liên Tỏa thì sẽ tự mình quanh vùng thành một khu đất và khai phá, rồi tự mình mở khách sạn. Đương nhiên, nếu như cảm thấy giá phòng ở đây quá đắt thì sẽ loại các trừ trường hợp cho thuê nhà dài hạn.

Kiểu khách sạn năm sao giống như thế này, bọn họ chắc chắn sẽ không bán, nhưng khách sạn bên này và nguyên khu vực bên cạnh thì chưa chắc.

Vốn dĩ công ty bọn họ xây dựng khu dân cư ở đây chủ yếu là vì đầu cơ bất động sản, dù sao thì thành phố Hưng An cũng là một địa điểm thu hút khách du lịch. Nếu như phát triển khu du lịch thì khu vực bên cạnh khách sạn sẽ tăng giá lên cao.

Nhưng ai mà biết được, sau khi cả nước tiến hành phát triển bất động sản quy mô lớn trong thời gian dài thì đột nhiên dừng phát triển, đất đai ở đây đúng là có tăng giá, nhưng mà biên độ tăng quá nhỏ.

Cuối cùng công ty này không thể trụ vững nữa, dù sao thì những năm gần đây các công ty bất động sản đều bị thua lỗ. Họ cũng không ngoại lệ, cho nên muốn bán một ít bất động sản ra ngoài để cầm máu thì quan trọng hơn.

Đây quả thật là một cơ hội tốt để bắt đáy.

“Ha ha, nếu đã như vậy thì đừng trách tôi hạ thủ độc ác.” Cổ Dục mỉm cười rồi cất điện thoại, tiếp đó đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Khi hắn đi vào đại sảnh đã nghe thấy người quản lý kia đang ra sức giới thiệu cho Khổng Hạo Văn. Thời điểm nhìn thấy Cổ Dục, người quản lý còn cố ý chờ Cổ Dục trong chốc lát.

“Nghe được đấy.” Nhìn Cổ Dục đi tới, Khổng Hạo Văn cũng cười nói.

“Đó là đương nhiên, công ty của chúng tôi cũng rất nổi tiếng ở trong nước. Giá nhà bán thấp như bây giờ cũng là vì trả lại cho người dân.” Nghe Khổng Hạo Văn nói, người quản lý bên này cũng cười nói. Nhưng mà khi nghe người quản lý nói như vậy, Cổ Dục và Khổng Hạo Văn nhìn nhau một cái, trả lại? Trả lại cái rắm, còn không phải là vì vốn của công ty mấy người xảy ra vấn đề sao.

Nhưng mà sau khi trao đổi ánh mắt, Cổ Dục và Khổng Hạo Văn cũng không nói cái gì, mà tiếp tục nghe người quản lý này giới thiệu.

Không thể không nói, cái khu nhà này vì để có thể bán được nhà mà đúng là bỏ hết cả tiền vốn.

Không chỉ có nhà ở là 3,100 một mét vuông, hơn nữa tùy theo độ lớn nhỏ của căn nhà mà tặng ít nhất một chỗ đậu xe. Hơn nữa mỗi năm còn tặng cho mỗi hộ mười vé giảm giá đi suối nước nóng hàng năm của khách sạn, một tấm 500 tệ, mười tấm là 5 ngàn. Đương nhiên là voucher của khách sạn năm sao, 500 tệ cũng đủ cho hai, ba người tắm suối nước nóng một lần, nhưng ăn cơm thì không đủ đâu.

Nhưng mà dù sao đây cũng là tiền, hơn nữa tất cả phòng tắm trong khu nhà đều được cung cấp suối nước nóng. Nếu như mua nhà ở đây thì trong phòng vệ sinh sẽ có một bồn tắm lớn có thể trực tiếp tắm suối nước nóng ở trong nhà.

Đương nhiên giá của suối nước nóng đắt hơn nhiều so với nước bình thường, nhưng đây là một loại phúc lợi. Nhất là khi mua nhà ở đây làm nơi nghỉ ngơi cũng không tồi.

Nghe người quản lý giới thiệu, Khổng Hạo Văn nhìn Cổ Dục một cái. Mặc kệ Cổ Dục nghĩ thế nào, hắn nhất định ra tay rồi, đây đúng là một cơ hội tốt.

“Chú em nghĩ sao? Tôi chuẩn bị mua hai căn, một căn cho mình ở còn một căn thì để cho lúc người nhà tôi đến chỗ này nghỉ ngơi ở.” Khổng Hạo Văn lặng lẽ kéo ống tay áo của Cổ Dục, nhỏ giọng nói.

“Tôi chuẩn bị mua thêm ít căn nữa.” Nghe Khổng Hạo Văn nói, Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi cười nói với Khổng Hạo Văn. Cổ Dục không có nói rõ nguyên nhân hắn mua, bởi vì

nếu như nói thì hẳn sẽ không thể giải thích được. Dù sao thì chuyện dùng Hacker để đánh cắp tư liệu là hành vi phạm pháp.

Mà Không Hạo Văn nghe Cổ Dục nói như vậy thì càng thêm nghi ngờ, mua thêm mấy căn là có ý gì?

“Quản lý, tòa nhà bên này bán thế nào?” Cổ Dục không nhìn ánh mắt của Không Hạo Văn mà hẳn đi đến mô hình trước mặt, chỉ vào một trong những tòa nhà trong đó nói.

Trong khu này có tất cả là tám tòa nhà, bốn tòa quay mặt hướng ra bên ngoài đường lớn, bốn tòa quay mặt hướng vào bên trong. Ngoài ra tập đoàn chúng tôi cũng chuẩn bị xây dựng một công viên không nhỏ ở đây.

Công viên này được chia làm ba phần, phần mặt ngoài cùng là đối diện với bên kia đường, ở đó là một quảng trường lớn. Phía sau quảng trường là một sân chơi thể thao và càng vào sâu hơn là một hồ nhân tạo khá lớn nằm ở giữa bốn tòa nhà.

Tất cả đều đang được xây dựng, phong cảnh tương đối đẹp.

Cổ Dục chỉ vào cái tòa nhà gần hồ nước nhất, cũng là một trong những tòa nhà có phong cảnh tốt nhất. Nhìn động tác của Cổ Dục, người quản lý không khỏi lúng túng nở nụ cười.

“Thực sự xin lỗi tiên sinh, tòa nhà bên này còn chưa được mở bán, bây giờ chỉ đang mở bán ba tòa bên này.” Nghe được lời nói của Cổ Dục, người quản lý mở miệng nói.

“Tôi biết mấy tòa nhà này của mấy người đang xây dựng, cho nên đừng có nói vấn đề xây xong hay đang xây. Tôi nhìn trúng tòa nhà này, ông gọi điện thoại hỏi thử ông chủ của mấy người đi. Nếu như bán thì tòa nhà này tôi muốn hết, nếu như không bán vậy thì quên đi.”

Cổ Dục cắt đứt lời người quản lý đang nói, nghiêm túc nói ra ý định của mình.

Chương 448. Mua một toà nhà

Chương 448: Mua một toà nhà

Nghe Cổ Dục nói như vậy, Khổng Hạo Văn đã sợ đến choáng váng, không khỏi lập tức kéo quần áo của Cổ Dục. Tên này bị điên rồi hả? Hay là vẫn còn đang say?

Phải biết rằng toà nhà đó có tất cả là ba mươi ba tầng, bởi vì đều là căn hộ lớn cho nên cũng khá rộng. Một tầng bốn căn hộ, mỗi căn có diện tích 150 mét vuông, ba phòng ngủ, hai phòng khách.

Coi như là lấy giá 3,100 để tính, thì chỉ tiền thuê nhà đã phải gần đến 62 triệu. Mặc dù Khổng Hạo Văn biết Cổ Dục không thiếu tiền, nhưng có tiền cũng không thể tiêu như thế đâu nha.

Vạn nhất nếu như tin tức của mình sai, chỗ này không tăng giá vậy thì không phải là bẫy bạn mình hay sao?

“Tin lời tôi, mua thêm mấy căn nữa đi.” Cảm thấy động tác sau lưng của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục xoay người nói thật nhanh.

Mà lúc Cổ Dục đang nói những lời này, con mắt của hắn cũng đang ngó chừng người quản lý ở đối diện. Người quản lý sau khi nghe những lời hắn nói thì cũng sững sốt, mỗi làm ăn lớn như vậy, ông ta không thể nào làm chủ được. Thế là người quản lý lập tức gọi điện cho người phụ trách ở trên tập đoàn.

Hiện tại ông ta cũng không có thời gian rảnh mà quan tâm đề ý chuyện của Cổ Dục đang làm gì.

Rất nhanh người quản lý đã nhận được phản hồi từ bên phía tập đoàn.

“Vị tiên sinh này, nguyên tòa nhà này có thể bán cho ngài, nhưng mà phía bên tập đoàn cũng có một chút điều kiện.” Người quản lý do dự một chút, rồi mới nhìn Cổ Dục nói.

“Nói đi.” Nghe được có thể đàm phán chuyện này, Cổ Dục đã yên tâm, chỉ cần giá tòa nhà này không vượt quá ranh giới cuối cùng mà hắn đưa ra, vậy thì không gọi là chuyện gì.

“Ý bên tập đoàn là nếu như ngài muốn mua nguyên cái tòa nhà này, vậy thì ngoại trừ các phúc lợi vừa rồi nói cho ngài là chỗ đỗ xe và voucher ra thì những ưu đãi khác sẽ không có. Ví dụ giảm giá..... Chủ yếu nhất là bên phía tập đoàn yêu cầu ngài phải trả toàn bộ là tiền mặt.”

Người quản lý đẩy mắt kính một cái rồi hít sâu một hơi lặp lại yêu cầu của bên tập đoàn một lần nữa, nghe được người quản lý nói vậy Cổ Dục cũng khẽ gật đầu.

“Có thể trả tiền mặt, không thành vấn đề, tôi có thể trực tiếp giao tiền mặt 100%, nhưng mà tôi cũng có một ít yêu cầu.”

“Ngài nói...” Nghe được Cổ Dục có thể trả toàn bộ tiền mặt, người quản lý cũng thở dài một hơi. Kỳ thực tập đoàn bây giờ cần nhất là tiền mặt, những thứ khác đều có thể thương lượng.

“Vẫn là vấn đề phúc lợi lúc đầu ông đề cập tới, tôi không cần các loại giảm giá, nhưng bên phía ông phải cho tôi thêm nhiều chỗ đậu xe. Dù sao căn hộ tôi mua đều là căn hộ lớn, hơn nữa tôi chuẩn bị cho thuê, có vài gia đình không thể nào chỉ có một chiếc xe.” Cổ Dục suy nghĩ một chút rồi yêu cầu phải cho nhiều hơn chỗ đậu xe.

Nghe được Cổ Dục nói như vậy, người quản lý không tự chủ mà nở nụ cười, hấn vốn còn cho là yêu cầu gì, nguyên lai là cái này, chuyện này thì hiển nhiên không thành vấn đề.

“Chuyện này không thành vấn đề, tòa nhà ngài muốn mua này, một tầng bốn căn. Mỗi căn hộ là 150 mét vuông, một tầng là 600 mét vuông, 33 tầng là 1,980 mét vuông. Bây giờ nước ta không tính diện tích ban công vào trong nhà, thì tính còn 1,900 mét vuông. Như vậy đi, tôi đưa cho ngài thêm 100 mét vuông chỗ đậu xe, tôi sẽ trực tiếp đưa cho ngài 198... à 200 chỗ đậu xe đi, quyền sở hữu là 40 năm, như thế nào?”

“Thành giao.” Nghe người này nói, Cổ Dục cũng cười một cái, có thể nói như vậy hiển nhiên là cực tốt. Mà nhìn thấy Cổ Dục thoải mái mua nguyên một tòa nhà như vậy, bên Khổng Hạo Văn cũng suy nghĩ, rồi quyết định mua thêm ít căn nữa.

Lúc đầu hấn ta chuẩn bị tự mình mua 2 căn hộ để ở, nhưng mà bây giờ Khổng Hạo Văn quyết định mua 8 căn, cũng mua hai tầng. Bởi vì Khổng Hạo Văn tin tưởng Cổ Dục chắc chắn sẽ không mua bán lỗ vốn.

Nhìn mình trong nháy mắt đã bán ra hơn 100 căn hộ, mặt người quản lý đã sắp muốn cười ra hoa rồi. Ngay lập tức người quản lý mời hai người vào phòng khách quý rồi giúp hai người bắt đầu làm giấy tờ nhà.

Căn hộ ở khu này đã sắp xây xong, đã qua thời kỳ mua bán trên giấy chứng nhận, cho nên giấy tờ bất động sản chỉ cần bên này ký toàn bộ và chuyển tiền xong thì có thể trực tiếp sở hữu nó.

Điều này đã giúp Cổ Dục bớt đi không ít chuyện.

Sau đó Cổ Dục ở trong phòng khách quý cùng người quản lý bắt đầu ký hợp đồng.

Có tất cả 132 hợp đồng cần phải ký, thiếu chút nữa làm què tay Cổ Dục. Nhưng mà nghĩ đến khoảng một năm sau, 60 triệu này sẽ biến thành 100 triệu, hần cũng rất vui vẻ. Đương nhiên hần không thiếu mấy chục triệu này, thậm chí là mấy trăm triệu.

Nhưng mà loại cảm giác kiếm được tiền này đúng là làm cho hần cảm thấy rất hạnh phúc.

Sau khi ký xong toàn bộ hợp đồng, người quản lý cũng đi giải quyết các vấn đề của căn hộ. Mà Cổ Dục cũng gọi cho Cổ Tuấn Tài một cuộc điện thoại, phải biết rằng mặc dù bây giờ đội thi công của Cổ Tuấn Tài chủ yếu là thi công xây dựng.

Nhưng mà trang hoàng nhà cửa cũng không làm khó được Cổ Tuấn Tài. Toàn bộ tòa nhà này Cổ Dục chỉ dự định lưu lại cho mình ba căn, một căn là để nếu sau này hần đi vào thành phố uống rượu hay là muộn qua về không được, hần có thể đến đây ở. Một căn là để cho cha mẹ hần khi về hưu, vào lúc mùa hè thì có thể đến đây nghỉ dưỡng. Còn một căn thì chuẩn bị để lại nếu sau này có bạn bè đến tìm mình chơi thì có thể ở lại.

Đương nhiên hần sẽ không ở căn hộ bình thường, mà hần dự định dùng hai tầng cao nhất đã thông thành hai căn hộ lớn.

Tầng 31 cũng thông thành một căn lớn cho cha mẹ hần ở, tầng 30 cũng được làm thành một căn hộ lớn cho bạn bè ở. Từ tầng 1 đến tầng 29 thì được cải tạo lại để cho thuê.

Việc trang trí ba căn hộ ở trên cùng thì không cần mấy người của Cổ Tuấn Tài, nhưng từ tầng 29 trở xuống thì có thể giao cho bọn họ.

Chương 449. Liếm cầu

Chương 449: Liếm cầu

“Người anh em! Sao cậu trực tiếp mua luôn một tòa vậy? Lúc đầu tôi suy nghĩ chỉ muốn mua mấy căn là được rồi, cậu có tin tức gì mà tôi không biết hay sao?”

Sau khi tắt bật kí sang tên và nộp thuế xong, Cổ Dục và Khổng Hạo Văn một lần nữa từ trung tâm bất động sản bước ra thì phía sau cốp xe của Cổ Dục đã có một chiếc vali. Trong vali có hơn 130 sổ đỏ, mà trong tay Khổng Hạo Văn cũng cầm 8 cái như thế. Khi Khổng Hạo Văn ngồi lên xe Cổ Dục, Khổng Hạo Văn còn có một số câu hỏi nghi hoặc trong đầu.

“Tôi không có bất kì nguồn tin tức gì, nhưng mà tôi cảm giác hẳn là chúng ta kiếm lời rồi. Theo lời của anh nói thì chắc chắn chỗ này sẽ được toàn lực khai thác, dù sao nếu muốn trở thành một khu du lịch của toàn tỉnh thì phải giải quyết xong mấy vấn đề. Một là vấn đề về giao thông, cái này thì đang xây, lúc nào xây xong thì không biết. Một chuyện khác chính là phải thu hút người ở lại, một chỗ muốn phát triển thì chủ yếu là phải có người, mà với chính sách của tỉnh Hắc Long một doanh nghiệp lớn là không thể tồn tại được, vì vậy chỉ có thể bắt đầu từ một hướng giải quyết khác đó chính là học sinh.

Nhìn thấy ánh mắt của Khổng Hạo Văn, Cổ Dục nghiêm túc nói.

“Chú em nói là, trường học sao?” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Khổng Hạo Văn đầu tiên là sững sờ, sau đó cười phá lên. Đúng vậy, nếu như muốn toàn lực khai thác nơi này, thì chắc chắn không thể thiếu trường học được. Mặc dù bây giờ chính

phủ còn không có kế hoạch, nhưng mà giống như Cổ Dục nói, đây là chuyện có thể sẽ xảy ra.

Nghe được Cổ Dục nói như vậy, Khổng Hạo Văn cũng cười híp mắt lại, vậy thì không thể bỏ lỡ cơ hội này được .

“Hôm nay tôi phải cảm ơn cậu, dù sao đây cũng là một số tiền không nhỏ. Đi đi đi, chúng ta đi ăn đồ ngon đi.” Sau khi suy nghĩ minh bạch cái vấn đề cong cong vẹo vẹo này, Khổng Hạo Văn cũng bắt đầu cười, giá nhà bây giờ ở đây là 3,100 một mét vuông.

Nếu như nhà nước tập trung khai thác chỗ này, thì giá nhà có thể tăng tới 6 ngàn, tăng gấp đôi không thành vấn đề. Nhưng mà nếu như ở đây có trường học, lại thêm đường tàu cao tốc, thì giá nhà ở đây có thể tăng một phát lên đến hơn 9 ngàn, thậm chí là hơn 10 ngàn.

Đến lúc đó, Cổ Dục và Khổng Hạo Văn chính xác đều trở mình.

Nhưng mà mặc kệ là Khổng Hạo Văn hay Cổ Dục chắc đều sẽ không bán nhà ở chỗ này, cho thuê không ngon hơn sao? Dù sao cũng là khu trường học, căn bản không cần cân nhắc vấn đề cho thuê không được.

Bọn Cổ Dục lại không có áp lực tiền vốn, đây thuần túy chỉ là kiếm lời.

Khổng Hạo Văn vui vẻ dẫn Cổ Dục đi tới một quán cơm, quán cơm này cũng không lớn. Món át chủ bài ở đây là cá, nhưng mà cùng cá bình thường khác biệt chính là chúng được cắt phi lê. Sau đó cho vào nước dùng, không nấu chín, mà dùng đá cuội đã làm nóng để vào trong nồi, dựa vào sự tản nhiệt của viên đá mà làm cho cá chín.

Làm như vậy dĩ nhiên là có chỗ tốt, có thể làm cho thịt cá sẽ mềm hơn, hơn nữa có thể giảm thiểu rất nhiều khói, có thể để

cho người ta ăn trơn mềm và ngon miệng hơn.

Nhưng mà đối với Cổ Dục mà nói, hắn làm như thế là cần thiết, bởi vì tài năng nấu nướng của hắn đã đủ cho hắn có thể không chế hỏa hầu, có thể đem cá luộc chín trong tình huống như vậy.

Nhưng đối với nhiều người khác, cách làm như vậy đúng là thực sự khá là mới mẻ.

Bữa cơm tối này Cổ Dục và Không Hạo Văn ăn nhanh vô cùng, bởi vì chút nữa Cổ Dục còn phải lái xe về nhà. Nên dĩ nhiên bọn họ không thể uống rượu, chỉ ăn cơm, đương nhiên là phải ăn nhanh hơn rồi.

Sau khi thuận thực giải quyết xong cơm tối, Cổ Dục chở Không Hạo Văn trở về nhà của hắn.

Sau khi hai người tạm biệt, Cổ Dục chuẩn bị lái xe trở về thôn Cổ Gia.

Nhưng mà thời điểm hắn chuẩn bị sắp ra khỏi thành phố Hưng An thì đột nhiên thấy thấy bên kia trạm xe buýt có hai người ở đó đang lôi lôi kéo kéo.

Như đã nói qua lúc trước, Cổ Dục là một người thực sự không thích tham gia chỗ náo nhiệt, cho nên hắn chỉ định lướt qua và chuẩn bị rời đi. Nhưng mà khi nhìn qua chỗ đó, Cổ Dục có chút ngoài ý muốn. Bởi vì hắn phát hiện hai người đang lôi kéo hắn đều đã từng gặp qua, xác thực mà nói có một người hắn quen.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, cô gái kia là bạn học của Phùng Thu Nhân, Lữ Thi Vân. Nhưng mà kể từ sau lần trước hắn mang ba cô gái đi chơi một ngày, thì Phùng Thu Nhân đã cầm di động của hắn chặn số của hai cô gái đó rồi, từ đó cũng không có liên lạc lại.

Hình như bây giờ cô gái này đang bị một người quán lấy, mà người quán lấy kia dường như Cổ Dục cũng đã gặp qua. Đó chính là ngày hần và Không Hạo Văn đi tắm suối nước nóng, người này cũng đi theo Lữ Thi Vân cùng đi đến tắm suối nước nóng. Hần ta còn muốn hút thuốc bên trong suối nước nóng cho nên cuối cùng tên nhóc này cuối cùng bị nhân viên công tác kéo ra ngoài giáo dục.

Nhìn thấy hai người này, tốc độ lái xe của Cổ Dục cũng chậm lại, tất nhiên nếu đã quen biết thì hần chuẩn bị xem đang xảy ra chuyện gì. Nếu như chỉ là đùa giỡn giữa người yêu với nhau thì hần sẽ mặc kệ, nếu như có chuyện gì, hần có thể ra tay giải quyết.

Khi xe hần từ từ đến trạm xe buýt thì nghe được nam sinh kia mang theo âm thanh nức nở nói.

“Anh có cái gì không tốt, anh yêu em như vậy, vì sao em không chấp nhận anh? Anh đem hết tiền phí sinh hoạt cha mẹ cho để khen thưởng cho em, anh vay mượn tiền của bạn bè để mời em ăn cơm. Anh đã vì em trả giá tất cả, vì cái gì, vì cái gì em không chịu quay đầu nhìn anh lấy một lần?” Nghe lời nói của nam sinh này, lông mày của Cổ Dục nhíu một cái.

Tên liêm cầu này lên tiếng như thế, thật sự làm cho Cổ Dục có chút kinh hãi.

Chương 450. Liếm và bị liếm

Chương 450: Liếm và bị liếm

“Tôi yêu cầu cậu khen thưởng cho tôi sao? Tôi yêu cầu cậu mời tôi ăn cơm sao? Cậu đừng có tự mình đa tình được hay không. Từ đầu đến đuôi tôi đều không có thích cậu, dù chỉ một xiu cũng không có....Quên đi nha, tôi không muốn cùng cậu lôi kéo mấy chuyện này, cậu khen thưởng cho tôi bao nhiêu tiền, tôi chuyển lại cho cậu, từ nay về sau đừng có xuất hiện trước mặt tôi.”

Trong lúc Cổ Dục đang suy nghĩ Lữ Thi Vân sẽ đáp trả tên liếm cầu như thế nào, thì bên Lữ Thi Vân cũng đã trực tiếp lớn tiếng nói. Sau đó cầm điện thoại ra, chuẩn bị chuyển khoản lại cho hắn ta.

Lữ Thi Vân không giống như Lương Tuyết, dùng thực lực và năng lực ngồi vững ở vị trí đại tỷ giới phát sóng trực tiếp, thu nhập một năm cũng trên mấy chục triệu cũng không thành vấn đề.

Mà Phùng Thu Nhân sau bởi vì dựa vào Cổ Dục quan hệ để mượn gió đông, nghiễm nhiên bây giờ trở thành đại tỷ phát sóng trực tiếp ngoài trời. Coi như là Cổ Dục không cho mấy cô tiền thì mấy cô ấy vẫn có tiền.

Nhưng Lữ Thi Vân thì khác, mặc dù cô cũng livestream nhưng mà thực ra kiếm tiền cũng không nhiều. Lại thêm gia nhập công hội, công hội cũng rút bớt số phần trăm thu nhập của cô. Mặc dù thu nhập tốt hơn so với đi làm, nhưng tiền tới tay một tháng cũng chỉ có 7-8 ngàn.

Cho nên Lữ Thi Văn rất là thiếu tiền, nhưng mà từ quyết tâm trả lại tiền của nam sinh này có thể nhận ra Lữ Thi Văn thực sự không thích tên này.

“Không, anh không cần tiền, anh chỉ cần em quay đầu nhìn anh một cái, anh có gì mà để cho em hài lòng, em nói đi, anh sửa.” Nhưng mà rõ ràng, tên này nói những lời này cũng không phải là vì tiền, nhìn Lữ Thi Văn hắn ta cũng cuồng loạn rống lên.

“Anh thích tôi điểm nào, tôi sẽ đổi nó được chưa ?” Nghe được lời của hắn, Lữ Thi Văn bên này cũng hơi nóng nảy, người này sao lại không nói lý như thế chứ?

“Tôi thích dáng vẻ em không thích tôi...” Nhìn dáng vẻ như phát điên của Lữ Thi Văn, người nam sinh với khuôn mặt mập mạp nói.

Nói thật, khi nghe cậu ta nói như vậy, Cổ Dục ở trong xe suýt chút nữa thì nôn mửa. Không thể không nói, có đôi khi giữa tình nhân với nhau nói chút lời thổ lộ tâm tình sẽ làm cho toàn thân tê dại, thật sự là một chuyện rất tốt. Nhưng nếu cứ nói như vậy mãi thì thật sự là quá xấu hổ rồi.

Quả nhiên, sau khi Lữ Thi Văn nghe được lời này của cậu ta thì đã không muốn nói thêm bất cứ lời nào nữa.

“Thần kinh!” Trùng mắt nhìn tên năm sinh này một cái, Lữ Thi Văn trực tiếp xoay người muốn đi. Nhưng người nam sinh này cũng thật sự có cốt khí, vừa thấy Lữ Thi Văn muốn đi, hắn ta trực tiếp nằm xuống rồi ôm lấy chân Lữ Thi Văn. Khi thấy một người con trai lại có thể trở nên vô lại giống như tên này thì tam quan của Cổ Dục cũng bị hắn ta làm cho đổi mới.

“Đúng là chuyện gì cũng có mà.” Cổ Dục vốn chỉ tới xem náo nhiệt lúc này không khỏi nở nụ cười, sau đó bật đèn pha đồng thời bấm còi một cái.

Nghe được tiếng còi bên này, còn có ánh đèn xa chói mắt kia, Lữ Thi Văn cùng người nam sinh kia đều quay mặt nhìn qua.

“Lên xe.” Nhìn ánh mắt bị hấp dẫn của bọn họ, Cổ Dục một lần nữa tắt đèn, sau đó hạ cửa kính xuống nói với Lữ Thi Văn một câu.

Lúc nhìn thấy Cổ Dục, trên mặt Lữ Thi Văn trong nháy mắt đã nở nụ cười. Sau đó nụ cười này lại biến thành có chút u oán, cô nhìn Cổ Dục một cái rồi nhẹ nhàng mím môi. Tiếp đó cô lại nhìn người nam sinh vẫn còn đang ôm chân mình, Lữ Thi Văn dùng sức kéo chân ra. Cô bước nhanh đến vị trí ghế phụ, hơn nữa còn thắt dây an toàn.

Nhìn người nam sinh bên ngoài còn nằm trên mặt đất. Cổ Dục cũng không quản cậu ta, chân đạp ga một cái, trực tiếp chạy về phía trước. Người nam sinh kia lúc này dường như cũng đã phản ứng lại, lập tức lăn một vòng rồi đứng lên, bắt đầu đuổi theo xe rồi hét to.

“Thi văn... Thi văn...”

Nghe tiếng kêu thê thảm của hắn, Cổ Dục không khỏi liếc nhìn qua Lữ Thi Văn. Ôi! Tình yêu ngây ngô này thật đúng là... Có chút đáng sợ mà.

“Được rồi, về đến nhà cô rồi!” Thời gian sau đó, bầu không khí trong xe rất nặng nề. Cổ Dục cũng không nói gì, Lữ Thi Văn cũng không nói gì. Nhưng mà bởi vì hắn đã đưa Lữ Thi Văn về nhà hai lần, cho nên Cổ Dục biết nhà cô nhóc này ở đâu, rất nhanh đã đưa cô nhóc tới dưới nhà.

“Tại sao anh lại chặn tôi?” Nghe Cổ Dục nói, Lữ Thi Văn cũng không vội vàng xuống xe mà rút cuộc cũng mở miệng hỏi Cổ Dục.

“À, thật ra là Phùng Thu Nhân chặn, nhưng mà tôi cho rằng cô ấy chặn cũng không sai. Bởi vì thật sự tôi cũng không phải người tốt gì. Ít nhất ở giữa một đám phụ nữ, thật sự tôi có quan hệ với rất nhiều người cùng một lúc.” Nghe Lữ Thi Văn nói như vậy, Cổ Dục biết cô nhóc này có thể có chút ý nghĩ với mình, nhưng mà cô ấy vẫn còn nhỏ.

Cổ Dục và mấy người Lâm Lôi có thể ở cùng một chỗ, bởi vì các cô ấy đều là người trưởng thành. Các cô ấy biết mình đang làm cái gì, ở cùng một chỗ với Cổ Dục cũng không phải do xúc động. Nhưng tình huống của Lữ Thi Văn và Đan Đình Đình lại không giống. Cổ Dục thật sự không hy vọng làm chậm trễ con gái nhà người ta.

Cho nên sau khi suy nghĩ một chút, hắn vẫn quyết định nói thẳng.

“Vậy tại sao trong số những người kia lại không thể có thêm em?” Có thể thấy rõ ràng là em gái này nghe nhầm trọng điểm. Sau khi Cổ Dục dứt lời, cô cũng ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc nói. Nghe cô nói như vậy, Cổ Dục không biết nói gì nữa.

“Em nghe không hiểu sao? Tôi đồng thời có quan hệ với vài cô gái cùng một lúc. Em biết mẹ nhỏ của Phùng Thu Nhân là Lâm Lôi không, còn có Lý Vân Vân, tôi cũng đều đang có quan hệ mập mờ với họ. Bạn gái chính thức của tôi tên là Tống Minh. Tôi còn có quan hệ với một người mẫu ở thủ đô tên là Triệu Hàn. Cũng không phải tôi đang lừa gạt các cô ấy, tôi nói là thật lòng. Tình yêu mà em muốn tôi cũng không cho em được, chẳng lẽ em cũng muốn làm một con chim hoàng yến bị nuôi nhốt ở trong lồng hay sao?”

Chương 451. Thích làm chim trong lồng

Chương 451: Thích làm chim trong lồng

Xoa xoa mặt mình, Cổ Dục nhìn Lữ Thi Văn đang im lặng nói.

“Ừm!” Nhưng đáng tiếc là, dù hắn nói nhiều như vậy, kết quả cuối cùng Lữ Thi Văn cũng chỉ nói một câu ừm để trả lời vấn đề của Cổ Dục.

Nghe cô nói như vậy, Cổ Dục cảm thấy có chút đau đầu.

“Bây giờ em còn nhỏ, tôi cũng không hy vọng em sẽ làm chuyện khiến sau này em phải hối hận. Như vậy đi, chờ sang năm em trưởng thành rồi nói sau đi!” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lữ Thi Văn, Cổ Dục cảm thấy thời gian là liều thuốc tốt nhất, cho nên trước hết cứ đẩy về phía sau là được rồi.

“Được rồi, anh phải nhớ kỹ, sang năm sau khi em trưởng thành anh phải tiếp nhận em. Còn nữa, đưa điện thoại di động của anh đây, không được phép chặn em nữa!” Nghe Cổ Dục nói như vậy, lúc này Lữ Thi Văn suy nghĩ một chút, cũng nghiêm túc nói.

Cô rất thông minh, cô biết nếu ép Cổ Dục quá chặt thì sẽ không có kết quả tốt, cho nên nhịn xuống trước như vậy cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Đồng thời cô nhận lấy điện thoại di động của Cổ Dục, kéo số điện thoại của mình từ trong danh sách chặn trở về, đồng thời còn thêm lại wechat.

Sau khi làm xong tất cả, Lữ Thi Văn đột nhiên nghiêng về phía trước, nhanh chóng hôn lên mặt Cổ Dục một cái rồi mới mỉm cười bước xuống xe.

Nhìn dáng vẻ của cô, Cổ Dục không khỏi lắc đầu cười khổ. Hắn cảm giác nếu như cảnh vừa rồi bị liếm cầu (Chỉ loại người không từ thủ đoạn để tiếp cận và lấy lòng người khác.) của Lữ Thi Văn kia nhìn thấy, chắc hẳn hẳn ta sẽ phải phát điên. Nhưng mà cũng không có cách nào, liếm cầu thì liếm đến cuối cùng vẫn chỉ là hai bàn tay trắng không có gì.

Đời này cũng không có khả năng Cổ Dục làm thêm cầu, cho nên đoán rằng sẽ rất khó cảm nhận được tâm tình như vậy.

Sau khi nhìn đèn nhà Lữ Thi Văn sáng lên, cũng nhận được ảnh selfie của cô khi về nhà, Cổ Dục một lần nữa lái xe chạy về phía thôn Cổ Gia.

Tuy nhiên lúc quay về, hắn cũng suy nghĩ một chút, Lữ Thi Văn đã như thế rồi, đoán rằng Đan Đình Đình có khả năng cũng không khác gì. Nếu Lữ Thi Văn bên này đã bỏ khỏi danh sách chặn, vậy thì cũng bỏ chặn Đan Đình Đình luôn vậy.

Nghĩ đến đây, Cổ Dục kéo số điện thoại di động của Đan Đình Đình từ trong danh sách chặn ra, đồng thời cũng thêm wechat của cô nhóc một lần nữa. Không lo ít mà lo bất bình đẳng, đạo lý này hắn vẫn hiểu được. Được rồi, đây cũng coi như là hiểu được đạo lý của cận bã.

Điện thoại bên kia vừa mới được bỏ chặn, lại vừa thêm wechat vào, Đan Đình Đình trực tiếp gọi điện thoại tới ngay. Ríu rít nói chuyện một mạch, mãi cho đến khi sắp về đến nhà, Cổ Dục mới cúp điện thoại di động. Không phải hắn sợ tâm tình Phùng Thư Nhân không tốt, mà là hắn không có tay gọi điện thoại, hắn còn cần phải đi ôm một cái hộp.

Ôm cái hộp mình thu hoạch hôm nay, Cổ Dục đi vào cửa nhà. Khi bọn Lâm Lôi nhìn thấy cái hộp này của Cổ Dục, các cô đều hơi choáng váng.

Được rồi, buổi sáng thì lên lúc đi ra ngoài, kết quả trở về lại mang về hơn một trăm cuốn sổ nhà đất, cách làm của Cổ Dục thật sự làm các cô nhìn càng ngày càng không hiểu.

“Tiểu Dục, Tiểu Dục?”

Bị đẩy một cái nhẹ nhàng, Cổ Dục mở mắt ra từ trong giấc ngủ. Trước tiên hắn nhìn thoáng qua bầu trời bên ngoài, sau đó tiện tay kéo Lâm Lôi vừa đẩy mình trở lại trong ngực hắn. Tiện tay ôm cô nằm trên giường, chuẩn bị tiếp tục đi ngủ.

Cảm nhận được động tác của Cổ Dục, Lâm Lôi không khỏi buồn cười vỗ tay hắn một cái.

“Được rồi, đừng ngủ nữa, đã sắp mười giờ rồi, mau thức dậy ăn cơm đi!”

“Ôi, nhưng anh vẫn còn mệt lắm!”

“Ai bảo buổi tối anh không ngủ, tối nay đi ngủ sớm một chút là được rồi.”

“Nhưng buổi tối anh đi ngủ sớm, không phải em sẽ không ngủ được sao?” Cổ Dục dùng cái mũi nhẹ nhàng đẩy đẩy lên mái tóc của Lâm Lôi, hắn cười xấu xa nói.

“Nói cái gì đó, mau đứng lên đi.” Nghe Cổ Dục nói, Lâm Lôi cũng hơi xấu hổ đỏ bừng mặt, không khỏi vỗ tay Cổ Dục một cái. Cô giãy dụa chui ra khỏi ngực Cổ Dục, sau đó kéo Cổ Dục xuống đất, đẩy anh vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Sau khi giải quyết xong việc vệ sinh cá nhân, Cổ Dục cũng lão đà lão đảo đi xuống lầu.

Cực bắc của Đông Bắc vào cuối tháng 10, cho dù là mười giờ sáng thì nhiệt độ vẫn tương đối thấp. Nhưng trong nhà Cổ

Dục thì bốn mùa đều như mùa xuân.

Khi nôi hơi bắt đầu hoạt động, mái kính bên ngoài được chụp xuống. Toàn bộ căn nhà bao gồm cả phía trước, sân sau và trại cá đều duy trì nhiệt độ khoảng 24 độ.

Cổ Dục ở nhà thậm chí còn mặc một chiếc áo ngắn tay, một chiếc quần ngủ rất mỏng là được rồi. Đi đôi dép lê, Cổ Dục đi xuống lầu. Vừa xuống lầu, hần lập tức nhìn thấy bốn con thú nhỏ rõ ràng đã lớn lên một vòng đang chạy về phía hần.

“Ôi chao, mấy tên nhóc ngốc này ăn chưa hả?” Cổ Dục ngồi xồm xuống, xoa đầu, xoa bụng của bốn tên nhóc này rồi cười nói.

” Dì Lý đã cho ăn xong rồi, chẳng lẽ còn chờ anh chắc?” Nghe được lời của Cổ Dục, lúc này Phùng Thư Nhân đang thu dọn đồ ăn bên cạnh bất giác cười nói.

“Trước khi các em vào đây ở thì không phải đều là do anh làm sao? Bây giờ anh đã về hưu thì cũng nên hưởng thụ một chút cuộc sống nhàn nhã lúc về hưu chứ!” Cổ Dục một bên đùa giỡn bốn tên nhóc kia, một bên nói với Phùng Thư Nhân. Tuy nhiên đôi lại Phùng Thư Nhân cũng chỉ có liếc mắt một cái mà thôi.

Gần đây, mấy người Lâm Lôi trên cơ bản đã không trở về nhà. Chỉ là có đôi khi vào ban ngày sẽ trở về một chuyến. Một là vì lấy các loại quần áo, hai là để đốt một ít than để trong nhà không đến mức quá lạnh lẽo. Còn trên cơ bản chính là ở trong nhà của Cổ Dục.

Đối với chuyện này Cổ Dục có thể nói là rất may mắn, lúc trước mình câu lên được đồ vật rất kịp thời, nên không đến mức bây giờ còn cần phải suy nghĩ vì không để lộ rồi không cho mấy người họ ở cùng, vậy thì quá lúng túng rồi.

Chương 452. Việc hằng ngày

Chương 452: Việc hằng ngày

“Đến ăn điểm tâm đi, lát nữa buổi trưa làm gì?” Nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài, lúc này Lý Vân Vân đang ở trong phòng bếp bỗng thò đầu ra, cười nói với Cổ Dục.

Nghe cô nói, Cổ Dục cũng đi vào trong phòng bếp, nhìn thoáng qua bữa sáng. Không thể không nói, thật sự là Cổ Dục bị làm cho có chút thèm ăn.

Bữa sáng là Lý Vân Vân làm, rất tinh xảo. Hơn nữa lại rất phù hợp. Gồm có bánh bao đậu, cháo gạo, trứng chiên và dưa muối. Tuy rằng đơn giản, nhưng nhìn qua lại rất ngon.

Cổ Dục cũng không khách khí, rửa tay xong, sau đó hắn cầm lấy những thứ này ăn. Trong lúc ăn, hắn đồng thời cũng đang suy nghĩ buổi trưa làm cái gì.

“Còn các em thì sao? Muốn ăn gì vào buổi trưa?” Cổ Dục ăn hai ba miếng đã giải quyết xong một cái bánh bao đậu, lúc này cũng nhìn về phía Lý Vân Vân và Phùng Thư Nhân bên ngoài, mở miệng hỏi.

“Buổi trưa em muốn ăn đậu phụ Ma Bà.” Suy nghĩ một chút, Phùng Thư Nhân ở bên ngoài mở miệng nói trước.

Đậu phụ Ma Bà là một món ăn rất đặc trưng của vùng Tứ Xuyên. Món ăn này nhìn qua thì đơn giản, nhưng kỳ thật làm rất khó, nhất là muốn làm tốt lại càng không dễ dàng. Đây cũng không phải là món ăn mà trong gia đình có thể làm ra khẩu vị chính thức.

Món ăn này ở thủ đô còn thành lập cửa hàng chỉ để phục vụ riêng cho nó . Một chén nhỏ phải ba, bốn mươi tệ. Giá cả cũng tương đối không rẻ, thậm chí còn đắt hơn so với không ít món thịt khác.

Tuy nhiên đối với Cổ Dục mà nói, đây không tính là gì.

Phối hợp với đậu phụ Ma Bà, Cổ Dục suy nghĩ trong chốc lát đã nghĩ ra vài món ăn, hắn lập tức gật gật đầu. Sau khi ăn điểm tâm xong, hắn lập tức lên lầu thay quần áo, chuẩn bị đi mua đậu phụ.

Đi vào trong sân, hắn cưỡi lên chiếc xe máy nhỏ yêu quý của mình, lên xe rồi phóng đến phía trong thôn.

Trước đó từng nói qua, trong thôn Cổ Gia có làm đậu phụ, là chuyên dùng đậu nành được trồng trong thôn làm đậu phụ thủ công, hương vị ngon hơn nhiều so với mua ở trong thành phố.

Đậu phụ này thường được coi là món trộn dùng để ăn chúng với đồ khác nhưng thật ra phần lớn đậu phụ mua trong thành phố không đủ để làm như món trộn. Một là bởi vì lượng vi khuẩn vượt quá tiêu chuẩn, hai là bởi vì cảm giác và hương vị đều không đủ. Tuy nhiên đậu phụ trong thôn Cổ Gia lại rất thích hợp để ăn như món trộn.

Cổ Dục đi xe máy rất nhanh đã đi tới nhà bán đậu phụ trong thôn Cổ Gia.

Đậu phụ ở đây, một khối to bằng bàn tay, một tệ một khối, rất phải chăng.

Ban đầu vốn dĩ Cổ Dục mua đậu phụ người ta sẽ không lấy tiền nhưng Cổ Dục khẳng định không phải là người không trả tiền. Cũng may bây giờ đều đã dùng mã QR Code thanh toán, cũng không cần tiền thối lại. Sau khi mua hai khối đậu phụ, Cổ Dục cũng trả tiền xong.

Sau đó, hắn chuẩn bị cưỡi xe máy đi về nhà để chuẩn bị cho bữa ăn trưa.

Nhưng khi xe của hắn sắp đến nhà hắn, từ xa hắn đã nhìn thấy ông trưởng thôn Cổ Kiến Quốc. Lúc này ông đang mang theo một đám người từ trong thôn đi ra ngoài.

“Ai, Tiểu Dục trở về rồi sao, trở về lúc nào thế?” Vừa nhìn thấy Cổ Dục, Cổ Kiến Quốc đã tươi cười nói trước.

Có thể nói gần đây hắn xuân phong đắc ý. Thôn Cổ gia được xây đường, hơn nữa trong thôn có không ít người muốn tự mình khởi nghiệp nên làm buôn bán nhỏ. Những thứ này ở trên thị trấn đều là công lao đó, tuy rằng Cổ Kiến Quốc không tính là người đặc biệt tham việc, nhưng cũng là một người chăm chỉ. Nếu không ông cũng không có khả năng làm thôn trưởng lâu như vậy. Gần đây nghe ý tứ trong thị trấn đang muốn cho ông đổi vị trí khác.

Đương nhiên, điều về trên thị trấn là không có khả năng nhưng ít nhất cái danh thôn trưởng kiêm bí thư chi bộ thì trên thị trấn vẫn nguyện ý cho ông. Cho nên thật lòng không phải là ông chỉ vui vẻ bình thường thôi đâu.

“Ngày hôm kia cháu mới trở về, hôm qua cháu có việc đi lên thành phố, hôm nay mới rảnh rỗi.” Nhìn ông trưởng thôn đang xuân phong đắc ý, Cổ Dục cũng cười ha hả nói.

Đồng thời hắn cũng nhìn thoáng qua những người ở bên cạnh ông trưởng thôn. Những người này trên cơ bản hắn đều biết, chính là ít người có danh tiếng và mặt mũi trong thôn. Ngoại trừ những người này ra, còn có cô gái ở trên trấn lần trước cử xuống giám sát việc đốt đồng cũng ở đây, đang đi bên cạnh ông trưởng thôn. Dường như cô là họ Ngô, gọi Ngô cái gì gì đó, được rồi, Cổ Dục đã quên rồi.

Nhưng không phải cô ấy tới giám sát việc đốt đồng sao? Bây giờ đồng ruộng đã đốt xong nhiều ngày rồi, tại sao cô ấy vẫn ở lại trong thôn ?

Tuy rằng trong lòng có chút tò mò nhưng Cổ Dục cũng không nói thêm gì. Chuyện không liên quan đến hấn vẫn là không nên làm bậy sẽ tương đối tốt.

Tuy nhiên có đôi khi, hấn không muốn xen vào không có nghĩa là người khác cũng không muốn để cho hấn xen vào.

“Không phải là phần lớn người dân trong thôn đều muốn tự mình khởi nghiệp sao? Tiểu Ngô trước kia cũng là sinh viên đại học, hơn nữa còn làm việc ở trên thị trấn. Cô ấy hiểu biết cũng nhiều cho nên chúng ta để cho cô ấy ở lại thêm một thời gian nữa. Vạn sự khởi đầu nan mà, để cô ấy xem những cửa hàng trong thôn chúng ta vận hành như thế nào.”

Sau khi cùng Cổ Dục hàn huyên vài câu, trưởng thôn nói một chút về nguyên nhân vì sao Ngô Á Nam vẫn còn ở đây. Nghe ông nói như vậy, Cổ Dục cũng đã hiểu.

“Vậy thì được, nếu như có chuyện gì cần tôi thì cứ nói với tôi.” Tuy rằng Cổ Dục rất ghét phiền toái nhưng dù sao hiện tại hấn cũng là người của thôn Cổ Gia. Cho nên nếu như người trong thôn thật sự có phiền toái gì thì hấn vẫn nguyện ý giúp một tay.

Nhưng không ngờ, hấn vừa nói xong, ông trưởng thôn bên kia đã lập tức nở nụ cười.

“Đúng là có một chuyện cần cậu giúp đây.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, ông trưởng thôn không khỏi xoa xoa tay, sau đó vẻ mặt tươi cười nhìn về phía Cổ Dục.

Chương 453. Con đường khởi nghiệp

Chương 453: Con đường khởi nghiệp

“Ồ? Ông cứ nói xem nào.” Vừa nghe thấy trưởng thôn thật sự có việc muốn mình hỗ trợ, Cổ Dục cũng nghi hoặc mà ngẩng đầu lên. Tuy rằng có chút tùy tiện nhưng mình vừa nói xong thì đúng là nên nói được làm được. Cho nên hắn hỏi lại trưởng thôn một câu.

“Là như vậy, trong thôn chúng ta không phải đang làm những việc khởi nghiệp sao, tuy rằng hiện tại việc khởi nghiệp này làm không tệ nhưng sản lượng những sản phẩm nông sản kia còn chưa có tiêu thụ, cháu có quan hệ rộng rãi, cho nên chuyện này còn phải phiền tới cháu một chút.” Nghe Được Lời của Cổ Dục, trưởng thôn bên này cũng cười nói, nghe hắn nói như vậy thì Cổ Dục không khỏi gãi gãi đầu.

Phải biết rằng, kỳ thật hắn cũng không có ý quảng bá gì, đồ đặc của hắn sở dĩ bán ra ngoài được chủ yếu là bởi vì đồ của hắn quá tốt.

Đồ của hắn là bị người ta tranh cướp, nhưng những thứ khác trong thôn Cổ Gia, coi như là phẩm chất so với những thứ bình thường bán bên ngoài tốt hơn một chút, ví dụ như đậu phụ Cổ Dục từng đi mua hay các loại khác, nhưng để tiêu thụ quả thật là một vấn đề.

“Việc này cháu không dám cam đoan, nhưng mà cháu có thể giúp ông hỏi một chút.” Do dự một chút, Cổ Dục cũng không dám nói chắc chắn. Hắn chuẩn bị sau khi trở về lại nói

với Hứa Cẩm một chút phải làm thế nào, mà nghe được lời của Cổ Dục, ông trưởng thôn cũng mỉm cười gật đầu.

Ông ấy biết, chỉ cần Cổ Dục ghi nhớ việc này trong lòng là được.

Khi Cổ Dục tạm biệt ông trưởng thôn, hấn cũng đi xe máy trở về nhà.

Lúc về nhà thì cũng sắp đến giờ ăn cơm trưa, Cổ Dục cũng vào phòng bếp rồi bắt đầu bận rộn.

Không bao lâu sau, mấy đĩa thức ăn đã làm xong, một đĩa đậu phụ Ma Bà lớn cùng với một đĩa tôm cay lớn, một đĩa cua cay thơm ngon, một đĩa cá mú bông hấp, một đĩa lười bò xào ớt, một đĩa cá viên, còn có hai đĩa rau chay. Một đống món ăn nhiều như là rừng,, một nhà bốn người Cổ Dục ăn đương nhiên cũng miệng đầy dầu mỡ..

Sau khi ăn xong, Lâm Lôi, Lý Vân Vân và Phùng Thu Nhân phụ trách thu dọn bát đĩa. Mà Cổ Dục thì ngồi trên sofa, suy nghĩ một lát nữa phải gọi điện thoại cho Hứa Cẩm để nói chuyện này.

“Ừm?” Nhưng mà đang lúc hấn đang ngồi ở đó suy nghĩ, đột nhiên hấn nhìn thấy một cái rương bảo vật từ trong vòng xoáy kia bị kéo ra. Nhìn thấy cái này, cả người Cổ Dục đều ngây ngẩn.

Kỳ thật mấy ngày gần đây, hấn cũng kéo tới không ít rương bảo vật, bên trong trên cơ bản đều là kỹ năng, nhưng mà Cổ Dục không đề cập tới, là do hấn cảm giác chúng đều vô dụng.

Bởi vì câu được đều là các kỹ năng bậc thầy như dương cầm, violin, sáng tác ca khúc, còn có một ít quyền pháp, ví dụ như thái cực quyền, Hồng Quyền .

Quả thật, hai môn quyền pháp này đã mang đến cho hấn sự gia tăng không nhỏ, nhưng với tố chất thân thể hiện tại của hấn

thì đã không cần suy nghĩ đến những thứ này nữa rồi.

Nước giếng kia giúp hắn cải thiện tố chất thân thể, trước kia nếu như nói hắn từ đường ba điểm sân bóng rổ nhảy lên, còn chỉ có thể lên rổ, vậy thì hiện tại đã có thể bắt rổ luôn rồi...

Đúng vậy, cũng giống như những tiểu thuyết bóng rổ huyền huyền kia, Cổ Dục đã có thể nhảy lên rổ ở vạch ba điểm. Nếu như bây giờ hắn là một tên quý nghèo, vậy thì trực tiếp đi chơi bóng rổ thì cũng có thể kiếm được đầy chậu đầy bát. Với tố chất thân thể này, hắn đã vượt qua cực hạn của nhân loại rồi.

Hắn thử một chút, còn có thể nâng đồ vật chừng ba tấn lên. Chú ý, đây là giơ lên, mà không phải lật nha. Ở trong nhà xe có chiếc bán tải có trọng lượng khoảng 3 tấn, Cổ Dục có thể hai tay để nâng nó lên, nhưng cái kia G6X6 thì hắn cũng chỉ có thể lật mà thôi.

Được rồi, đề tài kéo dài quá. Nói tóm lại, gần đây Cổ Dục cũng có không ít kỹ năng.

Nhưng mà đây là lần đầu tiên hắn câu được kỹ năng vào buổi chiều như thế này.

Có chút nghi hoặc dùng ý niệm mở ra rương bảo vật trong bể nước, tiếp theo thì một đạo kim quang hiện lên.

Trong đầu Cổ Dục lại xuất hiện thêm một tin tức.

Kỹ năng này kỳ thật cũng giống kỹ năng lái xe cấp bậc thầy hắn từng rút ra trước kia. Nhưng mà có thể là bởi vì phát hiện kỹ năng lái xe cấp tông sư Cổ Dục đã biết rồi.

Vì vậy, kỹ năng này và kỹ năng lái xe kia kết hợp với nhau rồi tự động nâng cấp.

Cổ Dục hiện tại đã biến thành kỹ năng điều khiển siêu cấp.

Cái gì gọi là kỹ năng điều khiển siêu cấp? Chính là tất cả đồ đạc có thể lái, hần đều là siêu cấp cấp, không chỉ có xe, cho hần thứ gì cá nhân có thể lái được thì hần cũng có thể lái.

Tàu, máy bay, máy bay trực thăng, tàu ngầm, tàu sân bay... Cho dù là cho hần một chiếc phi thuyền vũ trụ, hần cũng có thể lái. Mặc dù hần ngay cả gặp cũng chưa từng thấy qua những thứ đó.

Nhưng trong bóng tối có một thanh âm nói cho hần biết, hần có thể lái được chúng.

“Được rồi! Kỹ năng này, có lẽ cũng không có tác dụng gì lớn.” Nhếch miệng, Cổ Dục có chút dờ khóc dờ cười nói một câu, sau đó tạm thời không quan tâm đến kỹ năng này nữa.

Lấy điện thoại di động ra, Cổ Dục gọi điện thoại cho Hứa Cẩm, nói chuyện với ông ta một chút về việc trưởng thôn tìm mình hỗ trợ.

Hứa Cẩm bên kia nghe Cổ Dục nói xong thì cũng suy nghĩ một chút.

Nếu như thôn Cổ Gia chỉ có hoa quả các loại, vậy hần ta có thể thu. Nhưng vấn đề chính là thôn Cổ Gia kỳ thật cũng không chỉ có vấn đề hoa quả.

Ví dụ như Cổ Dục mua đậu hũ, đậu hũ này Hứa Cẩm cũng không có cách nào thu mua, còn có không ít người xây lều lớn trồng rau, xây chỗ trồng nấm, những thứ này tuy rằng đều là thuộc rau quả, nhưng đúng là chúng không hợp với yêu cầu của công ty ông.

Nghe hứa Cẩm bên kia cũng cảm thấy có chút phiền toái, Cổ Dục lập tức nói tạm thời cứ tính trước, việc này sót ruột cũng không được, sau đó mới cúp điện thoại.

Mà sau khi cúp máy, hần lại nhìn thấy Phùng Thư Nhân lúc này đang ngồi bên cạnh nhìn hần.

Chương 454. Live stream bán hàng

Chương 454: Live stream bán hàng

“Đã dọn xong rồi! Nhìn đôi mắt to của Phùng Thư Nhân, Cổ Dục cười hỏi một câu.

“Đúng vậy, vừa rồi anh đang thương lượng với ông chủ Hứa về chuyện thu mua và bán đồ ở trong thôn sao?” Nhìn Cổ Dục, Phùng Thư Nhân cũng hỏi một câu.

“Đúng vậy, hôm nay lúc trở về gặp phải thôn trưởng.” Nghe cô hỏi như vậy, Cổ Dục cũng nói chuyện xảy ra hôm nay với cô một chút. Tuy nhiên sau khi nói xong, cô nhóc cũng không quá để ý mà nói.

“Hắc hắc, cái này chỉ là chuyện nhỏ , giao cho em là được rồi.” Phùng Thư Nhân đối với Cổ Dục cười hì hì vẻ mặt đắc ý rồi nói một câu.

“Giao cho em? Em muốn mở công ty sao?” Nghe Phùng Thư Nhân nói như vậy, Cổ Dục bỗng ngây ngẩn cả người, chuyện này hẳn cũng không có biện pháp vậy mà Phùng Thư Nhân có cách sao?

“Bảo anh bình thường chú ý nhiều hơn đến giới livestream bọn em một chút, mà anh cũng không chú ý, hiện tại hot nhất là cái gì? Chính là livestream bán hàng nha, những người bạn nhỏ trong phòng livestream của em, đã sớm thèm chết đồ đặc nơi này của chúng ta rồi đó. Đương nhiên, thèm nhất vẫn là hải sản của anh, nhưng hải sản của anh không mang đi bán được nên bọn họ có thèm thì cũng không ăn được. Thế nhưng

những người khác ở trong thôn nếu thật sự trồng rau xanh, nắm các loại thì trên cơ bản đều có thể bán ra ngoài. Tuy nhiên, lúc trước anh nói đậu phụ gì đó thì có lẽ sẽ không được.” Tùy ý quơ tay múa chân, Phùng Thư Nhân vẽ mặt như chắc chắn nói.

Livestream bán hàng? Tuy rằng Cổ Dục trước kia cũng nghe nói qua, nhưng hẳn thật sự chưa từng quá để ý. Bởi vì lúc bình thường hẳn rất ít xem livestream, hẳn chỉ thỉnh thoảng đi xem livestream của Phùng Thư Nhân, cho cô một ít lễ vật còn những thứ khác thật sự là không xem.

Dựa theo cách nhìn của hẳn, những em gái nhảy múa hay lắc hông trên mạng. So sánh một chút thì họ còn không có đẹp bằng Phùng Thư Nhân, chứ đừng nói là Lâm Lôi hay Lý Vân Vân.

“Được rồi! Đến lúc đó chờ hàng của bọn họ sắp xuất ra thì thử một chút.” Tuy rằng đối với nghề này không phải quá hiểu biết, nhưng Cổ Dục vẫn sờ sờ đầu Phùng Thư Nhân, dù sao đây cũng là một biện pháp.

“Hi hi...” Cảm nhận động tác của Cổ Dục, Phùng Thư Nhân cũng nở nụ cười, có thể giúp Cổ Dục, thật ra cô rất vui vẻ.

Sau khi giải quyết vấn đề này, Cổ Dục tạm thời không có chuyện gì làm.

Cuộc sống của hẳn bây giờ thực sự quá nhàm chán, nhưng nó thực sự là niềm yêu thích của hẳn.

Đảo mắt sắc trời đã muộn, ăn cơm tối xong rồi xem TV một lát. Tiếp đó thì đi ngủ, chớp mắt một cái lại đến ngày mới.

Hôm nay Cổ Dục dậy sớm hơn một chút, bởi vì hơn bảy giờ sáng khi thức dậy đi vệ sinh thì đột nhiên hẳn lại câu được một kỹ năng, cho nên hẳn không ngủ lại được.

Nhưng mà kỹ năng này đúng là có chút lúng túng, đây là kỹ năng bơi lội...

Đúng vậy, là bậc thầy bơi lội! Nếu là mùa hè đạt được kỹ năng này, vậy chắc chắn Cổ Dục sẽ thử vào hồ chứa nước hoặc là ngoài sông nhỏ chơi một chút. Trước kia hắn cũng biết bơi, nhưng cũng chỉ giới hạn ở trong hồ bơi, bị chết đuối là điều không thể. Thế nhưng nếu đi đến bờ sông, vậy thì không thể nói trước.

Nhưng vấn đề là bây giờ đã cuối mùa thu, trời phía đông bắc khoảng thời gian này xuống nước thì có thể được coi là bơi lội trong mùa đông.

Nói thật thì kỹ năng bơi lội này đối với hắn mà nói quả thật là không có tác dụng gì, nhưng mặc kệ thế nào thì đây cũng coi như là một kỹ năng.

Học được kỹ năng mới, Cổ Dục cũng không ngủ lại được nữa. Hơn nữa Lâm Lôi và Lý Vân Vân đều đã dậy, chỉ để cho hắn ôm chăn ngủ thôi thì hắn cũng không quen, cho nên hắn cũng đành rời giường.

Nhưng mà vừa mới ăn điểm tâm xong, Cổ Dục đã nhìn thấy Phùng Thu Nhân tiến lại gần cười hì hì nhìn về phía hắn. Nhìn bộ dáng của cô, Cổ Dục nhìn trái nhìn phải, không biết cô nhóc này lại bày trò gì nữa?

“Em muốn làm gì?” Nhìn Phùng Thu Nhân tiến lại gần, Cổ Dục tò mò hỏi.

“Lát nữa đi câu cá đi! Nghe được Cổ Dục rốt cục cũng đã hỏi mình, Phùng Thu Nhân cũng nói ra suy nghĩ của cô.

Cô là một streamer ngoài trời ở nông thôn, bình thường cô livestream thứ gì đó thì chủ yếu là hai loại. Một là cuộc sống nông thôn, còn có cá bên trong ao của Cổ Dục.

Tuy rằng cá trong ao Cỏ Cục, chủng loại tương đối nhiều, nhưng mà cũng luôn có lúc chán ghét. Do đó, thỉnh thoảng cô cũng sẽ đi livestream một số thứ khác.

Xuân, Hạ, Thu kỳ thật đều tương đối dễ livestream, bởi vì bên trong núi rừng có thể phát sóng trực tiếp, mùa đông cũng có thể dẫn mọi người ra ngoài xem tuyết. Nhưng mà hiện tại đúng là hơi có chút đắn đo, nghĩ tới nghĩ lui, nên gần đây cô quyết định đi câu cá.

Kết quả câu được mấy ngày, một cộng lông cũng không câu được nên đành phải tới tìm Cỏ Cục.

“Vậy được, đi thôi! Nghe Phùng Thư Nhân nói, Cỏ Cục suy nghĩ một chút thì cũng gặt đầu.

Hắn ở nhà cả ngày cũng chỉ là chơi game, thỉnh thoảng đi ra ngoài chơi một chút cũng được.

Tháng này, bên kia sông đã hoàn toàn không có cá, nếu có thì trên cơ bản đều là cá nhỏ. Muốn câu được cá lớn thì phải đi qua hồ chứa nước.

Ăn xong điểm tâm, Cỏ Cục dẫn theo Phùng Thư Nhân, cùng nhau cưỡi xe máy đi về phía hồ chứa. Con đường ở hồ chứa chỉ là một con đường rất hẹp, lái xe bốn bánh tới đây cũng được nhưng rất phiền phức. Hơn nữa lỡ như có chuyện gì thì không có cách nào né được, cho nên đến đây tốt nhất vẫn là cưỡi xe máy, Cỏ Cục chở Phùng Thư Nhân và mang theo những dụng cụ câu cá của hắn đi tới nơi này. Nhưng mà khi hắn đi tới bên này, hắn cũng bỗng cảm thấy ngại người.

Lần trước hắn đến hồ chứa bên này, cũng có dẫn theo Lưu Phi Phi cùng Cỏ Tú Tú tới đây nghịch nước. Khi đó trong hồ chứa tuy rằng cũng có người câu cá, nhưng trên cơ bản chính là người ở trong thôn gần đây.

Nhưng bây giờ, khi hắnh vừa tới nhìn một chút mới phát hiện. Tốt rồi, hiện tại đang có mấy chục người đang câu cá.

Chương 455. Đi câu cá

Chương 455: Đi câu cá

Thực ra, điều này cũng có thể hiểu được. Trò câu cá này đúng là rất nghiện, hơn nữa mặc kệ là cái gì thì câu được cá đúng là quan trọng nhất.

Cái hồ chứa ở thôn Cổ Gia này đã tồn tại mấy chục năm rồi. Hơn nữa, bởi vì là hồ thuộc thị trấn quản lý, cho nên vẫn có người giám sát, tuyệt đối không cho phép đánh cá bằng mìn.

Bởi vì lỡ như nếu như làm sập hồ chứa, vậy mười mấy thôn phía dưới đều coi như xong, Đến lúc đó nhất định phải mài đít trong nhà tù suốt đời, còn về phần dùng điện đánh cá...

Hồ chứa nước ở thôn Cổ Gia khác với hồ chứa nước ở các nơi khác, bởi vì nơi xây hồ chứa này vốn là nằm trên một cái khe núi, cho nên chỗ sâu nhất ở hồ chứa lên tới 10 mét.

Dùng điện đánh cá thì chỉ có thể giật điện ở bề mặt, cho nên muốn dùng điện đánh bắt cá thì cũng không được.

Cộng thêm với việc hồ chứa nước này bên dưới còn có sông ngầm, cho nên cá lớn tùy thời có thể chạy đi.

Do đó, đã nhiều năm trôi qua đánh cá bằng mìn cũng không được, dùng điện cũng không được, nuôi cá cũng không có cách nào nuôi. Vì thế cái hồ này có thể nói là tài nguyên cá cũng không tệ.

Trước kia đường ở thôn Cổ Gia bên này không có sửa chữa, do đó dù biết là nơi này có tài nguyên tốt thì người trên trấn hay ở thành phố muốn đến đây cũng có chút do dự. Dù

sao không phải ai cũng thích lái SUV, hiện tại ở trong nước đa phần mọi người vẫn thích lái các mẫu ô tô con hơn.

Mà ô tô con thì không thể đi được con đường kia, nhưng mà hiện tại con đường kia đã được sửa chữa tốt vậy thì không còn trở ngại nữa.

Nhìn xem ở phía dưới đập chứa nước có mấy chục chiếc xe, Cổ Dục không khỏi nhún nhún vai, thoát nhìn vị trí câu tốt là cướp không được rồi. Nhưng mà đến muộn cũng không sao cả.

Bình thường hẳn câu cá, một là dựa vào kỹ năng câu cá bậc thầy của mình, thứ hai chính là dựa vào nước giếng. Vị trí không tốt, vậy dùng thực lực để bù vào thôi, chỉ cần nơi này có cá thì Cổ Dục chắc chắn sẽ câu được! Hẳn cam đoan, ông trời cũng không cứu được bọn cá này.

“Hello, xin chào quý dì và các bạn! Hôm nay tôi sẽ dẫn mọi người đi câu cá, vì để tránh không quân nên hôm nay tôi đã tìm đến viện quân rồi!” Khi Cổ Dục và Phùng Thu Nhân xuống xe máy, Phùng Thu Nhân ở bên kia cũng trực tiếp mở ra livestream, cười hì hì nói.

“Ui là trời! Cô gái nhỏ tìm ngoại binh sao?”

“Đúng thế, tôi chính là đi tìm không quân đó nha!”

“Không quân số 1, nghe được xin trả lời. Không quân 1, nghe được xin vui lòng trả lời!”

“Oa, đã lâu không gặp chú Cổ Dục, vẫn đẹp trai như vậy đó nha.”

“Trẻ tuổi như vậy, tài nghệ như vậy, đẹp trai như vậy, còn có tiền như vậy. Đáng tiếc lại bị streamer này dụ dỗ, ài...”

“Không hiểu nên hỏi, người nam bên cạnh streamer là ai? Cảm giác hình như có quan hệ với streamer rất tốt, là bạn trai

của streamer sao?”

“Streamer chính là muốn thế, nhưng đáng tiếc, không phải nha!”

“Vị này chính là, chú của tôi!”

“Phía trên không biết chú Cổ Dục? Vậy thì nhà các người hẳn là bị cắt mạng từ rất lâu rồi à!”

Vừa nhìn thấy Cổ Dục xuất hiện ở trong video, rõ ràng mưa bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp của Phùng Thu Nhân nhiều hơn vừa rồi không ít. Nhìn đám người này sôi nổi như vậy, Phùng Thu Nhân liếc mắt với bọn họ một cái rồi cười hì hì đi theo phía sau Cổ Dục tiến lên hồ chứa nước bên kia.

Đi tới trên bờ đá ở hồ chứa nước, Cổ Dục nhìn thoáng qua một chút. Tốt rồi, hiện tại người ở đây thật sự không ít, bốn phía bờ hồ chứa nước này trên cơ bản đều có người ngồi, cầm ô, ngồi trên rương, giá đỡ cần câu. Vừa nhìn thì đã biết, bọn họ đều là người trong thành phố hoặc là trên trấn, dù sao người ở nông thôn bên này rất ít khi chuẩn bị đồ đạc đầy đủ như vậy.

Cho dù là Cổ Dục, hẳn nhiều lắm cũng chỉ có hai cái ghế xếp lại, còn có một cái giá đỡ cần câu mà thôi.

Chọn một vị trí trái phải cũng không có người, Cổ Dục bắt đầu lấy ra mấy món đồ câu của mình. Sau khi hẳn và Phùng Thu Nhân đều chuẩn bị xong, hai người cũng bắt đầu thả câu.

Đừng nhìn Phùng Thu Nhân liên tục mấy ngày không câu được gì mà lầm, cái này là bởi vì hiện tại là thời gian không thích hợp để câu cá. Không chỉ có cô ấy, mà nơi này có mấy chục người mỗi ngày đa phần cũng khoảng 80% người không câu được cái gì. Số còn lại câu được cá cũng không nhiều, nhưng mà bọn họ biết một điều, đó là nơi này đúng là có cá.

Bởi vì có những con cá thỉnh thoảng nhảy ra khỏi mặt nước, giống như là đang chế giễu bọn họ...

Nếu hồ chứa này mà là của gia đình bọn họ, có lẽ tất cả họ đều muốn dùng máy bơm để bơm hết nước ra mà bắt lũ cá này.

Hơn nữa, vào mùa thu thì nước hơi lạnh, hầu hết các loại cá ăn tạp và ăn cỏ về cơ bản đều không thích mở miệng.

Giống như cá trắm cỏ, cá diếc, cá chép... Những con cá này, gần đây cũng không dễ câu được lắm.

Tuy nhiên, Cổ Dục đã đến thì không có gì mà không thể, hẳn là có biện pháp.

Sau khi điều chỉnh xong phao, hết thả đều chuẩn bị xong, Cổ Dục cũng lấy ra mồi câu mà hẳn chuẩn bị sẵn ở nhà. Kỳ thật chính là bên trong có bột mì, bột ngô thêm một chút bột câu cá đã chiến Lam Túc trộn lại.

Dù sao thì chỉ có bột câu cá Lam Túc thôi thì không đủ, mặc dù đây là loại bột câu cá tốt nhất trên thị trường. Thế nhưng chủ yếu nhất vẫn là có nước giếng của Cổ Dục trộn cùng.

Lặng lẽ thêm một chút nước giếng vào bên trong là đủ rồi.

Chuẩn bị một lát, đầu tiên làm tổ để tụ cá, sau đó quăng ra vài cục mồi khu vực cần câu rồi mới chuẩn bị câu cá.

Sau khi chuẩn bị xong, Cổ Dục cũng ném ra dây câu đầu tiên. Không đến ba mươi giây, phao câu bắt đầu nhấp nhô. Lúc này Cổ Dục trực tiếp nhấc cần câu lên, hẳn dùng là loại cần câu 5m4. Cần câu nhấc lên cũng không tốn sức, ngay lập tức đã câu được cá. Hơn nữa, con cá này cũng không lớn nên trực tiếp bay thẳng lên bờ.

Chương 456. Lên cá

Chương 456: Lên cá

“A a, bên kia trúng cá rồi! Khi vẫy cá dưới ánh mặt trời lóe lên những đốm sáng lấp lánh, hấp dẫn không ít sự chú ý của người câu cá. Trong lúc nhất thời những người đó đều có chút hâm mộ nhìn về phía Cổ Dục ở bên kia.

“Là một con cá chép Nhã la không tẻ, không tẻ!” Mà có một số người ở gần chỗ Cổ Dục thấy rõ con cá này là gì, thế là càng thêm hâm mộ.

Cá chép nhã la ở tỉnh Hắc Long Giang này cũng xem là một trong những loài cá ngon.

Tên khoa học của cá chép Nhã la này là *Leuciscus waleckii*, cá này ở một số vùng khác gọi là Hoạt Tử Ngư hoặc Hoa Tử Ngư. Muốn câu được cũng không dễ dàng, bởi vì loài này thích ăn thịt.

Nó ở dưới nước chủ yếu là ăn côn trùng, đương nhiên nếu gặp phải cá con thì nó cũng không khách khí.

Loại cá này không lớn, trưởng thành cũng chỉ khoảng ba mươi centimet, con cá mà Cổ Dục câu lên này cũng khoảng hai mươi centimet. Không tính là nhỏ, hơn nữa còn rất có sức sống.

Đem con cá đến trước phòng livestream của Phùng Thu Nhân lắc lư một vòng, tiếp đó Cổ Dục gỡ con cá xuống rồi ném vào trong lưới bảo vệ cá của bọn họ.

Tiếp theo là cần thứ hai được thả xuống nước, thế nhưng mới vừa mới vào nước thì không đến mười giây, phao lại bị

kéo xuống. Cỗ Dục trực tiếp kéo cần, mà sợi dây kia cũng trong nháy mắt lập tức thẳng tắp.

Cỗ Dục câu cá luôn thích câu cá lớn, cho nên hẳn dùng dây tương đối thô.

Dây câu này là dùng dây số 5, dây phụ thì dùng số 2, cho nên dù cần câu bị kéo rất công thế nhưng Cỗ Dục cũng không quá lo lắng. Trước tiên là kéo con cá này ra khỏi khu vực tổ cá, phòng ngừa sẽ dọa sợ những con cá khác chạy đi, tiếp đó hẳn bắt đầu đứng lên.

Nhưng mà cũng không mất bao lâu, hẳn đã kéo được con cá đến bờ.

Nhìn động tĩnh nơi này, bên cạnh có không ít người câu cá một buổi trưa cũng không câu được gì, lập tức đều tới để xem náo nhiệt.

“Ôi chao! Là cá pháp la!”

“Lớn như vậy, chắc là cỡ 5kg đó nha!”

“Ồ, thứ này tốt đó!”

Mà khi con cá này bị được kéo ra khỏi mặt nước, thanh âm của người xem náo nhiệt bên cạnh lại càng lớn hơn.

Cá pháp la cũng là một trong những loài cá ngon nhất ở tỉnh Hắc Long, tên khoa học còn gọi là cá tam giác mập (*Megalobrama Terminalis*), là một loại cá duy nhất ở Trung Quốc, các vùng Đông Bắc và phía Nam đều có.

(Cá này là một loài thuộc cá chép, nhìn nó khá giống cá Ét mọi của Việt Nam, nhưng nó có vảy màu trắng đặc biệt là không có xương chữ Y.)

Phía bắc bắt đầu từ tỉnh Hắc Long kéo dài đến giáp biên đông, có thể nói là khu vực sinh sống rất rộng lớn.

Nhưng dù vậy nó không phải là một loại cá quá phổ biến.

Ít nhất ở tây bắc, tây nam loại cá này cũng không dễ nhìn thấy.

Loại cá này thịt dày, hơn nữa không có xương chữ Y. Trong cá nước ngọt, quả thật là một loại tinh phẩm hiếm có. Nhất là ở bên phía tỉnh Hắc Long, loại cá này trọng lượng cũng không nhỏ, lớn nhất có con nặng tới 6-7 kg. Đương nhiên con cá này của Cổ Dục cũng không tính là nhỏ.

Mặc dù, ở trong nước hắc cũng không phán đoán được rõ ràng trọng lượng của con cá này là bao nhiêu, nhưng khi kéo lên bờ rồi cho vào lưới bảo vệ thì hắc đã có thể ước lượng được, con cá này đại khái khoảng 3,5kg.

Đây cũng không tính là nhỏ.

Sau khi lắc lư con cá này trước phòng livestream, Cổ Dục cũng tháo móc ra, ném vào trong lưới bảo vệ cá. Tiếp theo là thả câu lần ba, cũng chỉ mất hơn mười mấy giây thì phao của hắc lại mất.

Lúc này lại là một con cá chép nhỏ đại khái nửa cân (250g), tiếp tục được ném vào lưới bảo vệ cá.

Sau đó, lần thứ 4, lần thứ 5...

Có thể nói, hồ chứa nước này bây giờ đã trở thành sân khấu của Cổ Dục, người khác một ngày đi câu có thể câu được hai ba con cá. Thế nhưng Cổ Dục chỉ cần nửa giờ, cũng đã câu được hơn ba mươi con, cái này còn phải tính luôn thời gian hắc tháo cá và lên mồi.

Ngay từ đầu còn có một số người tò mò, có phải mồi câu của Cổ Dục có gì khác lạ hay không. Kết quả vừa nhìn thì chính là bột mì, bột ngô kèm bột câu cá. Mà mồi câu của họ so sánh với cái này còn tốt hơn, nhưng vì sao bọn họ lại không

câu được cá? Vậy chỉ có thể đưa ra kết luận là người này là một cao thủ...

Đang lúc bọn họ có chút đắn đo, đột nhiên Cổ Dục nhắc cần lên, hắt lại câu lên cá.

Mà khi hắt nhìn thấy loại cá này, hắt bỗng nhú mày.

“Là dát nha tử (cá trê vàng)?” Mà nhìn con cá được trực tiếp câu lên của Cổ Dục, lúc này phía sau hắt không khỏi có người tò mò hỏi.

“Không đúng, dường như là... Đuôi bò (cá chai)! “

Cá dát nha tử, nói chính xác là Hoàng tảng ngư (cá trê vàng), ở vùng Xuyên Thục còn gọi là Hoàng lật đĩnh.

Cá này thịt rất mềm, rất dễ ăn, nhưng dùng để nấu canh hoặc hấp ăn không ngon, cần dùng gia vị nặng để khử mùi.

Ví dụ như ở Đông Bắc chính là dùng nước tương ngọt ngọt, nếu như ở vùng đất Xuyên Thục chính là làm thành lẩu để ăn, loại cá này đại giang nam bắc đâu cũng có, vấn đề sản lượng cao thấp tùy nơi.

Mà con cá này của Cổ Dục câu lên là cá đuôi bò (cá chai) thì có hai loại. Một loại phổ biến là thuộc cá biển, còn loại khác thì sống ở nước ngọt vùng ven biển. Mà bây giờ loại cá nước ngọt thì càng ngày càng ít đi.

Tên khoa học của nó là Cá mập sông Hoàng Hà (*Pseudobagrus huanghoensis*), loại cá này ngoại hình không khác gì cá trê vàng. Nhưng mà đầu của nó so với cá trê vàng thì lớn hơn nhiều, ngoài hình thì giống như cá trê vàng, có màu vàng kim chiều dài cũng khá tương đồng.

Số lượng loại cá này hiện tại cực kỳ thưa thớt, thưa thớt đến mức ở trên thị trường cũng không có bán loại cá này.

Không phải là không có ai thử nuôi, mà vì muốn nuôi cũng không nuôi được.

Về phần bắt trong tự nhiên để ăn, vậy cũng thì cũng là chuyện không có khả năng.

Chương 457. Cá chai

Chương 457: Cá chai

Quả thật loại cá này có thể nói là do số lượng rất ít, cũng có thể là do quá khó bắt. Đây là một trong những loài cá nước ngọt có hương vị thơm ngon, nhưng lại không thể nuôi và còn bị con người ăn đến mức sắp tuyệt chủng.

Loài cá này quá hiếm, đến mức ở Trung Quốc giá của nó cũng khoogn có. Về cơ bản đều phải xem duyên phận mới câu được loài cá này.

Khi Cổ Dục nhìn thấy con cá này, hắn cũng có chút ngoài ý muốn, phải biết rằng xem như là ở nhà mỗi ngày đều câu cá. Nhưng mà cũng không có câu lên được loại cá này, có thể thấy được loại cá này quá thưa thớt.

“Thứ này phải cần về nuôi mới được, để xem còn có thể câu được thêm mấy con nữa không, tốt nhất là câu được cả một nhóm nhỏ.” Gỡ móc câu cho con cá chai, Cổ Dục cố ý bỏ riêng nó ào một cái lưới bảo vệ khác, xem ra hắn đã có hứng thú với loài cá này.

Lại một lần nữa chính xác ném móc câu vào khu vực vừa rồi.

Quả nhiên, trong hồ chứa này có cá chai, bởi vì sau khi câu được một con cá lóc, một con cá nheo thì sau đó Cổ Dục lại câu lên được một con cá chai. Kế tiếp hắn lại lên sân khấu biểu diễn tiếp, hắn liên tục câu lên cá có lẽ khoảng một giờ đồng hồ nữa.

Lưới bảo vệ cá dường như sắp rách mất vì không chứa hết cá, tiếp đó hắn nhìn đồng hồ cùng với nhìn lưới bảo vệ cá ở dưới nước một chút. Cổ Dục cũng chuẩn bị đi về.

Nhưng mà khi hắn quay đầu lại thì nhìn thấy phía sau đang có nhiều người vây xung quanh xem.

Nhìn thấy Cổ Dục nhìn lại, một số người có da mặt mỏng thì lập tức rời đi. Vừa rời bọn họ nhìn Cổ Dục câu cá rồi lại nhìn cần câu trong tay. Quả thật họ không thể không bội phục cái tên nhóc này, tay nghề đúng là thật sự quá mạnh.

Mà còn có một ít lão thủ câu cá hoặc là người da mặt tương đối dày thì vẫn còn ở lại chỗ này.

“Nhóc con, những con cá này một mình cậu ăn cũng không hết. Tặng cho tôi mấy con đi!” Trong nhóm có một ông chú khoảng 50 tuổi nhìn Cổ Dục rồi cười hì hì nói.

“Đúng thế! Cái đập nước này không phải là một mình cậu câu hết cá sao, chúng ta có câu được cái gì đâu?”

“Tặng cho chúng ta mấy con đi, nhìn xem bọn tôi thử không nè!”

Sau khi có người lên tiếng, không ít người đều có một chút không biết xấu hổ cũng mở miệng nói.

Không thể không nói, nơi nào cũng có loại người không biết xấu hổ như thế này.

Mà bên kia Phùng Thu Nhân đang livestream, khán giả trong phòng sau khi nghe được những lời nói của những người này thì cũng muốn nổ tung, mưa bình luận bay đầy màn hình. Đa phần mọi người đều đang mắng chửi, họ chưa từng thấy ai vô sỉ như mấy người này hoặc là nói những người này không biết xấu hổ.

Nhưng cũng có một số người trong phòng phát sóng không nghĩ như vậy.

“Dù sao những con cá này hẳn cũng không có tồn công, cho nên tặng vài con cho người khác cũng đúng mà!”

“Đúng thế, cái hồ chứa này cũng không phải của nhà hẳn, dựa vào cái gì để cho một mình hẳn ta lấy hết cá này đi!”

“Nhìn mấy người kia xem, thật là thảm! Truyền thống người Trung Quốc rất đẹp biết hay không? Nên tặng vài con đi!”

“Nếu như không tặng, tôi lập tức huỷ theo dõi, huỷ theo dõi luôn!”

Ở đâu cũng có người bệnh mắt đỏ (tham lam), nhìn những lời này xen lẫn trong đám bình luận, Phùng Thụ Nhân ở bên cạnh nhú mày một chút. Đối với những ông chú trung niên không biết xấu hổ này, cô không có biện pháp gì, nhất là Cổ Dục còn ở đây, không tới phiên cô nói chuyện.

Nhưng trong phòng phát sóng trực tiếp thì cô có tiếng nói. Cho nên trực tiếp cho mấy người bình luận rao giảng đạo đức bắt cóc này nọ, cho tất cả bọn họ bị chặn hết.

Bây giờ cô mở livestream này, thật sự chỉ là mở cho vui, Cổ Dục thiếu tiền sao?

Đùa à!

Chỉ dựa vào quan hệ của Cổ Dục và cô. Ặc! Được rồi, Cổ Dục hiện tại còn chưa có quan hệ thực chất gì với cô, nhưng chỉ dựa vào quan hệ giữa Cổ Dục và Lâm Lôi thì cũng không cần cô lo lắng chuyện tiền hay không tiền, cô chính là cứng rắn như vậy.

“Ha ha, không đùa.” Mà Cổ Dục ở bên kia, tự nhiên cũng cực kỳ cứng rắn, nhìn mấy người không biết xấu hổ đến đòi

cá, Cổ Dục nở nụ cười một chút rồi sau đó rất lạnh nhạt nói.

“Ài, cái này cậu ăn một mình là không đúng rồi đó nha. Cậu cậu được nhiều cá như vậy, một mình cũng không ăn hết thì sau đó định làm gì?”

“Đúng vậy, nếu không cho chúng tôi một ít, cậu đừng hòng đi khỏi đây!”

Nghe được lời nói dứt khoát của Cổ Dục, sắc mặt của đám người bên này cũng lập tức thay đổi. Có mấy người từ nói đạo lý bây giờ cũng đổi giọng thành uy hiếp.

“Hắc hắc, tôi muốn nhìn xem, các người làm sao để cho tôi không thể đi!” Nghe được những lời uy hiếp mình, Cổ Dục cũng đứng lên, nhìn về phía những người này mĩa mai.

Nghe Cổ Dục còn dám mĩa mai, một gã đàn ông thoát nhìn khoảng 30 tuổi cũng trực tiếp đi tới.

“Không cho mày đi đấy, làm gì tao nào!” Nói xong người này định đẩy Cổ Dục một cái, nhưng mà Cổ Dục là ai chứ. Nhìn bàn tay hắn đưa tới, Cổ Dục không nói hai lời trực tiếp dùng sức chộp tay gã rồi dùng sức hất qua lưng. Người này nhìn qua cũng nặng 80-90kg nhưng trong nháy mắt đi bị hất hất bay ra ngoài, gã này ở trên không trung còn có chút không hiểu vì sao mình đang bay nữa? Nhưng mà đáng tiếc là gã còn chưa cảm thụ đủ cái cảm giác này thì đã rơi vào trong nước.

“Đùng!”

Cổ Dục ra tay là đâu sẽ vào đó, hắn ném gã này rơi vào trong nước ở đúng khu vực lần trước đám nhóc tỳ ở đó chơi, nơi này nước cũng không quá sâu. Sau khi gã rơi vào thì uống hai ngụm nước cũng đã đứng thẳng người lên được, nước chỉ mới đến thắt lưng của gã.

Nhưng phải biết rằng, hiện tại đã là cuối tháng mười rồi. Gã ta rơi vào trong nước thế này chắc chắn là sẽ không quá dễ

chịu. Nhìn thân thể của hắn không tệ, nhưng mà khi về nhà chắc chắn sốt vài ngày là chạy không thoát rồi. Mà khi người này còn đang ở trong nước thì Cổ Dục đã xoay người nhìn về phía mấy người kia.

Chương 458. Giải quyết xung đột

Chương 458: Giải quyết xung đột

Ánh mắt đám người này nhìn Cổ Dục cảm thấy có chút rét, không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Mềm thì sợ cứng, cứng thì không muốn liều mạng, không muốn liều mạng thì không biết xấu hổ. Nhưng mà không biết xấu hổ thì cũng sợ người ta chơi đùa mình. Nhất là đối với loại người có sức chiến đấu cao và áp đảo họ, bọn người này chỉ có thể tắt điện mà thôi.

Dù sao không phải ai cũng nguyện ý xuống nước vào cái tháng này bơi một vòng đầu nha!

“Hừ! Giáo dục bây giờ thật thất bại, loại người gì cũng có. Chiếm tài nguyên không nói, còn không kính già yêu trẻ.” Nhìn Cổ Dục ném người kia ném vào trong hồ nước. Lúc này người đàn ông hơn 50 lúc trước nói chuyện với Cổ Dục mặt tối sầm lại, rồi ông ta lui về phía sau mấy bước.

“Vậy thì phải xem người già, trẻ nhỏ đó có phải là người cần mình tôn trọng hay không. Có một số người bây giờ chưa già đã bắt đầu vì già mà không tuân theo quy tắc. Không biết xấu hổ, sống lâu như vậy mà không bị người ta đánh chết thì tổ tiên nhà người đó nhất định kiếp trước đã giải cứu thế giới rồi.”

Nghe người này nói, Cổ Dục nở nụ cười đáp lại, hắn chưa bao giờ ăn chịu thiệt thòi.

Nghe Cổ Dục nói như vậy, người đàn ông này cũng vô cùng tức giận trừng mắt với Cổ Dục rồi ông ta trở về vị trí câu của mình. Thấy Cổ Dục không phải là người tùy ý có thể mặc người khác bóp nắn, những người khác cũng đều tản ra, bọn họ tới chủ yếu là để câu cá.

Mặc dù bọn họ đổ mắt với số cá Cổ Dục câu được, nhưng bọn họ không có lá gan tới trắng trợn cướp đoạt. Huống chi nếu tới cướp, Cổ Dục chắc chắn sẽ không nuông chiều bọn họ, phải không nào?

Cho nên bọn họ chỉ dám nghĩ mấy chuyện này ở trong lòng, rồi đều xám xịt rời đi.

Nhưng mà ngoại trừ những người kia, còn có một vài người ở lại chỗ này, trong mắt có chút do dự.

Nhìn mấy người này không có ngăn cản mình, Cổ Dục và Phùng Thư Nhân nhìn nhau rồi xách theo túi cá từ hồ nước chuẩn bị mang về nhà.

Nhưng mà không ngờ, khi Cổ Dục và Phùng Thư Nhân đi tới dưới hồ nước, mấy người bọn họ cũng đi xuống theo. Nhìn động tác của bọn họ, lông mày của Cổ Dục nhíu lại một cái, bọn họ cho là hấn ở dưới mép nước nên hấn không thu thập được bọn họ sao?

“Này, anh bạn trẻ đừng manh động, chúng tôi muốn đến tìm cậu để mua mấy con cá mà thôi.” Nhìn thấy sắc mặt bất thiện của Cổ Dục, lúc này người đứng đầu hơn 60 tuổi nở nụ cười nói.

“Người khác thì tôi không rõ lắm, nhưng mà sau khi tôi về hưu rất thích đi câu cá. Nhưng đây là trò chơi vừa tốn tiền vừa tốn thời gian, vợ tôi thường xuyên vì những chuyện này mà cãi nhau với tôi. Nếu như tôi bình thường đi chơi câu được cá thì dễ nói, nếu như không câu được cá trở về nhà chắc chắn bị nói

nhiều câu khó nghe. Chúng tôi biết trong túi lưới của cậu có cá, cá nhiều như vậy mà chúng tôi không câu được, vẫn là cậu có bản lĩnh nhất. Ngược lại nhiều cá như vậy, cậu cũng ăn không hết, hay là bán cho chúng tôi đi?”

“Đúng vậy! Chúng tôi không phải là loại cướp đồ của người khác, chúng tôi mua theo giá cá tự nhiên, được không?”

Nghe được lời của ông chú này nói, lúc này cũng có người đi theo đằng sau nói theo.

Nhìn thấy mấy người này dường như thật sự không giống nói dối, Cổ Dục cũng cười một cái.

Con người hăn ăn mềm không ăn cứng, hơn nữa hăn cũng biết cái trò câu cá này dễ làm phát sinh mâu thuẫn gia đình.

Châm ngôn nói rất hay đường nghèo đời thứ ba, câu cá hủy một đời.

Nhìn những ông chú này, Cổ Dục không cầm được mà nghĩ đến một ông chú trước kia sống ở tầng trên nhà mình.

Lúc đó hăn còn chưa có học cấp ba, ông chú đó đã về hưu, ông ấy cũng không có sở thích gì khác ngoài câu cá. Mỗi ngày sáng sớm đã đi, kết quả buổi tối ở tầng trên vợ của ông ấy cùng ông ấy đánh nhau cả ngày, tòa nhà của Cổ Dục ở là tòa nhà cũ không có cách âm.

Trên tầng đánh nhau, hăn ở tầng dưới cũng nghe được.

Lúc đó hăn đã suy nghĩ, câu cá không phải là tán gái, đánh bạc hay hút chích gì đâu, nó cũng là một kiểu rèn luyện, tu thân dưỡng tính mà. Chuyện này có gì không tốt cơ chứ, vì sao mà gia đình tầng trên đều ầm ĩ suốt ngày như vậy?. Mãi cho đến lúc trưởng thành, hăn mới hiểu rõ.

Khi nói đến câu cá, trang thiết bị là cực kì quan trọng. Đương nhiên, là ngoại trừ một số cao thủ chỉ cần dùng cành

trúc là có thể câu được cá. Nhưng chắc chắn nó sẽ không có xúc cảm tốt bằng cần câu làm từ cacbon, mà chúng còn nặng nữa.

Mà cái cần câu tốt một chút, một cây đã phải 400-500 tệ rồi. Mà câu cá chuyên nghiệp đương nhiên không thể nào chỉ có một cần câu, 2m7, 3m6, 4m5, 5m4, 6m3, 7m2, còn có loại cần cực dài thì một người cầm không nổi. Chứ ít một người cũng phải có 8-10 cần, một cần câu cũng phải từ 500- 4000 tệ.

Ngoài cần câu thì cần ghế, mỗi câu, phao, túi lưới, ô, ... những thứ này tổng lại cũng hơn 2000.

Có thể nói muốn am hiểu chơi câu cá thì tốn 6000-7000 tệ thật sự là không nhiều lắm. Chỉ có thể coi như là tốn một ít chi phí trang bị, hơn nữa địa điểm câu cá trên cơ bản đều ở ngoại ô hoặc ở vùng nông thôn.

Chạy xe cần tốn tiền xăng, ăn ngoài cần tốn tiền. Câu cá cả ngày, việc trong nhà không có ai làm, mà sau khi về nhà còn có một mùi tanh của cá, còn phải tắm rửa, còn phải để người trong nhà giặt quần áo cho mình...

Cho nên câu cá thật sự rất dễ dàng gây nên mâu thuẫn gia đình.

Bên Đông Bắc còn tốt, có nửa năm mùa đông. Muốn câu cá trên sông hay câu trên băng đều rất phiền phức, cho nên phần lớn người câu cá đều thành thực ở nhà đợi nửa năm.

Phương nam thì quanh năm suốt tháng cũng đều có thể câu, dĩ nhiên mâu thuẫn gia đình cũng nhiều hơn một chút.

Đương nhiên, nếu quả thật cầm được cá quay trở về, thì sắc mặt người trong nhà sẽ tốt hơn một chút. Nếu như thường xuyên tay không trở về, vậy thì không có đánh nhau mới là lạ.

Chương 459. Đánh bài

Chương 459: Đánh bài

Nhìn thấy vẻ mặt lấy lòng của mấy ông chú, Cổ Dục cũng không khỏi nở nụ cười. Sớm nói như vậy thì chẳng phải đã xong rồi sao, hẳn lại không quan tâm đến chút cá này.

“Nhỏ giọng một chút, tôi chia cho mấy chú một ít, tiền thì không cần.” Nhìn thấy mấy ông chú trước mặt, Cổ Dục không khỏi cười lên, tiếp đó đưa cái túi lưới đựng cá ra.

“Đừng! Anh bạn nhỏ, mấy con cá này đều là cậu câu, làm sao có thể không lấy tiền được.” Nghe Cổ Dục không lấy tiền, mấy ông chú cũng có chút xấu hổ nói.

“Không có việc gì, trong nhà tôi có nuôi cá, chút cá này tôi cũng không để vào mắt. Tôi muốn lấy mấy con to, còn có mấy con cá chai nữa, mấy con còn lại thì cho mấy chú tự chia nhau đi.” Nghe ông chú này nói, Cổ Dục cũng cười rồi phát tay. Tiếp đó không thèm để ý mà lấy một con cá trích từ bên trong ném vào túi lưới của một ông chú.

Nghe thấy Cổ Dục nói trong nhà có nuôi cá, mấy người này cũng không có nói thêm gì nữa, nói lời cảm ơn với Cổ Dục rồi vui vẻ trở về hồ nước.

Những người câu cá trên hồ nước thấy lúc quay về mấy người này đều cầm cá bọn họ cũng có chút động tâm. Mặc dù vừa rồi tâm tư của bọn họ không đơn thuần, nhưng bọn họ thấy cướp không được thì mua một ít cũng không sao. Thế là vài người gần lối ra vào chủ động tới tìm Cổ Dục, nhưng vừa mới tới gần thì thấy Cổ Dục và Phùng Thư Nhân đã cưỡi moto rời

đi rồi. Đối với chuyện này bọn họ chỉ có chút cảm khái, đều là do tâm mình quá bồn mà ra cả.

Những người này nghĩ như thế nào Cổ Dục không biết, lúc này hắn đang chờ Phùng Thư Nhân đi thật nhanh về nhà. Về đến nhà hắn nhanh chóng bỏ mấy con cá chai vào trong vạc nước. Về phần mấy con cá to khác hắn đều đưa cho ông hai, mấy người Cổ Kiến Quân. Chỉ để lại một ít cá nhỏ linh tinh và tôm để ăn tối.

Mấy con nhỏ nhỏ này hàm một chút là ăn rất ngon, cá chép cũng vậy, ít nhất thì Cổ Dục cũng thích hương vị này.

Trong lúc một nhà Cổ Dục đang vội vàng ăn cơm tối, bên trong một quán nhỏ ở thôn bên cạnh, có một người đàn ông đang mặt mày ủ dột nhú mày.

“Đồ thân! Thế nào? Muốn hay không?” Thu bài về trong tay, một người cười ha ha nhìn người đàn ông đang mặt mày ủ dột nói.

Vì công việc đồng áng cũng làm cũng xong hết, thực ra bây giờ bên nông thôn cũng tiến vào trạng thái nghỉ ngơi dưỡng sức. Nếu như là ở phương nam thì lúc này là thời gian bọn họ đi kiếm việc làm, nhưng vấn đề là đây là Đông Bắc, thời tiết bây giờ đang rất lạnh.

Coi như là bọn họ đi đến công trình làm công nhân bốc vác, cũng không kiếm được bao nhiêu tiền. Còn phải trả lộ phí trở về, trong mắt không ít người thì chuyện này một chút cũng không có lời.

Bởi vì do con đường của thôn Cổ Gia đã được sửa, cho nên không ít người đều đang nghiên cứu nghề phụ.

Nhưng mà có rất nhiều người ở thôn khác cũng đang nghiên cứu mấy thứ này.

Đến mùa nhàn hạ, bọn họ hoàn toàn không có chuyện gì làm, tất nhiên trong nhiều thôn sẽ có một số người bắt đầu đi cờ bạc.

Có một số người đơn thuần chỉ đánh chơi, đánh không lớn. Nhưng có một số người đánh thật, bây giờ những người này chính là như thế...

(Bài này là bài địa chủ, kiến thức về cách chơi bài có hạn mọi người thông cảm)

“Muốn, như thế nào không cần, ba điểm.”

“Tôi theo.”

“Tôi cũng theo một chân.”

Nghe được hai người khác đều theo, lỗ mũi của người này cũng toát ra hai làn khói, tiếp đó trực tiếp lật ba lá bài cuối cùng lên.

Kết quả khi thấy ba lá bài này, người đàn ông không khỏi thán mắng một câu.

Quân bài trên tay người đàn ông này không thể nói là quá tệ, nhưng mà có chút phân tán.

Ba lá 2, ba lá K, một lá J, hai lá 9, ba lá 8, một 7, một đôi 6, một 5, một đôi 3. Có quá nhiều lá bài đơn lẻ, cần phải kiểm tra khả năng đánh bài của người cầm.

Do dự một chút, ông ta trực tiếp đánh bài.

“Ba lá 8 và hai lá 3.”

“Nô, bốn là bốn.” Nhưng khi ông ta vừa mới đánh xuống, đã bị người khác trực tiếp chặn lại.

“Bỏ.” Nhìn đối phương ném ra mìn, người đàn ông không khỏi sờ sờ đầu, cái này thật sự không đỡ nổi.

“Ha ha, ông bỏ vậy thì tôi tiếp tục nhé.” Nhìn thấy người đàn ông này lắc đầu, người bên cạnh cười ha hả. Một người khác cũng là đồng bọn của hắn, dĩ nhiên là không thể nào chặn hắn ta được.

“Ba lá 7 và hai đôi 6.” Thấy người đàn ông không chặn, hắn ta trực tiếp ném ra bài khác. Người đàn ông này vừa thấy như vậy, không khỏi lấy ba con J cầm ra chuẩn bị chặn.

“Này! Đừng động, nỏ, bốn lá 10.” Nhưng ông ta còn chưa kịp chặn, người bên kia cũng ném ra bốn lá 10. Vừa nhìn thấy như vậy, ông ta lần nữa đem lá bài thu hồi lại, lần này muốn chặn cũng không chặn được.

“Hắc, xem ra hai người là cùng một bọn, để xem bốn con Q của tôi các người còn chặn được nữa không!” Một người khác thấy vậy cũng có chút tức giận, mà đánh ra bốn lá Q.

“Ha ha, xin cảm ơn, 4 lá A!”

Thấy đối phương ra bài, người bên này cũng không nhịn được, cũng có chút tức giận mà trực tiếp ném ra bốn lá A.

Thấy vậy, sắc mặt của người này lại càng khó coi đành lắc đầu, trên tay của ông ta một bộ mìn cũng không có, sao mà thắng đây?

“Hắc hắc, chiêu cuối, còn gì nữa không? Tôi chỉ còn lại hai lá bài thôi.”

Nhìn thấy người chơi nhà dưới của mình, còn có một người gọi là nhà cái, người bên này đặc ý rung rung lá bài trong tay mình.

“Chiêu cuối của ông không giới hạn, còn có cái rắm gì mau thả đi.” Nhìn thấy dáng vẻ đặc ý của người nọ, lúc này người trong nhà cũng không nhịn được mà nói.

Mà nhà cái cũng nhẹ nhàng gạt đầu, đúng là nên kết thúc.

“VẬY thì tới!”

Nhìn xem đám người này một cái, rồi ném ra hai lá bài cuối cùng. Người làm địa chủ cũng thở dài một hơi, vận khí này cũng quá kém rồi, bài vậy mà còn thua.

“Ài, xui xẻo.” Nhỏ giọng lầm bầm một câu, người này ném bài ra, muốn xáo bài lại, nhưng mà lại bị một người đè tay lại.

Chương 460. Bị lừa

Chương 460: Bị lừa

“Người anh em, ván này có chút lớn, hay là chúng ta tính sổ sách trước đi, sau đó lại chơi tiếp.” Liếc nhìn nhau, lúc này người vừa thắng cũng cười nói.

“Tính trước đi.” Nghe đối phương muốn tính sổ sách, người làm địa chủ cũng gạt đầu một cái biểu thị đồng ý. Nhưng mà lần tính toán này, ông ta đã bắt đầu toát mồ hôi hột.

“Ba điểm, theo cách tính thỏa thuận lúc trước, 1 điểm là 100, 3 điểm là 300. Hai ta đều theo, vậy chính là 600. Ở đây có tất cả 4 lần nổ, 1 lần nổ là 1200, hai lần là 2400, 3 lần là 4800, 4 lần là 19200.” Dem bài lấy ra, người này từ từ tính toán.

“Bao nhiêu?” Nghe đối phương nói, người làm địa chủ lúc này có chút mơ màng, nói đùa cái gì vậy. Một ván bài thua tới gần 40 ngàn? Đây là sắp điên rồi.

“Bài bày ra ở đó, quy tắc cũng là do ông định.” Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của người này, lúc này người bên cạnh cũng nhẹ nhàng nói.

“Mấy người, đây người đây là hùa nhau chơi tôi à, đây là mấy người chơi ăn gian? Không được, ván này không tính, không tính.” Nghe lời nói của hai người kia, người này đã lớn tiếng kêu lên.

Nhưng mà ông ta vừa mới nói xong, nguyên một đám người chơi bài ở đây, đều giữ lá bài ở trong tay. Tiếp đó đi tới, cũng không có nói chuyện mà vây xung quanh nhìn ông ta.

“Đừng lộn xộn, chỗ tôi có camera, nhìn thấy chỗ màu đỏ kia không, là nó đỏ. Ông chủ Kha cũng coi như là một nhân vật có tiếng, không đến nỗi chỉ có mấy chục ngàn tiền cược cũng phải ghi sổ đó chứ.” Nhìn thấy lửa cháy tới nhà địa chủ, lúc này người kia cười ha hả nói.

“Tôi, tôi...” Nghe người này nói, lại nhìn thấy camera, người này không khỏi nuốt nước miếng một cái, tiếp đó ánh mắt có chút mơ hồ.

Ông ta biết, những người ở đây đều biết gốc tích của ông ta, nếu ông ta không giao số tiền này ra, vậy thì ông ta chắc chắn sẽ không được tốt đẹp. Đừng nói là báo cảnh sát, báo cảnh sát cũng chỉ đem bọn người này nhốt mấy ngày, nhưng mấy ngày sau thì sao? Khi bọn hắn đi ra, có thể hay không tới nhà mình đòi tiền?

Đến lúc đó làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, mồ hôi trên trán ông chủ Kha bắt đầu tuôn ra.

Tình huống gì, tình huống gì?” Đang trong lúc ông chủ Kha đang do dự, từ giữa phòng đi ra một gã mập, tiếp đó thì trực tiếp hỏi những người xung quanh.

Nhìn thấy gã mập đi ra, lúc này những người khác đều tụ tới, đem chuyện này nói đơn giản một chút. Nghe xong chuyện, gã mập này rất nhanh vung tay lên.

“Này, tôi còn tưởng xảy ra chuyện gì, ông chủ Kha, không cần phải gấp. Đánh bài cũng có lúc thắng lúc thua, không chừng chơi thêm một lúc là ông có thể thắng lại đó nha. Đi đến phòng tôi cầm cho ông chủ Kha 40 ngàn, ông ghi cái giấy nợ là được, không chừng chút nữa có thể thắng lại, tôi không thu lãi đâu.” Nhìn thấy bộ dạng khách khí của gã mập này, ông chủ Kha lúc đầu đang đổ mồ hôi tâm tư cũng không nhận được

mà bắt đầu chuyển động. Chỗ này có camera, vậy thì đại biểu cho đối phương không phải gian lận.

Vậy thì có thể là do mình thật sự xui xẻo, nhưng mà vận may luôn có thời điểm quay trở lại.

Nghĩ tới đây, ông ta lau mồ hôi, ánh mắt lần nữa dấy lên một tia hy vọng.

...

“Ông chủ Kha, ngài đi thông thả, chuyện trả tiền thì không cần gấp, lúc nào tiện thì ngài mang trả cho tôi là được.”

Khi mặt trời cuối thu lần nữa dâng lên, mặt ông chủ Kha đầy tơ máu, hai mắt đỏ bừng bừng từ trong căn phòng nhỏ kia đi ra. Mà ở cửa ra vào của căn phòng nhỏ đó, tên mập kia đứng ở đó cười ha ha rồi nói với ông chủ Kha. Mà khi nghe tên mập này nói, ông chủ Kha chật vật nuốt nước miếng một cái, sau đó dùng lực vả miệng mình một cái.

Cờ bạc có tính gây nghiện, hơn nữa người chơi mấy trò cờ bạc này luôn có một loại tâm lí may mắn. Mấy người đó đều nghĩ, sẽ có người có vận khí nghịch thiên, mà người đó vì sao không thể là mình? Càng nghĩ như vậy thì càng lún sâu hơn.

Vị ông chủ Kha này thời điểm tới chơi trên người chỉ mang theo 10 ngàn, bây giờ không chỉ không có 10 ngàn, hơn nữa ông ta còn thiếu tên mập kia đến 200 ngàn.

Đúng vậy, trong một đêm, ông ta thua từ 40 ngàn đã lên đến 200 ngàn. Mặc dù sau hai giờ sáng ông ta cũng đã thắng lại rồi, đáng lẽ ông ta nên sớm đem trả 40 ngàn lại. Kết quả là ông ta nghiện rồi, cũng không có thu tay nêm kết quả về sau bắt đầu thua, thua liên tục.

Quá một đêm, 200 ngàn tiền nợ giống như một ngọn núi đè lên người ông ta.

“Xong rồi.” Hoàn cảnh trong nhà ông ta biết rất rõ, bây giờ trong nhà mình làm gì có 200 ngàn để mà trả nợ?

Nói về điều này, tại sao phải tốn quá nhiều độ dài chữ như vậy để mô tả ông chủ Kha?

Đó là bởi vì ông chủ Kha này, thực ra cũng có một chút quan hệ với Cổ Dục.

Không biết mọi người còn nhớ không, thời điểm sinh nhật của cha Lý Vân Vân, trong nhà hàng có một người là cô hai và dưỡng hai rất đáng ghét, muốn tác hợp cho Lý Vân Vân đi làm tình nhân của một người đàn ông trung niên?

Ông chủ Kha này, chính là dưỡng hai của Lý Vân Vân.

Ông ta tên đầy đủ là Kha Tử Nhiên, trước khi đắc tội với Cổ Dục, kỳ thực ông ta cũng có một chút tên tuổi ở vùng xung quanh đây. Ông ta là một tay môi giới, cũng coi như có chút mặt mũi và tiền bạc.

Nhưng kể từ sau khi đắc tội với Lý Vân Vân, mặc dù Cổ Dục không có đi tìm ông ta gây phiền phức.

“Ông chủ Kha, ngài đi thông thả, chuyện trả tiền thì không cần gấp, lúc nào tiện thì ngài mang trả cho tôi là được.”

Khi mặt trời cuối thu lần nữa dâng lên, mặt ông chủ Kha đầy tơ máu, hai mắt đỏ bừng bừng từ trong căn phòng nhỏ kia đi ra. Mà ở cửa ra vào của căn phòng nhỏ đó, tên mập kia đứng ở đó cười ha ha rồi nói với ông chủ Kha. Mà khi nghe tên mập này nói, ông chủ Kha chật vật nuốt nước miếng một cái, sau đó dùng lực vả miệng mình một cái.

Chương 461. Tới cửa

Chương 461: Tới cửa

Từ trước đến nay, cờ bạc là thứ có tính gây nghiện, hơn nữa người chơi mấy trò cờ bạc này luôn có một loại tâm lí may mắn. Mấy người đó đều nghĩ, sẽ có người có vận khí nghịch thiên, mà người đó vì sao không thể là mình? Càng nghĩ như vậy thì càng lún sâu hơn.

Vị ông chủ Kha này thời điểm tới chơi trên người chỉ mang theo 10 ngàn, bây giờ không chỉ không có 10 ngàn, hơn nữa ông ta còn thiếu tên mập kia đến 200 ngàn.

Đúng vậy, trong một đêm, ông ta thua từ 40 ngàn đã lên đến 200 ngàn. Mặc dù sau hai giờ sáng ông ta cũng đã thắng lại rồi, đáng lẽ ông ta nên sớm đem trả 40 ngàn lại. Kết quả là ông ta nghiện rồi, cũng không có thu tay nêm kết quả về sau bắt đầu thua, thua liên tục.

Quá một đêm, 200 ngàn tiền nợ giống như một ngọn núi đè lên người ông ta.

“Xong rồi.” Hoàn cảnh trong nhà ông ta biết rất rõ, bây giờ trong nhà mình làm gì có 200 ngàn để mà trả nợ?

Nói về điều này, tại sao phải tốn quá nhiều độ dài chữ như vậy để mô tả ông chủ Kha?

Đó là bởi vì ông chủ Kha này, thực ra cũng có một chút quan hệ với Cổ Dục.

Không biết mọi người còn nhớ không, thời điểm sinh nhật của cha Lý Vân Vân, trong nhà hàng có một người là cô hai và

dượng hai rất đáng ghét, muốn tác hợp cho Lý Vân Vân đi làm tình nhân của một người đàn ông trung niên?

Ông chủ Kha này, chính là dượng hai của Lý Vân Vân.

Ông ta tên đầy đủ là Kha Tử Nhiên, trước khi đắc tội với Cổ Dục, kỳ thực ông ta cũng có một chút tên tuổi ở vùng xung quanh đây. Ông ta là một tay môi giới, cũng coi như có chút mặt mũi và tiền bạc.

Nhưng kể từ sau khi đắc tội với Lý Vân Vân, mặc dù Cổ Dục không có đi tìm ông ta gây phiền phức.

Nhưng mà ông chủ mà ông ta muốn hợp tác cho Lý Vân Vân lại mở lời.

Trực tiếp làm rõ ông ta đã đắc tội với Cổ Dục, từ đó về sau công việc làm ăn của ông ta đặc biệt khó tìm.

Trước kia ông ta làm ăn rất tốt, một là bởi vì ông ta không biết xấu hổ, hai là bởi vì ông ta đã làm rất lâu. Cho nên mọi người có chút quen thuộc, có chuyện gì là tìm ông ta hỗ trợ, tiếp đó cho một chút phí khổ cực.

Nhưng hiện giờ nghe nói tên này rất có thể dẫn vong đến phá nhà mình, làm sao còn có người dám đến tìm ông ta? Cũng không phải không có nhân tài mới nổi làm việc này để kiếm sống, cho nên mấy tháng gần đây ông ta trải qua rất khổ.

Chính là bởi vì không có việc làm để kiếm sống, cô hai của Lý Vân Vân cũng không phải người hiền lành gì. Nếu kiếm được tiền thì bà ta ở mọi phương diện đều ngoan ngoãn, kiếm không được tiền thì hận không thể đuổi ông ta ra bên ngoài ngủ. Chính bởi vì áp lực hai mặt từ trong nhà và bên ngoài ông ta phải chịu. Cho nên ông ta mới muốn đi chơi một chút để giải tỏa áp lực.

Kết quả ông ta lại khiến chính mình rơi vào bẫy, nếu như quay trở về thì có lẽ cô hai của Lý Vân Vân sẽ cào nát mặt ông

ta, nhưng cứ như vậy mà gánh vác là không được.

Ông ta không có bạn bè nào có thể cho ông ta mượn 200 ngàn.

Trong nhà ông ta cũng không có ai có số tiền lớn như vậy, đừng nhìn tên mập vừa rồi cười ha hả nói không cần gấp. Nhưng ông ta có thể chắc chắn nếu như nửa tháng nữa không trả, tên mập này có thể đánh gãy tay ông ta. Nghĩ tới đây, ông ta không khỏi hừ lạnh một cái.

Về nhà chắc chắn không được, ông ta không thể để cho cô hai Lý Vân Vân biết chuyện này. Không có chỗ mượn tiền, cũng không có chỗ chạy trốn, hiện tại ông ta vô cùng đắn đo.

“Ay! Nếu như mình biết người có tiền thì tốt rồi....A? Người có tiền?” Trong lúc ông ta đứng tại chỗ, có chút ảo não và đắn đo, đột nhiên ông ta đã nghĩ đến một người....

“Đi tìm hẩn.” Trong mắt của Kha Tử Nhiên bùng lên một ngọn lửa nhỏ, ông ta không khỏi nở một nụ cười, tiếp đó quay người đi về phía đại lộ .

“Em phải trở về đốt ít lửa trong nhà.”

“Được! Đi sớm về sớm.”

Mà vào lúc này, trước cửa nhà Cổ Dục, Lý Vân Vân đang nói chuyện cùng Cổ Dục. Cô và Lâm Lôi trước đó đã lấy một ít than về nhà để đốt sưởi ấm, Cổ Dục cũng biết chuyện này. Nhưng trước khi cô đi, cô cũng nói cho Cổ Dục một tiếng mình đi làm cái gì, chuyện này là một loại ăn ý.

Sau khi Lý Vân Vân đi, Cổ Dục cũng ngồi ở sân trước, trêu chọc Vua Núi, Tiêu Hoàng Hậu và Trưởng Công Chúa. Gần đây bụng của Tiêu Hoàng Hậu có chút sưng lên. Cổ Dục là ai?

Bác thầy đông y, mặc dù dùng bác thầy đông y xem bệnh cho sói có chút kì quái, nhưng hẩn liếc mắt đã nhìn ra, hẩn là

Tiêu Hoàng Hậu đã mang thai.

Đây là một tin tức tốt, xem ra trong nhà Cổ Dục sắp có thêm một miệng ăn.

Mấy ngày gần đây, Cổ Dục chuẩn bị đồ ăn cho Tiêu Hoàng Hậu đều chú tâm lựa chọn, ít nhất là mấy tháng đầu mang thai phải cần thiết chú ý một chút.

Về phần Vua Núi, gần đây nó hình như cũng khá thân thiết với Trương Công Chúa.

Nghĩ đến đây, Cổ Dục không khỏi mắng một tiếng cảm thú, được rồi, nó vốn là cảm thú. Nhưng đây là mẹ con đều đoạt, nếu như chuyện này xảy ra trên người hắn, có lẽ viết lên chỉ sợ sẽ bị cấm sách. Vua Núi đã giết cha, chồng của bọn nó, thực ra đây là phẩm chất kiêu hùng của nó.

Tại sao nhắc đến kiêu hùng, người đầu tiên ta luôn nghĩ tới.....Chính là Tào Tháo.

Mà Tào Tháo thích cái gì nhất? Khục... Người hiểu lịch sử có thể bình luận ở truyện nói cho tôi biết.

Khi Cổ Dục đang trêu chọc gia đình ba con sói không biết diễn tả như thế nào, thì lúc này Kha Tử Nhiên đã đi tới trước cửa nhà Cổ Dục, thẳng lưng muốn đẩy cửa đi vào.

“Xin chào, ông tìm ai?” Thấy dáng vẻ không xem mình coi là người ngoài của người này, đầu tiên Cổ Dục sửng sờ. Sau đó thì mở miệng hỏi, hắn xác định mình không quen biết người này.

“Tôi tìm Lý Vân Vân.” Nghe được Cổ Dục nói, người này cũng tạm thời dừng bước, sau đó nhìn Cổ Dục nói .

Chương 462. Lừa gạt?

Chương 462: Lừa gạt?

“Vân Vân không có ở đây, ông tìm cô ấy có chuyện gì không?” Nghe được ông ta muốn tìm Lý Vân Vân, Cổ Dục không khỏi đứng lên. Kể từ sau khi Lý Vân Vân vào nhà hắc ở, sau đó đúng thật là không có ai đến tìm Lý Vân Vân và Lâm Lôi, tên này muốn tìm Lý Vân Vân để làm gì?

“Vân Vân không có ở đây, vậy thì tôi tìm cậu, cậu chính là Cổ Dục đúng không. Tôi chính là chồng của cô hai Lý Vân Vân, cậu gọi tôi dượng hai là được rồi.” Nghe Lý Vân Vân không có ở đây, lúc này người này bỗng nở nụ cười, tiếp đó làm như rất quen thuộc nói với Cổ Dục.

Nghe được ông ta nói như vậy, chân mày của Cổ Dục cau lại, tên này cũng làm như quá quen thuộc, nhưng mà xem mặt mũi của Lý Vân Vân, Cổ Dục cũng khá nể mặt.

Nhưng mà Cổ Dục có nhớ, quan hệ của Lý Vân Vân và người nhà của cô ấy rất căng thẳng. Bây giờ ông ta tìm Lý Vân Vân làm gì?

“A! Vậy ông tìm tôi có chuyện gì không?”

“Ai, đứa nhỏ này, sao nói mấy lời này, cũng là thân thích không có việc gì thì không qua lại được hay sao?” Nghe Cổ Dục vừa mở miệng là đã hỏi chuyện, Kha Tử Nhiên tiếp tục cười nói.

“Nếu như không có việc gì để nói, vậy thì xin mời trở về, một chút nữa chúng tôi còn phải đi ra ngoài.” Nhìn thấy bộ

dạng của ông ta, Cổ Dục nhú mày một cái, sau đó có chút không kiên nhẫn nói.

Mặc dù người nhà của Lý Vân Vân không có tuyệt tình giống như người nhà của Lâm Lôi, nhưng tuyệt đối cũng chẳng tốt đẹp gì, điểm này Lý Vân Vân đã nói rất rõ với hắn.

Cho nên Cổ Dục kiên nhẫn nói với ông ta nhiều như vậy là hắn đã cho ông ta rất nhiều mặt mũi. Tới bây giờ ông ta nói nửa ngày cũng không nói ý đồ đến đây, Cổ Dục cũng không có rảnh rỗi mà cùng ông ta nói chuyện. Thấy Cổ Dục muốn đuổi mình đi, lúc này Kha Tử Nhiên mới có một chút luống cuống.

“À! Nói với cậu cũng không sao, thực ra là có chút chuyện. Nhưng chuyện này cũng là chuyện tốt với nhà các cậu, không biết Vân Vân có nói qua chuyện của tôi với cậu hay không. Tôi làm môi giới ở trên trời, gần đây có một đơn hàng rất không tốt, có một lô than đá ở nước ngoài muốn vận chuyển về nước chúng ta. Người tôi liên lạc trước kia đã phá sản, tôi muốn tiếp quản đơn hàng này, nhưng vốn hơi thiếu tiền, vì vậy mới đến đây hỏi xem cậu có hứng thú hay không.” Nhìn Cổ Dục, Kha Tử Nhiên cũng không giả vờ nữa, hắn ta cười toét miệng, để lộ hàm răng vàng khè ra, vừa cười vừa nói với Cổ Dục.

“Buôn bán lớn bao nhiêu?” Nghe xong ông ta nói, Cổ Dục đã không vui. Tuy rằng hắn không biết nhiều về chuyện ân tình giải nạn, nhưng hắn không có ngốc. Hắn biết tên này là tới đây để lừa tiền của hắn, cho nên hắn không có chút nghĩ ngợi mà mở miệng hỏi.

“Thương vụ này 1 triệu, nếu như thêm cậu vào, thì ít nhất đại khái cũng kiếm được 500 ngàn. Tôi huy động đến...700 ngàn, hiện tại còn thiếu 300 ngàn. Nếu như cậu có hứng thú, tôi sẽ chia cho cậu ba phần lợi nhuận, như thế nào? Trong hai tháng có thể hồi vốn.”

Nghe xong Cổ Dục mở miệng hỏi, Kha Tử Nhiên còn tưởng Cổ Dục đã mắc lừa rồi, không khỏi bu lại, cười hì hì nói.

Ban đầu ông ta chỉ muốn nói là 200 ngàn, nhưng mà khi ông ta thấy được mấy cái xe trong nhà Cổ Dục, ông ta đã lập tức thay đổi chủ ý. Mặc dù ông ta không biết rõ mấy cái xe này có giá trị bao nhiêu tiền, thế nhưng ông ta có nghe nói qua Rolls-Royce và ông ta cũng đã nghe qua về Mercedes G Class.

Tất nhiên là thu nhập của ông ta gần đây của không tốt vì Cổ Dục, vậy ông ta cũng phải kiếm ít tiền từ Cổ Dục để đền bù tổn thất này của mình.

Nghĩ tới đây, Kha Tử Nhiên càng cười hơn hoa nở, ông ta cũng đang cân nhắc khi số tiền đó tới tay thì sau đó sẽ tiêu xài như thế nào.

“Ừm! Quá ít, không có hứng thú gì hết.”

Đáng tiếc là Cổ Dục hỏi thì hỏi, nhưng hắn không có ý định kiếm lời số tiền này, không phải là hắn ngại biện mà là hắn nói thật. Đừng nói là Kha Tử Nhiên vừa nhìn là đã biết nói dối, coi như ông ta nói sự thật, Cổ Dục cũng không có hứng thú.

Phải biết rằng mấy trăm ngàn đó là giá tiền của một con cá của hắn, vậy thì tại sao hắn phải quan tâm đến chút ít tiền đó làm gì?

Nếu như trước đó Kha Tử Nhiên có quan hệ tốt và chiều cô cho Lý Vân Vân, thì Cổ Dục sẽ ném một ít tiền đầu tư cho ông ta thì không thành vấn đề. Nhưng mà chỉ bằng chuyện Lý Vân Vân nói cho hắn, Cổ Dục thà ném tiền ở trên không trung, phân phát cho quần chúng cũng sẽ không cho ông ta.

Nghe Cổ Dục nói lời này, Kha Tử Nhiên cũng cũng sững sờ, ông ta vốn nghĩ tới Cổ Dục sẽ cự tuyệt ông ta ra làm sao,

nhưng lại không nghĩ đến Cổ Dục sẽ nói như vậy.

Dù sao trong mắt nhìn của ông ta thì 150 ngàn đã rất nhiều rồi.

Phải biết rằng, bình thường một năm mùa màng tốt, trừ chi phí đầu tư thì thu nhập một năm nhiều lắm là khoảng 100 ngàn. Trong số tiền này, còn tính tiền quà cáp, tiêu xài trong nhà, tiền xăng,... Kết quả này có thể nói là số tiền thu nhập một năm rưởi của ông ta, nhưng đến miệng Cổ Dục thì biến thành quá ít, không có hứng thú....

“Mỗi làm ăn ít như vậy trên cơ bản là tôi không làm, không có ý nghĩ. Tôi không nên chậm trễ người khác phát tài, ông đem cái cơ hội này nhường những người khác đi.” Nhìn thấy dáng vẻ của Kha Tử Nhiên, Cổ Dục nở nụ cười, lạnh nhạt nói.

“Tôi nói, 150 ngàn cũng là tiền mà, cậu không suy nghĩ lại một chút, hai tháng đã hồi vốn rồi đó. Tôi nói này, chàng trai, cậu tuyệt đối đừng mơ tưởng xa vời, 150 ngàn không phải là ít. Nếu cậu có số tiền đó thì tại sao còn ở đây làm gì? Nếu có, không phải đã đến thành phố mua nhà từ lâu rồi?”

Kha Tử Nhiên bình phục tâm trạng của mình một chút, rồi xụ mặt ra vẻ trưởng bối dạy dỗ với Cổ Dục.

“A! Tôi có nhà ở trong thành phố rồi. Thành phố Hưng An, Thành phố Cáp Nhĩ Tân tôi đều có. Tôi ở đây đơn thuần bởi vì tôi thích.” Nhìn thấy dáng vẻ của Kha Tử Nhiên, Cổ Dục mỉm cười, rồi tiếp tục mở miệng đáp.

Chương 463. Người đàn ông của em cũng không có gốc

Chương 463: Người đàn ông của em cũng không có gốc

Nghe được Cổ Dục nói như vậy, Kha Tử Nhiên càng không biết nói gì cho phải.

Đối với nhiều người nông dân mà nói, kỳ thực bọn họ phấn đấu cả một đời nguyện vọng lớn nhất chính là mua một căn nhà ở trong thành phố. Sau đó chuyển hộ khẩu qua để trở thành người thành phố.

Bọn họ hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng, vì sao có người có nhà ở trong thành phố mà lại phải tới ở nông thôn, chuyện này trong mắt nhìn của bọn họ là rảnh rỗi không có việc làm.

Nhưng Cổ Dục có thực lực nói mấy lời như vậy, Kha Tử Nhiên cũng không biết phải làm sao để khuyên.

Tất nhiên là khuyên không được, vậy thì trực tiếp đòi thành mượn.

“Cậu đã không có hứng thú thì thôi vậy, vậy thì như thế này đi. Cậu cho tôi mượn 300 ngàn, đến lúc tôi kiếm được tiền thì trả cho cậu, cậu thấy thế nào?”

“Ông nghĩ cũng đừng nghĩ, rút ra ngoài!” Nhưng mà lần này không đợi Cổ Dục nói chuyện, một âm thanh từ sau lưng ông ta truyền tới. Khi Kha Tử Nhiên quay đầu lại nhìn, thì thấy Lý Vân Vân đứng sau lưng ông ta với khuôn mặt nghiêm túc.

“Đứa nhỏ này làm sao nói vậy, dượng như thế nào cũng là dượng hai của cháu.”

Thấy dáng vẻ giương nanh múa vuốt của Lý Vân Vân, Kha Tử Nhiên không khỏi nghiêm mặt còn muốn ra vẻ trưởng bối mà nói với Lý Vân Vân.

“Tôi đã nói qua, tôi coi như mấy người đã chết. Ông cút hay không cút, không cút đừng trách tôi không khách sáo.” Nhìn thấy Kha Tử Nhiên còn ra vẻ trưởng bối, Lý Vân Vân hoàn toàn không có bận tâm những thứ này. Những người này trước đây muốn bán cô cũng không có bận tâm qua cô, cô sẽ không có bệnh mà bận tâm bọn họ.

Vừa nói , Lý Vân Vân tóm lấy cây chổi ở bên cạnh.

Thấy Lý Vân Vân xuất hiện, kỳ thực Kha Tử Nhiên đã lập tức lúng túng.

Phải biết rằng sức chiến đấu của hai quả phụ nhỏ là Lý Vân Vân và Lâm Lôi ở vùng này vô cùng nổi danh. Bọn họ hạ thủ vừa độc, vừa hung ác, xuất thủ thì móc tròng mắt, đá hạ bộ.

Bằng không các cô làm sao có thể bình an vô sự nhiều năm như vậy.

Thấy Lý Vân Vân muốn động thủ, Kha Tử Nhiên lúng túng, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

“Tiểu Cố, chuyện tôi nói với cậu, cậu suy nghĩ lại một chút, chuyện làm ăn này thật sự...”

“Cút!” Nhìn thấy Kha Tử Nhiên đi ra ngoài, cái miệng cũng không nhàn rồi. Lý Vân Vân vừa đi lên quét, trực tiếp đem Kha Tử Nhiên đánh ra khỏi nhà, rồi trực tiếp khóa cửa lại.

Sau khi đóng cửa lại, cô không khỏi nhìn sau lưng của Cố Dục, khuôn mặt tức đỏ lên, sau đó có chút xấu hổ mỉm cười.

“Anh không có bị ông ta lừa gạt đấy chứ.” Lý Vân Vân mắc cỡ đỏ mặt đi tới, nhìn Cổ Dục nhỏ giọng nói. Cô bây giờ có chút hối hận, hối hận vì không nói sớm cho Cổ Dục biết những người trong nhà của mình là kiểu người gì. Dù sao trong mắt của Lý Vân Vân, thì đời này cũng sẽ không gặp lại bọn họ, kết quả ai mà biết được, đối phương lại tìm đến tận đây....

Nếu như vừa rồi Lý Vân Vân nhìn thấy Kha Tử Nhiên đến đây, cô sẽ lập tức gọi điện cho Cổ Dục, lỡ như Cổ Dục bị lừa thì cô sẽ đau lòng nhiều lắm.

“Yên tâm đi! Người đàn ông của em không có ngốc, tên này vừa mới mở miệng thì anh đã biết không phải là dạng tốt lành gì.” Nhìn thấy bộ dạng then thùng của Lý Vân Vân, Cổ Dục cười nói.

“Ừm! Ông ta chính xác là dạng không tốt lành gì. Trước tiên em nói với anh tình huống trong nhà em, về sau khi thấy bọn họ thì không cần cho bọn họ mặt mũi, trực tiếp đuổi đi là được.” Nghe được Cổ Dục nói như vậy, Lý Vân Vân cũng có một chút chán ghét mở miệng nói.

Tiếp theo Lý Vân Vân cũng kể lại tình huống trong nhà, nói tóm tắt đơn giản một chút.

Đầu tiên chính là cha mẹ cô, kỳ thực cha mẹ cô ngoại trừ trọng nam khinh nữ của người có tư tưởng cũ ra, thì tính cách rất mềm yếu, gió thổi chiều nào theo chiều ấy. Họ hông có tật xấu gì quá lớn, ít nhất người nhà cô cũng không dám làm điều gì phi pháp

Nhưng ngoại trừ cha mẹ của cô thì mấy người còn lại trong nhà đều đối với cô không tốt.

Anh cô từ rất sớm đã bất mãn đối với cô, bởi vì cô gả ba lần mới gả ra ngoài. Cô ở nhà ăn, uống, dùng mấy năm đó,

trong ánh mắt của anh ta thì đó đều là dùng đồ của anh ta.

Hơn nữa khi cô kết hôn, chị dâu cũng không phải dạng vừa.

Có một năm mẹ cô nhìn thấy cô thật sự quá khổ, cho nên đưa cho cô một cái mền, còn bị bà chị dâu lấy trở lại, chính là không biết xấu hổ mà.

Mà dì, cậu, cô, chú nhà cô cũng không một ai đối xử tốt với cô. Dù sao, trước đó bọn họ đều nói cô mệnh cứng, trên khắc cha mẹ, bên trong khắc chồng, bên dưới khắc người thân và bạn bè..

Cha mẹ của cô còn có thể chịu được để cho cô ở nhà, dù sao đây cũng là con gái của mình. Nhưng người khác thì nhìn cô đã cảm thấy khó chịu, đương nhiên cũng không đối tốt với cô.

Nghe Lý Vân Vân nói, Cổ Dục không khỏi dùng sức ôm eo của cô. Hắn có thể tưởng tượng được, mấy năm nay của Lý Vân Vân ăn rất nhiều cực khổ. Có lúc người thật sự hại mình không phải là người ngoài, mà là người nhà của mình, chính là thực tế như vậy.

“Đi thôi, trong lòng anh đã có tính toán.” Nhìn Lý Vân Vân, Cổ Dục cũng cười nói.

Mà một bên khác, Kha Tử Nhiên bị đuổi đi, bây giờ thật sự không có biện pháp gì. Tất nhiên không lừa được Cổ Dục vậy thì ông ta phải nghĩ biện pháp xoay tiền.

Xoay tiền không ngoài ba cách, bán, mượn và lừa gạt. Lấy danh tiếng của ông ta bây giờ, muốn lừa gạt người khác trong thời gian ngắn lấy 200 ngàn trả nợ thì thật sự quá khó khăn.

Nhưng mà bán thì cái xe nát của ông ta bây giờ bán được nhiều lắm là 20 ngàn tệ, nói không chừng còn phải đem nhà đi bán mới đủ trả nợ. Nhưng mà ông ta biết cái nhà đó là ông ta

đứng tên chung với cô hai của Lý Vân Vân, cô hai của Lý Vân Vân thì tuyệt đối không có khả năng bán nhà.

Đến lúc đó thì bà ta thà cùng ông ta ly hôn còn hơn là bán nhà.

Chương 464. Bạn gái Không Hạo Văn

Chương 464: Bạn gái Không Hạo Văn

Cái này cũng không được, vậy cách bây giờ chỉ còn một con đường duy nhất chính là

“Đi mượn trước thử xem.” Kha Tử Nhiên có chút đau đầu cắn răng đi về phía nhà, bây giờ ông ta không chỉ nghĩ biện pháp đối mặt với cạp cái trong nhà. Ông ta còn phải đối mặt với áp lực vay tiền, Ài thời gian này lúc nào cũng đau đầu.

Chuyện này không liên quan gì đến Cổ Dục, hắn cũng không quan tâm Kha Tử Nhiên hèn mọn vay tiền như thế nào, hắn cũng không muốn quản. Sau khi Kha Tử Nhiên đi, Cổ Dục vẫn sống cuộc sống hắn muốn.

Qua mấy ngày, đã đến thứ sáu. Sau khi đón bọn nhỏ từ thị trấn về, Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đã lập tức chạy vào trong nhà hắn chơi.

Lưu Phi Phi thì sống ở đây, mà Cổ Tú Tú thì buổi tối Cổ Dục còn phải đưa cô bé về nhà ông Cổ Quốc Khánh. Về phần tại sao phải đưa về, trước kia cũng đâu có đưa về hay sao?

Điều này thì chủ yếu còn phải nói về thời tiết.

Thời gian đã bước vào cuối tháng 10, thời tiết ở Đông Bắc không chỉ ngày càng lạnh hơn, mà ban ngày cũng ngày càng ngắn lại, về cơ bản sáu giờ tối thì trời đã tối rồi.

Mà Cổ Tú Tú muốn ở nhà Cổ Dục ăn cơm tối, ăn cơm tối xong, chơi một lúc thì cũng đã hơn 7 giờ. Để một đứa bé gái đi

bên ngoài khi trời tối không an toàn.

Cho nên Cổ Dục đều đưa cô bé về nhà, dù sao thì cũng không xa, coi như là tản bộ sau bữa ăn.

Thứ sáu đưa về nhà, thứ bảy cô bé lập tức chạy tới, Cổ Dục rất thích hai cô bé Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi. Một đứa thì lanh lợi, một đứa thì mặc dù rất tinh nghịch, nhưng rất đúng mực. Hai cô bé này đều rất được người khác thích.

Nhưng mà hôm nay, trong nhà Cổ Dục ngoại trừ hai cô bé này và người nhà hấn ra thì còn có người khác tới, người này không ai khác chính là Không Hạo Văn.

Bây giờ là cuối tuần, dù Không Hạo Văn bận rộn như thế nào thì nghĩ thử Không Hạo Văn có thể tặng ca không?

Vì vậy trước giờ ăn trưa Không Hạo Văn đã chạy đến nhà hấn, nhưng mà lần này Không Hạo Văn lại đến cùng với bạn gái của mình.

Bạn gái của Không Hạo Văn họ Tề, tên là Tề Y, cô ấy trông giống Tề Y không phải là bạn gái hấn cho nên hấn không để ý lắm. Hấn vẫn rất có nghĩa khí, vợ của bạn thì không nên tiếp xúc nhiều.

Tuổi của Tề Y không chênh lệch nhiều so với Không Hạo Văn, trước đó Tề Y cũng đã nghe Không Hạo Văn nhắc đến Cổ Dục không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa trong nhà của Tề Y quả thật cũng có không ít đồ tốt mà Không Hạo Văn đào được từ Cổ Dục, cho nên Tề Y cũng không xa lạ gì đối với Cổ Dục.

Hơn nữa mặc dù Tề Y có xuất thân là thế gia, nhưng mà Tề Y thực sự có thể buông bỏ hình tượng của mình, nếu không thì Không Hạo Văn làm sao có thể đưa cô đến gặp Cổ Dục phải không?

Tề Y rất nhanh làm quen với Lâm Lôi và Lý Vân Vân, dưới sự hướng dẫn của họ, Tề Y đã đi dạo chơi quanh nhà Cổ

Dục một cách vui vẻ. Tất nhiên Tề Y cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy những con cá đó.

Nhưng điều kinh ngạc nhất là trong bữa ăn, tay nghề của Cỗ Dục có phải là quá đỉnh đúng không?

Ăn cơm xong, mấy cô gái cùng nhau kéo đi làm chuyện nhà, Khổng Hạo Văn và Cỗ Dục còn uống rượu ở trên bàn cơm. Trước kia khi Khổng Hạo Văn tới đây, mặc dù muốn uống nhưng số lần uống rất ít. Bởi vì không có ai chở anh ta trở về, hôm nay có tài xế, Khổng Hạo Văn đã buông thả mà uống.

Nhưng mà uống đến chiều, đột nhiên Khổng Hạo Văn thấy Cỗ Dục đem xương còn lại ngày hôm nay ném ra ngoài cửa cho Vua Núi ăn. Lúc này Khổng Hạo Văn mới đột nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức vỗ lên bả vai Cỗ Dục.

“Này, này, người anh em, tôi thấy cậu quan tâm tới động vật như vậy. Cậu có suy nghĩ gì về những động vật khác không?” Nhìn Cỗ Dục, Khổng Hạo Văn cũng hỏi.

“Có thể ăn được là có ý tưởng, mấy thứ khác không có. Chỗ tôi hiện tại cũng giống như sở thú, nếu anh có mấy loại chó khác thì đừng đưa tới, tôi nuôi không xuể.” Nghe lời Khổng Hạo Văn nói, Cỗ Dục vừa gấp thức ăn vừa cười nói.

“Không phải chó, thành phố Cáp Nhĩ Tân có một cái sở thú tư nhân, mấy ngày trước đó đã bị niêm phong. Bây giờ trong đó có không ít động vật, bên thành phố hiện tại đang tìm nhà cho chúng. Nếu như cậu có hứng thú thì thứ hai có thể đi xem.” Nghe được Cỗ Dục nói như vậy, Khổng Hạo Văn cũng giải thích.

Nghe Khổng Hạo Văn nói như vậy, Cỗ Dục cũng khẽ sờ cằm, có một cái sở thú sao?

Nghĩ đến đây, hắn bỗng nhớ tới sở thú của Ngụ lão sư mà hắn đã từng nhìn thấy ở thủ đô. Tuy rằng có thể không giống với những gì mà Khổng Hạo Văn nói, nhưng mà đi xem một chút cũng thú vị mà.

“Được! Vậy đến lúc đó tôi đến tìm ông anh!” Nhìn Khổng Hạo Văn, Cổ Dục cũng vừa cười vừa nói.

Nghe Cổ Dục nói như vậy thì Khổng Hạo Văn cũng nâng ly rượu lên, cái này đương nhiên là không có vấn đề gì rồi.

Ngày hôm nay, Cổ Dục và Khổng Hạo Văn uống từ giữa trưa cho đến tối muộn. Cuối cùng Khổng Hạo Văn thật sự là không chịu nổi mới say nằm ra đất, rượu của Cổ Dục ngâm tuy rằng rất ngon, không gây choáng. Nhưng mà số lượng dù sao cũng có hạn nên sau khi bọn họ uống một chút thì đã đổi sang uống bia.

Uống bia nhiều cũng là khiến người ta say, cho nên Khổng Hạo Văn mới say đến nỗi lăn ra đất như vậy.

Sau khi ném Khổng Hạo Văn vào ghế phụ trên xe, tiếp đó thắt dây an toàn. Thế là bạn gái của anh ta kéo anh ta trở về nhà.

Còn trạng thái của Cổ Dục lúc này thì vẫn còn tốt, hắn vẫn có thể đưa Cổ Tú Tú về nhà. Tiếp đó thì mới về nhà nghỉ ngơi, một đêm không có gì xảy ra, nháy mắt đã đến ngày hôm sau.

Tuy rằng buổi sáng Cổ Tú Tú đã tới tìm Lưu Phi Phi chơi, nhưng mà thời gian giải trí của hai cô nhóc này ngày hôm nay rất ít. Bởi vì buổi sáng này mấy nhóc còn phải làm bài tập.

Sau đó chơi một lát rồi sẽ ăn cơm trưa, tiếp đó sẽ bị Cổ Tấn đưa trở lại trường học. Cả ngày đi tới đi lui như vậy đúng là có chút phiền toái.

Chương 465. Sở thú

Chương 465: Sở thú

Cổ Dục đã từng hỏi trưởng thôn Cổ Kiến Quốc, vì sao không xây một trường tiểu học ở gần đây. Nếu như trong thôn có ý định này, vậy thì hẳn có thể bỏ ra chút tiền để giúp xây, đây là chuyện giúp cho thôn hơn nữa còn tích công đức nên hẳn sẽ không cự tuyệt.

Thế nhưng Cổ Kiến Quốc lại lắc đầu, trả lời là không có ý định xây dựng trường, cũng không phải tầm mắt của ông ấy hạn hẹp, mà là bởi vì điều này không cần thiết.

Nếu xây dựng thì chỉ có thể xây dựng trường tiểu học. Bởi vì nếu như là xây dựng trường cấp hai thì sẽ không được cục giáo dục tán thành, mà con nít trong thôn học tiểu học chỉ có mười mấy người. Hơn nữa còn phân tán ở các độ tuổi khác nhau, nếu như nơi này là núi, núi non trùng điệp không dễ ra ngoài, vậy thì xây một cái cũng tốt.

Bởi vì không chỉ có thể tiện cho học sinh trong thôn, mà còn có thể đón một số học sinh từ các thôn lân cận khác.

Nhưng vấn đề là ở đây là một mảnh bình nguyên rộng lớn, hơn nữa sau khi tu sửa đường trong thôn xong thì khoảng cách từ đây đến trấn cũng không tính là xa. Mà trường tiểu học trong trấn là đã tính qua những vấn đề này, cho nên sau khi trên trấn có trường tiểu học thì đã giải quyết đủ vấn đề rồi.

Không chỉ có thôn Cổ Gia, những đứa trẻ khác trong các thôn khác cũng sinh hoạt giống như vậy.

Mặc dù nói, để cho mấy đứa trẻ mới học lớp một lớp hai ở lại trường, còn phải bắt chúng tự chăm sóc bản thân thì đúng là có chút ép buộc. Thế nhưng đối với giáo dục mà nói lại là một việc tốt.

Dù sao con nít có gia cảnh nghèo biết tự lo việc nhà thì tốt hơn. Những đứa con nít này mới bốn tuổi là đã biết ra đồng hỗ trợ người lớn rồi. Bây giờ ở trong trường, dưới sự giúp đỡ của các giáo viên cũng có thể tự chăm sóc bản thân. Dù sao bọn trẻ cũng không có làm công việc gì nặng.

Quần áo bẩn, chăn, ga trải giường các loại, mỗi tuần đều mang về nhà giặt. Ăn cơm, ăn trái cây, trường học thống nhất sẽ cung cấp, cho nên cũng không có khổ như trong tưởng tượng.

Do đó, sau khi Cổ Dục đề cập đến chuyện này một lần thì cũng không nói nữa, trong lòng Cổ Kiến Quốc có ghi nhớ là được. Nếu như một ngày nào đó thật sự cần xây trường tiểu học, đến lúc đó lại tìm mình là được rồi.

Buổi trưa ăn một bữa ngon lành, Cổ Dục và Lý Vân Vân lập tức đưa Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi đến cổng thôn. Cổ Dục tuy rằng có xe, nhưng bình thường hẳn rất ít khi đưa đón Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, chủ yếu là vì bồi dưỡng ý thức độc lập của bọn nhỏ.

Đương nhiên, lời này không phải Cổ Dục nói. Trong cách nhìn của hắn, con gái phải được chăm lo. Đừng nói là một tuần đưa đón một lần, mà suốt ngày đều đưa đón cũng được, nhưng mà Lý Vân Vân lại không có nghĩ như vậy.

Cô không hy vọng con của mình và Cổ Tú Tú mất đi tính độc lập của chúng.

Hoặc là không có cách nào chơi với những người bạn nhỏ khác.

Điều này cũng tốt, có rất nhiều gia đình rất giàu có, con cái của họ đi học cũng là đi xe buýt đến trường, mà không phải là cha mẹ hoặc người lái xe đưa đón.

Làm vậy là để phát triển khả năng suy nghĩ độc lập của trẻ em từ khi còn nhỏ.

Đương nhiên, càng nhiều gia đình vẫn quen nông chiều, dù sao thế hệ trẻ con như Cổ Dục trên cơ bản mỗi nhà chỉ có một đứa. Sáu người lớn trong nhà mà chỉ có một đứa nhỏ, cho nên nông chiều cũng là chuyện bình thường. Ít ra thì Lý Vân Vân không hy vọng con cái nhà mình bị nông chiều quá như vậy.

Sau khi tiễn Cổ Tú Tú và Lưu Phi Phi, Cổ Dục bọn họ cũng trở về nhà, vẫn như cũ như thường lệ, lại là một đêm không nói gì, trong nháy mắt thì tới ngày hôm sau.

Bởi vì đã nói xong với Khổng Hạo Văn, hôm nay muốn đi sở thú tham quan, cho nên Cổ Dục sáng sớm đã rời khỏi nhà. Lâm Lôi và Lý Vân Vân nói là muốn ở lại trông nhà nên sẽ không đi, nhưng mà Phùng Thu Nhân thì lại muốn đi theo Cổ Dục. Đương nhiên cũng đi theo Cổ Dục còn có Tống Minh, mấy ngày gần đây cô xử lý công việc của mình cũng đã ổn thoả.

Hôm nay sau khi đi theo Cổ Dục vào thành phố, cô dự định chuẩn bị ở trong nhà Cổ Dục thêm vài ngày để giải tỏa nỗi khổ tương tư của mình. Đối với chuyện này Cổ Dục đương nhiên sẽ đồng ý cả hay tay và ba chân rồi. =))

Lái chiếc xe Cullinan rời nhà, bên cạnh còn có Phùng Thu Nhân, Cổ Dục trực tiếp lái xe đến nhà ông cụ Tống. Sau khi tới nơi, muốn đón được Tống Minh thì đương nhiên phải cùng ông cụ Tống hàn huyên một chút rồi.

Sau khi tất cả hoàn tất, nhóm ba người Cổ Dục mới

Lái chiếc Khố Lý Nam của hắn, chở Phùng Thu Nhân, Cổ Dục trực tiếp đến nhà Tống lão, sau khi tới Hình là nơi này, đón Được Tống Môn, tự nhiên cũng phải hảo hảo cùng Tống lão Hàn huyền náo một chút.

Sau khi tất cả đã hoàn tất, nhóm ba người Cổ Dục mới vội vàng chạy lên thành phố Hưng An.

Khi tới đơn vị của Khổng Hạo Văn, Khổng Hạo Văn đã cùng bạn gái ở chỗ này chờ đã lâu. Sau khi mấy người bọn họ tụ hợp thì lập tức đi về chỗ sở thú vỡ nợ mà Khổng Hạo Văn đã nói.

Đương nhiên, lúc ở trên xe Khổng Hạo Văn cũng đã giới thiệu Tống Minh với bạn gái mình một chút, để khi gặp mặt cũng đừng ngỡ. Đương nhiên, trong lòng của cô không khỏi mẫn cảm cái tên căn bã Cổ Dục này. Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, hiện tại trong đám người có tiền thì có cái nào mà không phải là căn bã đây?

Ít nhất thì Cổ Dục cũng là căn bã ngoài sáng, dù sao hắn cũng không có lừa gạt người ta, đúng không?

Đương nhiên, căn bã hay không căn bã, hiện tại nói cũng không có ý nghĩa gì. Lúc này, Cổ Dục lái xe đi theo Khổng Hạo Văn rất nhanh cũng đã đi tới chỗ sở thú sắp đóng cửa kia.

Sở thú này, diện tích cũng không lớn. Nhưng mà chim sẽ nhỏ, nhưng nội tạng vẫn đầy đủ.

Tuy rằng hiện tại nó đã rách nát đến không chịu nổi, nhưng Cổ Dục liếc mắt một cái đã thấy biển hiệu ở chỗ cửa ra vào. Cái sở thú nhỏ này có nuôi chim, có động vật mặt đất, có động vật thủy sinh, có động vật lưỡng cư và có cả lũ bò sát.

Đúng là cũng quá nhiều chủng loại rồi.

Chương 466. Tham quan sở thú

Chương 466: Tham quan sở thú

Sau khi nói với mấy nhân viên an ninh khu này một câu, tiếp đó Không Hạo Văn dẫn nhóm người Cổ Dục lái xe vào sở thú. Sau khi đỗ xe xong, bọn họ bắt đầu đi tham quan từng khu vực của sở thú, nơi đầu tiên bọn họ đến là khu vực nuôi chim. Nhưng mà khi bọn họ tới đây thì bỗng có chút buồn cười, bởi vì nơi này dường như cái gì cũng không có...

“Nơi này đúng là sắp trống rỗng rồi nha!” Nhẹ nhàng gõ cái lồng lớn kia, Cổ Dục cười nói, đừng nhìn bên ngoài mấy cái lồng này treo đủ loại bảng hiệu.

Nào là chim ưng, chim cắt, sếu đầu đỏ, vân vân...nhưng mấy thứ này hiện tại đều không có.

Có vài con là được thả về tự nhiên, có vài con sếu đầu đỏ thì được trực tiếp đưa đến khu bảo tồn.

Có một số con vật có thể nuôi, có lẽ cũng đã sớm bị người ta lấy đi. Dù sao mấy con chim này nuôi cũng không chiếm diện tích, hơn nữa rất dễ nuôi, cho ăn cũng đơn giản, khá nhàn. Cho nên sau khi biết sở thú đóng cửa, có một số động vật nhỏ nuôi không phạm pháp đều được người trong chính phủ nhận về để nuôi, cũng không tệ.

Vì vậy, hiện tại ở đây cơ bản đều không còn cái gì.

Thực tế, thì nói như vậy cũng không chính xác, bởi vì vẫn còn một vài con chim, ví dụ như... Con công.

Có người nói, con công này xinh đẹp như vậy, vì sao còn ở lại chỗ này? Có phải là họ cố ý giữ lại cho Cổ Dục không?

Kỳ thật không phải như vậy, thứ này đúng là đẹp thì có đẹp. Thế nhưng kỳ thật cũng không có dễ nuôi, con vật này quá lớn, cái đuôi lớn kia của nó quét tới quét lui. Nếu như không có chỗ nuôi đủ lớn thì chỉ cần hai ngày cái đuôi của con công này sẽ bị rụng sạch, trở thành công trọc đuôi.

Thứ hai là vì thứ này quá chán ghét, nó vừa ngốc lại vừa chậm, có thể sống đến bây giờ không có tiêu diệt sạch thật sự là một kỳ tích, hơn nữa bọn nó cũng cực kỳ ồn ào.

Tiếng kêu kia giống như là một cái kèn, thỉnh thoảng kêu lên một tiếng cực kỳ khó chịu. Nhất là buổi tối, nó thích kêu là cứ kêu, hoàn toàn mặc kệ những thứ xung quanh.

Vì vậy, con công này mặc dù rất đẹp, nhưng những người muốn nuôi nó thực sự không nhiều.

Cho dù là Cổ Dục cũng không muốn nuôi cái thứ này. Phải biết rằng, trong chỉ số hạnh phúc của con người, đi ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại là điều rất quan trọng. Nếu mà nuôi cái con này, về sau đừng có nghĩ tới chuyện ngủ đến khi tự nhiên tỉnh.

Đi xem xong khu nuôi chim xong thì chuyển qua khu nuôi thú.

Tuy nhiên chỗ này căn bản là không còn cái gì, một ít động vật hoang dã hình thể hơi lớn, ví dụ như linh miêu các loại, đều đã được đưa đi. Hồ đông bắc, gấu gì đó cái sở thú nhỏ này cũng không có nuôi được, cho nên hiện tại lưu lại, trên cơ bản đều là một ít động vật nhỏ mà thôi.

Ví dụ một ít động vật nhỏ như thỏ, hươu, cáo, các loại động vật nhỏ. Ở sau núi thôn Cổ Gia chính là có những thứ

động vật nhỏ này, Cỗ Dục cùng lười đi bắt nên cũng không thèm để ý.

Về phân cáo thì con vật này quá loạn, mùi hương kia của nó thật sự là chịu không nổi. Cho nên sau khi đi xem một vòng thì Cỗ Dục cũng không có ý định nuôi mấy thứ này.

Sau đó nhóm năm người bọn họ đi tới khu vực động vật thủy sinh. Tốt rồi! Thay vì nói là động vật thủy sinh không bằng nói toẹt ra là khu trưng bày cái sông cho rồi. Bởi vì bên này cơ bản đều là các loại cá có thể ăn được, như cá chép, cá trích, cá trắm cỏ, cá trắm đen... bọn chúng được nuôi trong một cái ao lớn, có không ít cá chép nhưng màu sắc đều rất bình thường.

Đáng giá nhất có lẽ là một vài con cá tầm, cũng không lớn, cũng không phải là cá hoang dã.

Nhìn thấy nơi này, đừng nói là Cỗ Dục, cho dù là Phùng Thư Nhân ngay từ đầu hứng thú rất cao cũng có chút mất kiên nhẫn.

“Chú Khổng, chẳng lẽ chú đang dẫn bọn cháu đi dạo chợ đây à! Nhìn Khổng Hạo Văn, Phùng Thư Nhân không khỏi chửi bậy. Mà nghe Được Phùng Thư Nhân kêu la như vậy Khổng Hạo Văn cũng hơi xấu hổ nở nụ cười. Kỳ thật hẳn vốn cũng không biết nơi này lại thảm như vậy, bằng không, có nói thế nào hẳn cũng không dẫn Cỗ Dục tới đây làm cái gì?

Tuy nhiên vẫn là câu nói kia, đến đều đã đến, vẫn là tiếp tục đi dạo thêm một lát.

Đi qua khu động vật thủy sinh, chính là khu động vật lưỡng cư. Mặc dù trước khi đến bọn họ cũng đã chuẩn bị tâm lý, dựa theo kiến thức đi học mà nói thì khu lưỡng cư đơn giản chính là bốn loài vật. Rùa đen, con cua, ếch và rắn.

Quả nhiên sau khi đi vào, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là rùa, có đủ loại rùa.

Rùa Brazil, rùa cá sấu, rùa hộp, rùa cỏ, dạng gì cũng có. Còn có rùa giả và rùa thật lẫn lộn, giống như là một cái chợ hoa và chợ bán thức ăn kết hợp với nhau.

Tiếp đó là khu vực của cua, cua cũng không có gì tốt, đều là một ít cua đồng, cua núi, cua ngoài sông, còn cua biển thì không có con nào.

Tiếp theo là ếch và cóc, nhóm của Cỏ Dục đã có chút quen với thứ này.

Tuy nhiên khi bọn họ đi đến khu cuối cùng, nhóm Cỏ Dục đều có một chút ngoài ý muốn.

Rùa, ếch và cua phía trước đều làm cho kỳ vọng của bọn họ giảm xuống mức thấp nhất. Nhưng mà khi đi đến khu vực của rắn ở trong cùng, lập tức làm cho bọn họ ngạc nhiên đó chính là ở đây chủng loại rắn đúng là rất nhiều.

Không chỉ có những con rắn ở Đông Bắc không có tên, ngay cả rắn độc và không độc cũng có rất nhiều. Cho dù là rắn kịch độc ở phương nam thì nơi này cũng có không ít. Nhưng mà làm cho người ta chú ý nhất chính là trong một cái bể bằng kính khá lớn, có lẽ cũng khoảng hai mét. Bên trong có bố trí một chút tiểu cảnh, mà khiến người ta chú ý chính là có hai con rắn lớn đang quấn ở trên tiểu cảnh này.

“Đây là trăn Myanmar!” Nhìn hoa văn màu vàng và trắng đan xen trên thân con trăn, Khổng Hạo Văn bỗng có chút kinh ngạc hô lên, tên khoa học của loài rắn này là Amelanistic Burmese Python.

Chương 467. Phản đối vô hiệu

Chương 467: Phản đối vô hiệu

“Thật đúng trăn Myanmar, còn bên kia chính là một con trăn bình thường, hai con này cũng có giá trị đấy. Vì sao không có người lấy nó đi?” Nhìn xem hai con vật to này, Cổ Dục có chút nghi hoặc hỏi. Phải biết rằng, hiện tại trên thị trường thì trăn có phẩm chất tốt một chút đều đáng giá mấy chục ngàn. Tốt như Hoàng Kim Mãng này thì có thể bán mấy chục thậm chí là mấy trăm ngàn. Dựa theo trình độ của mấy người đồng nghiệp của Khổng Hạo Văn thì tại sao vẫn còn để lại thứ này. Vì sao lại để hai con vật có thể nói là đáng giá nhất trong sở thú ném lại ở đây???

“Bọn họ lấy cũng vô dụng, cấp trên đã nói rõ là cấm bọn họ mua bán, chúng ta muốn giúp bọn chúng tìm được nhà mới an toàn hơn. Nếu biết ai mà dám mua bán động vật thì sẽ nhẹ là bị phạt tiền, nặng thì chính là ngồi tù. Nên hai con vật này vì thế không có ai dám lấy!”

Nghe Cổ Dục thắc mắc, Khổng Hạo Văn cũng giải thích một câu.

Nghe Khổng Hạo Văn nói như vậy, Cổ Dục cũng đã hiểu. Những người đó sau khi cầm mấy thứ này về không phải tặng thì chính là giữ lại nuôi. Mà đối với hai con trăn này, thì người dám nuôi chúng cũng không nhiều lắm.

“Oa, con trăn thật đẹp nha, nếu không có ai muốn nó vậy thì chúng ta nuôi nó đi! Nhìn hai con rắn kia, Phùng Thư Nhân

bỗng nhìn về phía Cổ Dục, vẻ mặt hung phấn nói.

“Cháu không sợ thứ này sao?” Nghe Phùng Thụ Nhân nói, Cổ Dục bỗng nhìn về phía cô. Bình thường mà nói, các cô gái đối với những loài bò sát này không phải đều rất sợ hay sao? Tại sao còn muốn nó?

“Không ghét! Cháu rất thích những người này, nói không chừng con màu trắng này chính là Bạch nương tử, con màu xanh lục này chính là Tiểu Thanh đó!” Nghe được lời của Cổ Dục, Phùng Thụ Nhân chống cằm cười tủm tỉm nói. Vừa nghe cô nhóc nói như vậy, Tống Minh cùng bạn gái Khổng Hạo Văn vốn không thích những con rắn này cũng đều nhú mày, Bạch Xà truyền thuyết các cô đều đã xem qua, nếu như nói như vậy thì dường như cũng cảm giác không phải khó coi đâu nhỉ.

“Ặc! Tiểu Thanh cũng không phải rắn, mà là một con cá Thanh Ngư (Cá trắm đen) trong Hồ Tây...” Nhìn đáng vẻ hung phấn của Phùng Thụ Nhân, Cổ Dục gãi gãi đầu, sau đó rất nghiêm túc nói.

“Không đúng nha! Là rắn mới đúng!”

“Đúng vậy, lúc tôi còn nhỏ xem phim truyền hình cũng là rắn mà!”

Nghe Cổ Dục nói như vậy, Tống Minh ở bên cạnh còn có bạn gái của Khổng Hạo Văn vốn đã vào khu vực này dù có chút sợ hãi nhưng cũng nói theo.

Được rồi, bọn họ đối với Bạch Xà Truyền hiểu rõ, kỳ thật phần lớn vẫn là thông qua phim truyền hình, phim điện ảnh. Nhưng đối với tư liệu lịch sử thì cũng không có hiểu nhiều.

Thời kỳ đầu tiên, Bạch Xà truyền ra ở Nam Tống đã có hình thức ban đầu. Sau này vào thời nhà Nguyên đã có một số miêu tả cụ thể, mãi cho đến thời nhà Minh có tập truyện ngắn

của Phùng Mộng Long ghi lại. Lúc này mới có ghi bản truyện lịch sử ‘Bạch nương tử vĩnh trấn Lôi Phong Tháp’.

Đây cũng là lý do mà hầu như tất cả các bộ phim truyền hình, phim điện ảnh về Bạch Xà truyện. Nhân vật trong phim hầu hết đều ăn mặc phong cách thời nhà Minh.

Nếu như đi trên đường, hỏi mười người thì phải có đến mười một người nói cho bạn biết Bạch Xà truyện kỳ xảy ra ở thời nhà Tống. Nhưng thật ra xem kỹ những vở kịch này thì sẽ phát hiện, bọn họ ăn mặc quần áo, quan giai, phương thức nói chuyện đều dựa theo thời nhà Minh làm chủ đạo.

Mà trước cả thời nhà Minh và trong giai đoạn nhà Minh thì thân phận của Tiểu Thanh, đều là một con cá lớn ở Hồ Tây. Chính là loại cá trắm đen kia, hơn nữa còn là một con cá đực...

Mãi cho đến khi thời nhà Thanh, Phương Thành Bôi viết “Lôi Phong Tháp truyện kỳ”, Tiểu Thanh mới biến thành một con rắn cái. Tuy nhiên có đôi khi xem Bạch xà truyện kỳ, bạn không thể không bội phục Hứa Tiên.

Trước kia khi xem Bạch Xà truyện kỳ, người ta chỉ có mắng hấn. Thế nhưng từ khi Cổ Dục lớn lên mới biết được một điều, loại sinh vật như rắn hay trăn này. À... chính là... Một lần hành sự phải mất đến hai giờ đồng hồ. =))

Từ điểm này cũng có thể nhìn ra, Bạch Tố Trinh thật sự không có chọn nhầm người đâu. Xét từ phương diện nào đó mà nói, Hứa Tiên là tồn tại gần với cấp bậc hoàng đế. Dưới tình huống như vậy, còn có thể khiến cho Bạch Tố Trinh mang thai, không thể không nói hấn thật sự quá trâu bò, trong nam nhân chính là loại hình máy bay siêu chiến đấu!

Khụ, đề tài kéo đi hơi xa rồi.

Tuy rằng Cổ Dục hiện tại rất muốn giải thích cho các cô một chút, Tiểu Thanh không phải là rắn mà là một con cá đực lớn. Thế nhưng nhìn bộ dáng của ba cô gái này đã có chút không kiên nhẫn, Cổ Dục đành buông tha đề tài này. Được rồi, mấy cô gái kỳ thật cũng không muốn biết, vì sao Tiểu Thanh là cá chứ không phải rắn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, khi Cổ Dục nhìn thấy hai con trăn lớn này, hắn cũng vuốt cằm suy nghĩ. Hai thứ này, thoạt nhìn thật đúng là rất đẹp.

Theo lý mà nói, hai con trăn này hắn nuôi cũng không sao cả.

Nhưng Cổ Dục trong lòng cũng còn có chút do dự, bởi vì con trăn này cùng những con rắn thông thường, rùa có chỗ bất đồng chính là chúng là động vật máu lạnh.

Bởi vì lực sát thương của nó quá lớn, hắn dám nhận nuôi Hồ con, Gấu con, đại bàng, sói, những động vật săn mồi cỡ lớn. Đó là bởi vì hắn biết mình có thể thuần phục bọn chúng.

Nhưng động vật máu lạnh như này, hắn thật sự có chút do dự.

Thế nhưng, sau khi suy nghĩ một chút, hắn quyết định trước tiên nuôi ở trong bể kính. Trong nhà hắn thứ đồ gì nhiều nhất thì đó chính là bể kính, trước tiên thì cứ nuôi thử xem.

Sau này nếu như thuần phục được, thì còn có thể giúp hắn giữ nhà. Nên biết, thức ăn của loài này chính là chuột, trăn cũng giống như rắn mà thôi. Hơn nữa, nuôi thứ này trông nhà cũng rất oách đó nha.

Trong nhà hắn hiện tại cũng không thể nói là không có chuột, mặc dù ở nhà trệt Vua Núi có thể bắt chúng. Thế nhưng cũng sẽ có cá lọt lưới, cho nên nuôi thêm hai con trăn này cũng được.

Chương 468. Nuôi trần

Chương 468: Nuôi trần

“Được, vậy hai con này tôi muốn!” Nhìn hai con trần này, Cổ Dục cười một chút rồi nói. Nghe được Cổ Dục nói vậy, Khổng Hạo Văn bên này cũng lập tức liên lạc với người phụ trách khu này. Sau đó mấy người bọn họ cẩn thận đi vào trong cái bể kính, lấy ra hai con trần bỏ vào một cái túi lớn rồi đưa cho Cổ Dục.

Xách theo hai con trần này, đám người Cổ Dục đương nhiên phải trở về xe một chuyến, muốn sắp xếp chỗ cho chúng trước, sau đó nhóm người Cổ Dục mới quay lại xem khu nuôi bò sát.

Tuy nhiên, lúc này đây Cổ Dục cũng không có ý muốn nuôi thêm cái gì.

Bởi vì bên trong khu bảo tồn bò sát, thứ duy nhất đáng để nuôi chỉ có hai loại.

Một chính là cá sấu, cái còn lại là kỳ nhông. Hai thứ này, đã sớm bị người ta cướp đi, hiện chỉ còn lại một ít thần lẫn gì đó, hẳn cũng không có hứng thú gì với chúng.

Sau khi giải quyết vấn đề của hai con trần, Khổng Hạo Văn cũng đi thêm một chuyến theo Cổ Dục trở về nhà. Sau khi về đến nhà Cổ Dục trước tiên là thu xếp chỗ cho hai con vật mới này.

Quả nhiên, khi cho hai con vật này uống chút nước giếng, vốn bọn chúng vẫn còn trong trạng thái phòng thủ thì bây giờ

đã ngoan ngoãn nằm xuống, có lẽ nước giếng này đối với hai con trần cũng có thể dùng để thuần hóa được nha.

Mà tên của hai con trần này cũng nằm trong quyết định của mấy cô gái, đó chính là Tiểu Bạch và Tiểu Thanh.

Cổ Dục có kể lại chuyện xưa cũng vô dụng, phản đối không có hiệu lực...

Sau khi an trí xong cho chúng nó, Cổ Dục cũng tự mình xuống bếp. Cùng với Không Hạo Văn ăn uống, nhưng mà chỉ có riêng hai người bọn họ thì cũng không có ý tứ gì. Cho nên uống một nửa, hấn lại gọi điện thoại cho Cổ Tấn, gọi hấn tới nhà cùng uống, không khí vẫn tương đối tốt.

Uống rượu xong, đương nhiên Cổ Tấn cũng tự mình về nhà, mà Không Hạo Văn cũng có bạn gái lo lắng. Về phần Cổ Dục tự nhiên cũng có Tống Minh đi cùng.

Mấy ngày kế tiếp, Tống Minh đều ở trong nhà Cổ Dục, nhưng mà cô cũng không có độc chiếm Cổ Dục. Đôi khi cũng sẽ nhường cho Lý Vân Vân và Lâm Lôi một chút thời gian.

May mà thân thể Cổ Dục tốt, bằng không muốn trở thành một tên cận bã nam, hấn cũng không chịu nổi đâu. =))

Cứ như vậy, mấy ngày cuối cùng say sưa thoải mái của tháng mười cũng trôi qua. Trong nháy mắt đã bước sang tháng mười một.

Vào tháng 11, ở một số tỉnh rất gần phía nam, bây giờ chỉ có thể nói rằng nó chỉ là cuối mùa thu.

Bởi vì dựa theo thuật toán thiên văn học từ tháng 12, tháng 1, tháng 2. Ba tháng này mới tính là mùa đông, là những ngày lạnh nhất trong năm. Nhưng ở đông bắc, thôn Cổ Gia, thời tiết tháng mười một đã lạnh đến mức khiến người ta giận sôi máu. Nhiệt độ ban ngày trên cơ bản có thể nói là khoảng 0 độ, nhiệt độ ban đêm trực tiếp đạt tới âm 10 độ.

Tuy rằng hiện tại bên ngoài còn chưa có tuyết rơi, cho nên không thấy tuyết đọng gì cả. Thế nhưng nếu lúc này đi vào khu rừng rậm sau núi, có lẽ sẽ nhìn thấy một ít sương tuyết lạnh giá rồi.

Tuyết ở trên cành cây kỳ thật cũng không phải là tuyết chân chính, mà là do sương ngưng kết mà thành, thoạt nhìn sẽ có cảm giác lạnh lẽo.

Vốn dĩ mấy ngày trước, Vua Bầu Trời mỗi buổi sáng còn muốn bay ra ngoài, nhưng gần đây cũng đã không còn bay ra. Thậm chí lúc không ngủ cũng không có ở lại trong ổ, mà sẽ chủ động nhảy xuống mặt đất, không có nguyên nhân gì khác, trên mặt đất dù sao cũng ấm áp hơn nha.

Trong nhà Cổ Dục có đốt than và hệ thống sưởi đã làm từ trước, lúc này đã chứng tỏ tác dụng tích cực.

Chỉ cần tiếp tục siêng năng đốt than, trong nhà có thể luôn duy trì được nhiệt độ 24 độ, cực kỳ thoải mái. Nhưng mà dù gì thì 24 độ mùa hè so với 24 độ mùa đông cũng không giống nhau à nha.

Mùa hè 24 độ có thể cảm thấy có chút nóng, nhưng 24 độ mùa đông thực sự có hơi lạnh, nhất là vào buổi sáng sớm.

Nhưng so với những chỗ khác thì nhà Cổ Dục có hệ thống sưởi, đã xem như là nơi thoải mái nhất rồi. Mà sáng sớm hôm nay, bên bọn họ cuối cùng cũng đã có tuyết...

“Thật là đẹp! Khiến em cũng không muốn trở về...” Nằm trong lòng của Cổ Dục ở ghế dài sân sau, Tống Minh đáng yêu cọ mặt lên bả vai của Cổ Dục rồi nhỏ giọng nói.

Nhìn lên bầu trời, bây giờ đã có thể thấy tuyết lông ngỗng đang rơi.

Tuy nhiên, khi những bông tuyết lông ngỗng này rơi xuống nóc nhà bằng kính của Cổ Dục thì nó sẽ bị tan chảy, sau đó

hóa thành nước rồi chảy xuống con kênh nhỏ trong nhà Cổ Dục mà đi ra ngoài.

Nhiệt độ ẩm áp mặc dù sẽ không kéo dài quá lâu, nhưng duy trì nhiệt độ bên trong lớp kính cũng là 5 độ trở lên, cho nên sau khi tuyết rơi lên sẽ hoá thành nước.

Không làm ảnh hưởng chút nào đến việc mấy người Cổ Dục phơi nắng. Đương nhiên, hiện tại cũng không có mặt trời, bọn họ chỉ là đang ngắm tuyết mà thôi.

“Không muốn về thì cứ ở chỗ này là được rồi, anh cũng không biết em còn phải lo lắng cái gì.” Ôm bả vai Tống Minh, Cổ Dục cũng nở nụ cười. Tiền hẩm không thiếu, nên thật sự hẩm không biết vì sao Tống Minh còn phải cố gắng vì cái gì.

“Không phải như vậy, cha mẹ em cũng có một mình em. Cho nên... không thể chỉ nghĩ cho chúng ta, nên em cũng không muốn để cho bọn họ buồn. Yên tâm đi, em sẽ cố gắng thăng bằng điểm này, hơn nữa không phải là em đã cho anh tìm mấy người bạn gái trong lúc em không ở đây rồi sao?” Nghe được lời này củ Cổ Dục, Tống Minh cũng cười đáp lại.

Mà khi nghe cô ấy nói vậy, lúc này Lâm Lôi cùng Lý Vân Vân đang nghiên cứu ruộng rau, bên cạnh còn có Phùng Thu Nhân đang đùa giỡn với Thương lão sư cũng không khỏi đỏ mặt.

“Nói gì thế! Nếu đã quyết định thì cứ an ổn ở lại hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi này đi!” Vuốt đầu Tống Minh một cái, Cổ Dục cũng bắt đầu nói.

Mà nghe Cổ Dục nói vậy, Tống Minh cũng nở nụ cười.

“Đồ ăn bên này đều chuẩn bị xong, buổi trưa muốn ăn cái gì? Để em đi hái.” Thừa dịp Cổ Dục và Tống Minh nói xong, lúc này Lâm Lôi đi tới, cười hỏi.

“Buổi trưa, ăn bào ngư đi!” Suy nghĩ một chút, Cổ Dục dường như cũng đã lâu không ăn bào ngư.

Chương 469. Tiệc bào ngư

Chương 469: Tiệc bào ngư

“Được rồi.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, Lâm Lôi cũng thuận thực đi hái một ít ớt nhỏ và rau linh tinh. Đương nhiên, Cổ Dục trồng loại ớt Carol tử thần kia thì họ không có đụng tới, hai thứ kia không phải là loại có thể dùng để cho vào thức ăn để tăng hương vị được.

Lúc Lâm Lôi và Lý Vân Vân đi thu dọn đồ ăn, Cổ Dục cũng đi lên lầu hai, nhưng Cổ Dục cũng không có lấy Bào ngư đen, mà hắn chọn là loại bào Ngư Nam Phi.

Bào ngư Nam Phi, trước đây được đánh giá là một loại hải sản đắt nhất thế giới. Đương nhiên hiện tại cũng không còn quá quý, ở các vùng duyên hải trong nước một kg chừng 200 tệ là có thể mua được. Nhưng những thứ này không phải là được nuôi ở trong nước, mà là do buôn lậu hoặc bắt trộm.

Bào ngư Nam Phi chính gốc có quy định, kích thước không quá 500g thì không cho phép bắt. Mà loại bào ngư này muốn phát triển đến kích cỡ 500g thì phải cần ít nhất là mười năm.

Do đó, bào ngư Nam Phi ở trong nước có kích thước 250g đã là không tệ rồi. Những thứ này đều là do những người buôn lậu khai thác. Mà châu Phi ở bên kia mọi người có xem tin tức thì cũng biết, chính phủ mặc dù có quy định rõ ràng như thế, nhưng người không tuân thủ thật sự là quá nhiều.

Những con bào ngư Nam Phi này của Cổ Dục tuy rằng kích thước không to bằng bào ngư đen, nhưng mà cũng không dưới 1,5 kg. Cho dù là loại tinh phẩm nhất trong các loại tinh phẩm cũng không đạt được kích cỡ này.

Bào ngư này nếu lấy ra bán, một con bán mấy chục ngàn tệ cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên, Cổ Dục cũng không lấy ra bán làm gì, hắn muốn giữ lại để ăn.

Từ lâu hai vớt bốn con bào ngư, tiếp đó thì Cổ Dục xuống bếp rồi bắt đầu trở tã nấu nướng. Trước tiên xử lý bào ngư, mấy con bào ngư này về ngoài không dễ nhìn chút nào. Lúc xử lý còn có thể sủi bọt, nhưng mà chất thịt của chúng thì không hề tệ. Sau khi xử lý xong, cầm dao nhỏ bắt đầu xử lý phần thịt bào ngư.

Tiếp đó thì vớt bỏ nội tạng, có người nói nội tạng của chúng cũng có thể ăn, nhưng mà Cổ Dục lại không thích chúng.

Kế tiếp và cũng là quan trọng nhất, chính là phải lấy răng của chúng ra.

Cần phải dùng dao nhỏ nạy răng ở trên miệng của nó ra, sau khi lấy xong phần răng và nội tạng bỏ đi thì tới giai đoạn thái nhỏ.

Hôm nay Cổ Dục định dùng bào ngư làm hai món ăn. Một là bào ngư chiên bơ, đây cũng là cách làm mà hắn thích, hắn không thích ăn sống. Do đó lúc bình thường ăn những loại hải sản có thể làm sashimi, ví dụ như cá hồi, tôm hồng... hắn đều lựa chọn làm chiên bơ.

Còn món bào ngư thứ hai đó là bào ngư xào với hành tỏi.

Dùng hành tỏi xào bào ngư, trước tiên làm nóng dầu. Tiếp đó cho bào ngư đã thái lát vào đảo đều tay, quan trọng nhất là phải làm thật nhanh để thịt bào ngư chín và ra nước. Bào ngư, ốc biển mấy loại này đều có vấn đề khi chế biến.

Đó chính là nếu để lâu trên lửa thì thịt sẽ không nhai nổi, cho nên phải nắm giữ sức lửa là đều quan trọng nhất. Mà Cổ

Dục ở phương diện nấu ăn thì khỏi phải bàn rồi.

Khi xào xong bào ngư, tiếp đó rót dầu vào để tiếp tục xào hành tỏi, ớt, tiêu, lại rót dầu hào, bột gà, tinh bột, cùng với chút nước. Tiếp đó xào đơn giản một chút cho mùi thơm dậy lên thì có thể ra khỏi chảo.

Còn món chiên bơ thì lại đơn giản, dùng bơ chiên là được. Nếu như nhạt thì có thể thêm một chút muối, trong nhà thường ăn bò bít tết hay ăn hải sản đều phải dùng.

Hai món ăn đơn giản, chỉ chốc lát sau đã ra khỏi nồi. Đương nhiên, ngoại trừ hai món ăn này ra thì hiện tại chưa có thêm món gì khác, bốn con bào ngư cộng lại đã gần 3 kg. Bỏ vỏ xử lý xong còn lại khoảng 1,5 kg cũng không tệ, nhưng mà như vậy thì cũng không đủ cả nhà Cổ Dục năm người ăn.

Có người nói, nhiều đây chắc cũng đủ rồi, hơn 1,5 kg lận mà. Bên cạnh còn có thêm nguyên liệu, mỗi người ăn thêm một ít cơm cũng đủ no rồi. Nhưng mà Cổ Dục nấu ăn, làm gì có chuyện vừa đủ chứ?

Cho nên ngoại trừ món ăn này ra, Cổ Dục còn làm không ít món ăn phụ. Một đĩa thịt anh đào, đây cũng là món Cổ Dục thích ăn, chua ngọt ngon miệng. Một đĩa thịt bò luộc, một đĩa đậu hũ khô Đông Bắc, một đĩa địa tam tiên, một đĩa khoai tây chiên. Công thêm một nồi canh trứng cà chua, bảy món ăn một món canh, gộp lại đủ tám món, nhìn đúng là quá sung túc.

Tuy nhiên, đừng nhìn thấy nhiều món như vậy mà nói nhà Cổ Dục lãng phí, nếu trong người trong nhà ăn không hết thì còn có Vua Núi, Bạo Quân cũng có thể giúp tiêu diệt sạch sẽ đồ ăn thừa!

“Ăn thôi nào!” Khi người một nhà đều ngồi xuống bàn cơm, Cổ Dục cũng cầm lên đũa ăn. Khách sáo gì nữa chứ, tiêu diệt thôi!

Đang lúc cả nhà Cổ Dục ấm áp ăn cơm trưa, hưởng thụ thức ăn ngon, không gian ấm áp, cuộc sống gia đình ấm cúng.

Lúc này, ở trong nhà cô Hai của Lý Vân Vân trên trần thì hoàn toàn ngược lại...

Trong căn phòng lạnh như băng, Kha Tử Nhiên lúc này đang vui đầu hút thuốc. Mà ở bên cạnh hắt, cô Hai của Lý Vân Vân đang ngồi ở chỗ đó khóc trời trách đất. Về phần ngoài cửa nhà bọn họ thì lúc này lại bị dội sơn không ít, còn có mấy chữ lớn... ‘Nợ thì trả, bằng không giết cả nhà!’

“Cái ông này, làm gì không làm, ăn cái gì không ăn, hiện tại trong nhà bị ông tạo thành như vậy. Ông nói làm sao bây giờ, làm sao bây giờ đây hả!

Vừa lau nước mắt, Cô Hai của Lý Vân Vân vừa lớn tiếng mắng chửi Kha Tử Nhiên.

“Đừng nói nữa, không biết phiền lắm sao? Cái này là do tôi bị lừa, bà nghĩ tôi muốn à!” Nghe Cô Hai Lý Vân Vân nói, Kha Tử Nhiên lớn tiếng kêu lên.

“Bị lừa, bị lừa sao ông không báo cảnh sát hả! Nghe Kha Tử Nhiên còn dám trả lời, Cô Hai của Lý Vân Vân lập tức nhìn sang, vẻ mặt khó chịu lớn tiếng nói.

Chương 470. Đón người

Chương 470: Đón người

“Báo cảnh sát? Người ta mở sòng bài, báo cảnh sát thì nhiều lắm cũng coi như bọn họ tụ tập đánh bạc. Việc mở sòng bạc, bắt vào tạm giam vài ngày lại được thả ra, đến lúc đó không phải bọn họ lại tìm đến nhà chúng ta đòi tiền à!”

Đánh bạc lừa tiền, khác với lừa tiền chân chính, lừa tiền chân chính thì đó là lừa đảo. Vậy sau khi đi vào tù thì mức hình phạt tất nhiên là nặng hơn một chút.

Nhưng tụ tập đánh bạc nhiều lắm cũng xem như tội danh vi phạm trật tự công cộng, người tham gia cũng chính là đi vào trại tạm giam ở vài ngày, giáo huấn một chút thì lại được thả ra. Cho dù là người mở sòng bạc đi nữa, tình tiết tương đối nghiêm trọng mới có thể phán tội ba năm, mười năm trở lên. Cửa hàng nhỏ của bọn họ nhất định sẽ không tính là tình tiết tương đối nghiêm trọng, có thể ngay cả tình tiết cũng không được cấu thành. Bởi vì trong cửa hàng nhỏ kia chỉ có mười mấy người chơi, nhiều lắm xem như cung cấp địa điểm đánh bạc, như vậy thì phạt nhiều nhất cũng chỉ có thể ba năm.

Nhưng vấn đề là, dựa theo tình huống hiện tại mà xem, căn bản cũng không có khả năng phán ba năm. Cho dù phán tội nửa năm cũng không có khả năng xảy ra, hơn nữa coi như là bọn họ bị bắt thì tiền hẩn nợ thì sao?

Nợ nần thì trả nợ, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, đôi khi bọn họ chính là suy nghĩ quá nhiều.

“Vậy ông nói phải làm sao bây giờ đây, tôi cũng không có cách nào đào ra 200 ngàn cho ông!” Nghe Kha Tử Nhiên nói

vậy, Cô Hai của Lý Vân Vân lại bắt đầu khóc lóc, lớn tiếng than thở.

“Tìm người mượn đi!” Hút một điều thuốc, Kha Tử Nhiên cũng bất đắc dĩ nói.

“Mượn? Ông nói thật nhẹ nhàng nhỉ, nhà chúng ta bạn bè hay thân thích, người nào cũng nghèo hơn người kia thì biết tìm ai để mượn đây?” Lau mặt một cái, Cô Hai Của Lý Vân Vân vẻ mặt đầy phần nộ quát.

“Tìm Lý Vân Vân! Không, nói đúng ra hẳn là phải tìm người kia của Lý Vân Vân là Cổ Dục, hẳn có rất nhiều tiền. Bà không biết đó thôi, sau khi xảy ra chuyện này, tôi có đi tới nơi đó một chuyến. Trong nhà tên nhóc đó kia xây giống như là lâu đài vậy, rất là đẹp, chiếc xe đậu ở trong sân kia cũng đáng giá mấy chục triệu...”

Nghe Cô Hai của Lý Vân Vân nói như vậy, Kha Tử Nhiên lập tức dập tắt điều thuốc. Sau đó hai mắt hẳn ta như lóe sáng rồi nói với Cô Hai của Lý Vân Vân.

Mà khi Cô Hai của Lý Vân Vân nghe được chiếc xe trong nhà Cổ Dục trị giá mấy chục triệu. Lúc này, hai mắt bà ta cũng đang lóe lên, đó chính là mấy chục triệu đó nha, nói bà không động tâm tư là không có khả năng.

Tuy nhiên, sau đó bà ta có chút rối rắm, bởi vì bà ta nhớ rõ ngày đó Lý Vân Vân chán ghét cả nhà bọn họ, lập tức bà ta lại nhìn về phía Kha Tử Nhiên.

“Ông nói xem, người ta có thể cho chúng ta mượn hay sao? Có điều quan hệ giữa chúng ta và Vân Vân thì...”

“Tôi đi khẳng định là không được, lần trước tôi đến thì đã bị đuổi ra ngoài.” Nghe nói như vậy, Kha Tử Nhiên có chút phiền lòng, sau đó vẻ mặt khó chịu thấp giọng nói.

“VẬY TÔI ĐI CŨNG KHÔNG ĐƯỢC ĐÂU.” Nhìn Kha Tử Nhiên đều bị họ đuổi ra ngoài, Cô Hai của Lý Vân Vân cũng bĩu môi một cái, vẻ mặt khó chịu đáp.

“VẬY THÌ TÌM ANH TRAI VÀ CHỊ DÂU CỦA EM ĐI, ANH KHÔNG TIN CON BÉ ĐÓ DÁM ĐUỔI BA MẸ NÓ RA NGOÀI.” Suy nghĩ một chút, Kha Tử Nhiên lập tức có một cái chủ ý, vẻ mặt cười nham hiểm nói.

Nghe Kha Tử Nhiên nói như vậy, Cô Hai của Lý Vân Vân cũng há miệng, sau đó có chút do dự cúi đầu. Việc này, thật sự không được thì chỉ có thể đành như vậy...

Lúc này Cổ Dục và Lý Vân Vân, đương nhiên không biết bọn họ lại bị người ta nhớ thương.

Hai ngày nay Cổ Dục tạm thời chưa từng trải qua cuộc sống tốt đẹp của mình, mà hiện tại hắn đã rời khỏi nhà. Cũng không phải là đi nơi khác, mà là đi sân bay để đón người.

Về phần tiếp ai vậy thì không cần phải nói, đó chính là Tiết Thanh Huyền!

Cô ấy muốn tới lấy Long Diên Hương của Cổ Dục.

Chiều hôm trước Cổ Dục đã trở về nhà cha mẹ, ăn bữa cơm rồi ngủ lại nhà cha mẹ. Sáng sớm hôm sau mới lái xe ra sân bay đón người.

Tuy nhiên, khi hắn nhìn thấy Tiết Thanh Huyền từ trong sân bay đi ra, lại có một chút ngoài ý muốn. Bởi vì đi theo Tiết Thanh Huyền từ trong sân bay đi ra, không chỉ có một mình cô ấy.

Điều khiến Cổ Dục cực kỳ bất ngờ đó chính là Lương Tuyết và Triệu Hàn cũng đi theo Tiết Thanh Huyền.

“HẢ? SAO HAI NGƯỜI CŨNG ĐẾN Ơ!” Nhìn ba cô gái cùng nhau đi ra, Cổ Dục một bên tiếp nhận vali trong tay các cô, một bên

có chút nghi hoặc muốn nói.

“Thế nào? Em không được chào đón hay sao?” Nghe Cổ Dục nói, Triệu Hàn bỗng cười hì hì rồi cho hắn một quyền, sau đó nói với hắn.

“Làm sao có thể chứ, cái này không phải là chuyện vui ngoài ý muốn sao.” Nghe được lời của cô, Cổ Dục cũng cười hắc hắc một chút. Kỳ thật hắn thật sự có chút chột dạ, dù sao Tiết Thanh Huyền, Triệu Hàn các cô ấy đều cùng có quan hệ với hắn, hắn tự cho là người khác là không biết chuyện này. Đến lúc đó nếu biết, hắn cảm giác như hậu cung sẽ không yên ổn đâu nha, nghĩ đến chuyện này, hắn bỗng lặng lẽ lau mồ hôi.

Thế nhưng mặc kệ là như thế nào, nên trở về thì vẫn phải trở về mới được.

Đón được ba người, cất hành lý của các cô ấy xong, Cổ Dục lái xe chở mấy người trở về nhà. Khi hắn trở về nhà, cũng vừa mới đến giữa trưa.

Xe vừa lái vào cửa nhà thì ngoài ý muốn lại nhìn thấy Tống Minh cũng đã trở về. Lúc này cô ấy đang ngồi ở giữa phòng khách, nhìn ba người nhóm Tiết Thanh Huyền đi theo Cổ Dục tới, cô bỗng nở nụ cười. Thế nhưng, Cổ Dục luôn cảm giác hai mắt của cô ấy như đang bốc lên ánh lửa từ bên ngoài.

“Ặc! Anh trước tiên đi nấu cơm cho mọi người nha! Nhìn phòng khách dường như muốn trở thành một trận Tu La Trào, Cổ Dục nở nụ cười một cái rồi sau đó lặng lẽ lên vào phòng bếp. Mặc kệ bên ngoài như thế nào, hắn ở bên trong phòng bếp trốn một chút, dù sao đây cũng là một nơi tốt để tránh né.

Chương 471. Cha mẹ Lý Vân Vân tới nhà

Chương 471: Cha mẹ Lý Vân Vân tới nhà

Ở trong phòng bếp ngậy người trong chốc lát, lúc này Lâm Lôi cũng từ bên ngoài đi vào. Trong tay cô còn cầm không ít rau, rõ ràng là các cô vừa mới đi hái xong.

“Tổng Minh đến từ khi nào vậy, sao em không nói cho anh biết trước một tiếng.” Nhìn Lâm Lôi đi vào, Cổ Dục bỗng kéo cô lại, sau đó nhỏ giọng hỏi một câu.

“Anh lặng lẽ mang về ba người như thế, chính cung người ta không được trở về tọa trấn hay sao.” Nghe được lời của Cổ Dục, Lâm Lôi bỗng ra tay nhẹ nhàng véo hấn một cái, sau đó cười nói.

Thế nhưng nói xong, cô vẫn chĩnh đôn tâm tình, nói với Cổ Dục một chút. Tổng Minh sáng nay vừa tới đây, vốn dĩ chỉ là tới tìm Cổ Dục, kết quả nghe nói Cổ Dục đi đón Tiết Thanh Huyền. Cho nên mới ở lại, giác quan thứ sáu của phụ nữ thật ra đều rất chuẩn xác, biết Tiết Thanh Huyền mới chính là địch nhân của mình, điều này Tổng Minh biết rất rõ.

Dù sao vị trí chính cung của Cổ Dục, các cô đều coi như vật trong túi của mình, chỉ cần xem cuối cùng hoa sẽ rơi nhà ai mà thôi!

Tuy Rằng Cổ Dục vào phòng bếp nấu ăn, làm đồ ăn rõ ràng so với lúc bình thường chậm hơn một chút.

Nhưng chậm hơn nữa cũng có lúc cũng sẽ làm xong.

Khi làm xong cơm, mọi người ngồi cùng nhau ăn cơm, chuyện nên đổi mặt vẫn phải đổi mặt mới được. Nhưng mà ở trên bàn ăn, tám người lúc này một người nói chuyện cũng không có.

Bọn họ chỉ buồn bực ăn thức ăn trước mặt mình, ăn xong đầu tiên chính là Phùng Thư Nhân. Vừa ăn xong thì nha đầu này rất vô trách nhiệm mà chạy đi, nói là đi livestream. Cho nên cũng chỉ còn lại tiêu điểm chính là Cổ Dục, lúc này hắn vẫn còn đang ở chỗ này không biết phải làm sao.

“Vân Vân, cha mẹ con đến xem con này!”

Đang lúc không khí trên bàn ăn càng ngày càng có chút khó xử, Cổ Dục cũng càng ngày càng rối rắm thì đột nhiên bên ngoài truyền đến giọng nói của một người phụ nữ. Nghe được giọng nói của người phụ nữ này thì Lý Vân Vân đang ngồi bên cạnh đột nhiên sắc mặt đại biến, bởi vì giọng nói này cô quá quen thuộc.

“Tôi, tôi đi ra ngoài một chuyến.” Nhìn mọi người ở bên cạnh, Lý Vân Vân nhỏ giọng nói một câu rồi sau đó đi ra ngoài.

“Anh cũng đi xem một chút.” Mặc kệ là bởi vì có quan hệ với Lý Vân Vân, hay là bắt được cái lý do này. Cổ Dục cũng lập tức đứng lên, sau đó đi theo Lý Vân Vân ra ngoài.

Khi hai người đi tới cửa thì nhìn thấy một người phụ nữ trung niên, đang cùng một đôi vợ chồng già đứng trước cửa nhà Cổ Dục.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì hai vợ chồng già này chính là cha mẹ của Lý Vân Vân, mà người phụ nữ trung niên kia là ai, Cổ Dục cũng không có ấn tượng, hắn là không phải người của thôn Cổ Gia.

Quả thật, đôi vợ chồng già này chính là cha mẹ của Lý Vân Vân. Lúc này bọn họ còn có chút rối rắm, một chút mờ mịt. Dù sao việc này bọn họ cũng có chút nói không nên lời, nhưng nhìn Cô Hai Lý Vân Vân bên cạnh, bọn họ cũng không thể không kiên trì nhìn về phía Cổ Dục và Lý Vân Vân.

“Vị này chính là Tiểu Cổ đấy à, chúng tôi là cha mẹ của Vân Vân.” Nhìn Cổ Dục, người đàn ông trung niên bên này cũng mở miệng nói chuyện trước.

“À, chú và di đến chơi à! Vào nhà ngồi đi ạ, à...” Nhìn đôi vợ chồng trung niên này, Cổ Dục cũng mở miệng nói. Tuy nhiên lúc vô thức nhường đường vào bên trong, hắn mới chợt nhớ tới là hình như lúc này bên trong đang có tu la tràng.

“Cha, mẹ, hôm nay trong nhà có khách, là khách rất quan trọng. Nếu hai người không có chuyện gì, cứ về trước đi, vài ngày nữa thì hai người lại đến.” Lý Vân Vân tự nhiên cũng biết những thứ này, cho nên khi Cổ Dục còn chưa nói hết thì cô đã cướp lời rồi nói với đôi vợ chồng trung niên kia, hôm nay trong nhà quả thật là có khách quan trọng.

“Ừm, vậy cũng...” Nghe Lý Vân Vân nói như vậy, lúc này đôi vợ chồng mới nhìn thoáng qua nhau, gật gật đầu chuẩn bị rời đi. Bọn họ chỉ là người bình thường, nếu hôm nay người ta có việc, vậy thì trước tiên trở về trước được rồi. Tuy nhiên, mặc dù bọn họ nghĩ như vậy, nhưng Cô Hai của Lý Vân Vân thì không nghĩ như vậy, bà ta lập tức kéo lại anh cùng chị dâu đang muốn đi, sau đó lên tiếng.

“Khách nhân thì sao chứ, khách nhân đến thì không cho cha mẹ vào nhà sao? Có cô con gái nào như cô không hả?” Nhìn Lý Vân Vân, Cô Hai của Lý Vân Vân lập tức lớn tiếng nói.

“Đây là chuyện của nhà chúng tôi, có quan hệ gì với bà.” Nếu như nói Lý Vân Vân đối với cha mẹ cô tương đối lãnh

đạm thì cô đối với Cô Hai này có thể nói là chán ghét đến cùng cực. Nhìn bà ta, ánh mắt Lý Vân Vân lạnh như băng nói.

“Vân Vân, sao lại nói chuyện với Cô Hai con như vậy chứ.” Nhìn con gái của mình lần thứ hai cùng Cô Hai đối đầu, bên này mẹ của Lý Vân Vân lập tức kéo tay của cô lại nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Nói chuyện như thế nào thì cứ nói chuyện như vậy, cô ấy làm chuyện gì cha và mẹ không phải không rõ ràng lắm sao. Lúc này nếu như con không đoán sai, là bà ta cố ý lừa cha và mẹ tới đây để lừa tiền của chúng con.” Nhìn mẹ mình, Lý Vân Vân cũng không để lại một chút thể diện gì cho Cô Hai này của cô, trực tiếp mở miệng nói thẳng. Vừa nghe lời này, Cô Hai Lý Vân Vân trên mặt đều lộ ra vẻ bức bối.

“Hả! Cái gì mà lừa gạt chứ! Chỉ là mượn tiền thôi mà, việc làm ăn bên Dượng Hai con xảy ra chút vấn đề nhỏ, thiếu khoảng 200 ngàn. Hiện tại các con có điều kiện như vậy, nên cô các con nghĩ trước tiên nhờ bọn con giúp đỡ trước. Sau đó qua một thời gian ổn định lại thì sẽ trả lại tiền cho bọn con.”

Nhìn dáng vẻ Cô Hai của cô, lúc này cha của Lý Vân Vân cũng mở miệng rồi nhỏ giọng nói.

“Cha, con không biết có phải cha lại bị bà ta lừa hay không. Cái này đâu phải là vấn đề nhỏ trong việc làm ăn gì đâu, là do ông ấy đi ra ngoài đánh bạc nên mắc nợ 200 ngàn. Máy thứ này cha và mẹ cũng biết, nhiều năm như vậy cũng không phải chưa từng thấy qua, đây là một cái động không đáy. Lúc này bọn con nếu cho mượn tiền, lần sau lại đến 400 ngàn, 4 triệu, bao nhiêu tiền cũng không đủ.”

Chương 472. Cờ bạc là cái động không đáy

Chương 472: Cờ bạc là cái động không đáy

Nhìn cha mình, Lý Vân Vân một chút mặt mũi cũng không để lại cho Cô Hai mình. Ngày đó sau khi Kha Tử Nhiên tới nhà một chuyến, Cổ Dục cũng là đề phòng lỡ có chuyện, cho nên tìm người hỏi thăm tình huống bên Kha Tử Nhiên một chút. Sau khi biết được hẳn ta đánh bạc thua hai trăm ngàn, Cổ Dục lập tức nói chuyện này cho Lý Vân Vân biết.

Mà nghe được lời này, Lý Vân Vân cũng cảm thấy vô cùng may mắn, may mắn lúc trước cô đã không mềm lòng cũng không có tham lam gì, bằng không tiền này coi như mất sạch.

Tuy Cổ Dục có tiền, nhưng có tiền cũng không phải tiêu hoang như vậy.

Vì sao nói nội dung độc hại có nói đến việc đánh bạc là nguy hại nhất.

Trước mắt tới nói, không chỉ khiến cho người ta sinh bệnh, tử vong. Hơn nữa còn khiến cho nhà tan cửa nát, thê tử ly tán, bạn bè mất hết.

Người xưa nói rất hay, ‘khuyến đồ bất khuyến phiếu, khuyến phiếu lưỡng bất giao’.

(Một câu tục ngữ cổ của TQ, ý của câu là bạn khuyên bạn bè mình không nên cờ bạc là vì là ý tốt. Nhưng nếu bạn khuyên người bạn kia rời xa người cậu ta đang yêu thì người bạn kia sẽ cho rằng bạn là đang ghen tị với cậu ta. Cho dù bạn thấy cô gái kia đi với một người đàn ông khác không phải là

bạn mình vào khách sạn, nhưng chỉ vì ý tốt muốn khuyên thì người bạn đó thì chưa chắc cậu ta sẽ tin lời của bạn. Đôi khi còn trách bạn là đang ghen tị với cậu ta.)

Dù cho là bạn bè thân thiết nhất, cũng không thể sánh được nếu như có người thì thâm bên gối. Đồng thời, phần lớn phụ nữ có kỹ thuật đều là dạng người vô tình, con hát vô nghĩa.

Bọn họ có thể chỉ vì tiền, sẽ cố tình lừa gạt chiếm đoạt tiền vào tay. Bạn có chết hay không thì họ cũng không để ý tới.

Mà nếu dính vào hai loại này thì cũng sẽ thiệt. Đây chính là một cái động không đáy, muốn vứt bỏ thì tuyệt đối không có khả năng.

Cho nên về cơ bản thì mọi người đều có nhận thức chung. Ví dụ như nếu như quả thật là có việc gấp như trong nhà xảy ra sự cố như bị tai nạn xe cô, bị bệnh hay là cần dùng gấp một số tiền. Thì tiền này có thể cho mượn, vì mọi người biết là họ sẽ có thể trả lại cho mình.

Nhưng nếu vì cờ bạc mất hết, muốn vay tiền, vậy tuyệt đối không thể cho vay.

Bởi vì một lần mượn dùng nói là trở về, bạn còn có khả năng hại hấn ta càng lún càng sâu.

Nghe được lời này của Lý Vân Vân, cha của Lý Vân Vân cũng há miệng. Cuối cùng vẫn thở dài một hơi, không để ý đến động tác kéo tay ông của cô em gái này nữa, ông ta lập tức dẫn theo mẹ của Lý Vân Vân quay đầu rời đi.

Ở nông thôn bên này đánh bạc rất dữ, ông ta tận mắt nhìn thấy quá nhiều người bởi vì dính vào cái thứ này mà dẫn đến nhà tan cửa nát, cũng giống như Lý Vân Vân đã nói, tiền như vậy không thể cho vay.

Huống chi nhìn thái độ kiên quyết của Lý Vân Vân, ông ấy cũng không biết giải thích thế nào. Biết rõ đây là do ông bị em

gái gặt, nhưng ông cũng rất khó xử. Một bên là em gái ruột, một bên cũng là con gái ruột đó nha.

Cha mẹ sẽ không hại con cái của họ, đặc biệt là nếu đã biết rõ tình huống, cho nên không quản nữa cũng là một sự lựa chọn tốt nhất.

“Anh, chị dâu! Lý Vân Vân, tôi nói cho cô biết, việc này còn chưa xong đâu!” Nhìn thấy cha mẹ Lý Vân Vân xoay người rời đi, Cô Hai của Lý Vân Vân bên này cũng oán hận dậm chân một cái, sau đó trừng mắt nhìn Lý Vân Vân một cái rồi mới xoay người rời đi.

Nhìn dáng vẻ của bà ta, Lý Vân Vân tự nhiên cũng không cam lòng yếu thế cũng trừng mắt một chút, sau đó mới kéo tay Cổ Dục ý bảo có thể quay trở vào nhà.

“Đừng nóng vội, em cứ vào nhà trước, anh đi ra ngoài một chuyến.” Nhìn Lý Vân Vân còn có những người trong nhà cô, Cổ Dục nở nụ cười rồi sau đó nói với cô.

“Anh định đi giúp bà ta trả lại tiền đấy à! Nghe Cổ Dục nói như vậy, Lý Vân Vân bỗng có chút do dự nhìn về phía Cổ Dục, dò hỏi hần.

“Không phải, anh cũng không ngốc. Tiền này nếu như trả giúp cho họ, đó không phải là rơi vào trong động không đáy hay sao. Yên tâm đi, việc này cứ để anh giải quyết.” Vỗ vỗ tay cô, Cổ Dục cười nói.

Nghe Cổ Dục nói như vậy, Lý Vân Vân bên kia do dự một chút, tiếp đó mới xoay người trở vào nhà. Nhưng trong mắt cô vẫn mang theo một tia nghi hoặc.

Về phần Cổ Dục sau khi cười khẽ một cái, tiếp đó cười xe máy đi ra ngoài thôn.

Thật ra hần không phải đi đâu xa, mà chính là đi đến cái sông bạc nhỏ nơi Kha Tử Nhiên đánh bạc.

Sòng bạc nhỏ này cách thôn Cổ Gia cũng không tính là xa, cưỡi xe máy hơn mười phút thì cũng đến.

Khi hấn cưỡi xe máy tới nơi này, người ở cửa nhìn gió liếc mắt một cái thì nhận ra Cổ Dục. Nói đùa, hiện tại ở mười dặm tám hương nơi này, nào có người không biết Cổ Dục chứ?

Mặc kệ Cổ Dục lái xe con ra, hay là đi xe máy ra, nói không biết đó là không có khả năng. Nhìn thấy xe máy của Cổ Dục dừng lại ở cửa, cửa bên kia vừa mở ra thì người của sòng bạc này từ bên trong đã đi ra.

“Ôi chào, ôi chào, khách quý ít gặp đã tới. Ông chủ Cổ đến đây là tới tìm người hay tới chơi?” Nhìn Cổ Dục xuống xe, gã mập mạp bên này cười ha hả nói.

“Tôi đến chủ yếu là vì cái người tên Kha Tử Nhiên nợ tiền của các anh.” Vừa nói, Cổ Dục vừa đi vào trong sòng bạc, khi hấn đi vào sòng bạc, người đang chơi bên này đều dừng lại. Nói giỡn sao, Cổ Dục, ai có thể không biết chứ?

“Ôi chào, thật sự là hổ thẹn, cứ như vậy chút tiền lại còn kinh động đến cậu. Cậu nhìn xem, việc này náo loạn như vậy lại khiến cậu lúc này phải tới đây, cậu tới là thay hấn trả tiền sao?” Nghe Được Cổ Dục trực tiếp nhắc tới Kha Tử Nhiên, gã mập mạp bên này cũng buông tay, sau đó có chút hưng phấn hỏi.

Cừu béo như Kha Tử Nhiên, bình thường bọn họ cũng không dễ đụng vào.

Tuy rằng kéo dài đường dài như vậy, lợi nhuận sẽ càng nhiều. Nhưng nếu Cổ Dục thay Kha Tử Nhiên trả lại tiền, vậy bọn họ cũng rất vui vẻ mà nhận.

Chương 473. Đấu địa chủ

Chương 473: Đấu địa chủ

“Trả tiền trước thì không gấp, chúng ta trước tiên chơi một chút đi! Nhìn gã mập mạp này, Cổ Dục cũng cười nói. Nghe được lời này của Cổ Dục, gã mập mạp cũng nheo mắt lại, việc làm ăn đưa tới cửa thế này, hẳn không có khả năng không làm, đúng không?”

“Được rồi, Cổ tiên sinh, cậu chọn đi, cậu muốn chơi cái gì tôi tìm người cùng cậu chơi.”

“Vậy đấu địa chủ đi! Tùy ý ngồi trên một cái đài, Cổ Dục cười nói.

(Đấu địa chủ: Sử dụng bộ bài thông thương nhưng kèm cả hai lá Joker vào, cách chơi gần như tương tự binh xập xám, mậu binh, bài tổ,...)

Nghe Cổ Dục nói như vậy, gã mập mạp này cũng nháy mắt với hai thủ hạ chơi bài tốt nhất của mình. Sau đó bọn họ lập tức ngồi ở bên cạnh, một lần nữa tháo một bộ bài mới. Xác định là bài mới không có vấn đề gì, bọn họ cũng bắt đầu xào bài.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ cũng không có động tay động chân gì, kỳ thật nói trắng ra là bọn họ cũng có một ít khinh thường Cổ Dục. Cổ Dục đúng là có tiền thì cái này bọn họ rất rõ ràng.

Nhưng bọn họ chưa từng nghe nói qua Cổ Dục đánh bạc lợi hại, cho nên thoạt nhìn bọn họ chính là xem Cổ Dục như thịt gà chuẩn bị làm thịt. Nhưng bọn họ lại không biết, lúc bọn

họ xào bài, thị lực linh hoạt của Cổ Dục, đã nhớ kỹ vị trí của mỗi một lá bài khi bọn họ xào bài, sau khi ba người chọn xong bài, Cổ Dục đã biết rõ tất cả lá bài trong tay hai người này, thậm chí ngay cả vị trí hắc cũng rõ ràng.

Cổ Dục nhẹ nhàng gạt đầu rồi hắc cũng cầm bài lên, ván bài này đúng là rất bình thường, nhưng mà hai nhà còn lại bài cũng không có gì đáng nói.

Liếc nhau một cái, hai người bên kia nhìn về phía Cổ Dục.

“Ông chủ Cổ, chúng ta đặt cược một chút đi, bao nhiêu tiền một điểm?” Nhìn Cổ Dục, một người trong đó cười hắc hắc, sau đó nhỏ giọng hỏi.

“Đánh nhỏ một chút thôi, 10,000 một điểm đi! Nhìn thoáng qua người này, Cổ Dục rất bình thản nói. Nhưng mà sau khi nghe Cổ Dục nói, mọi người ở đây đều bỗng hít sâu một hơi khí lạnh, 10,000 một điểm... Cái này gọi là đánh nhỏ một chút sao? Người có tiền có phải là quá hào phóng rồi không?

“Mười ngàn thì mười ngàn, tới nào!” Có chút chột dạ nhìn thoáng qua gã mập mập kia, sau khi nhìn thấy gã mập mập gạt gạt đầu, người này cũng cắn răng đáp ứng ván cược này.

“Ừm, được thôi.” Nghe được bọn họ đồng ý, Cổ Dục rất lạnh nhạt đáp.

“Tôi không cần!”

“Tôi cũng không cần!”

Nghe Cổ Dục nói như vậy, hai người này liếc nhau một cái, chỉ cần không ngốc thì cũng nhìn ra, hai người này chính là một nhóm. Bọn họ chính là muốn bẫy Cổ Dục một vố, sau đó đào hết tiền của Cổ Dục. Nhưng ai biết được, sau khi hai người này nói xong, Cổ Dục cũng đặt bài, sau đó nhìn về phía hai người này.

“Tôi cũng không cần, so một chút đi! Theo Cổ Dục nói xong, hắn trực tiếp đem bài mở ra.

So bài, đây là một cách chơi ở tỉnh Hắc Long, những nơi khác có hay không hắn cũng không rõ ràng lắm, quy tắc chính là khi ba người đều không muốn rút bài nữa thì sẽ mở bài. Tiếp đó xác định ai là địa chủ, 3 lá bài úp dưới bàn sẽ thuộc về người chơi đó. Đồng thời 2 người còn lại trở thành nông dân và có quyền nhận thưởng từ địa chủ.

Trong tay Cổ Dục cũng chỉ có một tấm hai, mà hai người kia một người có hai lá hai, một cái thì có một lá K và một lá hai, tự nhiên người có một tấm K một lá hai tự động được bầu làm địa chủ. Tiền của đồng bọn mình hắn có thể không cần bồi thường, nhưng cổ Dục bên này phải bồi ba điểm là 30,000 tệ. Chuyện này quá bất ngờ, nhìn thấy tình cảnh này, mặc dù thời tiết hiện tại là tháng mười một nhưng tên này đều đã đổ mồ hôi đầy trán, ánh mắt tên này bỗng nhìn về phía cái gã mập mập kia.

Gã mập mập kia cũng thật không ngờ, Cổ Dục vậy mà còn chơi trò này, nhưng mà đánh thua thì phải trả tiền. Uy tín rất quan trọng, nếu như gã ta phá cái điều lệ này thì đến lúc làm ăn không phải sẽ thất bại hay sao, ai mà dám đến chỗ hắn chơi nữa.

Cho nên hắn đành méo miệng ra giấu với tên đàn em của mình, vậy là tên này đành lấy ra 60,000 tệ ra chung cho Cổ Dục 30,000 và 30,000 còn lại đẩy tới trước mắt tên đồng bọn kia.

“Nào, tiếp ván kế! Nhìn thấy tiền đến tay, Cổ Dục cũng ném bài vào đồng bài rồi tiếp tục ván tiếp theo!

Lúc này sau khi xào bài xong, hai người bên kia lập tức cẩn thận hơn nhiều. Thông qua ánh mắt, bọn họ đại khái đã biết bài của đối phương có cái gì, nhưng chính là bởi vì biết bài

của đôi phương có cái gì, tên đàn em bên này lại có một chút rồi rắm...

Người này sở dĩ rồi rắm là bởi vì trong tay gã có một đôi K cùng hai lá hai. Ngoại trừ ba lá bài này ra thì những lá bài khác của hắn đều là bài rác, khiến cho người ta giận sôi máu.

Một lá 3, một lá 4, một lá 5 nhưng không có lá 6. Một lá 7, ba lá 8 nhưng không có lá 9, một lá mười, một lá J nhưng không có lá Q và một đôi K cùng một lá A.

Chủ bài này đã chết chắc, nhất là Cổ Dục vẫn là nhà trên của hắn. Nếu như không cần kéo bài, đến lúc đó Cổ Dục lại ném bài, nói mở bài thì hắn chỉ có nước thua tiền.

Thua một cái chính là 60,000 tệ, tuy rằng có 30,000 là không cần trả. Thế nhưng còn có 30,000 tệ phải bắt buộc giao ra ngoài đó nha. Nghĩ đến đây thì trên đầu hắn lúc này giống như là đài phun nước, sắp bắt đầu phun nước rồi, áp lực này quá lớn.

Phải biết rằng, bọn họ chỉ là đám đàn em đánh bạc. Một mùa đông chưa biết là có kiếm được 30,000 hay không nữa, hiện tại một lần thua hết 30,000, bọn họ thứ sự phát run rồi.

Vì sao đánh bài gọi là trò lừa gạt, đó chính là bởi vì so trình độ xem gan ai lớn mới là quan trọng nhất. Lá gan không đủ lớn vậy thì có bao nhiêu trình độ đi nữa thì chơi bài cũng không thể dùng được.

Chương 474. Bắt quả tang

Chương 474: Bắt quả tang

“Ai gọi trước đây? Vẫn là anh sao!” Một bên cầm lên bài của mình, Cổ Dục đồng thời nhìn lướt qua hai người bên cạnh, sau đó nói với bọn họ.

“Anh, anh gọi trước đi! Nghe Cổ Dục hỏi như vậy, người kia lập tức đáp lại một câu. Đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần để Cổ Dục nói trước là ổn rồi.

Nhưng mà sau đó, để cho bọn họ càng thêm hối hận chính là bài của Cổ Dục quá lớn. Hai gã đàn em này biết là nếu không thể gian lận thì chỉ có thể thua mà thôi.

Thế là gã đàn em bên kia khẽ liếc nhìn tên đồng đội của mình nháy mắt, tiếp đó hai người lặng lẽ móc ra hai lá bài rồi đưa tay ở dưới bàn định trao đổi.

Nhưng ngay khi tay của hai người sắp giao nhau thì một tay của Cổ Dục đột nhiên xốc lên cái bàn nặng nề. Tiếp đó, một trái một phải hai chân giẫm lên tay của hai tên này, mà trên tay của hai tên này ngay lập tức cũng rơi ra hai lá bài xuống đất.

“Ai ôi! Tay của tôi!”

“Ôi trời!”

Khi tay hai người bị giẫm lên mặt đất, hai người này lập tức kêu la thảm thiết. Mà nghe được tiếng kêu thảm thiết của hai người này, bên này cũng có không ít người đứng lên, vẻ mặt không tốt nhìn về phía Cổ Dục. Tuy nhiên, một chiêu thế

này người khác thì có lẽ hữu dụng, nhưng đối với Cổ Dục thì không có tác dụng.

Hắn khinh bỉ nhìn một vòng những người này, những người này đều nhớ tới vị trước mặt này là ai. Mặc dù bọn họ là những tên côn đồ, người khác sợ họ thế nhưng Cổ Dục không có sợ đám người này.

Mấy tên côn đồ bị hắn xử lý còn thiếu sao?

Ban đầu là Cổ Nhạc Thành, sau này Ngô Đạo Thiện, còn có bọn người đi trộm cá. Thậm chí kẻ liều mạng như Dương Hâm đều rơi vào trong tay hắn. Đám người này, bình thường thích đánh nhau, nhưng cũng truyền tai nhau một chút, thật sự không nên đụng đến Cổ Dục, điên hay sao mà đụng kẻ này?

Bọn họ cũng không có lá gan kia, cho nên dưới ánh mắt cổ dục, những người này tuy rằng đều đứng lên, nhưng đều có chút lui về phía sau một bước. Sau đó chuyển ánh mắt nhìn về phía nơi khác, làm bộ như mình ở chỗ này đang tàng hình vậy.

“Khụ, Ông chủ Cổ, ngài đây là...” Người khác có thể tàng hình, nhưng gã mập mạp kia cũng không làm vậy được. Hắn ta nhả mặt, đi đến bên cạnh Cổ Dục cùng vẻ mặt tươi cười nói.

“Tôi đây là sao à? Anh nói sai rồi đó, họ ở trong sông bạc của anh, không phải là tôi nên hỏi anh mới đúng sao?” Nhìn chằm chằm gã mập mạp này, Cổ Dục buồn cười nói.

“Khụ, đây đúng là bọn họ không đúng, bằng không ván bài này coi như xong đi. Tôi lần nữa đi tìm hai người cùng với ngài chơi.” Nghe Cổ Dục nói như vậy, gã mập mạp cười một chút, sau đó đáp.

“Có thể nha! Nhưng tiền ván này thì sao đây, chơi ván nữa cũng được. Nhưng mà bọn hắn tại đây trắng trợn gian lận không có nể mặt ai hết. Tôi nghĩ anh nói cũng không đúng đâu

nha! Quy cũ, không thể bỏ được đâu.” Tiếp tục nhìn chăm chăm gã mập mạp, Cổ Dục cũng bình tĩnh đáp lời.

Nghe Cổ Dục nói vậy, hai người bị giẫm bên này đều sắp điên rồi.

Hai người làm nghề này lâu như vậy làm sao không biết ở sòng bạc xử lý như thế nào vấn đề gian lận này chứ.

Rất đơn giản, đó chính là chặt ngón tay!

Không ai nguyện ý chặt của mình một ngón tay, nghĩ đến chuyện này, trong lòng bọn họ đều kinh hoàng nhìn về phía gã mập. Bọn họ thật sự sợ, rất sợ, cực kỳ sợ.

Mà nhìn ánh mắt của hai người này, sắc mặt gã mập cũng rất xấu hổ.

Nếu như xử lý hai người này đi, hai người này chính là đàn em của mình, vậy lòng người sẽ tan rã. Đến lúc đó thì xong rồi, nhưng nếu như không xử lý hai người này. Người khác còn dễ nói, nhưng nếu bởi vậy mà đắc tội Cổ Dục thì vậy bọn họ cũng xong luôn...

Nghĩ đến đây, gã mập mạp cắn răng nhìn về phía Cổ Dục...

”Bằng không, Ông chủ Cổ, ván bài này tiền để tôi ra đi, việc này cứ coi như xong đi! Nhìn Cổ Dục, gã mập đi tới nhỏ giọng nói.

Nhìn bộ dáng gã mập mạp này, Cổ Dục nở nụ cười rồi sau đó lắc đầu. Nói chuyện với gã mập này, hẳn đều có cảm giác mình bị mất giá.

“Phiếu nợ của Kha Tử Nhiên, còn có 40 ngàn tiền mặt lấy ra đi.” Tiện tay đem một lá K trong tay mình ném xuống mặt đất, Cổ Dục đã không muốn nói thêm gì nữa.

Nghe Được Cổ Dục nói, gã mập mạp bên này lập tức an bài đàn em của mình đi lấy phiếu nợ 200 ngàn cùng với 40

ngàn tiền mặt tới.

Cầm phiếu nợ 200 ngàn trong tay cùng với 70 ngàn tiền mặt. Cổ Dục lúc này cũng thả lỏng chân rồi quay người rời đi. Mà sau khi Cổ Dục rời đi thì hai gã kia cũng cúi đầu ôm lấy tay của mình vẫn còn đang run rẩy. Từ dưới đất đứng lên, nhìn cũng không dám nhìn gã đàn ông mập mạp kia.

“Chuyện này cứ xem như chúng ta đã trúng thiết bản đi, việc này cứ vậy coi như xong.” Mặc dù trong lòng rất bực, nhưng gã cũng không có cách nào khác. Tình thế gấp kẻ mạnh thì đành chịu vậy, Cổ Dục là người nào? Đây không phải là người gã ta có thể đắc tội nổi?

Cho nên hắn chỉ có thể cắn răng ngậm máu nuốt trở vào. Hắn biết, Cổ Dục lần này tới chỉ là dạy cho hắn một chút, nếu như Cổ Dục lần sau lại đến, vậy thì không còn đơn giản như vậy.

Cầm tiền của gã mập mạp này, Cổ Dục cũng đi xe máy trở về nhà.

Khi hắn trở về, bàn ăn đã được thu dọn xong xuôi. Lúc này sáu em gái thoát nhìn đang bận rộn việc của mình, nhưng mà Cổ Dục có thể cảm giác được. Dường như giữa các cô kỳ thật có một chút không khí không giống nhau, dưới tình huống như vậy, vẫn là ít trêu chọc các cô ấy là tốt nhất.

Sau khi dừng xe máy xong, Cổ Dục nhìn thoáng qua bên trong. Sau đó vẫy vẫy tay với Lý Vân Vân, nhìn thấy động tác của Cổ Dục, Lý Vân Vân cũng đi tới, tò mò nhìn về phía hắn.

Chương 475. Lợi cho anh rồi

Chương 475: Lợi cho anh rồi

“Trở về rồi, sao không đi vào. À! Dù sao anh trốn như vậy cũng không phải là chuyện tốt, đi vào đi! Nhìn Cổ Dục đứng ở trong sân, cô cũng tò mò nói. Tuy nhiên khi nói xong, cô cảm giác có chút buồn cười, sau đó nhìn Cổ Dục mà cười tủm tỉm.

Cô đương nhiên biết là vì sao Cổ Dục không đi vào nhà. Nhưng mà như vậy cũng tốt, ai bảo hấn căn bã như vậy chứ? Đồng thời cô cũng đang suy nghĩ, nếu Cổ Dục không phải căn bã như vậy, vậy mình có thể cũng không chạm vào được một người tốt như thế!

“Khụ, lát nữa lại vào, cái này cho em.” Xấu hổ nở nụ cười, Cổ Dục đưa phiếu nợ của Kha Tử Nhiên còn có 70 ngàn tệ đặt vào trong tay cô.

“Anh đi thay hấn ta trả tiền sao?” Nhìn đồ Cổ Dục cho mình, Lý Vân Vân nhướng mày. Sau đó có chút bất đắc dĩ nói, cô biết là Cổ Dục thay mình đi giải quyết chuyện này, đó là bởi vì nguyên nhân hấn yêu mình. Nhưng cô không muốn Cổ Dục có liên quan gì đến những người kia, nhất là vì mình mà tiêu tiền oan uổng như thế.

“Em suy nghĩ nhiều rồi, anh là ai chứ? Đây là do anh thắng tiền trở về, còn có 70 ngàn này đều là thu hoạch của anh. Tờ giấy nợ này, anh cũng không phải là để cho em trả lại cho hấn ta. Về sau đây chính là nhược điểm của hấn ta ở trong tay của em, còn dám nhiều lời thì cứ bắt hấn ta trả tiền!” Nhìn ánh mắt Lý Vân Vân, Cổ Dục nở nụ cười đáp sau đó vỗ vỗ bả vai cô.

Nghe Cổ Dục nói như vậy, Lý Vân Vân đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức nở nụ cười. Đúng vậy, đây chính là một cái nhược điểm, về sau nếu Cô Hai và Kha Tử Nhiên của mình còn dám ra yêu cầu gì đó, vậy bắt bọn họ trả lại tiền, xem bọn họ có còn dám cứng rắn nữa hay không.

“Nể tình anh đối với em tốt như vậy, nói cho anh một tin tức tốt.” Lấy tờ giấy nợ cho vào túi mình, Lý Vân Vân nhìn Cổ Dục, trong lòng đầy ngọt ngào nói.

“Tin tốt gì?” Nghe cô nói thế Cổ Dục còn đang ở một bên nhìn vào bên trong, vừa tò mò hỏi. Anh đúng là rất tò mò, bây giờ chuyện đã như vậy thì còn có thể có tin tức gì tốt?

“Anh có thể vào phòng, các cô ấy tạm thời sẽ không xé anh rai.” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Cổ Dục, Lý Vân Vân mỉm cười, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói.

Sau đó trong ánh mắt khó hiểu của Cổ Dục, cô đẩy Cổ Dục tiến vào trong phòng. Sau khi Cổ Dục trở về phòng, quả thật cảm thấy rất kỳ quái. Bởi vì ánh mắt các cô nhìn về phía mình, vẫn không tốt như cũ, nhưng dường như hơi áp lực của Tu La Tràng đã thấp đi một chút.

“An trở về rồi sao? Mau đi chuẩn bị cơm tối, ăn cơm tối xong em còn muốn trở về trước một chuyến, vài ngày nữa em sẽ lại về.” Đang lúc Cổ Dục nghi hoặc khó hiểu, lúc này Tống Minh đột nhiên mở miệng nói, sau đó nhìn về phía Lý Vân Vân và Lâm Lôi.

“Còn các cô thì sao? Không đi với tôi à?” Nhìn Lý Vân Vân và Lâm Lôi, Tống Minh cũng hỏi, rõ ràng các cô đã đạt được sự đồng thuận gì đó.

“Chúng tôi cũng sẽ đi, buổi tối chúng tôi tạm thời về nhà ở vậy, qua hai ngày nữa sẽ trở lại.” Nghe được lời của Tống Minh, Lâm Lôi bên này cũng cười đáp.

Nhìn bộ dáng của các nàng, nói thật thì Cổ Dục có chút ngu luôn rồi. Nhưng ít nhất bầu không khí đã giảm bớt một chút, đây quả thật là một tin tức tốt, vì thế hẳn đi chuẩn bị bữa tối.

Tốt rồi! Ba giờ chiều đã bắt đầu chuẩn bị bữa tối, bữa tối này hình như cũng quá sớm rồi.

Sau khi ăn cơm tối xong, Tống Minh rời đi trước, sau đó Lâm Lôi và Lý Vân Vân. Đương nhiên, còn mang theo Phùng Thư Nhân không muốn đi cùng nhau trở về nhà.

Trong nhà Cổ Dục cũng chỉ còn lại Tiết Thanh Huyền, Triệu Hàn cùng Lương Tuyết, bốn người ở cùng một phòng. Nói thật đúng là có chút xấu hổ, nhưng vẫn là nhanh đến buổi tối.

Theo ba em gái liếc nhau một cái, Lương Tuyết vốn không nói gì hôm nay hít sâu một hơi, sau đó chủ động đi tới phòng Cổ Dục.

“Đi thôi, chúng ta nên trở về phòng, nghỉ ngơi...”

Nói xong, Lương Tuyết cũng mặc kệ Cổ Dục có kịp phản ứng hay không, kéo hẳn lên phòng ở lầu hai. Kế tiếp xảy ra chuyện gì, sẽ không nói cho mấy người biết, bởi vì quả thật đã phát sinh không ít chuyện...

Nhưng mà những chuyện này, đều không thể dùng ngôn ngữ miêu tả ra, mình hiểu với nhau là được rồi.

Một đêm không nói gì, trong nháy mắt đi tới ngày hôm sau, khi Cổ Dục sáng sớm hôm sau thức dậy xuống lầu, lại ngoài ý muốn ở cửa đụng phải Tiết Thanh Huyền.

Nhìn cổ Dục có một chút ánh mắt khiếp sợ, Tiết Thanh Huyền bỗng cảm thấy buồn cười nên điểm lên ngực hẳn một cái.

“Lợi cho anh rồi, nhớ kỹ là sau này nếu dám đối xử với chị em bọn em không tốt thì em cũng không bỏ qua cho anh đâu.” Nói xong, Tiết Thanh Huyền xoay người rồi chậm rãi đi xuống lầu.

Nhưng mà, rất nhanh đến buổi tối, Tiết Thanh Huyền vốn kiêu ngạo lại biến thành một bộ dạng khác, một bộ dạng dành riêng cho Cổ Dục...

Ngày thứ ba, Triệu Hàn đã nhẫn nại rất lâu nên cuối cùng cũng được ở cùng một chỗ với Cổ Dục. Kỳ thật, vốn dĩ cô cũng không ngại vận động nhiều người, nhưng hiện tại thế đạo đề ý, cho nên cô chỉ có thể xếp thứ ba. Tiếp theo lại qua một ngày, Tiết Thanh Huyền, Triệu Hàn và Lương Tuyết phải rời đi mặc dù rất luyến tiếc. Đương nhiên lúc đi cũng mang theo Long Diên Hương.

Nhưng các cô cũng không cần quá lo lắng, bởi vì rất nhanh bọn họ sẽ gặp lại nhau.

Một ngày sau khi các cô rời đi, nhóm mấy cô gái Tống Minh cũng trở lại, tiểu biệt thắng tân hôn. Nhất là đối với Lâm Lôi, Lý Vân Vân mà nói, các cô rất nhớ Cổ Dục.

Đương nhiên các cô lại ở trong nhà Cổ Dục trải qua một đoạn thời gian rất vui vẻ.

Khi thời tiết càng ngày càng lạnh, thôn Cổ Gia bên này cũng càng ngày càng không dễ chơi.

Kế hoạch trước đây của Cổ Dục cũng chính thức được đẩy lên lịch trình.

Chương 476. Cả nhà cùng nhau đi du lịch

Chương 476: Cả nhà cùng nhau đi du lịch

Đầu tháng mười hai, Cổ Dục trực tiếp thuê một biệt thự lớn ở bờ biển bên Tam Á. Sau đó giao nhà cho chú Ba và ông Hai và cung cấp cho Hứa Cẩm một đồng hàng lớn, nói cho ông ta biết ít nhất phải tạm dừng cung cấp hàng khoảng một tháng.

Tiếp đó, hấn dẫn theo Tống Minh, Lý Vân Vân, Lâm Lôi, Phùng Thu Nhân cùng nhau trở về nhà. Sau đó cùng với cha mẹ hấn, cùng nhau ngồi máy bay đi Tam Á bên kia chơi.

Mặc dù cha hấn vẫn còn đi làm, nhưng ông ấy có thể xin nghỉ phép hàng năm, và có thể cùng hấn đi chơi trong một tháng.

Khi bọn họ đến sân bay bên Tam Á, Tiết Thanh Huyền, Triệu Hàn cùng Lương Tuyết ba người cũng đã ngồi máy bay đi tới bên này.

Thật ra, Lương Tuyết bây giờ đang rất nổi tiếng, cô muốn bỏ ra thời gian một tháng để đi nghỉ là rất khó, hiện tại cô đang có rất nhiều lời mời phải làm.

Thế nhưng, lần này đi thôn Cổ Gia cô cũng rõ ràng được một chuyện, đó là đưa ra lựa chọn giữa sự nghiệp và bản thân. Sở dĩ cô bận rộn như vậy kỳ thật không phải là do cô nguyện ý bận rộn. Cô cũng không giống như những cô bé kia, có ý nghĩ cực độ khát vọng muốn đứng trên sân khấu.

Bởi vì sân khấu cô không phải là chưa từng đứng, nếu cô nguyện ý thì trước đây cô có thể cứ đứng ở nơi đó. Chính là

bởi vì cô không muốn hy sinh bản thân, cho nên lúc trước cô mới bắt đầu làm livestream.

Hơn nữa cô quả thật không giống như những cô gái tiểu thít tươi kia, muốn thừa dịp đang hot mà nhanh chóng kiếm được nhiều tiền. Bởi vì thời gian trôi qua, bọn họ sẽ không kiếm được tiền nữa.

Một thời gian trước bận rộn như vậy, chủ yếu là bởi vì cô thực sự không biết mình đang bận rộn. Trước đây nuôi dưỡng thói quen, có lời mời là đi một chút, kết quả lại cứ đi như thế.

Nhưng lần này sau khi đến thôn Cổ Gia, cô đã rõ ràng suy nghĩ của mình.

Cho dù đó là vì tiền, hoặc cho chính mình hay là vì tình yêu. Cô biết, lời mời có thể chạy, cứ để tùy duyên một chút. Nhưng mà không bao giờ bỏ lỡ những điều thực sự quan trọng.

Chính vì vậy, cho nên sau khi cô trở về mới thừa dịp trong khoảng thời gian này, xử lý lời mời và chuyện công ty một chút. Tiếp đó mới bay đến Tam Á cùng với nhóm Cổ Dục chơi vui vẻ một trận, chủ yếu nhất là thuận tiện gặp mặt chào hỏi với cha mẹ Cổ Dục.

Khi cha mẹ Cổ Dục phát hiện con trai mình lại bắt cóc được thêm ba cô con dâu, ba cô con dâu đều giống như Thiên Tiên thì bọn họ đều có chút bối rối. Cha Cổ Dục đã không còn khoa tay múa chân ủng hộ cho Cổ Dục nữa, mà là có chút lo lắng nhìn về phía con trai mình. Ông thật sự sợ thân thể con trai mình sẽ chịu không nổi, số lượng vận động này, phải cực kỳ mạnh mẽ mới được.

Nhưng mà Cổ Dục đối với chuyện này không có cách nào giải thích rõ ràng cho cha mẹ hắn. Dù sao tình huống thân thể của hắn, cũng chỉ có chính hắn mới biết phải không?

Khi một nhóm mười người, đi tới biệt thự cổ Dục đã sớm thuê xong, Cổ Dục cùng bọn họ bắt đầu trải qua thời gian nghỉ phép.

Mấy ngày đầu tiên, không cần phải nói cũng biết, khẳng định là đi chơi khắp nơi.

Chơi vài ngày, mọi người bắt đầu tách ra chơi, Cổ Dục suốt ngày mang theo các em gái đi bơi, dạo biển, lặn biển, chơi xuống máy các loại.

Mà cha mẹ Cổ Dục thì đi theo đoàn, du ngoạn chung quanh, đi dạo trung tâm thương mại linh tinh.

Không thể không nói, thứ đoàn du lịch kiểu này, nếu muốn thì vẫn có thể kiếm được.

Người trẻ tuổi thì không nguyện ý đi theo đoàn, đi đâu cũng không biết đây là nơi nào. Không cẩn thận chơi qua một chút thì sẽ bị thúc giục đi chỗ khác, thật đúng với kiểu lên xe ngủ, xuống xe đi tiểu, đến điểm tham quan chụp ảnh, sau đó thì xong việc.

Hầu như không có người trẻ tuổi nào nguyện ý dùng loại tiết tấu như vậy mà đi ra ngoài chơi. Nhất là mấy năm gần đây đều chú ý đến việc đi thưởng ngoạn, tiết tấu chậm một chút, nhưng mà người thích như vậy quá ít.

Rất nhiều người trẻ tuổi, đi đến một nơi để chơi, sẽ tìm hiểu rất sâu về các đặc điểm địa phương, tìm hiểu về lịch sử ở đây, biết phong tục và con người ở đây. Sau đó ném thử các món ăn địa phương, xem vẻ đẹp, tìm hiểu về địa lý nhân văn...

Nhưng đối với người già như cha mẹ Cổ Dục mà nói, kỳ thật bọn họ rất thích, cũng rất hưởng thụ niềm vui đi chơi nhóm du lịch như vậy. Bởi vì bọn họ cũng không muốn biết

đây là nơi nào, nơi này có chuyện gì, nơi này có diễn cố gì, còn có nơi này có cái gì ngon.

Bọn họ ăn đồ ăn quê hương cả đời, lại để cho bọn họ ăn đồ ăn địa phương ngon đến đâu, bọn họ cũng sẽ không cảm thấy ngon. Giống như cha mẹ Cổ Dục, chính là thói quen ăn thức ăn Đông Bắc, cũng may bọn họ đến đúng là Tam Á. Bên này cũng có thể gọi là tỉnh Hắc Long thứ hai, cho nên đồ ăn có thể nói là quá quen, nhưng những thứ khác bọn họ thật sự không có hứng thú biết.

Bọn họ chỉ là muốn cho người khác biết, bọn họ đã tới nơi này, không có gì hơn...

Chụp ảnh, gửi một vòng tròn bạn bè, đặc ý một chút, tượng trưng cho chính mình đã đến đó là được rồi.

Đây chính là mục đích thật sự của bọn họ khi du lịch, để cho bọn họ ở một chỗ vài ngày rồi từ từ hưởng thụ bờ biển một chút. Bọn họ chắc chắn hưởng thụ không được, có lẽ chỉ cần nửa ngày sẽ âm ỉ đòi rời đi.

Nhưng cũng may Cổ Dục có tiền, cho nên tìm người dẫn bọn họ đi chơi khắp đảo, vẫn không thành vấn đề.

Mà Cổ Dục bọn họ đến cũng vui vẻ ở trong biệt thự sống cuộc sống của bọn họ, vui vẻ đến tàn nhẫn.

Cứ như vậy, một tháng rất nhanh đã trôi qua, đảo mắt đã đến tháng giêng năm mới, cha mẹ Cổ Dục ở bên này chơi không sai biệt lắm thì Cổ Dục và mọi người cũng chuẩn bị về nhà.

Không giống như lúc tới, chỉ có Cổ Dục, cha mẹ hắn, Tống Minh, Lâm Lôi, Lý Vân Vân, Phùng Thư Nhân. Lúc này cùng nhau trở về còn có Triệu Hàn và Lương Tuyết cũng đi theo bọn họ.

Chương 477. Đại kết cục

Chương 477: Đại kết cục

Bởi vì bây giờ đã là tháng giêng, cũng sắp qua năm mới. Triệu Hàn đón năm mới tự nhiên là muốn về nhà, nhưng mà phỏng chừng qua ba mươi thì nên đến chỗ Cổ Dục.

Mà Tiết Thanh Huyền thì phải về nhà trước một chuyến, hiện tại cô và Cổ Dục đã xác định quan hệ, cũng đã đến lúc về nhà giải quyết một chút vấn đề của nhà cô.

Cổ Dục cũng nghĩ tới chuyện có phải muốn cùng cô về nhà một chuyến hay không. Dù sao muốn giải quyết chuyện gì thì hẳn cũng phải giúp một việc mới được, nhưng Tiết Thanh Huyền lại không để Cổ Dục bị cuốn vào phiền toái nhà mình. Mà nói cho Cổ Dục biết mình có thể làm được, nhưng Cổ Dục lặng lẽ vẫn cho cô một thẻ ngân hàng, bên trong có số tiền năm tỷ, đây cũng là sức mạnh mà hẳn đã chuẩn bị cho cô.

Khi tất cả mọi người trở về nhà riêng của họ, tất cả mọi người cũng đã chuẩn bị riêng việc của mình.

Sau khi cha mẹ Cổ Dục về nhà, đương nhiên là khoe khoang khắp nơi, đây cũng là niềm vui lớn nhất của bọn họ.

Mà mấy người Cổ Dục cũng trở về nhà mới ở Cáp Nhĩ Tân để nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau mới lái xe trở về thôn Cổ Gia. Đương nhiên, trở về cũng chỉ có hắn, Lâm Lôi, Phùng Thư Nhân, Lý Vân Vân cùng Lương Tuyết, Triệu Hàn muốn về quê hương của các cô ấy, Tống Minh tự nhiên cũng phải về nhà của mình.

“Ăn tết thôi!”

Khi Lưu Phi Phi cùng Cổ Tú Tú che lỗ tai, nhìn pháo nổ ở ngoài cửa lớn, tiếng cười nói vui vẻ sung sướng đan xen. Mà ở trong nhà, mọi người không tự chủ đều nở nụ cười, hôm nay đã là 30 tết rồi.

Trong nhà Cổ Dục, mọi người lại một lần nữa tụ hợp.

Lúc này mới đúng nghĩa là tụ hợp, bởi vì có cả Lưu Phi Phi và Cổ Tú Tú ở cùng.

Mấy ngày gần đây, Cổ Dục vẫn không có nhàn rỗi.

Ngày 23 tháng Chạp, hấn đến nhà Tống Minh chính thức gặp cha mẹ Tống Minh còn có chú của cô. Coi như là gặp mặt phụ huynh, sau đó hấn mới đón Tống Minh về nhà.

Sau đó ngày 27 tháng Chạp, Tiết Thanh Huyền cũng trở về. Theo cách cô nói thì chuyện trong nhà cô đã xử lý triệt để. Tài sản cha cô để lại cho cô, theo phân chia của ông nội thì cô chiếm 70%. Vốn dĩ cô cho rằng mình giành lại 30% đã là không tệ rồi, thế nhưng Cổ Dục cho cô 5 tỷ quả thật là có tác dụng không nhỏ trong việc này.

Dù sao thì bây giờ không phải là thời cổ đại. Thời cổ đại thì thương nhân có tiền thế nào thì cũng chẳng qua là rau hẹ trong mắt quan viên, nói cất người thì sẽ cất không có cái gì gọi là quyền lợi.

Quân quyền loạn thế, dân quyền của thịnh thế. Đây chính là thứ lợi hại nhất trong những thời kỳ đó.

Nhưng hiện tại, tuy rằng Trung Quốc vẫn là thời đại quan chức có nhiều lợi ích, nhưng dù sao thế giới bây giờ vẫn là thế giới vì kim tiền. Cho nên địa vị của thương nhân ở trong nước cũng không ngừng tăng lên.

Bên phía gia đình của Tiết Thanh Huyền sau khi biết là Cổ Dục có năng lực hùng hậu, còn có thể giao tiếp với người ở trên cao tầng chính phủ thì cũng có chút thay đổi thái độ. Dù

sao thì ông cụ Tiết vẫn còn ở đây, vẫn còn có thể chống lưng cho Tiết Thanh Huyền nên cô ấy vẫn đứng ở thế bất bại. Hơn nữa còn có Cô cả Hà Lợi ở đây, vị này cũng có thiên hướng về phe của cháu gái mình.

Điều này dẫn đến Bác cả của Tiết Thanh Huyền cùng người phụ nữ Vệ Tú Khiết kia không thể không nhượng bộ. Bởi vì bọn họ đúng là không thể nuốt trôi mấy thứ này.

Cho nên bọn họ vừa lui vừa nhượng bộ, cuối cùng thì để cho Tiết Thanh Huyền một mình giữ lại 70% quyền tài sản của cha mẹ cô để lại, đương nhiên đổi lại thì cô cũng nhượng lại 1 tỷ tiền mặt.

Số tiền mặt 1 tỷ này cô cũng cố ý là dùng tiền của Cổ Dục.

Không phải là cô ấy muốn chiếm lợi lộc gì từ Cổ Dục. Bởi vì sau khi sử dụng số tiền này của Cổ Dục thì cô mới tiếp nhận lại được tất cả công ty vốn dĩ thuộc về mình, cô cũng giao 20% cổ quyền cho Cổ Dục. Vốn hoá thị trường ít nhất cũng là 30 tỷ, đây cũng là một cách đầu tư của cô.

Vì sao Tống Minh chiếm ưu thế cực lớn nhưng lại cho phép các cô cùng với Cổ Dục phát sinh quan hệ. Hơn nữa còn cho phép cô cạnh tranh công bằng? Chính là vì Tiết Thanh Huyền biết mình đang nắm giữ tài nguyên mà Tống Minh không cách nào có được.

Tuy rằng Cổ Dục không hề để ý những vấn đề nhỏ này, dựa vào bàn tay vàng của hắn, đừng nói là 30 tỷ, 300 tỷ hắn sau này cũng có thể kiếm được.

Nhưng mà Tống Minh tự nhận là chính cung của Cổ Dục, cô không thể không vì Cổ Dục mà suy nghĩ những điều này.

Chính là bởi vì như thế, cho nên mới có một màn như vậy.

Sau khi đón Tiết Thanh Huyền về, Cổ Dục cũng đến nhà Triệu Hàn một chuyến, cùng người trong nhà cô uống một

bữa. Sau khi hạ gục toàn bộ thân thích của cô trên bàn tiệc, trong nhà Triệu Hàn đối với việc Cổ Dục và Triệu Hàn ở chung cũng không có ý kiến gì.

Cho dù Triệu Hàn nói cho bọn họ biết, kỳ thật cô chỉ xem như tiểu tam của Cổ Dục, bởi vì Cổ Dục đã có chính cung thì bọn họ cũng không có để ý đến.

Bởi vì tính cách của Cổ Dục và tài sản sau lưng hắn, còn có bản thân Triệu Hàn nguyện ý thì cho dù có ý kiến cũng bó tay rồi. Vốn dĩ Cổ Dục còn đang suy nghĩ có nên cùng Triệu hàn mừng một tết mới trở về nhà hay không thì kết quả là tối ngày 29, hắn đã cùng Triệu Hàn trở về nhà.

Sáng sớm ngày 31, khi Cổ Tú Tú chạy đến nhà Cổ Dục thì cả nhà đã bắt đầu náo nhiệt rồi. Hai cô nhóc ăn mặc quần áo mới, đốt pháo rồi cùng người lớn chúc tết lẫn nhau. Sau khi ăn sáng xong thì cũng đã chín giờ sáng.

Lúc này Cổ Dục cùng với cha hắn đi đến Tổ Miếu ở phía sau núi, trước kia Cổ Dục cùng với cha hắn không có ở đây thì một nhà ông Hai hỗ trợ cúng bái. Nhưng bây giờ bọn họ đều có ở đây cho nên việc này bọn họ phải tự tay cúng bái rồi. Nhìn bài vị của ông nội, bà nội. À còn có gia phả nữa, ai hắn cũng không biết, cả cha hắn cũng không biết nốt.

Nhìn những bài vị này, hai cha con Cổ Dục cũng rất cung kính dập đầu mấy cái, Cổ Dục hiện tại có thể nói là vô dục vô cầu, cũng không cần tổ tiên nhà bọn họ phù hộ hắn cái gì.

Hắn muốn tiền có tiền, muốn thân thể có thân thể, em gái bên cạnh cũng không ít.

Tất cả mọi thứ đang phát triển theo hướng tốt nhất, mà cha hắn thì ở bên cạnh thì thầm cầu khẩn gì đó.

Sau khi đi ra, Cổ Dục cũng hỏi cha hắn, hỏi ông đã cầu khẩn chuyện gì. Nhưng cha hắn cũng chỉ mỉm cười không có

nó rõ, dù sao thì nguyện vọng là thứ không thể nói ra nha, nói ra là mất linh.

Khi hai người trở về nhà, trong nhà cũng náo nhiệt chuẩn bị cơm trưa.

Ở đông bắc, náo nhiệt nhất chính là ở trên bàn cơm. Kỳ thật cơm trưa có nhà thì ăn lúc 12 giờ trưa, có gia đình thì ăn lúc 2:00 chiều. Thế nhưng trên cơ bản đều là ăn vào khoảng thời gian này, thường sẽ không sớm hoặc trễ hơn.

Ăn trưa xong thì buổi chiều phải chuẩn bị nhân bánh sủi cảo. Buổi tối vừa xem tiết mục cuối năm vừa gói sủi cảo, sau khi gói xong thì cũng đã là 12:00 giờ đêm. Khi tiếng chuông báo giao thừa vang lên, ăn một miếng sủi cảo, mọi thứ đều cảm thấy vô cùng hoàn mỹ.

Trước kia khi ăn tết, Cổ Dục chính là một mình ngồi xem. Bởi vì người bận rộn đều là mẹ hấn, nhưng năm nay tất cả mọi người đều giúp một tay cho hấn. Do mọi người đều đã nếm thử qua tài nấu ăn của hấn, biết cái vị đại thiếu gia ở Cổ gia thôn này chính là cao thủ nấu nướng.

Một bữa cơm trưa, Cổ Dục cũng dùng hết tài năng và vốn liếng, quả nhiên làm ra không ít món ngon. Bình thường khó gặp như Huyết thiện, cá đồ dạ, ếch rừng thì bây giờ đã bày ra trên bàn.

Trong sân nuôi mấy con gà đen, chim đa đa lúc này cũng có trên bàn. Còn có cua, tôm các loại thì đương nhiên cũng làm không ít món.

Khi một bàn bày ra nhiều như rừng các món ăn, tất cả mọi người theo bản năng đều lấy điện thoại ra mà chụp lấy chụp để. Nhiều món ăn như vậy mà không chụp hình lưu lại là sẽ gặp trời phạt đó nha.

Tuy nhiên, bọn họ không chỉ chụp hình lưu lại rồi thôi. Mà đơn giản là chụp xong sẽ gửi lên vòng bạn bè để đặc ý một chút. Tiếp đó mọi người cùng nhau nâng ly lên, đây là lần đầu tiên Cổ Dục ăn tết ở thôn Cổ Gia.

Hắn tin tưởng cái này chỉ là mới bắt đầu, về sau hắn sẽ cảm rảnh ở đây. Nhất định mỗi năm đều sẽ tốt hơn, mặc kệ thời gian, mặc kệ hết thảy mọi chuyện!

Đối với những thứ này, hắn đều có lòng tin cực lớn. Hắn tin tưởng bằng vào hắn có thể làm cho người thân cùng người mình yêu sống càng ngày càng vui vẻ.

Có hạnh phúc mới thực sự là điều quan trọng nhất.

Dù sao hiện tại ngoại trừ vui vẻ, Cổ Dục cũng không có gì để theo đuổi! Không phải sao?

Hết!